

Giới thiệu Tổng Tài Tôi Hung Dữ

Thể loại Ngôn tình, HE

Số chương 236

Vô số hiểu lầm xảy ra giữa hai người, khiến cô mệt mỏi, không thể nào chịu đựng được nữa.

Khi giới hạn của cô năm lần bảy lượt bị thử thách, cô đã không còn đủ hy vọng và kiên nhẫn về hắn nữa, cô quyết định buông tha sinh mệnh của mình

Nhưng tại sao???

Sao khuôn mặt hắn lại tràn đầy lo lắng như vậy?

Tại sao hắn lại trở nên điên cuồng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hôn lễ

“Đây là một hôn lễ độc nhất vô nhị trên thế giới với quy mô hoành tráng chưa từng có. Một người đàn ông độc thân hoàng kim trong giới kinh doanh, vô cùng có tiền tuổi, mặc dù mới nổi danh mấy năm gần đây nhưng đã thống trị toàn bộ kỳ tài trong thương giới – Lãnh Mạn Nguyên, ông trùm địa sản. Hôm nay là ngày đại hỷ của anh, quả thực là...”

Trong căn phòng trang điểm rộng lớn, một chiếc ti vi màn hình phẳng chiếm cả nửa bức tường. Trên ti vi, các phóng viên đang hào hứng báo cáo về một sự việc có tiếng vang lớn trong xã hội thượng lưu, trong ống kính thỉnh thoảng lại thoáng hình ảnh một số tài liệu, trong số đó có hình ảnh một người đàn ông anh tuấn chính là chủ rể của đám cưới ngày hôm nay – Lãnh Mạn Nguyên.

Ha ha, nói đúng hơn, anh chính là chồng tương lai của cô – Quắc Nhã Lan.

Liếc mắt nhìn qua một lượt, ánh mắt của Nhã Lan dừng lại trước hình ảnh của Lãnh Mạn Nguyên, anh ngồi ở đó, giống như một nam thần, khuôn mặt anh tuấn không hề nở một nụ cười, dù chỉ là nhìn qua màn hình nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lùng thờ ơ toát ra từ anh, thêm vào đó là cái khi phách của kẻ một kẻ vương giả cũng được hiện lên rõ nét.

Nói ra cũng nực cười, cô không hề biết nhiều về người chồng tương lai của mình, thậm chí cô còn chưa gặp mặt anh, tất cả những gì liên quan tới anh cô đều được biết thông qua ti vi hoặc tạp chí.

“Đẹp trai quá!”

“Lại còn trẻ như thế nữa chứ....”

“Quan trọng nhất là có tiền, nghe nói anh ấy là người trẻ tuổi nhất trong danh sách những người giàu có nhất đây....”

“Có điều, anh ta nhiều scandal lắm, nghe nói, có rất nhiều các nữ minh tinh đều từng có quan hệ với anh ta, nhưng lạ thay anh ta lại chưa từng công khai thừa nhận rằng anh ta có bạn gái.”

.....

Cánh cửa khe khẽ được mở ra, những lời bàn luận vừa rồi của mấy cô nhân viên phục vụ dù là nhỏ thôi nhưng cũng đã lọt vào tai cô không sót chữ nào.

Nhiều tiền, đẹp trai, có thể lực, chuyện tình cảm lãng mạn....

Những điều cô biết về anh chẳng qua chỉ cũng vậy mà thôi.

Giống như một giấc mơ, cô từng chỉ là một cô sinh viên đại học, bỗng chốc trở thành bà chủ của một tập đoàn nổi tiếng cả thế giới, chuyện tốt như vậy rơi trúng ai đi chẳng nữa chắc cũng đều vui mừng tới mức trong cơn mơ cười mừng rỡ mà tỉnh dậy.

Chỉ là, với Nhã Lan, cô không hề có tâm trạng vui mừng như vậy.

Chiếc váy cưới trắng tinh được khoác lên cơ thể mảnh mai của cô làm phô bày toàn bộ những nét đẹp trên cơ thể, làn da trắng như tuyết, mềm mại như nhung căng mọng và đầy gợi cảm. Trên mặt chỉ trang điểm nhẹ thôi nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến cho gương mặt đó làm rung động lòng người. Chỉ là, nét

mặt có phần lạnh lùng thờ ơ đó quả thực không ăn nhập với bộ trang phục cổ mặc hôm nay.

Đúng thế, lúc này, tâm trạng của cô không hề tốt chút nào, nếu không phải là bất đắc dĩ thì cô nhất định sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân này.

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhoen miệng cười –nụ cười tuyệt mỹ làm mê hoặc lòng người....

Dù vậy, vẫn không che giấu nổi nỗi buồn và sự bất lực....

“Ồ! Cô dâu đúng là đẹp quá!” Nữ nhân viên phục vụ đứng bên cạnh giúp cô chỉnh lại váy cưới không kim được trước vẻ đẹp của cô mà thốt lên. Đẹp như vậy chẳng trách lại có được tình yêu của tổng giám đốc tập đoàn Lãnh thị, chỉ cần dựa vào một nụ cười thôi cũng đủ để khiến cho trái tim người khác rộn ràng.

Đôi mắt to tròn của Nhã Lan giống như viên đá đen tuyền sáng long lanh, cô thu lại ánh mắt, nhìn sang nữ nhân viên đang giúp mình chỉnh lại váy cưới.

Cô gái này cũng tầm tuổi như cô, nước da ngăm ngăm vàng, ngũ quan cũng được xem, là cân đối.

Nữ nhân viên đó cũng đang dùng ánh mắt ghen tỵ để nhòm ngó tất cả những gì có trên cơ thể cô, chắc là sẽ có những người phải thờ dài cảm thấy vì thấy cô một bước lên mây và sẽ có không ít kẻ muốn tranh giành tiếp cận cô để làm thân với Lãnh Mạn Nguyên.

Nếu có thể, cô thực sự....

Thu ánh mắt về, cup mi mắt xuống, ánh đèn chiếu lên đôi hàng mi tạo nên một đường con hoàn mỹ trên gương mặt. Cô chìm vào trong suy nghĩ của riêng bản thân mình.

Cánh cửa trắng của căn phòng trang điểm khẽ được mở ra, bóng dáng một người thanh niên trẻ với vóc dáng cao gầy xuất hiện ngoài cửa, anh bất an nhìn vào phía trong, do dự vài giây cuối cùng anh vẫn sải bước tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tự nguyện

“Nhã Lan, anh....” ngập ngừng một lúc, chàng trai lựa chọn cúi đầu, không nói thêm câu gì.

Nhã Lan ngược mắt lên, đôi đồng tử sáng long lanh, cuối cùng chỉ còn vẻ bình tĩnh: “Anh, sao anh lại tới đây?”

“Anh biết em không muốn....” Mí mắt chàng trai giật liên hồi vì bất an, cuối cùng anh vẫn không có đủ dũng khí để ngẩng mặt lên: “Anh xin lỗi.”

Nhìn người anh trai cùng cha khác mẹ trước mặt mình, Nhã Lan bất lực lắc đầu. Cả nhà họ Quắc chỉ có mình anh là coi cô và mẹ cô như người nhà, tôn trọng và yêu thương họ như những người thân thực sự. Cô có nên hận anh không?

Bản tính con người là yếu đuối và vô năng, anh từng đẩy gia đình cô mấy lần vào cảnh khốn đốn đến mức tường chừng nhà tan cửa nát, và kết quả là cô phải dùng hạnh phúc của mình để đánh đổi cho sự bình an của anh và cả gia đình cô.

Thực ra cô có thể từ chối, cô cũng từ chối rồi, thế nhưng khi mẹ cô dùng đôi mắt đỏ hoe đáng thương vì đã khóc gần hai mươi năm nay nhìn cô, miệng nói về tình yêu của mình với cha cô thì cô lại mềm lòng, kèm theo đó là sự thất vọng....

“Không có gì, đây là do em tự nguyện.” Cô thốt ra một câu nói không mang nhiều cảm xúc, cô đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân. Cúi đầu xuống vì cô không muốn nhìn thấy bộ dạng yếu đuối và vô dụng của Quắc Vân Phụng.

Bất ngờ, từ một góc nhỏ cửa sổ cô nhìn thấy khuôn mặt hân hoan vui mừng của mẹ cô ở dưới đại sảnh. Làm vợ bé ở nhà họ Quắc hai mươi năm nay, cuối cùng thì hôm nay bà cũng có thể hiển ngang ngẩng cao đầu một lần. Mẹ cô-Lưu Thủy Linh mặc một chiếc sườn xám màu đỏ mận, một tay đang nâng ly rượu vang, một tay kia đang khoác tay cha cô - Quắc Hiếu Toàn.

Bà trang điểm rất nhạt, đôi môi đỏ mím cười không ngừng để lộ hàm răng đều trắng muốt, đôi lông mày như tô như vẽ, đôi mắt sáng long lanh cho thấy bà chưa bao giờ được vui như thế, tất cả thể hiện ra ngoài đó là sự vui mừng và hạnh phúc thực sự.

Thình thoảng ánh mắt bà lại hướng lên phía phòng trang điểm ở tầng hai nơi Nhã Lan đang ngồi bên trong, cả khuôn mặt và trong lòng bà đều là sự hoan hỉ không kiềm chế nổi.

Đổi hướng nhìn đi chỗ khác, Nhã Lan thực sự không muốn nhìn tiếp nữa. Nữ nhân viên phục vụ đứng trước mặt cô với vẻ bất an, thể hiện cho cô thấy mọi sự chuẩn bị đã đều được hoàn tất: “Anh đi xuống trước đi.” Bảo anh trai đi trước, ánh mắt cô một lần nữa nhìn vào khuôn mặt Quắc Vân Phụng.

Khuôn mặt anh trắng bệch có chút không tự nhiên, cơ thể anh bắt giắc như run lên cầm cập, ngũ quan di truyền từ người cha khiến cho anh từ trong ra ngoài đều là bộ dạng yếu đuối.

“Đều trách anh... vô dụng” Quắc Vân Phương một lần nữa tự trách mình, sự việc đó nếu bản thân có thể thận trọng hơn một chút nữa, nếu quả cảm hơn thì có lẽ....

Chỉ là trên thế giới này làm gì có ‘nếu’ nhiều như thế.

Quắc Vân Phương hiểu về Lãnh Mạn Nguyên nhiều hơn Nhã Lan, anh giống như cái tên của mình, lạnh lùng ít nói, hành sự quyết đoán, càng đáng sợ hơn là anh có quá nhiều bạn gái, chắc chắn sẽ không cho Nhã Lan được cuộc sống hạnh phúc mà đáng ra cô nên được hưởng.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Nhã Lan thoáng qua sự chán nản, chuyện đã thành thế này rồi nói thêm nữa cũng có ích gì đâu? Chỉ hi vọng từ lần này Quắc Vân Phương rút ra được cho mình bài học, không nên tiếp tục phạm sai lầm.

“Anh à, anh đi đi, giúp em chăm sóc tốt cho mẹ.” Dù có trách móc mắng nhiếc thế nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được hiện thực này, ở trong gia đình đó, điều làm cô lo lắng nhất vẫn là người mẹ phải chịu ánh mắt lạnh nhạt của chị hai và mẹ cả, cô hi vọng khi cô không có nhà thì vẫn có một người chăm sóc cho mẹ cô.

Quắc Vân Phương nhận được một ân đức tuyệt vời nên anh ta vội vàng gặt đầu, lời nhờ vả của Nhã Lan dường như làm cho tội lỗi của anh ta giảm bớt được phần nào: “Nhã Lan, em yên tâm, anh nhất định sẽ thay em chăm sóc cho mẹ hai, anh sẽ chăm sóc bà ấy như chăm sóc mẹ đẻ của mình.”

Nhìn Quắc Vân Phương với ánh mắt nửa tin nửa ngờ, Nhã Lan không dám chắc dưới thế lực của mẹ cả và tính cách của ngang ngược của chị hai thì anh ta liệu có đủ dũng cảm để giúp cô chăm sóc mẹ đẻ mình không!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Anh ấy thật lạnh lùng

Quắc Vân Phương ừ ừ gật gật rồi đi ra ngoài, căn phòng trang điểm bỗng dưng trở nên yên tĩnh, những tin tức được phát ra từ ti vi lại một lần nữa lọt vào tai cô.

“Tổng giám đốc Lãnh, ngài và Quắc thị sau khi liên hôn có phải sẽ đầu tư một lượng tiền tới và Quắc thị và trở thành cổ đông lớn nhất của bọn họ?” Ánh đèn sáng rực được chiếu xuống trong hội nghị họp báo trước thềm hôn lễ, phóng viên không lãng phí một giây phút nào mà liên tục đưa ra những câu hỏi cho người ngồi phía trên là Lãnh Mạn Nguyên.

Lãnh Mạn Nguyên mím chặt môi, lạnh lùng ngồi phía trên, trong ánh mắt là sự bức bối và chán ghét. Anh nhìn vào phía ống kính, con tim Nhã Lan trùng xuống. Đôi đồng tử mắt của anh sâu thẳm, dường như dù chỉ qua ống kính cũng có thể nhìn thấu tim gan cô, chẳng biết lí do gì mà cô lại thấy căng thẳng đến vậy.

“Nếu việc đó là cần thiết thì chúng tôi sẽ xem xét.” Một người thanh niên trẻ tuổi ngồi bên cạnh Lãnh Mạn Nguyên thay anh lên tiếng. Tầm danh thiếp gắn trên ngực người thanh niên đó ghi là: đại diện phát Nguyên, cố vấn luật sư của tập đoàn Thiên Ôn – Ưông Minh Thiên.

Nhìn vẫn còn rất trẻ mà đã trở thành cố vấn luật sư của một doanh nghiệp lớn như vậy rồi, Nhã Lan bắt giắc hướng sự tập trung của mình vào người đó. Anh ta đeo một cặp kính nhìn rất thanh lịch nho nhã, bộ dạng anh tú nhưng so với Lãnh Mạn Nguyên thì anh ta nhìn có vẻ ấm áp hơn khiến người khác muốn tiến lại gần.

Ưông Minh Thiên? Chẳng phải là người tạp chí đã từng viết – thực sĩ tốt nghiệp MIT sao? Ba tuổi nhập học, hai năm sau hoàn thành bậc học tiểu học, chỉ mất ba năm để hoàn thành bậc học phổ thông, chưa tới mười năm tuổi đã được MIT tuyển thẳng với thành tích học tập xuất sắc vượt bậc. chuyên ngành chính khi học tập là luật sư, sau khi về nước có mở một văn phòng luật nổi tiếng, sau gần hai năm thì trở thành quân của tập đoàn Thiên Ôn và cùng với Lãnh Mạn Nguyên trở thành một đôi thần đồng trong thương trường.

Nhã Lan từ nhỏ đã có trí nhớ khá tốt, cô đang cố nhớ lại thời gian trước đó không lâu có một bài viết viết về Ưông Minh Thiên trên tạp chí.

“Giám đốc Lãnh, anh có thể nói một chút tại sao anh lại chọn cô con gái thứ hai của công ty nhà họ Quắc không ạ? Cô gái ấy làm cho anh yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên sao? Vì thế mà đám cưới của hai người mới được tổ chức nhanh như vậy. Hơn nữa, báo trí cũng chưa từng tiếp cận được cô gái đó, liệu sau hôn lễ anh có định sẽ giấu cô ấy đi không...” đúng là những phóng viên của những tờ lá cải mới hỏi được như thế!

Nhã Lan lại cười lạnh lùng, cô không giống như chị gái cô Nhã Thanh, vì muốn trở thành người mẫu mà nghĩ đủ mọi cách để bản thân có thể lên mặt báo nhiều hơn. Bắt đầu từ khi vào học cấp hai là cô đã vừa đi học vừa đi làm, mục đích chính của cô chính là rời khỏi ngôi nhà khiến cho cô cảm thấy chán ghét đó.

Mẹ cả nắm quyền lớn nhất về tài chính trong cái nhà đó, mỗi khi cô và mẹ cô tiêu một đồng của cái nhà đó đều bị bà ta mắng cả nửa ngày với những từ

ngữ rất khó nghe. May mà thỉnh thoảng có sự giúp đỡ của anh cả Quắc Vân Phương thì cô mới có thể thuận lợi học hết tiểu học.

Nhã Lan sau khi lớn hơn và hiểu chuyện hơn thì cuối cùng cô cũng chọn việc từ chối sự giúp đỡ của anh cả, cô chọn vừa đi học vừa đi làm, từ đó tới lúc học đại học đều như vậy. nếu không phải những trường hợp không thể chối từ thì cô cũng không mấy khi bước chân vào ngôi nhà đó.

Chính vì điều này mà những người bình thường cũng chỉ biết tới sự tồn tại của Quắc Vân Phương và Quắc Nhã Thanh mà không hề biết rằng nhà họ Quắc còn có một người con gái là cô.

Lãnh Mạn Nguyên vẫn im lặng không nói một lời, dường như anh không hề có ý định trả lời bất kì câu hỏi nào, phía dưới bắt đầu có phóng viên yêu cầu đích thị anh trả lời câu hỏi của bọn họ, chỉ một phút sau, Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên đứng dậy và rời đi.

“Các vị, có việc gì thì cứ hỏi tôi, những việc của giám đốc Lãnh tôi đều nắm được hết, hơn nữa đều có quyền trả lời thay....” Ông Minh Thiên không hề cảm thấy ngại ngùng khi nói như vậy, dường như những chuyện như thế này đã quá quen thuộc với anh.

Người này thật nóng tính! Nhã Lan không thể không thở dài một tiếng trong lòng. Theo như cô được biết, đám phóng viên không hề dễ dãi đối phó, nếu như không cẩn thận bọn họ có thể viết cho kẻ khác thân bại danh liệt, lẽ nào anh không hề sợ?

Một hồi nhạc chuông vui tươi vang lên, Nhã Lan tìm chiếc điện thoại vút trong túi xách, trên màn hình điện thoại hiện lên tên của người bạn tốt Uyển Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngọn lửa ghen tỵ

“Tiểu Nhan, có chuyện gì vậy?” giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe khẽ vang lên.

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói quen thuộc của Uyển Nhân: “Nhã Lan, cậu thực sự gả cho Lãnh Mạn Nguyên đấy à? Lẽ nào không cần suy nghĩ lại sao?” Giọng nói rõ ràng thể hiện sự lo lắng, cô biết Uyển Nhân đang quan tâm tới mình mà thôi.

“Ừm” cô gật đầu, cô nhìn vào mình trong gương, trên người đang là bộ váy cưới tinh khôi, cô còn có thể hỏi hận được sao?

“Tớ không có ý gì đâu, chỉ là tớ muốn cậu hạnh phúc, thế nhưng...” Còn chưa nói hết thì đầu dây bên kia truyền tới những tiếng cãi nhau nghe không được rõ, sau tiếng ồn ào đó thì giọng nói lại được vang lên nhưng là giọng một người con trai.

“Nhã Lan.” Giọng nói có phần trầm xuống, nhưng cô vẫn nghe ra đó là giọng nói của Thành Kiên Vỹ.

“Anh Kiên Vỹ, anh...” Sao hẳn lại ở cùng Uyển Nhân?

“Nhã Lan, anh vừa mới biết em là con gái của Quắc Hiếu Toàn, nhưng em cũng không thể gả cho Lãnh Mạn Nguyên, anh ta, anh ta...anh ta... không tốt.” Ấp úng nửa ngày Thành Kiên Vỹ ở đầu dây bên kia cũng không biết dùng từ gì để nói chính xác về Lãnh Mạn Nguyên.

Không tốt? Vậy thì sao chứ? cô cũng đã đồng ý rồi, Thành Kiên Vỹ vẫn còn đang thử thuyết phục cô, thậm chí còn muốn cô bỏ trốn, hơn nữa còn đồng ý đến đón cô cao chạy xa bay. Nhã Lan nắm chặt lấy chiếc điện thoại trong tay, cô hít một hơi thật sâu, nói kiên định: “Anh Kiên Vỹ, cảm ơn anh, nhưng em đã quyết định rồi thì sẽ không thay đổi đâu, tạm biệt anh.”

“Ồ, đang gọi điện cho ai vậy chứ, không phải là đang có tình nhân đợi sẵn chứ!” Cánh cửa màu trắng lại một lần nữa được mở ra, một mùi hương nước hoa nồng nặc nhanh chóng lan tỏa khắp căn phòng, khiến cho Nhã Lan phải hắt hơi vài cái. Chị Hai Nhã Thanh mặc một chiếc váy cực ngắn bó sát người, đi dưới chân là một đôi giày cao bảy phân, đôi mông căng tròn lác qua lác lại bước vào, trên mặt cô ta đánh một lớp phấn dày đặc nhìn không rõ khuôn mặt vốn có của cô ta nhưng cũng không che giấu nổi sự ghen ghét trên khuôn mặt đó.

Cô ta hừ một tiếng, nhìn Nhã Lan với nét mặt chẳng vui vẻ gì, trong ánh mắt đó là sự ghen tỵ có giấu cũng không giấu được. Đáng lẽ ra người được gả cho Lãnh Mạn Nguyên là cô ta nhưng đáng chết lại bị cô em gái này cướp mất. Chiếc váy cưới đang được mặc trên người Nhã Lan là do nhà thiết kế váy cưới nổi tiếng thế giới Away thiết kế, người này được đích thị Lãnh Mạn Nguyên mời, đáng lẽ người được mặc là cô ta, đúng là....

Những ngón tay dài được nắm lại thành nắm đấm, kêu răng rắc cho tới khi những ngón tay kia sắp đâm vào da thịt rồi cô ta mới dừng lại.

“Chị Hai có chuyện gì không?” Có ý lẽ đi mọi biểu cảm của cô ta, Nhã Lan khẽ chau mày, hỏi về bình thân.

Sự bình thân của Nhã Lan làm cho cô ta thấy khó chịu, giây phút đó, thậm chí cô ta còn muốn chạy lên phía trước để cào rách khuôn mặt xinh đẹp đó của Nhã Lan: “Mày tự hào cái nổi gì! Đồ hồ ly tinh, đồ không biết xấu hổ.” Bây giờ cô ta không thể làm gì được nữa, chỉ còn cách tìm những từ ngữ khó nghe để lấy lại chút an ủi: “Mẹ mày thì cướp chồng người ta, làm kẻ thứ ba, còn mày, cũng chẳng hơn gì đâu!”

Khuôn mặt Nhã Lan cất không còn giọt máu, đôi lông mày lá liễu của cô neoh lại, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm: “Chị hai, có những chuyện không thể nói lung tung được đâu.” Rõ ràng là mẹ cô quen với cha trước, mẹ cả dựa vào điều kiện gia đình tốt hơn để ép cha cô cưới bà ta.

Bề ngoài Nhã Lan có vẻ yếu đuối nhưng thực ra con người bên trong cô lại rất mạnh mẽ, cô đã có thể không phụ thuộc vào gia đình, tự mình vừa đi làm vừa đi học thì cô chẳng còn sợ bất kì một ai trong gia đình đó nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn cùng tư thế tao nhã nhất đối mặt với chị hai, trong ánh mắt cô lóe lên sự tự tin và kiên định.

Vốn định chọc tức người khác nhưng cuối cùng người phải tức giận lại là chính bản thân mình. Đôi lông mày của Nhã Thanh dựng ngược lên để lộ ra nét mặt hung hãn: “Ngồi đây mà đắc ý, xem mày đắc ý được bao lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Âm mưu được che giấu

Đôi tay với những ngón tay được sơn màu đen khẽ nói lỏng ra để lộ chiếc điện thoại bên trong. Cô ta liếc nhìn màn hình điện thoại, dường như đang chờ đợi một cuộc gọi, đó là một cuộc điện thoại đủ để khiến cho người phụ nữ kiêu ngạo trước mặt này thân bại danh liệt.

Tối ngày hôm qua, cô ta đã dùng mọi cách và thuyết phục rất lâu, hi vọng rằng Lý Tiên Tiên sẽ nghĩ thông mà giúp cô ta việc hệ trọng này.

“Chị Hai, nếu không có việc gì thì chị hãy đi ra ngoài đi, tôi còn phải trang điểm.” Nhã Lan không muốn liên quan gì tới người chị gái ngang ngược vô lý này, cô chọn cách phớt lờ đi những lời nói của cô ta.

“Mày....” Quắc Nhã Thanh vẫn còn muốn gây sự, nhưng điện thoại cô ta lúc này vang lên, trên màn hình hiện ra ba chữ “Lý Tiên Tiên”

“Ôi, tốt quá rồi!” trên mặt cô ta là nụ cười đắc ý, liếc ánh mắt thâm độc về phía Nhã Lan, cầm lấy điện thoại, cô ta vừa rời khỏi căn phòng vừa nói nhỏ.

Nhìn bộ dạng chị hai đắc ý nghe điện thoại và rời đi, trong lòng Nhã Lan đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Lãnh Mạn Nguyên với khuôn mặt lạnh lùng rời khỏi cuộc họp báo quay về phòng nghỉ. Cơ thể anh hoàn mỹ không còn từ nào để diễn tả, anh khoác trên người bộ lễ phục Ấn Độ được thiết kế đặc biệt với số lượng có hạn. Đưa tay cời cúc chiếc áo sơ mi trắng để lộ bộ ngực săn chắc, yết hầu gợi cảm, nhìn anh lúc này quyến rũ nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng như thế, không hề nở một nụ cười, ngũ quan cân đối thanh tú cùng với nét mặt cương nghị giống như vị hoàng tử bước ra từ chuyện cổ tích, toàn thân anh toát ra khí chất của một kẻ bá vương mà không phải ai cũng có được.

Từ từ cởi từng chiếc cúc áo ra, lúc này nhìn anh giống như một con sư tử lười nhác, có lúc lại cao quý giống như nam thần Apollo trong thần thoại Hi Lạp, ngay đến cả người bao năm luôn đi theo phía sau bảo vệ anh là Đại Hưng cũng phải thờ dài một tiếng, ông trời đúng là quá thiên vị với con người này.

Lãnh Mạn Nguyên cực kì chán ghét khi phải tham gia các cuộc họp báo miễn cưỡng kiểu thế này, nếu như không phải rất cần thiết thì nhất quyết anh sẽ không tham gia buổi họp báo cùng đám phóng viên vô vị đó. Đám phóng viên đó ăn no không có việc gì làm hay sao? Toàn hỏi những câu hỏi không có chút chỉ số thông minh nào.

Tuy là đột ngột rời khỏi cuộc họp báo nhưng anh cũng không hề cảm thấy áy náy, đám phóng viên đó xem chừng cũng không dám viết không hay gì về anh. Bởi vì với khả năng của anh thì anh hoàn toàn có thể làm cho không những kẻ đó mà còn cả tòa báo của họ sẽ biến mất hoàn toàn trên thế giới này.

Đương nhiên, với năng lực của Ưông Minh Thiên thì anh hoàn toàn không phải lo lắng gì về vấn đề này.

Trước mặt là một đồng tài liệu, bên trên đó là một bức ảnh chụp hình một cô gái. Vẻ đẹp thuần khiết của cô gái đó kể cả là qua ảnh thôi cũng khiến anh ngẩn nhìn không thể rời mắt. Cô gái với đôi mắt to tròn, khóe miệng khẽ nhoen cười, mái tóc đen tuyền đơn giản chỉ hất về phía sau lưng, nhìn thì không có gì đặc biệt nhưng cũng không hề làm giảm đi vẻ đẹp của cô.

Không ngờ, con người ục ịch như Quắc Hiếu Toàn cũng có một người con gái đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành thế này. Chỉ là trong lúc nhất thời tức giận với mẹ anh, đúng lúc gặp Quắc Hiếu Toàn vì công ty mà tới cầu xin sự cứu giúp, anh bèn bắt ông ta đưa con gái tới xem mặt, không ngờ, giây phút đầu tiên khi nhìn thấy bức ảnh anh đột nhiên như bị hút mất hồn, vẻ đẹp ngây thơ hồn nhiên không vương bụi trần của cô đột nhiên khiến anh có ý định muốn kết hôn.

28 năm nay, đây là lần đầu tiên anh mất đi lí trí như vậy.

Ngoài cửa có tiếng động, vệ sĩ Đại Hưng đang nói gì đó với những người dưới ở ngoài cửa.

“Việc gì thế?” Giọng nói lười biếng của anh vang lên, ánh hưởng ánh mắt về phía hai tên thuộc hạ đang thấp thỏm.

Kẻ đang cầm chiếc túi giấy vừa nói chuyện với Đại Hưng vội vàng chạy vào cúi đầu nói: “Thưa tổng giám đốc, vừa nãy có người đưa tới cái túi này, nói rằng thứ bên trong nó rất quan trọng, nhất định phải đưa tận tay cho anh ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người phụ nữ đáng chết

“Đại Hưng!” Một tiếng ra lệnh, Đại Hưng liền đón lấy chiếc túi, bắt đầu kiểm tra, sau khi chắc chắn không có gì nguy hiểm anh mới đưa chiếc túi tới trước mặt Lãnh Mạn Nguyên.

“Là cái gì thế?” Lấy hai tay di di thái dương, anh dường như không quan tâm lắm, anh không có thời gian mà để ý tới mấy thứ vô vị này.

“Là, á...” khuôn mặt Đại Hưng liền biến sắc, cái thứ bên trong chiếc túi giấy quá là....

Lãnh Mạn Nguyên nhìn Đại Hưng với ánh mắt bức mình, anh đưa ra ngón tay thon dài đón lấy chiếc túi, miệng túi để lộ ra hình ảnh hoa lá không rõ lắm, xem ra bên trong đó là vài tấm ảnh.

Rút những tấm ảnh bên trong ra, cơ thể đang ngả nhoài về phía sau của Lãnh Mạn Nguyên từ từ ngồi thẳng lên, khuôn mặt lạnh lùng như sắp biến mọi thứ xung quanh thành băng, anh nói: “Người phụ nữ đáng chết....”

Nhã Lan vẫn ngồi yên lặng ở đó, hai bàn tay đan vào nhau để trước bụng, cũng không còn sớm nữa, chỉ nửa tiếng nữa thôi là hôn lễ sẽ được bắt đầu. Bây giờ cô nên làm gì đây? Lại ngược nhìn bản thân mình một lần nữa với bộ trang phục giống như tiên nữ giáng trần, từ trước tới nay cô chưa từng để ý tới ngoại hình của bản thân, tuy là bạn bè xung quanh luôn coi cô như hoa khôi của trường nhưng cô đều không biết, không ngờ bản thân khi được chăm chút lại có vẻ đẹp như vậy.

“Cậu làm sao thế nhỉ, ngày nào cũng làm việc quần quật nhưng nhìn cứ như công chúa ấy, đúng là không công bằng.” Uyển Nhân đã từng nói cô như vậy.

“Đẹp như tiên không vương bận bụi trần.” Thành Kiên Vỹ không chỉ một lần chiếu ống kính vào cô, chụp cho cô những bức ảnh mà không quên khen vẻ đẹp của cô.

Ha ha, chắc cũng là vì khuôn mặt này thì mới được Lãnh Mạn Nguyên để ý tới. Vẫn là nụ cười e ấp đó, tuy có man mác một chút buồn nhưng vẫn không hề lẩn át được vẻ đẹp của cô. Người nhân viên phục vụ đứng ở cửa chờ lệnh lại một lần nữa ngậy người ra trước thần thái của cô.

Tiếng động nhỏ khiến cô nhú mày một cái, ngược mắt nhìn lên, một đôi mắt nhìn cô chằm chằm như thú dữ đang nhìn con mồi, trong ánh mắt đó là sự tức giận, dường như bất kể lúc nào người đó cũng có thể biến căn phòng này ra thành tro.

Khẽ quay đầu liếc nhìn về phía màn hình tivi, hình ảnh trên đó là một người đàn ông mặc áo trắng, khuôn mặt đẹp trai đó rất giống với khuôn mặt của người đàn ông trong bộ đồ đen đang đứng trước mặt cô đây, không sai, anh chính là chồng tương lai của cô, Lãnh Mạn Nguyên.

Đôi vai cô run rẩy, cảm nhận được sự phẫn nộ của Lãnh Mạn Nguyên, từ anh phát ra thứ gì đó khiến toàn thân cô lạnh run, dường như thứ hơi lạnh đó sắp nhấn chìm cô, ánh mắt sắc như dao nhìn cô như này lửa, đốt cháy bộ váy cưới cô đang mặc trên người.

Anh ấy muốn làm gì? Còn chưa kịp đoán xem thế nào thì một chiếc túi giấy đang hướng về phía cô, nhanh chóng chiếc túi đập vào ngực cô, truyền tới cơ thể một trận đau rát, từ trên ngực chiếc túi giấy rơi xuống đất và trượt ra ngoài một tập ảnh.

Ánh mắt của cô di chuyển từ khuôn mặt của Lãnh Mạn Nguyên xuống những bức ảnh đó.

Đây là ảnh gì vậy? Sao anh ta....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhã Lan bỗng nhiên đỏ ửng lên, những gì trong bức ảnh đúng là...đúng là quá hớ hang...

“Nhìn đi, kiệt tác của cô đấy!” Không biết từ lúc nào Lãnh Mạn Nguyên đã đứng đối diện với cô, tư thế cao cao tại thượng như thiên thần đã sẵn sàng phán quyết trọng hình đối với cô! Mỗi lời anh nói ra cũng lạnh lẽo như khuôn mặt anh vậy, anh nghiêng răng nói từng chữ một, dường như muốn nuốt sống cô!

Cô ngồi đó, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn anh. Chiếc cằm đầy đặn và đôi mắt long lanh khi ngược lên để lộ ra chiếc cổ dài trắng nõn cùng với đó là bộ xương quai xanh quyền rũ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Cô dâu là người lẳng lơ

Từ giọng nói và nét mặt của Lãnh Mạn Nguyên cô có thể thấy được điều gì đó không bình thường, cúi đầu xuống một lần nữa, đôi mắt cô tròn xoe, trên khuôn mặt là một sự kinh ngạc không thể tin nổi.

Bên trong những bức ảnh là một người đàn ông và một cô gái đang quấn lấy nhau trên giường, những tư thế của bọn họ khiến cho người nhìn cũng phải đỏ mặt. Cô gái dường như đang rất thỏa mãn, đôi môi cô khẽ hé mở, khuôn mặt nhể nhại mỡ môi, như thể cô đang chìm trong cơn hoan lạc.

Điều đó vẫn chưa phải điều quan trọng nhất! Cô gái trong những bức ảnh đó đều là một người, còn khuôn mặt đó thì...

Nhã Lan nhìn bản thân mình trong gương, không sai, cô gái trong những bức ảnh đó chính là cô!

Sao có thể như vậy được chứ? Cô vẫn còn là....

Hơn nữa cô cũng chưa từng gặp người đàn ông trong những bức ảnh đó!

Nhã Lan chưa từng kích động như vậy, cô cúi người xuống nhặt những bức ảnh đó lên kiểm tra lại từng bức ảnh một, cô xác nhận lại, những bức ảnh nhìn rõ mặt đều chắc chắn là cô!

Đôi bàn tay cô đang run lên, tấm thân trong trắng của cô....thậm chí cô còn chưa từng có bạn trai!

“Ảnh sau khi chụp xong sẽ đều được chỉnh sửa, vì thế mà mỗi bức ảnh em nhìn thấy đều rất hoàn mỹ. Càng thần kì hơn đó là em muốn đem bức ảnh ghép vào mặt ai thì liền có thể trở thành người đó, đây chính là sự thần kì của vi tính.....” Nhã Lan đột nhiên nhớ tới lời của Thành Kiên Vỹ. Đó là những lời anh nói với cô khi cô còn là trợ lý ảnh cho anh.

Nếu như đoán không nhầm thì chắc chắn đã có người photoshop những bức ảnh này để hãm hại cô! Người đó là ai?

Khuôn mặt ngao ngễ cùng với nụ cười thâm hiểm của chị hai trước lúc rời đi đã nhắc nhở cô, sự việc này chắc chắn đến tám phần là do cô ta làm!

Sự im lặng và khuôn mặt trầm tư của Nhã Lan đối với Lãnh Mạn Nguyên mà nói thì đó là sự thừa nhận, còn cơ thể cô đang run lên thì chắc là do đang sợ, điều này càng làm cho anh tức giận hơn.

Tiến lên thêm một bước, bàn tay anh túm lấy cằm cô, đẩy mặt cô ngược lên ép cô nhìn thẳng vào mình.

Cô chỉ cảm thấy một cơn đau nhói truyền ra khắp cơ thể, thiếu chút nữa thì cô hét lên, nước mắt cùng với cơn đau mà sắp lăn dài trên má, cô cố gắng không chế chúng ở trong khóe mắt không cho chúng chảy ra.

Tất cả mọi người đang chạy đi sắp xếp công việc vì sắp tới giờ hôn lễ, cánh cửa màu trắng lúc này đang được đóng chặt lại, trong căn phòng rộng lớn bây giờ chỉ còn lại có hai người bọn họ. Thậm chí cô còn nghe thấy hơi thở tức giận và gấp gáp của anh.

Khuôn mặt Lãnh Mạn Nguyên đang ở ngay trước mặt cô lúc này, cô nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng như muốn nuốt chửng cô của anh, cô chỉ còn cách co rúm người lại trước anh.

“Cô dâu của tôi, cô đúng là đồ lẳng lơ!” Anh như nói ra từng chữ qua kẽ răng, cùng với đó là vẻ mặt lạnh lùng chán ghét. Anh vung tay đẩy mạnh cô một cái, cô ngã xuống, lưng cô đập vào ghế đau nhói đến tận xương.

Xem ra, lưng cô bị thương rồi!

Nhã Lan bắt đầu trở nên bình tĩnh hơn, cô ngồi dưới đất, đôi mắt to tròn ầng ậng nước nhìn thẳng vào Lãnh Mạn Nguyên, thần thái cô lúc này rõ ràng là không chịu khuất phục.

“Tôi không làm thế....”

Rất kiên định, đôi môi đỏ hồng mấp máy, ngay cả những lúc thế này, làn da cô vẫn mềm mại và dịu dàng như vậy. Cô ngồi thẳng lên, thả lỏng bờ vai gầy guộc, giọng nói kiên định khẳng định sự trong sạch của bản thân.

Thế nhưng Lãnh Mạn Nguyên chắc chắn sẽ không tin, sắc mặt anh sầm xuống, giống như cơn giông bão trong một ngày âm u, dường như cơn mưa sầm chập có thể ập tới bất cứ lúc nào.

“Đưa vào đây cho tôi!” Cùng với sự tức giận, giọng nói quỷ mị của anh vang lên hướng ra phía cửa, nhưng đôi mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô, không hề bỏ qua bất kì một động tác nhỏ nào của cô.

Cánh cửa trắng lúc này từ từ mở ra như hang động của quỷ, ngoài đó xuất hiện hai người đàn ông mặc đồ đen đang áp tải một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Vết bớt

Hai mắt Nhã Lan mờ đi, sau khi nhìn thấy ba người đàn ông, đôi mắt ấy chỉ còn lại một mảnh mờ mịt.

“Ngẩng đầu lên.” Giọng nói quỷ mị đó lại vang lên lần nữa, không hề có một chút hơi ấm nào trong đó.

Người đàn ông bị kẹp ở giữa rụt rè ngẩng đầu lên: “A!” Nhã Lan giật mình hét lên, người đàn ông đó chính là nhân vật chính trong những bức ảnh kia! Hắn ta tới đây làm gì?

Người đàn ông sau khi nhìn thấy Nhã Lan, hắn ta nuốt nước bọt ừng ực, ánh mắt sáng lên như sắp không nhìn được, và cuối cùng hắn đã kêu lên: “Nhã Lan, Nhã Lan của anh, em là của anh, em không được kết hôn với anh ta!” Xin lỗi, vì cô ấy tôi không thể không làm thế này! Lý Tiên Tiên đã có một giây muốn lùi bước, thế nhưng sự việc đã thành ra thế này rồi anh ta nhất định phải giúp Nhã Thanh.

“Anh...Tôi biết anh sao?” Sau sự kinh ngạc ngẩn ngui, Nhã Lan hướng ánh mắt đầy nghi ngờ về phía Lý Tiên Tiên, cô lục lại trí nhớ, trong số ít ỏi những người đàn ông mà cô quen, không hề có người nào như thế này cả.

“Nhã Lan, chúng ta đã bao ngày yêu thương ảm áp bên nhau, sao em có thể nói không quen anh chứ! Anh là Tiên Tiên, em đã từng nói mãi mãi sẽ không rời bỏ anh kia mà!” Kịch bản sớm đã được Nhã Thanh chuẩn bị xong hết rồi, hắn ta chỉ việc học thuộc và bây giờ nói ra thôi.

“Tôi không biết anh!” Nhã Lan nói với vẻ vô cùng chắc chắn, cô hoàn toàn trong sạch, ánh mắt cô di chuyển về phía Lãnh Mạn Nguyên, cô dừng cảm nhìn thẳng vào mắt anh và nói: “Tôi không hề quen biết anh ta.”

Lý Tiên Tiên đã có lúc hoảng hốt, Lãnh Mạn Nguyên nổi tiếng là người độc ác, nếu biết anh ta nói dối thì hậu quả....sẽ vô cùng thảm...

Hắn ta đột nhiên nhớ tới một đặc điểm vô cùng có tác dụng mà Quắc Nhã Thanh đã nhắc tới: “Nhã Lan, sao em lại nói rằng không quen biết với anh chứ, khi chúng ta mặn nồng với nhau, anh thường hôn lên vết bớt màu đỏ ở trên ngực em và thề với em rằng cả đời này sẽ....”

“Câm mồm!” Nhã Lan và cả Lãnh Mạn Nguyên không hẹn mà cùng gào vào mặt Lý Tiên Tiên.

Nhã Lan khuôn mặt trắng bệch, vết bớt này chỉ có những người trong nhà mới biết, lại còn ở chỗ riêng tư như thế mà được lớn tiếng nói ra trước mặt nhiều người đứng là làm cho cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Còn Lãnh Mạn Nguyên thì khuôn mặt anh tái đi, giống như một con quỷ khát máu đang bị chọc giận, toàn thân anh toát ra sự tức giận như muốn nhấn chìm cả căn phòng.

“Cút ra ngoài.” Anh gầm lên như thú dữ khiến cho tất cả mọi người co rúm lại.

Anh từng bước từng bước tiến lên phía trước, đứng trước mặt Nhã Lan, ánh mắt anh sắc như dao, khuôn mặt anh giống như được điêu khắc không hề có chút tình cảm nào. Anh hừ mũi, thể hiện sự khinh bỉ đối với cô.

“Anh...dừng!” Xoạc!

Tất cả xảy ra chỉ trong giây lát, bộ lễ phục đắt tiền bị xé ra, để lộ bầu ngực nõn nà cùng với nội y, hiện lên nổi bật trên làn da trắng hồng và phía trên của chiếc áo ngực là một vết bớt nho nhỏ giống như hình trái tim màu hồng nhạt.

“Không sa! Cũng khá đấy!” Anh nhếch mép lên nói bằng sự khinh bỉ, nếu trên môi anh mà dính chút máu đỏ thì anh không khác nào một tên ác quỷ.

Nhã Lan nhanh chóng kéo lễ phục về phía mình, cố gắng che đi phần thân thể đang bị hở ra. Khuôn mặt cô trắng bệch, ngay cả đôi môi cô cũng mất đi huyết sắc, toàn thân đang run lên không khống chế được. Lớn thế này rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô bị người khác làm nhục, làm sao có thể bình tĩnh được chứ!

Lãnh Mạn Nguyên coi tất cả những hành động của cô là chấp nhận sự thật, anh bật cười thật lớn, đập hết tất cả mọi thứ ở trên bàn, tiếng cười của anh hòa cùng với tiếng vỡ của đồ đạc, bàn tay anh bị một miếng thủy tinh cửa vào, máu không ngừng chảy ra.

Sự phẫn nộ này của anh là dành cho chính bản thân mình, không ngờ, cả một thời quyết đoán, lúc nào cũng cao cao tại thượng, không gì là không thể vậy mà cuối cùng lại bị vẻ ngoài thuần khiết của một cô gái đánh lừa, thậm chí còn muốn sống cả đời tới đầu bạc răng long cùng cô gái ấy! Chắc chắn là do anh làm việc một mẻ quả mà sắp hóa điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 9: Nằm ngoài dự liệu

Nhã Lan ngẩng đầu nhìn người đàn ông như phát điên trước mặt mình, xem ra, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, dù cô có nói trăm ngàn câu thì cũng khó lòng rửa sạch được nỗi oan ức này.

Lãnh Mạn Nguyên sẽ làm gì? Xảy ra chuyện như vậy rồi thì anh còn chấp nhận cô làm vợ của anh nữa không? Chắc là sẽ không đâu, nhìn anh kiêu ngạo lại có chút ngông cuồng như vậy, tràn đầy khí chất vương giả, càng quan trọng hơn, anh không hề thiếu đàn bà.

Cuộc hôn nhân này cũng không phải mong muốn của cô, cô cũng đã cố gắng hết sức rồi. Cha, mẹ, không giúp được hai người rồi, con thực sự xin lỗi.

Hoặc là, ngày mai trên các trang đầu của mặt báo sẽ viết con gái thứ hai của Quắc thị còn chưa bắt đầu hôn lễ đã bị chồng tương lai từ chối! Nhưng như thế thì đã làm sao, cô vốn đã là một đứa con gái chẳng ai biết đến, chỉ cần cố gắng qua được quãng thời gian này, mọi chuyện được trở về yên bình thì cô lại là một nữ sinh viên bình thường vừa đi làm vừa đi học.

Đây chưa chắc đã là một chuyện xấu!

Nghĩ tới đây, cô quay người nhặt lấy chiếc áo khoác đang bị rơi dưới đất che lấy ngực. Cố nhìn con đau ở lưng, cô đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp của cô trở nên bình thản, cô mỉm cười lại và khẽ nở một nụ cười.

“Nếu đã thế này thì anh hãy hủy bỏ hôn lễ đi!” Một lần nữa xiết chặt chiếc áo, cô lựa chọn kết thúc màn kịch này trong lặng lẽ, cảm ơn chị hai, ý đồ xấu xa của cô ta đã tác thành cho ý nguyện của cô.

Lãnh Mạn Nguyên đang đợi sự hối hận, sự cầu xin của cô nhưng không ngờ cái anh nhận được lại là sự chủ động kết thúc của cô, quả nhiên đúng là đứa con gái không biết xấu hổ! Có điều, đột nhiên anh không muốn dễ dàng bỏ qua cho cô như thế, một kẻ lừa đảo thế này đáng lẽ phải nhận được sự trừng phạt đích đáng.

Nhìn Lãnh Mạn Nguyên bỗng nở một nụ cười khó hiểu, Nhã Lan bỗng cảm thấy cả cơ thể lạnh toát! Dự cảm chẳng lành lại lần nữa làm cô sợ hãi, Lãnh Mạn Nguyên, anh muốn làm gì?

“Một cô dâu xinh đẹp thế này sao tôi có thể nhẫn tâm không cần nữa chứ! Hôn lễ của chúng ta sẽ được tiến – hành – đúng – như – kế - hoạch.” Anh nói từng từ một rất rõ ràng, rồi anh biết mất khỏi phòng trang điểm nhanh như một con gió. Trong căn phòng chỉ còn lại một mình Nhã Lan với đôi tay đang ôm trước ngực, cô giống như một bông hoa tuyết bị bão tố vùi dập, bất lực nhìn về phía cánh cửa, trong đầu cô lặp đi lặp lại câu nói của Lãnh Mạn Nguyên....

Trong đại sảnh rộng lớn hoa lệ, hôn lễ trọng đại bắt đầu được diễn ra, chiếc thảm màu đỏ tươi được kéo dài từ cửa vào tận tới phía trong, ở đó, chính là nơi tiến hành hôn lễ của bọn họ.

Nhã Lan được trang điểm lại một lần nữa, cô bước đi cùng với hai đứa trẻ nhỏ hai bên, đến cửa, ánh đèn chói lóa chiếu thẳng vào mắt khiến cô phải nhắm mắt lại vài giây.

Một cánh tay với lực rất mạnh không hề có ý tốt ôm chặt lấy eo cô khiến cô đau tới mức hít mạnh, chồng tương lai của cô Lãnh Mạn Nguyên lại một lần nữa xuất hiện, anh dùng ánh mắt khiêu khích nhìn cô.

Ánh mắt của anh chỉ có cô mới nhìn ra, khi mà bàn tay anh kéo eo cô về sát phía mình trong tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Mọi người đang chúc phúc cho cô dâu chú rể, đương nhiên trong số đó cũng có những kẻ muốn gây rối.

Cách đó khoảng 10 mét, Quắc Nhã Thanh tức tới nỗi giậm chân xuống đất, trên khuôn mặt lộ rõ sự tức giận. Cô ta cứ tưởng rằng chiêu đó của cô ta đủ để khiến hôn lễ của Nhã Lan bị hủy bỏ, không ngờ, Lãnh Mạn Nguyên không hành động như thường ngày, chị hai đáng thương, tính trăm phương ngàn kế mà cuối cùng vẫn bị thua.

Một nụ cười khê nở trên môi, những người đàn ông xung quanh đó đều phải suýt xoa, không ngờ cô con gái thứ hai của nhà họ Quắc hiếm khi xuất hiện lại có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy.

“Cô dâu của tôi đúng là không bỏ qua bất kì cơ hội nào, ngay đến cả hôn lễ của mình mà vẫn còn quyến rũ đàn ông!” Bên tai cô vang lên giọng nói gần xuống đây mịa mai mà chỉ mình cô nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tội Hung Dữ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 10: Đôi môi của anh ấy vô cùng ấm nóng

Lãnh Mạn Nguyên ngẩng cao đầu, khuôn mặt anh không hề có chút biểu cảm nào, ở một góc độ nào đó, ánh mắt anh lại như đang hướng về phía ai.

Ting...

Toàn bộ các cô gái đều không kim nén được mà phải thốt lên, một số không ít các cô gái còn đỏ cả mặt. Trong đám đông, một người phụ nữ với vóc dáng cao và mái tóc dài xoắn gọn sóng đang nhìn cô cười lạnh lùng đầy vẻ kiêu ngạo. Nếu như cô đoán không nhầm, người mà vừa nãy Lãnh Mạn Nguyên nhìn chính là cô gái này.

Quan thi đốt pháo mà không cho dân đốt đèn. Nhã Lan đưa tay gỡ bàn tay của anh trên eo cô xuống, và cô buộc phải tiến lên phía trước dưới lực đẩy của Lãnh Mạn Nguyên.

Phía trước là người mẹ của cô đang cười không thể tươi hơn nữa, còn có người cha đang đứng hơi cúi người, bọn họ đứng đối diện với nhau, một người phụ nữ với nét mặt nghiêm nghị đang đứng đó với vẻ thanh cao quý phái, xung quanh là một đám nam nữ nịnh bợ.

Nếu như đoán không nhầm thì người đó chính là mẹ của Lãnh Mạn Nguyên, nhìn có vẻ còn rất trẻ và đẹp nhưng lại có phần hơi nghiêm nghị.

Nhã Lan phát hiện người đàn bà đó cũng đang nhìn cô từ đầu tới chung, ánh mắt đó không hề có thiện cảm, lạnh lùng, sắc bén, giống như đang muốn cắt cô ra làm hai mảnh.

Cô thu ánh nhìn về, theo như quy định thì đám phóng viên sẽ đứng ở phía cửa, bây giờ bọn họ đã tiến hành được một đoạn đường, ánh điện sáng lóa vẫn còn nhấp nháy phía sau không ngừng, chiếu vào cơ thể hai người khiến họ giống như những vị thần.

Một bàn chân không an phận chia ra chặn trước mặt Nhã Lan. Chiếc váy cưới xòe rộng ra phía trước, Nhã Lan đương nhiên không nhìn thấy bên dưới thế nào, nên cô hoàn toàn không thể cảm nhận được phí dưới đang có một bàn chân cản đường mình...

Cơ thể cô theo quán tính mà ngã về phía trước, nhìn như sắp có chuyện hay ho diễn ra, Nhã Lan sợ quá nhắm tịt mắt lại, đợi một con đau nữa mà cơ thể phải gánh chịu. Thế nhưng...mãi sau cơ thể cô vẫn không hề tiếp đất, một bàn tay to lớn đã đỡ lấy cô kéo cô vào lòng.

Cô cảm nhận được hơi thở lạnh lùng đang phả vào mình, không cần nhìn cô cũng biết đó chính là hơi thở của Lãnh Mạn Nguyên.

Một tràng pháo tay hòa lẫn với tiếng huýt sáo vang lên ầm ầm, Nhã Lan mở mắt ra, cô nhìn thấy khuôn mặt Lãnh Mạn Nguyên đang tiếp xúc rất gần với mặt mình. Vì khoảng cách quá gần nên nếu cô chỉ cần nhướn người lên một chút thôi là có thể chạm vào mũi anh.

Lần đầu tiên tiếp xúc với anh gần như thế, cảm nhận của cô về anh là da trắng như ngọc, không hề có một chút tì vết.

Đôi mắt Lãnh Mạn Nguyên hơi cụp xuống, yết hầu rõ ràng cho thấy anh đang nuốt nước bọt, anh ngẩng nhìn đôi môi của Nhã Lan. Đôi môi mọng nước mềm mại dù không lên tiếng nhưng như đang mời gọi, thậm chí, cơ thể anh đang có những phản ứng theo bản năng.

Hiểu được ý đồ của Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan đưa tay ra đẩy ngực anh, cô muốn tránh xa anh một chút, nhưng chỉ một giây sau, eo cô bị kéo lại, đôi môi ấm nóng của anh chạm vào môi cô....

Nhã Lan không biết phải làm gì trước hành động hết sức bất ngờ này, cô chỉ biết tròn xoe mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt của Lãnh Mạn Nguyên, trong ánh mắt anh lóe lên một cảm xúc kì lạ mà cô nhìn không hiểu, nhưng lại cũng có chút gì đó như đã biết. Khi mà đang cố tìm câu trả lời thì Lãnh Mạn Nguyên đã bỏ cô ra, kết thúc nụ hôn ngắn ngủi đó.

Vẫn còn một chút hơi nóng lưu lại trên môi, không ngờ, một con người lạnh lùng như Lãnh Mạn Nguyên lại có đôi môi ấm nóng như vậy. Nhã Lan đỏ mặt ên, xung quanh ngoài những tiếng vỗ tay còn là các ánh nhìn hướng về bọn họ, đương nhiên, rõ ràng nhất chính là những ánh nhìn ghen tỵ của các cô gái trẻ đang hướng về phía cô, dường như họ đang muốn dùng những ánh nhìn đó để giết chết cô vậy.

Lãnh Mạn Nguyên trở về nét biểu cảm ban đầu, sự ảm áp hiem hoai cũng biến mất hoàn toàn trên gương mặt anh. Anh lạnh lùng giơ cánh tay ra, ra hiệu Nhã Lan hãy khoác tay vào tay mình.

Mẹ cô đứng ở đầu bên kia cũng đã khoác tay vào tay cha cô, cố ý ra hiệu cho cô hãy làm như mình, khẽ cúi mặt xuống, cô chọn cách nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ảo ảnh và hiện thực

Dù không nguyện ý nhưng cô vẫn khoác tay mình vào cánh tay săn chắc của anh, người ngoài nhìn vào bọn họ sẽ thấy anh và cô đứng là một đôi trai tài

gái sắc. Nhã Lan cười lạnh trong lòng, cô cảm thấy bất lực trước cuộc hôn nhân đáng cười này.

Nhã Lan khẽ liếc mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lãnh Mạn Nguyên, sau khi anh nhìn những bức ảnh đó tại sao vẫn chấp nhận cưới cô chứ? Lễ nào là do anh sợ mất mặt nếu hủy hôn?

Cũng đúng, cô dâu có những chuyện không hay trước thềm hôn lễ nhưng biết làm thế nào? Đâm lao thì phải theo lao thôi, không hủy hôn trước mặt quan khách thì đều có lợi cho cả hai.

.....

“Cô có bằng lòng không?” Tất cả mọi ánh mắt lúc này đều hướng về phía cô, người dẫn chương trình đang dùng câu hỏi và ánh mắt để hỏi cô, lúc này cô mới phát hiện vừa nãy mình không hề tập trung chút nào.

Đúng là chuyện nực cười, trong lễ cưới mà tâm trí cô dâu lại để đi đâu thế? Nhã Lan quay sang nhìn người dẫn chương trình, cô nghe thấy tiếng mẹ cô ở bên cạnh đang cố nói nhỏ chỉ đủ để cô nghe thấy: “Mau nói đồng ý, mau nói đồng ý đi!”

“Tôi đồng ý!” nói ra ba từ mà không mang chút tình cảm, Nhã Lan giống như một cái máy đón lấy chiếc nhẫn mà Lãnh Mạn Nguyên đang đeo vào tay cô.

Tiếp sau đó là một bữa tiệc rượu linh đình.

Khách sạn Thiên Ôn – là khách sạn lớn nhất, hoa lệ nhất, sang trọng nhất ở thành phố này, hôm nay khách sạn này thấp đèn sáng cả một vùng trời của thành phố, trang nhã huy hoàng để tô điểm thêm cho buổi yến tiệc, ngày mai, nó cùng với chủ nhân của nó là Lãnh Mạn Nguyên sẽ cùng xuất hiện trên các mặt báo lớn nhỏ.

...

Khẽ thở dài một tiếng, cuối cùng thì cũng hoàn thành bữa tiệc dài lê thê này, ngồi xuống chiếc ghế của siêu xe Lamborghini, cô ngồi ngả mình về phía sau, từ từ nhắm mắt lại.

Quá mệt, toàn thân cô đều thấy đau, đặc biệt là chỗ bị thương, đứng trong buổi tiệc trong một thời gian dài dường như làm cho vết thương càng trầm trọng hơn, giống như có trăm ngàn con kiến đang đốt lên cơ thể cô. Kim nén cả một buổi tối, bây giờ cô vừa mệt vừa đau, không còn một chút sức lực nào nữa.

Vừa nãy khi mà hôn lễ sắp kết thúc, cha cô giống như một người đầy tớ vâng lời đứng trước mặt Lãnh Mạn Nguyên để nhắc về chuyện góp vốn. Ánh mắt Lãnh Mạn Nguyên như chứa điện liếc nhìn về phía cô, đôi môi anh nở nụ cười khinh miệt.

“Cái này còn phải hỏi cô con gái ngoan của ông đã!” Không thể nghi ngờ gì, chuyện này đương nhiên người cha đáng thương của cô không hề hay biết, đây chính là một lời từ chối theo cách khác, nhờ chiêu đó của chị hai cô, công ty nhà họ Quắc chắc cũng sắp đến ngày tận rồi.

Nhưng có liên quan gì tới cô chứ? Khuôn mặt trắng nõn mà lạnh lùng của cô nở nụ cười không chút sợ hãi, cô đã thoát li khỏi gia đình này quá lâu rồi, tất cả những thứ cô làm chẳng qua cũng vì không chịu được hình ảnh nước mắt ngắn nước mắt dài của người mẹ đáng thương mà thôi, đương nhiên, còn do một câu nói của mẹ cô nữa: “Cái nhà này ít nhiều cũng có công nuôi dưỡng cô, muốn đoạn tuyệt với nó thì hãy trả công nuôi dưỡng cho chúng tôi trước đã!”

Khi mẹ cô nói câu nói này, khóe miệng bà ta nhếch lên cười đắc ý, trong mắt bà ta thì mẹ con cô cũng chỉ như những con vật được lòng tốt của bà ta thu nhận về.

Từ nhỏ tới lớn, cô và mẹ cô luôn như cái đinh trong mắt mẹ cô và chị hai, cô đã lớn lên trong những lời nhạo báng và sự ức hiếp của bọn họ. Để bảo vệ bản thân mình cô đã tự rèn được thói quen độc lập kiên cường trong cuộc sống, đương nhiên cũng hình thành nên tính cách lạnh lùng và lòng tự tôn rất cao.

Chuyện về những bức ảnh vốn cô có thể giải thích, những thứ được photoshop thì chắc chắn sẽ có chỗ sơ hở, ví dụ, những chỗ ngực được hở ra không hề thấy vết bớt hình trái tim giống như trên ngực cô. Dù những bức ảnh đó được chụp khá rõ.

Một người đầy lòng tự tôn như cô đương nhiên không muốn cúi đầu cầu xin Lãnh Mạn Nguyên, nếu anh đã không tin cô thì cô nói nhiều cũng chẳng có ích gì.

“Cút!”

Khi Nhã Lan đang mơ màng thiếp đi, một bàn tay đã tóm lấy tay cô kéo cô ra, cánh tay đó giống như được làm từ thép, bóp chặt lấy cánh tay mềm yếu của cô khiến cô đau buốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cô chỉ là một nữ hầu

Lẽ nào anh có khuynh hướng bạo lực sao? Nhã Lan nhủ vậy, cô mở mắt ra với vẻ không vui, nhìn người đàn ông trước mặt. Lúc này cô đang ngồi dưới đất, người đàn ông cúi đầu xuống nhìn cô chăm chăm, mấy sợi tóc mái đen dài của anh rủ xuống che đi vầng trán khiến anh trông càng trở nên phong trần lãng tử. Chỉ là, đôi đồng tử mắt màu xanh đậm phát ra ánh nhìn như muốn giết người, khiến cô cảm thấy bản thân cô đối với anh chẳng qua cũng chỉ là một con mồi mà thôi.

Con mồi! Cái ý nghĩ này làm cô không thể không bật cười một lần nữa – một nụ cười lạnh lùng. Cô quyết định sẽ im lặng, cô muốn nhìn xem, rốt cuộc người đàn ông nguy hiểm này muốn làm gì với cô!

Không khí lạnh lẽo toát ra từ cơ thể Lãnh Mạn Nguyên dường như ngưng tụ lại và chỉ hướng về phía cô, ngay cả luồng không khí mà cô đang hít thở vào cô cũng cảm thấy nó không hề dễ chịu. Anh tưởng rằng cô gái này sẽ sợ hãi, hoặc ít nhất sẽ có thần sắc của sự sợ hãi, thế nhưng cô bình tĩnh như thể chưa từng có việc gì xảy ra, càng đáng hận hơn là cô còn có thể cười!

“Một nữ hầu sao có thể cùng ngồi một xe với chủ nhân chứ!” Đây là bước đầu tiên mà anh làm nhục cô, nhận lấy đi! Nhẹ nhàng lướt qua cô, anh sải chân bước lên xe.

“Lái xe!” chỉ hai chữ ngắn ngủi, anh không thèm liếc nhìn cô thêm một cái, chiếc xe bắt đầu khởi động, chớp mắt nó đã biến mất khỏi tầm mắt cô.

Đúng là không thể tin được, tổ chức một bữa tiệc hoành tráng như thế chỉ để chúc mừng vì đã có được một nữ hầu! Nụ cười của Nhã Lan vẫn còn ở trên môi, sự mỉa mai cực độ khiến ngay cả Đại Hưng đứng bên cạnh cũng cảm nhận được.

Đại Hưng không chỉ là vệ sĩ của Lãnh Mạn Nguyên mà còn là người giúp anh giải quyết những việc rắc rối, ví dụ như lúc này.

“...Bà chủ, xe của cô ở bên kia ạ!” Chuyện những bức ảnh Đại Hưng đương nhiên cũng biết, áp dụng một hồi lâu cuối cùng cậu vẫn chọn cách xưng hô là bà chủ.

Một cô gái xinh đẹp thế này, đáng lẽ sẽ là một đôi vô cùng cân xứng với tổng giám đốc, nhưng thật đáng tiếc....

Lắc lắc đầu, anh ta chỉ biết đứng lặng yên ở đó đợi sự hồi đáp của Nhã Lan.

Xem ra, Lãnh Mạn Nguyên cũng chưa định bỏ rơi nữ hầu của mình! Nhìn theo hướng tay chỉ của Đại Hưng, cô nhìn thấy một chiếc xe. Tuy là không được sang trọng như chiếc xe của Lãnh Mạn Nguyên nhưng đó cũng là một chiếc xe đắt tiền, nó là quá đủ để chở một nữ hầu rồi.

Nhã Lan chống tay cố gắng đứng lên, cú kéo tay vừa nãy của Lãnh Mạn Nguyên khiến đầu gối cô gập xuống đất, chân cô xước ra và chảy máu, lúc này càng cảm nhận rõ hơn cơn đau khi cô cử động, còn lưng cô như thể sắp gãy ra làm đôi.

Nghiến răng lại, cô cố gắng ép mình đứng lên.

“Bà chủ...” Đại Hưng bỗng cảm thấy thương tiếc, cậu đưa tay ra muốn đỡ lấy cô.

Nhã Lan gạt tay cậu ra từ chối sự giúp đỡ, cô bước đi khập khiễng về phía chiếc xe. Những ngày tháng tiếp theo chắc sẽ chẳng dễ dàng gì, cố gắng lên nào Quắc Nhã Lan.

Khi về tới căn biệt thự nhà họ Lãnh thì cũng đã nửa đêm rồi, trong căn biệt thự ánh đèn vẫn sáng rực khắp nơi, chỉ là sự đối lập đen trắng của những đồ dùng và đồ trang trí khiến cho căn nhà thiếu đi sự ấm áp.

Trong phòng khách rộng lớn, một chiếc đèn pha lê được treo ở giữa chiếu sáng cho cả căn phòng. Bốn phía của căn phòng có một số giá đỡ được gia công tinh tế, bên trên bày những bình hoa đẹp đẽ, những tác phẩm điêu khắc và không ít những chai rượu vang thượng hạng.

Tại trung tâm của căn phòng là một bộ ghế sofa được làm bằng da bò Thụy Sĩ, bộ ghế bao quanh một chiếc bàn thủy tinh trong suốt. Có một người đang ngồi chiếc ghế sofa đơn, tay người đó đang cầm ly rượu vang và lắc lắc làm cho thứ rượu màu đỏ đỏ sóng sánh trong lòng cốc.

Cốc rượu được lắc đi lắc lại trên bàn tay điêu luyện của chủ nhân tạo thành cái bóng uyển chuyển dưới nền nhà. Chiếc ghế sofa đơn đột nhiên quay lại, khuôn mặt quen thuộc và độc ác đó lại hiện ra trước mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Không ngừng bị thương

“Nữ hầu của tôi lại đi quyến rũ người đàn ông nào rồi? Bây giờ mới về sao?” Anh nghiêng rặng, trên môi nở nụ cười mỉa mai, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô. Mỗi lời anh nói ra như viên đạn nhắm thẳng vào cô!

Ồ, ở đây ngoài anh ra thì còn có ai có thể nhân nhả được như vậy chứ? Chóp chóp mắt, đôi lông mi dài của cô khẽ run lên, Nhã Lan thu ánh nhìn về, cô dùng sự im lặng để đối phó với anh.

Người đàn ông đang ngồi đột nhiên đứng bật dậy, thân hình cao lớn của anh thậm chí còn che đi mất một phần ánh sáng của chiếc đèn pha lê, anh nhắc những bước chân nguy hiểm, tay vẫn cầm ly rượu bước về phía cô.

Cuối cùng thì Nhã Lan cũng cảm thấy có chút sợ hãi, chỉ cần người đàn ông này tiến lại gần thì cô sẽ lại bị thương, hôm nay, những vết thương cô nhận cũng đủ nhiều rồi.

Đôi mắt cô thỉnh thoảng mới dám liếc nhìn bóng anh đang tiến lại gần, nếu như không phải đang cố kìm lại thì chắc cô đã hét lên. Người đàn ông này có khác nào quỷ dữ đâu!

Khuôn mặt nhỏ bé của cô bắt đầu trắng bệch, đôi môi cũng không còn đỏ tươi như trước nữa, cổ cô cứng đờ, nhìn vào đôi vai có thể thấy cơ thể cô đang run lên, cô quên mất hít thở, tất cả mọi sự chú ý lúc này của cô đều tập trung vào người đàn ông ở trước mắt.

“Aaa...” anh túm lấy bàn tay cô, cuối cùng không kìm được nữa cô hét lên một tiếng đau đớn.

Đầu anh đã ghé sát vào chiếc cổ hoàn mỹ của cô, hơi thở anh không ngừng phả vào làn da trắng ngần đó khiến chúng đỏ lên. Trong hơi thở đó cũng là mùi rượu vang thơm nồng truyền tới mũi cô, cùng với đó còn là mùi nước hoa Cổ Long thoang thoang.

“Đau...” đột nhiên anh cắn cô, cắn vào cổ cô, lại một cơn đau nữa mà cô phải gánh chịu. Theo phản xạ cô giơ một cánh tay lên đập vào vai anh.

Bốp! Một tiếng bốp vang lên, bàn tay nhỏ nhắn của cô nhằm đúng vào khuôn mặt trắng bệch của anh, đồng thời hai con mắt cũng xoè tròn ngạc nhiên trước chính hành động của mình! Cô nhanh chóng thu bàn tay về, nhưng trên má anh dường như lõm vẫn còn in hình bàn tay cô!

Lãnh Mạn Nguyên giơ tay lên cao hơn, anh vẫn còn muốn tiến thêm một bước nữa nhưng đúng lúc này chuông điện thoại reo vang.

“Hả?” Mặt anh so với ban nãy còn trầm hơn, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn cô, tiếp theo anh nói thản nhiên: “Được.”

Sau khi cúp máy anh lại nhìn cô chằm chằm, miệng anh gọi: “Bác Trương!”

Một người phụ nữ tầm khoảng 50 tuổi bước tới, cung kính đứng trước mặt anh: “Tổng giám đốc có gì dặn dò ạ.”

“Cô gái này bây giờ là một người giúp việc trong căn nhà này, thỉnh hãy giao hết cho cô ta những công việc quét dọn, hơn nữa phải giám sát cô ta làm cho tốt, nghe rõ chưa?” Anh chỉ tay vào Nhã Lan đang ngồi dưới đất, Lãnh Mạn Nguyên uống một ngụm rượu vang rồi nói: “Số tiền mà cha cô nhận được thì cô buộc phải trả đủ!”

Nhã Lan khẽ thở một tiếng như trút được gánh nặng, nếu nói như vậy thì anh vẫn đồng ý giúp nhà họ Quắc.

Bà Trương hướng về phía cô một ánh nhìn không rõ, do dự vài giây rồi bà gật đầu: “Vâng...”

“Tôi nay hãy để cho cô ta bắt đầu công việc, chưa quét dọn sạch phòng khách thì chưa được đi ngủ!” Mệnh lệnh hà khắc lại được thốt ra, xem ra tới ngày hôm nay cô sẽ không được nghỉ ngơi rồi!

Kiểu ngạo ngẩng đầu lên, ngược lại Nhã Lan cảm thấy thật thur thái. Làm một nữ giúp việc, nước sông không phạm nước giếng, sẽ chẳng liên quan gì tới anh cả, đây là điều mà cô mong đợi. theo thói quen cô khẽ nhoén miệng cười, cô nghe lời đi theo Bác Trương để lấy đồ quét dọn.

Thói quen quét dọn của nhà họ Lãnh đúng là đặc biệt, cả một căn phòng khách lớn thế này mà chỉ được dùng một miếng dẻ lau từng chút từng chút một, hơn nữa không được để lại một chút bụi bẩn nào.

Nhã Lan không kịp thay quần áo, cô vẫn mặc bộ sườn xám khi tham gia bữa tiệc cưới, khi làm việc vô cùng bất tiện, người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy có gì đó kì lạ.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn những động tác thành thực của Nhã Lan, anh không ngờ, cô con gái cành vàng lá ngọc thứ hai của nhà họ Quắc, nhìn bề ngoài thì có vẻ kiêu kì mà lại làm những công việc quét dọn này thành thực đến thế. Đương nhiên, nếu anh tìm hiểu sâu hơn về cuộc sống của cô thì anh sẽ không còn cảm thấy kì lạ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Để mặc người ta xấu xí

Một cái bóng màu tím lướt qua, xuất hiện ngoài cửa là một người phụ nữ trang điểm với vẻ kiêu kì. Vẫn chưa bước tới gần Lãnh Mạn Nguyên cô ta đã cất tiếng gọi: “Mạn Nguyên, nhà anh to thật đấy!”

Cô ta với vẻ mặt tươi tắn, mái tóc dài xoắn lộn to, Nhã Lan vẫn nhớ, cô ta chính là người mà Lãnh Mạn Nguyên đã liếc mắt nhìn trong hôn lễ, đương nhiên, cô không hề biết, cô ta cũng chính là người đưa chân ra để ngáng ngã cô.

“Thanh An, em vào đây!” Lãnh Mạn Nguyên gọi cô ta với thái độ không quá vồn vã, ngay cả việc đứng lên anh cũng lười chẳng thèm đứng.

Thanh An, chắc là người mẫu nổi tiếng Trương Thanh An, chị hai thường xem những tạp chí lá cải, cũng thường nhắc tới cô ta, lại còn xem cô ta là tấm gương để học tập.

Trương Thanh An lạnh lùng liếc nhìn Nhã Lan đang quét sàn nhà, trong ánh mắt đó là sự vui mừng, theo như tin tức mọi người đang ngầm truyền nhau thì cô dâu của Lãnh Mạn Nguyên có mối quan hệ không trong sáng với người khác, xem ra đó là sự thật rồi!

“Mạn Nguyên, người ta nhớ anh quá!” Trương Thanh An đi qua Nhã Lan, ngã vào lòng của Lãnh Mạn Nguyên, chiếc váy ngắn màu tím bó sát người khiến cho những đường cong trên cơ thể cô ta lộ rõ mồn một, Nhã Lan nhìn qua chỉ thấy cặp mông to tròn và đôi chân dài miên man.

Hai người bọn họ làm như không có cô ở đó, bọn họ hôn hít nhau ngay giữa phòng khách, thậm chí Trương Thanh An còn giơ cao một bên chân của mình lên gác lên người Lãnh Mạn Nguyên và cố tình cọ sát vào bộ phận nhạy cảm trên cơ thể của anh. Nhã Lan làm như không thấy gì, cô cúi thấp đầu xuống, đem tất cả sự chú ý hướng về phía nền nhà.

Sự mệt mỏi kéo dài, cộng thêm với việc vết thương đau nhói giày vò cô, cô thực sự như sắp ngã gục xuống rồi, trên trán đã xuất hiện những hạt mồ hôi li ti, bên tai còn là tiếng rên rỉ của Trương Thanh An, tuy là chưa từng trải qua chuyện đó nhưng cô cũng biết bọn họ đang làm chuyện gì, mặt cô đỏ và nóng rực lên.

“A! Cô bị điên à!” Lại một cơn đau nữa, một chiếc giày cao gót giẫm vào mu bàn tay cô, để lại trên đó một vết tím bầm. Nhã Lan không để ý mà lại đi lau chùi đúng chỗ hai người họ đang hôn nhau, Trương Thanh An cố tình dùng gót giày giẫm vào chân cô, cô ta vừa ăn cắp lại còn vừa la làng: “Mạn Nguyên, anh xem, cô ta làm bẩn cả giày của em rồi, rõ ràng là cô ta không phục, cô ta cố ý!”

Lãnh Mạn Nguyên bỏ Trương Thanh An ra, ánh mắt anh nhìn chằm chằm Nhã Lan, sau khi nhìn thấy vết thương trên tay cô, anh mím môi bình thản rồi nói: “Chúng ta lên tầng đi.”

Trương Thanh An nhìn Nhã Lan với ánh mắt đắc thắng, cô ta giống như một con giun vậy, ươn ẹo đi theo Lãnh Mạn Nguyên lên tầng.

Xoa xoa vết thương mới, Nhã Lan đau tới mức suýt nữa thì chảy nước mắt. Ngay lúc này, cô bất lực ngồi phệt xuống sàn nhà, nhìn cô rất đáng thương, nhưng vẫn đẹp một vẻ đẹp yếu đuối.

“Còn không mau làm việc đi, ngồi đấy mà lười, cô chẳng qua cũng chỉ là một người giúp việc thôi!” Không biết từ khi nào Bác Trương bước tới, bà ta đang sầm mặt lại nhìn cô với vẻ bức mình.

Chẳng trách có thể làm việc được ở nhà họ Lãnh, con người cũng chẳng khác Lãnh Mạn Nguyên là mấy. Nhã Lan tự nghĩ trong đầu, cô quyết định sẽ mặc kệ thái độ ghét bỏ của bà Trương.

“Tôi nói cô không nghe thấy gì à?” Bà ta giơ chân ra đá vào lưng cô.

“Aaa....” Nhã Lan đau tới nỗi ngã lăn ra sàn, vết thương cũ trên lưng lại càng thêm đau hơn.

Bà Trương hừ hừ hai tiếng rồi tiếng tục mắng: “Đừng có giả bộ, cô đừng tưởng cô là con gái lá ngọc cành vàng thì cả đời sẽ luôn như thế, nhanh chóng lau sạch sẽ cho tôi, vẫn còn một đồng việc đang đợi cô làm kia kìa! Chưa làm xong thì đừng có mong được đi ngủ, cũng đừng nghĩ tới việc ăn cơm, cái nhà này không nuôi kẻ ăn không ngồi rồi đâu nhé!”

Đúng là hổ roì xuống vực thì chó muốn làm gì thì làm! Nhã Lan không ngờ rằng một người giúp việc thôi cũng có thể có quyền lực thế này.

Bà Trương vẫn còn đứng ở đó trong tư thế giờ sẵn cái tát lên để đợi cô ngồi dậy, trong ánh mắt bà ta đầy sự hận thù, đúng như kiểu con chó sói đã khát mỗi lâu nay.

Cô phải nói tình hình của mình bây giờ thế nào nhỉ? Một bên mu bàn tay bị giày cao gót giẫm tím, Lãnh Mạn Nguyên nhìn vết thương đó của cô nhưng lại nở nụ cười châm chọc, và trong nụ cười đó còn ẩn chứa cả sự mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cả một đêm mệt mỏi

Thôi được rồi! Tất cả đều là vì nhà họ Quắc.

Nhã Lan cố gắng đứng lên! Đôi vai gầy yếu mà quật cường, đôi mắt to kiên định của cô nhìn thẳng vào bà Trương, sống lưng cô toát ra một sự kiêu ngạo.

Bà Trương bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, mặt bà ta trắng bệch, lập tức quay người rồi đi, trước khi rời đi chỉ ném lại một câu: “Mau mau làm việc đi!”

Khi phòng khách được quét dọn sạch sẽ, bên ngoài trên bầu trời màn đêm đen kịt đã bắt đầu xuất hiện những đám mây bàng bạc, không cần đoán, trời sắp sáng rồi, ngược nhìn ra phía ngoài, cô thậm chí còn có thể nhìn thấy những chiếc lá, bông hoa với màu sắc sắc sỡ ở ngoài vườn kia.

Mệt thật! Khuôn mặt thanh tú của cô vì mệt mỏi trong thời gian dài mà nhìn hốc hác đi phần nào, đôi mắt to tròn cũng không còn long lanh như trước nữa, mu bàn tay cô vẫn nõn nà mịn màng, các ngón tay vẫn thon dài đáng yêu, thế nhưng lòng bàn tay thì đầy những vết chai, tối hôm nay thực sự phải cảm ơn những vết chai này, nhờ có bọn chúng mà tay cô mới không bị nền nhà lột mất da.

Mắt cô trùng xuống, đầu cũng bắt đầu choáng váng, Nhã Lan biết, cô cần một giấc ngủ ngay bây giờ.

Ngẩng đầu lên nhìn cửa cầu thang tầng hai, ở đó thấp một ngọn đèn vàng nhạt cho cảm giác thật ấm áp. Cũng có thể Lãnh Mạn Nguyên không hề sắp xếp chỗ ngủ cho cô. Lùi về phía sau vài bước, bàn chân cô truyền tới một cảm giác như thể đang tiếp xúc với vật gì mềm mại, khi quay đầu lại nhìn thì đó là chiếc ghế sofa mà Lãnh Mạn Nguyên từng ngồi.

Thôi thì tạm một tối vậy, chọn một chiếc ghế sofa dài, Nhã Lan ngã xuống đó, sau một hồi mê man cô nhanh chóng chìm sâu vào giấc mộng.

.....

Cô nằm co hai chân lại, vẫn có một phần đôi chân của cô được hở ra. Chân của cô rất đẹp, giống như đôi chân của một bức tượng tuyệt đẹp do một nhà điêu khắc tài ba tạo ra. Cô nằm dụi đầu xuống phía dưới, đầu gối lên một tay, một tay kia thì thả lỏng tự nhiên xuống, phía bên ngoài của tay áo là một bàn tay nhỏ nhắn. Trên mu bàn tay trắng như ngọc, một vết bầm tím hiện rõ ra khiến người khác nhìn thôi cũng thấy đau lòng, xem ra, cú giẫm đó cũng không phải là nhẹ.

Cô vẫn đang chìm trong giấc ngủ, đôi hàng mi dài và cong đó thỉnh thoảng lại rung lên, chiếc mũi nhỏ hít thở những hơi thở không được đều đặn, đôi môi hơi mím lại giống như cô đang khẽ cười. Vài sợi tóc được rơi ra từ lúc làm việc cũng như đang nằm dài trên cổ cô, chính chúng khiến cho cô nhìn càng trở nên quyến rũ hơn.

Khi đang đem cúc áo lại, cảnh mà Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy chính là hình ảnh vừa rồi. Cô gái nằm ngủ trên ghế sofa thật đẹp, giống như nàng tiên nữ rơi xuống trần gian và đang đợi thế nhân đến cứu. Thỉnh thoảng đôi lông mày của cô hơi nheo lại khiến cho người nhìn chỉ muốn lại gần và xoa dịu chúng.

“Mạn Nguyên, anh đợi em với!” Lần đầu tiên có được sự cho phép của Lãnh Mạn Nguyên để cô ta có thể bước chân vào căn biệt thự này, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên cô ta ở bên cạnh anh tới sáng, Trương Thanh An tin, vị trí của mình trong lòng Lãnh Mạn Nguyên sẽ khác với những người khác. Cô ta vẫn với bộ dạng ưỡn ẹo trong bộ váy tím bó sát người tối hôm qua.

Lãnh Mạn Nguyên nheo mày không vui, anh không vui vì tiếng gọi làm phiền của Trương Thanh An.

“Ồ! Cái đồ đáng thương này lại ngủ ở đây à, giống như một con chó hoang ấy nhỉ!” Vừa mới được một chút đặc ân mà Trương Thanh An đã không biết nhìn trước nhìn sau, cô ta bĩu môi, chỉ tay và Nhã Lan vẫn còn chưa tỉnh với khuôn mặt như đang cười, có vẻ cô đang mơ một giấc mơ đẹp.

Bốp! Một cái tát được giáng xuống mặt của Trương Thanh An, cô ta ngậy người ra, đúng lúc này Nhã Lan cũng tỉnh dậy.

Cô ta ngậy người ôm lấy mặt mình, đôi mắt to tròn nhanh chóng ầng nước, còn Lãnh Mạn Nguyên toàn thân anh phát ra hơi thở lạnh lùng, anh lặng lẽ ngồi xuống.

Lãnh Mạn Nguyên hướng ánh mắt về phía Trương Thanh An và quát lớn với cô ta: “Cút!”

Trương Thanh An bung mặt khóc chạy ra khỏi biệt thự, thứ cô ta để lại là mùi nước hoa nồng nặc, khiến cho Nhã Lan không chịu được mà hắt xì liên tiếp mấy cái.

Cô vốn khá miễn cảm với nước hoa vì thế mà mà đã phải chịu không ít đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ánh mắt đó chỉ dành cho căn biệt thự

Đổi mặt với ánh nhìn của Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan tự nhiên cảm thấy toàn thân lạnh toát, vết thương ngày hôm qua vẫn đau chưa dứt, điều này nhắc nhở cô về sự tàn bạo của người đàn ông trước mắt. Anh còn muốn đối xử với cô thế nào nữa đây?

Lãnh Mạn Nguyên hài lòng thu ánh mắt về, cô gái ít lời này quá ngạo mạn, bất luận là khi nào cũng đều tỏ vẻ thản nhiên với nụ cười lạnh nhạt trên khuôn mặt, điều này khiến cho anh cảm thấy mình như một kẻ thất bại.

Nhìn thấy sự sợ hãi của cô lúc này, đột nhiên tâm trạng của anh khá lên rất nhiều, thất lại cả vạt, anh sai bước đi về hướng cửa.

“Anh...” Nuốt nước bọt lấy lại can đảm, Nhã Lan nhìn Lãnh Mạn Nguyên chuẩn bị rời đi, nhất thời không biết tại sao cô lại chỉ gọi có một từ như vậy.

Lãnh Mạn Nguyên dừng chân lại, điều này nằm ngoài suy nghĩ của cô, anh bèn quay đầu lại, nhưng không hề nhìn cô mà chỉ đợi lời nói tiếp theo của cô.

“Tôi....vết thương của tôi rất đau, anh có....”

“Bà Trương, đi lấy hộp thuốc bôi vào cho cô Quắc, nhớ nhắc nhở cô ta không được lười nhác.”

Xem ra, kẻ máu lạnh này vẫn còn có chút tính người tuy lời nói phía sau của anh khiến người khác không vui về gì. Nhã Lan khẽ thả lỏng đôi vai mình ra, cô đứng lên trước ánh nhìn kì quái của bà Trương.

Sau khi bôi thuốc, vết thương trên người cũng bớt đau đi trông thấy, nước thuốc vừa tê vừa mát bôi lên người tới đâu cô thấy đầu óc mình tỉnh táo ra tới đấy.

Toàn bộ căn biệt thự rộng lớn toát ra không khí lạnh lẽo vào buổi sớm, mấy người công nhân vận chuyển vật tư lặng lẽ chuyển đồ từ trên xe xuống, giống như những bóng ma, ngay cả khi họ bước chân cũng không hề phát ra tiếng động.

Căn biệt thự rất rộng, vị trí cô đang đứng là nơi được xây dựng theo kiến trúc La Mã pha thêm chút phong cách phương Tây, nhìn có vẻ rất hoa lệ, đồng thời cũng rất độc đáo. Nhìn về phía sau, đằng đó còn có mấy căn phòng, không biết được dùng để làm gì.

“Làm việc trong nhà họ Lãnh thì đừng có tò mò quá, tập trung vào mà làm là được rồi.” bà Trương lại xuất hiện trước cửa mà không phát ra tiếng động nào, bà ta dùng cái ngữ khí quen thuộc để nói với cô.

Xem ra, cô hoàn toàn đã trở thành người giúp việc trong nhà họ Lãnh rồi. thản nhiên quay mặt lại, cho dù là không bằng lòng nhưng cô vẫn nhìn thẳng vào mặt của bà Trương.

“Căn phòng này, toàn bộ công việc quét dọn lau chùi đều thuộc về cô, mỗi ngày bắt buộc phải quét dọn hai lần, hoa trước cổng đừng có quên cắt cành, đó cũng là nhiệm vụ của cô.” dừng lại vài giây, bà Trương nhìn cô từ đầu tới chân rồi nói tiếp: “căn phòng trong cùng phía bên phải tầng hai là phòng của cô, đi thay quần áo đi, cô đi làm việc chứ không phải đi biểu diễn.”

Vứt cho cô một bộ đồ của người giúp việc, bà Trương chỉ tay lên lầu: “Xong rồi thì xuống đây sẽ có người hướng dẫn cô làm thế nào, động tác nhanh nhẹn lên.”

Kể từ ngày hôm đó, Lãnh Mạn Nguyên dường như biến mất, anh không xuất hiện thêm một lần nào nữa, vài người giúp việc lâu năm trong căn nhà này vì thế mà cũng lơ là công việc, tự ý làm việc riêng mình.

Ngoài bà Trương thì những người khác đối xử với cô khá lịch sự, một khu ở phía sau căn nhà được xây chuyên chỉ để cho người làm ở, nhưng cô thì lại được ở trong khu của chủ nhà, cũng coi như là hơn những người giúp việc khác, vì thế mà bọn họ cũng nể cô vài phần.

Thím Liễu là người dạy cô lau dọn, trên mặt thím lúc nào cũng luôn nở một nụ cười, có lẽ trong căn biệt thự này thím là người bình thường nhất. Thím Liễu thường xuyên quét dọn cùng với cô, còn cẩn thận nhắc nhở và nói với cô những sở thích của Lãnh Mạn Nguyên.

Nhã Lan phát hiện, trong căn nhà này, thím Liễu là người khá được tôn trọng, ngay kể cả bà Trương mặt lúc nào cũng hầm hầm cũng phải nể thím vài phần.

“Tôi không phải là người giúp việc của nhà họ Lãnh, chẳng qua là vì thích nên tôi bằng lòng ở lại đây trông năm căn biệt thự này.” Khi thím Liễu nói câu này, trong mắt thím thoáng qua vẻ kích động và yêu thương, dường như đang che giấu đi một tình yêu rất sâu đậm. Thím nhìn căn biệt thự với ánh nhìn áp áp giống như thể đang nhìn người mình yêu thương hết mực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Kiệt vũ xuất hiện

“Căn biệt thự này chắc cũng nhiều tuổi rồi!” Nơi đâu cũng có những dấu vết rõ ràng cho thấy căn biệt thự này từng được tu sửa, Nhã Lan không hiểu, Lãnh Mạn Nguyên có nhiều tiền như vậy tại sao lại vẫn chọn ở trong căn biệt thự cũ kĩ thế này. Chỉ cần anh muốn thì làm gì có căn biệt thự cao cấp nào mà anh không mua nổi, Nghe nói anh nhiều tiền tới mức có thể mua trọn một thành phố.

“Ừm!” Thím Liễu gạt đầy, trên môi lại nở nụ cười quen thuộc, bà hơi cúi đầu xuống, đôi mắt đẹp của bà vẫn rất đẹp dù bên khóe mắt đã không ít nếp nhăn, dù có vậy vẫn không giấu nổi nét đẹp thời thanh xuân của người phụ nữ ấy.

Điều Nhã Lan thích nhất đó là sau khi lao động vất vả được ngồi xuống thư thái nói chuyện với thím Liễu như thế này. Mỗi động tác của bà đều rất thanh nhã, ngay kể cả tư thế lau sàn nhà của bà cũng khác với những người khác. Bà nói chuyện với ngữ khí rất nhẹ nhàng, trong lời nói hàm chứa ẩn ý, Nhã Lan nghĩ, nhất định người phụ nữ này đã nhận được một sự giáo dục tuyệt vời.

Bây giờ là buổi trưa, tất cả mọi người đều đang nghỉ trưa, Nhã Lan không có thói quen đó, xung quanh không có người, cô ưỡn mình ngã vào cánh cửa, cô vươn tay lên hít thở thật sâu, thuốc nhà họ Lãnh đúng là có tác dụng thật, vết thương trên người cô cũng sắp khỏi rồi.

Cúi đầu nhìn xuống bộ đồ hầu gái, đột nhiên cô muốn nhảy, cô đứng lên dang đôi cánh ta ra, đang nhấc chân lên được vài bước thì có tiếng gọi tên cô vang lên bên tai: “Nhã Lan! Nhã Lan!”

Quay người sang phía âm thanh phát ra, Thành Kiên Vỹ đang đứng ở phía ngoài cửa lớn, nhìn cô vẫy tay. Tuy vẻ đẹp anh tuấn của hấn không so sánh được với Lãnh Mạn Nguyên nhưng khuôn mặt đó cho người khác có cái nhìn thiện cảm và gần gũi.

“Anh Kiên Vỹ!” cô không ngờ Thành Kiên Vỹ lại tới đây, mối quan hệ giữa bọn họ là mối quan hệ bạn bè và đồng nghiệp, trong công việc hấn đã từng giúp cô rất nhiều.

Trên mặt Thành Kiên Vỹ là hai vết thâm đen to đùng, hai má anh hốc hác, mới có mấy ngày không gặp mà hấn gầy hấn đi, bộ dạng trông cũng lém thếch hơn. Nhìn trên mặt hấn râu mọc như thế đã mấy ngày không được cạo Nhã Lan cảm thấy rất ngạc nhiên. Hấn luôn là người rất chú trọng hình thức bề ngoài, quen biết bao nhiêu lâu như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên mà cô thấy hấn để râu trên mặt.

“Em vẫn ổn chứ?” giọng nói Thành Kiên Vỹ run run, hôm nay vốn hấn chỉ định đến thử vận may xem thế nào, không ngờ lại có thể gặp được cô.

Nhã Lan lúng túng phui phui bộ đồ của người giúp việc rồi khẽ trả lời: “Em ổn!”

“Không, em không ổn chút nào cả!” Thành Kiên Vỹ đột nhiên lớn tiếng làm Nhã Lan giật cả mình, cô nhìn hấn đang nhìn mình từ đầu đến chân, thần sắc có vẻ buồn thương.

Nhã Lan không nói gì thêm, cô đã quen đem những uất ức giấu kín trong lòng, bao nhiêu năm sống tự lo cho bản thân đã rèn luyện cho cô phải có ý chí, phải ngẩng cao đầu mà sống, cô chưa từng kể nghèo kể khổ gì trước mặt người khác bao giờ!

“Anh biết mà, em gả cho cái hạng người này thì làm sao mà sống tốt được chứ!” Thành Kiên Vỹ cũng nhìn thấy bộ đồ cô đang mặc trên người: “Thế nhưng hấn ta cũng không thể đối xử với em thế này được!”

Kể cả là không thích thì cũng không đến nỗi để làm kẻ hầu người hạ chứ!

Ánh mắt Nhã Lan rất nhanh liền trở về với vẻ thản nhiên, cô trả lời như không có gì ghê gớm: “Cái này cũng không trách anh ta được!” Có trách thì chỉ có thể trách người chị hai của cô.

“Không trách hấn ta lẽ nào con gái nhà người ta gả cho hấn để hấn giẫm đạp vậy sao?” Thành Kiên Vỹ càng thêm kích động, anh tức giận nắm tay vào cánh cửa sắt trút hết ra những bức xúc trong người, anh chẳng thèm để ý thấy tay mình bắt đầu rỉ máu: “Nhã Lan! Em ly hôn với anh ta đi, anh...anh...anh cưới em....anh sẽ đối xử tốt với em”

Những lời này anh giấu kín trong lòng đã bao lâu nay, anh đã luyện tập để nói chúng không dưới cả trăm lần.

Nhã Lan vẫn với khuôn mặt bình tĩnh, cô giống như nước mặt hồ phẳng lặng, phía sau thổi đến một cơn gió lạnh làm cho mái tóc buộc hờ phía sau lưng bị thổi bay về phía trước. Kể cả có mặc trên người bộ đồ hầu gái thì cô vẫn cứ đẹp như vốn có, vẫn cao quý, vẫn khiến người khác muốn bảo vệ cô.

“Anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, Nhã Lan, anh đã....” trong túi anh là một chiếc phong bì, số tiền bên trong đó cũng đủ để bọn họ mua một căn phòng với hai phòng ngủ ở trung tâm thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Quen biết năm đó

Nhã Lan dường như cũng hiểu, cô không hề tỏ ra ngạc nhiên, không một chút nào, trái tim cô dường như đã không còn dễ bị kích động bởi hi nộ ái ố, trái tim cô của bây giờ giống như của một người đã già nua.

Cô nắm lấy tay của Thành Kiên Vỹ, ngăn lại sự tự giãi vò của hần.

“Anh Kiên Vỹ, anh đi đi, có nhiều chuyện mà không nói rõ được đâu...”

Cô không muốn nói cho hần sự bất lực của bản thân mình, nếu như hần coi cô như một cô gái ham tiền, tham giàu sang phú quý thì đó là điều tốt nhất.

Thành Kiên Vỹ giật tay ra nắm lấy tay cô, hần đặt tay cô lên môi mình, dùng đôi môi ấm nóng của hần hôn lên tay cô.

Cô muốn rút tay về nhưng hần nắm lại càng chặt hơn.

“Anh Kiên Vỹ, quanh đây có rất nhiều người, để bọn họ nhìn thấy thì không hay chút nào đâu.” Cứ coi như để cho anh nghĩ rằng cô đang vì bản thân cô đi.

“Nhã Lan, không....một hồi chuông cảnh báo vang lên, bọn họ đứng ở cửa sắt lâu quá khiến cho cánh cửa tự động phát ra tín hiệu báo động.”

Có người đang từ phía trong chạy về phía hai người bọn họ.

“Thành Kiên Vỹ, anh đi đi, đừng đến phá vỡ hạnh phúc của em nữa.” Nhã Lan cố kìm nén cơn đau cuối cùng cô cũng giật tay mình ra, cô muốn trước khi mọi người chạy tới thì cô có thể rời xa khỏi hần.

Thành Kiên Vỹ vẫn đứng ôm chặt lấy cánh cửa và gọi tên cô, cảnh vệ ở phía ngoài đã kịp chạy tới kéo anh đi. Nhã Lan nhắm chặt mắt lại, cô cố gắng để những bước chân của mình trở nên vững chắc hơn.

Thành Kiên Vỹ, em xin lỗi, nhưng mong anh hãy tha thứ cho em, và tìm được một người đối xử tốt với anh hơn em.

Lúc này nước mắt đã lăn dài trên má, cô đưa tay lên lau đi, lúc này bác Trương đang đứng ngay trước mặt cô với vẻ mặt đầy nghi ngờ.

“Chỉ là một người hỏi đường thôi.” Cô sai bước đi ngang qua bà Trương và chạy thẳng về phía đại sảnh.

.....

Ánh trắng sáng vằng vặc len lỏi qua rèm cửa chiếu vào phòng. Nhã Lan không bật đèn, cũng chưa thay quần áo, cô nằm xoài trên giường, hướng mắt nhìn về vầng trăng tròn vành vạnh như đang treo lơ lửng trên cành cây kia.

Việc Thành Kiên Vỹ tìm đến cô giống như một viên đá đè lên trái tim đang bình lặng của cô, từ trước tới giờ cô luôn biết rằng anh thích cô, tuy là anh chưa từng nói ra.

Cô quen biết anh từ những năm tốt nghiệp cấp hai, thời gian đó cô đang tìm một công việc vào thời điểm nghỉ hè, nhưng vì vẫn còn đang trong độ tuổi thiếu niên nên không có một đơn vị nào dám nhận cô.

Khi mà hai chân môi rã rời, cô đang ở trước một studio ảnh, ở đó dán một tờ giấy tuyển người, muốn tuyển vài người làm trợ lý cho thợ chụp ảnh. Nhã Lan do dự một lát, cô biết, chỉ cần nói ra tuổi thật thì cô lập tức sẽ bị từ chối, vậy thì có nên thử không?

Đã bị tới mười mấy đơn vị từ chối, lúc này đây cô cũng chẳng có hi vọng gì nữa.

“Em gái à, đang tìm việc à?” một chàng trai với vẻ mặt sáng sủa đứng trước mặt cô, trên vai còn vác một bộ chân máy ảnh, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai, chàng trai đang nở nụ cười với cô. Thân hình cao lớn của hần dường như đang che nắng giúp cô cô, mọi mệt mỏi trong cô lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Cô gật đầu, như vậy coi như là đồng ý.

“Vào đây đi, anh đang thiếu một trợ lý.” Chàng trai khách sáo mời cô vào trong phòng chụp ảnh.

Đúng như cô nghĩ, khi ông chủ biết được cô mới có 14 tuổi thì đã quả quyết từ chối. khi cô đi ra với khuôn mặt bình thản, chàng trai với khuôn mặt có vẻ hơi buồn, đột nhiên hai mắt hần sáng lên như vừa nghĩ ra một điều gì đó.

“Em đợi một chút!” Anh quay đầu đi vào phòng làm việc, để lại mình cô đứng đó không hiểu chuyện gì, qua đi tầm khoảng 10 phút, chàng trai từ trong phòng làm việc bức ra mang theo nụ cười rất tươi: “Chúc mừng em, chính thức trở thành một thành viên của LV Studio, tên anh là Thành Kiên Vỹ, sau này em sẽ là trợ lý của anh.”

Trong vòng 14 năm, đó là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự ấm áp của tình người, không ngờ, một người xa lạ có thể mang lại cho cô cảm giác ấm áp như của một người thân, con tim băng giá của cô bắt đầu đập rộn ràng, mọi u ám trong lòng dường như được xóa tan.

Cô trở thành trợ lý của hần, một người không có kinh nghiệm như cô đã mang lại cho hần không ít phiền phức, nhưng hần vẫn luôn cười dịu dàng với cô và giải quyết từng chuyện một! Mùa hè năm đó cô đã rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cuộc điện thoại của mẹ

Sau đó, mỗi khi có kì nghỉ dài cô đều tới đó làm việc.

Một lần ngẫu nhiên cô biết được hần là người thợ nhiếp ảnh khó tính nhất trong số các thợ nhiếp ảnh ở đó, ngoài cô ra thì mỗi người trợ lý của hần đều không làm quá ba tháng.

Khi mà ông chủ đang trách móc khó quản nổi hần thì chỉ có cô biết, hần muốn dành cho cô một vị trí để tới khi đến kì nghỉ thì cô có thể tới làm việc.

Chắc là hần đã rất buồn, nhớ lại bộ dạng bị thương của anh lúc rời đi, Nhã Lan đau khổ chỉ biết hai tay ôm lấy mặt.

Chỉ có khi màn đêm buông xuống cô mới sống thật với con người mình, khi yếu đuối thậm chí cô có thể bật khóc được ngay.

Ngoài cửa có tiếng nước ào ào, mưa rồi sao?

Cô ngồi dậy, cô muốn đóng cửa sổ lại. ánh trăng sáng vàng vạc thế kia thì làm sao mà mưa được? Cô hướng ánh mắt nhìn xung quanh, dưới ánh trăng sáng, có một người đàn ông đang bơi. Động tác của anh rất mạnh mẽ, làm cho nước bay tứ tung, anh giống như một con cá heo với những động tác linh hoạt uyển chuyển dưới nước.

Dưới ánh trăng sáng, khi anh kết thúc một vòng bơi và ngược đầu lên, anh đưa tay vuốt nước trên khuôn mặt, động tác đó khiến anh trông càng thêm thần bí và quyến rũ.

Anh quay về rồi?

Cái bể bơi đó từ trước tới giờ cô chưa thấy ai dùng, thím Liễu nói rằng cái bể bơi này chỉ dành riêng cho Lãnh Mạn Nguyên, nên chắc là anh đã về rồi.

Lướt nhìn xung quanh một lượt, không hề có cô gái nào bơi cùng hay ngồi trên bờ, hôm nay anh làm sao mà không có cô gái nào đi cùng vậy?

Đột nhiên cô cảm thấy bản thân mình thật vô vị, Nhã Lan nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, buông rèm xuống, đồng thời bật điện lên.

Căn phòng này được trang trí rất đáng yêu, cả căn phòng lấy màu chủ đạo là màu hồng nhạt, những đồ dùng bên trong đều được phủ bằng ren trắng và cùng loại với rèm cửa.

Trên đầu giường là hai con búp bê bằng bông đáng yêu, đó là một cặp đôi hoàng tử và công chúa giống như trong chuyện cổ tích, đặt trên bàn cạnh đầu giường là một chiếc đèn ngủ phát ra ánh sáng cũng là màu hồng.

Trong căn phòng nhỏ còn có một số những chiếc kệ, tất cả đều có màu hồng nhạt, bên trên kệ để rất nhiều hình búp bê đang nhảy múa với rất nhiều tư thế khác nhau, những con búp bê đồ bằng gỗ được chạm khắc tinh tế, còn có cả búp bê làm bằng pha lê, bằng nhựa, bằng vải, chỉ là, thân hình và khuôn mặt của những con búp bê này nhìn đều na ná nhau, dường như là cùng một người.

Đưa tay ra sắp xếp lại các tư thế của những con búp bê, cô đều rất thích chúng bởi vì ở trường Nhã Lan chọn môn học tự chọn chính là môn múa vì thế cô cũng có tình yêu không nhỏ với môn thể thao này.

Đột nhiên điện thoại reo lên ting ting và hiển thị cuộc gọi đến. Nhã Lan đặt con búp bê trên tay xuống, cầm điện thoại lên, là số máy từ nhà cô, chắc là mẹ cô gọi đến.

“Alo?” cô đang đoán xem mẹ cô sẽ nói những gì?

“Nhã Lan, con khỏe không?”

Câu hỏi quen thuộc trước khi bắt đầu một chuyện gì đó, mà chưa chắc đã là chuyện tốt. Nhã Lan biết, nếu không có việc gì thì chắc chắn mẹ cô sẽ không gọi điện cho cô.

“Khỏe, có việc gì thế mẹ nói đi!” Cô không thể nói cô không khỏe, đây là thói quen của cô, từ trước tới nay cô chỉ khoe chuyện vui mà không bao giờ nhắc tới chuyện buồn.

“Ba con hôm nay uống nhiều rượu lắm, tâm trạng ông ấy không tốt, con có biết không? Nhà họ Lãnh vẫn chưa hỗ trợ tài chính cho công ty nhà mình, công ty của ba con sắp không chống đỡ được nữa rồi, nếu trong vòng ba ngày nữa mà không có tiền thì có khả năng sẽ....phá sản.”

“Ồ.”

Lãnh Mạn Nguyên còn muốn gì? Cô chẳng phải đã trở thành người hầu của anh rồi sao? Cô đã nghe lời chịu quét dọn phòng ốc cho anh rồi còn gì?

“Nhã Lan, con nói với Lãnh Mạn Nguyên đi nhé, để cậu ấy mau giúp bố con, nói gì thì nói bây giờ hai đứa cũng là vợ chồng rồi cũng dễ nói chuyện hơn, mẹ không muốn....”

Mẹ cô liên tục nói những lời thúc giục cô, trừ khi có được sự đảm bảo của cô mới thôi. Cô bực mình nheo mày lại nhưng cũng lại thấy đau lòng. Đây chính là người mẹ đẻ của cô, chỉ những lúc khó khăn hoạn nạn bà mới gọi điện cho cô cầu xin giúp đỡ.

“Nhã Lan, con có đang nghe không đấy?” đầu dây bên kia cảm nhận được sự trầm lắng của cô, không chắc chắn nên bà hỏi lại.

“Mẹ, con sẽ cố gắng.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cuộc chiến thứ hai

“Không phải là cố gắng mà nhất định phải làm cho bằng được. con vì giúp mẹ nên mới bước chân vào nhà họ Lãnh, thế nên con nhất định phải giúp được mẹ....” Đầu dây bên kia vẫn thao thao bất tuyệt nhưng Nhã Lan bực mình liền cúp máy.

Mẹ cô nói không hề sai, dù sao cũng đã bước chân vào nhà họ Lãnh, vậy thì cô phải đạt được mục đích. Lãnh Mạn Nguyên trở về rồi, bây giờ cô có nên đi nói luôn không?

Phía bên ngoài cửa sổ lúc này không còn thấy bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên đâu nữa, chắc là anh bơi mệt rồi nên đã về phòng. Cô nhìn đồng hồ, gần 12 giờ rồi, anh đã ngủ chưa?

Thím Liễu từng nói, phòng của anh là phòng đầu tiên phía bên tay trái, cô đi xem thế nào.

Cánh cửa căn phòng màu hồng được khép hờ, cô thò đầu ra liếc nhìn một lượt hành lang dưới ánh đèn mờ. Cầu thang đã được trải thảm nhưng cô vẫn nghe thấy có tiếng động truyền đến – đó là tiếng bước chân nặng nề của hai người đang tiến lên phía trên lầu.

Ý nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu, bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên đã lọt vào tầm mắt cô. Anh đang quấn trên người một chiếc khăn tắm ngang eo, để lộ ra phần cơ bắp phía trên săn chắc, trên tay anh cầm một chiếc khăn và không ngừng lau mái tóc đang ướt nước, sau đó anh lắc lắc đầu để cho những giọt nước còn bám trên tóc tự do bay trong không trung.

Bàn tay trái của anh đang vờ ra vặn nùm cửa, anh chuẩn bị bước vào phòng.

Nhã Lan tiến lên phía trước một bước, cô muốn gọi anh lại!

“Tổng giám đốc.” anh còn chưa bước vào bên trong cửa, thân hình béo ục ịch nặng nề của Bác Trương đang tiến tới chỗ đoạn ngoặt từ cầu thang lên, người phụ nữ béo rụt nhìn như không có cổ kia quay mặt về phía cô liếc nhìn một lượt sau đó quay mặt lại đứng yên như một bức tượng điêu khắc, bà ta cung kính cúi đầu đứng trước mặt Lãnh Mạn Nguyên.

Nhã Lan nhẹ nhàng thu bước chân về, bà Trương và Lãnh Mạn Nguyên đang nói chuyện gì với nhau, anh đưa cánh tay trần cơ bắp của mình ra đón lấy một vật gì đó từ tay của bà Trương, sau đó quay người đi vào căn phòng đầu tiên phía bên phải.

Cơ thể bà Trương lù lù giống như một bóng ma, bà ta đi xuống dưới không để lại một tiếng động gì.

Căn phòng đó cô đã từng quét dọn, đó là phòng sách của Lãnh Mạn Nguyên. Muộn thế này rồi anh còn tới phòng sách làm gì? Cô có nên đến làm phiền anh nữa không?

“Công ty của cha con sắp không chống đỡ được rồi, ba ngày nữa nếu không đợi được tiền về thì rất có khả năng sẽ.... phá sản.” Lời của mẹ cô lại vang lên bên tai, Lãnh Mạn Nguyên cứ lúc thoát lúc hiện, xem ra hôm nay cô bắt buộc phải lên tiếng thôi.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, con tim cô đột nhiên hết sức bình tĩnh, nếu đã tới rồi thì hãy nói chuyện cho tử tế. Đây chính là tính cách của cô, những lúc khó khăn đang bày ra trước mắt thì đó cũng là những lúc cô bình tĩnh nhất.

Chỉnh lại quần áo trên người, vén mái tóc đang xòa trước mặt gọn vào, từ bên trong phòng vang lên tiếng nói lạnh lùng: “Vào đi, cửa không khóa.”

Vặn núm cửa, cô bắt đầu liếc mắt kiểm tìm. Phòng sách không hề nhỏ, chỉ là phần lớn diện tích bị sách và giá sách chiếm mất rồi, chỗ sách bên trong chắc phải lên tới cả ngàn cuốn. Cô vẫn thường hoài nghi liệu Lãnh Mạn Nguyên có đọc sách không?

Hai tia sáng bắn thẳng về phía cô, tự nhiên Nhã Lan lại cảm thấy căng thẳng, đối diện với cô là bàn làm việc, trên đó đặt một chiếc máy tính, cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên ngồi phía sau chiếc máy tính đó.

Anh đang dùng ánh mắt thăm dò để nhìn cô, đôi mắt anh nheo lại, đôi môi anh đột nhiên nhếch lên, khuôn mặt anh rõ ràng đang thể hiện sự...khinh bỉ.

Máy tính của anh đang phát cái gì? Có tiếng nói nhỏ nhẹ phát ra, dường như là một cuộc đối thoại trong phim truyền hình.

“Anh.... về vấn đề hỗ trợ tài chính cho công ty bố tôi, anh có thể....” suy nghĩ vài giây, Nhã Lan cố gắng lấy hết dũng khí để nói ra.

“Không thể!” Chẳng thêm suy nghĩ và cũng chẳng đợi cô nói hết câu, anh liền từ chối một cách dứt khoát, anh chẳng còn nhìn về phía cô nữa, bây giờ toàn bộ sự chú ý của anh hướng về phía màn hình máy tính.

Nhã Lan cảm thấy tức giận, anh dường dường là tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Ôn vậy mà sao lại nói lời không giữ lấy lời như thế? “Lãnh Mạn Nguyên!”

Đây là lần đầu tiên mà cô gọi anh như vậy, cô cất giọng với ngữ khí lạnh lùng và mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Lại một lần nữa bị hiểu nhầm

“Rốt cuộc là anh muốn thế nào? Tôi đã trở thành người hầu của anh rồi, lời hứa của anh cũng nên thực hiện đi chứ!” Đây không phải là lời cầu xin mà là mệnh lệnh, cô tự thấy rằng cô đã rất có trách nhiệm trong việc hoàn thành nhiệm vụ của một người hầu rồi vậy thì anh cũng nên thực hiện trách nhiệm của mình.

Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên ngẩng đầu lên, anh nhìn cô không chớp mắt, anh cứ nhìn cô như vậy chắc phải tới năm giây.

“Cô có tư cách không?”

Một tiếng gầm lên, tiếp theo là anh đập tay xuống bàn, sau đó là một đồng tài liệu bị anh gạt hết xuống đất, cùng với đó còn có cả một ly rượu vang cũng rơi xuống đất.

Choang! Chiếc ly thủy tinh vỡ ra làm trăm ngàn mảnh, chỗ rượu vang trong cốc cũng bắn tung tóe ra ngoài, và nằm rải rác khắp trên sàn nhà, ánh sáng chiếu xuống khiến chúng càng trở nên rực rỡ hơn.

Lãnh Mạn Nguyên phẫn nộ tới cùng, anh ghét tới tận xương tủy cái sự kiêu ngạo của Nhã Lan, cô đứng thẳng người, nhướn cổ về phía trước lạnh lùng hỏi: “Cái tư cách anh nói là cái gì? Quy định là do anh đặt ra, rồi anh muốn phá bỏ thì phá bỏ à? chẳng lẽ đây chính là cách mà tổng giám đốc của Thiên Úc làm việc, làm giàu hay sao? Thế nào gọi là lấy thành tín làm gốc chứ?”

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của anh, ánh nhìn phát ra từ bốn con mắt như đang đâm vào nhau giữa không trung, hóa thành vô số những viên đạn đá vô hình khiến cho căn phòng sách như muốn đóng băng ngay lập tức.

Cô không sợ, mục đích thực sự khi cô tới căn nhà này đó là cắt đứt hoàn toàn mọi liên quan với nhà họ Quắc, cô muốn trả công nuôi dưỡng từ thời cô còn học tiểu học cho nhà họ Quắc, sau đó, cô sẽ hoàn toàn vì bản thân mình thôi!

Cô không thể hiểu được sự bá đạo vô lý của Lãnh Mạn Nguyên, cô cần phải phản kháng dù cho thịt nát xương tan.

Trước tiên Lãnh Mạn Nguyên lựa chọn từ bỏ ánh mắt lạnh lùng với cô gái này! Một tay anh nắm lấy một góc của chiếc máy tính, sau đó anh quay màn hình ra phía cô.

“Quy tắc đối với người hầu trong nhà họ Lãnh này chắc cô chưa đọc đúng không, người hầu mà có quan hệ mờ ám với người đàn ông khác thì khế ước tự động bị hủy bỏ! Khế ước của chúng ta đã bị hủy bỏ rồi!”

Màn hình máy tính được chuyển tới trước mặt Nhã Lan, cô giật mình phát hiện, đó chính là hình ảnh mà ban trưa cô gặp mặt Thành Kiên Vỹ, hình ảnh được dừng lại đúng ở đoạn khi mà Thành Kiên Vỹ nắm chặt lấy tay cô.

Nhìn từ góc độ này thì ánh mắt thâm tình, dịu dàng, triu mến của Thành Kiên Vỹ không gì có thể che giấu nổi, còn cô, chỉ lộ ra có nửa khuôn mặt, không hề thấy được nét biểu cảm của cô lúc đó, nhưng nhìn vào hình ảnh này – hai tay hai người đan vào nhau – rõ ràng đây là hành động của hai người yêu

nhau.

Lại một lần nữa anh hiểu lầm cô, Nhã Lan mím chặt môi lại, cô thử giải thích: “Sự thực không phải như vậy....”

“Hai người chỉ là thấy buồn mà nắm lấy tay nhau thôi đúng không? Những tình tiết trước mặt có muốn tôi phát tiếp cho cô xem không? Sự thực đang bày ra trước mặt rồi cô còn muốn cái à?” Những lời nói của Lãnh Mạn Nguyên như gáo nước lạnh hắt vào mặt cô: “Sinh ra xinh đẹp cũng là một cái tội, người đàn ông đến trước thì gửi đến những bức ảnh tình cảm, người đàn ông đến sau lại tìm đến tận đây để tỏ tình, Quắc Nhã Lan, chuyện tình cảm của cô cũng phong phú quá nhỉ!”

“Tôi...tôi không có....” Anh chỉ luôn cố bôi nhọ cô mà không hề nghe cô giải thích, Nhã Lan lúng túng không biết làm thế nào, cô cắn chặt môi, bàn tay cô mân mê bộ đồ của người hầu, cô không còn biết nói gì nữa.

Lãnh Mạn Nguyên men theo mép bàn đi tới, anh nghiêng chặt răng, ánh mắt anh giống như một con dao được mài sắc, anh khẽ nhếch môi cười cùng với đó là cái nhìn mỉa mai, hơi thở của anh cũng như khiến người đối diện phải đông băng.

Nhã Lan cố gắng đứng thẳng lưng để giữ lại tư thế lúc ban đầu, đôi mắt cô mở to nhìn khuôn mặt của anh tiến tới mỗi lúc một gần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đánh cược

Chỉ tới khi đối phương túm lấy cằm cô hất ngược lên, lúc này cô mới đau đớn hít mạnh. Thực sự rất đau.

Nước mắt ngập trong khóe mắt, cô nuốt nước bọt, cố nhịn cơn đau, không cho nước mắt chảy ra. Bàn tay bóp lấy cằm cô càng lúc càng dùng lực, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng khớp xương tay anh kêu răng rắc.

Cho dù anh có bóp nát cằm cô thì cô cũng nhất định không chịu khuất phục trước kẻ ác quỷ này. Cắn chặt răng, Nhã Lan ngạo mạn nhìn thẳng vào đôi mắt ma quỷ đó, thậm chí cô còn cười mỉa mai, cô muốn chế nhạo anh, chế nhạo kẻ chỉ biết dùng vũ lực để chinh phục thế giới.

“Chẳng phải cô muốn rút vốn à? Cẩn còn một cơ hội, cô có muốn không?” Anh nghiêng răng, giọng nói lạnh lùng gần lên từng chữ, anh đợi xem tiếp theo cô làm gì!

“Lời của anh còn có thể tin được không?” Mấp máy môi, cô cố gắng nói rõ. Nhã Lan muốn xác nhận lại lời nói của anh. Đang yên đang lành gặp phải tai bay vạ gió những hai lần, cô thậm chí còn nghi ngờ, tất cả những điều đó đều là do người đàn ông này cố ý gây ra!

Đây! Một chồng giấy được vớt trước mặt cô, sau vài giây ngắn ngủi cô nhìn thấy hai chữ “Thỏa Thuận” viết phía trên đầu.

“Chỉ cần cô dám, tôi nhất định sẽ giữ đúng lời!” Anh nhìn cô gái yếu đuối trước mặt với ánh mắt thăm dò, trên môi anh là nụ cười đầy vẻ hoài nghi, đúng thế, ngay lúc này mỗi tế bào trong cơ thể anh đều đang rất phấn khích, anh vẫn luôn nghĩ người dám tiếp chiêu của anh còn chưa sinh ra.

Không biết tại sao, anh chỉ muốn trừng phạt cho cô gái này một trận, cô đã dùng vẻ bề ngoài ngây thơ thuần khiết để lừa anh một vỏ rất đau, anh không muốn để yên cho cô!

“Được!” Không biết đó là thử thách gì, cô chịu không nổi cái bộ dạng kiêu căng cùng ánh mắt diễu cợt đó của anh: “Anh nói đi!” cô chấp nhận thách thức của anh.

Ha ha ha....

Người đàn ông trước mặt bật cười kì lạ, dường như đó là âm thanh ma quỷ phát ra từ nghĩa địa, cô bất mãn nheo chặt mày lại, đôi mắt không hề chịu khuất phục của cô nhìn thẳng vào anh.

Cô gái này quá tự phụ! Có điều, anh tin chắc rằng sau khi cô nghe thấy yêu cầu của anh thì sẽ sợ mà chạy mất dép, hoặc sẽ quỳ xuống cầu xin anh khoan dung độ lượng! Đột nhiên anh rất muốn nhìn thấy cảnh đó.

“Được!” Anh bỏ tay ra và quay người bước về phía bàn, hai tay anh đan chéo trước ngực, vẻ mặt anh hào hứng giống như đang chuẩn bị nói về một chủ đề rất vui với một người bạn: “Nếu như cô có thể mở khóa của chiếc lồng nhốt một bảy sư tử, bước vào trong và chiến đấu với bọn chúng, bất luận dù còn sống hay chết đi tôi sẽ đều rút vốn cho cha cô.”

Trong một giây phút nào đó Nhã Lan đã gạt mình sợ hãi, cô sợ động vật, ngay cả chỉ với một con mèo cô cũng đã run lên cầm cập, nguyên nhân của nỗi sợ hãi này bắt nguồn từ câu chuyện ngày bé. Người đàn ông trước mặt cô cười vô cùng đắc ý, dường như sớm anh đã biết được điểm yếu của cô, anh lắc lắc đầu, gờ một ngón tay trở vào cô, anh đang chế giễu sự nhát gan của cô.

“Nếu như cô không dám thì hãy quỳ xuống cầu xin tôi đi, biết đâu tôi sẽ thay đổi ý định.” Người đàn ông mím môi lại, anh không còn cười nữa, anh xoay xoay cổ tay, dường như chẳng thêm để ý tới cô nữa,

Kể cả là không phải vì công ty của gia đình cô, chỉ dựa vào thái độ và ánh mắt coi thường của anh cũng đủ để kích động tinh thần chiến đấu của cô.

“Được!” Cô khôi phục lại sự bình tĩnh, cô đưa ra câu trả lời khi chắc chắn rằng bản thân mình vẫn còn đủ tỉnh táo. Chết, có gì đáng sợ chứ! Cô đã sống bao nhiêu ngày tháng còn khổ hơn cả chết đi trong nhà họ Quắc, nếu chết mà có thể thắng trong ván bài đánh cược này thì cô cũng bằng lòng thử!

“Cô thực sự không sợ!” hiện lên trên mặt Lãnh Mạn Nguyên rõ ràng là sự kinh ngạc, tiếp theo đó là sự phẫn nộ, cô điên rồi sao? Câu trả lời cuối cùng của cô là đồng ý, lẽ nào cô không biết sao?

Những ngón tay dài của anh nắm chặt lại thành nắm đấm, rồi thả ra sau vài giây, rồi lại nắm chặt vào!

“Đừng thế!” Cô ngạo mạn trả lời, nhìn bộ dạng ngầy ngời ra của anh lúc này, tâm trạng cô lại khá hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Quyết tâm đón nhận thử thách

“Cho cô thời gian ba ngày, chắc chắn rằng không hối hận thì hãy kí vào phần thỏa thuận này!” Anh cầm tập giấy thỏa thuận vút xuống người cô. Cùng với đó là sự tức giận, Lãnh Mạn Nguyên đứng lên, anh mở cửa ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại.

Nhã Lan bật cười, cười tới nỗi nước mắt cũng chảy ra. Đột nhiên cô rất muốn khóc, thời gian ba ngày, tính mạng cô có thể chỉ còn kéo dài được ba ngày nữa thôi. Được, tất cả sẽ được giải thoát.

Cúi người xuống cô nhặt tập giấy thỏa luận lên, cô không chút do dự kí tên mình phía dưới.

.....

“Nhã Lan. Cậu có khỏe không?” Người bạn tốt Uyển Nhân của cô gọi điện đến.

Nhã Lan dừng động tác trên tay, cô gật đầu: “Tớ khỏe lắm, chỉ là muốn gặp cậu.” Sắp phải chết rồi cô còn sợ gì nữa, Uyển Nhân là người bạn tốt nhất của cô, cô muốn gặp cô ấy trước khi chết.

“Được, tớ đến gặp cậu thế nào đây?”

“Cậu đi thế này nhé.....” Nhã Lan cúp máy, cô bật cười để lộ hàm răng trắng đều như hạt bắp. Kể từ tối hôm đó, bác Trương đột nhiên không còn giám sát cô nữa, công việc quét dọn lại được trả về cho thím Liễu.

Nhiều khi buồn chán muốn giết thời gian Nhã Lan vẫn đi lau sàn nhà. Đặt chiếc giẻ lau xuống, cô nên trang điểm sao cho nhìn tự nhiên một chút.

“Nhã Lan, cậu đừng....” Trong quán cà phê yên tĩnh, giọng nói của Uyển Nhân đột nhiên vang lên rất to, khiến cho mấy người cũng uống cà phê trong quá đều quay đầu lại nhìn về phía cô.

Khi Nhã Lan nói cho cô biết về việc cá cược của mình với Lãnh Mạn Nguyên thì cô ấy liền kích động thót lên như vậy.

Cầm lấy tay Uyển Nhân, Nhã Lan nói với vẻ mặt bình thản: “Uyển Nhân, thay tớ chăm sóc tốt cho anh Kiên Vỹ, tớ biết cậu thích anh ấy.”

Mặt Uyển Nhân đỏ lên, có điều rất nhanh sau đó cô ấy quay lại chủ đề chính: “Nhã Lan, cậu nghe tớ nói, tuyệt đối không được tham gia vào cái thách thức quái quỷ đó, cậu sẽ mất mạng đấy!”

Nhã Lan nhẹ nhàng lắc đầu biểu thị quyết tâm của bản thân: “Cậu yên tâm đi, tớ rất ổn.”

Hi vọng là cô sẽ ổn.

“Đó là sư tử đấy, đến chó mèo cậu còn sợ nữa là, làm thế nào để cậu có thể đối mặt với bọn sư tử hung hãn chứ? Nhã Lan, cậu đi cầu xin Lãnh Mạn Nguyên đi.”

“Không!” Ngờ khi kiên quyết không dễ dàng thuyết phục, cô nói: “Tớ đã kí tên vào thỏa thuận đó rồi, Uyển Nhân, chúc phúc cho tớ đi.”

Uyển Nhân bắt đầu nước mắt ngắn nước mắt dài, Nhã Lan đứng lên tiến lại gần Uyển Nhân xoa xoa vai cô bạn cho tới khi cô ấy bình tĩnh hơn.

“Nhã Lan, cậu phải đảm bảo rằng vào lúc nguy hiểm nhất định phải cầu xin anh ta!” Uyên Nhân biết chuyện mà Nhã Lan đã hạ quyết tâm thì không ai có thể thay đổi được, cô ấy chỉ có thể thỏa hiệp mà năn nỉ.

“Tớ sẽ làm như vậy.” Cơ hội cầu cứu sớm đã qua đi rồi, cô sẽ quyết liều chết một phen.

Sau khi hai người rời đi, ngồi ở bàn phía sau hai cô gái là một chàng trai nhìn có vẻ anh tuấn nho nhã, chàng trai đó nhíu mày.

Cậu ta là Uông Minh Thiên, là cố vấn luật sư của Lãnh Mạn Nguyên, là người đại diện phát Nguyên, là người cùng làm ăn và cũng là bạn tốt có quan hệ mật thiết với Lãnh Mạn Nguyên.

Hành động của Lãnh Mạn Nguyên thật là kì lạ, sao anh có thể bực bội với một cô gái đến vậy kia chứ? Lẽ nào anh thích cô gái đó rồi? Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn vào thân hình mảnh khảnh cùng tấm lưng dài của Nhã Lan, cậu ta đương nhiên biết đó là người vợ mới cưới của Lãnh Mạn Nguyên, Lãnh Mạn Nguyên không hề nói tại sao lại đột nhiên kết hôn, anh không hề hiểu gì nhiều về cô gái này, chỉ biết cô là con gái thứ hai của Quắc Hiếu Toàn – ông chủ của tập đoàn bất động sản Quắc thị.

Sự việc gì đã khiến cho Lãnh Mạn Nguyên muốn đẩy cô gái kia vào làm mồi cho đám sư tử? Nuôi đàn sư tử đó đã mười mấy năm, hàng ngày anh đều tay không chiến đấu với bọn chúng một lượt, cơ thể cường tráng và những cơ bắp trên người anh chính là kết quả của việc hàng ngày rèn luyện với bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Sự lựa chọn cuối cùng

Trình độ võ thuật của Uông Minh Thiên tuy là không bằng Lãnh Mạn Nguyên nhưng cậu ta cũng có thể hạ gục mười thanh niên cường tráng mà không vấn đề gì, tới cậu ta cũng không đủ dũng cảm để đối kháng với đám sư tử của Lãnh Mạn Nguyên thì cô gái mảnh khảnh yếu ớt Quắc Nhã Lan kia sao có thể chứ?

Xem ra, sắp có kịch hay để xem rồi đây. Uông Minh Thiên khẽ mỉm cười, đôi môi cậu ta đỏ hồng như cánh hoa khiến cô nữ nhân viên phục vụ nhìn đến ngây người.

“Cô ơi, cô ơi tính tiền!”

Nụ cười tỏa nắng của cậu ta như đánh thức cô nhân viên phục vụ đang chìm vào ngây ngất, sau khi trả tiền, cậu ta cầm lấy bộ vest, tao nhã bước ra khỏi quán cà phê.

.....

Nhã Lan quay về căn biệt thự, đón cô là khuôn mặt khó đoán của bác Trương.

“Tổng giám đốc về rồi, cậu ấy đang tìm cô.” Nhã Lan phản cảm nheo mày lại trước khuôn mặt của bà ta, cô chỉ gật đầu.

Nhã Lan tìm kiếm bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên, anh tìm cô làm gì chứ? Động viên cô hay dọa dẫm cô lần cuối cùng trước trận chiến? Cô không sợ, có gì đáng sợ chứ!

“Tổng giám đốc đang ở trên tầng hai, trong phòng sách”. Bà Trương vẫn với khuôn mặt đó nhìn cô chằm chằm, lại thốt ra thêm một câu.

Định thần lại, Nhã Lan hít một hơi thật sâu, thay vì sợ hãi cô cố gắng thể hiện sự bình thản, cô nở trên môi một nụ cười, tự tin sải bước lên cầu thang.

Cửa phòng sách chỉ đóng hờ một nửa, phía bên trong có bóng người qua lại, tiếp theo đó truyền tới tiếng nói của hai người đàn ông.

Anh đang có khách, Nhã Lan đang định đóng cửa lại, cô đứng ở cửa do dự không biết có nên bước vào trong hay không.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, một người đàn ông mặc một bộ vest bóng loáng xuất hiện ở cửa, đeo kính. Cậu ta đang nhìn cô khẽ cười, trông có vẻ rất nho nhã, mái tóc của cậu ta có vài sợi để rũ xuống trán, nhìn hơi có nét giống con gái.

Người đàn ông này thật là đẹp trai! Trong sự đẹp trai đó là sự ảm áp, so với Lãnh Mạn Nguyên thì cậu ta cho người khác cảm giác muốn lại gần hơn.

“Chào cô, tôi là Uông Minh Thiên.”

Trong lúc là Nhã Lan đang lục tìm trí nhớ thì chàng trai đã chủ động giới thiệu họ tên mình. Đúng rồi, cậu ta chính là Uông Minh Thiên, Nhã Lan nhớ ra thần thái thoải mái của anh khi đối phó với đám phóng viên trong cuộc họp báo trước khi hôn lễ của cô được tổ chức.

“Chào anh.” Cô lịch sự chào lại cậu ta. Trên người cậu ta dường như tỏa ra một thứ ánh sáng ấm áp sưởi ấm cho mọi thứ xung quanh, giọng nói của cậu ta rõ ràng như trăng rằm tháng ba, nhìn có vẻ rất thoải mái, đây cũng là lí do khiến cô khi nói chuyện với cậu ta, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn vài phần.

Lần đầu tiên nói chuyện Nhã Lan có ấn tượng tương đối tốt về con người này.

“Cô không định vào à?” Giọng nói lạnh lùng từ trong phòng truyền ra, không cần đoán cô cũng biết chắc chắn đó là Lãnh Mạn Nguyên, từ trước tới giờ anh đều thích dùng cái giọng lạnh lùng đó để nói chuyện với cô.

Với động tác mời vào, Uông Minh Thiên nghiêng người sang một bên sau đó đi về phía một chiếc bàn và xoay ghế ra ngồi xuống, Nhã Lan chậm rãi bước vào phòng, phía sau chiếc máy tính đặt trên bàn sách là cặp mắt của Lãnh Mạn Nguyên sâu thẳm như một cái hang không đáy, anh chớp chớp mắt rồi nhìn chằm chằm vào cô.

Cúi đầu xuống, cô chọn ngồi xuống ở vị trí phía bên góc của chiếc ghế sofa.

Bên tai truyền đến tiếng sột soạt, cô nhìn theo hướng phía âm thanh phát ra, có thể thấy Lãnh Mạn Nguyên đang sắp xếp lại một tập giấy, còn Uông Minh Thiên thì ngồi nghịch nghịch những ngón tay, cậu ta không hề che giấu ánh mắt thăm dò của mình đối với hai con người trước mặt.

“Tôi gọi cậu đến đây để làm việc đấy nhé.” Lãnh Mạn Nguyên vút tập giấy về phía Uông Minh Thiên, vẫn với khuôn mặt và giọng nói lạnh lùng.

“Ồ, đương nhiên rồi.” Uông Minh Thiên mỉm cười, để lộ hàm răng đẹp đẽ, cậu ta đón lấy tập giấy thỏa thuận từ tay của Lãnh Mạn Nguyên, nhìn lướt qua vài giấy rồi gấp lại.

“Em dâu à, tôi thấy thỏa thuận như thế này cô có thể từ chối.” Uông Minh Thiên quay đầu lại nhìn cô với ánh mắt nghiêm túc, trên môi vẫn là nụ cười lịch lãm, nhưng nụ cười đó đã trở nên nghiêm túc hơn.

Tuy là đã nghe được cô nói chuyện này với Uyển Nhân trong quán cà phê nhưng anh vẫn không ngờ rằng, cô gái nhìn có vẻ yếu đuối như Nhã Lan đã thực sự kí tên và tờ giấy thỏa thuận đó.

Nhã Lan ngẩng cao đầu, khuôn mặt trắng bệch của cô hướng về phía Uông Minh Thiên: “Không, tôi chấp nhận.” Làn da cô mềm mại như đứa trẻ, ngũ quan vô cùng cân đối trên khuôn mặt, bất luận nhìn từ góc độ nào thì cũng đều là một cô gái đẹp.

Uông Minh Thiên lại hướng ánh mắt về phía Nhã Lan. Trên khuôn mặt anh tuấn của Lãnh Mạn Nguyên chỉ có sự tức giận, hai mắt anh đỏ lên như sắp phát ra lửa. Ô, xem ra, cái tên tiểu tử này cũng không nhẫn tâm để cho cô gái đẹp như tiên giáng trần này bị thương.

Cả căn phòng sách bỗng nhiên yên tĩnh tới kì lạ, Nhã Lan hơi cúi đầu xuống, cô không còn nhìn Uông Minh Thiên nữa, cũng không để ý tới nét mặt lạnh lùng của Lãnh Mạn Nguyên.

“Vậy thì tôi sẽ đọc lại nội dung thỏa thuận một lần nữa, nếu như cả hai bên đều không có ý kiến thì bản thỏa thuận này sẽ có hiệu lực.” Tiếp theo, giọng nói dễ nghe của Uông Minh Thiên vang lên, cậu ta đọc bản thỏa thuận không sót một từ nào.

Anh không hề nhìn vào tờ giấy, Nhã Lan cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Uông Minh Thiên chỉ thông qua có vài giây ngắn ngủi lúc trước lướt qua bản thỏa thuận mà cậu ta có thể đọc trôi chảy nội dung trong đó, đúng là một trí nhớ kì diệu!

“Nội dung của bản thỏa thuận hai bên đều rõ chưa?” Uông Minh Thiên hỏi câu hỏi đầy tính công thức, ánh mắt anh hướng về phía Nhã Lan.

Nhã Lan lặng lẽ gật đầu, từ trước tới giờ cô chưa khi nào lên tiếng khi cảm thấy không cần thiết.

“Nguyên, cậu vẫn kiên quyết vậy à?” Nhã Lan nghe thấy Uông Minh Thiên hỏi Lãnh Mạn Nguyên, cô không thể không dựng tai lên nghe ngóng. Cô biết từ miệng của anh nhất định sẽ không nói được lời nào dễ nghe cả, vốn dĩ anh đã là một kẻ máu lạnh! Có điều, trước mặt là một cảnh tượng không công bằng như vậy, xem anh còn nói được gì?

Anh ném cho cô một cái nhìn lạnh lùng, cô biết, đó là cái nhìn không phục của Lãnh Mạn Nguyên. Anh muốn cô khuất phục trước anh, cầu xin anh tha mạng, thế nhưng, cô lại không hề làm thế!

Cô lập tức cũng dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào anh, đây không phải lần đầu tiên bọn họ dùng ánh mắt như vậy để nhìn trực diện vào nhau, nhưng lần này là lần đầu tiên cô thấy có chút lo lắng trong đôi mắt anh, đây là điều mà trước đây cô chưa từng thấy.

Không thể nào, Nhã Lan không tin người đàn ông máu lạnh vô tình này có chút ý nghĩ nhân từ nào, dù là lo lắng thì chắc là sợ cô sẽ hối hận thôi!

“Lãnh Mạn Nguyên, tôi đã kí tên rồi, tính thời gian thì chắc là ngày mai đúng không, nhưng hi vọng anh sẽ giữ lời hứa!” Cô không muốn lãng phí thời gian để nhìn thẳng vào mắt con người không có tình người này, cô thu tầm mắt về, khẽ nở nụ cười trên môi như một thói quen, nói một câu nói đầy thách thức.

Cô thông dong đứng lên, bước ra phía cửa, cô cố gắng không để cho bản thân mình run lên trước mặt Lãnh Mạn Nguyên.

Giây phút cô đóng cửa lại, trong phòng truyền ra tiếng đồ đạc va đập vào nhau, thêm vào đó là tiếng gầm như tiếng sói của Lãnh Mạn Nguyên!

Ồ! Cô thắng rồi! Trong cuộc chiến tâm lý này cô là người giành phần thắng, kể cả ngày mai có thịt nát xương tan có thành mồi cho đám sư tử thì cô cũng không hối hận.

Nhã Lan không nhin được mà bật cười, cô vừa đi vừa cười, cười nhưng không hiểu sao hai mắt cô nhòa đi. Cô không chế không nổi việc toàn thân mình đang run lên, tới nỗi cuối cùng không chịu được cô quỳ gối xuống đất, người cô dựa vào tường.

Một bàn tay ấm áp khẽ đặt vào vai cô, thím Liễu xuất hiện với khuôn mặt lo lắng.

“Cô gái!” Đưa cho cô một chiếc khăn tay sau đó thím Liễu không đành lòng mà che miệng chạy đi.

Ồ, mọi người đều biết rồi à, tất cả mọi người trong căn biệt thự này chắc đều đã biết, người hầu như bọn họ và cũng là vợ của chủ nhà, ngày mai sẽ biến thành món mồi của đám sư tử.

Lãnh Mạn Nguyên, tôi nhất định khiến cho anh phải thua!

Nhã Lan nắm chặt lấy chiếc khăn tay, cô dựa vào tường, bây giờ cô phải tỉnh táo hơn, sau đó trang điểm thật xinh đẹp để đón nhận cái chết vào ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Con ác mộng

“Đừng, đừng...”

Hai bàn tay nhỏ bé của Nhã Lan chống xuống đất không ngừng lùi về phía sau. Trước mắt là một con chó cỡ lớn dài tới hơn một mét với hàm răng nanh sắc nhọn đang tiến về phía cô.

Chị hai đứng nín cười, trong tay cô ta cầm một cái xích chó, và chỉ đạo con chó hung hãn đó.

“Mau lạy tao đi!” Nhã Thanh chỉ tay vào cô, ngón tay cô ta như muốn đâm vào Nhã Lan, bộ dạng cô ta đúng là đáng vẽ của một kẻ ngạo mạn.

Hai đứa trẻ cung phụng mang tới một cái ghế, Nhã Thanh ngồi xuống như một bà hoàng, con chó dữ không ngừng hung hãn nhào về phía trước như muốn thoát khỏi dây xích trong tay cô ta.

“Mau quỳ lạy tao đi.” Cô ta đón lấy một bát súp thịt heo hầm được đưa đến bởi một kẻ đồng bọn, con chó dữ ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng nó liền nhảy nhào lên như muốn cướp lấy bát súp trong tay Nhã Thanh.

Choang! Bát súp được ném về phía cơ thể mỏng manh của Nhã Lan, cả nước súp và chiếc bát đó đều khiến cơ thể cô bông rớt, con chó lại chồm lên, nó há hốc mồm thèm khát nhảy bổ về phía cô.

“Không!” Kêu lên thất thanh, cô lấy hai tay che mắt, bên tai truyền đến tiếng cười hả hê đắc ý của Nhã Thanh và đồng bọn.

“Một... hai...” Nhã Thanh mân mê sợi dây xích, cô ta buộc nó vào gốc một cái cây vậy nên không hề tốn công sức để khống chế con chó. Con chó đứng ngay trước mũi của Nhã Lan, chỉ thiếu chút nữa là nó có thể chạm vào cô, nó thở ra hơi thở hôi hám, mùi hôi đó phả vào mặt khiến cô thấy buồn nôn.

Nhã Lan sợ quá suýt nữa thì ngã dụi xuống, cô đan chéo hai tay trước ngực, cố gắng kiểm soát cơ thể không cho mình ngất đi. “Mày có lạy không?” Nhã Thanh bắt đầu mất kiên nhẫn, cô ta chuẩn bị nói lỏng chiếc xích ra.

Cô đang ngồi yên bất động ở đó, cô chỉ còn cách con chó như quái vật đó có một bước nữa thôi. Có quỳ không? Quỳ, như vậy thì cô có thể thoát khỏi con dã thú này, nhưng như vậy là cô sẽ mất đi lòng tự tôn vốn có.

Về tới nhà họ Quắc chưa tới ba ngày, cô đã phải thực hiện mọi yêu cầu của chị ta, giặt quần áo cho chị ta, đám lưng, rửa chân, bưng trà,... cô đã hoàn thành mọi công việc mà đáng ra một người giúp việc phải làm.

Hơn nữa, Nhã Thanh cũng luôn tìm cách để bắt nạt cô, bắt cô làm gì đó cho cô ta đá đấm cô tùy ý, thậm chí còn dè lên người cô, dùng một cây gậy vọt liên tục lên cơ thể gầy gò của cô, cô ta coi cô như con trâu con ngựa.

Cùng với mẹ đi tới ngôi nhà mà cô nghe nói rằng có cha cô trong đó, nhưng từ khi năm tuổi Nhã Lan chưa từng cảm nhận được hơi ấm từ nơi gọi là nhà, điều cô chịu đựng nhiều nhất đó là sự ức hiếp và bóc lột.

Cô sẽ không thỏa hiệp.

Tuy là tuổi còn nhỏ, nhưng cô luôn biết bản thân mình không thể cúi đầu trước người chị hai này.

“Không, em sẽ không quỳ gối lạy chị đâu.” Nhã Lan mở đôi mắt tròn to, đồng dục trả lời.

“Ba...” cùng tới tiếng nói thứ ba kết thúc, con chó nhảy chồm lên về phía cơ thể cô, cái lưỡi đỏ màu máu liếm lên cơ thể cô. Sợi dây xích phía sau cũng sớm đã tuột ra khỏi thân cây.

“Vẫn chưa thỏa mãn.” Con chó lại bị bắt quay trở lại, Nhã Thanh cười khúc khích, nhìn cô em gái cùng cha khác mẹ đang nằm co rúm dưới đất, cô ta nói về bất mãn.

Nhã Lan cảm thấy lồng ngực mình có cái gì đó cuộn ngược lại, cô không khống chế được, cô nôn thốc nôn tháo ra, tới khi cô cảm thấy dường như dạ dày mình cũng như bị lòi ra rồi cô mới gắng gượng ngẩng đầu lên.

Ở phía xa, những kẻ tay chân của Nhã Thanh đang ôm một con gà mẹ chạy về phía cô, bọn chúng còn muốn làm gì nữa?

“Lạy hay không lạy?” Nhã Thanh đứng lên dùng đôi chân mập mạp của mình đá vào lưng Nhã Lan, lạnh lùng hỏi. Tiếp theo cô ta bịt mũi lại với vẻ ghê tởm và trở lại ghế ngồi.

Nhã Lan không còn sức để nói chuyện nữa rồi, cô dùng ánh mắt kiên định để nói với chị hai mình rằng cô sẽ không làm vậy!

“Trời nó lại!”

Hai thằng bé ục ịch khống chế cô, chúng gắn con gà vào đùi cô.

“Thả ra.” Lần này Nhã Thanh không hỏi cô nữa mà chỉ ra lệnh ngắn gọn vậy thôi.

Một con chó con chạy tới gốc cây để tháo sợi dây xích ra.

Con chó lớn hung dữ sau khi nhìn thấy con gà thì không nằm đó nhõn nhõn nữa, ánh mắt nó toát ra vẻ thèm khát – nó đang thèm thịt gà!

Miệng nó gầm gừ không ngừng, bốn chân với những móng vuốt sắc nhọn đã trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng.

“Các người...” Nhã Lan nhìn thấy nụ cười tàn ác trên khuôn mặt chị hai, cô đã đoán ra tiếp theo bọn họ định làm gì.

Con chó xông tới phía cô với cơ thể hùng lực, sau đó nó quay đầu, mở miệng ra cắn lấy con gà đang bị kẹp giữa hai đùi cô.

“Aaa...” Một con đau chưa từng thấy, cô trông thấy những chiếc răng sắc nhọn của con chó đang ngập trong thịt con gà, máu tươi đỏ rơi rớt đang chảy ra. Con gà kêu lên và cố gắng vùng vẫy để thoát ra.

Con chó mỗi lần cắn không chuẩn vào con gà lại cắn vào chân cô, cơ thể to lớn của con chó đè lên người cô, móng vuốt sắc nhọn của nó cào lên da thịt cô.

Con gà cuối cùng vẫn không thoát được việc là miếng mồi ngon của con chó, sau cùng nó chẳng còn là một con gà nguyên vẹn nữa mà cả cơ thể nó bị cắn nham nhỡ, tan tành. Nhã Lan cố gắng nhìn com đau, nhìn vào hai chân đầm máu của mình, cơ thể cô run lên như chiếc lá trước gió, cô há hốc mồm nhưng không thể khóc thành tiếng được.

“Thứ hạ đẳng, đây chính là kết cục của mày!” Nhã Thanh lớn tiếng mắng cô, cánh tay cô ta hất lên sau đó là vô số những vóng vuốt của con chó hướng về phía cô.

“Không...”

Nhã Lan dùng hết sức lực để bật mình dậy.

Ôi, cô lại mơ phải giấc mơ đáng sợ này! Ngoài trời những đám mây bàng bàng đang lơ lửng, xem ra trời sắp sáng rồi.

Cô đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, cô không ngủ lại được nữa, cô ngậy người ra ở đó nhìn ra ngoài đợi trời sáng, đầu óc cô lại nhớ về thời điểm cách đây vài năm.

Kể sau lần đó, đêm nào cô cũng tỉnh sau những cơn ác mộng, mỗi tối cô đều nhìn thấy các loại động vật khác nhau há hốc mồm với những cái lưỡi đỏ au màu như muốn nuốt chửng cô, những cảnh tượng như vậy đã luôn ám ảnh cô trong suốt nhiều năm, mãi cho tới khi cô học cấp ba thì cô đã chuyển ra ngoài không ở trong nhà họ Quắc nữa.

Cô bóp bóp cánh đùi trái, cho tới hôm nay chỗ đó vẫn để lại vết sẹo, điều này nhắc nhở cô về những chuyện đã xảy ra. Cô luôn có nỗi sợ hãi tột cùng với các con vật, kể cả là những con vật nhỏ đều khiến cô run lên cầm cập, thậm chí là ngất đi!

“Quắc Nhã Lan, kiên cường lên, mày nhất định sẽ thắng!” Nhã Lan tự động viên bản thân mình, không còn lựa chọn nào khác, cô cần phải khiến bản thân mình mạnh mẽ hơn.

Ngoài cửa là tiếng quét dọn của những người giúp việc, trong buổi sáng yên tĩnh những âm thanh đó vang lên vô cùng rõ nét, Nhã Lan phát hiện, cho dù là những âm thanh đơn điệu như thế nhưng vào lúc này cô cũng cảm thấy thật vui tai, đáng yêu.

Lẽ nào đó là một sự từ chối đối với một người trước khi họ chết đi sao? Cô thức dậy đi ra khỏi giường và ép bản thân mình không được nghĩ những vấn đề này nữa. Cô nhẹ nhàng chải mái tóc đen óng của mình, cô thả nó tự nhiên phía sau lưng, cô chọn một chiếc váy đơn giản và thay lên người, cô trang điểm nhẹ nhàng cho khuôn mặt, qua gương, Nhã Lan nhìn thấy một nàng tiên thuần khiết như bị lạc giữa chốn trần gian.

Đây là cô sao? Cô nhìn bản thân mình trong gương và cười mãn nguyện, cô thấy mình giống như một công chúa đang chuẩn bị tham gia một buổi yến tiệc, cô nhẹ nhàng mở cánh cửa căn phòng màu hồng đáng yêu ra.

Ở cửa, bác Trương đang đứng đợi ở đó, vẫn là khuôn mặt hăm hăm, một ánh mắt vui mừng vụt qua trong ánh mắt bà ta, ngay sau đó lại trở về với vẻ bình thản: “Tổng giám đốc phải tới đến để phục vụ cô!”

Ồ, xem ra Lãnh Mạn Nguyên cũng thật chu đáo, Nhã Lan nhìn bác Trương gật đầu, cô đi về phía trước.

“Bà chủ không có yêu cầu gì muốn tôi chuyển lời đến tổng giám đốc hay sao?” Lãnh Mạn Nguyên phẩy bà ta tới đây canh giữ cả một đêm, anh nói sợ nửa đêm Nhã Lan sẽ cần tới bà để chuyển lời tới anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tiết mục của đàn sư tử

Trời sáng rồi, Nhã Lan bước ra khỏi căn phòng, không hề có một chút hối hận. Bác Trương không ngăn cô lại, bà ta cũng không hề cảm thấy đáng thương cho cô gái này, chỉ có điều, tổng giám đốc đã dặn dò thì bà ta phải làm.

Lần đầu tiên có người trong căn nhà này gọi cô là bà chủ, cô quay đầu lại hơi có chút giật mình. Trong đầu cô suy nghĩ vài giây rồi trả lời ngắn gọn: “Không có.” Cô tiếp tục bước về phía trước.

Ăn bữa sáng xong, cô ung dung đi tới trước mặt Đại Hưng đang đứng ở phía cửa phòng khách: “Đi thôi.”

Cơ thể to lớn của Đại Hưng đứng thẳng ở đó, cậu không thể hiểu nổi, một cô gái mong manh xinh đẹp như thế sao tổng giám đốc lại có thể nỡ đưa vào hang sư tử chứ. Ánh mắt kiên định của Nhã Lan cuối cùng cũng làm cho cơ thể của cậu chuyển động, anh ta nghiêng người sang một bên nhường đường và cúi đầu nói: “Bà chủ, đi bên này.”

Miệng mang một nụ cười thường trực, Nhã Lan bị đưa tới một căn phòng, trong đó là một chiếc lồng rộng khoảng một mét, cái lồng chỉ đủ rộng để cô có thể duỗi hai cánh tay mình ra.

“Bà chủ, ở đây... mời vào!” Đại Hưng mở cánh cửa lồng ra để cho cô gái mỏng manh xinh đẹp như hoa trước mặt mình chui vào trong – chiếc lồng chuyên dùng để nuôi dã thú, thực sự cậu không biết phải nói gì nữa.

Nhã Lan nhìn cậu gật đầu thân thiện, cô phui lại bộ váy đáng yêu trên người, cúi đầu cô bước vào trong chiếc lồng.

Cùng với tiếng u u, Nhã Lan cảm thấy cơ thể mình như đang chìm xuống, chiếc lồng được thả xuống và như rơi trong khung trung, lập tức, trước mặt cô là một màu tối đen như mực.

Cô căng thẳng nắm chặt hai bàn tay vào khung sắt của chiếc lồng, Nhã Lan ngửi thấy mùi tanh của loài thú dữ, trộn lẫn với đó là mùi khai của nước tiểu. Không biết từ hướng nào, truyền tới tiếng gầm rú của một loài động vật nào đó, dường như từ dưới địa ngục truyền đến nhưng lại giống như gần ngay trước mắt. Nhã Lan sợ hãi, cô quay người nhìn một vòng xung quanh, ở một nơi không xa, những tia sáng lóe lên lấp lánh trong màn đêm tối đen, âm u và lạnh lẽo.

Toàn thân Nhã Lan không khống chế nổi, cô run lên cầm cập, cô biết, bao nhiêu cặp mắt hiện lên tức là đang có bấy nhiêu con sư tử đang ở phía đó. Có cả những tiếng móng vuốt đang cào vào lồng sắt, những con sư tử bắt đầu gầm lên, tiếng gầm càng lúc càng lớn hơn, xem ra bọn chúng đã ngửi thấy mùi thịt tươi rồi!

Vì sợ động vật từ nhỏ nên đứng trước cảnh này toàn thân cô cảm thấy ớn lạnh, đôi chân cô mềm nhũn ra, bỗng chốc cô ngồi thụp xuống.

Đột nhiên căn phòng sáng bừng lên, ánh sáng bất ngờ trong căn phòng tối làm cho cô chói mắt. Cô nhắm hai mắt lại, ngẩng đầu lên, cô đang ở trong một căn phòng trống và rộng tới vài trăm mét vuông, nền xi măng sạch sẽ tới kì lạ, cô không hề nhìn thấy một cọng rác nào trong đó, nền nhà màu xám âm u cũng chẳng khác hơn là mảy dưới ánh đèn chiếu rọi xuống, căn phòng rõ ràng là không có điều hòa nhưng lại lạnh tới thấu xương.

Trần nhà rất cao, khoảng cách từ nền tới trần chắc cũng phải lên tới 10 mét, trên trần là một loạt những đèn pha phát ra thứ ánh sáng khiến người nhìn

lóa cả mắt.

Đối diện, trong một chiếc lồng sắt đang nhốt một đàn sư tử, bọn chúng đang cố gắng kéo lan can lồng ra, chúng muốn xông ra ngoài khỏi cái lồng đó! Những chiếc răng sắc nhọn trắng muốt như những lưỡi dao, miệng con nào cũng nhỏ dài dài, cùng với đó là những cú lắc đung đưa của cả đàn. Bọn chúng đang giờ những móng vuốt ra, dùng ánh mắt thèm khát nhìn cô chăm chăm.

Thật đáng sợ! Mặt cô cắt không còn giọt máu, trắng bệch như thể một hồn ma, về mặt cô đầy tuyệt vọng! Hai tay bám thật chặt vào chiếc lồng, cô bây giờ chỉ muốn có được sự an ủi của thần linh.

Có tiếng bước chân truyền tới! Đó là tiếng giày da bước trên nền đá, Nhã Lan ngẩng đầu lên nhìn, ở lan can của tầng hai, khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện. Hôm nay anh mặc một bộ vest đen, đeo một chiếc cà vạt màu xanh da trời, anh ăn mặc giống như thể chuẩn bị đi tham gia một buổi yến tiệc, một bên tay anh còn đeo một chiếc găng tay trắng.

Đứng sát bên cạnh anh là một cô gái mặc một bộ đồ in hình da báo, mái tóc đen dài của cô ta thả xuống ngang lưng, thỉnh thoảng cô ta lại nghiêng đầu hát tóc ra phía sau. Cặp mắt được trang điểm đậm bằng lớp nền màu đen xám, nhìn cô ta trông rất hoang dã và gợi cảm!

Bọn họ từ trên cao nhìn xuống cô, người phụ nữ đứng bên cạnh Lãnh Mạn Nguyên nói với anh gì đó, trong ánh mắt đó hoàn toàn là sự không tin tưởng.

Lãnh Mạn Nguyên nhếch mép cười, nụ cười chế nhạo, anh đang cười nhạo sự yếu đuối của cô sao?

Nhã Lan lắc lắc đầu, cô cố gắng làm cho bản thân mình trở nên tỉnh táo hơn. Cô bỏ hai bàn tay đang nắm chặt chiếc lồng ra, cô quyết định đứng lên mặt đối mặt với bọn họ.

“Một...hai...ba” Tự mình đếm đến ba, cô kiên cường, dũng cảm đứng phắt lên, hai bàn tay mảnh mai mềm mại của cô đưa lên phui bụi trên quần áo, động tác thướt tha như thể một vũ công, cô dùng ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo của một kẻ chiến thắng về nhìn hai người ở phía trên.

Lãnh Mạn Nguyên vẫn là khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm, bàn tay anh đang đặt trên lan can bỗng nắm chặt lại, mu bàn tay nổi lên gân xanh. Cô gái đứng bên cạnh thì có thoáng qua chút ngạc nhiên trên khuôn mặt, sau đó lại lạnh lùng hừ một tiếng:

“Bắt đầu được chưa?” Nhã Lan ngẩng đầu lên, cô đối mặt với bọn họ với tư thế thoải mái nhất, giọng nói của cô rất bình thản, giống như không hề có lĩ sư tử ở đây.

Ngay sau đó, tiếng một vật sắt bị rơi xuống đất vang lên – đó là tiếng một chùm chìa khóa được làm rất tinh thể vút bên cạnh chiếc lồng, chỉ cần giờ tay ra với là có thể chạm được vào nó.

Lãnh Mạn Nguyên dùng tay ra hiệu, tiếp sau đó là tiếng cọt két của cánh cửa được mở ra, ngay sau đó là tiếng gầm gừ kích động của đàn sư tử.

Đôi mắt của cô gái bắt đầu mở to, cô ta không biết tới sự thỏa thuận giữa Nhã Lan và Lãnh Mạn Nguyên, cô ta đang nhìn Nhã Lan với ánh mắt như đang không tin vào những gì trước mắt. Nhã Lan nhắm mắt lại, sự sợ hãi càng lúc càng xâm lấn toàn bộ cơ thể cô, cô cố gắng để kìm nén nó lại, nhưng cô vẫn cảm thấy những ngón tay của mình đang run lên.

“Lãnh Mạn Nguyên, anh sẽ phải thua!” Dùng toàn bộ sức lực của bản thân mình để gầm lên, trong căn phòng rộng lớn ngay sau đó đã vọng lại tiếng gầm của cô một lần nữa, Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy cơ thể của Lãnh Mạn Nguyên đang run lên.

Cánh cửa sắt tự động mở ra, đàn sư tử dường như đã bị bỏ đói rất lâu đang chạy hướng về phía cô.

“A....” Một con sư tử nhanh nhất, với đôi chân với móng vuốt sắc nhọn nhảy bổ lên hai vai cô, cô nghiêng người né đi, cô vẫn bị con dã thú cào cho bị thương, máu bắt đầu chảy ra, rất nhanh máu đã ướt hai bên cánh tay cô.

Cổ chịu con đau, Nhã Lan chọn cách lùi về phía sau. Mùi máu trên cơ thể cô càng kích thích bọn chúng, đàn sư tử từ bốn phương tám hướng giờ vồng vuốt lên để hướng về phía cô....

“A....” Chiếc lồng quá nhỏ, về cơ bản Nhã Lan không thể tránh được bọn chúng, nếu như không phải chiếc lồng rất chắc, lại bị cố định ở dưới đất thì chiếc lồng sớm đã bị bảy sư tử phá tan.

Từ trên xuống dưới, Nhã Lan bị cả đàn sư tử nhấn chìm, cả một khung sắt đã bị đàn sư tử chiếm hết chỗ.

“Nguyên....” Trên sắc mặt của cô gái bên cạnh Lãnh Mạn Nguyên là sự sợ hãi, cô ta sợ quá mà chạy vội tới bên Lãnh Mạn Nguyên và rúc vào lòng anh.

“Quốc Nhã Lan, cô còn muốn tiếp tục không?”

Trong cơn hỗn loạn, Nhã Lan nghe thấy tiếng nói không có tình người của Lãnh Mạn Nguyên, đúng, sự thách thức này còn phải tiếp tục! Cô chỉ thắng khi tự cô có thể bước ra ngoài!

Chìa khóa! Chìa khóa!

Nhã Lan đã bò dưới đất, như vậy thì mới giảm được sự tấn công của bọn sư tử. Những móng vuốt sắc nhọn như đang múa may trên đầu cô, trên lưng, trên vai, hai bên chân của cô đều xuất hiện những vết thương lớn nhỏ, máu chảy trên khắp cơ thể.

Sự quyết tâm phải thắng khiến cô quên đi sợ hãi, nằm rạp xuống và di chuyển cơ thể, cuối cùng cô cũng nhìn thấy chiếc chìa khóa ở bên dưới chân sư tử.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thoát chết từ miệng sư tử

“Quốc Nhã Lan, nhất định mày phải thắng!” Cô thầm nói với bản thân mình, sau khi nắm bắt được cơ hội, cô đưa tay ra với tốc độ nhanh nhất để với lấy chiếc chìa khóa! Thật nguy hiểm, trước mắt cô lúc này là đàn sư tử đang nhe hàm răng sắc nhọn, may mà cô kịp thu tay về, nếu không cánh tay cô đã trở thành món ngon cho bọn chúng rồi.

Mồ hôi chảy dài trên trán cô, đưa tay lên lau một lượt, lại phát hiện khuôn mặt mình lạnh toát. Cô chẳng để ý được nhiều, cánh cửa sắt đang ở trước mắt, không mở có thể cô còn có thể sống nốt phần đời còn lại, mở ra, không đến một phút cô sẽ bị những con thú dữ này xé nát trong vòng một phút.

Ngẩng đầu lên, qua khe cửa cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên đang đứng lạnh lùng giống như một bức tượng điêu khắc, tầm lưng anh thẳng đứng sừng sững như chiếc cột.

Lãnh Mạn Nguyên, tôi sẽ thắng, nhất định tôi sẽ thắng.

Nắm chặt tay lại, Nhã Lan ngồi thẳng lên.

Một con sư tử thất vọng rời đi, điều này làm cho Lãnh Mạn Nguyên có thể nhìn thấy động tác của cô. Chìa khóa đã cầm tới tay rồi, cô gái này cũng không phải dạng vừa. Đập mạnh tay một cái, những mảnh vỡ trên lan can bay xuống cũng không thể làm giảm bớt sự tức giận của anh.

Nhã Lan có được cơ hội ngàn năm, tranh thủ lúc con sư tử vừa rời đi kia chưa quay đầu lại, cô nhanh chóng đưa chìa khóa vào trong ổ. Một tiếng tách vang lên, cửa mở ra, đàn sư tử nhìn thấy bàn tay đang tiếp xúc với những thanh lan can, chúng ào ào hướng lại gần chỗ đó.

Hít một hơi thật sâu, Nhã Lan không suy nghĩ gì nữa, cô nhẹ nhàng mở cánh cửa sắt, chạy nhanh nhất có thể về phía bức tường.

.....

Tất cả mọi người, tất cả đàn sư tử, đều không thể ngờ được, khi đàn sư tử phát hiện ra thì cô đã đứng dựa vào góc tường, đối diện với Lãnh Mạn Nguyên, cô kiên định, kiêu ngạo, gơ hai ngón tay lên như thể đang nói “xin chào” với Lãnh Mạn Nguyên.

Cô cười, toàn thân máu vẫn đang chảy ra, đứng ở đó, trông cô như một bông hồng mang máu đỏ.

Đàn sư tử chuyển hướng, con sư tử đực đầu đàn hung hãn chạy về phía cô, cách cô tầm mười mấy mét nó liền nhảy chồm lên. Với tư cách là con đầu đàn trong đàn, nó không muốn chờ đợi thêm nữa mà muốn trở thành kẻ đầu tiên được nếm miếng mồi ngon trước mắt.

Thân hình to lớn của con sư tử bay trong không trung, Nhã Lan tròn mắt lên nhìn, giờ phút này thời gian như ngừng lại, tất cả mọi thứ dường như bị đóng băng, trong mắt Nhã Lan hiện rõ lên hình ảnh con sư tử đang nhảy lên, cô hít thở một hơi và nhắm mắt lại....

Khi cô mở mắt ra thì con sư tử đã nằm dưới đất, miệng nó với hàm răng sắc nhọn nhe ra, đôi mắt âm ỉ như đang trợn lên, miệng sư tử chảy ra một thứ chất lỏng gì đó, càng lúc càng nhiều, chúng chảy tràn ra sàn nhà thành cả một vũng.

Đó là máu! Lúc này Nhã Lan mới phát hiện ra, trên người sư tử có ba vết thương, cả ba đều không ngừng chảy máu.

Là Lãnh Mạn Nguyên! Nhã Lan ngẩng đầu lên, trong tay Lãnh Mạn Nguyên vẫn cầm chắc khẩu súng nhắm thẳng về phía cô, bàn tay anh như được cố định, không hề cử động.

Đàn sư tử còn lại lùi về phía sau với vẻ thất vọng, ngay sau đó, một bức tường bằng các thanh sắt rơi xuống ngăn cô và đàn sư tử.

Không ngờ rằng Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên lại giúp cô! Tiếp sau đó, Nhã Lan thu ánh mắt về, cô từ từ ngã xụp xuống đất.

Một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào phòng, rơi vào người cô gái đang nằm trên chiếc giường với tấm ga giường màu trắng. Trán, vai, cả cánh tay và chân của cô gái chỗ nào cũng được quấn băng gạc chằng chịt, nhìn cô như xác ướp Ai Cập. Chỉ có khuôn mặt trắng bệch được hở ra, môi cô mím chặt lại, tróc vảy vì khô quá.

Hai hàng lông mi dài vút rung rung, đôi mắt cô khẽ mở ra rồi lại nhắm lại, phải mấy lần như thế cô mới mở được mắt ra. Ánh sáng chói lóa khiến cho mắt cô chưa thích nghi kịp, chớp mắt mấy lần cô mới quen dần với thứ ánh sáng đó.

Nhã Lan phải quay mặt vào trong, như vậy mới không bị ánh sáng chiếu thẳng vào. Cô đưa tay lên dụi dụi mắt mới phát hiện, toàn thân mình đều được

bọc lại bằng băng gạc. Cô bắt đầu cảm nhận thấy con đau khắp toàn thân, chỉ cần khẽ động đậy là con đau ấy lại nhói lên.

Ồ, cô nhớ ra rồi, cô đã chiến đấu với đàn sư tử mà Lãnh Mạn Nguyên nuôi, đàn sư tử hung hãn đó không ngừng giờ móng vuốt lên và nhắm về phía cô, thiếu chút nữa thì chúng đã nuốt sống cô.

Sau đấy nữa thì thế nào?

Đôi mắt thất vọng của con sư tử đã chết hiện lên trong trí nhớ cô, cô còn nhớ chính nó đã xông về phía cô, sau đó Lãnh Mạn Nguyên bắn súng và giải vây cho cô. Sau đó nữa thì chuyện gì xảy ra? Cô lắc lắc đầu nhưng không còn nhớ được điều gì nữa.

Cô có được coi là thắng không? Trong bản thỏa thuận của Lãnh Mạn Nguyên viết rất rõ ràng, chỉ cần cô có thể mở được chiếc lồng sắt và bước ra ngoài thì cô được coi là thắng. Ừm, cô đã thắng, khó khăn cử động cơ thể, cô muốn ngồi lên, nhưng con đau thấu tận gan truyền tới, cô không thể không từ bỏ cái ý muốn đó.

An tĩnh nằm xuống cô mới phát hiện, bản thân đã nằm trong phòng mình rồi, tấm tường trắng tinh được trang trí với màu hồng nhạt, tất cả mọi thứ, tất cả đều vô cùng quen thuộc, trong cái quen thuộc đó lại có chút gì lạ lẫm.

Trên chiếc bàn thủy tinh ở phía đối diện với giường cô nằm đặt một cốc nước, cốc nước vẫn còn đang bốc hơi. Có ai đã tới đây? Xem ra người đó chắc là cũng vừa mới rời đi thôi.

“Mạn Nguyên, cậu đừng hút nữa, không tốt cho sức khỏe.” Tiếng nói của một người phụ nữ trung niên truyền tới, đợi cả nửa ngày cũng không nghe thấy tiếng đáp lại của đối phương.

“Mạn Nguyên, đừng giằng vò bản thân mình nữa có được không?” Người phụ nữ trung niên lại lên tiếng, dường như có vẻ rất kích động.

“Không cần bà quan tâm.” Giọng nói gắt gỏng vang lên, tiếp sau đó lại là sự im lặng.

Cánh cửa đóng hờ được mở ra, khuôn mặt lo lắng của thím Liễu xuất hiện trước mặt, vừa nãy chính bà là người nói chuyện với Lãnh Mạn Nguyên sao? Bà với Lãnh Mạn Nguyên có quan hệ thế nào? Tại sao bà lại gọi thẳng tên anh là Mạn Nguyên?

Nhã Lan chìm vào trong suy nghĩ mơ màng, cô khẽ liếc nhìn thím Liễu đang bước vào.

“Ồ, cô tỉnh rồi à?” Thím Liễu nhìn cô vẻ không tự nhiên lắm khi nhìn thẳng vào mắt cô, bà nở một nụ cười miễn cưỡng, sau đó liền cụp hai hàng mi xuống, đặt một chiếc đĩa lên bàn cạnh chiếc giường.

“Đây là thuốc của cô, tôi đã điều chỉnh rồi, uống đi một chút vết thương sẽ nhanh lành thôi.” Thím Liễu mở nắp những lọ thuốc ra, giọng nói nhẹ nhàng.

“Tôi làm sao đây ạ?” Nhã Lan nhìn những vết thương trên người rồi cô hỏi. Thực ra cô muốn hỏi, sau khi cô ngắt đi thì ai là người đưa cô trở về phòng, quần áo trên người đã đều được thay ra, chắc là thím Liễu đã làm việc này.

“Nhã Lan, cô....” thím Liễu dừng lại mọi động tác, đột nhiên cổ họng nghẹn lại: “Cô đừng hận tổng giám đốc có được không? Thực ra cậu ấy rất quan tâm cô đấy.”

Quan tâm? Quan tâm tới mức hại cô gần chết sao! Nhã Lan khẽ nhếch môi cười, cô chưa bao giờ tin người lạnh lùng như Lãnh Mạn Nguyên lại quan tâm cô.

“Cô không biết đâu, ngày hôm qua tổng giám đốc ẵm cô toàn thân đầm máu, cậu ấy giống như kẻ điên hết hồn, nói rằng không cho phép cô được chết, cảnh tượng đó rất đáng sợ. Nếu như không phải cậu Ông và cậu Uy kịp thời đến và điều trị cho cô thì cậu ấy không biết còn phát điên tới khi nào.” Thím Liễu trầm ngâm hồi tưởng lại, từ trước tới giờ bà chưa bao giờ thấy Lãnh Mạn Nguyên như thế, kể cả là trong những ngày tháng khó khăn anh đều rất bình tĩnh, chưa từng tỏ ra sợ hãi.

Nhưng ngày hôm qua, trong ánh mắt anh rõ ràng là sự sợ hãi và lo lắng.

“Thím Liễu, cháu không muốn nghe tới bất kì chuyện gì liên quan tới anh ta.” Nhã Lan quay mặt sang một bên, cô nhắm mắt lại, cô từ chối nghe tất cả những gì liên quan đến kẻ tàn nhẫn đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Cơ thể này đã có bao nhiêu người từng nhìn

“Nhã Lan.” Thím Liễu đau lòng gọi tên cô, trái tim Nhã Lan cũng không run rẩy: “Giữa cô và tổng giám đốc nhất định có hiểu lầm gì đó, giải thích rõ ràng chẳng phải là sẽ xong sao, nghe tôi, đừng có hận cậu ấy, thực ra cậu ấy sống cũng chẳng dễ dàng gì.”

Hận! Anh không xứng! Nhã Lan không trả lời, cô lặng lẽ uống chỗ thuốc mà thím Liễu đưa cho.

Sau vài ngày tĩnh dưỡng, vết thương trên người Nhã Lan cũng đỡ nhiều rồi, tháo bỏ băng gạc ra, trên người cô đầy những vết sẹo lớn nhỏ in trên nước da nõn nà, nhìn vừa xấu xí vừa chướng mắt.

Thím Liễu nắm tay Nhã Lan về thương tiếc, bà thở dài cảm thán: “Một đôi tay đẹp như vậy! Haiz, đáng tiếc....đáng tiếc là bên trên để lại một vết sẹo.” Nhã Lan khẽ nhoen miệng cười, một nụ cười xót tới tận tim gan.

Những vết sẹo thế này bây giờ trên người cô đếm không hết, đều là kiệt tác của Lãnh Mạn Nguyên! Có điều, bây giờ cái cô quan tâm nhiều hơn là tình trạng của Lãnh Mạn Nguyên! Cô muốn nhìn thấy nét mặt suy sụp vì thất bại của anh, điều đó chắc là tuyệt vời lắm!

Có tiếng khóa cửa được vặn ra, ngay sau đó là khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện trước mặt.

Ồ! Nói tới Tào Tháo thì Tào Tháo liền xuất hiện! Nhã Lan khẽ quay đầu đi, ngay cả liếc nhìn anh một cái cô cũng chẳng thèm.

Lãnh Mạn Nguyên nhẹ nhàng bước tới gần cô giống như một hoàng tử, toàn thân anh toát ra vẫn là vẻ lạnh lùng, cả căn phòng bỗng trở nên ngọt ngào. Thím Liễu hiểu ý liền đứng lên, nhìn Lãnh Mạn Nguyên gật đầu rồi đi ra ngoài.

Lãnh Mạn Nguyên ngồi xuống chiếc ghế chỗ thím Liễu vừa ngồi, như vậy thì anh cách Nhã Lan không còn xa nữa.

“Vết thương còn đau không?” Đôi môi anh khẽ mấp máy nhưng câu hỏi nghe rất rõ ràng, dù thiếu chút hơi ấm nhưng cũng không còn lạnh lùng như trước nữa.

Nhã Lan khịt mũi một tiếng, con người tàn nhẫn này muốn tới để cười vào mặt cô sao! Anh nghĩ cô nhất định sẽ khóc lóc cả ngày sao? Cô liếc nhìn anh hai giây, về mặt anh lúc này ngoài sự bối rối đã được che giấu kĩ ra thì không có bất kì thay đổi nào khác!Ồ! Một kẻ ác quỷ thì sao cảm thấy hối hận với việc mình đã làm được chứ? Cô thật ấu trĩ quá!

Nhã Lan kéo chân lên, cô khẽ trượt người xuống quay lưng lại phía anh và nhắm mắt giả vờ ngủ, cô cố tình coi như không thấy sự tồn tại của người đàn ông này.

Phía sau lưng cô không phát ra bất kì tiếng động gì nữa, không ngờ Lãnh Mạn Nguyên kìm nén được cơn giận, không nổi cáu với cô. Nhã Lan đang cảm thấy bất ngờ liền có người lật chăn của cô lại, tiếp theo là tiếng sột soạt, nhanh chóng quay đầu lại, cô nhìn thấy tấm lưng của mình hoàn toàn để trần! Chiếc áo trên người bị xé ra ở phần vai, đôi vai mảnh mai của cô lộ ra không có gì che chắn.

“Anh...”

“Đừng động đấy!” Một bàn tay của Lãnh Mạn Nguyên giữ chặt lấy một bên vai của cô, bàn tay còn lại xoa nhẹ lên tấm lưng trần của cô, lúc đầu cô còn cự quyết phản ứng nhưng dần dần, sự thoải mái và thư giãn khiến cô quên mất mình đang dnhj làm gì.

Anh đang làm gì vậy?

“Loại thuốc này có thể xóa vết sẹo, nó sẽ tốt cho vết thương của cô!” Lãnh Mạn Nguyên không hề để ý tới tấm lưng với làn da mềm mại và trắng nõn của cô, còn cả vòng eo thon thả nữa, bàn tay anh tiếp tục bôi thuốc cho cô, cơ thể cô rất đẹp, cho dù có sẹo nhưng vẫn rất cuốn hút.

Lãnh Mạn Nguyên mạnh tay hơn một chút, hơi thờ nặng nề của anh phả vào lưng cô, khiến cô cảm thấy có chút âm ảm!

Nhã Lan quay người lại, đây là lần đầu tiên cô để lộ cơ thể mình trước một người đàn ông, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, hơn nữa, chính người đàn ông này suýt chút nữa đã khiến cô chết không toàn thây.

“Đừng có chạm vào người tôi!” Giọng cô run run nhưng đầy kiên quyết, Nhã Lan dùng hết sức lực để quay người đi.

Cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông bắt đầu dùng lực hơn, anh ấn khuỷu tay lên vai cô, dùng tay để giữ lấy cánh tay có thể cử động của cô, anh mạnh tay tới mức khiến người khác giật mình, cô không thể động đậy được gì nữa! Ngón tay anh vẫn xoa thuốc vào eo cô, anh vẫn dùng lực nên mỗi động tác của anh đều làm cô đau.

“Cút đi, cút đi...” cô bắt lực chỉ biết đạp đạp hai chân, cô gào lên.

Sau một lúc đè lên vai cô thì Lãnh Mạn Nguyên cũng chịu bỏ tay ra, anh bỏ cả bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô: “Cơ thể này đã bao nhiêu người từng nhìn rồi, việc gì phải giả bộ như thế chứ!”

Anh phui phui tay, lạnh lùng nói!

Đồ ác quỷ đáng chết, còn dám sỉ nhục cô! Nhã Lan tức giận chẳng thèm để ý rằng cơ thể mình đang không được che đậy, cô ngồi bật dậy cắn vào cánh tay anh một cái...

“A...” Bất ngờ cử động mạnh, lồng ngực đau nhói khiến toàn thân cô co lại, ngã xuống giường một lúc cô mới thấy đỡ hơn.

Nhã Lan cảm thấy miệng mình có mùi máu tanh, khẽ chạm tay lên môi cô thấy dính trên đó một chút máu, liền liếc nhìn anh với vẻ khiêu khích. Lãnh Mạn Nguyên nắm chặt tay thành nắm đấm không nói gì, hai mày nhíu lại, ống áo tay anh đỏ lên một mảnh, xem ra, cô cắn anh cũng không nhẹ.

Nhã Lan nhìn kiệt tác của bản thân mình với vẻ hài lòng, sau đó, cô kéo chăn lại đắp lên người, coi như không có việc gì, nằm xuống, không thèm liếc nhìn anh thêm nữa.

Tiếng đóng cửa truyền tới, khi mở mắt ra thì Lãnh Mạn Nguyên đã rời đi, trên chiếc bàn đặt cạnh giường là một chai nước có màu xanh da trời.

Quay mặt vào trong, khi nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt mặn đắng lăn xuống, thoát khỏi căn nhà họ Quắc đáng sợ đó thì lại lâm vào hang cộp, cuộc sống đau khổ này khi nào mới kết thúc đây?

Thím Liễu nhìn khuôn mặt đầy nước mắt ngay trước mặt, bà đưa tay lên lau khô mắt, hai giọt nước mắt nhanh chóng biến mất trên chiếc khăn tay trong tay bà.

Một cô gái đầy kiêu ngạo! Cô luôn tỏ ra thần nhiên bình lặng trước tất cả mọi thứ nhưng trong lòng thì không biết đau khổ như thế nào! Đây không phải là lần đầu tiên thím Liễu nhìn thấy cô rơi nước mắt ngay cả trong mơ, mỗi lần, nhìn như vậy trái tim bà cũng nhói đau, bà cảm giác như đang nhìn thấy chính mình thời còn trẻ.

Đang ở độ tuổi đẹp như hoa, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, một cô gái như vậy thì đáng lẽ phải được nâng niu và quý trọng mới phải! Nhưng sự lạnh lùng vào ngạo mạn toát ra từ cơ thể cô cho thấy cô không ngừng phải tự bảo vệ mình, đó là thói quen được hình thành trong cuộc sống khó khăn, cô đã từng có một cuộc sống như vậy hay sao?

Trong chuyện tình cảm của Lãnh Mạn Nguyên, có thể nói anh hơi ngốc nghếch, rõ ràng đã có tình cảm sâu sắc với Nhã Lan nhưng lại không chịu thừa nhận! Thím Liễu nên làm thế nào đây? Tuy anh ngầm đồng ý để bà ở trong căn nhà này, ngầm thừa nhận vị trí của bà thế nhưng biểu hiện bên ngoài thì anh vẫn tỏ ra vô cùng lạnh nhạt. Những trải nghiệm tàn nhẫn thời thơ ấu đã rèn cho anh sự lạnh lùng vô tình đó, sự dửng dưng và nhanh nhẹn đã khiến anh trở thành một nhân vật huyền thoại trong giới kinh doanh nhưng cũng lại khiến cho chuyện tình cảm của anh có quá nhiều ngã rẽ.

Còn bà, chỉ có thể nhìn và âm thầm quan tâm lo lắng.

Sĩ Hương, linh hồn ông có ở trên trời thì hãy giúp con trai ông đi! Chấp tay lại, thím Liễu thành tâm cầu khẩn.

“Thím Liễu?” cuối cùng thì Nhã Lan cũng tỉnh, nhìn thấy thím Liễu đang đứng chấp tay cầu khẩn, cô nhanh chóng lau đi nước mắt trên má.

Thím Liễu nở một nụ cười lúng túng: “Ồ, Nhã Lan, cô tỉnh rồi à!”

Đưa tay ra với lấy chai thuốc mà Lãnh Mạn Nguyên để lại, bà khẽ nói: “Tổng giám đốc bảo tôi tới bôi thuốc cho cô!”

Ồ, tên ác quỷ đó xem ra không hi vọng đồ chơi của anh chết đi mà xấu như thế! Nhắm mắt lại, Nhã Lan ngoan ngoãn giơ tay ra, để mặc cho thím Liễu nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết sẹo của cô.

.....

Thuốc của Lãnh Mạn Nguyên đúng là có tác dụng thật, những vết sẹo lớn nhỏ trên người cô mờ đi tới mức dường như nhìn không thấy nữa rồi. Ánh mắt cô hài lòng thu về, Nhã Lan quay lưng lại chiếc gương rồi mặc quần áo vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Sao mẹ lại khóc rồi

Giơ cánh tay ra, làm một động tác múa, ừm, cô khôi phục gần như hoàn toàn rồi. Nhã Lan quyết định đi xuống dưới dạo quanh, cô ở lì trong phòng cũng phải mười mấy ngày rồi.

Đi tới cửa cầu thang, cô nghe thấy giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên, cô nhẹ nhàng bước tiếp, không muốn chạm mặt với tên ác quỷ này!

“Giám đốc Lãnh, anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không để cho tiền anh đầu tư bị thua lỗ, nhất định chúng tôi sẽ thu được tiền về.”

Anh cả?

Vừa quay người đi, cô liền nghe thấy giọng nói của anh trai cô vang lên. Giọng nói vang dội yếu ớt, chính là dấu hiệu nhận biết của anh trai cô.

Anh ấy tới đây làm gì?

“Làm gì cũng phải suy nghĩ, không thể dựa vào một phút nhất thời bông bột mà đưa ra quyết định sai lầm.” Lãnh Mạn Nguyên lên tiếng, giống như đang dạy một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó. Vậy mà người anh trai đã 33 tuổi của cô thì không ngừng “Vâng vâng!”

“Thôi được rồi, tôi còn có rất nhiều việc phải làm, anh đi đi!”

“Tổng giám đốc Lãnh, anh cứ thông thả ạ, tạm biệt!” Giọng nói lấy lòng của anh cả lại vang lên, Nhã Lan đã đi xuống lầu, cô nhìn thấy anh cả đang không ngừng gật đầu cúi người vẫy tay chào tạm biệt, còn Lãnh Mạn Nguyên thì quay lưng lại lạnh lùng bước đi.

“Anh cả, sao anh lại tới đây?” Mãi cho tới khi Lãnh Mạn Nguyên đã lên xe đi xa, Nhã Lan mới lên tiếng.

“Ồ! Nhã Lan,” Anh cả nhìn thấy cô với khuôn mặt hoan hỉ, hơn thế đó là sự cảm kích: “Nhã Lan, cảm ơn em rất nhiều, vấn đề tiền vốn của chúng ta đã được giải quyết rồi.” Anh giơ túi tài liệu trong tay lên: “Hôm nay anh tới để ký khế ước!”

“Ồ!” Cô chỉ gật đầu, khác với thái độ phản kích của anh cả, nhìn cô rất bình thản dường như chuyện này không liên quan gì tới cô.

“Em biết không? Tổng giám đốc Lãnh, à không, em rể, không ngờ lại đầu tư khoản tiền lớn hơn gấp hai lần lúc ban đầu, em rể chắc phải yêu em lắm đấy...” Anh cả cô vẫn thao thao bất tuyệt, nếu anh ta biết, em gái mình đã phải suýt mất mạng mới có được số tiền ấy thì liệu còn có thể vui mừng như vậy hay không.

Nhã Lan tìm một chỗ để ngồi xuống, cô nhắm mắt lại, không định nói việc này với bọn họ. Bây giờ, tất cả những gì nợ mẹ cả, đặc biệt là công ơn nuôi dưỡng cô đã trả hết, bây giờ đối với nhà họ Quắc, cô không còn liên quan gì nữa.

“Nhã Lan, sao em gầy đi nhiều thế?” Anh cả cuối cùng cũng đã chú ý đến sắc mặt xanh xao của cô, anh hỏi với vẻ lo lắng.

Cô lắc lắc đầu: “Không sao.” Chỉ hai chữ ngắn gọn, cô sợ nếu nói tiếp cô sẽ chảy nước mắt, những kí ức tàn khốc đó cô không muốn nhớ tới nữa.

Sự vui vẻ trên khuôn mặt anh cả cũng bớt đi phần nào, anh đan hai tay vào nhau, theo thói quen cúi đầu xuống: “Nhã Lan, đều tại anh...”

“Đừng nói nữa! Mọi người vẫn khỏe chứ?” Thô lỗ cắt ngang lời anh cả, Nhã Lan vén mái tóc dài ra phía sau, cô cố gắng che giấu đi cảm xúc của mình. Cô cố tình đánh trống lảng nói sang chuyện khác, những chuyện đã qua cô không muốn nhắc lại nữa.

Anh cả cảm thấy kì lạ nhìn cô dăm dăm, cô biết, anh cả nhất định rất tò mò, một lời khó mà nói hết được, cô không dễ thổ lộ lòng mình. Cô khẽ nhoen miệng cười, giống như mặt trời lúc xế chiều, anh cả nhìn thấy nụ cười đó cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Tốt quá, kể từ khi có tiền mọi chuyện đã thuận lợi hơn rất nhiều, ba cũng cười nhiều hơn trước, cả ngày cứ khen em là cứu thế của cả nhà họ Quắc, mẹ cũng tốt với mẹ hai hơn rồi. Cả nhà đều hi vọng em có thể về thăm mọi người, đặc biệt là mẹ hai, ngày nào cũng nhớ em, ngay cả trong mơ cũng gọi tên em, Nhã Lan, em có thể về không?”

Anh cô thực sự muốn cô về thăm nhà, trong ánh mắt chân thành của anh Nhã Lan có thể cảm nhận được. Vấn đề tiền vốn đã được giải quyết, có phải cô và Lãnh Mạn Nguyên không ai còn nợ ai? Còn về cuộc hôn nhân nực cười của bọn họ, chắc cũng nên hạ màn rồi.

Cô gật đầu, điều khiến cô không nở nhất là mẹ cô, chắc cô sẽ chọn thời gian thích hợp để đi thăm bà, giải quyết hết công việc trước mắt hãy rồi tính tiếp.

.....

Hu hu.

Vừa bước chân vào phòng khách cô liền nghe thấy tiếng khóc hu hu, Nhã Lan lắc đầu, bắt lực đi về phía tiếng khóc phát ra.

Mẹ cô ngồi phía sau chiếc ghế sofa, nước mắt ngấn dài, trông có vẻ rất đau lòng.

“Mẹ, mẹ đứng lên đi.” Đặt chiếc ba lô đã cũ trên lưng xuống, Nhã Lan đỡ mẹ cô đang ngồi dưới đất lên. Chắc lại bị mẹ cả và chị hai ức hiếp, mỗi lần trở về, chào đón cô đều là tiếng khóc của mẹ cô, Nhã Lan không biết, nước mắt bà ở đâu mà nhiều vậy.

Mẹ cô vẫn đang khóc, nhưng khi nhìn thấy Nhã Lan bà như tìm được người cứu mạng, giơ tay ra nắm chặt lấy tay cô: “Linh Linh, con về rồi đấy à, hu hu...”

“Mẹ, mẹ đừng khóc nữa.” Mẹ cô vừa khóc vừa meo meo, xem ra bà khóc cũng đã lâu rồi. Trong phòng khách không còn ai khác, yên tĩnh tới mức ngay khi mẹ cô chỉ thút thít thôi cũng nghe thấy rất rõ: “Mẹ cả và chị hai đã làm gì với mẹ? Bọn họ ở đâu?” Hai tay Nhã Lan cuộn chặt thành nắm đấm.

“Linh Linh, không trách bọn họ, là tự mẹ...” Mẹ cô đưa tay lên lau nước mắt, khuôn mặt bầm đầy bụi meo meo, hai mắt sưng lên. Không cần nghĩ cũng biết, nhất định bọn họ đã coi bà như kẻ hầu người hạ, lại bắt bà đi quét dọn phòng ốc rồi.

“Mẹ, tại sao mẹ lại khóc rồi?” Kể từ ngày tới nhà họ Quắc, tiếng khóc của mẹ cô đều như cơm bữa.

“Mẹ... Bọn họ đuổi người giúp việc đi rồi, bắt mẹ đi làm việc của bà ấy, mẹ nghĩ, người giúp việc có lương, mẹ làm việc thay thì chắc cũng sẽ được lĩnh lương, mẹ nói với bọn họ thì bị bọn họ mắng... hu hu.”

“Mẹ, con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, đừng có ở trong cái nhà này nữa, chúng ta dọn ra ngoài, có thể nào thì cũng sẽ kiếm được chút tiền tự nuôi bản thân nhưng mẹ cứ không nghe!” Nhã Lan tức quá mà lên tiếng trách mẹ cô, chuyện này cô đã nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần rồi nhưng mẹ cô lấy mọi lí do để từ chối, lẽ nào bà ấy cảm thấy thoải mái khi bị hai người phụ nữ đó ức hiếp? Nhã Lan thực sự không hiểu nổi.

“Không, mẹ không muốn chuyển ra ngoài đâu, cùng lắm thì mẹ không cần lương nữa.” Mẹ cô vội vã lau khô nước mắt, nhanh chóng vuốt lại tóc tai, làm ra vẻ như không có việc gì.

“Mẹ....” Nhã Lan bất lực, cô không biết mẹ cô tại sao lại nhất quyết bám lấy ngôi nhà mà không hề có một chút tình thương cho bà như thế?

Mẹ cô không còn khóc nữa, lặng lẽ nhặt chiếc ba lô lên cho cô, chiếc ba lô này là chiếc ba lô mà anh cả cô tặng vào năm cô tốt nghiệp tiểu học, bao nhiêu năm rồi, vừa cũ vừa không hợp thời nhưng Nhã Lan vẫn dùng nó. Dây đeo của ba lô được nối thêm bằng một loại vải khác, chiếc ba lô đã sờn và sắp rách cả ra rồi.

“Linh Linh, ở trường học đã quen chưa?” Bắt đầu vào cấp hai nhà trường đã có kí túc xá cho học sinh, kể từ đó Nhã Lan chuyển vào trường ở, trừ cuối tuần, còn lại cô đều không về nhà.

“Vâng!” Cô gật đầu, Nhã Lan đương nhiên không thể nói với mẹ cô, đồ ăn trong trường không ngon, điều kiện sinh hoạt rất kém, nói vậy mẹ cô lại càng lo lắng hơn. Chuyển vào trường ở, cô không phải đối mặt với mẹ cả và chị hai đáng ghét, cô cảm thấy cuộc sống bắt đầu tươi đẹp hơn, tâm trạng cô cũng khá hơn.

Điều đáng để vui mừng nhất đó là chị hai cô đã chọn một ngôi trường dành cho con nhà giàu, không học chung với cô, như vậy thì sẽ không có ai nói xấu cô với bạn học. cô còn kết bạn được với một người bạn tốt, người đó tên Uyên Nhân, đây là người bạn đầu tiên mà cô có trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cuộc sống hồ Ly tinh

“Mẹ.” Nhã Lan kéo tay mẹ mình, cô muốn một lần nữa khuyên mẹ cô dọn ra khỏi nhà họ Quắc.

“A...” Mẹ cô rút tay lại vì đau.

“Mẹ sao thế?” Cô nghi ngờ nhìn chăm chăm vào cánh tay co lại của mẹ cô và hỏi.

“Không....sao.” Mẹ cô giấu tay ra sau lưng, nói ấp úng.

“Đưa con xem nào!” Tuy còn nhỏ nhưng cô đã rất tinh ý, nhanh chóng chạy ra phía sau lưng mẹ cô, rút tay mẹ cô ra: “Sao lại thế này? Có phải bọn họ đánh mẹ không!” Trên cánh tay mẹ cô có mấy vết xước rất rõ ràng, trên đó còn có cả vết máu, chắc là bị đánh chưa lâu. Bên trên thì có nhiều vết bầm tím, thậm chí còn có vết kim tiêm.

Đám người này đúng là không bằng cảm thù! Nhã Lan phẫn nộ: “Ai dám ức hiếp mẹ tôi, bước ra đây cho tôi!” Nhã Lan nhảy lên ghế, cô nhìn lên trên tầng và hét to. Cô phải gọi hai người phụ nữ lòng lang dạ sói đó ra đây, cô muốn hỏi bọn họ, tại sao lại đối xử với mẹ cô như vậy!

“Ồ, cô con gái của nhà họ Quắc về rồi đấy à? Sao nào? Sao mà gào ầm nhà lên thế?” Cơ thể hơi mập của chị hai xuất hiện ở cửa tầng hai, cô ta đứng hống hách như một bà hoàng.

Nhã Lan ném về phía cô ta ánh mắt khinh bỉ, chỉ vào cô ta, giọng mẹ cô lên: “Thế này là thế nào? Là chị làm hay mẹ chị làm?”

“Là tao đấy! Mày muốn gì nào?” Cô ta hét lên, ngón tay trỏ tự chỉ vào mặt mình, khuôn mặt vênh vao.

“Xuống đây, quyết chiến! Nếu chị thua thì cả đời này không được đụng vào mẹ tôi nữa!” Nhã Lan cũng hét lớn, cơ thể bé nhỏ của cô đứng thẳng lên, giống như một đầu hổ.

“Ha ha ha....” Chị hai cô bật cười: “Mày á?” Sau khi cười, cô ta giơ ngón tay chỉ chỉ vào Nhã Lan, hừ một tiếng và nhìn Nhã Lan với ánh mắt khinh bỉ.

“Tôi hỏi chị một lần nữa, có phải chị cào mẹ tôi không?” Không thêm để ý tới câu hỏi của chị hai, cô muốn câu trả lời của cô ta.

“Đừng đấy!” Cô ta giơ bàn tay vừa sơn móng lên thổi thổi, trả lời thần nhiên: “Bà ta lại dám hỏi tiền lương mẹ tao, nhà này nuôi không mày ăn uống mà lại còn đòi tiền lương! Không cào nát mặt bà ta ra là may cho bà ta rồi đó!”

“Được!” Nhã Lan nhảy xuống khỏi ghế sofa, cô xông lên lầu, hai người lao vào nhau mà cào xé, sau đó cả hai lần từ trên lầu lần xuống.

“A a, đánh chết người rồi.” Chị hai che cục u trên đầu, đập vào đang Nhã Lan chảy máu bên cạnh, khiến mẹ cả và anh cả chạy ra.

“Là nó....” Chị ta nước mắt ngấn nước mắt dài chỉ tay vào Nhã Lan, mếu máo cáo tội, rồi nhanh chóng lấy chiếc ba lô cho mọi người xem để chứng minh bản thân đã bị thương lớn thế nào.

“Linh Linh....” Mẹ cô chạy lại gần, nhìn vết thương trên đầu cô đang chảy máu mà run lên, cuối cùng bà chỉ biết ôm mặt khóc hu hu.

Nhã Lan chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức giống như thể gãy xương ở đâu đó, nhưng cô không hề khóc lóc, chỉ dùng ánh mắt buồn bình nhìn chăm chăm mẹ cả và chị hai.

Mẹ cả xoa xoa người chị hai giống như ai cướp mất bảo bối tâm can của bà mà hét to: “Trời ơi, con ranh hồ ly tinh kia mày muốn làm phản à? Thế này thì bọn tao có còn sống nổi hay không?”

Anh cả quan sát cả hai, anh phát hiện ra vết thương của Nhã Lan còn nghiêm trọng hơn nhiều so với vết thương của Nhã Thanh, anh muốn chạy lại gần đỡ cơ thể gãy guộc của Nhã Lan nhưng lại lập tức dừng lại và nhìn về phía mẹ mình.

“Mẹ đừng khóc nữa, chúng nó chỉ là đùa nhau không cần thận....”

“Câm mồm!” Mẹ cả tức giận cắt ngang lời anh cả, tiếp tục mắng: “Em gái mày bị kẻ khác ăn hiếp mà mày còn chưa đi báo thù à! Đi đi, mau đập chết hai kẻ tạp chủng kia đi!”

Anh cả đứng yên tại chỗ không động đậy, roi vào thế bí, nhìn trước nhìn sau rồi mới nói lí nhí: “Đều bị thương rồi, Nhã Lan còn bị nặng hơn kia kia, mẹ, chúng ta....”

“Không đi đúng không, đúng là cái đồ vô dụng!” Mẹ cả đứng phắt lên, ánh mắt toát ra vẻ tàn ác, dường như muốn nuốt chửng mẹ con cô, bà ta tiện tay với lấy thanh gậy sắt dùng để treo quần áo ở cạnh cầu thang.

Nhã Lan biết bà ta định làm gì, cô chắn ngang trước mặt mẹ cô, ngẩng cao mặt không hề sợ hãi, cô nói: “Muốn đánh thì đánh tôi đây này, không liên quan gì đến mẹ tôi....”

Còn chưa nói hết câu, chiếc gậy sắt lạnh buốt đập xuống tới tấp, cô chẳng thèm lấy tay che đầu, để mặc cho mẹ cả đánh vào người cô. Đau điếng từng cơn, đây không phải là lần đầu tiên cô bị mẹ cả đánh, cái cảm giác này cô đã chai lì rồi.

“Đừng chị ơi, em xin chị!” Mẹ cô không nỡ nhìn cô bị thương, bà chạy lên đỡ lấy tay của bà ta ngăn thanh sắt đập xuống, đồng thời cầu xin sự tha thứ của bà ta.

Đứng bên cạnh, anh cả cô mềm nhũn xin mẹ dừng tay, anh ta còn không dám giơ tay ra cản, đừng nói đến việc can ngăn. Chị hai thì đứng cười đắc ý, thậm chí còn vỗ tay cổ vũ.

Mẹ cả như một kẻ điên, đem tất cả những sự tức giận trút lên cô, bà ta nghiêng răng, vừa đánh vừa kêu lên: “Tao phải đánh chết hai mẹ con hồ ly tinh chúng mày!”

“Máu, máu, mẹ, mẹ đánh vỡ đầu người ta rồi.” Anh cả sợ hãi kêu lên, sắc mặt tái đi, bàn tay không ngừng run lên, giống như việc này do chính anh ta làm vậy.

Nhã Lan choáng váng ngẩng đầu lên, cũng nhìn thấy vết thương của mẹ cô: “Mẹ....”

“Mẹ....” Mẹ cô từ trước tới nay đều rất sợ máu, bà nhìn thấy máu chảy từ trên đầu mình xuống thì lập tức rút cánh tay bị thương về. Bàn tay bà đỏ lên, hai mắt lơ đãng sau đó ngã xuống đất.

Đang lúc cả nhà loạn lên ầm ĩ, tiếng cọt két mở cửa chọt vang lên, Quắc Hiếu Toàn xuất hiện trước mặt.

“Chuyện gì thế này?” Quắc Hiếu Toàn sầm mặt lại, cái bụng to phệ của ông ta bắt đầu phập phồng, đây là biểu hiện của sự tức giận.

“Haiz, không sống được ở cái nhà này nữa rồi!” Mẹ cả vút chiếc gậy sắt xuống, bắt đầu kể tội: “Nó vừa mới về tới nhà đã tìm Nhã Thanh gây sự đánh nhau, trốn không trốn nổi, ông xem, đánh thành ra thế này rồi đây!” Bà ta chỉ tay vào vết sưng trên đầu Nhã Thanh, con hát mẹ khen hay, được thể Nhã Thanh giống như oan ức lắm mà khóc gào lên.

“Mấy người đứng là!” Quắc Hiếu Toàn, cha của cô chẳng thèm để ý đến những vết thương trên người cô và mẹ cô, còn trách móc: “Cho các người về nhà họ Quắc để sống sung sướng thì không nghe lại cứ thích đi gây chuyện, thế này còn ra cái thể thống gì nữa!”

Những lời trách móc quá đáng của cha cô Nhã Lan không thể nào chấp nhận được, cô không phục mà chỉ tay vào mẹ cả và chị hai đang cười thầm: “Không phải con mà là họ, bọn họ ăn hiếp...”

“Im mồm đi!” Cha cô tức giận cắt ngang lời cô, ánh mắt hướng về phía mẹ cô đang gắng gượng đứng lên: “Bà xem bà dạy con thế nào? Trước khi các người vào đây tôi đã nói với các người rồi, một điều nhịn chín điều lành, phải đoàn kết, phải yêu thương lẫn nhau, nhưng bà nhìn xem nhìn xem, thế này còn giống cái nhà không!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Anh của đêm nay rất khác

“Mẹ, chúng ta....” Nhã Lan phần nộ tới mức cực độ, nhìn, nhìn, nhìn, kết quả của việc bọn họ nhìn chính là sự ức hiếp càng lúc càng quá đáng của mẹ cả và chị hai, bọn họ dùng mọi cách khác nhau để làm hại cô, lẽ nào như vậy cô cũng vẫn cứ phải nhìn? Những việc như thế này không biết đã diễn ra bao nhiêu lần rồi!

Nhã Lan kéo tay mẹ mình, cái nhà như thế này mẹ con cô không thể ở được nữa, cô muốn đưa mẹ cô rời khỏi đây!

“Linh Linh.” Mẹ cô vung tay cô ra, giống với những lần trước, bà cúi đầu nhận sai: “Xin lỗi, Hiếu Toàn, sau này em sẽ không như thế nữa.”

“Mẹ” Nhã Lan thật vọng ngồi phệt xuống sàn, cô nhìn mẹ cô với vẻ bất lực, còn Quắc Hiếu Toàn cũng có vẻ hài lòng hơn một chút: “Thu dọn đi, nhìn có ra cái gì không!”

Quắc Hiếu Toàn được mẹ cả và chị hai diu lên lầu, anh cả thì đứng im đó như một cái máy, một lúc sau mới nói: “Để con lái xe đưa hai người tới bệnh viện.”

Kể từ ngày hôm đó, Nhã Lan hoàn toàn hiểu, người cha mà cô luôn mong chờ từ nhỏ tới giờ chẳng qua cũng là một kẻ nhu nhược, mọi sự mong chờ của cô đều trái với sự thật, cô bắt đầu trở nên lạnh lùng với tất cả mọi thứ, mọi niềm vui hay nỗi buồn trong cuộc sống này đối với cô mà nói chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Các bạn học đều nói sau lưng rằng cô là bông hồng máu lạnh, bọn họ cho rằng máu của cô đều là nước đá, thế nhưng có ai từng biết, cô cũng đã từng có trái tim ấm nóng đầy nhiệt huyết.

Haiz, đúng là tạo hóa, cô không thể không dùng cái vỏ bọc ngoài lạnh lùng để bảo vệ bản thân, cách ly với đám đông.

Uyển Nhân thường nói: “Ở gần cậu như thế này nhưng tớ luôn cảm thấy con tim cậu cách tớ rất xa.”

Con tim đã hóa đá khiến cho cô luôn thờ ơ và lạnh nhạt với mọi thứ, đồng thời cô không còn tiếp cận gần đến ai nữa. Ngay đến cả người cha đáng kính cô cũng cảm thấy thật là xa xôi, vậy thì cô còn có thể gần gũi với ai?

Có điều, kể từ sau khi gặp Lãnh Mạn Nguyên, trái tim cô bắt đầu rung động, tâm trạng cũng thay đổi nhanh hơn so với bình thường, cô phát hiện, hành động của anh dễ ảnh hưởng tới cô.

Haiz...

Thờ dài một tiếng, Nhã Lan lật người lại, đã nửa đêm rồi mà sao cô nhắm mắt nhưng lại không ngủ được, nhớ lại những chuyện cô, con tim cô lại thấy đau nhói.

Bây giờ mấy giờ rồi, quờ tay đi tìm chiếc điện thoại, nhưng trong màn đêm đen tối cô lại nhìn thấy hai con mắt đang hướng về phía mình.

Có người!

Nhanh chóng bắt công tắc đèn lên, trong ánh sáng màu hồng, khuôn mặt anh tú của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện trước mắt.

“Anh bị làm sao thế?” Đôi mắt sáng long lanh của Nhã Lan liếc nhìn anh với sự khinh bỉ. Không biết có phải do ánh đèn không, hôm nay nhìn Lãnh Mạn Nguyên có vẻ thật ấm áp, trong ánh mắt lạnh lùng thường ngày của anh hôm nay bỗng xuất hiện thêm thần sắc của sự yêu thương.

Lãnh Mạn Nguyên bối rối thu ánh nhìn về, anh đương nhiên không thể nói với cô, nghe thím Trương nói cô thường chảy nước mắt khi ngủ mơ nên khi tới về nhà, bước chân anh không nghe lời mà lại đi tới phòng cô. Anh muốn thấy tận mắt tình hình của cô.

“Tôi đã khóa cửa rồi cơ mà.” Nhã Lan hướng ánh mắt về phía cửa, rồi cô lại nghĩ, Lãnh Mạn Nguyên là chủ nhân của ngôi nhà này, đương nhiên anh có chìa khóa của các phòng.

Lãnh Mạn Nguyên bật cười, nụ cười hôm nay khác với nụ cười mọi hôm, nó giống như gió mùa xuân, thổi vào trong tim của Nhã Lan, ở đó hình thành một cái tổ ấm áp.

“Cô ngủ đi, tôi chỉ tới để xem xem thế nào thôi.” Lãnh Mạn Nguyên chớp chớp mắt, anh đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Ừm...” Nhã Lan đột nhiên nhớ tới lời mời của anh cả: “Tôi, muốn về thăm nhà một chuyến.”

“Ừm!” Anh không quay lại chỉ ừm một tiếng thể hiện rằng anh đã nghe thấy.

“Vậy hôn nhân của chúng ta....” Cánh tay của Lãnh Mạn Nguyên đã cầm vào nắm mở cửa, Nhã Lan nắm lấy cơ hội nhanh chóng bật ra câu hỏi.

“Tiếp tục có hiệu lực.” cánh cửa đã bị đóng lại, giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên được truyền vào trước khi cánh cửa đó bị đóng vào.

Tiếp tục có hiệu lực? Anh hiểu nhầm ý cô rồi sao, xem ra, phải tìm một cơ hội khác để giải thích rõ ràng với anh mới được.

Nhã Lan chọn một góc nhỏ thoải mái nằm xuống, cô nghĩ về việc này và dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cô ta thay đổi tính nết rồi sao

Sáng sớm, trời âm u, thỉnh thoảng từ cửa sổ thổi vào một con gió lạnh, xem ra, hôm nay trời sẽ có mưa.

Có người gõ cửa cóc cóc, sớm thế này ai gõ cửa chứ? Nhã Lan lật người ra khỏi giường, cô mở cửa, Đại Hưng đứng phía ngoài, tay bê một cái hộp.

Nhã Lan không nói gì mà nhìn chằm chằm vào anh ta, Đại Hưng đỏ mặt lên rồi nói lúng túng: “Tổng giám đốc bảo tôi....đưa cô về nhà, đây là đồ tổng giám đốc chuẩn bị cho cô.”

Cô đón lấy cái hộp với đầy hoài nghi, Nhã Lan nhìn thấy bên trên chiếc hộp là chiếc nơ hình con bướm được thắt vô cùng đẹp, cả chiếc hộp toát lên vẻ tinh tế. Đại Hưng cúi đầu rồi đi để lại một mình Nhã Lan đang ngây người ra không hiểu gì, cô đang đoán bên trong chiếc hộp là cái gì?

Mở chiếc hộp ra, một bộ váy trắng thướt tha được gấp gọn gàng trong đó, bên cạnh còn để một đôi giày cao gót pha lê trong suốt.

Về nhà đương nhiên không thể mặc đồ của người giúp việc, xem ra, Lãnh Mạn Nguyên đã rất chu đáo, cô cười lạnh lùng rồi nhanh chóng thay bộ đồ lên người.

Khá là vừa vặn, xem ra, Lãnh Mạn Nguyên là một chuyên gia cũng hiểu con gái đấy chứ! Nhã Lan nhìn bản thân mình trong gương từ đầu tới chân, chiếc váy trắng dài vừa tới đầu gối, để lộ ra hai bắp chân thon thả và nõn nà, lại còn đôi bàn chân xinh xắn đang được đeo đôi giày pha lê. Trên ngực chiếc váy được trang trí với đường thêu đơn giản, tất cả khiến cô như một viên ngọc được bao bọc lại, chiếc váy cô tròn trĩnh vừa phải làm hờ ra bộ ngực đầy đặn với làn da trắng hồng, khiến cô càng trở nên quyến rũ hơn.

Cảm giác bộ váy này được sinh ra là để dành cho cô vậy! Nhã Lan nhẹ nhàng vuốt mái tóc ra phía sau lưng, nhìn cô lúc này giống như búp bê công chúa bạch tuyết bước ra từ truyện cổ tích.

Đây là lần thứ mấy anh tặng quà cho cô? Chắc phải nói là lần thứ mấy trăm.

Cô lắc lắc đầu, cô không muốn nghĩ về mấy cái chuyện vô vị đó.

Đại Hưng nghe lệnh đưa cô tới cửa nhà họ Quắc, từ phía xa đã nhìn thấy có mấy người đứng ở cửa, đội xe lái lại gần hơn cô mới nhìn rõ, hóa ra là mẹ cô, cha cô và anh cả.

Bọn họ biết cô sẽ quay về? Cô nhìn thấy, khi bọn họ phát hiện ra cô ngồi trong xe, cha cô và anh trai liền chạy lại gần nghênh đón. Thân hình béo tròn của cha cô chạy như đang run lên, những khối mỡ trên người như đang nhảy múa, nhìn thật buồn cười. Còn chân tay anh cả thì nhanh nhẹn hơn một chút, chẳng mấy chốc đã tới được phía trước chiếc xe.

“Nhã Lan, tổng giám đốc Lãnh vừa sáng ra đã gọi điện tới, nói rằng em về thăm nhà, cả nhà đã chuẩn bị xong hết rồi, đang đợi em vào nhà thôi.”

Ồ, Lãnh Mạn Nguyên cũng thật có tâm.

Khi Nhã Lan ngoái mắt lên nhìn, cô phát hiện người chị hai luôn coi cô như cái gai trong mắt cũng đứng ở bên cạnh cửa, chiếc váy dài tới đầu gối hiếm có của cô ta khiến cô ta nhìn trông đứng đắn hơn, trên khuôn mặt vẫn là lớp phấn dày, nhìn như thể yêu quái.

Nhìn vào mắt cô, chị hai nở một nụ cười giả tạo, cô ta thay đổi tính nết rồi sao? Trong đầu cô nhận thức được rằng cô ta không hề đơn giản như nét mặt cô ta thể hiện ra.

Mọi người đón cô như đón một trạng nguyên về làng, mẹ cô nắm chặt lấy tay cô không chịu buông ra. Trong phòng khách, mẹ cả lạnh lùng ngồi đó, nhìn thấy mọi người đã vào đông đủ rồi, bà ta đứng lên rồi gọi: “Bà Lưu, dọn cơm.”

Người giúp việc mới là bà Lưu đang quần tạp dề chạy tới, mẹ cô khẽ nói: “Kể từ khi con giúp gia đình qua được cửa ải khó khăn, mẹ không còn phải làm việc nhà nữa mà mời một người giúp việc tới.”

Mẹ cô cười tươi như hoa nở mùa xuân, Nhã Lan cảm nhận được, những ngày tháng này của bà dễ sống hơn rất nhiều. Cả nhà ngồi xuống bàn ăn, không ngờ ba cô lại ngồi cạnh mẹ cô, đều chị hai, anh cả và mẹ cả ngồi cùng một chỗ.

Mẹ cả không nói gì, mặt vênh lên ngồi yên lặng ăn cơm. Cha cô và anh cả thì liên tục gấp thức ăn cho cô, nói với cô lời hay ý đẹp, mẹ cô thì khuôn mặt đầy nét tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thời hạn gửi tiết kiệm là một vạn năm

Chị hai dường như cũng không chịu ngồi im, không ngừng hỏi cô cuộc sống ở nhà họ Lãnh thế nào?

“Lãnh Mạn Nguyên có phải vô cùng nhẹ nhàng với con gái không? Anh ấy thích gì? Anh ấy thường ở nhà khi nào, làm những gì....” Một loạt những câu hỏi đều tập trung vào Lãnh Mạn Nguyên, người ngu cũng có thể hiểu cô ta có ý đồ với Lãnh Mạn Nguyên.

“Hỏi cái gì thế hả, những cái này là cái để cho con hỏi à? Đó là chuyện vợ chồng nhà người ta!” Cha cô lần đầu tiên lên tiếng để cắt ngang lời người con gái lớn của ông.

“Sao lại không thể chứ? khi trước nếu không phải con nhường cho nó....” Chị hai phản bác lại với vẻ không phục.

“Cái gì mà nhường, đưa em đi xem mặt, người ta có thêm đề ý tới em đâu!” Anh cả thấy thế nào liền nói như vậy.

“Cãi nhau cái gì thế hả? hết chuyện nói rồi à?” Mẹ cả bắt mẫn lờm anh cả một cái, anh cả com rúm người lại không dám lên tiếng nữa.

Nhã Lan gấp vài đĩa nữa rồi rất nhanh kết thúc bữa ăn đoàn tụ gia đình nhưng không mấy vui vẻ này. Mẹ cả cũng chẳng vui vẻ gì mà bỏ lên lầu, chị hai nhìn cô một lượt với ánh mắt ghen tỵ, cũng muốn soi xem từ khi trở thành con dâu nhà họ Lãnh thì đứa em gái có gì thay đổi không, còn mẹ cô thì cười không ngậm miệng trước những lời khen của cha và anh cả dành cho cô. Nhã Lan neho mảy chán nản, cô cảm thấy có chút hối hận khi về nhà.

Cô rút điện thoại ra, phát hiện có mấy cuộc gọi chưa nhận, có một cuộc là Uyển Nhân gọi, còn lại là một số máy lạ.

Gọi lại cô liền nghe thấy tiếng nói vui vẻ của Uyển Nhân: “Nhã Lan, cậu không sao chứ, cậu vẫn còn sống, đúng là điều bất ngờ hạnh phúc.” Cô đứng lên đi nghe điện thoại, cô không muốn mẹ cô nghe thấy những lời này.

“Tớ rất khỏe, hôm nay tớ về nhà, ừm, cũng muốn gặp cậu, chỗ cũ nhé!” Cô cúp máy, và cầm lấy túi xách, Nhã Lan quyết định ra về.

“Linh Linh, vừa mới ăn cơm xong đã đi rồi? Ở lại thêm một lát nữa!” Khuôn mặt mẹ cô có vẻ thất vọng, bà vừa mới được đưa lên mây, còn đang vui vẻ chưa đủ, bà vẫn muốn sống trong cái cảm giác đó thêm một lúc nữa.

“Bà này, người ta vừa mới kết hôn xong, sao có thể xa chồng lâu được chứ!” Cha cô vừa nói đùa vừa cười, đây là lần đầu tiên trong đời ông nói như vậy với cô.

Anh cả cô đứng lên và nói: “Đề anh tiễn em, Nhã Lan.”

“Không cần đâu, em còn có việc.” Nhã Lan nhìn anh cả cười cười, người anh cả này tuy là cùng cha khác mẹ nhưng trong nhà họ Quắc anh là người tốt nhất với cô và mẹ cô.

Chị hai làm ra vẻ lưu luyến, tới cuối cùng mới nói không xấu hổ: “Chị có thể đến làm khách ở nhà em không?”

“Ừm.” Chắc là được, tuy cô chỉ là người giúp việc mà Lãnh Mạn Nguyên mua với giá cao.

Thoát khỏi những tình cảm giả tạo từ nhà họ Quắc, đứng dưới bầu trời âm u, Nhã Lan hít thở thật sâu, chắc sắp mưa rồi, trời càng lúc càng tối hơn, chắc không lâu nữa sẽ có một trận mưa lớn.

Cô rào bước hơn đi về phía công viên mà cô và Uyển Nhân thường gặp nhau.

“Nhã Lan.” Ở phía không xa, Uyển Nhân với khuôn mặt rạng rỡ đang vẫy tay với cô, và đứng bên cạnh là Thành Kiên Vỹ.

“Uyển Nhân?” Cô hướng ánh mắt về phía Uyển Nhân, cô không hiểu, sao Thành Kiên Vỹ cũng tới.

Uyển Nhân nói với vẻ khó xử: “Anh ấy nói nhất định phải tới gặp cậu, tớ cũng không có cách nào khác.”

Thành Kiên Vỹ dường như không nghe thấy bọn họ nói gì, toàn bộ sự chú ý của anh dồn hết về Nhã Lan, kể từ khi gặp lại Nhã Lan ngày hôm đó, anh dường như không kiểm soát được bản thân mình.

“Nhã Lan, em không sao chứ? Uyển Nhân nói em.... cái tên Lãnh Mạn Nguyên đáng chết, hắn ta đã làm gì với em...”

“Anh Kiên Vỹ.” Uyển Nhân kéo kéo vạt áo của anh, ý bảo anh đừng nói linh tinh. Thành Kiên Vỹ nắm tay Nhã Lan đặt lên tim mình, rồi nhìn Uyển Nhân với ánh mắt cầu xin: “Uyển Nhân, anh muốn nói chuyện riêng với Nhã Lan.”

Uyển Nhân hậm hực rời đi, trong công viên rộng lớn chỉ có hai người bọn họ.

“Thành Kiên Vỹ..... anh bỏ tay ra đi.” Tay Nhã Lan bị anh nắm chặt lấy, vừa nghe cô nói anh liền bỏ tay cô ra. Thành Kiên Vỹ lúng túng đưa tay lên vuốt vuốt tóc: “Anh lo lắng cho em quá.”

“Vâng!” Tim một chiếc ghế dài hướng về phía hồ, hai người ngồi xuống, Nhã Lan giữ thái độ trầm mặc.

Mặt hồ trước mặt rất bình lặng, bình lặng tới mức ngay cả phía dưới có cá bơi phía trên mặt nước cũng không nổi bọt, giống như con tim cô lúc này. Bên tai là tiếng gió rít xào xạc len lỏi vào mái tóc cô. Con gió này giống như Thành Kiên Vỹ, luôn có mặt giúp đỡ cô mỗi khi cô gặp khó khăn.

“Đây, số tiền này tạm thời anh chưa dùng đến, em giữ giúp anh một thời gian.” Mỗi khi cô gặp khó khăn về tài chính anh đều nói với cô như vậy.

“Thời hạn gửi là bao lâu?”

“Một vạn năm.”

Ha ha ha!

Hai người cùng lúc bật cười, chỉ có trước mặt anh cô mới có thể thoải mái như vậy.

“Nhã Lan, anh xin lỗi, anh không giúp được em” Thành Kiên Vỹ ngồi bên cạnh cô, anh nói tự trách mình, giọng nói anh như nghẹn lại không được tự nhiên.

Đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung, Nhã Lan khẽ lắc đầu: “Là sự lựa chọn của tự bản thân em, không ai giúp được em cả.”

“Vậy, sau này em định thế nào?”

Còn thế nào nữa? Nhã Lan neho mắt lại, cô khẽ cắn môi và cười. trên mặt hồ, bỗng có một con chim trắng vụt bay lên, cô đơn một mình hướng lên phía trời cao.

“Ly hôn, sau đó, sống cuộc sống như trước đây.”

Bóng dáng chú chim trắng dần khuất trong bầu trời, cuối cùng chỉ là một chấm nhỏ và biến mất. Nhã Lan nhìn không chớp mắt về phía đám mây đã che khuất chú chim, cô nói.

Vấn đề tiền vốn của nhà họ Quắc cô và Lãnh Mạn Nguyên đã dùng một phương thức khác để giải quyết, bây giờ hai người bọn họ đều không ai nợ ai, giải thoát cho nhau là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai người.

“Tốt quá rồi!” Thành Kiên Vỹ suýt nữa thì vỗ tay vui mừng: “Nhã Lan, anh thực sự hi vọng em có thể anh chóng rời khỏi cái hang hùm đó, em có biết không, nghe Uyển Nhân nói em và hắn ta đã cựa quậy với nhau vụ đó, anh thiếu chút nữa thì phát điên, thế nhưng không có cách nào cả. anh đã tự nói với bản thân mình, nếu em chết anh cũng không sống một mình trên đời này làm gì cả.”

Đây là lời tỏ tình hay lời thề thốt?” Nhã Lan đột nhiên nhìn thấy mặt Thành Kiên Vỹ đỏ hết lên, ánh mắt anh rất kiên định, anh nói với ngữ khí kiên quyết, anh nói thật lòng chứ không phải chỉ nói đùa!

Có giọt nước rơi xuống đầu, lạnh lạnh, cô chỉ mặc có một chiếc váy mỏng, chẳng mấy chốc cô cảm thấy run người.

Trời mưa rồi!

“Nào!” Thành Kiên Vỹ phát hiện ra cơ thể cô đang run lên, anh nhanh chóng cởi chiếc áo làm việc của mình ra khoác lên người cô, còn trên người anh chỉ có chiếc áo ba lỗ màu trắng. Nhã Lan từ chối nhưng cuối cùng cũng không khước từ được sự nhiệt tình của anh: “Em là đóa hoa đẹp nhất trong lòng anh, cần phải được bảo vệ mọi lúc.”

Anh nhướn miệng cười, nụ cười ấm áp giống như thường ngày.

“Chúng ta đi thôi, mưa càng ngày càng lớn rồi.” xung quanh đã có tiếng mưa tách tách rơi xuống, bọn họ rất có khả năng sẽ ướt như chuột lột, Thành Kiên Vỹ ôm lấy cô rất tự nhiên, kéo cô vào lòng ngực ấm áp của mình giống như đang bảo vệ một viên ngọc quý. Nhã Lan ngẩng đầu lên, cằm của anh ở trên cao, cô chỉ nhìn rõ thấy yết hầu của anh đang cuộn lấy. Mọi sự chú ý của anh lúc này chỉ hướng về cô, mong nhanh chóng đưa cô vào chỗ trú mưa.

Chương 34: Đây là đứa con dâu của nhà họ lãnh sao_

Thân hình cao mét tám của anh bảo vệ cơ thể cao mét sáu tám của cô. Đây là lần đầu tiên bọn họ gần gũi nhau như vậy. Nhã Lan nghe thấy tiếng tim anh đập dồn dập.

“Được rồi!” Thành Kiên Vỹ dừng chân lại, nói giọng vui vẻ. Nhã Lan miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc xe máy thường ngày anh vẫn đi: “Em xem, bảo bối của anh.” Anh vỗ tay vào chiếc thùng nhỏ phía sau xe, nói về đặc ý.

Nhã Lan biết, chiếc thùng đó anh thường sẽ luôn mang nó bên mình, bên trong để một số loại thuốc và một chiếc ô.

“Anh đúng là cẩn thận thật.” Nhã Lan không còn ngả vào lòng anh nữa, cô muốn tìm một chủ đề nào đó để hóa giải sự lúng túng của bản thân.

“Những điều này chẳng phải là vì... ồ, mà thôi...” Thành Kiên Vỹ nói có nửa câu, nhìn thấy nét mặt không được tự nhiên của Nhã Lan anh liền ngừng lại. Tóc anh ướt gần hết, trên mái tóc vẫn còn đọng lại những giọt nước và chảy xuống mặt, vì tính chất công việc thường phải ở ngoài trời, làn da anh bị rám nắng nhưng nhìn rất khỏe mạnh.

Bật ô lên và che vào đầu cô, cả nửa người Thành Kiên Vỹ đứng dưới mưa.

“Em muốn đi đâu anh đưa em đi.” Giọng nói ấm áp của anh như một cơn gió mùa xuân khiến người nghe như muốn tan chảy ra.

Nhã Lan lắc lắc đầu: “không đi đâu cả, em về nhà họ Lãnh.”

“Em...em đừng về đó nữa có được không?” Thành Kiên Vỹ đột nhiên thấy thất vọng, nụ cười vừa nãy đã biến mất hoàn toàn, cả khuôn mặt trùng xuống.

Không về, đương nhiên là không được rồi, cô còn chưa nói rõ ràng với Lãnh Mạn Nguyên. Chỉ có ông trời mới biết, nhà họ Lãnh là nơi không muốn đến nhất, cô về thì mới rời đi được.

Nhã Lan nhìn Thành Kiên Vỹ với ánh mắt an ủi: “Anh yên tâm, tất cả mọi chuyện sẽ ổn thôi, kiểu gì thì ly hôn cũng phải đích thân cùng Lãnh Mạn Nguyên đi làm thủ tục chứ!”

“Ồ!” Thành Kiên Vỹ thở phào một tiếng: “Đề anh đưa em đi, ở đây không có xe đâu.”

Gật gật đầu, cô nhảy lên xe anh theo thói quen.

“Xuất phát nào.” Thành Kiên Vỹ nhanh chóng khởi động xe và miệng hát vang một bài hát.

Thật giống với ngày xưa, những ngày họ cùng nhau đi làm việc, Thành Kiên Vỹ lúc nào cũng muốn cô ngồi sau xe anh: “Em là trợ lý của anh thì đương nhiên phải gọi lúc nào có mặt lúc đó rồi, thế nên bắt buộc phải ngồi xe của anh.” Anh nói câu này nghe rất nghiêm túc, như thể đơn giản chỉ vì công việc, nhưng chỉ khi nhìn vào mắt anh mới thấy đó là mong muốn thật lòng xuất phát từ tận con tim anh.

“Đó là cái cớ để anh mời cô gái xinh đẹp lên xe thôi!” Chàng đồng nghiệp trẻ tuổi bắt đầu nói đùa với cô.

Thành Kiên Vỹ cố tình đi xe chậm hơn, anh muốn ở cùng cô thêm một lúc nữa, nhưng, cánh cửa sắt đồ sộ của căn biệt thự khổng lồ nhà họ Lãnh đã xuất hiện ngay trước mặt.

“Nhã Lan...” Nhã Lan gật đầu một cái rồi rời đi, đúng giây phút đó Thành Kiên Vỹ đưa tay ra kéo tay cô lại. Anh biết, có những lời nhất định phải nói ra, anh không muốn bỏ lỡ cơ hội: “Nhã Lan, anh thích em.”

Nhã Lan đứng yên đó, cô ngẩng người ra. Thích và không thích, từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ về chuyện này, giữa bọn họ dường như chỉ đơn thuần là bạn bè, hoặc nếu hơn thế thì anh chỉ giống như anh trai cô luôn chăm sóc cho cô thôi.

“Tất cả mọi người trong công ty đều biết anh thích em, nhưng em lại dường như không quan tâm.” Ánh mắt của Nhã Lan làm anh thấy bị tổn thương. Thành Kiên Vỹ đau khổ nhắm mắt lại rồi anh lại mở ra: “Nhã Lan, anh yêu em, tin anh, anh nguyện dùng phần đời còn lại của mình để bảo vệ cho em, không để em phải chịu thiệt thòi.”

Đầu óc Nhã Lan bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng, cô đang cố suy nghĩ về hàm ý của câu nói đó.

“Nhã Lan, em trong lòng anh là một nữ thần, anh không thể kìm nén nổi cảm xúc, anh không thể ngăn mình không yêu em, anh thậm chí còn có kế hoạch hết cho tương lai của chúng ta rồi, em yên tâm, anh nhất định sẽ không để em phải chịu khổ đâu, Nhã Lan, gả cho anh nhé!”

Nhã Lan đột nhiên hiểu ra, cô rút về bàn tay đang bị Thành Kiên Vỹ nắm lấy, cô khẽ cười, như hoa như tuyết.

Đưa tay nhặt đi chiếc lá vương trên vai anh, động tác nho nhã thanh lịch. cô thực sự cảm động, trong mắt cô là giọt nước mắt sắp trào ra, nhưng cô đã cố gắng đẩy giọt nước mắt đó vào trong.

“Anh Kiên Vỹ, chuyện của sau này thì để sau này nói đi, em tới nhà rồi.” Quay người rời đi, cô cố để không quay lại nhìn người đàn ông đang đau khổ lên tiếng gọi cô ở phía sau.

Anh Kiên Vỹ, nếu là trước đây, cũng có thể em sẽ đồng ý lời cầu hôn của anh, thế nhưng, em của bây giờ có quá nhiều điều không xứng, kể cả là có ra khỏi nhà họ Lành cũng không thể được như trước kia, sẽ bị người đời dèm pha, em không thể để liên lụy tới anh được, em xin lỗi.

Tiếng cánh cửa sắt được khởi động, nó tự động nhận dạng khuôn mặt Nhã Lan và mở cửa ra, cô nhanh chóng chạy vào bên trong căn biệt thự.

Ở tầng hai, hai đôi mắt nhìn chằm chằm về hướng cửa, đem tất cả những gì vừa nhìn thấy khắc ghi trong đầu.

“Nhìn thấy rồi chứ, đó là vợ con, lẳng lơ lẳng nhăng, đi khắp nơi quyến rũ đàn ông.” Người phụ nữ thu về ánh nhìn sắc lạnh, bà ta hướng ánh mắt về phía Lành Mạn Nguyên ở phía đối diện. Trên người mặc toàn hàng hiệu, nhìn có vẻ rất cao quý, tuổi chắc cũng chỉ vừa qua năm mươi, đó chính là mẹ của Lành Mạn Nguyên – Dư Hồng Mai.

Bà ta hức một tiếng, quay người đi tới ghế sofa và ngồi xuống, hai chân vắt chéo vào nhau, hai tay để lên đầu gối. Chiếc nhẫn kim cương cỡ lớn của bà ta sáng lên lấp lánh, nhìn bà ta ngồi với dáng vẻ vô cùng cao quý.

Lành Mạn Nguyên vẫn đứng bên cạnh cửa sổ, hai môi anh mím chặt lại không nói một lời, anh thở hắt ra hơi thở lạnh giá.

“Đây là đứa con dâu mà con cưới về cho nhà họ Lành đấy hả?” Dư Hồng Mai nhìn con trai với vẻ không hài lòng, bà ta lớn tiếng hỏi.

Căn phòng khách nhỏ trên tầng hai như sắp nổ tung ra, hai mẹ con với khuôn mặt lạnh lùng, hơn thế, Dư Hồng Mai còn có vẻ rất tức giận. Một ngày cách đây một tháng trước, tại nơi này bà ta đã khuyên con trai mình cưới vợ sinh con, chính thức tiếp quản sản nghiệp của nhà họ Lành, con trai bà ta đã từ chối người mà bà ta mang tới để xem mắt – Lý Doanh Doanh, còn gọi thêm cả con gái của một ông chủ bất động sản vì gặp khó khăn về tài chính mà đưa con gái mình tới để gặp anh.

Đúng là hoang đường!

Vốn dĩ cứ tưởng anh vì tức giận mà đồng ý, ai ngờ, không tới một tháng, anh đã thực sự cưới con gái của ông chủ bất động sản.

Trước khi hôn lễ được diễn ra, bà ta chỉ biết tới chuyện này thông qua lời của đám phóng viên nhà báo! Dư Hồng Mai vô cùng không hài lòng với hành động của con trai. Chủ tịch Lý là một người làm trong ngành dầu khí đã lâu năm. Nếu Lành Mạn Nguyên muốn những tay vào miếng bánh béo ngậy đó thì nhất định phải có người giúp đỡ, chủ tịch Lý chính là người tốt nhất để lựa chọn.

Bà ta đã ngầm liên hệ với chủ tịch Lý mấy lần, ông ta vô cùng thích Lành Mạn Nguyên, ông ta cũng luôn có ý muốn hợp tác với tập đoàn Thiên Ôn. Một điều càng có lợi hơn nữa là, con gái của chủ tịch Lý là Lý Doanh Doanh đã có duyên gặp mặt với Lành Mạn Nguyên vài lần, cô ta rất thích anh, thậm chí còn từng theo đuổi anh.

Cơ hội tốt thế này ông ta không thể bỏ qua được.

Đáng hận một điều là tính cách cương quyết bướng bỉnh của Lành Mạn Nguyên tới giờ vẫn không thay đổi, kể cả bà ta có cắt lưỡi anh đi cũng không có tác dụng gì.

Nhìn cô con dâu không phải do mình chỉ định bước vào nhà, Dư Hồng Mai tức giận đứng ngồi không yên! Nếu không phải vì thể diện của Thiên Ôn thì bà ta căn bản sẽ không tham gia hôn lễ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Đồ Ác quỷ, anh không có tư cách

Có điều, gần đây, bà ta nghe được một tin tức tốt, đó là cô con dâu này dường như không được an phận cho lắm, mới nghe đây thôi mà bây giờ quá nhiên đã bắt được quả tang.

Lành Mạn Nguyên nhìn chằm chằm bóng dáng của Thành Kiên Vỹ, anh biết Thành Kiên Vỹ, chính là người nắm tay tình tứ với Nhã Lan trong video lần trước anh xem, Thành Kiên Vỹ lại dám xuất hiện ở đây lần nữa. Anh nắm chặt tay thành nắm đấm, các khớp ngón tay kêu lên răng rắc, nhìn thôi cũng thấy anh đang tức giận tới cực độ.

Đồ đàn bà đáng chết!

“Cô gái này không trong sạch chút nào, nghe nói, trước hôn lễ cô ta đã từng có quan hệ với người đàn ông khác, bây giờ cưới về rồi vẫn còn dính lấy hết người đàn ông này tới người đàn ông khác, thế này chẳng mấy chốc mà hủy hoại danh tiếng của Thiên Ôn, tốt nhất là con li hôn với cô ta đi!” Chi cần anh li hôn thì Lý Doanh Doanh sẽ có cơ hội! Dư Hồng Mai sẽ có được bàn cờ như mong muốn.

“Việc này không liên quan gì tới mẹ.” Lãnh Mạn Nguyên nói nhỏ nhưng nghe ngữ khí rất nặng nề và lạnh lùng.

Vào giây phút đó, Dư Hồng Mai thiếu chút nữa mà đập bàn đứng lên, đây là con trai của bà ta sao? Đan chặt hai tay vào nhau, những móng tay dài cắm vào thịt mu bàn tay của bà ta

“Ta là mẹ của con! Con nói với mẹ con như thế đấy à?” Dư Hồng Mai làm ra vẻ tức giận.

“Mẹ?” Lãnh Mạn Nguyên cười lạnh lùng, nụ cười đó kèm theo cả sự khinh bỉ: “Mẹ đã làm tròn trách nhiệm của một người mẹ chưa? Mẹ tự hỏi lòng mình xem, mẹ đã làm gì với người con trai đáng yêu của mẹ! trong lòng con, mẹ ngoài việc chỉ là một cách để xưng hô thì chẳng có ý nghĩa gì hết.”

“Mày....” Dư Hồng Mai toàn thân run lên: “Con vẫn đang hận mẹ à? đó cũng là điều bất đắc dĩ thôi mà!”

“Hừ, bất đắc dĩ thì có thể lấy tính mạng con trai mình ra để đùa à?” Lãnh Mạn Nguyên quay người lại, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Dư Hồng Mai và nói như nhả ra từng chữ: “Đó là những việc mà một – người – mẹ – nên – làm – à?”

“Mạn Nguyên.” Khuôn mặt Dư Hồng Mai trắng bệch, bà ta cố gắng ngồi thẳng lên, điều chỉnh lại hơi thở, bà ta đổi chủ đề khác: “Nói chung, trước ba mươi tuổi con nhất định phải sinh con, hơn nữa phải có chữ kí của mẹ thì mới có thể có được quyền kinh doanh và quản lý toàn bộ đối với Thiên Ôn, nếu không li hôn thì mẹ sẽ không ký tên.”

Bà ta đứng lên, bước đi mà đầu không quay lại.

Cơ thể yếu ớt của Nhã Lan dựa vào lan can cầu thang, cô đứng thờ hồn hển, cô muốn trở về là chính mình sau chuyện vừa rồi. khi cô cảm thấy cơ thể đã khá hơn và chuẩn bị trở về phòng thì Dư Hồng Mai xuất hiện trước mặt.

Dư Hồng Mai không nói câu nào, bà ta chỉ lạnh lùng thờ hắt ra một tiếng, rồi đi lướt qua cô.

Đây chẳng phải là mẹ của Lãnh Mạn Nguyên sao? Nhã Lan đơ người ra một lát, Dư Hồng Mai đã đi tới trước cửa xe và bước lên xe.

Trên lầu truyền xuống tiếng cửa đóng rầm một cái, phía trên đó chỉ có mình Lãnh Mạn Nguyên ở, chắc là cãi nhau với mẹ anh rồi? Khi Dư Hồng Mai rời đi nhìn mặt bà ta cũng hầm hầm tức giận.

Cũng tốt, cô chưa sẵn sàng để đối mặt với Lãnh Mạn Nguyên, chuyện li hôn cứ để từ từ rồi nói. Đứng trước cửa phòng của Lãnh Mạn Nguyên, phía trong truyền ra tiếng đồ đạc bị ném vỡ, Nhã Lan dừng bước, quay về phòng mình.

Không có được sự đồng ý của Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan không được phép đi đâu. Cô không muốn bản thân mình cảm thấy bí bách trong người, cô xách một xô nước, lại tiếp tục làm công việc quét dọn trước đây.

Quen dậy sớm rồi, lúc này, người giúp việc trong căn biệt thự vẫn chưa bắt đầu công việc.

Bà Trương với khuôn mặt u ám đi ngang qua cô, rồi bỗng dừng bước nhìn cô hồi lâu sau đó nói thờ ơ: “Lau sàn nhà cho sạch vào, nhất là những chỗ góc ngách.”

Dùng lực lau sàn, Nhã Lan chẳng thèm quan tâm tới lời của bà Trương, cái việc con con này cô đã bắt đầu làm từ khi còn năm tuổi, ở nhà họ Quắc mấy năm đó những việc thế này cũng đều do cô chịu trách nhiệm.

Cô cứ quỳ như thế, chăm chỉ dùng tay nắm lấy chiếc rê lau chà xuống sàn nhà, tới nỗi bàn tay cô đỏ hết lên, đó là do nước lạnh buổi sáng. Cô mặc bộ quần áo phong phanh nhưng trên trán vẫn rớt xuống mấy giọt mồ hôi, nhưng cô vẫn chẳng để ý tới chúng, mồ hôi mỗi lúc một nhiều từ trên trán chảy xuống mặt, trông cô như bông hoa đang bị những giọt sương đọng lại, nhìn vừa đáng yêu vừa đáng thương!

Cánh tay cô mỏi rã rời, dù sao thì căn phòng khách rộng lớn thế này không thể lau sạch ngay trong một lúc, Nhã Lan thờ phào một tiếng rồi cất tiếng hát lí nhí, cô hát để bớt cảm thấy vô vị, để phân tán sự chú ý, cô tiếp tục dùng lực lau lau và lau, cô nhìn bóng dáng mình in xuống nền nhà không được rõ ràng cho lắm, cô lại tiếp tục lau tới khi hài lòng mới thôi.

Mãi cho tới khi, một đôi giày da bóng loáng xuất hiện ngay trước mắt cô.

Cô ngước mắt lên nhìn với ánh mắt ngây ngô, hóa ra cô đã lau tới cầu thang rồi, Lãnh Mạn Nguyên ăn mặc chỉnh tề đang cài cúc áo tay đi xuống, bị cô chắn đường ở đó. Cô ngại ngùng đỏ mặt lên, Nhã Lan quay người đi nhường đường, chuẩn bị đi lau chỗ khác.

“Tâm trạng cũng không tồi, hôm qua hẹn hò với tình nhân chắc vui vẻ lắm nhì!” Câu nói với ngữ khí lạnh lùng truyền tới tai cô, khuôn mặt đang vui vẻ của cô bỗng nhiên trầm xuống, trở về với vẻ lạnh lùng.

Anh nhất định phải nghĩ về cô như vậy sao? Cô cắn môi, ngáp ngừng hồi lâu, cô ngẩng đầu lên nhưng cũng không nhìn thẳng vào Lãnh Mạn Nguyên, tay

cô nắm chặt cái rê lau rồi nghĩ sao cô lại cúi đầu xuống làm việc, cô quyết định im lặng để đối phó lại với anh.

Nhìn thái độ Nhã Lan như thế chẳng có chuyện gì xảy ra, Lãnh Mạn Nguyên càng cảm thấy điên tiết, anh giơ chân đá vào tay cô. Nhã Lan vì đau quá mà buông tay thả chiếc rê lau ra, chiếc rê lau bám lấy chân anh sau đó thì theo chiều chân anh đá mà bay vào một góc.

Nhã Lan lấy một tay ôm lấy tay đau, cô ngồi phệt xuống, ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm. Cô muốn nhìn xem, Lãnh Mạn Nguyên rốt cuộc muốn làm gì.

Lãnh Mạn Nguyên không nhìn thấy sự hối hận đáng lẽ ra nên có trong ánh mắt của cô, anh chỉ cảm thấy trong đó tràn ngập sự kiêu ngạo không hề muốn che giấu.

“Lãnh thái thái, cô sợ không mất mặt à? về tới cửa nhà rồi mà vẫn lưu luyến với tình nhân, lại còn không biết xấu hổ đứng trước cửa nhà chồng biểu diễn nữa!”

Anh nhìn thấy rồi! khuôn mặt Nhã Lan hơi biến sắc: “Anh ấy không phải tình nhân của tôi, anh ấy chỉ là....” Nói tới đây, cô dừng lại, Lãnh Mạn Nguyên từ trước tới giờ luôn đổ oan cho cô, nếu giải thích chỉ càng làm cho anh nghĩ cô là kẻ yếu đuối nhất gan. Cô mím môi lại, lại làm ra vẻ như chẳng có chuyện gì, cô không muốn giải thích.

“Là gì? Không nói ra được à?” Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng cười ha ha, cả căn phòng khách như được bao trùm một bầu không khí nặng nề. Anh hi vọng cô có thể giải thích, nhưng cô gái đáng chết này lại do gan tới mức ngay kể cả có bắt vào hang hùm cô cũng không giải thích một lời.

Lãnh Mạn Nguyên cúi xuống, thờ vào mặt Nhã Lan một hơi thờ nguy hiểm, anh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô. Khi còn nhỏ, chị hai cô thường dùng cái tư thế và ánh mắt này để đánh bại cô, cô căm thù ánh mắt thế này! Người đàn ông trước mặt và chị hai cô là cùng một hạng, anh còn đáng ghét hơn cả chị hai cô cả trăm ngàn lần.

Nhã Lan cũng nhoeo miệng cười, chỉ là trong nụ cười đó chưa đựng sự coi thường và chế giễu. Cô cười mà mắt không hề chớp, chỉ như kéo hai bên môi rộng ra thôi.

“Cô nói đi!” Lãnh Mạn Nguyên đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô trợn mắt lên nhìn cô, cô cũng không hề sợ hãi mà đáp lại: “Hạng người ác quỷ như anh có tư cách gì mà bắt tôi mở miệng!” Cổ tay cô vẫn đang đau điếng, anh vẫn đang muốn làm cô đau, thế này chẳng phải ác quỷ thì là gì!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Anh thực sự đã yêu cô mất rồi

“Ác quỷ? Được!” Lãnh Mạn Nguyên ngăn người ra, hóa ra bản thân mình trong suy nghĩ của cô là như vậy à: “Vậy thì tôi phải cho cô xem bộ mặt thực sự của ác quỷ là như thế nào!” Anh nhe răng ra để lộ hàng răng trắng muốt, bộ vest màu đen như bay lên trong gió, trông anh đúng là có phần đáng sợ như ác quỷ!

Nhã Lan sợ hãi, cô bắt đầu cô rúm người lại và lùi về phía sau, cô muốn cách anh xa ra một chút.

Có điều, ác quỷ từng bước tiến lại gần hơn mà không định từ bỏ: “Á....” Những ngón tay nhỏ bé của Nhã Lan như bị sắt kẹp lại, đau điếng người, cô không chịu được mà kêu lên.

Lãnh Mạn Nguyên như không nghe thấy, anh dùng sức kéo cô đi ra phía sau vườn. Cô nắm một tay còn lại nắm liên hồi vào anh nhưng cũng chỉ như nắm vào tấm phản, thậm chí cô còn há miệng ra cắn vào tay anh nhưng bàn tay đó giống như được làm bằng thép, không hề có một chút phản ứng nào.

Tới vườn, người làm trong nhà họ Lãnh tròn mắt lên kinh ngạc nhưng cũng chỉ dám lui sang một bên.

“Vào đi!” Anh dùng lực đẩy cô ngã xuống.

“Á....” Không chịu được cô kêu lên một tiếng đau đớn, dưới ánh đèn yếu ớt, cô nhìn thấy thứ gì đó đang động đậy, và phát ra thứ tiếng u u.

“Rắn!” Nhã Lan giật mình như người lên, con tim cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô điên loạn lui người về phía sau, cố tìm tới một nơi an toàn. Có vô số những con rắn đang bò về phía cô, bọn chúng dường như rất tức giận trước sự xuất hiện đột ngột của cô, động tác của bọn chúng càng lúc càng nhanh, cô cũng nhìn rõ hơn những cái đầu đang ngoi lên của chúng.

Trời ơi! Ai đó đến cứu tôi với! sự sợ hãi đối với động vật khiến cho đầu cô cảm thấy choáng váng, hai tay chân như tê dại đi, trước tình cảnh rối loạn đó, cô lùi về phía sau càng lúc càng chậm.

“Ha ha ha ha.” Lãnh Mạn Nguyên bật cười đắc ý, tiếng cười của anh mỗi lúc một lớn hơn, cuối cùng thì anh cũng cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy sự sợ hãi trong ánh mắt của Nhã Lan. “Muốn lên đây không?” Anh đứng trên bậc cao, đưa một cánh tay ra. Phía sau là một cánh cửa đang mở, đó là con đường duy nhất thông với lối ra an toàn.

Muốn, vô cùng muốn, bàn tay cô thậm chí cũng muốn đưa về hướng của Lãnh Mạn Nguyên.

“Muốn lên đây thì hãy nói lời xin lỗi vì những hành động và lời nói ban nãy của cô với tôi, hơn nữa phải đảm bảo rằng kể từ nay sẽ không liên quan tới bất kì người đàn ông nào nữa!” Nếu có liên quan, hức, thì cũng chỉ là anh thôi!

Bàn tay của Nhã Lan đột nhiên khựng lại, cô không ngờ rằng Lãnh Mạn Nguyên lại dùng cách này để khuất phục cô. Cô chẳng làm gì cả nhưng anh lại bắt cô xin lỗi! Cô trong sạch nhưng anh lại nói cô là có quan hệ với người đàn ông khác?

“Lãnh Mạn Nguyên.” Giọng nói của cô nhỏ và yếu ớt: “Tôi không có....” Sự sợ hãi tột cùng khiến cô không thốt lên lời, những con rần tiến đến mỗi lúc một gần hơn, một con rần chắc là đầu đàn dừng lại cách cô không tới một mét, nó thè lưỡi ra nhìn cô như thể đang thăm dò xem làm thế nào để nuốt chửng cô vào bụng!

“Xin lỗi!” Có một giây phút nào đó mà Lãnh Mạn Nguyên muốn chạy lại gần cô để đỡ cô lên, tuy những con rần này đều đã được loại bỏ nọc độc nhưng nhìn bộ dạng hốt hoảng của cô anh vẫn có chút không ổn! Nắm chặt tay lại, anh quyết định, chỉ cần cô xin lỗi thì anh sẽ đưa cô lên.

Nhã Lan cảm thấy phẫn nộ, cô vô cùng ghét việc sỉ nhục và uy hiếp thế này, cái chiều này chị hai và mẹ cả đã dùng với cô quá nhiều. Bọn họ biết mẹ cô chính là điểm yếu của cô mà đã có vô số lần dùng thủ đoạn thế này để ép cô, cô ghét điều đó!

Rần, nọc của nó có thể khiến con người ra mất mạng, còn cô, đáng lẽ đã chết trong chuồng sư tử từ lâu rồi, có thể sống tới bây giờ cũng may có sự ban phát của Lãnh Mạn Nguyên! Thôi được, chết thì chết!

Nhã Lan ngẩng cao đầu lên, dù cho mồ hôi có ướt đầm người, dù cho nước mắt đang chảy ra nhưng nhìn cô vẫn cao ngạo như một nữ hoàng lạnh lùng nhìn Lãnh Mạn Nguyên đang đứng trên cầu thang, cô đẩy giọng lên cao và gọi: “Lãnh Mạn Nguyên, anh mở công viên à? Anh không có cách nào để đối phó với tôi nên đành mượn những con vật này để dọa tôi à? Anh đúng là một kẻ hèn nhát! Đúng, tôi có thể quen với bất kì người đàn ông nào đấy! còn anh? chẳng qua cũng là một kẻ tùy tiện với bất kì cô gái nào đó sao? Chúng ta là cùng một hạng người mà thôi, ha ha....”

Lãnh Mạn Nguyên tức giận tới nỗi toàn thân anh run lên, từ trước tới nay chưa từng có ai dám nói những lời như vậy với anh! Trừ cô!

“Cô cứ ở trong đó đi, nghỉ kĩ rồi thì nói xin lỗi tôi!” RẦM, cánh cửa được đóng lại với lực rất mạnh, Lãnh Mạn Nguyên tức giận đi ra ngoài, chỉ để lại những con rần càng lúc càng phấn khích.

Cánh cửa được mở ra chiếu ánh sáng vào trong, nói cho cô biết rằng chỉ cần leo lên được cầu thang, mở cửa ra thì sẽ an toàn. Điều này đã được Lãnh Mạn Nguyên sắp xếp trước hết rồi, chỉ là anh muốn cô phải khuất phục trước anh. Nhã Lan nhắm mắt lại, cô từ chối khát vọng được sống từ trong tận đáy sâu tâm hồn.

Những con rần với cơ thể lạnh lạnh đã leo lên người cô, cơ thể cô run lên cầm cập, cô dùng chân đá từng con ra khỏi người nhưng số lượng bọn chúng quá nhiều và quá nhanh nhẹn, cô chỉ còn cách kìm nén sự sợ hãi và lấy tay kéo chúng ra. Trên tay cô cũng lại có một số vết thương, con đau lại truyền đi tê tái.

Tôi sắp chết rồi sao? Không, không không....

Nhã Lan hai mắt ngấn nước, để ngăn lại sự tấn công của lũ rần, cô nhặt lấy một cây gậy ở góc tường, có được sự giúp đỡ của cây gậy, đàn rần không thể lại gần cô nữa.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút chậm chạp, đàn rần cũng thất vọng mà lùi xuống, dần dần bọn chúng biến mất trong không gian u ám. Nhã Lan gần như đã kiệt sức, ngoài tay ra, ở cổ, chân và cả lưng đều có vết thương, cô cảm thấy sức lực trong cơ thể mình dường như đã bị hút hết đi....

Cô nghe thấy dường như ở một nơi xa có người đang gọi tên cô, rất gấp gáp, vội vàng. Trên thế giới này còn có ai quan tâm cô chứ? chẳng còn quan trọng nữa. Ha ha “Lãnh Mạn Nguyên, tôi lại thắng rồi.”

Cơ thể cô mềm nhũn ra và rồi ngã xuống, trên mặt vẫn nở một nụ cười nhưng là nụ cười tuyệt vọng....

“Cút ra!”

“Tránh xa ra!”

.....

Hết đám con gái này đến đám khác đi tới, bọn họ đứng trước một chàng trai chỉ tập trung uống rượu, bọn họ thực sự thất vọng về anh nên lần lượt rời đi.

Trong PUB, tiếng nhạc vang trời cũng không thể nào che giấu được sự tức giận của Lãnh Mạn Nguyên, chỉ có rượu mới có thể đuổi được hình bóng bước bình của một cô gái trong đầu anh.

Uông Minh Thiên và Uy Vỹ Thiên, hai người chỉ biết nhìn nhau, không hiểu chuyện gì. Lãnh Mạn Nguyên chỉ gọi một cuộc điện thoại gọi hai người họ ra cùng uống rượu nhưng khi tới nơi thì chỉ thấy anh cứ tự uống một mình, anh làm sao thế?

Hai người họ đã quen biết với Lãnh Mạn Nguyên không phải thời gian ngắn, bọn họ từ trước tới giờ chưa từng thấy Lãnh Mạn Nguyên như thế này, may

mà đây là nơi cũng thuộc về Lãnh Mạn Nguyên, bảo an cũng tốt, bằng không thì bọn phóng viên mà nhìn thấy thì không biết ngày mai anh còn nổi tiếng đến mức nào nữa.

Trên thương trường anh là người nổi tiếng sắt đá, mọi người đều kính nể và phục anh, nhưng kì lạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến anh thành ra nông nổi này? Hai người họ đều tò mò.

“Đáng chết, đưa con gái đáng chết!” Lãnh Mạn Nguyên phát hiện bản thân mình càng uống vào càng tỉnh táo, anh có tư lượng tốt hơn người thường rất nhiều, anh uống chẳng thể say! Nhưng điều đáng hận đó là rõ ràng anh muốn quên cô nhưng lại cứ nhớ tới cô, thậm chí trong mỗi cốc rượu đều xuất hiện nụ cười lạnh lùng của cô.

“Xoảng!” Anh ném chiếc ly vào tường, trong sự kích động không kiềm chế nổi, hình ảnh Nhã Lan mờ mờ ảo ảo hiện ra khắp xung quanh anh.

“Cậu ấy yêu rồi?” Uy Vỹ Thiên dường như hiểu được chút gì đó qua hành động của anh, anh ta nhìn chiếc cốc vỡ tan kia rồi lại quay sang nhìn Ưông Minh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Quắc nhã lan đáng chết

Uy Vỹ Thiên vừa từ Mỹ về nước không lâu, anh không hiểu lắm về tình hình của Lãnh Mạn Nguyên, chỉ biết anh vừa mới kết hôn, cuộc hôn nhân chớp nhoáng.

“Cậu còn nhớ mấy ngày trước cậu tới nhà họ Lãnh cứu một cô gái không?”

“Ồ!” Uy Vỹ Thiên được Ưông Minh Thiên nhắc anh mới nhớ ra Nhã Lan: “Rất đẹp, bị thương rất trầm, có phải cô gái đó không?”

Ưông Minh Thiên gật đầu, tay anh nâng lên một ly rượu vang.

Lãnh Mạn Nguyên thì cầm lấy cả chai, anh tu ừng ực như uống nước.

“Haiz, tôi còn phải...” Uy Vỹ Thiên không kịp ngăn anh lại chỉ lắc đầu đáng tiếc, một chai rượu thượng hạng mà lại bị Lãnh Mạn Nguyên uống như uống nước là thế này.

“Ồ, Tổng giám đốc Lãnh.” Quắc Nhã Thanh ăn mặc vô cùng gợi cảm xuất hiện trước mặt ba người, cô ta không ngờ chỉ thử vận may thôi mà lại gặp được Lãnh Mạn Nguyên ở nơi này.

Uy Vỹ Thiên nhìn thoáng qua người phụ nữ nhìn có vẻ không mấy thiện cảm này.

Lãnh Mạn Nguyên vừa tu hết một chai rượu, đôi mắt đỏ ngầu của anh nhìn Quắc Nhã Tinh. Dù gì cũng là chị em, trên người Quắc Nhã Tinh cũng có những nét của Quắc Nhã Lan, uống rượu đã lơ mơ rồi Lãnh Mạn Nguyên liền cất tiếng: “Nhã...Linh?”

“Đúng, là em đây!” Quắc Nhã Thanh cảm thấy rất vui khi được nói chuyện cùng với Lãnh Mạn Nguyên, cô ta chẳng thèm để ý anh gọi mình là gì.

“Cô tới để xin lỗi à?” Lãnh Mạn Nguyên không nhìn thấy sự ngạo mạn thường có của Nhã Lan, anh thử hỏi.

“Xin lỗi?” Nhã Thanh ngậy người ra, nhưng ngay sau đó liền hòa theo với anh: “Đúng, em đến để xin lỗi, bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện đi!”

Nhã Thanh nóng ruột muốn rời khỏi nơi này – nơi đang có hai cặp mắt không mấy thiện cảm của Ưông Minh Thiên và Uy Vỹ Thiên đang hướng về cô ta. Nếu hôm nay có thể cô được anh, thì cô ta đã cách mục đích của cô ta gần thêm một bước.

Lãnh Mạn Nguyên đứng không vững, một tay anh ôm lấy eo của Nhã Thanh, đôi môi vẫn còn dính rượu của anh nhanh chóng tìm tới mặt của cô ta và hôn loạn xạ lên.

“Ồi, đừng có vội mà!” Nhã Thanh vui sướng tới mức tim như sắp nhảy ra ngoài, cô ta liếc mắt nhìn những cô gái xung quanh và cười với ánh mắt đắc ý, cô ý nói rõ to, bà tay cô ta luồn vào trong chiếc áo vest của anh và vuốt ve tấm ngực săn chắc đó: “Chúng ta thuê một phòng trên lầu sau đó thì...”

Quắc Nhã Thanh dường như sắp không đợi được rồi, cô ta dìu Lãnh Mạn Nguyên lên tầng trên của khách sạn.

Đêm nay, sẽ là đêm đẹp nhất trong cuộc đời của cô ta, thực sự không ngờ được rằng Lãnh Mạn Nguyên lại ngã vào lòng cô ta thuận lợi như thế!

“Mạn Nguyên, Cậu nghĩ kĩ chưa?” Từ sau lưng truyền tới tiếng nói của Uy Vỹ Thiên, người phụ nữ này đến ngay cả anh nhìn cũng không vừa mắt.

“Đề cậu ấy đi đi!” Ông Minh Thiên chậm rãi đưa một ly rượu lên miệng và nói.

“Nhã...” sau đó Lý Tiên Tiên nhìn thấy bóng dáng của Nhã Thanh, đang định gọi thì liền bị khuôn mặt nửa tỉnh nửa say của Lãnh Mạn Nguyên dọa cho sợ co rúm người lại: “Nhã Thanh, lẽ nào anh ta thực sự tốt hơn anh sao?” Hắn ta khẽ gọi với theo, giọng đau khổ, rồi đột nhiên ngồi xuống, nhìn hai người ôm ấp nhau đi về phía khách sạn, lòng hắn ta đau như cắt.

Giờ thì hắn ta hiểu rồi, Nhã Thanh nhất quyết đòi anh ta làm cho cô một thẻ Vip ở quán bar này và ngày nào cũng tới đây, hóa ra là để đợi Lãnh Mạn Nguyên!

“Nhã Thanh, Nhã Thanh của tôi...” Hắn ta buồn bã, Lý Tiên Tiên từ trước tới giờ đều không có dũng khí để theo đuổi cô ta, càng không có chuyện sẽ kéo được Quốc Nhã Thanh quay lại.

Quốc Nhã Thanh vẹo cả người đỡ Lãnh Mạn Nguyên vào phòng khách sạn, cô ta vội vàng cởi chiếc áo vest của anh và kéo cả vạt ra.

“A...” Bàn tay Lãnh Mạn Nguyên nắm chặt lấy tay cô ta, lực tay anh quá lớn khiến tay cô ra như sắp gãy. Nhã Tinh đau quá mà kêu lên.

“Cô không phải Nhã Lan, không phải.” Lãnh Mạn Nguyên căn bản không hề say, anh chỉ là muốn tìm một cô gái để giải tỏa một chút, để quên đi Nhã Lan, thế nhưng, càng gần gũi với cô gái ở trước mặt anh càng nhớ tới khuôn mặt buồn bã của Nhã Lan.

“Cô không phải!” Anh gầm lên, Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên đẩy Nhã Thanh ra, đá cô ta ngã xuống sàn nhà, tự mình ngã người nằm xuống chiếc giường êm ái.

Nhã Thanh sợ quá mặt trắng bệch ra, cô ta ngã dưới sàn nhà không dám động dậy gì, mãi cho tới khi thấy Lãnh Mạn Nguyên nằm xuống giường không có động tĩnh gì nữa cô ta mới dám đứng lên, tiến lại gần một chút, Lãnh Mạn Nguyên đã nhắm chặt mắt lại, môi anh mím vào, nhìn anh giống như một con sư tử đang ngủ nhưng sự quyết rũ cũng đủ để khiến người khác mê mẩn.

Đàn ông, có thể vượt qua được mỹ nhân kế của đàn bà không? Quốc Nhã Lan vô cùng tự tin về khoản này, cô ta nhanh chóng lột bỏ được chỗ quần áo trên người mình xuống, trèo lên giường tiến lại gần cơ thể của Lãnh Mạn Nguyên.

Cô ta dùng đôi môi của mình hôn lên lông mày anh, bàn tay cô ta giống như một con rắn lượn khắp vào cơ thể anh.

“Nhã...Linh...” Lãnh Mạn Nguyên khẽ gọi, anh lật người đè cô ta xuống, hôn lên môi cô ta. Ô! Sắp thành công rồi! Quốc Nhã Thanh phấn khích tới nỗi chỉ muốn cười lên sung sướng, cô ta đã kịp thời nín môi lại, Nhã Lan thì Nhã Lan, chỉ cần có được người đàn ông này!

Bàn tay Quốc Nhã Thanh khéo léo lượn vào bộ phận nhạy cảm trên cơ thể anh, cô ta tận hưởng sự hạnh phúc mà nụ hôn của anh mang lại, không kiềm được cô ta rên lên khe khẽ, cô ta đang nghĩ nhanh thôi, cô ta sắp trở thành người phụ nữ của Lãnh Mạn Nguyên rồi, mỗi tế bào trong cơ thể cô ta đều đang rất phấn khích.

Cô ta bắt đầu nghĩ tới cảnh tượng sẽ luôn được ở bên Lãnh Mạn Nguyên và ánh mắt ghen tỵ của tất cả mọi người. Trương Thanh An chẳng phải là dựa vào Lãnh Mạn Nguyên mà có thể trở thành người mẫu sao? Có anh rồi, cô ta tới lúc đó sẽ nổi tiếng hơn cả Trương Thanh An.

“Cút ra!” Lãnh Mạn Nguyên lại một lần nữa đẩy Nhã Thanh ra, anh dùng ánh mắt căm ghét để nhìn người phụ nữ trước mặt, khuôn mặt anh sầm xuống. Nhã Thanh cảm thấy lạnh hết cả người, cô ta nhồm người lên, muốn dùng cơ thể mình để quyến rũ Lãnh Mạn Nguyên, nhưng bị anh đập cho một cái ngã hẳn xuống khỏi giường.

Nhã Lan, đồ đáng chết, cô ấy lạnh lùng và ngạo mạn, lại còn hơi thờ giống như sương sớm ấy nữa, người phụ nữ này đều không có điều đó! Nếu anh chủ động lại gần cô thì nhất định sẽ gặp phải sự từ chối kiên quyết của cô. Lãnh Mạn Nguyên biết rõ điều này.

Đây chính là điều làm cho Lãnh Mạn Nguyên cảm thấy vô cùng phản cảm, anh chẳng thèm để ý tới Nhã Thanh đang khóc tu tu dưới dầm nhà, anh chỉnh lại quần áo, ngay tới cả áo vest cũng không kịp mặc mà chạy ra khỏi khách sạn.

“Nhã Lan, Nhã Lan, đồ Nhã Lan đáng chết!” Anh không biết đã mắng cô bao nhiêu lần như thế, nhảy lên xe anh lái thẳng một mạch về căn biệt thự nhà họ Lãnh..

Buổi tối sau 10 giờ, người giúp việc của nhà họ Lãnh đều đã lui về phía căn nhà dành cho người làm. Cả căn nhà dành cho anh yên tĩnh tới nỗi ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe thấy, Lãnh Mạn Nguyên chạy khắp một lượt từ dưới lên trên lầu và từ trên xuống dưới, tìm cả phòng của Nhã Lan nhưng không thấy bóng dáng cô đâu. Lẽ nào, cô vẫn chưa ra được? ý nghĩ này làm cho Lãnh Mạn Nguyên cảm thấy vô cùng bất an, cho dù những chiếc nọc độc của rắn đã được loại bỏ, nhưng vẫn có tính công kích, nhìn cô yếu ớt như vậy liệu có thắng được bọn chúng không?

Anh nhớ khi anh đi ra anh không hề khóa cửa, cửa còn cố ý để hở ra, mục đích chính là để cô có thể nhìn thấy lối ra.

“Mạn Nguyên, sao cậu lại về rồi?” Thím Liễu từ phía vườn sau vội vàng chạy tới: “Rốt cuộc là Nhã Lan bị cậu đưa đi đâu rồi? Tôi ở phía nhà sau tìm cả nửa ngày mà không nghe thấy giọng nói của cô ấy đâu, cho tới bây giờ vẫn chưa có tin tức gì.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nếu cô dám chết

Quả nhiên, cô gái đáng chết này vẫn không chịu đi ra! Lãnh Mạn Nguyên như một kẻ điên chạy về phía vườn sau nhà.

“Người đâu, gọi bác sĩ, mau lên! Gọi cho Uy Vỹ Thiên, nói với cậu ấy không nhanh lên thì chết chắc rồi.”

Giọng nói điên cuồng nhanh chóng truyền khắp căn biệt thự, đèn ở khắp nơi lại sáng lên, Lãnh Mạn Nguyên ôm lấy cơ thể mềm nhũn của Nhã Lan, anh chạy như điên về phía trước.

May có thím Liễu kịp thời thông báo mới có thể thuận lợi đưa cô về phòng của cô.

.....

Nhã Lan khó khăn cố cử động cơ thể, cô neho mảy lại, toàn thân khắp nơi đều là vết thương: “Đau quá!” cô khẽ kêu lên, cô co rúm người lại.

Căn phòng nuôi rắn đó rất lạnh, lạnh tới mức cô co người lại nhưng vẫn run lên. Cô tự gọi tên mình, cô tự nói với mình không được ngã xuống, nhưng cuối cùng thì đó cũng chỉ là mong muốn thôi.

Cô gồng mình lên, ngả người vào tường phía sau lưng, kì lạ thật, sau bức tường này lại ấm như vậy! Nhã Lan cố gắng dựa vào gần thêm chút nữa, bức tường đó dường như cũng đang chủ động ghé sát vào cô, có thứ gì đó ôm lấy cô.

Không đúng! một lần nữa Nhã Lan dùng chân thử đá vào nền nhà, nhưng sao lại mềm thế nhỉ, hơn nữa, bức tường đằng sau còn có tiếng tim đập!Ồ, là người ở phía sau cô!

Run người lên một lát, cô từ từ tỉnh dậy, cô nhìn thấy hai bàn trắng như ngọc đang bơi thuốc lên tay mình, còn bản thân mình thì đang dựa người vào một người ở phía sau và hai cánh tay người đó được dang ra. Chẳng trách lại ấm áp như thế!

“Tĩnh rồi?” giọng nói quen thuộc của Lãnh Mạn Nguyên vang lên.

Nhã Lan cảm thấy giật mình khi nghe thấy tiếng nói này, cô nhanh chóng quay người lại, muốn rời đi, nhưng vì sức còn yếu mà cô ngã ra khỏi giường.

Không nói một lời, cũng không nghe thấy tiếng thở yếu đuối, ở trước mặt Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan cố thể hiện bản thân là người kiên cường, bởi vì chỉ có như vậy thì cô mới có thể đã kích được anh.

“Không sao chứ?” Lãnh Mạn Nguyên nhanh chóng xuống giường, muốn ôm lấy cô nhưng cô vội vàng lùi về phía sau, mãi cho tới khi cơ thể cô lùi sát về phía chiếc tủ.

“Tôi vẫn còn rất khỏe, còn chưa chết!” Nhã Lan trả lời đầy mỉa mai, cảm giác choáng váng vẫn từng con từng con truyền tới, cô lăm lăm phải neho mảy lại.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy bộ dạng này của Nhã Lan anh không kìm được mà tiến lên phía trước hai bước, giang đôi bàn tay ra: “Nào, để tôi bế cô.”

“Đừng có giả bộ làm người tốt!” cô cố chịu đựng sự khó chịu của cơ thể rồi đưa tay ra đập vào tay anh: “Chẳng phải anh hi vọng tôi chết đi à? Nếu thế thì cứ để tôi tự sinh tự diệt đi. Đương nhiên, sau khi tôi chết sẽ không có ai để cho anh đùa nữa, có điều đầy phụ nữ đang xếp hàng để muốn cùng anh lên giường kia kia.”

Cô nhắm mắt lại, tất cả những hành động vừa rồi khiến cô mất nhiều sức lực quá, cô bắt đầu hít thở dần dập hơn.

“Đúng thế, tôi sẽ không để cho cô chết.” Sự phản ứng của Nhã Lan làm cho anh lại tức giận, Lãnh Mạn Nguyên nói không tiếc lời: “Cô nghe cho rõ đây, chỉ có tôi mới có quyền quyết định sự sống chết của cô, tôi là cả bầu trời của cô, là đất sống của cô, là thần tiên của cô! Không có sự cho phép của tôi nếu cô dám chết thì tôi sẽ để cho cô sống không bằng chết!”

Vậy sao? Chết đi lúc nào không biết mà còn có cái gọi là sống không bằng chết? Nhã Lan khó khăn chớp chớp mắt, cô không phục mà nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, cô ngồi thẳng lên, cao ngạo giống như một cây bách tùng trong bão tuyết: “Anh có quyền gì mà quyết định bất cứ thứ gì thuộc về tôi, anh tưởng bản thân mình là chủ nhân của vạn vật à? Anh có quyền gì mà ban phát sinh mệnh cho tôi?”

Giọng nói mỉa mai của cô khiến Lãnh Mạn Nguyên sầm mặt lại nhưng cô thì thấy vui. Cái gì mà người hô mưa gọi gió, một tay che kín cả bầu trời, cái gì mà kì tích trong giới kinh doanh, cái gì mà kẻ lạnh lùng lí trí, thế mà vẫn bị cô kích cho đỏ mặt tía tai đó thôi, không không chế được cảm xúc bản thân đó thôi. Hóa ra, những gì mà các tạp chí viết về anh đều là giả dối hết.

Lãnh Mạn Nguyên tức tới mức thiếu chút nữa thì bóp chết cô, anh không hiểu, một người luôn luôn rất lí trí đến ngay cả Uông Minh Thiên cũng phải phục anh, nhưng sao khi gặp phải một cô gái lại dễ dàng mất kiểm soát thế này. Anh muốn phát điên lên mất!

Điền thi điên, anh nhất định phải khiến cho cô gái này phải phục! Lãnh Mạn Nguyên cười ha ha, dường như con giận trong lòng đã được hóa giải: “Đúng, tôi là chủ nhân của vạn vật, tất cả mọi thứ của cô đều thuộc về tôi, cơ thể cô, linh hồn cô, đương nhiên, là cả những đồ cô đang mặc, thuốc cô đang uống, băng gạc đang băng bó trên người cô, mỗi thứ dù lớn dù nhỏ đều là của tôi! Cô bỏ hết chúng được sao?”

Nhã Lan gật gật đầu như hiểu lời anh nói, cô bắt đầu gỡ hết những băng gạc trên người, vì đau quá miệng cô khẽ kêu rít lên một tiếng và mặt cô nhăn lại, nhưng ngay sau đó cô lại cố cường, khi cô cười cô giống như một bông hoa biến hình. Lúc này Lãnh Mạn Nguyên đang đờ người ra, cô tiếp tục đem những thứ đó dán lên mặt anh, sau đó hất cả lọ thuốc đang để trên đầu giường đi: “Trả cho anh, tất cả trả lại cho anh. Anh còn muốn người tôi nữa đúng không? Cũng cho anh tất.”

Không biết sức mạnh từ đâu tới mà cô đẩy Lãnh Mạn Nguyên ra, đi loạn choạng tới phía ban công và đi tới tấm cửa kính, cô xoay người một cái và ngã xuống bên dưới.

“Cô....” Lãnh Mạn Nguyên đuổi theo mấy bước, anh vẫn còn chưa hiểu Nhã Lan định làm gì liền nhìn thấy cô đã không còn trước mắt.

Uy Vỹ Thiên không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng thế này, Nhã Lan nằm trên thảm cỏ trong vườn, giống như một con thiên nga gãy cánh, cô độc và đau đớn, Lãnh Mạn Nguyên ở trên tầng chỉ vừa kịp ngó đầu ra rồi biết mất ngay sau đó.

“Cô Quắc!” Uy Vỹ Thiên chạy lại gần trước mặt Nhã Lan, tinh thần Nhã Lan vẫn hết sức tỉnh táo, cô cười với người đàn ông thanh lịch trước mặt rồi cô định nhòm người dậy.

“Đừng động đây.” Uy Vỹ Thiên kịp thời ngăn cô lại, làm kiểm tra sơ bộ cho cô: “Cũng may không bị gãy xương, có điều, ngã từ độ cao đó xuống nhất định là bị bong gân, nào, để tôi bế cô lên.”

“Để cô ấy tự đi!” Giọng nói nghiêm nghị của Lãnh Mạn Nguyên truyền tới, mặt anh sầm lại đứng phía sau hai người.

Cánh tay đưa ra của Uy Thành Vũ vẫn chưa thu về, kể cả không bị gãy xương nhưng xem ra cô ấy cũng bị thương không nhẹ, anh thử thuyết phục Lãnh Mạn Nguyên: “Mạn Nguyên, đối với phụ nữ cần....”

“Để cô ấy tự đi!” Giọng nói như tới từ địa ngục lại một lần nữa vang lên.

“Thế nhưng cô ấy không đi nổi.” Uy Vỹ Thiên nhìn Nhã Lan cố gắng mấy lần mà cũng không đứng lên nổi, cái cảm giác thương hoa tiếc ngọc của anh lại xuất hiện.

“Nếu thế thì bỏ!” lời nói tàn nhẫn giống như dao như gươm truyền về phía Nhã Lan.

Nhã Lan không nói gì, cô cũng chẳng thèm nhìn Lãnh Mạn Nguyên, cô thực sự bỏ: “Đáng tiếc là vẫn chưa chết!” Mồ hôi trên mặt cô không ngừng toát ra, nhưng khi bỏ qua người Lãnh Mạn Nguyên cô vẫn cố ngước mắt lên cười mỉa mai.

“Nếu cô dám chết tôi sẽ khiến cho công ty của cha cô phá sản chỉ trong một đêm, đương nhiên, cũng sẽ khiến cho kẻ tình nhân đáng yêu của cô chết không có chỗ chôn. Nếu cô muốn những người đó tiễn cô đi thì cô cứ thử đi!” Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng hét lên với Nhã Lan từ phía sau lưng, anh như muốn nóp nát chiếc điện thoại trong túi quần, anh cảm giác giống như đang bóp cổ cô gái bước bình trước mắt kia.

Cơ thể Nhã Lan thỉnh thoảng lại dừng lại nghỉ vài giây rồi tiếp tục.

“Đồ đáng chết!” Phía sau lưng truyền tới câu mắng bắt lực của Lãnh Mạn Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tính cách ác quỷ khó mà thay đổi

Vậy là những người giúp việc trong nhà đã được chứng kiến cảnh hai người đàn ông khỏe mạnh đứng ở phía sau dương mắt lên nhìn cô gái bị thương đang khó khăn bò lên.

Bàn tay nhỏ bé của Nhã Lan bị chà sát dưới lớp cỏ, cả những vết thương do rấn cấn trên người cô cũng vậy, lúc này đều đang rỉ máu ra, cảm giác vừa đau vừa xót khắp cơ thể giống như có ngàn mũi kim đang đâm vào người cô vậy, cô cảm thấy mình lúc này đã sống không bằng chết rồi.

Mấy lần cô suýt không chịu được mà lại gả gục xuống, nếu như không phải sự cao ngạo trong lòng bắt cô phải cố lên thì chắc cô sớm đã nằm rạp dưới đất rồi.

Đau, cô đau tới mức đầu óc như tê dại đi, tinh thần cô trở nên hỗn loạn, cô đưa cánh tay ra như một cái máy cố chống đỡ lấy cơ thể và kéo toàn bộ phần cơ thể phía sau bò lên liết.

Haiz, Uy Vũ Thiên lắc lắc đầu bất lực, cô gái này lòng tự tôn cao quá, lại gặp phải đúng người cũng bá đạo như Lãnh Mạn Nguyên, nếu thế thì cô chịu khổ là đúng rồi!

Lãnh Mạn Nguyên tiến từng bước nhỏ đi theo phía sau cô, con tim anh như thắt lại, phần nộ, kiêu ngạo, thương xót, không nổi, đan xen rất nhiều trạng thái khác nhau. Khuôn mặt anh u ám như những đám mây trước cơn mưa rào, đôi lông mày của anh nheo lại.

Cô gái này, chẳng lẽ không học được cách cúi đầu trước người khác sao? Anh thực sự hận bản thân không thể xông lên mà đánh vào cái đầu khiến cô trở nên bướng bỉnh kia.

“Mạn Nguyên, cậu đừng để cô Quốc Bò như thế nữa, nhờ có chuyện gì thì sao!”

Nhã Lan lắc lắc cái đầu như đang dần tê liệt đi, cô dường như nghe thấy lời cầu xin của thím Liễu. Cô đột nhiên dừng lại, quay mặt đi tìm hình bóng của thím Liễu, trước mắt cô mọi thứ mờ đi, cô chỉ nhìn thấy một khuôn mặt lúc lớn lúc nhỏ, cô cố gắng mở mắt nhìn kỹ mới nhận ra.

Cô cố gắng nở một nụ cười, đôi môi nứt nẻ của cô chảy cả máu, để lộ hàm răng trắng muốt. Lực bắt tông tâm, hai tay cô mềm nhũn đi, nụ cười vốn định dành tặng cho thím Liễu giờ đang nằm trên nền cỏ.

Trước khi hôn mê, cô dường như nghe thấy người đàn ông lịch lãm ban nãy chào hỏi lễ phép với thím Liễu, còn có tiếng gầm lên sư tử vang lên bên tai. Tiếp theo đó, cơ thể nhỏ bé của cô được bế lên, cô cố gắng mở mắt nhưng cũng chỉ hé ra được một phần, cô nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Lãnh Mạn Nguyên.

Mình hoa mắt rồi sao? Lãnh Mạn Nguyên sao có thể lại giúp mình chứ?

Đầu óc quá choáng váng, cô nhìn mọi thứ đều không chân thực, cô chỉ có thể đưa tay ra sờ lên mặt anh, bàn tay cô dừng lại trên má anh, tay cô giống như bị gãy rồi, không thể nào giờ cao hơn nữa. Cô nghe thấy giọng nói: “An phận đi.” Những lời sau đó thì chỉ ù ù bên tai, đầu cô ngoẹo sang một bên, cuối cùng thì cô ngất đi trong lòng của Lãnh Mạn Nguyên.

“Đừng ngây người ra đó làm gì, còn không mau giúp tôi cứu người!” Giọng nói run lên có phần lo lắng của Lãnh Mạn Nguyên vang lên bên tai của Uy Vũ Thiên.

Haiz, cứ điều trị rồi lại bị thương, bị thương xong lại điều trị. Một bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng thế giới sắp thành bác sĩ riêng của Lãnh Mạn Nguyên rồi! Uy Vũ Thiên chép miệng một cái rồi quyết định cứ cứu người hãy rồi tính tiếp.

Khi Nhã Lan tỉnh dậy cô phát hiện cơ thể mình lại một lần nữa bị băng gạc quấn lấy, cổ tay và những chỗ bị cô cắm vào làm xước da thì được bôi thứ thuốc hồng hồng, cả người cô toàn là mùi thuốc.

Kể từ khi bước chân vào nhà họ Lãnh, cô đã trở thành người bạn thân thiết với các loại thuốc. Nhã Lan khẽ cười, những công lao này đều thuộc về “Người chồng” Mang tên Lãnh Mạn Nguyên.

Cánh cửa được nhẹ nhàng đẩy ra, không phải là thím Liễu – người cô mong muốn gặp mà là khuôn mặt cô không muốn nhìn thấy của anh.

Lãnh Mạn Nguyên quay lại lấy đồ gì đó, anh nói nhỏ dặn dò những người xung quanh, Nhã Lan nghe thấy một tiếng “Vâng” của thím Liễu, tiếp theo là tiếng bước chân rời đi.

“Anh lại tới đây làm cái gì?” Nhã Lan cố gắng thả lỏng cơ thể, cô nhướn cổ lên, cố gắng thể hiện bản thân mình không việc gì, cô dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ địch hướng về phía Lãnh Mạn Nguyên.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy trong ánh mắt bướng bỉnh đó của cô có chút sợ hãi, điều này khiến con tim anh thắt lại, anh đặt chiếc khay trên tay xuống, chọn một chỗ cách cô khá xa anh ngồi xuống.

“Xin lỗi!”

Nhã Lan như không tin vào tai mình, cô tròn xoe mắt, Lãnh Mạn Nguyên đang nói lời xin lỗi với mình sao? Sao có thể như vậy?

Trong suy nghĩ của cô, anh là người luôn đặt mình ở vị trí cao hơn người khác, sao có thể cúi đầu nói lời xin lỗi với người khác chứ?

“Xin lỗi, làm cô bị thương rồi!” Lời nói của Lãnh Mạn Nguyên khá là chân thành, khiến cho Nhã Lan không dám tin, thái độ của anh rất thành khẩn.

“Em...” Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên trở nên nhẹ nhàng. Nhã Lan nhất thời không biết phải phản ứng lại thế nào, cô tỏ ra mệt mỏi và nhắm mắt lại, để lộ đôi hàng mi dài cong vút.

Chị hai bình thường làm hại cô nhưng chưa bao giờ xin lỗi cô, mẹ cả cũng thường vu oan cho cô nhưng cũng chưa bao giờ có ý nhận lỗi, xem ra, Lãnh Mạn Nguyên còn hơn hai con người nhà họ Quốc đó. Một chút thiện cảm được hình thành, Nhã Lan quyết định không chấp chuyện đã qua nữa.

“Không sao.” Cô vốn không phải kẻ nhiều lời, cô chỉ dùng hai từ đơn giản như vậy để thể hiện rằng đã tha thứ cho anh.

“Vây, bôi thuốc vào nhé!” Lãnh Mạn Nguyên đứng lên, bê khay thuốc lại gần cô: “Cởi đồ ra.”

“Hả?” Nhã Lan há hốc mồm ngạc nhiên trước câu nói của anh.

“Không còi đồ ra thì làm sao tôi bôi thuốc cho em được?” Lãnh Mạn Nguyên nói thản nhiên.

“Thím Liễu đâu?” Nhã Lan kéo chăn cao lên cổ để che người mình lại. phần lớn vết thương của cô đều ở lưng và ở bắp đùi, cô không muốn còi đồ trước mặt Lãnh Mạn Nguyên.

Ánh mắt của Lãnh Mạn Nguyên có chút thay đổi, cô gái này nhìn có vẻ vô cùng thuần khiết, mỗi động tác tự bảo vệ của cô dường như đều xuất phát từ tận trái tim, lẽ nào là cô đang đóng kịch với anh thôi? Anh nhớ tới những bức ảnh khiếm nhã của cô, lại còn hình ảnh nắm tay thâm tình với Thành Kiên Vỹ, những lúc như thế nhìn cô tự nhiên hơn.

Nhã Lan nhìn nét mặt của Lãnh Mạn Nguyên đang thay đổi, từ nét mặt hòa nhã lại trở thành sự u ám như vốn có, anh sao vậy?

“Tình tứ với bao nhiêu người đàn ông như thế rồi thì việc gì phải để ý chuyện đó với tôi chứ? hơn nữa, tôi còn là chồng của em.” Lãnh Mạn Nguyên vừa nói vừa cười mỉa mai.

“Lãnh Mạn Nguyên....anh....” Nhã Lan không ngờ Lãnh Mạn Nguyên vẫn còn hiểu lầm cô, khuôn mặt cô đầy sự tức giận, bàn tay trong chăn của cô nắm chặt lại, cuối cùng cô xoay người sang một bên: “Anh đi đi, tôi không cần bôi thuốc.”

Lãnh Mạn Nguyên cảm thấy tức giận khi mà Nhã Lan không giải thích hay thanh minh gì cả. anh chỉ đứng đó nhìn cô hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Lẽ nào tôi không có sức hấp dẫn bằng mấy kẻ đó? Ngay cả tới cách bôi thuốc cho em cũng không có?”

Không muốn nghe, cô không muốn nghe, Nhã Lan dùng chăn trùm kín hai tai, cô từ chối nghe những lời kiểu đó.

“Quốc Nhã Lan!” Chiếc chăn bị Lãnh Mạn Nguyên giật ra và ném ra xa, đột nhiên toàn cơ thể cô cảm thấy lạnh buốt, cô run người lên. Cô ngồi thẳng dậy trên giường, mặt cô nhìn thẳng vào khuôn mặt tức giận của Lãnh Mạn Nguyên.

Ác quỷ thì vẫn là ác quỷ, không thay đổi được cái bản tính ác độc, đây là cách đánh giá duy nhất của Nhã Lan với anh.

“Đủ chưa? Anh muốn dùng mọi cách để sỉ nhục tôi à? Cảm thấy thú vị không? Anh không cảm thấy ngán à?” Cô cố gắng nói với giọng bình tĩnh, chiến đấu với con ác quỷ này thì kẻ bị thương sẽ luôn là cô, bây giờ toàn thân cô đều là vết thương có muốn bị thương nữa cũng khó.

“Sỉ nhục?” Lãnh Mạn Nguyên ghé sát vào cơ thể Nhã Lan, anh trừng mắt lên nhìn sát vào mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cảm xúc mãnh liệt

Khuôn mặt nhỏ bé trước mặt này vì bị thương mà nhìn có vẻ yếu đuối, chiếc cằm cô càng vút xuống dưới, dù bệnh nhưng nhìn vẫn rất đẹp. Cô gái này dù có đang nằm trên giường bệnh nhưng vẫn quyền rũ lòng người. cái cảm giác như vậy càng khiến anh không vui, anh đưa tay lên túm lấy cằm cô, ánh mắt anh nhìn cô như thể đang xem xét một vật quý giá gì đó.

“Cô gái như em rất thú vị đấy, bằng chứng rõ ràng rành rành ra như thế mà vẫn kêu tôi đồ oan cho em, đúng là một cao thủ nói dối nhỉ? Hừc!” Anh hất tay ra, đẩy cô ngã xuống giường.

Xẹt...

Tiếp sau đó, chiếc áo trên người cô bị xé rách ra, cổ nắm lấy bàn tay ác quỷ của anh, lúc này cô hoàn toàn bất lực, lại là chiêu cũ! Nhã Lan nhớ tới chuyện tương tự không mấy vui vẻ cách đây không lâu.

“Anh muốn làm gì?” Cô vùng vẫy, chiếc áo ngoài của cô đã bị Lãnh Mạn Nguyên lôi ra khỏi người. Lúc này, cô chỉ mặc một chiếc nội y bé tí.

Trả lời cô chỉ là tiếng vải bị xé rách của chiếc quần, trong chớp mắt, da thịt cô đã đều bị hờ ra.

“Sợ cái gì?” Anh cười lạnh lùng, anh nói những lời như phát ra từ địa ngục: “Quần áo trên người em có lần nào không phải do tôi thay đâu, cơ thể em tôi sớm đã nhìn rất nhiều lần rồi!” Anh đắc ý vứt vải quần của cô xuống đất, một tay đè xuống lưng cô.

Anh dùng lực rất mạnh khiến Nhã Lan không thể động đậy được, cô chỉ biết đau khổ nhắm mắt lại.

“Lãnh Mạn Nguyên, anh cứ bôi thuốc lên đi, anh bôi xong tôi sẽ lập tức đi rửa chúng đi.” Bàn tay trên lưng cô dùng lực quá mạnh đè lên những vết thương của cô khiến cô nghiêng hai hàm răng lại nhưng vẫn không quên khiêu khích anh, cô không định khuất phục trước người đàn ông này.

Lực của anh dùng càng lúc càng mạnh hơn, Nhã Lan cảm giác như mình sắp bị nghẹt thở, hơi thở cô bắt đầu dồn dập hơn và nghe rõ hơn.

“Quắc Nhã Lan, cô nghe cho rõ đây, nếu cô dám rửa chỗ thuốc tôi bôi cho cô thì người nhà cô, cả tên tình nhân kia của cô nữa, sẽ đều chết chắc.” Nhã Lan phát hiện cô gái này thực sự rất khó để đối phó, anh không thể không dùng tới chiêu này. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có chiêu này mới có thể khiến cô nghe lời hơn một chút.

Cơ thể cô bắt đầu mềm nhũn ra, cô không còn chống cự nữa mà ngoan ngoãn nằm trên giường.

Lãnh Mạn Nguyên hài lòng nói lỏng tay ra, rồi anh chăm chút bôi thuốc cho cô, mỗi khi thuốc chạm vào da là cô lại hơi co người lại và run lên.

Đường cong trên lưng cô rất đẹp, cùng với eo cô nhìn nghiêng cơ thể cô giống như một chữ S, khi bàn tay anh di chuyển tới eo cô, anh cảm thấy nó còn mềm mại hơn cả so với tưởng tượng của anh.

“Bôi xong chưa?” Bàn tay ở phần lưng đang dần dần đi xuống dưới, và dừng lại ở phần eo, Nhã Lan nhớ, eo của cô không hề bị thương.

“Lật người lại.” Lãnh Mạn Nguyên lúng túng dừng tay lại, lạnh lùng mệnh lệnh.

Nhã Lan nghe lời lật người lại, cô nhắm mắt vào, cô cố gắng quên đi cái cảnh tượng xấu hổ này. Bàn tay anh nhẹ nhàng đều đặn chạy khắp cơ thể cô, cô bất an cựa quậy, trong người tự nhiên cảm thấy nóng lên.

“Đừng động đây.” Giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên khàn khàn, ngữ khí dường như không được tự nhiên như thường ngày.

Nhã Lan căng thẳng không dám cựa quậy gì, bàn tay của đối phương đột nhiên dừng lại ở dưới đùi cô: “Chỗ này làm sao đây?” Lãnh Mạn Nguyên phát hiện trên đùi cô có một vết sẹo và anh bôi thuốc lên mới phát hiện đây là vết sẹo đã hình thành từ lâu, anh ngẩng đầu lên hỏi cô.

“Chó cắn!” Cơ thể Nhã Lan run lên, đột nhiên trong đầu cô hiện về những hình ảnh đáng sợ ngày bé.

Nhã Lan cảm nhận rõ ràng thấy sự sợ hãi của cô, anh không hỏi thêm nữa. Vết sẹo này dường như chiếm lấy nửa đùi cô, anh có thể tưởng tượng được khi đó vết thương của cô nặng thế nào. Nhưng may nó nằm phía trong nên không rõ lắm.

Mọi thứ đều trở nên tự nhiên hơn, hàng ngày bôi thuốc cho Nhã Lan dường như trở thành một bài học bắt buộc đối với Lãnh Mạn Nguyên, anh làm cho người khác bất ngờ khi ngày nào cũng về nhà đúng giờ, như thể anh chỉ muốn biết rõ hơn tình hình vết thương của cô.

Nhã Lan không còn phản kháng mạnh mẽ nữa, chỉ là mỗi lần cô đều đỏ mặt khi được anh bôi thuốc cho, cô vẫn không quen việc cơ thể mình để hở ra trước mặt đàn ông.

Những vết thương trên người cô cũng đỡ nhiều rồi, những vết sẹo cũng mờ dần chỉ còn lại là những vết đỏ thôi, nếu không nhìn kỹ thì còn nhìn không ra, nhưng Lãnh Mạn Nguyên vẫn kiên quyết phải bôi thuốc cho tới khi khỏi hẳn.

“Thôi được rồi, những chỗ này để tự tôi bôi.” Nhã Lan đỏ bừng mặt, lúng túng quay đầu sang một bên, bàn tay bôi thuốc của Lãnh Mạn Nguyên đặt vào trước ngực cô.

“Này!” Nhã Lan xấu hổ ngẩng người về phía sau, mặt cô đỏ lên như gấc, cô cúi đầu xuống. Tiếng nói vừa rồi của cô không còn cái sự lạnh lùng như thường ngày mà thay vào đó là sự xấu hổ, thêm chút nữ tính của thiếu nữ.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn khuôn mặt ngượng ngùng đáng yêu của cô và cảm thấy rất thú vị, vốn dĩ cô có thể nhẹ nhàng e thẹn như thế này mà! Đôi hàng lông mi của cô thật dài, chúng rung lên khi hai mắt cô chớp chớp, hành động đó dường như để lộ bí mật trong lòng cô. Nước da cô giống như da em bé, thật mềm mại, chính điều này đã hút lấy hồn anh, chạm vào đáy sâu nhất trong trái tim anh.

Anh không kiềm được đưa tay lên vuốt má cô, anh dùng bàn tay mình để cảm nhận sự mềm mại đó. Nhã Lan rụt rè ngẩng đầu lên nhìn, cô cảm thấy khó hiểu trước hành động của Lãnh Mạn Nguyên, nhưng cũng lại bị thu hút bởi ánh nhìn chân thành của anh, cô cố gắng để hiểu được đôi mắt có chứa chút khát vọng đó mà quên đi khép lại đôi môi mình.

Đây chính là cảm dỗ chết người!

Nhã Lan nhìn đôi mắt càng lúc càng gần cô hơn, hình ảnh trong đôi mắt đó càng ngày càng rõ nét, cuối cùng, dường như cô bị hút vào đôi mắt của kẻ ác quỷ đó và chìm ngập trong đó. Đôi môi cô truyền tới chút hơi ấm mềm mại, đôi bàn tay mềm mại đang ôm lấy eo cô, cứ như vậy cô ngã vào lòng Lãnh Mạn Nguyên.

Chiếc lưỡi linh hoạt của anh len lỏi vào trong hàm răng trắng đều của cô rồi chạm vào lưỡi cô, chúng quấn lấy nhau, khi Nhã Lan hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Lãnh Mạn Nguyên đã khiến cho nụ hôn đó trở nên mãnh liệt.

Trong buổi hôn lễ anh và cô đã từng hôn nhau một lần, so với nụ hôn chớp nhoáng có lẽ lần đó thì nụ hôn lần này của anh tràn ngập cảm xúc, hơn nữa dường như anh vô cùng nhập tâm. Nhã Lan cảm thấy có chút khó thở, cô bắt đầu đập tay vào lưng Lãnh Mạn Nguyên.

Lãnh Mạn Nguyên tranh thủ đang ở thế chủ động, anh ghé người về phía trước và đè lên người Nhã Lan. Nụ hôn của anh chưa dừng lại, bàn tay anh đặt ở eo cô cũng lần mò lên phía trên, cơ thể anh giống như có lửa đốt bên trong, nóng rực lên.

Nhã Lan cảm thấy mình như thể sắp bị đốt cháy bởi anh, cơ thể cô dường như cũng mất kiểm soát và mềm nhũn ra. Cô cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng hơn thế là sự khao khát, cô muốn anh hãy mạnh mẽ hơn nữa.

Chiếc khuy áo ngực phía sau được cởi ra, và chiếc áo cùng dần tuột xuống, đôi gò hồng đào của cô lộ ra trong không trung, giống như hai bông hoa có nhụy chưa từng bị gió thổi lay, chúng chỉ khẽ run lên.

Bàn tay của Lãnh Mạn Nguyên kéo chiếc quần trong của cô xuống, chuẩn bị động tác tiếp theo.

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là tiếng nói nhẹ nhàng của thím Liễu: “Nhã Lan, cô ngủ chưa?”

“Ồ!” Nhã Lan như bừng tỉnh, cô nhanh chóng đẩy Lãnh Mạn Nguyên đang nằm trên người mình ra, vội vàng nói: “Đợi cháu một chút!”

Sắc mặt của Lãnh Mạn Nguyên sầm xuống, đang yên đang lành thì bị người khác cắt ngang, anh cảm thấy bức tức trong người.

“Cậu Uy vừa gọi điện tới, nói rằng vết thương của cô cũng đỡ nhiều rồi, có thể tắm rồi, tôi mang cho cô một bộ quần áo để khi tắm thay.” Giọng nói của thím Liễu từ ngoài cửa truyền vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Không quen với đồ Đắt tiền

Lãnh Mạn Nguyên kéo chăn che người cho Nhã Lan, thím Liễu đã đẩy cửa đi vào.

“Mặt...tổng giám đốc!” thím Liễu không ngờ muộn thế này rồi mà Lãnh Mạn Nguyên vẫn ở đây, bà ngay người ra ở cửa rồi nói: “Hai người còn có việc, vậy tôi đi trước....”

“Không cần đâu.” Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng đi ra khỏi phòng, anh tiện tay đóng cửa rầm cái, hành động đó cho thấy thái độ anh không hề vui vẻ.

Thím Liễu đoán được phần nào câu chuyện qua gương mặt đỏ của Nhã Lan, bà vui mừng nói: “Thế này có phải tốt không, thế này có phải tốt không.”

Nhã Lan luôn cảm thấy giữa thím Liễu và Lãnh Mạn Nguyên là mối quan hệ không bình thường, thím Liễu thường gọi thẳng tên anh khi không có người, hơn nữa đặc biệt quan tâm anh, điều này dường như không giống với người ngoài.

Còn Lãnh Mạn Nguyên lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng với thím Liễu nhưng cũng không bài trừ hay ghét bỏ bà.

Giữa bọn họ có chuyện gì sao? Nhã Lan từ trước tới giờ không thích xen vào chuyện của người khác, bởi thế nên cô cũng không hỏi. Thời gian này thái độ của Lãnh Mạn Nguyên đối với cô khá hơn nhiều rồi, hai người cũng như ngầm thỏa thuận với nhau không còn đối đầu nhau nữa.

Nhã Lan phát hiện, mỗi ngày không được gặp Lãnh Mạn Nguyên cô đều cảm thấy khó ngủ, hoặc là cô sợ ngủ đi rồi anh lại làm chuyện gì đó với cô. Nhã Lan tự nghĩ như thế để lừa bản thân.

“Con người tổng giám đốc thực sự rất tốt.” Thấy Nhã Lan im lặng, thím Liễu bắt đầu câu chuyện: “Người ngoài đều nói cậu ấy lạnh lùng, vô tình, độc ác, đó chẳng qua là cách tự bảo vệ mình của cậu ấy thôi, khi nhỏ cậu ấy phải trải qua quá nhiều khổ nạn rồi, thậm chí thiếu chút nữa còn mất mạng trong tay người thân yêu nhất, cậu ấy không thể không làm cho mình trở nên mạnh mẽ.”

“Thiếu chút nữa chết trong tay người thân yêu nhất thì có thể trút giận lên tất cả mọi người để báo thù à?” Nhã Lan nói về không phục, cô nhớ tới những gì anh đã đối xử với cô.

“Không phải như thế, Nhã Lan, tổng giám đốc đối với cô khác. Cậu ấy chưa từng quan tâm tới cô gái nào như quan tâm tới cô đâu, cậu ấy yêu cô đấy, chỉ là từ nhỏ luôn sống ở trong một môi trường khép kín, không có được tình yêu thương, vì thế, vì thế mà cậu ấy căn bản không biết thể hiện tình yêu thôi!”

Tiếng nói của thím Liễu vang lên bên tai, Nhã Lan bất an xoay người lại, trong lòng cô có cảm giác đó gì khác khác, rốt cuộc là cảm giác gì thì nhất thời cô nói không rõ được.

Chuông điện thoại reo lên, Nhã Lan theo thói quen đưa tay với điện thoại, là Uyển Nhân.

“Uyển Nhân, có chuyện gì vậy?”

“Uyển Nhân, sắp khai giảng rồi, cậu có định bảo lưu không?”

Ồ, tính nhầm thời gian thì kì nghỉ đúng là sắp kết thúc rồi, cô còn có thể tiếp tục đi học không?

Lãnh Mạn Nguyên không cho phép cô ra khỏi nhà, cũng không có cơ hội đi làm thêm nữa, học phí của cô, lại cũng không có tiền cứu trợ.

“Đây là kì học cuối cùng rồi, Lãnh Mạn Nguyên chắc sẽ không ngăn cản cậu đâu chứ? nếu vậy thì đáng tiếc lắm.”

Lãnh Mạn Nguyên! Mọi vấn đề đều xuất phát từ cuộc hôn nhân vô vị giữa cô và Lãnh Mạn Nguyên! Nếu cuộc hôn nhân này kết thúc thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết. Ý nghĩ li hôn lại xuất hiện trong đầu cô, Nhã Lan nói thêm vài câu nữa với Uyên Nhân rồi liền cúp máy.

Cô quyết định, ngày mai nhất định tìm cơ hội để nói về chuyện ly hôn.

Lãnh Mạn Nguyên dường như cố ý tránh mặt Nhã Lan, kể từ sau tối ngày hôm đó anh không xuất hiện nữa, đừng nói tìm anh có việc, ngay đến cả bóng dáng anh còn không thấy đâu. Và đến sáng ngày thứ năm, bà Trương đưa đến một đồng quần áo mới, chỉ nhìn chất liệu thôi cũng đủ biết giá của chúng không phải bình thường.

“Đây là quần áo mà đích thân tổng giám đốc chọn cho cô.” Khuôn mặt u ám thường ngày của bà Trương có vẻ tươi tắn hơn rồi, giọng nói cũng không còn lạnh lùng nữa.

Vỗ tay vài cái, vài người nữ phục vụ nhanh chóng đem số quần áo mặc vào tủ sau đó cúi người chào cô và lui xuống.

“Ồ!” Nhã Lan lên tiếng gọi với lại bà Trương: “Lãnh... tổng giám đốc đang ở đâu rồi?”

“Ồ công ty.” Bà Trương trả lời ngắn gọn, và dường như nhớ ra điều gì, bà ta lại nói tiếp: “Tổng giám đốc dặn dò, cô nhớ hãy trang điểm một chút, buổi trưa cậu ấy sẽ đưa cô đi ăn cơm ở ngoài.”

“Ồ!” Nhã Lan cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng cô vẫn làm ra vẻ bình tĩnh. Chiếc tủ quần áo cỡ lớn bây giờ đã đầy kín, lật những cái móc ngoắc bên trong chỗ quần áo, đều là những hàng hiệu nổi tiếng thế giới. Chuyên ngành học của Nhã Lan là thiết kế trang phục, đương nhiên cô biết, những thương hiệu này đều là thương hiệu trong top 10 trên thế giới.

Một số tiền nhớ như vậy, chỉ riêng tiền mua chỗ quần áo này thôi cũng đủ để một gia đình bình thường ở trong thành phố mua được mấy căn căn hộ, và sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ. Nhã Lan nhìn hết một lượt, rồi chọn một chiếc váy liền thân đơn giản nhất.

Khi cúi đầu xuống, ngăn tủ bên dưới lại để hàng loạt những đồ nội y được làm rất tinh xảo. Ngay cả những đồ này anh cũng mua? Nhã Lan không ngờ rằng Lãnh Mạn Nguyên lại cẩn thận đến thế! Cảm lấy một chiếc, cỡ 32c, đúng là cỡ mà cô mặc. Mặt cô đột nhiên đỏ lên, sao anh biết cô mặc đồ nội y cỡ nào?

Trong nhà hàng sang trọng, mấy chữ tiếng anh được trang trí cầu kì ghi bên trên biển hiệu, bên dưới là tiếng Trung đã được dịch ra, ngay từ biển hiệu khi vào cửa nhìn đã cầu kì và sang trọng rồi. Ngược nhìn người ra người vào trong nhà hàng, ngoài những ngôi sao nổi tiếng trang điểm xinh đẹp, ăn mặc thời thượng thì là những người châu Âu cũng không kém phần lộng lẫy. Có thể thấy đây là nơi mà những người có tiền mới thường lui tới.

Nhã Lan vừa mới bước chân vào trong liền nhận được lời chào nhiệt tình của quản lý cửa hàng: “Cô Quắc, tổng giám đốc đang ở phía trong đợi cô rồi ạ!”

Người quản lý cúi người xuống với bộ dạng tươi cười lấy lòng và dẫn cô đi. Nhã Lan được đưa tới một căn phòng nhỏ trang trí rất tỉ mỉ, Nhã Lan đang ngồi phía trong hướng ánh mắt ra cửa chờ cô tới.

“Có thích những bộ đồ đó không?” Lãnh Mạn Nguyên nhìn bộ váy xinh đẹp trên người Nhã Lan với vẻ rất hài lòng.

Thích không? Toàn những đồ đắt tiền, tuy cô là con gái thứ hai của nhà họ Quắc cũng không tới nỗi nào nhưng từ trước tới giờ cô chưa từng dùng những đồ xa xỉ như vậy, cô rất không quen, có điều, cô vẫn gật đầu, khiến cho Lãnh Mạn Nguyên cười mãn nguyện.

Không thể phủ nhận, khi anh cười nhìn anh rất dễ mến, so với nụ cười lạnh lùng thường ngày thì nụ cười của anh hôm nay ấm áp hơn nhiều, như đánh vào lòng người. Người đàn ông này có nụ cười còn đẹp hơn cả phụ nữ.

“Ăn đi!” anh nói nhẹ nhàng với cô. Còn Nhã Lan thì nhìn trước nhìn sau, không biết phải bắt đầu thế nào. Từ trước tới giờ cô chưa từng bước chân vào những nhà hàng mang phong cách phương tây thế này.

Lãnh Mạn Nguyên cho rằng cô đang ngại ngần thôi, anh cầm lấy dao và đĩa, cắt miếng bít tết trong đĩa ra làm nhiều miếng nhỏ. Động tác của anh vô cùng nho nhã và tự nhiên khiến cho Nhã Lan bị cuốn hút.

“Ăn đi!” Lãnh Mạn Nguyên nhìn Nhã Lan vẫn ngồi yên không động đậy, anh liền giục.

“Ồ!” Cô đỏ mặt lên, cúi đầu xuống, làm theo những động tác mà Lãnh Mạn Nguyên vừa làm.

Những động tác lần đầu của cô có chút vụng về, có điều thông minh như cô thì chẳng mấy chốc mà cô đã nắm được kĩ năng, cô nhanh chóng cắt miếng bít tết làm nhiều miếng nhỏ hình vuông. Cô là sinh viên ưu tú trong trường, học cái gì cũng nhanh hơn người bình thường, đây là một trong số những lí do mà Uyên Nhân rất phục cô.

“A....khó ăn quá, còn chưa chín nữa!” một miếng thịt được đưa vào mồm, mùi tanh của máu tươi nhanh chóng lan truyền trong miệng, cô nheo mày lại,

nhỏ miếng thịt ra, miệng thấy ghê ghê, cô sợ hãi và cảm thấy không muốn ăn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tiền học phí coi như em nợ anh

Trong ánh mắt Lãnh Mạn Nguyên ánh lên sự bất ngờ: “Lẽ nào em không biết thịt bò bít tết chỉ chín tái như thế thôi?”

“Tại sao tôi phải biết chứ?” từ trước tới giờ cô chưa từng ăn món này, cũng chưa từng làm thêm trong những nhà hàng như vậy.

“Cô con gái thứ hai nhà họ Quắc đúng là đặc biệt.” Lãnh Mạn Nguyên khẽ cười, anh vẫy tay gọi tới nhân viên phục vụ đứng phía xa xa, dặn họ làm cho cô một phần thịt chín.

Xem ra tâm trạng anh khá tốt, Nhã Lan đang do dự liệu bây giờ có nên nói ra chuyện li hôn.

“Cho tí nhạc đi!” nâng ly rượu vang lên, nhấp một ngụm, anh đưa tay lên ra hiệu, chẳng bao lâu sau, vài người nhạc công bước vào, cất tiếng nhạc du dương khắp cả căn phòng.

“Tôi có chút chuyện muốn nói!” Nhã Lan khẽ nói rụt rè. Lãnh Mạn Nguyên hoàn toàn chìm vào tiếng nhạc cổ điển du dương, đôi môi anh đang chạm vào ly rượu, anh nhắm mắt lại lắc lắc đầu thưởng thức một cách thư giãn dường như không nghe thấy lời cô nói.

Đợi thêm một chút đi, không nỡ phá tan sự yên bình này, Nhã Lan quyết định ăn com xong thì nói.

Nhã Lan phát hiện, đội nhạc công đang chơi bài nhạc mà cô thích nhất, cô vừa thấy tiếng nhạc vang lên là liền muốn khiêu vũ, nếu không phải là học phí của khoa âm nhạc quá cao thì cô sớm đã đăng ký thi rồi. nhưng giờ phút này cô cũng không hề có tâm trí đâu mà khiêu vũ, cô đang đợi cơ hội để nhắc tới chuyện ly hôn.

“Ăn nhiều một chút!” Lãnh Mạn Nguyên không biết từ khi nào đã không còn bị những tiếng nhạc kia cuốn đi, anh đặt tới trước mặt cô đĩa bít tết đã được chia sẵn làm nhiều phần nhỏ.

“ồ, cảm ơn!” Nhã Lan cảm thấy không quen lắm với sự chu đáo của Lãnh Mạn Nguyên. Nhìn bộ dạng anh lúc này đã khác thường ngày rất nhiều nhưng có thể nào cô vẫn cũng không quen được.

“Tôi không thích con gái gầy quá đâu, cũng không muốn người khác nói là tôi ngược đãi em.” sắc mặt Lãnh Mạn Nguyên trở nên lạnh lùng hơn một chút, không còn cái vẻ ấm áp như ban nãy. Anh cũng không biết làm sao hôm nay anh lại tốt với cô vậy, chẳng phải anh đã thề là sẽ giày vò cô sao? Một lần nữa anh lại đánh mất lí trí, điều này làm anh không vui chút nào, vừa mới chớp mắt một cái, Nhã Lan liền phát hiện Lãnh Mạn Nguyên của trước đây đã quay lại rồi.

“Thôi được rồi, mau ăn đi.” Lãnh Mạn Nguyên có chút bức dọc gấp nót mấy miếng bít tết trong đĩa mình sang đĩa của Nhã Lan, anh uống muộ ngụm rượu rồi nhìn đồng hồ trên tay: “Em ăn đi, ăn xong thì gọi Đại Hưng đưa đi lòng vòng cho thoải mái, muốn đi đâu thì nói với cậu ấy một tiếng là được.”

Nhã Lan còn chưa kịp lên tiếng thì Lãnh Mạn Nguyên đã rút điện thoại ra và vừa gọi vừa rời đi.

Đúng là con người kì lạ. Nhã Lan một mình thưởng thức món bít tết mà cô không thích lắm. cô ngồi cạnh cửa sổ, ngẩng đầu lên nhìn ra phía ngoài, đối diện với chỗ cô ngồi là đại sảnh của một khách sạn, bóng dáng cao lớn của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện ở đó. Cánh tay anh đang khoác tay với một người phụ nữ trang điểm điểm lệ, không cần suy nghĩ quá nhiều cô liền nhận ra người con gái đó. Đó chính là người đứng cùng với Lãnh Mạn Nguyên trong căn chuồng nuôi sư tử ngày hôm đó. Xem ra quan hệ của hai người vô cùng thân thiết.

Ngày hôm nay cô ta ăn mặc không quá phô trương, khoác trên người là một chiếc váy đen dài, thả phía sau lưng là mái tóc đen tuyền, nhìn cô ta giống như một tên thích khách đến từ xã hội đen.

Ban cho người vợ cũng là người hầu một bữa com trưa, xong rồi anh liền hẹn với tình nhân vào khách sạn, Lãnh Mạn Nguyên, anh đúng là “bận” thật đấy. Nhã Lan cảm thấy vô cùng bức dọc trong lòng, cũng không còn tâm trạng đâu mà ăn uống nữa, cô nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Cô không đi xe của Đại Hưng, cô nói khách khí với anh ta vài câu rồi rời đi.

Việc ly hôn lại đành phải đợi, nhưng sắp tới thời gian khai giảng rồi, Nhã Lan bắt đầu cảm thấy lo về học phí. Cô không thể xin trả chậm vì không có người đảm bảo, cũng không thể đi mượn tiền ở ngoài vì lợi nhuận quá cao. Rốt cuộc cô phải làm thế nào đây?

Nhã Lan dùng toàn bộ tâm trí để nghĩ cách trong việc này, thậm chí ngay cả khi cô đi qua đường khi chưa phải đèn xanh cho người đi bộ cô cũng không biết.

“Cẩn thận!” một người kéo cô ngã xuống, và lăn mấy vòng vào trong lề đường rồi mới dừng lại. Nhã Lan ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy từ trên cửa xe thò ra một cái đầu và mắg cô xoi xoi mấy câu sau đó thì đi thẳng.

“Nhã Lan, may mà anh đi theo em không thì thảm rồi!” Bên cạnh người truyền tới tiếng nói quen thuộc, Nhã Lan quay đầu lại, phát hiện Thành Kiên Vỹ đầu tóc đầy bụi ngồi dưới đường.

“Anh Kiên Vỹ, sao lại là anh?” Cô không ngờ lại gặp anh lúc này và trong hoàn cảnh như vậy.

Thành Kiên Vỹ phúi phúi bụi trên quần áo, cẩn thận đỡ Nhã Lan đứng lên, nhìn cô từ trên xuống dưới, tới khi chắc chắn rằng cô không sao anh mới yên tâm.

“Sau này em phải cẩn thận.” Anh không trả lời câu hỏi của Nhã Lan, chỉ vỗ nhẹ vào vai cô nói âu yếm.

Nhã Lan lùi về phía sau vài bước, cô ý thức được rằng sau hai lần anh thổ lộ với cô thì cô không thể tự nhiên với anh như trước đây được nữa.

“Nhã Lan, anh chỉ là có chút chuyện đi tìm em thôi.” Anh không nói với cô, từ rất sớm anh đã đứng đợi sẵn ở cổng nhà họ lãnh, nhìn thấy cô lên xe rồi khỏi nhà anh đã bám sát tới tận đây.

Nhã Lan hơi nheo mày lại, cô hỏi: “Có chuyện gì thế?” Cô không muốn nghe lời tỏ tình của Thành Kiên Vỹ nữa, mỗi lần anh nói những lời đó khiến trái tim cô như bị dao đâm. Một chàng trai lương thiện, tốt bụng, không nên lãng phí thời thanh xuân tươi đẹp cho cô, cô hy vọng anh có được hạnh phúc.

Trên khuôn mặt của Thành Kiên Vỹ không còn sự rạng rỡ như thường ngày, nhìn anh già đi rất nhiều, cũng trưởng thành hơn, một sự u sầu được thể hiện trên khuôn mặt anh dù anh đã cố che giấu.

Cô biết, sự thay đổi của anh ít nhiều là cũng do cô.

“Đừng lo, không có gì đâu!” Thành Kiên Vỹ nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của cô, anh khẽ cười đau khổ và an ủi: “Sắp khai giảng rồi, em đã lo được học phí chưa?”

“Cái này....vẫn chưa!” Nhã Lan lắc lắc đầu.

“anh biết em sẽ không ngửa tay ra hỏi Lãnh Mạn Nguyên, lòng tự tôn của em quá lớn.” Nụ cười trên khuôn mặt Thành Kiên Vỹ có vẻ thoải mái hơn một chút, anh thò tay vào túi rút ra một quyển sổ nhỏ đưa cho cô: “Em dùng trước đi, nộp tiền học phí chắc chắn đủ.”

“Em không cần!” Nhã Lan không cần nghĩ cô liền đẩy lại trả anh.

“Nhận lấy đi, coi như anh cho em mượn.” Thành Kiên Vỹ nghe Uyển Nhân nói chuyện sắp khai giảng anh liền nhớ tới cô, anh lấy một phần số tiền mình có, và mở một sổ tiết kiệm, và cũng đã nghĩ lí do để Nhã Lan nhận lấy.

“nhưng em sợ, không trả nổi.” Nhã Lan vẫn có chút lo lắng.

Thành Kiên Vỹ suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế này đi, sau khi khai giảng em tranh thủ những ngày nghỉ đến làm trợ lý cho anh, như vậy thì có thể kiếm được tiền để trả rồi. Đương nhiên, tiền của anh là mất lãi đấy, còn cụ thể bao nhiêu thì để xem tình hình em trả thế nào đã.”

Những điều này anh sớm đã nghĩ rồi, chỉ có như vậy thì Nhã Lan mới chịu nhận tiền của anh.

“Đương nhiên, sau này sẽ không bao giờ anh nhắc tới chuyện em gả cho anh nữa, trừ khi em đồng ý.”

“Cảm ơn anh Kiên Vỹ.” Lý do của Thành Kiên Vỹ khiến cô không có cách nào từ chối, cũng đúng là cô rất cần số tiền này: “Em sẽ cố gắng trả anh nhanh nhất có thể, tiền lãi anh quyết.” Giải quyết được vấn đề học phí, tảng đá trong lòng cô như được nhắc đi, tâm trạng cô đột nhiên khá hơn rất nhiều.

“Được.” Thành Kiên Vỹ cũng vậy, anh vui mừng vì sau này lại có thể cùng Nhã Lan làm việc.

Khi họ đang vui mừng vì việc Nhã Lan có thể thuận lợi khai giảng, một chiếc xe Porsche màu hồng đang đỗ phía sau, từ cửa sổ xe, đầu của Thanh An thò ra ngoài, cô ta lạnh lùng quan sát một lát rồi nói với người phía trong: “Tiểu Từ, đưa cho tôi máy ảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Boxboy

Một hồi chuông kéo dài, cuối cùng thì cũng có người nhắc máy, Trương Thanh An lên tiếng: “A lô, phóng viên Lý à? hiện nay tôi đang có ảnh người vợ mới cưới của Lãnh Mạn Nguyên hẹn hò với người đàn ông khác, anh có hứng thú không? Ô, vậy tốt, tôi chúng ta gặp nhau nhé, đúng rồi, anh định báo

đáp tôi thế nào đây? Lên trang bìa như lần trước? vậy thì còn tạm được! tôi biết hợp tác với anh rất vui vẻ mà, được rồi, tôi gặp nhé!”

Cúp máy xong, trên mặt Trương Thanh An hiện rõ nụ cười đắc ý, cô tay miệng vừa thổi năm đầu ngón tay sơn nhũ đỏ lòm vừa suy nghĩ gì đó, rồi nhanh chóng chiếc xe được lái đi.

Sau khi tạm biệt Thành Kiên Vỹ, Nhã Lan đi tới căn phòng nhỏ mà cô cùng với Uyển Nhân thuê. Diện tích căn phòng không lớn, trong phòng có vài thứ đồ nội thất đã cũ, một chiếc giường mà nằm lên cũng kêu cọt két, cô và Uyển Nhân cùng ngủ trên chiếc giường đó và cũng thường cùng nằm nói về chuyện tương lai.

Vào kì nghỉ, Uyển Nhân tìm được công việc gia sư toàn thời gian vì thế cũng không về nhà với bố mẹ. Vốn định nói tin tốt lành với cô bạn thân, thế nhưng vẫn còn sớm Uyển Nhân chưa tan làm. Uyển Nhân sinh ra trong một gia đình bình thường, cha mẹ cô chỉ có thể lo cho cô tiền học phí, còn mọi sinh hoạt phí thì cô đều phải tự lo liệu cho bản thân.

Thực ra Nhã Lan rất ghen tỵ với Uyển Nhân, cô có ba mẹ và một người anh trai luôn yêu thương cô, cô có một gia đình trọn vẹn. Những điều này là những thứ mà Nhã Lan khát khao nhất.

Tới khi nào cô mới có một mái ấm hạnh phúc của riêng mình? Nhã Lan nằm xuống giường, chiếc ga giường mỏng tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng của nước xả xả phòng, đó là mùi của sự sạch sẽ. Nhã Lan ngửi cái mùi hương này, hai mắt cô lim dim lại.

“Linh Linh, đây chính là nhà mới của chúng ta.” Cô bé Nhã Lan nhỏ nhỏ đen đen xấu hổ đứng sau phía mẹ, đi vào một căn biệt thự không biết lớn hơn bao nhiêu lần so với cái nhà lụp xụp của cô trước đây.

Căn biệt thự với nhiều tấm thủy tinh trong giúp cho ánh sáng tự nhiên truyền vào khắp căn nhà. Mỗi thứ đồ gia dụng trong nhà đều sáng bóng, nhìn rất sang trọng. Trong phòng mọi thứ được bày biện đẹp mắt, Nhã Lan chỉ nhìn thấy những thứ này trong các cửa hàng gia dụng khi mà mẹ cô đi làm công việc vệ sinh cho bọn họ. Mỗi lần cô nhìn thấy một mảnh giấy dán trên sản phẩm, ngày đó cô vừa mới nhận biết chữ số, cô cẩn thận đếm, cô thấy nhiều số 0 quá, mà đó mới chỉ là một bộ sofa thôi.

Sau này mẹ cô mới nói cho cô biết, những chữ số đó là giá sản phẩm, bộ sofa đó trị giá cả gần hai trăm triệu. Hai trăm triệu là một con số thế nào? Nhã Lan khi còn nhỏ cũng không rõ, có điều, cô đã thử đếm tiền rất nhiều lần nhưng chưa lần nào được đếm tới tiền triệu.

Chiếc bàn phía trước có đặt một cái tivi cỡ lớn! Nó phải cao bằng cả người cô, kể cả là dang hai cánh tay ra chưa chắc cô đã có thể ôm được nó. Hình ảnh được chiếu lên rất rõ nét, những người trong tivi đó chân thực tới mức như thể họ sắp bước ra ngoài với cô vậy. Ánh sáng đỏ vàng chạy khắp trước mặt cô. Trong nhà cô cũng có một cái tivi, màn hình chẳng to hơn mặt cô là mấy, là loại đen trắng, màn hình lúc nào cũng mờ như thể cách một tấm vải vậy.

Căn nhà này rộng quá! Nhã Lan nghĩ, căn phòng của cô và mẹ cô chỉ để được một chiếc giường, một chiếc bàn và một cái tivi là đã chật chội rồi, hàng ngày cô và mẹ cô ăn cơm đều phải ngồi trên đầu giường, những cuốn sách yêu thích của cô cũng chỉ có thể đặt ở đuôi giường, lâu ngày không được ánh sáng chiếu mà chúng mốc cả lên.

Thứ mốc lên không chỉ có sách, họ sống trên một căn gác xép nhỏ trên tầng không có cửa sổ, kể cả ban ngày cũng đều phải bật đèn, chăn và quần áo của mẹ con cô cũng đều bốc mùi ẩm mốc, cứ mấy ngày lại phải phơi một lần. Nếu gặp phải thời tiết mưa râm thì chỉ biết chịu vậy. Do đó, tấm ga giường của mẹ con cô bị mốc mà giặt cũng không đi được.

Ở trong căn nhà thế này thì sách của cô chắc là không bị mốc nữa đâu chứ?

Nhưng khi ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt lạnh lùng và như đang nhìn kẻ thù thì cơ thể nhỏ bé của cô liền co rúm lại, cô túm lấy vạt áo của mẹ sợ hãi. Trên ghế sofa có một người phụ nữ ăn mặc sang trọng với nét mặt nghiêm nghị và tuổi chắc lớn hơn mẹ cô đang ngồi đó. Bà ta vắt hai chân lên nhau, hai tay khoanh trước ngực, toàn thân phát ra sự phẫn nộ, bà ta nhìn mẹ con cô như nhìn những kẻ đến từ hành tinh khác.

“Mau, mau gọi mẹ cả đi!” mẹ cô cố gắng kéo cô đang nép ở phía sau về phía trước, đẩy cô trước mặt người phụ nữ đó: “Chị ạ, con bé còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, chị đừng tức giận.”

Mẹ cô rụt rè như người giúp việc trước mặt người phụ nữ đó, trên môi là nụ cười để lấy lòng bà ta.

“Còn nhỏ? Vẫn còn nhỏ sao? Thúy Thúy nhà này bằng tuổi nó đã biết rót trà mời người khác rồi đấy!” Bà ta nhìn Nhã Lan với ánh mắt mỉa mai.

Rót trà? Cô cũng biết, cô còn biết nấu cơm, giúp mẹ rửa chân, giúp mẹ giặt quần áo. “Cháu cùng...” Nhã Lan mở miệng đang định nói nhưng mẹ cô liền đặt hai tay lên vai cô khẽ ấn xuống, ra hiệu cho cô không được nói tiếp.

“Ồ, đây là em gái à?” Một bé gái béo ục ịch, cao hơn Nhã Lan một cái đầu đi ra, trên người cô ta mặc một chiếc váy liền thân xinh đẹp, đôi giày đi dưới chân còn có thể phát sáng, Nhã Lan nhìn lại bộ đồ cô mặc trên người, cô ghen tỵ tới mức chảy cả nước miếng.

Cô cũng rất muốn mua một chiếc váy như vậy nhưng tiền lương của mẹ cô thấp quá, nuôi cô không đủ, cô bé hiểu chuyện Nhã Lan chưa từng đòi hỏi mẹ cô một cái gì.

“Chị!” Mẹ nói nhà mới của ba còn có một người anh, một người chị, đây chắc là người chị thứ hai mà mẹ cô nói đúng không. Nhìn thấy cô bé chặc tuổi mình, cô cũng cảm thấy bớt căng thẳng hơn.

“Lại đây chị tặng em một món quà!” Chị hai trong tay cầm một cái hộp, cô ta giờ lên giờ xuống, bên trong nhất định có thứ gì đó rất thú vị, Nhã Lan không đón lấy món quà vì cô cũng không có quà gì để tặng lại cho chị hai.

“Cầm lấy đi, đảm bảo em sẽ thích.” Cái đầu to bự và hai má lúng lỉnh của chị hai lắc qua lắc lại, rồi nở một nụ cười kì lạ, cô ta kéo lấy tay Nhã Lan và đặt hộp quà vào tay cô em gái mới gặp: “Mở nó ra đi!” chị hai mệnh lệnh.

Nghe lời một chút, như vậy chị hai mới thích. Nhã Lan nghe lời mở hộp quà ra.

“A....” trong hộp liền chồm lên một thứ nhìn như quỳ, hơn nữa lại còn phát ra thứ âm thanh ghê rợn, giống như âm thanh truyền lên từ địa ngục.

Nhã Lan bị dọa làm cho sợ hãi, cô hét lên một tiếng, vứt chiếc hộp đi ra xa, phui phui tay vội lùi về phía sau, toàn thân cô run lên không ngừng.

“ha ha ha....” chị hai đắc ý cười điên cuồng: “Đây là boxboy đáng yêu nhất đấy!”

Boxboy trở thành thứ đồ chơi đầy tiên mà cô được biết đến.

“Có giáo dục thể không hả, vứt đồ bừa bãi vậy à.”

“Đúng là cái đồ nhà quên, ngay đến cả những thứ như thế cũng chưa từng chơi.”

“Nhà này lại có kẻ ăn không rồi, đúng là bực cả mình.”

“Yên tâm đi, sau này những trò vui bất ngờ như vậy còn nhiều lắm, ha ha...”

.....

Lời mẹ cả và chị hai tranh nhau nói vang lên bên tai cô liên hồi, cô cảm thấy dây thần kinh trên đầu mình như sắp đứt ra: “A...a....” cô khó chịu mà kêu lên.

“Nhã Lan, Nhã Lan, cậu tỉnh đi, tỉnh lại đi.” Nhã Lan nghe thấy tiếng gọi lo lắng vang lên bên tai mình, cô mở mắt ra, khuôn mặt Uyển Nhân hiện ra trước mắt cô.

“Uyển Nhân?” Nhã Lan nhìn xung quanh, cô phát hiện bản thân mình vừa ngủ mơ trong căn phòng trọ.

Ánh đèn vàng yếu ớt đang cố len lỏi vào mỗi góc căn phòng và nhắc nhở Nhã Lan rằng cô vừa mơ một giấc mơ không vui vẻ gì: “Mấy giờ rồi?” cô dụi dụi hai mắt, cô vẫn chưa tỉnh hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đi đâu rồi

“Hơn 8 giờ rồi, tớ tan làm rồi này. Nhã Lan, sao cậu lại tới đây?” Uyển Nhân đỡ cô lên và hỏi.

8 giờ? Nhã Lan dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô kêu lên: “Trời ơi muộn thế rồi cơ à! tớ phải đi đây.”

Ngồi lên chiếc xe bus đi về hướng tây, cuối cùng thì cũng tới khu gần căn biệt thự nhà họ Lãnh, men dọc theo con đường nhỏ đi một đoạn dài nữa, phải tới gần ba giờ đồng hồ sau cô mới về tới nhà. Cái khu vực này quá hẻo lánh, nếu như không phải trên đường thỉnh thoảng có người đi lại thì thực sự cô không dám quay về.

Vừa mới bước tới trước cánh cổng sắt, khuôn mặt lo lắng của thím Liễu liền hiện ra trước mặt cô: “Nhã Lan, cô đi đâu thế mà muộn thế này mới về nhà. Tổng giám đốc như đang phát điên lên trong phòng kia kia, mau vào đi.”

Thím Liễu kéo tay cô đi thẳng vào phòng khách, còn chưa vào tới cửa cô đã nghe thấy tiếng gầm: “Cậu làm lái xe cái kiểu gì thế hả, người đi đâu mà không biết? Đúng là đồ vô dụng! Còn không mau lái xe đi tìm người đi!”

Một người hấp tấp chạy ra bên ngoài, dường như vừa bị những câu nói đó dọa cho mất hồn, anh ta sau khi nhìn thấy Nhã Lan thì trên miệng nở nụ cười như gặp được cứu tinh, sau đó nói vui mừng: “Bà chủ về rồi, bà chủ về rồi.”

Nhã Lan nhận ra giọng nói đó là của Đại Hưng, là Đại Hưng. Cô đang đoán, nhất định là Đại Hưng không làm tròn nhiệm vụ là bám sát lấy cô nên khiến cho Lãnh Mạn Nguyên tức giận.

“Ừm, thôi không cần nữa đâu, gọi tất cả mọi người giải tán về đi, thế nhé!” Bước chân vào phòng thì nghe thấy Lãnh Mạn Nguyên mặt sầm xuống, đang

gọi điện thoại, sau khi nhìn thấy Nhã Lan anh nói vài câu như vậy rồi cúp máy.

Sự việc được giải quyết xong, mọi người đều lui xuống dưới, chỉ còn lại cô đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Mạn Nguyên.

“Đi đâu về?” Anh với khuôn mặt u ám cất tiếng hỏi, rồi một tay anh đập xuống ghế sofa biểu thị cô ngồi xuống.

Nhã Lan nghe lời ngồi xuống bên cạnh anh, anh tức giận tới nỗi nghe hơi thở cũng cảm thấy khó khăn. Cô nuốt nước bọt, hít thở một hơi thật sâu, cô cố gắng giữ bình tĩnh và nói: “Xin lỗi, tôi đi ra ngoài dạo loanh quanh nên về muộn, đừng trách Đại Hưng, đều là do tôi...”

“Đủ rồi.” Giọng nói không vui cắt ngang giọng nói cô, Lãnh Mạn Nguyên chú ý thấy mái tóc có phần bù xù của cô.

Nhã Lan háng giọng một tiếng, cô cũng biết tóc mình không bình thường, cô lúng túng đưa tay lên vuốt vuốt: “Tôi đi tới nơi trước đây ở đợi một người bạn, không ngờ ngủ quên mất.”

“Thành Kiên Vỹ?” Lãnh Mạn Nguyên dường như gần giọng nói ra ba từ đó.

Nhã Lan giật mình ngẩng đầu lên nhìn anh, sao lại biết tên Thành Kiên Vỹ? Anh điều tra về cô sao?

“Nhà nhiếp ảnh của công ty váy cưới LV Studio, hẳn ta có sức cuốn hút mãnh liệt với cô thế à?” Chỉ cần là thứ anh muốn biết, không có thứ gì là không tìm được, đó là sức mạnh của đồng tiền.

“Không, không phải.” Nhã Lan vội vàng phủ nhận: “Tôi đợi một bạn nữ học cùng.” Cô không biết bản thân tại sao lại phải vội vàng phủ nhận thế, do cô không muốn Lãnh Mạn Nguyên hiểu nhầm cô sao? Hay là không muốn Thành Kiên Vỹ bị tổn thương? Hoặc là cả hai lý do, Nhã Lan cảm thấy bản thân mình dường như sợ điều đầu tiên hơn.

Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng nhìn Nhã Lan với ánh mắt hoài nghi trong vài giây, cuối cùng anh gạt đầu tỏ vẻ tin tưởng.

Tâm trạng Nhã Lan đột nhiên khá hơn rất nhiều, cô không ngờ có một ngày Lãnh Mạn Nguyên sẽ tin bản thân mình, điều này có phải cho thấy anh đã bắt đầu công nhận cô, không còn tùy tiện hiểu lầm cô?

Tốt quá rồi, trên mặt Nhã Lan nở một nụ cười thật tươi.

Lãnh Mạn Nguyên bị nụ cười của Nhã Lan làm cho ngây người ra. Hàng ngày có không biết bao nhiêu cô gái tranh nhau cười với anh, nhưng chỉ có nụ cười của cô là đơn thuần nhất, trong nụ cười đơn thuần đó là vẻ đẹp hút lấy hồn người. Cô không hề trang điểm, thậm chí ngay cả son môi cũng không đánh nhưng đẹp hơn cả chục lần những cô gái trang điểm cầu kì ngoài kia, thậm chí đẹp hơn cả mấy chục lần.

“Lãnh Mạn Nguyên, Lãnh Mạn Nguyên?” Nhã Lan nhìn khuôn mặt ngây ra của anh với vẻ hiếu kì, không biết tại sao anh lại nhìn cô ngây dại đi như thế!

“À!” Lãnh Mạn Nguyên lúng túng thu ánh nhìn về, trong đầu anh đang nghĩ mình lại bị cô gái này hút hồn rồi. Chẳng phải anh đã thề là sẽ gãy vò cô sao?

“Được rồi, không còn sớm nữa, nghỉ ngơi đi.” Lãnh Mạn Nguyên lúng túng đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc, vón mái tóc của anh đang được chải vào nếp thì giờ lại rối tung lên rồi. anh đứng lên, đi qua Nhã Lan, đi về hướng tầng hai.

“Lãnh....Mạn Nguyên, chuyện ly hôn của chúng ta....” Nhã Lan nhớ ra việc ly hôn, cô thử gọi anh lại.

“Có việc gì thì để ngày mai nói đi.” Lãnh Mạn Nguyên rõ ràng là không nghe thấy cô nói gì, anh đi thẳng một mạch lên tầng.

Ngày mai? Ngày mai rồi lại ngày mai, rốt cuộc tới khi nào cô mới có thể nói rõ với anh về việc này? Nhã Lan bất lực lắc lắc đầu, đồng hồ trước mặt đã chỉ 12 giờ, xem ra, cũng chợp mắt vài tiếng rồi mai nói tiếp vậy.

Ăn bữa sáng xong, khuôn mặt u ám của bà Trương xuất hiện trước mặt cô: “Tổng giám đốc vừa gọi điện tới, mời cô đến công ty đợi cậu ấy, cậu ấy có việc muốn nói với cô.”

Ồ, cuối cùng thì anh cũng có thời gian để nói về chuyện ly hôn với cô rồi! Nhã Lan đoán thế. Đại Hưng đang đứng đợi sẵn ở phòng khách, xem ra được cử về để đón cô.

“Lên xe đi!” cô mặc trên người một chiếc quần bò hơi bạc và một chiếc áo phông cũng không còn mới, mái tóc đen của cô buộc gọn phía sau gáy, Nhã Lan nhìn có vẻ rất mộc mạc và giản dị. Bộ quần áo này là một trong số những bộ cô mang về từ hôm qua, những bộ mà Lãnh Mạn Nguyên tặng đều quá đắt đều không hợp với cô, chỉ có những bộ quần áo thể này mới hợp với một sinh viên nghèo như cô.

“Hả?” Đại Hưng ngờ người ra mắt vài giây, anh đỏ mặt lên và xác nhận: “Bà chủ, chúng ta có thể xuất phát rồi á?”

Cô gạt đầu và bước chân lên xe.

Trong phòng làm việc, Nhã Lan ngồi trước máy tính, khi anh thông qua màn hình camera nhìn thấy chiếc xe của mình đang được lái vào bãi đỗ xe, khuôn mặt anh bất chợt nở một nụ cười hiếm có.

Trong tay anh là một chiếc ước tăng tiền đầu tư, đó là chiếc ước dành cho công ty nhà họ Quắc. Với tư cách là con gái thứ hai nhà họ Quắc, anh tưởng

tượng được khuôn mặt vui mừng của cô. Đương nhiên, bọn họ sẽ lại cùng ăn bữa trưa để gia tăng tình cảm với đối phương.

Không biết tại sao, mỗi khi nhớ tới nụ cười của Nhã Lan là anh dường như quên hết mọi thứ. Tuy công ty nhà họ Quắc đã hoạt động ổn định và đang đi vào quỹ đạo, nhưng vẫn chưa phải là công ty hoạt động hiệu quả trong số các công ty bất động sản, Lãnh Mạn Nguyên chọn công ty của nhà họ Quắc, không thể phủ nhận là có cả lý do riêng trong đó.

Đây là lần đầu tiên Nhã Lan tới công ty của Lãnh Mạn Nguyên, cô không ngờ rằng phòng làm việc của anh lại ở trên cao như thế, hơn nữa lại vô cùng tráng lệ, đúng là xa xỉ. Tòa nhà gần 90 tầng gần như đa số đều là các phòng ban của Thiên Ôn, một tấm biển treo ở đại sảnh ghi rõ mỗi tầng với nhiệm vụ và có bộ phận nào. ở phía cao nhất cô nhìn thấy hàng chữ “Phòng tổng giám đốc.”

Tại tầng thứ 90, phòng tổng giám đốc. với thiết kế hình xoắn ốc, mỗi tầng đều có diện tích cả mấy ngàn mét vuông, một mình anh cần tới một phòng làm việc với diện tích rộng như vậy sao?

Điều làm Nhã Lan ngạc nhiên không chỉ có thế, trong đại sảnh của tòa nhà, những cô lễ tân nhìn như người mẫu đều mặc những bộ sườn xám bó sát người, với thân hình cao dong dỏng, đôi chân dài thướt tha làm cô không thể không chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Có điều bề ngoài xinh đẹp nội tâm rẻ rách

Bọn họ dù bận rộn nhưng lại tiếp những vị khách là phóng viên rất nhiệt tình, làm cho người ta cảm thấy một kiểu bận rộn có sắp đặt.

Trong khán phòng có rất nhiều loại hoa quý hiếm được trưng bày, hoa tuy đẹp, thế nhưng lại bị những cô gái lễ tân xinh đẹp che mất cảnh tượng đó.

“Xin hỏi, cô tìm ai vậy?” Một cô lễ tân bước đến trước mặt căn Nhã Lan.

“Tôi tìm tổng giám đốc Lãnh, Lãnh Mạn Nguyên.” Nhã Lan trả lời.

“Cô có quan hệ như thế nào với tổng giám đốc.” Cô lễ tân bắt đầu thăm dò Nhã Lan, cô nhìn cách ăn mặc của cô, trong ánh mắt của cô có sự hoài nghi. Ngay đến cả một người dọn dẹp trong Thiên Ôn cũng ăn mặc đẹp hơn Nhã Lan.

“Tôi là... um” Nhã Lan do dự, cô không muốn nói với nhân viên lễ tân rằng bản thân mình trước mắt vẫn là vợ của anh, nhưng, cô lấy lý do gì để lên trên đó đây? Đúng rồi, Nhã Lan vừa cười vừa nói với nhân viên lễ tân: tổng giám đốc Lãnh gọi tôi đến đây!

“Tổng giám đốc gọi cô đến ư?” Cô gái lễ tân thể hiện rõ thái độ không tin tưởng, biểu cảm xem thường lại tăng lên một cấp, ngày đến cả Nhã Lan cũng cảm thấy được điều đó. “Cô à, cô có chắc không vậy, làm sao tổng giám đốc lại có thể gọi một người con gái bần hàn như cô đến đây được?” Cô ấy cũng đã chứng kiến khá nhiều những cô gái khác của tổng giám đốc thế nhưng chưa bao giờ nhìn thấy ai lại ăn mặc như Nhã Lan.

Thật là bần xỉn, nếu như loại con gái như cô ta có thể lên giường với tổng giám đốc, vậy có khác nào cô ta có thể là vợ của tổng giám đốc sao.

“Cô à, cô có thể nói với tổng giám đốc một tiếng là cô có thể biết ngay là anh ấy có gọi tôi hay không.” Nhã Lan không muốn tranh luận với cô lễ tân đầy quyền lực này thêm nữa. Bề ngoài thì xinh đẹp mà nội tâm dè rách, có lẽ nào công ty của Lãnh Mạn Nguyên lại toàn thu nạp những loại nhân viên như vậy.

“Tổng giám đốc đang bận, không phải là cô muốn gặp là được.” Lễ tân đánh mông một cái bỏ đi trước mặt cô, chần đi lối đi hướng đến chiếc cầu thang máy chín mươi tầng.

Vừa đúng lúc, Trương Thừa Ân đi vào trong đại sảnh, cô lắc eo đi về phía này. Trong cái khung cảnh đó, cô nhìn thấy cô lễ tân phụ trách liên hệ với tổng giám đốc đang tranh luận với một cô gái khác.

Cách ăn mặc của cô gái đó khiến cho cô phải cau mày, không biết ở đâu ra loại con gái từ khu ổ chuột nào lại dám đến đây gây rối. Lại còn muốn lên tầng chín mươi phòng tổng giám đốc, đúng thật là không biết tự lượng sức!

“Những chỗ như thế này là nơi để loại người như cô đến hay sao?” Cô đang chuẩn bị giáo huấn tên ngốc kia một bài học không biết trời cao đất dày là gì. Người con gái đó cùng với lễ tân cùng lúc quay đầu, cô nhận ra Nhã Lan.

Ồ, thật là tốt quá rồi! Trương Thừa Ân thật không ngờ ông trời lại thiên vị cô như vậy. Trong chiếc túi nhỏ của cô có đựng một quyển tạp chí Tinh Mộng số mới nhất, đây là tạp chí lá cải nổi tiếng nhất. Vừa mới hôm qua cô và phóng viên Lý có buổi nói chuyện giao lưu với nhau, những nội dung được thêm ném mà cô muốn đăng đã được đăng lên trang đầu của cuốn tạp chí, lại còn đính kèm theo một số bức hình minh họa làm bằng chứng. Dưới tấm hình đầy sexy của cô, là hàng chữ được đặc biệt viết lớn và nổi bật với nội dung «Bà chủ của Thiên Ôn sao lại ngoại tình».

Nếu như có thể đứng trước mặt cô ta và trước mặt của Lãnh Mạn Nguyên phan phui câu chuyện của cô ta, thì đúng thật là kịch tính. Phần nào cũng

mường tượng ra được cảnh Lãnh Mạn Nguyên sẽ có phản ứng kích động như thế nào, làm tốt có khi sẽ li hôn ngay lập tức.

Chỉ nghĩ đến đó thôi, cô ta bắt đầu nở một nụ cười trên khuôn mặt chất đầy phấn giống như một bông hoa được tưới quá nhiều chất béo. “Yo, đây chẳng phải là cô Lãnh sao? Tiểu Lưu, ngày đến cả cô Lãnh mà cô cũng dám can ả, còn không mau tránh ra!” một hình ảnh giống như một nữ chủ không muốn nhường đường của cô lễ tân được hiện lên, ánh mắt của cô ta bắt đầu chuyển đến cơ thể của Nhã Lan.

Lễ tân không ngờ đến người con gái bần hàn đó lại là vị hôn phu mới của tổng giám đốc, khiến cô giật mình đến nỗi đơ ra tại chỗ, không dám ho he một tiếng. Cô ta nói bao nhiêu lời nói mất lịch sự, có lẽ công việc này cũng không còn nữa rồi.

Trong khi đó Nhã Lan, quay đầu lại thăm dò Trương Thừa Ân, cô nhận ra cô gái đó, chính là người con gái mà đúng vào cái đêm tân hôn của cô đã hết sức thân mật với Mạn Nguyên lại còn dẫm lên chân của cô.

“Nhã Lan à, mấy người đó thật là không có mắt gì cả, ngay đến cả cô mà cũng không nhận ra, chút nữa để tôi báo Nguyên đuổi việc cô ta!” Cô ta mở miệng là gọi Nguyên, dường như là có vẻ rất thân thiết với Lãnh Mạn Nguyên. Nhìn thấy vẻ mặt đầy phẫn uất của Nhã Lan, cô ta liền bước một bước ra phía trước, cầm lấy tay Nhã Lan, “đi, để tôi đưa cô lên.”

Nhã Lan bị cô ta đẩy vào trong thang máy, cô gái lễ tân ngoại cửa khóc thảm thiết, không ngưng hướng về phía cô xin lỗi: “phu nhân, tôi thật sự là không biết mà, xin cô đừng nói với tổng giám đốc đuổi việc tôi!”

“Thôi, về sau đừng có nhìn người khác bằng con mắt nông cạn đó.” Cánh cửa thang máy trước khi đóng lại, cô lạnh nhạt nói, coi như là tha thứ cho cô ta.

“Nhã Lan, cô thật là tốt quá, loại người như vậy nhất định không được giữ lại.” Trương Thừa Ân vừa rút ra chiếc gương nhỏ từ túi tuốt tắt lại về ngoài vừa nói.

Nhã Lan không trả lời cô ta, cô biết Trương Thừa Ân với Lãnh Mạn Nguyên quan hệ của họ không phải tầm thường, nhìn thái độ của cô ta hôm nay, có lẽ việc tốt của hai người sẽ không còn được lâu dài nữa. Cũng tốt, Nhã Lan có thể vì bản thân mà giải thoát mình khỏi bàn tay ma quỷ của Lãnh Mạn Nguyên, cô cảm thấy vui vì điều đó.

Chỉ có điều cô không biết rằng, Trương Thừa Ân từ ngày bị Lãnh Mạn Nguyên cho một cái bạt tai từ đó đến nay không còn được cho phép gặp Mạn Nguyên nữa. Trương Thừa Ân là người mẫu của công ty giải trí cấp dưới của Mạn Nguyên, chẳng qua dạo gần đây chuẩn bị cho lần sân sang làm diễn viên, có chút việc cần đến công ty để thương lượng, nên mới có thể thuận lợi bước vào sảnh lớn của tập đoàn như vậy.

Còn cô gái lễ tân vừa rồi nghĩ rằng là cô ta đi cùng với Nhã Lan nên mới không can lại.

Mục đích của Trương Thừa Ân là đến phơi bày chuyện của Nhã Lan, có điều cô ta cũng muốn làm hoà với Lãnh Mạn Nguyên, tốt nhất là có thể kéo anh ta xuống. Được làm bà chủ của nhà họ Lãnh, đó là giấc mơ của biết bao nhiêu người!

Sự thay đổi về thái độ của cô ta với Nhã Lan khiến cho cô có một cảm giác gì đó không may sắp đến.

Theo đó là một tiếng ting, thang máy dừng lại ở tầng chín mươi. một hành lang rộng lớn, bóng bẩy sang trọng, với tông màu chủ yếu trắng đen, trên đường đi, họ đi qua phòng họp cao cấp, phòng nghỉ, phòng giải trí, còn có cả phòng dùng bữa của tổng giám đốc, Trương Thừa Ân nhẫn nại giới thiệu cho Nhã Lan.

“Những nơi này, nếu như không phải là do tổng giám đốc đặc biệt cho phép thì tuyệt đối không được vào. Nguyên là một người bận rộn, chỉ cần anh ấy làm việc là sẽ không biết trời đất, ngày hay đêm, thậm trí có lúc ngay cả trong bữa cơm anh cũng phải cùng các vị lãnh đạo cấp cao bàn bạc chuyện làm ăn, thông thường sẽ là vậy. Có điều, anh cũng là một người hết sức lãng mạng.”

“Ồ.” Nhã Lan không để tâm trả lời, đối với cô những điều đó cô cũng không để ý được bao nhiêu. Sự lãng mạn đối với cô dường như cũng không có mối quan hệ lớn lắm, hầu hết thời gian của cô được dâng hiến cho công việc và chuyện học.

“Đây là phòng làm việc của tổng giám đốc, chắc chắn Nguyên còn ở trong đó, chúng ta vào thôi.” Phía dưới lầu đã thông qua bộ đàm báo cáo sự việc Nhã Lan đến tìm, do vậy cả đoạn đường không có một ai ngăn cản họ. Phòng làm việc tổng giám đốc đang mở hé, thông qua đó có thể nhìn thấy hình ảnh làm việc chăm chỉ của Mạn Nguyên.

Tiếng của Trương Thừa Ân đã làm ảnh hưởng đến Mạn Nguyên, anh dừng bút, ngẩng đầu lên, một khuôn mặt điển trai anh tú thoáng chút hiện lên nét không vui. “Sao có lại đến đây?” sao cô lại dám đến đây, Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy Trương Thừa Ân từ trong con người của anh đang phát ra nổi tức giận, không phải là anh ta đã phái người đưa tầm séc chia tay rồi sao?

“Ồ, tôi đi cùng với Nhã Lan đến đây.” Trương Thừa Ân bị khuôn mặt lạnh lùng của Mạn Nguyên khiến chi phải e dè, vội vã lôi Nhã Lan từ phía sau lưng cô.

Lãnh Mạn Nguyên sau khi nhìn thấy Nhã Lan sắc mặt anh tốt hơn lên, anh hướng ánh nhìn sang Nhã Lan. “Có đúng như vậy không?”

Ai đi cùng ai có gì khác nhau? Nhã Lan gật gật đầu, coi như thừa nhận. Lãnh Mạn Nguyên đưa ánh mắt thăm dò dừng lại vài giây ở Nhã Lan, rõ ràng anh không hề tin rằng làm sao cô ấy lại có thể tìm một người đã từng hãm hại mình để đi cùng mình đến đây. Có điều, không thấy Nhã Lan có phản ứng gì thêm, Lãnh Mạn Nguyên cũng không truy cứu tiếp, hững hờ chỉ về vị trí phía trước, nói với Nhã Lan: “ngồi xuống đây, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Chương 46: Ly hôn đi

“Vây, tôi ở đây đợi một chút, tôi chợt nhớ ra có chút công việc muốn thỉnh giáo anh.” Trương Thừa Ân mặt dày chọn cho mình một góc ghế sa-fa ngồi xuống, lấy ra cuốn tạp chí từ trong túi già bộ đang xem.

“Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.” Nhã Lan mở miệng, cô chỉ muốn nhanh chóng giải quyết việc li hôn của hai người.

“Đợi tôi nói xong đã.” Lãnh Mạn Nguyên bá đạo chặn lời cô, cầm lên tập tài liệu ở trên bàn, “tập tài liệu về hợp đồng vốn này là...”

“Ai ya, trời đất!” Trương Thừa Ân lớn tiếng kêu lên, làm gián đoạn lời của Lãnh Mạn Nguyên. “Mợ chủ của Thiên Ôn ngày hôm qua bị bắt gặp đi cùng với một người đàn ông khác, hết sức thân mật trên một con phố nào đó, còn có nắm tay, đi cạnh nhau. Đây, đây chẳng phải là đang nói...”

Trương Thừa Ân cố ý hướng mặt của cô ta về phía Nhã Lan, tiếng của cô ta đủ lớn để khiến cho hai người đang bàn chuyện nghe rõ được nội dung mà cô ta đang đọc.

Nhã Lan nhìn về phía của Trương Thừa Ân, cô không hề nghĩ tới bản thân cô và mợ chủ Thiên Ôn liên quan tới nhau, đương nhiên cô không có phản ứng gì là kinh ngạc. Nhìn sang Lãnh Mạn Nguyên, biểu cảm của anh nhanh chóng trở nên lạnh như những viên đá, cơ thể lạnh lùng của anh cộng thêm với cảm xúc không thể nói ra lời, đứng dậy ngay lập tức.

“Cầm qua đây!”

Trong cuốn tạp chí, tấm hình Nhã Lan cùng với Thành Kiên Vỹ bị chỉnh sửa vừa khớp với một bức tranh việc hai người nắm tay và ôm nhau. Trong bài viết, đã miêu tả lại một cách chi tiết quá trình hai người gặp nhau càng làm cho tấm hình càng trở nên sống động.

Lãnh Mạn Nguyên chậm chậm đưa cuốn tạp chí trong tay lên trước mặt Nhã Lan, nghiêng răng hỏi: “chuyện này, cô giải thích sao?”

Nhã Lan có chút nghi ngờ cầm lấy cuốn tạp chí, có chút gì đó không tin rồi nhìn tấm hình của mình và Thành Kiên Vỹ đang thân mật với nhau, lướt qua phần nội dung, không khống chế nổi tay mình, cô run lên.

Bài viết cùng với những tấm hình kết hợp quá đúng không chê vào đâu được, cô không tài nào nghĩ ra nổi, mình với Thành Kiên Vỹ lại có những hành động như vậy. Tuy nhiên, nói có sách mách có chứng, đừng nói là Lãnh Mạn Nguyên, ngay đến cả cô cũng đang nghi ngờ, liệu có đúng trong một khoảnh khắc nào đó có xảy ra những hành động như vậy?

Cô bắt đầu lúng lúng lại tất cả các ký ức trong đầu cô, kể từ khi hai người quen nhau nhưng không tìm thấy ký ức nào phù giống với tấm hình trên tạp chí.

Từ trước đến nay, cô không hề thân mật với bất kỳ ai, Thành Kiên Vỹ mặc dù anh thích gây trò cười với cô, nhưng họ cũng chưa bao giờ ôm nhau cả. Nếu như có, thì cũng chỉ là lần ở công viên lần trước, nhưng đó chẳng qua chỉ là vì để tránh cô khỏi bị dầm mưa mà thôi. Cô nhớ rõ hôm đó, Thành Kiên Vỹ chỉ mặc một chiếc áo xát nách, quần áo của anh thì được anh khoác lên người. Thế nhưng trong tấm hình này, rõ ràng là anh mặc một chiếc áo sơ mi.

“Hôm qua là đợi bạn cùng học đúng không? Hoá ra là đi hẹn hò với tình nhân?!” Lãnh Mạn Nguyên lớn giọng với cô, trong đôi mắt đó thoáng chút đau lòng, đương nhiên, chủ yếu vẫn là cơn giận dữ.

Hôm qua? Hôm qua cô có đi gặp Thành Kiên Vỹ thế nhưng hai người không có ôm nhau. Nhã Lan nhặt lấy cuốn tạp chí, vội vàng xác nhận lại. Đúng vậy, hôm qua đúng là Thành Kiên Vỹ mặc chiếc áo này, Nhã Lan nhớ Lại, lúc hai người chia tay, anh đặt tay lên vai cô, cổ vũ cô cố gắng học tập, còn muốn cô không cần quá lo lắng về chuyện tiền nong. Còn tấm hình hai người cầm tay nhau, chẳng qua cũng chỉ là trên đường có một cái cổng chưa được dựng nắp, không may cô chút nữa là bị té xuống cũng may nhờ có Thành Kiên Vỹ kịp thời ra tay kéo lại.

“Bọn họ sao lại có thể như vậy được cơ chứ!” Nhã Lan bị mấy người phóng viên đó hăm dọa đến kinh ngạc, cô cầm lấy cuốn tạp chí muốn giải thích rõ với Lãnh Mạn Nguyên.

“Làm chuyện đang xấu hổ như vậy, cô định thế nào!” Lãnh Mạn Nguyên khua tay gạt đi tay của cô, cuốn tạp chí dưới sức mạnh của cái khua tay đó của anh, đã bay xuống sàn nằm im trên mặt đất, bức hình hai người thân mật với nhau đang chêu chọc anh.

“Ly hôn đi.” Chắc chắn anh cảm thấy mất mặt lắm với chuyện như vậy, hoặc cũng có thể chỉ có li hôn mới làm cho anh cảm thấy dễ chịu, Nhã Lan với lí do chính đáng trả lời anh, “là do anh đề ra, nói là anh không thích tôi, hoặc với lí do khác, tôi có thể chấp nhận.”

Mặc dù Nhã Lan cảm thấy rất là oan ức, thế nhưng cô cảm thấy vậy cũng tốt. Không cần giải thích gì thêm, thứ nhất, Lãnh Mạn Nguyên sẽ không tin; thứ hai, càng thuận lợi cho Trương Thừa Ân bước vào nhà họ Lãnh; thứ ba, cô cần một không gian tự do, để có thể hoàn thành những học phần cuối

cùng cho kỳ học.

Như vậy đối với mọi người đều có lợi, vậy vì sao không làm như vậy đi?

“Ô, nói vòng vo một hồi như vậy, hoá ra là cô muốn ly hôn với tôi?” Lãnh Mạn Nguyên gần gập đầu, lại thêm những nhân tố nguy hiểm nữa, anh giống như một quả bom trên tay ngay lập tức phát nổ, sau khi ly hôn, cô muốn được gả về nhà gã nhiếp ảnh kia đúng không? Quả đúng là rất to con, nếu như mà mất đi một cái chân hay một cánh tay thì liệu cô có cần anh ta nữa không?”

“Lãnh Mạn Nguyên, anh định làm gì!” trực giác cho cô biết, không thể để Lãnh Mạn Nguyên làm tổn thương đến Thành Kiên Vỹ.

“Làm cái gì! Cô sẽ được biết ngay lập tức!” Lãnh Mạn Nguyên cầm lên bàn hợp đồng góp vốn, xe nát tan tành, ném chúng lên cao, những mảnh giấy từ từ rơi xuống, trong chớp mắt như nhà đờn tang tĩnh lặng nằm yên trên đất, ánh lênh nhưng tia sáng lạnh ngắt.

“Hừ, trừ phi tôi không còn cần cô nữa, còn không cô bỏ ý nghĩ đến chuyện bỏ tôi, đúng rồi, những cây nến đêm động phòng còn chưa dùng đến, cô nên nghĩ xem làm sao có thể làm tôi vui trở lại!” Một sải bước dài ra khỏi chiếc bàn làm việc, Nhã Lan còn tưởng rằng anh ta sẽ định tóm lấy cô, theo phản xạ tự nhiên cô liền co vai lại.

Lãnh Mạn Nguyên đi qua cô, đến bên Trương Thừa Ân. Anh liền kéo Trương Thừa Ân vào lòng, nghiêng mặt về phía Nhã Lan, nghiêng răng mà nói: “Tôi sẽ để cô sống ở bên tôi sống không bằng chết!”

Anh hôn lên môi của Trương Thừa Ân trước mặt cô, điên cuồng đến nỗi mất đi cả lí tính. Trương Thừa Ân tính sẽ khoe khoang trước mặt của Nhã Lan, nhưng thế rồi lại bị Lãnh Mạn Nguyên tuyệt tình cắn vào môi khiến cho cô phải kêu lên một tiếng: “Nguyên, nhẹ thôi, đau quá, đầu lưỡi của tôi chảy máu rồi.”

“Biến!”

“Nguyên...” Trương Thừa Ân rõ ràng đã bị giật mình, không còn sức chỉ còn biết dựa vào tường, cầu xin tình yêu đáng thương Lãnh Mạn Nguyên dành cho cô.

“Cút!” Con thịnh nộ của anh dường như có thể đốt cháy cả phòng làm việc, Trương Thừa Ân không dám ở lại, chỉ còn biết chạy ra khỏi căn phòng đó.

“Còn không cút!” Một khuôn mặt thò ra, Lãnh Mạn Nguyên cho rằng Trương Thừa Ân chưa cam tâm, nên càng lớn tiếng hơn nữa.

“Cãi nhau với chị dâu sao?” Ông Minh Thiên để lộ ra toàn khuôn mặt của anh, rồi từ từ cẩn thận bước vào, liếc một cái nhìn sang Nhã Lan đang ngồi trên ghế không một tiếng động. Thuốc nổ trong phòng quả thực là quá lớn, để một cô gái như tuyết ngồi lại trong nay quả đúng là người không biết thương hoa tiếc ngọc rồi.

Ông Minh Thiên sờ lên mũi mình, Lãnh Mạn Nguyên quăng cho anh một gương mặt sắc như kiếm, xem ra, đúng là giống tổ đang nổi lên.

“Em đến có việc gì.” Lãnh Mạn Nguyên ngồi trở lại chiếc bàn làm việc, trên ngời vẫn còn tức giận nhưng cũng đã ngớt đi đôi phần.

“Ô, SUPER gọi điện đến, nói việc đã làm xong, bây giờ chúng ta có cần qua luôn không?” Ông Minh Thiên mới nhớ ra mục đích đến đây.

“Em nghĩ sao?” Một câu phản vấn, xem chút nữa đóng băng luôn Ông Minh Thiên.

Khuôn mặt nho nhã của anh làm ra vẻ sợ hãi nhìn về phía Nhã Lan, rồi trả lời: “đương nhiên, đương nhiên, xe đã chuẩn bị xong hết rồi.”

“Đi.” Lãnh Mạn Nguyên không thèm quay đầu lại rồi khỏi căn phòng ngay lập tức, Ông Minh Thiên dừng lại giây lát, cười cười với Nhã Lan.

“Chị dâu, em gọi tài xế đưa chị về.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Loại chân dài lắm chuyện đang ghét

Nhã Lan coi như bị Lãnh Mạn Nguyên giam lỏng, ngoại việc chỉ biết còn ở lại trong phòng, còn đâu cô cũng không được đi. Vừa nhận được cuộc điện thoại từ mẹ, vốn dĩ Thiên Ôn muốn kêu góp vốn cho Quốc Thị, đột nhiên bị rút, vốn dĩ lễ ký hợp đồng được tổ chức ngày hôm nay cũng đã bị hủy.

Việc này đối với Quốc Thị mà nói, là một tổn thất rất lớn, bỏ cô không vui chút nào, di và chị hai mượn thời cơ để ăn hiếp cô.

Ài! Nhã Lan nhẹ nhàng thò dài một cái, trong phòng mùi thức ăn phảng phất, cô cảm thấy bí bách lạ thường. Bỏ qua một bàn đầy sơn hào hải vị, Nhã Lan tiến về phía chiếc cửa sổ, mở nó ra, hít một hơi thật sâu.

Cốc, cốc, cốc, cách gõ cửa có nhịp điệu, tấm quần Trương với hình dáng beo béo xuất hiện trước cửa.

“Bà Lãnh, tôi đến dọn dẹp phòng.” Bà nhìn lên bàn ăn đồ ăn gần như còn nguyên vẹn, mặt bà xì ra, “bà Lãnh, đồ ăn không hợp khẩu vị bà sao?”

“Rất ngon.” Nhã Lan trả lời một cách ngắn gọn.

“Ồ.” Tấm quần Trương không nói gì thêm. Bà vô cùng không hài lòng với công việc hiện tại. Ngày hôm qua trở về, Lãnh Mạn Nguyên đã kêu bà phụ trách trông coi Nhã Lan, ngày ba bữa, bà đường vốn là tấm quả nhà ọ Lãnh do chính tay Bà Lãnh chọn bà, thế mà giờ đây bà trở thành người đi chăm sóc một đứa nhà ở!

Có điều lúc đó Lãnh Mạn Nguyên thật đáng sợ, anh ta chỉ tay vào chân bà cảnh cáo bà làm việc cho tốt, nếu không kể cả bà Lãnh có đến cũng không cuu được bà. Có lẽ nào Mạn Nguyên đã biết được là bà được bà Lãnh phái đến để theo dõi tình hình của anh và Nhã Lan.

Tạm thời phải nhẫn nhịn đã, nghĩ đến thù lao hậu hĩnh, cộng thêm thi thoảng bà Lãnh lại cảm đến những món đồ giá trị không tầm thường, Trương tấm quần gần gập đầu, tiếp nhận nhiệm vụ này.

Bà giả vờ như đang thu dọn đồ ăn trên bàn, nhưng thực chất là đang nhìn trộm Nhã Lan đang đứng ở phía cửa sổ. Người con gái này khi mới đến, đã bà một cái, nếu như một ngày nào đó cô ta thật sự được tổng giám đốc yêu chiều, thì lúc đó đúng là bà không còn đất dụng võ rồi.

Trên khuôn mặt bà thoáng chút nguy hiểm, bà đẩy chiếc đồ ăn ra ngoài, cũng không chào Nhã Lan một tiếng. “Alo, bà Lãnh đó à, uk có biến mới, là như thế này... bà sẽ về sao? Ồ, được, được cảm ơn bà.” Đẩy chiếc xe ra hành lang, Trương tấm quần liền móc ở trong túi ra chiếc điện thoại, gọi ngay cho bà Lãnh đang du lịch ở bên Mỹ. Kết thúc cuộc điện thoại, những nếp nhăn trên khuôn mặt của bà dần dần được giãn ra, để lộ một nụ cười đầy âm mưu.

Nhã Lan đương nhiên là không biết đến gương mặt đáng sợ đó của bà, và cô càng không biết đến ngoài kia, trên các con hẻm nhỏ, các tạp trí lá cải đang được bày bán đầy đường, trên những trang tạp trí đó đầy là những hình của của Lãnh Mạn Nguyên, Thành Kiệt vũ và cô, với các tiêu đề khác nhau, nhưng nội dung thì cùng viết về cuộc tình tay ba của ba người.

Có một số phóng viên đổi việc thậm trí còn mơ hảnh một chuyên đề, có ý chạy theo xu thế đến cùng.

“Ngay lập tức gọi điện cho những tạp trí đó, kêu những phóng viên đó ngay lập tức gỡ bài xuống, nếu như ngày mai vẫn còn những tin đại loại như vậy thì bảo họ chờ mà đóng cửa đi.” Từ văn phòng làm việc trên tầng chín mười của tổng giám đốc vắng vắng tiếng quát tháo, Lãnh Mạn Nguyên chút con giận trong một phút chốc tắt cả đồ vật trên bàn bị anh văng hết xuống đất, có mấy cuốn tạp trí bị ném vào góc xó, tên đó có in hình mặt của Nhã Lan.

“Mẹ nhà nó chứ!” Một chân dấn mạnh lên, khuôn mặt đó bị hấn lên một vết chiếc giày da, Lãnh Mạn Nguyên phần nộ liền đi đi lại lại trên tấm hình đó, dường như muốn nghiền nát Nhã Lan thành cững mảnh vỡ.

Uông Minh thiên với ánh mắt đáng tiếc, nhìn lên cuốn tạp trí bị Mạn Nguyên đi đi lại lại thành cục, tay đan vào nhau, cơ thể dựa vào, thoải mái ngồi xuống chiếc ghế duy nhất còn nguyên vẹn. Ngăn cản chuyện này cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu muốn dứt điểm chấm dứt thì cũng ta phải mở một cuộc họp báo, tốt nhất là có cả chị dâu đi cùng.,,”

“Lại là buổi họp báo, tôi mời bọn họ đến là chỉ vì chuyện tầm phào này sao?” Đấm một cú lên chiếc ghế sô pha đã nằm sẵn trên đất, để lại cái lỗ.

Anh sờ chiếc mũi của mình, Uông Minh Thiên vì bản thân vẫn còn lành lặn không bị tổn thất gì mà vẫn cảm thấy vui vẻ. “Không mở họp báo cũng được, nhưng anh không sợ, lão phật gia lấy lý do bắt anh phải lấy Lý Doanh Doanh sao? Trong tay bà ấy hoàn toàn có quyền sinh sát anh.”

“Shit!” một chân anh đá bay chiếc kệ để tạp trí, ngay lập tức phân thành bốn năm mảnh, anh đứng trượng nghĩa.

“Trong lúc tình hình chưa được nắm chắc không nên đắc tội với mẹ anh, lại có thể giải quyết một cách hợp lý chuyện của anh, mở cuộc họp báo là biện pháp tốt nhất.” Khuôn mặt thư sinh hiện ra nét tự tin đối với bản thân, Uông Minh Thiên được giao cho xử lý chuyện này.

“Vậy còn không mau đi chuẩn bị!”

Lại là một chận giải quyết vụ bê bối.

Tập đoàn Thiên Ôn khi loạn lên, Thành Kiên Vỹ cũng từ những tờ báo lá cải trên đường mà biết được chuyện này, anh ngoài việc hết sức bàng hoàng thì còn lo lắng hơn cho Nhã Lan.

Hình ảnh ba người trên tạp trí, bên cạnh là vô số các nữ nhân khác, những phóng viên rảnh việc—đếm số lượng các nữ nhân trước đây đã từng có tin đồn không hay với Lãnh Mạn Nguyên làm chủ đề. Trong đó, có một tấm, là tấm hình chụp chung của Lãnh Mạn Nguyên và một nữ nữ, phía dưới miêu tả thời gian, địa điểm, bối cảnh họ gặp nhau, thậm trí còn có hôn nhau, đi khách sạn. Ngày 24 tháng 8, không phải là ngày hôm qua sao? Đúng là đáng chết.

Thành kiệt vũ tức đến nổi xé vụn ra cuốn tạp trí đó.

“Alo, Uyển Nhân à, dạo này cô có liên lạc với Nhã Lan không? Sao cơ, hôm nay cô gọi điện nhưng tắt máy à? Được rồi, tạm biệt.” Thành Kiên Vỹ lo lắng vội vàng cúp máy rồi gọi thêm mấy lần cho Nhã Lan. Hết lần này đến lần khác nhắc nhở tắt máy làm cho anh cảm thấy nhưng như bị dơi xuống cùng

cốc.

Không phải cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi chứ. Anh tưởng tượng ra cảnh toàn thân Nhã Lan mà máu tươi nằm dưới chân của Lãnh Mạn Nguyên, tim anh đau thắt lại như bị xe ra từng mảnh nhỏ.

Không được, tôi phải đi xem cô ấy thế nào.

“Không có mắt à? Đá loạn trên đường, đá hỏng có tiền đền không?”

Thành Kiên Vỹ chỉ nghĩ đến Nhã Lan, không cần thận đá phải chiếc chậu hoa, một ông chủ đang sửa xe lớn tiếng mắng anh.

Thành Kiên Vỹ cũng không xin lỗi, thản nhiên nhìn một cái với chiếc chậu hoa không hề sút mẻ gì, tiếp tục đảo bước, ở phía sau người đàn ông đó vẫn đang tiếp tục la mắng.

“Ông chủ à, người ta cũng chỉ là sờ một chút vào đồ của ông, có gì mà ông lại dữ như vậy.” một người quen chạy đến chầu ông.

“Đây là ông không biết thôi, chậu hoa này là đưa đến nhà họ Lãnh, người ta trả tiền gấp đôi, có thể hỏng được sao?”

Nhà họ Lãnh? Tiếng của ông đủ lớn để đến người đi xa như Thành Kiên Vỹ cũng nghe thấy được, anh bi hai chữ Lãnh gia thu hút.

“Ông chủ, ông nói là nhà họ Lãnh nào?” Thành Kiên Vỹ chạy quay lại, liền hỏi dồn ông.

“Nhà nào vào đây nữa, Lãnh gia nhà giàu nứt đổ đổ vách, anh lại không nghe nói sao, làm hỏng đồ nhà họ anh chỉ có...”

“Ô, ô, tôi biết rồi” Thành Kiên Vỹ không để ý đến vị lão bản vẫn đang thao thao bất tuyệt nói, liền cất bước chạy đi xa.

“Ông nhìn đi, tôi vừa mới nhắc tới anh ta đã bị dọa sợ chạy mất rồi.” Chủ tiệm quán chi tay về phía Thành Kiên Vỹ đắc ý mà nói.

Thành Kiên Vỹ vẫn chưa đi xa, rẽ ở một khúc cua, anh từ một nơi khác chạy vòng lại. Chủ của tiệm vẫn đang từng chậu từng chậu chuyển lên xe, ông đang nghĩ, làm sao có thể lại gần hơn thùng xe của chiếc xe đây.

“Bà nó à, com chín chưa, ăn com xong là phải lên đường luôn!” ông chủ tiệm chuyển chậu xong, đẩy một cái đóng sập cánh cửa chiếc xe lại, trong căn phòng vọng ra tiếng người phụ nữ, ông cầm lấy chiếc khoá đi vào trong tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Lãnh mạn nguyên không muốn

Thành Kiên Vỹ chạy đến phía sau xe, cũng may, chưa khoá. Anh thăm dò một lúc, cũng may là đang giờ trưa, trên đường không có người. Anh mở cửa xe, thoát một cái, anh nhảy lên xe đi sâu vào trong, tìm một không gian vừa đủ ẩn mình trong đó.

Đầu giờ chiều, một chiếc xe trở hàng đang lại đến nhà họ Lãnh, dừng lại ngay bên trong chiếc cổng tự động đóng. Chủ tiệm xuống xe, mở cánh cửa xe thì đột nhiên bị một người gọi ngăn lại. “ô, được rồi.” ông liền chạy về hướng đó, để lại cánh cửa đã được mở hé ra.

Thành Kiên Vỹ nhanh nhẹ vượt qua mấy chậu hoa, nhảy xuống xe. Anh vội vàng chạy theo hướng mà ông chủ tiệm đi, rồi sau đó nấp sau một hòn núi giả.

“Ông chọn lấy cách tốt nhất chuyển lên lầu, chú ý nhé, phòng cuối cùng trên lầu bên tay phải là phòng của bà chủ chúng tôi, ông chỉ có thể đặt trước của phòng, không được vào. Hơn nữa, các chậu hoa của ông phải đảm bảo sạch sẽ, như vậy đi, tôi đi lên cùng ông, nếu như không sạch, thì nhất định phải rửa.” Hai người vừa rời đi, Thành Kiên Vỹ ngẩng đầu lên ngắm nhìn kiến trúc tuyệt đẹp của căn nhà, căn phòng đầu tiên bên tay phải, anh xác định phương hướng xong, một Mặh chạy lên lầu.

Đối với những chuyện ở bên ngoài, cô không hề hay biết gì, cô đứng một rồi, liền dựa vào cửa sổ, ngắm những chú chim bay qua cửa sổ, còn cả những đám mây trôi tự do ở phía xa bầu trời. Cô thấy nhớ những ngày tháng tự do tự tại đó, cô và Uyển Nhân nắm tay nhau đi trên con đường đầy bóng cây thẳng tắp đó, cùng nhau thảo luận về tình hình công việc cũng như việc học tập của nhau.

Uyển Nhân và cô tính cách không giống nhau, cô thích cười, cũng thích kể chuyện cười, mỗi lần đều chọc cho cô cười không ngớt.

“Cô ở đâu ra mà lăm chuyện cười như vậy.” Nhã Lan thật sự báỉ phục trước khả năng chọc cho người khác cười của cô.

Uyển Nhân lắc mái tóc. “ Cô biết không? Cô cười lên trông rất xinh, đúng vậy, còn đẹp hơn cả những bông hoa kia. Nhìn thấy phía ngoài bóng cây một bông hoa. “Minh muốn nhìn thấy cau cười, Mỗi ngày để làm phiền bạn cùng lớp giúp mình tìm hoa.”

“Đi đi.” Nhã Lan vỗ vào lưng của Uyên Nhân, hai người vui vẻ bước đi trên con đường.

Đúng vậy, lúc đó cô giống những đám mây và chú chim trên trời kia, tự do tự tại, mặc dù có khó khăn, vất vả một chút nhưng lại rất vui vẻ.

“Anh Kiên Vỹ?” Thật là ngoài sức tưởng tượng, Nhã Lan dụi dụi mắt, tưởng mình hoa mắt.

“Nhã Lan, em ổn chứ? Lãnh Mạn Nguyên có bắt nạt em không?” Thành Kiệt vũ nhìn thấy Nhã Lan mắt liền sáng lên, anh nhìn cô từ trên xuống dưới, kiểm tra xem cô có bị thương chỗ nào không.

“Em không sao, sao vậy, sao anh lại đến đây?” Thành Kiên Vỹ trước giờ không xem báo lá cải, anh không biết vụ việc đó. Nhã Lan nhìn ra phía ngoài, người qua người lại rất đông đang chuyển đồ. “Sao anh vào được đây? Ở đây rất nguy hiểm”

“Em không sao là tốt rồi.” Thành Kiên Vỹ thở phào nhẹ nhõm, “Nhã Lan, xin lỗi, hại em tổn hại đến thanh danh.”

Tổn hại đến thanh danh? Anh biết rồi sao? “Anh Kiên Vỹ, sao anh...”

Nhã Lan quay người lại, nắm lấy tay áo anh, nhìn vào mắt anh.

“Xin Lỗi.” Thành Kiên Vỹ mắt đi tự nhiên né tránh ánh mắt của cô, anh lại xin lỗi, “Hôm đó đúng là anh quá sơ ý, hại xem bây giờ hai bên đường các tạp chí đều trích em”

Trong lòng anh cô như một vị thánh thần, nhìn thấy những đầy dẫy những cuốn tạp chí đang chỉ trích về cô, anh chỉ hận là không tìm thấy đám phóng viên đó, đánh cho chúng một trận bán sống bán chết.

“Nhã Lan, chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này.” Nghĩ đến những tấm hình của Lãnh Mạn Nguyên trên cuốn tạp chí cùng với những cô gái khác mà anh cảm thấy buồn cho Nhã Lan, một tay kéo cô, anh quyết định đưa cô đi. Lãnh Mạn Nguyên không hiểu và trân trọng yêu cô, nhưng anh thì hiểu điều đó!

“Anh Kiệt, đừng có như vậy.” Nhã Lan gỡ tay của anh ra, ngăn cản hành động thô lỗ đó của anh lại, “chúng ta không ra khỏi đây được.”

Nhìn qua cửa sổ, đầy dẫy những người bảo an đi đi lại lại, không có cơ hội để chôn, đừng nói là thoát ra khỏi nhà họ Lãnh, mà ngay đến cả ra khỏi căn nhà này còn khó.

“Nhã Lan, em đừng nghĩ nhiều như vậy, em chỉ cần đi theo anh là được, cho dù có phải chết, anh cũng phải đưa em ra khỏi nhà họ Lãnh.” Thành Kiên Vỹ đã thực sự mất đi lý trí, lại một lần nữa cô nắm lấy tay Nhã Lan, kéo ra phía ngoài.

Hai người họ thi nhau kẻ kéo người cản, căn bản đều không nghe thấy tiếng còi xe, càng không nhìn thấy một chiếc xe dài, sang trọng lamborghini đang chậm chậm đi vào.

Đương nhiên sức lực của Nhã Lan không đủ để chống lại Kiên Vỹ, cô đã bị anh lôi ra đến cửa. “Anh Kiệt, đừng như vậy nữa...”

Dầm---

Tiếng mở cửa vang lên, nhưng lại không phải là do Thành Kiên Vỹ mở, mà là---một khuôn mặt điển trai, khôi ngô tuấn tú xen chút tà ác đang ở trước cửa, sắc mặt bốc chốc từ thanh mát thần nhiên biến thành lạnh lùng, không khi nhanh chóng kết đọng lại---“Lãnh Mạn Nguyên?!” Với những biểu cảm khác nhau, cùng một cách xưng hô, Nhã Lan và Thành Kiên Vỹ như bị dập khuôn, cố định ở một tư thế ở trước cửa, tay của họ vẫn nắm lấy nhau nhưng lại không còn hành động kẻ kéo người la nữa.

Ánh mắt sắc như kiếm của Lãnh Mạn Nguyên dừng lại ở hai bàn tay nắm lấy nhau, mười đầu ngón tay nắm chặt lấy nhau nhưng cây kim đâm vào con người anh, đến thất thần.

Bộ đồ Hamani trên cơ thể anh, cộng thêm tông màu đen càng làm tăng thêm vẻ ác quỷ của anh, giống như thần chết đến từ địa ngục. Toàn thân anh toát ra sự phẫn nộ, những sợi tóc trên trán anh đang rung lên vì sự tức giận đó. Vung tay lên, gạt đi hai bàn tay còn đang nắm lấy nhau, Lãnh Mạn Nguyên tức giận lớn tiếng: “Ngoại tình ngay cả trong nhà, cô còn có mặt mũi sao?”

Anh mắt đầy sự khinh bỉ, giống như đang nhìn một con kĩ nữ đang đợi bán thân!

“Không liên quan tới cô ấy, là do tôi tự đến, tôi muốn cứu cô ấy!” Thành Kiên Vỹ chặn trước mặt của Nhã Lan, che đi ánh mắt như dao cắt của Lãnh Mạn Nguyên.

“Cứu cô ta, người đủ tư cách sao?” một chiếc giày màu đen được đá đến, vốn dĩ Kiệt thành có thể tránh, nhưng anh không thể để cho Nhã Lan ở phía sau anh bị thương được, anh cần rằng, nhận lấy cú đá đó.

Lãnh Mạn Nguyên tiến thêm một bước, đóng lại cánh cửa phía sau, cắt đi tất cả mọi ánh nhìn. Nhã Lan chống tay đứng dậy, cô nhìn thấy Thành Kiên Vỹ nhô ra một vùng máu từ miệng.

“Anh Kiên Vỹ!” Nhã Lan lúc này không còn nghĩ được thứ gì, cô chỉ biết bò đến bên Kiên Vỹ. Hơi thở nặng nề của Thành Kiên Vỹ chuyển đến một tin chẳng lành, cú đá vừa rồi khiến anh bị thương không hề nhẹ! “tại sao anh lại có thể như vậy chứ!” Nhã Lan hướng ánh mắt đầy phẫn nộ của cô sang

Lãnh Mạn Nguyên, như lên án anh.

“Còn tần nhẫn hơn thế, cô có muốn xem không?” Lãnh Mạn Nguyên không thèm đoái hoài đến cô, đi thẳng tới trước mặt của Thành Kiên Vỹ, gấp người xuống nắm lấy ca vát của Kiên Vỹ, nhắc bổng anh ta lên.

“Lãnh Mạn Nguyên, anh định làm gì, dừng tay lại, có gì chúng ta có thể thương lượng.” Nhã Lan nhanh chóng nắm lấy tay của Lãnh Mạn Nguyên, hi vọng có thể cứu giúp Thành Kiên Vỹ thoát khỏi móng vuốt quỷ dữ của anh. Bàn tay của Lãnh Mạn Nguyên cứng như đồng, cô dung tay kéo, dùng răng cắn nhưng đều không có tác dụng, ngược lại còn bị anh ta đẩy cho một cái, khiến cô văng ra rất xa.

“Lãnh Mạn Nguyên, dừng mà...”

Có gắng nhiều máu hơn nữa được chảy ra từ miệng Thành Kiên Vỹ, anh ngã sấp xuống đất, nằm bất động trên sàn.

“Anh Kiên Vỹ! Anh Kiên Vỹ! Lãnh Mạn Nguyên, anh đừng có đánh nữa, tôi xin anh.” Nhã Lan hét nhìn Thành Kiệt Vỹ rồi lại đến Lãnh Mạn Nguyên, nước mắt của sự yếu mềm không ngừng chảy, làm mắt cô nhật nhoà dần đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tôi phải làm như thế nào mới có thể cứu được anh ấy

Lãnh Mạn Nguyên lấy chân dẫm lên bàn tay của Thành Kiệt vũ, “Là bàn tay này đúng không? Là bàn tay này vừa động vào vợ của tôi đúng không được.”

Nhã Lan chưa kịp ngăn cản, thì Thành Kiên Vỹ đã kêu lên một tiếng xé gan xé thịt, tiếp đó là âm thanh của những xương ngón tay bị nghiền nát... đúng quả thật là sồn cả gai ốc.

Nhã Lan lấy tay che miệng lại, nước mắt không ngừng tuôn, thật khó mà tin được tất cả những gì đã xảy ra, cô không ngừng lắc đầu. Thành Kiên Vỹ chảy máu đến nỗi làm mờ đi bàn tay anh khiến cho trái tim của Nhã Lan vỡ thành từng mảnh vụn, toàn thân đau nhức ê ẩm. Tay của anh ấy, tay của anh ấy, đó là bàn tay mà anh dùng để điều chỉnh máy ảnh, đó là bàn tay anh dùng để chụp lại những tấm hình đẹp nhất, dùng để thể hiện sự hạnh phúc, thời khắc đó, trên cánh tay đó toàn là một màu đỏ au của máu! Màu đỏ đó, quá đối tàn khốc, quá đối vô tình, quá đối tàn nhẫn! Nhã Lan khóc lớn thành tiếng, nếu như có thể, cô tình nguyện thay anh nhận lấy sự trừng phạt đó.

“Lãnh Mạn Nguyên, sao anh lại có thể ác độc như vậy!” Cô thật sự tuyệt vọng, chỉ về hướng Lãnh Mạn Nguyên mà lên án, đôi mắt to tròn của cô nhìn chăm chăm về người con trai đứng trước mặt cô dường như chỉ muốn ăn to nuốt sống anh ta. Cơ thể cô run lên bần bật, răng nghiến ken két vào nhau, đầu gối cô mềm đi, quỳ trên sàn, toàn thân cô toát ra một vẻ bi thương. “Hãy tha cho anh ấy, Lãnh Mạn Nguyên, chỉ cần anh tha cho anh ấy, anh bảo tôi làm gì cũng được.”

Cô trở nên điên cuồng, trước cảnh tượng thảm khốc như vậy, khiến trái tim cô kiên cường với một cú đánh thật mạnh. Sau khi lên án, cô cúi người xuống, chỉ cần cứu được Thành Kiên Vỹ, cô tình nguyện nhận thua!

“Nhã Lan, em... dừng... dừng... mau... cứu lấy anh ấy!” Thành Kiên Vỹ với tiếng nói trầm nhỏ cho thấy sự xu nhược và yếu ớt của anh.

Cô nhìn thấy, Thanh Kiên Vỹ đang cố gắng chống dậy, bò về phía cô. “Anh Kiên Vỹ, anh...” trên cả một đoạn đường, về máu bê bết, khiến ai cũng kinh sợ. Nhã Lan thực sự không chịu nổi nữa, cô quỳ xuống đón lấy Thành Kiên Vỹ. “Đều là do em, do em, em hại anh đến nông nỗi này, anh Kiên Vỹ, em xin anh, xin anh, nhất định không được có chuyện gì xảy ra với anh...”

Tiếng khóc thảm thiết dần dần biến thành tiếng khóc đầy oan hận, bi thương, Nhã Lan đỡ lấy Thành Kiên Vỹ với đôi tay gãy xương biến dạng, khóc đến nỗi ruột gan đứt đoạn.

“Nhã Lan, đừng khóc.” Thành Kiên Vỹ ngồi dậy, dùng cánh tay không bị thương nắm lấy bờ vai đang run lấy bẩy của cô, “anh làm em sợ rồi, anh xin lỗi.”

Anh kéo cô ngã vào lòng, nở một nụ cười đầy khó khăn, chỉ xin có thể an ủi được Nhã Lan. Một cơn đau khiến cho anh không còn cười được, anh chỉ biết dùng cánh tay duy nhất nắm lấy tay cô, chuyển thêm dũng khí cho cô. Nhã Lan chìm đắm trong sự đau khổ, cô hoàn toàn dựa sát vào cơ thể anh, biểu thị sự bất lực của mình.

Ánh mắt của Lãnh Mạn Nguyên liền dừng lại ở cái ôm của hai người, toàn thân anh toát ra hơi thở của một con mãnh thú, lại một lần nữa nắm tay anh nắm chặt lại, từng tiếng răng rắc của ngón tay kêu lên. Cảnh tượng trước mắt lại càng làm anh tức điên lên, trái tim đầy sự kiêu hãnh của anh bị từng dao từng dao đâm vào.

“Quốc Nhã Lan, cô qua đây cho tôi!” không biết từ lúc nào, Lãnh Mạn Nguyên đã rút ra một khẩu súng, nòng súng chĩa thẳng vào đầu của Thành Kiên Vỹ.

“Lãnh Mạn Nguyên, anh định làm gì!” Nhã Lan lấy cơ thể nhỏ bé của mình che lấy Thành Kiên Vỹ, dùng lời nói thăm thiết hỏi Lãnh Mạn Nguyên.

Lãnh Mạn Nguyên vẫy vẫy khẩu súng trong tay mình, cười lên một cái đầy tức giận. “Nếu như cô còn không qua đây, tôi sẽ bắn vỡ tung đầu anh ta.” Anh dùng miệng bùm lên một tiếng.

Tiếng cười rộn cả tóc gáy chỉ có thể nghe được từ địa ngục, Nhã Lan lấy tay bịt lại đôi tai mình, cự tuyệt âm thanh đó đang xâm lấn cô.

“Lại đây!” con ác quỷ đó đưa tay ra, cùng với một nụ cười đầy máu, để lộ ra những chiếc răng anh đầy chất độc.

“Lại đây!” con quỷ đó mở rộng móng vuốt tiến về phía cô, khẩu súng trên tay nó lại gân thêm, ngấm thẳng vào đầu Kiên Vỹ.” Tôi đếm đến ba, một...” từ trong cổ họng hắt phất ra thứ tiếng đó.

“Đừng, tôi qua.” Giọng điệu cầu xin, Nhã Lan đưa ra cánh tay trắng muốt của cô, nước mắt đã rơi xuống, nhưng mắt cô không rời khỏi cánh tay bị đánh gãy của Thanh Kiên Vỹ.

Không một chút thương hoa tiếc ngọc, Nhã Lan bị Lãnh Mạn Nguyên lôi một cách thô lỗ vào trong lòng. Bàn tay anh nắm chặt lấy cơ thể của Nhã Lan, cánh tay cầm súng thu về đồng thời ngấm chuẩn lên đùi của Thành Kiên Vỹ.

“Chẳng phải anh đã nói rồi sao...”

“Aaa...”

Ba tiếng súng vang lên, không biết bao nhiêu dịch thể bay lên trước mắt, rồi rơi xuống sàn, từng giọt giọt, đỏ như hoa mai...

Nhã Lan nhìn thấy trên đùi của Thành Kiên Vỹ biết bao nhiêu là những cái lỗ, máu tươi ào ạt tuôn ra, ướt sũng cái quần màu xám giò của anh. “Không phải anh nói, chỉ cần tôi qua chỗ anh là anh có thể tha cho anh ấy sao, sao anh lại có thể không giữ lời như vậy được cơ chứ!” Nhã Lan nắm lấy phần áo phía ngực của anh, hỏi giọng đanh thép, nước mắt cô cứ tuôn ướt đầm khuôn mặt cô, và cả áo của anh ta.

“Tôi chỉ nói không bán nát đầu anh ta, chứ không nói sẽ không bắn đùi anh ta.” Lãnh Mạn Nguyên điềm nhiên như không thổi thổi miệng súng, lạnh nhạt đáp lời cô.

“Người chỉ đơn giản là một con quỷ giết người không chớp mắt, đi chết đi!” Nhã Lan sau khi lên án anh ta, liền đẩy một cái thật mạnh lên người anh, thế nhưng cơ thể anh giống như một ngọn núi, không chút nhúc nhích.

Thành Kiên Vỹ nằm trên sàn lạnh ngắt, không có động tĩnh gì, giống như đã chết đi một nửa.

“Anh Kiên Vỹ.” Nha Linh muốn đi đỡ lấy anh.

“Nếu như cô qua đó, tôi thật sự sẽ lấy đi tính mạng của anh ta!” Lãnh Mạn Nguyên không cần ra tay, giọng nói đầy lạnh lùng của anh ta cũng đủ để ngăn cản bước chân cô.

“Cô yên tâm, anh ta chết không nổi, nhưng tôi không dám đảm bảo là anh ta sẽ không chết vì mất quá nhiều máu.” Lãnh Mạn Nguyên thu lại khẩu súng, tìm lấy một chỗ rồi ngồi xuống, một khuôn mặt lạnh lùng, đối với anh ta giết một người chẳng khác nào như giết một con kiến.

Nhã Lan, với khuôn mặt tràn đầy sự phẫn nộ, cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn về phía người đàn ông đó, nếu như cô có súng, ngay lập tức không chút do dự cô sẽ bắn vỡ đầu người đàn ông đó! Có điều, việc duy nhất bây giờ là cô phải làm sao không để Thành Kiên Vỹ chết!

“Anh nói đi, tôi phải làm sao, anh mới cứu anh ấy.” Máu chảy càng ngày càng nhiều, trên sàn đã hình thành nên một bãi máu, như một lời cảnh tỉnh anh ấy sắp chết. Lắc đầu, cô thật sự sợ mình sẽ mất đi lý tính.

“Đi cùng tôi đến buổi họp báo, đối mặt với đám phóng viên đó, giả vờ như là một cặp vợ chồng hạnh phúc.”

“Được!”

Còn sự lựa chọn nào khác không? Cô nghiêng răng, từ trong miệng chuyền ra đầy mùi máu tanh.

“Lại đây.” Lãnh Mạn Nguyên ra lệnh.

Nhã Lan giống như một linh hồn, nghe lời tiến lại phải trước mặt hắn, mặt không biểu cảm. Mặt của cô trắng như một tờ giấy giấy, đầu tóc thì bị mồ hôi làm cho ướt nhèm, những sợi tóc rối bời dính trên lưng cô, vai cô, hai bên mặt cô, má cô, bị nước mắt dính lấy, nhếch nhác.

Chiếc váy ngủ trên cơ thể cô đầy những vết nhăn, xen lẫn với những vết máu, càng làm tôn lên cái vẻ nhếch nhác của cô, hiện rõ sự đáng thương của cô.

Những ngón tay dài được duỗi ra, nhẹ nhàng vuốt đi nhưng sợi tóc trên mặt cô, kéo lấy chiếc váy ngủ của cô, tâm trạng của Lãnh Mạn Nguyên dường như tốt hơn lên nhiều. “Đi tắm đi rồi hãy khoác lên người một bộ đồ thật đẹp, trang điểm, tôi đợi cô dưới lầu.”

Ngoảnh đầu nhìn Thành Kiên Vỹ vẫn án binh bất động nằm đó, Nhã Lan không thể nào đi đâu, cô vẫn đứng im ở đó.

“Mau đi đi, muộn nữa là không cứu được anh ta, đừng có trách tôi.” Võ vồ lên lưng cô, nhắc nhở cô mở cánh cửa.

Ngoài cửa bốn nhân viên phục đứng đó, tay cầm chiếc hộp. “Cô à, mời đi bên này.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Đối mặt với việc không được chung giường

Đơn giản chỉ chải chuốt nhẹ nhàng, cùng với giúp đỡ của những nhân viên phục vụ, cô khoác lên mình một bộ váy trắng ren Lesbian để lộ đầu gối, đi với đôi giày gao gót cùng màu, tóc được búi lên gọn gàng, để lại hai lọn tóc hai bên khuôn mặt cô. Khuôn mặt cô bắt đầu được trang điểm nhẹ, người phục vụ còn đặc biệt đánh thêm một lớp phấn hồng lên những chỗ không có màu đỏ của má trên khuôn mặt cô, để làm cho khuôn mặt cô càng trở nên tự nhiên.

Một đôi bông tai dài màu bạc kết hợp một cách ấn ý với khuôn mặt của cô để lộ ra một chiếc cổ dài của cô, và cứ với mỗi cử động nhỏ, nó làm cho cô toát lên được cái vẻ đẹp thanh lịch và cao quý.

“Cô thật là đẹp.” những người nhân viên cùng nhau thưởng thức và tán thưởng cái vẻ đẹp của người phụ nữ.

“Đã xong chưa? Đi thôi nào.” Cô lo lắng cho vết thương tình của Thành Kiên Vỹ, cô muốn mau chóng đi xem anh ấy thế nào.

“Cô với tổng giám đốc tình cảm đúng thật là mặn nồng, mới có không gặp một lúc đã nhớ rồi.”

Mặn nồng? Nhã Lan nhớ lại gương u ám đó của Lãnh Mạn Nguyên, toàn thân cô không thể không co lại, ở cùng với một con quỷ như anh ta, sẽ có mặn nồng ư?

“Cô có lạnh không?” Những nhân viên cảm thấy được cơ thể của Nhã Lan đang run lên từng đợt, vội vàng điều chỉnh lại nhiệt độ của điều hoà.

“Đi thôi.” Cô chuyển mình, bước nhanh về hướng căn phòng của mình.

Căn phòng không còn nữa bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên và Thành Kiên Vỹ, mặt sàn sạch tinh tươm, dường như tất cả mọi dấu tích của cuộc ẩu đả đã được xóa sạch, giống như không có bất cứ chuyện gì xảy ra trước đó vậy. Nếu như không thay mới bộ khăn trải bàn và ga giường, thì có lẽ cô rất khó mà tưởng tượng nổi, mình vừa trải qua một cảnh vô cùng thâm thê như vậy.

“Cô, tổng giám đốc đang đợi cô ở dưới lầu.” Giọng nói khốn khổ của thím Trương đột nhiên vang lên từ phía sau lưng cô, khiến cho Nhã Lan, người con gái còn đang bị ám ảnh trong bức tranh kinh sợ hoàn hồn quay trở lại giật nảy mình. Cô ngay lập tức quay đầu lại, nhìn về hướng thím Trương già béo, vâng một tiếng, đồng thời vội vàng đi xuống lầu.

“Anh Kiên Vỹ đâu?” trên chiếc xe, Nhã Lan nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên, với một khuôn mặt lạnh tanh, đang khoan thai nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lãnh Mạn Nguyên ngủ thiếp đi, một lúc lâu sau, lạnh lùng nói: “trong quá trình điều trị, chỉ cần cô nghe lời, tôi sẽ đảm bảo tính mạng của hân ta.”

Với đôi giày cao gót 7 phần đi trên chân, quả thực không hề dễ chịu chút nào, Nhã Lan ưỡn ngực, lấy sức bước làm cho mình tự nhiên hơn. “Đừng lo lắng gì hết, tất cả đã có tôi”. Lãnh Mạn Nguyên đưa tay ra ôm lấy eo cô, trong cái giây phút tỏ ra thân mật đó, cũng làm giảm đi những áp lực trên cơ thể cô. Chiếc đèn huỳnh quang, nơi mà hai người họ bước xuống xe chưa một lúc nào tắt, trên tất cả các con đường, các phóng viên với những ống kính dài ngắn nhắm chuẩn chỉnh vào phía họ rồi không ngừng đưa ra những câu hỏi. Lãnh Mạn Nguyên nhếch miệng không nói một lời, đồng thời ôm lấy gương mặt của Nhã Lan vào trong vòng tay anh, dưới sự giúp đỡ của những người bảo vệ tiến về phía trước.

Một cách mơ hồ, cô nghe thấy có rất nhiều người đang gọi tên cô, họ đều lớn giọng nói “ Cô có thể trả lời không? Cô có thể trả lời không?”

“Các vị, muốn có được câu trả lời mà các vị muốn, thì xin mời đến hội trường buổi họp báo, ở đó, các bạn có hỏi có giải đáp.” Dưới sự chỉ thị âm thanh rỗng rạc với khí thế hăng hái của Ưông Minh Thiên, chỉ trong chớp mắt, các phóng viên đã biến mất không còn một bóng người.

“Bà Lãnh, hôn nhân của hai người không hạnh phúc sao? Tại sao cô phải đi tìm người con trai khác?”

“Bà Lãnh, cô có thể nói một chút, cô và người con trai đó làm sao quen được nhau không?”

“Bà Lãnh, với cương vị là bà chủ của Thiên Ôn, người ngoại tình như cô có xứng đáng không? Cô không cảm thấy đây là một hành động không có đạo đức sao?”

“Bà Lãnh, cô có ý định ly hôn với tổng giám đốc Lãnh không? Sau khi cô ly hôn cô có lựa chọn công khai người con trai đó với giới truyền thông không?”

“Bà Lãnh, như chúng tôi được biết, theo như tin tức thì cô với người con trai đó đã quen biết nhau từ lâu, còn có mối quan hệ là đồng nghiệp của nhau, vậy thì hai người trước đây có phải là quan hệ nam nữ, rồi sau đó cô được sự đề mắt của tổng giám đốc Lãnh, cô mới bỏ anh ta?”

“Bà Lãnh, nghe nói lúc cô và tổng giám đốc Lãnh tổ chức đám cưới, cô đã từng bị bạn trai cũ để lộ ra những tấm hình trên giường của hai người, có chuyện này không? Cái gọi là bạn trai cũ có phải là chỉ anh ta không?”

“Bà Lãnh...!”

Tất cả các câu hỏi đều được dồn về phía của Nhã Lan, cả hội trường đều đặt câu hỏi, đa số là các phóng viên nữ, và họ dường như mạng một mối hận trong lòng, mỗi một câu hỏi lại sắc bén hơn câu hỏi trước.

Lần đầu tiên phải đối mặt với một tình cảnh như vậy, cái không khí mãnh liệt của hội trường như vậy về căn bản Nhã Lan không có cơ hội để nói. Cô muốn giải thích, thế nhưng cô chưa kịp mở miệng trả lời thì câu hỏi khác đã tới.

Cô hướng mình về phía của Lãnh Mạn Nguyên đưa ra tín hiệu cầu cứu, nhưng dường như anh ta tỏ vẻ không nhìn thấy, kiên định hướng ánh nhìn xuống dưới hội trường, một chữ cũng không nói, thậm chí là đến nhúc nhích một cái cũng không.

“Bà Lãnh, chúng tôi có tìm hiểu, người con trai trong tin tức đó họ Thành, là một nhà nhiếp ảnh cho công ty váy cưới, bố mẹ anh ấy di cư ra nước ngoài, tình hình kinh tế gia đình rất khá giả, ở thời điểm đó có phải vì nguyên nhân này mà đã nảy sinh mối quan hệ với anh ấy không?”

Nhã Lan dường như không muốn nói, cô hoàn toàn không biết về gia cảnh của Thành Kiên Vỹ, chỉ biết là bố mẹ anh ấy không ở bên cạnh anh.

“Bà Lãnh, tổng giám đốc Lãnh điều kiện tốt như vậy, cô có nghĩ rằng mình sẽ xin lỗi anh ấy trước mặt đồng người không? Cô có tình nguyện cứu vãn cuộc hôn nhân của mình không?” một vị phóng viên đứng dậy, chỉ về phía cô và hỏi.

Nhã Lan tức giận, cô không làm việc gì xấu cả, tại sao phải xin lỗi chứ, có lẽ nào là đám phóng viên này và Lãnh Mạn Nguyên đã thông đồng với nhau hết rồi sao? Cô đột nhiên đứng dậy, nói lớn: “Không, tôi không xin lỗi!”

“Vậy cô quyết định sẽ ở bên người người con trai họ Thành kia sao? Như vậy cô không cảm thấy đáng tiếc sao?”

“Không đáng tiếc, bởi vì chúng tôi...”

“Bởi vì mối quan hệ của chúng tôi rất tốt, Nhã Lan vô cùng hiền lành, tớ rất yêu cô ấy, giữa chúng tôi vốn dĩ không tồn tại sự hiểu nhầm.” Lãnh Mạn Nguyên cướp lời, kịp thời gỡ rối cho cô. “Tất cả mọi việc đều là do một số kẻ ác ý tạo nên, hấn tã chẳng qua cũng chỉ là muốn phá hoại mối quan hệ tình cảm của chúng tôi, chính vì vậy mọi người hãy giúp tôi kéo hấn ra. Xin cảm ơn.”

“Tổng giám đốc Lãnh anh có thể giải thích một chút về mối quan hệ của ba người không?” một phóng viên chộp được được thời cơ Lãnh Mạn Nguyên phát biểu liền đưa ra câu hỏi.

Lãnh Mạn Nguyên vòng tay ôm chặt lấy eo Nhã Lan, tình cảm sâu đậm nhìn Nhã Lan, rồi hướng về phía khán phòng đầy áp phóng viên nở một nụ cười hạnh phúc. “Tôi yêu cô ấy, chính vì vậy tôi phải để cho cô ấy có một không gian tự do thoải mái nhất, cô ấy cùng với một đồng nghiệp cũ gặp mặt tôi nghĩ cũng không đáng để nhắc tới. Nếu như mà có vấn đề thật, thì mọi người đã không phải gặp hai người họ trên phố mà có lẽ sẽ bắt gặp tại một căn phòng nào đó của một khách sạn nào đó, đúng không?”

Cả khán phòng dội lên một tiếng cười lớn, các phóng viên đề gằn gặt đầu biểu thị ý đồng ý.

“Cho nên, đây là có người đã rắp tâm phá hoại tình cảm của chúng tôi, mọi người nhất định phải giúp đỡ chúng tôi, bắt được hấn ta, nhờ cậy mọi người.”

Với câu trả lời đầy khéo léo, nhẹ nhàng đá đi quả bóng trở về với kẻ đầu têu, các phóng viên bắt đầu lên án chỉ trích hành động không có trách nhiệm của các tạp trí lá cải.

Phóng viên Lý phía dưới thính phòng không ngừng lau mồ hôi, không thể không hận Trương Thế Ân, nếu như không nhẹ dạ tin lời cô ta, cũng không đến nỗi trở thành kẻ thù chung của tất cả phóng viên giới truyền thông. Tuy nhiên, bây giờ phải làm sao nghĩ cách để bảo vệ mình mới được. “Tổng giám đốc Lãnh, như chúng tôi được biết, sau khi kết hôn thì tình cảm của hai người không được tốt cho lắm, căn bản là hai người không ngủ cùng nhau.” Phong viên Lý bất cứ giá nào, hấn ta không thể không nói ra những suy đoán mà hấn nghe được từ Trương Thế Ân.

“Ồ, vậy sao, vậy sao?” cả căn phòng dậy lên tiếng ồn ào náo động.

“Ồ, vấn đề này thật là khó nói, tôi không thể luôn ở trên giường với mọi người.” lời phát biểu của Lãnh Mạn Nguyên lại làm giắt lên một trận cười mang tính đồng tình một lần nữa, có những phóng viên thậm trí còn muốn tấn căn lại tên phóng viên họ Lý với đầy rã tâm này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Người vợ thích hợp nhất

“Đây là...” Phóng viên Lý mặt liền đỏ lên, không ngờ làm một phóng viên thâm niên như vậy mà cũng có lúc lại thê thảm như vậy. Có điều, không hổ là phóng viên lâu năm, hẳn ta tức khắc ra chiêu phản lại: “Nói chung, hai người cũng chưa từng cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật, tôi đã kiểm tra lại tất cả các khách sạn nhà nghỉ, đều không thấy bất cứ một ghi chép nào về việc hai người có đến ở ở đó, hơn nữa, nếu tôi nhớ không nhầm thì tổng giám đốc Lãnh ngày thứ hai sau hôn lễ đã tham gia một hoạt động thương nghiệp.”

Phóng viên Lý cho rằng mình đã nắm được điểm yếu của đối phương, nhẹ nhàng thở một hơi, lau đi những giọt mồ hôi trên cơ thể mình.

“Ô, điều này thì đúng là tôi vô cùng xin lỗi vợ của tôi.” Lãnh Mạn Nguyên hôn lên khuôn mặt của Nhã Lan, người khác nhìn lên đều cảm thấy đây là một đôi yêu nhau hết sức mặn nồng. “Do sự bận bịu và quá bận rộn với công việc, không như lúc đầu dự liệu, cũng may có vị phóng viên đây nhắc nhở, tôi quyết định bỏ hết mọi công việc hiện tại để cùng đi hưởng tuần trăng mật với cô ấy.”

Dưới khán phòng bắt đầu dội lên những tiếng vỗ tay giòn rã, phóng viên Lý đứng đó dờ khóc dờ cười, với khuôn mặt đầy sự xấu hổ.

Các chủ đề câu hỏi của phóng viên bắt đầu được chuyển dần sang Lãnh Mạn Nguyên, hỏi anh về sự nghiệp phát triển trong tương lai, Lãnh Mạn Nguyên liên xua tay, kéo Uông Minh Thiên lại gần rồi cùng với Nhã Linh rời khỏi căn hội trường.

Trong căn phòng lạnh lẽo, mẹ Lãnh Mạn Nguyên với gương mặt nặng nề xem hết buổi họp báo của con trai mình với con dâu, tức đến nổi mặt biến sắc. Vội vội vàng vàng, bay từ Mỹ trở về thế rồi vẫn đề chúng chiêm mắt cơ hội.

Trên ti vi, Lãnh Mạn Nguyên thể hiện rất rõ thái độ bảo vệ Quắc Nhã Lan khiến cho bà cảm thấy tức tối đến tận cùng, một tay bà đập lên chiếc ghế sofa, bà ô lên một tiếng tỏ ra kinh ngạc rồi đứng lên. “Đơn giản chỉ là một con hồ ly tinh, loại phụ nữ như vậy mà cũng xứng đáng làm con dâu nhà họ Lãnh ta!”

Lý Doanh Doanh ngồi kế bên rất hiểu chuyện, thông thường để đến bên động viên bà Lãnh, “Bác gái à, ở ngoài còn trai thường để ý đến sĩ diện mà, anh Lãnh Mạn Nguyên nhà mình làm như vậy cũng chỉ là vì nghĩ cho công ty nhà ta đấy thôi. Bác đừng tức giận nữa, cẩn thận hại đến sức khỏe, bác ngồi xuống đi, con bóp vai đấm lưng cho bác.”

Đôi tay nhỏ đặt lên bờ vai của bà Lãnh, có hình có dạng xoa bóp cho bà. Nét mặt nghiêm nghị trên khuôn mặt Dư Hồng Mai cuối cùng cũng đã được thả lỏng, bà nhẹ nhàng thở một hơi dài, vô cùng hài lòng và hướng sự chú ý tới Lý Doanh Doanh. “Vẫn là Doanh Doanh hiểu chuyện nhất, sau này nhất định sẽ là một người vợ hiền.”

“Theo như bác nói.” Phong thái của một người con gái e thẹn, hoàn toàn phụ thuộc vào cách ứng xử của một cô con gái rệu, thêm nữa với thân phận cao quý thì quả là ăn vận thoải đáng, Lý Doanh Doanh được nước diễn lên phong thái thực nữ.

“Bác thích con rồi Doanh Doanh, chỉ cần con tình nguyện, bác sẽ bảo hai đứa nó ngày lập tức ly hôn, để cho con hồ ly tinh kia đi càng xa càng tốt!” Vừa nhắc đến Quắc Nhã Lan, cảm xúc của Dư Hồng Mai lại tăng lên một bậc, bàn tay bà ta phẩy ra ngoài một cái, dường như là có thật một con hồ ly tên Quắc Nhã Lan bị bà ta ném ra ngoài vậy.

Trên gương mặt của Lý Doanh Doanh nở một nụ cười đầy mãn nguyện, giọng điệu nói chuyện vẫn ngọt ngào như vậy, tiếng nói thì nhỏ nhẹ, thánh thót. “Như vậy... thì không hay cho lắm. Người con gái đó chắc sẽ rất đang thương, người nhà cô ta đều không thích cô ta, nếu như anh Lãnh Mạn Nguyên mà ly hôn với cô ta, những tháng ngày còn lại của cô ta sống nhất định sẽ rất thê thảm.” Quắc Nhã Thanh là bạn học cùng lớp người mẫu với bọn họ, những chuyện như thế này, sớm đã bị cô ta nói ra không ít rồi.

“Thật vậy sao?” Dư Hồng Mai cau mày, hỏi lại: “Đến cả gia đình cô ấy cũng không thích cô ta sao, đấy là do đâu?”

“Cái này thì...” Lý Doanh Doanh giả dạng như phân vân một lúc rồi mới tiếp lời, “Nghe nói, ở nhà cô ta rất xảo quyệt, thường xuyên ở nhà giờ trò ác để ức hiếp chị và đi. Còn nghe nói, cô ta còn giúp mẹ cô ta quấy rối bố cô ta, không cho ông có cơ hội gặp đi. Đúng rồi, tôi còn nghe nói, trước đây mẹ cô ta còn nhìn thấy bố cô ta lúc có tiền, rõ ràng biết rằng người ta sẽ lập gia đình mà vẫn còn bám lấy, do đi yếu đuối đành chấp nhận cho mẹ cô ta về sống chung.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ly hôn không được

Sắc mặt của Dư Hồng Mai lại càng tăng thêm vẻ khó chịu, mặt đầy vẻ giận giữ. “Vậy mà cũng có chuyện như thế, thượng bất chính hạ tắc loạn! Bác ghét nhất loại con gái như vậy, không được, tôi phải làm cho chúng nó ly hôn ngay lập tức.” Những ký ức không vui bắt đầu xuất hiện lên trong đầu bà, khiến cho bà cảm thấy vô cùng căm phẫn những người làm kẻ thứ ba.

“Bác gái à, đây tất cả đều chỉ là nghe tin đồn, nhớ đâu là người ta bịa đặt thì sao.” Lý Doanh Doanh giải thích.

“Không thể sai được, nhất định là như vậy, không có lựa thì làm sao có khối.” Dư Hồng Mai kiên quyết tin đó là sự thật.

Ngoài cửa lớn vọng vào một tiếng còi lớn, một lát sau, Nhã Lan và Mạn Nguyên hai người đã xuất hiện tại căn phòng khách lớn nhà họ Lãnh.

“Ồ, cô còn dám quay về cái nhà này cơ đấy, sao, có bản lĩnh thì đi hẹn hò với người đàn ông khác đi, không có bản lĩnh bỏ nhà theo trai à?” Bà Lãnh vừa nhìn thấy Nhã Lan liền công kích liên hồi về phía cô.

Nhã Lan thật không ngờ là sẽ gặp phải bà Lãnh, những lời công kích của bà quả thực là làm cho cô cảm thấy không thoải mái chút nào, mặc dù cô biết vốn dĩ bà Lãnh không ưa gì cô, nhưng cũng không nghĩ bà lại phản cảm với cô tới mức độ này. Cô đương nhiên là không biết, vừa rồi Lý Doanh Doanh đã kể về câu chuyện làm người thứ ba của mẹ cô cho bà Lãnh nghe, làm dậy lên thành công nổi căm phẫn nằm sâu trong lòng của Dư Hồng Mai đối với cô.

Không yên cô bắt đầu rời khỏi vòng tay của Lãnh Mạn Nguyên, lúc này cô mới phát hiện, trên suốt cả quãng đường cô đều được nằm trong sự bao bọc, che chở của vòng tay anh. Trên cơ thể cô vẫn còn lưu lại hơi ấm từ cơ thể anh, cô có chút gì đó lưu luyến hơi ấm đó.

Bà chưa kịp nói thì Lãnh Mạn Nguyên đã cảm thấy rất phiền, anh khinh khỉnh nhìn Dư Hồng Mai, lạnh lùng hỏi: “Sao mẹ lại tới đây?”

“Hừ, nếu như mẹ mà không đến, thì không biết sẽ còn xảy ra chuyện tầy đình gì nữa đây. Nguyên con, mẹ muốn hai đứa phải ly hôn ngay lập tức!”

Ly hôn? “Được...”

“Không được!”

Nhã Lan không nghĩ tới cái kết quả này, cô không ngờ bà Lãnh sẽ thoả mãn tâm nguyện của cô, đang lúc trả lời. Lãnh Mạn Nguyên cướp lời cô.

“Anh...” bà người cùng lúc nhìn về phía Lãnh Mạn Nguyên.

Bà Lãnh xem chút nữa tức đến nổi nhẩy cả lên, bà lấy cớ chỉnh lại y phục để chần thính lại cơn giận của mình, một hồi sau bà mới bắt đầu nói trở lại, giọng điệu vẫn nghiêm khắc như vậy. “Con vẫn không thấy đủ mất mặt à con? Cái loại vợ mà cứ hai ba ngày lại có vụ tai tiếng trai gái này, con còn muốn bảo vệ nó đến bao giờ. Những cô gái tốt thì đẩy ra đấy, vì nề nếp gia đình nhà mình, mẹ muốn hai đứa con ly hôn.”

Lãnh Mạn Nguyên tỏ ra như không nghe thấy, anh bèn đưa ánh mắt của mình sang bên cạnh nhìn Lý Doanh Doanh, Lý Doanh Doanh trong lòng vui mừng khôn xiết, làm ra vẻ ngượng ngùng.

“Mẹ nói con gái tốt là chỉ cô ta hả?” Anh chỉ về phía Lý Doanh Doanh, vẻ mặt đầy sự hưởng thụ được thể hiện trên khuôn mặt anh. Nếu như không nhầm, thì cô ta chính là một trong những người con gái đã chủ động leo lên giường của anh, có điều, quả thực là cô ta không có chút hấp dẫn nào, cho nên bị anh trả về nơi sản xuất

Mặt Lý Doanh Doanh bỗng nhiên đỏ ửng lên, bà Lãnh kéo tay Doanh Doanh. “Đúng, chính là nó, Doanh Doanh biết nghe lời, làm việc có cần nhắc trước sau, lại còn là du học sinh, nó chính là người vợ lý tưởng mà mẹ muốn chọn cho con!”

“Ồ.” Lãnh Mạn Nguyên không quan tâm rồi ồ lên một tiếng, rồi nắm chặt lấy bàn tay của Nhã Lan vào lòng bàn tay anh. “Vậy mẹ tìm lấy đứa con có thể cưới cô ta đi, ngày mai con với Nhã Lan sẽ bắt đầu đi hưởng tuần trăng mật rồi, không có thời gian cho hai người đâu.”

Nhã Lan cứ như vậy bị Lãnh Mạn Nguyên ôm chôn vào lòng một lần nữa, bị động trước sự thúc giục của anh tiến về hướng cầu thang.

“Đứng lại!” bà Lãnh bị ba chữ “tuần trăng mật” kích động làm cho tức run lên, quát lớn khiến cho họ phải dừng bước. “Con...con...vẫn còn muốn...đi nghỉ tuần trăng mật với loại con gái này à?”

Không phải là người con gái này, cô ấy là vợ của con, đúng, chúng con phải đi nghỉ tuần trăng mật.” Lãnh Mạn Nguyên đã đưa Nhã Lan lên đến bậc thang, trên cao nơi bậc thang đó anh quay lại nói với mẹ mình. Rồi sau đó nhanh chóng đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Nợ một tuần trăng mật

“Các người...hự!” Dư Hồng Mai tức đến nỗi phải giậm chân mọn một cái.

Thím Liễu xách một thùng nước từ phòng khách đi qua, ở nơi thím chuẩn bị cúi người xuống không xa, chuẩn bị lau sàn.

Dư Hồng Mai tìm được nơi chút giận thì thường đá một cái về phía cô, “Kẻ nịnh nọt thói nát, người cũng bị cô hại chết, mà vẫn còn muốn ở lại nhà họ

Lãnh chúng không đi, một lũ thói nát!”

Thím Liễu đứng đưng đứng dậy, phưỡn phưỡn quần áo. “ Bà Lãnh tôi không đi là vì ở đây có tình yêu của tôi, bảo vệ tình yêu của mình chắc là không sai đúng không.”

Liên tiếp những chữ “yêu” khiến cho bà phải lùi mấy bước, Dư Hồng Mai dường như nhìn thấy khuôn mặt kiên quyết không chút do dự trước khi chết của Lãnh sĩ Hương!

“Phu nhân, tôi không muốn để Nguyên dẫm theo về xe đổ đổ của chúng ta, cho nên tôi khuyên bà một câu, đừng có nên như vậy nữa. Bà không giành được Sĩ Hương bà chọn cách huỷ hoại anh ấy, đã làm tổn thương không ít trái tim của bao người. Nếu như bà cũng đối xử như vậy với Lãnh Mạn Nguyên, bà sẽ mất đi cậu ấy thật sự.” Trên gương mặt của thím Liễu hiện lên vẻ mặt phúc hậu tràn đầy sự bình tĩnh, sự bình tĩnh ấy làm cho Dư Hồng Mai cảm giác thất bại từ trong sâu thẳm.

“Bà cút, cút đi, người đã cướp đi Sĩ Hương của tôi, giờ lại còn muốn mê hoặc con trai tôi sao, người đúng là loại phụ nữ không biết vô liêm sỉ.” Bà ta đánh đổ thùng nước trước mặt của thím Liễu, làm vỡ mấy chén trà, điên cuồng mắng thím Liễu. Lý Doanh Doanh cố gắng can bà ta lại, mới không tiếp tục đánh mắng thím Liễu.

Thím Liễu xách chiếc thùng, thân nhiên đi ra khỏi căn phòng.

Lý Doanh Doanh kéo bà lại gần rồi an ủi bà: “ Bác gái, đừng có giận nữa mà, được không? Bác nếu mà thật sự không thích lũ người này, thì có thể nghĩ cách, đúng không nào. Nào để cháu lại xoa bóp cho bác, đừng để tức đến nỗi ảnh hưởng sức khoẻ.”

“Ừ, có cách rồi.” Lý Doanh Doanh đỡ bà Lãnh ngồi xuống so-fa, vừa trải qua cơn giận dữ làm cho bà thở một cách hỗn hển, có điều, cơn giận của bà bắt đầu chuyển động, bà bắt đầu cho mưu kế mới cho kế hoạch sắp tới.

Tránh được những ánh mắt soi mói của đám đông, Nhã Lan lạnh lùng chui ra khỏi vòng vây của Lãnh Mạn Nguyên.

“Anh Kiên Vỹ đâu? Tôi muốn xác nhận là anh ấy không sao.”

Lãnh Mạn Nguyên không vui vẻ gì cau mày lại, móc chiếc điện thoại đồng thời khởi động nó.

“Anh nói đi, anh không phải nuốt lời rồi chứ.” Đây chính là điều mà cô lo lắng nhất, Lãnh Mạn Nguyên làm việc quen làm theo ý mình, chưa hề coi trọng lời hứa của bản thân.

Một chiếc điện thoại với màn hình lớn màu đen trong nháy mắt đã được đặt trước mặt cô, Nhã Lan cầm lấy đây về ngó vục, trên màn hình lớn của chiếc điện thoại đó hiện ra hình ảnh Thành Kiên Vỹ đang được điều trị. Một vị bác sỹ trẻ tuổi khoác trên mình chiếc áo dài màu trắng đang vệ sinh các dụng cụ giả phẫu của mình, cô biết anh ấy, chính là người mà mấy hôm trước có đến nhà họ Lãnh, người ở trong nhà điều gọi anh ấy là Uy Thiệu.

Cô cố gắng tìm lấy bóng dáng của Thành Kiên Vỹ, chỉ nhìn qua sau lưng của bác sỹ cô chỉ nhìn thấy một góc khuôn mặt của anh, anh nằm trên giường, không động đậy, có vẻ như chưa tỉnh. “ Anh Kiên Vỹ tại sao không có động đậy gì?” Nhã Lan vội hỏi, nếu như không phải là vì mình thì anh ấy cũng không phải chịu thương tích nặng như vậy.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn chằm chằm vào cái dáng vẻ nhìn vào màn hình không dứt ra được của Nhã Lan làm cho anh không thoải mái, anh cướp lấy chiếc điện thoại, cất vào trong túi.” Tất cả đều tốt, tác dụng thuốc mê chưa hết, tất nhiên là không thể động đậy gì rồi.”

“Tôi có thể đi thăm anh ấy không?”

“Không được.”

Nhã Lan hỏi dò tuy nhiên bị Lãnh Mạn Nguyên cự tuyệt.

“Thoả thuận của chúng ta không phải đã kết thúc rồi sao? Tôi đã rất nghe lời làm theo ý anh thể hiện cho mọi người thấy sự ân ái mặn nồng của chúng ta, bây giờ tất cả giới truyền thông đều tin tưởng rằng chúng ta đang rất yêu nhau, như vậy chưa đủ sao?”

“Chưa đủ.”

Nhã Lan kích động hỏi, nhưng chỉ nhận được lại câu trả lời với vèn vèn hai chữ.

“Anh...” lòng tham không đáy sao? Nhã Lan thoáng chút không nói được một lời nào, nước mắt của Nhã Lan long lanh như những giọt sương trên cánh hoa, biểu hiện sự không đồng ý của cô. Lãnh Mạn Nguyên thu nạp lấy hình ảnh đáng thương của cô vào trong mắt, anh có thói quen vuốt ve cửa tay áo, suy nghĩ một cách cặn kẽ rồi mới mở miệng nói. “Chúng ta vẫn còn nợ mấy người phóng viên đó một tuần trăng mật thật ngọt ngào.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Quả nhiên không tồi

“Anh không định làm thật đấy chứ...” Mặt cô bắt đầu đỏ lên, tuần trăng mặt, đúng là một chủ đề đáng xấu hổ, chuyện nực cười.

“Đương nhiên.” Anh dùng hai tay đập vào nhau phát ra tiếng động đầy sự gọi tình, Lãnh Mạn Nguyên đương nhiên là cảm thấy bình thường.

Nói xong câu nói đó, trong mắt anh mang đầy sự mỉa mai.

“Ô, không, tôi không thể.” Cô từ đầu đến cuối mà không thể nào vượt qua được cánh giới đó, tuần trăng mặt tượng trưng cho cái gì, cô đương nhiên rất rõ. Xuất phát từ bản năng, cô một lòng cự tuyệt.

Lãnh Mạn Nguyên khoằm mới lấy lại được vẻ mặt bình thường thì bỗng nhiên lại gương mặt lại lạnh trở lại, tay anh nhanh chóng nắm lấy tay vịn của cánh cửa, lạnh lùng nói: “nếu như cô cảm thấy có thể từ bỏ tính mạng của Thành Kiên Vỹ thì cô cứ từ chối đi.”

Trong sự truy vấn của cả một lượng phóng viên lớn, Nhã Lan đã đi theo chuyến du lịch tuần trăng mặt của Lãnh Mạn Nguyên đưa ra. Khi chiếc bánh xe gam màu trắng được lái đi xa, ánh sáng lấp loè của những chiếc đèn huỳnh quang mới bắt đầu dần dần mất đi. Tất cả quay trở với sự bình yên vốn có của nó, Nhã Lan coi như cũng có thời gian để làm rõ tất cả, bản thân mình đang ở trên một con tàu du lịch trên biển lớn vô cùng rộng rãi.

Toàn thân con tàu khoác lên mình một màu trắng tinh khiết và sáng bóng, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời làm toát lên cái khí chất quý tộc. Các căn phòng trên tàu được thiết kế không kém gì các khách sạn 5 sao, diện tích lớn để nổi cũng khiến ai phải ngạc nhiên.

Ngoài những số ít nhân viên trong tổ máy và nhân viên phụ trách các món ăn trên tàu ra thì trên tàu dường như không còn ai, hiện tại bây giờ, cả con tàu, đều đang vì họ mà phục vụ.

Nhã Lan cảm thấy không yên ngồi lại trong căn phòng rộng rãi khiến người ta phải sợ, trong này còn lưu giữ quá nhiều mùi vị của những người đàn ông, trong những chiếc tủ đựng đầy những bộ quần áo của những nhân viên bếp kia nhắc nhở cô, đây là căn phòng riêng cho Lãnh Mạn Nguyên. Đồng nghĩa với, anh ta sẽ ngủ tại đây vào tối nay.

Chỉ cần nghĩ đến đây thôi là cô đã cảm thấy bất an không yên.

Lãnh Mạn Nguyên không biết đã đi đâu, anh ấy không để cho những giây thần kinh căng như dây đàn của Nhã Lan được nghỉ ngơi. Cô nhớ ra rằng khi cô đến đây, cô có đi qua một căn phòng nhỏ, trong căn phòng đó có một người, cô nhìn thấy một đầu bếp.

Rảnh thì cũng có rảnh, thà rằng đi ngắm nghía một chút. Nhã Lan đứng dậy, tiến ra phía ngoài. Ngoài phía căn phòng quả nhiên có một phòng khách, hơn nữa cô dự vào những ký ức tìm lại ra được căn phòng bếp nhỏ đó một cách rất chính xác. Tất cả các dụng cụ trong bếp nồi, bát, đĩa đều đầy đủ cả, rất rõ ràng là vừa được dọn dẹp, bên trong không một lớp bụi.

Cô xoa xoa bụng, buổi sáng cô chỉ ăn có chút bánh mì, đến giờ phút này bụng cô bắt đầu cất lên tiếng hát vườn không nhà trống.

Có thứ gì để ăn không? Mở cánh cửa tủ lạnh, thành công tìm được mấy gói mì gói, Nhã Lan cũng không ngờ tới, người giống như Lãnh Mạn Nguyên có tiền mà mua những thứ đồ rẻ tiền như thế này.

Phía bên trong của mấy gói mì có để một ít cà phê đậu, Nhã Lan tiện tay lấy chúng ra cùng một lúc.

Để có thể kiếm tiền đóng học phí cũng như sinh hoạt phí hằng ngày, cô đã phải kiếm làm không biết bao nhiêu công việc, mỗi ngày cô đều quay trở về nhà rất muộn, còn phải ôn bài, chỉnh vì nhờ vào mì gói và cà phê mà cô trụ được đến hôm nay.

Đeo trên mình một chiếc khăn, Nhã Lan sau một hồi bận rộn, mùi thơm của nỳ bốc lên từ chiếc nồi mà cô đang nấu, cùng với mùi thơm của hương vị cà phê. Cô đặc biệt cho thêm vào bát mì một gói gia vị rau củ màu xanh, còn cho thêm gói một ít tương cà, một bát bì đủ màu sắc và vị được đặt lên bàn.

Tìm lấy một chiếc cốc, cô liền xúc lấy một ít bột cà phê mới xay, thêm chút sữa, đường vậy là một ly cà phê vị sữa thơm nồng đã được pha xong.

“Đúng vậy, thật là thơm.” Cơ thể Nhã Lan đột nhiên cảm thấy chặt hơn, cô bị một người ôm từ phía sau. Âm thanh quen thuộc, hương thơm quen thuộc đó còn là ai khác ngoài Lãnh Mạn Nguyên!

Anh ta vào đây từ lúc nào vậy?

Nhã Lan căng thẳng đến nỗi đánh rơi chiếc cốc, vừa may đúng lúc Lãnh Mạn Nguyên đưa tay ra đỡ, uống thử một hớp, “quả nhiên không tồi.” Anh thật sự tán dương cho cốc cà phê này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Vai diễn do tôi quyết định

Nhã Lan muốn thoát ra, nhưng đối phương lại đang cầm trên tay một chiếc cốc nóng, cô lo cà phê sẽ bị bắn ra ngoài. “Anh có thể...” sự thẹn thùng làm cho cô không thể nào nói tiếp được, may thay Lãnh Mạn Nguyên tự ý thức được liền buông tay ra.

Nhưng Lãnh Mạn Nguyên chưa nghe hiểu, anh thiếp tục thưởng thức tiếp vị ngon của ly cà phê. Tay của anh nắm không yên, liên tục chuyển động trên phần eo của cô, rồi dần dần cao dần lên, ngay lập tức muốn nắm lấy phần ngực của cô...

“Ồ, mì của tôi.” Nhã Lan muốn trốn khỏi vòng tay của anh, nhưng không thành công, trong lúc cô động đậy, thì bàn tay của anh dần thành công nắm lấy phần ngực mềm mại của cô.

“Ha ha, thật là không ngờ rằng người gầy gầy như cô mà lại cũng có bộ ngực căng tràn như vậy.” Bàn tay như không nghe lời lại tiếp tục nắn bóp ngực cô, vừa nắn vừa xoa như một chiếc quạt đốt lên ngọn lửa bùng cháy, miệng anh không ngớt thưởng thức vị ngon của ly cà phê trên tay, từng hạm từng hạm nhỏ, rồi anh cười một nụ cười mãn nguyện.

“Lãnh Mạn Nguyên, anh đừng có làm như vậy.” Nhã Lan vô cùng lo lắng, cô đưa tay ra thăm dò đồng thời kéo bàn tay của anh ra khỏi cơ.

“Kêu tôi tiểu Nguyên.” Một bờ môi gợi cảm quyến rũ hương vị cà phê còn đọng lại trên bờ môi anh đang dừng lại trên khuôn mặt cô, bắt đầu mon chón phần dải tai đầy nhạy cảm của cô.

“Lãnh Mạn Nguyên, mì của tôi.”

“Kêu tôi tiểu Nguyên.” Trùng phạt cô bằng cách kêu gọi tình dục, anh cắn lên phần dải tai tuyệt đẹp của cô một cái. “Á!” Nhã Lan kêu lên một tiếng. “Anh tuổi chó sao?”

“Lần đầu tiên cô nói những lời gây cười như vậy.” Lãnh Mạn Nguyên buông tay ra, đi thẳng về phía cạnh bàn, rồi nhìn vào những sợi mì tinh tế nằm trong cái bát, uống lấy một ngụm. “Có điều là tôi rất thích, về sau dịu dàng hơn một chút.”

Anh cầm lấy đôi đũa, không nói không rằng, liền từng miếng lớn miếng lớn ăn hết bát mì.

Nhã Lan chần thình lại rồi ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng uống cốc cà phê. Hôm nay Lãnh Mạn Nguyên khoác trên mình một bộ đồ tây màu trắng, trông rất là khoái cảm và đẹp trai. Anh ta mặc đồ gì cũng đẹp! nếu đứng ở góc độ người thiết kế thời trang mà nói, Lãnh Mạn Nguyên chính là một hình mẫu lý tưởng, cao ráo dong dạc, không kém phần sexy, đúng vậy, còn có loại trang phục nào mà không phù hợp với anh ta nữa chứ?

Nhã Lan bản thân cô học về chuyên ngành thiết kế thời trang, cô tất nhiên tự liên tưởng với chuyên ngành mình học, vì Lãnh Mạn Nguyên mà thiết kế đồ.

Lãnh Mạn Nguyên ăn mì thay cơm, chưa ăn hết, anh đã vội hỏi liên tiếp hai lần “Có còn mì không?” Đồng thời nhìn thấy Nhã Lan đang nhìn chăm chăm về phía anh.

Anh nhả nhặn rút lấy một chiếc khăn giấy lau miệng, nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Nhã Lan, và nói: “Trên người tôi có bọt sao?”

“À, không có.” Khuôn mặt nhỏ bé của cô như một thói quen liền đỏ ửng lên như một đoá hoa mai, đang độ đua nở. Cô đánh mắt đi về tự nhiên thu lại ánh nhìn của mình, cúi đầu nhìn vào cốc cà phê của mình.

“Cà phê uống hết rồi.”

“Hư?” Nhã Lan chưa kịp phản ứng, anh gật gật cầm, tò ý cốc của cô sớm đã không còn rồi. “Ồ!” tự mình nhìn chiếc cốc trong tay mình đến một giọt nước cũng không còn làm cho cô không khỏi thẹn thùng. “Tôi đi rót thêm một chút.”

“Ừ, rót cho tôi thêm một chút nữa, uống nhiều một chút mới có tinh thần làm việc.” Lãnh Mạn Nguyên đẩy cái cốc trượt qua cho cô, với ánh mắt đầy sự ấm áp, như có ý gì đó.

Mặt Nhã Lan nóng bừng lên, giống như có những đốm lửa nhỏ đang được châm lên vậy, cô vội vàng đỡ lấy chiếc cốc đi về phía chiếc máy pha cà phê.

Dường như Lãnh Mạn Nguyên tâm trạng rất vui vẻ, anh cầm lấy cốc cà phê rồi ngay lập tức kéo Nhã Lan vào lòng, cô do mất đi sự thăng bằng liền ngồi lên đùi anh.

“A, đừng vậy mà.” Nhã Lan không giám làm gì hơn để phản kháng, cốc cà phê nóng hổi trên tay có thể bắn tung toé bất cứ lúc nào. Lãnh Mạn Nguyên dùng tay của mình ôm chặt lấy eo cô, khiến cho lưng cô đối diện với anh, cô cô vừa đứng chính diện với đôi môi anh.

Lãnh Mạn Nguyên tay cầm cà phê, đôi môi anh không ngừng di chuyển qua lại giữa của tai và cổ cô, tạo nên một làn sóng ngầm từng đợt từng đợt sóng ấm áp mà lại có chút tê dại khiến cho cô có một cảm giác khác lạ.

Cái cảm giác đó sẽ lại xuất hiện mỗi khi anh cố gắng tiếp cận lại gần cô, nó giết cuộc là cái gì, cô không thể nào nói rõ được. Xem ra, cà phê trong cốc không thể nào thưởng thức nữa rồi, Nhã Lan dứt khoát đặt cốc cà phê lên bàn.

Với hai đôi tay chân không vướng bận gì cô dùng hết sức để tháo gỡ vòng tay anh khỏi eo cô, nhưng cô cũng không thể nào không báii phục sức mạnh

của Lãnh Mạn Nguyên, gần như cô đã dùng hết lực toàn thân để thoát ra nhưng đến một ngón tay anh cô cũng không thể nào gỡ nổi.

“Đừng có phí sức nữa.” Nụ cười của Lãnh Mạn Nguyên truyền qua từ phía sau lưng cô, đôi môi anh bắt đầu di chuyển đến lưng cô, cách một lớp mỏng của bộ đồ cô mặc, anh bắt đầu hôn lên da thịt cô.

“Anh... đừng có như vậy... tôi...” Nhã Lan căng thẳng đến nỗi không nói được một lời nào, cô phát hiện ra rằng hình như cô lại thích cái cảm giác này. Chỉ là xuất thân là một người con gái, cô cảm thấy như vậy thật là mất mặt.

“Tôi muốn có em.” Đôi phương không chút e ngại rụt rè, nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Muốn?” Có ý gì? Nhã Lan hỏi rõ, thế nhưng những giây phút tiếp theo Lãnh Mạn Nguyên đã di chuyển lên khuôn mặt cô, một nụ hôn nồng cháy đã được ấn định. “Mua...”

Một nụ hôn mãnh liệt đã công kích cô, trong giây phút đó cô dường như bị choáng ngợp, cảm giác như bị thiếu đi oxy khiến cô không thể không mở miệng, khiến cho đôi phương có được cơ hội xâm nhập vào lãnh địa của cô, đùa nghịch với chiếc lưỡi đầy hương thơm, hút lấy những mật ngọt.

Đầu cô bị Mạn Nguyên giữ lấy, kéo về phía anh, căn bản cô không có khả năng chống cự.

Mạn Nguyên bắt đầu buông dần bàn tay ở eo cô, di chuyển khắp nơi trên cơ thể cô, mỗi một nơi nó đi qua như đốt cháy lên một ngọn lửa, và cuối cùng nó dừng lại ở phần ngực đang được ưỡn ra căng đầy. Mất đi sự chống đỡ của anh, Nhã Lan không thể nào không kéo sát trang phục của anh lại gần mình, để cầu cứu không cho bản thân ngã xuống đất. Như vậy, hai người họ đã hình thành nên tư thế ám áp nhất, nhìn từ ngoài vào, giống như là cô chủ động kéo Lãnh Mạn Nguyên lại với mình và cần một nụ hôn nồng cháy.

Lãnh Mạn Nguyên dường như chưa thỏa mãn với nụ hôn đó, anh ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, đưa về phía chiếc bàn dài vừa ăn cơm. Đột nhiên một loạt những tiếng động liêng keng, loảng xoảng của những âm thanh bát đĩa rơi vỡ làm cho Nhã Lan thức tỉnh, không biết từ lúc nào, quần áo trên người cô đã bị cởi bỏ, để lộ ra bộ ngực màu hồng phớt, và không thể che đậy với cơ thể trắng nõn của cô.

“Ô, không được.” Nhã Lan có ý đồ mặc lại quần áo, nhưng lại bị Lãnh Mạn Nguyên không chừa đôi tay, nhưng lời nói nhỏ nhẹ ngại ngùng không có chút sức lực nào, cảm làm cho người ta cảm thấy như là một khúc môi gọi dạo đầu.

Bộ ngực trắng như tuyết bắt đầu đỏ dần lên như mời gọi, làn da cô do đột nhiên tiếp xúc với không khí mà khe khẽ run lên, Lãnh Mạn Nguyên thỏa mãn hướng ánh nhìn lên cơ thể cô, cũng giống như đang ước tính giá trị của một chai cổ.

“Đừng nhìn mà.” Nhã Lan ngại ngùng quay mặt đi, cầu xin anh.

“Một cơ thể đẹp như vậy mà lại giấu đi thì quả thật là đáng tiếc.” Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên cúi đầu xuống, tại phần ngực cô anh nhẹ nhàng cắn lên nó một cái, để lại một bông hoa đào nở.

“Một làn da đầy nhạy cảm.” Anh nắn bóp cơ thể cô, xuyên qua lớp áo ngực thăm dò nhũ hoa.

“A___” một dòng chất lỏng nóng bỏng chảy ra từ cơ thể cô, Nhã Lan ngại ngùng hận là không tìm được cái lỗ nào để chui vào.

“Ngoan ngoãn một chút, nếu như cơ thể cô cũng chỉ tầm thường.” Tay anh rút ra khỏi lòng ngực cô, ngay lập tức đưa vào trong váy cô, còn cách một lớp quần mỏng anh nắn bóp bộ phận nhạy cảm của cô.

“Ồ, không.” Ngại ngùng cô kẹp chặt đùi mình lại, Lãnh Mạn Nguyên phát hiện ra sự thay đổi trên cơ thể cô cũng như cảm thấy hổ thẹn nhục nhã để tột cùng của cô. “Chúng ta không thể làm như vậy được, chúng ta chỉ là đang diễn kịch cho đám phóng viên kia xem.” Cô dường như tìm lại được một chút lí trí, dùng những lời nói của Nga Nguyên đã nói trước đó để nhắc nhở anh.

“Vai diễn ở đây là do tôi quyết định.” Lãnh Mạn Nguyên trừng phạt cô bằng một nụ hôn, để lại một sắc hồng trên cổ cô.

“Nhưng... chúng ta... không thể...” Nhã Lan nghĩ tới lý hôn, cô cảm thấy trái tim mình đang dần dần sâu vào cạm bẫy đó, cô lo sợ, sợ mình sẽ yêu người con trai trước mặt mình mà không thể nào tự rút ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cô là chinh nữ

Lãnh Mạn Nguyên thể hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn của mình, tiếng xé toạc chiếc quần lót của cô vang lên, “chúng ta là vợ chồng, có gì mà không được chứ.” Tất cả, áo ngực, váy của cô để bay tung lên.

Như vậy, cơ thể của Nhã Lan với một tư thế e ngại nhất đã được phơi bày ra trước mắt anh, làn da nõn nà như một em bé, lấp lánh rục rờ đầy vẻ

quyến rũ. Lãnh Mạn Nguyên lướt qua những đường cong trên cơ thể cô, tắc lưỡi cảm thán với vẻ đẹp toát ra từ cơ thể cô: “Quả nhiên không giống, sự nhạy cảm của cơ thể giống như trinh nữ vậy.”

“Không...” Lời nói của Lãnh Mạn Nguyên đã làm tổn thương đến cô, cô cố gắng dùng lực để chuyển mình lại, cô muốn đứng thẳng dậy, nhưng lại bị một cơ thể khác ép chặt, không thể nào cựa quậy được.

“Đừng vội đi nào, chẳng nhẽ em lại không muốn trải nghiệm thử sự ngạc nhiên mà chồng em sẽ mang đến cho em sao? Anh sẽ làm tốt hơn bất cứ người trai nào, làm cho em cảm thấy hạnh phúc nhất, thỏa mãn nhất.” Nụ cười của anh biến thành một nụ cười băng giá, Lãnh Mạn Nguyên bỗng chốc rất muốn làm tổn thương cô một chút. Nghĩ đến việc người đàn ông khác chiếm dụng lấy cơ thể ngọc ngà này của cô, anh có chút cảm giác bồng bột muốn giết người.

“Aaa, đừng mà, đau...” Ngón tay anh không chút thương sót chọc thẳng vào vùng kín của cô, thế nhưng bị chặn lại ở một nơi nào đó ở phía trong. Cơ thể đầy nhạy cảm của Nhã Lan đây là lần đầu tiên có vật thể từ ngoài xâm nhập, cô căng thẳng găng làm cho cô kẹp chặt hơn hai đùi của cô lại.

“Cô...” Lãnh Mạn Nguyên đơ ra trong một thời gian ngắn, cái thứ chặn lại mềm mềm đó chẳng lẽ là?

“Cút ra, cút ra, anh cút ra...” Nhã Lan khóc thét lên, rồi không ngừng đạp chân vẩy vùng. Khuôn mặt hoa lệ điểm chút những dòng nước mắt thật là đáng thương, cô dùng tay ôm lấy ngực, không ngừng lui về phía sau, chỉ nhìn là biết cố sắp ngã xuống dưới bàn.

“Cẩn thận!” Lãnh Mạn Nguyên kịp thời kéo lại được cô ngã vào trong lòng anh, cơ thể nhỏ bé đó không ngừng khóc lên từng đợt thảm thiết trong lòng anh và đánh liên hồi lên ngực anh.

“Cô là gái trinh?” Anh hỏi trong mắt tiềm thức.

“Không cần anh quản.” cô trả lời một cách bướng bỉnh, tiếp đó là những cơn khóc thảm thiết. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng trải qua chuyện như vậy, sự ô nhục hoà lẫn với nỗi sợ hãi đã chiếm lấy toàn bộ tâm hồn cô.

Trên khuôn mặt của Lãnh Mạn Nguyên nở một nụ cười. “Bảo bối, đừng sợ, từ một thiếu nữ biến thành một người phụ nữ vô cùng đơn giản nó là một quá trình khoái lạc...”

Cốc cốc cốc, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa không đúng thời điểm khiến cho khuôn mặt Lãnh Mạn Nguyên thoáng chút sát khí. “Chán sống rồi à?” Anh gắt lên.

“Là tôi.” Từ ngoài cửa truyền vào một giọng nói thanh thót của một người con gái.

Lãnh Mạn Nguyên không nói gì thêm, ta cúi chiếc áo đang mặc trên mình đưa cho Nhã Lan khoác lại rồi đi ra.

“Sao cô vào được đây.” Từ phía ngoài căn phòng chuyển vào giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên.

“Phòng của anh từ trước tới giờ tôi đều như vậy.” Đối phương trả lời một cách hết sức hợp tình. Hình ảnh người con gái ở nơi cửa thoát gió nhà bếp lướt qua, để lộ ra một nửa khuôn mặt, Nhã Lan liền nhận ra cô, đó chẳng phải là tiểu tư Bảo Văn Phục sao.

“Cô đi đi.” Lãnh Mạn Nguyên đưa tay ra che đi mép cửa, người con gái đó, không thể nào nhì thấy cô, vừa đúng lúc cô nhìn thấy cánh tay của anh đặt trên vai của cô ta, rồi từ từ giọng nói của hai người xa dần, chỉ còn lại tiếng văng vẳng thanh thót của một người con gái và tiếng cười đầy sáng khoái của Lãnh Mạn Nguyên.

Đây chắc là cô gái mà anh thích đồng hành cùng nhất. Nhã Lan chưa từng thấy anh ta lại nuông chiều người con gái nào như vậy, giống như người mẫu được công nhận Trương Thanh An, anh ta chẳng phải là lạnh nhạt lắm sao, cô nhớ lại cái tát trên mặt của Trương Thanh An hôm trước.

Cái cảm giác thoáng mát nhức nhở cô, trên người cô không còn một mảnh vải, mặt Nhã Lan liền đỏ ửng lên. Cô nhanh chóng bò xuống bàn, quần lót và váy đã bị xé rách thành từng mảnh nằm trên mặt đất chỉ còn lại áo ngực và phần áo cánh còn mặc tạm được.

Hy vọng rằng ở đây có thể tìm thấy được quần áo và đồ dùng hằng ngày, cô lật tung tất cả các tủ đựng quần áo nhưng không tìm thấy một bộ quần áo cho nữ nào cả. Không còn cách nào khác ngoại việc cô chỉ còn cách mặc chiếc áo sơ mi mà Lãnh Mạn Nguyên đã để lại cho cô, vừa may nó đủ dài, chỉ để lộ ra một chút phần đùi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Không phải là một giấc mơ

Nhã Lan về tới phòng tắm rửa sạch sẽ, trải qua chuyện vừa rồi làm cô bỏ ý nghĩ quay lại phòng bếp tìm đồ ăn, cũng may có chút cà phê chống đói, cô nằm xuống giường chủ định không nghĩ ngợi gì hết thế nhưng không ngờ cô lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Nhã Lan trong cơn say nồng của giấc ngủ, cô đã có một giấc mơ, cô mơ thấy mình trần như nhộng đang đứng trước mặt Lãnh Mạn Nguyên. Lãnh Mạn Nguyên nhanh như cắt ôm chầm lấy cô, giống như cái hôn lúc sáng ngày. Đôi tay anh giống như một con rắn di chuyển trên cơ thể cô, rồi chạm đến nhũ hoa tuyệt đẹp của cô, hãy để chúng trở thành những bông hoa nở đẹp nhất. Anh tiếp tục chơi đùa với chúng, kích thích nên từng đợt sóng không ngừng.

Miệng cô hé mở, rồi không ngừng rên lên, bàn tay nhỏ của cô bấm chắc lấy bờ lưng vững chắc của đối phương. Bờ vai đó rắn chắc như vậy, sống động như vậy, cô thậm chí còn cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh.

Cô bắt lực đến cực điểm, dường như cô ngay lập tức muốn nổ tung, nhưng cô lại không thể nào tìm được điểm phát nổ. Cô chỉ có thể cầu cứu anh, “giúp tôi...”

“Aaa, đau quá...” Nhã Lan mở mắt, bộ mặt ác quỷ của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện ngay trên giường. Toàn bộ cơ thể anh đè lên cơ thể cô, một thứ gì đó rất cứng đã xâm nhập vào vùng kín ướt mềm của cô.

Đây không phải là mơ sao?

“Đương nhiên không phải là mơ rồi, nhưng sẽ đẹp hơn giấc mơ rất nhiều.” Anh nở một nụ cười đầy mê hoặc lòng người, hai tay anh ôm chặt lấy vòng eo của cô, bắt đầu đưa vào sâu bên trong hơn.

“Đừng mà, em đau quá.” Một nỗi đau tốt cùng từ phía dưới cơ thể được lan truyền, Nhã Lan theo phản xạ tự nhiên cô kẹp chặt lại vùng kín của mình, đưa tay ra ngăn lấy cơ thể anh.

“Ngao đi, chỉ một chút thôi là hết đau rồi.” Anh dừng lại một lúc, kéo những phần tóc trên mắt ra để chúng tự nhiên phân ra những chiếc gợn. “Em thật là hút hồn người.”

Đúng vậy, cô quả thật đúng là hút hồn người. Lãnh Mạn Nguyên khi quay trở lại phòng, anh nhìn thấy một mỹ nhân ngư đang nằm trên giường, chiếc áo sơ mi rộng bao bọc lấy xác thịt đầy gợi cảm của cô, chỉ cần thông qua vạt dưới của áo là hoàn toàn có thể nhìn lên được vùng kín của cô.

Cô trở mình, phát ra một tiếng kêu, đối với anh chính là một lời gọi mời. Anh chính vì vậy mà không hiểu vì sao bị hấp dẫn, lần đầu tiên trong một hoàn cảnh vô điều kiện mà lại muốn có được người con gái đó như vậy.

Cái cảm giác đau mãnh liệt đó qua đi, Nhã Lan cảm thấy được cái tượng trưng của một người con trai rất lớn đang được dần dần rút ra khỏi cơ thể cô, một chuỗi khoái cảm từ đó được lan truyền đến từng tế bào trên cơ thể cô. “Ư...a...” cô không chịu nổi chỉ biết rên lên, nhưng do vì ngượng ngùng cô chỉ biết cắn chặt môi.

“Bảo bối, đây chính là âm thanh của sự khoái lạc cuộc sống, kêu đi.” Vùng kín của cô quện chặt lấy anh, mang đến cho anh tất cả sự sung sướng đến nản nguyện, anh chịu không nổi liền đẩy nhanh tốc độ, muốn nghe được những tiếng rên lớn hơn nữa đến từ cô.

Người còn gái chưa từng trải qua thế sự như cô, dưới sự dẫn dắt của Lãnh Mạn Nguyên cô lột xác hoàn toàn từ một cô gái trở thành một người con gái thực thụ. Những tiếng rên rỉ, hai người cùng nhau lên đỉnh vào cùng một thời điểm với nhau.

Những chú tinh binh áp áp bắn tung khắp trên chiếc giường ấm mềm, Lãnh Mạn Nguyên từ trên người cô nằm lăn xuống, nhưng chưa kịp lui lại, cô đã bị anh nghiêng người ôm chặt lấy cô, cô nhìn thấy tóc của hai người đang quấn quýt lại với nhau, ánh lên những giọt mồ hôi.

Cẩn thận di chuyển cơ thể, nào ngờ vốn dĩ vật thể mềm mềm kia lại đột nhiên cứng ngắt trở lại, điều này có nghĩa là...

“A...aaa....”

Một cái trở mình, với một chút thời gian thoáng qua, Lãnh Mạn Nguyên ngay lập tức biến thành một con sói đang đói, lại một lần nữa lũng súc một cái điên cuồng.

Suốt một đêm quấn lấy nhau, cho đến khi tận trời sáng, Nhã Lan mới có được thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, cô đã mệt đến nỗi xem chút là đã ngất đi rồi. Lúc Lãnh Mạn Nguyên trở mình nằm xuống, cô không còn dám cự quạ, để mặc cho anh ôm lấy. Ngửi những hương vị dễ dụ trên cơ thể anh, cái cảm giác an toàn quán quan trên toàn cơ thể, người mệt mỏi như cô nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Khi tỉnh dậy, đã qua giữa trưa. Lãnh Mạn Nguyên đã không biết đi đâu, cô lật chiếc chăn ra bò dậy, phía dưới người cô là một bãi máu màu đỏ au nhấc nhờ cô, cô đã trở thành người con gái của Ngạc Ngộn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tiểu tam gặp vợ

Điều đó không nói lên điều gì cả, Nhã Lan thăm dò, thuyết phục bản thân. Một người luôn giữ mình như cô, đương nhiên luôn có những tư tưởng truyền thống nhất, có điều, bản thân cô tối qua, dường như cũng vô cùng hường thụ, lại còn biết rên rỉ. Khuôn mặt bé nhỏ của cô tự nhiên đỏ hết cả lên.

Chiếc áo sơ mi tối hôm qua đã bị Lãnh Mạn Nguyên xé nát, cô chỉ có thể đi tìm một chiếc khác, sau khi xác nhận trong phòng không có ai cô mới chạy ra. Một chiếc xe đẩy đồ ăn được dừng ở đó, trên nó có một số món vô cùng hấp dẫn.

Ừ, đói quá.

Một tờ giấy trắng rơi xuống chiếc xe, trên giấy có những nét chữ được viết bởi một lực rất lớn: hãy ăn hết số thức ăn đó, cô gầy quá mất. Ký tên với một chữ Nguyên duy nhất.

Đến viết một chữ Nguyên mà cũng bá đạo như vậy thì khung cảnh tối qua cũng như đèn kéo quân, đột nhiên hiện lên trong đầu cô, Nhã Linh cảm thấy được khuôn mặt cô đang nóng bừng lên, không thể nào không dùng đôi tay mát rượi sờ lấy nó.

“Nhiều đồ như vậy, sao ăn cho hết.” Lượng thức ăn trên xe đủ cho ba đến bốn người ăn, Nhã Lan không dám thể hiện ra sự khó chịu, có điều, tiếng kêu ọc ọc phát ra từ bụng cô cũng khiến cô phải suy nghĩ lại, cô lấy thức ăn, và ăn nó một cách cẩn thận.

No quá đi mất! xoa xoa bụng, đã từ lâu lắm rồi cô không được ăn một cách mạn nguyên như vậy. Trước đây, mỗi bữa cơm cô đều phải căn thời gian, sao cho không đi học muộn, không đi làm muộn, mỗi một bữa giống như đi đánh trận vậy, nhồm nhoàm hai ba miếng là xuống bụng rồi, còn chưa kịp thưởng thức hương vị của món ăn thì đã kết thúc. Có những lúc quá bận rộn đến thời gian để ăn cơm cũng không có.

Thảo nào Uyên Nhân luôn tin rằng, cô chính là được sinh ra trong một gia đình nghèo khó. Có điều, có nhiều lúc cũng đổ kị với làm da. Cô thường nói: “ông trời thật là không công bằng, cô ngược đãi bản thân như vậy tại sao cô lại có được một làn da như em bé như vậy, trắng hồng tự nhiên, ở đây có chỗ nào giống với một học sinh nghèo vừa học vừa làm chứ, chỉ đơn thuần là từ trong truyện thanh bước ra một nàng công chúa bạch tuyết.

Ay, một tiếng thở dài, cô đột nhiên thấy nhớ Uyên Nhân, cũng không biết giờ này cô sống ra sao. Nếu như cô ấy biết Thành Kiên Vỹ vì cô mà bị thương, có khi nào cô ấy sẽ hận cô không? Nhắc tới Thành Kiên Vỹ, cô lại nhớ đến vết thương tình mà anh phải gánh chịu cô lại thấy lo lắng. Nghe thím Liễu kể, vài lần cô bị thương đều là do Uy Thiệu cứu giúp, ngay đến cả một số loại thuốc trị vết thương cũng đều là do anh tự bào chế, y thuật cao thâm, chỉ có điều, Kiên Vỹ lúc đó bị thương thật sự quá nặng.

Khi lên thuyền, tất cả đều là do Lãnh Mạn Nguyên sắp xếp, không cho mang bất cứ thứ gì lên tàu, ngay đến cả chiếc điện thoại cũ cũng bị thu mất, không thể nào mà liên lạc ra bên ngoài vì vậy cô chỉ còn cách sốt ruột chờ đợi.

Tiếng mở cửa làm cô chột bưng tỉnh, cô cho rằng là Lãnh Mạn Nguyên, thế nhưng ngẩng đầu lên nhìn, tiến vào căn phòng thì là một cô gái. Chính là người con gái mà đã cùng với Lãnh Mạn Nguyên rời đi ngày hôm qua.

Nhã Lan ngại ngần kéo vạt dưới của chiếc áo sơ mi, dùng lực kéo hết sức để che lại cơ thể cô thêm phần chân thật. Người con gái đó đứng ở phía ngoài cửa không có việc gì khác ngoại trừ đứng nhìn một lúc, trên tay xách một cái túi tiền lại gần.

Cách ăn mặc rất đổi là ngẫu, hôm nay cô ta mặc toàn bộ đồ đen chất liệu bằng da, đôi giày cao gót che đi phần lớn bắp đùi nhỏ của cô ta, kéo dài đến đầu gối, gót giày chừng mười phân.

Cô ta trang điểm với một màu mắt đen, một đôi môi màu đen, đến cả sơn móng tay cũng là màu đen, toàn cơ thể cô ta toát lên một khí thái lạnh lùng mà chất.

Cô ta bước đi đong đưa, với một bầu không khí hào hùng. Quảng xuống một túi nhỏ trên tay cô, “Đây là Nguyên bảo tôi đưa cho cô.”

Nhã Lan luôn biết rằng Lãnh Mạn Nguyên và cô ta luôn có mối quan hệ rất tốt, nhưng cũng không ngờ là cô ta sẽ tận tay đưa quần áo cho cô. Nói gì thì nói, cô ta trên danh nghĩa cũng là vợ của Lãnh Mạn Nguyên, còn cô nhất định là tiểu tam rồi? mà cũng có thể là tiểu tứ, tiểu ngũ, tóm lại Lãnh Mạn Nguyên nhân tình của anh ta quá nhiều, không đếm xuể, coi như tiểu tam đi.

Tiểu tam gặp vợ, không những không guom sủng sẵn sàng, mà còn thay đến đưa đồ, cái khí phách như vậy, bảo sao Lãnh Mạn Nguyên không thích cô ta.

“Anh ấy đâu?” Nhã Lan hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Mạn nguyên thích cô

“Anh ấy đang bận.” Tiểu tam ngồi xuống, giọng lí nhí, “Tôi tên là Nghê Phân Nhĩ”, Nguyên không có thời gian, kêu tôi giúp cô mua mấy bộ đồ.” Vừa nói, cô vừa cúi xuống mở chiếc túi ra, từ trong cô móc ra mấy bộ đồ. “Nội y tôi không biết cô thích hãng nào, nên tôi đã mua theo sở thích và hãng mà

tôi hay dùng, bộ này chắc hợp với cô.”

Nhã Lan đón lấy từng chiếc từng chiếc một, cô thật sự không thể nào mà khen ngợi bộ đồ nội y mà cô ta mua cho cô, nó hoàn toàn là kiểu gọi cảm cực độ, nếu mặc lên người thật, thì nó cũng không che được gì. Cũng may có một bộ đồ nhìn còn bình thường, vừa hay đúng cỡ của cô.

“Cảm ơn cô.” Nhã Lan cảm ơn cô một cách lịch sự.

Mùi Phân Nhi hừ lên hai tiếng, coi như trả lời cô, cô nhìn lên chiếc xe đồ ăn đã bị ăn đi mất một phần ba đồ, hai tay đan vào nhau, nghiêng người với tư thế thoải mái nhất tựa vào ghế. “Nguyên nói nhất định phải chông cô ăn hết đồ này.”

Lúc nói câu đó xong, biểu cảm trên khuôn mặt cô thể hiện rõ không thèm để ý tới, thậm chí còn làm động tác nôn mửa, phá vỡ đi vẻ đẹp trai khu ngẫu của cô.

“Tôi ăn no lắm rồi.” Nhã Lan cầu xin cô, bụng tôi bây giờ căng lắm rồi, căn bản không ăn được gì nữa rồi.

“Nguyên thích cô.” Cô ta chợt nói ra, những ngón tay đan vào nhau từng ngón từng ngón duỗi ra, ngữ khí thanh mảnh, biểu cảm rất là nghiêm trọng.

“Hử?” Nhã Lan không hiểu ý lắm liền nhìn cô ta.

Cô lắc lắc mái tóc dài của mình, chúng như những sợi mì bị mắc trên vai của cô, trong lúc cô lắc mái tóc chúng trở nên óng ả mượt mà, để lộ ra sự sexy và những dấu vết của cuộc làm tình để lại.

Móng tay sơn đen động phải một chỗ, cô ta bình thản nói. “Nguyên chỉ từng thích qua hai người con gái, trong đó có cô.”

“Còn một người nữa là ai?” Cô không hiểu sao mình lại hỏi như vậy, chỉ có sau khi hỏi xong, cô mới cảm thấy là mình thất lễ.

“Chị của tôi.” Phân Nhi hất đầu, hai hàng lông li dài đánh mascara chớp chớp, “Cô ấy tên là Nghê Tiên Như, là một thiên tài trong khiêu vũ, vì sự nghiệp nhảy múa của mình mà chị ấy đã bỏ Nguyên, để đi ra nước ngoài. Hai người họ đã yêu nhau rất lâu và Nguyên luôn yêu chị ấy, chưa từng có mối giao tình nào với bất cứ người con gái khác. Chị tôi đưa tôi đến ở ở nhà họ Lân đã khá lâu, hằng ngày tôi đều chứng kiến họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngắm sao, cùng nhau đi bộ, Nguyên đối xử với chị tôi có thể nói là cầu được ước thấy. Về sau, khi chị đi rồi, Nguyên bắt đầu thay đổi.”

Cô nhìn về phía mặt của Nhã Lan, cười một cách chua xót, đầy bi thương.

“Cô cũng thích anh ấy?”

Nhã Lan hỏi thử, từ trong ánh mắt của Phân Nhi mà cô nhìn ra được điều gì đó.

“Thích.” Phân Nhi chống lên người, rời khỏi vị trí của mình, có chút cố giấu đi cảm xúc của mình, “có điều, anh ấy nói, hơn cả làm tình nhân, tôi có việc làm càng thích hợp hơn để làm.” Đang cánh tay, đầu cô hơi lệch, cô làm ra cái vẻ mặt bất lực, cả đầu cô dường như lệch hẳn sang một bên.

Nhã Lan vẫn còn muốn hỏi tiếp, Phân Nhi như một cơn gió đưa tin từ ngoài cửa, chỉ có một tiếng động nhỏ đóng cửa chứng minh rõ là đang có người tiến lại.

Những cơn gió từ biển xoảng khoáng vây quanh lên cơ thể, cảm giác thoải mái bao trùm lên toàn thân. Nhã Lan vốn không thích nước, nhưng khi cô nhìn thấy mặt nước xanh biếc dưới bàn chân cô, cộng thêm những đợt sóng, khiến cho tâm trạng cô cảm thấy tốt hơn bao giờ hết.

Lúc đầu, cô không dám đến gần phía đầu tàu, đứng trước mặt biển rộng lớn, cô sẽ có cảm giác sợ hãi đến muốn ngất đi. Có điều, nước biển luôn nhẹ nhàng đánh vào phía mạn tàu của họ, cùng họ đi vào giấc mơ, chính điều đó đã xóa toan đi nỗi sợ hãi của cô với biển, tốt hơn là gắng làm cho cô muốn được gần biển nhiều hơn.

Hôm nay, Nhã Lan dám bước lên mạn lan can của tàu, dang rộng vòng tay, mặc cho từng đợt gió thổi vào chiếc áo sơ mi của cô. Với một thế giới không có đường chân trời, quện với màu xanh ngọc bích, giống như một cuộn vải tơ lụa cao cấp, đang nhấp nhô bay phấp phới, không nhìn thấy đường biên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Muốn thân mật đừng nên quá vội vàng

“Alo...” Âm thanh sắc bén được chuyển đi, gọi dậy nên một là sóng khuấy động nước biển. Nhã Lan từng tiếng từng tiếng hét to về một phương hướng nào đó, những cơn giận còn đọng lại trong cô từng chút từng chút một tan biến, lúc này, trong tâm cô chỉ có sự khoan khoái và vui vẻ.

Trong nước có tiếng kêu nhè nhẹ, Nhã Lan cúi đầu nhìn xuống, liền thấy hai cái bóng đẹp đẽ giống nhưng những chú cá đang bơi xuyên qua thuyền, một trước một sau, với tư thế rất đẹp!

Một trong hai đã thò đầu ra, cô gỡ bỏ chiếc khẩu trang trên mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt đầy thân quen. Phân Nhi!

Cô dang tay ra, hướng tay về phía cô và vẫy, sau đó, lại bịt khẩu trang lại, cùng với bạn đồng hành đi tiếp đến trạm tiếp, đi sâu vào lòng nước, mất đi dấu tích.

Thật là lợi hại! Nhã Lan không biết bơi, thậm trí là cô còn sợ nước, cho nên cô vô cùng tán dương những người có thể tự do hoạt động dưới nước. Dưới nước không chỉ có rất nhiều loại cá dữ, Nhã Lan không chỉ lo lắng cho bản thân cô mà còn lo lắng cho cả người bạn đồng hành của mình.

Cô tìm trên mặt nước, mình mặt nước tĩnh lặng, căn bản không có bóng dáng của họ. Không biết từ lúc nào mà tàu đã dừng lại, nhẹ nhàng đứng trên mặt nước, để lộ ra thân hình to lớn không kém phần lộng lẫy của thân tàu.

Một lúc lâu sau, trên mặt nước lại chuyển lại cái âm thanh đó, Nhã Lan quay đầu lại nhìn, cơ thể của Lãnh Mạn Nguyên đã đến bên cái thang mền bên mạn sườn tàu, anh vừa trèo lên vừa gỡ những dụng cụ trên người.

Lắc lắc đầu để gỡ bỏ những rong rêu, anh cũng nhìn thấy đôi chân trần của Nhã Lan đang đứng dưới lan can tàu.

Đôi mắt màu xanh đen sáng lên lấp lánh, thoáng chút kinh ngạc. Chiếc váy trắng của Nhã Lan noi đôi chân trần của cô bay lên, vạt áo nổi khuyu tay mở rộng ra, bay theo gió, để lộ ra cánh tay trắng đẹp đều màu của cô, những sợi tóc đen nhanh nhưng đang nhảy múa ở phía sau, khuôn mặt xinh đẹp trắng hồng của cô, kèm thêm chút sắc hồng, đánh bật cả hoa sen của hè, hoa hồng của bốn mùa.

Cô như một nang tiên hạ phàm, tay nâng một bình cam lộ đang dải xuống tứ phương.

Trên Cabin tàu, có một vài người đang đứng nhìn, Lãnh Mạn Nguyên chuyển ánh mắt phát hiện ra liền nói. “nhìn gì mà nhìn, còn không mau rút!”

Nhã Lan cũng nhìn thấy mấy tên đó đột nhiên túm lại với nhau, mặt bỗng đỏ lên, dơ ra trước làn can không biết làm gì.

“Còn không xuống!” Lãnh Mạn Nguyên dùng giọng hách dịch vừa quát mắng mấy tên người làm dám nhìn trộm chò để mệnh lệnh cho cô xuống.

Nhã Lan nghe lời đi dọc theo lan can chuẩn bị nhảy xuống, tuyệt nhiên cô phát hiện độ cao quá sức tưởng tượng của cô, người sợ động cao như cô căn bản không dám nhảy xuống. Cô như vậy đứng lại tại đó, nhìn xuống dưới tìm sự cầu cứu của Lãnh Mạn Nguyên.

Lãnh Mạn Nguyên đã cởi bỏ bộ đồ bơi, trên người anh chỉ còn lại cái quần salong, để lộ ra một cơ thể màu đồng với những cơ bắp cuộn cuộn. Anh nhận ra tình trạng quần bách, anh sai bước nhanh hơn, đi về phía cô.

“Mở miệng cầu cứu khó đến vậy sao?”

Đưa cánh tay ra, trên mặt anh thể hiện nét mặt không vui, anh vì việc Nhã Lan không mở miệng cầu cứu mà nén giận.

Một tay cô bám chắc vào lan can, một tay cẩn thận nắm lấy cánh dẫn chắc của anh, Nhã Lan vẫn còn đang suy nghĩ xem làm thế nào mới xuống được mặt đất thì đã bị cánh tay đó kéo xuống.

“Aaa!” cô sợ đến nổi mặt tím mắt, cho rằng mình sẽ ngã xuống một cách thê thảm, nào ngờ, lại ngã vào một vòng tay rộng lớn căng tràn. Khi mở mắt cô tuyệt nhiên nhìn thấy bản thân đang ở trong tư thế hấp dẫn nhất trong vòng tay Lãnh Mạn Nguyên, hai tay cô ôm lấy cổ của anh, miệng cô thì đã yên phận nằm trên bộ ngực trần của anh.

Lãnh Mạn Nguyên mẫn nguyện ôm lấy eo cô, dường như không có ý định buông ra. “Muốn thân mật thì cũng đừng nên vội vàng như vậy chứ.” Đột nhiên anh lại chêu đùa với cô như vậy.

Nhã Lan ngại ngần không biết giấu mặt vào đâu, nhưng lại cũng không dám buông tay ra, chỉ có thể miễn cưỡng kéo xa khoảng cách mặt của cô. “Đừng cù động” Lãnh Mạn Nguyên liền kéo khuôn mặt cô quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nếu là nghệ tân nhi, anh có lo lắng không

"Tôi... Có thể xuống rồi nhì." Nhã Lan đỏ mặt nói, nhận được tiếng hừ lạnh của Lãnh Mạn Nguyên.

"Ăn mặc mát mẻ như vậy, lại muốn dụ dỗ đàn ông sao?" Lãnh Mạn Nguyên ngoài miệng nói mấy lời khó nghe, cánh tay lại mạnh mẽ đầy tính chiếm hữu ôm cô vào trong ngực, sai bước đi về phía căn phòng.

Lại nói mấy lời như vậy! Nhã Lan cũng đành chịu, chỉ có thể nép vào trong ngực anh, mặc anh ôm mình trở về phòng, thế nhưng đối với những lời nói

của anh vẫn hết sức khó chịu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cố ý quay về hướng khác, chỉ để Lãnh Mạn Nguyên thấy được một bên gò má xinh đẹp.

Tàu bắt đầu khởi hành, mặt biển xanh biếc dần dần lui về phía sau, từ cửa sổ có thể trông thấy thuyền bè tấp nập trên sóng biển cuộn cuộn.

"Nghê Phân Nhi đâu?" Cô nhớ lúc Lãnh Mạn Nguyên lên thuyền, cũng không thấy Nghê Phân Nhi xuất hiện.

"Cô ta có chuyện, đi trước rồi." Lãnh Mạn Nguyên đối với con tức giận của cô ta vẫn lạnh lùng như không, dùng một cái khăn lông quấn quanh nửa người dưới, lau tóc, mặt điềm nhiên đi ra.

"Ồi... Anh..." Lúc Nhã Lan quay đầu lại nhìn thấy nửa người trên để trần của anh, vội che hai mắt lại. "Có thể mặc quần áo vào hay không."

Lại là một trận cười khoái trá, Lãnh Mạn Nguyên ngược lại càng đi đến gần cô. "Cũng không phải là cô chưa từng nhìn thấy, tại sao phải ngạc nhiên như vậy, mức độ lớn hơn nữa cũng đã nhìn thấy rồi không phải sao?"

"Không giống... nhau." Nhã Lan yếu ớt nói, đối với lời chế nhạo của Lãnh Mạn Nguyên hoàn toàn bất lực, khuôn mặt trắng nõn như bạch ngọc ửng hồng.

Lãnh Mạn Nguyên không nói nữa, lấy xuống một chai rượu đỏ từ trên giá, rót một ly cầm trên tay. Ngón tay thon dài giờ cao ly thủy tinh lắc lắc, chất lỏng màu đỏ tựa máu sao động, đẹp như gương mặt ửng hồng của Nhã Lan.

Nhấp một ngụm rượu nhỏ vào miệng, ngay cả tư thế uống rượu của anh cũng tao nhã như vậy.

Nhã Lan thấy mình giống như kẻ háo sắc, gương mặt nhìn chằm chằm một mỹ nam. Ngượng ngùng chuyển tầm mắt, quay lại chăm chú ngắm nhìn mặt biển rộng lớn bao la. Biển rộng như vậy, tí tắp không thấy bờ, nếu như bơi trở về sẽ phải mất bao lâu chứ? Máu chốt là có đủ thể lực chống đỡ được vách đá hay không.

Cô càng thêm lo lắng cho Nghê Phân Nhi.

"Anh không lo lắng cho cô ấy chút nào hay sao?" Một cô gái roi xuống lòng biển rộng như vậy, gặp phải nguy hiểm thì biết làm thế nào? Nhã Lan không nhìn được, hỏi.

Lãnh Mạn Nguyên uống rượu động tác càng thêm tùy ý, điềm nhiên như không nhún vai: "Không lo."

Phải rồi, anh làm sao sẽ lo lắng chứ, lúc ấy ném một mình cô vào trong phòng đối mặt với những con sư tử khủng khiếp đó, mỗi một con đều lớn hơn cô gấp mấy lần, anh cũng chẳng buồn nhúu mày lấy một cái. Ở trong phòng đầy rắn đó, anh cũng là đứng vững rồi đi. Rốt cuộc sinh mạng của ai mới là người anh quan tâm nhất?

"Nếu như lúc này dưới biển là Nghê Tiên Như, anh có lo lắng không?"

Lời mới vừa nói khỏi miệng, Nhã Lan liền hối hận. Cô không biết vì sao mình lại hỏi câu hỏi như vậy, thế nhưng vẫn vô cùng hy vọng Lãnh Mạn Nguyên sẽ trả lời mình.

Nương theo ánh sáng nhìn về phía Lãnh Mạn Nguyên, biểu cảm của anh nhanh chóng trở nên lạnh lùng, bàn tay giờ cao ly rượu dần siết chặt. "Rắc" một tiếng, ly thủy tinh vỡ thành mảnh vụn, chất lỏng màu đỏ từ trong tay tràn ra, chẳng biết là máu hay là rượu.

Nhã Lan bị dọa sợ đến nín thở, nhìn chằm chằm những mảnh vụn thủy tinh lóe lên ánh sáng lạnh dưới đất, thân thể nhỏ nhắn theo phản xạ run rẩy. Cô không dám nâng đầu nhìn mặt anh, trải qua mấy lần thống khổ đã khiến cô hiểu được, đặc tội Lãnh Mạn Nguyên chẳng khác nào đặc tội với Diêm vương. Lần này sẽ lại là hình phạt tàn khốc thế nào đây?

"Đừng hỏi những chuyện không liên quan tới mình!"

Không có trừng phạt như dự tính, Lãnh Mạn Nguyên nói xong câu này, hung hãn ném mảnh vụn của vật cầm trong tay ra phía ngoài cửa sổ, nước biển xanh biếc nhất thời loang lổ màu đỏ tươi, mảnh liệt mà cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 62: Một đêm say

Nhã Lan tỉnh lại từ khiếp sợ còn chưa tan, bóng dáng Lãnh Mạn Nguyên đã biến mất sau cánh cửa. Tiếng đóng cửa mang theo lực không nhỏ nhắc cho cô biết, anh đã đi rồi.

Phù!

Thở một hơi thật dài, Nhã Lan vì bản thân vẫn còn bình yên vô sự sau trận lửa giận oanh tạc mà cảm thấy vui mừng. Thế nhưng ngay sau đó, một cảm giác mát mát bỗng chợt ủa tới, hành động của Lãnh Mạn Nguyên vừa rồi nói cho cô biết, anh vẫn vô cùng quan tâm tới cô gái tên Nghê Tiên Như kia.

Rốt cuộc là cô gái như thế nào? Mới có thể được một người đàn ông lạnh lùng như vậy yêu thương?

Trong lòng trào dâng nỗi chua xót, Nhã Lan không ngừng thuyết phục bản thân mình, giữa cô và Mạn Nguyên hoàn toàn không có gì cả, không cần quan tâm đến hiện tại, quá khứ và tương lai của anh.

Thế nhưng trái tim đã lạc lối làm sao còn có thể nghe theo lời dẫn lòng miễn cưỡng, càng đi lại càng xa, đau lòng vì những nỗi đau của anh, vui vẻ vì những niềm vui của anh.

Lấy chai rượu xuống từ trên giá, Nhã Lan lần đầu tiên uống rượu. Dù rằng mỗi một ngụm nuốt vào là một lần sặc, cổ họng không ngừng ho khan, cô vẫn cố chấp uống cạn chai rượu, cho tới khi say mềm, lao đảo ngã xuống chiếc giường mềm rộng lớn, mặc dòng rượu đỏ cô độc chảy xuôi...

Lãnh Mạn Nguyên suốt đêm không về, Nhã Lan cũng say lúy túy cả một đêm. Cho đến khi ánh mặt trời len lỏi qua cửa sổ, chiếu rọi xuống người cô, Nhã Lan mới từ tỉnh lại. Đầu cô đau quá! Đã không biết uống rượu còn rót mạnh tay như vậy, để bây giờ khó chịu thế này đây. Cô bắt đầu hối hận vì hành động bốc đồng của mình.

Chiếc đồng hồ cổ mang phong cách phương tây treo trên vách tường vừa lúc điểm mười hai giờ đúng. Mười hai giờ rồi ư? Đã muộn như vậy rồi sao. Miễn cưỡng chống đỡ thân thể, quần áo trên người bởi vì đêm ngủ không để ý mà trở nên nhăn nhúm, phản chiếu trong gương là một gương mặt đẹp nhưng phảng phất vẻ tiêu tụy.

Đây là cô sao? Nhã Lan giơ tay lên xoa mặt, người trong gương kia cũng giơ tay lên xoa mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn mà tái nhợt! Đôi mắt to luôn luôn long lanh kia mất đi vẻ tinh anh, thay bằng sự trầm muộn. Hai hàng mi như hai cánh bướm dập dờn, đằm đằm mà đáng yêu. Vành mắt hơi ửng đỏ, gò má còn có nước mắt lưu lại, chẳng lẽ đêm qua cô đã khóc?

Chuyện xảy ra đêm qua quá mức mờ lung, ngoại trừ việc cô dốc bình rượu uống như điên ra, chuyện khác đều không nhớ nổi.

Trên tấm kính vẫn còn lưu lại màu đỏ rượu, nhìn xuyên thấu qua nó, có thể thấy được thân thuyền đang lẳng lặng đứng dưới ánh mặt trời, không còn nước biển xanh biếc, mà là một dải cát trắng phản chiếu ánh sáng lấp lánh, thu hút ánh mắt của du khách.

Thuyền đã cập bờ rồi!

Đây là phản ứng đầu tiên của Nhã Lan. Bên bờ cát, một bóng người hấp dẫn ánh nhìn của cô, trên thân thể thon dài chỉ mặc độc một chiếc quần soóc, cơ thịt rắn chắc màu đồng lấp lánh mờ mờ dưới ánh mặt trời. Trong tay anh cầm một thứ gì đó, chỉ chốc lát sau liền đi xuống dưới nước.

Người nọ chính là Lãnh Mạn Nguyên.

Anh đi tới một vị trí nhất định thì dừng lại, tiếp theo liền hô to một tiếng, sau khi âm thanh của mô-tô vang lên, lập tức đã tung người nhảy lên khỏi mặt biển.

Tư thế của anh thật đẹp, hai chân đứng vững vàng trên thuyền buồm, tiến lên đón từng đợt sóng cuộn cuộn từ phía xa ập tới, vừa đảo mắt đã biến mất không thấy, mà chỉ một khắc sau, lại giống như con báo từ trong nước nhảy vọt ra. Lướt sóng là môn thể dục vận động có độ khó cao số một, mà chỉ cần là Lãnh Mạn Nguyên thực hiện, liền ung dung giống như đi bộ vậy.

Một cái lắc người, một cú nhảy vọt, một cái xoay mình trên không trung...

Nhã Lan há hốc miệng nhìn anh hoàn thành mỗi một động tác có độ khó cao, thiếu chút nữa thì hô lên thành tiếng.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên, một cô gái bận trang phục của người giúp việc đang đẩy xe thức ăn đứng chờ trước cửa.

“Chào buổi sáng, bà chủ.”

“Ồ, cảm ơn.” Nhã Lan nhìn bữa sáng hương vị hấp dẫn trên xe đẩy, lập tức trong miệng dậy lên cảm thèm ăn.

Cô gái giúp việc bày biện xong bữa sáng, trước khi rời đi còn dừng lại một chút. “Bà chủ, tổng giám đốc có dặn, sau khi bà dùng xong bữa sáng thì đến bờ cát chờ ngài ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Luôn luôn không nghe lời như vậy

"Ừm." Nhã Lan mỉm cười với cô gái giúp việc, đôi khi cô gái giúp việc đi rồi mới bắt đầu thưởng thức bữa sáng.

Bãi cát này thật đẹp, rộng lớn mà yên tĩnh. Ngoại trừ thỉnh thoảng có vài người dân trong vùng đi qua cũng không có mấy du khách. Vào buổi trưa, có lẽ họ cũng đã về nhà nghỉ ngơi, cả bãi biển rộng lớn vắng lặng tới mức chỉ còn nghe thấy được âm thanh sóng vỗ vào bờ cát.

Những hạt cát li ti tinh nghịch len lỏi qua kẽ chân, khiến lòng bàn chân cô có chút ngứa ngáy. Trên cát vẫn còn dấu vết của nước, lạnh lạnh đất thấm qua bàn chân cô. Gian nan bước đi trong cát, cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên đã kết thúc màn lướt sóng, anh dùng một cái khăn lông trắng vuốt quần quanh người, đang nhàn nhả ngồi dưới cây dù lớn cạnh bờ biển, trong tay cầm một ly rượu đỏ.

Thấy cô đến gần, anh ngoắc ngoắc tay, ra hiệu cô qua đó.

Cúi đầu, Nhã Lan đi về phía đối diện ghế ngồi trên bãi cát của Lãnh Mạn Nguyên.

"Trên người tôi có gai sao?" Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên hỏi.

"Hả? Không có..." Nhã Lan không hiểu vì sao anh lại hỏi vậy.

"Vậy còn không mau qua đây ngồi." Vỗ vỗ phần trống trên chiếc ghế, anh muốn cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Nhã Lan vẫn cố chấp, muốn ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh anh, Lãnh Mạn Nguyên gạt đầu một cái, sau lưng có hai người đàn ông cường tráng tiến lại, khiêng chiếc ghế mà cô muốn ngồi đi mất.

"Luôn luôn không nghe lời như vậy sao?" Nhấp một ngụm rượu đỏ, Lãnh Mạn Nguyên nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hết sức không vui.

Nhã Lan đứng tại chỗ, tính tình bướng bỉnh trong cô lại nổi lên.

"Thôi nào, ngoan, ánh nắng gắt như vậy sẽ làm da cô đen đi đó." Lãnh Mạn Nguyên ngược lại không nổi giận, giọng nói mang theo chút cưng chiều, anh lần nữa vỗ vỗ chỗ trống bên người, ra hiệu cô ngồi xuống.

Lời nói của anh mang theo ma lực vậy, Nhã Lan liền ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh.

"Ừm." Anh đưa qua một ly rượu, bên trong cũng là loại rượu đỏ như trong ly của anh.

Lắc đầu, Nhã Lan nhớ tới chai rượu đỏ cô uống hết tối hôm qua kia, mùi vị nó đáng ghét, thật sự không dễ uống chút nào.

"Ăn sáng chưa?" Hôm nay anh dường như đặc biệt quan tâm tới cô.

Ấm áp trong lòng cô trào lên. Có lẽ bởi vì từ xưa đến nay rất ít người quan tâm tới cô đi, gạt nhẹ đầu, cô tự thuyết phục bản thân mình như vậy.

Thân thể thon dài nằm xuống, ly không rời tay, môi không rời ly, thế nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm gương mặt Nhã Lan, anh chăm chú quan sát cô.

Bất an sờ gờ tay sờ lên mặt, Nhã Lan bị anh nhìn đến vô cùng không thoải mái.

"Đừng nhúc nhích!"

Bàn tay Nhã Lan ngừng ở cổ, môi mọng mím thành đường vòng cung duyên dáng, cô nhìn anh khó hiểu.

Đưa tay gạt nhẹ lọn tóc rơi trên gò má cô, Lãnh Mạn Nguyên thuận thế sờ lên khuôn mặt cô. Làn da tinh tế mịn màng thoáng có chút lạnh lẽo, Lãnh Mạn Nguyên dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, giống như đang thưởng thức một đóa hoa tuyệt đẹp.

"Cô đẹp lắm!" Lãnh Mạn Nguyên dứt lời, in xuống một nụ hôn trên môi cô.

"Đừng... Có người..." Nhã Lan mất thăng bằng ngã vào trong ghế, cô bất an nhìn quanh. Mấy người vệ sĩ đứng cách đó không xa tự giác quay mặt ra phía ngoài, đứng không nhúc nhích chăm chú quan sát tình hình chung quanh.

Lãnh Mạn Nguyên nhòm người dậy, cúi đầu nhìn cô, hai tay chống trên thành ghế, gương mặt tuấn tú kề sát phía trên, chỉ cần hơi cúi đầu một chút liền có thể chạm xuống mặt cô. Anh yên lặng nhìn cô chăm chú, giống như muốn khắc sâu dung mạo cô vào lòng. "Cô rất đẹp." Anh lại nhấp một ngụm rượu, đang lúc Nhã Lan còn chưa hiểu ra sao, lại lần nữa đặt lên môi cô một nụ hôn, đầu lưỡi bén nhọn mở ra hàm răng trắng như tuyết của cô, một ngụm rượu trôi xuống cổ của cô.

"Khụ khụ khụ..." Nhã Lan ho khan dữ dội, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Uống rượu tốt cho việc chữa khỏi chứng đau đầu sau khi say, đã uống khá nhiều phải không?" Lãnh Mạn Nguyên lại nằm xuống ghế.

Anh đã biết? Khuôn mặt Nhã Lan càng đỏ hơn, cảm giác nóng ran từ đầu tới gót chân. Có điều, nói ra cũng thật lạ, ban nãy cô còn hơi khó chịu một

chút, sau trận ho khan vừa rồi lại cảm thấy dễ chịu hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Tôi chỉ cần anh

"Đi dạo bờ biển một chút đi." Ném qua một lọ kem chống nắng, anh đứng lên, đi trước hướng về phía bờ biển. Khi Nhã Lan chuẩn bị xong, đi ra, tất cả những vệ sĩ áo đen cũng đã biến mất, toàn bộ bãi biển khoáng đạt chỉ có hai người bọn họ. Cô đột nhiên cảm thấy thật nhỏ bé, lại dâng lên một chút sợ hãi, bước nhanh hơn, chạy về phía Lãnh Mạn Nguyên.

Lãnh Mạn Nguyên đã vứt xuống khăn lông quần bên hông, bưng bình như đứa trẻ chạy đua với những đợt sóng xô tới, có lúc bị sóng nuốt mất, có lúc lại lộ ra gương mặt tươi cười, ngón cái trở xuống mặt đất, giễu cợt sóng còn chạy thua cả anh.

Nhã Lan bị vẻ trẻ con của anh chọc cho cười rộ lên, hai mí mắt híp lại, rạng rỡ như đóa hoa hướng dương.

Lãnh Mạn Nguyên ngoắc ngoắc cô, cô liền vui vẻ chạy nhanh về phía anh. Một đợt sóng xô tới, cô bị dọa sợ lại chạy ngược trở lại. Lãnh Mạn Nguyên tiến lên mấy bước, nắm tay cô chạy về phía đầu sóng.

"Ôi, dừng!" Nhã Lan bị dọa, suýt chút nữa khóc lên, khi đợt sóng mãnh liệt ập tới, cô cảm giác được một đôi tay ôm lấy cả thân mình, thủy triều đánh vào bả vai gầy yếu của cô, khiến cho tầm mắt cô mê mẩn, nước mặn ngập trong miệng, mà cơ thể lại không mấy may ảnh hưởng gì.

Phun ra nước biển trong miệng, Nhã Lan vỗ vỗ bả vai anh, hét to đòi rời đi.

"Đừng sợ, bảo bối." Anh ôm cô thả xuống, lại ghi cô vào trong ngực, bờ môi dán trên tai cô nhẹ giọng an ủi. Giọng nói của anh như một loại thần chú gạt bỏ nỗi sợ hãi của cô. Trong ngực anh, cô từng chút từng chút cảm nhận những đợt sóng mát rượi, lại chủ động đưa tay ra đón lấy nước biển.

"Cô muốn cái gì nhất?" Lãnh Mạn Nguyên kéo tay cô, chạy đua với sóng biển, một thoáng kia khi đợt sóng rút đi, anh cao giọng hỏi cô.

"Tôi muốn có vỏ sò đẹp nhất dưới biển!" Nhã Lan lớn tiếng trả lời, giọng nói cô trong trẻo, vang vọng trên bờ biển.

"Được." Lãnh Mạn Nguyên kéo cô tới nơi sóng không còn ập tới, cười với cô một tiếng. "Chờ tôi một lát."

Xoay người lại, anh nhảy xuống biển rộng, ngập lặn trong bọt sóng vài lần rồi biến mất.

"Lãnh Mạn Nguyên, Lãnh Mạn Nguyên..." Một lúc lâu sau vẫn chưa thấy Lãnh Mạn Nguyên ngoi lên, Nhã Lan vô cùng lo lắng. Cô lớn tiếng gọi tên anh: "Lãnh Mạn Nguyên, Lãnh Mạn Nguyên, anh ở đâu?"

Giọng nói cô run rẩy, mang theo chút nức nở. Cô chạy tới chạy lui trên bờ biển, làm thế nào cũng không tìm được bóng dáng của anh.

"Lãnh Mạn Nguyên, Lãnh Mạn Nguyên..." Bờ biển chỉ có một mình cô, trả lời cô chỉ có tiếng gió.

"Lãnh Mạn Nguyên, tôi không cần vỏ sò gì nữa. Tôi không cần, anh mau quay lại đi. Tôi chỉ cần anh, chỉ cần anh thôi." Nhã Lan xụi lơ trên bờ cát, nước mắt phủ đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, cô hướng ra ngoài biển khơi lớn tiếng gọi.

Gọi anh một lúc lâu như vậy nhưng Lãnh Mạn Nguyên dường như đã biến mất. Mặt trời dần lặn về phía tây, Nhã Lan khóc càng thêm đau lòng. Cô lớn tiếng nói: "Lãnh Mạn Nguyên, tôi chỉ cần anh, tôi chỉ cần anh!" Vừa nghĩ tới có thể sẽ không còn được gặp lại anh nữa, Nhã Lan nằm trên đất khóc rưng rức.

"Những gì cô nói đều là thật sao?" Phía trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nói, Nhã Lan lập tức ngẩng đầu lên. Trên tóc Lãnh Mạn Nguyên còn ướt, giống như một Long vương đến từ dưới đáy biển, mỉm cười nhìn cô.

"Lãnh Mạn Nguyên, anh không sao, anh không sao rồi." Cô đứng dậy, ôm lấy anh thật chặt, vừa kích động vừa mừng rỡ hét to, giống như tìm lại được món trân bảo đã mất đi từ lâu.

"Cho cô." Lãnh Mạn Nguyên được hai cánh tay nhỏ của cô ôm lấy thật chặt, một dòng nước ấm áp chảy mạnh trong lòng, anh cảm vỏ sò xinh đẹp trong tay đưa cho cô.

Nhã Lan cũng không thèm nhìn tới, mạnh mẽ ném vỏ sò trở về biển khơi, cô mắng to. "Anh không biết tôi lo lắng cho anh như thế nào hay sao? Nếu chẳng may anh xảy ra chuyện gì, vậy thử hỏi tôi phải làm sao đây?" Nước mắt càng tuôn ra mãnh liệt, cô khóc đến vô cùng đau lòng.

"Được rồi mà, bảo bối." Lãnh Mạn Nguyên ôm cô vào trong ngực. "Tôi chẳng phải vẫn ổn hay sao?"

Chương 65: Tân nhi

Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, Lãnh Mạn Nguyên lau đi giọt lệ trong suốt trên má cô.

Mái tóc anh ướt nhẹp dán vào trên trán, gợi cảm tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng, nụ hôn của anh cứ như vậy rơi xuống. Gương mặt anh quỳn rũ tới nỗi cô không thể không nhắm mắt, nụ hôn của anh điên cuồng đến nghẹt thở, nhiệt độ trong miệng anh nóng bỏng như muốn hòa tan cô.

Lần đầu tiên, Nhã Lan không cự tuyệt, mà mạnh dạn đặt tay lên vai anh...

Những tia nắng chiều còn sót lại rơi xuống trên hai trên người, phủ lên bọn họ một tầng ánh sáng vàng nhạt, duy mỹ mà hoa lệ.

...

Tuần trăng mật mấy ngày ngắn ngủi đẹp như một giấc mộng, Nhã Lan không bao giờ nghĩ tới, mình lại có thể tay trong tay cùng Lãnh Mạn Nguyên chạy đua với sóng biển, vai sóng vai ôm nhau dưới trời chiều, đêm tối lại sưởi ấm lẫn nhau, trong dòng cảm xúc mạnh mẽ, truyền cho nhau hơi ấm.

Lãnh Mạn Nguyên vô cùng dịu dàng, ngay cả khi hôn cũng nâng niu cô như bình hoa dễ vỡ, cẩn thận mà dè dặt. Mỗi một lần trước khi tiến vào, anh đều sẽ nắm bàn tay mềm mại không xương của cô, hôn nhẹ môi cô rồi dịu dàng hỏi: "Có thể không?"

Cho đến khi cô đỏ mặt xấu hổ gật đầu, anh mới đắc ý như một con sư tử, mang theo cô rong ruổi trên đại dương.

Cô bắt đầu tin tưởng lời của Nghê Phân Nhi, Lãnh Mạn Nguyên thích cô. Bởi cho phép bản thân nghĩ như vậy mà cô hưng phấn đến khó ngủ, những nút thắt nhỏ nhỏ trong lòng từng chút từng chút vì anh mà tháo bỏ. Cô thậm chí bằng lòng quên hết mọi chuyện không vui trong quá khứ, trốn trong tòa thành tình ái dịu dàng của anh, cả cuộc đời.

"Tiên Như, em thật đẹp."

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Lãnh Mạn Nguyên khẽ nói.

"Sao?" Nhã Lan theo phản xạ, toàn thân bật dậy, mỗi một tế bào nhỏ trên người bởi vì hai chữ "Tiên Như" mà nhảy lên, trái tim lại từ từ chìm xuống đáy cốc.

Lãnh Mạn Nguyên cảm nhận được thay đổi của Nhã Lan, anh ôm cô chặt hơn, trong giọng đầy cung chiều nghe không ra một chút sầu muộn. "Tiên Như, bảo bối của anh."

À, thì ra tất cả dịu dàng của anh đều là dành cho Nghê Tiên Như, nếu cô đoán không lầm, những ngày qua anh đối tốt với cô như vậy cũng là nhờ phúc của Nghê Tiên Như. Nhã Lan cảm thấy thân thể lập tức trở nên lạnh lẽo, lạnh như băng tuyết. Trong lòng cô đau từng cơn, giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang gặm cắn vậy. Hành động của Lãnh Mạn Nguyên đã làm tổn thương nghiêm trọng lòng tự tôn của cô, hết thấy lớp tự vệ lại quay về trên người. Nhã Lan lựa chọn yên tĩnh rút lui khỏi lồng ngực của anh, xoay người rời giường.

Dầu cho dòng nước ấm áp chảy khắp người, thân thể cô lại vẫn lạnh lẽo như cũ, không cảm nhận được một chút hơi ấm nào. Trong không gian thu hẹp của phòng tắm, cô mặc sức khóc nức nở, giọt lệ hòa vào dòng nước ấm, từ trên mặt cô rơi xuống sàn nhà tắm, rồi hóa thành hư ảo.

Trái tim của cô, từng chút từng chút trao cho người ta, giờ phải chịu giày vò đau đớn, rỉ vết máu tươi...

Nhã Lan hung hăng giơ tay tự tát mình, mắg mình ngây thơ, vô dụng, ngu ngốc. Cuối cùng, cô vô lực ngồi thụp xuống đất, mặc cho lòng như dao cắt, đau tới tận xương cốt, nước mắt rơi từng giọt không ngừng.

Cô dùng sức xoa xoa từng chỗ trên cơ thể bị Lãnh Mạn Nguyên chạm qua, cho đến khi da thịt đỏ bầm, thế nhưng hơi thở của Lãnh Mạn Nguyên đã xâm nhập đến tận xương tủy, không lúc nào không phiêu bạt trong trái tim cô.

Nhã Lan mở vòi nước đến mức lớn nhất, hứng mặt mình trực tiếp dưới dòng nước, mặc nó bao phủ chính mình, cho đến khi không thể nào hô hấp. Cô thật sự hy vọng mình có thể chết ngay trong phòng tắm này, không phải đau lòng đối mặt với sự thật tàn nhẫn. Thế nhưng thực tại cũng không tác thành cho cô, nước dần dần yếu đi, cuối cùng ngừng lại, số nước dự trữ đã dùng hết rồi.

Cô tìm khăn tắm khoác lên người, bọc thân thể lại thật chặt, tóc ướt dán vào trán không ngừng nhỏ giọt. Cô giống như nàng tiên cá tuyệt vọng bị sóng cuốn trôi dạt vào bờ, mỗi một bước đi đều vô cùng khó khăn.

Chương 66: Dấu vết của tân nh

Bỏ đi, trong lòng Lãnh Mạn Nguyên, cô chẳng qua cũng chỉ là một thứ hàng hóa để trao đổi mà thôi. Lần đầu tiên trao đổi với anh là để lấy đầu tư cho nhà họ Quắc, lần thứ hai trao đổi với anh là để cứu chữa cho Kiên Vỹ, một thân xác trao đổi được nhiều thứ tốt như vậy, nên cảm thấy thỏa mãn.

Nhã Lan nở nụ cười bất đắc dĩ, nét cười cứ đọng mãi trên môi, thật lâu không rời đi.

Lãnh Mạn Nguyên đã ngồi dậy từ trên giường, thân thể còn để trần ngồi ở mép giường, hút thuốc. Thấy bộ dạng chật vật của Nhã Lan, chân mày anh nhíu chặt, gương mặt tuấn tú trầm xuống.

"Cô như vậy là sao?"

"Tôi không phải Nghê Tiên Như." Cô cố tỏ ra bình tĩnh nói ra cái tên này, cảm giác mình giống như một người đàn bà đang ghen tuông.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn cô chăm chú hồi lâu, thò ra một vòng khói nhân nhạ: "Đúng vậy, cô không phải cô ấy." Nói xong, anh dụi tàn thuốc, đứng dậy khoác áo choàng tắm rồi đi.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, Nhã Lan như hình nộm bị rút mất que đỡ, xụi lơ trên mặt đất.

Ngày hôm sau, bọn họ trở lại nhà họ Lãnh. Từ đêm đó trở đi, Nhã Lan cũng chưa từng gặp lại anh. Chỉ có thể qua báo thấy một ít báo cáo có liên quan tới hợp tác của anh cùng các xí nghiệp khác. Cũng may, không có tin xấu nào liên quan tới anh.

Lúc đi ngang qua sân sau, cô nhìn thấy một nhà kính trồng hoa rất đẹp, bên trong trồng rất nhiều Lan hồ điệp, còn có Uất kim hương. Thím Liễu nói cho cô, đây là Tiên Như trồng trước khi rời đi. Nhã Lan cũng từng muốn nghe ngóng chuyện của Lãnh Mạn Nguyên và Tiên Như, nhưng Thím Liễu cũng chỉ kể lại qua loa, dù vậy từ hàng chân mày chất chứa tâm sự của bà, Nhã Lan cũng cảm nhận được tình cảm của Lãnh Mạn Nguyên đối với cô ta.

"Khi đó tổng giám đốc còn rất trẻ, khá cố chấp đối với tình yêu, thái độ cũng hết sức nghiêm túc, không giống bây giờ..."

Thím Liễu đứng ở bên ngoài nhà kính trồng hoa, nhẹ giọng than thở.

Chìa khóa nhà kính luôn do Thím Liễu cất giữ, có thể thấy được tín nhiệm của Lãnh Mạn Nguyên với bà.

"Vào xem một chút đi." Thím Liễu mở cửa, mùi hương thoang thoang lập tức liền bay tới.

"Tôi trước kia từng trồng hoa, đối với chuyện xử lý những loại thực vật này có chút tâm đắc, tổng giám đốc liền giao nhà kính này cho tôi xử lý. Lúc Tiên Như rời đi, những cây hoa nhỏ này vừa mới ra nụ, sau đó nở hoa rồi lại tàn, tàn rồi lại nở hoa, cô ấy cũng không thực hiện lời hứa sẽ quay lại kết hôn với tổng giám đốc. Có một ngày, cậu ấy uống đến say mèm, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy uống nhiều rượu như vậy. Cậu ấy xé hết tất cả những tấm hình của Tiên Như rồi đốt đi, sau này không ai dám nhắc tới Tiên Như trước mặt cậu ấy nữa."

Thím Liễu vừa đi vừa sửa sang lại hoa cỏ bên trong nhà kính, chậm chậm giải thích cho Nhã Lan. Vẻ hiền hòa trên gương mặt thể hiện sự quan tâm của bà đối với Lãnh Mạn Nguyên.

Phía cuối nhà kính, tấm cửa bằng thủy tinh phản ra một gian phòng tập múa, bên trong là pha lê sáng ngời cùng một ít dụng cụ luyện tập cơ bản.

"Mỗi ngày Tiên Như đều sẽ tập múa ở chỗ này, sau khi cô ấy đi, gian phòng này không có ai dùng nữa liền khóa lại."

Mặc dù rất lâu đã không có ai dùng, Nhã Lan vẫn nhìn ra được nơi này hằng ngày đều có người tới quét dọn cẩn thận, bên trong không nhiễm một hạt bụi.

"Tôi có thể vào trong tập múa không?" Nhã Lan cũng là người yêu múa, năm đó bởi vì không có đủ tiền đóng học phí, mới chọn ngành thiết kế thời trang. Bây giờ nhìn thấy một gian phòng tập múa lớn như vậy, đôi chân cô bỗng cảm thấy có chút ngứa ngáy, vô cùng khát khao được bước vào bên trong nhảy múa một phen.

"Cô cũng biết múa sao?" Trên gương mặt kính ngạc của Thím Liễu lộ rõ vẻ vui mừng. "Vậy thì tốt quá rồi, cứ để không như vậy thật lãng phí quá. Nếu cô thích thì vào ngay đi, đây là chìa khóa, chỉ cần cô muốn tới, lúc nào cũng có thể."

Từ đó, cuộc sống của Nhã Lan có thêm một niềm vui mới. Hết thầy tâm tư phiền muộn của cô đều giải tỏa qua từng điệu múa. Mỗi ngày cô đều múa tới mức mồ hôi đầm đìa, khi thì nhẹ như chim Yến, khi thì đẹp tựa Thiên Tiên, có lúc lại uyển chuyển khiêu gọi.

Nhảy múa giúp cô tạm quên đi thống khổ, quên đi Lãnh Mạn Nguyên, cũng quên đi Tiên Như...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Tim như dao cắt

Khi Nhã Lan khép người đẩy mô hôi đi qua phòng khách, Bác Trương dừng ở trước mặt cô.

"Bà chủ, có người tự xưng là chị hai của bà chủ nói muốn gặp bà."

Chị hai? Chị ta tới đây làm gì nhỉ? Nhã Lan hồ nghi trong bụng. Cô và người chị hai này xưa nay không được hòa thuận cho lắm, trước kia còn ở nhà họ Quắc, chị ta vẫn luôn nghĩ mọi biện pháp bắt nạt cô, bây giờ lại đột nhiên muốn tới gặp cô, chẳng lẽ là mẹ...

"Mau mời chị ấy vào."

Nhã Lan dứt khoát ngồi xuống trong phòng khách, người giúp việc bưng tới một ly hoa trà. "Bà chủ, đây là tổng giám đốc sai người mang về, dặn chúng tôi rót cho bà chủ uống."

Lãnh Mạn Nguyên? Trong lòng thoáng qua tia kinh ngạc. Từ sau tối hôm đó, quan hệ giữa bọn họ trở về như lúc trước, Lãnh Mạn Nguyên ở trong lòng cô cũng chỉ là một cái tên mà thôi.

Hộp một miếng hoa trà, hương thơm dịu dịu tỏa khắp bốn phía, một cảm giác thoải mái thấm vào tim gan, một mối sau màn tập múa vừa rồi hết thấy đều biến mất. Quả nhiên là trà ngon.

"Ôi, em gái tốt hôm nay nhân rồi thật đó." Quắc Nhã Thanh lắc mông đi vào. Vẫn là bận trang phục cực ngắn trên người, sóng mắt lưu chuyển, rơi xuống trên ly trà Nhã Lan đang cầm trong tay. "Ôi, hoa trà nha, hay còn gọi là Hàm hương tiểu. Em gái à, em bây giờ thật không giống khi xưa, ngay cả uống trà cũng biết thưởng thức như vậy. Trà này ước chừng cũng phải mấy triệu một gói ấy nhỉ."

"Có chuyện gì không?"

"Em gái, em quên rồi à? Lần trước chị nói muốn đến nhà em chơi mà."

"..."

Nhã Lan không muốn nói nhiều với cô ta, lặng lẽ nhấp trà trong ly, mùi thơm thanh đậm lưu chuyển nơi đầu lưỡi, tâm tình cô cũng khá lên nhiều.

Quắc Nhã Thanh cũng không thèm để ý thái độ của Nhã Lan ra sao mà tự ý chọn một vị trí đối diện cô rồi ngồi xuống, ánh mắt quét một vòng trên dưới nhà họ Lãnh, vì sự rộng lớn của nó mà kinh ngạc.

"Gần đây Nguyên đều không ở nhà sao."

"Có chuyện gì không?"

Nhã Lan dĩ nhiên không biết, Quắc Nhã Thanh mỗi ngày đều sai người canh giữ ở gần nhà họ Lãnh, tìm hiểu hướng đi của Lãnh Mạn Nguyên, để có được Lãnh Mạn Nguyên, cô ta đã bỏ ra không ít công sức đâu.

Cô ta không trực tiếp trả lời, nét mặt hưng phấn như đóa hoa vừa được tắm nước mưa, vênh vao cười vô cùng đắc ý. "Hi hi, hôm nay đến đây ấy mà, thứ nhất là tới thăm em, thứ hai..."

Cô ta có ý lập lờ, nói một nửa thì dừng, lại thấy Nhã Lan có vẻ không hứng thú, mới xách lên cái túi từ bên người, lấy ra một bộ âu phục Armani.

"Nguyên cũng thật là, ngày hôm qua qua đêm ở chỗ chị, sáng nay lúc đi còn quên cả áo khoác. Chị sợ anh ấy lạnh, cố tình đến công ty đưa áo cho anh ấy, vừa vặn đi ngang qua chỗ em, liền tới thăm em một chút." Quắc Nhã Thanh không biết xấu hổ bịa chuyện, kể giống y như thật.

"Ồ, theo tôi nhớ từ nhà đến công ty anh ấy, không hề đi qua chỗ tôi."

Lời vạch trần của Nhã Lan khiến Nhã Thanh cười khan hai tiếng. "Thực ra là mẹ hai nói nhớ em, chị tất nhiên phải tranh thủ thời gian đến đây thăm em rồi."

"Tôi vẫn ổn, chị còn có việc gì sao?"

"Không còn chuyện gì nữa, cũng sắp trưa rồi, Nguyên vẫn còn chờ chị mang áo đến đây, chị đi đây." Nhã Thanh thu thập đồ đạc xong, vẫy vẫy tay, rồi đi nhẹ nhàng như cánh bướm.

Lần trước vào khách sạn với Lãnh Mạn Nguyên, nhưng cũng không phát sinh quan hệ với anh giống như trong dự tính của cô. Anh để lại một bộ âu phục

làm chứng cứ, chứng minh quan hệ của cô với Lãnh Mạn Nguyên. Bộ âu phục này căn bản mỗi ngày đều không rời khỏi tay, tất cả những người có quen cô đều biết, cô có một bộ âu phục Lãnh Mạn Nguyên đã từng mặc qua.

Điều này chứng tỏ cái gì, có lẽ những người có chút đầu óc đều sẽ hiểu được. Quắc Nhã Thanh chính là muốn mọi người sinh ra hiểu nhầm như vậy, sau đó thừa nhận cô ta chính là mối bạn gái của Lãnh Mạn Nguyên.

Mục đích cô ta tới đây hôm nay chính là muốn đã kích cô em gái đã khiến cô ta ghen tỵ từ lâu.

Rõ ràng là cô ta và Lãnh Mạn Nguyên coi mắt trước, không nghĩ tới, người còn chưa gặp, bản thân đã bị out, thậm chí ngay đến một lý do cũng không có. Cô ta làm sao có thể cam lòng, nhìn đứa em gái từ nhỏ đã bị mình giam dưới chân bỗng nhiên bay lên làm phượng hoàng, trong lòng cô ta giống như bị vuốt mèo cào vậy.

Lần này, mặc dù cô em gái ngoài mặt không có phản ứng gì, cô ta vẫn tin chắc, trong nội tâm Nhã Lan nhất định sẽ không hề dễ chịu. Thứ cô ta muốn chính là hiệu quả như vậy, mà hơn nữa còn không chỉ dừng lại như vậy, thứ sau cùng mà cô ta muốn, chính là Lãnh Mạn Nguyên!

Nhìn Quắc Nhã Thanh ra về vừa đi vừa hát, Nhã Lan lặng lẽ đứng lên, đi vào trong phòng. Cô không ngừng thuyết phục chính mình, Lãnh Mạn Nguyên vốn cũng không thuộc về cô, cô căn bản không thích người đàn ông này, thế nhưng trong lòng vẫn là một mảnh chua xót, đau đớn co rút từng cơn.

Cô mang theo gương mặt trắng bệch trở về phòng, nơi đó bày đủ loại con rối đang làm các tư thế múa, nụ cười trên gương mặt chúng dường như cũng đang châm chọc cô tự mình đa tình. Nhã Lan cuối cùng cũng biết, nơi này là nơi Tiên Như đã từng ở.

"Tiên Như, tôi không hề..." Đau đớn quá mức mãnh liệt, cô ngã xuống sàn nhà, ôm ngực thật chặt, răng cắn rách môi, mùi máu tanh nhàn nhạt tán ra trong miệng.

Cô cố gắng vùng vẫy trên sàn mấy lần, cuối cùng không có động tĩnh gì nữa.

Tỉnh lại, cô đã nằm trên giường, trong tay cầm kim truyền thuốc bổ. Một người đàn ông đang bận rộn ở đầu giường, nhẹ nhàng dọn dẹp một ít dụng cụ y được.

"Um..."

Người đàn ông nghe thấy âm thanh liền quay đầu lại. Trên gương mặt anh tuấn mang theo nụ cười chuyên nghiệp. Cô biết hắn, Uy Vũ Thiên.

"Cô có bệnh dạ dày nghiêm trọng, bụng rỗng vận động trong khoảng thời gian dài khiến cho bệnh dạ dày phát tác, dẫn đến choáng váng rồi hôn mê." Uy Vũ Thiên vừa xem xét ống tiêu, kiểm tra tình hình dòng nước thuốc lưu chuyển vừa nói với cô.

Gật đầu một cái, Nhã Lan yếu ớt dựa vào đầu giường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lộ ra vẻ mệt mỏi, đôi môi vì khô khốc trong một thời gian dài mà làn da bong tróc.

"Uống nước đi."

Nhã Lan nghe lời ngậm ống hút uống nước.

"Cô còn trẻ mà sao đã mắc phải bệnh dạ dày nghiêm trọng như vậy?"

Mười mấy năm qua, cô không có một bữa nào là ăn đúng giờ đúng giấc, không mắc bệnh dạ dày mới lạ. Thế nhưng, còn cách nào đâu chứ?

Nhã Lan cười cười, trông hết sức yếu ớt, thấy vậy trái tim Uy Vũ Thiên bỗng đau xót một trận. Lãnh Mạn Nguyên rốt cuộc là chăm sóc người phụ nữ của cậu ta thế nào đây? Xem ra, phải tìm cơ hội cho cậu ta làm chút việc tốt mới được.

"Được rồi, tôi đã dặn dò Thím Liễu, sau này bà ấy sẽ đặc biệt phụ trách chuyện ăn uống của cô, cô nhớ phối hợp điều trị, rất nhanh sẽ khỏe lên thôi." Uy Vũ Thiên đơn giản căn dặn mấy câu, xoay người đi ra ngoài.

"Uy Thiếu?" Nhã Lan gọi hắn. "Thành Kiên Vũ thế nào, còn những người khác thì sao?"

"Cơ bản đã điều trị ổn rồi."

"Cơ bản là thế nào?"

Uy Vũ Thiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, hai người đều có chấp đến ngang bướng, hắn thật khó làm người tốt mà. Lãnh Mạn Nguyên là bạn tốt mấy chục năm của hắn, mà trân trọng phụ nữ lại là phương châm sống của hắn, hai bên hắn không bỏ xuống được bên nào.

"Cũng không có vấn đề gì lớn nữa rồi." Uy Vũ Thiên lựa chọn câu trả lời sơ lược nhất.

"Tay anh ấy thì sao?"

"Có lẽ sau này không thể nào chụp hình được nữa." Bất cần đời nhún vai, hắn lắc đầu làm ra vẻ tiếc nuối. Thế nhưng hắn là thầy thuốc ngoại khoa thuộc hàng top trên thế giới, thương trạng dù có thế nào dưới kỹ thuật diệu thủ hồi xuân của hắn tất có thể hoàn hảo như lúc ban đầu. Vậy nhưng Lãnh Mạn

Nguyên biến thái hết lần này tới lần khác không cho phép hấn chữa khỏi hoàn toàn cho bệnh nhân này, không thể làm gì khác hơn là giữ lại một chiều nhỏ nhỏ. Thành Kiên Vỹ đáng thương, mặc dù cuộc sống hàng ngày sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng cũng sẽ không thể xử lý việc chụp ảnh với tính chính xác cao như lúc trước nữa.

"Sao có thể như vậy?" Nhã Lan thống khổ ôm mặt, cô tự trách bản thân vô cùng.

Uy Vỹ Thiên bước nhanh ra khỏi phòng, ở ngoài cửa thở mạnh một hơi. Một cô gái điềm đạm đáng yêu như vậy cần phải nhận được an ủi, thế nhưng hấn vẫn là không dám đâu, ai có lá gan báo dám đụng vào người phụ nữ của Lãnh Mạn Nguyên kia chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Còn đau sao

Nhã Lan qua cửa sổ đưa mắt nhìn Thím Liễu dẫn Uy Vỹ Thiên rời đi. Ông truyền dưới sự giúp đỡ của hộ lý tại gia đã tháo bỏ, uống chút thuốc dạ dày, cô cảm giác thân thể đã thoải mái hơn rất nhiều.

Quanh năm ăn uống không có quy luật, dạ dày cô đã sớm thiên sang bách không*, thường xuyên đau đớn. Trước đây, trong túi của cô lúc nào cũng chuẩn bị chút thuốc dạ dày, đề phòng bất cứ tình huống nào xảy ra.

(*)Thiên sang bách không: Dạ dày khuyết điểm, rất nghiêm trọng.

Đôi giày bằng nhung xinh đẹp đặt ở dưới giường, nhìn là biết được chế tạo thủ công, hình vẽ tuyệt đẹp mà tỉ mỉ, cô nhớ đến mẹ. Những năm kia cùng mẹ sống bên ngoài, mẹ con cô không có tiền liền làm thêm công việc khâu vá, mỗi tối mẹ sẽ đều tận dụng thời gian làm giày, may áo cho cô.

Mỗi lần mặc vào đồ tự tay mẹ làm, cô đều sẽ vui vẻ nhảy tung tung, ôm mặt mẹ không ngừng hôn tới hôn lui, ngay cả tối ngủ đều phải ôm quần áo mới ngủ.

Khi đó cuộc sống quá đổi gian khổ, ngay cả một Nhã Lan nhỏ nhỏ lúc ấy cũng muốn đi ra ngoài nhặt chai đổi tiền mua đồ dùng trong nhà, thế nhưng gia đình nhỏ của cô vẫn thật ấm áp, khắp nơi tràn ngập yêu thương.

Cho đến một buổi chiều hôm đó, mẹ bệnh nằm trên giường, sốt cao hơn bốn mươi độ. Trong lúc bà nửa tỉnh nửa mơ có gọi lên một cái tên, cũng không phải tên cô. Sau đó, mẹ cho cô một số điện thoại, nói rằng cô có thể liên lạc với cha.

Cha tới, lãnh đạm gật đầu với cô một cái, dẫn mấy người thủ hạ đưa mẹ vào bệnh viện. Bệnh của mẹ rất nhanh liền hồi phục, hai người dọn vào nhà cha cô. Từ đó liền không có những ngày trôi qua sóng yên gió lặng.

Chị hai và mẹ cả không ngừng chê bai cô, lần nào hai người cũng đều bắt nạt cô và mẹ, cuối cùng lại luôn trở thành cô và mẹ làm khó hai người đó, liền bị cha trách phạt.

"Tao tại sao có thể có đứa con không có giáo dục như mày."

"Nếu tao còn nghe được mẹ cả và chị hai cáo tội mày, mày lập tức rút ra khỏi nhà họ Quắc, ra đường làm ăn xin!"

Cha lần nào cũng đều dễ dàng tin tưởng lời của mẹ cả và chị hai, có lúc chỉ lo xức thuốc lên vết trầy nhỏ nhỏ trên móng tay chị hai mà không quan tâm đến cánh tay đỏ tím và cơ thể đầy rẫy vết thương của cô. Ông mắng cô ác độc, nhưng căn bản không quan tâm cô có thể có đủ móng tay đi làm bị thương chị hai hay không.

Thấy chị hai cao ngạo đùa giỡn móng tay mình thật dài tổn thương nhuộm, bao nhiêu lần, Nhã Lan cũng muốn lao ra kêu to: "Cha có phải là cha của con hay không, tại sao không nghe con giải thích."

Cô rốt cuộc vẫn không làm vậy, cô biết, mẹ cả và chị hai độc lòng hủy hoại cô, biến cô trong lòng cha trở thành một đứa trẻ thích nói láo, thích bắt nạt người khác.

Khi cha trở tay vào mặt mẹ, bảo hai người các cô cùng nhau rút đi, mẹ quỳ xuống, mà cô, lập tức chạy ra khỏi nhà họ Quắc.

Sau lưng truyền tới tiếng cười thỏa mãn của mẹ cả và chị hai, còn có một tiếng kia của cha: "Có bản lĩnh thì đừng quay lại, cũng đừng dùng một đồng tiền của tao!"

Năm ấy, cô độc lập.

Chuyện cũ đau đớn rành rành trước mắt, từ đó trở đi, Nhã Lan liền trở thành một người với tính tình quật cường cao ngạo, đôi khi còn lạnh lùng. Chỉ là, đối với Thành Kiên Vỹ đã từng giúp đỡ cô, còn có Uyển Nhân, luôn bên cạnh sưởi ấm lòng cô, có lẽ, chỉ có bọn họ mới là người thân của cô.

Nhẹ nhàng bước xuống giường, Nhã Lan xò chân vào đôi giày kia, nhiệt độ ấm áp truyền tới. Cô không có quá nhiều thời gian để cảm nhận sự ấm áp đó, trong lòng quan tâm tới thương thế của Thành Kiên Vỹ, cô hy vọng có thể biết được một ít tin tức từ chỗ Uyển Nhân.

"Alo, Uyển Nhân à?" Trong phòng khách yên tĩnh không có người, Nhã Lan len lén cầm điện thoại, bấm số di động của Uyển Nhân.

Đầu dây điện thoại bên kia yên lặng một hồi, mới truyền đến giọng nói Uyển Nhân lờ mờ không rõ: "Chuyện gì."

"Có tin gì của anh Kiên Vỹ không?" Cô bất chấp thái độ thay đổi của Uyển Nhân, vội vàng muốn biết tình hình của Thành Kiên Vỹ.

"Không có tin gì cả, tôi bận lắm, cúp máy đây." Trong giọng nói Uyển Nhân truyền đến sự tức giận, ngữ khí của cô ấy không tốt lắm, dường như còn mang địch ý.

"Thật xin lỗi, Uyển Nhân, tớ đã làm liên lụy anh Kiên Vỹ..."

"Chờ một chút!" Đầu dây điện thoại bên kia bỗng nhiên truyền tới giọng nói của Thành Kiên Vỹ, tay Nhã Lan run lên, suýt chút nữa làm rơi điện thoại. Anh Kiên Vỹ ở cùng một chỗ với Uyển Nhân? Vậy tại sao Uyển Nhân...

"Anh không cần liên lạc với cô ấy, anh bị cô ấy làm hại còn chưa đủ thảm hay sao? Tĩnh lại đi, người ta cùng ông chồng giàu có mới vừa qua tuần trăng mật đấy, cô ấy không thuộc về anh đâu."

Bên kia điện thoại, Uyển Nhân lớn tiếng nói với Thành Kiên Vỹ, ý muốn thuyết phục hẳn. Thành Kiên Vỹ ngữ khí không ổn lắm tranh chấp với cô ấy mấy câu. "Alo, Nhã Lan, em có khỏe không, Lãnh Mạn Nguyên có làm khó em hay không?"

Giọng nói Thành Kiên Vỹ truyền qua ống nghe điện thoại, xem ra, lần này hẳn lại thuyết phục được Uyển Nhân. Chỉ là, tiếng khóc rầm rức bên cạnh hẳn cứ không ngừng vang lên: "Em chỉ vì muốn tốt cho anh." Khiến Nhã Lan vô cùng áy náy.

Mình còn từng khích lệ Uyển Nhân theo đuổi Thành Kiên Vỹ, Thành Kiên Vỹ lại vì cô mà bị thương thành như vậy, haiz. . .

"Nhã Lan, em có nghe được không? Em vẫn ổn chứ, có phải Lãnh Mạn Nguyên đã làm gì em rồi hay không?" Giọng nói lo lắng của Thành Kiên Vỹ lại lần nữa truyền tới, ngắt đứt luồng suy nghĩ của cô.

Nhã Lan ổn định lại cảm xúc, cảm ông nghe nói: "Em vẫn ổn, anh thế nào rồi?"

"Anh cũng rất ổn, không có chuyện gì cả, không tin em cứ hỏi Uyển Nhân." Thành Kiên Vỹ giả vờ vui vẻ.

"Anh Kiên Vỹ, anh đừng nói dối em." Nói đến đây, Nhã Lan đã không nhịn được bật khóc. "Anh vì... em, sau này, sau này, sẽ không thể... Chụp hình... nữa."

Đầu điện thoại bên kia dường như thoáng rung nhẹ, im lặng một hồi, giọng nói nặng nề của Thành Kiên Vỹ vang lên. "Nhã Lan, đừng lo lắng, không chụp hình được vẫn có thể đi làm việc khác. Anh đã sớm không muốn chụp nữa rồi, thật là trời cũng giúp anh. Em yên tâm, nếu như em muốn qua bên này làm việc, anh đã nói chuyện với ông chủ, ông ấy sẽ nhận em."

"Anh Kiên Vỹ..." Ai cũng biết, chụp hình là đam mê lớn nhất của hẳn. Rất nhiều lần, cha mẹ hẳn gọi điện thoại khuyên hẳn làm kinh doanh, hẳn cũng đều từ chối, chỉ vì muốn làm công việc mình thích. Hẳn thường nói, muốn tìm một công việc hẳn thích, tìm một người phụ nữ hẳn yêu, đó chính là cuộc người của hẳn.

Cuộc đời của hẳn đã bị cô hủy hoại, hẳn vẫn còn có thể giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, còn an ủi cô. Nhã Lan càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt cứ rớt xuống không ngừng.

Cô không đành lòng nói thêm gì nữa, chỉ ngắn gọn trả lời: "Bảo trọng thân thể, em còn có việc." Liền cúp máy.

Bùm mặt, mặc cho nước mắt gột rửa tâm hồn yếu đuối, liên tục nhận những đau buồn vô tận, hết thấy đều bởi vì bản thân quá tự do phóng khoáng mà phạm sai lầm!

Lãnh Mạn Nguyên không biết đã trở về nhà họ Lãnh tự lúc nào, mới vừa bước vào cửa, điều đầu tiên anh thấy chính là dáng vẻ che mặt khóc thầm của Nhã Lan.

"Thế nào, còn đau hay sao?" Anh xoa xoa vai cô, kéo hai tay cô ra, trông thấy khuôn mặt giàn dụa nước mắt của cô, vội vàng hỏi.

Nhã Lan lắc đầu, khi thấy rõ là Lãnh Mạn Nguyên cô liền xoay người lại, chọn đưa lưng về phía anh. Nếu không phải vì anh, anh Kiên Vỹ cũng sẽ không biến thành như vậy, người bạn tốt duy nhất của cô - Uyển Nhân cũng sẽ không hận cô!

"Có phải còn rất đau hay không?" Lãnh Mạn Nguyên xoay người cô lại, ôm vào trong ngực, kêu lên: "Bác Trương, Bác Trương. Uy Vỹ Thiên chán sống rồi sao? Gọi điện thoại kêu hẳn tới đây cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Vào đây từ lúc nào

Bác Trương đi chuyển thân thể mập mạp, trên mặt thoáng qua vẻ không vui, cúi đầu chuẩn bị gọi điện thoại.

"Không cần, tôi vẫn ổn." Nhã Lan ở trong ngực anh giữa giữa mấy lần, không có tác dụng gì, không còn cách nào khác đành lên tiếng.

Bác Trương đi ra, sắc mặt Lãnh Mạn Nguyên trở nên nghi ngờ. "Không đau, vậy tại sao lại khóc? Đúng rồi, cô làm sao lại mắc bệnh đau bao tử?"

Nhã Lan vốn định yên lặng chống đỡ, nhưng khuôn mặt Lãnh Mạn Nguyên cách cô thật quá gần, hơi thở ấm nóng của anh thoảng thoảng trên mặt cô. Sóng mũi anh tuấn của anh đụng phải mũi của cô, môi mỏng khẽ mím chặt, khi nói, hơi thở ấm áp phả vào cần cổ của cô, có chút ngứa. Cô giơ tay để ở trước ngực anh, ngăn ra một chút khoảng cách giữa bọn họ.

"Công việc và học tập bận quá, không có thời gian ăn cơm."

Lãnh Mạn Nguyên nhìn cô đắm đắm, anh không hiểu, một vị thiên kim tiểu thư tại sao lại phải vừa học vừa làm, chẳng lẽ là muốn trải nghiệm cuộc sống sao? Cho dù là để trải nghiệm cuộc sống, cũng không đến mức lấy thân thể liều mạng chứ. Xem ra, phải bỏ thời gian tra rõ cô một chút rồi.

"Ừ, sau này tôi sẽ đích thân giám sát cô ăn cơm."

"Sắp khai giảng rồi, tôi muốn đi học."

Nhã Lan không muốn tiếp tục đề tài không có ý nghĩa này, cô cho rằng Lãnh Mạn Nguyên chẳng qua là nói vậy mà thôi, chị gái cô là yêu tinh nổi danh quần người, đàn ông chỉ cần đã bị chị ta bỏ lên, đừng mơ được thanh tịnh. Nói gì tới chuyện cùng cô ăn cơm, đến lúc đó có khi ngay cả thời gian một mình cũng chẳng có.

"Ừ." Lãnh Mạn Nguyên từ chối cho ý kiến, nhàn nhạt đáp lại một câu. Anh không ngăn cản động tác của Nhã Lan nữa, mặc cô cựa quậy khỏi ngực mình, ngồi ra xa. Mà anh thì nhàn nhã nằm trên ghế sa lon, chợp mắt ngủ.

Liên tục mấy ngày không ngủ không nghỉ, hôm nay cuối cùng cũng thành công nắm được tập đoàn Phùng Hưng, khúc xương khó gặm này, thâu tóm vào tay anh. Tập đoàn Thiên Ôn bởi vì có Phùng Hưng sáp nhập, sẽ trở thành một trong mười xí nghiệp hàng đầu thế giới. Ngày mai trên trang nhất các tờ báo lớn dưới sự tài trợ của anh sẽ tập trung đăng tải sự kiện trọng đại này.

Chỉ là, điều làm anh vui vẻ cũng không phải là tình hình Thiên Ôn, mà là anh đã có đầy đủ năng lực để đối kháng với mẹ anh - Dư Hồng Mai.

Anh mỉm cười, chớp mũi truyền ra tiếng hô hấp rất nhỏ, nhắc cho Nhã Lan biết rằng anh đã ngủ.

Anh thật sự rất tuần tú, Nhã Lan không thể không thừa nhận, kể cả là lúc ngủ, gương mặt anh vẫn tràn đầy khí phách, tà mị cám dỗ lòng người. Thân thể thon dài bên chắc làm người ta nảy sinh ý nghĩ vẩn vơ. Cổ áo nửa mở có thể trông thấy cơ ngực hấp dẫn, lộ ra ánh sáng màu đồng, theo hô hấp cao thấp mà phập phồng, như một lời mời gọi không tiếng động với cô.

Khuôn mặt Nhã Lan đột nhiên nóng ran, cô biết, mặt mình nhất định lại đỏ bừng. Mang tới một tấm chăn mỏng đắp cho anh, Nhã Lan nhẹ nhàng rời khỏi phòng khách, trở lại phòng của mình.

Phù...

Thở thật dài một hơi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trong gương, Nhã Lan vô cùng xấu hổ. Tự lúc nào, cô đã trở thành một kẻ háo sắc vậy, chảy nước miếng đối với một người đàn ông?

Trời ạ, thật quá xấu hổ. Cô tránh khỏi chiếc gương, vào phòng tắm bật nước lạnh phun lên thân thể. Thân thể cũng ứng đỏ như vậy sau khi tiếp xúc với nước lạnh liền nổi da gà. Cơ thể hoàn mỹ cách cửa kính rơi vào một đôi mắt đen thăm thẳm.

Kì cọ một lúc lâu, hơi nóng trên người cuối cùng cũng rút đi. Nhã Lan rút khăn tắm bọc lấy cơ thể, chân không bước ra ngoài phòng tắm.

"A!" Trên ghế là Lãnh Mạn Nguyên rõ ràng đã ngủ, giờ lại vững vàng ngồi thẳng tắp. Anh tỉnh dậy từ lúc nào, rồi lại vào phòng từ lúc nào? Nhã Lan nhìn một chút phòng tắm không kéo rèm, bên trong trông thấy rõ mồn một. Anh sẽ không nhìn thấy cô tắm chứ.

Gương mặt khó khăn lắm mới lấy lại được nhiệt độ lúc đầu lập tức lại nóng lên, chỉ vài giây sau, hơi nóng liền lan ra khắp người.

"Anh, vào đây... từ khi nào?"

"Lúc cô lên lầu đã vào rồi."

Lãnh Mạn Nguyên nghịch nghịch ổng tay áo, thản nhiên như không đáp.

"Vây, tôi... tôi, chuyện đó..."

"Mỗi một động tác lúc cô tắm đều trông thấy rõ ràng."

Khỏe miệng Lãnh Mạn Nguyên giương lên một nụ cười đầy ẩn ý, thường thức cảnh đẹp đã đồ bưng từ mặt tới gót chân đang đứng trước mặt anh.

Nhã Lan tìm không được cái hàm nào cho cô chui xuống, ánh mắt Lãnh Mạn Nguyên trắng trợn nhìn thẳng cô, dường như đang xuyên thấu qua khăn tắm thường thức thân thể cô.

"Không phải anh đang ngủ hay sao?" Cô đành ngồi xuống giường, dùng chăn che lại thân thể.

"Đứng, tôi đang muốn tới đó ngủ đây." Hai tay Lãnh Mạn Nguyên thản nhiên xỏ trong trong túi quần, bước chậm như đang tản bộ trong công viên. Anh đi tới mép giường, ngồi xuống, bắt đầu cời quần áo trên người.

"Đừng!" Nhã Lan sợ hãi kêu, rụt đầu vào trong chăn.

Lãnh Mạn Nguyên đứng lúc quay đầu lại, thấy cô rụt cổ trốn thật sâu trong chăn, liền bật ra tiếng cười sang sảng.

Tiếng cười của anh biến mất, phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy rào rào, Nhã Lan mới dám thò đầu ra, đến khi trông thấy Lãnh Mạn Nguyên cũng giống như cô, không kéo rèm phòng tắm, trên mặt lại lấm nữa nóng ran.

Trên cửa kính đầy nước, mơ hồ có thể thấy được thân thể khỏe mạnh đang di động bên trong. Nhã Lan không nhịn được, hai mắt tham lam muốn nhìn lâu thêm chút, vóc người thật cao, cơ thể to lớn rắn chắc, cơ ngực gợi cảm, bắp đùi lúc ẩn lúc hiện...

Ting ting! Ting ting!

Tiếng chuông điện thoại vang lên, dọa Nhã Lan giật bắn mình, cô theo âm thanh phát ra tìm được điện thoại di động của Lãnh Mạn Nguyên, trên màn hình một dãy số xa lạ đang nhấp nháy.

"Có điện thoại!" Cô kêu to.

Tiếng nước chảy ào ào át cả tiếng gọi của cô, Nhã Lan quyết định cầm tới cửa đưa cho anh. "Ồi!" Sợ ý một chút, bởi vì chân đứng chưa vững, cô ngã lại xuống giường, chuẩn xác ấn phải nút trả lời.

"Nguyên, anh ở đâu, người ta nhớ anh lắm." Giọng nói ngọt ngào đến mức có thể chiết ra mật truyền tới. Nhã Lan không biết, cùng lúc ấn phím nghe, cô cũng ấn luôn phím trả lời.

Cô căng thẳng tới nỗi ngốc luôn tại chỗ, không trả lời, cũng không tắt máy. Cô nhìn sang phía Lãnh Mạn Nguyên, ngần ngừ không nhúc nhích.

"Nguyên, anh thật xấu, nhận điện thoại của người ta cũng không nói lời nào, em là Nhã Thanh đây..."

Chị hai? Giọng nói ngọt ngào như mật kia nếu không phải chị hai tự giới thiệu, cô căn bản còn nghe không ra. Ồ, ban ngày Nhã Thanh không phải nói với cô, chị ta và Lãnh Mạn Nguyên đã hòa hợp rồi sao?

Nhã Lan bỏ điện thoại xuống, một mình tựa vào đầu giường, đầu dây bên kia, Quắc Nhã Thanh vẫn tiếp tục ngọt ngào gọi tên Lãnh Mạn Nguyên, muốn hẹn hò với anh, nói rất nhiều mấy lời trần trụi, ám chỉ cuộc hẹn của bọn họ quả thực là tràn đầy sắc thái vận động.

"Có điện thoại sao?" Lãnh Mạn Nguyên dùng khăn lông lau tóc, mặc quanh áo choàng tắm đi ra. Anh nghe thấy tiếng gọi nũng nịu trong điện thoại, sắc mặt trầm xuống, ấn phím kết thúc cuộc gọi.

"Phải, một người phụ nữ, gọi anh hẹn gặp." Nhã Lan lạnh nhạt nói. "Thật xin lỗi, vốn là muốn đưa điện thoại cho anh, tôi lại vô tình nhấn nút trả lời."

Vị trí bên cạnh thân thể lún xuống, Lãnh Mạn Nguyên ngồi lên giường, mái tóc đã khô một nửa có vài sợi rủ xuống trước trán, trông vừa gọi cảm vừa có chút buồn bình.

Nhã Lan khinh thường lờ đi ánh mắt mang dục vọng của anh, lặng lẽ xoay người vào phía trong nhắm mắt lại. Lòng ngực Lãnh Mạn Nguyên dán lên lưng của cô, ôm cô vào trong ngực, bắt đầu thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đồ Không biết xấu hổ

"Tôi mệt rồi." Đưa tay ngăn lại động tác của anh, Nhã Lan không hiểu vì sao bản thân lại tức giận.

"Cô đang giận đấy à?"

"Không có."

Bị người ta nhìn thấu tâm tư, cô cảm thấy hết sức khó chịu.

"Được rồi, nghỉ ngơi cho khỏe, chuyện đi học tôi sẽ giao cho Đại Hưng, cậu ấy sẽ phụ trách đưa đón cô." Đầu giường chợt nhẹ bẫng, Lãnh Mạn Nguyên xuống giường. Thì ra anh không quên chuyện này.

"Không cần, tự tôi có thể đi."

"Không nghe lời thì đừng đi nữa."

Nhã Lan còn muốn bướng bỉnh từ chối, lại bị lời của Lãnh Mạn Nguyên chặn miệng. Cô buồn bực núp ở trong chăn, nghe tiếng bước chân của Lãnh Mạn Nguyên càng lúc càng xa, trong lòng lại cảm thấy lạc lõng.

...

Cuối cùng cũng có thể đi học, mặc dù có người đi theo, cô vẫn vui vẻ như con chim nhỏ vậy, hát khắp dọc đường đi. Buổi đăng kí đã bắt đầu từ sớm, Nhã Lan cẩn thận lấy ra tiền mượn của Thành Kiên Vỹ đem đi đóng học phí.

Trên tờ giấy ghi danh vẫn chưa có tên Uyển Nhân, Nhã Lan đột nhiên lo lắng, cô ấy xảy ra chuyện gì rồi sao?

Lần trước bởi vì chuyện của Thành Kiên Vỹ, thái độ của Uyển Nhân đối với cô đã thay đổi rất nhiều. Nhã Lan cũng không chắc chắn, cô ấy có còn coi mình là bạn nữa hay không. Nghĩ vậy, trong lòng đau ê ẩm, tâm trạng chợt xuống dốc, cô ngo ngoài ngồi trong xe, suy nghĩ rồi bởi nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Bà chủ, bà chủ?" Đại Hưng dừng xe ở ven đường, quay đầu gọi cô.

"Hả?"

Cô phục hồi tinh thần, nhìn Đại Hưng.

"Tổng giám đốc mới gọi điện tới, nói tối nay có một buổi tiệc, anh ấy muốn bà chủ cùng tham gia."

"Có thể không đi không?" Cô đột nhiên rất chán nản, chẳng buồn động đậy.

Đại Hưng gãi đầu, có chút khó xử. "Chắc là không được đâu, tính tình của tổng giám đốc..."

"Được rồi, tôi đi." Không muốn làm khó người bên dưới, Nhã Lan lấy tay vuốt vuốt mái tóc dài, gạt chúng ra sau gáy.

"Đêm từ thiện Đông Phương ". Tầm biển lớn treo bên ngoài khách sạn xa hoa bậc nhất thành phố này, gương mặt Lãnh Mạn Nguyên trên đó được phóng to không kém gì minh tinh, thu hút không biết bao nhiêu người qua đường nán lại đứng xem. Trên màn hình ti vi tinh thể lớn treo phía ngoài khách sạn đang phát trực tiếp buổi tiệc long trọng này.

Trong đại sảnh ngoài vườn hoa được trang trí theo phong cách hoàng gia, người tới nườm nượp. Những người đến đây hôm nay nếu không phải nổi danh trong giới thượng gia thì chính là minh tinh màn bạc. Nam thì đồng loạt âu phục giấy da, nữ lại bận đủ các loại lễ phục, người quen biết thì cộng ly, không quen biết thì bày tỏ hảo cảm.

Mà đa số người tới cũng là vì Lãnh Mạn Nguyên mà tới, được uống rượu cùng ông trùm thương giới đã là một vinh dự cực lớn, nếu như có thể hợp tác với anh, hoặc kết nối quan hệ với anh, vậy coi như tiền đã tới cuốn cuộn. Ở thượng giới lưu truyền một câu nói thế này: Hợp tác với Thiên Ôn, tiền bạc dồi dào; kết giao với Lãnh Mạn Nguyên, cả đời không lo.

Người đứng ra tổ chức vì muốn thu hút nhiều người tới, cố ý phóng to bức hình của anh in trên tầm biển ngoài kia.

Quả nhiên, người tới đây tối nay không giàu thì sang. Dựa theo yêu cầu, người tới phải quyên góp từ ba trăm triệu trở lên, tính sơ sơ, buổi tiệc hôm nay cũng thu được khá khá vốn từ thiện. Dư Thiện Trình tóc đã hoa râm, cũng là người đứng ra tổ chức bữa tiệc này, mặt mày rất vui vẻ, ông ta cộng ly với những vị khách tới, luôn miệng nói cảm ơn.

"Chú Dư, biện pháp này của cháu không tệ chứ." Ưông Minh Thiên bận âu phục vừa sát người, tao nhã nâng ly cùng Dư Thiện Trình, cười cười.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Dư Thiện Trình dần ra như hoa cúc, ông ta liếc nhìn tầm băng-dôn cũng in hình Lãnh Mạn Nguyên như vậy trên đỉnh đầu, cười hề hề nói: "Cũng chỉ có tiểu tử cậu mới dám này ra ý tưởng này, không biết Nguyên có trách tội không đây."

"Chú yên tâm." Võ võ bả vai ông ta, Ông Minh Thiên cười đầy tự tin. "Chỉ cần là chuyện của chú Dư, chính là chuyện của Nguyên. Cậu ấy có thể trách tội mọi người trên đời, cũng sẽ không trách tội chú đâu."

"Cái cậu này." Dư Thiện Trình đập vai cậu ta, hỏi tiếp: "Vì sao cậu ấy không đến cùng với cậu?"

"Có thể sẽ đến trễ một chút, chắc là đi cùng vợ mới cưới." Ông Minh Thiên luôn có dáng vẻ của một người tao nhã lễ độ, lời càng nói ra khí chất càng rõ ràng, một số cô gái biết vậy rồi rít hường ánh mắt về phía cậu ta.

Mắt kính phản quang che giấu một đôi mắt hơi có vẻ u buồn, lúc lại cong cong như trăng non, đối với ai cũng đều mỉm cười thân thiện.

Cậu ta là trợ thủ đắc lực của Lãnh Mạn Nguyên, đồng thời cũng làm chủ một văn phòng luật sư không nhỏ, đảm nhiệm một phần ba công việc của luật sư và cô vẫn trong cả thành phố này, dường như thấu tóm toàn bộ xí nghiệp lớn. Không có được Lãnh Mạn Nguyên, nếu như có thể kết giao với cậu ta cũng là một lựa chọn không tồi.

Người có khả năng vẫn luôn dễ dàng có được cơ hội, vừa chào hỏi Dư Thiện Trình xong, một đám người đẹp liền vây lại xung quanh. Cậu ta không giống Lãnh Mạn Nguyên, Lãnh Mạn Nguyên đối với ai cũng đều lạnh lùng, mà cậu ta, luôn mang theo nụ cười thân thiện trò chuyện cùng những người phụ nữ tiến đến, thế nhưng lại chưa bao giờ dễ dàng phát sinh quan hệ với bất kì người phụ nữ nào.

Trong khi một đám người vây quanh Ông Minh Thiên nói chuyện trên trời dưới đất, phía bên kia bỗng nổi lên một trận xô xao nho nhỏ. Tiếp đó, giọng nói lạnh lạnh của nữ MC vang lên: "Người tài trợ cho buổi tiệc tối nay – ông Lãnh Mạn Nguyên đã đến, mọi người nhiệt liệt hoan nghênh."

Đám người vốn tụ thành từng nhóm lại dần dần tách ra, ánh mắt đều dồn về phía cửa.

Lãnh Mạn Nguyên với vóc dáng cao lớn xuất hiện, vẫn giống như trước đây, gương mặt anh lạnh lùng, không hề có ý cười. Nhìn thấy Dư Thiện Trình, anh lễ phép gật đầu một cái.

Nhã Lan cẩn thận khấc lên cánh tay anh, sau đó cùng đi vào. Tóc cô vén lên rất tùy ý, bộ lễ phục hồ lưng bằng tơ lụa màu lam ôm sát người, kéo dài như vạt nước tản ra trên mặt đất.

Hai người tạo nên một cảnh sắc tuyệt mỹ, lần đầu tiên tất cả những nam thanh nữ tú đang có mặt ở đó.

Các cô gái ngoài việc tặng cho Lãnh Mạn Nguyên những cái nhìn mập mờ đầy khiêu gợi ra, thì cũng ném cho Nhã Lan những ánh mắt đầy địch ý, tại một nơi như vậy, bị người khác lần đầu tiên vô cùng khó chịu.

Cánh đàn ông thì nhất mực thương thức Nhã Lan, trông mắt căng ra hận không thể xuyên qua được lớp quần áo của cô khám phá vào bên trong. Điều này chọc cho mấy cô gái bên cạnh ghen rồi rít, những người phụ nữ đã kết hôn thì túm tai chồng mình mắng to, chưa kết hôn thì nhỏ giọng khó chịu.

Lãnh Mạn Nguyên trở tay ôm Nhã Lan vào trong ngực, những ánh mắt của đám đàn ông như sói đói kia anh đều nhìn thấy hết. Vòng tay đầy chiếm hữu ôm cô càng chặt hơn, mí mắt lạnh lùng nhìn lên, tuyên bố quyền sở hữu với tất cả phái nam ở đây.

Nhã Thanh đứng bên cạnh Quắc Hiếu Toàn trông thấy một màn này, tức đến nổi đám ngực giậm chân, mắt thấy Nhã Lan và Lãnh Mạn Nguyên hạnh phúc đứng cùng một chỗ, cô ta kìm không được nắm chặt hai bàn tay.

Con nhỏ đó dựa vào cái gì mà được Lãnh Mạn Nguyên yêu thương, dựa vào cái gì mà có được cuộc sống an nhàn như vậy. Ở trong lòng cô ta, Nhã Lan chỉ nên gả cho một tên nông dân quê thọt nào đó, sau đó sinh một đồng tử con, làm một thiếu phụ luống tuổi đã có chồng.

Nhưng bây giờ, Nhã Lan còn mặc những quần áo đắt tiền hơn cô ta, ôm người đàn ông cô ta khao khát đã lâu, đứng nơi đó nhìn trông thật chướng mắt.

Trong khi Nhã Thanh vẫn còn đang bất bình giận dữ, người chủ trì liền tuyên bố buổi quyền tặng chính thức bắt đầu. Tất cả những người đến tham dự từng người một tiến lên trao số tiền muốn quyền tặng. Phía trên màn hình lớn đối diện hiện lên tên của người tham dự của người và số tiền họ quyền tặng. Quắc Hiếu Toàn đau lòng giao cho nhân viên ba trăm triệu trong tay, về mặt đau khổ lui xuống.

"Thiên Thanh à, con cũng thoáng quá rồi đó, khăng khăng muốn tới tham gia buổi dạ tiệc như vậy, số tiền ba trăm triệu này đủ cho cả nhà chúng ta chi tiêu trong một tháng đó." Quắc Hiếu Toàn xót của, cầu nhàu với con gái.

Quắc Nhã Thanh vốn đã sắp tức mình không nhìn được, vừa nghe cha nói vậy liền lập tức phát tác. "Không bỏ ra đứa trẻ không lừa được chó sói, không bỏ ra vài đồng tiền này có thể gặp được Lãnh Mạn Nguyên hay sao?"

Quắc Hiếu Toàn vội vàng bịt miệng con, nhỏ giọng nói: "Con tới đây là vì muốn gặp Lãnh Mạn Nguyên hay sao? Lãnh Mạn Nguyên là em rể con đó, con có nhớ hay không."

Hai người kéo nhau vào góc khuất nào đó, Nhã Thanh thô bạo hất tay cha mình ra, không biết xấu hổ nói: "Vậy thì đã làm sao, con nguyện ý làm thế đây."

"Con... Aiz." Ông Quắc tức giận, hất tay bỏ đi.

"Ồ, Nhã Thanh đây à." Trương Thanh An nện đôi giày cao gót đi đến trước mặt Quắc Nhã Thanh. Cô ta vốn cao ngạo, khinh thường không thèm kết giao với kẻ không có tên tuổi gì tính tình lại hoang dã như Quắc Nhã Thanh, thế nhưng gần đây có tin đồn Quắc Nhã Thanh và Lãnh Mạn Nguyên có

quan hệ thân mật, Trương Thanh An mới muốn đi lại xác nhận một chút.

"Chị Thanh An." Quắc Nhã Thanh lập tức đổi khuôn mặt tươi cười, kéo kéo chiếc váy cũn cùn sắp hở ra đến mông, cố ý ở trước mặt Trương Thanh An xoay qua xoay lại.

Ánh mắt Trương Thanh An lướt qua phía Lãnh Mạn Nguyên đang đứng, giơ tay hất mái tóc ra đằng sau, vừa vặn lộ ra bộ ngực đầy đặn nhô lên thật cao. Trên cổ cô ta đeo một chuỗi dây chuyền bằng bảo ngọc, vừa nhìn đã biết giá trị không rẻ.

"Nghe nói cô và Nguyên gần đây có qua lại rất thân thiết, sao không phải là cô đến cùng anh ấy nhỉ." Lúc nói ra lời này, mi mắt cô ta chớp chớp, mang theo mùi vị châm chọc nồng đậm.

"Không phải là qua lại thân thiết, mà là tình nhân đang yêu nhau mãnh liệt." Quắc Nhã Thanh căn bản là không biết xấu hổ, nói láo mà mặt không đỏ tim không đập. Lời của Trương Thanh An khiến lòng ham hư vinh của cô ta bị đá kích mãnh liệt, cô ta muốn vót vát lại chút thể diện.

"Ồ, sao tôi lại không biết nhỉ." Trương Thanh An tuy không phải tin tưởng hoàn toàn, nhưng đã qua một thời gian dài mà Lãnh Mạn Nguyên vẫn chưa tìm cô ta, trong lòng sớm đã gấp như con kiến bò trên chảo nóng, chẳng qua là kim chế không để biểu lộ ra.

"Nguyên thường qua đêm ở chỗ tôi, mỗi ngày tôi đều đến công ty đưa áo khoác cho anh ấy, bên ngoài cũng chẳng có mấy người biết chuyện này."

Căn bản là chẳng có qua lại gì với Lãnh Mạn Nguyên, trừ việc khoe khoang về chiếc áo anh bỏ quên lại, Quắc Nhã Thanh hoàn toàn không tìm được lý do khác. Lời của cô ta khiến cho Trương Thanh An cười lớn. "Cô nói chắc là bộ âu phục số lượng có hạn Armani phải không, sẽ không có chuyện cho tới bây giờ Nguyên vẫn chưa tắm chứ, suốt ngày mặc đi mặc lại một bộ quần áo đó chắc. Ha ha ha, Nguyên nổi danh là người cuồng sạch sẽ, cô hẳn là không biết chuyện này đi. Ha Ha Ha."

Lời vạch trần của Trương Thanh An khiến Quắc Nhã Thanh vô cùng xấu hổ, lớp phấn thật dày trên mặt cũng không thể che giấu được. Cô ta không chịu thua, gặm chân nói: "Căn bản cũng không phải bộ đáng như chị nói, chị chẳng qua là ghen tỵ chứ gì, cứ chờ coi đi."

Cô ta tức giận đi khỏi chỗ của Trương Thanh An, nhưng lại đổ tất cả lỗi lầm lên trên người Nhã Lan.

"Cái đồ không biết xấu hổ, suốt ngày quần lấy Nguyên không buông, đúng thật là chán sống!"

Nhã Lan lặng lẽ đi sau lưng Lãnh Mạn Nguyên, không nói một lời nào. Quá nhiều đàn ông dùng ánh mắt lộ liễu nhìn chằm chằm vào cô, khiến cô cảm giác giống như bị người ta lột sạch hết quần áo, toàn thân đều khó chịu.

Lãnh Mạn Nguyên trò chuyện với Dư Thiện Trình - người làm chủ buổi tiệc, trong lời nói thỉnh thoảng nhắc tới Thím Liễu, ai đó có tên gọi hàm Thanh, hình như đó chính là Thím Liễu. Thím Liễu tên là Hàn Thiên sao? Cái tên thật dễ nghe. Dư Thiện Trình dường như đối với người phụ nữ tên Hàn Thiên vô cùng chung tình. Trong suốt nửa câu chuyện lúc đầu của hai người bọn họ, toàn nhắc về người phụ nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Phản kháng

Nhã Lan yên lặng không nói câu nào, mang giày cao gót đi lại một lúc lâu, cô có hơi khó chịu. Đặt một chân trụ chống đỡ trọng lượng cả cơ thể, cô nhẹ nhàng nghiêng người sang một bên, để chân còn lại có thời một gian nghỉ ngơi trong chốc lát.

Nhóm người phục vụ đi tới đi lui phục vụ cho các quý khách. Nghi lễ quyên tặng đã kết thúc, bây giờ là thời gian tổ chức tiệc rượu cảm ơn, tất cả mọi người chia thành các nhóm khác nhau chúc rượu cho những người quen cũ hoặc tìm thêm cơ hội mới để hợp tác.

"Chào cô, cô có cần thêm rượu không?" Một người phục vụ bưng khay rượu bằng một tay đứng trước mặt Nhã Lan.

"Không cần." Chỉ bằng một câu trả lời đơn giản lại khiến cho người phục vụ thất thần, cô gái xinh đẹp như vậy không phải tiên nữ trên trời chứ. Khuôn mặt tỉnh tề của cô như không vương vấn khói bụi trần gian, đôi môi nhỏ xinh căng bóng như có thể chảy ra nước, đáng người hoàn hảo trong bộ trang phục đẹp đến không gì sánh được.

Mặt dù khi tập huấn, cấp trên đã nhấn mạnh rất nhiều lần rằng không được nhìn thẳng vào mặt của quý khách nhưng hẳn ta vẫn nhìn đến ngay người.

Bỗng nhiên, một lực từ phía sau người phục vụ đẩy tới, theo quán tính, người phục vụ ngã về hướng Nhã Lan. "Cô ơi, cẩn thận." Cho dù người phục vụ đã sớm nhắc nhở nhưng Nhã Lan vẫn bị xô một cái khiến cô lao đảo, ly rượu trong tay cô đổ lên quần áo trên người, tất cả đều ngấm hết vào vải, khiến cho một bên hông của cô ướt nhẹp.

"Ồi, xin lỗi cô." Người phục vụ cố sức giữ cái khay trên tay, ngẩng lên đã thấy Nhã Lan đang chặt vật với quần áo.

"Không sao đâu." Phía sau người phục vụ, bóng dáng một phụ nữ đang đi về phía xa, cô nhận ra người đó, chính là chị hai cô - Nhã Thanh, cũng dễ hiểu vì sao đột nhiên người phục vụ lại bị ngã.

"Không có mất à?" Lãnh Mạn Nguyên phát hiện ra sự cố của bọn họ, lạnh lùng quát người phục vụ lỗ mãng kia.

"Đừng trách anh ta, là do tôi không cẩn thận." Nhã Lan không muốn làm sự việc phức tạp thêm, cô nhận hết trách nhiệm lên về mình: "Tôi đi xử lý đã." Cúi đầu xuống, cô bước về phía toilet trong lời xin lỗi của người phục vụ và cái nhìn chăm chú của Lãnh Mạn Nguyên.

Nhã Lan cẩn thận dùng nước rửa sạch chỗ bị bẩn trên quần áo, chất liệu mắc tiền như thế này không thể dùng tay vô được. Bên hông bị ướt lại cộng thêm điều hòa rất lạnh, trên người cô vô cùng lạnh, không thoải mái chút nào.

"Cô ơi, lấy cái này sấy đi." Bỗng một giọng nói cất lên khiến cô giật mình kêu lên một tiếng, quay đầu lại nhìn, một người đàn ông nhìn rất thô bỉ đang đứng sát gần cô.

"Ừm." Người đàn ông đó ngậm một miếng thuốc, đôi mắt háo sắc nhìn thẳng vào chỗ bị ướt của cô, cổ họng lên xuống nhanh chóng, lại không ngừng nuốt nước bọt. Đưa một chiếc máy sấy dành cho khách ra đi thẳng vào trước ngực cô.

"Ồ, cảm ơn." Nhanh chóng đưa tay đón lấy máy sấy, không ngờ người đàn ông kia lại rút tay lại khiến cô bị hụt: "Anh..."

"Chỗ bị ướt này của cô không tiện, để tôi sấy giúp cô." Trên tay người đàn ông đó đeo một chiếc nhẫn mã não xanh, không hề có ý tốt lại lần nữa dí chiếc máy sấy vào ngực cô.

"Anh này, xin anh tự trọng cho." Ngay lập tức, Nhã Lan đã hiểu ra ý đồ của hắn ta, lùi ngay về phía sau, duy trì khoảng cách an toàn.

"Trọng, anh đây cũng rất trọng đấy nhưng tuyệt đối là sẽ thương hoa tiếc ngọc!" Người đàn ông cố tình bóp méo ý của cô, lúc nhìn cô mắt của hắn ta như muốn lòi ra. Hắn tiến về phía trước mấy bước, ý muốn rút ngắn khoảng cách. Hàm răng trắng mấy cái răng vàng của hắn ta chắc chắn cảm thán nói: "Thật sự là bảo vật thế gian hiếm thấy!"

"Anh muốn làm gì?" Lúc này lại không có ai đi vào toilet, ngay cả cơ hội cầu cứu cô cũng không có.

Người đàn ông kia từng bước sát tới gần, vừa đi vừa kéo cổ áo rộng lộ ra một sợi dây xích vàng to như xích chó, hắn ta cười ha ha, vút máy sấy sang một bên rồi đi về phía cô.

"Cút đi! Nếu không tôi kêu lên đấy." Cô lùi về phía sau, lưng đã áp lên bệ cửa sổ, không còn đường lui nữa.

"Kêu to lên, lúc Hữu Thiên ta đây chơi gái ai dám đi vào? Để người khác vào nghe em rên rỉ sao." Người đàn ông tự xưng là Hữu Thiên phun ra toàn những lời dâm dăng, dí sát vào cơ thể cô.

"Chẳng lẽ anh không biết tôi là người phụ nữ của ai sao?" Nhã Lan muốn lấy Lãnh Mạn Nguyên ra hù dọa hắn ta.

"Người phụ nữ của ai mà chẳng thế? Nằm dưới đàn ông thì có gì khác nhau đâu? Ha ha, anh đây chỉ thích chơi người phụ nữ của người khác, thật kích thích." Hắn ta cố tình dùng phía dưới cạp nội nháy cảm của Nhã Lan, Nhã Lan xoay người một cái, để hắn đụng phải cái mông của cô.

"A, thích chơi thế này sao, được, anh đây theo luôn." Hữu Thiên cười dâm, phun ra những lời khó nghe. Nhã Lan vừa thẹn vừa giận, cô tức giận định tát cho người đàn ông kia một cái nhưng cô đã bị hắn khống chế, căn bản không xoay được người nữa.

Hữu Thiên ôm chặt lấy eo cô, ép chặt cô lên vách tường, cho dù Nhã Lan có phản kháng thế nào cũng không thoát được.

"Lãnh Mạn Nguyên, mau tới cứu tôi, Lãnh Mạn Nguyên, cứu tôi." Cô cố gắng tránh né mùi hôi của Hữu Thiên xông vào mũi, không để hắn ta hôn lên mặt, thấy mình bị người đàn ông này bắt nạt nước mắt cứ thế rơi xuống.

"Ngoan, lúc lên giường gọi anh là Hữu Thiên, chắc em không biết, ba anh có một là xí nghiệp hạng hai, theo anh, coi như được hưởng phúc, người phụ nữ nào mà chẳng muốn leo lên giường anh chứ, ngoan ngoãn chút, để anh thương em." Càng giãy giụa lại càng kích thích dục vọng của Hữu Thiên, hắn ta nào còn nghĩ đến Lãnh Mạn Nguyên là ai chứ.

"A."

Nhã Lan vùng vẫy mà không thoát ra được, tìm cơ hội cắn tay hắn ta.

"Mẹ nó, chó à!" Hữu Thiên giờ tay lên định đánh nhưng nhìn khuôn mặt nước mắt như mưa của cô lại không giáng xuống, hắn đưa tay lên xoa gương mặt nhỏ nhắn của cô, thỏa mãn thưởng thức: "Vật báu thế gian, hôn lên chắc là ngọt lắm."

Thô lỗ vạy ngược lại, cô bị ép sang một mặt tường khác, đầu cô cố định ở trên tường, tên đó điên cuồng hôn lên mặt cô. Nhã Lan không thể chống cự được, tên đàn ông đó tóm lấy tay cô đưa qua đầu, cơ thể đè lấy cơ thể cô, cô chỉ có thể không ngừng đá chân, cố sức giãy dụa.

"Anh sống..."

Ngay lúc Nhã Lan vô cùng nhục nhã đến muốn chết đi, trọng lượng trên người giảm bớt, người đàn ông tên Hữu Thiên bị nhấc lên, rời khỏi cơ thể cô.

"Người phụ nữ của tao mà mày cũng dám đụng vào sao!" Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng nói, sắc mặt như muốn giết người.

Vốn Hữu Thiên bị người khác làm hỏng mất chuyện tốt của mình mà trở nên hung ác nhưng đến lúc quay người lại thì lại ngã lún xuống đất: "Lãnh... Lãnh... Lãnh... Tổng giám đốc, tôi... Tôi... Không... Không... Không biết... Là người... phụ nữ... của anh..."

"Vậy thì mày đáng chết!" Đá một cái khiến hắn ta lăn đến góc tường, Lãnh Mạn Nguyên nói, tay nắm chặt lại, đốt ngón tay vì thế mà trắng bệch!

Quanh người anh toát ra sự phẫn nộ vô cùng, toàn bộ không gian nhỏ hẹp này đầy cảm giác của chết chóc.

"Cô ta... Không... Nói cho... Tôi."

"Đưa đi cho tôi!"

Nhã Lan tựa vào tường thở không ngừng, vừa nãy giãy giụa tiêu hao quá nhiều thể lực của cô. Nghĩ đến sự việc vừa rồi, lại nhìn Lãnh Mạn Nguyên, nước mắt cô càng rơi thêm. Lúc này, nếu như có thể, cô thật sự muốn nhào vào lòng anh tìm kiếm sự an ủi.

Bộ dạng đáng thương của Nhã Lan khiến cho trái tim Lãnh Mạn Nguyên bỗng xiết lại, sau đó lại chuyển thành lạnh nhạt xen lẫn với xem thường cô, ném một chiếc áo khoác xuống chân cô.

"Alo, Đại Hưng, vào đây đưa bà chủ về."

Gọi điện thoại xong, Lãnh Mạn Nguyên không thèm nhìn cô thêm một chút nào liền quay người bỏ đi. Anh vừa đi vừa tức giận hét: "Uông Minh Thiên, Uông Minh Thiên đâu rồi!"

Nhã Lan ngồi ngẩn ra trong phòng mình, áo khoác trên người vẫn không cởi xuống, giờ phút này, chỉ có thể mượn nhiệt độ từ trên áo khoác của Lãnh Mạn Nguyên xua đi sự nhọc nhằn vừa mới trải qua.

Cánh cửa yên lìm bật ra, Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng xuất hiện trước mặt cô. Thấy Nhã Lan vẫn chưa thay quần áo, trên mặt lại sâu thêm một tầng lạnh lùng nữa.

"Thích thú lắm sao?" Hắn đứng trước mặt cô, lạnh lùng hỏi.

"..." Nhã Lan ngước đôi mắt đắm lệ lên, nhìn anh không hiểu.

"Cảm giác người đàn ông kia mang lại cho cô vẫn còn chưa vui đi, có phải rất nhớ không, có phải hận tôi không?"

Con ngươi của Nhã Lan dần phóng đại lên, trên mặt không hề có biểu cảm gì, tại sao lúc này Lãnh Mạn Nguyên lại nói như vậy với mình, không phải anh nên ôm cô vào ngực, an ủi cô hay sao?

"Tôi làm hỏng chuyện tốt của các người, hẳn là cô rất hận tôi nhỉ."

Lời nói khó nghe và cả châm biếm cứ thế mà đâm về phía cô, đôi mắt vốn khô ráo của Nhã Lan lại lần nữa đọng đầy nước mắt, sự kiêu ngạo vốn đã rút đi lại quay trở lại với cô, cô run run nói: "Đúng, tôi hận anh, tôi rất hận anh!" Cô bước bình lau sạch nước mắt đã chảy xuống, không nhìn anh nữa.

"A, cơ thể của hắn ta làm cô lưu luyến vậy sao? Có phải trước kia các người đã từng gặp nhau rồi không?"

"Anh... Tôi..." Nhã Lan không ngờ rằng Lãnh Mạn Nguyên lại nói cô như vậy, cô cố gắng bình tĩnh lại, sau đó lạnh lùng nở nụ cười: "Đúng, tôi lưu luyến, tôi nghĩ, chỉ ít thì hắn ta cũng không giống như anh đồ oan cho người khác, rõ ràng là hắn ta cưỡng ép tôi, anh lại hết lần này tới lần khác cho rằng tôi tự nguyện, loại người không phân rõ phải trái trắng đen như anh thì có gì để người khác lưu luyến!"

"Vậy sao cô không phải kháng!" Anh gào lên. Điều Lãnh Mạn Nguyên quan tâm là lúc anh đến, cô lại không hề phản kháng, mặc cho người khác lưu luyến trên đôi môi thuộc về anh.

Cô phản kháng, cô phản kháng mãnh liệt như vậy, còn không ngừng kêu gào tên anh, nhưng mà, anh chẳng biết gì hết!

Nhã Lan lựa chọn không nói gì, mặc kệ để nước mắt rơi xuống.

"Cô không phản kháng là bởi vì cô thích mùi vị kia đúng không, cô không biết bản thân cô đề tiện đến mức nào sao? Cơ thể của cô dơ bẩn đến mức nào sao?" Lãnh Mạn Nguyên không thèm lựa lời nói, anh chỉ muốn làm tổn thương cô.

"Đúng, tôi dơ bẩn đấy." Nhã Lan đã chịu sự sỉ nhục từ anh, cô quyết định chống đối lại: "Làm sao đây? Anh còn muốn tôi nữa không? Không muốn thì chúng ta ly hôn đi, tôi đã thấy chán ghét anh từ lâu rồi, tôi muốn đi tìm nhiều người đàn ông khác!" Đến những câu cuối, dường như là cô quát lên, âm thanh sắc nhọn đâm đến tận trời, cô cảm nhận được sự mệt mỏi từ trước nay chưa từng có.

Giật chiếc áo vest che cơ thể kia xuống, cô hung hăng ném về phía anh, sau đó mệt mỏi mà ngã xuống giường.

Còn chưa được ngủ, cánh tay như gọng kìm của Lãnh Mạn Nguyên kéo cánh tay nhỏ bé của cô lên, cưỡng ép cô đối mặt với anh. Bọn họ cứ yên lặng

như vậy mà đối mặt với nhau, Nhã Lan tuyệt vọng nở nụ cười, cô cười đến chảy nước mắt, cười đến trăm ngàn vết thương, cười đến yếu đuối vô cùng, cô tiếp tục cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Sẽ không mang thai con của anh

"Đi, tắm rửa sạch sẽ cho tôi." Ánh mắt thương xót chỉ là thoáng qua, Lãnh Mạn Nguyên quán lấy cơ thể cô kéo vào toilet. Vòi hoa sen phun mạnh dòng nước lạnh băng vào cơ thể cô, dòng nước lạnh băng xối lên làn da tỉnh té của cô, khiến cho cô phản kháng mãnh liệt.

Xoẹt một tiếng, bộ lễ phục rách thành vài mảnh, Nhã Lan trầm giọng quát: "Anh là một tên súc sinh dã man!" Tiếng nước ào ào che đi giọng nói của cô, cũng vùi lấp đi cả rất nhiều nước mắt.

Lãnh Mạn Nguyên thô lỗ xoa xoa trên người cô, cho đến khi từng tác da thịt của cô đều đau nhức, đỏ ửng lên...

Nhã Lan ngừng việc chống cự, cô nhắm mắt lại, kệ cho Lãnh Mạn Nguyên tra tấn. Ngay lúc cô cảm thấy toàn thân đau đớn đến tê dại, Lãnh Mạn Nguyên ngừng lại, cô cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, được anh ôm ngang lấy.

Tiếp theo, cô và anh cùng ngã lên giường, đôi môi lạnh như băng của Lãnh Mạn Nguyên in lên môi cô, thô lỗ nóng vội mà chiếm đoạt. Cô mím chặt môi, không cho anh cơ hội tiến vào.

Lãnh Mạn Nguyên cưỡng ép đẩy hai chân cô ra, cơ thể tiến thẳng vào, trực tiếp vào trong cơ thể cô, bắt đầu điên cuồng. Anh chỉ muốn cô chịu thua, chỉ muốn cô cầu xin tha thứ, tốc độ càng lúc càng nhanh hơn. Nhã Lan cắn chặt hai hàm răng, cơ thể như tê dại vì đau đớn, mỗi một lần tiến vào của Lãnh Mạn Nguyên, đối với cô mà nói đều là một lần thống khổ.

Cô không kêu lên được, mùi máu tanh ngập tràn trong khoang miệng, cô biết, môi của mình đã bị cắn rách.

"Lãnh Mạn Nguyên, anh là ma quỷ..." Nói xong câu đó, cuối cùng Nhã Lan lịm đi dưới cơ thể anh, mái tóc lòa xòa càng khiến cho khuôn mặt cô nhợt nhạt yếu đuối.

"Quốc Nhã Lan, cô là của tôi, đừng có mơ mà rời khỏi tôi!" Trước khi ngất đi, hình như cô nghe được câu nói này.

Phảng phất như đã trải qua một trận mưa bão, cả linh hồn và thể xác của Nhã Lan đều tổn thương vô cùng. Sau khi choáng váng tỉnh lại, xốc chân lên, cảm giác đau đớn như muốn nứt ra, tất cả đều chứng minh cho cô biết rằng đêm qua không phải là một giấc mơ. Cho dù, cũng chỉ coi như đó là một cơn ác mộng!

Bên cạnh lún xuống một ít, đã không còn hơi ấm nữa. Kẻ gây ra không biết đã đi đâu, chỉ còn lại căn phòng đầy những con búp bê nhảy múa, những khuôn mặt được chạm khắc tỉ mỉ, như chế giễu cô không biết tự lượng sức mình. Những khuôn mặt kia biến thành khuôn mặt nham hiểm của chị hai, những cánh tay nhảy múa đưa ra, lại càng giống như những cánh tay ác ma mà chị ta lặng lẽ đưa tới.

Nhã Lan khó khăn di chuyển cơ thể, chịu không nổi sự đau đớn ở phía dưới mà kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đau khổ nhú lên, sau đó lại quật cường mà giãn ra. Kéo tấm chăn mỏng khoác lên người, cô quyết định xuống giường tắm rửa sạch sẽ cơ thể, mùi của Lãnh Mạn Nguyên ngập tràn thân kinh của cô, cô căm ghét anh ta! Ngay lúc chân chạm đất, một cơn đau đớn ập tới, hai chân cô mềm nhũn, cứ vậy mà ngã xuống đất.

"A, Nhã Lan, cô làm sao vậy?" Thím Liễu đẩy cửa bước vào, trong tay bưng một cái khay.

Nhã Lan lắc đầu, bây giờ ở đây, kéo chiếc ga giường, cô vừa ngại ngần lại khó xử.

Thím Liễu đặt chiếc khay trong tay xuống đất, hai tay đưa lên đỡ Nhã Lan dậy.

"A, sao lại thành ra như thế này, tổng giám đốc thật không biết thương hoa tiếc ngọc." Tấm chăn mềm hơi mở ra, để lộ ra dấu hôn màu tím, thím Liễu liền hiểu ra, sau đó cười lên một tiếng. Có lẽ thím đã cho rằng, tối qua bọn cô đã có một đêm xuân khó quên như thế nào, từ trong mắt của bà ấy, Nhã Lan đọc được điều đó. Với Lãnh Mạn Nguyên, tra tấn cô có lẽ còn hưởng thụ được nhiều hơn là cảm giác vui vẻ của một đêm xuân!

Sự chua xót tràn vào trong khoang mũi, Nhã Lan không ngừng ho khan, lúc dừng lại bắt đầu khò khét thút thít. Thím Liễu không ngừng vỗ lưng cô, thương xót nói: "Cô nhìn cô xem, ho chảy cả nước mắt rồi."

Thấy nước mắt trào ra, Nhã Lan cười đến run rẩy cả người, quặn rũ xinh đẹp, liên tục không dứt, đó là sự đau khổ, sự tuyệt vọng, là sự lên án ông trời tạo hóa trên người!

Thím Liễu đỡ cô đang cười như muốn ngã ra lên giường, vui mừng nói: "Quan hệ của hai người tốt lên là được rồi, tôi nói rồi, Nguyên rất yêu cô, hai người có thể như thế này, ba của cậu ấy trên trời cũng có thể yên lòng."

Nhã Lan trộm lau những giọt nước mắt đang rơi càng lúc càng nhiều, không bỏ qua gương mặt kích động và đôi mắt ướt hơi đỏ lên của thím Liễu.

Thím Liễu phát hiện ra sự thất lễ của mình, nhanh chóng quay lưng đi lau nước mắt, lúc quay người lại, đã cầm cái khay kia lên. Thím lấy ra một viên thuốc nho nhỏ, có vẻ như không muốn mang ra lắm: "Cô xem tổng giám đốc quan tâm cô đến thế nào kìa, biết cô còn đang đi học, lo việc mang thai sẽ ảnh hưởng đến việc học của cô, còn đặc biệt dặn tôi mang thuốc tới."

A, Lãnh Mạn Nguyên cho rằng ngay cả tư cách mang thai con của anh cô cũng không có! Trái tim Nhã Lan lại lần nữa như bị dao cứa, đau đến vỡ cả mồ hôi. Cô quật cường cầm viên thuốc kia lên, nuốt vào trong bụng.

"Haizz, nếu không phải cân nhắc đến việc học tập của cô thì tuyệt đối không thể uống thuốc này, trong nhà có đứa trẻ tốt biết bao..."

"Thím nói cho Lãnh Mạn Nguyên, tôi nhất định sẽ không mang thai con anh ta!"

Nhã Lan kiên quyết lập lời thề, khiến cho thím Liễu đang tự nói chuyện liền ngăn người ra, lúc này bà mới phát hiện ra, biểu cảm của Nhã Lan không bình thường.

"Nhã Lan, hai người..." Còn chưa hỏi xong, bên ngoài đã vọng tới tiếng đập cửa.

"Bà chủ, mẹ chồng bà về rồi, gọi bà chủ xuống gặp bà." Mấy chữ đơn giản, giọng nói lạnh lùng, nghe thôi đã biết là giọng của bà Trương. Cơ thể thím Liễu run lên một cái, sắc mặt có chút mất tự nhiên, thím nhanh chóng thu dọn đĩa, nói nhỏ: "Cô đi tắm đi, thay một bộ quần áo sạch rồi xuống."

Nhã Lan hờ hững gật đầu, cũng không hành động gì, bên ngoài lại truyền tới tiếng đập cửa lần nữa, vẫn là giọng nói của bà Trương: "Bà chủ, nhanh lên, bà đang sốt ruột chờ dưới tầng."

"Nhanh lên đi, tính khí của bà Dư không tốt lắm đâu!" Thím Liễu đẩy cô vào phòng tắm rồi nói với người bên ngoài cửa: "Lập tức xuống ngay."

Nhã Lan thu xếp xong xuôi, thím Liễu giúp cô chải một kiểu tóc đơn giản, tìm một bộ váy áo vừa người mặc vào, đi xuống dưới tầng.

Trong phòng khách, mấy người giúp việc đang tập trung lại, bọn họ đứng đó, đầu cúi thấp. Trước mặt bọn họ là Dư Hồng Mai nghiêm nghị, trang phục cầu kỳ.

"Các người nghe kỹ cho tôi, muốn ở lại nhà họ Lãnh làm việc thì phải trung thành, với ai? Với tôi! Các người nhìn xem, bà Trương làm việc thận trọng, chuyện gì cũng báo cáo với tôi nên mới ngồi lên được vị trí quản gia!"

Cơ thể mập mạp của bà Trương đặc ý giựt lên một cái, vì để thể hiện sự chịu thương chịu khó, hai cái chân mập mạp của bà ta đứng vững, cơ thể lúc nào cũng cong xuống được kéo thẳng lên.

"Các người chỉ cần chịu khó, làm việc có chừng mực, cũng sẽ được giống như bà Trương, trở thành người nhà họ Lãnh chúng tôi trọng dụng."

"Đã hiểu chưa!" Bà Trương như chó săn phụ họa theo Dư Hồng Mai, lớn tiếng giáo huấn người làm.

"Hiểu rồi ạ." Mấy giọng nói không cam chịu cất lên.

Nhã Lan hờ hững đứng ở cầu thang, chờ đến khi cuộc giáo huấn kết thúc. Ánh mắt sắc bén của Dư Hồng Mai đã nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt bộc lộ rõ sự ghét bỏ dán vào cơ thể cô, tựa như muốn đục mấy cái lỗ trên người cô vậy.

"Còn không mau lại đây." Bà Trương thay đổi về tôn trọng mấy ngày trước đó của bà ta, hơi gào lên với cô, lộ ra vẻ ghét bỏ.

Nhã Lan chậm chậm bước tới, đứng cách đám người đó mấy bước.

"Nhanh lại đây đứng ngay gần vào! Để cho bà đứng ở đây lâu như vậy, quả thực là vô cùng bất kính. Ai cho phép cô như vậy." Bà Trương chỉ chỉ chỗ bên cạnh những người giúp việc kia, ra hiệu cô tới đứng cùng chỗ với bọn họ.

Nhã Lan yên lặng nhìn bà Trương, cổ bà Trương hơi rút lại, hiển nhiên là có chút e ngại nhưng nhận được ánh mắt của Dư Hồng Mai, lập tức trở nên hung dữ: "Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đến đây, cô cho rằng cô là ai!?"

"Xin lỗi, tôi không phải người giúp việc." Từ trên người Dư Hồng Mai, Nhã Lan có thể nhìn ra bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên, cũng khó trách, mẹ nào con nấy mà. Cô căm ghét sự đặt điều của bọn họ, làm tổn thương người khác, không coi người khác là người, tính khí bướng bỉnh trong cô lại bắt đầu nổi lên.

"Cô cho rằng cô là ai!" Dư Hồng Mai vẫn luôn không ưa cô, uy nghiêm quát cô như vậy, trong phòng khách âm vang giọng nói của bà ta.

Nhã Lan không sợ lắc đầu cười nhạt nói: "Nếu như bà Dư có trí nhớ tốt thì sẽ nhớ, tôi và con trai bà đã cử hành hôn lễ, quang minh chính đại trở thành vợ chồng!"

Giọng nói của cô không lớn nhưng lại rất vang, tất cả mọi người đều đã nghe rõ.

"Cô, đồ không biết xấu hổ!" Ngón tay đã được sơn màu đỏ chót của Dư Hồng Mai giờ ra, chỉ thẳng vào đầu mũi cô, lông mày được tô vẽ tỉ mỉ dựng đứng lên, da vùng mắt vừa được kéo căng mở tròn, con ngươi như muốn lòi ra

"A... Cô không phải là cái người cùng người đàn ông khác hôn môi nồng nhiệt trong toilet ở hội từ thiện sao?" Không biết Lý Doanh Doanh từ đâu chui ra, bụng một chén trà nóng hổi, giả vờ xum xoe, cố tình giả bộ như giặt mình chỉ vào Nhã Lan nói.

Mặc dù việc này đã được Lãnh Mạn Nguyên gây sức ép, các tạp chí lớn đều không dám đăng nhưng hôm đó đúng lúc cô ta đi vào toilet, vô tình nhìn thấy. Sự việc bị cô ta "không cẩn thận" bôi đen, Nhã Lan trở thành một người phụ nữ không tuân thủ chuẩn mực đạo đức.

"Cái gì? Còn thân mật với người đàn ông khác, thật không biết xấu hổ!" Bốp! Dư Hồng Mai giáng cho cô một bạt tai, cảm giác nóng rát đau đớn lập tức truyền tới. Cô ôm mặt, kinh ngạc nhìn Dư Hồng Mai.

"Nhìn cái gì, cô có tư cách gì làm vợ Nguyên Nhi, từ hôm nay trở đi, cô phụ trách quét dọn cho nhà họ Lãnh. Bà Trương, bây giờ bảo cô ta lau sạch sẽ phòng khách!" Dư Hồng Mai nghiêm nghị sai bảo, bà Trương vâng dạ, Lý Doanh Doanh lại như cô con gái dịu dàng vuốt ngực cho bà, ánh mắt đắc thắng nhìn về phía cô.

"Còn không mau đi đi!" Bà Trương đuổi thẳng cái chân mập mạp đá vào đầu gối của cô, Nhã Lan kêu lên một tiếng đau đớn, quỳ rạp xuống mặt đất. Ngay sau đó, bà Trương nhét vào tay cô một cái khăn, lại bảo người giúp việc đem một chậu nước đến bên cạnh cô.

"Mẹ cả, vì loại người này mà làm sức khỏe xấu đi thật không đáng, chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi nào, bớt giận." Lý Doanh Doanh đỡ Dư Hồng Mai, cô ta cũng không đi, chỉ ngồi vào chiếc ghế sa lon bên cạnh.

Mẹ Lãnh không ngừng thở phì phì, bà ta chỉ vào Nhã Lan rồi nói với bà Trương: "Bảo cô ta lau nhanh lên, không lau thì đánh chết cô ta! Nhà họ Lãnh chúng ta, một người chết chẳng qua chỉ như chết một con chó!"

"Dạ vâng." Bà Trương nghe được lệnh, lại đá một cú nữa vào hông cô.

Nhã Lan kêu lên một tiếng đau đớn, cô nắm chặt lấy cái khăn, tất cả đều là thù hận với người nhà họ Lãnh! Cô cắn chặt răng, không nhúc nhích cũng không lên tiếng, nước mắt chảy ra cũng ép quay trở lại.

"Đi lau mau!" Bà Trương đánh đến nổi thở hồng hộc nhưng Nhã Lan vẫn không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Dù sao con cũng không ly hôn

"Ồ, thật là náo nhiệt." Một giọng phụ nữ vang lên, nơi cửa chính, Lãnh Mạn Nguyên đang kéo tay một người xinh đẹp gọi cảm đi về phía bên này.

Lãnh Mạn Nguyên không nói câu gì, chỉ có khuôn mặt là trầm xuống đáng sợ, trong phòng đột nhiên tối đi mấy phần.

"Ném mụ già dốt nát này ra ngoài cho tôi, ném ra đường cho chó ăn!" Nhìn Nhã Lan bị đánh ngã xuống đất, trên mặt Lãnh Mạn Nguyên không chút biến sắc, lạnh lùng sai bảo thủ hạ.

"Rồi!"

Thấy thủ hạ kéo bà Trương tròn xoe mập mạp ra ngoài, Dư Hồng Mai nóng nảy.

"Con dám!"

Hừ! Lãnh Mạn Nguyên hừ lạnh một cái, nắm híp lại thành một độ cong nguy hiểm: "Loại người chân ngoài dài hơn chân trong, loại vô học ý mạnh hiếp yếu còn sống làm gì nữa! Còn không nhanh lên!"

"Bà chủ cứu tôi với, tôi làm tất cả đều vì bà, luôn trung thành không hai lòng với bà." Bà Trương bị dọa đến sắp tè ra quần, uy phong ban nãy đã biến mất, nếu không phải có hai người thủ hạ tóm lấy thì đã sớm co quắp lại rồi.

"Nguyên, con phải biết, con có thể ngồi vững cái ghế tổng giám đốc này, hoàn toàn là nhờ một câu nói của mẹ, con thật sự muốn chống đối mẹ sao?" Dư Hồng Mai kích động, chỉ vào Lãnh Mạn Nguyên uy hiếp. Lý Doanh Doanh đảm nhiệm chức vụ giữ hòa bình, luôn nhẹ nhàng mà khuyên giải bà.

"Không vấn đề gì! Kéo ra ngoài!"

"Ai dám! Không muốn sống nữa à?"

"Nhanh lên, đừng để tôi nói lần thứ ba!"

Lãnh Mạn Nguyên hoàn toàn phần nộ, thù hận không dám làm trái, nhanh chóng lùi bà Trương đang kêu gào như heo ra ngoài nhà họ Lãnh.

"Con..."

Dư Hồng Mai chỉ vào Lãnh Mạn Nguyên một lúc lâu mà chẳng thể nói được câu nào. Một lúc lâu sau, cảm xúc đã hơi ổn định lại, bà ta mới run run nói: "Nguyên, bà Trương dạy bảo một người giúp việc, chẳng lẽ có gì sai sao?"

"Không sai." Lãnh Mạn Nguyên vỗ vỗ ống tay áo, lạnh nhạt nói: "Nhưng mà, mẹ nhớ kỹ cho con, cô ấy - không - phải - là - người - giúp - việc!"

Nói xong mấy chữ này, Lãnh Mạn Nguyên lướt qua Dư Hồng Mai, đi về phía cầu thang, lúc đi qua trước mặt Nhã Lan, chỉ thần nhiên liếc nhìn rồi đi lên tầng.

"Nguyên, mẹ là mẹ của con!" Dư Hồng Mai như một con gà chọi thua cuộc, chán nản ngồi xuống ghế, khóc thút thít.

Cuối cùng Nhã Lan cũng được thím Liễu đỡ lên tầng, lại tăng thêm một tầng đau đớn, cô chỉ có thể nằm trên giường. Từ chối gọi bác sĩ chữa trị, chỉ đơn giản uống một ít thuốc, do tác dụng của thuốc Nhã Lan chìm vào giấc ngủ say.

Soạt soạt soạt

Bên ngoài mưa sao? Một loạt âm thanh loạt xoạt khiến cho Nhã Lan vốn ngủ không được ngon lành bừng tỉnh, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sắc trời vẫn sáng, mặc dù không có ánh nắng, nhưng cũng không có vẻ gì là có cơn mưa.

"Nguyên, đi lên nghỉ ngơi chút đi." Giọng một phụ nữ vang lên, cô nhớ ra rồi, lúc Lãnh Mạn Nguyên trở về, có nắm tay một người phụ nữ.

Khó khăn bước tới bên cửa sổ, Nhã Lan không rõ, vì sao cô lại muốn nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên. Lãnh Mạn Nguyên để trần nửa người trên, chỉ mặc một chiếc quần bơi, phơi bày toàn bộ dáng người hoàn mỹ trước mặt người đẹp kia. Mái tóc anh ướt, nhỏ xuống một ít nước, càng làm tăng lên sự đẹp trai và quyến rũ! Gọi cảm như một pho tượng Hy Lạp cổ.

Người đẹp kia ngồi trên ghế, áo tắm đơn giản căn bản không che hết được chỗ quan trọng, cô ta hiển nhiên cũng chẳng quan tâm, còn cố ý kéo ra nhiều hơn, lộ ra càng nhiều da thịt.

Cô ta đưa một cốc đồ uống qua, sau khi Lãnh Mạn Nguyên uống mấy ngụm, cô ta tham lam liếm quanh miệng bình, đôi mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào cơ ngực của anh, ý đồ biểu lộ rất rõ.

"Muốn không?" Mắt Lãnh Mạn Nguyên nhìn về phía cửa sổ của Nhã Lan một cái, cô nhanh chóng trốn sau màn cửa. Không biết anh có biết cô trốn sau rèm cửa không, Lãnh Mạn Nguyên ôm eo người đẹp kia, hai người điên cuồng hôn môi.

Một tiếng cách vang lên, tiếng một đồ vật rơi xuống quáy rầy tới hai người đang hôn môi nồng nhiệt, Lãnh Mạn Nguyên kéo người phụ nữ đang dán lên người anh ra, nhìn về hướng âm thanh phát ra. Một người ôm mặt chạy ra ngoài. Nhã Lan cũng nhìn thấy, cô còn nhận ra, đó chính là Lý Doanh Doanh.

"Chúng ta tiếp tục đi." Lãnh Mạn Nguyên liếc mắt một cái nhìn Nhã Lan ở cửa sổ, trong đôi mắt sâu lóe lên sự xảo quyệt, kéo người đẹp qua tiếp tục nụ hôn nồng nhiệt của bọn họ.

Thu lại ánh mắt, Nhã Lan dựa người vào tường, cô không biết tại sao mình lại muốn chú ý tới Lãnh Mạn Nguyên, vì sao lại quan tâm anh và người phụ nữ khác đang làm gì, hơn nữa tại sao lúc nhìn thấy anh đang hôn môi nồng nhiệt, lại cảm thấy đau đớn?

Chẳng lẽ mình yêu anh ta sao?

Suy nghĩ này khiến cô sợ hãi, mẹ cũng là vì phải chia sẻ người yêu với người khác mà không có được hạnh phúc, cô không thể đi vết xe đổ đó nữa.

Đúng, loại người tự cho là đúng giống như Lãnh Mạn Nguyên, độc tài vô tình, người đàn ông lạnh lùng như băng, sao cô có thể thích được? Đối xử với cô vô tình như vậy, không ngừng làm nhục cô, anh ta là ác ma, là kẻ thù của cô! Cô phải hận anh ta!

Nhưng vì sao trái tim lại quặn lên đau đớn, nước mắt không ngừng chảy xuống? Quắc Nhã Lan, đừng để bị sa vào đó!

"A... Sao lại đứng đây, cẩn thận kéo bị lạnh." Thím Liễu bước tới, đỡ cô dậy: "Sao rồi, còn đau chỗ nào không?" Thím Liễu cẩn thận lau nước mắt cho cô, dịu dàng hỏi, có cảm giác như là mẹ vậy.

"Thím Liễu!" Nhã Lan vùi vào trong lồng ngực của thím Liễu, khóc huhu. Cô khóc đến đứt từng khúc ruột, khóc đến mặt đầy nước mắt, trút hết phiền muộn ứ đọng trong người ra ngoài.

Thím Liễu cẩn thận vuốt vuốt mái tóc mềm dài của cô, những ngày ở trong nhà họ Lãnh, cô đã nhận đủ mọi ức hiếp và tổn thương, lại kiên cường không để mình mềm yếu, một người con gái yếu mềm làm sao có thể chịu được chứ. Sự quật cường của Nhã Lan đã khơi dậy tình thương của người mẹ đã chôn giấu trong lòng bao lâu nay, thím Liễu nhẹ nhàng dỗ dành như dỗ trẻ: "Ng Sloan, khóc đi cho nhẹ lòng hơn."

Nhã Lan càng ôm chặt thím Liễu hơn, vùi đầu vào lòng bà, khóc lên thỏa thích, từ lúc chào đời đến nay, cô chưa từng khóc thoải mái đến như vậy.

"Được rồi, ngủ tiếp đi." Sau khi khóc xong, dễ chịu hơn rất nhiều. Thím Liễu đỡ lấy cơ thể yếu đuối của cô, đưa cô lên giường nằm, cẩn thận đắp chăn. Nhã Lan mơ màng lại chìm vào trong giấc mộng.

"Nguyên, mẹ là mẹ con, mẹ nói không chấp nhận được người phụ nữ này thì không thể chấp nhận!"

"Đây là chuyện của con, mẹ không có tư cách nhúng tay vào!"

"Việc này mẹ còn mặc kệ, bộ mặt của Thiên Ôn cũng bị hai đứa làm mất hết. Con nhìn người phụ nữ kia đi, hai ba ngày lại rộ ra tin đồn với người đàn ông khác, một chút lễ phép với mẹ cũng không có, con còn muốn người phụ nữ này làm gì!"

"Con nói, mẹ không có tư cách nhúng tay vào chuyện của con!"

"..."

Tiếng cãi vã ồn ào khiến cho Nhã Lan vốn không ngủ yên tĩnh lại, trong hành lang, Lãnh Mạn Nguyên đang tranh cãi với Dư Hồng Mai, hình như là đang nhắc đến cô, Nhã Lan không khỏi lắng tai nghe.

"Nguyên, con nhất định phải ly hôn với cô ta, loại phụ nữ như vậy sẽ hủy hoại con! Con nhìn bây giờ con thành ra thế nào đi, mang cả những loại phụ nữ tùy tiện kia về nhà, lại còn công khai ra, công khai ra... Con còn muốn giữ thể diện nữa không." Đây là giọng nói của Dư Hồng Mai, bà ta muốn bọn cô ly hôn sao? Thật không còn gì tốt hơn.

"Đây là cuộc sống của con, có liên quan gì tới mẹ không?" Giọng nói lạnh lùng quen thuộc của Lãnh Mạn Nguyên khi nói với mẹ mình, cũng chẳng có chút ấm áp nào.

"Coi như con không suy nghĩ cho mẹ, cũng phải suy nghĩ cho Doanh Doanh chứ, con bé nhìn thấy các con như thế, đau khổ biết chừng nào, khóc hơn nửa ngày rồi." Giọng nói của Dư Hồng Mai hạ thấp xuống một chút, bà ta hy vọng có thể thuyết phục anh ta từ một góc độ khác. Xem ra, Lý Doanh Doanh đã nói cho Dư Hồng Mai những gì cô ta nhìn thấy buổi chiều, để bà ta tới hỏi tội.

"Cô ta có quan hệ gì với con? Đau khổ thì có thể đi."

"Nguyên, Doanh Doanh là khách mẹ vất vả mới mời đến được, con nên dành nhiều thời gian để bồi dưỡng tình cảm với con bé, sao có thể để con bé đi được?"

"Khách của mẹ con không hoan nghênh, tốt nhất cả mẹ cũng đi đi." Lãnh Mạn Nguyên không nói gì nữa, ra lệnh đuổi khách.

"Mẹ không đi, trước khi con ly hôn với cô ta, mẹ muốn ở trong nhà này, quản giáo con và đám người giúp việc không biết xấu hổ kia."

"Không phải mẹ nói chỗ có thím Liễu thì mẹ sẽ không ở sao? Ngày nào cũng nhìn thấy bà, mẹ sẽ không cảm thấy uất ức, sẽ không nhớ đến những điều xấu hổ mà mẹ từng làm với ba sao!"

Đề tài của họ chuyển tới thím Liễu, hình như Dư Hồng Mai bị đã kích rất lớn, giọng nói của bà ta lại lần nữa vút cao: "Liễu Hàn Thiên bà ta là cái thá gì, đoạt lấy ba con, lại còn muốn đoạt cả nhà của ông ấy, thật không biết xấu hổ! Mẹ muốn đuổi bà ta đi!"

"Mẹ dám! Nếu như mẹ dám đuổi bà ấy đi, ngày mai, nhà họ Lãnh này sẽ tan biến."

"Con..."

Nhã Lan không hiểu được, một Dư Hồng Mai giàu có như vậy, tại sao lại sợ mất căn nhà này.

"Được rồi, chúng ta không nói về chuyện này nữa có được không, mẹ chỉ muốn con thử tìm hiểu Doanh Doanh, con bé đã được giáo dục rất tốt, hoàn cảnh gia đình cũng tốt, con người lại hiền lành biết điều, sau khi con cưới con bé, cho dù con muốn ở bên cạnh những người phụ nữ khác, con bé cũng không..."

Dư Hồng Mai đổi mục tiêu sang chuyện khác, bà ta hi vọng Lãnh Mạn Nguyên có thể tìm hiểu Lâm Doanh Doanh.

"Muốn cưới thì mẹ tự cưới đi."

"Nguyên, con phải biết, Lý Hiểu là người đứng đầu ngành dầu mỏ, làm thông gia với ông ta, chúng ta mới nắm chắc thành công khi bước vào ngành dầu mỏ. Huống chi, Doanh Doanh còn thích con như vậy."

"Con chưa từng có ý định bước vào ngành dầu mỏ, còn nữa, số phụ nữ thích con nhiều như vậy, chẳng lẽ con đều phải cưới sao?"

Dư Hồng Mai bước từng bước thận trọng, Lãnh Mạn Nguyên lại đối chọi gay gắt, hai người họ tranh cãi một lúc lâu, không ai thuyết phục được ai.

"Tóm lại, con nhất định phải ly hôn với cô ta, nếu không con đừng mơ con sẽ có tên trong danh sách kế thừa tài sản!" Lại quay lại chủ đề cũ, Dư Hồng Mai lại uy hiếp lần nữa.

"Con nói rồi, tùy mẹ, hơn nữa, không có ý định ly hôn." Lãnh Mạn Nguyên dường như không quan tâm đến vấn đề tài sản thừa kế, giọng điệu lạnh nhạt.

"Con... Nguyên, con nhất định phải nghe lời mẹ, không thể tiếp tục làm loạn được, Nguyên, Nguyên, Nguyên..."

Giọng nói của Dư Hồng Mai trở nên bất lực, bà ta không ngừng gọi tên Lãnh Mạn Nguyên, chắc có lẽ, Lãnh Mạn Nguyên cũng nghe đến phát phì rồi.

Nhã Lan nhắm mắt lại, Lãnh Mạn Nguyên kiên quyết nói không ly hôn khiến cô bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình nhưng cô lại thấy hơi vui mừng. Anh quan tâm đến cô sao? Một người đàn ông được rất nhiều phụ nữ vây quanh hẳn là sẽ không quan tâm đến bất kỳ người phụ nữ nào nhỉ, vừa này anh cũng đã thừa nhận, rất nhiều phụ nữ thích anh.

Đây chính là cuộc hôn nhân của cô sao? Đứng trong hành lang nhỏ hẹp đợi chồng quay về, trông ngóng đến đỏ mắt, lại chỉ có thể chờ được tin anh hẹn hò với người phụ nữ khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Tiếng xấu cô phải mang

Không, cô không muốn, cô muốn một người chồng thật lòng yêu thương cô!

Nhã Lan lắc đầu, càng chắc chắn hơn về suy nghĩ muốn ly hôn của mình.

Mấy ngày này vẫn là thời gian đến đăng kí, Nhã Lan không cần tới trường học, cảm thấy ngày hôm qua trôi đi không hề thoải mái, cô chờ đến khi mọi người ăn sáng xong mới từ từ đi xuống.

"Làm con dâu của nhà họ Lãnh cô cho rằng đã bay lên cây thành phượng hoàng sao?" Lúc đứng ở cầu thang quan sát, một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phòng khách. Âm thanh vang lên, Dư Hồng Mai nghiêm mặt ngồi trên sa lon phòng khách, đôi mắt tròn trĩnh nhìn thẳng vào cô đang đứng ở cầu thang, sự ghét bỏ trong mắt vô cùng rõ ràng.

"Tôi đang chờ cô!" Hình như Dư Hồng Mai nhận thấy sự nghi hoặc của cô, nói thẳng ra.

"Có chuyện gì vậy?" Nhã Lan ngẩng đầu, bà vai thon gầy kiêu ngạo đứng thẳng tắp, cô không hề có một chút cảm tình nào với người phụ nữ trước mặt này, giọng nói tất nhiên cũng lạnh lùng hơn.

"Đây chính là cách cô nói chuyện với mẹ chồng sao!" Dư Hồng Mai nổi giận gào lên một tiếng, sự ghét bỏ trên mặt bà ta tăng lên một phần.

Nhã Lan không sợ lắc đầu, bình thần đối mặt với sự chỉ trích của Dư Hồng Mai, không chút gợn sóng. Một lúc lâu sau, cô cắn cắn môi đỏ, chậm rãi nói "Tôi cho rằng bà là một người mẹ chồng, không nên động một chút là mắng chửi người khác, càng không thể coi con dâu mình như người giúp việc. Các người là gia đình giàu có, truyền ra ngoài..."

"Phản sao? Còn dám nói chuyện với tôi như vậy!" Tiếng gào giận dữ của Dư Hồng Mai càng lớn, tiếng vang bật lại rất mạnh, khuôn mặt được chăm sóc kĩ càng nhăn lại, nhìn vô cùng dữ tợn: "Tôi yêu cầu cô lập tức rút khỏi đây, lập tức ly hôn với Nguyên!"

Ngón tay chỉ thẳng ra phía cửa, làm một động tác dứt, móng tay đỏ hồng vạch ra một đường cong đứt khoát.

Nhắm mắt lại, Nhã Lan cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, Dư Hồng Mai vốn không coi cô là người! Người phụ nữ này, chính là bản sao của mẹ cả. Nhưng mà, cô mệt mỏi rồi, không muốn thảo luận vấn đề này nữa: "Việc này, bà phải thương lượng với con trai bà."

Quay người mạnh một cái, Nhã Lan quyết định ra khỏi chỗ này, trong một tích tắc này, cô lại đụng phải Lý Doanh Doanh đang bùng ầm nước đi tới: "A!" Hai người đâm vào nhau, kêu lên một tiếng, lúc tách nhau ra, phần nửa số nước trong bình đã đổ về phía Nhã Lan, theo phải xạ cô lui về sau nhưng vẫn dính một phần, Nước nóng đổ lên người, vô cùng đau đớn, Nhã Lan ôm cánh tay phải, những chỗ khác chỉ dính vài giọt nước, nhưng ở chỗ này, thực sự bị bỏng.

Đau đớn đến tận xương tủy khiến cô nhăn mặt, từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống.

"Ồi chao, cô không sao chứ." Sự việc vẫn chưa hết, Lý Doanh Doanh ôm tay chạy ra phía cô. Ngay lúc cô chuẩn bị rời đi, một chân của cô ta duỗi ra, Nhã Lan không đề ý, bước chân ra bị chặn lại, theo quán tính, cô bị trượt chân ngã xuống đất.

Lý Doanh Doanh xấu xa che miệng cười một tiếng, nhanh chóng chuyển thành lo lắng: "Thật xin lỗi, để tôi đỡ cô!"

"A, không được."

"A!"

"Cô..."

Nhã Lan chỉ cảm thấy cánh tay đau nhức, móng tay sắc nhọn của Lý Doanh Doanh hung hăng bóp chặt vào tay cô, vừa định chất vấn thì lại thấy Lý Doanh Doanh kêu lên, ngã xuống đất.

"Doanh Doanh, làm sao vậy." Dư Hồng Mai là người đầu tiên phản ứng lại sau cuộc hỗn loạn này, nhìn thấy Lý Doanh Doanh ngã xuống đất, vội vã đi tới, đỡ cô ta dậy.

"Đau quá." Lý Doanh Doanh nùng nịu kêu đau, tố cáo với bà ta: "Nhã Lan, tôi biết cô có thành kiến với tôi, nhưng, nhưng cũng không đến mức vậy chứ! Mẹ cả, bác cũng nhìn thấy rồi đó, vừa rồi là cô ấy làm đổ nước của cháu, bác xem tay cháu đều bong rồi. Cháu có ý tốt tới đỡ cô ấy, cô ấy còn đẩy cháu ngã, mẹ cả, cháu rất sợ."

Dư Hồng Mai sốt ruột thôi chỗ bị bong cho Lý Doanh Doanh, Nhã Lan cách đó không xa cũng thấy rõ ràng, ngón tay cô ta chỉ đỏ lên một chút, căn bản không có gì đáng ngại. Nhưng nhìn vết thương trên người mình, có lẽ là không nhẹ chút nào.

Vừa rồi nước chỉ đổ một phần nhỏ lên tay cô nhưng vẫn khiến phần lớn cánh tay cô bị bong đến đỏ lên, cảm giác đau đớn tận xương dầy vò cô. So với vết thương nhỏ trên tay Lý Doanh Doanh hiển nhiên là nghiêm trọng hơn nhiều.

Càng tệ hơn là, lúc Lý Doanh Doanh đưa chân ra đẩy cô, chân cô cũng bị trật. Còn nữa, chỗ vừa nãy bị cô ta bóp cũng không nhẹ, hẳn là chảy máu rồi.

Nhã Lan chịu đựng đau đớn, chống lấy cơ thể muốn rời đi. Quá đau đớn, cô căn bản không bước nổi.

Bóp bóp

Con giận của Dư Hồng Mai không có chỗ xả, liền tát cho cô hai cái.

Cơ thể Nhã Lan như chiếc lá vàng rời khỏi cây, tê liệt ngã xuống đất. Hình bàn tay năm ngón in trên má cô, hai bàn tay mười ngón kín cả khuôn mặt nhỏ, khóe môi từ từ rỉ máu, có thể thấy rõ ràng hai cái tát này dùng bao nhiêu lực.

"Bà làm cái gì vậy?" Lỗ tai ông lên, Nhã Lan khó khăn lắm mới thốt lên lời, ánh mắt buồn bình của cô nhìn thẳng vào mặt Dư Hồng Mai.

Lý Doanh Doanh đã được Dư Hồng Mai đỡ dậy, cô ta đứng ngoài tầm mắt của Dư Hồng Mai, làm mặt quỷ với cô.

"Cô xem đi, Doanh Doanh có ý tốt đỡ cô dậy, cô còn dám đẩy con bé ra, cô không biết con bé bị thương nặng đến mức nào sao?" Dư Hồng Mai kéo Lý Doanh Doanh đến trước mặt cô, dưới lời xuyên tạc của bà ta, Lý Doanh Doanh hoàn toàn trở thành người bị hại. Lý Doanh Doanh đã trở về vẻ đáng thương vốn có, không ngừng lau nước mắt, khiến người khác cảm thấy vô cùng đáng thương.

Có lẽ Lãnh Mạn Nguyên nghe thấy tiếng động, mặc áo ngủ đi xuống dưới. Khi nhìn thấy Nhã Lan ngồi dưới đất, sắc mặt lại trầm xuống, cau mày không vui, đầu đỏ trên mặt cô đã nói lên tất cả. Xem ra, tình huống của cô rất tệ.

"Anh Mặc Nguyên, em xin lỗi." Lý Doanh Doanh nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên, lập tức thoát khỏi tay Dư Hồng Mai, chạy đến trước mặt anh ta, nước mắt như mưa, vô cùng đáng thương: "Là do em không tốt, em không nên khiến cho chị Nhã Lan không vui, anh đừng trách chị ấy có được không."

A, diễn màn kịch gì đây? Đã thấy chị hai biểu diễn nhiều màn kịch, cô đã sớm quen với các thủ đoạn của các cô tiểu thư nhà quyền quý này nhưng đột nhiên cô ta lại tỏ ra yếu thế khiến cho Nhã Lan giật mình. Nhưng mà, sau khi nghe xong toàn bộ nội dung, cô rút cuộc hiểu rõ là cô ta định dở trò gì.

"Sao vậy?" Ánh mắt của Lãnh Mạn Nguyên từ đầu đến cuối chỉ ở trên người Lý Doanh Doanh, chỉ thoáng nhìn qua cô.

Lý Doanh Doanh dậm dậm dậm muối miều ta lại một lần sự việc, bây giờ, tất cả mọi sai trái đều do lỗi của cô: "Anh Mặc Nguyên, anh đừng trách chị Nhã Lan, nhé, em không muốn vì em mà hai người không vui." Thật là một cô gái hiểu chuyện, người không biết chuyện sẽ thật sự bị cô ta lừa gạt, chỉ là, người phụ nữ này, chỉ là một con sói khoác lên tấm da cừu non! Trong lòng Nhã Lan cười lạnh, có thể tưởng tượng được, cô lại phải đối mặt với sự trả thù tàn nhẫn thế nào.

"Là như vậy sao?" Lãnh Mạn không kéo cánh tay Lý Doanh Doanh đang đặt trên tay anh ra, trong mắt lóe lên tia sáng sâu xa nhìn về phía cô.

"Đúng vậy." Nhã Lan cũng không định giải thích nếu có thể làm cho Lãnh Mạn Nguyên không thích mình, để cô rời khỏi cái nhà họ Lãnh ghê tởm này, chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt. Cái tiếng xấu này, cô mang!

"A, quá tốt rồi." Giọng điệu của Lãnh Mạn trở nên lạnh lùng, dường như muốn cô phải đông thành băng, tay phải của anh nắm chặt lại, rồi lại nhanh chóng buông ra: "Chắc là bị thương rồi, tôi dẫn cô đi bôi thuốc."

Cầm lấy tay Lý Doanh Doanh, Lãnh Mạn Nguyên vô cùng trân trọng, nhẹ nhàng thôi. Không nhìn cô chút nào, Lãnh Mạn Nguyên ôm lấy Lý Doanh Doanh đang sung sướng đến nhảy cẫng lên đi lên tầng.

"Hừ, cô chờ xem, cô sẽ nhanh chóng rút khỏi nhà họ Lãnh!" Dư Hồng Mai vô cùng vui vẻ khi Lãnh Mạn Nguyên thay đổi thái độ với Lý Doanh Doanh, bà ta hung tợn cảnh cáo một câu, lắc lư cơ thể mặt mạp đi ra ngoài: "Ông Lý, lái xe tới đây, hôm nay tôi muốn mời nhóm chị em tốt đi ăn mừng một phen."

Toàn bộ phòng khách yên tĩnh lại, toàn thân Nhã Lan đau đến mức mất cảm giác, cô chợt nhớ tới mấy năm trước, mình cũng trốn trong phòng khách như vậy, ba nói chuyện với mẹ cả, rồi dành chị hai lên tầng.

Cô ngồi ở đó yên lặng rơi lệ, hi vọng có người đến cứu vớt cô, cho cô một cái ôm an ủi. Đến buổi chiều, mẹ mới cẩn thận đi đến bên cạnh cô, nói hết cho cô sự bất lực của bà, nói cho cô biết, người mẹ này của cô căn bản không bảo vệ được đứa trẻ là cô.

Từ ngày đó trở đi, cô gạt đi nước mắt, thề rằng nhất định phải trở nên kiên cường.

Cô kiên cường sao? Cứ mỗi lần, cô cho là mình kiên cường nhưng khi Lãnh Mạn Nguyên ôm lấy Lý Doanh Doanh đi mất, sự đau lòng của cô dường như quần thối, vượt qua cả sự đau đớn của cơ thể. Thậm chí cô còn suy nghĩ hão huyền, hi vọng Lãnh Mạn Nguyên tới ôm cô!

Quắc Nhã Lan, mày thật không biết xấu hổ.

Cô vỗ mạnh lên mặt mình, sự đau đớn mới cộng thêm cả vết thương cũ, cô gần như đau đến mất đi cảm giác. Như vậy mới đúng, như vậy thì không cần phải suy nghĩ, không cần phải nghĩ đến người không nên nghĩ, còn có cả hạnh phúc không thể nào có.

...

"Được rồi, tự mình bôi thuốc đi." Rồi khỏi tầm mắt của Nhã Lan, Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng đẩy Lý Doanh Doanh ra, đi vào phòng mình.

"Anh Mạn Nguyên, anh Mạn Nguyên..." Lý Doanh Doanh đứng ngoài cửa không ngừng la lên, bên trong lại không có âm thanh nào, cô ta dậm chân, không cam tâm mà rời khỏi.

Thím Liễu cầm một chiếc khăn lau, đau lòng mà nhìn cánh cửa đóng chặt kia: "Yêu nhau, vì sao lại muốn hành hạ nhau? Nguyên, khi nào thì cậu mới nhận ra lòng mình đây."

Lau đi dòng nước mắt đang chảy xuống, bà cũng nghe được tiếng cãi nhau dưới tầng. Đứa trẻ Nhã Lan kia vốn lương thiện kiên cường, nhất định lại bị thiệt thòi, chỉ mong là không bị thương. Vẫn nên đi xem một chút.

"Chờ một chút." Lúc thím Liễu đang định đi xuống, phía sau lưng truyền tới giọng nói không tự nhiên của Lãnh Mạn Nguyên: "Đưa cái này cho cô ấy."

Đưa tới là một tờ giấy được viết một chuỗi số, thím Liễu biết, đó là số điện thoại của anh.

...

"Anh Mạn Nguyên, anh có thể đi bơi với em không?" Âm thanh nũng nịu của Lý Doanh Doanh vang lên, cô ta mặc một bộ áo tắm màu hồng phấn, ngượng ngùng đứng trước mặt Lãnh Mạn Nguyên, cổ ý ườn ngực lên.

Lãnh Mạn Nguyên bung một ly rượu vang, nhàn nhã uống một hớp, giọng nói của Lý Doanh Doanh khiến cho anh nhú mày lại, liếc sang bóng dáng cô độc của Nhã Lan đứng ngoài cửa ngẩn ngơ, anh miễn cưỡng mở miệng: "Được thôi." Thanh âm không to không nhỏ, vừa hay có thể nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Sóng gió ở bể bơi

"Vây tốt quá, anh Mạn Nguyên." Lý Doanh Doanh như nhặt được báu vật, ngây thơ nhảy lên cười, giữ hình tượng đơn thuần của mình.

"Đi thôi." Ôm lấy Lý Doanh Doanh, vẫn không quên bóp ngực cô ta một cái.

"Anh thật là xấu." Lý Doanh Doanh cười duyên, hai người đi qua bên cạnh cô. Bà vai Lý Doanh Doanh đâm mạnh vào cánh tay cô: "A!" Tiếng kêu đau đớn nho nhỏ của cô khiến cho mặt cô ta ánh lên vẻ khiêu khích thắng lợi.

Lãnh Mạn Nguyên cởi áo khoác dài, nhào vào trong nước, thoải mái bơi lội, tư thế đẹp đẽ tựa như một con rồng bơi lội trong nước vậy. Lý Doanh Doanh đứng trên bờ vỗ tay khen hay, âm thanh nũng nịu nghe khó chịu vô cùng.

Trong tay cầm một mảnh giấy, đó là tờ giấy hôm qua thím Liễu đưa cho cô: "Tổng giám đốc vẫn rất quan tâm cô, có gặp khó khăn hay bị người khác bắt nạt, hãy tìm cậu ấy."

"A." Chỉ là một câu đơn giản như vậy, lúc thím Liễu quay lưng lại, liền ném tờ giấy cong lên thành một hình vòng cung rồi rơi vào thùng rác.

"Cô đừng giận dỗi tổng giám đốc nữa, cậu ấy vốn là một người kiêu ngạo như thế nào nhưng vẫn đưa số điện thoại cho cô, mục đích là muốn sống tốt

với cô. Phụ nữ nên dựa vào đàn ông, như vậy mới có những ngày tháng tốt." Thím Liễu không ngừng khuyên bảo để làm dịu lại mâu thuẫn giữa bọn họ. Một chữ Nhã Lan không nghe lọt tai, trong lòng không ngừng hô lên từng tiếng: "Không!"

Đến khuya, thím Liễu mới thu dọn thuốc đi ra ngoài. Cô nằm trên giường lăn trái lăn phải không ngủ được, tờ giấy trong thùng rác lại phản quang trong đêm, dường như là ngoắc tay với cô vậy. Cô che kín chăn lên, muốn mặc kệ nó, nhưng lại bị một sự bức bối không hiểu nguyên nhân khiến cho không thể ngủ yên được. Cho đến khi cô nhấc lên dây số điện thoại kia, tâm trạng đang loạn lên của cô mới bình tĩnh trở lại, giống như tìm được bảo bối đã mất đi rất lâu vậy, cô yên lặng chìm vào trong giấc ngủ, ngay cả sự đau đớn của vết thương cũng không thể làm cô tỉnh lại được.

Cô không định gọi vào số điện thoại này, sống ở nhà họ Lãnh, mỗi một hành động của mọi người đối với cô, Lãnh Mạn Nguyên đều có thể nhìn thấy, vì sao lại muốn cô cầu xin mới giúp đỡ? Từ khi sinh ra cô còn chưa từng cúi đầu trước ai, lần này cũng không thể!

"Chao ôi, học bơi lội thật là khó, anh Mạn Nguyên, ôm em, ôi, thật là khủng khiếp!" Trong bể bơi vọng ra giọng nói cổ sức phóng to lên của Lý Doanh Doanh. Chỉ là bể bơi sâu một mét rưỡi, Lý Doanh Doanh lại làm như rơi vào đại dương vậy, oang oang kêu lên, khiến cho toàn bộ nhà họ Lãnh đều là tiếng kêu gọi của cô ta.

Lãnh Mạn Nguyên ôm Lý Doanh Doanh lên bờ, hai người ôm nhau, ân ái như là người yêu vậy. Sự nguy trang ngây thơ của Lý Doanh Doanh hoàn toàn biến mất, biến thành một người đàn bà chưa thỏa mãn dục vọng, ư a muốn tìm được sự an ủi của Lãnh Mạn Nguyên. Lãnh Mạn Nguyên khéo hiểu lòng người vuốt ve cô ta, hôn, thậm chí là kéo ra cái áo ngực không đủ che kia ra, toàn bộ bộ ngực của Lý Doanh Doanh đều trong tay anh xoa nắn. Tiếng rên rỉ đến từ người phụ nữ càng lúc càng bừa bãi, càng lúc càng lảng lơ.

Sâu trong đáy mắt của Lãnh Mạn Nguyên cũng không hoàn toàn đặt trên người Lý Doanh Doanh mà phản chiếu hình bóng của Nhã Lan, sự bình tĩnh của cô khơi dậy sự giận giữ khó hiểu nơi anh, lực tay tăng lên, Lý Doanh Doanh duyên dáng kêu lên mấy tiếng, không quên ôn ền nhắc nhở anh không nên gấp gáp.

Nhắm mắt lại, Nhã Lan quyết định nhắm mắt làm như không biết, quay người đi vào trong, tấm giấy nhỏ kia lại lần nữa vút lên thành một đường cong rơi vào trong thùng rác.

"Đi ra!" Lãnh Mạn Nguyên đẩy Lý Doanh Doanh đang dán vào trong ngực ra, nhìn thấy dáng vẻ bình thản của Nhã Lan, vô cùng không vui.

"A... Anh Mạn Nguyên, tiếp tục đi!"

Lý Doanh Doanh làm nũng, giọng điệu vội vàng van xin khó nghe vô cùng, khiến cho Nhã Lan bước nhanh hơn.

"Cô, đến đây!" Phía sau, giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên vang lên. Sâu trong mắt anh là một màu đỏ nhàn nhạt, đó là điềm báo của một cơn giận.

Hiện trường diễn AV của bọn họ thì liên quan gì đến mình, Nhã Lan tiếp tục đi, căn bản không hề nghĩ tới người Lãnh Mạn Nguyên gọi lại chính là mình.

"Quốc Nhã Lan, cô bị điếc à?"

Thì ra là đang gọi cô! Nhã Lan không muốn mà vẫn phải dừng lại, đưa cái lưng nhỏ bé về phía bọn họ.

"Lại đây, kì lưng cho tôi."

Lãnh Mạn Nguyên độc tài muốn sai khiến cô, trên mặt không có nhiều cảm xúc, không nhìn ra vui buồn,

"Anh Mạn Nguyên, để em." Lý Doanh Doanh nhận lấy khăn mặt trong tay anh, cánh tay nhỏ đã vươn về phía lưng, bộ ngực dính lên eo của anh.

"Cút đi!" Không thèm giữ thể diện mà hất cánh tay đáng ghét kia ra, biểu lộ sự vô cùng ghét bỏ đối với cô ta, khiến cho Lý Doanh Doanh khóc hu hu bỏ đi.

Cũng quá yếu đuối rồi, chi thể thôi cũng khóc, nếu như dùng những cách mà bọn họ bắt nạt cô để bắt nạt Lý Doanh Doanh, vậy thì cô ta nhất định phải kêu tên cha mẹ cô ta lên rồi? Nhã Lan khinh miệt liếc nhìn bóng lưng của Lý Doanh Doanh, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Lại đây!" Lãnh Mạn Nguyên không nhịn được nữa. Vừa nãy liếc mắt đưa tình với Lý Doanh Doanh nhưng anh lại không bỏ qua bất kỳ động tác nhỏ nào của cô. Tờ giấy vút vào thùng rác kia, chính là tờ giấy số điện thoại anh viết cho cô. Thì ra, cô căn bản không muốn dựa dẫm vào anh! Hành động ấy làm anh nổi nóng, cả khuôn mặt trầm xuống vô cùng đáng sợ!

Nhã Lan quay người lại, đôi mắt đẹp để mờ sương nhìn anh chăm chú, trên mặt mang nụ cười lạnh quen thuộc, tựa như đang cười sự tàn bạo của anh.

Cô ngao ngễ đi gần tới, tư thế khoan thai, nụ cười trên mặt càng đậm hơn nhưng mắt lại không hề cười. Gương mặt thuần khiết trắng nõn nà như một đóa hoa Tuyết Liên ngao ngễ giữa núi tuyết, kiều diễm tuyệt mỹ nhưng không xinh đẹp. Ánh mắt của cô lạnh như băng, lạnh đến nỗi khiến người khác phải lùi bước, cô đẹp như vậy, vẻ đẹp này như cách một màn sương không thể nhìn rõ, cho dù đứng ở ngay trước mắt, lại như cách xa ngàn cây số.

"Xin lỗi, tôi không phải người hầu."

Thản nhiên trả lời một câu như vậy, cứ như là bình luận về thời tiết hôm nay, lời nói của cô bình tĩnh như vậy nhưng lại rất hùng hồn. Lúc nói những lời này, Lãnh Mạn Nguyên căn bản không thể hiểu được tâm trạng của cô, ngược lại cảm nhận được sự xa lánh.

Bao nhiêu người phụ nữ, mong anh đừng bỏ rơi họ, lại càng nhiều người phụ nữ vất óc để bò được lên giường anh, chỉ duy nhất có cô, nhìn thấy anh như nhìn thấy ma quỷ, chỉ muốn mau chóng tránh xa.

Loại cảm giác thất bại này khiến anh vô cùng khó chịu nhưng lại chẳng thể biểu lộ ra.

"Làm con dâu nhà họ Lành, hầu hạ chồng là công việc của cô." Lành Mạn Nguyên trượt dần vào trong nước, đưa lưng về phía cô, làm như đương nhiên mà nói: "Đi xuống!" Anh ra lệnh cho cô.

Nhã Lan đứng bên cạnh bể bơi, nhìn làn nước trong trẻo dưới sự xúc động của Lành Mạn Nguyên mà tràn lên vài giọt sóng, phản chiếu ánh nắng chói mắt, khiến cho cô vô cùng choáng váng. Cô đứng thẳng lưng, suy nghĩ một lát, vẫn quyết định nói rõ với anh: "Chúng ta không hợp, ly hôn đi, như vậy... A..."

Lời còn chưa nói hết, chân đã bị người ta kéo một phát cô cứ như vậy mà ngã thẳng xuống nước. Vội vẫy mấy lần, uống mấy ngụm nước, cô không biết bơi vát và lặn mới đứng vững được. Trong mũi đều là nước, khiến cô sặc đến chảy nước mắt ra. Mái tóc rối bời xỏa trên vai, còn dính cả lên mặt, vô cùng thảm hại.

Lành Mạn Nguyên vui sướng cười lên ha ha, anh vô cùng hài lòng với sự hỗn loạn mà mình tạo ra. Nhã Lan yên lặng bước chân đi tới thành bể bơi, bởi vì sức nâng của nước quá lớn, tay cô lại không có chỗ để vịn vào, mất thăng bằng, cô lại lần nữa ngã vào trong nước.

Nước ở khắp mọi nơi, Nhã Lan cảm thấy trước mắt thật mờ mịt, cô vùng vẫy, bị sặc đến mức suýt ngừng thở nhưng chân vẫn không thể nào đứng vững.

Thấy có một cây gỗ, Nhã Lan liều mạng tóm lấy nó, cô mới có thể có điểm tựa, đứng lên. Nước hắt vào mặt, một lúc lâu sau, cô mới nhìn thấy rõ được tất cả, đập vào mắt là nụ cười lạnh lùng thắng lợi của Lành Mạn Nguyên.

Anh ta đến bên cạnh mình từ lúc nào? Từ khuôn mặt xấu xa của anh nhìn xuống, cô mới phát hiện ra, "cây gỗ" kia lại kết nối với bả vai hoàn mỹ của Lành Mạn Nguyên, là cánh tay của anh ta!

Nhanh chóng buông tay ra, tay cô rời khỏi cánh tay rắn chắc của anh, từng cơn ớn lạnh thấm vào trong cơ thể, hai tay cô ôm lấy cơ thể, tìm kiếm một chút ấm áp.

Lành Mạn Nguyên thấy cánh tay cô buông ra mà lại lần nữa trầm mặt xuống, lại càng thêm u ám, cơn tức giận lại lần nữa trào lên. Quay người sang, anh cố sức không quan tâm đến vẻ đáng yêu của cô, cứng rắn ra lệnh: "Kì lưng cho tôi!"

Nhã Lan không nói lời nào, cô đứng đấy, không nhúc nhích, lấy sự im lặng để chống đối.

"Kì lưng cho tôi!" Giọng nói lại cao lên một chút, ngữ điệu cũng nghiêm nghị, dường như là gào lên.

"Không."

Chỉ một chữ đơn giản, nước mùa thu vô cùng lạnh lẽo, cô lạnh đến run lấy bầy nhưng vẫn không chịu khuất phục như cũ.

"Cô nói lại lần nữa!" Trong mắt Lành Mạn Nguyên lóe lên ý muốn giết người, không biết bởi vì lạnh hay vì sợ hãi, người cô run lên một chút nhưng vẫn như cũ trả lời anh: "Không!"

Rào, bộp, soạt!

Đột nhiên tóc của cô bị Lành Mạn Nguyên nắm lấy, ngay sau đó bị đè xuống nước, cho dù cô có dấy dựa như thế nào, hai cánh tay kia vẫn không buông ra, vô số nước chảy vào tai và mũi của cô, cô muốn mở miệng kêu cứu, nước lập tức xông vào cổ họng cô, chặn lại khí quản.

A, phải chết sao? Ngay lúc cô không thể nào thở được, đầu đã choáng váng, muốn hít thở ngay lập tức, áp lực trên đầu bỗng nhẹ hẳn, cô bị anh kéo lên.

"Tôi... Sẽ... Không..." Nhã Lan muốn nói cho anh, cô sẽ không khuất phục anh nhưng cô chỉ có thể nói được vài câu mơ hồ, thứ gì đó chặn lại trong cổ họng cô, lại hóa thành một trận ho khan.

Cơ thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, cô cảm giác mình rời khỏi mặt nước, cơn lạnh lẽo ập tới, toàn thân không chịu nổi mà run lấy bầy. Một chiếc khăn mềm mại phủ lên người cô, cô tham lam co người lại, thu nhận sự ấm áp của khăn lông.

Cơ thể cô quá mệt mỏi, mí mắt rất nặng trĩu, đầu đã rất nặng nề, chỉ cảm thấy cả người đang được di chuyển nhưng không thể nghĩ thêm được gì nhiều nữa.

Lúc cô có thể nghĩ liền mạch cũng là lúc cô mở mắt ra, liền đối mặt với đôi mắt lạnh lùng của Lành Mạn Nguyên. Cô? Nằm trong ngực Lành Mạn Nguyên!

"Buông tôi ra!" Cô hét lên, giọng nói lại khàn khàn không có sức.

"Ra ngoài, anh ra ngoài!" Cô kéo chân đạp lên cơ thể mình, hét to với anh. Dường như thứ cô đang đối mặt là một con hổ có thể ăn thịt mình bất kỳ lúc nào, chứ không phải là người!

Đầu giường đột nhiên lún xuống, ngay sau đó chiếc chăn đắp trên người cô bị đoạt lấy, văng đi rất xa. Cơ thể run rẩy của cô lộ ra trong không khí, ửng đỏ vì lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Cho em một cơ hội

Một tiếng soạt vang lên, không khí lại lạnh hơn một tầng, khi ý thức được quần áo của mình lại lần nữa bị xé rách, một cơ thể đã ép xuống.

Không muốn! Cô lăn người một cái, lăn xuống giường, cơ thể trần truồng nằm rạp trên mặt đất, bất lực không thể động đậy.

"A, không ngờ cô lại muốn kích thích hơn." Âm thanh lạnh lùng của Lãnh Mạn Nguyên vang lên phía sau lưng, chỉ trong chớp mắt, cô đã bị tóm eo lồi lên, ngực đè lên giường, chân lại quỳ xuống đất.

"Thả tôi ra, anh thả tôi ra." Nhã Lan xấu hổ giận dữ muốn phản kháng, cánh tay nhỏ lại bị bắt chéo sau lưng, cô chỉ có thể vùng vẫy cơ thể trong vô ích, yếu ớt nằng người đàn ông phía sau mình: "Đồ vô sỉ, đồ lưu manh! A..."

Không có bất kỳ màn đạo đầu nào, anh cứ như vậy mà tiến vào cơ thể cô, khiến cho cô đau đớn đến tê liệt.

"Buông ra, không muốn..."

Phía sau thân thể không ngừng rút ra đút vào, cánh tay sắt ôm chặt lấy cơ thể trắng nõn như trẻ con của cô, dùng tư thế khó nhất mà hoạt động.

Sự phản kháng của cô chỉ như con kiến lay cây, căn bản không có tác dụng, lại càng khiến thân thể sau lưng càng thêm phấn khích, hoạt động càng nhanh hơn.

"Cầu xin tôi!" Lãnh Mạn Nguyên định dùng cách này để ép cô chịu thua.

"Không!" Lắc đầu, nước mắt Nhã Lan rơi lã chã. Sự nhục nhã như thế này, khiến cô sống không bằng chết.

"A..." Tiếng hét chói tai pha lẫn với sự tiến công kịch liệt hơn. Lãnh Mạn Nguyên giống như bị điên, tùy tiện chà đạp trong cơ thể cô, hai tay giữ bên hông cô trượt lên cơ thể cô, chà đạp cơ thể đã đầy tổn thương để lấy lòng anh.

"Đồ ma quỷ, đồ ác ma, a..."

Nhã Lan yếu ớt ngã xuống, một loại chất lỏng hòa chung với máu chảy ra từ trong cơ thể cô, nhỏ xuống dưới đất, vô cùng mỉa mai.

...

Trường học đã chính thức khai giảng, Nhã Lan lết cơ thể đau đớn, dưới sự hộ tống của Đại Hưng mà đi tới trường. Uyển Nhân vẫn chưa tới, chỗ ngồi của cậu ấy vẫn để trống, giấy đăng kí trên bàn vẫn không thấy tên cậu ấy.

Nhã Lan yên lặng nghe hiệu trưởng phát biểu trong lễ khai giảng, học kỳ này, là học kỳ cuối cùng trong con đường đại học của cô, không có nhiều chương trình học như ngày xưa nữa, nhiệm vụ chủ yếu là tìm nơi làm việc và thiết kế một bộ trang phục tốt nghiệp mà thôi.

Như vậy cũng tốt, có thời gian rảnh đi làm việc, như vậy mới có thể nhanh chóng trả hết tiền nợ cho Thành Kiên Vỹ.

Sau khi lễ khai giảng kết thúc, Nhã Lan sắp xếp ghé qua phòng học một chút rồi đi ra. Sự vắng mặt từ đầu đến cuối của Uyển Nhân khiến cô lo lắng.

Điện thoại đã sớm bị Lãnh Mạn Nguyên lấy đi, cho dù Uyển Nhân có muốn liên lạc với cô cũng không được. Lại cộng thêm ngày hôm đó, bởi vì chuyện của Thành Kiên Vỹ, Uyển Nhân có thành kiến với cô rất nặng nề, không biết còn có thể làm chị em tốt như trước đây nữa không.

Mặc kệ, hỏi tình huống đã rồi tính tiếp.

Nhã Lan nhìn qua cửa sổ, thấy Đại Hưng đang lái xe trên con đường về nhà.

"Dừng lại một chút"

Đại Hưng nghe lời dừng xe lại, chờ cô ra chỉ thị tiếp theo.

"Đại Hưng, cho tôi mượn điện thoại của anh một chút."

Trong gương chiếu hậu, Đại Hưng nghi ngờ nhìn một cái, sau đó, lấy điện thoại đưa cho cô.

"Alo..." Bên đầu dây bên kia là giọng nói mềm mại của Uyên Nhân, vô cùng yếu ớt.

"Là tớ, Uyên Nhân, cậu bị ốm à? Tại sao giọng nói lại yếu ớt như vậy."

"Không phải." Uyên Nhân trả lời đơn giản, sau đó do dự hỏi: "Nhã Lan, cậu có thể... Giúp tớ chút chuyện này được không?"

"Chuyện gì vậy, cậu nói đi." Là chị em đã nhiều năm, có chuyện gì mà các cô không giúp nhau được. Nhã Lan không suy nghĩ gì, liền hỏi.

Đầu bên kia quanh co một hồi lâu mới nói ra: "Từ khi Kiên Vỹ biết tay mình không thể chụp được ảnh nữa, suốt ngày tự giam mình trong nhà, không ăn cũng không uống, chỉ loay hoay tìm cách đập những chiếc máy kia. Phá hỏng lại sửa lại, sửa lại rồi lại phá đi, tớ rất lo lắng. Cậu tới khuyên bảo anh ấy giúp tớ đi, cứ tiếp tục như vậy nữa, anh ấy sẽ sụp đổ mất, hu hu hu hu..."

Tiếng khóc bất lực của Uyên Nhân vang lên bên tai cô, Nhã Lan nhất thời không biết nên nói gì cho phải, cảm giác tự trách xộc lên não. Nếu không phải do mình, tay của anh Kiên Vỹ cũng sẽ không bị thương, anh ấy có thể đi chụp ảnh mỗi ngày như trước. Haizz... Cô phải làm gì đây?

"Nhã Lan, cậu tới đi, tớ biết, anh ấy nghe lời cậu nhất. Coi như là cậu vì tớ, tớ khuyên anh ấy đi."

"Uyên Nhân..."

Lời cầu xin của Uyên Nhân thành khăn đau thương đến thế, nghe vậy khiến trái tim cô cũng tan nát. Nhã Lan nhìn Đại Hưng trước mặt, lại không có cách nào.

"Nhã Lan, cậu biết đấy, tớ yêu Kiên Vỹ, nếu như anh ấy có chuyện gì, tớ cũng không sống nổi nữa."

Uyên Nhân vội vàng muốn cô giúp đỡ, còn lời cả mạng sống của mình vào, người luôn sáng sủa lạc quan như Uyên Nhân cũng liều mạng vậy. Nhã Lan vô cùng cảm động, cô không còn bận tâm hậu quả nữa, gây ra một quyết định sai lầm.

"Được, tớ sẽ tới ngay đây."

Đại Hưng theo yêu cầu của cô mà lái xe tới tiểu khu nơi Thành Kiên Vỹ thuê, Nhã Lan lấy lý do gặp bạn học nữ không cho Đại Hưng đi theo.

"Số điện thoại của cô ấy đã trong điện thoại của anh rồi, nếu không yên tâm có thể gọi điện xác nhận, thời gian không lâu đâu, anh chờ tôi ở đây đi."

Nói xong, cô nhanh chóng xuống xe, chạy tới nhà của Thành Kiên Vỹ. Đại Hưng gãi sau gáy, khó xử vì nhiệm vụ này, cậu đương nhiên là không dám gọi thật vào số điện thoại Nhã Lan vừa mới gọi, ngược lại cậu lại bấm số điện thoại của Lãnh Mạn Nguyên.

"Tổng giám đốc, bà chủ vừa đi vào một tiểu khu, nói là muốn đi gặp bạn học nữ, không cho tôi đi cùng. A, được, được."

Cúp điện thoại, anh quay đầu xe, đi vào nơi phồn hoa nhất trong nội thành.

Uyên Nhân đang cúi đầu khóc nức nở nhìn thấy Nhã Lan đến, như là gặp được cọng cỏ cứu mạng: "Nhã Lan, cuối cùng cậu đã đến rồi, cậu xem đi."

Thông qua cửa phòng hé mở, Nhã Lan nhìn thấy một bên mặt của Thành Kiên Vỹ, hắn đang lấp lại chiếc máy ảnh trên tay, linh kiện rải khắp sàn nhà, cả phòng vô cùng lộn xộn.

"Đã như vậy ba ngày rồi, hôm đó sau khi anh ấy nhận một cuộc điện thoại, sắc mặt liền không tốt, sau đó liền chui vào phòng đập máy ảnh vào tường, đập một lúc lâu, liền bắt đầu tháo máy ảnh ra, cũng không cho tớ đi vào, ban đêm chỉ ngủ hai ba tiếng, cho đến nay chưa ăn một miếng nào."

Chi lên bàn, trên đó để mấy hộp đồ ăn nhanh, đồ ăn bên trong cũng chưa từng động tươi. Uyên Nhân cố nén khóc, nước mắt vẫn không nghe lời chảy xuống.

"Không sao đâu, đừng lo lắng nhé." Nhã Lan đau lòng vỗ vỗ vai Uyên Nhân, người con gái luôn yên vui, đối mặt với người con trai cậu ấy yêu, lại trở nên đa sầu đa cảm.

Uyên Nhân ôm chặt lấy cô: "Nhã Lan, cứ tiếp tục như vậy, tớ cũng không biết nên làm gì bây giờ, cậu giúp tớ một chút được không? Chỉ cần anh ấy tốt lên, bảo tớ làm gì cũng được."

Nhã Lan vỗ lưng an ủi cô, liếc vào trong phòng, Thành Kiên Vỹ vẫn không biết tình hình bên ngoài, hắn vẫn đang tháo máy ảnh.

"Được rồi, tớ đi khuyên anh ấy." Nhìn thấy bạn mình đau lòng như vậy, tâm trạng do dự của Như Linh trở nên kiên quyết hơn.

"Vậy, tớ đi mua một chút đồ ăn, làm cho anh ấy chút đồ ăn mới." Uyên Nhân lau nước mắt, chủ động nhường lại không gian.

Nhìn bóng lưng đơn độc của cô ấy, Nhã Lan bất đắc dĩ lắc đầu, cảm giác tự trách lại tăng thêm một tầng.

"Nhã Lan? Em đến thật là tốt."

Đẩy cửa đi vào, Thành Kiên Vỹ phát hiện ra cô đến, vô cùng vui vẻ. Hắn vỗ vỗ chiếc máy ảnh đã lắp lại, hưng phấn nói: "Anh muốn chụp ảnh cho em A, chờ một chút, phải thử máy đã."

Nói xong, hắn đập chiếc máy ảnh trong tay lên tường. Nhã Lan ngạc nhiên phát hiện ra, trên giường toàn là ảnh của cô, có ảnh mỉm cười, có ảnh đang tập trung suy nghĩ, còn có cả ảnh cô đang xuất thần nhìn về phía xa...

Có thể nói, cái gì cần có đều có, trọn vẹn hơn trăm bức ảnh. Hắn lại giữ lại tất cả những bức ảnh có liên quan tới cô! Thành Kiên Vỹ còn đang tiếp tục đập, tay hắn không ngừng run rẩy, bức ảnh được chụp này...

"Anh Kiên Vỹ, chờ đã." Nhã Lan kéo tay hắn lại, cô muốn nhìn ảnh gốc trong máy.

"Thế nào? Anh còn chưa kiểm tra máy xong, ảnh chụp đều rất mờ, có phải máy quá cũ rồi không? Nếu là như vậy thì phải mua máy mới." Thành Kiên Vỹ vô tình nói, muốn thoát khỏi sự ngăn cản của cô.

"Đừng!" Nhã Lan kêu to, Thành Kiên Vỹ kinh ngạc không hiểu mà nhìn cô.

"Anh Kiên Vỹ, em không thích anh chụp ảnh, đừng chụp nữa." Cô nhắm hai mắt lại, lúc nói ra những lời này, lòng đau đến trăm nghìn cây kim đâm vào.

"Không chụp ảnh anh còn có thể làm gì nữa, cô bé ngốc." Thành Kiên Vỹ xoa đầu cô, giọng nói không khác gì ngày xưa, anh cầm lấy máy ảnh tiếp tục đập lên tường.

"Đừng đập, cầu xin anh!" Nhã Lan khóc lên, cô kéo góc áo Thành Kiên Vỹ, khóc không thành tiếng: "Anh Kiên Vỹ, tay anh không thể chụp ảnh được nữa, xin anh... Hu hu hu..."

Thành Kiên Vỹ như bị sét đánh, ngẩn người ra một lúc lâu, đột nhiên tỉnh ngộ: "Đừng, mình không thể chụp, nhìn xem mình đã chụp ra cái gì đây." Tay anh ta càng run mạnh hơn, trọn to mắt nhìn từng bức ảnh mình vừa mới chụp, hoàn toàn tuyệt vọng.

Tiếng đập chói tai vang lên, máy ảnh rơi xuống đất vỡ thành mấy mảnh. Thành Kiên Vỹ như điên lên nắm tóc mình, điên cuồng hét lên: "Trời ơi, tôi còn có thể làm gì nữa đây!"

"Anh Kiên Vỹ, anh Kiên Vỹ!" Cô bắt đầu hỏi hện về những gì mình vừa nói. Thành Kiên Vỹ như điên cuồng lao ra khỏi cửa, chỉ có tiếng bước chân vội vã vọng lại. Trái tim của Nhã Lan suýt chút nữa là nhảy ra, cô không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo.

"Anh Kiên Vỹ, anh Kiên Vỹ, anh ở đâu!" Nhìn anh ta chạy vào trong núi phía sau tiểu khu, lúc chạy tới đã không thấy bóng người đâu. Nhã Lan thở không ra hơi, vẫn tiếp tục gọi tên anh.

Ngọn núi nhỏ yên tĩnh không chút hồi âm, trong khoảng thời gian ngắn này, rất ít người lui tới.

Núi cũng không lớn, lại trồng không ít cây cối, tìm một người đang cố ý trốn mình trong đám cây cối này, thật là một chuyện khó khăn. Chỉ chốc lát sau, Nhã Lan chạy tới đổ mồ hôi, không tìm thấy cả bóng dáng của Thành Kiên Vỹ, cô mệt mỏi đến ngã ra đất.

Nhã Lan dừng bước, cô biết, Thành Kiên Vỹ nhất định đang ở một nơi nào đó nhìn cô, chỉ cần cô dừng lại, anh ta nhất định cũng sẽ không chạy tiếp.

"Anh Kiên Vỹ, xin lỗi." Trông thấy sự run rẩy của anh khi cầm chiếc máy chụp ảnh, Nhã Lan vô cùng áy náy, cô yếu đuối rơi nước mắt: "Anh Kiên Vỹ, đều là do em hại anh, nếu như không phải vì em, anh vẫn không chút tổn thương như cũ, là lỗi của em nhưng anh đừng trốn tránh em có được không? Em đồng ý dùng tất cả để đền bù đắp sai lầm này, xin anh cho em một cơ hội được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đều là lỗi do em

Bên trong khu rừng yên tĩnh, lá cây rì rào đập vào nhau, mấy chú chim nhỏ đi kiếm ăn bị giật mình, hót lên vài tiếng rồi bay đi mất. Đường như Nhã Lan đã cảm nhận được hơi thở của Thành Nhã Kiệt, cô càng thêm chắc chắn rằng, Thành Kiên Vỹ đang ở cách đó không xa.

"Anh Kiên Vỹ, anh ra đây được không? Nếu anh không ra, em sẽ ở ngay chỗ này chờ anh ra. Anh quan trọng với em như vậy, thời gian khó khăn trước kia đều là anh giúp đỡ em, anh như một người anh trai yêu quý..."

"Anh không muốn làm anh của em." Đột nhiên Thành Kiệt đi ra từ sau một cái cây, dừng lại phía trước cách Nhã Lan mấy mét. Nhã Lan khóc lóc khiến anh ta không đành lòng, anh ta nhớ kỹ rằng hắn sẽ đem hạnh phúc đến cho cô, sự u sầu trên khuôn mặt của cô, khuôn mặt ấy như kim châm vào thần kinh của anh ta.

"Anh Kiên Vỹ." Trên mặt Nhã Lan đầy vẻ vui mừng, bước về phía anh ta. Lúc này, cô chỉ muốn ôm anh, nói với anh rằng, anh là người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô. Nhưng lúc này Thành Kiên Vỹ lại lùi lại phía sau, khoát tay nói: "Không được đến đây, nếu không thì anh sẽ biến mất trước mặt em một lần nữa."

"Anh Kiên Vỹ, anh sao vậy?" Tại sao lại lạnh nhạt với cô như vậy, biết bao nhiêu lần không phải anh đều dùng hết mọi cách muốn đến gần mình sao? Khuôn mặt nhỏ của cô trắng ra một chút, cô khổ sở vì mình sắp mất đi một người bạn như Thành Kiên Vỹ.

"Nhã Lan, em đi đi." Thành Kiên Vỹ quay lưng về phía cô, nắm chặt tay phải lại hơi run lên, cổ nén sự xúc động muốn ôm cô: "Anh rất ổn."

"Không, anh không ổn chút nào cả, anh Kiên Vỹ, nhìn thấy anh như vậy, còn đau đớn hơn cả dùng dao khoét vào trái tim em. Anh có thể nói cho em biết, làm thế nào để bù đắp được lỗi lầm của em, làm thế nào để anh có thể vực lại tinh thần thêm một lần nữa."

"Không phải lỗi của em!" Thành Kiên Vỹ buồn bực cắt ngang lời kể lể, khóc lóc của cô, một lúc lâu mới không chế lại tâm trạng của mình, ngữ điệu trở nên nhẹ đi một chút: "Mọi chuyện đều là do anh tự nguyện, cho dù cái tay này có gãy mất, anh cũng không hối hận. Nhã Lan, em đi đi, bây giờ anh không còn xứng với em nữa, cũng không giúp được em nữa, anh đã trở thành... Đồ bỏ đi."

"Không, em không đi." Bà từ "đồ bỏ đi" làm trái tim Nhã Lan đau nhói, cô càng thêm đau khổ, dường như khóc không thành tiếng: "Anh Kiên Vỹ, anh không phải đồ bỏ đi, trong lòng em, anh là thần hộ mệnh của em, những lúc khó khăn, đều là anh vươn tay ra giúp em, nhiều năm như vậy, em đã sớm quen với việc trưởng thành dưới sự bao bọc của anh, nếu có một ngày, anh thật sự, thật sự không còn quan tâm em nữa, em không còn cách nào để sống tiếp. Xin anh, đừng đuổi em đi..."

"Nhưng tay anh đã tàn phế rồi, anh không thể nuôi sống em được nữa, không thể cho em cuộc sống tốt, anh chỉ làm liên lụy đến em mà thôi, em có biết không!"

"Em biết, em không quan tâm. Tay của anh không chỉ để chụp ảnh mà còn có thể làm rất nhiều việc khác, chúng ta còn trẻ, còn có thể bắt đầu lại từ đầu!"

Nhã Lan kiên định đón nhận ánh mắt đau khổ do dự kia của Thành Kiên Vỹ, ngữ điệu của cô khẳng định như thế, ánh mắt của cô tự tin như vậy.

"Chúng ta về thôi, chăm sóc cơ thể thật tốt, cùng nhau vẽ lên tương lai có được không? Ác mộng sẽ nhanh chóng trôi qua thôi."

Nhã Lan lặng lẽ tới gần Thành Kiên Vỹ, nắm lấy cánh tay bị thương kia của anh ta.

"Nhã Lan, em không quan tâm việc anh tàn phế sao?"

Thành Kiên Vỹ nắm chặt lấy tay cô, giọng điệu vội vàng, lại ẩn chứa sự hoài nghi.

Gật đầu, Nhã Lan nắm lấy tay anh, lau đi nước mắt trên mặt mình, lại nở nụ cười chân thành.

"Anh cũng là vì em, cho dù anh không thể làm gì, em đồng ý nuôi anh cả đời."

"A, không." Thành Kiên Vỹ rút tay về, tâm trạng anh ta không còn yếu đuối như lúc đầu nữa. Ngay sau đó, anh ôm lấy khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Nhã Lan, nghiêm túc hỏi: "Nhã Lan, em, sau khi rời khỏi Lãnh Mạn Nguyên, có đồng ý kết hôn với anh không?"

Có đồng ý hay không? Đương nhiên rồi. Nhưng gương mặt tiêu tụy tràn đầy thất vọng của Uyển Nhân không ngừng xuất hiện trong đầu cô, cô ấy là người bạn tốt nhất của cô, cô ấy một lòng yêu yêu Thành Kiên Vỹ, mình lại làm tổn thương cô ấy sao? Huống chi, mình là người đẩy Thành Kiên Vỹ vào trong lòng của cô ấy.

"Em không đồng ý, đúng không? Em vẫn luôn để ý tới việc anh là kẻ tàn phế." Thành Kiên Vỹ thất vọng buông cô ra, chuẩn bị đi khỏi.

"Không, em đồng ý." Nhã Lan không nghĩ nhiều về cảm nhận của Uyển Nhân được nữa, kéo anh ta lại: "Chỉ cần anh không chê cơ thể bản thiêu này của em là được."

"Không, trong lòng anh cơ thể của em mãi mãi tốt đẹp nhất, thuần khiết nhất, em đồng ý thật sao, không hối hận chứ?" Trên mặt Thành Kiên Vỹ có cả sự hân hoan vui mừng, vẻ lo lắng vừa rồi tan thành mây khói.

"Em đồng ý." Cô cam đoan.

"A, vậy tốt quá rồi, đây là ông trời giúp tôi sao?" Thành Kiên Vỹ ôm chặt lấy cô. Uyển Nhân, tạm thời có lỗi với cậu một chút, nhưng tớ sẽ nghĩ cách trả lại anh Kiên Vỹ trả lại cho cậu, cậu mới là người xứng đáng với anh ấy nhất.

"Được rồi, anh đã vài ngày không ăn gì rồi, trở về ăn cơm đi." Vừa nghĩ đến khuôn mặt thất vọng của Uyển Nhân, Nhã Lan liền lo lắng, cô thoát khỏi cái ôm của anh ta, kéo anh ta trở về.

"Đúng, bụng anh đói quá rồi, nhất định phải ăn một bữa no nê." Ánh nắng lại lần nữa trở về trên khuôn mặt Thành Kiên Vỹ.

Trên con đường nhỏ trong rừng cây, bọn họ đỡ nhau đi, sau lưng để lại một vệt bóng không rõ ràng, dường như cuộc sống của bọn chúng cũng thật chật chội...

Nơi bọn cô vừa đi qua, xuất hiện một bóng người màu đen, nhìn thẳng về phía bọn cô cho đến khi hoàn toàn biến mất, hẳn ta mới lấy chiếc điện thoại trong túi ra, bấm một dãy số.

"Ông chủ, chào ông. Hành tung của Quắc Nhã Lan hôm nay là như vậy... A, ông quyết định như vậy sao? Được, tôi sẽ lập tức xử lý cho ông? Cái này ông yên tâm đi, sẽ không ai biết việc này là do ông gây nên, được, hợp tác vui vẻ."

Khi Uyển Nhân nhìn thấy Thành Kiên Vỹ và Nhã Lan cùng nhau quay về, gương mặt trắng bệch như một tờ giấy trắng, tay bê đồ ăn run lên, suýt nữa thì đổ mất. Nhã Lan kịp thời tránh khỏi Thành Kiên Vỹ, che giấu sự lo lắng trong lòng.

Thành Kiên Vỹ vui vẻ như một đứa bé, căn bản không hề để ý tới biểu cảm của Uyển Nhân, toàn bộ sự chú ý của anh ta đều đặt ở trên người Nhã Lan.

"Nhã Lan, không, Lan Lan, ăn cái này đi, nhìn em hơi gầy."

"Linh Linh, còn có cái này nữa, em xem, ăn ngon lắm."

Nhã Lan lo lắng nhận lấy đồ ăn mà Thành Kiên Vỹ gấp cho, đầu cũng không dám ngẩng lên nhìn Uyển Nhân: "Anh cũng ăn nhiều chút, còn cả Uyển Nhân nữa." Cô lúng túng đáp lại, đột nhiên hối hận vì quyết định khi nãy của mình.

"Được rồi, tớ ăn no rồi." Uyển Nhân buông bát xuống, lau miệng rồi nói. Khuôn mặt cô trầm xuống, lại thêm chút mệt mỏi, mắt mắt và đau thương, những giọt nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Không đợi mọi người nói gì, cô cầm lấy chiếc túi nhỏ, mở cửa ra ngoài.

"Uyển Nhân!" Nhã Lan đi theo ra ngoài, căn không cho cô ấy đi ra.

Cô muốn nói xin lỗi với cô ấy, còn định nói cho cô ấy biết, cô không phải thật sự muốn cướp Thành Kiên Vỹ đi, còn chưa mở miệng, Uyển Nhân đã cướp lời.

"Nhã Lan, cậu không cần nói gì cả, tớ hiểu. Tớ đối với anh Kiên Vỹ cũng giống như anh Kiên Vỹ đối với cậu, chỉ cần đôi phương sống tốt, chính là điều vui vẻ nhất của chúng tớ. Anh chăm sóc tốt cho anh Kiên Vỹ, tớ đi đây."

"Uyển..." Nhã Lan nuốt lại những lời định nói, Thành Kiên Vỹ vẫn ở bên trong, bây giờ cô nói ra suy nghĩ của mình, không nghi ngờ gì chính là làm tổn thương tình cảm của Thành, thôi quên đi, lúc nào đó sẽ tìm cách nói chuyện riêng với cô ấy.

Nhã Lan cúi thấp đầu đi vào.

"Lại đây, ăn nhiều một chút, như vậy mới tốt chứ. Ừm, hình như tâm trạng không tồi, để anh kể cho em nghe chuyện cười..." Thành Kiên Vỹ trở về như xưa, anh ta không ngừng trêu đùa với cô, chờ được nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô.

Trong lòng thật khó chịu, Nhã Lan miễn cưỡng cười, cười đến cơ mặt đều cứng ngắc lại.

...

Bên trong BUP, trong một phòng VIP, Lãnh Mạn Nguyên một tay bê ly rượu vang, lạnh lùng nhìn Uyển Vỹ Thiên đang liếc mắt đưa tình với một cô gái, còn có cả người luôn cười như không cười nhìn người khác - Ông Minh Thiên ăn mặc nhã nhặn.

"Tổng giám đốc Lãnh, uống một chén đi." Một cô gái hầu rượu ăn mặc hở hang cợt người lên người anh, đưa ly rượu trong tay qua, muốn đút rượu cho Lãnh Mạn Nguyên.

"Cút đi!" Lãnh Mạn Nguyên thô bạo đẩy người phụ nữ ăn mặc như yêu nữ này ra: "Quản lý Vương!"

Quản lý họ Vương đi nhanh tới trước mặt anh, cúi đầu nói: "Ông chủ."

"Chẳng lẽ nơi này không có cô gái nào nhìn vừa mắt chút sao? Suốt ngày trang điểm đến người không ra người, quý không ra quý, dọa chết người sao?"

"Cái này..." Không phải gái hầu rượu đều như vậy sao? Quản lý Vương khó xử gãi đầu, cẩn thận nói: "Nếu ông chủ không thích như vậy, tôi sẽ ra ngoài tìm một con cừu non..."

"Ép người lương thiện làm gái sao? Khôn nạn!"

Quản lý Vương khôn hiểu sao lại bị mắng, ông ta hướng mắt nhìn về phía Uyển Vỹ Thiên và Ông Minh Thiên.

"Ha ha." Ông Minh Thiên cười lên giống hệt như người rất lịch sự: "Tổng giám đốc Lãnh không phải muốn tìm một người như con cừu non, anh ta muốn là người vợ trong nhà không cần trang điểm cũng đẹp như tiên kia."

"Vây... Tôi gọi cho phu nhân nhé?" Quản lý Vương xin chỉ thị.

"Gọi cái rằm! Tôi thấy ông làm lâu rồi nên đầu óc cũng có vấn đề." Lãnh Mạn Nguyên không vui uống hết chỗ rượu trong cốc, vừa nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại kiên cường kia của Nhã Lan, một con tức giận khó hiểu lại ập đến.

"Tổng giám đốc Lãnh đã lâu không đụng vào phụ nữ, mấy ngày nay hơi nóng tính, ông đi ra đi." Ông Minh Thiên mỉm cười đuổi quản lý Vương đang lúng túng ra, tao nhã nâng ly uống một hớp rượu.

"Nào, cạn chén." Rót đầy rượu cho Lãnh Mạn Nguyên, Ông Minh Thiên lại nâng chén lần nữa, Lãnh Mạn Nguyên đã sớm uống cạn.

"Tôi đã nói rồi, tội gì cậu phải khổ như thế chứ? Suốt ngày xiu mặt, ai gặp mà chẳng sợ." Uy Vỹ Thiên đang liếc mắt đưa tình với cô gái hầu rượu cuối cùng cũng chú ý tới Lãnh Mạn Nguyên, đôi mắt kiêu ngạo của hắn nhìn về phía anh.

"Tôi thật sự đáng sợ như vậy sao?" Lãnh Mạn Nguyên thất bại triệt để, mặt mặt với anh em, anh cũng chẳng sợ.

"Có chút đáng sợ, đàn ông như cậu, phải giống như tôi đây này, giữ mình trong sạch, đừng gây tai họa cho phụ nữ nữa." Ông Minh Thiên nói đùa.

"Cậu không đi gây tai họa cho phụ nữ? Ai suốt ngày đi theo sau Nghê Phấn Nhi, làm như là không phải cô ta thì không cười?" Lãnh Mạn Nguyên chọc đúng vào nỗi đau của Ông Minh Thiên, ánh mắt sáng ngời của hắn ta tối đi một phần, sâu kín trong mắt là một chút u sầu.

"Tiếc là, trong lòng cô ấy chỉ có cậu."

"Cậu yên tâm, người phụ nữ cậu thích, tôi sẽ không động vào." Lãnh Mạn từ từ uống hết chỗ rượu mới rót, bây giờ, trong đầu anh đều là hình bóng người phụ nữ tên Quốc Nhã Lan kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Đối xử với phụ nữ như thế nào

Uy Vỹ Thiên cắn một cái vào ngực cô gái hầu rượu, khiến cho người phụ nữ yêu kiều kia cười lên ha ha.

"Đối xử với phụ nữ, cần phải dịu dàng. Phụ nữ giống như một đóa hoa mềm mại, đàn ông phải làm sứ giả bảo vệ hoa, yêu các cô ấy, bảo vệ các cô ấy, bất kỳ lúc nào cũng mang tới cho cô ấy sự lãng mạn bất ngờ, như vậy, phụ nữ mới dám đến gần cậu."

Uy Vỹ Thiên chậm rãi nói, hai người kia nghe mà trợn mắt há mồm, Ông Minh Thiên gật đầu đồng ý, Lãnh Mạn Nguyên thì chìm vào trong suy tư.

"Không phải đã nói với cậu rồi sao, Nguyên, đối xử với cô vợ xinh đẹp của cậu phải biết lựa cách một chút, yêu thì nói ra." Cao thủ tình trường Uy Vỹ Thiên truyền lại kinh nghiệm.

"Yêu cô ta sao, không thể nào!" Lại một ly rượu nữa được uống vào bụng, người phụ nữ kia coi sự quan tâm của anh là trò cười, đáng để anh yêu sao? Đường như anh gào lên, dường như muốn xua đi sự quan tâm với Nhã Lan từ sâu trong đáy lòng.

Đôi mắt đẹp giấu sau cặp kính của Ông Minh Thiên lóe lên, lộ ra đôi mắt hai mí còn đẹp hơn cả mắt phụ nữ. Cậu ta nhìn Lãnh Mạn Nguyên, chỉ nâng ly lên với anh, khẽ nhấp một ngụm.

Uy Vỹ Thiên vỗ mông cô gái hầu rượu, ý bảo cô ta đi. Xem ra đêm nay, cần phải có một khóa học dạy tăng băng di động này cách đối xử với phụ nữ.

"Đối xử với phụ nữ, chỉ có bốn từ đó là dịu dàng lãng mạn. Phụ nữ thích bữa tối trong ánh nến, nếu như cậu muốn cô ấy thích cậu, tốt nhất là sau bữa tối đưa một bó hoa hồng tặng cho cô ấy, tình cảm khen ngợi cô ấy "em thật đẹp", người phụ nữ nào cũng không thể thoát khỏi chiêu này, chỉ cần thêm một nụ hôn nữa, cô ấy sẽ ngoan ngoan chủ động chui vào trong lòng cậu."

Ha ha ha ha, Ông Minh Thiên cười sáng khoái: "Xem ra, tôi cũng phải học chiêu này mới được."

"Hừ, vì một người phụ nữ mà phải bỏ toàn bộ những người khác, vớ vẩn!" Lãnh Mạn Nguyên rót thêm một ly rượu, bao nhiêu người phụ nữ còn đang đợi được lên giường anh, một mình Quốc Nhã Lan là cái thá gì!

Haizz! Nhìn Lãnh Mạn Nguyên hùng hăng rót rượu, Ông Minh Thiên lắc đầu: "Đối với phụ nữ phải chân thành một chút, mặc dù Phấn Nhi không thích tôi nhưng tôi vẫn dám tỏ tình với cô ấy, tại sao phải giấu tình cảm của mình chứ."

Cậu ta xắn ống tay áo, nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Giờ này Phấn Nhi hẳn là chưa đi ngủ, tôi muốn đi gặp cô ấy, hai người cứ tự nhiên đi." Nhặt áo khoác ném một bên lên, cậu ta khoan thai đứng dậy, biến mất ngoài cửa BUP.

"Thấy gái quên bạn!" Uy Vỹ Thiên vẫy tay với cậu ta, tùy ý nắm ly rượu trong tay, thoải mái ngã người sang một bên ghế sa lon, trăm phần trăm là một công tử đào hoa. Lãnh Mạn Nguyên không nhắc đầu lên, tiếp tục rót rượu uống liên tục.

"Đúng rồi, mai là sinh nhật cậu, có muốn tụ họp anh em ăn mừng không? Hay là mở party đi?" Uy Vũ Thiên đề nghị.

"Không!" Anh lập tức từ chối, tiếp tục uống ly rượu trong tay.

"Nào, tôi uống cùng cậu." Nhìn dáng vẻ như có thù với rượu kia của Lãnh Mạn Nguyên, Uy Vũ Thiên không thích chút nào, quyết định uống không say không về với anh.

...

Một tiếng chuông vang lên, đánh thức Nhã Lan đang ngủ say. Chuyện gì thế?

Hôm qua, vừa lấy lại điện thoại của mình từ thám tử Liễu, đêm nay liền nhận được điện thoại. Dựa vào ánh sáng của màn hình, cô nhìn thấy hai chữ Uyển Nhân. Đã muộn như vậy rồi, cậu ấy còn gọi đến làm gì?

Điện thoại được kết nối, truyền đến giọng nói lo lắng của Uyển Nhân: "Nhã Lan, không ổn rồi, anh Kiên Vỹ bị bắt cóc."

Bắt cóc? Đầu như đờ ra một lúc, Nhã Lan mãi mới cất lời hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Tôi không yên tâm để anh Kiên Vỹ ở nhà một mình, chiều nay lại đến nhà anh ấy một chuyến, lúc mở cửa ra thấy không có người. Tôi nghĩ là anh ấy đi mua đồ, ngồi ở nhà anh ấy chờ nhưng đến giờ vẫn chưa nhìn thấy anh ấy đâu. Có hàng xóm tới nói, lúc tầm mười một giờ, nhìn thấy hai ba người áo đen lôi một người đàn ông đi, tôi nghĩ, anh ấy nhất định là bị bắt cóc... Không biết bây giờ anh ấy có gặp nguy hiểm không, hu hu..." Uyển Nhân nói rồi bật khóc huhu. Giọng nói của cô ấy bắt lực lại bị thương như vậy, khiến cho Nhã Lan đi qua đi lại trong phòng, không nghĩ được ra cách gì.

"Uyển Nhân, cậu bình tĩnh một chút, nói cho tôi nghe, gần đây anh ấy có đắc tội với người nào không?"

"Không đâu, anh Kiên Vỹ đối với ai cũng tốt, làm sao đắc tội với ai được? Trừ khi, trừ khi là..."

Uyển Nhân ấp úng nhắc nhở Nhã Lan, chỉ có Lãnh Mạn Nguyên mới làm vậy. Có phải là anh phái người theo dõi cô, nghe được cuộc đối thoại trong rừng cây của bọn cô không? Đúng vậy, nhất định là anh ta, chỉ có anh ta mới làm ra loại chuyện xấu hổ như thế này.

"Uyển Nhân, cậu không cần lo lắng, bây giờ tôi lập tức đi tìm Lãnh Mạn Nguyên, bắt anh ta trả người." An ủi Uyển Nhân một lúc, Nhã Lan vội vàng cúp điện thoại, chạy tới phòng của Lãnh Mạn Nguyên.

Cô gõ mạnh cửa phòng của Lãnh Mạn Nguyên, bên trong tĩnh lặng, không có âm thanh gì phát ra. Điện thoại, số điện thoại? Nhã Lan nhớ tới dãy số điện thoại đã vứt đi hôm đó, vội chạy xuống tầng, thùng rác kia đã sớm được dọn sạch, không còn gì cả.

"Đêm hôm, chạy đến phòng khách bôi thùng rác, cô không sợ người khác cười à?" Âm thanh đầy ghê tởm truyền tới từ phía sau, khiến Nhã Lan giật mình kêu lên. Xoay người lại, Dư Hồng Mai đã đứng lên khỏi ghế sofa, ngón tay dài nhỏ của bà ta đang cầm một cái chén trà thơm mùi hoa nhài, bộ áo ngủ màu đỏ lửa làm nổi lên làn da trắng nhợt của bà ta. Sắc mặt của bà ta trầm xuống, nét mặt nghiêm khắc, thái độ xem thường cô rất rõ ràng.

Bỏ qua ánh mắt tràn đầy căm thù với cô, lúc này Nhã Lan chỉ muốn tìm Lãnh Mạn Nguyên: "Mẹ có biết Lãnh Mạn Nguyên ở đâu không?" Cô cố sức tỏ thái độ lễ phép bình thường.

"Nó không phải chồng cô sao? Tại sao lại đến hỏi tôi?" Khuôn mặt được chăm sóc kỹ càng của Dư Hồng Mai lập tức dài ra, nghiêm nghị chất vấn: "Một người phụ nữ mà ngay cả chồng mình đi đâu cũng không biết, có thể làm con dâu nhà họ Lãnh chúng tôi sao?"

Lại là như vậy! Nhã Lan ghét bỏ nhắm mắt lại, cô không định tranh cãi cùng với người phụ nữ này, không biết anh Kiên Vỹ đang ở đâu, cô muốn hỏi Lãnh Mạn Nguyên rõ ràng.

Cô quay người chạy tới sân sau, số điện thoại lần trước là do thám tử Liễu đưa cho cô, có lẽ bà sẽ biết.

"Đứng lại!" Tiếng quát nghiêm nghị, khiến cho Nhã Lan dừng bước: "Cả ngày hôm nay đi đâu? Có phải lại đi gặp đàn ông không? Cô đúng là loại phụ nữ lẳng lơ!"

Lời lẽ khó chịu như vậy, lắt lắt đầu, Nhã Lan muốn vứt hết những lời đó ra khỏi đầu.

"Không phục phải không? Cô là đồ lẳng lơ! Tôi nói không sai chứ, mấy ngày không có đàn ông thì không chịu nổi, thật là đồ thối nát!"

"Bà có thể đừng nói khó nghe như vậy có được không." Nhã Lan nắm chặt tay, khuôn mặt trắng trẻo của cô tức giận đỏ bừng lên, cô cố nén cơn giận, lạnh lùng nói: "Tôi chỉ đến trường thôi, có Đại Hưng đi cùng, bà có thể đi hỏi cậu ta."

"Cô nhất định phải ly hôn với Nguyên nhà chúng tôi, nếu không, cô không có ngày nào sống dễ chịu hết." Dư Hồng Mai gào thét, làm màng nhĩ của cô rung lên.

Lúc này, cô thật sự không còn tâm tình để thảo luận vấn đề này với bà ta, Nhã Lan chỉ nói một câu: "Việc này, bà bàn bạc với con bà trước đi." Rồi bước chân đi khỏi.

"Cô sẽ hối hận!" Dur Hồng Mai vẫn gào lên sau lưng, Nhã Lan bước nhanh hơn về phía sân sau.

Cô quá gấp gáp, căn bản không kịp suy nghĩ tới hàm ý bên trong lời nói của Dur Hồng Mai.

Gọi thím Liễu cả một đêm, Nhã Lan không biết rằng, thím Liễu không ở sân sau mà ở một căn phòng trống bên cạnh nhà hoa, căn bản không thể nghe được tiếng cô gọi.

Buổi sáng, đám người giúp việc nhỏ to nói chuyện, đại loại là nói về chuyện đêm qua cô gọi to cả đêm ở sân sau.

"Đêm hôm khuya khoắt lại gào lên như vậy, thảo nào bà chủ lớn nói cô ấy không có giáo dục."

"Đúng vậy, tôi cũng nghe thấy, có chuyện gì không thể để đến sáng rồi tìm bà ấy nói sao?"

"Nghe nói, hai người đó rất thân thiết, khẳng định là đang bày chuyện bí mật nào đó."

"Phẩm chất thật sự quá kém, làm con dâu nhà họ Lãnh sao dễ như vậy."

...

"Còn nói gì vậy, không mau làm việc đi!" Lý Doanh Doanh đi tới, giả vờ trách mắng.

"Cô Lý, chắc cô không biết, tối qua bà chủ..." Một người giúp việc lăm lăm muốn nịnh bợ cô ta, đi tới nói hết chuyện tối qua: "Còn nghe nói có người thấy được bà chủ cãi nhau với bà chủ lớn, hình như là đi gặp đàn ông gì đó, bị bà chủ lớn biết được."

Dur Hồng Mai và Lý Doanh Doanh tới, trong nhà lại có thêm vài người giúp việc không hiểu quy củ nhà họ Lãnh, chỉ biết khoa môi múa mép.

A? Có chuyện như vậy ư? Tối qua Lý Doanh Doanh cũng nghe được Dur Hồng Mai cãi nhau với Nhã Lan, cô ta không định xuống, sáng sớm cô tình đi xuống để nghe được tin từ đám người giúp việc, không ngờ rằng, đúng thật là nghe được tin.

"Được rồi, người dưới không được nói xấu chủ, biết chưa?" Lý Doanh Doanh vờ vịt trách cứ vài câu, quay người đi lên, ý cười đầy trên mặt.

Nhã Lan thất vọng đi trở về nhà chính, hôm nay, cô nhất định phải chờ được Lãnh Mạn Nguyên. Cô tin chắc rằng Lãnh Mạn Nguyên bắt cóc Thành Kiên Vỹ, cô hi vọng có thể chờ được anh về, hỏi được những thông tin liên quan tới Thành Kiên Vỹ.

Cô khóa mình vào trong phòng, ngoác nhìn ra cửa sổ, từ phía này, có thể nhìn thấy xe của Lãnh Mạn Nguyên khi vào nhà.

Anh Kiên Vỹ, anh nhất định phải sống tốt, nếu như anh có gì bất trắc, em sẽ không sống một mình đâu...

Nhã Lan suy nghĩ miên man, một đêm không ngủ, mí mắt cô nặng như đeo chì, một lúc sau liền dựa vào đầu giường ngủ mất.

Lãnh Mạn Nguyên dừng xe ở một nhà hàng xa hoa bậc nhất, bố trí một bữa tối ấm áp, xếp vô số ngọn nến xung quanh, chỉ cần khách vừa đến, liền tắt hết đèn đi, trở thành một bữa tối ấm áp dưới ánh nến.

Khách tối nay chỉ có một, đó là Quắc Nhã Lan!

Lãnh Mạn Nguyên thỏa mãn nhìn cách trang trí trước mặt, vẫy tay bảo nhân viên phục vụ ra ngoài. Anh có thể tưởng tượng được, Nhã Lan nhìn thấy cảnh tượng lãng mạn này vui mừng ngạc nhiên đến mức nào, đêm sinh nhật này, sẽ là một đêm ấm áp khó quên nhất từ khi anh sinh ra.

Đại Hưng đã lái xe xuất phát, không tới nửa tiếng nữa cô sẽ tới. Ừm, nửa tiếng đồng hồ, anh lại như một chàng thanh niên mới lớn đợi cô gái mới tình đầu tới?

"Quản lý Lưu!" Gọi quản lý căn phòng tới thông qua bộ đàm: "Xe hoa tôi muốn đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đã xong rồi ông chủ, 9999 đóa hoa hồng, xe hoa thủy tinh pha lê, khăn viền ren như ông căn dặn." Quản lý Lưu báo cáo.

"Được, không có việc gì nữa rồi." Khoát tay một cái, quản lý Lưu và nhân viên phục vụ lui ra ngoài.

Tắt công tắc đèn, cả phòng chìm vào bóng tối, ánh nến chớp chòch trong đó khiến cho không khí thêm phần lãng mạn và huyền bí.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Mãi mãi là kẻ thù

Khi Nhã Lan nghe được Lãnh Mạn Nguyên gọi tới, kích động đến nhảy lên một cái. Cuối cùng cũng gặp được anh ta, cô muốn xem xem rốt cuộc anh ta còn có mưu tính gì!

"Bà chủ, bà không...trang điểm một chút sao?" Đại Hưng nhìn mái tóc hơi xốc xếch và quần áo nhàu nhúm của Nhã Lan, cẩn thận hỏi. Tối nay là khoảng thời gian đặc biệt nhất của tổng giám đốc, anh đã dặn đi dặn lại, muốn làm cho Nhã Lan bất ngờ, nhưng ăn mặc như vậy đi vào một nhà hàng sang trọng, vẫn có chút không phù hợp.

"Trang điểm?" Đi đàm phán với kẻ thù thì tất nhiên phải ăn mặc cho có tinh thần một chút, như vậy mới có thể thắng đối phương về mặt khí thế. Nhã Lan nghĩ ngợi, quay người đẩy Đại Hưng ra ngoài: "Cậu nói đúng, tôi hẳn là nên ăn mặc thật xinh đẹp." Như vậy, mới có thể áp đảo được tên ma quỷ ghê tởm kia.

Lúc cô đi ra khỏi phòng, ngay cả Đại Hưng cũng sáng mắt lên. Cô mặc một bộ váy lụa trắng dài đến đầu gối vừa hay để lộ ra đôi chân trắng nõn thon dài, khung xương cân đối, thiết kế vừa hay che được vòng eo quá nhỏ của cô, tà váy tung bay, giống như một nàng tiên vậy!

Cô xoắn tóc sau lưng, phối hợp hoàn hảo với quần áo, trên mặt trang điểm nhạt, hoàn toàn che lấp vẻ tiêu tụy.

Gót sen nhẹ bước, thế này sao có thể chỉ là thứ vật phạm nơi trần gian, nhất định là Cửu Thiên Tiên Nữ hạ trần.

"Đi thôi." Gọi Đại Hưng đang ngăn người ở cổng, cô vội vã muốn gặp Lãnh Mạn Nguyên.

"Bà chủ, mời cô vào." Đại Hưng dừng xe lại, đưa cô đến một căn phòng lấp lánh ánh nến.

Nơi này sao? Bị mất điện à? Nhã Lan nhìn vào căn phòng thần bí kia, sững sờ trong giây lát, sau khi được Đại Hưng khẳng định lại, cô mới nhấc chân đi vào trong.

Lãnh Mạn Nguyên, cho dù anh có bày ra mưu mô gì, tôi cũng không sợ!

Ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, cô ép mình phải trở nên dũng cảm. Thở ra một hơi, chân không ngừng bước theo chỉ dẫn của ánh nến, đi tới tầng hai.

Căn phòng trong một góc ở tầng hai rộng lớn, đốt nến lung linh, Lãnh Mạn Nguyên ngồi ở đó, nở một nụ cười nhè nhẹ.

Đây là điềm báo của trước cơn sóng gió! Nhã Lan không lòng dạ nào để thưởng thức quang cảnh đêm nay, trong lòng đều là sự an nguy của Thành Kiên Vỹ, tất nhiên cũng không chú đến vẻ mặt dịu dàng khác với trước kia của Lãnh Mạn Nguyên.

"Chơi chán chưa? Có vui không?"

Nhã Lan bước nhanh tới, đi thẳng đến trước mặt Lãnh Mạn Nguyên, chỉ thẳng vào mũi anh hỏi.

Nụ cười trên mặt Lãnh Mạn Nguyên lập tức thu lại, anh nhìn chằm chằm vào gương mặt đẹp đẽ của Nhã Lan, không thèm chớp mắt một cái. Rất lâu sau, anh mới lạnh nhạt nói: "Tôi không hiểu cô đang nói gì!" Chẳng lẽ, cô ta cho rằng mình đang đùa với cô ta sao? Có người dùng cách lăng phí như thế này để đùa cợt nhằm chán sao? Anh cũng chẳng có thời gian mà đi làm việc đó.

"Anh muốn cái gì? Mới có thể buông tha cho Thành Kiên Vỹ!" Con tức trong bụng Nhã Lan phát ra, một khi bộc phát thì không thể ngăn cản được nữa. Cô gào to lên, âm thanh sắc nhọn xuyên thấu cả căn phòng, quanh quẩn trong các góc ngách.

Thành Kiên Vỹ! "Hắn ta là cái thá gì! Tôi sẽ băm hắn ra thành trăm mảnh!" Dám nhắc đến cái tên này trong ngày sinh nhật của anh, Lãnh Mạn Nguyên đập nát chiếc ly cao cổ bên cạnh, hung hăng nói.

"Anh dám!"

"Có gì mà tôi không dám."

Anh nói, móc ra điện thoại di động, bấm một dãy số: "Mau đi tìm Thành Kiên Vỹ cho tôi."

"Lãnh Mạn Nguyên, Thành Kiên Vỹ bị anh hại đến thảm thương, ngay cả sự nghiệp chụp ảnh mà anh ấy thích nhất cũng không thể tiếp tục, cái này khác gì với giết anh ấy đây, anh đừng..."

"Vậy thì giết hắn."

Anh nói dứt khoát, kiên quyết như đinh đóng cột.

Ngực Nhã Lan phập phồng liên tục, mặt cô trắng bệch vì lời nói của Lãnh Mạn Nguyên.

"Lãnh Mạn Nguyên, tôi nói cho anh biết, nếu như Thành Kiên Vỹ thiếu một sợi lông, tôi sẽ tìm anh tính sổ!"

"Tôi cũng muốn biết, cô lấy cái gì tôi tính sổ với tôi! Tất cả tài sản nhà họ Quắc cô sao? Còn chưa đủ cho tôi nhét kẽ răng." Anh vô tình nói, ánh nến làm nổi lên vẻ âm u lạnh lẽo của khuôn mặt cương nghị, như là một con mãnh hổ đang chờ đợi con mồi.

Đưng rồi, cô lấy cái gì để chống đôi anh? Trong mắt anh ta, mình chẳng bằng một con kiến! Nhã Lan chuyển động con mắt như bầu trời đêm, vội vàng tự hỏi tự tìm lấy đáp án.

"Có điều, nếu như cô quý xuống cầu xin tôi, có lẽ tôi sẽ bỏ qua cho hấn!"

Nhã Lan và Lãnh Mạn Nguyên nhìn nhau cách một chiếc bàn, bắt đầu cuộc đọ sức trong im lặng, toàn bộ thế giới dường như ngừng chuyển động, chỉ có tiếng ngọn nến đốt cháy. Dàn nhạc đi tới cửa cũng dừng lại, hoàn cảnh lúng túng như thế này, bọn họ không biết có nên đi vào không.

"Lãnh Mạn Nguyên, tôi cầu xin anh." Hai đầu gối cong lại, hai chân của Nhã Lan quý xuống, eo cô thẳng tắp, trên gương mặt nhỏ nhắn kiên cường lộ ra vẻ cầu xin. Ánh mắt lại khô ráo, không hề có dấu vết của nước mắt.

"Lãnh Mạn Nguyên, chỉ cần anh thả Thành Kiên Vỹ ra, ngày nào tôi cũng có thể quý, năm nào cũng quý, quý đến khi anh hài lòng, đến chán thì thôi." Giọng nói của cô không còn sắc nhọn như trước, mà biến thành sự bày tỏ: "Tôi cam đoan với anh, về sau không bao giờ gặp lại Thành Kiên Vỹ nữa, xin anh tin tưởng tôi."

Cô quên hết mọi kiêu ngạo, dẫm sự tự tôn dưới chân, chỉ cần Thành Kiên Vỹ có thể bình an vô sự, cô đồng ý đánh đổi cả mạng sống của mình!

Sự bảo vệ Thành Kiên Vỹ của Nhã Lan làm sự tự tôn của Lãnh Mạn Nguyên bị tổn thương, anh vung tay hất hết đồ ăn được chế biến cầu kỳ trên bàn, đĩa rơi lộp bộp xuống.

"Tin cô! Lấy cái gì để tin!" Giọng nói của anh át đi cả tiếng bát đĩa rơi xuống đất.

Quản lý nghe thấy tiếng động liền chạy tới, nhìn thấy biến cố đột nhiên xảy ra, cẩn thận đi tới gần Nhã Lan, cúi đầu nói nhỏ: "Bà chủ, hôm nay tổng giám đốc đặc biệt chuẩn bị bữa tối này vì bà, còn ngừng kinh doanh nhà hàng, chỉ hi vọng có một bữa tối vui vẻ với bà..."

"A, có lẽ là anh ta quá cô đơn, muốn tìm ai đó đó tới bầu bạn." Nhã Lan đứng lên, cướp lời, nói. Khẩn cầu nhẹ nhàng không khiến anh ta thương hại, vậy thì đành chấm dứt đi!

"Bà chủ, đừng nói như vậy..."

"Cút, cút ra ngoài cho tôi!"

Quản lý còn đang muốn giải thích, Lãnh Mạn Nguyên đã ném một chiếc đĩa tới, quất to.

Quản lý rụt đầu lại, ông ta đưa một chiếc hộp đã xưa cũ đặt trước mặt Nhã Lan, nói nhỏ: "Chiếc dây chuyền kim cương ngọc lục bảo này là tổng giám đốc chuẩn bị tặng cho bà, đây là bảo vật gia truyền của nhà họ Lãnh, chỉ có bà chủ nhà họ Lãnh mới xứng đáng để đeo! Bà chủ, tổng giám đốc rất quan tâm bà..."

Nói xong, ông ta liền gật đầu, vội vàng đi ra.

Chiếc dây chuyền trong hộp rất đẹp, nó tỏa ra một luồng ánh sáng màu lam, thể hiện giá trị bản thân của nó. Đồ vật như thế này, hẳn là vô cùng đắt đỏ.

Nhã Lan đưa tay nâng nó lên, cười lạnh lùng với Lãnh Mạn Nguyên một tiếng. Nụ cười này mang cả tuyệt vọng, cong có sự quyết tâm chấm dứt: "Tặng cho tôi sao?"

Lãnh Mạn Nguyên gật đầu, nếu người phụ nữ này có thể vì sợi dây chuyền này mà dịu dàng với anh một chút, anh sẽ đồng ý tha thứ cho cô.

Soạt...

Sợi dây chuyền bị cô tùy tiện thả lại vào hộp, ánh mắt khinh bỉ nhìn sang, cô bĩu môi nói: "Cầm lấy mà đi tìm người phụ nữ có quyền thế, buồn nôn như anh đi, tôi không thèm!"

"Cô..."

"Đưng rồi, tôi và anh vĩnh viễn chỉ có thể là kẻ thù! Tôi thù!"

"Cô nói cái gì!" Lãnh Mạn Nguyên tức đến thở hắt ra, anh bước từng bước lại gần, cuối cùng tóm lấy cái cổ nhỏ yếu ớt của Nhã Lan.

"Chúng - ta - mãi - mãi - là - kẻ - thù." Từng chữ từng chữ nói ra rõ ràng, Nhã Lan cảm giác được cổ tay đột nhiên nắm chặt hơn.

Lãnh Mạn Nguyên bóp chặt cổ của cô, ngọn lửa trong mắt đốt cháy hừng hực, giống như một con báo đang phát điên.

Không khí càng lúc càng ít, cuối cùng không còn lại chút nào. Khuôn mặt của Nhã Lan trở thành màu đỏ tía, cô cố sức hít vào nhưng vẫn bị kẹt lại ở cổ.

"Có giới... Anh... Giết tôi đi!" Cấn rắng, khó khăn phun ra được mấy chữ này, lồng ngực nhấp nhô liên tục, không có không khí, tính mạng của cô đang tan biến theo từng phút giây.

Hừ!

Ngay khi Nhã Lan từ bỏ ham muốn sống sót, cánh tay to lớn kia đột nhiên đẩy ra, gông xiềng trên cổ tan biến, cơ thể cô hết sức ngã xuống đất.

"Muốn chết! Không dễ vậy đây!"

Nhã Lan ho kịch liệt, vẻ hồng hào dần trở lại trên mặt. Cô thở phì phò, trả lời đứt quãng: "Anh... Không có... Không có... Tư cách... Ngăn cản tôi... Khụ khụ khụ..."

"Nhưng tôi có tư cách quyết định sự sống chết của Thành Kiên Vỹ, cô cứ thử xem! Anh lớn tiếng tuyên bố.

"Tùy anh!" Cô cố gắng đỡ lên cơ thể, lắc lư, khó khăn đi ra.

"Chết tiệt!"

Anh cứ giữ động tác như vậy, thời gian như dừng lại, không hề nhúc nhích.

"Tổng... Giám... Đốc..." Đằng sau, nhân viên phục vụ cẩn trọng gọi: "Hoa của ông."

"Cút!"

Xe hoa hoàn mỹ bị đâm nát, 9999 đóa hoa hồng tan nát rơi xuống đất, tan thành những cánh nhỏ dưới chân Lãnh Mạn Nguyên...

Nhã Lan thờ không ra hơi chạy về nhà họ Lãnh, biến cố đêm nay quá lớn, cô cần có thời gian để suy nghĩ rõ ràng, còn phải nghĩ cách cứu Thành Kiên Vỹ ra.

Ngay lúc cô đi qua phòng khách để lên tầng, Dư Hồng Mai gọi cô lại.

"Sao vội vàng vậy? Có chuyện cô đang quan tâm, có muốn nói chuyện chút không?" Giọng nói của Dư Hồng Mai tối nay vô cùng bình thản và tinh táo, khác hoàn toàn với trước kia, ánh mắt khinh bỉ cũng không hề có.

"Chuyện gì?" Nhã Lan đứng yên tại chỗ, chờ bà ta nói tiếp.

"Muốn có một vụ làm ăn kinh doanh với cô."

"Xin lỗi, tôi không làm ăn kinh doanh gì, cũng không có hứng thú với việc làm ăn kinh doanh." Cô nói như vậy nhưng không hề nhúc nhích, trực giác nói cho cô biết, Dư Hồng Mai nhất định biết điều gì đó.

"Vụ làm ăn này nhất định cô sẽ có hứng thú, đôi thân phận bà chủ nhà họ Lãnh lấy Thành Kiên Vỹ, đồng ý không?"

Ba chữ Thành Kiên Vỹ mãnh liệt kích thích lấy thần kinh của cô, Nhã Lan tròn to mắt, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Dư Hồng Mai ăn diện sang trọng, chẳng lẽ là bà ta?

"Thành Kiên Vỹ trong tay tôi." Dư Hồng Mai tiếp tục khẳng định suy nghĩ của cô: "Chỉ cần cô đồng ý điều kiện của tôi, hẳn ta sẽ bình yên vô sự mà xuất hiện trước mặt cô."

"Thì ra là các người bắt anh ấy đi!" Cảm giác áy náy dâng lên cao, vừa rồi, cô còn tưởng rằng Lãnh Mạn Nguyên bắt Thành Kiên Vỹ đi, cãi nhau với anh một trận. Tại cửa nhà hàng, khi cô nghe được một nhân viên phục vụ tiếc nuối nói: "Sinh nhật của tổng giám đốc vậy là tan tành rồi.", Thậm chí cô còn có một cảm giác sung sướng của sự thành công."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Gặp nạn

Trời ạ, rốt cuộc thì cô đã làm cái gì vậy!

"Các người không thể làm tổn thương anh ấy!"

Thời gian gấp gáp không đủ để cô tiếp tục suy nghĩ về chuyện của Lãnh Mạn Nguyên, cô nóng lòng muốn biết rằng phải làm thế nào Dư Hồng Mai mới tha cho Thành Kiên Vỹ.

Dư Hồng Mai ngồi xuống một chiếc sofa, khoan thai uống một ngụm trà nhài, nói: "Chỉ cần cô nghe lời, hẳn ta sẽ xuất hiện trước mặt cô mà không tổn hại một sợi tóc." Ngừng lại một chút, ngón tay có móng được sơn đỏ nhẹ nhàng đưa ra ngoài, tiếp tục nói: "Tôi có một tờ giấy thỏa thuận ly hôn, cô ký

tên vào đây, rồi khỏi nhà họ Lãnh, Thành Kiên Vỹ liền có thể được tự do."

Chỉ đơn giản như vậy thôi à? Sao không nói sớm? Cơ thể Nhã Lan lung lay, cô cảm thấy thể lực của cô đã sắp sửa không thể đỡ được cơ thể này nữa. Vuốt vuốt lông mày, cô gật đầu nói: "Được, lấy ra đi."

Dư Hồng Mai bỗng nhiên dừng lại hành động đang làm, bà ta giật mình vì Nhã Lan đồng ý quá nhanh. Đã chuẩn bị sẵn sàng các lời dụ dỗ rồi, vậy mà chỉ cần nói dăm ba câu, đối phương đã đầu hàng rồi.

Cũng tốt. Lấy ra tờ giấy thỏa thuận ly hôn đã chuẩn bị sẵn, mở ra để trước mặt Nhã Lan. Nhã Lan cũng không thèm đọc kỹ, nhìn qua một lần, liền ký tên luôn.

"Tôi hôm nay cô có thể gặp lại Thành Kiên Vỹ, cô phải làm theo điều khoản trên thỏa thuận này, cô và hắn ta phải lập tức rời khỏi thành phố này."

"Được." Cô gật gật đầu, sau đó lại nói: "Các người không được làm tổn thương anh ấy."

"Số tiền kia coi như phí giao dịch của chúng ta."

Dư Hồng Mai lấy ra một xấp tiền nhưng Nhã Lan không nhận.

"Thế nào, vẫn muốn tìm cơ hội quay về bên cạnh Nguyên sao?"

"Không cần, tôi sẽ không quay lại bên cạnh anh ta, chỉ có điều, tiền của nhà họ Lãnh làm cho tôi buồn nôn, tôi không muốn giữ lại những ký ức không vui."

"Vậy là tốt rồi." Dư Hồng Mai thỏa mãn thu lại xấp tiền kia: "Đêm nay tôi sẽ bảo lái xe đưa các người ra khỏi thành phố, còn về phần muốn đi đâu, thì các người tự mình đi tiếp."

"Ừm." Nhã Lan gật đầu, đi lên tầng.

"Bác gái, còn chưa ngủ sao, bác phải giữ gìn sức khỏe chứ." Lý Doanh Doanh mặc đồ ngủ đi từ trên tầng xuống, lúc đi qua người Nhã Lan, ác độc nhìn cô.

Cô ta không dừng lại, đi thẳng tới bên cạnh Dư Hồng Mai.

"Sao lại đi xuống đây." Dư Hồng Mai sững sờ, khuôn mặt lại cười tươi chào đón.

Lý Doanh Doanh giả vờ ngáp hai cái, ngày nào cô ta cũng theo dõi Dư Hồng Mai và Nhã Lan, làm sao có thể đi ngủ sớm như vậy chứ. Nhưng cô ta lại làm ra vẻ như mới tỉnh ngủ: "Trên đó không có nước, cháu xuống tìm nước uống, không ngờ bác gái vẫn chưa đi ngủ, cháu có làm phiền bác không?"

"Sao có thể chứ?" Đêm nay tâm trạng của Dư Hồng Mai đặc biệt tốt, bà ta đã giải quyết được một chuyện khó giải quyết: "Lại đây ngồi cùng bác một chút đi."

"A, không được đâu." Nhìn qua tập văn bản Dư Hồng Mai đặt ở góc bàn, ban nãy quả nhiên không nghe lầm, đúng là bà Quắc Nhã Lan rời đi, thật sự là quá tốt rồi: "Cháu vẫn muốn đi ngủ, muộn quá rồi, bác gái cũng đi ngủ sớm đi."

"Ừm, thật đúng là một cô gái ngoan."

Chào Dư Hồng Mai đi lên tầng, sau khi Lý Doanh Doanh vui sướng một hồi mới thấy lo lắng. Dựa vào năng lực của Lãnh Mạn Nguyên, muốn tìm một người không phải quá dễ dàng sao? Muốn Quắc Nhã Lan không bao giờ xuất hiện nữa, chỉ có một cách.

Lấy điện thoại di động ra, tìm một nơi khuất nhất trong phòng.

"Alo, Khúc Dương, tôi muốn mạng một người, cô ta tên là..."

Hình như Dư Hồng Mai biết rằng đêm nay Lãnh Mạn Nguyên sẽ không quay về nên mới dám hành động to gan như vậy. Lúc trời sáng, bà ta sai người gọi Nhã Lan dậy.

"Thành Kiên Vỹ đâu?" Cô không nhìn thấy Dư Hồng Mai, cũng không thấy Thành Kiên Vỹ, chỉ có ông tài xế già của Dư Hồng Mai đứng ở cổng.

"Bà đã sắp xếp rồi, cô yên tâm đi theo tôi là có thể nhìn thấy người cô cần."

Nửa tin nửa ngờ, Nhã Lan vẫn quyết định lên xe.

Ven đường, hai người đàn ông đang giữ lấy Thành Kiên Vỹ đang đứng chờ. Thành Kiên Vỹ bị che kín hai mắt, không nhìn rõ biểu cảm, nhìn quần áo của anh thì hẳn là không bị hành hạ. Tâm trạng lo lắng của Nhã Lan cuối cùng cũng thả lỏng một chút.

Lần này, thật sự rời khỏi Lãnh Mạn Nguyên rồi, vốn là cô nên cảm thấy vui vẻ. Nhưng tâm trạng tự nhiên lại nặng nề vô cùng. Lắc lắc đầu, cô muốn gạt cảm giác này ra khỏi đầu.

Lúc chiếc xe nhỏ đi tới bên cạnh Thành Kiên Vỹ, tốc độ của chiếc xe dần chậm lại, cửa sau nhanh chóng bị kéo ra, Thành Kiên Vỹ bị đẩy vào.

"Các người muốn đưa tôi đi đâu!" Thành Kiên Vỹ lo lắng sờ xung quanh, kêu to, giọng nói có hơi khàn khàn.

Nhã Lan kích động giữ chặt tay anh ta, trên người anh ta không bị chút tổn thương nào, Xem ra, Dư Hồng Mai vẫn là một người giữ chữ tín.

"Anh Kiên Vỹ, là em, em là Nhã Lan!"

"A, Lan Lan." Thành Kiên Vỹ cẩn thận vuốt tay cô, mặt cô, sau đó lại kêu lên: "Sao em lại ở trên xe? Bọn họ có làm gì em không?"

"Không sao cả, chúng ta tự do rồi. Nào, để em gỡ bật mắt xuống cho anh."

Vừa an ủi Thành Kiên Vỹ, vừa kéo đồ che mắt xuống cho anh. Sau khi thích ứng được hoàn cảnh, rốt cuộc Thành Kiên Vỹ cũng có thể nhìn được bình thường.

"Nhã Lan, bọn họ là ai, sao lại muốn bắt cóc anh? Bọn họ nhốt anh trong một căn phòng tối tăm, không nói gì với anh cả, vì sao bây giờ chúng ta lại được tự do?"

Đối mặt với nghi vấn của Thành Kiên Vỹ, trái tim Nhã Lan lại quặn thắt, lại làm anh liên lụy rồi.

"Không sao cả, tóm lại là, bây giờ chúng ta tự do rồi." Cô lựa lời đáp.

"Là Lãnh Mạn Nguyên, là hắn ta bắt cóc anh để ép buộc em sao, thật sao? Lần này, hắn lại ép em làm gì? Không được, anh phải tìm hấn tính sổ!" Nhắc đến Lãnh Mạn Nguyên, trong mắt Thành Kiên Vỹ hiện ra vẻ hận thù, vô cùng khùng khiếp.

Nhã Lan kịp thời giữ chặt tay hắn đang định đập vào cửa sổ, nói: "Không phải, lần này không phải. Đừng vội, chuyện trước kia để nó qua đi, bây giờ hai chúng ta có thể bên nhau mãi mãi."

"A, thật sao?" Anh ta nửa tin nửa ngờ, nhìn về phía cô.

"Bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi thành phố này, chỉ cần rời khỏi nơi này, đi xa khỏi đây thì sẽ không có ai quấy rầy chúng ta nữa. Em đã ký giấy thỏa thuận ly hôn rồi."

"Thật sao? Em ly hôn?"

"Ừm."

"Tốt quá rồi, ông trời thật là quan tâm đến tôi, tôi rốt cuộc đã chờ được nữ thần tôi yêu nhất rồi!"

"Đến rồi, cô Quắc."

Ngay lúc hai người đang kích động ôm nhau, người lái xe trước mặt lên tiếng.

"A, được." Hai người vừa xuống xe, xe liền nhanh chóng rời khỏi.

Trời đã sáng, giống như một đứa bé vừa ngủ dậy vẫn mang vẻ mơ màng. Một mảnh đất trồng rau xanh mướt và núi nhỏ nhấp nhô đã nói cho họ biết, hai người đã rời xa khỏi thành phố.

Thành Kiên Vỹ phấn khích ôm Nhã Lan xoay mấy vòng, hấn như người điên, kêu gào ầm ĩ.

"Được rồi, cẩn thận kéo người khác nhìn thấy." Khuôn mặt Nhã Lan ửng hồng dựa vào ngực hắn, tiếng chó sủa gâu gâu vang lên, không lâu nữa sẽ có người ra đi làm.

"Nhã Lan, em nhìn này!" Buông cô xuống, Thành Kiên Vỹ thần bí lấy ra một cái túi nhỏ: "Đây là tiền xây dựng gia đình của nhà họ Thành."

Một cuốn sổ tiết kiệm lộ ra, trong đó có không ít tiền.

"Đây là tiền anh kiếm được khi đi làm sao?" Nhã Lan không ngờ rằng, anh có nhiều tiền như vậy.

"Ừm, vốn định mua một căn nhà trong thành phố. Số tiền này đủ cho chúng ta mua một căn nhà ở một thành phố nhỏ, cũng đủ sống một thời gian dài."

"Anh Kiên Vỹ, xin lỗi anh." So với sự vui vẻ của Thành Kiên Vỹ, mặt mày Nhã Lan lại ngập tràn vẻ u sầu. Thành Kiên Vỹ từng nói rất thích thành phố này, anh mới chọn ở lại nơi này để làm việc, sinh sống. Nếu không phải vì cô, anh hẳn là không cần rời khỏi đây.

"Đồ ngốc, em làm gì vậy?"

"Bởi vì em, anh mới phải rời khỏi thành phố mà anh thích nhất, em cảm thấy..."

"Anh thích nơi đó, bởi vì nơi đó có em." Khuôn mặt đắm chìm chậm nhẹ vào mũi cô, Thành Kiên Vỹ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chân thành nói: "Nơi nào có em, anh sẽ thích nơi đó, tin tưởng anh, anh sẽ khiến em hạnh phúc."

"Anh Kiên Vỹ." Cảm động quá, cô đã lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nghe được những từ ấm lòng như thế, trái tim lạnh lẽo của cô từ từ mềm ra. Nhào vào trong ngực của hắn, cô kích động rơi nước mắt.

"Được rồi, Lan Lan, sau này không có gì có thể ngăn cản chúng ta bên nhau được nữa. Anh thề, cả đời này sẽ đối xử tốt với em." Thành Kiên Vỹ vỗ lưng cô, hứa hẹn.

Hau người ôm nhau, tình cảm vô cùng

Chỉ là, hai người họ không phát hiện ra, một chiếc xe hơi nhỏ đang dừng phía sau họ, mấy người bật mặt mặc áo đen nhanh chóng chạy tới chỗ bọn họ.

"Quốc Nhã Lan!" Một tên trong đám người đó hét to lên, khiến hai người đang ôm nhau giật mình.

"Ừm, chính là cô ta, ra tay thôi." Người áo đen gật đầu với đồng bọn, làm tư thế giết.

"Không ổn, chạy mau!" Thành Kiên Vỹ phản ứng nhanh, kéo Nhã Lan chạy. Nơi này bọn họ chưa từng tới, hoàn toàn lạ lẫm, vì để cắt đuôi đám người cầm dao kia, Thành Kiên Vỹ không thể không đưa cô chạy lên núi.

"Không được để bọn chúng thoát, giết cả hai cho tao!" Phía sau, một người mặc áo đen hô lên, bước chân ngày càng gần.

Con đường này là con đường duy nhất thông lên đỉnh núi, hai người cùng đám người áo đen đằng sau bắt đầu cuộc chiến thể lực. Đường núi cong queo thành công ngăn cản tốc độ bọn người áo đen, xem ra, bọn họ cũng không phải thông thạo đường núi, tốc độ chạy không khác bọn họ lắm, bởi vậy nên duy trì được khoảng cách không gần không xa.

"Nhanh lên, chạy vào chỗ sườn núi kia." Sườn đỉnh núi gần nay trước mắt, hai người họ đều cùng nhau chạy vào.

"A, cẩn thận!" Nhã Lan đột nhiên phát hiện ra, dốc núi bên kia là một khoảng không, phía dưới có vực sâu không thấy đáy. Cô kịp thời kéo Thành Kiên Vỹ dừng lại, đám người áo đen cũng nhanh chóng chạy tới.

"Hừ hừ, chạy không thoát đâu!"

"Các người không được đến đây!" Thành Kiệt Vụ cẩn thận ôm lấy Nhã Lan, lui về sau từng bước nhỏ.

"Là ai bảo các người tới?" Chẳng lẽ Dur Hồng Mai hỏi hận rồi sao? Những người đàn ông này đằng đằng sát khí, rõ ràng là muốn đưa bọn cô vào chỗ chết. Hay là Lãnh Mạn Nguyên, anh ta biết được tin cô trốn đi, muốn giết cô sao? Tự hỏi lung tung, người áo đen đối diện đã rút dao ra.

"Mẹ nó, các người xuống địa ngục hỏi diêm vương đi." Người áo đen cầm đầu vùng tay lên, đi tới gần bọn họ.

Đám người áo đen càng lúc càng gần, cách bọn họ chưa tới hai mét!

"Nhã Lan, đừng sợ." Thành Kiên Vỹ muốn ôm cô vào ngực an ủi, bất chấp mồ hôi đầy đầu!

"Anh Kiên Vỹ!" Một thanh đao đâm về phía bọn họ, Nhã Lan sợ đến mức nhắm nghiền hai mắt, liều mạng chắn trước người Thành Kiên Vỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tội Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Mù

"Cẩn thận, không..."

"A..."

Thành Kiên Vỹ theo bản năng kéo Nhã Lan lùi về phía sau, không ngờ bước hụt một bước, hai người cùng ngã xuống đáy vực.

Giải thoát! Đây chính là suy nghĩ cuối cùng của Nhã Lan...

"Nhã Lan, Nhã Lan, em tỉnh lại đi, em tỉnh lại đi!" Giọng nói sốt sắng của Thành Kiên Vỹ vang lên bên tai.

Nhã Lan cố gắng mở to mắt nhưng hai mi mắt quá thực rất nặng nề, cô không thể chiến thắng được cơn bất tỉnh, chỉ có thể nằm yên. Giọng nói của

Thành Kiệt Vũ vô cùng sốt ruột, cô biết, hẳn nhất định là rất lo lắng cho cô.

Cô sức động ngón tay, tiếp theo nâng lên một chút.

"Nhã Lan, em đã tỉnh chưa? A, tốt quá rồi, tay cô ấy động rồi!"

"Vây cũng tốt, chứng tỏ rằng cô ấy đã qua cơn nguy hiểm."

"Cảm ơn bác, bác Đồ."

"Không sao thì tốt, bác đi xem thuốc đã nấu xong chưa."

Cuộc trò chuyện của hai người rơi vào trong tai Nhã Lan không thiếu một chữ, ngoại trừ Thành Kiên Vỹ, còn có một người lạ mặt, dựa vào giọng nói thì chắc hẳn người đó là một ông lão.

"Linh Linh, em mau mở mắt ra đi, em đã ngủ ba ngày ba đêm rồi, anh rất lo lắng." Tay cô được bao bọc bởi một bàn tay lớn, cô cảm nhận được sự ấm áp của Thành Kiên Vỹ.

Ba ngày ba đêm? Cô đã ngủ lâu như vậy ư! Đây là nơi nào vậy? Chiếc giường cứng rắn nói cho cô biết, nơi này nhất định không phải nhà họ Lãnh. Mùi hương xa lạ trên chăn truyền tới cũng không phải là mùi xà phòng phòng Uyên Nhân thuê. Rốt cuộc đây là đâu?

Sao cô lại ngủ ở nơi này? Hơn nữa còn ngủ ba ngày ba đêm?

"Linh Linh, chúng ta an toàn rồi, thật là may mắn, lúc chúng ta ngã xuống, bị cành cây cản lại, không bị trực tiếp ngã xuống đất nên mới giữ được mạng sống."

A, đúng rồi, bọn họ đã rời khỏi nhà họ Lãnh, ngồi trong xe của Dư Hồng Mai đi ra ngoại ô, sau đó cùng đặt kế hoạch cho tương lai cùng với anh Kiên Vỹ. Tiếp theo, một đám người áo đen xuất hiện, muốn giết bọn cô. Bọn cô chạy trốn, cuối cùng, chạy đến một ngọn núi, lại không còn đường để chạy tiếp, sau đó thì sao?

Đầu rất nặng, cô không thể tiếp tục suy nghĩ được nữa.

"Đầu em còn đau không? Xin lỗi, anh không thể bảo vệ được em, khiến cho đầu em đập vào một tảng đá. Đầu là anh vô dụng!"

Thảo nào đầu đau như vậy, thì ra là bị thương. Bọn cô ngã xuống vách núi sao? Cô chỉ nhớ là cả người anh Kiên Vỹ nghiêng một cái, sau đó bọn cô liền rơi xuống, còn chuyện gì xảy ra sau đó, lại không hề có chút kí ức nào.

"Em tỉnh dậy được không? Chúng ta trốn ở đây rất an toàn, tiếc là không ra được. Bên ngoài có rất nhiều người áo đen đi qua đi lại, nhất định là những người kia không tìm được chúng ta, đến đây lục soát. Không thể đưa em đi bệnh viện lớn, cũng may là bác Đồ biết chữa bệnh, kịp thời băng bó giúp em."

Những người mặc áo đen kia là do Lãnh Mạn Nguyên phái đến sao? Lúc trước Lãnh Mạn Nguyên còn tình cảm muốn cùng cô qua đêm sinh nhật, bây giờ lại phái người tới giết cô sao? Có phải anh đang hận cô không?

Hai giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống, Nhã Lan vô cùng buồn bã.

"Linh Linh, em đã tỉnh chưa? Em khóc, nhất định là đã tỉnh rồi, Lan Lan, Lan Lan." Thành Kiên Vỹ phát hiện ra sự tha đổi của cô, lay cơ thể cô.

"Ừm." Cô cảm giác đầu cô càng lúc càng đau, nhin không được mà kêu lên.

"Nhã Lan, tốt quá rồi, rốt cuộc thì em cũng tỉnh. Nào, uống nước đi." Cơ thể cô được hân đỡ dậy, nước ấm chảy vào trong cổ họng, xoa dịu sự khó chịu trong đầu.

Mở mắt ra, Nhã Lan phát hiện trước mắt là một màu đen kịt, chỉ có thể dựa vào âm thanh để xác định được vị trí của Thành Kiên Vỹ.

"Mấy giờ rồi?" Đây là nơi nào, sao đã muộn vậy rồi mà không mở đèn? Màn đêm khiến cho cô sợ hãi.

"Hơn mười giờ."

"Đã muộn vậy rồi, sao không bật đèn lên?"

"Cái gì? Nhã Lan, em nói gì?" Thành Kiên Vỹ vẫy tay trước mặt Nhã Lan mà cô lại không hề có phản ứng gì.

"Hơn mười giờ rồi, bật đèn lên được không? Tối quá, em muốn xuống giường đi lại một chút."

"Bật đèn? Lan Lan, em..."

"Đúng vậy, bật đèn." Bóng đêm vô tận khiến cô không có cảm giác an toàn, vô cùng muốn nhìn thấy ánh sáng đèn điện.

"Chờ anh một chút, bác Đồ.." Thành Kiên Vỹ gọi bác Đồ, thì thầm cái gì đó với bác.

"Anh Kiên Vỹ, anh đang làm gì vậy, mau bật đèn đi." Tòì sốt ruột.

"Cô gái, đưa tay cho bác bắt mạch được không?" Giọng nói của ông lão vang lên.

"Bật đèn lên đi, tối đen như vậy, không nhìn thấy gì cả, anh Kiên Vỹ..."

"Linh Linh, nghe lời nào, bắt mạch xong rồi nói tiếp được không?" Giọng nói của Thành Kiên Vỹ vang lên bên tai cô, cô tóm lấy quần áo anh. Thành Kiên Vỹ kéo tay cô ra, đặt vào tay ông lão.

"Cơ thể không có gì đáng ngại, có lẽ là khi đập đầu vào tảng đá khiến cho chảy máu trong, cục máu đông chèn lên dây thần kinh thị giác." Một lúc lâu sau, bác Đồ mới nói.

"Cái gì mà chảy máu trong, cái gì mà chèn lên dây thần kinh thị giác? Sao mọi người không cần bật đèn mà vẫn hoạt động được, không đúng, không đúng, bây giờ là mười giờ sáng hay tối?" Cảm giác lo lắng xuất hiện trong lòng cô, Nhã Lan cảm thấy có gì đó rất lạ.

Hoàn toàn yên lặng, Thành Kiên Vỹ không trả lời cô.

"Bác à, bác nói đi, cháu bị sao vậy?" Cô kịp thời giữ chặt lấy bàn tay đang bỏ cô tay cô ra.

"Cô gái, tạm thời mắt cháu có thể không nhìn thấy được."

Cái gì? Không nhìn được? "Cháu mù sao?" Tâm trạng cô lập tức trầm xuống.

"Không xác định được, phải đến bệnh viện lớn kiểm tra một chút mới xác định được chính xác bệnh tình, bác quen mấy bác sĩ, mấy ngày nữa đưa cháu tới kiểm tra."

Tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

Nhã Lan bị mù khiến cô sợ hãi, cô rất sợ, nếu như cả đời này, cô không thể nhìn thấy được ánh sáng nữa, thì sẽ là chuyện đau khổ biết nhường nào. Phiền toái hơn là, cô sẽ liên lụy tới Thành Kiên Vỹ.

Nên làm gì đây? Bóng tối vô tận bao lấy cô, khiến cô cảm thấy bất lực và ngột ngạt.

Thành Kiên Vỹ chăm sóc cô rất tỉ mỉ, dường như là yêu cầu thì sẽ được đáp ứng, hoàn toàn trở thành đôi mắt cho cô. Hẳn miêu tả khung cảnh nông thôn tươi đẹp cho cô, ruộng rau xanh mơn mởr, con suối nhỏ trong vắt, còn có cả vài chú cá con bơi lội trong đó...

"Bây giờ cánh đồng không đẹp như trong mùa xuân nhưng xung quanh nở đầy những bông cúc đại màu vàng rực rỡ, rộng bao la, còn đẹp hơn cả trong triền lãm hoa. Còn rất thơm nữa! Đàn ong mật bay xung quanh hút mật, bác Đồ đi thu hoạch mật ong, sau đó chúng ta liền có đồ ăn rồi."

"Anh Kiên Vỹ, đưa em ra ngoài chút đi." Đã ở trong nhà mấy ngày, cô muốn ra ngoài hít thở không khí.

Chỉ là, cô không biết, cho dù là ban ngày cũng kéo chặt rèm cửa, Thành Kiên Vỹ cũng chỉ dám ra ngoài vào buổi tối. Mấy ngày nay, một đám người áo đen lảng vảng quanh đây, hẳn chắc chắn rằng, bọn họ tới tìm bọn họ.

Theo như bác Đồ nói, bọn họ nghe ngóng thông tin về một cô gái, miêu tả không khác Nhã Lan là bao. Xem ra, mấy tên sát thủ kia vẫn chưa hết hi vọng.

Cũng may, vị trí bác Đồ tương đối vắng vẻ, căn nhà được xây ở lưng chừng núi, đám người áo đen không phát hiện ra, cũng chưa tới đây tìm kiếm.

Nhà bác Đồ cách nơi bọn họ ngã xuống hôm đó không xa, đứng từ cổng có thể nhìn sang cỏ xanh biếc trong khe đá bên phía bên kia. Đáy vực với nhà của bác ấy có cùng chung một con đường đi, phía dưới kia là một con sông lớn cuộn cuộn. Nước sông khá rất xiết, cuốn một hai người đi mất là chuyện cực kỳ dễ dàng.

May mắn là, hôm đó hán bị treo trên cây, còn Nhã Lan rơi xuống một khoảng đất bằng phẳng ở lưng chừng núi, thế mới không bị nước cuốn trôi.

Như lời bác Đồ nói, hôm đó hái thuốc về nhà, nhìn thấy ở sườn núi có vật lạ, nhìn kĩ mới biết là hai người bị treo ở đó. Bác dùng một sợi dây thừng từ đỉnh núi, mất rất nhiều sức lực, mới cứu được bọn họ.

Cũng may lúc ấy, hán tương đối tỉnh táo, chỉ bị thương ngoài da, hai người cùng chung sức, mới kéo được Nhã Lan lên được.

Lúc nói chuyện với bác Đồ mới biết được, trước đây có người tới thám hiểm rơi xuống núi, đều là được bác cứu, tính ra, bác đã cứu được không ít người.

Bác Đồ cũng biết đám người áo đen kia là tới tìm bọn họ, lại ngậm miệng không nói gì cả, cũng không nói cho bọn người kia nơi bọn họ đang ẩn nấp, thật là một người tốt hiếm thấy.

"Anh Kiên Vỹ?" Giọng nói của Nhã Lan đánh thức Thành Kiên Vỹ đang trong cơn trầm tư, hần lúng tỉnh oi một tiếng, mới nói: "Cơ thể em vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, không thể ra ngoài hóng gió được, để mấy ngày nữa đi."

"Mất em còn có thể tốt lên sao?" Thực ra điều cô quan tâm hơn chính là cái này, mấy ngày nay, cô đã tự hỏi mình vô số lần, chuyện không thể biết chắc khiến cô ăn không ngon, ngủ không yên.

Mới mấy ngày, cô đã gầy đi nhiều, hốc mắt lõm sâu xuống, cái cằm vốn nhỏ nhắn nay lại càng nhọn hơn.

"Có thể, nhất định là có thể, em tin anh đi."

Nắm chặt lấy tay cô, Thành Kiên Vỹ hi vọng cô có thể lấy lại tinh thần.

"Nhưng đã mấy ngày như vậy rồi, em không cảm giác được chút ánh sáng nào, cả ngày đều sống trong bóng tối, em..."

Cô muốn nói cho anh, cô rất sợ hãi nhưng lại sợ khiến Thành Kiên Vỹ lo lắng, nói được một nửa liền nín không nói tiếp.

"Không sao đâu." Thành Kiên Vỹ ôm cô vào ngực, đặt đầu cô lên lồng ngực mình: "Linh Linh, dù mắt em có khô hay không, dù cuộc sống sau này của chúng ta có khó khăn thế nào, anh đều sẽ bên em, không rời không bỏ."

In một nụ hôn sâu trên trán cô, đây là lời hứa hẹn của hắn dành cho cô.

Nước mắt lấp lánh nơi khóe mắt, Nhã Lan kiên cường không để nó tuôn ra.

"Đến giờ uống thuốc rồi, anh đi bùng lại đây." Thành Kiên Vỹ đi càng lúc càng xa, quay lưng đi, cô lau hết nước mắt đã chảy xuống.

Nơi này sóng yên biển lặng, trong nhà họ Lãnh lại xảy ra sóng gió lớn. Lãnh Mạc Nguyên nhanh chóng phát hiện ra sự mất tích của Nhã Lan, cũng nhanh chóng tra được việc này có liên quan với bà Lãnh. Anh ngăn bà Lãnh đang chuẩn bị đi spa lại, ném một tập giấy đến trước mặt bà.

"Con làm cái gì vậy?" Sắc mặt của Dư Hồng Mai cũng không tốt chút nào, bà ta nhìn con trai cũng đang sầm mặt, hỏi.

Lãnh Mạc Nguyên nói hừ lạnh một tiếng, như là đối diện với kẻ thù, nhìn người phụ nữ đã đưa mình đến thế giới này: "Làm gì? Cái này tôi nên hỏi bà mới phải."

Vuốt vuốt mái tóc mới chải chuốt kỹ càng, Dư Hồng Mai nhặt tập giấy kia lên, đó là giấy thỏa thuận ly hôn của Quắc Nhã Lan: "Cái này, sao con có được?" Rõ ràng bà ta đã cẩn thận cất nó trong ngăn tủ phòng mình rồi: "Con lục phòng mẹ sao!"

"Việc này còn cần tôi tự mình làm sao?"

"Mẹ là mẹ con." Dư Hồng Mai vừa nghĩ đến có người đi vào khu vực riêng tư của mình, con tức xông lên đầu.

"Là mẹ tôi, thì có thể làm chuyện này sao?" Lãnh Mạc Nguyên cũng không định vì mối quan hệ của hai người mà nhượng bước, người mẹ này, làm anh quá thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Bỏ nhà theo trai

Cả người Dư Hồng Mai vì giận mà run lên bần bật, bà ta cố gắng kiềm chế cảm xúc, nói: "Con thấy chưa, là cô ta tự nguyện ly hôn với con, mẹ chỉ là giữ thay cô ta, sớm muộn cũng sẽ đưa cho con, chỉ là không ngờ con đã lấy đi rồi." Giọng nói bà ta có chút run rẩy, rõ ràng là biểu hiện của con trai đã kích động đến tinh thần của bà. Nhưng khi bà ta nói ra những lời này, đáng về lại vô cùng tự tin, hùng hồn.

Lúc này Lãnh Mạc Nguyên đã không còn muốn bàn luận gì đến vấn đề đó nữa, điều anh quan tâm nhất bây giờ là Nhã Lan đang ở đâu: "Bà giấu cô ấy đi đâu rồi?"

"Không phải cô ta, mà là bọn họ." Dư Hồng Mai nhanh chóng lấy lại cảm xúc, bà ta biết, đối phó với con trai mình vốn là chuyện không dễ dàng đến vậy, phải đánh vào phần tinh thần mới được.

"Bọn họ? Bà nói vậy là có ý gì?" Anh cũng đã phái người đi điều tra nhiều lần, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tra được chút tung tích nào.

"Con không biết sao?" Bà ta cố tình tạo mâu thuẫn, tìm một chiếc ghế sofa nhã nhặn ngồi xuống, mười ngón tay nắm lại, che đi ngón cái đang đan chặt với nhau, bà ta đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể khiến lời nói của mình nghe đáng tin hơn. "Quắc Nhã Lan hoàn toàn không thích con, cô ta và Thành

Kiên Vỹ sớm đã định ước trợn đời bên nhau rồi. Ngày đó, cô ta đến cầu xin mẹ, xin mẹ tác thành cho bọn họ, thế nên mới đem thứ này đưa cho mẹ. Mẹ chẳng qua cũng chỉ muốn cho chúng nó một cơ hội, đưa hai đứa nó rời khỏi thành phố."

"Bọn họ bỏ trốn rồi, con có biết không?" Bỏ sung thêm câu nói ấy, bà ta rũ bỏ sạch sẽ hết trách nhiệm.

"Bà!" Lãnh Mạc Nguyên nổi giận đùng đùng, đá một chân vào chiếc ghế sofa trước mặt, đập phải bàn trà, bình trà đặt trên bàn rơi xuống đất, phát ra âm thanh vỡ vụn, từng cánh hoa rơi xuống thảm sàn, nước trong bình nhanh chóng bị hút khô.

"Tổng giám đốc, có điện thoại của giám đốc Uông." Đại Hưng cầm điện thoại chạy tới.

"Alo, Làm sao? Được, tôi sẽ tới ngay." Sau khi cúp máy, anh không quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi nhà họ Lãnh, lên xe, nhanh như việc rời đi vậy.

Bên trong quán cà phê hạng sang, Lý Doanh Doanh mặc trên người bộ váy sang trọng, miệng nhâm nhi ly cà phê, ánh mắt không ngừng hướng ra bên ngoài.

"Xin lỗi, tôi tìm cô Lý Doanh Doanh." Ngoài cửa, một thanh niên ăn mặc lòe loẹt, miệng ngậm một cây tẩu, đứng trước quầy phục vụ.

"À, bên này, mời anh." Đương nhiên là đã được dặn dò trước, mặc dù có phần ác cảm với hắn ta, nhưng cô gái phục vụ vẫn nhanh chóng di chuyển, dẫn hắn tới gian phòng của Lý Doanh Doanh.

"Cái gì? Rơi xuống vực sao? Có tìm thấy thi thể không?"

"Các người làm việc như vậy mà vẫn dám đòi tiền của tôi sao, đi tìm thi thể của bọn chúng về đây, bằng không thì đừng mơ nhận được một đồng nào."

"Cô...đồ dối trá!"

Cũng may, bọn chúng kín miệng, cho dù Quắc Nhã Lan không chết, cũng sẽ không biết mọi chuyện là do cô ta làm. Nghe Khúc Dương nói, cái vực kia cao khoảng trăm mét, cho dù không chết thì cũng sẽ tàn phế thôi. Hừm, tiện nhân, xem cô còn có thể quyến rũ Lãnh Mạc Nguyên được nữa không!

"Sao rồi?" Chưa thấy người mà đã thấy tiếng rồi, Uông Minh Thiên ngẩng đầu, ánh mắt ẩn sau tròng kính ánh lên sự tháo vát.

Sau khi đóng chặt cửa, trong phòng chỉ còn hai người. Uông Minh Thiên xoay tròn chiếc ghế rồi đứng dậy, dáng điệu vẫn vô cùng lịch sự, nhã nhặn.

"Tình hình không lạc quan cho lắm." Lúc nói chuyện, chân mày anh cau lại, sắc mặt đầy u ám.

"Nói."

"Chúng tôi điều tra rồi, cô Quắc quả đúng là đã rời đi cùng với Thành Kiên Vỹ, chúng tôi phái người đến nơi bọn họ xuống xe để tìm, lục soát hết trong phạm vi mười dặm nhưng vẫn không tìm thấy bọn họ. Bọn họ không có xe, hoàn toàn không thể trong thời gian ngắn như vậy mà rời khỏi đó được."

"Có khi nào bọn họ núp ở góc núi nào đó?"

"Ồ đó quả thật có rất nhiều núi, nhưng không có thức ăn, cho dù có vào núi cũng phải ra ngoài tìm thức ăn, thế nhưng vẫn không phát hiện được tung tích gì. Ngoài ra..." Uông Minh Thiên do dự một chút.

"Nói nhanh." Trong lòng Lãnh Mạc Nguyên lúc này như đang bị kiến gặm, anh vội vàng muốn biết tung tích của Nhã Lan. Nếu như cô ấy thật sự đúng như lời mẹ anh nói, chủ động muốn rời đi, bỏ trốn cùng Thành Kiên Vỹ, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

"Mấy ngày trước, có người phát hiện ra một người áo đen truy kích hai người trẻ tuổi, cuối cùng chạy về hướng núi. Sau đó, bọn họ chỉ nhìn thấy người áo đen xuống núi, hai người trẻ kia đến nay vẫn không xuất hiện. Căn cứ vào lời miêu tả của họ, có lẽ là chính là hai người ấy."

"Vậy còn không mau lên đó tìm!" Vừa nghĩ đến việc Nhã Lan có thể sẽ gặp nạn, tim anh đột nhiên đau thắt.

"Bọn tôi tìm rồi, nhưng không tìm thấy được gì. Có điều, từ vết tích cho thấy, hai người họ...có thể đã rơi xuống vực."

"Rơi xuống vực?"

"Đúng vậy, bọn tôi phái người xuống vực tìm rồi, vẫn không tìm thấy. Bọn họ có lẽ đã bị nước sông cuốn đi." Uông Minh Thiên gật đầu, đây là toàn bộ thông tin anh có được.

"Phải thêm người cho tôi, tìm kiếm dọc theo bờ sông, sông phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Anh lo lắng cho sự an nguy của cô như vậy! Vậy mà cô dám quấy phá trong đêm dạ tiệc sinh nhật của anh, lại còn ném sọt dây chuyền gia truyền. Người phụ nữ này, anh nên bóp chết tại chỗ mới đúng.

"Đã phái người đi rồi." Uông Minh Thiên nói.

"Đúng rồi." Trước khi rời đi, anh chợt nhớ ra điều gì đó, nói: "Đi điều tra rõ ràng cho tôi, ai là người muốn lấy mạng của bọn họ."

Uông Minh Thiên gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

"Còn nữa." Ngừng lại một hồi, anh mới quyết định, "Điều tra cho tôi cuộc sống trước đây của Quắc Nhã Lan, tất cả mọi thứ đều phải tra hết! Đi tìm người trước đã, chuyện này có thể lùi lại giải quyết sau."

"Được."

Sau khi Uông Minh Thiên rời đi, lòng Lãnh Mạc Nguyên làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được, lẽ nào lời mẹ anh nói là sự thật? Cô ấy thật sự đã chủ động cầu xin bỏ trốn cùng Thành Kiên Vỹ?

Vậy anh thì sao? Anh là gì trong trái tim cô?

Một cú đấm đặt trên chiếc bàn thủy tinh trước mặt, máu từ bàn tay nhanh chóng trào ra, nhuộm đỏ những tài liệu trên bàn. Anh cứ thế, không ngừng đấm, dường như chỉ có cách mượn nỗi đau thể xác, anh mới có thể hóa giải được cảm giác thất bại mãnh liệt trong lòng.

....

Cuối cùng thì tên áo đen cũng bỏ đi. Dưới sự chỉ dẫn của Bác Đồ, Thành Kiên Vỹ đưa Nhã Lan đến bệnh viện địa phương. Sau khi chụp X quang, bệnh viện khuyên bọn họ đến bệnh viện lớn hơn để làm cộng hưởng từ não bộ.

"Điều kiện của chúng tôi ở đây vẫn còn rất kém, chỉ có thể tạm thời thông qua ảnh chụp X quang, phát hiện trong não của cô Nhã Lan có vật thể lạ. Là cục máu như lời bác Đồ nói, hay là một dị vật khác, chúng tôi nhất thời không thể xác định được." Bác sĩ và Bác Đồ vốn khá thân thiết, vì vậy rất nhiệt tình tiếp đãi bọn họ.

"Nếu như không lấy dị vật ấy ra, sẽ có hậu quả thế nào?" Thành Kiên Vỹ thận trọng hỏi. Mấy ngày nay, Nhã Lan thường xuyên bị đau đầu, có những lúc cô còn vì đau đầu mà dẫn tới hôn mê.

Bác sĩ suy nghĩ một lúc, nhìn Nhã Lan một cái, mới nói: "Dựa theo tình hình hiện tại của cô Nhã Lan, có thể lý giải là do dị vật kia đã chèn ép vào thần kinh của cô ấy. Qua tầm ảnh có thể thấy, kích thước của dị vật tương đối lớn, nếu càng kéo dài, có thể khiến bệnh nhân bị mù vĩnh viễn hoặc là dẫn đến sự biến dị của vật lạ, các anh nên sớm đến bệnh viện lớn hơn để tiến hành phẫu thuật."

"Anh Kiên Vỹ." Nhã Lan sợ hãi kéo vạt áo của Thành Kiên Vỹ.

"Không sao đâu, mọi chuyện sẽ tốt thôi." Thành Kiên Vỹ lấy bàn tay của mình nắm chặt đôi tay bé nhỏ của cô, nhẹ nhàng an ủi.

Đoàn người rời khỏi phòng cứu thương, Thành Kiên Vỹ để Nhã Lan ngồi trên một chiếc ghế, một tay nắm lấy tay cô. Nhã Lan biết, nếu như đến bệnh viện lớn, nhất định sẽ lôi kéo sự chú ý của Lãnh Mạc Nguyên, với năng lực của anh, việc tìm thấy bọn họ là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng nếu như không đi, cô có thể sẽ liên lụy Thành Kiên Vỹ cả đời.

Phải làm sao bây giờ? Cô một lần nữa tự hỏi chính mình. Trải qua bao nhiêu ngày, cô đã gắng gượng thích nghi với bóng tối trước mắt, nhưng những hiện tượng bất thường khiến cô luôn mất cảm giác an toàn.

"Hai người có dự định gì?" Bác Đồ tiến lại, hỏi.

"Nếu đã như vậy, có lẽ nên đưa Nhã Lan ra nước ngoài chữa trị."

Nhã Lan đã nghe thấy Thành Kiên Vỹ trả lời như vậy.

"Ra nước ngoài? Chúng ta làm sao có thể ra nước ngoài được chứ? Ở nước ngoài, chúng ta cũng không có ai thân thiết mà." Cô kéo chặt tay của Thành Kiên Vỹ, ánh mắt mờ ảo làm cô thấy bất an, hơn nữa ở nước ngoài, mọi thứ đều xa lạ, Nguyên ngữ cũng bất đồng, cuộc sống không quen. Lúc đó đến thân Thành Kiên Vỹ còn không tự lo xong, làm sao đem cô theo được chứ!

"Yên tâm đi." Thành Kiên Vỹ vỗ vỗ bờ vai gầy yếu của cô. "Bố mẹ anh đều đang ở Úc, họ đã gọi cho anh không biết bao nhiêu lần bảo anh sang bên đó sinh sống, bây giờ xem ra là lúc thích hợp rồi. Em yên tâm, bố mẹ nhất định sẽ rất thích em!"

Châu Úc ư? "Sao trước giờ chưa từng nghe anh nhắc đến chuyện này?"

Nhã Lan hướng về phía Thành Kiên Vỹ, cô biết anh cũng đang nhìn cô.

"Chuyện này cũng không có gì to tát, vậy nên không cần thiết phải nói." Thành Kiên Vỹ trả lời một cách đơn giản. Thật ra anh sợ Nhã Lan sau nghe được những điều này sẽ lạnh nhạt với anh, cho nên mỗi lần nhắc đến bố mẹ, anh cũng chỉ nói đơn giản là bố mẹ không ở bên cạnh.

Bố mẹ anh đang ở bên Úc làm kinh doanh, đã rất nhiều lần bảo anh từ bỏ việc quay phim, đi thừa kế sự nghiệp của bọn họ, nhưng trước giờ anh chưa từng chấp nhận.

Thế nhưng bây giờ, anh thay đổi suy nghĩ rồi.

"Chúng ta cứ ở tạm nhà bác Đồ vài ngày đã, đợi khi làm xong thủ tục xuất ngoại, chúng ta sẽ có thể đi được. Em yên tâm, anh sẽ làm thật nhanh, mất của em sẽ không phải chờ lâu nữa."

Cô gật đầu, nghĩ đến việc rời xa đất nước này, mọi người thân có thể sẽ mãi mãi không còn gặp lại được nữa, lòng cô bỗng hỗn loạn.

"Được, được. Như vậy thì không còn gì tốt bằng." Bác Đồ ngồi bên cạnh gật đầu tán thành, hai người đỡ Nhã Lan ra khỏi bệnh viện.

Nơi bọn họ ở lại, Lý Tiên Tiên lại vừa mới tới. Những lời bọn họ vừa nói, hần ta nghe rõ mồn một. Quắc Nhã Lan rời bỏ Lãnh Mạc Nguyên sao? Còn ra nước ngoài nữa?

Vậy thì Quắc Nhã Thanh không phải sẽ có cơ hội sao?

Nhã Thanh là người con gái hần yêu nhất, vì cô ta, hần có thể làm mọi việc dù cho bản thân không muốn, bao gồm cả việc tạo ra những bức ảnh hãm hại Nhã Lan. Những thứ này thật ra đều là của hần và cô ta, lúc đó nhất thời cao hứng, hần đã dùng máy ảnh chụp lại. Cô ta vì chuyện này còn cãi nhau với hần một trận, thậm chí còn tuyên bố chia tay. Nhưng một ngày sau, cô ta lại vui vẻ chủ động hỏi hần những bức ảnh đó, muốn hần chỉnh sửa người con gái trong ảnh thành em gái của mình.

Hần đương nhiên là không đồng ý, nhưng cô ta lấy việc chia tay để ép hần, cuối cùng hần đành phải đồng ý.

Mất của Nhã Lan không nhìn rõ được nữa sao? Trong câu chuyện của bọn họ mặc dù không nhắc đến điều này, nhưng khi rời đi, cô phải nắm vào mọi thứ xung quanh, lại còn phải có người dìu, đỡ, nhất định là bị mù rồi. Sao lại như vậy chứ?

"Tiết à, sao giờ này còn chưa quay lại, có thể đi được rồi." Phía sau, một người phụ nữ gọi tên hần ta.

"Được rồi, mẹ." Lý Tiên Tiên thừa một tiếng rồi chạy lại trước mặt người phụ nữ, đỡ bà ta dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Quắc nhã lan đang ở đâu_

"Con đấy, sau khi quen biết đứa con gái kia đã không còn quan tâm gì đến người mẹ này nữa rồi, tiền lương của bản thân không những không đủ, hàng tháng còn tới chỗ mẹ lấy thêm. Tiền của mẹ cũng chỉ là từ tài sản của bố con để lại, nếu như dùng hết rồi, sau này mẹ con ta sống thế nào chứ? Mẹ còn đang tính để dành tiền cho con làm ăn."

"Haiza, mẹ, mẹ đừng nói nữa, con không phải đã tới rồi sao?"

"Đến đây nhưng tâm không đặt ở đây, con nói xem người phụ nữ kia thì có gì tốt chứ, cả ngày ngoài việc đòi tiền của con ra thì chỉ có cãi nhau, mới có vài tháng mà đã lấy của nhà mình hơn chục tỷ rồi, con nói xem nhà chúng ta làm sao mà không sót ruột được chứ? Tiền của nhà ta không còn nhiều, con mà cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ phải đi xin cơm."

"Mẹ, thật là phiền phức mà, con thích cô ấy, không thể sống thiếu cô ấy được." Nghe bà Lý lải nhải, Lý Tiên Tiên bực mình nói.

"Đấy, cứ mỗi lần nhắc đến nó, con lại nói bằng cái giọng điệu đấy. Đứa con gái đó đã từng để ý gì đến con chưa? Lúc con ốm, cô ta có đến thăm con được lần nào, còn nữa..."

"Thôi đi, bảo mẹ đừng nói nữa rồi mà sao vẫn cứ nói chứ? " Hần n ta dùng giọng nổi giận

"Con... đúng là không có tiền đồ." Bà Lý bắt đầu dĩ than thở, có đứa con trai như thế này thật là vô dụng, hần là đứa con duy nhất của bà ta, lúc nhỏ cưng chiều quen rồi, muốn gì được nấy, bây giờ trưởng thành mới buông thả, tùy tiện như vậy.

Đúng lúc đó, điện thoại của Lý Tiên Tiên reo lên. Hần móc điện thoại ra xem, là của Quắc Nhã Thanh. Đúng là chỉ lúc gặp chuyện khó khăn, cô ta mới nghĩ tới hần.

Không dám trì hoãn một giây, hần vội vàng nghe máy. "Alo, Nhã Thanh. Rm đang ở đâu? Khi nào? Được."

Tắt máy, hần vội vàng nói: " Con có việc gấp, phải về ngay rồi, mẹ khỏe hơn nhiều rồi thì tự đi một mình về nhé."

"Này..."

Bà Lý còn muốn nói gì nữa, nhưng Lý Tiên Tiên đã biến mất tựa như một con gió.

.....

Tối nay, Lãnh Mạc Nguyên lại đến đây uống rượu, lấy rượu để giải tỏa sự mất mát. Quắc Nhã Lan như biến mất khỏi thế giới này rồi, không còn chút dấu vết nào nữa. Anh đã cho người tìm kiếm dọc theo bờ sông, cũng tìm kiếm lại nơi cô rơi xuống vực, đến những nhà dân xung quanh anh cũng không chịu bỏ qua kiểm tra, vậy mà cô như người bị bốc hơi vậy, bất vô âm tín.

Em còn sống? Hay đã chết rồi?

Tối nay, Ưông Minh Thiên có việc bận, Uy Vỹ Thiên bận rộn với tình yêu mới, không có ai tình nguyện uống rượu với anh. Cũng tốt, một mình lại càng yên tĩnh. Khi đã buồn phiền đến phát chán, anh đặt mình xuống ghế sofa, tư thế vô cùng điển trai.

Mấy ngày vừa rồi, anh chỉ ở trong phòng, hôm nay mới chọn một nơi nào nhiệt ở ngoài, mong rằng âm thanh rộn ràng cùng tiếng người huyền ảo có thể dẹp bỏ được trăm ngàn nỗi nhớ nhưng về người con gái ấy.

“Ây zô, kia không phải là tổng giám đốc tập đoàn Thiên Ôn sao?”

Quắc Nhã Thanh từ trong đoàn người đi vào, nhỏ giọng nói.

Nhã Thanh nhìn thấy anh, lòng vui như mở cờ. Hai ngày nay, bà mẹ hai của cô ta mỗi lần nghe điện thoại lại khóc sụt sùi, nói gì mà Nhã Lan mất tích rồi. Cô ta phải chết mới đáng.

Tin tức này Lãnh Mạc Nguyên đã ra sức phong tỏa, vì vậy giới truyền thông hoàn toàn không đánh hơi được điều gì, chỉ có "người nhà" cô mới biết thôi.

Hừ hừ, Quắc Nhã Lan xong đời rồi, cơ hội của cô ta cuối cùng cũng đã đến.

Cô ta nhanh chóng gọi điện cho Lý Tiên Tiên, bảo anh ta tiếp tục cung cấp tiền chi tiêu. Những ngày tới, cô ta phải chăm chỉ lượn lờ ở đây mới được.

Thời gian đúng là không phụ người có tâm, Lãnh Mạc Nguyên, anh xuất hiện rồi.

"Cậu ta dù sao cũng là em rể của cô, đi chào hỏi một câu chứ?" Ánh mắt của đám phụ nữ sáng rực lên, nhìn về phía bức tường anh đang ngồi trong đó, thế nhưng bọn họ chỉ dám nhìn từ xa chứ không ai dám vào trong. Một cô gái trong nhóm khẽ đẩy Nhã Thanh, nhìn về mặt của cô ta.

"Em rể? "Ai nhận anh ta là em rể chứ?" Anh đáng lẽ phải là chồng của cô ta! Nhã Thanh xoay eo, cổ ý ưỡn thẳng bộ ngực đầy đặn của mình, làm tư thế xinh đẹp lẳng lơ nhất đi lại phía của Lãnh Mạc Nguyên.

"Giám đốc Lãnh, dạo này khỏe không?"

Sự quá rối bất ngờ khiến anh cực kỳ khó chịu! Bàn tay lăm lăm nắm đấm kích động như muốn giết người. Anh mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt có nét giống Nhã Lan.

"Cô là ai?"

"Em ư?" Quắc Nhã Thanh cố tình vén mái tóc dài. Đây là kiểu tóc mới nhất của cô ta. "Giám đốc Lãnh đúng là người hay quên, em là Nhã Thanh. Anh quên đêm hôm đó, cũng ở quán rượu này, chúng ta..."

"Câm mồm!" Anh nhớ ra rồi, dạo gần đây thường có một cô gái cầm áo khoác của anh đi khắp nơi khoe khoang, tự cho là bạn gái của anh. Vừa lúc đang muốn tìm cô ta để tính sổ, không ngờ cô ta lại tự tìm đến tận cửa.

"Người đâu." Anh ra lệnh một tiếng, từ bốn phía đi lại bốn người đàn ông áo đen, đứng chặn ngang đường lui của Nhã Thanh. "Lời người phụ nữ không biết xấu hổ này ra phục vụ các anh em!"

"Vâng!"

Cái gì? Phục vụ các anh em? Nhã Thanh không ngờ lại nhận phải gánh chịu kết quả như vậy, cô ta sợ hãi, chân tay mềm nhũn, nếu không phải tên áo đen kia lôi ra, cô ta sớm đã ngồi phịch xuống đất rồi.

"Giám đốc Lãnh, anh đừng làm như vậy. Em là chị gái của Nhã Lan." Trong giờ khắc khẩn cấp, cô ta hi vọng nhắc đến Nhã Lan có thể cứu được mạng của mình.

Câu nói càng khơi dậy sự tức giận trong lòng Lãnh Mạc Nguyên. "Vậy càng tốt, nghe nói ngoại thành phía Tây có một đám người ăn mày, bọn chúng chắc hẳn rất thèm khát loại phụ nữ như cô, lôi cô ta đến đó đi."

"Không, không, đừng mà, Giám đốc Lãnh..." Miệng của Quắc Nhã Thanh lập tức bị bịt lại, cô ta bị lôi ra ngoài như lôi một tấm vải rách.

.....

"Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!" Quắc Nhã Thanh xé tấm băng trên người xuống, khóc sụt sùi, miệng không ngừng chửi rủa. Lý Tiên Tiên đứng bên cạnh định tới an ủi cô ta, nhưng bị cô ta đẩy ra, hẳn chỉ có thể lẳng lẽ đứng nhìn cô khóc.

"Lãnh Mạc Nguyên đúng là tên đáng chết!" Nhìn thấy Quắc Nhã Thanh chịu tổn thương như vậy, hắn cũng tức giận ôm sự bất bình trong người.

Nhã Thanh lau nước mắt, trừng mắt, mắng Lý Tiên Tiên: "Anh mới là kẻ đáng chết! Không được phép mắng Lãnh Mạc Nguyên."

"Đúng, là anh đáng chết?" Vốn tưởng rằng phải chịu nhục nhã ê chề như vậy, cô ta sẽ hận Lãnh Mạc Nguyên đến thấu xương, nhưng lúc này, chỉ vì hắn ta mắng anh vài câu mà cô ta lại quay ra tức giận với hắn. Lòng Lý Tiên Tiên nặng trĩu lại, không nói ra được lời buồn bã. Cổ họng hắn đắng chát, giống như có thứ gì đó vướng ở cổ họng, nuốt không trôi, nhưng nôn ra cũng không được.

Trước mặt Nhã Thanh, hắn mãi mãi là người có lỗi, nếu là mọi ngày, hắn nhất định sẽ vì lời mình nói mà cảm thấy ân hận.

"Điều tại anh, mỗi lần quét thẻ VIP chỉ có thể đưa cho tôi được chút tiền, chơi một, hai lần là hết. Hai tôi không thể thường xuyên gặp Lãnh Mạc Nguyên, thế nên anh ấy mới không để ý tới tôi như vậy." Nếu không phải vì bố mẹ chê cô ta tiêu tiền hoang quá, khóa thẻ của cô ta, thì cô ta cũng không cần dùng đến thẻ của tên Lý Tiên Tiên này, không hào phóng chút nào, thật là đáng ghét.

"Thiên Thanh, những nơi như thế này em không nên đến thường xuyên! Lãnh Mạc Nguyên vô tình như vậy, còn ném em vào, ném em..." Hắn ta không dám nói tiếp, nghĩ tới việc Nhã Thanh nằm dưới cơ thể của nhóm ăn mày, mặc bọn chúng làm nhục, hắn lại trào lên cơn tức giận, nắm chặt quả đấm trong tay.

"Im mồm!" Quắc Nhã Thanh nhìn hắn ta, giọng đe dọa: "Đều do anh vô dụng, không nhanh chóng đến cứu tôi, hại tôi bị bọn chúng làm nhục đến mức dơ bẩn như vậy, tôi không muốn sống nữa!"

Cô ta cắn hận đứng phắt dậy, đáng về muốn sống muốn chết.

"Thiên Thanh, đều là lỗi của anh, xin em đừng tức giận nữa..." Lý Tiên Tiên khụy gối, quỳ xuống trước mặt Nhã Thanh, bàn tay ôm chặt lấy cơ thể cô ta.

"Thôi đi, bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra! Tôi đi uống nước!"

Thấy cô ta không đòi đi chết nữa, Lý Tiên Tiên mới thở phào nhẹ nhõm, hắn liền lăn một vòng bụng tới cho cô ta một cốc nước, đặt vào tay cô ta.

"Thiên Thanh, người như Lãnh Mạc Nguyên chúng ta không thể dễ dàng đụng đến được đâu, nghe anh nói, đừng lại..."

"Mẹ, nước nóng thế! Anh muốn bỏng chết tôi sao?" Một ngụm nước phun trên mặt Lý Tiên Tiên, cô ta dùng tay quạt quạt đầu lưỡi.

Lý Tiên Tiên không thể không dừng lại câu chuyện, vội vàng đi lấy cho cô ta một cốc nước lạnh.

"Cút đi, đáng về này của anh, giống như con chó giữ nhà vậy!" Tâm tình đang lúc không tốt, nhìn thấy đáng về vô dụng của Lý Tiên Tiên, cô ta lại càng thêm tức giận. Thật đúng là một kẻ vô dụng, đến mấy tên ăn mày còn không đối phó được, không những bị bọn chúng bắt nạt, hắn còn bị chúng đánh cho chẳng khác gì con gấu trúc.

Lý Tiên Tiên bị giọt nước nóng vào mặt đỏ bừng, máu trên khóe miệng bắt đầu chảy xuống. Bản thân hắn cũng không biết còn có thể đi đâu được nữa. Hắn xé rách bộ quần áo đang mặc trên người vẫn còn loang lổ đầy vết máu cùng dấu chân bẩn thỉu. Xuyên thấu qua chiếc áo là những vết thương chằng chịt, đó chính là kiệt tác của đám ăn mày tạo nên.

Lúc này nhìn lại trông hắn nhếch nhác như một con chó vừa bị rơi xuống nước vậy.

"Thiên Thanh". Hắn vẫn còn muốn nói với cô ta về vấn đề tiền bạc, nhà hắn quả thực không còn nhiều tiền nữa, chiều hôm qua hắn giấu mẹ hắn đi kiểm tra, còn lại không đủ 600 triệu, nếu như cô ta tiếp tục phung phí như vậy, nhà hắn sẽ trống rỗng mất.

Thật ra, hắn ta quan tâm không phải chuyện nhà còn tiền hay không, hắn biết, một khi hết tiền, không giúp đỡ được Quắc Nhã Thanh, cô ta chắc chắn sẽ rời bỏ hắn. Cô ta là người yêu đầu tiên của hắn, là người hắn yêu nhất đời này, nếu cô ta bỏ đi, hắn sẽ không còn lý do để sống nữa.

Từ nhỏ hắn đã được mẹ nuông chiều, lớn lên hắn quen sống tự do, buông thả, tính cách vô dụng, mềm yếu quen rồi, chắc chắn trong cuộc tình không bình đẳng này, mãi mãi là kẻ thấp kém.

"Cút đi!" Âm thanh lớn hơn truyền tới, hắn cúi đầu thất vọng, mở cửa, bước từng bước nhỏ rời khỏi căn nhà của chính mình.

"Đợi một chút!"

Hắn biết rằng cô ta vẫn còn quan tâm đến mình mà! Cơ thể Lý Tiên Tiên nhẹ nhõm, dừng lại theo lời cô ta.

"Nhã Lan chết rồi, tôi không thể bỏ qua cơ hội này, giúp tôi nghĩ xem, làm cách nào mới có thể tiếp cận được Lãnh Mạc Nguyên!" Cô ta đùa giỡn ngón tay, em gái cô ta chết rồi đối với cô ta mà nói không phải là tin buồn, mà là một tin cực kỳ cực kỳ tốt.

"Thiên Thanh, nghe anh nói, em đừng đến đó nữa, em không thể thành công được đâu."

"Anh...tên khốn kiếp! Anh không muốn tôi tốt hơn sao, an phận gì chứ?" Một cái tát đặt trên mặt của Lý Tiên Tiên, Nhã Thanh trừng mắt khinh bỉ nhìn tên bảo vệ vô dụng này.

Lý Tiên Tiên sững sờ vài giây, nhưng rồi lại như lúc trước, nhanh chóng tha thứ cho sự bất kính của cô ta.

"Thiên Thanh, Nhã Lan cô ta không hề chết." Hần ta vốn không định nói ra, nhưng Nhã Thanh cứ u mê không chịu thức tỉnh như vậy, hần không còn cách nào khác.

"Chưa chết sao?" Mặt của Nhã Thanh trong phút chốc méo xệch, "Sao lại như thế được chứ? Không phải là đến thi thể cũng không tìm thấy sao?"

"Chính xác là cô ta chưa chết, anh vẫn còn gặp cô ta, cô ta đi cùng Thành Kiên Vỹ, cô ta bị mù rồi." Hần cứ thế nói hết một mạch, hần không biết, bản thân làm như vậy là đúng hay sai.

"Ồ đâu? Nói nhanh!" Cô ta nghiêng răng ken két, giống như nghe được tin tức của kẻ thù cũng huyết thông với mình, ánh mắt kích động tròn tròn lên như muốn ăn thịt người khác. Lý Tiên Tiên vẫn còn muốn giấu giếm, nhưng không qua được sự chất vấn của cô ta, bèn nói hết đầu đuôi gốc ngọn.

"Được, hay lắm, hahahaha..." Tiếng cười đắc ý, gian xảo của Nhã Thanh khiến Lý Tiên Tiên bỗng có dự cảm không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Bị bán

"Thiên Thanh, chuyện này chấm dứt ở đây thôi."

"Không phải chuyện của anh, rút đi!"

"Thiên Thanh..."

"Cút, cút, cút ngay!"

Trong phòng lúc này chỉ còn lại một mình Thủy Thủy, cô ta nhanh chóng thay đổi cảm xúc, gọi một cuộc điện thoại. "Alo, Anh Quang, ừ, người ta rảnh? Gặp nhau? Được thôi. Có điều, anh phải giúp em một việc? Haha, anh Quang thật hư mà! Được rồi, chỉ cần anh giúp người ta thì muốn thế nào cũng được hết..."

...

Mấy ngày nay, Thành Kiên Vỹ bắt đầu bận rộn việc làm thủ tục xuất ngoại. Theo như anh ta nói, mọi chuyện cũng đã giải quyết xong rồi, visa đã xong, vé máy bay đã đặt. Bởi vì chuyện này cần gấp, nên anh phải lợi dụng danh nghĩa của bố mẹ mới có thể hoàn thành xong sớm như vậy.

Anh đã hẹn lấy vé máy bay lúc 3 giờ chiều, nhưng sợ Lãnh Mạc Nguyên vì vậy mà tìm được điểm dừng chân của hai người, nên anh đã cố ý thay đổi địa điểm, sẽ ở tại cửa của một thương nghiệp. Vì vẫn còn chút thời gian, nên anh đưa Nhã Lan đi dã ngoại để giải sầu.

"Em nhìn này, ở đây có rất nhiều hoa cúc!" Thành Kiên Vỹ bất chợt ý thức được mình nói sai, liền vội vàng nói: "Thơm thật đấy, em ngửi được mùi thơm đúng không?"

Quả đúng là vậy, mùi hương từ mật và phấn hoa phả vào trước mặt cô, thấm vào lồng ngực. Nhã Lan tham lam muốn ngửi hết mùi hoa, đưa tay ra muốn vuốt ve chúng.

"Đợi một chút." Thành Kiên Vỹ vội vàng kéo đôi bàn tay nhỏ bé của cô lại, phía trước là một bụi cây có gai, tay của cô suýt chút nữa là bị cào rách. "Chúng ta qua bên kia đi, bên kia có nhiều hoa đẹp hơn."

Nhã Lan an nhiên đứng giữa cánh đồng hoa, bên tai cô vang lên tiếng ong mật vo ve. Thành Kiên Vỹ nói với cô, ngoài ong mật, còn có rất nhiều côn trùng yêu hoa đang bay lượn quanh đó.

"Hay quá, em thích nơi này lắm." Được ngửi mùi hương hoa, được lắng nghe tiếng côn trùng kêu vang, những buồn bực mấy ngày qua trong lòng cô dường như tan biến. Nhã Lan giống như một đứa trẻ, đưa đôi tay nhỏ bé cười hi ha, muốn chạy đi đuổi bắt côn trùng.

Thành Kiên Vỹ liền vội vàng kéo tay cô, đỡ lấy vai cô, dịu dàng nói: "Chậm thôi, đừng để ngã đấy."

"Không đâu, không đâu." Cô đẩy tay anh ra, tự do phóng khoáng tiếp tục đuổi theo thanh âm đang vang rộn. Thành Kiên Vỹ chỉ đành đi sát bên cô, bảo vệ cô từng chút một.

Giữa biển hoa vàng rực rỡ, Nhã Lan giống như một đứa trẻ tự do tự tại, chạy nhảy tung tăng, kêu hét thoải thích, cô cảm thấy mãn nguyện đến vui vẻ.

Nhìn đồng hồ, kim giờ đã chỉ 2h45 phút, ừm, sắp tới giờ rồi.

Thành Kiên Vỹ để Nhã Lan ngồi trên một tảng đá nhỏ giữa khóm hoa, đặc biệt cời chiếc áo trải xuống chỗ cô ngồi. Nơi này địa thế cao, vừa có thể ngồi thấy hương hoa, vừa không bị côn trùng cắn, như vậy anh mới yên tâm rời đi.

"Ngoan nha, ở đây đợi anh, được không? Anh sẽ quay về nhanh thôi."

"Vâng" Cô vâng lời, gật đầu, vẫy tay chào anh, "Sớm quay về nhé."

Thành Kiên Vỹ vừa mới rời đi thì một đám người bỗng tìm đến nơi vắng vẻ, thanh tịnh này, bọn chúng nhanh chóng tìm thấy Nhã Lan đang ngồi giữa khóm hoa.

Dẫn đầu là một tên đầu trọc họ Quang trọc đầu.

"Anh Quang, bên kia."

"Đúng là món hàng tốt, chi tiếc là..."

"Đại ca thích thì xin cô Nhã Thanh đi."

"Không được, Quắc Nhã Thanh người phụ nữ này tinh ranh lắm, nếu như cô ta biết tao chơi đùa với em gái của cô ta, nhất định sẽ lộ ra tao."

"Là em gái của cô ta sao? Đáng đáp còn xinh đẹp hơn cô ta."

"Khôn kiếp, làm việc đi."

Nhã Lan mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng người truyền tới, cô tưởng rằng Thành Kiên Vỹ quay lại. "Anh Kiên Vỹ, anh đi nhanh như vậy, có phải là bác Đò về rồi không?"

Tên đầu trọc ra hiệu tay, những tên thuộc hạ liền im bật.

"Cậu, cậu?" Hắn sai hai tên thuộc hạ vây đánh sau lưng, làm động tác bắt tóm gọn.

"Anh Kiên Vỹ, anh về phải không?" Sau khi bị mù, thính giác của cô trở nên vô cùng nhạy bén, tiếng bước chân mỗi lúc một gần truyền đến tai cô, "Anh Kiên Vỹ, đừng đùa em nữa, anh nói gì đi, em sợ."

Hai cánh tay cô đột nhiên căng thẳng, Nhã Lan cuối cùng cũng ý thức được sự nguy hiểm đang đến.

"Các người làm gì vậy? Tại sao lại bắt tôi? Anh Kiên Vỹ, anh Kiên Vỹ!" Cô liều mình phản kháng, cánh tay kẹp lại nhưng không buông lỏng chút nào, đôi chân cô đá loạn lên, hi vọng có thể trì hoãn được thời gian. Những kẻ này lời cô đi trong yên lặng, giày của cô bị chúng đá đi một chiếc.

"Cho tao thuốc hôn mê!"

Đó là câu cuối cùng cô nghe thấy, cổ gáy cô tê rần, người mềm nhũn.

....

"Đây là đâu?" sự đau đớn truyền tới từ cổ gáy khiến cô nhớ lại chuyện vừa rồi. Bây giờ là mấy giờ rồi? Anh Kiên Vỹ..."

Giọng cô thều thào, giống như vừa trải qua một cơn ốm trầm trọng, cơ thể mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

"Biết người nằm trên giường trong đó là ai không?" Một giọng nói từ ngoài phòng truyền lại, hình như là chị gái của cô, là cô ta sao?

"Không phải là em gái của cô sao?" Cô nhớ lại giọng nói này, chính là tên đã bắt cô, hắn ta sao lại ở chung với chị gái cô?

"Đúng là em gái tôi, đúng hơn là người con gái của Lãnh Mạc Nguyên, giờ thì anh không dám đùa giỡn rồi chứ? Anh Quang?"

Nhã Lan nghe rõ, đúng là giọng của chị gái cô, cô ta đang cười đắc ý, còn người đàn ông tên "Anh Quang" kia thì tức giận chửi tục.

"Chúng ta giờ đều là người cùng thuyền cả, Lãnh Mạc Nguyên vốn cũng không coi trọng gì mấy người, bây giờ anh động đến người phụ nữ của anh ta, anh có mười cái miệng cũng không chạy thoát."

"Cô...thật không ngờ tên đầu trọc tôi lại thua dưới người phụ nữ như cô."

"Không phải thua, chúng ta đang hợp tác mà. Lãnh Mạc Nguyên thần thông quảng đại thế nào cũng không thể biết là do anh làm. Càng có lợi hơn là, anh ta hoàn toàn không biết người phụ nữ này vẫn còn sống. Người phụ nữ này nhan sắc không tệ, cho các anh một món hàng kiếm tiền lớn như vậy, chẳng lẽ lại không cần sao?"

"Ai không cần chứ, nhưng cô cũng biết đấy, nếu như đi vào khu vực của tôi, sớm muộn gì Lãnh Mạc Nguyên cũng điều tra ra được."

"Nếu như..."

Giọng điệu trò chuyện bỗng nhỏ lại, cuối cùng tên trọc đầu hải lòng cười lên mấy tiếng, sau đó không có âm thanh nào nữa.

Có tiếng bước chân truyền lại, Nhã Lan nhanh chóng nhắm mắt lại, giả vờ làm dáng vẻ vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Có người đứng ở trước giường, tỉ mỉ chạm lên làn da của cô, tấm tắc khen một hồi. Cô tưởng rằng anh ta sẽ tiến thêm bước nữa, nhưng tên đó bỗng thu tay lại, thấp giọng nói: "Thật đáng tiếc, món hàng tốt thế này mà không dùng được, uống công thỏa mãn,,."

Tên này chính là tên trọc đầu, giọng nói của hắn hẳn sâu trong đầu cô, vững vàng.

"Tiểu Tam! Cho cô ta ít nước dinh dưỡng, đừng để cô ta gầy quá, không được giá cao!"

"Anh Quang, vẫn chưa tỉnh sao?"

"Tỉnh cái rắm! Một con mù đã có chồng, để ai biết sẽ bị hạ giá đấy, con lừa ngu ngốc này!" Tên trọc đầu hình như đã đá cho tên Tiểu Tam kia một cái, hắn vâng dạ một tiếng rồi trở lại phòng.

"Đừng quên thêm liều đấy!"

"Anh Quang, anh yên tâm!"

Nhã Lan không hiểu thêm liều là ý gì, cô chỉ cảm thấy bàn tay như bị kim châm, trong nháy mắt lại chìm vào bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện ra bản thân đang ngồi trong một thứ gì đó liên tục chuyển động, cô đưa tay sờ bốn vách, chỉ thấy lan can sắt lạnh như băng. Đây là đường gì vậy, làm sao lại gồ ghề, lắc lư như vậy, cô khó chịu đến mức phát nôn.

Ngoài kia phát ra âm thanh "thình thịch", giống như tiếng súng trong ti vi, chấn động cả không gian, cơ thể cô cũng vì thế mà khẽ run rẩy.

"Thành Kiên Vỹ!" cô nhỏ giọng gọi, đột nhiên nhớ rằng bản thân đang bị một nhóm người thân phận không rõ ràng bắt đi, Thành Kiên Vỹ không còn bên cô nữa rồi. Cảm giác sợ hãi xâm nhập vào cơ thể cô, Nhã Lan sợ sệt đưa tay quơ loạn khắp nơi, thậm chí còn đứng dậy tìm đường ra. Nhưng đường gấp ghe quá khiến cô không đứng vững được, muốn tìm lấy một điểm bám, nhưng bàn tay trơn trượt, cuối cùng bị ngã xuống nền, làm thế nào mới thoát ra được đây?

Đau quá! Cô đau đến mức đôi mày nhíu lại, đôi tay nhỏ bé lại tiếp tục tìm điểm bám để bò dậy, nhưng cô lại lao đảo rồi ngã nhào xuống đất.

Có lẽ vì tiếng ngã quá nhiều lần, nên âm thanh ngoài kia đột nhiên biến mất, chiếc xe không còn lao đảo, gồ ghề nữa, quả nhiên là xe đã dừng lại.

Có tiếng người mở khóa, phát ra âm thanh đánh thép nặng nề, tiếp đó là giọng nói của một người đàn bà vang lên, "Ồi, sao lại ngã xuống đất thế kia? Mau đỡ cô ta dậy." Rồi ai đó đỡ lấy khuỷu tay cô, kéo cô đứng lên.

"Bỏ tôi ra! Các người là ai?" Cô không hợp tác, một mình phản kháng.

"Được, mồm mép cũng mạnh mẽ đấy, nhất định là một cây hái tiền đây." Nhã Lan vùng vẫy mạnh mẽ đến mức người phụ nữ kia bị tuột tay mấy lần. Bà ta đưa sợi dây sắt chạm vào mặt cô, từ chiếc dây truyền tới mùi sắt gỉ, còn cả mùi bụi bặm xông vào mũi, bản thân cô lúc này vô cùng nhếch nhác.

"A Tài, mau tới giúp mẹ một tay!" Người phụ nữ gọi một tên nào đó đến giúp.

"Đẹp, đẹp lắm..." Người đàn ông vỗ tay, thậm chí còn nhảy lên vui sướng, có điều nghe tiếng, có vẻ hắn là người không bình thường.

"Đây là đâu? Các người muốn làm gì?" Nhã Lan không nhìn thấy gì hết, cô tùy tiện quơ đôi bàn tay nhỏ bé, định ngăn cản kẻ đang lại gần cô.

"Được, đẹp lắm, cô em, tôi muốn em, đẹp lắm." Không gian trầm xuống, tên đàn ông miệng lưỡi bất chính kia nhảy nhào vào phía cô.

"Không, các người không được lại đây, cắt đi, cắt đi..." Thế giới một màu đen tối, hoàn cảnh xa lạ, cô hoàn toàn không quen biết một ai. Cô cảm giác bản thân sợ hãi đến mức muốn xui đi. Nhưng dường như có một nghị lực mạnh mẽ nào đấy chống đỡ cô, cố gắng để cô giữ sự tỉnh táo.

"Được rồi con trai, nghe này, đây là vợ của con, giúp mẹ một tay, trói cô ta lại nào, tránh để cô ta chạy thoát."

"Vâng, đẹp lắm, mẹ ơi, đẹp lắm, hahahaha." Người đàn ông ngây ngô cười, đôi tay dùng lực siết chặt cơ thể cô, đồng thời khóa chế tay cô, một sợi dây thô ráp quấn quanh người cô, da thịt cô đau nhói.

"Các người là loại người gì vậy? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy!" Cô hét lớn, cơ thể đã không còn nhúc nhích được nữa.

"Loại người nào sao? Nói cho cô biết, cô là con dâu nhà chúng tôi mua về!" Cuối cùng thì người phụ nữ kia cũng chịu trả lời.

"Con dâu? Không, tôi không thể làm con dâu nhà các người, tôi đã lấy chồng rồi."

"Sao? Cô đã có chồng rồi sao?"

"Đúng thế." Cô vội vàng gạt đầu, hi vọng bọn họ có thể tha cho cô.

"Động phòng rồi ư?" Giọng bà ta không chút vui vẻ, tiếp tục hỏi.

"Đúng thế." Cô bất chấp sự ngượng ngùng, gạt đầu, đôi mắt không chút sợ hãi nhìn bà ta.

"Đẹp lắm, mẹ à, đẹp lắm, hahahaha." Người đàn ông lại tiếp tục ôm lấy cô, nước dãi chảy không ngừng chảy vào gáy cô.

Sự giãy giụa của Nhã Lan bỗng lôi kéo sự chú ý của người đàn bà kia, bà ta đưa bàn tay to rộng quờ quờ trước mặt cô rồi nói: "Tổ tông, con trai ngốc, chúng ta thiệt rồi, là một con mù."

"Buông tôi ra, buông tôi ra, bà à, xin bà, tôi cầu xin bà."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Thành kiệt vũ gặp nạn

Sự giãy giụa của Nhã Lan bỗng lôi kéo sự chú ý của người đàn bà kia, bà ta đưa bàn tay to rộng quờ quờ trước mặt cô rồi nói: "Tổ tông, con trai ngốc, chúng ta thiệt rồi, là một con mù."

"Mù ư? Hay, hay lắm." Người đàn ông khờ khạo không hiểu lời của bà mẹ, ôm lấy cô vào lồng ngực, hưng phấn xoa nhẹ rồi hét lên.

"Bỏ tôi ra, bà ơi, cầu xin các người đây."

"Được rồi, đi thôi con trai, xuống xe nào."

Người đàn bà không nói gì nữa, dứt khoát lôi người con trai xuống xe, âm thanh thỉnh thoảng lại tiếp tục vang lên, bắt đầu một đoạn đường gặp ghênh mới.

....

Thành Kiên Vỹ phấn khởi nhanh chóng chạy trở lại, trong người cầm hai tấm vé máy bay sang Úc, ba ngày nữa bọn họ có thể rời xa đất nước này rồi. Sở dĩ anh muốn lùi lại ba ngày là vì muốn cho Nhã Lan có thời gian chuẩn bị, để cô không cảm thấy quá đột nhiên.

Khi anh quay lại nơi hai người chia cách thì không nhìn thấy khuôn mặt cười nói yếu ớt của Nhã Lan nữa, toàn bộ vùng cỏ trống trơn, vắng vẻ, ngay cả hình bóng của Nhã Lan cũng không thấy. Cô đã ngồi ở tảng đá nhỏ bên trên là áo của anh mà, hoa cỏ xung quanh bị quây hồng nát, vẫn còn hiện rõ dấu chân đàn ông. Nhìn khóm hoa bị vùi dập có thể thấy được, khi Nhã Lan rời đi đã vùng vẫy, giãy giụa rất dữ dội, Nhã Lan chắc chắn là bị cưỡng ép bắt đi.

Là ai?

Thành Kiên Vỹ dọc theo con đường hoa, ngoài việc nhặt được một chiếc giày ra, không còn thứ gì khác. Đây là giày của Nhã Lan! Nhìn thấy chiếc giày, tim anh như ngừng đập.

Nhất định là Lãnh Mạc Nguyên, hắn đã đến đây!

Thành Kiên Vỹ liều mình chạy băng băng ra khỏi ngọn núi...

"Lãnh Mạc Nguyên, ra đây cho tôi!"

"Lãnh Mạc Nguyên, anh có nghe rõ không"

"Lãnh Mạc Nguyên, anh có can đảm thì ta đây chiến đấu với tôi, đừng lôi Nhã Lan ra để trút giận."

.....

Dư Hồng Mai vịn tay vào cầu thang đi xuống, người giúp việc mang đến cho bà ta loại trà hoa bà ta thích nhất, Dư Hồng Mai nhã nhặn ngồi uống, thư thái thưởng thức ly trà.

"Doanh Doanh đâu?" Bà liếc nhìn lên tầng rồi hỏi.

"Cô Doanh Doanh sáng sớm nay đã ra phòng hoa rồi, nói là muốn học kỹ thuật trồng hoa." Người giúp việc cúi đầu trả lời "Ồ, học với người đàn bà điên kia sao?" Mặt bà ta hằn lên vẻ chán ghét, vừa nhắc đến thím Liễu, bà ta liền cảm thấy phiền toái, nếu như không phải vì muốn uy hiếp Lãnh Mạc Nguyên, bà ta sớm đã đuổi người đàn bà đó đi rồi.

Cũng may, quãng thời gian này, người đàn bà kia biết thân biết phận, ngoan ngoãn tránh ở phòng hoa, không ra ngoài, bói nhìn thấy, bà ta sẽ bót cảm thấy tức giận.

"Cô Doanh Doanh đã biết tổng giám đốc và cô Nghê qua lại với nhau, cô ấy nói sẽ đến đó gánh vác trách nhiệm chăm sóc vườn hoa." Những lời này đều là do Lý Doanh Doanh cố ý nói với bà. Theo như bà thấy, cô ta chỉ là người thân cận hết sức bình thường, nhưng mục đích cuối cùng của Lý Doanh Doanh lại là muốn có được sự cưng chiều của Dư Hồng Mai, cũng muốn có được sự xem trọng của Lãnh Mạc Nguyên.

Dư Hồng Mai nở nụ cười hiem có, khẽ gật đầu, "Quả đúng là một đứa hiểu chuyện."

"Lãnh Mạc Nguyên, tôi là Thành Kiên Vỹ, anh mau ra đây."

"Lãnh Mạc Nguyên, anh không dám ra đây sao? Đường đường là một tổng giám đốc vậy mà lại ra tay với một người phụ nữ sao, anh không cảm thấy xấu hổ ư?"

"Anh ra đây cho tôi, mau ra đây làm trận tỷ đấu giữa đàn ông với nhau đi."

....

Dư Hồng Mai chau mày, tất nhiên, bà ta cũng nghe thấy tiếng la gọi ngoài cửa.

"Bác Trương, ai đang ở ngoài gào thét vậy? Bác đi xem xem."

Người tài xế nhanh chóng đi vào, nét mặt có chút u ám, thấp giọng: "Người ngoài đó là Thành Kiên Vỹ, luôn miệng nói muốn tìm tổng giám đốc, hần ta chửi mắng rất khó nghe. Bà có cần tôi gọi người đuổi hần đi không?"

"Thành Kiên Vỹ?" Đôi mày của Dư Hồng Mai chợt dựng lên, sắc mặt trắng bệch, "Sao hần ta lại quay lại? Có còn ai khác nữa không?"

Hần ta không phải đã bỏ đi cùng với Quắc Nhã Lan rồi sao?

"Chỉ có một mình hần, hần nói tổng giám đốc đưa cô Quắc Nhã Lan đi rồi." Bác Trương ghé vào tai bà thì thầm

"Có chuyện này sao?"

"Tôi cũng không rõ lắm, hần ta nói như vậy, cho nên mới muốn tìm tổng giám đốc tính sổ, có cần đuổi hần đi không?"

Dư Hồng Mai trầm tư một hồi, nói: "Không cần, bác đưa vài người dẫn hần đến...Tôi sẽ qua đó ngay." Bà ta nhỏ giọng giao phó, bác Trương liền kín đáo rời đi, Dư Hồng Mai đứng trầm ngâm một chút, rồi cầm chiếc ví đi ra ngoài cửa.

"Lãnh Mạc Nguyên đâu? Sao vẫn chưa ra!" Trong căn phòng kín truyền tới tiếng gào thét đầy kích động của Thành Kiên Vỹ, Dư Hồng Mai đứng ngoài cửa căm ghét, lấy tay quẹt quẹt mũi vài cái rồi mới cất bước vào trong phòng.

Thành Kiên Vỹ cũng chưa từng gặp Dư Hồng Mai, nhìn thấy người phụ nữ ăn mặc sang trọng bước vào, liền nói: "Mau gọi Lãnh Mạc Nguyên tới đây, tôi muốn đích thân nói chuyện với hần."

"Các người không phải đã đi rồi sao?" Dư Hồng Mai nhìn hần, tự mình tìm một chiếc ghế sạch sẽ rồi ngồi xuống, hỏi.

"Bà là ai?" Lời nói của bà thu hút sự chú ý của Thành Kiên Vỹ, hần quay đầu lại nhìn Dư Hồng Mai.

"Không cần quan tâm tôi là ai! Anh chỉ cần trả lời tôi, tại sao lại quay lại, chẳng lẽ Quắc Nhã Lan đến chửi tìn cũng không có sao? Chưa được bao lâu đã quay lại."

Ba chữ Quắc Nhã Lan đã kích động đến sự phẫn nộ trong Thành Kiên Vỹ, hần đập tay xuống bàn, hét lên: "Cô ấy không muốn quay lại, nhưng tên Lãnh Mạc Nguyên đáng chết kia lại bắt cô ấy về, bà mau gọi Lãnh Mạc Nguyên ra đây, tôi phải đưa Quắc Nhã Lan đi!"

"Láo xược!" Trước sự vô lễ của Thành Kiên Vỹ, bà ta đương nhiên tức giận.

Bà ta đứng dậy, cũng không thèm quay đầu lại cứ thế đi ra khỏi căn phòng. Thành Kiên Vỹ phía sau vẫn không ngừng gào thét, chửi mắng.

"Bà chủ." Bác Trương đi lại, liếc mắt vào trong phòng một cái, rồi nói với bà ta.

"Nhét hần vào trong bao rồi ném xuống biển đi!" Nét mặt bà ta hiện lên biểu cảm ác độc, bà ta nói ra những lời này, giọng điệu căm rắng nghiêng lợi, vô cùng cứng rắn.

Đến một đứa con gái cũng không đưa đi được, giữ hân lại sớm muộn gì cũng thành mả họa.

Nhã Lan và Thành Kiên Vỹ đều mất tích, Uyển Nhân lo lắng như con kiến trên chảo lửa, điện thoại của hai người đều tắt máy, không có một chút manh mối nào.

Bất đắc dĩ, cô đành phải đi báo cảnh sát.

"Lãnh Mạc Nguyên là một người có tiếng, trước giờ làm ăn đều rất đứng đắn, trong giới kinh doanh cũng có sức ảnh hưởng rất lớn, trước khi cô tố giác cậu ấy, phải suy xét cho kỹ lưỡng, vô có vụ oan cho người khác sẽ phải ngồi tù đấy." Người cảnh sát trả lời cô.

Xem ra, đúng là người có tiền thì muốn lấy tay che trời cũng được, coi như cô bé tắc rồi. Mặc dù tên cảnh sát ngoài miệng nói sẽ đi điều tra, nhưng cô biết, với thế lực của Lãnh Mạc Nguyên, muốn làm yên lặng những chuyện như này thì cũng dễ dàng thôi.

Phải làm thế nào đây? Hay là đi tìm Lãnh Mạc Nguyên? Cô lực bất tòng tâm, hoàn toàn không thể đối phó được với anh ta. Hay là tự mình đi thăm dò tin tức của hai người bọn họ? Nhưng làm sao mà điều tra ra được.

Trong phòng trọ của Thành Kiên Vỹ, cô nóng lòng đến bất an, chỉ có thể tự mình lau nước mắt.

Một âm thanh đột nhiên vang lên, cô sợ hãi, theo phản xạ giật bắn dậy. Sau một hồi tìm kiếm, cô tìm thấy một chiếc điện thoại trong góc phòng, màn hình điện thoại đang sáng, có người gọi đến. Là bọn bắt cóc Nhã Lan sao? Tay cô run run, phải một lúc lâu sau mới có dũng khí nghe máy.

"Vũ Vũ, sao bắt máy chậm vậy con? Lâu rồi cũng không gọi điện cho mẹ, chuyện lần trước nói con đã suy nghĩ kỹ chưa, gọi điện cũng không nghe máy."

Là mẹ của Thành Kiên Vỹ.

Uyển Nhân yên lặng, cô không biết có nên nói cho bà biết sự tình không.

"Vũ Vũ, sao con không nói gì, giận mẹ ư?" Đầu bên kia điện thoại hỏi thục.

"Ừm, bác ạ, cháu không phải là..."

Đầu dây bên kia hơi ngưng lại, rồi tiếp tục nói: "Cháu có phải là bạn gái của Thành Kiên Vỹ phải không? Chào cháu, chào cháu. Chẳng trách nó không chịu qua bên đây, hóa ra là đã có bạn gái rồi, cháu nói với nó là bác không ngăn cấm nó đâu, bảo nó dẫn cả cháu qua bên đây. Sự nghiệp ở đây còn đang dang dở, bỏ nó lại già rồi, cũng cần có người tiếp quản."

"Bác à, anh Kiên Vỹ...anh ấy mất tích." Sự sợ hãi, lo lắng những ngày qua hóa thành nước mắt vô tận, Uyển Nhân thút thít, đem mọi sự tình nói ra hết.

"Trời ơi, có chuyện này sao? Thật quá đáng mà. Ông Thành, ông Thành, ông mau đi cứu con trai của ông đi...Cháu à, cháu cứ ở đó, bọn ta lập tức về đó tìm cháu."

Trong bóng đêm bao phủ, một chiếc xe màu xám lặng lẽ lái ra ngoại thành, dừng lại bên bờ sông. Trong xe bước ra 3 người áo đen, bọn họ nhanh chóng lôi ra từ trong cốp xe một bao tải đen." Ném ở đây đi."

Ba người hợp lực, một tiếng "bùm" vang lên, chiếc bao rơi xuống sông, sau đó những kẻ áo đen chui vào xe, hiên ngang đi về.

Tại tầng 90 của cao ốc Thiên Ôn, trong phòng làm việc của tổng giám đốc, một người phụ nữ hót hải chạy vào, vội vàng tới mức lão đạo suýt chút nữa nhào ngã.

Người vừa đi vào không ai khác mà là Trương Thanh An - người yêu cũ của Lãnh Mạc Nguyên. Tối qua, trong quán rượu đã vô tình gặp Quắc Nhã Thanh, chuyện cô ta bị Lãnh Mạc Nguyên ném cho bọn ăn mày làm nhục đã trở thành chuyện cười. Hai người họ trước nay vốn bất hòa, Trương Thanh An làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này được chứ, đương nhiên sẽ châm chọc cô ta, cho cô ta mang tiếng cả đời.

Quắc Nhã Thanh bị cô ta nói cho tái mét mặt, hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống. Vừa hay Lý Doanh Doanh tới, cô ta gần đây đã trở thành khách quý của bà Lãnh, cơ hội trong trường hợp này rõ ràng là rất hiếm có.

Lý Doanh Doanh chìa tay ra, ra hiệu bọn họ nhìn về phía món quà của bà Lãnh. "Mẹ của Lãnh Mạc Nguyên sớm đã đồng ý cho bọn tôi kết hôn rồi, việc kết hôn với Lãnh Mạc Nguyên chỉ còn là chuyện sớm hay muộn nữa mà thôi, các người sau này có thể gọi tôi là cô Lãnh."

Lý Doanh Doanh cười điên loạn, hoàn toàn không hề dè dặt trong phòng của Lãnh Mạc Nguyên. Trương Thanh An nghe thấy cắn răng nghiền lợi, liên tục bẻ chặt ngón tay. "Có gì hay ho chứ? Nguyên và mẹ anh ấy trước nay luôn bất hòa, chuyện này mọi người ai nấy đều biết, Nguyên muốn ai, cũng không phải là chuyện bà ta có thể quản được."

Cố gắng kìm nén cảm giác ghen tỵ lại trong lòng, Trương Thanh An nở nụ cười giả dối, phá vỡ giấc mơ của Lý Doanh Doanh.

Lý Doanh Doanh bị Trương Thanh An chọc tức, nét mặt lập tức nghiêm nghị, nói: "Đừng mở mồm là một chữ anh Nguyên, hai chữ anh Nguyên nữa, ai mà không biết cô là người yêu cũ của anh ấy, nhưng tôi đây, còn có cả sự ủng hộ của mẹ anh ấy nữa, còn cô? Có gì nào?"

"Hừm, các cô hay lắm." Trương Thanh An tức giận nói một câu rồi hậm hực bỏ đi.

Khi cô ta đang nghĩ cách để gặp lại Lãnh Mạc Nguyên thì người môn giới gọi điện tới, thông báo với cô ta một tin tốt. Tập đoàn Thiên Ôn của công ty giải trí và văn hóa đã quyết định cho cô ta làm vai chính trong buổi quay đầu tiên.

Xem ra, Lãnh Mạc Nguyên vẫn còn để ý đến cô ta. Sự khó chịu đêm qua bỗng tan biến, Trương Thanh An sáng sớm đã trang điểm lộng lẫy, uốn éo đến cao ốc của tập đoàn Thiên Ôn.

Người phụ trách cao cấp đã đứng sẵn chờ tiếp đón cô ta, không quản ngại suốt đoạn đường đưa cô ta lên tầng 90.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Là giả

Lãnh Mạc Nguyên mấy ngày này gần như không ngủ không nghỉ, anh sốt ruột chờ đợi tin tức từ Nhã Lan. Phòng làm việc vốn sạch sẽ chỉnh tề đã hoàn toàn thay đổi, những thứ có thể đập đều hóa thành mảnh vụn, lộn xộn rải rác khắp nơi.

Trên cằm anh là râu ria lún phún, tóc tai rối bời rủ xuống trước trán, nhìn có mấy phần chán chường, mấy phần tà ác. Nhưng cho dù là bộ dạng như vậy, vẫn có sức hấp dẫn tuyệt đối.

"Ôi, Nguyên, anh làm sao thế này." Trương Thanh An khoa trương kêu lên, nhìn một chút đồng lõa xộn dưới đất, khuôn mặt tỏ một lớp trang điểm dày cộp vụn vẹo giống như nhìn thấy quỷ.

"Cút, ai kêu cô tới!" Một nắm đầm nện xuống, chiếc bàn vốn đã rách nát đến sắp hỏng không chịu được lực đổ sụp xuống đất, hòa cùng những mảnh vụn. Vết thương trên tay vốn đã kết vảy lại lần nữa rỉ ra máu tươi, dọc theo cổ tay rơi từng giọt xuống đất.

Trương Thanh An lúc này mới phát hiện, trên mỗi mảnh vỡ của đồ đạc dùng trong nhà, đều loang lổ những vết máu.

Mặc dù có chút sợ, nhưng lại nghĩ tới chuyện tới qua, cô ta vẫn là lấy hết dũng khí, đến gần Lãnh Mạc Nguyên.

"Nguyên, đừng như vậy, em sẽ đau lòng." Khẽ kháng lại gần anh, cô ta cầm lên bàn tay anh, cẩn thận thổi thổi.

Một cảm giác ngửa ngửa xuất hiện, nếu như lúc này là Nhã Lan, anh khẳng định sẽ vô cùng cao hứng. Chết tiệt, bao nhiêu phụ nữ nghĩ đủ mọi cách để tiếp cận anh, chỉ có cô luôn luôn đối xử với anh như kẻ địch, hết lần này tới lần khác muốn rời khỏi anh, đầu óc cô bị hư rồi sao? Chẳng lẽ cô không biết, người cô được gả cho là Kim cương vương lão ngũ*?

(*) Kim cương vương lão ngũ: người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

"Người phụ nữ đáng chết!"

Trương Thanh An thấy Lãnh Mạc Nguyên không ghét bỏ sự đụng chạm của mình thì cho rằng anh đối với cô ta vẫn còn tình cảm, đang muốn tiến lên thêm một bước. Lãnh Mạc Nguyên đột nhiên dùng sức rút tay ra, nện quả đấm liên tiếp vào bức tường sau lưng.

"Nguyên, đừng!"

Có tin đồn rằng Quắc Nhã Lan mất tích, anh là vì chuyện này mà tức giận sao? Trương Thanh An không chỉ mong Nhã Lan mất tích, cô ta càng hy vọng Nhã Lan là vĩnh viễn chết đi, không muốn cô xuất hiện trên thế giới này nữa.

"Nguyên, sẽ tìm được cô Quắc mà."

Không hổ là diễn trò, nước mắt nói đến là đến, cô ta ra vẻ đau lòng đôi mắt ầng ậng nước. Chỉ là cô ta không biết, mình đã phạm phải điều cấm kỵ của Lãnh Mạc Nguyên.

"Ai cho cô nhắc tới cô ấy!" Bàn tay bóp cổ cô ta, anh đem nỗi hận với Nhã Lan toàn bộ dồn vào lực trên tay, dồn cho Trương Thanh An.

Trương Thanh An giơ hai tay lên, dùng sức đến mấy cũng không thể kéo ra được bàn tay như gọng kìm đó, cổ bị siết đến nỗi đầu lưỡi cũng sắp đưa ra ngoài, ánh mắt cô ta lao đảo, dường như sắp tắt thở.

"Có tin tức rồi!" Một người mở cửa đi vào, là Uông Minh Thiên. Cậu ta không thể tin nhìn hành động điên cuồng của Lãnh Mạc Nguyên, lập tức hô to: "Cô Quắc có tin tức rồi."

"Cút!" Cơ thể Trương Thanh An bị ném đi thật xa, trời cao phù hộ, cô ta rốt cuộc vẫn giữ được mạng nhỏ.

"Nói mau." Anh không chờ được nữa.

"Còn không mau đi đi?" Ông Minh Thiên tốt bụng nhắc nhở Trương Thanh An.

Cô ta giống như con ruồi mất đầu, loạng choạng đụng khắp nơi, ngã xuống lần một vòng trước cửa phòng Tổng giám đốc.

Ông Minh Thiên nhủ mảy một cái, cảnh tượng lộn xộn trước mắt thật sự là kinh người, không thua gì một trận đại chiến giữa người với thú. Tên này ở cùng dã thú cũng lâu rồi, cái gì cũng có thể đập nát như đám dã thú kia, mình vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

"Còn không mau nói đi!" Giọng nói như sư tử gầm truyền tới, chấn động màng nhĩ của cậu ta. Sờ sờ gương mặt còn hoàn chỉnh, vì nghĩ cho hình tượng lịch sự nhã nhặn của Lãnh Mạn Nguyên, vẫn là không nên chọc giận anh.

Trong phòng đã không còn bàn ghế để ngồi xuống, cậu ta chỉ có thể đứng. "Chúng tôi tìm được Thành Kiên Vỹ."

"Quốc Nhã Lan đâu?"

Điều anh quan tâm chỉ có vậy.

"Thành Kiên Vỹ bị mẹ cậu phái người ném xuống sông, vẫn chưa tỉnh. Có điều, từ tin tức nghe ngóng được ở nhà họ Lãnh, tên Thành Kiên Vỹ này là bị mẹ cậu bắt được ở trước cửa nhà họ Lãnh, hắt ta một mực muốn tìm cậu, nói muốn cậu giao ra cô Quốc, theo phỏng đoán của chúng tôi, Quốc tiểu thư đã bị bắt cóc, không ở cùng một chỗ với hắt ta nữa."

"Đáng chết!" Lại một quyền đập vỡ tấm đá hoa cương trên vách tường. "Vẫn không có tin tức của người phụ nữ kia sao?"

"Tạm thời không có, chỉ là có vài thứ, tôi cảm thấy nên lập tức đưa cho cậu." Ông Minh Thiên từ cặp đựng tài liệu luôn đem theo bên người rút ra một xấp tài liệu. "Cậu yêu cầu điều tra bối cảnh của Quốc tiểu thư đều ở đây, xem kỹ một chút đi."

Lãnh Mạn Nguyên dùng tốc độ nhanh nhất xem xong tất cả tập tài liệu, điều làm anh hoảng sợ là, Nhã Lan cũng không được hưởng thụ một cuộc sống tiểu thư như vậy. Từ trung học trở đi cô đều là vừa học vừa làm, đến trung học phổ thông dọn ra khỏi nhà họ Quốc, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn tự lập.

Cô nhìn có vẻ được yêu chiều như vậy, bộ dạng thoát tục không nhiễm lửa khói nhân gian, thế nhưng lại có bối cảnh xuất thân như vậy. Trong lòng Lãnh Mạn Nguyên bỗng nhiên xúc động, có một loại cảm giác là lạ tràn ra toàn thân.

"Lúc cô được năm tuổi mới cùng mẹ dọn đến nhà họ Quốc, cuộc sống ngày trước tương đối kham khổ. Sau khi dọn vào nhà họ Quốc, cuộc sống của cô cũng không được cải thiện, chủ yếu là mẹ cả và chị hai luôn tìm mọi cách bắt nạt hai mẹ con cô. Chúng tôi tìm được người làm ở nhà họ Quốc trước kia, bà ấy nói cuộc sống của hai mẹ con cô ở nhà họ Quốc căn bản không bằng một người giúp việc. Cô Quốc có lẽ bởi vì như vậy, mới quyết định sống độc lập. Cô ấy là một cô gái rất dũng cảm, cũng trải qua đủ mọi vị chua xót." Ông Minh Thiên đơn giản báo cáo lại thông tin không có trong tài liệu cho Lãnh Mạn Nguyên.

Nhận được chính là một hồi im lặng của Lãnh Mạn Nguyên.

"Ồ, còn nữa." Cậu ta dường như nhớ tới chuyện gì, móc ra một phần tài liệu khác. "Trong khi điều tra, chúng tôi phát hiện, những tấm hình xuất hiện trong hôn lễ có liên quan tới cô Quốc đều là giả."

Sự xấu hổ trong hôn lễ hôm đó là vết thương của Lãnh Mạn Nguyên, cậu ta cẩn thận nhìn một chút, thấy anh không có phản ứng gì đặc biệt mới thở phào nhẹ nhõm.

"Là giả?" Lãnh Mạn Nguyên tự mình chứng kiến đêm đầu tiên của Nhã Lan, lúc ấy đối với chuyện này cũng nảy sinh hoài nghi, chỉ là những chuyện xảy ra ngay sau đó khiến cho anh đầu óc mê muội, vẫn chưa từng đi điều tra. "Rốt cuộc là ai muốn hãm hại cô ấy?"

"Nói ra cũng buồn cười, người đó lại là chị hai của cô, Quốc Thanh." Ông Minh Thiên đẩy đẩy gọng kính, thành công duy trì hình tượng lịch sự tao nhã. "Có nhân viên quán chụp hình làm chứng, Lý Tiên Tiên, chính là người đàn ông ở hôn lễ thừa nhận có cấu kết với Quốc Thanh kia đã đến tìm bọn họ, yêu cầu bọn họ ghép người trong hình thành mặt của cô Quốc."

"Chắc chắn không?"

"Chắc chắn, chúng tôi bắt được Lý Tiên Tiên, tự hắt cũng thừa nhận chuyện này. Ngoài ra, trong lúc vô tình hắt còn tiết lộ một tin tức, lúc hắt ở bệnh viện ngoại ô cô trông thấy cô Quốc ở đó cùng Thành Kiên Vỹ, còn có một ông lão nữa. Mà cô Quốc không biết vì nguyên nhân gì, trước mắt lâm vào trạng thái mù tạm thời."

Mù? Rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì? Lãnh Mạn Nguyên bất an vô đầu, Thành Kiên Vỹ không ở cạnh cô, mình cũng vậy. Một thân một mình cô bị người ta bắt cóc, sẽ rơi vào tình huống thế nào đây?

Vừa nghĩ tới Nhã Lan có thể gặp nguy hiểm, lửa giận của anh lại lần nữa bùng lên. "Dẫn tôi đi gặp Lý Tiên Tiên!"

Quốc Nhã Thanh không nghĩ tới mình còn may mắn được như vậy, Lãnh Mạn Nguyên lại thông qua người bên dưới gọi cô đến gặp mặt. "Khách sạn Kiên Thường", đây chính là khách sạn năm sao cao cấp dưới tên Lãnh Mạn Nguyên.

Vừa gặp mặt đã kêu đến khách sạn, Lãnh Mạn Nguyên thật đúng là...

Trong lòng Quắc Nhã Thanh vui như nở hoa, hoàn toàn quên mất nỗi nhục lúc trước. Cô ta cố ý chọn một bộ váy ngắn hở lưng màu đỏ thắm, váy bó ngắn đến nỗi chỉ cần cúi người liền có thể nhìn thấy cái mông.

Ừm, chính là hiệu quả như vậy!

Nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên tấm kính của khách sạn, Nhã Thiên tương đối hài lòng đối với bộ ngực đầy đặn và bờ mông cong vút của mình.

"Cô Quắc, tổng giám đốc mời cô."

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ ở khách sạn, Quắc Nhã Thanh đi tới phòng tổng thống ở trên tầng ba mươi.

Tương tượng bản thân cùng anh dấy dựa trên giường lớn ở phòng tổng thống, Quắc Nhã Thanh bật cười khanh khách, nếu như uống một chút rượu đỏ, sau đó sẽ...

Ừm, khúc nhạc dạo đầu nhất định phải lãng mạn, dịu dàng. Không sao, thủ pháp của cô ta cao siêu thế nào chứ, bảo đảm Lãnh Mạn Nguyên hưởng thụ lần đầu sẽ còn muốn hưởng thụ lần thứ hai.

Ha ha.

Nụ cười của cô ta vẫn duy trì cho đến một khắc kia, cánh cửa được mở ra.

Trong căn phòng tổng thống xa hoa, Lãnh Mạn Nguyên trầm mặc ngồi trên ghế sa lon, bên cạnh là Uông Minh Thiên. Mà xung quanh đều là thủ hạ bận đồ đen, áo mũ chỉnh tề, khí thế bức người.

Khi cô ta nhìn thấy người quỳ trên đất kia, gương mặt lập tức tái đi không còn giọt máu. Đắc ý biến thành kinh hoàng, trong nháy mắt, cô ta như từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục.

"Nào!" Lãnh Mạn Nguyên không nhìn được ra lệnh. "Chào người bạn cũ đi."

Lý Tiên Tiên hiển nhiên đã trải qua tiết mục tra tấn nào đó, từ vết hồng tím trên mặt có thể thấy rõ ràng. Đôi mắt hấn sưng húp giống như hai cái bánh bao, quần áo trên người bẩn thỉu không chịu nổi.

Sự việc đã bại lộ! Đây là phản ứng đầu tiên của Quắc Nhã Thanh.

"Tổng giám đốc Lãnh, em... em không quen hấn." Cô ta quyết định tới chết cũng không chịu thừa nhận.

"Cô không quen hấn, nhưng hấn quen cô. Những thứ này đều là cô cả, đừng nói với tôi, ngay cả bản thân mình mà cô cũng không nhận ra." Uông Minh Thiên đưa ra một xấp hình tới trước mặt cô ta.

Những tấm hình này chính là bản gốc mà Lý Tiên Tiên lục ra từ nhà hấn.

"Đây đều là hấn làm, hấn muốn hại tôi!"

"Ồ, vậy chuyện này hấn cũng tự làm được hay sao?" Tiếng tút vang lên, ti vi màn hình lớn sau lưng liền bật mở, đôi nam nữ ôm nhau đang say sưa rên rỉ, biểu diễn hình ảnh hạn chế độ tuổi xem.

"Lý Tiên Tiên, không phải bảo anh xóa đi rồi hay sao?" Quắc Nhã Thanh hét lên với Lý Tiên Tiên, vô tình thừa nhận quan hệ của mình với hấn.

"Được rồi, chuyện qua lại này tạm thời không truy cứu, Quắc Nhã Lan đâu rồi?" Uông Minh Thiên đặt câu hỏi, biểu cảm trên mặt Lãnh Mạn Nguyên giống như muốn giết người, nhìn chằm chằm khiến da đầu cô ta tê dại, lập tức mất đi năng lực tư duy.

"Tôi... Không biết, không... phải ở... nhà họ Lãnh sao?" Quắc Nhã Thanh còn muốn chống chế.

Quả thực là chán sống! Lãnh Mạn Nguyên chợt đứng bật dậy, trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại liền giơ tay cho cô ta một cái tát, khiến lỗ tai cô ta ong ong.

"Nếu như cô còn muốn tiếp tục chịu khổ, vậy thì yên lặng đi, tôi tuyệt đối có bản lĩnh biến cô thành một cỗ cương thi!"

Lời nói lạnh thấu xương của Lãnh Mạn Nguyên đã thành công phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của Nhã Thanh, cô ta run rẩy như lá cây trong gió, sợ hãi nói ra kế hoạch của mình cùng tên đầu trọc kia.

"Tổng giám đốc Lãnh, đây đều là ý của tôi, xin anh thả cô ấy đi."

Lý Tiên Tiên muốn nhận tất cả lỗi lầm thuộc về mình, bị thủ hạ của Lãnh Mạn Nguyên đánh đến suýt chút nữa mất đi hình người, Quắc Nhã Thanh thấy vậy té xuống đất, không nhúc nhích.

Lãnh Mạn Nguyên không nói thêm lời nào nữa, vung tay lên, đoàn người biến mất như gió, chỉ còn lại hai thủ hạ trông chừng bọn họ.

"Nhã Thanh, em không sao chứ? Chúng ta sẽ trốn xa khỏi Lãnh Mạn Nguyên được không?" Đờ Nhã Thanh với gương mặt đỏ bừng sung vù, Lý Tiên Tiên gạt lệ nói.

Quắc Nhã Thanh im lặng nằm trong ngực hắn, nghĩ lại cuộc đời này, chuyện sai lầm lớn nhất bản thân đã từng làm chính là liều mạng theo đuổi Lãnh Mạn Nguyên, giống như thiêu thân lao mình vào trong lửa, cô bị thương chính là nặng như thế!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Những ngày bị đem bán

Bao lâu rồi? Cô một mình ở đây bao lâu rồi? Trước mặt tối đen như mực, cô chỉ có thể ngửi thấy một mùi khó chịu ôi thối ẩm ướt không ngừng sộc vào mũi. Trên mặt đất không có gì phủ lên, cô có thể tiếp xúc trực tiếp với lớp đất bùn ẩm ướt nhão nhoét, mùi hôi thối sộc vào mũi khiến cho cô ấy không thể nào thở nổi.

Nếu như đoán không nhầm thì đây là một cái hầm cất giữ đồ ăn ở một vùng nông thôn. Hai tay bị trói lại, phải ngồi xổm, chân đã tê từ lâu, càng thảm hại hơn là khi có những con côn trùng không ngừng quấy nhiễu cô, cắn cô mà không có bất kỳ lỗ nào khiến cô mà cũng không biết làm thế nào.

Đã rất lâu không ăn gì, rốt cuộc là bao lâu cô cũng không biết nữa. Sau khi bị mù, cô đã mất hết khái niệm về thời gian, ban ngày hay ban đêm. Cô chỉ biết rằng bụng đang sôi sùng sục, dạ dày vốn không được tốt như mọc lên vài chiếc kim từng đọt từng đọt đau nhói.

Cô ngồi trên một chiếc máy kéo đến đây, người phụ nữ kia sau khi biết cô là người mù rất không hài lòng, suốt cả đoạn đường đi không để ý đến cô. Ngược lại, con trai bà ta là một kẻ ngốc nghếch ngờ nghệch nhưng mỗi lần dừng lại nghỉ ngơi cũng đều lấy một chút đồ ăn hay nước uống đưa đến miệng cô.

Hình như đi được khá lâu rồi, sau đó, khi nghe được người phụ nữ và người đàn ông đó nói chuyện với nhau thì cô mới biết được, chiếc kéo của bọn họ đã chạy suốt ba ngày không nghỉ mới tới vùng nông thôn, chạy tiếp vào sâu bên trong làng mất khoảng một tiếng thì mới đến được nhà của họ.

Buổi tối hôm đó, bọn họ chỉ cho cô một chiếc màn thầu.

Người phụ nữ rõ ràng là không vui, nói với giọng khinh bỉ:

“Cái con mù này hại chúng ta phải tốn bao nhiêu tiền, không làm được việc gì, thật là vô dụng!”

Cô nghe thấy tiếng đũa gõ vào bát, một chiếc bát được đưa đến trước mặt cô. Thằng ngốc vừa cười vừa nói: “My My, ăn ăn, com com.”

“Chân yếu tay mềm như cô ta, dù có không bị mù thì cũng chẳng làm được việc gì nên hôn, chỉ có thể để đẻ con nối dõi thôi, mua thì cũng đã mua rồi, có gì hay ho để nói chứ.”

Giọng nói ồm ồm của một người đàn ông, có lẽ là chồng của người phụ nữ kia.

“Tôi đã nói là không muốn nhưng con mình cứ gào khóc đòi lấy nó làm vợ, không còn cách nào khác nữa.”

“Người ta đã kết hôn rồi, đã ngủ cùng với người khác thì cũng chả sạch sẽ gì”

Người đàn ông có quan niệm cổ hủ.

Cô vội gạt đầu:

“Đúng vậy, tôi đã kết hôn rồi, thật đó”

Người phụ nữ không tin lời cô ấy nói:

“Thế chồng mày đâu, làm công việc gì, sao lại không đến tìm mày?”

“Anh ấy.... có lẽ không biết tôi bị mất tích....”

Lãnh Mạn Nguyên cho dù có biết cô bị mất tích thì chắc là cũng không đi tìm cô. Anh ta phải bao nhiêu người để hãm hại họ, chắc là mong cô chết sớm. Nghĩ đến đây, tim cô ấy đau như cắt, không nói tiếp được nữa.

“hừm, phải kiểm tra mới biết được. con trai đưa cô ta vào phòng, tôi sẽ kiểm tra.”

“.....”

Nhã Lan chưa kịp nói gì thì đã bị thằng ngốc kia ôm eo nhấc bổng lên

“Này, các người định làm gì?”

Cô cố gắng dùng sức để nhấc chân lên, thằng ngốc đã dùng tay giữ chặt lấy chân cô, sức lực của hắn ta có thể địch lại một con trâu, đôi chân của Nhã Lan đã bị khống chế, không làm gì được nữa. Cô chỉ có thể dùng tay không ngừng đập vào người hắn ta, nhưng hắn ta chẳng hề hấn gì, miệng liên tục nói:

“My My, My My, vợ ơi.” Rồi cười ha ha bước về phía trước.

“Mau thả xuống.”

Bị thằng ngốc làm cho đầu óc choáng váng, người phụ nữ bỗng lên tiếng. Sau đó cô bị thằng ngốc đá lên giường.

“Đàn ông con trai đi ra ngoài, đây là việc của phụ nữ”.

Bà ta muốn đẩy thằng ngốc ra khỏi phòng, Nhã Lan xoay người ngồi dậy, cô không muốn chút nào, liền mò mẫm xuống giường.

“Biết điều thì nằm xuống, cời quần ra!”

Nhã Lan tay chân hỗn loạn nhảy xuống giường, toàn thân đau nhức, cô không biết người phụ nữ này định làm gì cái gì, đương nhiên là sẽ không cời quần áo của mình ra.

“Không nghe lời à. Để tao!”

Bà ta rất khỏe, thoáng một cái đã kéo cô ấy lại đẩy lên giường. Nhã Lan không ngừng phản kháng lại, hét to:

“Cút, cút ra kia, đừng có động vào người tôi.”

Người phụ nữ như không nghe thấy gì, ngồi lên eo của cô ấy, dùng hai chân dẫm lên, giữ lấy vai và hai cánh tay cô, không chế được nửa phần trên của cô. Cổ tay cô bị trói chặt trên cột giường.

“Buông tôi ra, tôi nói rồi tôi đã kết hôn, các người đừng có...”

Chưa nói hết câu, chân của cô ấy cũng bị trói chặt lại, bị tách ra với một tư thế vô cùng ngại ngùng

“Con trai, con đợi đi, mẹ kiểm tra xong sẽ đưa cho con.” Người phụ nữ nói với giọng thô thiển, Nhã Lan nghe bà ấy nói cũng đã hiểu được hàm ý, cố gắng lấy sức khép chân lại, không cho bà ta có cơ hội.

“Đều là phụ nữ với nhau, có gì mà không xem được.”

Người đàn bà đó thô lỗ lấy tay dang rộng hai chân của cô ra, dùng tay sờ vào vùng kín của cô.

“Không được...tại sao bà lại có thể...” cả thế giới dường như tối sầm lại, lại có một người dám sờ vào vùng kín của mình, Nhã Lan vừa cảm thấy sợ vừa cảm thấy nhục nhã. Cô chỉ muốn tìm cái gậy đập vào đầu cho chết đi.

Với một bàn tay không sạch sẽ làm cho cô ấy cảm thấy đau đớn, người phụ nữ đó như nhìn một con gia súc, từ chỗ đó banh rộng ra để quan sát rõ hơn

Phi! Người đàn bà nói: “Đúng là hàng đã dùng rồi.”

Thằng ngốc vẫn đang đứng ở ngoài hét lên, người đàn bà kia khống chế cô không biết bao nhiêu lần, Nhã Lan cảm thấy bị làm nhục tột độ, quần áo đã được chỉnh lại gọn gàng, trên mặt vẫn còn hàng nước mắt chảy dài.

“Khóc cái gì mà khóc chứ, mày là người phụ nữ đã qua tay của một người đàn ông rồi, có cái gì đáng xem cơ chứ. Hừ!”

Mở cửa, người đàn bà đó kéo đứa con trai của mình.

“Con ngoan đây là đồ bẩn tươi, chúng ta không cần nữa, có được không?”

“Không, con cần, My My, ngủ cơ.” Thằng ngốc không chịu, làm loạn lên, người đàn bà khuyên hết lời nhưng cũng không thể nào khuyên ngăn nổi, lần trong đó là tiếng chửi rủa của một người đàn ông. Chắc là đang mắng chửi cái tên đã bán cô cho họ.

Nhã Lan mò mẫm đóng chặt cửa lại, không nhìn thấy gì hết, Thành Kiên Vỹ cũng đã bỏ cô đi rồi, cô vào lúc này vô cùng cô đơn, như con én bị gãy cánh, chỉ có thể ở đây đợi chết.

Dựa vào cửa, rồi dần dần trượt người xuống, tay ôm lấy mặt, khóc nức nở, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô ấy dựa vào cửa, bắt giấc ngủ thiếp đi.

Biết cô ấy mất tỉnh rồi, liệu những người đó có buông tha cho cô không? Cô rất mong chờ.

“Mau mở cửa ra” tiếng của người đàn bà ở ngoài kêu lên.

“Các người muốn....làm gì!”

Thằng ngốc sức lực rất khỏe, vẫn không ngừng hét lên là muốn ngủ với cô ấy, nếu như hắn thật sự vào trong thì thật sự cô cũng không có chút sức nào để phản kháng lại

Người đàn bà đó không còn sự nhẫn nại, dường như sắp đập nát cửa.

“Mở cửa, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Được...”

Cô ấy vẫn rất sợ, Cánh cửa vốn không hề chắc chắn, nếu như những người đó muốn vào bên trong thì họ có thể đẩy sập cửa một cách dễ dàng. Nhã Lan quyết định mở cửa ra, đàm phán với họ. “Mãi mới mở cửa, trốn trong đây làm cái gì vậy!”

Người đàn bà vô cùng hung dữ, đẩy cô ấy một cái, khiến cô loạng choạng vài bước, đứng không vững, nếu như không kịp thời bám lấy cái bàn thì sớm đã ngã xuống rồi.

“Con trai, ngoan, ngồi xuống.” Người đàn bà dìu con trai của mình ngồi lên trên giường. Nhã Lan đứng đó, cô muốn tránh xa họ càng xa càng tốt

“Haizzz, các người nói đi.” sau đó người đàn ông bước vào, cách nói chuyện vô cùng hung dữ, nói xong, còn nghe thấy tiếng bước chân bộp bộp vọng lại từ xa.

“Cô đó, mất tỉnh rồi, nói ra thì cũng không có xứng đáng làm dâu nhà chúng tôi.”

“Vâng, đúng vậy” Nhã Lan gật đầu liên tục với hi vọng bọn họ có thể suy nghĩ lại

“Nhưng chỗ chúng tôi khá hẹp lánh, tìm được một người phụ nữ không dễ dàng gì, dù sao con chúng tôi cũng rất thích cô...haizzzz, coi như nhà tôi đen đui! Cô về sau cần phải thật thà, sinh quý tử cho con trai nhà chúng tôi...”

“Không được!” người đàn bà đó vẫn chưa nói hết câu, cô đã từ chối luôn.

“Các người đưa tôi quay trở về, tôi nhất định sẽ trả lại tiền cho các người

“Cô coi chúng tôi là đồ ngốc à, đưa cô trở về? Mua người là phạm pháp, cô nhất định sẽ đưa chúng tôi đến gặp cảnh sát”

“Không, tuyệt đối không. Tôi sẽ không đi báo cảnh sát đâu.” Cô thành khẩn nói.

Nhưng người phụ nữ căn bản không tin, kiên quyết nói:

“Tiền cũng đã mất rồi, người cũng mua rồi, người mù như cô cũng không thể đi khỏi ngọn núi này, thành thật làm vợ con trai quý tử của tôi đi. Con trai, dạy dỗ người phụ nữ của con cho tốt, mẹ cũng đã dạy nó rồi.”

Cửa một lần nữa được đóng lại, thằng ngốc phấn khích gầm gừ phát ra tiếng “Úm ưm”. Từ giọng nói cô có thể cảm nhận hắn ta đang lại gần phía cô.

“Anh không được lại đây.”

Cô lùi lại phía sau.

“My My, ngủ ngủ.” Thằng ngốc nói lặp đi lặp lại.

“Anh không được lại đây.” Cơ thể đã dựa vào chiếc tủ, Nhã Lan giờ tay mò loạn xạ lên phía trên, cuối cùng sờ thấy một cái gì đó nhọn nhọn. Đó là một con dao.

“My My, ngủ ngủ.”

Thằng ngốc đi tới, miệng cắn cắn lên mặt cô, nước miếng chảy ròng ròng.

“Anh đi ra.”

Cô rất muốn tiếp tục lùi về phía sau, nhưng chiếc tủ đã ngăn cản bước chân của cô.

Thằng ngốc bắt đầu gờ tay, dùng sức kéo rách quần áo cô.

“Đi ra.”

“A...”

“Thứ con gái độc ác, tao đánh chết mày!”

Sau một hồi vật lộn, Nhã Lan thương tích đầy mình bị đôi nam nữ kéo xuống hầm.

"Đồ con gái ác độc, dám cầm dao giết con trai bà, ngoan ngoãn ở lại đây cho bà, bà cho mày đói chết!"

Nói dứt lời, người đàn bà liền khóa cửa lại, bỏ cô gái đơn độc một mình. Một thời gian sau, bà ta có đến một lần, nói con trai bà ta vẫn muốn cô làm vợ mình, chỉ cần hứa sau này không làm hại con trai bà ta nữa, thì cô sẽ được thả ra.

Nhã Lan không thể chấp nhận được việc cả đời làm vợ của một kẻ ngốc nên nhất quyết từ chối.

"Đúng là không biết tự lượng sức mình!" Người đàn bà đóng cửa hầm lại, vừa đi vừa lẩm bầm những lời nhục mạ cô.

Sau đó, cũng không có ai đến nữa.

Cô thực sự phải chết đói ở nơi này sao? Bây giờ một chút sức lực cũng không có. Con đau từ dạ dày làm cô hạ đường huyết. Còn lũ côn trùng cứ bay hỗn loạn xung quanh bỏ lổm nhổm trên người cô. Ở nơi này đâu khác gì địa ngục.

Nhã Lan dựa vào bức tường lạnh ngắt, cảm giác như sức sống đang mất dần.

“Tạm biệt, anh Kiên Vỹ, Uyển Nhân, mẹ, anh trai, còn có kẻ đoạn tình đoạn nghĩa Lãnh Mạc Nguyên...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Anh kiệt vũ, lãnh mạn nguyên

Lãnh Mạc Nguyên xông vào, nhìn thấy bộ dạng lúc này của Nhã Lan. Mặt cô trắng bệch, khom người núp dưới mặt đất, không chút nhúc nhích. Cô xảy ra chuyện gì sao?

Anh điên cuồng nhảy xuống hầm trú ẩn, đỡ cô dậy. "Nhã Lan, là anh đây, anh đến cứu em, em tỉnh lại đi."

Nhã Lan mất tái mét sợ hãi, cho dù anh có lay cô thế nào, cô vẫn không tỉnh. Nếu như không phải trên người vẫn còn hơi thở yếu ớt thì thật đúng sẽ tưởng cô đã chết rồi.

"Nguyên, đừng cử động, trước tiên để tôi làm kiểm tra cho cô ấy." Uy Vỹ Thiên cùng lúc tiến lại, kéo mí mắt của cô lên, làm phép kiểm tra đơn giản. Cô là vì chịu đựng sợ hãi và đói rét trong một thời gian dài, dẫn đến suy dinh dưỡng, chỉ là bị sốc tạm thời thôi, mau đưa cô ấy ra ngoài, chỗ này quá ẩm ướt, không tốt cho sức khỏe của cô ấy.

"Cút ngay!" Một tiếng hét vang lên, những nhân viên y tá mang cáng cứu thương bị anh làm cho sợ hãi, Lãnh Mạc Nguyên cẩn thận ôm Nhã Lan vào lồng ngực, giống như một viên bảo bối, đi ra khỏi hầm trú ẩn.

"Cậu chủ, cầu xin anh tha cho chúng tôi, đều do tôi ngu ngốc, phạm phải sai lầm này, mạo phạm tới cậu chủ." Người phụ nữ sợ hãi đến mức tè ra quần, cùng người đàn ông quỳ sụp xuống đất, khẩn cầu sự tha thứ của Lãnh Mạc Nguyên.

"Bất bọn chúng về." Lãnh Mạc Nguyên lạnh lùng nói. Hại Nhã Lan ra nông nỗi này, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.

"Đừng, đừng..." Âm thanh yếu đuối phát ra từ người đang nằm trong lồng ngực anh, Lãnh Mạc Nguyên vui mừng, nhỏ giọng nói: "Linh Nhi, em tỉnh rồi? Em muốn gì?" "Đừng... Đừng hại bọn họ... Em...không..." Cô khẽ lắc đầu, Nhã Lan hoàn toàn không nói được một câu hoàn chỉnh. Người nhà này cũng đều là người bị hại, cô không muốn làm liên lụy bọn họ.

"Còn không mau cút đi!" Lần đầu tiên, anh lựa chọn việc nghe theo người khác. Nhã Lan nằm trong ngực anh một lát rồi lại rơi vào hôn mê.

Người phụ nữ và chồng bà ta dập đầu như giả vờ, nói: "Cảm ơn cậu chủ, cảm ơn cô chủ." Bọn họ không ngờ rằng, sau khi đã đối xử tệ bạc với Nhã Lan như vậy, cô vẫn có thể tha thứ cho họ.

Nhã Lan nhanh chóng được ôm lên xe, đoàn người khẩn cấp rời đi, chỉ có tên ngốc phía sau không ngừng đuổi theo, gọi lớn: "người đẹp, em à, người đẹp..."

"Đã tỉnh chưa?" Lãnh Mạc Nguyên đã hỏi câu ấy không biết bao nhiêu lần, Uy Vỹ Thiên lắc đầu.

"Vết thương ngoài của cô ấy không nghiêm trọng, nhưng chấn thương bên trong thì ngày càng trầm trọng, khiến cô ấy vẫn hôn mê đến tận bây giờ."

"Vậy còn không mau điều trị cho cô ấy, cậu không phải là bác sĩ giỏi nhất ở đây sao?" Lãnh Mạc Nguyên nóng nảy.

"Cục máu trong não của cô ấy đã bắt đầu lây nhiễm, cần phải làm phẫu thuật ngay, nhưng nếu như cô ấy không tỉnh lại thì không thể tiến hành phẫu thuật được."

"Cậu không còn cách nào khiến cô ấy có thể tỉnh lại sao?"

Cậu lắc đầu, mặc dù cậu là bác sĩ có danh tiếng, nhưng trị được bệnh chứ không trị được bệnh ở tâm. Quắc Nhã Lan hôn mê không phải phát sinh từ thể xác, tất cả mọi tế bào trên cơ thể cô đều đã từ bỏ khát vọng với cuộc sống rồi, cho nên cô mới hôn mê bất tỉnh lâu vậy.

"Tâm bệnh phải trị bệnh bằng thuốc chữa tâm, nếu như có thể kích thích được khát vọng sống của cô ấy, cô ấy sẽ tỉnh lại."

"Tôi phải làm gì?" Anh phiền não khẽ xoa mái tóc, anh biết thái độ vừa rồi của bản thân là vô cùng tồi tệ, giọng điệu vì thế mà dịu dàng trở lại.

"Cậu phải nói những điều có thể kích thích được ý chí chiến đấu của cô ấy, để cô ấy tìm lại được khát vọng sống, như vậy có lẽ sẽ có ích." Uy Vỹ Thiên vỗ vai anh, gạt đầu rồi rời khỏi căn phòng.

Nhã Lan, tại sao em lại không muốn sống nữa? Em trở về bên anh đi, trở về nơi an toàn này đi, như thế này vẫn không đủ để em khao khát lại sự sống sao? Lãnh Mạc Nguyên ngồi bên giường bệnh, nhìn gương mặt vẫn trắng bạch không chút sức sống của cô, lòng anh không khỏi trầm tư.

"Nhã Lan, em tỉnh lại đi, anh cần em." Lần đầu tiên, anh thừa nhận cô chiếm vị trí đặc biệt trong trái tim anh, nếu như đổi lại là ngày xưa, anh hoàn toàn sẽ không thèm đếm xỉa.

"Linh Nhi, em đừng cảm như vậy, cho đến hôm trước anh mới biết, em đã phải trải qua bao nhiêu gian khổ thế nào, em biết không? Sau khi anh xem xong những tài liệu về em, tim anh đã đau thắt lại. Chúng ta có quá khứ giống nhau, em tỉnh lại đi, tỉnh lại rồi anh sẽ kể hết mọi chuyện của mình cho em."

"Linh Nhi, em đừng ngủ nữa, chỉ cần em chịu tỉnh lại, anh bảo đảm, sau này nhất định sẽ đối xử với em thật tốt, con người em, tên em đã khắc sâu vào cơ thể anh rồi. Anh phát hiện ra bản thân anh, linh hồn anh không thể thiếu em."

.....

Là ai? Là ai đang cổ vũ bên tai cô vậy? Ồn chết đi được. Tôi mệt quá, tôi muốn nghỉ ngơi. Tim tôi đau, người càng đau hơn, hãy cứ để tôi thư thái ngủ suốt cuộc đời này đi.

Tại sao lại cứ gọi tôi tỉnh dậy? Tôi không muốn. Thế giới này quá khổ sở rồi, tôi chịu đủ rồi? Tôi không muốn tỉnh lại nữa, cứ như thế này mà ngủ mãi thôi.

Suốt cả ngày, Lãnh Mạc Nguyên đều túc trực bên giường của Nhã Lan, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, không ngừng dúc lòng tâm sự. Mọi lời muốn nói anh đều nói cả rồi, anh thậm chí còn nguyện một lòng một dạ chăm sóc cô, cùng cô xây dựng một gia đình hòa hợp ấm áp, nhưng Quắc Nhã Lan đáng chết, vẫn cứ thế trầm ngâm ngủ, không một dấu hiệu tỉnh lại.

Lẽ nào cô thật sự quyết định rời xa anh?

"Quắc Nhã Lan, em tỉnh lại cho anh, tỉnh lại nói cho rõ ràng?" Anh đặt bàn tay nhỏ bé của cô trở về.

"Quắc Nhã Lan, em đừng giả vờ nữa, mau tỉnh lại đi." Anh không ngừng đẩy cô cơ thể cô.

"Quắc Nhã Lan!" Bàn tay anh dấn vào mép giường, đầu giường bị rung động. Uy Vỹ Thiên vội vàng mở cửa, từ bên ngoài chạy vào.

"Nguyên, anh vất vả cả ngày rồi, mau đi nghỉ ngơi đi."

"Không, tôi không đi, cô ấy chưa tỉnh lại, tôi sẽ không đi đâu hết." Lãnh Mạc Nguyên ngoan cố như một con lừa. Nếu không phải Uy Vỹ Thiên kịp thời kéo anh ra thì bàn tay của anh đã chạm vào cơ thể của Nhã Lan mà bức ép cô ấy tỉnh dậy rồi.

"Cậu không thể làm như vậy, cô ấy nhất định sẽ nghe thấy lời cậu nói, cậu nói như thế này, cô ấy sẽ rất buồn đấy." Cũng may có các nhân viên y tá đi vào, giúp cậu kéo Lãnh Mạc Nguyên ra, mới không bị anh hất đi mạnh mẽ.

"Hừ? Điều cô ấy muốn nhất bây giờ là tôi chết, đúng không? Quắc Nhã Lan, em nói đi, có phải em muốn nhìn thấy tôi chết phải không? Nếu như tôi chết rồi, em nhất định sẽ cười đến tỉnh lại."

Ai chết? Anh Kiên Vỹ sao? Anh ấy chết rồi sao? Đừng mà.

"Quốc Nhã Lan, em tỉnh lại đi, tôi sẽ không chết đâu, nhưng, nếu như em vẫn không chịu tỉnh lại, tôi sẽ để em để Thành Kiên Vỹ của em chết!"

Ài? Tại sao lại muốn anh Kiên Vỹ chết? Người này đúng là xấu xa!

"Quốc Nhã Lan, tôi cho em ba phút, nếu như em không tỉnh lại, tôi sẽ lập tức bắn chết Thành Kiên Vỹ."

Đừng mà, là Lãnh Mạc Nguyên, anh muốn bắn chết anh Kiên Vỹ sao? Đừng mà.

"Có phải em muốn rời bỏ tôi, muốn bỏ trốn với hắn ta? "

Đúng, đúng thế, tôi muốn li hôn, sau đó chăm sóc anh Kiên Vỹ.

"Em không tỉnh lại, làm sao có thể li hôn với tôi được chứ? Tôi không đồng ý, cho dù em có chết, em vẫn phải là người nhà họ Lãnh!" Giọng nói của Lãnh Mạc Nguyên to đến mức chấn động cả phòng bệnh. Anh như một con thú mất kiểm soát, hoàn toàn không ai có thể khống chế được anh.

Chỉ trong nháy mắt, Uy Vỹ Thiên và những nhân viên y tá đã bị anh đẩy ngã xuống đất. Anh thô lỗ đẩy người của Nhã Lan, lớn tiếng hét: "Tỉnh lại, mau tỉnh lại cho tôi, tôi đếm đến 3, nếu như em không tỉnh lại, tôi sẽ đem Thành Kiên Vỹ chặt thành 8 phần ngay trước mặt em."

Trời ơi, tên Lãnh Mạc Nguyên tàn nhẫn, tại sao anh lại phải làm vậy chứ? Không được, tôi nhất định phải can anh lại.

"Đi, đem Thành Kiên Vỹ lại đây, một..."

Không, không, anh Kiên Vỹ không thể có chuyện.

"Hai..."

Trời ơi, mau để tôi tỉnh lại đi, tôi phải cứu anh Kiên Vỹ!

"Ba..."

"Đừng mà..."

Nhã Lan hét lên, kinh động tất cả mọi người trong phòng bệnh.

Cô mở mắt, mờ mờ trong nháy mắt chạy đăm đăm, đôi mắt sợ hãi nhìn bốn phía tìm kiếm, nhưng không nhìn thấy gì cả.

"Mau nhìn kia!"

Mọi ánh mắt đều dồn lên người Nhã Lan, Lãnh Mạc Nguyên thờ phào nhẹ nhõm.

Nhã Lan tùy tiện quơ tay, cơ thể cô còn quá yếu, không còn cách nào nhúc nhích. Đột nhiên, cô sờ thấy bàn tay ai đó chủ động đưa lại phía cô. Bàn tay này rất to, rất ấm, là của anh Kiên Vỹ sao?

"Anh Kiên Vỹ?"

Cô dò hỏi, bàn tay kia lập tức thu lại, cô nghe thấy giọng nói của Lãnh Mạc Nguyên. "Cố gắng trị bệnh."

Lãnh Mạc Nguyên? Nhã Lan kinh ngạc, từ khi nào cô lại trở về nhà họ Lãnh?

"Cô Quốc, tốt quá rồi." Giọng nói vừa chút xa lạ vừa chút quen thuộc vang lên, Nhã Lan mở to đôi mắt nhìn về phía đối phương.

"Là tôi, Uy Vỹ Thiên, cô còn nhớ tôi không?"

Uy Vỹ Thiên chân thành nhắc cô, Nhã Lan nhớ ra cậu ta. "Chào anh, đây là đâu?"

Cô muốn xác nhận một chút.

"Tất nhiên là nhà họ Lãnh rồi. Có điều cô yên tâm, mọi thứ ở đây đều rất đầy đủ, tôi sẽ lập tức làm phẫu thuật, lấy cục máu trong đầu cô ra, không lâu nữa mắt cô sẽ sáng trở lại."

Điều Nhã Lan quan tâm không phải là chuyện này, cô vội vàng muốn biết tin tức về Thành Kiên Vỹ. "Anh có gặp Thành Kiên Vỹ không?" Cô chỉ có thể thử vận may, Uy Vỹ Thiên và Lãnh Mạc Nguyên là bạn bè tốt, anh nhất định sẽ nói sự tình của mình.

"Ừ." Thành Kiên Vỹ đang ở trong bệnh viện, mặc dù Lãnh Mạc Nguyên không nói rõ quan hệ của bọn họ, nhưng nhìn biểu cảm của Thành Kiên Vỹ, giống như người bị mắc nợ mấy ngàn tỷ, là có thể biết quan hệ hai người họ bất thường thế nào. "Cậu ta bị thương khá nặng."

"Anh ấy bị thương sao?" Lãnh Mạc Nguyên lại làm gì anh ấy?

"Đúng vậy." Uy Vỹ Thiên thành thật trả lời. Trước mắt anh là một người con gái xinh đẹp động lòng người, cũng vô cùng đáng thương, tình trường cao tay khiến anh không thể trả lời lừa dối được.

Nhất định là do Lãnh Mạc Nguyên làm! "Anh ấy bây giờ đang ở đâu? Tôi muốn đi gặp anh ấy Anh Kiên Vỹ là vì cô mà bị thương, Nhã Lan vội vàng muốn đi gặp anh ta, xác thực tình hình của anh ấy.

"Cái này, không được!" Lãnh Mạc Nguyên nhất định sẽ không đồng ý, Uy Vỹ Thiên nhún vai làm biểu cảm bất lực.

"Tôi muốn đu thăm anh ấy, anh nghe rõ chưa?" Sự tỉnh táo khiến cô tức giận, cô bỏ chiếc chăn trên giường ra, bước xuống giường muốn bỏ đi.

"Ừm, chúa ơi, cô phải cẩn thận." Hành động bất ngờ khiến Uy Vỹ Thiên trở tay không kịp, hai nhân viên y tá liền lập tức tới giúp mới ngăn cản được sự kích động của Nhã Lan. Cô không ngừng giãy giụa, nhổ hết ống tiêm trên tay, âm ỉ đòi tìm Lãnh Mạc Nguyên tính sổ, đòi đi gặp Thành Kiên Vỹ.

Uy Vỹ Thiên bắt đầu đi phải cho cô một liều thuốc an thần.

"Cô ấy sao rồi?"

Lãnh Mạc Nguyên uống hết ly rượu vang trong một hơi, ném ánh nhìn về phía Uy Vỹ Thiên.

"Cô ấy khẳng khái đòi đi gặp cậu, muốn xác nhận sự an toàn của Thành Kiên Vỹ, từ chối việc uống thuốc, từ chối phẫu thuật. Nếu cứ tiếp tục thế này, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến bệnh tình của cô ấy."

"Ý của cậu là bảo tôi đưa cô ấy đi gặp người đàn ông kia sao?" Tay anh siết chặt lại, chiếc ly trong lòng bàn tay vỡ nát. Ánh mắt Lãnh Mạc Nguyên dường như muốn giết người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Động viên

"Ừ, đương nhiên không phải rồi, chỉ là vết thương của cô ấy không thể kéo dài thời gian được." Uy Vỹ Thiên vội vàng lui về một khoảng cách an toàn, tránh cho anh đột nhiên tức giận lại xem mình như Quắc Nhã Lan mà bóp chết. Hất hất mái tóc dài ngang vai của mình, lấy điện thoại ra, biểu cảm ngổ nghịch: "Hi, người đẹp, dạo này có khỏe không? Ừ, khá cô đơn, vẫn còn sợ hãi, qua đây với anh đi, anh cần sự an ủi của em."

"Chẳng lẽ cậu không thể quan tâm chút chuyện gì khác ngoại trừ phụ nữ sao?" Lãnh Mạc Nguyên đứng đối diện rất bất mãn với hành động của hắn, gào lên.

"Ừ, có cậu ta ở với cậu là được rồi." Lấy lý chỉ về phía Ôn Minh Thiên đang đi về phía này, hắn quyết định nhanh chóng chạy đi. Nữ thi bướng bỉnh, nam thi ngang tàn, hắn không thể trên gheo ai trong ai người này được.

Ôn Minh Thiên cũng chú ý đến hai người, đi thẳng qua đó, trong tay cầm một chiếc cặp công văn rất to, xem ra là có chuyện muốn nói.

Uy Vỹ Thiên cảm thông vỗ vai anh: "Chúc hai người vui vẻ!"

"Có chuyện gì thế?" Anh đổi một cái ly mới, rót đầy rượu vang rồi đưa lên miệng nốc mấy ngụm.

"Đã làm xong việc rồi." Đưa mấy tờ tài liệu qua, Ôn Minh Thiên ngồi xuống chỗ Uy Vỹ Thiên vừa ngồi, "Tất cả cổ đông đều đã đồng ý hết, đây là giấy chuyển nhượng."

"Ừ, hai ngày nữa đến chỗ Thím Liễu lấy di chúc về đây."

"Anh không đích thân đi lấy ư?"

"Không, cậu đi đi." Lãnh Mạc Nguyên ngẫm nghĩ, vẫn nên giao nhiệm vụ này cho Ôn Minh Thiên thì hơn.

"Những vương quốc mắc nên giải quyết thì phải giải quyết." Ôn Minh Thiên nhắc nhở.

Lãnh Mạc Nguyên gật đầu không nói tiếp nữa. Những vương quốc mắc anh phải giải quyết đâu phải chỉ mình cái này.

"Cứ làm việc đi, tôi còn có chút chuyện." Như nhớ ra chuyện gì đó, anh cầm chiếc áo khoác bị ném trên ghế sofa lên, một mình rời đi. Vài nhân viên lập tức đi theo, đương nhiên còn có cả tài xế riêng Đại Hưng nữa.

“Làm sao để cư xử với phụ nữ?” Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên hỏi, Đại Hưng đang ngồi ở ghế lái hơi ngây người.

“Kìa, ông chủ.” Đại Hưng gãi đầu gãi tai. Lãnh Mạn Nguyên biết ngay cậu ta sẽ không cho anh đáp án phù hợp với thực tế.

Anh phát phát tay, nói: “Thôi vậy, cậu cũng không hiểu đâu.”

“Tôi đúng là không hiểu, nhưng ông chủ này, anh nên dịu dàng hơn với cô Quắc.” Đại Hưng lấy can đảm nói: “Mẹ tôi nói, phụ nữ chính là bông hoa được nâng niu trong lòng bàn tay, phải quan tâm tưới nước mới không bị héo tàn. Cô Quắc lại là bông hoa xinh đẹp hơn hẳn, phải đặc biệt trân trọng yêu thương mới được.”

“Mẹ nào của cậu?” Đại Hưng luôn tỏ ra là một người thật thà chất phác, không ngờ mẹ cậu ta là người có trình độ như vậy. Lãnh Mạn Nguyên nhận được sự chỉ bảo, đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc.

“À, là mẹ nuôi, thím Liễu.” Đại Hưng nhỏ giọng đáp. Biết mối quan hệ kì lạ giữa Lãnh Mạn Nguyên và thím Liễu, bình thường mọi người đều không dám nhắc đến bà trước mặt anh. Đại Hưng từ nhỏ đã không còn cha mẹ, cậu là do một tay thím Liễu nuôi lớn, từ nhỏ đã gọi bà là mẹ nuôi.

Là bà ư? Lãnh Mạn Nguyên dựa lưng vào ghế.

“Ông chủ, mẹ nuôi tôi là người tốt, bà cả đời không kết hôn là để chờ đợi người bà yêu. Thật ra bà cũng rất quan tâm ông chủ, vẫn luôn mong anh có thể làm lành với cô Quắc. Ông chủ, anh nên mở rộng trái tim để đón nhận người yêu anh và người anh yêu.”

Đại Hưng lau mồ hôi chảy đầy trán, nhìn lên Lãnh Mạn Nguyên. Lần đầu tiên nói chuyện nhiều như vậy với ông chủ, lại còn là khuyên nhủ nữa chứ, chỉ mong rằng ông chủ sẽ không tức giận.

“Ừ.” Lãnh Mạn Nguyên không những không tức giận mà còn như thể đã ngộ ra được điều gì đó. Thật là kì diệu quá! Phải chăng đúng như lời mẹ nuôi đã từng nói, sự xuất hiện của cô Quắc đã khiến ông chủ thay đổi ít nhiều?

Đại Hưng tăng ga chạy thẳng về phía nhà họ Lãnh.

“Bây giờ Nhã Lan đang ngủ, cả ngày hôm nay cô ấy cứ làm ầm lên muốn đi tìm cậu, cũng không chịu phối hợp điều trị với cậu Uy. Cậu Uy mong cậu có thể ổn định tâm trạng của cô ấy, nhanh chóng tiến hành phẫu thuật.”

Mấy ngày nay không biết Dur Hồng Mai bận rộn chuyện gì mà suốt ngày không về nhà. Thím Liễu chủ động nhận việc chăm sóc Nhã Lan.

Bà đứng ở trên hành lang, nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Anh gật đầu, đứng bên ngoài chiếc cửa mở một nửa có thể nhìn thấy tình hình bên trong. Nhã Lan nằm trên giường không hề động đậy.

Thím Liễu nhìn vào trong theo ánh mắt của anh, lòng thầm than thở. Rõ ràng là đôi bên yêu nhau nhưng lại cứ giằng vò lẫn nhau. Đến bao giờ đôi tình nhân này mới có thể hiểu được lòng mình đây.

Đáng tiếc bà không thể giúp được gì. Bà lắc đầu, dáng vẻ bất lực đi xuống dưới lầu.

“Đợi đã.” Ánh mắt đang nhìn Nhã Lan của Lãnh Mạn Nguyên chuyển sang nhìn khuôn mặt thím Liễu, phút chốc có chút mất tự nhiên: “Cảm ơn.”

Đây là lần đầu tiên anh đối xử với bà lễ độ như vậy kể từ khi bà vào nhà họ Lãnh. Nước mắt đọng đầy khóe mắt, bà nhanh chóng xoay người đi, không để Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy: “Đối xử tốt với Nhã Lan nhé, cô ấy là một cô gái tốt.”

“Ừ.”

Lần đầu tiên anh cảm thấy, mình là một cậu con trai, còn bà, lại là người mẹ hiền.

Tạm biệt thím Liễu xong, anh nhẹ nhàng đi vào phòng, nhìn chăm chú vào người nằm trên giường không rời mắt. Khuôn mặt cô ấy trắng bệch, trắng đến nỗi chẳng khác là bao so với drap trải giường. Đôi mắt to xinh đẹp của cô nhắm nghiền, tạo thành một vòng cung đẹp đẽ, hệt như người đẹp ngủ trong rừng trong câu chuyện cổ tích, chỉ là, khóe mắt cô vẫn còn vương vệt nước mắt cho thấy cô đã từng khóc.

Chuyện gì khiến cô đau buồn đến vậy?

Cô ngủ không hề yên giấc, đôi lông mày nhíu chặt như không có điều khúc mắc không thể giải quyết, đồn nén trên vầng trán xinh đẹp, lông mi dài cong vút còn vương giọt nước mắt lấp lánh, trong mơ vẫn còn khóc thút thít.

“Nhã Lan.” Anh nhỏ giọng gọi, nắm lấy đôi tay nhỏ bé mềm mại của cô. Tay cô rất nhỏ, nhỏ đến mức không to bằng một nắm tay, làn da trắng nõn gầy như trong suốt, bày ra một vẻ đẹp bệnh tật.

Ngón tay thon dài lạnh lẽo không chút hơi ấm.

“Em an toàn rồi, không cần phải sợ nữa đâu.” Tay anh nắm trọn lấy bàn tay ngọc ngà của cô, truyền cho cô hơi ấm của sự an toàn. Lông mày Nhã Lan

dần dần ra, cô không khóc thút thít nữa, bình yên ngủ say.

Cởi áo khoác ngoài ra, Lãnh Mạn Nguyên ôm cơ thể nhỏ bé vào lòng. Cô gầy đi rất nhiều, vòng eo vốn đã nhỏ nhắn nay còn mảnh khảnh hơn, một tay anh có thể nắm trọn cả hai cánh tay cô, ngoài cổ áo ngủ, xương quai xanh lộ ra, cổ cô mảnh khảnh, cả người gầy yếu như cành liễu.

Mái tóc dài mượt như tơ buông xõa sau lưng tỏa ra hương thơm dịu dịu. Cầm lọ tóc bên tay khẽ ngửi, anh vô cùng nhớ nhưng mùi hương này.

Cơ thể nhỏ bé trong lòng anh hơi nhúc nhích tìm một vị trí thoải mái hơn rồi tiếp tục ngủ say.

Nếu cô có thể giống như thế này, không còn ác cảm khi nhìn thấy anh nữa thì tốt biết bao.

Anh ôm cô chặt hơn, muốn vùi cô vào lòng mình.

“A...”

Người trong lòng rên lên một tiếng khó chịu, anh mới bất ngờ nhận ra sự thất thố của mình. Dùng tư thế thoải mái nhất ôm cô vào lòng, hai người dựa sát vào nhau, hòa thành một thể.

Tối qua cô nằm mơ một giấc mơ dài!

Cô mơ thấy một tên ngốc cứ chảy nước miếng kêu “đẹp, đẹp”, hấn hoa tay múa chân chạy lại gần cô, muốn hôn lên má cô, cô cố gắng giãy dụa, trốn tới trốn lui không muốn hấn ta chạm vào mình.

“Phụ nữ không còn trinh thì có gì đáng giá cơ chứ!” Mẹ của tên ngốc nói.

Cơ thể bà ta đồ sộ, sai bước chạy lại. Bà ta to khỏe, dễ dàng nhấc bổng cô lên: “Con trai, cô ta là của con đấy.”

“Không, không, không...” Cô không chịu khuất phục.

“Nào, để ta kiểm tra thân thể cô nào.” Người phụ nữ ném cô lên giường, kéo quần cô xuống ngay trước mặt tên ngốc kia. Tên ngốc vui mừng đi lại phía này, vụng về vụng vạy hai tay hết một chú gấu trúc tìm thấy đồ ăn ngon vậy.

Ai sẽ đến cứu tôi? Người phụ nữ xem xong thì quay lại cười với con trai của bà ta, cất tiếng gọi: “Con trai, qua đây ngủ với vợ con đi!”

Không được, tôi không thể gả cho người đàn ông như thế này được. Cứu tôi với! Cô dùng hết sức mà vẫn không thể hét ra tiếng. Cô bị mất tiếng rồi!

Một đôi tay ấm áp nắm lấy cô, cứu cô khỏi tay người phụ nữ kia. “Nhã Lan, em an toàn rồi.” Là ai đang thì thầm bên tai cô? Không thấy người phụ nữ kia đâu nữa, tên ngốc cũng biến mất rồi. Cô được một đôi tay rộng lớn ôm vào lòng ngực dày rộng ấm áp.

Cô không nhìn rõ người cứu cô là ai, nhưng lại cảm thấy một sự ấm áp và an toàn từ trước đến nay chưa từng có. Trái tim bất an của cô dần lắng xuống, bình yên dựa sát vào người bên cạnh, dần ngủ say.

Một đêm ngon giấc. Bầu không khí trong lành chạm vào làn da mềm mại của cô, đánh thức người đang say giấc là cô. Nhã Lan mở mắt, vẫn là một khoảng không tối đen. Cô nhớ ra rồi, đôi mắt cô vẫn chưa được chữa khỏi.

Chắc là sáng rồi, bầu không khí trong lành đến mức có thể động cả sương. Nhã Lan giờ tay sờ. Rõ ràng cô nhớ có người ôm cô cả đêm, vỗ về cô, nhưng bên cạnh lại trống rỗng, chẳng lẽ đều là mơ hết sao?

Cửa bị mở ra, một cơn gió mát lạnh tràn vào. Tiếng bước chân khe khẽ nói cho cô biết, có người tiến vào.

“Là thím Liễu ư?” Cô gọi.

Không có ai lên tiếng. Người nọ đứng yên tại chỗ không bước lên nữa.

“Thím Liễu, sáng rồi ư? Không khí thật trong lành.” Cô cố gắng mỉm cười để mình nhìn có vẻ có sức sống hơn một chút.

“Là anh.” Giọng nam rất dễ nghe. Nhã Lan rõ ràng hơi kinh ngạc. Cô vĩnh viễn không quên giọng nói này – Lãnh Mạn Nguyên.

Nhã Lan xoay mặt đi. Mặc dù không nhìn thấy nhưng cô vẫn muốn dùng hành động để thể hiện sự quyết liệt của mình với anh.

Tiếng bước chân rất nhẹ nhàng lại gần. Kí ức không vui kích thích thần kinh của cô, cô không ngừng lui về phía sau mong tìm được một góc an toàn.

“Vì sao?” Lãnh Mạn Nguyên bị hành động của Nhã Lan làm tổn thương. Anh hỏi.

Nhã Lan hiểu ý của anh. Cô dựa cơ thể nhỏ bé của mình vào đầu giường, cố gắng thẳng lưng lên: “Lãnh Mạn Nguyên, anh đối xử với tôi như thế nào cũng được, nhưng anh tha cho Thành Kiên Vỹ đi, anh ấy vô tội.”

Lại là Thành Kiên Vỹ! Lãnh Mạn Nguyên nắm chặt tay, hận không thể đâm cô hai cái. Giữa bọn họ, ngoại trừ Thành Kiên Vỹ ra, chẳng lẽ không còn đề

tài gì để nói nữa hay sao?

“Vi sao tôi lại phải tha?” Anh cố gắng không chế con giận, giọng nói lạnh lùng, giả vờ không quan tâm nói, nhưng khuôn mặt anh đã trở nên tái nhợt, sự phần nộ ngập tràn đôi mắt.

Đáng tiếc, Nhã Lan không thấy gì cả.

“Vi sao anh lại không chịu buông tha? Anh phải người đuổi theo chúng tôi, ám sát chúng tôi, như vậy còn chưa đủ ư? Bây giờ tôi đã về rồi, anh muốn chém muốn giết gì thì tùy!”

“Tôi không có.” Anh bình tĩnh trả lời.

“Không có cái gì?” Nhã Lan xem sự phủ nhận của anh là sự vô nghĩa. Cô chế giễu anh: “Làm còn không dám nhận, giả dối!” Cô phì nhả, vô cùng kinh thường anh.

“Tôi đã nói rồi, tôi không có.” Anh tìm một chỗ ngồi xuống, nếu cứ tiếp tục giằng co như thế này, anh không dám chắc mình có bị cô bức điên đến mức đi giết người hay không.

“Vậy thì chứng minh cho tôi thấy đi.” Cô chuyển chủ đề: “Nếu anh không làm thế thì thả Thành Kiên Vỹ ra đi.”

“Em phải làm phẫu thuật, nếu em phối hợp thì tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện thả anh ta.”

“Không, anh thả anh ấy rồi tôi mới nghĩ đến chuyện làm phẫu thuật.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Sự thảm bại của dư hồng mai

Cô nương binh nói.

“Việc này không do em quyết định!” Người phụ nữ này thật quá cố chấp, chẳng lẽ cô không biết nếu không lập tức phẫu thuật thì hai mắt cô sẽ bị mù sao?

“Đây là việc của tôi, em có thể lựa chọn không phối hợp!” Nhã Lan kiên quyết.

“Nếu cảm xúc không ổn định thì không thể tiến hành phẫu thuật. Loại phẫu thuật này có mức độ nguy hiểm rất cao, nếu không xử lý tốt thì thậm chí sẽ bị mù vĩnh viễn.” Uy Vỹ Thiên đã từng nói với anh như vậy.

Anh không thể tưởng tượng nổi đôi mắt xinh đẹp này mà vĩnh viễn mất đi ánh sáng sẽ có hậu quả như thế nào.

“Được.”

Anh thỏa mái trả lời.

Tiếng bước xa dần, cửa nặng nề đóng lại. Cơ thể Nhã Lan mềm nhũn, cả người toát mồ hôi lạnh. Vừa nãy là cô đang đánh cược, nếu Lãnh Mạn Nguyên không đồng ý, cô hoàn toàn chẳng có cách nào khác cả.

“Nhã Lan à?” Buổi chiều có người gọi điện thoại đến. Dưới sự dìu dờ của thím Liễu, cô đi đến phòng khách, nghe thấy tiếng của Uyển Nhân.

“Uyển Nhân, cậu đang ở đâu?”

“Chúng tớ sắp lên máy bay rồi. Nhã Lan, anh Kiên Vỹ và tớ quyết định sẽ theo bố mẹ anh ấy đi Úc.”

Vậy ư? Anh Kiên Vỹ được tự do rồi sao? “Cô cũng đi à? Bao giờ thì quay lại?” cô không ngờ un sẽ đuổi theo, trong lòng cô có một loại cảm giác phức tạp không sao xóa nhòa.

“Ừ, không quay về nữa.” Đầu dây bên kia rất ồn ào nhưng Nhã Lan vẫn nghe thấy.

“Anh Kiên Vỹ... vẫn khỏe chứ?” Cô biết, nếu giờ mà không hỏi thì cô sẽ không còn cơ hội nữa.

“Vẫn chưa hoàn toàn bình phục...” Uyển Nhân còn nói điều gì đó nữa nhưng tiếng ồn ào đã át mất tiếng của cô, đầu dây điện thoại bên kia vang lên tiếng phát thanh thúc dục lên máy bay. “Cứ như vậy trước đã, có chuyện gì thì đến Úc rồi nói sau.”

Cúp điện thoại, lòng Nhã Lan thật trống trải. Trong chốc lát, những người bạn thân nhất đều đã rời xa mình, cô cảm thấy cô đơn đến lạ thường.

Kiên Vỹ được thả ra rồi, phải chăng cô cũng nên tiếp nhận phẫu thuật?

“Thím Liễu.” Nhã Lan giơ tay ra, thím Liễu lập tức nắm lấy. “Nói với Lãnh Mạn Nguyên, tôi muốn tiến hành phẫu thuật.”

“Tốt quá, tôi sẽ đi ngay!” Thím Liễu phấn khởi gọi điện thoại cho Lãnh Mạn Nguyên. “Nhã Lan, tổng giám đốc nói chiều nay cậu Uy sẽ đến, cô chuẩn bị chút đi nhé.”

Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì Lý Doanh Doanh âm thầm bước vào. Mấy ngày nay Dư Hồng Mai không ở nhà, cô cũng lười đi dọn dẹp phòng kính trông hoa, không có việc gì thì trang điểm xinh đẹp đi chơi bar.

Dáng vẻ mờ mịt của Nhã Lan khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng. Có phải đầu óc anh Mạn Nguyên có vấn đề rồi không? Người phụ nữ mù như thế này thì có gì để thích cơ chứ. Cô bĩu môi, không thể hiểu nổi vì sao Lãnh Mạn Nguyên lại có tình cảm đặc biệt với người phụ nữ bình thường như vậy.

“Cô ngồi đây trước đã, tôi đi dọn dẹp phòng một chút, chắc hẳn cậu Uy sẽ mang đến rất nhiều dụng cụ đến, phải dành ra nhiều chỗ trống mới được.” Thím Liễu nói rồi dìu Nhã Lan ngồi yên trên ghế sofa trong phòng khách. “Tôi sẽ xuống nhanh thôi, cô ngồi đây hóng gió một lát nhé.”

“Ừm, thím đi đi.” Tâm trạng của Nhã Lan đã tốt hơn rất nhiều. Cô nũng nịu nói tạm biệt thím Liễu.

Lý Doanh Doanh thấy có thời cơ, lại ngồi đối diện trước mặt Nhã Lan.

“Cô là?”

Nhã Lan nghe thấy tiếng bước chân và cả cảm giác không có thiện ý bao vây lấy mình. Cô nhỏ giọng hỏi.

“Chẳng phải cô đã bỏ trốn với Thành Kiên Vỹ rồi sao?” Lý Doanh Doanh đùa giỡn ngón tay. Cô ta cảm thấy tức giận vì Khúc Dương không làm việc chu đáo.

“Chúng tôi không bỏ trốn, có một số việc không thể nói rõ ràng được.” Nhã Lan không muốn giải thích gì về những chuyện này, muốn giải thích thì bắt buộc phải lộ được Dư Hồng Mai ra đây, nếu không thì chỉ phiền phức thêm thôi.

“Hai người lên lút bỏ chạy, không phải cùng nhau bỏ trốn thì là gì?” Lý Doanh Doanh càng bĩu môi ghê hơn, cô ta hừ mũi, hoàn toàn kinh thường cô. “Tôi cảnh cáo cô, đừng hòng lôi kéo sự chú ý của anh Mạn Nguyên, bằng không tôi sẽ khiến cô chết thê thảm!”

“Tôi sẽ không làm thế đâu.” Cô nói vừa như giận dỗi vừa như đồng ý. Khuôn mặt Nhã Lan hơi giận dữ: “Chỉ có điều, không biết cô có bản lĩnh giành lấy sự yêu thương của anh ta hay không.”

Lời cô nói như giáng một cái tát lên mặt Lý Doanh Doanh vậy. Cô ta đứng phắt dậy, gay gắt nói: “Anh Mạn Nguyên yêu tôi nhất, ai cũng không thể cướp anh ấy đi!”

Tự cho là đúng!

Nhã Lan gật đầu. Người phụ nữ tự cao này đã đề cao mình như thế, thôi thì tạm thời để cô ta thỏa mãn vậy.

“Đợi đó mà xem, tôi sẽ bảo anh Mạn Nguyên đuổi cô ra ngoài.” Lý Doanh Doanh nói xong thì thở hồng hộc giận dữ rồi khỏi nhà họ Lãnh.

“Sao vậy?” Thím Liễu vội vàng chạy xuống. Bà nghe thấy dưới nhà có tiếng cãi cọ, sợ Nhã Lan sẽ bị thương nên chẳng quan tâm mình chưa dọn dẹp xong mà chạy xuống xem có chuyện gì. “Là cô Lý ư?”

“Ừ.” Nhã Lan hờ hững gật đầu.

“Từ bao giờ cô ta trở nên hung dữ như thế nhỉ?” Thím Liễu hơi ngạc nhiên nhìn dáng vẻ thờ hồng hộc của cô ta. Quãng thời gian ở lại nhà họ Lãnh, cô ta dịu dàng như một chú mèo, đối xử với ai cũng rất nhã nhặn ôn hòa. “Chẳng lẽ cô ta giả vờ ư?” Bà đoán.

“Lần này thì không phải giả vờ đâu.” Cô đã biết những tính cách mà Lý Doanh Doanh cố tình che giấu này từ lâu rồi.

“Quả nhiên là vậy.” Thím Liễu như chợt hiểu ra.

“Thím Liễu, tôi muốn đi bệnh viện làm phẫu thuật.” Cô kiên quyết nói. Dư Hồng Mai và Lý Doanh Doanh xem cô như kẻ thù, còn phải thường xuyên đối mặt với Lãnh Mạn Nguyên nắng mưa thất thường nữa, cô đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

“Ừ, cũng được, điều kiện ở bên đó cũng tốt hơn. Cô đi nghỉ ngơi chút đi nhé, lát nữa tôi sẽ gọi điện nói cho tổng giám đốc sau.”

“Ừm.” Nhờ thím Liễu dìu đỡ, cô men theo cầu thang đi lên lầu.

Dư Hồng Mai mất tích mấy ngày cuối cùng cũng trở về rồi. Khuôn mặt bà ta còn u ám nghiêm khắc hơn mấy ngày trước nữa, không thèm để ý đến đám

người làm, thậm chí cũng lạnh lùng với cả khách quý của bà ta là Lý Doanh Doanh nữa.

Không ai biết quãng thời gian này bà ta đã đi đâu, đương nhiên, ngoại trừ Lý Doanh Doanh ra thì cũng chỉ có rất ít người để ý đến chuyện này. Ngồi trên sofa trên phòng khách, tay bà cầm một tập tài liệu, chốc chốc lại uống một ngụm trà lại mà mình yêu thích nhất.

Tối nay bà phải đợi Lãnh Mạn Nguyên. Đứa con trai không nghe lời này đã bao lần làm việc mà không quan tâm đến cảm nhận của bà, nó đã khiến bà hoàn toàn tức giận rồi. Bà quyết định lợi dụng quyền lực mà Lãnh Sĩ Hương để lại cho bà trước khi chết, khống chế con trai lần nữa, đạt được mục đích chiến thắng Lãnh Mạn Nguyên.

Có lẽ xuất phát từ sự áy náy với bà nên Lãnh Sĩ Hương không hiểu sao lại để lại di chúc quy định, nếu trước ba mươi tuổi mà Lãnh Mạn Nguyên vẫn chưa cưới vợ sinh con thì bà có quyền lấy lại quyền lực tổng giám đốc, cách chức tổng giám đốc của Lãnh Mạn Nguyên. Về điểm này, trước mắt bà ta đành chịu bó tay.

Tuy nhiên, có một điều vô cùng có lợi cho bà ta, đó là trước khi chết, Lãnh Sĩ Hương đã đưa cho bà ta hai mươi phần trăm cổ phần, bây giờ bà ta đã thuyết phục được các đại cổ đông cùng liên kết với nhau để phản đối Lãnh Mạn Nguyên, cách chức tổng giám đốc và hủy bỏ quyền quản lý tập đoàn Thiên Ôn của anh. Trong tay bà đang cầm giấy đồng ý cách chức và bổ nhiệm vị trí tổng giám đốc mới, tên của các đại cổ đông đều đã kí lên hết rồi.

Đứng trước lợi ích, ai mà không lựa chọn khuất phục cơ chứ? Dưới sức hấp dẫn về lợi nhuận cao của bà ta, Lãnh Mạn Nguyên sẽ nhanh chóng biết cái gì gọi là thất bại. Dư Hồng Mai vô cùng trông mong có thể nhanh chóng nhìn thấy dáng vẻ thảm hại cầu xin tha thứ của con trai ruột của mình. Cho dù là con trai cũng không được phép xảy ra việc phản đối bà ta, đây chính là tính cách của bà.

Kim giờ chỉ hai giờ sáng, Lãnh Mạn Nguyên ngà ngà say, từ bên ngoài trở về nhà. Anh kéo cà vạt, tiện tay ném áo khoác lên ghế sofa, chỉ hờ hững liếc nhìn Dư Hồng Mai một cái.

“Đứng lại.” Lãnh Mạn Nguyên cố ý làm lơ khiến bà ta rất bất mãn, khuôn mặt càng tức giận hơn.

Lãnh Mạn Nguyên đi được vài bước. Anh dừng lại trước cầu thang bộ nhưng không quay đầu.

Được rồi, anh không lại đây thì bà đi qua vậy. Nghĩ đến việc con trai sắp bị thất bại, tâm trạng của bà khá hơn một chút. Bà đứng dậy, vuốt thẳng bộ quần áo đắt tiền trên người, đi đến trước mặt Lãnh Mạn Nguyên, cách anh khoảng gần nửa mét.

“Thư kí của con không nói với con là mẹ tìm con sao?”

“Vậy thì đã sao cơ chứ? Chẳng phải tôi đã về rồi sao?”

Câu trả lời của Lãnh Mạn Nguyên rất lạnh lùng, không hề giống như đang nói chuyện với mẹ mà giống như đang nói chuyện với người dưng hơn.

Hít thở sâu vài lần, Dư Hồng Mai lại nén xuống sự giận dữ cuộn cuộn trong lòng. Bà quyết định tối nay sẽ dùng tư thế của kẻ chiến thắng để đáp trả anh.

“Được rồi, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện không?”

“Không cần đâu, có chuyện gì thì nói mau đi, tôi rất bận.”

“Cũng được.” Dư Hồng Mai xoay người lại, cầm tập tài liệu mình đã giữ đi giữ lại nhiều lần trên bàn: “Ngày mai mẹ muốn mở đại hội cổ đông.”

Lãnh Mạn Nguyên hờ hững cầm lấy tập tài liệu, chỉ liếc sơ qua rồi trả trở lại.

“Con không thấy kinh ngạc sao?” Sự tự tin của Dư Hồng Mai dần tan rã. Bà không ngờ Lãnh Mạn Nguyên lại bình tĩnh đến vậy, hoàn toàn vượt qua dự đoán của bà.

“Tôi cần phải ngạc nhiên sao?” Dáng vẻ Lãnh Mạn Nguyên hoàn toàn vô tội.

“Chẳng lẽ con không biết mục đích mẹ triệu tập đại hội cổ đông ư?”

“Biết.” Anh trả lời rất dứt khoát.

“Con không hề lo lắng chút nào sao?” Dư Hồng Mai hoàn toàn không đoán ra được suy nghĩ của con trai. Bà hơi hoang mang.

“Không hề, ngược lại là bà, nhất định sẽ rất buồn đấy.”

“Vì sao?” Một dự cảm không lành bao trùm lấy bà. Dư Hồng Mai có cảm giác không ổn, thậm chí môi bà còn bắt đầu run rẩy.

“Thứ này, chẳng qua là một tờ giấy bỏ đi mà thôi.” Dùng ánh mắt chỉ vào tập tài liệu trong tay bà rồi Lãnh Mạn Nguyên dõng bước lên lầu.

“Con có ý gì!” Sức tự chủ của Dư Hồng Mai hoàn toàn biến mất. Bà ta hét lên, cơ thịt trên mặt hơi giật giật, có thể thấy bà ta vô cùng kích động.

“Bây giờ công ti chúng ta, ngoại trừ bà ra thì không còn cổ đông nào khác nữa. Ngày mai Ưông Minh Thiên sẽ đưa giấy chuyển nhượng cổ phần cho bà, điều này cũng có nghĩa là, bà không những không có quyền mở đại hội cổ đông, mà còn theo căn cứ vào di chúc, nếu tôi có tám mươi phần trăm cổ

phần thì tôi có quyền quản lý kinh doanh của Thiên Ôn vĩnh viễn.”

“Mày nói dối, trên di chúc hoàn toàn không có chuyện đó!” Dur Hồng Mai vò nát tờ giấy trong tay mình, mắt bùng cháy lửa giận. Bà ta vừa kinh ngạc vừa suốt ruột vừa tức giận. Chẳng lẽ lần này con trai lại chơi mình một vỏ nữa sao?

“Bản di chúc của bà chỉ là một phần thôi, còn có một bản phụ lục di chúc trong tay thím Liễu nữa, tôi qua bà ấy đã đưa cho tôi, trên đó đã viết như vậy.”

“Đó nhất định là giả!” Bà ta chẳng thèm nghĩ ngợi mà hét lên. “Con tiện nhân Liễu Hàn Thiên kia không muốn tao sống yên ổn đây mà!”

“Uông Minh Thiên sẽ đưa đến, bà có thể tự xem, có luật sư kí tên, đi phòng công chứng chứng thực nữa, là bố tự viết tay.”

“Không thể nào...” Bầu trời của Dur Hồng Mai như sụp đổ, bà ta loạng choạng đi về phía sofa, dường như chỉ cần một ngọn gió cũng có thể khiến bà ta gục ngã. Tập tài liệu mà bà ta dùng hết mọi cách, chạy đôn chạy đáo để có được lại là một tờ giấy bỏ đi, càng đáng hận hơn là, đến tận khi chết Lãnh Sĩ Hương còn muốn chơi bà ta một vỏ. Cuộc chiến kéo dài đằng đẳng này, bà ta kết thúc hoàn toàn thảm bại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Tình yêu là thuốc độc

Thua thê thảm quá.

Nhưng thất bại dường như vẫn chưa kết thúc hoàn toàn. Lãnh Mạn Nguyên xoay người lại, lục lọi trong túi quần tây lấy ra một bản thỏa thuận.

“Bà biết không, bà đã không còn chỗ đứng trong Thiên Ôn nữa rồi, ngay cả quyền lên tiếng cũng không có. Hai mươi phần trăm cổ phần của bà chẳng khác gì vật trang trí cả, tôi có thể đổi tên công ti, xóa bỏ cổ phần của bà bất cứ lúc nào, vì vậy, việc bà nên nghĩ ngợi lúc này là đường lui của bà đây.”

“Mày có ý gì?” Lung Dur Hồng Mai cứng ngắc. Bà vội vàng quay đầu, ý chí chiến đấu đã hồi phục được một ít.

“Đây là giấy chuyển nhượng cổ phần, giá cả tôi đưa ra chắc chắn rất hợp lý, bà kí tên đi. Đi nước ngoài, tìm một nơi yên tĩnh mà ở, tìm một người bà yêu và cũng yêu bà mà sống qua ngày, quên thù hận với bố đi.”

Lúc anh nói những lời này, giọng nói anh hơi run rẩy, mặc dù chỉ một chút mà thôi.

Dur Hồng Mai dờ dẫm cầm lấy tờ giấy chuyển nhượng. Bà vẫn không tin mình lại thua nhanh đến thế. “Tao sẽ không kí đâu.”

“Tôi nghĩ, ngày mai lúc mà Uông Minh Thiên đưa thứ mà bà muốn xem đến, bà nhất định sẽ thay đổi suy nghĩ này đây. Suy nghĩ cẩn thận đi.”

Như thế này đâu phải là hành động đối xử với mẹ mình, rõ ràng chính là đánh nhau với kẻ thù thì có. Nhã Lan mò mẫm đi xuống lầu uống nước trong bóng tối nghe thấy rõ ràng cuộc đối thoại giữa hai người. Cô chẳng còn muốn uống nước nữa, lần mò định trở về phòng.

Một bàn tay to nắm lấy cánh tay cô, chuẩn bị dẫn đường cho cô đi.

“Bỏ cái tay dơ bẩn của anh ra!”

Cô đang tức giận, tức giận Lãnh Mạn Nguyên lại có thể dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy với mẹ ruột của mình.

“Tôi dìu em về phòng.”

Anh không những không buông tay mà thậm chí còn kéo cô vào lòng. Cô ngửi thấy hỗn hợp mùi rượu trộn lẫn mùi nước hoa trên người anh, cô ác cảm đến mức không ngừng nôn ói. Không phải cô không thích mùi này, chỉ là sự thù hận của Lãnh Mạn Nguyên khiến cô cảm thấy vô cùng ác cảm với tất cả những thứ thuộc về anh.

Cô không chịu phơi hợp mà phản kháng, muốn vùng ra khỏi sự khống chế của anh.

Cơ thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, hai chân nhấc khỏi mặt đất, lúc này cô mới nhận ra mình bị bế xốc lên rồi.

“Bỏ tôi xuống, cái tên ác quỷ này.”

Mông chạm vào chiếc giường bông mềm mại, Nhã Lan nhanh chóng rời khỏi cơ thể kia, rụt lại trốn vào phía trong, đến khi sống lưng dán chặt vào đầu giường.

“Trong lòng em tôi vĩnh viễn là ác quỷ sao?” Nếu là trên thương trường, có người dám gọi anh như vậy thì anh sẽ rất vui vẻ. Tuy nhiên, hai chữ “ác quỷ”

nói ra từ miệng cô lại khiến anh cảm thấy hơi tổn thương.

“Đúng vậy, anh chính là ác quỷ. Một ác quỷ ngay cả mẹ đẻ của mình cũng không tha.”

“Em nghe thấy hết rồi à?” Giọng Lãnh Mạn Nguyên hơi trầm xuống, xen lẫn sự không vui.

“Nghe thấy thì đã sao cơ chứ? Xem như hôm nay tôi đã nhìn thấu anh hoàn toàn rồi!”

“Em hiểu về tôi được bao nhiêu? Trước đây, bây giờ?”

“Đủ nhiều rồi, anh vĩnh viễn là một tên cảm thú không có nhân tính!” Nhã Lan dùng lời nói mà mình cho rằng có lực sát thương lớn nhất để lên án Lãnh Mạn Nguyên.

“Đúng, tôi là cảm thú, vì vậy em có biết không? Nếu tôi không ăn thịt con người thì con người sẽ muốn ăn thịt tôi!”

Tay anh hơi siết chặt, bàn tay cô bị bàn tay to lớn của Lãnh Mạn Nguyên cầm chặt cứng, lực tay của anh càng ngày càng lớn, cô đau đến mức không ngừng cắn răng, suýt chút nữa đã hét lên.

“Ác... quỷ.” Nhấn nhẹn sự đau đớn vô cùng, cô cất tiếng mắng.

A ha ha ha ha ha.

Tay anh buông ra, tay cô cuối cùng cũng rút ra được. Lãnh Mạn Nguyên điên cuồng cười, đi ra khỏi giường: “Đúng, tôi chính là cảm thú, ác ma, bây giờ em đã hiểu rõ rồi chứ, vì vậy, em không nên trêu chọc tôi, ngoan ngoãn nghe lời đi, nếu không tất cả những người bên cạnh em đều gặp họa đấy!”

Tiếng cửa đóng sầm lại vang lên, Nhã Lan biết Lãnh Mạn Nguyên đã đi rồi. Từ tiếng cười ban nãy của anh, cô chẳng hề nghe thấy chút đắc ý hay vui sướng nào, ngược lại lại cảm thấy sự đau khổ mãnh liệt. Anh rất đau khổ ư? Sau khi mất đi ánh sáng, thính giác của cô vô cùng nhạy bén, cô tin rằng những gì mình nghe thấy chắc chắn không sai.

Nhưng vì sao anh lại đau khổ cơ chứ? Có được tập đoàn thương mại lớn mạnh mà người khác không có, bất kể là lúc nào ở đâu cũng có thể muốn làm gì thì làm, chẳng lẽ như vậy còn chưa thỏa mãn hay sao?

Sáng sớm tinh dậy, trong nhà có người bận tới bận lui, cô nghe thấy tiếng vận chuyển đồ đạc nặng nề.

“Chuyện gì thế?” Lăn mò đi xuống lầu, cô nghe thấy tiếng động trong phòng khách, có người đang ngồi ở đó.

“Tôi phải đi rồi.” Là giọng của Dư Hồng Mai. Điều kì lạ là hôm nay bà ta không nghiêm nghị trách mắng cô quay trở lại, cũng không vênh váo tự đắc si nhục cô. Giọng bà ta rất nhẹ, dường như vừa mới khóc xong.

“Bà vẫn ổn chứ?” Sự thay đổi của bà ta khiến Nhã Lan không quen được. Mặc dù cô biết lý do bà ta rời đi nhưng vẫn cảm thấy buồn cho bà.

“Đương nhiên vẫn ổn.” Dư Hồng Mai vui vì hai mắt cô không thấy gì, không thể nhìn thấy đáng về thảm hại của bà.

“Chào buổi sáng, cô Quắc.” Là tiếng của Ưông Minh Thiên!

À, tối qua Lãnh Mạn Nguyên nói muốn đưa giấy tờ đến cho Dư Hồng Mai xem, quả nhiên cậu đến rồi. Chắc chắn lúc này Dư Hồng Mai rất đau buồn đây.

Cô gật đầu không đáp. Nhã Lan cảm thấy mình nên lên lầu thì tốt hơn.

“Đợi đã.”

Ưông Minh Thiên nói vài câu đơn giản rồi rời đi. Dư Hồng Mai kịp thời gọi cô lại.

“Tôi có thể hỏi cô một câu hỏi không?”

Bà ta muốn hỏi gì nhỉ? Nhã Lan không cần thận suy nghĩ mà gật đầu.

“Một người phạm nhiều sai lầm vì yêu có chấp có bị xem là kẻ xấu hay không?”

Cô vốn tưởng rằng bà ta sẽ hỏi những chuyện liên quan đến cô và Lãnh Mạn Nguyên, thật không ngờ lại đưa cho cô câu hỏi như thế này. Nhã Lan ngẫm nghĩ hồi lâu, cô không biết nên trả lời như thế nào mới khiến Dư Hồng Mai hài lòng. Cuối cùng, cô quyết định đưa ra câu trả lời đúng với suy nghĩ của mình.

“Yêu một người thì phải yêu một cách toàn tâm toàn ý. Tình yêu của bà có thể không có được sự đáp trả, nhưng đó là sự trách nhiệm lớn nhất đối với chính bản thân mình. Quá khứ không thể trở lại, nếu đã làm sai, đã hối lỗi thì phải nhắc nhở chính mình không được tái phạm nữa. Mặc dù người này không thể xem là người tốt, nhưng chỉ cần quay đầu thì cũng có thể có được hạnh phúc.”

Dur Hồng Mai không nói nữa, dường như bà đang suy nghĩ về ý nghĩa trong lời nói của cô.

Cô nhấc chân, tiếp tục bước đi.

“Cô Quắc, mong cô sớm ngày bình phục.” Sau lưng vang lên lời chúc của Dur Hồng Mai.

“Tôi cũng mong bà có thể hạnh phúc vui vẻ.” Xoay người về phía Dur Hồng Mai, cô nở một nụ cười chân thành.

...

Nhã Lan nhanh chóng được sắp xếp ở trong bệnh viện mà Uy Vỹ Thiên mới mở. Cái bệnh viện này được xây dựa lưng vào núi, xung quanh là nước non, hoa thơm chim hót, là một nơi tuyệt vời để dưỡng bệnh, thêm cả danh tiếng là bác sĩ ngoại khoa tốt nhất của hân nên bệnh viện không ngớt người đến chữa bệnh.

Nơi đây chắc chắn là nơi chuyên dành cho những người có tiền. Đến đây chữa bệnh cũng đồng nghĩa với việc phải trả tiền thuốc thang đắt đỏ hơn rất nhiều so với những bệnh viện khác. Tuy nhiên, hiệu quả hoàn toàn vượt qua cả giá tiền.

Nhã Lan được sắp xếp ở trong một căn phòng phía nam nhìn ra hồ nước. Cân nhắc đến việc mắt cô không khỏe lắm nên bệnh viện còn đặc biệt bày một vài chậu hoa trong phòng. Hương hoa thoang thoảng kết hợp với tiếng nước chảy róc rách như bước vào thiên đường.

Thím Liễu cũng cùng đến, mục đích là để thuận tiện cho việc chăm sóc cô. Lãnh Mạn Nguyên ngoài mặt thì vô cùng lạnh nhạt với bà nhưng anh lại rất tin tưởng và ý lại bà, việc này khiến bà cảm thấy rất an ủi.

Lãnh Mạn Nguyên không hề xuất hiện, Nhã Lan cảm thấy rất vui mừng. Cô đã có thành kiến với anh nên hoàn toàn không muốn nhìn thấy anh. Sau một loạt phương pháp kiểm tra, Uy Vỹ Thiên chọn ngày phẫu thuật, đồng thời đích thân anh sẽ phẫu thuật cho cô.

“Tình hình của cô ấy thế nào rồi?” Trong phòng nghỉ cao cấp, Lãnh Mạn Nguyên cảm lý, nhìn Uy Vỹ Thiên đang lười biếng ngồi đối diện mình. Hôm nay anh hẹn hẳn ra đây chính là để nói đến chuyện này.

Hắn ngà ngón đùa nghịch mấy sợi tóc rơi xuống trán. Lúc không làm việc, hắn chính là một tên công tử bột ăn chơi. Nghe thấy Lãnh Mạn Nguyên hỏi, hắn hờ hững thổi một cái, thổi bay mái tóc dài che trước mắt mình: “Giữa hai người có khá nhiều hiểu lầm, phải tìm cơ hội giải thích hết mới được.”

“Không cần thiết!” Lãnh Mạn Nguyên buồn bực ngắt lời hắn. Anh chính là huyền thoại chưa từng thất bại, luôn luôn thuận lợi trên thương trường, có làm việc gì cũng là anh bảo sao người khác nghe vậy, tôn sùng anh như thần thánh, làm gì có chuyện muốn anh phải cúi đầu.

Tuy nhiên, Quắc Nhã Lan chết tiết kia như tảng đá đè nặng trong lòng anh, hể nghĩ đến cô là anh đã cảm thấy bức bối vô cùng, cho dù có đưa vàng bạc châu báu, quần áo đắt tiền đến trước mặt cô thì cô cũng không thèm chớp mắt lấy một cái, còn cười cợt anh nữa, đúng thật là thứ hết thuốc chữa!

Anh nốc một ngụm rượu, tự thuyết phục mình đừng nghĩ đến người phụ nữ ấy nữa.

“Hai người cậu đều quá kiêu ngạo, vì vậy không ngừng làm tổn thương lẫn nhau, kết quả như vậy chỉ có thể ngày càng cách xa nhau hơn thôi.”

Uy Vỹ Thiên nói trúng tim đen kích thích thần kinh của anh, khiến anh sợ hãi một cách kì lạ. Vừa nghĩ đến việc có thể Nhã Lan sẽ rời đi, anh chẳng hề vui mừng chút nào. Anh buồn bực uống liền mấy li rượu, cũng chẳng quan tâm đến người bị mình kéo đến đây là Uy Vỹ Thiên nữa mà đập nát ly rượu, đứng dậy bỏ đi.

“Haiz, tình yêu đúng là thuốc độc mà!” Uy Vỹ Thiên sau lưng tặc lưỡi tiếc nuối, một chai Egri Bikavér Tây Ban Nha quý giá như thế mà bị cậu ta lãng phí mất rồi.

Hắn vừa vui mừng vì từ trước đến nay mình chỉ xem tình yêu như một trò chơi, vừa cảm thấy bất lực với đôi vợ chồng buống bình này.

Cuộc phẫu thuật rất thành công, cục máu đông trong não đã được lấy ra, cơn đau đầu mãi đeo đẳng cô cũng biến mất. Mặc dù vẫn chưa nhìn thấy gì nhưng Nhã Lan đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Trên mắt cô quấn một lớp vải gạc, Uy Vỹ Thiên nói rằng một tuần nữa cô đã có thể nhìn thấy ánh sáng rồi. Đây là việc khiến người ta vui mừng biết bao.

Buổi sáng, mẹ cô sau khi biết tin đã chạy đến. Bởi vì việc cô mất tích, bà ngồi khóc thút thít trước giường một trận. May mà có thím Liễu ở bên an ủi khuyên nhủ nên bà mới miễn cưỡng bình ổn lại cảm xúc.

Thím Liễu biết hai mẹ con có chuyện muốn nói nên tìm một cái cớ rồi đi.

“Mấy người mẹ cả có bắt nạt mẹ không? Công ti của bố hoạt động như thế nào? Anh cả bây giờ đã làm việc tốt hơn trước đây chưa?” Nhã Lan hỏi tỉ mỉ tình hình của mỗi thành viên trong gia đình.

Lưu Thùy Linh sụt sịt, bà thoát ra khỏi sự xúc động và đau buồn ban nãy. Bà ném miếng giấy rách vào thùng rác, xoay cơ thể hơi phát tướng của mình lại rồi nắm lấy tay Nhã Lan.

Đây là thói quen của bà. Lúc nói chuyện với con gái, bà luôn thích nắm lấy tay cô, tuy nhiên, kể từ khi vào nhà họ Quắc, bà không còn làm như vậy nữa.

Nhã Lan vui mừng vì mẹ đột nhiên thân thiết như vậy. Cô ngoan ngoãn tận hưởng sự mát lạnh trong tay mẹ.

“Tốt hơn trước rất nhiều. Lan Lan à, may mà con gả cho một người tốt nên bọn họ cũng không dám bắt nạt mẹ như trước kia nữa. Mẹ cả con thỉnh thoảng vẫn sai khiến mẹ, nhưng bây giờ bố con đã biết bệnh vực mẹ. Công ti của bố đang phát triển thuận lợi. Có Lãnh Mạn Nguyên che chở, rất nhiều công ti lớn đến tìm chúng ta để hợp tác, kinh doanh rất tốt. Nghe bố con nói, ông còn chuẩn bị mở một chi nhánh công ti nữa, anh trai con bây giờ hiểu chuyện hơn nhiều rồi, trước khi làm việc luôn chủ động xin ý kiến của bố con, mọi người đều nói nó đã thay đổi rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Tổ cáo

Lưu Thủy Linh nói không ngớt, vô cùng hào hứng. Mọi chuyện trong nhà đều tốt cả, Nhã Lan cũng thấy yên tâm.

“Tuy nhiên, dạo này chị hai con cứ kì lạ thế nào ấy. Nghe nói mấy ngày trước bị người ta đánh, hỏi bị ai đánh mà nó không nói, còn phải ở viện mấy ngày trời đấy.” Lưu Thủy Linh đột nhiên vô cùng thần bí nói: “Đoán chừng, chắc chắn là nó đắc tội với người có thể lực rồi. Công ti model mà nó đang làm đột nhiên cắt đứt hợp đồng với nó, rất nhiều công ti cũng không dám nhận nó nữa.”

“Vậy chẳng phải bây giờ chị ấy đáng thương lắm ư?”

“Đương nhiên rồi, cả ngày nằm khóc ở nhà, không ai khuyên nhủ được nó, muốn tìm cái chết, nói là không thể làm người mẫu thì chi bằng chết đi cho xong.”

Haiz. Nhã Lan khẽ thở dài. Người chị hai này từ nhỏ đã bắt nạt cô, nay lại gặp khó khăn, đáng ra cô nên thấy vui mừng mới phải, chỉ là tính cách thương người được hình thành từ khi còn nhỏ khiến cô không những không vui mừng mà còn cảm thấy lo lắng cho chị hai nữa.

“Ôi, không nói nữa, không nói nữa.” Thấy mặt con gái xụ xuống, Lưu Thủy Linh biết điều kết thúc đề tài này. “Anh trai con muốn đến thăm con, bố con cũng luôn miệng nói muốn đến thăm con đấy.”

“Nói hai người đừng đến!”

Cô không muốn nhìn thấy bọn họ, nhất là người bố có thể lực của mình. Trước đây, có lẽ cô còn cho rằng bố mình có tài giỏi hơn nữa cũng khó lòng quản lý việc nhà nên mới xử lý mọi việc công bằng, ông hơi quá đáng với mẹ con cô một chút. Kể từ sau khi cô gả cho Lãnh Mạn Nguyên, hành động của bố khiến cô sâu sắc nhận ra, ông cố ý.

Còn về anh trai, anh ấy có thể chín chắn hơn là được rồi, gặp nhau ngược lại càng thêm phiền não.

Bởi vì bệnh nhân cần nghỉ ngơi nên Lưu Thủy Linh không ở lại lâu, bà nhanh chóng rời đi. Nhã Lan nằm một mình trên giường, cảm thấy lo lắng về tình hình của chị hai.

“Cô Quắc, có một cô Trương Thanh An nói muốn gặp cô.” Tiếng nữ hộ sĩ vang lên bên tai. Nhã Lan kinh ngạc, sao cô ta biết mình ở đây, cô ta đến đây làm gì?

Cô gật đầu. Cô ta đã đến rồi thì xem thử xem cô ta muốn làm gì vậy.

Trương Thanh An không hề biết chuyện của Nhã Lan, chẳng qua là Lý Doanh Doanh lẩm chuyên nói cho cô biết mà thôi. Lý Doanh Doanh không hề bỏ đi vì Dư Hồng Mai đã đi mất, cô ta chỉ cẩn thận che giấu bản thân, vừa không để Lãnh Mạn Nguyên phát hiện, vừa có thể khoe khoang trước mặt mọi người rằng mình có thể tự do ra vào nhà họ Lãnh, cùng sống với Lãnh Mạn Nguyên dưới một mái nhà. Việc này khiến bao nhiêu cô gái ghen tị muốn chết!

Đương nhiên, Trương Thanh An cũng là một trong số đó. Nghe Lý Doanh Doanh khoa chân múa tay, phóng đại nói quá về cuộc sống giàu sang trong nhà họ Lãnh, cô ta và những cô gái khác đều thèm thuồng vô cùng, sau đó họ hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đề dò la bí quyết vào được nhà họ Lãnh từ Lý Doanh Doanh, cô ta có ý tiêu một đồng tiền làm một cái thẻ VIP spa cao cấp, mượn cơ hội hai người cùng nhau đi làm đẹp để hỏi han.

“Nhà họ Lãnh rất to, người làm trong nhà suốt ngày chỉ chăm lo cho tôi, bọn họ nói muốn nhanh chóng để tôi làm bà Lãnh đấy.” Lý Doanh Doanh chẳng thèm quan tâm đến mặt mũi mà bịa chuyện bậy bạ.

Trương Thanh An chỉ nghĩ đến cuộc sống tươi đẹp đó là đã chảy nước miếng. Hầu như ngày nào cô cũng nghe thấy mấy lời như thế này của Lý Doanh Doanh, cô vừa cảm thấy buồn bức không yên vì những điều này, nhưng lại như bị nghiện, nhất định phải nghe thấy tiếng Lý Doanh Doanh kể chuyện thì mới yên tâm được.

Tuy nhiên, nói nhiều rồi, Trương Thanh An phát hiện ra, cô ta chưa bao giờ nhắc đến chuyện chung sống với Lãnh Mạn Nguyên.

“Lãnh Mạn Nguyên có đối xử tốt với cô không? Nghe nói Quắc Nhã Lan đã từng mất tích một lần, việc này là thật ư?”

“Cái con mụ chết tiệt đó, tôi hận à ta muốn chết!” Vừa nhắc đến Nhã Lan là Lý Doanh Doanh liền mất đi lý trí, hung ác mắng chửi, ánh mắt cô ta hận không thể ăn sống nuốt tươi Quắc Nhã Lan. “Thật hận không thể khiến cô ta chết ngay lập tức. Đáng tiếc người bà cô đây sai khiến lại hơi kém cỏi nên à mới không chết!”

Lý Doanh Doanh không ý thức được mình bị lừa dối, liên tục nện lên mép giường khiến nhân viên spa không thể không dừng tay. Người thông minh như Trương Thanh An đã đoán ra được manh mối từ lâu. Cô chăm chú lắng nghe, vừa nghe vừa phân tích.

“Con đàn bà đáng ghét đó, tôi cũng muốn cô ta chết quách đi từ lâu rồi. Có một lần tôi thuê một phạm nhân giết người đi giết cô ta, thật không ngờ có người cứu được, đáng ghét thật!” Trương Thanh An biết, muốn moi thông tin từ cô ta, trước tiên mình phải nhử bả cái đã. Cô bịa chuyện.

Lý Doanh Doanh nào biết suy nghĩ của cô, vẫn đắm chìm trong nỗi thù hận của bản thân. “Người phụ nữ này thật là cao số, cũng tại Khúc Dương, làm việc không chắc chắn, ép cô ta rút xuống vách núi rồi mà cũng không đi kiểm tra xem sống chết ra sao, lãng phí mất mấy triệu của tôi!”

Không cần nói thêm nữa, đây chính là con Át chủ bài để Trương Thanh An vùng lên. Trương Thanh An kiên nhẫn đợi làm spa xong thì vội vàng vàng tạm biệt Lý Doanh Doanh.

Cô đến nhà họ Lãnh, cũng đến công ti của Lãnh Mạn Nguyên nhưng đều không có cách nào gặp được Lãnh Mạn Nguyên. Cô tìm đủ mọi cách nghe ngóng thì biết được chuyện Nhã Lan làm phẫu thuật.

Đi thử vận may xem thế nào vậy. Nhưng đáng tiếc vận may của cô ta không tốt lắm, Lãnh Mạn Nguyên không hề xuất hiện. Trương Thanh An quyết định lùi lại tìm cách khác. Cô ta nhạy bén nhận ra Lãnh Mạn Nguyên hoàn toàn không phải đối xử bình thường với Nhã Lan, nếu có thể thắt chặt quan hệ với cô rồi sau này từ từ tiếp cận Lãnh Mạn Nguyên, để anh có ấn tượng tốt với mình cũng rất tốt.

Bỏ gần tìm xa, âm thầm hành động, mặc dù dùng cách này hơi vòng vèo một chút nhưng cũng chỉ còn cách này nữa thôi.

“Ai ui, Nhã Lan à, cô sao thế? Tôi nghe nói cô bị bệnh nên chạy ngay qua đây đây, cô đỡ hơn chút nào chưa?” Cô ta giả vờ quan tâm. Nhã Lan nhún nhún, cô không hề thích người phụ nữ này, luôn cảm thấy cô ta có quá nhiều toan tính, không phải là kẻ mà những người đơn giản như cô có thể kết bạn được.

“Rất khỏe.” Cô chỉ đáp lại hai chữ đơn giản.

“Nhã Lan à, cô bị thương làm tôi buồn lắm đấy.” Cô ta nhò hai giọt nước mắt, nhìn thấy băng gạc trên mắt cô, biết cô không thể nhìn thấy nên cô ta lặng lẽ cất lọ thuốc nhỏ mắt trên tay đi, chỉ giả vờ nói giọng nghẹn ngào.

Thấy cô không hề có phản ứng gì mấy, Trương Thanh An quyết định nói ra mục đích đến ngày hôm nay.

“Nhã Lan, chắc cô không biết ai hại cô lắm như vậy đâu nhì.”

“Ai?”

Trương Thanh An cố làm ra vẻ thần bí đã thu hút được sự chú ý của cô. Chẳng lẽ không phải là Lãnh Mạn Nguyên sao?

“Lý Doanh Doanh đấy.”

“Không thể nào!” Mặc dù Lý Doanh Doanh thỉnh thoảng có giả vờ sau lưng cô, nhưng nhìn dáng vẻ ngây thơ đáng thương của cô ta, cô không tài nào liên tưởng cô ta với kẻ xấu giết người không chớp mắt được.

“Là cô ta thuê một người tên Khúc Dương đi giết cô đấy, cô ta còn kể chuyện Khúc Dương ép các cô rút xuống vách núi nữa.”

“Sao cô biết được?” Cô thật sự đã đổ oan cho Lãnh Mạn Nguyên rồi ư?

“Chính miệng Lý Doanh Doanh nói đấy.”

“Sao cô ta có thể nói những chuyện này cho cô nghe được?” Nhã Lan muốn khẳng định lại lần nữa.

“Cô ta vô ý nói ra, còn bảo là tốn mất mấy chục triệu để thuê tên giết người nữa. Chuyện này có thật hay không, tìm người tên Khúc Dương kia điều tra chút là biết ngay thôi mà.”

“Ồ.”

Nhã Lan không tỏ thái độ, cô đang chìm đắm trong sự kinh ngạc. Việc này không khó giải thích vì sao Lãnh Mạn Nguyên lại đi cứu cô và đưa cô về chữa trị cẩn thận.

Sự hồ hững của cô khiến Trương Thanh An vô cùng thất vọng. Cô ta vốn cho rằng có thể mượn cơ hội này để lật đổ Lý Doanh Doanh, đồng thời có

được sự tin tưởng của cô, nào ngờ...

“Nhã Lan, xin lỗi.”

Cô ta đổi cách khác.

“Trước đây là tôi không tốt, tôi toàn bắt nạt cô, sau này tôi sẽ không làm thế nữa đâu. Tôi thật lòng muốn làm bạn cô nên mới nói tin tức bí mật này cho cô biết.”

“Tôi biết.” Nhã Lan không quan tâm nói.

“Vậy chúng ta là bạn bè rồi nhỉ?” Trương Thanh An thăm vui mừng.

“Đương nhiên rồi, nhưng mà tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi.” Cô cần một chút thời gian để tiêu hóa thông tin vừa mới nhận được này.

“À, được, cô nghỉ ngơi đi nhé, mấy hôm nữa tôi lại đến thăm cô.” Trương Thanh An vội vàng tạm biệt.

Nhã Lan không định nói chuyện này với Lãnh Mạn Nguyên. Tính cách thích làm gì thì làm của anh khiến cô rất bất mãn. Người đàn ông có thể ra tay với cả mẹ đẻ của mình chắc chắn là kẻ máu lạnh vô tình. Có thể Lý Doanh Doanh đã làm sai, vậy cứ để ông trời đến trừng phạt cô ta đi.

Cô dựa vào giường nằm ngủ, cô không biết lời của Trương Thanh An đã bị người khác nghe thấy – Uông Minh Thiên.

Uông Minh Thiên được Lãnh Mạn Nguyên nhờ và đến thăm cô. Lúc Trương Thanh An bước vào, cậu vừa đứng lúc đi vào cửa. Muốn xem xem cô ta rốt cuộc muốn giờ trò gì nên Uông Minh Thiên đứng đợi ở ngoài cửa.

Vội vàng đưa quà cho y tá, Uông Minh Thiên nhanh chóng rời đi trước khi Trương Thanh An bước ra.

“Tin tức tốt lành như vậy, anh nên cảm ơn tôi như thế nào đây?” Uông Minh Thiên đẩy đẩy gọng kính, hỏi người mang khuôn mặt lạnh tanh là Lãnh Mạn Nguyên.

Đúng thật là một tin tức tốt lành! Lãnh Mạn Nguyên vừa vui sướng vừa giận dữ vô cùng. Nghĩ đến việc Nhã Lan suýt chút nữa bị Lý Doanh Doanh hại chết, anh nắm chặt tay đến mức vang lên tiếng kêu “răng rắc”.

“Đây là công việc của cậu.”

Lãnh Mạn Nguyên chẳng hề có ý định quan tâm đến việc Uông Minh Thiên đòi báo đáp.

“Cậu không biết ơn tôi ư? LanNhi đáng yêu của cậu sẽ không bao giờ nói với cậu đâu, tôi quá hiểu tính cách cô ấy mà.”

“Cậu muốn gì?”

Lãnh Mạn Nguyên nhượng bộ khiến cậu thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cậu còn tưởng ngay sau đó Lãnh Mạn Nguyên sẽ xem mình như bao cát hoặc xem cậu như mấy tên thú vật hay luyện đấm bốc với anh chứ.

“Giúp tôi hẹn Tiên Như đi.”

Dạo này Nghe Tiên Như cứ trốn tránh cậu khiến cậu nhớ nhung phát điên.

“Cậu làm gì cô ta rồi?” Tính cách Nghe Tiên Như thẳng thắn, nếu không xảy ra chuyện gì thì cô ấy sẽ không né tránh không gặp mặt đâu.

“Chẳng có gì cả.” Khuôn mặt nho nhã hơi ngại ngùng, vừa nhìn đã biết ngay cậu ta đang nói dối.

“Nói thật đi, nếu không tôi không giúp cậu đâu.”

“Được rồi. Tôi và cô ấy xảy ra quan hệ rồi.”

Uông Minh Thiên vẫn luôn thận trọng chín chắn mà vừa gặp Nghe Tiên Như đã không có chừng mực rồi.

Ha ha ha ha.

Lãnh Mạn Nguyên lại còn cười vui vẻ: “Là cậu cưỡng bức người ta chứ gì.”

Uông Minh Thiên bị vạch trần, khuôn mặt bối rối, không ngờ hình tượng văn nhã mà cậu duy trì hoàn hảo lại bị phá hủy không còn giá trị gì như thế. “Được rồi, lúc ban đầu đúng là tôi có hơi cưỡng ép, nhưng sau đó cô ấy rất phối hợp mà.” Lúc đó cậu còn tưởng là Tiên Như đã chấp nhận mình, không ngờ vừa xong thì cô đã khóc lóc bỏ chạy. Bây giờ cô vừa không chịu gặp cậu vừa không nghe điện thoại của cậu nữa.

“Ok, tối nay trước mười giờ tôi sẽ để cậu gặp cô ta.”

Lời của Lãnh Mạn Nguyên khiến cậu nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Tuy nhiên, điều tra rõ ràng chuyện Khúc Dương cho tôi trước đã, ngay lập tức!”

Lúc đóng cửa, bên trong vang lên một câu: “Hoàn thành việc này trước khi gặp Nghê Tiên Như.” Ngay sau đó là một tràng cười cổ quái!

Haiz, cậu đúng là chọn bạn không cẩn thận, chọn nghề không tốt mà. Cậu lắc đầu, chỉ có thể liều mạng vì Tiên Như thôi.

Hôm nay là ngày tháo băng. Buổi sáng, Nhã Lan nghe thấy thím Liễu đứng ở hành lang nhỏ giọng gọi điện cho ai đó. Tiếng nói đứt quãng, cô nghe thấy thím Liễu nói cái gì mà lần đầu tiên gặp ai đó, cô nghĩ hẳn là thím muốn Lãnh Mạn Nguyên đến thăm mình đây mà.

Không biết anh ta đang mê mẩn bên người đẹp nào rồi, làm sao có thể nhớ đến cô cơ chứ. Mặc dù đã hóa giải được chút hiểu lầm với anh, nhưng như thế vẫn không đủ để giảm bớt sự hận thù của cô với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Lạnh à _

Việc anh ta làm với anh Kiên Vỹ thật sự rất quá đáng, đồng thời cô còn cảm thấy bất bình thay cho Dư Hồng Mai nữa.

Thím Liễu kết thúc cuộc điện thoại, cố ý bước nhẹ chân bước vào.

“Thím Liễu, bao giờ thì cắt chỉ vậy?” Cô vẫn nghe thấy tiếng bước chân.

“À, cậu Uy nói khoảng mười giờ cậu ấy sẽ đến. Cậu ấy tự mình tháo băng cho cô.” Giọng thím Liễu hơi nhỏ, hiển nhiên cuộc điện thoại ban nãy khiến bà thất vọng rồi.

Rất nhanh chóng cắt chỉ xong, Nhã Lan lại nhìn thấy ánh sáng lần nữa. Sau một khoảng thời gian ngắn để thích ứng, cô đã có thể hoàn toàn quen với ánh sáng bên ngoài.

“Ồ, tốt quá rồi. Thím Liễu, tôi lại có thể nhìn thấy thím rồi.” Nhã Lan kích động kéo góc áo của thím Liễu, suýt chút nữa đã nhảy lên. Đáng vẻ nũng nịu đáng yêu ấy của cô hết như thiếu nữ, ngược lại càng khiến người ta quý mến cô hơn.

Con gái thì nên như thế này mới phải. Thím Liễu dùng bàn tay gầy gò vỗ vai cô tỏ ý chúc mừng.

“Con ngoan, sau khi trải qua quãng thời gian khó khăn này, cuộc sống của con sẽ suôn sẻ hơn.” Bà đa sầu đa cảm lau nước mắt, nói với Nhã Lan. Vành mắt Nhã Lan cũng ngân ngấn nước mắt, xúc động gật đầu.

Thím Liễu vội vàng an ủi: “Mắt vừa mới khỏi, con tuyệt đối đừng khóc, tuyệt đối không được khóc đâu.”

“Vâng.” Sự xúc động nghẹn ngào trong cổ họng, cô khó khăn gật đầu, phất chốc ào vào lòng thím Liễu: “Thím Liễu, thím tốt quá.” Tay thím Liễu vỗ nhẹ lên lưng cô, nói cô sau này sẽ bình an vô sự. Nhã Lan thấm lau nước mắt, xuyên qua ô cửa sổ, cô nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài bệnh viện, còn có cả mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời xa xăm nữa.

Anh Kiên Vỹ, em khỏe rồi, bây giờ anh thế nào rồi?

Bận rộn mất một lúc, Đại Hưng đến rồi. Cậu đến đón hai người. Cô lại phải về nhà họ Lãnh nữa rồi, bầu không khí ngột ngạt vô cùng thường ngày ở nơi đó khiến cô cảm thấy khó thở. Nếu có thể, cô thật sự không muốn trở về. Thế nhưng, nếu không về thì cô còn có thể đi đâu đây?

Vừa nghĩ đến chuyện về nhà là cô đã bức bối không vui, không tài nào vui vẻ nổi.

Được thím Liễu dìu đỡ, cô đi sau lưng Đại Hưng, rất miễn cưỡng đi về chỗ đỗ xe.

Chiếc lamborghini màu đen đỗ dưới bóng râm, thân xe dài toát ra sự quý phái vô cùng, hoàn toàn nổi bật giữa những chiếc xe khác. Đại Hưng đi nhanh hơn mấy bước, mở cửa sau xe, một con gió lạnh lẽo thổi thốc ra ngoài. Đột nhiên bị gió lạnh thổi vào người, Nhã Lan bất giác rung mình ớn lạnh.

Cô ngạc nhiên phát hiện ra Lãnh Mạn Nguyên ngồi ở ghế sau xe. Anh cúi đầu đọc tài liệu, đáng vẻ vô cùng bận rộn. Thấy cô tới, anh chỉ hơi nhích người nhường chỗ rồi tiếp tục chăm chú đọc tài liệu.

“Tổng giám đốc, chẳng phải anh nói là bạn không thể đến được sao?”

Thím Liễu đứng bên ngoài cũng nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên, khuôn mặt bà tỏ rõ vẻ ngạc nhiên vui mừng.

“Ừ, chiều nay có buổi họp.”

“Ông chủ hoãn mấy cuộc hẹn, đặc biệt đến đón vợ về đây.” Đại Hưng thành thật nói. Lãnh Mạn Nguyên không nói gì, thím Liễu lại rất xúc động gật đầu, liên tiếp nói “tốt tốt”.

Cô nên cảm thấy xúc động ư? Nhã Lan nhận ra mình không thể nào xúc động nổi. Lúc không nhìn thấy anh, cô cũng đã từng tưởng tượng ra cảnh hai người gặp nhau vô số lần, bây giờ gặp rồi, cô lại cảm thấy chẳng có gì để nói cả.

Yên lặng ngồi vào chỗ Lãnh Mạn Nguyên vừa nhường ra ban nãy, nơi đó có hơi ấm của anh. Cô lại tham lam muốn có được nhiều hơn.

“Thím Liễu?” Cô hơi căng thẳng, vẫy vẫy tay với thím Liễu bên ngoài ý bảo bà lên xe.

“Ừ, tôi còn có chút đồ chưa dọn dẹp xong, vốn là muốn đưa cô về nhà rồi quay lại dọn dẹp. Tổng giám đốc đã đến rồi thì tôi cứ đi dọn đồ vậy, lát nữa Đại Hưng lại đến đây vậy.” Thím Liễu biết hai người cần thấu hiểu nhau, biết điều mượn cớ rời đi.

“Thím...” Cô bất an cắn môi. Cô phải một mình đối diện với Lãnh Mạn Nguyên sao? Thím Liễu không nghe thấy tiếng cô. Đại Hưng khởi động xe, nhanh chóng lái xe rời khỏi bệnh viện.

Lãnh Mạn Nguyên không nói lời nào, toàn bộ lực chú ý của anh đều tập trung trên xấp tài liệu trong tay. Hàng lông mày xinh đẹp của anh đang nhíu lại, đôi môi mím chặt, thân hình thon dài dựa vào lưng ghế, đôi chân dài thoải mái mở rộng, đầu gối bên trái chạm vào cẳng chân lộ ra ngoài của cô.

Cô căng thẳng dịch người qua, không thể phủ nhận rằng ngay cả lúc làm việc, Lãnh Mạn Nguyên vẫn rất đẹp trai, rất tuấn tú. Mỗi một động tác vô thức của anh cũng mang sức quyến rũ chí mạng. Cô không nhận được nhìn anh thêm mấy cái, lại không thể không nhắc nhở mình phải thận trọng.

Cô dời mắt nhìn ra ngoài cửa xe, cố gắng ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài xe để ép mình không nhìn anh nữa.

Thật là lạnh quá. Cô chỉ mặc một chiếc váy, những phần lộ ra ngoài đều nổi da gà da vịt. Hai tay cô đan chéo trước ngực, cọ xát vào nhau để tìm hơi ấm, chân cô cũng ép sát vào nhau. Cửa sổ phản chiếu bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên, cô lại quên mất cảnh sắc bên ngoài, cố gắng nhìn biểu cảm của anh từ cửa kính xe.

Quắc Nhã Lan, mày bị cái gì thế?

“Lạnh à?” Lãnh Mạn Nguyên đọc xong tài liệu thì đặt nó sang một bên, nhìn Nhã Lan chăm chú.

“Ừm, không... hơi hơi...” Anh nhìn chăm chú khiến cô càng bất an. Khuôn mặt cô ửng hồng, sợ anh trông thấy mình vừa nhìn lên.

Nhã Lan không biết mình bị làm sao nữa, rõ ràng cô rất bất mãn với anh, hận không thể tránh anh thật xa, nhưng thấy anh rồi lại lưu luyến đến vậy.

Một chiếc áo khoác trùm lên người cô. Lãnh Mạn Nguyên cởi áo vest trên người mình xuống cho cô. Hơi ấm kèm theo mùi hương dễ chịu, Nhã Lan sợ mình sẽ để lộ suy nghĩ nên lại quay mặt đi: “Cảm ơn.”

Lãnh Mạn Nguyên không đáp nhưng lại bế cô lên đặt cô vào lòng mình.

“Anh, không.” Cô yếu ớt giãy dụa. Tư thế này quá thân mật, nhịp tim mạnh mẽ của anh đập đều đặn, quá nhiều đến mức khiến cô không tài nào suy nghĩ bình thường được.

Bàn tay đặt sau lưng ấn cô lại gần hơn, giọng nói trầm thấp vang lên: “Đừng động đây.”

“Tôi... muốn đi ra.”

“Em không muốn tôi muốn em ngay tại chỗ này chứ.” Lời nói trắng trợn khiến cô đỏ mặt tía tai, nhiệt độ vừa giảm xuống lập tức bùng cháy lên lần nữa. Nhã Lan lúng túng. Cô liếc nhìn khuôn mặt cười ngô nghê của Đại Hưng được phản chiếu từ kính chiếu hậu, thật sự hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui xuống đất.

“Anh... sao anh có thể nói như vậy được chứ.” Cô vờ nổi giận để che đi sự ngại ngùng. Cô quay mặt đi, kiên quyết không nhìn anh nữa.

Anh ngang ngược xoay mặt cô lại, bàn tay to lớn giữ mặt cô nhìn thẳng: “Ngoan, nghe lời chút đi.” Ánh mắt anh rất dịu dàng, trong giọng nói còn mang theo sự cưng chiều. Nhã Lan như uống phải thuốc mê, ngoan ngoãn gật đầu, để mặc anh ôm chặt lấy mình, vỗ về mình.

Lãnh Mạn Nguyên không tiến thêm bước nữa. Anh cẩn thận như đang nâng châu báu, ngay cả động tác tay cũng vô cùng dịu dàng. Mắt đi rồi có lại được, anh nhận ra mình càng say mê người phụ nữ này hơn.

Nhất là sau khi biết cô phải chịu nhiều khổ sở và uất ức như vậy càng củng cố quyết tâm muốn bảo vệ cô thật tốt của anh.

Sao lại ngủ mất rồi? Nhã Lan dụi mắt. Cô nhận ra mình đang nằm trên giường, rõ ràng là đang ngồi trên xe cơ mà.

Cửa nhẹ nhàng mở ra. Thím Liễu cười tủm tỉm bước vào, tay bưng một cái khay: “Dậy rồi à, vừa nãy tổng giám đốc gọi điện thoại đến nói chắc cô dậy

rồi, bảo tôi đến xem thử. Cậu ấy tính toán chuẩn thật đấy.”

Lãnh Mạn Nguyên ư? Nhã Lan nghe thấy lời này, lòng cảm thấy ấm áp, nỗi ngọt ngào lan tỏa khắp cơ thể, tâm trạng đột nhiên tốt vô cùng. “thím Liễu, thím cảm gì thế?” Đôi mắt xinh đẹp cong cong nhìn thím Liễu, cô cười từ tận đáy lòng khiến thím Liễu ngây người ra mất vài giây.

Thím Liễu đặt cái khay xuống, trên đó là mấy đĩa đồ ăn ngon lành và một bát com. “Tổng giám đốc nói hẳn là cô đói rồi, đây, cậu gọi tôi đưa đồ ăn đến đây.”

Từ khi nào mà Lãnh Mạn Nguyên lại trở nên tí mỉ thế này nhỉ. Nhã Lan không tin lắm. Bên trong cô thầm vui sướng, bên ngoài lại bĩu môi nói: “Sao vậy được chứ, rõ ràng là thím Liễu quan tâm tôi, sợ tôi đói bụng mà.”

Giọng nói dịu dàng dịu ngọt khiến thím Liễu cứ cười mãi. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Nhã Lan, bà thật sự cảm nhận được sự thay đổi của cô. Hẳn rằng đây là sức mạnh của tình yêu, cả hai người từ trước đến nay luôn lạnh lùng kiêu ngạo nay đều đã ấm áp hơn.

“Ăn nhiều một chút, cô xem cô gầy kìa, thật khiến người ta đau lòng biết bao.” Hai người hòa thuận vui vẻ, trong phòng vang lên tiếng cười nói vui vẻ hiếm có.

Lý Doanh Doanh đi ngang qua tức giận nhìn qua cánh cửa chưa đóng chặt, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi. Tên Khúc Dương chết tiệt này, cũng chẳng biết hẳn ta chạy đi đâu rồi nữa, cứ như mất tích rồi vậy, muốn tìm hẳn làm chút chuyện mà cũng không tìm được.

Dư Hồng Mai đi rồi, cô ta xem như cũng mất đi núi dựa, Quắc Nhã Lan quay về rồi, cơ hội của cô ta càng mịt mù. Một kẻ không biết trời cao đất dày là cô ta vẫn một mực cho rằng, chỉ cần trừ khử Nhã Lan là cô ta sẽ có cơ hội. Cái danh “bà chủ nhà họ Lãnh” lúc nào cũng kích thích tâm hồn thích hư vinh của cô ta. Để thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình, cô ta có thể làm bất cứ thứ gì!

Tuy nhiên, gọi vô số cuộc điện thoại rồi mà vẫn không liên lạc được với Khúc Dương, việc này khiến cô ta vô cùng buồn phiền.

“Sao rồi?” Ngồi sau bàn làm việc, đôi mắt sắc bén của Lãnh Mạn Nguyên quan sát Uông Minh Thiên. Uông Minh Thiên vẫn luôn nổi tiếng là người lịch thiệp nhã nhặn, nhưng hôm nay chỉ có thể dùng từ “thảm hại” để miêu tả.

Quần áo nhăn nhúm chỉ cài có hai cái nút áo, nút áo dưới cổ áo cũng không thấy đâu nữa, hẳn là bị người ta kéo đứt. Chỗ cổ áo mở ra còn có dấu cào cào rõ ràng, từng đường rõ rệt, rõ ràng là tác phẩm của móng tay làm ra. Bên cạnh dấu móng tay còn có một vết bầm xanh tím và vết dấu răng nhỏ nhỏ.

“Nghe Tiên Như là chó biến hình đấy à? Không dùng tay thì dùng răng cắn.” Lãnh Mạn Nguyên buồn cười nhìn cậu, nói đùa.

“Không cho phép anh nói Tiên Như của tôi.” Uông Minh Thiên xấu tính nói.

“Ồ, xem ra cú đâm móc của cô ta lại tiến bộ rồi đấy nhỉ.” Mắt anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt đeo kính râm của Uông Minh Thiên, ắt hẳn bên trong có che giấu tuyệt tác của Nghệ Tiên Như.”

“Chẳng phải anh tìm tôi đến nói chuyện quan trọng sao?” Cho dù mình rất nhếch nhác nhưng tâm trạng của cậu ta có vẻ rất tốt, ấy vậy mà còn nở một nụ cười ngọt ngào buồn nôn nữa chứ. Lãnh Mạn Nguyên nuốt chút nữa thì nôn mửa ngay tại chỗ.

“Tôi qua Nghệ Tiên Như đồng ý rồi à?” Anh không có ý định kết thúc cuộc trò chuyện.

“Đương nhiên rồi, nhưng mà sau này tốt nhất anh nên cách xa cô ấy một chút, để tránh cho cô ấy lại muốn cháy lại tình xưa với anh. Còn nữa, ít giao việc cho cô ấy thôi.” Còn chưa kết hôn nhưng cậu đã đầy dục vọng chiếm hữu. Lãnh Mạn Nguyên lắc đầu, anh không tin đây lại là trợ thủ đắc lực kiêm bạn thân của mình – ác ma nho nhã Uông Minh Thiên.

Nếu như nói trên thương trường anh là một tên phát xít, vậy thì Uông Minh Thiên chắc chắn chính là tên đồng bọn của anh. Phong cách làm việc của cậu ta hoàn toàn không như sự nho nhã trên mặt cậu ta, sự ác độc của cậu ta chắc chắn chỉ có hơn chứ không có kém.

Đáng tiếc, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Tâm trạng của Lãnh Mạn Nguyên tốt hơn rất nhiều. Xem ra không phải ngoại hình của bọn họ không đủ sức thu hút người khác mà là do phụ nữ bây giờ khó theo đuổi quá thôi.

“Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ cho của hai người đủ thời gian yêu đương cuồng nhiệt. Tuy nhiên, đầu tiên cậu phải giải quyết vấn đề này giúp tôi đã.” Anh chuyển chủ đề, trêu ghẹo cậu ta như vậy cũng tạm đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Kết cục của lý doanh doanh

“Khúc Dương đã bị bắt, chỉ mới dọa dẫm một tí mà đã khai ra hết rồi. Đúng thật là do Lý Doanh Doanh sai khiến.”

“Hừ!” Anh bực bội nện xuống bàn. Dám ra tay với người phụ nữ của anh, thật là chán sống rồi mà. Ánh mắt anh tóe ra ánh nhìn muốn giết người. Ưông Minh Thiên biết, Lý Doanh Doanh và Khúc Dương sẽ rất thảm, rất thảm.

“Đánh gãy chân Khúc Dương rồi ném lên phố làm ăn xin. Bố Lý Doanh Doanh kinh doanh dầu mỡ phải không, ngày mai tôi muốn nghe thấy tin tức ông ta phá sản. Còn về bản thân Lý Doanh Doanh, nếu không có hoàn cảnh gia đình tốt và khuôn mặt giả tạo thì hẳn là cô ta sẽ sống không bằng chết!”

“Tôi hiểu rồi.” Ưông Minh Thiên toát mồ hôi lạnh. May mà Tiên Như của cậu là người con gái tốt bụng và lý trí, cô sẽ không dùng những thủ đoạn cực đoan để giành lấy Lãnh Mạn Nguyên.

Bây giờ bắt đầu, tốt nhất là để cô ấy tránh xa Lãnh Mạn Nguyên một chút, lỡ đâu lại gây ra chuyện gì đó.

...

Nhân lúc rảnh rỗi, Nhã Lan đến trường học một chuyến với thím Liễu. Quảng thời gian trước khi còn ở bệnh viện, cô đã suy nghĩ xong xuôi thiết kế để tốt nghiệp. Chỉnh sửa lại một chút, bây giờ, mỗi một nét phác thảo, thậm chí là phụ kiện đi kèm cô cũng đều đã khắc họa trong đầu.

Mấy ngày nay bị thím Liễu bắt ở yên trong nhà, cô bèn tìm giấy bút để vẽ ra. Những nét vẽ chính, những nét phác họa nhanh chóng được vạch ra. Sắp xếp lại thành một tập tài liệu, cô quyết định sẽ đi nộp trong ngày thời tiết mát mẻ là hôm nay.

Cô vốn dĩ không muốn thím Liễu đi cùng, nhưng Lãnh Mạn Nguyên chắc chắn sẽ không cho cô đi ra ngoài một mình. Thay vì sau lưng còn có thêm mấy người vệ sĩ thu hút sự chú ý, thôi thì để thím Liễu đi theo còn tự do hơn.

Các bạn đến nộp thiết kế tốt nghiệp rất nhiều, mọi người đều khách sáo chào hỏi cô nhưng không quá thân thiết. Mặc dù bình thường cô không thân quen gì với bọn họ, nhưng ít nhất cũng không lạnh nhạt đến mức này. Ánh mắt họ nhìn cô có vẻ kì lạ, chẳng lẽ là vì cô đã kết hôn trở thành bà Lãnh rồi ư?

“Tiểu Hứa, Viễn Viễn, hai cậu cũng đến rồi à.” Cô gặp hai người bạn học vẫn luôn thân thiết với mình. Nhã Lan khách sáo chủ động chào hỏi.

Hai người bạn học như gặp phải ma vậy, lập tức lùi lại mấy bước, đứng từ xa nhìn cô chằm chằm mãi đến khi cô tránh ra thì mới bỏ đi.

Hai người họ sao thế? Trên mặt cô có thứ gì hay sao? Cô đứng trước chiếc gương trong sân trường soi một lúc lâu mà vẫn không phát hiện ra mình có cái gì không đúng.

“Chính là cô ta. Không ngờ cô ta cũng đến đây.” Sau lưng có hai nữ sinh chung khoa nhưng ở lớp khác đi ngang qua. Bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ cô. Thấy cô nhìn bọn họ, bọn họ đi nhanh hơn, vội vội vàng vàng đi lên trước.

“Loại phụ nữ như thế này thật quá đáng sợ.”

“Mấy bà chủ nhà giàu đều thích ghen tuông.”

“Vì vậy, tốt nhất đừng có gây chuyện với loại người này. Cô xem kia, cô ấy thật đáng thương, công ti gia đình bị phá sản rồi, còn bị người ta hủy hoại nhan sắc nữa, đời này coi như xong rồi.”

...

Tiếng hai người trò chuyện vang lên dứt quãng trong cầu thang, hình như là đang nói đến cô mà hình như lại không phải. Ánh mắt bọn họ nhìn cô khi đi lướt qua cô, rõ ràng tràn đầy sự thù địch và sợ hãi.

Nhã Lan không muốn tiếp tục đoán nữa. Cô vội vàng đi nộp bản thiết kế. Giáo viên chủ nhiệm rất hài lòng với bản thiết kế của cô, luôn miệng khen cô là sinh viên có tính sáng tạo nhất khoa.

“Thật là một sinh viên tài giỏi. Nếu không có gì thay đổi thì người đạt giải nhất cuộc triển lãm thiết kế tốt nghiệp lần này chắc chắn là em.”

Nhã Lan lễ phép mỉm cười, hoàn toàn bình tĩnh trước sự khen ngợi của giáo viên.

“Tôi rất thích dáng vẻ không quan tâm thiết hơn này của em, hoàn toàn có tố chất của nhà thiết kế hàng đầu, đến lúc đấy em đừng quên sự dạy dỗ của chúng tôi đấy nhé.”

Thầy chủ nhiệm bình thường không hề khách sáo với cô như vậy, ngoại trừ khen ngợi việc học tập của cô mấy câu, ông ấy chưa bao giờ đùa giỡn thế này. Ánh mắt ông ngập tràn sự kính trọng, không hề giống như giáo viên đối xử với học sinh, mà giống với cấp dưới đối xử với cấp trên hơn.

Chẳng lẽ lại là vì mình gả cho Lãnh Mạn Nguyên sao? Mặt mũi Lãnh Mạn Nguyên thật lớn quá, nói đúng hơn là mặt mũi của tiền quá lớn, Lãnh Mạn Nguyên chẳng qua chỉ là đại từ chỉ tiền mà thôi.

Cô chỉ thản nhiên cười với thầy chủ nhiệm rồi vội có rồi đi. Đầu đội vòng hào quang của bà Lãnh, đắm mình trong ân điển của Lãnh Mạn Nguyên, cô thật sự không quen chút nào. Việc này khiến cô nhớ lại những ngày tháng có Uyển Nhân, có Thành Kiên Vỹ. Lúc đó, thân phận của cô bình thường, đơn giản biết bao. Cô đi trên đường, chẳng có nhiều người ngoái mặt lại nhìn như thế, cũng không có người chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng rất vui về tự do.

Những ngày tháng rời khỏi nhà họ Quắc, cô sống thoải mái biết bao.

Thật đáng tiếc! Những ngày tháng thoải mái lại trôi đi quá nhanh. Cô tản bộ men con trường nhỏ trong trường rợp mát bóng cây, hương hoa nức mũi. Trước cửa thư viện mà cô vẫn thường đi có đặt một bức tượng nữ sinh đang ngồi đọc sách, ngập tràn khí chất nhà trí thức. Một vài đàn em cùng túm tụm ra ra vào vào thư viện, cười nói vui vẻ, giống hệt chính cô hồi trước.

Chỉ là, khi ấy cô quá bận rộn, chưa từng cẩn thận ngắm bức tượng này bao giờ. Nhã Lan đứng ngơ ngẩn trước bức tượng. Mặc dù đang là giờ lên lớp nhưng xung quanh chẳng hề yên tĩnh chút nào. Có rất nhiều nam nữ đứng ở một chỗ cách cô khá xa, bọn họ đứng hai hoặc ba người một nhóm, bên ngoài thì vô ý ngắm nhìn quang cảnh trường học, nhưng chốc chốc lại liếc nhìn cô chỉ trỏ. Nhã Lan biết, bọn họ lại nói chuyện về cô rồi.

Haiz! Chán quá! Cô đi ra bên ngoài trường.

Thím Liễu đứng đợi ở cổng trường, bà đang xoay lưng lại với cô, mặt hướng về một phía khác. Bà đứng yên không động đậy, đầu di chuyển theo một vật nào đó.

Bà đang nhìn gì vậy nhỉ? Nhã Lan đột nhiên muốn nghịch ngợm dọa bà một tí, tuy nhiên, hướng theo ánh nhìn của bà, cô nhìn thấy một người phụ nữ điên. Khoảng cách quá xa nên không nhìn thấy dáng vẻ của người phụ nữ kia. Cô ta mặc quần áo rách rưới, lộ ra cả phần ngực, đang đi qua đi lại bên ngoài trường, miệng phát ra âm thanh ú ớ kì quặc.

“Thím Liễu!” cô vỗ nhẹ lên lưng thím Liễu. Nhã Lan làm bà giật bắn mình, theo phản xạ quay đầu lại.

“A, làm tôi giật cả mình.” Khuôn mặt thím Liễu hơi mất tự nhiên, dường như bị giật mình lắm đấy. “Chúng ta nhanh đi thôi.” Thím Liễu kéo tay cô đi về phía ngược lại.

“Sai rồi, xe chúng ta ở bên kia mà.” Cô chỉ chỗ Đại Hưng dừng xe. Chẳng lẽ bà giật mình quá nên bị ngơ à, giờ còn không phân biệt được phương hướng nữa.

“À à à, tôi... đúng rồi, đột nhiên muốn đưa cô đi dạo phố đó mà, lát nữa hẵng về nhé.” Thím Liễu vẫn không có ý dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Vậy thì cũng phải nói với Đại Hưng một tiếng chứ.” Nhân lúc tay bà hơi lỏng ra, Nhã Lan chẳng nghĩ ngợi gì mà đi về phía Đại Hưng.

“Quốc Nhã Lan, mày là đồ ác quỷ, mày là đồ súc vật, cả đời này mày sẽ không chết yên thân đâu, A ha ha ha ha... Quốc Nhã Lan!”

Nhã Lan dừng bước. Rõ ràng cô nghe thấy tên mình phát ra từ miệng bà điên kia, giọng nói của người kia còn hơi quen tai nữa, nhưng cô chưa bao giờ tiếp xúc với kẻ điên mà.

“Quốc Nhã Lan, Quốc Nhã Lan, mày không chết yên thân, không chết yên thân, Quốc Nhã Lan, Quốc Nhã Lan, a ha ha ha ha...”

Lần này, Nhã Lan càng thêm chắc chắn. Người phụ nữ kia cười ngả cười nghiêng, tiếng cười the thé như một con dao sắc bén đâm thẳng vào thần kinh của cô, trong phút chốc cô thậm chí còn nghĩ đến chuyện co cẳng bỏ chạy nữa, nhưng sự tò mò mãnh liệt lại thôi thúc cô bước chậm chậm lại gần cô ta, gần hơn nữa.

“Mau quay lại đây!” Tiếng thím Liễu vô cùng sốt ruột vang lên sau lưng, bà còn không gọi tên cô. Nhã Lan chẳng còn tâm trí nào quan tâm đến thím Liễu nữa, bởi vì càng lại gần trái tim cô càng bất an. Khi nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ điên kia dưới mái tóc rối bời nhui, cô hít một ngụm khí lạnh.

“Lý Doanh Doanh!” Sao cô ta lại biến thành cái dáng vẻ này? chẳng phải cô ta đang ở nhà họ Lãnh hay sao?

Lý Doanh Doanh ngẩng đầu lên để lộ ra hai vết sẹo lõ lõ rất đáng sợ. Hai vết sẹo kéo dài từ trán xuống tách nhau ra thành hình chữ “bát”, đi qua khoeo mắt xuống tận quai hàm. Lý Doanh Doanh mặt mày vô cùng hốc hác.

Ánh mắt cô ta không còn tiêu cự tìm kiếm xung quanh, nhoeo miệng cười với Nhã Lan để lộ ra hàm răng trắng ớn.

Nhã Lan sợ hãi lùi lại. Cô thật sự không dám tin người phụ nữ trước mắt lại là Lý Doanh Doanh.

“Cô là Lý Doanh Doanh ư?”

“Lý Doanh Doanh, Lý Doanh Doanh, tôi là Lý Doanh Doanh, không, tôi là Quốc Nhã Lan! Em là Quốc Nhã Lan mà anh Mạn Nguyên.” Lý Doanh Doanh gào khóc, đưa bàn tay đầy bùn đất lên xoa loạn xạ trên mặt, cuối cùng ôm lấy mặt.

Đúng thật là cô ta! Tim Nhã Lan đập thình thịch. Cô không hiểu, mới mấy ngày ngắn ngủi mà một người phụ nữ vốn sạch sẽ thơm mát sao có thể biến thành một bà điên đầu đường xó chợ thế này. Chẳng phải cô ta có một người bố rất có thể lực sao?

“Ê, đừng chạm vào cô ta. Nhà cô ta phá sản rồi, còn bị người ta hủy hoại khuôn mặt nữa, ngày nào cô ta cũng đứng đấy tìm một người phụ nữ tên Quốc Nhã Lan, lúc lên con cô ta cứ thấy phụ nữ là đánh, cách cô ta xa chút đi!” Một cậu sinh viên đi ngang qua, tốt bụng nhắc nhở cô.

Thì ra nhà Lý Doanh Doanh bị phá sản rồi à? Chuyện xảy ra từ khi nào thế? Trước khi cô làm phẫu thuật cô ta vẫn còn khỏe mạnh lắm mà, dáng vẻ xinh xắn, chưa từng nghe nói đến phá sản mà?

Nhã Lan không nghe lời khuyên của cậu sinh viên. Cô nhận ra việc này chắc chắn có liên quan đến mình. Một người điên suốt ngày tìm mình chắc chắn phải có lý do.

Lý Doanh Doanh cào mặt một hồi, đôi tay bẩn thỉu dừng lại ở hai bên bắp đùi. Váy của cô ta đã rách hết rồi, hoàn toàn không che được nơi nhạy cảm, nhưng cô ta chẳng hề quan tâm chút nào, thậm chí còn lấy tay gãi ngứa cho chỗ đó nữa. Mặt cô ta bị cào thành mấy dấu đo đỏ, không ngừng rỉ máu ra từ đó, càng thêm phần hung ác đáng sợ.

“Lý Doanh Doanh, rốt cuộc cô xảy ra chuyện gì thế? Tôi chính là Quắc Nhã Lan.” Cô đánh bạo đi về phía cô ta. Sự thay đổi của cô ta làm cô đau lòng. Một người phụ nữ xinh đẹp đáng ra nên có một tương lai tương sáng, nhưng lại úa tào ngay lúc đang nở rộ xinh đẹp nhất. Trái tim cô đau nói.

“Nhã Lan, đi mau, cô ta sẽ đánh cô đấy!” Thím Liễu nắm chặt lấy tay cô, không ngừng kéo cô ra ngoài. Nhã Lan khẳng khái không chịu dời bước, mắt nhìn chăm chăm vào Lý Doanh Doanh.

“Quắc Nhã Lan, Quắc Nhã Lan? Quắc Nhã Lan là ai?” Lý Doanh Doanh cười ngốc nghếch, miệng chảy nước dãi. Cô ta làm biểu cảm suy nghĩ đáng yêu, đôi tay đen thui chống quai hàm.

“Chẳng phải cô muốn tìm tôi sao?”

“Nhã Lan, mau đi thôi.” Thím Liễu đang thúc dục. Bà lớn tiếng gọi Đại Hưng đang đứng phía xa xa.

“Không, thím Liễu, tôi nhất định phải làm rõ việc này.” Gỡ tay bà ra, Nhã Lan lại đến gần hơn một chút. Người Lý Doanh Doanh rất bẩn thỉu, không ngừng bốc mùi hôi thối, bộ ngực lộ ra bên ngoài của cô ta có vô số dấu răng, tất cả đều đã biến thành màu đen, còn có một vài vết bầm tím nữa, hẳn là mới bị đây thôi.

Còn chỗ nhạy cảm của cô ta lại đo đỏ, sưng lên rất to!

Trời đất! là kẻ nào đã cưỡng hiếp cô ta! Từ cơ thể vô cùng thâm thối của cô ta có thể chắc chắn, cô ta không chỉ bị cưỡng hiếp có một lần, một vài vết thương hẳn là mới một hai ngày nay thôi.

Nhã Lan bịt chặt miệng, cô muốn nôn nhưng còn muốn khóc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hưng Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tranh cãi

“Quắc Nhã Lan, đứng, Quắc Nhã Lan cướp mất anh Mạn Nguyên, anh Mạn Nguyên, em yêu anh, em yêu anh! Tao muốn giết chết Quắc Nhã Lan, tao muốn giết chết Quắc Nhã Lan, đứng vậy, giết chết cô ta thì anh Mạn Nguyên sẽ đi tìm tao. Quắc Nhã Lan, Quắc Nhã Lan...”

Lý Doanh Doanh giờ móng tay sắc nhọn về phía cô và thím Liễu, miệng cô ta phát ra tiếng “xi xi”, ngón tay cong lại khua trước mặt hai người, nếu không phải thím Liễu kịp thời kéo cô lui lại thì cô đã bị tóm lấy rồi.

“Quắc Nhã Lan, tao hận mày! Hận mày! Tao bây giờ là do mày gây ra, tao phải giết chết mày!” Cô ta đau đớn hét gào, Lý Doanh Doanh đã nổi cơn điên, cô ta phát điên nhảy bổ về phía Nhã Lan, ngón tay cong lại thành vuốt chim ưng, móng tay dài ngoằng đầy ghét bẩn đen thui, bẩn thỉu và đáng sợ!

Nhã Lan bị thím Liễu kéo lui về phía sau, trên người cô đã bị Lý Doanh Doanh cào cho mấy phát, hơi hơi đau nhức. “Lý Doanh Doanh, cô nói cho tôi biết, là ai biến cô thành như thế này?” Cô không chịu rời đi, bởi vì cô phải làm rõ chuyện này. Mặc dù Lý Doanh Doanh không nói nhưng cô cơ bản đã chắc chắn, người có năng lực để lật đổ bố của cô ta và biến cô ta trở thành như vậy chỉ có một người mà thôi. Cô không dám nghĩ tiếp.

“Bà chủ cẩn thận!”

Lý Doanh Doanh đột nhiên mạnh mẽ như một con Kangaro Nam Phi, chỉ nhảy một cái đã đến ngay trước mặt Nhã Lan, hai người mặt đối mặt, cách nhau chưa đến ba mươi centimet! Móng tay sắc bén của cô ta và tiếng hét đáng sợ bổ về phía mặt cô.

“Nhã Lan, đi nhanh!”

Nhã Lan nhắm mắt, cô không cách nào suy nghĩ được. Sự sợ hãi và kinh hoàng ngập tràn đầu óc cô, cô quên mất bản thân mình đang gặp nguy hiểm. Cơ thể bị kéo giật ra phía sau, cô ngã ra ngoài, thím Liễu kịp thời ôm lấy cô, bà dùng cơ thể của mình che chắn cơ thể cô lui về phía sau. Cô không bị ngã nhưng lại nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất và tiếng động rất lớn.

“Nhã Lan?” Tiếng thím Liễu khiến cô bừng tỉnh. Cô nhìn thấy Lý Doanh Doanh ngã xuống đất như một miếng giẻ rách, miệng phun ra một búng máu. Đại Hưng đứng chắn trước mặt hai người, cánh tay cường tráng bị cào mấy vết.

“Sao anh lại làm thế được!” Bắt đầu có người vây xung quanh. Nhã Lan không quan tâm những thứ này, cô đẩy Đại Hưng ra, trách mắng cậu ta. Đại Hưng chẳng hiểu ra sao cả mà gãi đầu, cậu nhìn cô, miệng lưỡi vụng về không thốt ra được câu nào.

“Nhã Lan, nếu không phải Đại Hưng cứu cô thì cô chắc chắn đã bị cô ta làm bị thương rồi. chúng ta mau về đi.” Thím Liễu lại kéo tay cô lần nữa, bảo cô trở về.

“Không!” Nhã Lan cố chấp đứng tại chỗ, những người xung quanh bắt đầu bàn tán. Cô chẳng quan tâm nhiều chuyện như vậy. “Tôi phải hỏi rõ rốt cuộc là ai biến cô ta trở thành như vậy.”

“Đây là do cô ta đáng đời.” Đại Hưng miệng lưỡi vụng về nói, hiển nhiên cậu biết tất cả mọi chuyện.

“Đại Hưng, cậu nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Nhã Lan quay sang Đại Hưng, cô muốn tìm sự thật từ miệng cậu ta.

“Nhã Lan, mau đi thôi, về nhà tôi kể cho cô nghe được không?” thím Liễu biết Đại Hưng sẽ không phản bội Lãnh Mạn Nguyên nên đương nhiên sẽ không thể nói ra sự thật, mà với tính cách bướng bỉnh của Nhã Lan, không hỏi ra được sự thật thì cô sẽ không chịu đi. Bà bắt đầu quyết định làm người xấu vậy.

“Được, Đại Hưng, gọi xe cứu thương đến đưa cô ta đi bệnh viện.” Không có điện thoại nên cô đành nhờ Đại Hưng giúp.

“Đi đi, gọi điện thoại, đến mức này cũng đã thảm lắm rồi.” thím Liễu hất hất tay, Đại Hưng lấy di động ra gọi điện đến bệnh viện.

...

Tám giờ tối, đối với Lãnh Mạn Nguyên mà nói là còn quá sớm. Từ trước đến nay anh đều đến tận rạng sáng mới nghỉ ngơi, vì vậy về trễ là chuyện bình thường. Tuy nhiên, giờ này tối nay anh đã về đến nhà họ Lãnh. Khác với ngày thường, trong tay anh còn cầm một bó hoa gồm mười một đóa hoa hồng tươi thắm biểu thị một lòng một dạ. Đây là ý kiến của Uy Vũ Thiên. Là một cao thủ tình trường, hẳn có hàng loạt cách để dỗ dành phụ nữ. Uy Vũ Thiên nói với anh, cách này chính là bùa chiến thắng của hắn. Người phụ nữ nào lại từ chối một người đàn ông nhiều tiền lại một lòng một dạ với mình cơ chứ?

Uy Vũ Thiên nhét bó hoa này cho anh, cứ như vậy kết thúc buổi tiệc ở quán bar của bọn họ. Mặc dù hiểu rằng Uy Vũ Thiên vì muốn bao gái nên mới đuổi anh đi, nhưng nếu bó hoa này có thể khiến người đẹp cười thì anh cũng thấy rất thỏa mãn.

Kể từ khi biết hoàn cảnh của Nhã Lan, tình cảm của anh đối với cô càng sâu đậm thêm. Bây giờ, cho dù là đang làm việc, anh cũng bị mất tập trung, nghĩ đến đủ chuyện về cô.

Cho dù Uy Vũ Thiên không đuổi đi thì anh cũng muốn về sớm một chút. Quãng thời gian trước, vì để cô yên tâm làm phẫu thuật nên anh kìm nén suy nghĩ cuộn cuộn trong lòng, kiên quyết không đi gặp cô, thật là khổ sở biết bao!

Ngày đón cô về nhà, không ngờ cô lại ngồi ngủ trên xe mất, anh không nhớ quá rầy, chỉ đành buồn bực về lại công ti. Ông Minh Thiên tốt bụng tìm cho anh một người phụ nữ để giải tỏa, ai mà ngờ còn chưa xong bước dạo đầu mà anh đã nổi giận rồi. Khuôn mặt oán hận của Nhã Lan không ngừng hiện lên trong đầu anh, anh cứ cảm thấy như cô đang nhìn mình chằm chằm vậy. Ném một tờ ngân phiếu, đuổi cô gái đang đầy nghi hoặc ra ngoài, anh thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Người làm nhà họ Lãnh đa số đều đã nghỉ ngơi vào giờ này. Thím Liễu về nhà kính trồng hoa dọn dẹp. Trong căn nhà rộng lớn chỉ có một mình anh. Người giúp việc phụ trách nhà bếp đi qua hỏi anh muốn ăn chút gì đó không, anh phát tay. Bây giờ việc anh muốn làm nhất chính là gặp Nhã Lan.

Nhắc chân đi lên lầu, người giúp việc sau lưng xoa xoa đầu, không hiểu vì sao Lãnh Mạn Nguyên về nhà còn mang theo một bó hoa.

Tâm trạng của Nhã Lan không hề yên ổn, cô đi qua đi lại trong phòng vô số lần. Buổi chiều, thím Liễu đã kể quá trình sự việc cho cô nghe. Hóa ra, Lãnh Mạn Nguyên cũng biết những việc Lý Doanh Doanh làm. Cô không phản đối việc trừng phạt cô ta, nhưng làm việc gì cũng phải có chừng mực. Nếu đã không có ảnh hưởng gì thì dạy dỗ cô ta vài lần là được rồi, cho dù cô ta thật sự đã làm sai đến quá đáng như thế thì cũng sẽ tự có pháp luật phán quyết.

Nhớ đến dáng vẻ thê thảm không nổi nhìn của Lý Doanh Doanh, cô vừa đau lòng vừa tức giận. Cô giận Lãnh Mạn Nguyên quá vô tình, thật đúng như cái tên của anh ta, lạnh lùng vô tình!

Cửa sau lưng bị mở ra. Lãnh Mạn Nguyên nhẹ nhàng bước vào. Người anh nhớ mong bấy lâu đang đứng ngay người trước cửa sổ, cô mặc áo ngủ bằng vải tơ tằm càng tăng cảm giác tự nhiên thoải mái. Cô hết như một tiên nữ vừa hạ phàm từ trên trời cao, mái tóc mềm mại buông xõa bên bờ vai dài xuống chiếc eo mảnh khảnh làm tôn lên vẻ đẹp dịu dàng nhỏ nhắn.

Anh đi đến sau lưng cô, ôm cô từ phía sau lưng. Người mùi thơm từ cơ thể cô, Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn.

“Ôi, là ai?” Nhã Lan bị người ta ôm chặt lấy đột nhiên bừng tỉnh. Cô chưa kịp quay đầu thì một bó hoa tươi đã đặt ngay trước mắt. Hoa hồng ư? Đây bó hoa ra, cô quay đầu nhìn thấy khuôn mặt của Lãnh Mạn Nguyên.

“Bỏ ra!” Giọng cô lạnh lùng, hoàn toàn ghét bỏ anh.

“Không thích ư?” Anh ngoan ngoãn buông cô ra. Lãnh Mạn Nguyên ngửi đóa hoa trong tay mình, hơi ngạc nhiên.

“Đúng, không thích. Anh tặng tôi bất cứ thứ gì tôi cũng không thích!” Nhã Lan giận dỗi nói.

Lãnh Mạn Nguyên tiện tay đặt bó hoa trên bàn. Không có kết quả như dự đoán, tâm trạng của anh trở nên sa sút nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh như thường. Anh không muốn Nhã Lan nhìn thấy vẻ bối rối của mình.

“Sao thế?” Anh dường như đối xử đủ tốt với cô rồi.

“Loại ác quỷ như anh chỉ có thể nên vợ nên chồng với một tên ác quỷ khác thôi, nhưng, tôi không phải.” cô mỉa mai.

Lãnh Mạn Nguyên không hiểu vì sao cô lại đối xử với mình giống như trước đây. Ngày hôm ấy ở trên xe, bọn họ dịu dàng ôm lấy nhau, chẳng phải cô ngoan ngoãn như một chú mèo dịu dàng đó sao?

“Việc gì khiến em không vui à?” Chỉ cần là thứ cô muốn thì anh nhất định sẽ cho cô.

“Lãnh Mạn Nguyên, anh còn giả vờ à?” Lần đầu tiên cô nổi giận trước.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn khuôn mặt cô. Từ đôi mắt tóe lửa và khuôn mặt giận dữ của cô có thể thấy cô thật sự tức giận, mà còn là cực kì tức giận nữa.

“Lý Doanh Doanh đâu? Anh đã làm gì với cô ta rồi?”

“À, cô ta ấy à? Đúng người đúng tội.” Lãnh Mạn Nguyên thở dài một hơi nhẹ nhõm. Anh thản nhiên nói, thả lỏng cơ thể, hai tay khoanh trước ngực, chẳng hề sảm hối chút nào.

“Cô ta vẫn còn là một thiếu nữ như hoa như ngọc, sao anh có thể hủy hoại cô ấy như thế!” Giọng cô hơi run lên. Hề nhớ tới dáng vẻ của Lý Doanh Doanh là cô lại kích động không thôi, ngón tay chỉ vào Lãnh Mạn Nguyên cũng bắt đầu run rẩy.

“Cô ta muốn giết em.” Lý do Lãnh Mạn Nguyên hoàn toàn đầy đủ. Anh bình tĩnh nói rõ.

“Nhưng tôi không chết, không phải sao? Trừng phạt cô ta không nên...”

“Nhưng em suýt chút nữa thì chết rồi, còn chịu bao nhiêu cực khổ như thế nữa. Nếu không phải anh kịp thời tìm thấy em thì thậm chí em phải gả cho thằng ngốc rồi. Những việc này thì không quá quái sao?” Lãnh Mạn Nguyên đứng bật dậy từ ghế sofa. Anh siết chặt tay, khua tay trước mặt Nhã Lan. Anh tức giận, tức giận vì Nhã Lan lại không biết rằng anh làm những việc này là vì anh yêu cô. Anh không biết mình lại làm sai chuyện gì, có lẽ, Nhã Lan vĩnh viễn có cái nhìn phiến diện về anh, anh luôn luôn là người sai.

Giật mở cửa vạt, anh hần học ném lên ghế sofa.

Nhã Lan lạnh lùng nhìn Lãnh Mạn Nguyên, cô chẳng hề xúc động vì lời nói của anh một chút nào. Cô nhớ đến Dư Hồng Mai.

“Đừng viện cớ cho sự ác độc của mình nữa, anh còn làm chuyện quá đáng với mẹ của mình thế kia mà, anh còn sợ mình sẽ hủy hoại một cô gái hay sao? Lãnh Mạn Nguyên, tôi không bao giờ thích loại người như anh. Anh chính là một tên ác quỷ, hoàn toàn là ác quỷ!”

Cầm bó hoa hồng trên bàn lên, Nhã Lan dùng hết sức ném về phía anh, đập vào người anh sau đó rơi xuống đất.

Loảng xoảng loảng xoảng. Cô cứ tưởng anh sẽ tức giận rồi trừng phạt mình nhưng Lãnh Mạn Nguyên chỉ hít hết đồ đạc trên bàn xuống đất, đập nát hai bức tượng búp bê khiêu vũ. Anh vô tình đập lên hoa hồng đỏ tươi, tiếng nụ hoa vụn vỡ nhỏ nhỏ nhưng đáng sợ vang lên. Lòng Nhã Lan run lên, ngay sau đó cô nghe thấy tiếng sập cửa thật mạnh.

Anh ta đi rồi ư? Chẳng phải vậy càng tốt sao? Chỉ mong đời này đừng bao giờ xảy ra quan hệ gì với anh ta nữa. Nhã Lan hít thở phì phò. Cuộc tranh cãi vừa nãy đã tiêu hao hết thể lực của cô. Đóa hồng trên đất bị đập nát bấy, màu đỏ tươi nhũn mất đắm vào thần kinh thị giác của cô.

Có khi nào một ngày nào đó, cô sẽ giống như những bông hoa hồng dưới chân này, chết một cách bi thảm?

...

Một đêm không ngủ. Sau khi Lãnh Mạn Nguyên bỏ đi, cô ngồi ngơ ngẩn trên giường, nghĩ ngợi lung tung rất nhiều. Cuộc sống tương lai mịt mờ. Nhớ đến những ngày tháng ít ỏi sống chung với Lãnh Mạn Nguyên, đa số đều là cãi cọ với nhau. Trái tim cô nặng trĩu chẳng còn cảm giác gì nữa.

Trời tảng sáng cô mới dần thiếp đi nhưng lại bắt đầu nằm mơ. Trong mơ, Lý Doanh Doanh nhảy bổ về phía cô, kéo rách quần áo và mặt của cô, lớn tiếng kêu gào: “Trả mặt cho tao, trả mặt cho tao...”

Khuôn mặt cô ta rất đáng sợ, hai vết sẹo dài ngoằn ngoèo còn to hơn cả hời sáng. Không, đó hoàn toàn không phải là vết sẹo, rõ ràng đó là hai cái miệng chảy máu đầm đìa! Thịt bên ngoài miệng vết thương còn bị lật ra phía ngoài rất dữ tợn, để lộ ra xương trắng ớn lạnh bên trong!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Anh đã hủy hoại cô ta

“Lý Doanh Doanh, sao cô lại thê thảm như thế. Xin lỗi, xin lỗi.” Miệng vết thương bị lột thịt đỏ tươi chảy máu đầm đìa, máu giọt lên người, đỏ tươi một mảng. Lý Doanh Doanh đầu còn giống con người nữa, quả thật chính là hóa thân của một con quỷ chết oan. Nhã Lan rất sợ hãi, cô ngã xuống đất, chẳng còn sức để bò dậy nữa.

Cô biết, vết thương của Lý Doanh Doanh là do cô, cô không ngừng xin lỗi cô ta, thế nhưng cổ họng khô khốc không thể thốt nổi một câu hoàn chỉnh. Cho dù cô cố gắng bao nhiêu thì giọng nói cũng không thể lọt vào tai Lý Doanh Doanh. Ô, cô mất tiếng rồi ư?

Bàn tay dơ bẩn của Lý Doanh Doanh biến thành một đôi vuốt chim ưng, móng tay nhọn hoắt cào rách một mảng thịt đầm máu trên người cô. Cô ta cào thêm, ném thử, rồi bật cười the thé...

Nhã Lan gần như sắp ngất xỉu đi, mùi máu tanh nồng khiến cô không ngừng nôn ói.

Lý Doanh Doanh chậm rãi lại gần. Cô ta ném miếng thịt trong tay đi, đôi mắt trắng dã không có lòng đen nhìn cô chăm chăm, miệng chảy mủ. Cô nhìn thấy trái tim đỏ tươi của cô ta đang đập thình thịch trong một lồng ngực, từ lớp lớp da trắng óng đang lúc nhúc trong cơ thể trong suốt, chúng đang cắn nuốt cơ thể cô ta!

“Quốc Nhã Lan, tao muốn mày phải chết!” Lý Doanh Doanh mở cái miệng đầy nước mủ gọi cô, giọng nói như vang từ trên trời xuống, âm u đáng sợ! Cô ta đi lại gần cô, cô muốn lui lại nhưng chẳng thể dịch chuyển được chút nào!

“Lý Doanh Doanh...” Sợ hãi, thương xót, cảm thông, đau lòng... vô số cảm xúc xen lẫn lấp đầy trái tim cô, nghẹn lại rất khó chịu! Chân Lý Doanh Doanh đã đứng bên cạnh tay cô, những con da trắng rơi xuống từ ống quần, bò đến bên cạnh cô.

Ha ha ha ha ha...

Lý Doanh Doanh bật cười the thé, càng nhiều máu và dịch mủ phun ra, bắn lên quần áo màu trắng tinh của cô. “Chịu chết đi...” Móng vuốt chim ưng sắc bén bắt lấy mặt cô, sâu đến tận xương...

“A...”

Nhã Lan hét thất thanh, lật người ngã xuống giường.

Làm gì có máu, làm gì có mủ, đương nhiên cũng không có đám da ghê tởm, càng không có... bóng dáng của Lý Doanh Doanh. Tường màu hồng phấn, đồ trang trí màu trắng, những con búp bê với đủ tư thế nhảy múa. À, đây là phòng của cô, vừa nãy là cô nằm mơ.

Cơ thể đau đớn vì bị ngã, cô cố gắng chống người dậy.

Cửa bị mở ra, thím Liễu bước vào. Nhìn thấy cô bị ngã trên đất, bà vội vàng đỡ cô dậy. “Chuyện gì thế này? sao lại bị ngã xuống giường thế?”

Qua tấm gương, cô nhìn thấy trán mình toát hết mồ hôi lạnh, khuôn mặt trắng bệch, đôi tay đang run rẩy, hiển nhiên cô vừa mới tỉnh lại từ trong mơ.

“Ôi, dáng vẻ của cô không ổn lắm, có phải bị ốm rồi không?” thím Liễu sờ người cô, kêu lên: “Sao người cô lạnh thế này! Chắc chắn là bị ốm rồi, để tôi đi gọi cậu Uy!”

Uy Vũ Thiên cẩn thận khám cho cô thì thấy không có gì đáng ngại lắm. Thím Liễu vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm. “Vừa nãy đúng là sợ chết tôi rồi. Mặt cô ấy trắng bệch như tờ giấy, tôi còn tưởng là bị bệnh cơ đấy. Không sao là tốt rồi.”

“Anh Uy?” Nhã Lan ngược mắt lên, kinh ngạc nhìn Uy Vũ Thiên đứng bên cạnh thím Liễu. “Sao hai người lại đến đây?” Bây giờ cô mới tỉnh lại từ trong mơ, hoàn toàn không hay biết những chuyện vừa xảy ra.

“Cô nằm mơ à?” Giọng của Uy Vũ Thiên rất êm tai, hết như con gió mát thổi qua mùa hạ, thấm vào tận trái tim như tiếng suối chảy róc rách.

Cô gạt đầu. Cô nhận ra mình rất yếu ớt. “Tôi bị ốm à?” Cô thậm chí còn không có sức để nhấc chân, đầu óc cứ xoay vòng vòng.

“Có lẽ là bị cảm nhẹ, uống chút thuốc là khỏe thôi.” Uy Vũ Thiên cười, đưa một đơn thuốc cho thím Liễu. “Đây là thuốc an thần, để cô Quốc uống kèm đi. Tôi nghĩ chắc chắn cô ấy vừa nằm mơ thấy ác mộng.”

“Sao anh biết?” Sau khi thím Liễu rời đi, cô không nhận được hỏi.

“Từ nét mặt của cô là thấy được rồi. Tôi là bác sĩ, đúng không?” Giọng nói hiền hòa trong trẻo. Hẳn là người giản dị dễ gần. Hẳn rất thích cười, lúc cười lộ lên, mắt híp thành một đường thẳng. Thiện cảm của Nhã Lan với hắn tăng lên rất nhiều.

“Đúng vậy, tôi nằm mơ thấy Lý Doanh Doanh.”

“Lý Doanh Doanh ư?” Uy Vũ Thiên chớp chớp mắt, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Cô ta thế nào rồi? Tôi muốn đi thăm.” Nhã Lan gắng gượng bò dậy nhưng người yếu ớt nên lại ngã xuống.

Uy Vũ Thiên đề lên tay cô không để cô cử động nữa. “Đừng đi, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Không được, đáng vẻ trong mơ của cô ta thế thảm lắm, tôi qua tôi nhìn thấy cô ta, rất đáng thương. Tôi muốn đi thăm cô ta, có thể nào thì cô ta cũng vì tôi mà...” Nói đến đây, cô không thể nói tiếp được nữa. Cảm giác áy náy mãnh liệt bao trùm lấy cô.

“Không cần đi đâu, nghe lời đi, tôi sẽ tái khám cho cô, xem tình hình bình phục mắt của cô thế nào rồi.” Uy Vũ Thiên như đang dỗ trẻ con, giọng nói dịu dàng, hân hờ tay xoa đầu cô khiến cô có cảm giác được quan tâm yêu thương. Nếu đây mà là Lãnh Mạn Nguyên thì tốt biết bao, nhưng anh chưa bao giờ thể hiện chút dịu dàng nào với cô, chỉ có sự tổn thương vô cùng mà thôi!

Nhã Lan phút chốc bị mê hoặc, cô suy nghĩ một chút đã gạt đầu từ bỏ suy nghĩ muốn đi thăm Lý Doanh Doanh, thế nhưng, khi ba chữ “Lãnh Mạn Nguyên” nảy ra trong đầu, cô đã khôi phục lại lý trí.

“Không, tôi nhất định phải đi, nếu không tôi sẽ không tiếp nhận bất cứ đợt kiểm tra nào.”

Tính cách ngang bướng của cô lại trỗi dậy rồi! Uy Vũ Thiên bắt lực lắc đầu. Lãnh Mạn Nguyên đáng thương, cứ tưởng mình hái được một đóa sen tuyệt quý giá, nào ngờ đó lại là một bông hoa hồng có gai. Chẳng trách anh suốt ngày than vãn thờ dài.

Chỉ là, lúc hân đến đã biết tin rồi. Chỉ cần đọc báo là biết tin tức về Lý Doanh Doanh.

“Lý Doanh Doanh chết rồi!”

Tất cả các tờ báo đều đưa tin về cái chết của Lý Doanh Doanh và việc gia tộc cô ta bị phá sản, nhưng tất cả đều cố ý lược mất tên đầu sỏ tạo nên tất cả bi kịch này. Hân không cần đoán cũng biết việc này là do ai làm.

Nhã Lan ngơ ngẩn, cô phút chốc không thể tiêu hóa nỗi tin tức này. Chết rồi ư? “Hôm qua cô ta còn khỏe mạnh lắm mà!” Nước mắt dâng trào tuôn ra từ viền mắt cô. Nhã Lan hét lên, lồm cồm bò dậy: “Chắc chắn là Lãnh Mạn Nguyên giết cô ấy rồi. Tôi phải đi tính sổ với anh ta!”

“Không phải đâu.” Uy Vũ Thiên định ngăn cô lại nhưng hân lại bị cô đẩy ra.

“Đứng, đứng, chắc chắn là đúng!” Nhã Lan hoàn toàn không tin. Cô giờ tay muốn mở cửa đi tìm Lãnh Mạn Nguyên.

“Cô ta nhảy lầu tự sát.” Bàn tay chưa chạm đến nhưng cửa đã tự động mở ra. Người cô hận nhất ghét nhất không muốn trông thấy nhất xuất hiện ngay cửa. Lãnh Mạn Nguyên hờ hững nói về cái chết của Lý Doanh Doanh, nói một cách rất nhẹ nhàng.

“Là anh! Là anh ép cô ta phải chết!” Sự lạnh lùng của anh kích thích cô giận dữ hơn. Nhã Lan nghiêng răng nghiêng lợi lên án anh.

Khuôn mặt Lãnh Mạn Nguyên trở nên u ám, ánh mắt hung ác liếc nhìn Uy Vũ Thiên đang đứng bên cạnh.

“Tôi chẳng nói gì cả.” Uy Vũ Thiên vội vàng xua tay. Gần đây Lãnh Mạn Nguyên bị dục hóa thiêu đốt, vẫn nên tránh xa anh ra thì hơn. Hân chọn một chỗ gần cửa sổ, để tiện cho lúc anh nổi giận thì có thể nhảy ra ngoài cửa sổ bỏ trốn.

Anh thu hồi ánh mắt rồi nhìn vào Nhã Lan. Cô đang khóc, cơ thể vốn mảnh khảnh của cô bây giờ yếu ớt như một chiếc lá liễu, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay. Sắc mặt cô rất kém, có màu trắng bệch bệnh tật. Cô đang đau đớn khóc khiến người ta thấy đau lòng, không nhìn được muốn bảo vệ cô.

Anh giờ cánh tay ra định ôm chặt lấy cô. Nhã Lan đánh mạnh hất tay anh đi, cơ thể run lẩy bẩy tránh xa anh.

“Lý Doanh Doanh yêu anh như thế mà anh lại đối xử với cô ấy như vậy, anh thật quá đáng. Những người có tiền như anh đều đối xử với người khác như thế ư? Có tiền thì muốn làm gì thì làm vậy, anh không sợ quả báo của ông trời à?”

Cô vẫn chưa thoát ra khỏi sự xúc động ban nãy, ngược lại càng kích động hơn. Cô chỉ vào Lãnh Mạn Nguyên, không ngừng trách mắng anh, lồng ngực bức bối như bị thiếu không khí, hơi thở ngày càng gấp gáp. Bởi vì kích động nên cô đã tiêu tốn quá nhiều thể lực. Hai chân cô mỏi nhừ nhũn cả ra. Cô cần nghỉ ngơi! Nhưng, cô không muốn dừng lại, trái tim cô đau đớn như bị kim châm. Khuôn mặt trẻ trung của Lý Doanh Doanh kích thích cô. Cô muốn đòi lại công bằng từ Lãnh Mạn Nguyên!

“Lãnh Mạn Nguyên, anh là đồ thú vật, đồ dã thú máu lạnh vô tình, tôi hận anh, hận anh...” Cô gần như điên cuồng mắng, sau đó há miệng thở dốc. Cô không quan tâm đến khuôn mặt u ám của Lãnh Mạn Nguyên, không quan tâm đến thủ đoạn ác độc của anh, cô chỉ muốn đòi lại công bằng cho một người phụ nữ trẻ tuổi!

“Không thể tiếp tục như thế này được nữa, Nguyên.” Cô nghe thấy Uy Vũ Thiên nói vậy, chỉ là, cảm giác mệt mỏi quá độ khiến cô không hơi sức đâu mà suy nghĩ đến ý nghĩa bên trong lời nói của hân.

Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên kiên quyết ôm chặt lấy cô. Nhã Lan cố gắng đẩy dụa nhưng chẳng hề có tác dụng gì. Anh lại gần khiến cô mất khống chế,

mùi hương trên người anh như thuốc kích thích, thù hận khiến cô phấn chấn hơn. Cô sử dụng cả chân cả tay, tất cả các bộ phận có thể cử động trên cơ thể đều bắt đầu phản kháng.

“Còn không mau lên!” Lãnh Mạn Nguyên giận dữ gào lên, cánh tay cô bị người ta cưỡng chế kéo lên, giữ chặt, ngay sau đó một cơn đau nhói truyền đến.

“Buông tôi ra, tôi vĩnh viễn...” Lời chưa nói hết dừng lại bên môi. Nhã Lan chỉ cảm thấy cảm giác mệt mỏi vô cùng bao trùm lấy cô, cô thậm chí không còn sức để nấp mấy môi nữa, mí mắt nặng trĩu, sau đó không biết cái gì nữa.

Bên tai cô có tiếng người nhỏ giọng nói chuyện, hình như là ai đó đang gọi điện thoại, giọng nói rất nhỏ, cô muốn nghe rõ hơn nhưng chẳng nghe thấy gì cả. Cô mở mắt nhìn về phía giọng nói. Uy Vỹ Thiên đứng quay lưng lại với cô, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, đang gọi điện cho ai đó.

Không lâu sau, Nhã Lan cuối cùng cũng nghe thấy một câu “Cậu yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Cô còn muốn nghe thêm nhưng Uy Vỹ Thiên đã ngắt điện thoại. Quay đầu nhìn thấy cô đã tỉnh lại, hần mỉm cười: “Ngủ ngon chứ?”

Nghe hần nhắc nhở như vậy, Nhã Lan mới cảm thấy cơ thể mình khỏe hơn trước đây rất nhiều, sức lực dần dần hồi phục. Cô nhìn vào chiếc gương phía đối diện, khuôn mặt không còn trắng bệch, đôi môi thậm chí còn trở nên hồng hào nữa.

“Anh vẫn luôn ở đây chăm tôi à?” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, một màu mịt mù, chắc là hoàng hôn rồi.

Uy Vỹ Thiên vuốt mái tóc dài, hất tóc ra đằng sau rất đẹp mắt, đôi môi ngang ngạnh hơi mím lại, gật đầu: “Đương nhiên, trách nhiệm lớn lao, tôi không dám tùy tiện rời đi.”

Trước khi rời đi Lãnh Mạn Nguyên đã hạ mệnh lệnh cho hần. “Hôm nay nhà cậu có người chết cũng không được rời khỏi đây nửa bước!” Tên quý sứ trọng sắc khinh bạn này, ném cho hần một câu ác độc xong thì nhốt hần ở đây. May mà chuyện của bệnh viện hần đều đã xử lý xong hết rồi nên mới không lỡ hết bao nhiêu là việc.

Nhã Lan đương nhiên không biết Lãnh Mạn Nguyên cứ nửa tiếng lại gọi điện một lần. Một là kiểm tra xem hần có ở đó không, hai là hỏi tình hình của Nhã Lan. Cả ngày nhận điện thoại, lỗ tai hần sắp chai luôn rồi.

Thật là khổ không sao tả xiết! Để sau này có thể sống yên ổn qua ngày, Uy Vỹ Thiên quyết định mình sẽ đảm nhận vai người hòa giải một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thời niên thiếu khuấy động tâm hồn, cô muốn xin lỗi anh

“Cô Quắc, bây giờ tâm trạng đã khá hơn chưa?” Hần nhoen miệng cười lộ ra hàm răng trắng bóng đều tăm tắp. Hần cười rất đẹp trai. Nhã Lan rất thích hần cười, đưa lại cho người ta một cảm giác ấm áp yêu thương. Đắm chìm trong nụ cười của hần, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được tầm quan trọng của bản thân. Chẳng trách mấy tạp chí linh tinh lại gọi hần là cao thủ tình trường. Hần chỉ cười một cái thôi đã quyến rũ như vậy rồi.

Cô gật đầu. Bây giờ tâm trạng của cô đúng là khá hơn rất nhiều rồi.

“Này, cô không phiền thì chúng ta nói chuyện chút nhé, ừm, nói chuyện về Lãnh Mạn Nguyên?” Hần hỏi thử.

Vừa nhắc đến Lãnh Mạn Nguyên là Nhã Lan lại cảm thấy ác cảm kì lạ. Cô bịt tai nhắm mắt, không muốn nhớ đến anh: “Đừng có nhắc đến tên anh ta trước mặt tôi!”

“Có lẽ thì mới có khối, cậu ấy đã trải qua rất nhiều nỗi đau khắc cốt ghi tâm nên mới tạo nên tính cách như bây giờ.”

“Vậy thì đã sao chứ! Chẳng lẽ như vậy là có thể không quan tâm đến mẹ ruột của mình luôn hay sao?” Nhã Lan nhớ đến khuôn mặt lạc lõng của Dư Hồng Mai lúc bà rời đi. Một người thậm chí còn không cần cả mẹ của mình thì không thể là người tốt được.

“Cô chỉ biết một mà không biết hai.” Uy Vỹ Thiên thừa dịp nói tới. Nhã Lan không tỏ thái độ gì mấy nhưng cô cũng không phản đối Uy Vỹ Thiên nói chuyện của Lãnh Mạn Nguyên nữa. Cô chậm rãi bỏ đôi tay đang bịt tai xuống.

“Dư Hồng Mai chẳng qua chỉ sinh Nguyên ra mà thôi, bà ta không hề làm hết trách nhiệm nuôi dưỡng cậu ấy. Bà ta luôn đưa Nguyên cho người giúp việc chăm sóc, từ trước đến nay chưa từng hỏi han. Nguyên chỉ là quân cờ để bà ta trói lấy chồng mình chứ không hề có ý nghĩa gì mấy. Nguyên không phải là kết tinh tình yêu như lời bọn họ nói. Khi bố Nguyên say rượu, ông xem bà ta là thím Liễu, cuối cùng xảy ra quan hệ và có Nguyên.”

“Lúc đó, bà ta rõ ràng biết bố Nguyên và thím Liễu đang yêu nhau mặn nồng mà vẫn một mực theo đuổi ông, đồng thời tạo nên nhiều hiểu lầm giữa hai

người. Bố Nguyên biết bà ta mang thai con mình, vì trách nhiệm nên ông đã cưới bà, nhưng hai người không hề sống hạnh phúc. Bố Nguyên dồn hết sức lực vào công việc, còn bà ta thì vẫn luôn hoài nghi ông và thím Liễu vụng trộm với nhau sau lưng bà. Lúc ấy thím Liễu vẫn còn làm việc trong công ty ông, bà ta quy chụp việc ông tặng ca là đang hẹn hò với thím Liễu.”

“Không chỉ một lần, bà ta đưa Nguyên đến gây chuyện trong công ty, còn nói muốn cậu ngã chết ngay trước mặt bố Nguyên. Thậm chí có một lần, bà ta thật sự đã ném Nguyên xuống từ tầng mười ba. Nếu không phải thím Liễu đúng lúc đi ra ngoài làm việc giờ tay ra đỡ được cậu thì hẳn cậu đã không còn mạng nữa rồi. Thím Liễu cũng vì thế mà bị gãy tay, may mà Nguyên không sao.”

“Có lẽ những việc này đều là nghe kể lại, nhưng chuyện lúc năm tuổi, Nguyên vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Cậu nhớ có một lần, mẹ cậu trối đầy thuốc nổ lên người cậu, nói muốn nổ cậu chết. Cho dù thím Liễu và bố Nguyên có chứng minh hai người trong sạch thế nào cũng không thể ngăn hành động điên cuồng của bà ta. Bà ta còn châm ngòi nổ thật. Nếu phát nổ, không những Nguyên bị nổ thành trăm mảnh mà cả tòa nhà sẽ đổ sụp xuống hết. Đó là loại thuốc nổ mạnh nhất.”

“Tất cả mọi người đều vội vã bỏ chạy, ngay cả mẹ cậu cũng bỏ cậu lại mà chạy ra ngoài. Lại là thím Liễu mạo hiểm tính mạng đỡ một bát nước ngay lúc ngòi nổ sắp cháy đến thuốc nổ, thành công dập lửa.”

“Đur Hồng Mai càng chắc chắn thím Liễu muốn cướp chồng bà. Không lâu sau đó, bà ta mua chuộc người bắt cóc thím Liễu, đưa Nguyên và thím Liễu đến vùng núi rừng phía bắc xa xôi. Đó là một nơi chuyên thả nuôi sư tử hổ báo. Những người kia ném hai người họ xuống đó rồi rời đi, thậm chí còn không để lại chút lương thực nào.”

“Buổi tối, bọn họ gặp phải sư tử. Con sư tử kia đã nhìn đói lâu lắm rồi, đôi mắt nhìn bọn họ đỏ oạch, nó bỏ nhào về phía họ. Hai người tưởng rằng mình chắc chắn sẽ chết. Bởi vì chạy chậm hơn nên Nguyên bị sư tử đè lên người, suýt chút nữa thì bị ăn sống. Thím Liễu nhặt mấy hòn đá liều mạng ném vào nó, chẳng quan tâm có tác dụng hay không. May mà con sói đi tìm mồi đã phát hiện ra bọn họ, thu hút một đàn sói đến tranh mồi, dọa con sư tử bỏ chạy. Bọn họ được cứu sống như một kì tích.”

“Nhã Lan, là một người mẹ, nếu mẹ đối xử lạnh lùng với cô, có lẽ cô có thể tha thứ, nhưng bà ta lại năm lần bảy lượt muốn hại cô, vậy cô còn có thể tha thứ không?”

Không thể! Nhã Lan vẫn chưa hoàn hồn từ cơn kinh hãi. Cô không ngờ Lãnh Mạn Nguyên lại có thời niên thiếu bị thảm hơn cô gấp trăm ngàn lần như thế. Còn cả thím Liễu nữa, bà thật là vĩ đại biết bao!

Cô nhớ đến chị hai và mẹ cả, trong lòng cô, dù bọn họ rất ác độc nhưng chẳng qua cô cũng chỉ chịu chút khổ sở nhỏ nhất thôi, trước đến nay vẫn chưa từng nguy hiểm đến tính mạng, vậy mà cô đã hận bọn họ thấu xương rồi.

“Bọn họ ở trong rừng suốt ba tháng trời, nương tựa nhau mà sống, suýt nữa thì bị biến thành người rừng. lúc ấy, cậu ấy mới có năm tuổi thôi!”

Năm tuổi! Năm ấy cô vào nhà họ Quắc, còn anh lại lưu lạc nơi rừng rú!

“Ba tháng nói dài thì không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn. Trong hoàn cảnh bị nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, cậu đã nuôi dưỡng tính cách khát máu vô tình. Mẹ đẻ thân thiết nhất cũng có thể không cần cậu, ngoại trừ chính mình ra thì còn ai có thể cứu vớt cậu nữa? Bọn họ ở trong rừng không chỉ một lần gặp phải nguy hiểm. Có một lần thậm chí còn bị một đoàn sư tử vây quanh tấn công, may mà đội cứu viện kịp thời nổ súng mới có thể bước ra từ cõi chết.”

Thật là một câu chuyện đáng sợ. Sao có thể xảy ra trong thực tế được cơ chứ? Nhã Lan hoàn toàn không dám tưởng tượng đến tình cảnh lúc ấy. Tay cô nắm chặt, toát mồ hôi lạnh thay cho Lãnh Mạn Nguyên năm tuổi.

“Cô cũng từng thấy cậu ấy nuôi sư tử chứ. Đó là do cậu ấy phải người đến chỗ đó bắt về đấy. Kinh nghiệm thời nhỏ khiến cậu hiểu rằng, thắng làm vua, thua thì chỉ có chết. Cậu thể nhất định phải chinh phục được đám động vật ấy!”

“Cậu ấy đâu chỉ muốn chinh phục động vật, cậu ấy muốn chinh phục cả thế giới, có như vậy mới không bị tổn thương lần nữa. Cô Quắc, chẳng qua đó chỉ là một cách thức bảo vệ mình của cậu ấy thôi. Vết thương của cậu ấy quá sâu quá nghiêm trọng, đau đến tận xương tủy, chỉ có dùng tình yêu thấm nhuần nó thì mới có thể khỏe lên được.”

Tình yêu? Tình yêu của ai? Nhã Lan yên lặng không nói.

“Cô đối với Lãnh Mạn Nguyên rất đặc biệt, cậu ấy chưa bao giờ quan tâm ai đến vậy, có lẽ cậu ấy đã dùng sai cách, nhưng đó đều là vì sợ. Cậu ấy sợ bị lừa dối, sợ bị mất đi, trái tim cậu ấy không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài.”

“Cô suy nghĩ kĩ đi, đừng từ chối tình yêu ở ngoài cửa nữa, hãy thử dịu dàng với cậu ấy, cô sẽ phát hiện ra, hóa ra cậu ấy chính là một cây củi chờ được đốt cháy, khi bùng cháy rồi, cậu ấy sẽ cuồng nhiệt hơn bất kì ai hết.”

Uy Vũ Thiên đã rời đi nhưng lời của hắn vẫn còn vang vọng bên tai. Nhã Lan bắt đầu cảm thấy đau lòng từ sau kính nguyệt. Lần này là vì Lãnh Mạn Nguyên.

Nước mắt tí tách rơi. Cô tưởng tượng anh mới có năm tuổi đã phải trải qua nhiều khó khăn như thế, sợi dây cảm xúc nơi sâu lắng nhất đáy lòng bị khuấy động. Tình mẹ nguyên thủy nhất bao trùm lấy cô. Nếu có thể, cô thật muốn ôm anh vào lòng, an ủi anh!

Lãnh Mạn Nguyên cả đêm không về, Nhã Lan đứng trước cửa đến tận khi trời sáng. Cô thật lòng muốn xin lỗi anh, mong rằng sau lần này, bọn họ có

thể hóa giải những nỗi ân hận trước kia giống như lời Uy Vỹ Thiên nói.

Trời dần hửng sáng, cô về phòng mình nhưng vẫn không dám đi ngủ, sợ rằng mình sẽ bỏ lỡ mất thời gian anh về. Đứng bên cửa sổ, cô mở to mắt nhìn ra bên ngoài, từ đây có thể nhìn thấy cửa chính. Nếu anh lái xe vào thì cô chắc chắn sẽ không để lỡ mất.

Cả đêm không ngủ, mí mắt cô nặng trĩu như chì, đang đứng mà cũng ngủ gà ngủ gật. Đứng lâu quá chân tay tê rần, cô đành phải dựa vào tường để giảm bớt trọng lượng cơ thể. Vách tường mát mẻ, cô sắp nhắm mắt ngủ mất.

Bíp...

Tiếng còi xe kéo dài đánh thức cô. Cô mơ màng suy nghĩ nửa thì trượt té. Một luồng đèn xe ô tô chói mắt rọi lên đường nhuộm đỏ cả ô cửa sổ của cô. Xe của Lãnh Mạn Nguyên chậm rãi chạy vào nhà họ Lãnh dưới sự chỉ dẫn của người giúp việc.

Anh về rồi!

Cô ngạc nhiên vui mừng, nhảy nhót hân hoan, nhưng sau đó lại cảm thấy căng thẳng. Cô hoàn toàn không buồn ngủ nữa, căng thẳng đến mức hai tay cứ xoắn lấy góc váy. Lát nữa anh lên đây cô nhất định phải chạy qua xin lỗi anh.

Anh ấy sẽ chấp nhận lời xin lỗi của mình ư? Anh ấy có châm chọc mình như trước đây không? Hay là không thèm quan tâm, hoặc là dùng những câu cô nằng chừ anh để mắng cô?

Cô rất căng thẳng!

Cô rời khỏi cửa sổ định đi mở cửa nhưng chợt nhận ra chân mình run lên dữ dội, mỗi một bước đi đều khó khăn lạ thường. Mãi lâu sau cô mới đến bên cửa. Nhã Lan cắn răng mở cửa nhưng chỉ dám hé một khe hở khoảng một gang tay.

Phía cầu thang mãi không vang lên tiếng bước chân của Lãnh Mạn Nguyên, người trong tưởng tượng của cô dường như đã biến mất, không hề xuất hiện. Anh đi đâu rồi?

Đợi suốt nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Nhã Lan quyết định xuống lầu xem sao. Có lẽ anh đang ngồi dưới nhà uống trà cũng nên.

Phòng khách cũng trống không, không có lấy một bóng người, cả thể giới yên tĩnh đáng sợ, ngay cả một tiếng động khe khẽ cũng chẳng có. Cô thất vọng chuẩn bị lên lầu thì phía sân sau lại vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Trong đêm tối yên tĩnh như thế này, tiếng bước chân này vang lên rõ ràng vô cùng!

Anh đến rồi! Nhã Lan đột nhiên bối rối không biết phải làm sao. Cô gơ tay chỉnh lại mái tóc, vuốt vuốt mặt mình mấy cái nhưng vẫn lo lắng đáng về của mình khiến anh không hài lòng.

Biết vậy cô đi thay quần áo đã rồi hăng xuống. Cô thậm chí còn nhắc chân định nhanh chóng rời đi, tuy nhiên, khi đèn ngoài phòng khách rọi sáng đáng người đó, cô dừng bước, hiển nhiên rất thất vọng.

Một người trợ đầu đi lại bên ngoài, người mặc áo thun màu xám, lưng khò xuống khi đi lại. Đây hoàn toàn không phải Lãnh Mạn Nguyên! Anh ấy đâu?

Lúc cô đang suy đoán thì người nọ đã đến gần cửa chính. Ông chậm rãi khóa cửa chính lại rồi quay người lại. Cô nhìn rõ rồi, đó là bác Phúc, người giúp việc trực đêm nhà bọn họ.

“Bác Phúc!” Cô đứng chắn lối về của bác Phúc, gọi ông lại.

“Ồ, bà chủ, dậy sớm thế.” Bác Phúc hơi ngạc nhiên rồi cúi đầu khom người thể hiện sự kính trọng cô.

Cô gật đầu. Cô đang suy nghĩ xem nên hỏi như thế nào cho hợp lý.

“Có chuyện gì sao?” Bác Phúc thấy cô giữ mình lại nhưng không hề nói chuyện thì bất giác cảm thấy kì lạ.

“Ừm. Người vừa về nhà là Lãnh... Mạn Nguyên à?” Mặt cô nóng phừng, cảm giác mình như một oán phụ đang dán mắt vào ông chồng về muộn của mình.

“Đúng vậy.” Dưới ánh đèn mờ mờ, bác Phúc nhòa miệng cười sâu xa.

“Ừm, anh ấy đi... đâu rồi?” Cô lơ nụ cười của ông, cắn răng hỏi.

Ông chỉ vào một con đường nhỏ tối tăm, thông qua ánh đèn kéo dài có thể thấy một tòa nhà tối đen, nhìn từ bên ngoài vào không thấy ánh đèn. “Cậu ấy ở trong đó. Bà chủ đừng sốt ruột, tổng giám đốc cùng lắm hai, ba tiếng là ra rồi.”

Hai ba tiếng ư? Sao lâu thế! Nhã Lan cảm thấy mình không thể đợi thêm một phút nào nữa, cô rất muốn ôm Lãnh Mạn Nguyên vào lòng để vỗ về. Một đứa trẻ thiếu tình yêu thương của mẹ, có thể nói là ngay cả mẹ đẻ cũng muốn hãm hại cậu, thật là đáng thương biết bao!

“Ừm, được.” Cô đáp lấy lệ. Đợi bác Phúc đi rồi, Nhã Lan chạy về phía bên ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Sói hiểm nguy

Bên trong rất tối. Mặc dù đã lắp đèn tường nhưng vẫn tối đến mức không nhìn thấy rõ được đường đi. Chẳng phải Lãnh Mạn Nguyên rất giàu sao? Sao không lắp thêm mấy cái đèn neon công suất cao cơ chứ?

Đây là một đường hầm dưới đất, ngoại trừ con đường này ra thì không còn lối vào nào khác nữa. Từ bên ngoài có thể nhìn thấy loạt ánh sáng mờ mờ kéo dài rồi khuất hẳn sau ngã rẽ. Có phải bên kia vẫn còn đường đi không nhỉ?

Nhã Lan bước nhanh hơn, đi vào thế giới mà cô không biết. Đứng ở ngã rẽ, cô nhìn thấy mấy cánh cửa khóa chặt, sau cửa còn có tiếng gầm của động vật khiến cô nổi da gà, nhưng khi nghe thấy tiếng quát thét của đàn ông, trái tim cô bình tĩnh trở lại. Đó chắc chắn là tiếng của Lãnh Mạn Nguyên, chỉ có anh mới có giọng nói êm tai nhưng vô cùng ngang ngược như vậy.

Đi theo từng tiếng thét của anh, Nhã Lan lại gần cánh cửa kia. Cô quên mất sự tồn tại của chính mình, tập trung tưởng tượng dáng vẻ của Lãnh Mạn Nguyên. Một cây sắt bén nhọn dựng đứng trên đất, cô không cẩn thận bị va phải.

“Ai da!” Cô đứng không vững, ngã nhào xuống đất. Cả mặt đất đều có rất nhiều đá vụn li ti ti gồ lên, đầu gối cô chịu lực mạnh nhất nên bị đá đâm đến đau đớn.

Cô nhếch môi, lúc bò dậy, cô sờ thử đầu gối đau như bị gãy đôi, có chút nước tuôn ra, không cần nhìn cũng biết vết thương chảy máu rồi.

Tuy nhiên, so với những vết thương chị hai gây ra cho cô hồi còn bé thì đây chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, cô không quan tâm lắm, ý nghĩ muốn nhanh chóng gặp được Lãnh Mạn Nguyên thôi thúc cô đi tiếp.

Cửa không khóa, sau cánh cửa còn có một lối đi khác. Lần này, tiếng động vật gầm gừ và tiếng người càng rõ ràng hơn, cô thậm chí có thể chắc chắn đi qua con đường này là có thể nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên rồi.

Không quan tâm đến ánh đèn ngày càng tối, cô sai bước đi nhanh về cuối con đường.

Trong góc tối, đột nhiên có hai đốm xanh âm u sáng lên, kèm theo đó là tiếng thở gấp gấp. Một con sói trắng thuần ản mình trong màn đêm bị mùi máu tanh nồng nặc thu hút.

Nó đứng dậy, cơ thể nó to lớn dị thường, đôi tai dựng đứng lên, nó nghe thấy tiếng động từ phía xa xa. Âm thanh ấy đang lại gần đây, mùi máu ngày càng nồng kích thích thần kinh của nó, nó vội vàng muốn đi săn miếng mồi ngon ngọt đó!

Nhã Lan vẫn không biết nguy hiểm mà tiến lại gần, suy nghĩ của cô đều đặt hết lên Lãnh Mạn Nguyên, ngay cả máu tươi chảy xuống từ đầu gối mà cô cũng không biết. Cô đi ngang qua chỗ con sói trắng ản mình, vài giọt máu nhỏ xuống.

“Grào...” Dã tính của con sói trắng đã bị kích thích hoàn toàn. Nó sai bước đi theo sau. Liếm vết máu trên đất, ngọt ngào và ngon miệng. Nó hưởng thụ mà liếm láp, đôi mắt hung ác nhìn bóng dáng nhỏ bé vội vàng đi phía trước.

“Grào..”

Nhã Lan cuối cùng cũng nghe thấy tiếng của nó, âm thanh to lớn và rõ ràng nhưng không phải truyền từ phía xa tới. Cô nghe thấy tiếng hít thở đến từ sau lưng mình, sợ đến mức nổi hết da gà da vịt.

“Grào...”

Cô ngoảnh phát đầu lại, nhìn thấy sau lưng có một con vật nhìn như con chó. Nó không phải chó! Chị hai đã từng nuôi chó, bọn chúng chắc chắn không kêu như thế này.

Nó là con gì vậy? Vì sao lúc nhìn cô đôi mắt nó lại hung ác đến thế? Nó há miệng để lộ ra cái lưỡi đỏ chót. Con vật đi mấy bước về phía cô rồi lại cúi đầu. Nó đang liếm cái gì? Nhã Lan thu hồi ánh mắt, cô nhìn thấy máu tươi đang chảy ra dưới chân mình.

Trời ơi! Nó đang uống máu!

Con sói trắng không hề thỏa mãn với chút máu chảy dưới chân. Nó biết máu chảy ra từ đâu, đôi mắt khát máu của nó dừng trên người Nhã Lan. Cỗ họng nó không ngừng phát ra tiếng gầm gừ đáng sợ, khoang miệng há ra chảy chất dịch trong suốt. Nó sai bước đi về phía cô.

Nhã Lan lùi lại đằng sau. Cô cơ bản đã chắc chắn được đây là một con sói. Bộ lông trắng muốt không hề có sợi lông nào khác màu, sống lưng mượt mà thẳng tắp trơn muốt, bốn chân cường tráng khỏe mạnh. Nếu không có ánh mắt hung ác của nó thì nó chắc chắn là một con vật đáng yêu và xinh đẹp. Cô không còn tâm trạng nào mà ngắm nghía nó lâu hơn, sự sợ hãi vô cùng bao trùm lấy cơ thể cô. Cô biết nếu mình mà không chạy thì sẽ bị nguy hiểm.

Đường ra đã bị chặn, cô chỉ đành chạy sâu vào bên trong. Con sói bộc phát đã tính không kịp nghĩ ngợi nhiều mà lại gần cô. Nó đến càng gần, cô đã có thể nhìn thấy trên cổ nó đeo một thứ phát ra ánh sáng lấp lánh màu trắng.

Cô xoay người, không quan tâm đến nỗi đau đớn trên đầu gối mà chạy vào bên trong. Cô không có kinh nghiệm nên đã phạm phải một sai lầm chết người. Con sói vốn định lại gần thăm dò giờ đã biết sự sợ hãi của con mồi, nó hoàn toàn không kiêng dè gì nữa, nhấc chân đuổi theo.

Hai chân làm sao chạy nhanh được bằng bốn chân. Sói trắng nhanh chóng rút ngắn khoảng cách. Lúc còn cách cô mười mấy bước chân, nó nhảy một cái, bay lên không trung.

Cô chỉ cảm thấy vai đau nhói, một cái chân của con sói trắng đã giữ lấy vai trái của cô, cả cơ thể tông vào cô.

“Ai da...” Nhã Lan bị con sói trắng vồ ngã xuống đất. Cô theo phản xạ đẩy một cái, mong muốn sinh tồn khiến sức mạnh của cô tăng lên gấp bội, cô đẩy được con sói ra rất xa một cách thần kì.

Áo trên vai đã bị xé rách để lộ ra mấy dấu cào dài ngoằn ngoèo nhanh chóng chảy máu.

“Cứu với!” Bản năng sinh tồn khiến cô gào lên. Trong đường hầm trống trải, ngoại trừ cô và con sói trắng trước mặt thì chẳng còn gì nữa, tiếng cô vọng lại từ vách tường nhỏ hẹp, vô lực và yếu ớt.

“Cứu với! cứu tôi với! Ai đến cứu tôi với!”

Sói trắng đã đứng dậy, tiếng kêu cứu mạng của cô khiến nó dừng bước nhưng cũng chỉ trong chốc lát mà thôi. Khi nó ý thức được cô không có tính nguy hiểm thì nó lại sải bước đi lên.

“Đừng qua đây.” Cô lùi ra sau, dùng cả tay cả chân để bò nhưng lại quên không đứng dậy bỏ chạy.

Càng nhiều mùi máu tanh kích thích khứu giác của con sói trắng. Nó nhấc chân nhảy bổ qua lần nữa.

“A...”

Cô lăn một vòng, không ngờ mình lại thoát được khỏi móng vuốt của nó. Còn chưa kịp thở thì thân hình con sói trắng lại bay qua lần nữa. Cô tránh ra, lần này con sói trắng nhảy xuống bên cạnh chân cô. Cô cố gắng đạp chân muốn đá nó ra xa.

Con sói trắng há miệng định tớp lấy chân cô...

“A...” Mặc dù trốn nhanh nhưng cô vẫn bị rặng nó cạp trúng cẳng chân. Nhã Lan đau đớn thét lên. Trên người cô toàn là mồ hôi, mái tóc vốn mượt mà như tơ nay rối bù xõa sau lưng, dán lên mặt cô. Cô không quan tâm vén tóc mà chỉ lo lắng cho tính mạng hơn cả. Tất cả lực chú ý của cô đều đặt lên con sói trắng trước mắt.

Con sói trắng rất sốt ruột vì nó vồ mấy lần mà đều bị hụt. Nó xoay vòng vòng tại chỗ mấy vòng rồi lại đứng trước mặt Nhã Lan. Nhã Lan đã không còn nhiều sức lực nữa, nếu nó mà vồ tiếp thì cô không dám chắc mình còn có thể phản kháng được hay không. Cẳng chân bị cào một đường to, bây giờ cả người cô đều đau đớn vô cùng!

Con sói trắng và cô nhìn nhau chằm chằm một lát, đột nhiên nó xoay người đi ra ngoài.

Nó không ăn cô sao? Ngay khi Nhã Lan thở phào một hơi nhẹ nhõm tưởng rằng mình đã được cứu thì con sói trắng lại xoay người. nó nhảy một cái, vồ lấy cô lần nữa...

“A...”

...

Bọn chúng con thì chân chảy máu, con thì đầu bị thương, không con nào còn nguyên vẹn, bên cạnh còn có một con bị gãy chân đang nằm, nó đau đớn rên rỉ.

“Mấy con thú này đều đã yếu hơn rồi, cậu nuôi chúng cẩn thận quá đấy à? Cậu chẳng cho chúng cơ hội luyện tập gì cả!” Lãnh Mạn Nguyên rất bất mãn quay mặt hết lên trên lầu, ở đó có Đại Hưng thật thà chất phác đang đứng.

“Ông chủ, không phải bọn sư tử thật lùi mà là do anh lên cơ nhiều quá đấy.” Trong vòng nửa tiếng đồng hồ mà có thể đánh ngã mười con sư tử bị bỏ đói ba hôm, miệng Đại Hưng sắp không khép lại được rồi.

Ông chủ vừa mở miệng đã muốn thả mười con sư tử một lúc, cậu còn đang lo lắng, cho dù lúc ở trong trạng thái tốt nhất anh cũng chỉ đánh tám con một lúc mà thôi, mà bọn chúng còn chưa đói đến mức này.

Thật không ngờ, toàn bộ đại tướng xuất quân đều đã bại trận hết. Xem ra cậu phải nghĩ cách khác huấn luyện cho chúng mới được. Chỉ có điều, mấy thương binh này không biết đến bao giờ mới có thể hồi phục sức khỏe được đây.

Trải qua một trận chiến máu lửa, tinh thần của Lãnh Mạn Nguyên đã phần chấn hơn. Mặc dù cả đêm không ngủ nhưng anh chẳng hề mệt mỏi chút nào.

“Thả thêm mười con nữa ra đây, tôi còn có thể đánh tiếp.” Anh giờ nắm đấm. Anh là một tướng quân toàn thắng.

“Ông chủ, anh còn đánh được nhưng bọn nó cũng không đánh với anh nữa. Những con này đều rất giỏi mà con nào cũng bị anh đánh bại hết rồi, bây giờ chúng đều đã nhận ra anh, chỉ sợ trông thấy anh sẽ bỏ chạy mất.” Đại Hưng thành thật nói.

“Lũ vô dụng!” Anh giờ nắm đấm đánh vào tường khiến vụn tường bay lên tung tóe. Bụi phấn bay lên, ánh mắt anh nhìn lên màn hình giám sát trên đỉnh đầu, hai mắt dần tròn to. Anh nhìn thấy cảnh cơ thể nhỏ bé yếu ớt của Nhã Lan đang hoảng loạn bò trên mặt đất, ngay sau đó, thân hình con sói trắng nhảy qua.

“Chết rồi!” Anh nhắc khẩu súng dưới đất lên, sai bước lao đi. Anh khéo một sợi dây thừng, mượn lực từ tường để nhảy lên lầu hai rồi chạy ra ngoài.

“Ông chủ, sao thế?” Đại Hưng xoa mũi, khó hiểu nhìn anh biến mất nơi cầu thang. “Ông chủ đợi đã.”

Nhã Lan tưởng rằng mình sẽ chết. Dường như cô nhìn thấy bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên. Anh đến rồi ư? Cô còn chưa xin lỗi anh, cô không được chết! Ngay lúc con sói trắng nhún người nhảy bổ qua lần nữa, Nhã Lan mượn lực ở góc tường để dùng sức, cơ thể cô bật ra khỏi phạm vi tấn công của con sói trắng. Cô lăn thêm một vòng, nhân lúc con sói trắng vồ hụt chưa kịp phản ứng thì vịn tường đứng lên.

Con sói bị con mồi khó săn này làm cho tức giận. Nó bắt đầu điên cuồng vồ cắn. Nhã Lan trốn bên này tránh bên kia, con sói trắng nhảy qua nhảy lại nhưng cuối cùng thể lực cô không đủ, Nhã Lan nhanh chóng yếu đi. Cô dựa sát vào tường, cơ thể toàn mồ hôi và máu! Hai chân bị thương nặng run lên cầm cập, hoàn toàn không thể chống đỡ cơ thể được nữa.

“Lãnh Mạn Nguyên, em yêu anh!” Cô nhắm mắt, hi vọng anh có thể nghe thấy. Con sói trắng lại nhảy lên lần nữa, cô ngửi thấy mùi cơ thể nó. Tạm biệt, Lãnh Mạn Nguyên, chỉ mong kiếp sau em có thể tự mình nói với anh, rằng em yêu anh.

Thời gian ngừng lại, sinh mệnh dừng lại, thế giới của cô dừng lại..

Lúc Lãnh Mạn Nguyên chạy đến thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Dáng vẻ yếu ớt vô lực của Nhã Lan khiến anh sợ đến mức tim như ngừng đập, anh không nghĩ ngợi gì mà giờ súng lên..

Sự đau đớn trong tưởng tượng không hề xuất hiện. Nhã Lan mở mắt nhìn thấy khuôn mặt vô cùng lo lắng của anh, nhưng không dành cho cô! Anh ôm lấy con sói trắng dưới chân cô, lấy tay bịt lấy vết thương đang chảy máu của nó, không ngừng gọi: “Bạch Lang, Bạch Lang.” Ngày càng nhiều máu chảy ra từ kẽ ngón tay anh, máu, đỏ tươi vô cùng, đỏ đến chói mắt

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Em thích anh

Ồ, cô được cứu rồi ư? Là Lãnh Mạn Nguyên cứu cô à? Vì sao cô lại không thể vui mừng nổi thế này. Lãnh Mạn Nguyên chẳng phải nên an ủi cô hay sao? Cô cũng bị thương nặng lắm mà. Đáng tiếc, cô còn không bằng một con sói.

Xa xa, bóng dáng mơ hồ của Đại Hưng xuất hiện. Nhã Lan nghe thấy tiếng nói: “Chăm sóc bà chủ cẩn thận.” Thì thấy Lãnh Mạn Nguyên bế con sói trắng, bước chân loạng choạng biến mất nơi cuối con đường.

“Bà chủ.” Đại Hưng đỡ cơ thể yếu ớt của cô. Vì sao không phải là anh ấy? Ánh mắt Nhã Lan dần mất đi tiêu cự, mắt trở nên mơ hồ, cô nở một nụ cười tuyệt vọng: “Đại Hưng?”

Tiếng Đại Hưng ngày càng xa vời, cảm giác mệt mỏi vô cùng khiến mí mắt cô chùng xuống..

Cô lại về bệnh viện của Uy Vỹ Thiên. Tường trắng, rèm xanh lam, cửa sổ mở một nửa nhìn ra cây cối xanh ngắt bên ngoài. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc bao phủ cả phòng bệnh. Cô khó chịu bịt mũi, muốn cách xa cái mùi này, nhưng cho dù cô có dùng bao nhiêu sức lực thì chúng vẫn cứ chui vào mũi cô qua kẽ ngón tay, cũng giống như những suy nghĩ về Lãnh Mạn Nguyên vậy.

Cô vốn nói mình đừng nghĩ nữa, đáng về Lãnh Mạn Nguyên vô cùng đau lòng ôm con sói trắng trước khi rời đi khắc sâu trong tâm trí cô. Cô tưởng rằng, người nằm trong lòng anh phải là cô mới đúng.

Ồ, cô chẳng qua chỉ là con thú cưng còn không bằng một con sói. Mặc dù xuất thân của cô cao quý hơn nó, nhưng trong mắt anh, cô vĩnh viễn là thứ thấp kém.

Nhã Lan không khóc, hai mắt cô khô khốc, ngẩng nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên người cô chỗ nào cũng có vết thương, được xử lý rồi nhưng vẫn hơi đau đớn, thế nhưng, chút đau đớn này chẳng thấm bổ gì với nỗi đau trong lòng cô cả.

Cô ở trong viện ba ngày rồi, Lãnh Mạn Nguyên chưa từng đến thăm, cứ như thể thế giới cô không hề có người này vậy. Người chăm sóc cô vẫn là thím Liễu, là Lãnh Mạn Nguyên bảo bà đến, cũng có thể là do bà tự đến đây cũng nên? Cô không thể biết được, cũng không định đi hỏi câu hỏi này. Thật ra, là cô không dám. Cô sợ nhất là có được đáp án mà mình không muốn nghe.

“Ăn nhiều lên chút, xem cô gầy kìa.” Thím Liễu bên cạnh đau lòng nói, đáng tiếc không phải là Lãnh Mạn Nguyên. Anh ấy sẽ không bao giờ quan tâm cô. “Oẹ...” Cô ăn mấy miếng, dạ dày thắt lại, dường như đang đẩy đồ ăn ra ngoài. Cô không kim được nôn hết ra ngoài.

“Ồi chào, sao thế?” Thím Liễu đi qua vỗ lưng cho cô, kịp thời đưa cho cô một ly nước.

Cô lắc đầu, mỉm cười an ủi thím Liễu: “Đưa đi... đi, tôi... không... muốn... ăn... nữa.” Nói xong mấy chữ đơn giản, cô há miệng thở dốc, yếu ớt dựa vào đầu giường, lồng ngực không ngừng nhấp nhô, hơi thở đứt quãng.

Cô nhắm mắt nghỉ ngơi một lát mới cảm thấy khỏe hơn một chút. Nhã Lan lại nở một nụ cười yếu ớt. Cô nhìn thấy sự lo lắng sót ruột trong mắt thím Liễu.

“Không... sao... đâu, tôi... khỏe... lắm...”

“Đừng nói nữa.” Cô nghe thấy tiếng thút thít của thím Liễu. Bà đáp chần cho cô xong thì đi dọn bãi nôn dưới đất.

Từ ngày hôm ấy, Nhã Lan không thể ăn thêm chút gì được nữa. Mặc dù vết thương vẫn ngày một tốt hơn nhưng cơ thể cô lại ngày càng yếu. Cô bắt đầu mê man cả ngày, chỉ ngủ suốt, rất ít khi dậy. Không thể ăn, cô chỉ có thể dựa vào việc truyền dịch để bổ sung dinh dưỡng.

Khuôn mặt đã nhỏ nay còn nhỏ nhắn hơn, khuôn mặt cô chỉ một màu trắng trong suốt không khỏe mạnh. Cô mất đi ham muốn tiếp tục sống, sinh mệnh cũng dần tan biến.

“Quốc Nhã Lan, em tỉnh dậy cho tôi!”

“Nhã Lan, em không được rời xa tôi, em nghe thấy không!”

“Em dám chết ư, em cứ thử xem! Tôi sẽ khiến người nhà em thâm tâm!”

...

Ồn quá! Cô muốn ngủ, đừng có làm phiền nữa được không? Nhưng, một đôi tay không ngừng lay cơ thể cô, không cho cô ngủ say.

Đừng ồn ào nữa, để cho tôi ngủ một chút. Sao cơ? Nếu không tỉnh dậy thì sẽ khiến người nhà cô rất thâm tâm ư? Thật là ngang ngược quá đi, giống hệt Lãnh Mạn Nguyên.

Không đúng, giọng nói này rất quen thuộc. À, chính là Lãnh Mạn Nguyên. Anh muốn cô làm gì? Tỉnh dậy ư? Nhưng cô không muốn.

Đôi mắt vẫn nhắm nghiền, chẳng hề có chút phản ứng nào! Lãnh Mạn Nguyên bắt đầu sót ruột. Anh mạnh tay hơn, mạnh mẽ cầm lấy cánh tay cô. “Nhanh dậy cho tôi, em đã ngủ lâu lắm rồi, em còn không tỉnh dậy là tôi sẽ khiến em hối hận cả đời đấy!”

Vết thương của con sói trắng vẫn chưa khá lên, nhưng nhận được điện thoại của thím Liễu nói mấy ngày nay Nhã Lan không ăn không uống gì, cả ngày chỉ ngủ trên giường, không động đậy cũng không tỉnh lại. Anh tức giận đến mức gọi điện thoại mắng Uy Vũ Thiên một trận, nhưng người ta lại nói, tâm bệnh phải dùng tình cảm để trị, bảo anh nhanh nghĩ xem mình đã làmwich lòng cô ở điểm nào mới khiến cô mất hết ý chí sinh tồn như thế.

Lãnh Mạn Nguyên không chậm trễ phút nào, vội vàng chạy đến bệnh viện. Nhìn thấy Nhã Lan không còn chút sức sống nào nằm trên giường, trên tay cầm ống truyền dịch. Cô không phải chỉ bị Bạch Lang cào bị thương sao? Anh chắc chắn cô không bị nguy hiểm đến tính mạng mới rời đi mà, sao lại bị bệnh thành ra như vậy được?

Băng gạc trên người cô đã bị gỡ xuống, có thể nhìn thấy vết sẹo hơi nông. Xem ra vết thương bên ngoài đã gần khỏi hẳn rồi, nhưng cô lại nằm mãi trên giường không hề động đậy.

Có khi nào cô sẽ nằm đó mãi mãi, không bao giờ mở mắt ra nữa không? Ý nghĩ này khiến Lãnh Mạn Nguyên sợ hãi. Anh bắt đầu lay cơ thể cô, gọi tên cô, không ngừng dùng lời nói kích thích cô.

Ngang ngược quá. Chẳng qua cô muốn ngủ một chút thôi mà lấy cả nhà cô ra uy hiếp. Cả thế gian này cũng chỉ có Lãnh Mạn Nguyên mới làm được chuyện đó!

“Đừng...” Cô thở một hơi yếu ớt, cố gắng mở mí mắt lên. Ánh sáng chói lóa khiến cô không thể thích ứng được trong chớp lát. Sau khi nhắm mở mấy lần, cuối cùng cô cũng hoàn toàn mở to hai mắt.

“Em dậy rồi à?” Lãnh Mạn Nguyên có vẻ rất vui mừng. Anh quay đầu gọi: “Thím Liễu, thím Liễu, bà chủ muốn ăn chút gì đó, mau đi chuẩn bị đồ ăn.”

Thím Liễu cầm một bát cháo vào, theo sau còn có Uy Vũ Thiên.

“Nào, kiểm tra chút đã.” Uy Vũ Thiên bắt đầu kiểm tra toàn diện. Suốt cả quá trình, Lãnh Mạn Nguyên đều nắm chặt lấy tay cô, không chịu buông ra. Mặc dù tay bị nắm chặt hơi đau, nhưng Nhã Lan lại tham lam muốn nhiều hơi ấm từ anh hơn nên nhẫn nhịn không nói.

Trên mặt anh đã mọc râu lún phún, viền mắt trũng xuống, tóc tai rối bời, xem ra lâu lắm rồi anh chưa nghỉ ngơi.

“Tốt lắm, tất cả triệu chứng cơ thể đều đã hồi phục lại bình thường, tuy nhiên, không ăn uống lâu ngày nên không được ăn đồ ăn cứng, cũng không được ăn quá nhiều.”

“Nói vậy, lâu như vậy không ăn uống gì mà không đói được sao?”

Lãnh Mạn Nguyên rất bất mãn với lời nói của Uy Vũ Thiên, anh hét lên.

“Tôi là bác sĩ, tin tôi đi.” Uy Vũ Thiên biết lý luận suông không thể thuyết phục được anh, chỉ nắm chặt lấy vai anh, ý bảo anh tin mình.

“Nào, ăn nhanh đi, ăn hết cái này!” Uy Vũ Thiên đi rồi, Lãnh Mạn Nguyên đưa bát cháo qua bảo cô ăn hết.

Cô vừa mới tỉnh lại, thật ra không có cảm giác muốn ăn, nhưng biểu cảm của Lãnh Mạn Nguyên quá nghiêm khắc, cô thậm chí còn tin rằng nếu mình không ăn thì anh sẽ trút giận lên gia đình cô giống như những gì anh vừa nói.

Yên lặng giờ tay ra đón lấy, nhưng bởi vì yếu ớt nên suất nữa cô đã làm đổ hết, may là Lãnh Mạn Nguyên kịp thời đón được.

Nhã Lan ngại ngùng đỏ mặt nói: “Xin lỗi, em không cố ý đâu.”

“Há miệng!”

“Hà?”

Lãnh Mạn Nguyên cầm muỗng múc một muỗng to đưa đến trước mặt cô: “Há miệng ra, còn muốn anh nói lần thứ ba à?”

Anh muốn dứt cho cô ư? Nhã Lan ngoan ngoãn mở miệng, Lãnh Mạn Nguyên bón từng muỗng từng muỗng. Thấy cô ăn không xuê, anh chau mày giảm bớt lượng cháo, tốc độ dứt chậm lại.

Người yên lặng ăn, kẻ yên lặng dứt. Thím Liễu đứng phía sau mỉm cười hiểu ý. Sau cơn mưa trời lại sáng, mong sao hai người được hạnh phúc! Bà lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, nhường lại không gian cho hai người.

“Em... ăn no rồi.” Nhã Lan giống như một cô vợ nhỏ, nhỏ giọng nói, ánh mắt bất an liếc nhìn người lạnh lùng trước mặt, tay cô vịn vẹo. Ăn nửa bát to như thế, cô no quá.

“Không được, mới ăn được có một chút, nhất định phải ăn hết toàn bộ!” Anh ngang ngược cắt lời cô, tiếp tục dứt. Nhã Lan chớp mắt, không dám phản đối nữa, yên lặng cố gắng ăn hết chỗ cháo còn lại.

“Vậy còn tạm được.” Lãnh Mạn Nguyên hài lòng nhìn cái bát tô hết sạch bách. Anh rút một tờ khăn giấy ra lau miệng cho cô.

Bụng cô no căng muốn bẻ bụng. Thế nhưng, thấy Lãnh Mạn Nguyên còn định giúp cô lau miệng, cô vội vàng đành lấy tờ giấy, nhỏ giọng nói: “Đề em tự làm.”

“Nghe lời!” Anh không mắng cô nữa, dịu dàng yêu thương cầm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, cẩn thận giúp cô lau sạch. Bàn tay to lớn dừng lại bên môi, không ngừng lau, vết hằn nam tính trượt lên trượt xuống truyền đến tín hiệu gì đó.

“Được chưa vậy?” Tay anh dừng lại bên môi cô quá lâu, cô ngại ngùng quay đi, mặt đỏ ửng, hỏi.

“Ừm, xem ra khăn giấy lau không sạch.”

“Hử?”

Còn chưa hiểu trong lời nói của anh có ẩn ý gì thì một đôi môi mềm mại đã ép lên môi cô: “Nhắm mắt lại.” Lời anh nói giống như câu thần chú. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt, cơ thể bị bàn tay to lớn ôm vào lòng, đầu được giữ chắc, cô cảm nhận được khát vọng của anh.

Anh giống như kẻ lang thang khát nước gặp được con suối trong lành ngọt ngào, đầu lưỡi khuấy động, không ngừng muốn hôn sâu hơn. Anh tách hai răng cô, tham lam hút lấy dòng nước ngọt ngào, hôn đến khi cô sắp ngạt thở.

“Ừm...” Lãnh Mạn Nguyên miễn cưỡng kéo dần khoảng cách giữa hai người. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì anh không dám chắc mình sẽ khống chế được vọng mà không muốn cô ngay lúc này. Hơi thở gấp gáp của cô nhắc nhở anh rằng mình đang hôn một người bệnh. Ừm, không cần vội, đợi cô khỏe rồi hai người sẽ có rất nhiều cơ hội.

Phút chốc có thể hít thở bầu không khí trong lành, phổi của cô căng ra, thoải mái hít thở. Chỉ là, lòng cô trống rỗng, dường như vật gì đó đột nhiên bị hút

hết đi. Cô ấy thế mà lại rất nhớ nhung nụ hôn ban nãy.

“Em rất thích à?” Giọng nói dịu dàng quyến rũ vang lên bên tai. Nhã Lan khó hiểu ngược mắt nhìn anh.

“Nụ hôn của anh ấy?”

“Anh... em không thèm để ý đến anh nữa.” Bị nhìn thấu suy nghĩ, cô hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống. Cô kéo chân qua định trốn vào trong đó.

Bàn tay nhỏ bé bị nắm lấy, Lãnh Mạn Nguyên cảm thấy vui mừng vì biểu cảm của cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như cánh hoa đào, đôi mắt to tình tứ ngượng ngùng, đôi môi đỏ thắm kiêu kiêu ướt át, thật khiến người ta tưởng tượng viễn vông!

“Anh... anh đang làm gì thế?” Thấy người đàn ông trước mắt không nói không cười mà chỉ nhìn mình chăm chú, Nhã Lan cảm thấy cả người không được thoải mái. Cô hỏi.

“Anh muốn em.” Anh nói thẳng ra khiến cô sợ hãi nín thở, cứ ho sặc sụa mãi không ngừng. Sao anh lại có thể nói ra những lời như thế! Một luồng khí nóng mãnh liệt xông lên đỉnh đầu. Cô biết mặt mình đã đỏ ửng rõ ràng.

“Yên tâm đi, trước khi cơ thể em khỏi hẳn, anh sẽ không động đến em đâu.” Anh vui vẻ bật cười, cảm thấy an ủi vì sự thẹn thùng của cô.

“Em không thèm để ý đến anh nữa đâu.” Cô trốn trong chăn, vô thức nũng nịu anh.

Một tràng chuông điện thoại vang lên.

“A lo, ngày mai hả? Bạch Lang sao rồi? Cái gì! Được.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Câu chuyện của bạch lang

“Tôi cho rằng cậu ấy nhất định không có cách nào cứu được nữa rồi, nhưng Bạch Lang lại một lần nữa xuất hiện, nó từng bước tiến lại gần chúng tôi. Nguyên đã rơi vào trạng thái hôn mê, tôi cũng rất mệt, căn bản không có cách nào đưa cậu ấy chạy thoát thân. Tôi nghĩ, nó đã từng cứu chúng tôi một lần, vậy để nó ăn thịt chúng tôi cũng coi như là báo đáp. Tôi nhắm mắt lại, che Nguyên ở phía sau mình, hy vọng nó ăn thịt tôi trước, như vậy thì có thể không cần bởi vì nhìn thấy Nguyên bị ăn thịt mà buồn khổ, thương tâm.” Nói đến đây, bà nghẹn ngào lại, Nhã Lan cũng nhập tâm theo câu chuyện mà khỏi tâm, mặc dù biết bọn họ không chết, nhưng vẫn lo lắng đến sự an nguy của bọn họ, trong lòng khẩn cầu, nhất định phải để bọn họ bớt chịu khổ mới được.

“Đợi một lúc lâu, Bạch Lang chỉ dừng lại ở bên cạnh tôi, không làm gì cả. Tôi mở mắt ra, nhìn thấy nó lại đưa đầu v* vào trong miệng của Nguyên, dứt sữa cho cậu ấy. Tôi chỉ có thể quỳ xuống cảm ơn nó. Biết nó không có ý định độc ác gì với chúng tôi, tôi dứt khoát ổn định ở lại chỗ đó. Mỗi ngày Bạch Lang đều sẽ đến cho Nguyên ăn sữa một lần, có được nguồn dinh dưỡng khá tốt, Nguyên rất nhanh chóng hết sốt, cũng dần dần bình phục.”

“Có một lần, tôi nhìn thấy những đứa con của nó, nhưng điều đáng sợ là, bọn chúng lại bị lũ sói ăn thịt từng miếng một! Đó là một trận chiến vô cùng thê thảm giữa sói và sói, vì bảo vệ chúng tôi, nó và bảy sói con đã đánh lại lũ sói kia. Sói nhiều như vậy, bọn chúng đã bao vây lấy nó và những đứa con của nó, nó dùng hết sức lực để tranh đấu với bọn chúng, kết quả chỉ có thể tro mắt nhìn lũ sói tha xác những con sói con đi! Nếu như không phải sự cố gắng của nó, người phải chết có lẽ chính là chúng tôi. Vì tôi và Nguyên, nó đã mất đi những đứa con thương yêu nhất!”

“Tất cả những điều này cũng chưa hề kết thúc. Sau khi sức khỏe của Nguyên bình phục, chúng tôi lại bắt đầu tìm kiếm lối ra. Trong khoảng thời gian này, nó tiếp tục cho Nguyên uống sữa để bảo đảm dinh dưỡng cho cậu ấy, đồng thời đưa chúng tôi cùng đi săn bắt những con vật nhỏ như thỏ. Trong quá trình này, chúng tôi giống như người thân, quan tâm chăm sóc lẫn nhau. Nguyên và nó đã nuôi dưỡng được quan hệ rất tốt đẹp, thậm chí cậu ấy bắt đầu dựa dẫm vào nó, còn nó đối xử với Nguyên như con trai của mình!”

Ồ, đây là câu chuyện kiểu gì vậy, quá thần kỳ. Nhã Lan chỉ có thể dùng từ này để hình dung, cô vừa cảm thấy đau buồn cho những gian khổ mà Lãnh Mạn Nguyên phải chịu, vừa thấy vui vì có người bạn đồng hành tốt như Bạch Lang.

“Nếu không phải tự mình trải qua, tôi căn bản không có cách nào tin đây là sự thật. Có một hôm, chúng tôi cuối cùng cũng tìm được đường lớn, trong phút chốc sẽ phải chia xa, Bạch Lang rơi nước mắt, Nguyên cũng khóc không chịu rời đi. Nhưng điều chúng tôi không biết là, hôm đó có một đám người vừa mới thả mấy con sư tử, những con sư tử này ngửi thấy mùi thịt tươi nên lần theo đến, chặn đường đi của chúng tôi. Chúng tôi bị bảy sư tử được thả qua huấn luyện đặc biệt ngoài rừng này bao vây, căn bản không có khả năng chạy trốn. Bạch Lang đột nhiên hú lên, nó chặn ở trước mặt chúng tôi, tranh đấu kịch liệt với bảy sư tử.” Tình cảnh thảm thiết, cho dù có qua hai mươi mấy năm vẫn như mới xảy ra ngày hôm qua, thân thể của thím Liễu sợ hãi đến mức run rẩy.

“Cuộc chiến đó vô cùng thê thảm!” Vì cứu chúng tôi, Bạch Lang bị bảy sư tử tấn công, tôi kéo thật chặt người của Nguyên lùi về phía ngoài rừng, bởi vì

cách đó không xa chính là đường quốc lộ, đến nơi rộng rãi, sư tử sẽ không dám tới. Chúng tôi trơ mắt nhìn mấy con sư tử xé da thịt của nó, cắn lên đùi của nó...”

“Hừ, đừng kể nữa!” Nhã Lan quả thực không nghe nổi nữa, cô cuối cùng cũng có thể hiểu, tại sao Lãnh Mạn Nguyên lại quan tâm đến Bạch Lang như thế.

Thím Liễu cũng không hề ngừng lại, biểu cảm của bà vô cùng đau thương, nước mắt đã rơi xuống, những lời tiếp theo hầu như là khóc lóc kể lể: “Người tìm kiếm chúng tôi kịp thời chạy đến, bọn họ dùng súng ép mấy sư tử lùi lại, nhưng lúc chúng tôi chạy đến nhìn Bạch Lang, bụng của nó đã bị xé toang, một chân suýt chút nữa bị bẻ gãy.”

“Nguyên ôm lấy nó, gào khóc lên, nhất định muốn những người đến cứu Bạch Lang cùng đi mới chịu rời đi.”

“Sau đó thì sao?” Tuy rằng sợ hãi, nhưng cô vẫn không kiềm chế nổi sự quan tâm về chuyện tiếp sau.

“Vốn tưởng rằng không cứu nổi Bạch Lang, nhưng cũng thật là một kỳ tích, nó lại sống lại nhờ sự cứu chữa của Uy Nghiêm—cha của Uy Vỹ Thiên. Chỉ có điều, thứ giữ lại được là sự tàn tật, nó căn bản không có cách nào thích ứng với cuộc sống trong rừng rậm. Nguyên liền giữ nó lại bên mình, quan tâm chăm sóc nó thật tốt.

“Hơn hai mươi năm rồi, Bạch Lang cũng già rồi nhưng lại khôi phục lại tính “thèm máu”. Chỉ cần ngửi thấy mùi máu tanh, bản tính chó sói của nó sẽ bùng phát.”

Ồ, ra là vậy, ngày hôm đó cô từng không cẩn thận ngã bị thương ở chân.

“Bây giờ Bạch Lang thế nào rồi?” Cô rất muốn cùng Lãnh Mạn Nguyên đến bên cạnh nó. Ngày hôm đó Lãnh Mạn Nguyên dùng súng bắn trúng nó, cô nhìn thấy trong miệng súng chảy ra rất nhiều máu, bịt cũng không bịt nổi, chỉ mong có thể chữa khỏi.

Ngày âm u, cơn gió lạnh quét lên ngọn cây tùng Thường Thanh, đem đưa khí lạnh của tự nhiên, hạt mưa nhỏ rơi trên người, hơi tê tê, truyền đến sự tiêu điều của ngày đông giá lạnh. Những cây tùng Thường Thanh ở xung quanh vừa mới trồng chưa được bao lâu, từng hàng từng hàng xếp đến tận cùng, nơi đó, có một ngôi mộ vừa mới xây.

Trên tấm bia mộ dựng cao thẳng khắc vài chữ trơ trọi, thể hiện thân phận của người mất. Ngồi trước phần mộ là một người trẻ tuổi mặc áo sơ mi màu đen. Trong thời tiết giá lạnh ngày đông làm nổi lên sự yếu ớt mà hờ hững. Có thể nhìn thấy góc nghiêng dễ nhìn của anh, chỉ là lúc này trên mặt tuôn ra tất cả đều là sự bi thương.

Anh yên lặng ngồi ở chỗ đó đã được mấy tiếng đồng hồ.

Nhã Lan đứng cách khoảng trăm bước, cũng yên lặng như vậy nhìn anh, cũng đã được mấy tiếng đồng hồ. Cô mặc một chiếc áo khoác lông thú màu trắng, nhưng vẫn bị cơn gió lạnh mùa đông thổi đỏ khuôn mặt. Cô không mang theo áo mưa, những hạt mưa nhỏ không ngừng đọng lại, trên tóc cô trôi dạt từng chuỗi giọt nước.

Người ngồi trước phần mộ là Lãnh Mạn Nguyên, còn người được chôn trong phần mộ là Bạch Lang—ân nhân cứu mạng của anh, người hơn cả mẹ!

Cô không có can đảm lại gần, cảm giác áy náy nãy giờ đã ngăn cản bước chân đi về phía trước của cô. Nếu ngày hôm đó cô không đến chỗ đó, hoặc cẩn thận một chút không bị té ngã, cũng sẽ không thu hút Bạch Lang, như vậy tất cả mọi thứ cũng sẽ không xảy ra. Chỉ là, tất cả những điều này đều biến thành nếu như, phát súng đó bắn trúng động mạch lớn quan trọng nhất trên người nó, nó mất máu quá nhiều, vô phương cứu chữa, Bạch Lang đã trở thành một thi thể lạnh băng, mãi mãi nằm trên phần đất thuộc về con người này.

Ngôi mộ đó cao lớn mà sang trọng, đường kính khoảng bảy tám mét tạo thành một ngôi mộ cực lớn cao gần bằng người, xung quanh dùng đá hoa cương loại tốt nhất để khảm nạm. Một vòng xung quanh đều là cây tùng xanh mới trồng, bao lấy toàn bộ phần mộ, chiếm khoảng một mẫu đất.

Đây là phần mộ sang trọng nhất ở nơi này, Lãnh Mạn Nguyên đã chi hàng chục tỷ đồng mua phần mộ có vị trí tốt nhất ở khu nghĩa địa cao cấp này, tiến hành sửa sang với giá cao nhất, cho Bạch Lang sự hưởng thụ tốt nhất của loài người. Chỉ có điều, điều này đều không đủ để bù đắp sự áy náy cho việc anh tự tay giết chết ân nhân.

Khung cảnh Lãnh Mạn Nguyên cô độc bao phủ sự đau thương vô tận, Nhã Lan rất muốn bước lên ôm lấy anh, an ủi anh. Nhưng, cô không dám. Cô thật sự không biết đối mặt anh như thế nào. Hiểu lầm anh, trách mắng anh, coi ý tốt của anh thành ý xấu, tất cả những điều này đủ để anh hận mình cả đời, còn cái chết của Bạch Lang càng có thể khiến cô chết đi trăm vạn lần.

Từ xa xa dường như truyền đến tiếng ho của Lãnh Mạn Nguyên, anh bị cảm rồi sao? Anh mặc quần áo mỏng như vậy phải chăng sẽ bị bệnh? Nhã Lan lo lắng tiến lên trước vài bước, nhưng lại lần nữa dừng lại. Khoảng cách trăm bước không tính là xa, nhưng trái tim bọn họ thì sao? Có phải chỉ có sự xa xôi của trăm bước này hay không? Cô không dám nghĩ, vào lúc này, người anh không muốn gặp nhất chính là cô. Dù sao cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy anh đau buồn tuyệt vọng như vậy.

“Người mới khỏe lại một chút, lại dầm mưa, cẩn thận bị nhiễm lạnh.” Một chiếc ô lớn che kín đỉnh đầu, ngăn lại mưa gió. Quay đầu nhìn lại, gương mặt hiền hòa của thím Liễu xuất hiện trước mắt.

Gật đầu một cái, cổ họng cô nghẹn đến luống cuống, thậm chí ngay cả câu “Cảm ơn” cũng không nói ra được.

“Đi đi, đưa áo qua đó, an ủi cậu ấy một chút.” Một chiếc áo khoác được đưa đến trên tay cô, đó là áo của Lãnh Mạn Nguyên. Thím Liễu dùng đầu chỉ về hướng của Lãnh Mạn Nguyên.

Chần chừ nhận lấy áo, Nhã Lan nhìn thấy được sự ủng hộ và khích lệ trong mắt thím Liễu. Cô thật sự có thể đến sao? Ôm chặt chiếc áo, trong đó có mùi đặc trưng của Lãnh Mạn Nguyên. Cô rất thích thứ mùi này, ôm lấy chiếc áo đó giống như ôm lấy cơ thể của anh.

“Đi đi.” Thím Liễu nhẹ nhàng thúc giục.

Nhã Lan ôm chiếc áo tiến về phía trước. Cố lên, Quốc Nhã Lan, đi nói với anh lời xin lỗi, đến ôm anh vào trong lòng tận tình an ủi, đi đi.

Nhưng khi mấy chữ “phần mộ của Bạch Lang” in vào tầm mắt, cô liền như quả cầu da bị xì hơi, một bước cũng không bước nổi. Mấy chữ này nhắc nhở sai lầm của chính cô, cô không có dũng khí bước về phía trước một bước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Nghê tân nhi trở về

“Sao thế?” Thím Liễu bước theo, vỗ vai cô.

“À, tôi đột nhiên có chút không thoải mái, muốn về nhà rồi, thím đưa đi.” Nhã Lan nhét áo khoác vào trong lòng của thím Liễu, hoảng hốt rời đi.

Hôm đó, Nhã Lan không trở về nhà họ Lãnh, cảm giác áy náy và tự trách mạnh mẽ khiến cô không có dũng khí đối mặt với Lãnh Mạn Nguyên. Cô bảo Đại Hưng truyền tin, nói mình bỗng nhiên rất nhớ nhà, sẽ ở nhà một thời gian.

Không có câu trả lời của Lãnh Mạn Nguyên, chắc hẳn là ngầm đồng ý với hành động này của cô. Nhã Lan về nhà họ Quốc với sự chào đón nồng nhiệt của cha mẹ và anh trai cả.

Mẹ cả giam mình ở trên lầu, từ sau khi Nhã Lan có được sự cưng chiều, vị trí của bà ta ngày càng không được như trước, cha giao quyền lực nắm giữ trong nhà cho mẹ rồi. Còn chị hai Nhã Thanh, nghe nói đã yêu một anh bạn trai, chuyển ra ngoài sống cùng với người đó rồi.

“Người đàn ông đó làm gì? Tên gì vậy?” Nhã Lan hỏi băng quơ. Tiểu chuẩn chọn bạn trai của chị hai rất cao, không biết người đàn ông nào có bản lĩnh cao như vậy, có được chị ta.

“Làm gì cũng không rõ, hình như tên là Lý, Lý Tiên Tiên.” Mẹ cắt giữa móng tay đã rất đẹp, nói không mấy nồng nhiệt.

Lý Tiên Tiên? Nhã Lan nhớ rất rõ, trong hôn lễ của cô, chính là người đàn ông này mang ảnh đến, đồng thời chứng minh hân và mình có dính dáng. Chuyện này quả nhiên là chị hai làm ư? Chỉ có điều, tại sao chị ta phải kéo bạn trai mình đến làm chuyện này?

“Áy? Nghe nói quan hệ của con và Lãnh Mạn Nguyên cực kỳ tốt đẹp, có thật không? Cậu ta sao lại không đưa con về thế?” Mẹ đọc đến mức thuộc lòng tin tức có được trên tạp chí, với ý định khoe khoang trước mặt bạn bè, thứ bà quan tâm nhất chính là những chuyện này.

“À, vâng, anh ấy... rất bận.” May mà cánh nhà báo tạp chí không biết chuyện của Bạch Lang, đương nhiên không biết cô và Lãnh Mạn Nguyên thậm chí có thể bởi vì chuyện này mà đặt dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân này.

“Đàn ông mà, phải luôn lấy sự nghiệp làm trọng mới có thể chăm sóc cho người phụ nữ của mình, con cũng không cần quá để ý.” Mẹ ngược lại lại khuyên cô. Cuộc sống gần đây của mẹ chắc hẳn khá dễ chịu, khoe mắt vốn dĩ đã nổi lên nếp nhăn lại nhăn bóng lại, giữa hai gò má ánh lên sắc đỏ, trong lúc lơ đãng đôi mắt luôn tươi cười rạng rỡ, dường như luôn có chuyện vui nghĩ không hết.

Ừm, mẹ cả thất thế, bà cuối cùng cũng có ngày được ngẩng đầu, cũng coi như thời gian khổ cực đã qua đi.

Sự thay đổi của mẹ không chỉ thể hiện trên khuôn mặt, năm ngón tay giờ ra có hai chiếc nhẫn với hạt kim cương lớn, vừa nhìn liền biết giá trị không hề nhỏ. Quần áo trên người cũng đã thay đổi, tất cả đều là nhãn hiệu nổi tiếng, ngay cả kẹp tóc trên đầu cũng là nhãn hiệu đắt tiền nhất.

“Gần đây, cha con nói sẽ bớt chút thời gian đưa mẹ đi Mỹ chơi. Nhưng mẹ không muốn đi, lúc nào cũng ngồi máy bay, thấy phiền phức quá.” Từ trong lời nói của mẹ cũng có thể nghe ra cuộc sống gần đây của bà khá tốt. Đi Mỹ chơi, lúc trước đây, cho dù đi công viên, cha cũng sẽ trách mắng mẹ không hiểu chuyện, chỉ biết chơi.

“À, đúng rồi, lần này con định ở nhà bao lâu thế?” Mẹ cuối cùng cũng nhớ đến cô, hỏi.

“Cái này... đoán chừng phải lâu hơn bình thường. Nhà trường gọi điện đến nói cuối tháng sẽ tiến hành tác phẩm tốt nghiệp, con muốn ở nhà làm, mọi thứ đầy đủ, không cần mua mới lại, tiết kiệm được không ít thời gian.” Đây là sự thật, cũng là cái cớ. Mục đích thật sự của việc cô trở về chỉ là muốn cho mình chút thời gian, suy nghĩ thật kỹ xem nên đối diện với Lãnh Mạn Nguyên như thế nào.

Nhìn thấy khuôn mặt cô rũ xuống, bộ dạng ủ rũ chán nản, mẹ di chuyển ánh mắt từ trên móng tay của mình lên người cô: “Đạo gần đây có phải con rất mệt hay không? Tại sao lại gầy như vậy, sắc mặt cũng không tốt lắm?”

“À, không sao ạ.” Cô chỉ có thể dùng những từ đơn giản để trả lời, cô sợ nói nhiều lời sẽ làm lộ ra sự yếu đuối của mình. Trong cổ họng cô như có thứ gì đó chặn lại, muốn nuốt cũng nuốt không trôi, muốn nôn cũng không nôn ra được, cô chỉ có một ý nghĩ, muốn tìm một chỗ khóc một trận đã đời.

“Mẹ, việc nhiều quá, con phải đi chuẩn bị đây.” Cô đứng dậy bước về phía cầu thang, nước mắt đã ào ào tuôn rơi.

“Ừ, năm giờ ăn cơm, con đừng quên đấy, cũng đừng để quá mệt.”

“Vâng.” Cô không dám tiếp tục dừng lại, vội vàng chạy lên tầng.

Mấy ngày nay, cô đều rất bận rộn, có thể nói bận đến mức quên ăn quên ngủ. Người nhà cho rằng cô lo lắng vì chuyện tác phẩm tốt nghiệp, thay nhau quan tâm cô, khuyên cô chú ý nghỉ ngơi. Chỉ là, cô không dám để mình dừng lại, bởi vì chỉ cần một chút nghỉ ngơi, khuôn mặt của Lãnh Mạn Nguyên sẽ chiếm lấy đầu óc cô. Đương nhiên, còn có cả dáng vẻ bất lực và tuyệt vọng lúc trước khi chết của Bạch Lang.

Làm việc thôi, làm việc thôi, cô đặt hết sức lực và tinh thần vào trong công việc, không cho mình một chút cơ hội nghỉ ngơi.

Chính vào lúc việc tạo ra bộ quần áo bước vào công đoạn cuối, cô nhận được điện thoại từ nhà họ Lãnh, là thím Liễu gọi đến.

“Nhã Lan, Nguyên nói, nếu chuyện của cô làm xong rồi thì về nhà đi. Tôi cũng rất nhớ cô đó. Bảo Đại Hưng đến đón cô nhé.”

Thì ra Lãnh Mạn Nguyên vẫn luôn quan tâm cô sao? Anh không quên cô hay là không cần cô? Suy nghĩ như vậy suýt chút nữa khiến cô cảm động đến mức nhảy cẫng lên. Khổ sở mấy ngày bỗng chốc lên men biến thành sự ngọt ngào chữa chan, cảm giác hai mắt nóng bừng, căng lên, nước mắt không nghe lời lại lần nữa dâng trào ra, nhưng, lần này thể hiện cho sự vui mừng.

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, không quan tâm đến tác phẩm còn chưa hoàn thành, vội vàng ngồi lên chiếc xe nhỏ Đại Hưng đến đón, lòng mong mỏi trở về nhà họ Lãnh.

Thím Liễu đón cô rất nhiệt tình, những người giúp việc cũng thay nhau đến chào hỏi cô. Bọn họ đều rất nồng nhiệt, chỉ là ánh mắt có chút kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở chỗ nào, cô lại không nói rõ được.

“Mấy ngày nay Nguyên vô cùng bận, có thể muộn mới về, muốn ăn gì, tôi bảo bọn họ đi làm. Cô xem, mấy ngày nay lại gầy đi nhiều quá, phải chú ý sức khỏe đấy.” Thím Liễu cầu nhàu giống mẹ cô, cô cảm thấy ấm áp đến lạ thường.

“Vâng, vẫn chưa đổi, tôi muốn lên tầng dọn dẹp đồ đạc một chút.” Nhã Lan vừa nói liền nhắc hành lý gọn nhẹ bước lên tầng. Thứ trong túi đều là trang phục kiểu mới nhất mà cô vừa mới hoàn thành, còn phải sửa sang cẩn thận, có một vài chỗ có thể vẫn còn phải sửa đổi đôi chút. Chờ đợi là một quá trình đau khổ, cô quyết định dùng việc sửa sang quần áo để giết thời gian.

“À, Nhã Lan.” Thím Liễu lại gọi cô, sắc mặt có chút ngần ngại: “Phòng của cô đổi sang phòng khác, bây giờ đã sắp xếp ở phòng bên cạnh phòng Nguyên...”

“Không, tôi thích phòng trước đó, giúp tôi dọn trở lại đi.”

“Chỗ đó đã bị cô Nghe dùng rồi, trước đây cô ấy đã ở đó.” Một người giúp việc lớn tuổi đang bận giúp cô chuyển hành lý nói.

“Cô Nghe? Cô Nghe nào? Là cô ta sao?” Người cô ám chỉ là Nghe Tiên Như. Cô ta không phải là đi Mỹ phát triển rồi sao? Nghe nói phát triển khá tốt, còn chuẩn bị định cư bên đó, quay về lúc nào, ở lại bao lâu?

Tất cả thắc mắc thím Liễu chứa trong đầu đều nuốt vào trong bụng. Nghe Tiên Như trở lại rồi, vậy cô quay về làm gì? Lặng lẽ theo người giúp việc lên tầng, ngực Nhã Lan lại lần nữa bị thứ gì đó chặn lại, hoang mang.

Cả buổi chiều cô không có tâm trí nào làm việc, kim chỉ cầm trong tay từ đầu đến cuối vẫn chỉ dừng lại ở lúc mới xuyên xong chỉ.

Nghe Tiên Như trở lại rồi, Lãnh Mạn Nguyên gọi cô về là để ly hôn sao? Như vậy, anh liền có thể danh chính Nguyên thuận ở bên cạnh Nghe Tiên Như rồi. Mặc dù Nghe Tiên Như đã đi rất nhiều năm, nhưng không chỗ nào không có dấu vết cô ta để lại.

Trong phòng hoa có hoa cô ta trồng, còn vì cô ta mà đặc biệt làm phòng khiêu vũ. Đương nhiên, còn có gian phòng bày đầy giày múa. Tất cả những điều này đủ để chứng minh, trong lòng của Lãnh Mạn Nguyên, cô ta là quan trọng nhất, là điều mà cả đời không thể nào quên được.

Bỗng nhiên Nhã Lan cảm thấy rất chán nản, cô có cảm giác không nhà không cửa, nhà mẹ đẻ không còn là nhà của cô nữa, nơi này cũng sắp không phải, nhà của cô rốt cuộc sẽ ở nơi nào?

Tiếng còi xe vang lên, cô kinh hãi đến mức đứng bật dậy, quên mất kim chỉ đang khâu vá, bị đâm một cái đau điếng. Mút chỗ bị kim châm, cô nhìn chăm chăm không chớp mắt vào chiếc xe Bugatti Veyron đỏ đến chói mắt đó.

Chiếc xe đến cửa lớn liền dừng lại, một người phụ nữ mặc váy màu xanh lam từ trong xe bước ra. Cô ta đeo kính đen, che đi hơn nửa khuôn mặt, tóc

lượn sóng đẹp mắt phù sau người. Vóc dáng yếu điệu vô cùng linh hoạt, mở cửa, khom người, thậm chí ngay cả động tác gãi tay cũng đều tràn đầy cảm giác có tiết tấu và thú vị. Đôi chân thon nhỏ đầy đặn và có sức sống của cô ta không hề giống với những cô gái bình thường. Cô ta dựa vào bên cửa xe, một cái hất tóc tràn đầy đáng yêu của người mẫu xe hơi.

“Hóng gió thôi.”(tác giả đề là “拉风吧.”) Cô ta cười với bên kia cửa, giọng nói trong trẻo như dòng nước mát tháng ba, còn mang theo ánh nắng mặt trời ấm áp cùng sự đẹp đẽ tràn đầy.

Cửa bên kia được mở ra, người bước ra là Lãnh Mạn Nguyên. Anh cười rất vui vẻ, bàn tay lịch sử đặt vào cửa xe, đối mặt với người phụ nữ đó, nói gì đó với giọng nhẹ nhàng.

“Thích, đương nhiên là thích.” Người phụ nữ chạm một chút lên mũi anh, vui vẻ rời khỏi xe đi về phía phòng khách.

Có thể khiến Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng trở nên dịu dàng và vui vẻ, có lẽ chỉ có Nghê Tiên Như. Cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên bước nhanh hơn, sóng đôi bước đi với Nghê Tiên Như, bàn tay đặt lên eo cô ta.

Có tiếng bước chân truyền đến, đương nhiên là hai người lên tầng rồi. Như bị trúng độc, Nhã Lan lại mở hé hé cửa.

“Anh thật đúng là hào phóng, chiếc xe này chắc đắt lắm đây.”

“Chỉ cần em thích, mua mười chiếc anh cũng sẽ không chớp mắt.” Trong giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên tràn đầy sự vui sướng và cưng chiều.

“Ừ, vậy cũng không dám, sợ anh phải mua đến mức nghèo rớt rìa. Nhưng, anh vẫn không thay đổi gì, xem ra, hình như càng trẻ hơn so với trước đây.”

“Em cũng thế, nhưng có thêm nhiều mùi vị của phụ nữ.”

“Anh là nói em trước đây không có mùi vị của phụ nữ sao?” Bọn họ bước đến cạnh cửa sát vách, đó là phòng của Lãnh Mạn Nguyên.

Cô nhìn thấy Nghê Tiên Như vòng tay ôm eo của Lãnh Mạn Nguyên, để anh cách ở giữa cô ta và cửa.

“Không phải, anh nói sai rồi, nên là càng có thêm mùi vị của phụ nữ.” Lãnh Mạn Nguyên nhẹ nhàng cười, như ở bên tai, Nhã Lan bất an đóng chặt cửa lại một chút, sợ bị anh phát hiện ra.

“Vậy còn tạm được.” Nghê Tiên Như không nhéo. “À, đúng rồi, hôm nay gặp phải Uông Minh Thiên, cậu ta vẫn lịch sự như vậy, nhưng buồn cười là, cậu ta lại gọi em là chị.”

“Em không biết sao? Em gái em bị cậu ta tán đổ rồi.”

“Sao có thể?”

“Không tin gọi điện thoại hỏi Phân Nhi đi.” Nhã Lan nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên móc điện thoại ra đưa cho Nghê Tiên Như. Nghê Tiên Như đẩy trở lại: “Em không thêm hỏi, với tính cách của nó, cho dù chuyện như vậy cũng sẽ không nói.”

“Nhưng, vẫn thật kỳ lạ, trước đây nó không phải là vẫn luôn thích anh sao? Em tưởng rằng, mấy năm ra nước ngoài này, nó sẽ ở bên cạnh anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Người ngoài cuộc

“Đương nhiên không thể.” Lãnh Mạn Nguyên dường như trả lời rất vội vàng.

“Nghe nói anh kết hôn rồi?”

“Ừ.” Lãnh Mạn Nguyên đưa ánh mắt đến cửa mà cô đang ở, Nhã Lan lo lắng vội vàng nép người sau cửa.

“Lúc nào dẫn đến em gặp một chút nhé?”

“Được, cô ấy hôm nay chắc đã trở về.”

“Anh thích cô ấy không?” Nghê Tiên Như hỏi tiếp, Nhã Lan dựng thẳng tai, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Thời gian không còn sớm nữa, nói đến đây thôi, nghỉ ngơi sớm đi.” Lãnh Mạn Nguyên không trả lời, kết thúc cuộc nói chuyện.

“Không mời em vào ngồi một chút à?”

“Ha ha, anh cũng muốn nghỉ ngơi, hôm khác đi.”

Nghê Tiên Như giẫm giày cao gót tao nhã bước về phòng mình. Chỉ nhìn vào dáng vẻ bước đi của cô ta có thể nhìn ra, cô ta là một người khiêu vũ giỏi.

Nhã Lan buồn bực quay người lại, tại sao Lãnh Mạn Nguyên không nói với Nghê Tiên Như là thích hay không thích mình? Rốt cuộc anh có suy nghĩ như thế nào về cô? Không ngờ Nghê Tiên Như sẽ quay về, cuộc hôn nhân của cô và Lãnh Mạn Nguyên tiếp theo đây sẽ đi về đâu?

Chuyện gì cũng không có câu trả lời, cô chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm khó chịu.

Để tránh gặp mặt Nghê Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên, cả ngày cô đều ở lì trên tầng. Cô lấy có phải làm thiết kế, bảo người dưới mang com thức ăn đến phòng để ăn. Đến bữa tối, người giúp việc truyền lại lời của Lãnh Mạn Nguyên: “Bà chủ, ông chủ mời bà xuống dùng bữa.”

Vẫn là trốn không được sao? Cuối cùng cũng phải đối mặt với anh ấy rồi, đối mặt thì đối mặt vậy. Bảo người giúp việc lui xuống, Nhã Lan ở trên tầng liên tục làm mấy lần hít thở sâu, cho đến khi chắc chắn mình có thể đối mặt với anh, cô mới dõng bước xuống tầng.

Trong phòng ăn sát bên phòng khách, Lãnh Mạn Nguyên ngồi một cách quý hóa ở trong đó. Về điểm này, có thể ngồi trên bàn ăn dùng bữa tối, trong ký ức của cô vẫn chưa từng có.

Ngồi ở chỗ đó không chỉ có mình anh, còn có Nghê Tiên Như. Cũng đúng, nếu như không phải vì cô ta, sao anh có thể sớm như vậy đã ở nhà chứ. Hôm nay Nghê Tiên Như mặc một chiếc váy dài vừa phải, gót váy hở ra theo kiểu không đối xứng, vừa hay lộ ra đôi chân đẹp đẽ. Phía trên là chiếc áo lụa bó sát đơn giản phô bày ra cơ thể đầy đặn của cô ta.

Tóc quần quần một phần, phần còn lại thả lộn xộn trên vai, kết hợp với khuôn mặt xinh đẹp đậm đà, lại có một vẻ đẹp mờ ảo kiểu diêm. Cô ta ngồi với dáng vẻ cực đẹp, mặc dù chỉ đơn giản là hai chân để song song, nhưng dường như lúc nào cũng có thể múa được. Giờ tay nhắc chân cũng vô cùng tao nhã, đây là sự tao nhã từ trong xương cốt hiện ra, không hề có chút giả bộ đậm đà nào cả.

Để tiện làm việc, Nhã Lan ăn mặc hết sức tùy ý. Cô mặc một chiếc áo phông rộng, một chiếc quần bò đơn giản. So sánh với Nghê Tiên Như trước mặt chỉ cảm thấy khác nhau một trời một vực.

Cô mất tự nhiên chỉnh lại quần áo, không chắc chắn mình có nhất thiết phải qua đó hay không. Lãnh Mạn Nguyên và Nghê Tiên Như đang nói chuyện rất thân thiết, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng cười phát ra từ trong miệng bọn họ. Sống cùng với anh lâu như vậy, cô cực hiếm khi nhìn thấy anh cười, đặc biệt là kiểu cười vui vẻ thật lòng dạ này.

Hai người đều đã nhìn thấy cô, Lãnh Mạn Nguyên cau mày lại một cách rõ ràng, nhìn cô không nói gì, là không hài lòng với cách ăn mặc của cô sao? Nghê Tiên Như ngược lại đứng lên: “Đây chính là chị Quốc Nhã Lan sao? Quả nhiên là một cô gái thuần khiết mộc mạc.”

Nụ cười của cô ta rất sâu, khoe miệng kéo ra độ cong với ý sâu xa, cô ta là đang cười nhạo sự quê mùa của mình sao? Hơn nữa, cô ta không hề giống những người khác gọi cô là chị Lãnh, chỉ đơn giản gọi tên cô ra.

Lãnh Mạn Nguyên gật đầu, lạnh lùng nói: “Còn không mau đến dùng bữa, nghe thím Liễu nói, cả ngày em cũng không xuống tầng.”

Nhã Lan lặng lẽ ngồi giữa hai người, còn Nghê Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên vẫn giữ nguyên vị trí mặt đối mặt.

“Em nhớ anh thích ăn thịt bò tiêu đen nhất, trước đây còn luôn muốn bắt em gấp cho anh.” Nghê Tiên Như gấp một miếng thịt bò vào trong bát của Lãnh Mạn Nguyên, nhìn Nhã Lan tiếp tục nói: “Thời gian chị Quốc đến nhà họ Lãnh chắc chắn không nhiều nhỉ, đây chính là món ăn yêu thích nhất của Nguyên. Vì anh ấy, tôi cố gắng luyện tập tài nấu nướng, bàn tay từ trước đến nay chưa từng nấu ăn của tôi đều bị đứt vài chỗ. Vì anh ấy làm một mâm cơm, nhưng anh ấy lại nói khó ăn, hại tôi tức đến phát khóc lên.”

“Ha ha, lúc đó chẳng qua là trêu em thôi, ai bảo em nghiêm túc như vậy.” Lãnh Mạn Nguyên tiếp lời, anh cười rất tức cười.

Anh thích ăn gì, người làm vợ như cô lại không biết, Nhã Lan lúng túng gật đầu, cẩn thận gấp chút rau vào trong bát.

“Ăn mấy thứ này đi, gầy như vậy!” Lãnh Mạn Nguyên gấp thêm rất nhiều thịt cho cô, trong đó có cả thịt bò tiêu đen mà Nghê Tiên Như nói.

Gấp lên, cắn một miếng: “Khụ khụ.” Mùi cay nồng nặc kích thích cổ họng cô, Nhã Lan ho lên không mấy lịch sự.

“Trời ơi, xem ra chị Quốc không ăn được cay. Thế này không được rồi, Nguyên lại là người giỏi uống rượu, giỏi ăn cay.”

“Đây còn không phải đều là em tự phong à.”

Hai người kẻ tung người hứng nói chuyện với nhau, Nhã Lan yên lặng nhận lấy nước và khăn người giúp việc đưa đến, sau khi súc miệng thì lau một chút.

Cô ở chỗ này vốn dĩ chính là sự dư thừa, mắt thấy Nghê Tiên Như gấp từng gấp thức ăn đưa về phía Lãnh Mạn Nguyên, Lãnh Mạn Nguyên giống như có được phần thưởng nhận lấy tất cả. Nhã Lan cảm thấy bọn họ mới thật sự là một đôi, còn mình chẳng qua là một người xem kiêu khách qua đường.

“Nào, em cũng ăn một chút đi, đây là mồi nhử em thích ăn nhất, đặc biệt bảo người giúp việc mua về, là loại em thích nhất.”

“Ừ, mùi vị vẫn như vậy. Ở nước ngoài làm thế nào cũng không ăn được thứ hợp khẩu vị như thế này, rất cảm ơn anh.”

“Nào, anh ăn cái này, còn nhớ mùi vị em làm trước đây không? Cái này là ai làm vậy? Rõ ràng biết anh không thích quá mặn, còn cho nhiều muối như vậy. Xem ra cuộc sống sinh hoạt thường ngày của anh lại phải lần nữa trở về trên vai em rồi.”

“Nào dám để cho bậc thầy khiêu vũ thế giới làm đồ ăn cho anh, đoán chừng người hâm mộ của em sẽ chiền đầu anh mất.”

Nhã Lan kinh ngạc phát hiện ra, Lãnh Mạn Nguyên của hôm nay không chỉ biết cười, còn biết nói đùa. Anh thao thao bất tuyệt cùng với Nghê Tiên Như thiện ý người trước kẻ sau, thể hiện mặt khéo ăn khéo nói.

“Xin lỗi, tôi ăn no rồi.” Cô đặt đĩa xuống, để lại bát cơm gần như chưa đụng tới, rồi bàn ăn đi lên tầng.

Trước lúc đi cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên lại lần nữa cau mày lại, anh là đang trách cứ cô làm ảnh hưởng đến tâm trạng của anh sao? Bữa cơm như vậy, vốn không nên gọi cô đến, cô có một cảm giác như “người ngoài”.

Đêm lạnh như nước, Nhã Lan không đi đâu cả, chỉ yên lặng ở trong không gian nhỏ của mình. Toàn bộ nhà họ Lãnh lại lần nữa trở về lúc không chỗ nào không có Nghê Tiên Như. Cô muốn giấu mình thật kín để cả thế giới đều quên mất cô.

Hóng gió hồi lâu, cô đột nhiên cảm thấy tay chân lạnh buốt, một chút hơi ấm cũng không có. Từ sau bữa tối, cô vẫn luôn ngồi ở đây. Mặc dù trong tay cầm kim chỉ, nhưng cô không động qua một đường kim, mở cửa sổ có thể nhìn thấy cửa lớn của nhà họ Lãnh, trong lúc này, cô nhìn thấy trong cánh tay của Lãnh Mạn Nguyên kéo Nghê Tiên Như, từ chỗ đó lên xe rồi đi.

Nghê Tiên Như lúc đó lại thay một bộ quần áo, là một bộ váy kẻ lớn màu đỏ trắng cực kỳ cá tính, như thường lệ váy bày ra không có quy luật, rũ xuống một vài góc đẹp đẽ. Luyện tập vũ đạo thời gian dài, cơ thể của cô ta tràn đầy sự dẻo dai, bước đi khá đẹp, còn có thần thái hơn người mẫu.

Bọn họ dừng lại ở trước xe một chút, dường như Nghê Tiên Như quên mang thứ gì đó, cuối cùng Lãnh Mạn Nguyên rồi đi lấy về cho cô ta, đồng thời lịch sự mở cửa xe, mời cô ta vào, sau đó mới mở cửa xe chỗ tài xế ngồi, tự mình lái xe rời khỏi nhà họ Lãnh.

Khoảng chừng mười giờ chiếc xe lại trở về. Lúc này trong tay của Nghê Tiên Như có rất nhiều túi đựng đồ mua sắm. Ngay lập tức, những chiếc túi liền được Lãnh Mạn Nguyên nhận lấy, Nghê Tiên Như lại lần nữa khoác lấy cánh tay anh trở về nhà họ Lãnh.

Vào giờ này Lãnh Mạn Nguyên căn bản sẽ không trở về. Xem ra, người có thể thay đổi anh ấy chỉ có thể là Nghê Tiên Như, cũng chỉ có Nghê Tiên Như mới là người mà anh quan tâm nhất.

Nhã Lan thôn thức về những hiểu lầm của thím Liễu và Uy Vỹ Thiên, bọn họ luôn cho rằng chỉ có cô mới là thứ duy nhất của Lãnh Mạn Nguyên. Tất cả đều sai rồi. Thậm chí ngay cả cô cũng sai lầm một cách ngây thơ đến mức không theo chuẩn mực.

Sau khi bọn họ quay trở về không bao lâu, căn phòng vang lên tiếng gõ cửa. Nhã Lan nhẹ nhàng nói: “Mời vào, cửa không khóa.”

“Áy, vẫn chưa ngủ à.” Thím Liễu bước vào, trong tay bụng một chút đồ: “Nguyên nói cô tối nay ăn ít, bảo tôi mang chút đồ cho cô ăn đêm.”

“Vâng.” Nhã Lan nhận lấy chiếc đĩa không mấy nhiệt tình, bên trong là một phần mì xào rau.

Thím Liễu nhìn thấy những nguyên liệu vài đó bên cạnh cô, giúp cô dọn dẹp sơ qua một chút: “Vẫn còn làm thiết kế tốt nghiệp à, thời gian không sớm nữa, nghỉ sớm đi, ngày mai vẫn có thể tiếp tục làm.”

“Vâng.” Mặc dù không phải là quá có hứng thú, nhưng mì xào thực sự rất ngon, Nhã Lan vẫn là kiềm chế không nổi ăn thêm được vài miếng.

“Trời ơi, muộn thế này còn mở cửa sổ, cô xem, người bị lạnh cứng cả rồi, cẩn thận bị cảm.” Thím Liễu vội vàng đóng cửa sổ cho cô, cũng tìm một cái áo khoác lên cho cô.

“Thím Liễu, thím thật tốt, giống như mẹ tôi vậy.” Nhã Lan cũng không biết vì sao mỗi lần bà đối tốt với cô luôn khiến cô nghĩ đến những ngày mẹ con nương tựa vào nhau lúc trước năm tuổi. Mẹ cô lúc đó chính là như thế này, không lúc nào không quan tâm đến cô, chăm sóc cô.

Chỉ là, sau đó khi vào nhà họ Quắc, mẹ cả và chị hai gây quá nhiều khó khăn khiến bà bận trở tay không kịp, lại lạnh nhạt với cô.

“Tôi nếu có đứa con gái như cô, có năm mơ cũng sẽ cười tinh giắc đó.” Thím Liễu cười rất vui vẻ, Nhã Lan giống hệt như con gái vui vào trong lòng bà, bắt đầu những nhéo.

“Được rồi, không còn sớm nữa, ngủ sớm đi.” Thím Liễu nhíu mắt cười, đẩy cô sau khi đã ăn xong mì đến giường: “Ngủ cho ngon vào, nếu không sẽ trở nên xấu xí đó.”

“Tôi không thêm ý chứ.” Cô chum đầu vào trong chăn, cực kỳ giống một đứa trẻ được mẹ cưng chiều. Càng sống chung với thím Liễu, cô càng phát hiện ra điểm tốt của bà, đặc biệt là sau khi nghe câu chuyện của bà và Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan càng khẳng định bà là một người tốt. Nhã Lan đã sinh ra cảm giác lệ thuộc vào bà, giống như một đứa con gái với người mẹ của mình.

Sau sự ám áp ngăn ngủ là sự cô độc và chờ đợi dài đằng đẳng. Nhã Lan không biết mình muốn đợi điều gì. Cô nằm trên giường, không nhắm mắt một

giấy nào, bất cứ lúc nào cũng dựng thẳng tai nghe ngóng động tĩnh ở phòng bên cạnh.

Phòng đóng chặt cũng không khóa lại, cô cũng không hiểu rõ đây là vì sao. Tất cả mọi điều tối nay đều bắt đầu mất kiểm soát, trong đầu cô liên tục không ngừng truyền đến hình ảnh Nghê Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên ở bên cạnh nhau, từng chút một hình thành nên suy đoán đau buồn nhất. Cô không biết mình đã bắt đầu rơi lệ, bởi vì lúc nước mắt rơi xuống, cô đã vào trong giấc mộng

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Chuyến du lịch ngượng ngùng (phần một)

Trong giấc mơ, cô vô cùng đau khổ, có cảm giác như trời sắp đổ sụp xuống, cho dù trong những ngày tháng khó khăn nhất của trước đây khi sắp phải đối mặt với cuộc sống thiếu lương thực, cô cũng không có cảm giác như vậy. Cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên khoác tay Nghê Tiên Như, đi đến chỗ cô.

“Nhiệm vụ của cô đã xong rồi, có thể đi rồi, đây là đơn xin ly hôn.” Lãnh Mạn Nguyên cười rất vui vẻ, anh ôm Nghê Tiên Như vào lòng, ôm chặt cô ta giống như ôm thứ đồ quý hiếm. Anh vứt một tờ giấy trắng, phía trên đó viết bốn chữ “Đơn xin ly hôn”.

“Không, Nguyên, chúng ta, chúng ta vừa mới bắt đầu, em còn chưa xin lỗi anh.” Tất cả mọi điều này đến quá nhanh, Nhã Lan kéo góc áo của anh, hy vọng anh có thể đưa một ánh nhìn lên trên người mình. Nhưng, Lãnh Mạn Nguyên từ đầu đến cuối ngay cả nhìn thẳng cũng không nhìn cô, trong mắt anh, trong trái tim anh, tất cả đều là Nghê Tiên Như. Anh và Nghê Tiên Như ngằm nhìn hiểu ý nhau, ngay sau đó cười lớn tiếng, tiếng cười đến chói tai, dường như muốn đâm thủng màng nhĩ yếu ớt của Nhã Lan.

“Quốc Nhã Lan, cô có thể đi rồi, đây là vị trí của tôi.” Nghê Tiên Như thật lâu sau mới thu lại nụ cười sắc nhọn đầy châm chọc đó lại, liếc nhìn cô, vỗ lên ngực của Lãnh Mạn Nguyên, tuyên bố chiếm làm của riêng. Cô ta cao quý như vậy, trên người cho dù chỉ là một món đồ trang sức nhỏ bé cũng thể hiện ra sự đắt đỏ của nó. Cô ta xinh đẹp như vậy, cho dù lúc cười lạnh lùng cũng gây sự chú ý như thế. Nhã Lan có cảm giác thất bại vô cùng mạnh mẽ.

“Còn không nghe thấy sao? Cô có thể đi rồi.” Giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên thấm vào trong tai, Nhã Lan chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

“Cô ta không đi, chúng ta đi.” Nghê Tiên Như kéo Lãnh Mạn Nguyên, hai người thông dong bước đi...

“Nguyên, đừng đi, đừng đi.” Cô giờ hai tay muốn giữ lại bước chân của anh, nhưng bóng hình anh càng lúc càng xa...

“Nguyên, em xin anh, cho em một cơ hội. Anh đừng đi. Em cần anh, em yêu anh. Nguyên, đừng đi.” Cuối cùng cô cũng nói ra những lời tận sâu trong lòng, nhưng bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên đã xa như vậy, anh căn bản không nghe thấy lời nói của cô...

“Nguyên, đừng đi...” Nước mắt cuộn cuộn tuôn trào ra, cô khóc lóc một cách đau thương, cả bầu trời lộ vẻ cảm động, cả thế giới bắt đầu mưa, tiếng rào rào đó đánh vào trái tim cô, hướng ứng sự đau thương của cô...

Một đôi tay chậm rãi mở cửa, Lãnh Mạn Nguyên nhẹ nhàng bước vào. Thứ anh nhìn thấy chính là khung cảnh như vậy, Nhã Lan xem chừng rất vô vọng, yếu ớt, nước mắt không ngừng từ trong mắt tuôn ra, làm ướt cả khuôn mặt mềm mại, giống như đóa hoa ngoài cửa sổ bị gió mưa tàn phá.

Anh vốn là thấy trời mưa, lo lắng Nhã Lan quên đóng cửa sổ mới lặng lẽ đi tới. Dáng vẻ mảnh mai ốm yếu của Nhã Lan vô cớ mắc vào trong lòng anh, khiến anh không nhìn được muốn lau đi những vệt nước mắt khắp khuôn mặt cô.

Là ai, khiến em ngày nhớ đêm mong, nước mắt rơi không ngừng? Là Thành Kiên Vỹ sao?

Ngón tay thon dài của Lãnh Mạn Nguyên xoa lên chân mày nhú chặt của cô, anh chăm chú xoa nhưng lại không xoa hết được vẻ buồn bã khắp khuôn mặt cô. Trong giấc mơ, cô đang thăm lăm lăm, chắc đang gọi người cô yêu thương.

“Đừng đi! Xin anh.” Tay cô giờ ra một cách bất lực, quơ quơ một cách vô vọng trong không trung.

Nắm lấy bàn tay lạnh buốt nhỏ bé của cô, Lãnh Mạn Nguyên nâng đặt lên đầu mũi như bảo vật quý hiếm, tham lam hít lấy hương thơm thoang thoảng từ chỗ đó: “Anh sẽ không đi, mãi mãi cũng sẽ không đi, hãy tin anh.”

Anh cam đoan.

Không biết Nhã Lan là nghe thấy lời của anh hay cảm nhận được sự ấm áp đến từ bàn tay anh, cô dần dần yên tĩnh trở lại, không rơi nước mắt nữa, chân mày cũng giãn ra, trên khuôn mặt lại mang theo một nụ cười dịu dàng.

Nụ cười này yếu ớt, nhưng là sự tin tưởng vô điều kiện với người nhận lời với cô...

Không biết qua bao lâu Lãnh Mạn Nguyên mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Anh nhất thời không có cách nào hiểu nổi cho cảm xúc của bản thân, tại sao mình phải quan tâm cô, tại sao biết rõ là người cô yêu không phải là mình nhưng vẫn muốn ép buộc giữ cô lại? Tại sao? Tại sao...

Từ trước đến nay anh vẫn luôn tự hào về khả năng khống chế bản thân, nhưng kể từ khi gặp được người phụ nữ tên Quắc Nhã Lan này thì nó liền sụp đổ, biến mất như chưa từng tồn tại.

“Chết tiệt.” Nắm chặt nắm đấm, anh cố nén sự tức giận với chính mình, hướng ra khỏi phòng, đóng chặt cửa. Rầm vài tiếng, trong phòng lập tức có đầy mảnh vỡ vụn, một vài đồ vật suu tầm quý báu liền trở thành vật hy sinh thảm thiết cho cơn giận của anh. Vẫn cảm thấy chưa hả giận, anh rút đây một ly rượu vang, một hơi uống hết sạch.

Chết tiệt! Anh đã vô số lần mắng mình, trong đầu, trong tim, tất cả đều là gương mặt bất lực yếu ớt của Quắc Nhã Lan, còn có tiếng kêu gào “Đừng đi!” đầy vô vọng của cô.

Chết tiệt! Chiếc ly rượu tuyệt đẹp trong nháy mắt liền biến thành mảnh vụn, Lãnh Mạn Nguyên nhắc chai rượu tu ừng ực...

Trời lại sáng! Nhã Lan vươn vai, nhìn thấy cây cối ướt đầm bên ngoài. Tối qua trời đã mưa sao? Trước khi ngủ cô nhớ rõ ràng cửa sổ đang mở, là thím Liễu đóng vào giúp cô sao?

Giấc mơ đêm qua cũng không vui vẻ, nhưng sau đó, một bàn tay ấm áp nắm lấy cô, truyền đến cảm giác an toàn. Một giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng nói với cô, mãi mãi cũng sẽ không rời xa cô!

Lẽ nào cũng là mơ sao? Nhưng cảm giác đó chân thực đến như vậy, cô thậm chí cảm nhận được hơi thở ấm áp truyền đến từ trong đôi tay đó...

Ồi, Lãnh Mạn Nguyên bây giờ làm sao có thể quan tâm đến cô chứ? Cảm xúc của Nhã Lan lại trùng xuống, cảm giác ngọt ngào trong giấc mơ biến mất hoàn toàn, để lại là sự thất vọng vô hạn.

Tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên, người giúp việc đứng bên ngoài nói: “Bà chủ, đến giờ ăn cơm rồi.” Cô sở bụng, một chút cảm giác đói cũng không có. Giờ này chính là lúc ăn bữa sáng, chắc hẳn Nghê Tiên Như cũng có mặt.

“Tôi không đói, không muốn ăn.” Cô không có đủ sức mạnh đối diện với Nghê Tiên Như, chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

“Ông chủ gọi bà chủ xuống, nói còn có chuyện khác muốn nói.” Lời của người giúp việc khiến trái tim cô trùng xuống, lẽ nào là nói chuyện ly hôn sao? Giấc mơ đêm qua sắp trở thành sự thật rồi sao? Cô nên vui mới đúng chứ, tại sao trái tim lại rơi xuống tận đáy, còn đau đớn mơ hồ.

Trái tim cô trống rỗng, giống như đứng ở bờ chênh vênh, không chạm được vào trời đất, không chỗ nương tựa.

“Ừ, được.” Khi người giúp việc thúc giục lần nữa cô mới từ trong cảm xúc của mình tỉnh táo lại, trả lời không được nhiệt tình lắm.

Đúng như dự đoán, Nghê Tiên Như cũng ở đó.

Cô ta vừa ăn từng miếng từng miếng nhỏ, vừa nhẹ nhàng nói gì đó với Lãnh Mạn Nguyên. Đầu bọn họ gần như chạm vào đầu đối phương, Nghê Tiên Như còn không ngừng vỗ lên vai của Lãnh Mạn Nguyên, tiếng cười tràn ra từ trong miệng cô ta. Biểu cảm của Lãnh Mạn Nguyên thoải mái, trên mặt anh cũng treo nụ cười thành thật mà chỉ khi Nghê Tiên Như ở đó mới có.

Nhã Lan do dự đứng ở cửa, không chắc chắn liệu mình có nên bước vào lúc này hay không.

“Bà chủ đến rồi.” Bác Vương giúp việc đứng bên cạnh phục vụ bữa sáng đã nhìn thấy cô, một tiếng gọi làm hai người đang nói chuyện thân mật bỗng ngừng.

“Ồ, chị Quắc đến rồi, mau ngồi xuống.” Nghê Tiên Như đứng dậy một cách tự nhiên, kéo ghế bên cạnh mời cô ngồi xuống.

“Mau dùng bữa đi, không còn sớm nữa.” Ánh mắt sâu thẳm của Lãnh Mạn Nguyên chiếu đến, nhanh chóng dời đi, nhìn chằm chằm lên chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền, nói.

“Ừ, hôm nay chúng tôi còn phải đi du lịch nữa.” Nghê Tiên Như cười rất vui vẻ. Bọn họ sắp sửa bắt đầu một chuyến du lịch lãng mạn sao?

“Chị Quắc có muốn đi cùng không?” Nghê Tiên Như dừng đũa, hỏi.

“Tôi không...”

“Đương nhiên.” Chính vào lúc Nhã Lan chuẩn bị từ chối, Lãnh Mạn Nguyên cướp lời, trả lời cho cô.

“Có lẽ không được, tôi còn thiết kế chưa làm xong.” Cô luôn cảm thấy ánh mắt Lãnh Mạn Nguyên nhìn mình kỳ lạ, nhưng từ đầu đến cuối không tìm ra được lạ ở chỗ nào. Cô nhanh chóng tìm cớ, kiên quyết muốn từ chối chuyến du lịch khó xử này.

Lãnh Mạn Nguyên dường như không định bỏ qua cho cô, anh mím đôi môi mỏng, lúc lời nói của cô còn chưa dứt liền tiếp lấy câu chuyện: “Thím Liễu nói thiết kế của em đã hoàn thành rồi, làm việc thời gian dài như vậy, em cần phải nghỉ ngơi. Bác Vương, thu dọn hành lý cho bà chủ.”

Khi bác Vương cầm hành lý xuất hiện ở trước mặt cô, Nhã Lan biết mình không còn cách nào chối từ nữa. Buồn bức nhận lấy hành lý, cô chậm rãi theo sau hai người lên xe.

Nghê Tiên Như ngồi bên cạnh Lãnh Mạn Nguyên, hôm nay lái chiếc xe thể thao màu đỏ. Nhã Lan nhìn thấy chiếc xe này trên tạp chí mốt, là một chiếc xe Ferrari thể thao bản giới hạn, là chiếc xe thể thao đẳng cấp tuyệt đối, muốn mua một chiếc xe như vậy, ít nhất phải chi hơn ba mươi lăm tỷ.

Nhã Lan tặc lưỡi với sự hào phóng của Lãnh Mạn Nguyên với Nghê Tiên Như. Tiêu tiền như rác, trên thế giới này cũng chỉ có Nghê Tiên Như có tư cách khiến anh làm như vậy.

Nghê Tiên Như vô cùng hưng phấn, không ngừng nói chuyện với Lãnh Mạn Nguyên đang lái xe, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của cô. Cô không thể không khâm phục Lãnh Mạn Nguyên, anh vừa nói chuyện không ngừng nghỉ với Nghê Tiên Như, vừa có thể lái xe bình tĩnh như vậy, hơn nữa còn rất nhanh, phong cảnh trước mắt vút qua nhanh chóng, gió trên đỉnh đầu thông qua mũi xe đang mở như dao cắt vào da thịt.

Cho dù tốc độ xe như vậy bọn họ cũng phải lái mắt ba tiếng đồng hồ mới có thể đến nơi. Khi bến cảng rộng lớn xuất hiện trước mắt, cô nhìn thấy chiếc tàu chở dầu màu trắng mà bọn họ từng ngồi khi hưởng tuần trăng mật của riêng Lãnh Mạn Nguyên.

Ồ, thì ra chuyến du lịch của bọn họ là muốn đi biển! Nhã Lan hiểu ra có chút thất vọng nho nhỏ, trên chiếc thuyền này từng có những ký ức ngọt ngào nhất của cô, cô tưởng rằng Lãnh Mạn Nguyên sẽ giống như mình, có rất nhiều tình cảm đặc biệt với nó. Hóa ra, cô lại lần nữa tự đa tình một cách tẻ nhạt.

Cô bước theo hai người lên thuyền với tâm trạng sa sút, rất nhanh chóng thuyền càng lao vun vút về phía trước.

Nhã Lan lại tiến vào căn phòng trước đây ở, cách bố trí trong phòng vẫn không thay đổi, sạch sẽ không một hạt bụi, có thể thấy có người thường xuyên đến quét dọn. Nơi quen thuộc này đã gọi lên ký ức của cô, chính ở trên chiếc giường êm ái trước mắt này, cô đã dâng hiến lần đầu tiên của mình. Nhưng, đối với Lãnh Mạn Nguyên, nó không có bất cứ ý nghĩa gì.

“Nguyên, nhanh lên!” Cánh cửa không ngăn được âm thanh bên ngoài, giọng nói trong trẻo của Nghê Tiên Như bay đến, tràn đầy sự ngọt ngào. Cô ta chạy, hơi thở không ổn định, còn có thể nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng.

“Xem em vội chưa kia.” Giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên rất có từ tính, tràn đầy sự cung chiêu, là giọng nói dịu dàng chỉ dành riêng cho Nghê Tiên Như. Bước chân nặng hơn một chút cùng với tiếng bước chân nhẹ nhàng trước đó hòa lẫn vào nhau, tạo nên những chấn động nho nhỏ vào trong không gian nhỏ.

“Em cũng muốn đi lái!” Giọng nói của Nghê Tiên Như có chút mơ hồ.

Bọn họ vội vàng như vậy, là chuẩn bị đi đâu nhỉ? Trái tim Nhã Lan bay xa theo bước chân của bọn họ, suy đoán hướng đi của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Chuyến du lịch ngượng ngùng (phần hai)

Bỗng nhiên chiếc thuyền lắc lư rất mạnh, suýt chút nữa khiến cô ngã từ trên ghế xuống. Nhã Lan bám chắc vào một cái cột trên thuyền, kịp thời giữ vững mình. Đụng phải đá ngầm sao? Hình ảnh chiếc thuyền đụng phải đá ngầm cô nhìn thấy trên ti vi lóe lên trong đầu, cô có chút sợ hãi, mở cửa phòng, chạy bật mạng lên boong thuyền.

Sau đợt chấn động đó, chiếc thuyền lại khôi phục lại sự yên lặng, khi Nhã Lan chạy lên đến boong thuyền, cô nhìn thấy thuyền trưởng mặc bộ hải quân màu trắng, ông ta đang hút thuốc.

Không phải ông ta điều khiển thuyền ư?

Trong lòng Nhã Lan hình thành một câu hỏi nhỏ. Thuyền trưởng nở một nụ cười lịch sự với cô, nói: “Chào bà Lãnh.”

“Chào ông.” Nhã Lan đáp lại bằng một nụ cười mỉm chân thành, cô tìm một chỗ có thể dựa vào để đứng yên, cảnh vừa nãy làm cô sợ hãi không ít: “Không phải ông lái thuyền à?” Cô hỏi ra ngơ vặc trong lòng.

“Vâng, là tổng giám đốc Lãnh và cô Nghê.” Thuyền trưởng chỉ vào buồng lái, từ cửa sổ bên đó Nhã Lan nhìn thấy mái tóc dài đang tung bay của Nghê Tiên Như, nó cuộn lại, tán ra trong gió, rất thú vị. Vạt áo của cô ta cũng bay một góc, dưới tác động của sức gió cánh tay áo rộng hất về phía sau, để lộ ra nửa đoạn cánh tay trắng như ngò sen, cho dù có cách xa như thế nào cũng có thể cảm nhận được vẻ đẹp và sự tự nhiên của cô ta.

Cô ta đang ăn đồ ăn vặt trong miệng, vẫn không quên móc một ít ở trong túi đưa cho người bên cạnh. Người bên cạnh nhìn không quá rõ, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc cắt sửa tùy ý của Lãnh Mạn Nguyên, gió thổi qua cửa sổ có một chút dừng lại trên trán, lộ ra sự tự do phóng khoáng.

Từ góc độ này còn có thể nhìn thấy biểu cảm của anh. Từ đầu đến cuối, trên mặt anh đều mang theo nụ cười mỉm, biểu hiện ra vẻ không cự tuyệt với đồ mà Nghê Tiên Như đưa đến. Hai tay của anh có lẽ nắm bánh lái, không thấy buông lỏng. Đôi mắt sắc bén của anh nhìn chằm chằm về phía trước, thuyền

đi rất nhanh, xông thẳng về phía trước.

Nghê Tiên Như đã dừng việc ăn đồ ăn vặt, cô ta đưa đầu ra ngoài nhiều hơn, thậm chí ngay cả nửa người trên cũng lộ ra bên ngoài cửa sổ. Cô ta giang hai cánh tay, bởi vì kích thích mà hết lớn.

“Nguyên, thích quá đi, đợi chút nữa lại cho em lái một chút, được không?”

Thì ra lúc này là cô ta lái thuyền. Nhã Lan cuối cùng cũng hiểu tại sao thuyền lại lắc lư. Bên trong có tiếng trả lời của Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan nghe không rõ, cô dựng thẳng tai lên cũng không nghe được chút gì.

“Được, đợi lúc về em sẽ học hẳn hoi một chút kỹ thuật lái thuyền, nhất định không thua anh.” Từ câu trả lời của Nghê Tiên Như, Nhã Lan đoán ra câu trả lời của Lãnh Mạn Nguyên. Nhưng, cô không thể không thừa nhận, Nghê Tiên Như thật sự không giống với những người phụ nữ bình thường, cô ta sẽ không tùy tiện nũng nịu hoặc tranh cãi vô lý ở trước mặt đàn ông.

Thuyền trưởng vẫn đứng ở mũi thuyền, điều thuốc trong tay hút sắp hết rồi. Anh ta dường như hiểu rất rõ Nghê Tiên Như, thỉnh thoảng sẽ dừng lại vẫy tay chào với cô ta.

“Ông lái thuyền ở chỗ này cũng nhiều năm rồi nhì.” Thu lại ánh mắt, Nhã Lan cảm thấy hình ảnh Nghê Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên ở bên cạnh nhau quá sức chói mắt, cô lựa chọn nói chuyện với thuyền trưởng để giải tỏa những ưu phiền trong lòng.

“Vâng, mười năm rồi, lúc đó tổng giám đốc và cô Nghê đều mới hơn mười tuổi.”

“Ừm.” Cô trả lời nhỏ đến nỗi như không có tiếng động, kết hợp với việc gạt đầu. “Mỗi lần, Lãnh... Nguyên cũng biết lái thuyền sao?” Mặc dù cô không biết lái thuyền, nhưng xét từ kiểu điều khiển thuyền với tốc độ nhanh mà chắc chắn, Lãnh Mạn Nguyên nhất định có nhiều kinh nghiệm.

“Đúng vậy, mỗi lần cậu ấy đều sẽ điều khiển một thời gian rất dài. Nếu như tâm trạng tốt còn có thể lái trọn vẹn cả hành trình. Cậu ấy là một người vô cùng thông minh, cái gì cũng vậy, vừa nhìn là biết.” Ánh mắt thuyền trưởng bắt đầu thay đổi, từ trong đó cô đọc ra được sự yêu thích và khâm phục của ông ta với Lãnh Mạn Nguyên.

Thuyền trưởng hút xong điều thuốc gạt đầu lịch sự với cô, đi về chỗ khoang thuyền, Nhã Lan một mình đứng trên boong thuyền một lúc, buồn bực đi về phía cabin phòng.

Cô không phát hiện ra, khi cô yên lặng trở về, một ánh mắt luôn dõi theo bóng hình cô cho đến khi biến mất...

Nhã Lan ngồi trước cửa sổ theo thói quen, nhưng vì lý do an toàn, thuyền cấm mở cửa sổ, cô chỉ có thể thưởng thức phong cảnh của biển khơi qua tấm kính. Âm thanh thuyền gia tăng tốc độ về phía trước truyền đến, cho dù cách rất nhiều phòng vẫn có thể mơ hồ nghe thấy. Trong quá trình chạy, hai bên thuyền bật lên những bọt sóng lớn trắng tinh, giống như biển khơi tách ra hai vết thương, càng giống với mặt biển vì hoàn cảnh sự hiện diện của con thuyền mà tặng bó hoa trắng tinh. Khi con thuyền đi qua, mặt biển lại lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh, ngưng tụ thành một khối, cứ xanh thẫm như vậy, hoàn chỉnh như chưa từng bị làm phiền.

Khi một bãi cát trắng tinh xuất hiện trước mắt, Nhã Lan đã nhận ra nó, đây chính là nơi cô và Lãnh Mạn Nguyên đến hưởng tuần trăng mật. Tại sao anh phải chọn chỗ này? Nhã Lan vô cùng khó hiểu.

Cửa vang lên tiếng gõ cửa, người đến là thuyền trưởng.

“Bà chủ, tổng giám đốc mời bà xuống.”

Từ cửa sổ cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên đang nắm tay Nghê Tiên Như chỉ với bộ đồ bơi chạy trên bãi cát. Bọn họ giống như một đôi tình nhân đang đi nghỉ, còn cô, kẹp giữa hai bọn họ thì tính là thứ gì?

“Tôi hơi mệt, không muốn xuống.” Cô tìm cớ từ chối.

“Trên thuyền có chút hồng học, phải đem đi sửa chữa. Bởi vậy bà chủ, bà có thể phải xuống thuyền một thời gian.”

Lời của thuyền trưởng khiến cô không có sự lựa chọn, chỉ có thể quay người đi lấy hành lý.

“Bà chủ, thuyền sẽ quay trở lại trước lúc mặt trời lặn, vì vậy không cần phải phiền phức mang theo hành lý xuống.” Thuyền trưởng nói với cô một cách quan tâm.

Nếu đã như vậy, Nhã Lan cũng đành ngoan ngoãn nghe lời, không can tâm tình nguyện xuống tàu.

“Nhanh lên, chị Quắc!” Nghê Tiên Như vẫy tay với cô, bọn họ đứng ở chỗ không xa đợi cô. Nhã Lan nhìn thấy mười ngón tay của bọn họ đan vào nhau, cô do dự một chút, vẫn là đi về hướng đó.

Bộ đồ bơi Nghê Tiên Như mặc rất bó, cũng rất lộ, từ xa đã có thể nhìn thấy bộ ngực cao vút của cô ta, làn da trắng như tuyết dưới ánh nắng chiếu xuống của mặt trời càng thêm vẻ mềm mại. Đôi chân dài thon có sức sống của cô ta tràn đầy sự dẻo dai, nhưng không mất đi vẻ trắng nõn. Đáng người chuẩn, đứng trên bãi cát nhiều người qua lại, cô ta thỏa thích tận hưởng ánh mắt của người khác.

Lãnh Mạn Nguyên cũng đổi mặc chiếc quần bơi, nửa thân trên cường tráng của anh lộ ra bên ngoài, một đen một trắng dính lấy Nghê Tiên Như.

“Nhanh lên nào!” Nghê Tiên Như không nhịn được thúc giục, vẫn không quên quay đầu nói chuyện với Lãnh Mạn Nguyên ở bên cạnh.

Nhã Lan tăng nhịp bước chân, bước đến trước mặt hai người. Ánh mắt nhìn không ra tâm tình của Lãnh Mạn Nguyên nhìn chăm chăm lên trên người cô, quan sát cô một lượt từ đầu đến cuối, nhưng không nói gì cả. Giữa đôi lông mày anh chốc chốc lại nhíu lại, là đang thể hiện sự không vừa lòng với cô sao? Hôm nay Nhã Lan vẫn mặc quần bò áo phông, quả thực không hợp với anh và Nghê Tiên Như sành điệu.

“Cô không xuống nước sao?” Nghê Tiên Như hỏi.

“Ừ, không xuống.” Cô gật đầu. Từ nhỏ đến lớn, cô cũng không có thiện cảm với nước, ngay cả những giọt mưa tràn đầy ý thơ trong mắt thi nhân cô cũng ghét. Cả ngày bận rộn chạy việc ở trường và chỗ làm, gặp phải ngày mưa, cô rất nhanh chóng sẽ bị ướt đầm cả người.

“Cầm cho tôi nhé, cảm ơn.” Nghê Tiên Như lập tức đưa một cái túi nhỏ đựng quần áo cầm trong tay đến trước mặt cô, cũng không quan tâm cô có đồng ý hay không. “Chúng ta đi thôi.” Cô ta vui sướng kéo Lãnh Mạn Nguyên, hai người tiếp tục chạy trên bãi cát.

Cô không thể làm gì khác ngoài việc làm chậm lại bước chân, đi theo dấu chân của bọn họ. Cho dù cố gắng hết sức lờ đi, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng cười lớn khoa trương của Nghê Tiên Như. Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, cô còn có thể nhìn thấy ánh mắt không rõ lý do của Lãnh Mạn Nguyên, nó quấy nhiễu khiến lòng dạ cô càng thêm rối bời.

Bọn họ cuối cùng cũng dừng lại ở dưới một cái ô che nắng to, hai người ngồi gần cạnh nhau. Cánh tay của Nghê Tiên Như lúc nào cũng khoác lên trên cánh tay của Lãnh Mạn Nguyên, nhìn vào thân thiết vô cùng. Có lúc, Nghê Tiên Như sẽ còn dịch cả người về phía Lãnh Mạn Nguyên, sau khi néo một cách trừng phạt anh mới rút trở lại. Có mấy lần, cô còn cho rằng bọn họ sẽ hôn nhau. Nhưng, chuyện gì cũng xảy ra.

Trái tim cô thả lỏng không rõ lý do, nhưng cũng không hề muốn đến gần. Mấy cây dừa cao to đứng thẳng trên bờ cát, miễn cưỡng dựng lên một bóng râm nhỏ, chỉ bằng đi đến chỗ đó. Khi Nhã Lan đưa bước chân dịch đến chỗ đó, giọng nói của Nghê Tiên Như lại lần nữa truyền đến: “Nhanh lên nào, tôi muốn đồ của tôi rồi.” Tay của cô ta vung lên, giống như đang gọi một nhân viên.

Nhã Lan cầm quần áo, cô không thể không đi về chỗ bọn họ. Chọn một chỗ cách hai người xa nhất để ngồi xuống, Nghê Tiên Như sớm đã lấy lại túi đồ, từ trong đó móc ra một lọ kem chống nắng bôi lên.

“Lại đây, em không nhìn thấy bên đó có mặt trời sao? Không sợ da bị cháy nắng à?” Lãnh Mạn Nguyên không mấy thiện cảm vỗ lên chiếc ghế trên bãi cát ở bên cạnh, tỏ ý bảo cô qua đó.

“Em ngồi ở đây được rồi.” Nhã Lan luôn không có dũng khí cùng anh ngồi lên trên cùng một chiếc ghế, cuối cùng lựa chọn một chiếc ghế bên cạnh anh ngồi xuống một cách cẩn thận, khẽ lẩm bẩm: “Chỗ này cũng không có ánh mặt trời.”

Lãnh Mạn Nguyên không kiên trì nữa, Nghê Tiên Như đã bôi xong kem chống nắng, cô ta đứng dậy, dường như rất theo thói quen bôi lên cho Lãnh Mạn Nguyên. Lãnh Mạn Nguyên không nói câu nào, nhưng ánh mắt không rời cô.

“Nguyên, chỗ này thay đổi thật nhiều.” Cô ta vừa thoa kem chống nắng cho anh, vừa quan sát khung cảnh xung quanh, nói.

“Ừ.” Lãnh Mạn Nguyên miễn cưỡng gật đầu, mắt hơi híp mở ra.

“Còn nhớ chúng ta trước kia thường đi đến quán giải khát đó không? Cũng không còn nữa.” Tay của cô ta không hề dừng lại, vuốt thân thể của Lãnh Mạn Nguyên, tư thế của hai người đầy cảm xúc. Cô ta vắt qua vào trong hai chân của Lãnh Mạn Nguyên, cơ thể của hai người gần như dính thành một.

Bọn họ trước đây cũng thường đến chỗ này ư? Có phải là cũng luôn giống như hôm nay, thân mật thoa kem chống nắng cho nhau hay không? Lúc Lãnh Mạn Nguyên đi tuần trăng mật, có ý đến chỗ này, là tưởng nhớ quá khứ sao? Thì ra, chuyến du lịch khó quên của cô vừa để Lãnh Mạn Nguyên đối phó với cánh nhà báo, vừa để anh một lần nữa hồi tưởng lại quá khứ tươi đẹp giữa anh và Nghê Tiên Như.

Khuôn mặt của Nhã Lan trắng bệch, không còn chút máu. Người cô lắc lư, dường như muốn ngã xuống.

“Cửa hàng đó bị phá dỡ rồi, xây một cửa hàng lớn, chính là nhà đó.” Theo ngón tay của Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan nhìn thấy một cửa hàng vô cùng lớn, một bên của cửa hàng treo rất nhiều đồ bơi và phao bơi đầy màu sắc, còn có một vài đồ dùng sinh hoạt hàng ngày như khăn. Bên còn lại, vừa kinh doanh một cửa hàng giải khát với quy mô không nhỏ.

Chỗ đó có rất nhiều người ngồi, đều là những người đến vui chơi mệt rồi ở đó nghỉ ngơi, còn có một vài người mua được đồ liền lập tức rời đi, xem ra việc buôn bán rất tốt.

“Vậy theo quy tắc cũ, anh đi mua, em sẽ mới!” Hai người nói chuyện như đoán đố, Nhã Lan đoán không nổi yên lặng ngồi ở đó, chỉ thấy Lãnh Mạn Nguyên gật đầu, đứng dậy đi về phía đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Chuyến du lịch ngượng ngùng (phần ba)

“Chị Quắc, chị không đề bụng khi tôi gọi chị là Nhã Lan chứ?” Nghe Tiên Như thu dọn xong đồ đạc, lại lần nữa đưa chiếc túi đến tay cô. Nhã Lan cười nhẹ giọng nói: “Không ngại.”

“Uống gì?” Cô ta chỉ vào đồ uống trên ghế.

“Nước cam đi.” Cô nhẹ nhàng mở nắp, theo thói quen nhìn xuống đáy bình. Sau khi nhìn thấy bốn chữ “Cảm ơn chiều cô”, cô vờ nó trong tay, uống từng ngụm nhỏ.

Hành động của cô khiến Nghe Tiên Như cười từng đợt khe khẽ, cô ta làm ra biểu cảm “Tôi hiểu” cho cô.

“Nhã Lan, cô thật sự thú vị.” Nụ cười của Nghe Tiên Như không biến mất, cô ta cầm lấy một chai Coca uống từng ngụm lớn, sau đó đặt lên trên bàn. “Ồ nước ngoài, ngay cả học sinh cũng không uống nước cam, bọn họ nói thứ này không có chất!”

“Đáng tiếc đây là Trung Quốc.” Nhã Lan bình tĩnh phản bác lại một lần, lời của Nghe Tiên Như khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Nghe Tiên Như cười ha ha, không nói thêm gì nữa.

“Lãnh... Nguyên đi đâu vậy?” Không có gì để nói thì tìm chuyện để nói, nhưng lại tìm được chủ đề rất không phù hợp, Nhã Lan cắn môi, không thoải mái kéo tóc được buộc thẳng đứng như thác nước ở sau đầu.

“Đi mua dừa rồi, đây là quy tắc cũ của chúng tôi. Mỗi lần đến đây đều phải đi.” Lúc cô ta cười sẽ lộ ra hàm răng đều tăm tắp, Nhã Lan không thể không khâm phục người phụ nữ ngay cả cười cũng chuẩn mực như vậy, khó trách việc cô ta có thể có được sự yêu thích của Lãnh Mạn Nguyên.

“Hai người thường đến đây sao?” Cô hỏi dò, vừa muốn biết vừa sợ biết câu trả lời.

“Đương nhiên, tôi thích chỗ này nhất. Trước đây, khi vui vẻ chúng tôi sẽ đến, lúc đau buồn cũng sẽ đến. Đặc biệt là khi có kỳ nghỉ, chúng tôi sẽ ở chỗ này cả ngày.” Hất tóc một chút, trên mặt cô ta tràn đầy sự nhớ nhung về những kỷ niệm trước kia. “Khi đó, vừa xuống thuyền, Nguyên sẽ luôn kéo tôi chạy bạt mạng, mỗi lần chạy đến chỗ đó, tôi sẽ rất mệt. Sau đó, chúng tôi sẽ ở chỗ đó hôn nhau điên cuồng.”

Hướng về bãi cát vắng lặng thêm phần rộng rãi bên đó, trái tim của Nhã Lan dường như bị cái gì đó đâm liên tiếp vào, một cơn đau mạnh mẽ suýt chút nữa khiến cô phát ra thành tiếng. Theo ngón tay của Nghe Tiên Như, cô nhìn thấy chỗ đó, ở chỗ đó, cô và Lãnh Mạn Nguyên đã từng hôn nhau đắm đuối, nụ hôn nhẹ nhàng triền miên đó khiến ngay cả mặt trời cũng mất đi độ nóng.

Đó là lần đầu tiên Lãnh Mạn Nguyên đối xử tốt với cô, vì một mong muốn nhỏ bé của cô anh thậm chí nhảy vào trong biển, nhặt vỏ sò đẹp nhất theo yêu cầu tùy ý của cô. Những hình ảnh đó vô cùng quý giá đối với cô, những cảnh tượng nguy nga tráng lệ, vô cùng xa xỉ khiến cô không dám nhớ lại, sợ không tôn trọng những giây phút tươi đẹp.

Bãi cát cô cẩn thận cất giấu hóa ra chỉ là một nơi quen thuộc bọn họ thường đến, sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, từng cơn từng cơn đau đốn trong lòng nối tiếp nhau, mạnh mẽ đến vô cùng, cô thậm chí đã ra mồ hôi lạnh nhễ nhại.

“Cô không sao chứ, Nhã Lan?” Bàn tay của Nghe Tiên Như đung đưa trước mắt cô, trong giọng nói ngân vang lộ ra sự sung sướng.

“Không... Tôi rất ổn.” Lo lắng siết chặt chai nước cam trong tay, dường như chỉ có như vậy mới có thể khiến trái tim trống rỗng của cô có chút chỗ dựa.

Tâm trạng của cô sa sút đến tận cùng, tuần trăng mật vốn dĩ đẹp đẽ bỗng nhiên trở thành kỷ niệm của Lãnh Mạn Nguyên đối với Nghe Tiên Như, cô lại ngây ngốc đắm nhận vai diễn thế thân mà không biết. Điều càng đáng buồn là, cho dù bây giờ, cô vẫn nhớ nhưng không nguôi về chuyện cũ ngọt ngào đó.

Quắc Nhã Lan, người đứng tự mình đa tình nữa. Bàn tay cầm chai che lên tay còn lại, móng tay đâm sâu vào trong da thịt, cho đến khi sự đau đốn buốt nhột truyền đến. Cô cẩn thận lau mồ hôi trên trán, thuyết phục mình không cần quá để ý.

Nhưng, trái tim tuyệt vọng đã không cách nào thu trở lại...

“Ồ, Nguyên, anh cuối cùng đã trở lại rồi.” Nghe Tiên Như vẫy tay về phía bóng người bước đến, nói.

Khi bóng hình cao lớn của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện, đôi mắt hoang mang không chút ánh sáng lóe trắng lên thê thảm của Nhã Lan, cô nhếch mép cười không được tự nhiên, nụ cười này khổ sở lạ thường, trông khó coi hơn cả khóc.

Đôi mắt Lãnh Mạn Nguyên dừng lại trên khuôn mặt cô chốc lát, nhưng lại bị tiếng gọi vui sướng của Nghe Tiên Như rời đi.

“Được rồi, việc còn lại bây giờ chính là việc của em, anh nhìn cho kỹ nhé.” Cô ta cầm con dao nhỏ trên bàn lên, tạo cái lỗ trên quả dừa một cách thuần thục.

“Nào, ném thử nước dừa cà phê – phát minh của hai chúng tôi đi!” Nghê Tiên Như thêm vào trong nước dừa chút phụ liệu trong túi nhỏ Lãnh Mạn Nguyên đem về, đưa nó đến.

Nhã Lan nhận lấy một cách bất ổn, cô hút nước ở bên trong, một mùi vị kỳ lạ truyền đến, cô rất không quen. Lại nhìn Nghê Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên, trên tay bọn họ mỗi người đã cầm một quả dừa, uống ngon lành.

“Mùi vị không thay đổi, xem ra, em vẫn chưa quên chỗ này.” Lãnh Mạn Nguyên thông dong dựa lên ghế trên bãi cát, làm một dáng vẻ cạ ly với Nghê Tiên Như.

Nhã Lan ngược mắt lên nhìn thấy, Lãnh Mạn Nguyên sau khi nâng quả dừa làm kiểu cạ ly với Nghê Tiên Như xong, lúc vòng đi trở lại dừng một chút về hướng của cô, gật đầu, sau đó anh vui vẻ hút thử nước bên trong.

“Nguyên rất xấu tính.” Vẫn là Nghê Tiên Như không chịu yên lặng, mở ra cuộc nói chuyện: “Lúc đó anh ấy luôn bắt tôi khoét lỗ quả dừa, hại tay của tôi bị cắt biết bao lần.”

“Cô đã từng khoét lỗ quả dừa bao nhiêu lần?” Cô ta làm rất thành thạo, Nhã Lan kiểm chế sự tò mò hỏi. Cô rướn dài cổ ra một chút, sau khi nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên đưa ánh mắt dừng lại trên người lại thu trở về.

“Không dưới ba trăm lần, dù sao cũng đếm không xuể.”

Ba trăm lần, đếm không xuể, đây có lẽ là sự tích lũy của biết bao nhiêu cuộc hẹn. Nhã Lan hồi hận khi hỏi câu này, bởi vì câu trả lời khiến trái tim cô càng trở nên không vui vẻ.

“Đó là điều đã được định giữa chúng ta, cũng là điều em quy định, anh đi mua, em khoét lỗ, cái này không trách anh được đâu.” Giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên rất thoải mái, Nhã Lan chưa từng nhìn thấy anh ôn hòa nói chuyện với người khác như vậy. Đây là đặc quyền của Nghê Tiên Như sao? Cô có chút ngưỡng mộ, lại có chút tức giận.

“Em sao biết khoét cái thứ này khó như thế chứ!” Nghê Tiên Như nhõng nhẽo, cô ta như vậy xem chừng giống như đóa hoa sen trắng thẹn thùng.

“Bời vậy, em chỉ có thể chịu khổ một chút thôi.” Lãnh Mạn Nguyên cười. Nhã Lan phát hiện ra, khi đối diện với Nghê Tiên Như, Lãnh Mạn Nguyên không chỉ thích cười, nói năng còn rất dí dỏm, lật đổ hoàn toàn hình tượng cứng nhắc rập khuôn trước kia.

Nghê Tiên Như thật hạnh phúc!

Nghê Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên đang tự nhiên như không nhớ lại từng việc từng xảy ra trên bãi cát này, căn bản không có chỗ cho cô xen vào. Nhã Lan rơi vào suy nghĩ của chính mình, cô có chút cảm giác tổn thương, những hình ảnh đẹp đẽ đó không còn đẹp nữa, lại mĩa mai một cách lạ thường. Cô ruột như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

“Nhã Lan, cô không đi phải không?” Giọng nói của Nghê Tiên Như khiến Nhã Lan đang rơi vào sự đau thương bùng tỉnh, cô ngẩng đầu mơ hồ nhìn về phía Nghê Tiên Như. “Cô không đi bơi đúng không?” Giọng nói của Nghê Tiên Như không phải là quá tốt.

Nhã Lan định thần nhìn, hai người uống hết nước dừa trong tay, chỉ để lại cái vỏ trống rỗng lăn lóc trên bàn.

“Ừ, tôi không đi.” Cô vội vàng trả lời, để che giấu đi sự thất thần của mình, cô gãi đầu.

“Trông chừng những thứ này cho tôi nhé.” Chỉ vào túi đồ nhỏ đặt bên cạnh cô, Nhã Lan không đợi cô trả lời, liền nắm tay Lãnh Mạn Nguyên đi xa. Chỗ bọn họ dừng lại xuất hiện hai cái thuyền buồm, hai người từ phía trên nhảy xuống, đưa cho bọn họ thứ gì đó. Chốc lát sau, tiếng động cơ âm âm vang lên, thuyền buồm rời bến, theo sau thuyền buồm là Nghê Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên. Ô, hóa ra bọn họ đi lướt sóng.

Nhã Lan không ngờ, Nghê Tiên Như bên ngoài yếu ớt lại là một người giỏi lướt sóng. Tay nắm dây thừng, chân giẫm lên ván, tạo nên một dáng vẻ chuyên nghiệp, lúc chìm vào trong nước, lúc lướt trên mặt nước, động tác đẹp đẽ như mỹ nhân ngư dưới đáy biển.

Kỹ thuật lướt sóng của Nghê Tiên Như dường như không hề kém Lãnh Mạn Nguyên. Bọn họ rất nhanh chóng tiến lên cùng một đường, hai người lúc ẩn lúc hiện, thỏa thích vọt lên trên biển, thậm chí sẽ còn bay lên trên không trung, làm một vài động tác xoay tròn với độ khó cao.

Ồ, kỹ thuật thật điêu luyện. Nhã Lan thán phục, không thể không khâm phục Nghê Tiên Như. Động tác với độ khó cao như thế, cô ta có thể làm tự nhiên phóng khoáng như vậy, trong nữ giới sợ khó có thể tìm ra được mấy người.

Bọn họ giống như đôi chim biển, cùng tiến cùng lùi, cùng bị chìm trong nước lại cùng xuất hiện trên biển. Từ chỗ này có thể nghe thấy tiếng huýt sáo truyền đến từ miệng bọn họ. Phong cách của bọn họ thu hút rất nhiều khách du lịch bên biển, mọi người dừng lại bước chân vây quanh bờ biển thưởng thức, còn có người lấy máy quay, điện thoại chụp lại.

“Cặp đôi đó thật thú vị.” Một cặp đôi từ bên cạnh bước qua, vừa đi vừa quay đầu nhìn người trong biển, bình luận về bọn họ.

Thật xứng đôi biết bao nhiêu, Nhã Lan không thể không thừa nhận, hai người bọn họ ở cạnh nhau chính là một cặp trời sinh. Chẳng trách, ngay cả người không biết chuyện cũng phải cho rằng bọn họ là người yêu của nhau.

Lặng lẽ ngồi dưới chiếc ô che nắng, cô lại một lần nữa cảm thấy hối hận về chuyến du lịch lần này của mình. Thuyền mau đến đi, cô rất muốn trốn trong

căn phòng trên thuyền, như vậy sẽ không cần phải đối mặt với tất cả mọi thứ khó xử này nữa.

Người vợ hiện tại cùng đi nghỉ với chồng và tình nhân của anh ấy, chuyện như vậy kể cho người khác nghe nhất định là chuyện cực kỳ buồn cười. Cô có cảm giác trở thành trò cười thiên hạ.

Ngu ngốc! Cô mắng mình hết lần này đến lần khác, nhưng không biết tại sao phải mắng.

Tiếng cười giòn tan lại lần nữa truyền đến, khi ngẩng đầu nhìn, Nghê Tiên Như và Lãnh Mạc Nguyên đã kết thúc trò lướt sóng, đang tay nắm tay đi về phía này.

“Nhã Lan, mau đến đây.” Hai người bọn họ dừng ở chỗ xa, vẫy tay với cô, ý bảo cô qua đó.

Nhã Lan xách chiếc túi, chậm chậm bước về phía đó.

“Chúng tôi phải đi tắm rửa, cô đi cùng với tôi đi.” Nghê Tiên Như nói như điều hiển nhiên. Nhã Lan không lên tiếng, cô xách chiếc túi theo sau Nghê Tiên Như, Lãnh Mạc Nguyên lại đi về hướng khác.

“Cô ở đây chờ tôi.” Nghê Tiên Như chỉ vào một bậc cầu thang của phòng tắm, nói. Nhã Lan không vào, cô nghe thấy tiếng nước rào rào. “Cầm cho tôi cái này, đừng cho vào trong túi vội, cầm trên tay đi.” Một bộ đồ bơi vẫn còn hơi nóng được đưa đến, Nhã Lan lẳng lặng cầm trên tay, cảm thấy mình chính là một người giúp việc của Nghê Tiên Như.

“Đưa cái túi vào trong cho tôi!” Dưới sự dẫn dắt của Nghê Tiên Như, cô đưa túi đến, Nghê Tiên Như đã tắm xong, cô ta mặc quần áo, đưa cái túi lại. “Cho đồ bơi vào trong, đây là quà Nguyên tặng tôi, nhiều năm như vậy cũng không nỡ bỏ đi, buổi tối còn phải giặt nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Chuyến du lịch ngượng ngùng 4

Lần này Nhã Lan mới đánh giá cẩn thận bộ đồ bơi, nó cũ rích, chất liệu cũng không phải là rất tốt, thứ bình thường thế này, vốn không thể tìm thấy trên người cô, xem ra, tình cảm của cô dành cho Lãnh Mạc Nguyên lại sâu sắc đến thế.

Buồn bã nhét đồ bơi vào túi, Nghê Tiên Như đã đi ra, tóc cô ta vừa mới sấy nên vẫn còn ướt, nhưng không còn nhỏ nước nữa. Cô ta dùng một cái cuộn tóc cố định ở đằng sau đầu, khiến người ta có một loại cảm giác khoan khoái, vui vẻ. Cô ta thay một chiếc váy hồ lưng, thiết kế ôm sát nửa người phía trên làm tôn lên vòng eo thon dài tinh tế, bộ ngực cao cao đầy đặn, bàn tay trắng nõn, thon dài, từng cái nhắc tay nhắc chân đều ý vị mê người.

Váy dài đến đầu gối, lác lác theo từng chuyển động của cô ta, tà váy tung bay, dong đưa với nhiều dáng vẻ, khiến người ta như mơ màng tưởng tượng về đôi chân thon dài đẹp đẽ, chứ không đến nỗi nhìn vào cặp mông căng tròn.

Cô ta đi đôi xăng-đan, để lộ ngón chân được sơn màu đỏ, sạch sẽ tinh tế, vô cùng đẹp mắt. Một cô gái ngay cả ngón chân cũng xinh đẹp đến vậy, chứng tỏ Lãnh Mạc Nguyên thật có mắt nhìn người.

Túi vẫn nằm trong tay Nhã Lan, Nghê Tiên Như coi đây như là lẽ dĩ nhiên, dường như Nhã Lan thật sự là người giúp việc chuyên dụng của cô ta.

Nghê Tiên Như vẫy tay, tỏ ý có bước nhanh chân lên. Quà không nằm ngoài dự tính, lãnh Mạc Nguyên đang ngồi dưới tán ô đội bọn cô. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám đậm, kết hợp với chiếc quần thể thao màu xám nhạt, một bộ đồ thể thao lừng tay của BOSS làm tôn lên dáng vẻ tao nhã của anh, thoát bỏ bộ đồ Tây nghiêm túc, trông anh nhàn nhã, thông dong và có sức hút hơn nhiều.

Nghê Tiên Như làm ra vẻ nhân nghĩa ngồi nơi sát gần Lãnh Mạc Nguyên nhất, nhận lấy đồ uống mà anh đưa cho. Dáng vẻ của cô ta không hề thất thố mà vô cùng đẹp mắt.

“Thuyền lúc nào thì tới?”

Nhã Lan thấy ngồi giữa hai người cô không được tự nhiên, cô vịn về mép áo, dè dặt nhìn Lãnh Mạc Nguyên.

“Đúng đấy, em cũng mệt lắm rồi.”

Khó khăn lắm Nghê Tiên Như mới cùng một chiến tuyến với cô.

“Anh đi xem xem.”

Anh nhắc người nhìn đằng sau lưng Nhã Lan rồi bước đi. Đối theo bóng lưng của anh, bước chân mạnh mẽ, dứt khoát, trong mạnh mẽ có tao nhã, cơ thể cân đối, toát ra khí chất vương giả, dù nhìn ở phía sau cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Buồn bực, Nhã Lan thở dài một hơi, cảm giác nặng nề mới dễ chịu hơn chút.

“Cô thật giỏi, còn có thể chơi lướt sóng.” Không có gì để nói, đối diện với Nghê Tiên Như cô không muốn mình quá bối rối nên mới tìm chủ đề để nói chuyện. Cô thật sự sùng bái Nghê Tiên Như, một cô gái biết múa yếu điệu như cô lại dám chơi trò đòi hỏi độ khó cao như vậy, thật sự là quá giỏi.

Cô ta ưu tú như vậy, xinh đẹp như vậy, ngồi trước mặt cô ta, Nhã Lan luôn cảm thấy mình thấp kém, thậm chí khen ngợi cũng thiếu cảm xúc, khô khan.

“Không còn cách nào khác, Nguyên là một người đàn ông ưu tú, năng lực học tập cũng gấp mười lần người khác, để có thể sánh bước cùng anh, không để ánh mắt anh rơi trên người phụ nữ khác, tôi phải cố gắng học những thứ mà anh ấy thích.”

Nghê Tiên Như nhắc đôi chân thon dài lên, một chân vắt lên chân còn lại, để lại không gian ý vị, sâu xa.

“Kỹ thuật lướt sóng và đua xe của tôi là tốt nhất, bởi vì Nguyên thích hai trò này nhất. Đương nhiên, hai trò này rất nguy hiểm, để học chúng, tôi đã phải chịu biết bao khổ sở. Chắc cô chưa được xem tôi đua xe, kỹ thuật tuyệt đối không thua kém Nguyên. Năm đó, để tăng tốc độ, tôi đã lên ga hết cỡ xông lên đường núi, cuối cùng tông vào vách núi, suýt nữa thì chết.”

Cô ta mở lọ mascara ra chuốt mi, tạo nên một độ cong đẹp mắt, trông rất yêu kiều. Chúng lóe lên chuyển động theo từng dòng ký ức.

“Cũng may Nguyên phát hiện ra sự mất tích của tôi, nhanh chóng quay lại tìm tôi, mới cứu tôi một mạng. Nhưng vết thương cũng không nhẹ, có điều sau khi hồi phục tôi lại lao đầu vào tập luyện, chỉ cần có thời gian, tôi lại liều mạng học hỏi.”

Nghê Tiên Như thực sự quá giỏi, để theo kịp người mình yêu, ngay cả tính mạng cũng không cần, cảnh nguy hiểm như vậy lại xảy ra trên người một cô gái xinh đẹp cao quý như vậy, Nhã Lan bất giác đổ mồ hôi lạnh.

“Cô thật sự rất giỏi.” Cô tán thưởng.

“Những thứ tôi biết còn nhiều lắm, đánh golf này, trượt tuyết này, ừm, suy nghĩ duy nhất lúc đó của tôi là có thể xứng đôi với Nguyên.”

Từ lời cô ta nói Nhã Lan có thể nghe ra Nghê Tiên Như là một người mạnh mẽ, không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ cuộc. Điều này khiến cô thấy sợ, bởi vì cô có thể cảm nhận rõ ràng tình yêu mãnh liệt mà Nghê Tiên Như dành cho Lãnh Mạc Nguyên, cô ta trở về, sẽ ở lại bao lâu? Liệu có nói lại tình cảm nam nữ với Lãnh Mạc Nguyên hay không?

“Nhã Lan, chắc cô không biết, chân tôi bị thương sau này sẽ không thể nhảy múa được nữa, lần này tôi sẽ không đi nữa. Vừa hay có một công ty giải trí mời tôi về diễn xuất, tôi quyết định sẽ phát triển sự nghiệp ở trong nước.”

Nghê Tiên Như dường như nhìn thấu tâm sự của cô, tiếp tục nín. Lời của cô ta khiến cô rất kinh ngạc, cô miễn cưỡng gật đầu.

“Cô vẫn còn yêu Nguyên đúng không?”

Nói xong, Nhã Lan hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

“Hả, Nguyên, làm sao!”

Nghê Tiên Như cũng không có trả lời, như không hề nghe thấy vậy, vẫy tay về hướng sau lưng cô, lúc quay đầu lại nhìn, Lãnh Mạc Nguyên đang đi về phía này.

“Thuyền đến rồi, tối nay có khả năng chúng ta phải ở lại ở lại khách sạn.”

Lãnh Mạc Nguyên lắc lắc đầu, rất nhanh đi đến trước mặt hai người, chọn một cái ghế bên cạnh Nhã Lan ngồi xuống.

“Vậy không phải đúng lúc sao, chúng ta có thể đi đến khách sạn mà trước kia chúng ta hay đến, thế này đi, em gọi điện đặt phòng trước, chút nữa vẫn ăn cơm ở chỗ cũ, chúng ta đi.”

Lãnh Mạc Nguyên gật đầu đồng ý, Nghê Tiên Như cầm điện thoại rời đi, đứng ở một nơi không xa gọi điện.

Một lúc đã quay trở về, nói:

“Xin lỗi, ở đó chỉ còn hai phòng, em đã đặt rồi.”

Chỉ còn hai phòng? Nhã Lan do dự, hai phòng thì làm sao mà ngủ? Cô và Nghê Tiên Như một phòng sao? Nghê Tiên Như cao quý như vậy, cô ta có thể cùng ở chung một phòng với người khác không? Hơn nữa, cô cũng không thích ở cùng với cô ta. Vậy chẳng lẽ ở cùng với Lãnh Mạc Nguyên?

Cũng không được, lúc một mình đối diện với anh, cô luôn thấy mặt đỏ tim đập nhanh, cứ cho là bọn họ đã tiếp xúc da thịt, thì cô cũng không có dũng cảm một mình đối diện với anh.

Nếu Lãnh Mạc Nguyên và Nghê Tiên Như ở cùng một phòng? Nhã Lan vẫn cảm thấy kỳ lạ, chồng đem theo vợ và tình cũ đi du lịch, cuối cùng lại ở trong phòng tình cũ, đây là cái logic gì, nếu để cánh phóng viên nhiều chuyện nhìn thấy thì không biết sẽ viết ra những gì.

“Đi thôi.”

Lúc cô vẫn còn đang vương mắc về vấn đề này thì Lãnh Mạc Nguyên và Nghê Tiên Như đã nhắc người đứng dậy, Lãnh Mạc Nguyên mở miệng gọi cô.

“Ồ, được.” Đáp nhẹ một tiếng, Nhã Lan đứng lên.

“Đừng quên đồ của tôi.”

Nghê Tiên Như hoàn toàn coi cô như người giúp việc, dận dò tự nhiên như không, Nhã Lan quét ánh mắt dò hỏi về phía Lãnh Mạc Nguyên, cô hi vọng có thể nhận được đáp án từ anh, nhưng Lãnh Mạc Nguyên không có nhìn cô. Gật gật đầu, Nhã Lan nhắc lấy chiếc túi, theo sau anh.

Mục đích thật sự Lãnh Mạc Nguyên gọi cô đến đây là để phục vụ Nghê Tiên Như, trong lòng anh ta, trọng lượng của Nghê Tiên Như lại nặng đến vậy, thậm chí còn không quan tâm đến cô vợ còn đang treo tên là cô đây.

Nhã Lan mâu thuẫn sâu sắc, chỗ này vì sự lạnh nhạt của Lãnh Mạc Nguyên mà tức giận, chỗ kia vì sự xúng đòi của họ mà cảm thấy chua xót.

Quắc Nhã Lan, lý trí đi! Nhã Lan thử gọi chính mình, thế nhưng lại càng thấy chua xót.

Ngước mắt nhìn hai người đi đến một quán ăn thiết kế tinh tế trên bờ biển, quán ăn đó cũng không lớn, kinh doanh trên lầu hai, bốn phía xung quanh được lắp kính thủy tinh, ba mặt có thể nhìn thấy biển. Ngồi bên trong, như ngồi ăn ngoài trời trên bãi biển. Nhã Lan không thể không cảm thấy khâm phục tư duy và sự sáng tạo kỳ diệu của chủ quán.

Bọn họ chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ, nhiệt độ quá lạnh, trên người Nhã Lan nổi cả da gà, nhìn hai người bên cạnh, bọn họ đang nói chuyện cười đùa, không cảm thấy lạnh chút nào.

“Xong rồi, em chọn món anh thích ăn nhất và món em thích ăn nhất, cứ chọn mấy món này trước đã.”

Nghê Tiên Như cũng không có hỏi cô thích ăn gì, một mạch chọn món rồi đưa menu lại.

Nhã Lan cũng không có so đo, ngồi giữa hai người, cô như đứng trên đứng lửa như ngồi đồng than, cho dù là món ăn có ngon thế nào thì cô cũng thấy tẻ nhạt vô vị. Món ăn rất nhanh đã được bung tới, đều là món ngọt và cay, mà Nhã Lan lại không thích mấy món có hai vị này nhất, cô dè dặt gấp mấy miếng, rồi nhanh chóng dùng bữa.

Nghê Tiên Như và Lãnh Mạc Nguyên rất cao hứng, hai người gọi rượu cùng uống với nhau.

“Nào, Nguyên, rất vui khi đã trở về, chúc cuộc sống sau này của chúng ta vui vẻ hạnh phúc.”

Nghê Tiên Như nói chuyện hàm ý, Lãnh Mạc Nguyên cười cười chạm cốc, một hơi uống sạch.

“Chúc thanh xuân của em còn mãi.”

Lãnh Mạc Nguyên chủ động nâng cốc, chạm vào cốc cô ta, một lần nữa uống cạn. Trên bàn ăn, Nhã Lan như người vô hình, trốn tránh ở góc bàn, mở mắt nhìn hai người bọn họ ăn cơm.

Bữa ăn dài dằng dặc cũng coi như đến hồi kết, Nhã Lan hít một hơi, thở phào nhẹ nhõm vì thời khắc tẻ nhạt này cuối cùng cũng qua đi.

“Vào đi.”

Nghê Tiên Như ấn chuông, phục vụ rất nhanh bước đến mở cửa.

“Ông Lãnh, bà Lãnh, hoan nghênh hai người đến với nhà hàng của chúng tôi.”

Người phục vụ dường như đã quen với hai người bọn họ, trực tiếp nhường đường cho ba người bước vào.

Nhã Lan thấy rất kỳ lạ, một nơi đẹp đẽ tinh tế thế này lại làm khách sạn. Ngôi biệt thự lấy màu trắng làm màu chủ đạo, bên ngoài theo phong cách phương Tây, nơi nơi đều có thể nhìn thấy bóng dáng cột trụ Hy Lạp La Mã.

Nhã Lan thư giãn thả lỏng bước chân, cuối cùng dừng lại trên bãi cỏ được bao quanh bởi hàng rào trắng. Trong phòng nơi nơi đều có ánh đèn chiếu rọi vào một góc của bãi cỏ, cô có thể nhìn thấy lá cỏ xanh mướt, bên trong được điểm xuyết bởi những bông hoa nhỏ màu vàng. Sự mềm mại, xinh đẹp của chúng tràn trề sức sống.

Một ý tưởng lóe lên trong đầu, Nhã Lan đã có ý tưởng mới cho bản thiết kế trang phục của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Chuyến du lịch ngượng ngùng (5)

“Chào cô, tôi có thể vào không?” Một người mặc trang phục màu trắng của người làm đi đến, nói với cô.

“Vâng, được.” Lúc ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng của Lãnh Mạc Nguyên và Nghê Tiên Như đâu, cô vào trong nhà theo bước chân của người làm.

“Ở đây chúng tôi không có người phục vụ, nếu có thì đều là người làm. Đây là khách sạn gia đình, ông chủ của chúng tôi rất kén chọn, nếu không phải là khách quý thì sẽ không được vào. Hôm nay các cô đến thật đúng lúc, còn đúng ba phòng để đặt, nhưng phu nhân các cô chỉ cần hai phòng, phòng còn lại đã bị một vị khách lớn tuổi đặt rồi.” Người đang nói chuyện là một bác trung niên tuổi hơn năm mươi, rất khéo ăn nói.

Nhã Lan có chút ngạc nhiên, lúc đặt phòng không phải là Nghê Tiên Như nói chỉ còn có hai phòng thôi sao? Cô ta có ý gì?

“Mấy người bọn họ đâu rồi?” Cô hỏi.

“Cô là người làm mới phải không? Chuyện của chủ không thể nghe ngóng linh tinh được. Nhớ lấy, đây là bổn phận mà người làm nên có.”

Ồ, bà ấy coi cô là người làm của họ, cũng đúng, ăn mặc như thế này, ngay cả một bà thím cũng không bằng thì chả trách bà ấy lại hiểu lầm.

Nhã Lan cũng không có đính chính lại, bởi cô biết có đính chính lại thì bà ấy cũng không tin. Nếu để mọi người biết con dâu nhà họ Lãnh ăn mặc, trang điểm quê mùa như này thì nhất định sẽ làm Lãnh Mạc Nguyên mất mặt.

Nhã Lan không nói gì nữa, chỉ nghe bà thím nói chuyện.

“Cô Lãnh thật xinh đẹp, tấm lòng cô ấy nhất định cũng sẽ đẹp như thế, nếu không thì lúc ra ngoài cũng không đem người làm theo để mở mang kiến thức.

Rẽ năm rẽ bảy một hồi mới đến trước cửa phòng.

“Đến rồi.”

Trong phòng có thể nhìn thấy chiếc giường lớn trắng tinh, bàn ghế gọn gàng, bên trong sạch sẽ, đẹp đẽ, sang trọng vô cùng.

Nhã Lan bước vào phòng, mệt mỏi rồi, cô thật muốn nghỉ ngơi.

“Đây là quần áo của cô Lãnh sao? Đưa cho tôi, tối nay tôi nhất định sẽ giúp cô ấy giặt sạch sẽ, ngày mai còn dùng.”

Bà thím nhận lấy cái túi trong tay cô, lại nhai một hồi cuối cùng mới rời đi.

Nhã Lan hít sâu mấy lần, tất cả người làm ở đây đều coi Nghê Tiên Như là vợ của Lãnh Mạc Nguyên, gọi như đó là điều đương nhiên, xem ra mọi người đều đã nhận định như vậy về bọn họ rồi.

Thôi vậy, không nghĩ nữa. Nhã Lan cởi áo ngoài, bước vào nhà tắm tắm rửa qua loa. Quần áo đều để trên thuyền, cô chỉ còn cách quần một chiếc khăn tắm bước ra. Vừa nằm xuống giường cô đã đi vào giấc mộng. Trong mơ, cô nhìn thấy Thành Kiên Vỹ.

“Em vẫn ổn chứ? LanNhi.”

Giọng của anh nhỏ nhẹ ảm áp, như chỉ sợ sẽ làm kinh động đến cô.

Nhã Lan lác lác đầu, nói:

“Em không ổn. Không ổn chút nào. Em đã yêu một người, nhưng người anh ấy yêu đã trở về rồi, bọn họ xứng đôi như vậy, như là một đôi trời sinh, em không có hi vọng rồi. Anh Kiên Vỹ, em nên làm gì đây, em nên làm gì bây giờ?”

“Baby, đi theo anh.”

Thành Kiên Vỹ thì thầm bên tai cô đồng thời hôn nhẹ lên má cô.

“Không muốn.” Lúc cô đang muốn vùng vẫy thì nhìn thấy gương mặt của Lãnh Mạc Nguyên.

“Nguyên, là anh? Thật sự là anh sao?”

Gương mặt của Thành Kiên Vỹ không thấy đâu nữa, người mà cô nhớ nhưng, yêu sâu đậm nhất – Lãnh Mạc Nguyên hiện hữu ngay trước mắt. Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, như lần đó đứng trên bãi biển, sau đó nhẹ nhàng hôn lên lông mày cô, rồi từ từ xuống dưới, hôn lên môi cô.

“Nguyên, anh đến rồi, em yêu anh, hãy ôm chặt lấy em đi.”

Cô giờ hai tay đón lấy cái ôm của Lãnh Mạc Nguyên, cho dù là trong mơ, cô vẫn cảm nhận được độ ấm trên người anh.

“Nguyên, ôm chặt lấy em đi, muốn em, được không?”

Cô nhanh chóng cởi quần áo của đôi phương, không thể đợi được mà đi tìm chỗ đó.

“Nguyên, giúp em.”

“Đúng rồi, Nguyên, cứ như vậy. A...”

“Nguyên, em muốn nhiều hơn nữa, em yêu anh, đúng, chính là như vậy, đừng ngừng lại, ưm a a...”

“Nguyên, đừng dừng lại, em không muốn anh ngừng lại, người của em, trái tim của em đều thuộc về anh, a a a...”

“Nguyên, em yêu anh, em yêu anh, xin anh, a...”

Trải qua một đêm mộng tỉnh, lúc mở mắt tỉnh dậy thì thứ mà cô nhìn thấy là tấm chăn xộc xà xộc xệch và cái khăn tắm sớm đã bị đá xuống giường. Thật mất mặt. Mặt cô nóng bừng, không ngờ mình lại có thể lăn qua lăn lại khiến chiếc giường thành ra như vậy. Khẽ động dậy, cô muốn xuống giường nhặt khăn tắm thì một dòng chất lỏng trong người chỗ vùng kín chảy ra, mặt Nhã Lan càng đỏ hơn. Sao lại thế chứ!

Cảm giác đêm qua rất thật, thậm chí cô còn cảm nhận được hơi thở của Lãnh Mạc Nguyên phả lên người cô, còn có hai cánh tay rắn chắc có lực của anh ôm chặt lấy cô, mức độ anh cho vào chân thực đến thế, cô còn nhớ cô phóng thích dưới thân thể anh, khoan khoái, sung sướng mà rên rỉ thành tiếng.

Thật mất mặt!

“Dậy rồi?”

Cửa phòng mở ra, người bước vào chính là Lãnh Mạc Nguyên. Nhã Lan nhanh chóng bọc chặt cơ thể, mặt nóng bừng bừng nhìn anh đột nhiên bước vào.

“Sao anh lại ở đây?”

“Tôi muốn đi tắm.” Anh nói như đó là lẽ dĩ nhiên. Trên người anh còn mặc bộ đồ thể thao, trên tóc còn đọng lại vài giọt mồ hôi, rõ ràng là vừa mới đi tập thể dục về.

“Không phải còn...”

Từ đầu đến cuối cô rất ngại khi nói đến ba từ Nghê Tiên Như.

“Tôi qua ngủ ngon chứ?” Anh cởi áo khoác ngoài, quay đầu nhìn cô đang căng thẳng nằm trên chiếc giường lộn xộn, giờ tay kéo cạp quần.

“Dừng!” Cô lấy chăn che mặt.

“Có cái gì mà cô chưa nhìn thấy chứ?”

Lãnh Mạc Nguyên khàn giọng cười, mặt Nhã Lan càng nóng hơn. Chỉ mong sao anh không có nhìn ra tác phẩm của mình đêm qua. Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước tí tách, Nhã Lan kéo chăn, trong cánh cửa lưu ly còn mờ hơi nước, có một bóng dáng cao cao mơ mơ hồ hồ đang đắm mình trong nước.

Cô thử xuống giường thì đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, hai chân cô mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã xuống. Chắc là hôm qua đi bộ nhiều quá nên chân mới bị thương. Cô nhanh chóng mặc bộ đồ hôm qua đã mặc vào rồi tức tốc thu dọn giường chiếu.

Nếu không phải Lãnh Mạc Nguyên và Nghê Tiên Như ở cùng nhau thì cô còn tưởng mình và anh đã có một đêm điên cuồng rồi. Những gì tối qua thực sự rất thật, thật đến nỗi Nhã Lan không tìm ra lý do để phủ nhận nó.

Đáng tiếc là, cứ cho là có thì cũng là Lãnh Mạc Nguyên với Nghê Tiên Như đi.

Lãnh Mạc Nguyên rất nhanh đã tắm xong, thay bộ đồ ở nhà màu trắng nhạt, nhìn anh có vẻ rất sáng khoái. Từng giọt, từng giọt nước trên mái tóc rơi xuống, anh cũng chỉ dùng khăn lau nhẹ, sau đó hất đầu làm văng mấy giọt nước, đẹp trai chết mất. Nhã Lan nhìn đến ngây ngốc, mãi đến khi nghe thấy giọng Lãnh Mạc Nguyên cất lên, cô mới hồi phục tinh thần, trên mặt nóng như lửa đốt.

“Đi thôi, Tiên Như đang đợi chúng ta ở nhà ăn.”

Anh lắc lắc đầu, mái tóc ướt sũng lộn xộn trên đỉnh đầu, quấy rối vô cùng, Nhã Lan nuốt nước bọt, cúi đầu cự tuyệt sự dụ dỗ của anh.

Rẽ năm lần bảy lượt, cô sớm đã thấy chóng mặt, không còn phân biệt rõ phương hướng nữa, giữa hai chân không ngừng truyền đến cảm giác đau nhức, mỗi bước chân như phải tốn rất nhiều sức lực. Dưới sự dẫn dắt của Lãnh Mạc Nguyên, bọn họ cũng đến được một gian phòng khách đẹp đẽ, trang lệ theo phong cách cổ xưa. Trong phòng khách được trải tấm thảm Ba Tư tràn ngập sắc hoa, những cánh hoa cuộn cuộn tạo nên một món thủ công mỹ nghệ mang đậm bản sắc dân tộc, chế tác tỷ mỉ, tinh tế, chất liệu mềm mại, bước lên nhẹ nhàng như đi trên mây.

Vị trí giữa phòng khách đặt một bộ sô pha, màu sắc khác nhau nhưng chế tác giống nhau. Từ cách chế tác có thể nhìn ra giá trị của nó là không phải dạng tầm thường. Chất liệu nhìn có vẻ rất ấm và dễ chịu, khiến người ta không nhìn được mà muốn ngồi một cái.

Trên ghế sô pha là một ông lão mái tóc bạc phơ, tinh thần khỏe mạnh, quắc thước.

“Ngủ ngon chứ, cô bé xinh đẹp này là vợ cậu à?”

Ông mở miệng đầy râu trắng cười với cô, xem ra có vẻ là một người bình dị dễ gần. Ông là người duy nhất nhận ra mối quan hệ giữa cô và Lãnh Mạc Nguyên, vì thế ấn tượng của Nhã Lan về ông ấy bỗng tốt lên một chút.

“Rất ngon.”

Lãnh Mạc Nguyên gật gù đầu, ngồi xuống nói chuyện với ông ấy. Bọn họ nói chuyện là về lĩnh vực hội họa, Nhã Lan đối với vấn đề này thì dốt đặc cán mai, vì thế chỉ có thể ngồi ngây người, nghe bọn họ nói. Bọn họ đều dùng Nguyên ngữ chuyên ngành, cô căn bản nghe không hiểu, nhàm chán cực kỳ, cô bèn dờn mắt nhìn đến thiết kế trong phòng khách.

Cả phòng cách đều mang đậm phong cách Ba Tư, ngay cả hoa văn trên tường đều đồng nhất với tấm thảm, chỉ có điều cửa sổ lại được thiết kế theo phong cách Châu Âu, đem lại bầu không khí nồng nàn mà lại thêm một loại giản đơn. Trên đỉnh mỗi cánh cửa sổ đều được gắn một chiếc đèn áp tường, mỗi cái đều có màu sắc khác nhau, đếm sơ thì có tất cả bảy bóng.

Trên trần treo một bóng đèn chùm cực lớn, vô số bóng đèn nhỏ tụ lại thành một bông hoa lạ, chiếu xuống chính diện hoa văn lớn nhất ở giữa tấm thảm trên sàn, hai vật có chút tương đồng. Đèn áp tường và đèn chùm phản chiếu lẫn nhau, tạo nên họa tiết bảy ngôi sao vây quanh mặt trăng.

Nhã Lan kinh ngạc phát hiện ra trên tường treo rất nhiều bức tranh, được lồng trong các khung tranh đẹp đẽ tinh xảo. Trong tranh đều là phụ nữ, có già, có trẻ, có trung niên... Nhìn kỹ một chút thì là cùng một người.

Người này là vợ ông ấy, có thể vẽ một người từ khi còn trẻ đến lúc già yếu, chắc hẳn bên trong còn chứa một tình yêu nồng đậm biết bao.

Người phụ nữ trong tranh rất đẹp, bắt kết là lúc còn trẻ hay khi về già, bà đều duyên dáng đặt tay lên phản bưng, nở nụ cười giống Mona Lisa.

“Mau ăn đi, chúc hai đứa đi chơi vui vẻ.”

Bọn họ kết thúc cuộc hội thoại, Lãnh Mạc Nguyên khoác lên vai cô, đi ra ngoài. Lồng ngực anh ta đập mạnh, bên trong chính là trái tim của anh, chỉ là trái tim này không biết sẽ thuộc về ai.

“Ông ấy thật thú vị.” Cô cẩn thận thoát khỏi vòng tay anh, thấy anh cũng không giữ lại nên nhường một bước, tự giác đi phía sau. Cô bất giác nghĩ đến bức tranh treo trên tường của ông chủ khách sạn.

“Hỏi ông ấy còn trẻ là một người ưa thích du lịch, dường như ông đã đi chu du khắp thế giới rồi đó.”

Lãnh Mạc Nguyên rất thân với ông ấy, tâm trạng của anh có vẻ không tồi, cư nhiên lại đi kể cho cô nghe chuyện có liên quan đến ông ấy.

“Nói mà ông ấy thích nhất chính là Ba Tư, ông ở đó gần một 0 năm, lẽ ra vốn có ý định định cư ở đó.”

“Vậy tại sao ông ấy lại quay về?” Cô hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì một người, người đó đã thu hút ông ấy, vì bà, ông thậm chí còn bằng lòng rời bỏ nơi mà ông yêu nhất, cam tâm tình nguyện trở về bên cạnh bà ấy, cùng nhau sống ẩn dật tại nơi non xanh nước biếc này.”

Là người phụ nữ trong bức tranh treo trên tường sao? Một người phụ nữ nếu như giành được trái tim của người mình yêu thì cho dù có chết cũng phải mỉm cười trên thiên đường. Nhã Lan bỗng nhiên rất hâm mộ người phụ nữ trong bức tranh treo trên tường đó.

“Đi thôi, ở đằng trước kia rồi.” Lãnh Mạc Nguyên giơ tay, tỏ ý muốn dắt cô đi.

“Vâng, được.” Nhã Lan cũng không có đưa tay ra, mà cúi đầu vội vã đi qua người anh, đi về hướng nhà ăn mà anh vừa chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chuyến du lịch ngượng ngùng (6)

Nghê Tiên Như ngồi ở vị trí dễ thấy nhất, cô ta đeo một chiếc kính râm, khi thấy bọn họ đi vào cô ta vẫy vẫy tay,

“Ayza, Nguyên, tại anh đấy, hại em cả đêm qua ngủ không ngon giấc, anh xem này, quầng mắt thâm hết rồi.” Nghê Tân hơi bỏ cặp kính râm, Nhã Lan để ý thấy, cho dù cô ta có trang điểm đậm nhưng vẫn có thể nhìn rõ quầng mắt thâm đen. Lãnh Mạn Nguyên trước nay là một người đàn ông tinh lực dồi dào, anh ta có thể làm tỉnh đến sáng hôm sau, xem ra, tối qua bọn họ không hề nghỉ ngơi. Nghĩ như vậy khiến trong lòng cô cảm thấy khó chịu, thấy Lãnh Mạn Nguyên ngồi xuống, cô chọn cho mình một chỗ cách hai người họ khá xa rồi cũng ngồi xuống.

“Người ta cùng anh ‘lướt sóng’ cả đêm hôm qua, bây giờ đau nhức toàn thân, anh phải chịu trách nhiệm đắp bóp cho em đây.” Miệng của Nghê Tân Nghi chu ra, bộ dáng làm nũng.

“Ồ đây sao? OK, coi đồ đi, anh không quen phục vụ người còn đang mặc đồ.” Lãnh Mạn Nguyên bĩu môi, nói rất rõ ràng.

“Anh, hừm! Dù sao cũng chạy không thoát!” Nghê Tân Nghi cười hi hi, quay đầu về phía đồ điểm tâm sáng.

Cô ta hôm nay mặc một chiếc váy ngắn màu xanh lá cây, tóc buộc hai bên, trẻ trung tràn đầy sức sống, toát lên dáng vẻ của đứa trẻ mới lớn. Nhân vật hoàn toàn thay đổi, cô ta ăn vận ra sao đều đẹp, bắt mắt.

Cô ta hôm nay mặc một chiếc váy ngắn màu xanh lá cây, tóc buộc hai bên, mỗi bên một túm, trẻ trung tràn đầy sức sống, tính trẻ con không hề thuyên giảm. Vai diễn thay đổi khôn lường, cô ta ăn vận ra sao đều đẹp, bắt mắt đến thế.

Bữa sáng nhạt nhẽo, vô vị, Nhã Lan không thể nuốt nổi khi có hai người, cô không có khẩu vị nên đành ăn qua loa vài thứ, rồi buông đũa xuống.

“Hôm nay đi đâu?” Nghê Tiên Như vừa ăn vừa hỏi, mắt chăm chăm nhìn Lãnh Mạn Nguyên, giống như anh chính là món ăn ngon của cô ta vậy.

“Em nói xem?” Mặt của Lãnh Mạn Nguyên hướng về phía Nhã Lan, hỏi cô.

“Tôi? Tùy đi.” Nhã Lan cũng không có hứng thú gì với chuyến du lịch lần này, đi đâu đối với cô mà nói cũng không quan trọng.

“Chúng ta đi leo núi đi.” Lãnh Mạn Nguyên sau khi ngó qua cách ăn mặc của Nhã Lan, cuối cùng quyết định.

“Anh tệ quá, rõ ràng biết em không thích leo núi mà.” Nghê Tiên Như lên tiếng phản bác, Lãnh Mạn Nguyên ghé sát tai cô ta thì thầm vài tiếng.

“Ừ, được, em nhận thách thức của anh, nhất định phải thắng lại tất cả những cái trước đây em đã thua với anh.” Khuôn mặt đang tối sầm lại của Nghê Tiên Như thoáng cái trở về bình thường, cô ta vui vẻ vỗ vai Lãnh Mạn Nguyên, hai người suýt chút nữa cười cùng lúc.

Ăn sáng xong, du thuyền đã đến, ba người lên thuyền, con thuyền như mũi tên được phóng vùn vút về phía trước.

Nhã Lan vì để tránh bối rối, cầm một chai nước đứng ở một nơi khá xa, chốc chốc lại uống một vài ngụm. Những tiếng cười đùa ở sau lưng không ngừng truyền đến bên tai, cô thật muốn tìm một cái gì đó để nhét vào tai.

Cố gắng làm lơ hai người ở phía sau, tập trung toàn bộ sự chú ý vào biển cả vô tận. Lòng ngực cô tiếp nhận những con thuyền đến và đi, gói gọn chúng trong vòng tay, giống như người mẹ hiền từ....

Nhã Lan bất chợt nhớ lại những thứ mình đã học được, những bài thơ có liên quan đến biển. Cô thích nhất bài “Mặt hướng ra biển, xuân ấm áp hoa đua nở”. Bắt đầu từ ngày mai làm một người hạnh phúc, cho ngựa ăn, bỏ cũi, du lịch khắp thế giới; bắt đầu từ ngày mai bắt đầu quan tâm đến lương thực và rau cỏ. Tôi có một ngôi nhà, mặt hướng ra biển xuân ấm áp hoa đua nở.....

Cô cũng muốn có một ngôi nhà như vậy, khi mùa xuân ấm áp đến trăm hoa đua nở, cùng với người mình yêu, lặng lẽ tận hưởng phong cảnh biển, nương tựa lẫn nhau, cho đến khi già đi....

Nguyên vọng như vậy thật là đẹp, đồng thời cũng là điều xa vời không với tới được, Nhã Lan nắm chặt tay, cô luôn cảm thấy tay của mình quá bé nhỏ, không nắm giữ được hạnh phúc trước mắt.

Nếu như ngày đó, cô dùng cảm đưa áo khoác, xin lỗi anh ấy, vậy hôm nay, tình cảm giữa cô và Lãnh Mạn Nguyên phải chăng sẽ thay đổi theo hướng tích cực?

Có điều, bây giờ cô đã không còn tự tin nữa rồi, bởi vì sự trở về của Nghê Tiên Như, mang lại sự thay đổi quá lớn của Lãnh Mạn Nguyên. Cô thậm chí tin rằng, chỉ có Nghê Tiên Như mới có thể sưởi ấm nội tâm băng giá của anh, cho nên, bọn họ mới là một đôi.

Lãnh Mạn Nguyên luôn coi cô là thể thân của Nghê Tiên Như, cô có thể tức giận, nhưng không biết tại sao, cô không thể tức giận nổi, mỗi lần sau khi tức giận, đối mặt với đêm dài cô đơn, cô lại bắt giấc tha thứ cho anh.

Quắc Nhã Lan, mày làm sao vậy?

Trước mặt xuất hiện một ngọn núi nhỏ, Nhã Lan biết, sắp tới nơi rồi.

“Sắp tới rồi.” Muốn nhắc nhở hai người bọn họ, quay đầu lại, dưới ô không còn một ai, trên bàn chỉ còn lại lon nước đã uống cạn, có một cái lon rơi trên sàn, một mình đơn độc ở đó.

Bọn họ đi đâu rồi? Tìm bốn phía, cô không hề thấy bóng dáng của hai người. Bỏ đi, lắc đầu, cô quyết định về phòng lấy chút đồ. Đúng lúc cô đi qua hành lang, sắp đến phòng của mình, một bóng dáng yêu kiều lướt qua. Phải Nghe Tiên Như không?

Cô ấy tiếp tục tìm, rất nhanh ở một góc nào đó nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên đang ôm Nghe Tiên Như. Lưng anh hướng về phía cô, không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt, chỉ là, tay anh ta đang ôm chặt eo của Nghe Tiên Như. Nghe Tiên Như đặt đầu ở dưới cổ của Lãnh Mạn Nguyên, môi hôn lên cổ của anh, hướng về phía cô cười đắc chí!

Tuy biết rằng hai người sớm đã có mối quan hệ mật thiết, nhưng khi tận mắt chứng kiến, trái tim của Nhã Lan vẫn trầm xuống, cảm giác đau nhói lan đến..

Lưng của Nghe Tiên Như rất nhanh dán vào cửa phòng của cô ta, không rõ là cô ta hay là Lãnh Mạn Nguyên, đang gấp gấp mở cửa. Sự việc tiếp theo, không cần đoán cũng biết.

Đi thôi, Quốc Nhã Lan! Nỗ lực lê bước chân, Nhã Lan cũng không có quay đầu lại mà cứ như vậy đi vào phòng.

Lòng ngực cô không ngừng đập phòng, màn vừa rồi khắc sâu vào tâm khảm, làm sao cũng không thể xóa đi được. Bước chân dồn dập của Lãnh Mạn Nguyên, đôi tay lớn ôm tại nơi eo thon, nụ cười hạnh phúc của Nghe Tận Nhi, đôi môi đỏ hồng cổ của Lãnh Mạn Nguyên, tất cả những điều này như đang chế nhạo cô, không cách nào quên được.

Còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh, cánh cửa vang lên tiếng gõ cửa, Nghe Tiên Như ở bên ngoài cửa gọi.

“Nhã Lan, đến rồi, nhanh lên một chút.”

Cần phải ra đó sao? Nhã Lan bất chợt không có dũng khí đối mặt với hai người bọn họ, kẹp giữa hai người, quá ngượng ngùng, cô ấy không muốn đứng sau người khác sống qua ngày. Nhưng, có thể không đi sao? Tiếng gõ cửa lại vang lên, lần này là tiếng của nhân viên phục vụ. “Phụ nhân, chủ tịch bảo phụ nhân nhanh nhanh một chút.”

“Ừ, được.” Cô yếu ớt đáp lại, soi gương sửa sang lại gương mặt nhếch nhác, hít sâu một hơi, cho đến khi chắc chắn bản thân có thể đối diện với tất cả, cô mới mở cửa bước ra.

“Núi Tình Yêu, em còn nhớ chứ?”

Lãnh Mạn Nguyên và Nghe Tiên Như đứng dưới thuyền, hoa chân múa tay chỉ về ngọn núi nhỏ.

“Tất nhiên là nhớ rồi, đây là tên mà anh đặt mà.”

Lãnh Mạn Nguyên đánh giá ngọn núi, quay đầu nói với cô ta.

Nhã Lan lặng lẽ đi đến bên cạnh hai người.

“Nhã Lan, chắc cô không biết, có một năm, chúng tôi hai người lái thuyền đi chơi, sau đó thì bị lạc đường, lúc chúng tôi không biết làm cách nào thì nhìn thấy ngọn núi này. Trên núi có một ngôi chùa, nên đến đó cầu nguyện, rất thiêng nha.”

Nhã Lan gật gật đầu, đối với những chuyện trên núi cô không có chút hứng thú nào.

“Cô cũng không cần tham gia cuộc thi này với chúng tôi đâu, cầm lấy cái này đi.”

Nghe Tiên Như đưa chiếc túi trong tay cô ta cho cô, bên trong rất nặng, ngoài quần áo, dưới đáy còn có hai cái gì tròn tròn, rất nặng. Nhã Lan không kịp phản ứng, thì hai người đã chạy lên núi rồi.

“Em sẽ không thua anh đâu, đợi đấy.”

Giọng Nghe Tiên Như truyền đến, cô còn nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Lãnh Mạn Nguyên.

Nhã Lan cố gắng leo lên núi, hai chân đau nhức càng ngày càng dữ dội, mới đi được vài bước, cô đã thở phì phò, không thể không khom lưng, để đồ đạc ở hai đầu gối, thở hồng hển, muốn nghỉ ngơi một lát.

“Nhanh thế mà đã thấy mệt rồi à, đỉnh núi còn xa lắm.”

Một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở bên cạnh, nhẹ giọng hỏi. Anh ta đeo kính râm, che đi hơn nửa khuôn mặt, mái tóc ngắn được cắt tỉa gọn gàng, để lộ ra tính cách không chịu gò bó của mình. Cái cằm nhọn tinh tế, kèm theo một chút duyên dáng nữ tính. Nếu không phải vì giọng nói nam tính của anh ta thì Nhã Lan vẫn còn khó khăn trong việc nhận định giới tính của anh ta.

“Ồ, cảm ơn.”

Cô thật sự rất mệt, vừa vận động mới phát hiện ra, đau nhức không chỉ ở hai chân mà lưng, vai cũng sắp rơi ra rồi. Từ bé đến lớn cũng không có làm việc gì nặng ngọc, từ trước tới này chưa từng có loại cảm giác này, xem ra là bị thoái hóa rồi. Nhã Lan ngại ngần đặt đồ đạc lên tay người đàn ông, tay anh ta thon dài trắng muốt, cổ tay còn xăm một chữ, chỉ để lộ ra một nửa nên không nhìn rõ.

“Nào, tôi kéo cô đi.”

Nhanh chóng treo đồ đạc lên balo anh ta, một lần nữa giờ tay ra.

“Cái này, không cần đâu.”

Từ đầu đến cuối cô cũng không thể chấp nhận nắm tay người một người xa lạ, vội vàng để tay ra sau lưng.

“Đường còn dài, cô lại yếu ớt như vậy nếu không có ai giúp đỡ thì về cơ bản là cô không thể lên được đỉnh núi.”

Nhã Lan ngẩng đầu nhìn đường đi lên núi, bậc thềm hiện ra ngay trước mắt, nhìn lên, nhìn lên mãi vẫn không điểm cuối. Dưới chân cách biển không xa, cô vẫn còn cảm nhận được sự mát mẻ của gió biển, cô rời đi cũng chưa được bao xa.

Người đàn ông này nói đúng, nếu không tìm kiếm sự giúp đỡ thì cô không có khả năng để leo lên đỉnh núi. Dần dần đưa tay qua, anh ta rất nhanh lấy bàn tay mềm mại của cô.

“Tay của cô nhỏ thật.”

Anh ta cười nói, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp.

Đúng vậy, tay anh ta cũng không to, nhưng vẫn dễ dàng nắm trọn bàn tay của cô, khít không kẽ hở. Nhã Lan ngại ngần gạt đầu, cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay của anh ta.

“Chúng ta đi thôi.”

Dưới sự lôi kéo cả anh ta, cô sai bước leo lên đỉnh núi. Ngọn núi này cũng chỉ dốc một chút, đường lên núi quanh co một chút chứ thật ra nó cũng không phải là quá cao, trải qua sự kiên trì cố gắng hơn nửa tiếng đồng hồ, bọn họ thuận lợi lên được đỉnh núi.

Đỉnh núi như Nghê Tiên Như đã nói, có một ngôi chùa rất lớn tọa lạc ở đó, dường như chiếm trọn toàn bộ đỉnh núi. Ngôi chùa này hương khói nghi ngút, xem ra người đến đây thắp hương cầu Phật quả thật không ít.

“Nhã Lan, lại đây.”

Nghê Tiên Như làm động tác như gọi chó gọi cô lại.

“Những người này là bạn của cô?”

Người đàn ông chu chu miệng, từ mũi hờ ra mấy tiếng, khinh thường nói. Anh ta nhìn Lãnh Mạc Nguyên ở bên cạnh Nghê Tiên Như, nhìn thách thức, sau đó mới giao đồ đạc lại cho Nhã Lan.

“Tôi cũng đến nơi rồi, tạm biệt.”

Người đàn ông bước mấy bước vào trong đại điện, chớp mắt một cái đã không thấy đâu. Dường như anh ta đã quen với loại tình huống này, nhìn đáng về anh ta vội vàng vàng không giống như là người đến để đây du lịch mà giống người đang đi tìm người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Chuyến du lịch ngượng ngùng 7

“Cầm lấy, đá Nguyệt Ước.”

Hóa ra, cái thứ nặng nề vừa nãy là hai cục đá. Nhã Lan nhìn xung quanh cục đá, trên núi có không ít quầy bán những viên đá như thế này.

“Trên núi cũng có, tại sao không mua ở đây luôn đi.”

Chỉ vì hai cục đá này mà suýt nữa cô không lên được núi.

“Mang đồ ở dưới núi lên mới thể hiện sự thành tâm, làm việc gì cũng phải thành tâm thì mới linh.”

Nghê Tiên Như nói như về có lý lắm, đôi mắt cô ta lấp lánh, tâm trạng vô cùng tốt. Trong ánh mắt kìa lên một thứ ánh sáng mà Nhã Lan nhìn không hiểu, cô luôn cảm thấy Nghê Tiên Như là cố ý làm như vậy.

Quay đầu nhìn Lãnh Mạc Nguyên ở bên cạnh, anh đang xoay xoay cái máy ảnh ở trong tay, chụp phong cảnh hai bên chùa, vốn không nghe thấy đoạn hội thoại của hai người.

“Người đàn ông vừa lên cùng với cô là ai đấy, nhìn rất quen.”

Nghê Tiên Như chỉ về hướng người đàn ông vừa mới biến mất, hỏi cô.

“Không quen, tôi gặp trên đường, cũng không có hỏi anh ta tên gì.”

Nhã Lan trả lời qua loa, Nghê Tiên Như cũng không có hỏi nhiều, cô ta chỉ về hướng đại điện, nói:

“Vào đi, chúng ta đi cầu nguyện.”

Đại điện rất lớn, có rất nhiều phòng lớn, chính giữa điện đặt một pho tượng cực lớn, toàn thân dát vàng, cao khoảng mười mấy mét.

Nhã Lan đi theo Nghê Tiên Như, làm theo mọi người, thành tâm thành ý quỳ xuống.

“Một hòn đá nguyện ước có thể ước ba điều.”

Nghê Tiên Như tốt bụng nhắc nhở, cô ta lấy đá nguyện ước của mình ra rồi lầm rầm cầu khẩn.

“Nam Mô A Di Đà Phật, ước nguyện đầu tiên của con là cho anh Kiên Vỹ, mong anh sức khỏe dồi dào, cuộc sống viên mãn, hôn nhân hạnh phúc. Ước nguyện thứ hai là cho người thân trong gia đình, mong mọi người khỏe mạnh, vạn sự bình an, gia đình hòa hợp. Ước nguyện thứ ba là dành cho con, mong con tìm được người yêu mình và mình cũng yêu anh ấy...”

Nhã Lan cầu nguyện xong, học theo Nghê Tiên Như, đưa đá Nguyện Ước cho sư thầy.

“Đi thôi.”

Hai người bước ra khỏi đại điện, tìm thấy Lãnh Mạc Nguyên ở dưới tán cây to.

“Nguyên, ba ước nguyện của em đều cầu cho anh đấy.”

Nghê Tiên Như thích thú reo lên.

“Ồ, thật sao? Ước cái gì thế?”

Lãnh Mạc Nguyên dường như rất hứng thú, nói.

“Ayza, không thể nói. Dù sao thì cũng đều tốt cho anh.”

Nghê Tiên Như nghịch ngợm cuốn cuốn lộn tóc xoắn, giống như cô bé mười mấy tuổi, rõ ràng là đang nũng nịu.

“Con em thì sao? Ước cho ai?”

Lãnh Mạc Nguyên nhìn Nhã Lan, ánh mắt sâu xa, cùng thăm dò....

Tim Nhã Lan đập thình thịch: “Tôi....”

“Nguyên, chúng ta đi chụp ảnh đi!”

Nghê Tiên Như đánh gãy lời cô nói, cũng đồng thời xua tan sự ngại ngùng cho cô. Cô phát hiện ra, cô không xứng đáng làm vợ, ba ước nguyện không có cái nào cho anh. Có điều, cũng không cần, trước mắt không phải là có một người toàn tâm toàn ý nghĩ cho anh rồi sao?

Cánh tay Lãnh Mạc Nguyên nhanh chóng nắm lấy tay Nghê Tiên Như, cô ta đưa máy ảnh của anh cho Nhã Lan.

“Chụp ảnh giúp tôi đi.”

Sau đó dán chặt vào lòng của Lãnh Mạc Nguyên, nở một nụ cười hạnh phúc.

Hình như Nghê Tiên Như rất thích chụp ảnh, mỗi bức ảnh đều là cô với Lãnh Mạc Nguyên, bức thì ôm thân mật, bức thì cầm tay nhìn nhau, bức thì ngồi xuống nhìn đối phương, mỗi bức đều do Nghê Tiên Như đề xuất, sau đó Lãnh Mạc Nguyên làm theo, cho dù là tư thế ái muội, thì anh vẫn làm theo không có sai sót.

Không thể phủ nhận, hai người đều có tố chất của người nổi tiếng, mỗi một bức ảnh đều thể hiện rất tốt, ánh mắt Nhã Lan rơi trên người Lãnh Mạc Nguyên. Mỗi bức ảnh cô đều chụp rất chậm, dành một chút thời gian để quan sát biểu cảm trên gương mặt Lãnh Mạc Nguyên.

Nụ cười của anh đẹp tựa thiên thần, cái mím môi như hoàng tử của con vua, sự tập trung suy nghĩ của anh lại như tác phẩm điêu khắc đẹp nhất ở Hy Lạp cổ đại...

Tại sao từng động tác hay ánh mắt của anh đều cuốn hút đến vậy? Tại sao ánh mắt của anh luôn nhìn về phía cô ta, để lộ ra thứ tình cảm âm áp? Tay Nhã Lan hơi run.

“Nhanh lên đi, cô chụp ảnh chậm quá, tay tôi mỏi hết rồi đây này.”

Nghê Tiên Như lắc lắc bàn tay, không hài lòng hét lên với cô, sau đó nhanh chóng đặt tay lên vai Lãnh Mạc Nguyên.

“Không sao, cô ấy là vì muốn chụp cho chúng ta bức ảnh đẹp nhất nên mới chụp chậm như vậy.”

Lãnh Mạc Nguyên nói nhẹ, dường như môi dán lên mặt cô ta, giọng nói vừa hay cô có thể nghe thấy.

“Đúng là xứng đôi vừa lứa, anh xem, ngay cả chụp ảnh bọn họ cũng đẹp đến vậy.”

Nam thanh nữ tú thu hút không ít người đến xem, người qua đường không ngừng khen ngợi, tán dương.

“Đúng đấy, đúng đấy, người con trai đó đẹp trai quá, cô gái cũng rất xinh đẹp, bọn họ không phải là người nổi tiếng đấy chứ.”

“Ừ, người như vậy, nếu không làm người nổi tiếng thì tiếc quá.”

“Bọn họ người đẹp, tư thế cũng rất đẹp, chúng ta học đi, đợi lát nữa làm theo, được không?”

Một cô gái đứng bên cạnh cô lắc lắc anh bạn trai bên cạnh, không ngừng làm nũng. Sau khi nhận được sự đồng ý của anh ta, cô ấy hôn cái “chụt” lên mặt anh ta, nũng nịu nói:

“Anh đối với em tốt nhất.”

“Em mới là người đẹp nhất trong lòng anh.”

Người con trai ôm lấy bạn gái mình, mà không hề để ý đến cô đang đứng bên cạnh.

Cô không thể không nhìn vào hai người, hai người với diện mạo tương đối bình thường, đi trên đường cũng không có người ngoài nhìn, nhưng tình cảm giữa hai người họ thì không ai sánh bằng. Bọn họ như chìm đắm trong ánh mắt của đối phương, về cơ bản không hề để ý bên cạnh còn có người.

Đây chính là sức mạnh của tình yêu, có thể biến người bình thường trở nên xinh đẹp, biến người tầm thường trở nên vĩ đại. Nhã Lan rất ngưỡng mộ. Nếu có thể cô thà rằng làm một người không ai biết đến, để đi tìm tình yêu hoàn mỹ của mình.

“Nhã Lan, cô chụp hay là không chụp vậy?”

Giọng Nghê Tiên Như truyền tới, tỏ vẻ không bằng lòng.

“Ừ chụp.”

Cô nâng máy ảnh lên, bấm loạn xạ.

“Nào, chụp vài tấm cho bọn anh đi.”

Lãnh Mạc Nguyên không biết thời thế, đi đến bên cạnh cô, cầm lấy máy ảnh đưa qua cho Nghê Tiên Như.

“Không cần đâu, tôi...”

Nhã Lan muốn từ chối, nhưng đã bị Lãnh Mạc Nguyên ôm vào trong lòng.

Nghê Tiên Như không vui cầm lấy máy ảnh hét lên:

“Đứng cho vững, một, hai, ba!”

Trong chớp nhoáng mắt, đôi môi Lãnh Mạc Nguyên đã hôn lên lông mày của cô.

“Ayza, chẳng vui chút nào, không chụp nữa.”

Nghê Tiên Như xua xua tay, dứt máy ảnh vào trong túi, ngồi xuống không chịu chụp tiếp.

“Được rồi, cũng không còn sớm nữa, chúng ta xuống núi thôi.”

Lãnh Mạc Nguyên cũng không có bất ép, sáng khoái nói.

Ba người cùng nhau xuống núi, mới biết tối nay có thể sẽ có sóng lớn, nên không thể quay về trong đêm, đành phải dừng lại đây nghỉ ngơi một đêm.

Ăn qua loa bữa tối, Nhã Lan nhanh chóng trốn về phòng.

Thời gian không sớm cũng không muộn, mới hơn một giờ tối. Lúc ăn cơm, Nghe Tiên Như luôn miệng đòi đi đến một quán bar có tên là “Núi Đêm”, nói không khí ở đây rất tốt, còn có thể nhìn ngắm cảnh vật trên núi. Giờ này đối với một người quen sống về đêm mà nói thì vẫn còn sớm, bọn họ nhất định còn ở đó uống rượu.

Nhã Lan nhàm chán bước vào phòng tắm rửa, cởi bộ quần áo đã mặc hai ngày ra, thay bằng bộ đồ ngủ thoải mái.

“Sớm như thế này mà đã đi nghỉ ngơi rồi sao?”

Lãnh Mạc Nguyên không biết vào phòng từ lúc nào, ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào cô từ phòng tắm bước ra, đánh giá từ trên xuống dưới, trong mắt xoẹt qua một tia thâm sâu khó lường.

“Sao...anh đã về rồi?” Nhã Lan bị giọng nói của anh làm cho giật mình, lúc nói chuyện giọng nói cũng bị thay đổi.

“Ừ.”

Anh chỉ trả lời qua loa chứ không có nói rõ lý do.

“Anh không đi không sợ Nghe Tân... Cô Nghe tức giận sao?”

Nhã Lan không biết vì sao cô lại quan tâm đến mấy chuyện này, hỏi xong mới biết mình lỡ lời.

“Tôi mà đi thì em có giận không?”

Lãnh Mạc Nguyên không trả lời mà hỏi ngược lại, anh vừa nói vừa cời cúc áo trên người.

“Tôi...”

Nhã Lan không thể trả lời, nhìn thấy anh đang cời cúc mới căng thẳng nói:

“Ayza, anh định làm gì?”

“Đi tắm.”

Anh trả lời như lẽ dĩ nhiên, cạp quần đã được mở ra, từ từ cời xuống.

“Vậy thì... tại sao anh lại cời quần áo ở ngoài thế này?”

Nhã Lan bịt chặt hai mắt lại.

“Chỗ nào của tôi mà em chưa nhìn qua chứ?”

Lãnh Mạc Nguyên bước mấy bước đến trước mặt cô, gỡ tay cô ra, Nhã Lan nhìn thấy cơ thể trần truồng của anh.

“Ayza!”

Cô nhắm chặt mắt, không nhìn nữa. Mặc dù nhìn qua cũng không ít lần, nhưng cô vẫn không quen.

Tiếng cười ha ha truyền đến, đợi rất lâu cũng không thấy Lãnh Mạc Nguyên làm cái gì khác, lúc cô mở mắt ra thì đã không thấy người đâu, nghe thấy trong phòng tắm tiếng nước chảy tí tách.

Không phải là anh phải ở cùng với Nghe Tiên Như sao? Chẳng lẽ anh không ngủ cùng với Nghe Tiên Như? Anh coi cô là cái gì? Đối xử với Nghe Tiên Như tốt ngay trước mặt cô thì cũng thôi đi, đằng này còn bị kẹt giữa hai người bọn họ. Nhã Lan rất tức giận, cô ngồi phịch xuống ghế, hờn giận một mình.

“Còn chưa ngủ à?”

Lãnh Mạc Nguyên rất nhanh đã tắm rửa xong, anh có thói quen để lộ toàn thân, cầm lấy chiếc khăn thấm nước lau tóc.

“Anh... anh có thể mặc quần áo vào được không?”

Cô muốn cùng anh nói chuyện, nhưng như thế này thì không thể nào tiếp tục được.

“Phiền phức, dù sao thì cũng phải cỏi.”

Lãnh Mạc Nguyên nghiêng nghiêng đầu, hảo sảng ngồi trên sofa, không để ý dang hai chân, trình diễn toàn bộ cơ thể cho cô xem.

“Tôi, muốn nói chuyện với anh!”

Nhã Lan nuốt nước bọt, khó khăn nói.

“Nói đi, qua đây.”

Anh ra lệnh.

“Cứ... cứ như thế này đi. Bộ dáng này của anh thật sự quá cuốn hút, cô cố gắng không nhìn về phía đó, mặt nóng bừng, cô biết, mặt cô bây giờ nhất định rất đỏ.

“Em thật sự là dễ bị dụ dỗ.”

Lãnh Mạc Nguyên cười vui vẻ, trong mắt lóe lên một thứ ánh sáng nguy hiểm, không thể giải thích được. Nhã Lan bị anh nói, não như bùng cháy, không nói được lời nào.

“Muốn nói chuyện thì đi qua đây, nếu không thì miễn bàn.”

Anh dựa người vào ghế sofa, thuận tay vắt khăn lên lưng ghế, nhàn rỗi ôm ngực. Cho dù không có mặc gì nhưng khí chất vương giả của anh vẫn không hề thuyên giảm, hùng hồn tuyên bố sau đó nhắm mắt lại, gờ tay vỗ vỗ vào vị trí còn trống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chuyến du lịch ngượng ngùng 8

Nhã Lan như bị hút bởi thời nam châm, hai chân không nghe lời bước về phía anh...

“Ayza!”

Ngay lúc cô gần đến nơi mà Lãnh Mạc Nguyên chỉ thì eo đột nhiên bị siết chặt, cô bỗng mất kiểm soát, ngã nhào lên người anh, môi chạm vào lồng ngực rắn chắc của anh.

“Gấp thế cơ à?” Lãnh Mạc Nguyên cười dí dỏm, tay đã ôm lấy lưng cô.

“Đừng... như vậy.” Cô thoát khỏi cái ôm của Lãnh Mạc Nguyên, ngồi ở đầu xa anh nhất.

“Như thế thì làm sao? Hay là như thế này?”

Lãnh Mạc Nguyên ép sát lại người cô, sờ sờ trên ngực cô. Sự trêu chọc của anh đã thành công khơi dậy dục vọng trong cô, cô không ngừng nhắc nhở chính mình là phải tỉnh táo, thế nhưng vẫn không nhịn được mà run rẩy cơ thể dưới ngón tay mơn trớn của anh.

“Cơ thể em còn thành thật hơn nhiều.”

Lãnh Mạc Nguyên trưng đối hải lòng, khóe môi nhếch lên, nụ cười càng thêm sâu.

“Anh nên ngủ với Nghê Tiên Như.”

Nhã Linh tránh bàn tay đang muốn kéo quần áo của cô ra, bắt ổn nói. Ngực cô nhấp nhô kịch liệt, ngoài căng thẳng, còn có thêm phần ham muốn.

Trong đầu xuất hiện vô vàn cảnh anh thân mật với Nghê Tiên Như, cô nói lời trái với lương tâm.

“Tại sao tôi phải đi đến chỗ cô ấy.”

Nụ cười biến mất, sắc mặt của Lãnh Mạc Nguyên bỗng chốc tối sầm.

“Không phải tôi qua anh ở chỗ cô ta sao?”

Nhã Lan cắn cắn môi, hồi hận nói ra lời này. Giọng điệu của cô như đang trách móc vậy, thật mất mặt.

“Ha ha ha ha.”

Lãnh Mạc Nguyên bị lời nói của cô làm cho buồn cười, tay của anh lại giờ ra, vịn về trước ngực cô, không có để tới phản kháng của cô, nhịp nhàng sờ nắn.

“Chuyện hôm qua em không nhớ chút nào sao?”

“Có... Chuyện gì?” Lúc này Nhã Lan vô cùng căng thẳng, cô căn bản không thể suy nghĩ được gì nữa.

“Tôi qua, em ở phía dưới rên rỉ kích tình như vậy, còn nói tôi làm thêm nữa, ừm, em của tôi qua thật khiến người ta mất hồn.”

Anh quỳ rũ liếm liếm môi, dường như đang nhớ đến món ăn ngon nào đó.

“Cái... gì, tôi qua... là thật?” Không phải là cô đang nằm mơ sao?

“Tất nhiên, nếu không thì em tưởng là cái gì? Nằm mơ chắc?”

“Tôi... không có.” Cô vội vội vàng vàng đáp, bị anh đoán trúng mà có chút ngượng ngùng.

“Còn muốn không?”

Giọng điệu của anh đột nhiên thay đổi, ánh mắt càng thêm âm u, lộ ra ham muốn. Nhã Lan căng thẳng muốn lùi lại phía sau, nhưng đã đến mép cuối của ghế sofa rồi.

Lãnh Mạc Nguyên đè người lên, cách một lớp quần áo sờ mó cơ thể cô.

“Tôi qua em nằm dưới người tôi như thế này này, sau đó điên cuồng hôn lên ngực, cổ tôi, ừm? Nhìn thấy không?”

Anh chỉ chỉ vào ngực mình, đúng là có dấu răng đo đỏ trên đó.

Đây là kiệt tác của cô sao? Nhã Lan không thể tưởng tượng được là cô có thể điên cuồng đến mức ấy. Mặt cô nghiêng sang một bên, không muốn đối diện với cảnh ngại ngùng này.

Lãnh Mạc Nguyên quay mặt cô lại, ép cô phải đối diện với mình.

“Thành thật đối diện với tình cảm của bản thân được không? Phóng thích vui vẻ dưới thân tôi, vẻ đẹp của em, tôi thật sự rất thích.”

Lời anh nói khiến Nhã Lan dần dần thả lỏng toàn bộ cơ thể, giờ tay ôm lấy anh, chuẩn bị đón nhận tất cả.

Mặt Lãnh Mạc Nguyên càng ngày càng gần, bờ môi gợi cảm của anh sắp hôn lên bờ môi cô...

“Ayza! Cứu với! Nguyên, mau đến cứu em!” Phòng bên vọng lại một tiếng kêu thảm thiết, làm hai người giật mình. Là Nghê Tiên Như! Lãnh Mạc Nguyên tức tốc nhắc người dậy, khoác áo choàng rồi chạy ra ngoài.

Nhã Lan kéo lại quần áo rồi cũng đi theo.

Nghê Tiên Như đầu tóc rối bù, ngồi xổm ở mép tường ngoài cửa, chỉ quần một chiếc khăn tắm, cả người run rẩy đến đáng thương.

“Nguyên! Em sợ!”

Thấy Lãnh Mạc Nguyên xuất hiện, cô lao vào trong vòng tay anh, khóc tu tu.

“Sao thế?”

Nhã Lan nhìn thấy Lãnh Mạc Nguyên vừa xoa tay Nghê Tiên Như, ôm chặt lấy eo cô ta, vội vã an ủi, sau đó hỏi nguyên do.

“Vừa nãy tôi đi tắm, nhiệt độ nước bỗng nhiên tăng lên cao, rất cao, giống như hơi nhỏ...”

“Không sao rồi. Tay em có bị bỏng không?”

Lãnh Mạc Nguyên nói giọng quan tâm, không thể che giấu sự cưng chiều của anh dành cho Nghê Tiên Như.

“Ừm, đau lắm” Cô ta giờ cánh tay trắng nõn của mình lên, để lộ ra một vết đỏ hồng nhàn nhạt trên tay.

“Không sao rồi, nào, anh dẫn em đi bôi thuốc.”

Lãnh Mạc Nguyên ôm Nghê Tiên Như trở về phòng của cô ta, không có quay đầu lại. Nhã Lan vô vị nhún nhún vai, cố gắng kiềm chế nỗi chua xót đang cuộn cuộn trong lòng, buồn bực trở về phòng mình.

Tựa lưng vào cửa, cảm giác lạc lõng ủa về, trái tim cô như bị móc ra, trống trải vô cùng, lại giống như bị thứ gì đó treo lơ lửng trên không trung, lên lên xuống xuống, cảm giác an toàn không có một chút nào..

Vừa nãy ánh mắt của Lãnh Mạc Nguyên ấm áp, dịu dàng đến thế, giọng nói quan tâm, thân thiết, bộ dáng ôm Nghê Tiên Như như ôm báu vật. Nếu nói anh không có cảm tình gì với cô ta, thì Nhã Lan cô thà rằng tin còn hơn, đây là sự lừa gạt và mưu quáng dối với chính bản thân mình.

Ghế sofa còn lưu lại vết tích thân mật của hai người, khăn lông mà Lãnh Mạc Nguyên dùng rồi vẫn còn đang vắt ở trên lưng ghế.

Nhã Lan dần dần đi đến gần ghế sofa, ngồi xuống. Bên trên vẫn còn có hơi ấm nhàn nhạt, nhắc nhở cô tất cả những chuyện vừa mới xảy ra ở đây.

Thở dài một hơi, cô ôm lấy gối, ghi chặt vào trong lồng ngực.

Cửa được mở ra không một tiếng động, lúc Nhã Lan đang thất vọng chuẩn bị đi ngủ thì Lãnh Mạc Nguyên lại lù lù xuất hiện ở cửa.

“Anh...sao anh lại về đây?” Lúc nói ra lời này lồng ngực cô thấy tung tức, nơi nào đó dấy lên cảm giác chua chát. Có điều, cảm giác này rất nhanh đã bị che lấp bởi sự vui mừng, anh đã quay trở lại rồi, không phải sao?

“Tất nhiên.” Ánh mắt anh nhìn cô vẫn sâu sắc như thế.

“Vẫn đang đợi tôi à?”

Anh nói trúng tim đen khiến cô ngượng chín mặt.

“Ai đợi anh...” Cô cứng đầu không chịu thừa nhận.

“Thế à?” Tôi thì thật sự rất muốn em có thể đợi tôi.”

Lời của Lãnh Mạc Nguyên rất thẳng thắn, tim Nhã Lan bất giác đập thình thịch, giống như thiếu nữ nhận được lời tỏ tình từ người mình yêu vậy. Cô cúi đầu không nhìn anh nữa.

“Chúng ta tiếp tục đi.” Anh giang tay cời áo choàng ngủ đang mặc trên người.

“Quần áo của em có cần tôi cời giúp không?”

“Tôi...tôi mới không cời.”

Nhã Lan bị gợi ý lộ liễu này làm cho ngượng chín mặt, vò mép áo theo thói quen.

“OK”.

Anh cũng không có nói gì nữa, đi đến bên cạnh sofa, lúc Nhã Lan đang đoán xem anh định làm gì thì đột nhiên cô bị nhấc lên, ép chặt vào người anh.

“Chủ động thế.” Anh ôm lấy eo cô cười đùa.

“Tôi...không...um...”

Môi cô bị Lãnh Mạc Nguyên ép chặt, anh giống như kẻ lang thang bị đói khát lâu ngày, điên cuồng mút mát môi cô.

Cơ thể không ngừng lắc lư, tay Lãnh Mạc Nguyên nhanh chóng nhấc mép áo của cô lên, chính xác lột khỏi người cô.

“Ayza, dừng...” Cô vẫn phản kháng yếu ớt, tư thế này thật quá xấu hổ, bên trong cô không có mặc gì cả, lúc này lỏa lồ cùng với anh, cô lại ngồi trên người anh trong cái tư thế gợi tình nhất.

“Được rồi.”

Lãnh Mạc Nguyên đẩy cô ngược lại xuống phía dưới, gấp rút cho vào...

“Nguyên, Nguyên, anh có ở đây không?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, giọng Nghê Tiên Như đáng thương vô cùng vang lên ngoài cửa.

“SHIRT!”

Lãnh Mạc Nguyên từ trong người cô rút ra, vuốt vuốt lại tóc, kéo lấy tấm chăn mỏng đắp lên người cô, mặc xong áo choàng ngủ mới ra mở cửa.

“Nguyên, em sợ lắm!”

Nghê Tiên Như vẫn ăn mặc như thế, chỉ có điều khăn tắm trước ngực đã được kéo xuống rất thấp, có thể nhìn thấy rõ ràng khe ngực sâu hoắm. Cô ta nhào vào lòng Lãnh Mạc Nguyên, dán chặt đầu vào vòm ngực của anh.

“Nguyên, em vô cùng vô cùng sợ, tối nay không biết đã xảy ra chuyện gì. Trên trần nhà cứ có tiếng vèo vèo, ở cùng với em một lát có được không?”

Nhã Lan hé đầu lộ ra ngoài, lúc cô nhìn thấy Nghê Tiên Như đang nói thì có ngẩng đầu lên một chút, quét mắt về hướng cô ta đang đứng.

“Được, để anh đi xem xem, đừng sợ.”

Cửa phòng được đóng lại không chút tiếng động, giọng hai người cũng xa dần. Trong lòng Nhã Lan dấy lên một cảm giác rất kỳ lạ, sự rời đi đột ngột của Lãnh Mạc Nguyên khiến cô như mất đi chỗ dựa, trong tâm bất giác trống rỗng. Cô ôm lấy ngực mới nhận ra mình không có mặc cái gì.

Tối nay liệu anh có về không? Trong thâm tâm cô vô cùng mong chờ. Nhặt lấy quần áo từ từ mặc vào, trong gương phản chiếu gương mặt xinh đẹp đang thất vọng tràn trề, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt to tròn, đẹp đẽ không có ánh sáng, đó chính là cô.

Quay người chạy vào nhà tắm, cô hắt mạnh nước lên mặt. Cô muốn gạt rửa hơi thở của Lãnh Mạc Nguyên vẫn còn lưu lại trên người cô, nhưng càng gọi thì mùi cơ thể không lẫn với ai của anh lại càng lưu lại trên cánh mũi, có thể nào cũng không thể xua đi được.

Tiếng gõ cửa cóc cóc lại vang lên, lẽ nào anh ấy quay trở về?

“Chào cô, chủ tịch nói với cô anh ấy có thể rất muộn mới trở về, bảo cô nghỉ trước đi.”

Tiếng bên ngoài là của một người phục vụ, hóa ra tâm trạng đang vui vẻ bỗng rơi vào đáy vực, Nhã Lan đáp nhẹ lại một tiếng, rồi vội chặt mình vào trong chăn.

.....

Tối qua, Lãnh Mạc Nguyên cả đêm không về, trong thời gian đó, Nhã Lan cứ đứng ngây ngốc ngoài cửa chờ đợi, trong phòng Nghê Tiên Như đã tắt điện, bọn họ đã đi nghỉ ngơi rồi.

Đàn ông chung quy cũng chỉ là đàn ông, chỉ cần có người đẹp ở trong lòng, thì làm gì còn biết đề ý đến ai? Nhã Lan cảm thấy tim mình lại bị tổn thương một lần nữa.

Ngu ngốc, ngốc nghếch, đồ con heo...

Những từ có thể tìm được cô đều lôi ra chửi, thế nhưng cô vẫn không cảm thấy dễ chịu hơn chút nào. Quắc Nhã Lan, đã đến lúc hạ quyết tâm rồi, dứt khoát cắt đứt quan hệ với anh. Mày đã bị tổn thương đến mức cả người không có chỗ nào còn lành lặn thì lẽ nào vẫn còn muốn tiếp tục tự ngược đãi bản thân nữa hay sao?

Nhưng tại sao lúc muốn rời xa anh thì lại đau lòng đến thế, giống như cắt một nhát trên cơ thể mình vậy? Chỉ là, anh đối với bản thân cũng không có quá nhiều tình cảm, nội tâm Nhã Lan bỗng chốc trở nên rồi rắm, cứ cho là có thì cũng chỉ là chán ghét hoặc thương hại mà thôi.

Thuyền một lần nữa được khởi động lại, Nhã Lan bị người phục vụ gọi lên boong tàu.

Tôi muốn nghỉ ngơi một lát, không ăn bữa sáng.” Cô trả lời với người phục vụ như vậy.

“Xin lỗi cô, chủ tịch đã dặn là nhất định phải mời bằng được cô đi ăn, ngài ấy nói là cô mắc bệnh dạ dày rất nặng, mấy ngày nay cũng không có được ăn uống tốt vì thế đặc biệt kêu người đi mua cháo đem về cho cô.”

“Tôi nói rồi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Cô gắt lên.

“Cái này...”

Mặc dù cách một lớp cánh cửa nhưng người phục vụ vẫn chưa có rời đi lại không dám lên tiếng, Nhã Lan có thể đọc được sự khó xử của anh ta.

“Được rồi, tôi đi ngay.”

Giọng điệu đã hòa hoãn hơn, cô không muốn làm khó phục vụ. Thu dọn xong xuôi, cô đi về phía boong tàu. Ô che nắng to bự, chỉ có một mình Nghê Tiên Như, cô ta ngồi nhàn rồi nhâm nhi cốc cà phê trong tay, mỉm cười gật đầu với cô.

“Ngồi đi.”

Cô ta hào phóng nói, bộ dáng như chủ nhà. Nhã Lan yên tĩnh ngồi đối diện với cô ta, trên bàn bày một bát cháo thơm ngon, đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Một mình trở về

“Tôi qua ngủ ngon chứ.” Nghe Tiên Như hỏi như không có chuyện gì xảy ra.

“Rất ngon.” Cô trả lời qua loa, đầu cúi càng thấp, mượn cớ lấy đồ ăn để che đi hai bông mắt thâm quầng.

“Lãnh Mạc Nguyên đâu?”

Cô rất hiếu kỳ, người lúc nào cũng quan tâm cô ta mà lạnh lùng với cô đi đâu mất rồi.

“Ủm.” Nghe Tiên Như hất cằm chỉ phòng lái xe, từ chỗ đó cô nhìn thấy một nửa đầu của Lãnh Mạc Nguyên.

“Sao cô không đi?” Cô cố gắng khiến bản thân bình tĩnh, nhưng bàn tay lấy chiếc mũ lông run lên nhè nhè, tỏ cáo nội tâm bên trong của cô.

“Không muốn đi, mệt.”

Nghe Tiên Như ngã người lên ghế đi biển, nằm một lúc xong lại nhấc người dậy, nhìn chằm chằm vào Nhã Lan.

Rất lâu sau đó mới mở miệng nói:

“Nhã Lan, cô là một người con gái tốt, chỉ là thanh xuân không nên lãng phí vào một người không yêu mình.”

“Cô muốn nói cái gì?”

Nhã Lan thấy cô ta có lời muốn nói, lập tức dừng cái mũ lông trong tay, nhìn thẳng vào cô ta, đợi cô ta trả lời. Đây là lần đầu tiên cô và Nghe Tiên Như nhìn thẳng vào nhau, gương mặt cô ta nhỏ nhắn, trắng nõn, ngũ quan vừa khéo điểm xuyết từng vị trí trên gương mặt, cô ta cài một chiếc kẹp tóc rất đẹp, lại trang điểm khéo léo thành một người phụ nữ trưởng thành, cô trẻ để lộ ra khe ngực và một đôi gò bồng căng tròn. Cô ta kiêu ngạo lắc lư chúng, rồi chống cằm nhìn lại Nhã Lan.

“Nhã Lan, nói thẳng ra nhé, tôi và Lãnh Mạc Nguyên đã làm chuyện ấy rồi, chúng tôi đã tìm lại được cảm giác trước kia, Nguyên nói, anh ấy không thể rời xa tôi, cô biết đấy, anh ấy vô cùng yêu thích cơ thể tôi, đương nhiên là tôi cũng yêu anh ấy, vì thế tôi cũng nói với anh ấy rằng tôi cũng không thể rời xa anh.”

“Tôi qua, thời gian tiếp theo của chúng tôi đều trôi qua trong giây phút ân ái, Nguyên đòi hỏi thân thể tôi hết lần này đến lần khác, giống như đứa trẻ bị bỏ đói lâu ngày vậy. Tình yêu của anh ấy dành cho tôi khiến tôi rất vui, vì thế mục đích tôi trở về chính là trở về vòng tay anh thêm một lần nữa.”

“Nhã Lan, chúng tôi quyết định ở bên cạnh nhau, vì thế cô có khả năng phải rút lui.”

“Lãnh Mạc Nguyên cũng nghĩ như vậy sao?”

Cô bỗng nhiên rất muốn nghe Lãnh Mạc Nguyên đích thân nói ra ý tứ của mình.

“Tất nhiên, ý kiến của chúng tôi giống nhau, nhưng anh ấy không muốn làm cô tổn thương vì thế quyết định để tôi nói với cô, cô cũng đừng có vì chuyện này mà đi hỏi anh mà tự rước lấy nhục, đúng không?”

Đúng, không cần hỏi nữa rồi. Nếu anh có một chút tình cảm nào đó với mình dù chỉ một chút thôi thì sẽ không lên giường với Nghe Tiên Như, mặc dù cô không có tận mắt nhìn thấy, nhưng hôm qua, trước khi lên núi bọn họ ôm nhau thân thiết, khát khao như thế cũng đủ để cô nhìn thấy rõ ràng rồi. Còn nữa, lúc Nghe Tiên Như sợ hãi không có người giúp đỡ, cái ôm ấp tình cảm của anh ta như thương hoa tiếc ngọc, tất cả những điều này đủ để chứng minh Lãnh Mạc Nguyên yêu Nghe Tiên Như.

Đủ rồi, cô cũng không cần ở đây làm gì nữa.

“Hi.”

Lãnh Mạc Nguyên không biết thời thế, đi ra từ phòng lái, anh vui vẻ chào hỏi với hai người, ánh mắt rơi trên gương mặt, cơ thể trắng nõn của Nhã Lan.

“Bữa sáng đều đã ăn xong rồi chứ?”

Như đang hỏi cô nhưng ánh mắt sớm đã dời trên người Nghê Tiên Như.

“Sớm đã ăn xong rồi, thời tiết hôm nay rất tốt, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu đây?”

“Em nói xem?”

Lãnh Mạc Nguyên nhìn vào bát cháo chỉ ăn có vài miếng, mày cau lại hỏi cô.

“Tôi muốn về nhà.”

Nhã Lan trả lời lạnh lùng. Bây giờ cô rất phản cảm với anh ta, đã không có quan hệ gì thì kết thúc sớm một chút. Cô cũng đã hiểu tại sao hai người đi du lịch với nhau lại còn kéo cả cô theo, hóa ra, mục đích cuối cùng là để cho cô nhìn rõ mối quan hệ của hai người.

“Những thứ ở đây tôi đều xem rồi, nếu có thể, thì đồng ý cho tôi trở về đi.”

Nhã Lan nói, giọng điệu kiên định.

“Được, cùng nhau về đi.”

Lãnh Mạc Nguyên một lần nữa đem cân tiểu ly hướng về phía cô, Nghê Tiên Như không ngừng làm nũng, muốn anh thu hồi lại quyết định, nhưng Lãnh Mạc Nguyên vẫn kiên quyết như cũ.

Anh chắc là muốn không nhìn thấy cô nhanh nhanh một chút, cũng tốt! Nhã Lan mượn cớ này rời khỏi boong tàu, trở về phòng. Qua loa thu dọn hành lý, tàu đã khởi động, nhanh chóng lướt trên con đường trở về.

Nhã Lan dành hết thời gian tiếp theo ở lại trong phòng, không phải vì cô lưu luyến với nơi này mà là vì bên ngoài nơi nào cũng có thể bắt gặp Lãnh Mạc Nguyên và Nghê Tiên Như, cô không muốn bị xấu hổ.

Nhìn chằm chằm vào sóng nước bắn vào mạn thuyền, cô không nghĩ, cũng không nói gì hết, chỉ là bất động ở một chỗ, nhìn...

Thuyền lác lác một lúc, cập bến rồi.

Đến rồi sao? Mạch suy nghĩ quay trở về, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, là một môi trường hoàn toàn xa lạ, không có bóng dáng của thành phố thân quen.

Tại sao lại dừng ở đây? Nhã Lan cẩn thận mở cửa bước ra, tìm một người phục vụ.

“À, Cô Nghê nói ở đây có một con phố rất đặc biệt, muốn đi xem, chủ tịch đã đi cùng cô ấy rồi. Nghĩ đến việc Cô muốn nghỉ ngơi nên cũng không có kêu Cô.”

Hóa ra là như vậy!

“Nơi này cách thành phố xa không?”

“Cũng không phải là xa, nơi này đều có chuyến tàu để trở về thành phố, mỗi ngày ba chuyến, khoảng ba tiếng là đến nơi.”

“Tốt quá rồi.”

Nhã Lan hỏi rõ người phục vụ về vị trí cảng tàu, một mình xuống thuyền.

Theo hướng anh ta chỉ, cô rất nhanh đã tìm thấy tàu, mua vé, nhanh chóng lên tàu, khoảng 8 giờ tối cô xuất hiện ở nhà họ Lãnh.

“Nhã Lan, cô đã trở về rồi?”

Thím Liễu vui mừng đón lấy hành lý trong tay cô, nhìn thấy sau lưng cô không một bóng người, mới nhẹ hỏi:

“Sao lại chỉ có mình cháu trở về?”

“Ừm.” Nhã Lan trả lời qua loa, cô không muốn giải thích nhiều.

“Cháu mệt quá, muốn đi nghỉ ngơi.”

Thím Liễu ân cần cũng không có hỏi thêm nữa, chỉ là cẩn thận làm cho cô chút đồ ăn rồi mang lên, nhắc nhở cô buổi tối nhớ đắp chăn, rồi mới rời đi, để không gian yên tĩnh lại cho cô.

Trên bầu trời mịt mù, lơ mơ là ánh trăng cong cong, bị tầng mây che lấp chỉ lộ ra ánh sáng mờ ảo. Đêm tối như này rất dễ khiến con người ta thương cảm.

Nhã Lan tựa lên giường, nhớ đến Thành Kiên Vỹ. Lúc còn có anh bên cạnh, cô giống như một đứa trẻ không biết làm gì, tất cả đều đã có anh giải quyết.

Anh có thể bảo vệ cô, có thể giúp đỡ cô, có thể cãi nhau với sếp khi cô bị sếp quở trách.

“Cậu đấy, chỉ cần chuyện có liên quan đến Nhã Lan là mất hết lý trí.”

Sếp nhiều lần lắc đầu thở dài. Anh ôm chặt cô vào lòng, tỏ ý uy hiếp nhìn sếp.

“Cô ấy là người cần được chăm sóc, người đẹp, tất nhiên là không thể để người khác ức hiếp cô ấy rồi.”

Nếu anh ấy biết, bản thân mình bây giờ nhếch nhác, thảm hại thế nào thì chắc chắn sẽ rất đau lòng và tức giận.

Nhớ những ngày bọn họ cùng nhau chạy trốn, Anh Kiên Vỹ luôn dắt theo cô gái mù là cô, lưu luyến trong khóm cúc, anh hết lần này đến lần khác ôm lấy mặt cô tỏ tình.

“Nhã Lan, anh yêu em, em yêu anh, cho dù em có ra sao thì anh vẫn sẽ thật lòng yêu em, tuyệt đối không để em phải chịu uất ức.”

Anh Kiên Vỹ, bây giờ em rất uất ức, tiếc là anh không biết. Anh nhất định sẽ kết hôn cùng với Uyển Nhân, hai người sẽ sống rất hạnh phúc, đáng tiếc, em bị thế giới này lãng quên rồi.

Nước mắt trào ra, cô khóc nức nở, dường như muốn đem hết tất cả những uất ức mấy ngày qua khóc ra.

Lãnh Mạc Nguyên chỉ gọi một cú điện thoại vào buổi tối, xác nhận Nhã Lan đã trở về chứ không có nói gì thêm. Thím Liễu cho biết bọn họ tạm thời quyết định sẽ ở trên đảo gần đó mấy ngày, đồng thời dặn dò cô không được đi lại lung tung.

Đã muốn cô rời đi còn sợ cô chạy lung tung sao? Nhã Lan cười lạnh, hừ mũi khinh bỉ.

Nhưng, bọn họ vẫn là vợ chồng trên danh nghĩa, trước khi chưa có chấm dứt hợp đồng hôn nhân thì cô vẫn không được coi là người độc thân, vì thế để tạo dựng danh tiếng cho nhà họ Lãnh, cũng là để sau này Lãnh Mạc Nguyên không thể mượn cớ này mà uy hiếp bản thân, cô vẫn nên ngoan ngoãn ở lại trong nhà.

Chờ đợi mòn mỏi, hướng hồ là chờ đợi chia tay. Nhã Lan tinh thần bất an ở nhà họ Lãnh mấy ngày, ngày ngày chìm đắm với việc sửa lại trang phục. Tất cả bản thiết kế cô cho là hoàn mỹ nhất đều đã dùng rồi, trang phục cũng đã tiến hành chỉnh sửa đến công đoạn cuối cùng, cũng không có gì để làm nữa rồi.

Cả đêm cũng không có bị mất ngủ, buổi sáng nghe thấy thím Liễu nói Lãnh Mạc Nguyên trở về rồi, muốn bà đi thu dọn nhà kính trồng hoa, Nghe Tiên Như sẽ tiếp quản.

Ồ, thời khắc chia ly sắp đến rồi, thật tốt quá! Nhã Lan cũng sắp tốt nghiệp khóa thiết kế, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Vốn cũng chẳng có gì nhiều, cô cũng không thể đem bất kỳ thứ gì mà Lãnh Mạc Nguyên tặng đi, vì thế thu dọn một hồi, cũng chỉ có một cái túi nhỏ.

Thím Liễu đi ra nhà kính trồng hoa rồi, sau khi cô thu dọn đồ đạc xong thì đi xuống dưới nhà, muốn hít thở bầu không khí trong lành. Trong phòng khách trống không, một bóng người cũng không có.

Cửa lớn vang lên tiếng bấm chuông, kêu rất lâu mà không có ai ra mở cửa. Nhã Lan chạy vài bước, mở cửa sắt, nhìn thấy một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, ăn mặc tinh tế. Mái tóc gọn gàng, khuôn mặt hiền hòa, đôn hậu, vô cùng quen mặt.

Nhã Lan từ đầu đến cuối vẫn không nghĩ ra là đã gặp ông ấy ở đâu, ông ấy đã chủ động chào hỏi trước:

“Ồ, Cô Lãnh, không phải các cô đang đi du lịch sao?”

“Ờ? Sao ông lại biết?” Cô hỏi là có hai ý, một là người đàn ông này sao lại biết bọn đi du lịch, hai là sao ông ấy lại biết cô.

“Cô không nhớ tôi sao, trước đây tôi có tổ chức một đêm hội từ thiện, Nguyên có đưa cô đến tham gia, nhớ ra chưa nào? Chào cô, tôi là Dư Thiện Trình.”

Giọng người đàn ông vang dội, qua sự gợi ý của ông, Nhã Lan mới nhớ ra.

“Ông Dư, chào ông. Ông lần này đến đây là?”

Cô vừa mở cửa vừa hỏi. Dư Thiện Trình đã biết bọn cô đi du lịch thì còn đến đây làm gì?”

“Tôi vừa mới gọi điện cho Nguyên xong, nói bọn cô ra ngoài rồi.”

Ông cười, từ từ giải thích:

“Lần này đến đây chủ yếu là muốn tìm Hàn Thanh.”

Hàn Thanh là thím Liễu sao? Cô nhớ trong yến hội hôm đó, ông ấy và Lãnh Mạc Nguyên có nhắc đến cái tên này.

“Bà ấy có ở đây chứ?”

“Dạ, có...đang ở nhà kính trồng hoa, để tôi đi gọi thím ấy.”

Mời Dư Thiện Trình vào phòng khách, cô định đi gọi thím Liễu.

“Không cần gọi, tôi đợi một lúc là được.” Dư Thiện Trình kịp thời ngăn cô lại, ngồi lên ghế sofa đánh giá căn nhà.

“Chắc là cô không biết, tôi và Hàn Thanh trước kia là người yêu của nhau, suýt chút nữa thì đã kết hôn, nhưng sau này xảy ra một số chuyện, nên chúng tôi đành phải chia xa.”

Xem ra Dư Thiện Trình là một người khéo ăn nói, ông cũng không đề ý có Nhã Lan ở trước mặt mà nhắc đến chuyện này.

“Sao lại chia xa ạ?”

Dư Thiện Trình nhìn có vẻ như là một người cởi mở, ôn hậu, còn thím Liễu lại là một người thấu tình đạt lý, bao dung độ lượng, nếu hai người họ ở bên nhau thì chắc là một cặp khiến người khác ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Chuyện cũ của thím liễu

“Haixx, đều tại tôi.”

Dư Thiện Trình bắt lực đầm đẫm đầu gối, tự trách nói:

“Năm đó, Hàn Thanh và bố của Nguyên yêu nhau say đắm, sau đó xảy ra một số chuyện bọn họ không thể không chia tay.”

Chuyện đó là do mẹ của Lãnh Mạc Nguyên mang thai anh, Nhã Lan gắt gỏng đầu, nghiêm túc lắng nghe lời Dư Thiện Trình nói.

“Tôi vốn luôn có cảm tình với Hàn Thanh, ngại tình cảm bạn bè với bố Nguyên, mà bọn họ lại là người yêu, nên không dám bày tỏ tình cảm với bà ấy. Sau khi nghe thấy tin tức bọn họ chia tay, thì ngay lập tức tỏ tình với Hàn Thanh. Hàn Thanh cũng không có chấp nhận tình cảm của tôi ngay, nhưng tôi vẫn sống chết kháng kháng theo đuổi, cuối cùng cô ấy mới đồng ý cho tôi cơ hội, hai người mới bắt đầu thử qua lại với nhau.”

“Lúc đó, Hàn Thanh vẫn còn đang làm việc ở công ty của bố Nguyên, công ty đó thật ra là do hai người đó cùng nhau gây dựng kinh doanh. Tôi không thích ngày ngày bà ấy đối diện với bố Nguyên, sợ tình cũ không rừ cũng tới, cộng thêm mấy lời khuyên nhủ của người khác, nên mới khuyên bà ấy rời đi. Nhưng lúc đó, công ty của bọn họ vừa mới đi vào quỹ đạo, Hàn Thanh lo bà ấy rời đi sẽ ảnh hưởng đến bố Nguyên, vì thế một mực không đồng ý.”

“Vì chuyện này, tôi và bà ấy cãi nhau rất nhiều lần, có một lần vì tức giận quá nên đã tát bà ấy một bạt tai. Haixx, đúng là khổ nạn.”

Dư Thiện Trình không ngừng thở dài, tự trách bản thân.

“Tự trách chính mình, tôi có xin lỗi bà ấy, đồng thời hứa hẹn sẽ không kích động như thế này nữa, bà ấy cũng chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Chúng tôi lại sánh bước cùng nhau, cho dù tôi biết tâm bà ấy không thật sự đặt lên người tôi, nhưng tôi vẫn yêu bà ấy không thuốc chữa, đến một ngày cầu hôn bà ấy. Bà ấy đồng ý, ngày đó, tôi vui đến nỗi không ngừng ôm bà ấy reo hò, nhảy nhót, như một kẻ điên.”

Dư Thiện Trình chìm đắm trong ký ức đẹp đẽ, cho dù là đã qua rất nhiều năm rồi, nhưng qua nụ cười trên gương mặt ông ấy là có thể cảm nhận được ký ức năm đó đẹp đẽ nhường nào.

“Haizz, nếu là như thế thì mọi việc đã tốt rồi. Có một ngày, mẹ Nguyên đến tìm tôi, muốn tôi nhìn rõ vợ chưa cưới của mình, đưa cho tôi một bức ảnh, trong ảnh, Hàn Thanh điu bố Nguyên vào trong phòng khách sạn.”

Lại là họa từ ảnh mà ra!

“Lúc đó tôi tức giận mất đi lý trí, nổi giận đùng đùng đi tìm bà ấy, ném bức ảnh vào mặt bà ấy, không nghe bà ấy giải thích. Sau này, tôi mới biết mẹ Nguyên đã cử gián điệp theo dõi, để lấy được nhiều tiền hơn thì đã đổi trắng thay đen chụp mấy tấm ảnh đó. Hôm đó, ngoài Hàn Thanh, thì bên phải bố Nguyên còn có một nhân viên nữa, hơn nữa đằng sau còn có mấy nhân viên đi theo, bọn họ đã làm chứng, hôm đó mọi người đi uống rượu cùng nhau, sau khi bố Nguyên uống say thì đưa về khách sạn nghỉ ngơi. Người ở lại chăm sóc bố Nguyên là một anh nhân viên nam.”

“Sự việc rõ ràng, Hàn Thanh không biết ra sao, đồng thời người mất tích còn có Nguyên. Tôi đã cử rất nhiều người đi tìm, bố Nguyên cũng liên tục dò la tin tức, nhưng một chút tin tức cũng không có, chỉ có mẹ Nguyên, một mực kháng kháng là Hàn Thanh đã đưa Nguyên đi, mục đích là bắt cóc thằng bé, ép bố Nguyên, chúng tôi không ai tin là bà ấy có thể làm ra chuyện này.”

“Mãi đến ba tháng sau, chúng tôi mới biết được chút tin tức từ miệng mấy tên lưu manh ở sông bãi, dưới sự bày mưu tính kế của mẹ Nguyễn, bọn họ đã bắt một người phụ nữ và một đứa bé, ném bọn họ đến núi sâu ở phía Bắc để nuôi sư tử. Ba tháng trôi qua, ở núi sâu như thế, một người phụ nữ yếu ớt và một đứa bé còn chưa vị thành niên thì có thể sống sót không? Chúng tôi cũng không có bất cứ hy vọng gì, nhưng vẫn phải một lượng lớn người đi tìm.”

“Rất may là tìm thấy bọn họ, ngày đó, chúng tôi bị một đám sư tử hoang dã vây quanh, suýt chút nữa thì chết. Mất đi rồi mới nhận ra Hàn Thanh đối với tôi quan trọng cỡ nào, tôi thề rằng sẽ hoàn toàn tin tưởng bà ấy. Nhưng bà ấy đã mất niềm tin vào tôi, chủ động nói lời chia tay.”

“Sau này, bố Nguyễn cũng bị bệnh rất nghiêm trọng, bà ấy nhận trách nhiệm chăm sóc ông ấy, cùng ông ấy đi nốt những ngày cuối cùng của cuộc đời. Bố Nguyễn mất, bà ấy vẫn ở lại nhà họ Lân, tôi đã từng hỏi bà ấy lý do, bà ấy trả lời tôi rằng đời này chỉ có bố Nguyễn là tin tưởng bà ấy, ủng hộ bà ấy, từ trước tới nay chưa từng nghi ngờ nhân cách của bà, ở trước mặt ông ấy, bà mới có sự tôn trọng, bà ấy muốn sống cùng với người như vậy, cho dù chết rồi, vẫn muốn sống ở một nơi mà ông ấy đã từng sống, hít thở bầu không khí mà ông ấy đã từng hít thở.”

“Tất nhiên, còn có một lý do quan trọng nữa là lúc đó mẹ Nguyễn giận dữ rời khỏi nhà họ Lân, chỉ còn lại mình Nguyễn rất đáng thương, một đứa bé mới bảy tuổi đáng thương như thế, bà không nỡ để nó tiếp tục chịu khổ thêm nữa. Vì thế, đáp ứng với bố Nguyễn, nhận lấy trách nhiệm chăm sóc thằng bé.”

“Thím ấy không sợ mẹ Nguyễn sẽ đuổi thím ấy đi sao?”

Đây là vấn đề mà Nhã Lan vẫn không hiểu, Dư Hồng mai cũng không phải là bóng đèn tiết kiệm nhiên liệu, chẳng lẽ đối với một người yếu đuối như thím Liễu lại chịu bó tay sao?

“Trước khi bố Nguyễn mất có để lại di chúc, Hàn Thanh có quyền sở hữu nhà họ Lân, hay nói cách khác, ông ấy đã giao nhà họ Lân cho bà ấy, bà ấy mới là chủ nhân chân chính. Chỉ có điều, Hàn Thanh không phải là người tham lam, bà ấy trao quyền sở hữu nhà họ Lân cho Nguyễn, chỉ giữ lại một cổ phần nhỏ trong công ty, để bảo đảm cuộc sống sau này.”

“Cô đừng nghĩ Nguyễn đối với bà ấy lạnh nhạt, thật ra tình cảm của hai người cũng không khác mẹ con ruột thịt trong nhà, Nguyễn đã hoàn toàn coi bà ấy là mẹ rồi.”

Nhã Lan gật gù đầu, cô không ngờ thím Liễu lại có mối tình buồn miên man đến vậy, đáng tiếc, người yêu nhau lại không đến được với nhau.

“Cô xem, chúng tôi cũng dần dần già đi, tình cảm mà tôi dành cho Hàn Thanh từ trước đến nay không hề thay đổi, tôi không muốn sống tiếc nuối suốt quãng đời còn lại, vì thế muốn đến đây để bày tỏ tình cảm với bà ấy, nhiều năm như vậy rồi, tôi vẫn không lấy vợ, cũng chính là bày tỏ sự quyết tâm của tôi với bà ấy, chờ đợi nhiều năm rồi, tôi mong có thể được nắm tay bà ấy cùng nhau sống nốt những ngày còn lại.”

“Chỉ là Hàn Thanh vẫn còn có ác cảm với tôi, muốn bà ấy hồi tâm chuyển ý thật không dễ dàng gì, cô Lân, không tôi gọi cô là Nhã Lan được không?”

Sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý của cô, Dư Thiện Trình mới nói tiếp:

“Cô có đồng ý giúp tôi không?”

“Tất nhiên là đồng ý rồi, chỉ có điều là tôi không biết nên làm thế nào để giúp ông.”

Tôi thật lòng muốn thím Liễu sống hạnh phúc, chỉ mong sao thím ấy có thể tìm được một bến đỗ bình yên.

“Ha ha, được, được, cảm ơn cô.”

“Hai người đang nói chuyện với nhau thì thím Liễu bước vào phòng khách, nhìn thấy Dư Thiện Trình rõ ràng là sững sờ một lúc, sau đó mới vuốt vuốt tóc, không tự nhiên nói:

“Ông... sao ông lại tới đây?”

“Bác Dư đợi thím rất lâu rồi, hai người nói chuyện đi, cháu đi rót trà.”

Nhã Lan biết điều để lại không gian cho hai người, nhanh chóng rời đi.

Lúc cô đang chậm chạp đưa trà tới thì trong phòng khách đã không còn thấy bóng dáng của Dư Thiện Trình đâu, chỉ có một mình thím Liễu ngồi như có tâm sự gì đó, ánh mắt nhìn chăm chú ra ngoài.

“Bác Dư đâu rồi ạ?”

Theo ánh mắt của thím Liễu, cô nhìn thấy bóng lưng của Dư Thiện Trình, ông đang từng bước bước về phía cửa chính, sau lưng để lại chiếc bóng dài dài, phản chiếu sự cô đơn, hiu quạnh của ông.

“Sao lại không nói chuyện lâu thêm chút nữa?”

Sắc mặt của thím Liễu có gì đó không đúng, vành mắt đỏ đỏ như vừa mới khóc xong, rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

“Ông ấy có chuyện nên về trước.”

Thím Liễu quay mặt đi, lau lau khóe mắt, nói không được tự nhiên.

“Bác ấy không phải là...”

Muốn đến tìm thím Liễu tỏ tình sao? Sao lại đi rồi? Nhã Lan nhìn thím Liễu, dường như tâm trạng tương đối suy sụp.

Muốn hỏi chứ? Cuối cùng Nhã Lan cũng không có mở miệng hỏi, nét thương cảm của thím Liễu đã truyền sang cô, cô không biết nên an ủi thím thế nào.

“Trong nhà kính vẫn còn một vài thứ vẫn chưa thu dọn xong, thím đi qua đó một lúc.”

Thím Liễu nhanh nhanh chóng chóng rời đi, Nhã Lan biết thím cần yên tĩnh nên cũng không có hé răng.

Thiết kế trang phục đã hoàn thành, lễ tốt nghiệp gần ngay trước mắt, Nhã Lan quyết định đến trường tìm thầy cô và các em ở lớp model nhờ họ giúp mình trình diễn trang phục.

Bạn bè cũng đều làm như vậy, khóa thiết kế tốt nghiệp mỗi năm đều đi tìm lớp model, hoặc những cô gái cao gầy xinh đẹp để nhờ trình diễn hộ, cô cũng đã mấy lần giúp anh chị khóa trên rồi.

Thời gian vẫn còn sớm, Nhã Lan thu dọn qua loa một lúc, cũng không có gọi xe một mình bước ra khỏi nhà họ Lân.

Rẽ mấy lần mới tìm được trạm xe công cộng đến trường, Nhã Lan bước lên theo thói quen. Người đàn ông trong ảnh quảng cáo trên thân xe rất quen, cảm nhận, lại có gương mặt ấm áp nữ tính, mái tóc tơ ngắn ngủi, cô bỗng nhớ tới người đàn ông kéo cô lên núi.

Trong xe rất đông, cô cũng không có thời gian phân tích điểm giống nhau giữa bọn họ, người bên trái, phải, trước sau đều ép vào nhau, lắc lư theo chuyển động của xe, chen chúc nhau. Một vài người không chịu được mà mở miệng mắng người, có người lại trách kỹ thuật lái xe của tài xế không tốt mới để bọn họ lắc lư kinh khủng như vậy.

Nhã Lan cũng chen chúc quá chừng, nhưng cô vẫn mỉm cười, giữ thái độ bình tĩnh.

Lâu lắm rồi không được lên phố, trên đường có thay đổi nhỏ, quảng cáo đa dạng nhiều mẫu mã thường ngày đều được đổi thành một người đàn ông, hơn nữa còn là cùng một người.

Nhã Lan xuống xe, nhìn thấy khắp đường phố đều treo ảnh người đàn ông trong quảng cáo trên xe công cộng. Anh ta có một đôi mắt hoa đào rất đẹp, dường như lúc nào cũng có thể quét điện vào mọi người. Sống mũi cao, thẳng tắp, đôi môi nhếch lên cá tính, trên người anh ta toát ra một loại cảm giác nắm chắc thế giới trong lòng bàn tay.

“What’s up, RainbowKing, nhìn xem, RainbowKing!”

Một cô gái nhìn như sinh viên bên cạnh kéo theo bạn mình, hét lên như nhìn thấy quỷ, thu hút sự chú ý của người đi đường.

“Anh ấy quả nhiên tới rồi.”

Bạn cô ta bình tĩnh hơn nhiều, mặc dù trên mặt có nét kinh ngạc cùng vui mừng nhưng vẫn đứng vững, không có nhảy cẫng lên.

“Mấy ngày trước tớ có xem tạp chí, có báo nói anh ấy sẽ đến, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy.”

“Mình yêu anh ấy chết mất, đẹp trai lại còn hát hay nữa.”

Cô gái ngay cả chớp mắt cũng không nỡ, cứ nhìn chăm chăm vào tờ poster, nước miếng suýt chút nữa thì rơi ra, cô ngây ngốc ôm mặt, vẻ mặt mong chờ nhìn người đàn ông trên tấm poster.

“Đúng đấy, anh ấy không những hát hay mà diễn cũng rất tốt, nghe nói năm nay giải oscar dành cho diễn viên xuất sắc nhất có khả năng sẽ thuộc về anh ấy đấy.”

Cô gái thứ hai nói những tin tức mà mình đọc được nói cho bạn mình nghe.

“Ồ, tốt quá, một người đàn ông xuất sắc thế này, gairi diễn viên xuất sắc nhất không thuộc về anh ấy thì làm gì còn ai có tư cách để nhận chứ.”

“Nếu như năm nay vẫn là anh ấy, thì sẽ là lần thứ ba anh nhận được giải thưởng vinh dự thế này rồi đấy, mà anh ấy ra mắt cũng chưa tới ba năm.”

Cô gái đối với người đàn ông trên tấm poster này là sùng bái tới cực điểm, đôi mắt cô như sói nhìn thấy miếng mồi ngon vậy.

“Ừm, những bài mà anh ấy hát không hề tầm thường nhá, ra mắt ba năm mà đã giành được không biết bao nhiêu là giải thưởng trên phương diện ca từ.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Khắp thành phố đều là rainbowking

“Diễn xuất, quay mv, ca hát ba phương diện này có thể làm được như anh ấy cũng không có mấy người, huống hồ trẻ tuổi như vậy mà đã giành được bao nhiêu giải thưởng cùng vinh dự như thế. Từ trước đến nay trong và ngoài nước đoán chừng không có người nổi tiếng nào có thể đấu lại với anh ấy.”

Một nam sinh viên qua đường cũng cười mở bình luận.

Người đàn ông này thật sự lợi hại như vậy sao? Nhã Lan chỉ cảm thấy ngũ quan đẹp hơn người thường một chút, thân hình cao gầy hơn một chút, chứ không có nhìn thấy thứ gì khác.

Anh ta rất giống người đàn ông cô gặp trên núi, đặc biệt là cái cằm còn cả mái tóc, chỉ là không có tìm thấy vết sẫm trên tay anh ta. Chắc là không phải đâu, một người nổi tiếng đang hot thế này, mà đi ra ngoài lại không đem theo vệ sĩ sao?

Lắc lắc đầu, Nhã Lan phủ nhận suy đoán của mình. Ở đây cách chốt công an cũng không xa, hóa ra, mình xuống xe đi cũng chẳng được bao xa. Trường vẫn còn cách chốt công an một đoạn, ở đó không có xe đi thẳng vào trường, vì thế cô đành phải đi bộ.

Khắp các con phố đều treo tấm poster người đàn ông có tên RainbowKing, lớn có, nhỏ có, kích cỡ nào cũng có, anh ta POSE những dáng khác nhau, chỉ có đôi mắt phóng điện là vẫn hấp háy như cũ, dường như đang đánh giá từng người qua đường.

Trên poster viết rất nhiều lời tuyên truyền, trên một tấm poster anh ta đang mỉm cười làm động tác ngắm súng viết: Ai sẽ là người tiếp theo? Ai sẽ giành được cái liếc mắt yêu chiều của ngôi sao quốc tế? Là bạn? Hay là bạn?

“Aiyo, bắn trúng em đi!” Một nữ sinh dừng ngay trước mặt cô, tấm poster này rất to, rất dễ thấy, dường như che phủ một nửa bầu trời, treo thẳng trước một tòa nhà kiến trúc. Cô gái ôm lấy ngực, cứ như bị bắn trúng vậy.

“Đi thôi, anh ấy làm sao nhìn trúng cậu được chứ?”

Giọng nói khinh thường phát ra từ một cô gái có dáng người cao cao, cô ăn mặc rất thời trang, trang điểm đậm, như là sinh viên lớp nghệ thuật.

“Sao lại không nhìn trúng chứ?”

Cô gái kia phản bác lại. “Lần này anh ấy đến là chọn đối tác, hơn nữa còn là bầu chọn bỏ phiếu, ai cũng có cơ hội, không phải sao?”

“Tớ thấy cũng không phải là cậu.”

Cô gái vóc dáng cao cao kia cô ý kéo dài giọng điệu, ý nói châm chọc rõ mồn một.

“Người ta cũng đã nói rồi, người được chọn lần này là một cô gái xinh đẹp, trong sạch, cậu ấy à, xinh đẹp thì không nói rồi, còn trong sạch thì cũng không thấm vào đâu.” Thật ra ý mà cô ta nói là cô gái kia không những không xinh đẹp mà còn không trong sạch.

“Hừ, không thèm nói chuyện với cậu nữa, dù sao anh ấy cũng không chọn cậu, xinh đẹp trong sạch cũng không thể nhìn qua vẻ bề ngoài mà phải phát ra từ nội tâm bên trong, nội tâm, cậu có biết không hả?”

Cô gái kia tức giận phản bác lại.

“Nội tâm thì ai biết được chứ, chỉ cần nhìn vẻ bề ngoài là đủ rồi.”

“Cậu tưởng người khác không biết cậu đã lên giường với người đàn ông nào rồi chắc, chuyện của cậu trong ngành chỉ cần hỏi là ai cũng biết, mấy ông đạo diễn đó đều nói cho nhau biết rồi, cậu không xem à, người ta đã nói rồi, là muốn tìm một người phải trong sạch từ nội tâm, thân thể cho đến nhân cách. Là cậu chắc?”

Đối với sự nói móc của cô gái kia, cô gái có vóc dáng cao cao khuôn mặt xanh mét, cô ta không nói được lời nào, chỉ có thể tức giận đùng đùng bỏ đi.

“Xùy, còn giả bộ trong sạch.”

Cô gái phía sau hừ một tiếng, cấp mông đi về hướng ngược lại.

Haizz, giới diễn xuất bây giờ ấy à, vốn đã đục ngầu rồi, loại quy tắc ngầm nào cũng có, Nhã Lan phản cảm lắc lắc đầu, cười như không có liên quan đến mình.

Vẫn là nhanh chóng đến trường thì hơn!

Trên đường đi, như cảm nhận được ánh mắt chăm chú nhìn mình của người tên Rainbowking kia. Nhã Lan đi đến trường. Không thể không thừa nhận anh ta có tài năng thu hút người khác, dù có từ góc độ nào thì Nhã Lan vẫn cảm thấy anh ta đang nhìn mình, hơn nữa còn là chất chứa tình cảm dạt dào, dù cô có cúi đầu thì vẫn cảm nhận được cái nhìn chăm chú của anh ta.

“Đi thôi, cẩn thận bị người khác nhận ra.”

Ở chỗ các Nhã Lan khoảng mấy mươi mét, một người đàn ông đeo kính râm đang chăm chú đánh giá cô, ăn mặc kín mít với chiếc áo dài cũng không thể che lấp khí chất mê người vốn có của anh ta, đôi môi xinh đẹp mím chặt, đôi mắt dõi theo bóng dáng của Nhã Lan qua cặp kính râm, mãi đến khi cô bước vào trong trường mới thôi. Còn lời khuyên của người bên cạnh thì anh lại bỏ ngoài tai.

“Nói với công ty, việc chọn đối tác lần này chỉ tiến hành trong ngôi trường này.”

Thu hồi lại ánh mắt, anh ta nhắc bước dài đi đến bên chiếc xe đua Hummer đỗ cách đó không xa, tao nhã mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

“Lần này lại xảy ra chuyện gì, anh có thể nói rõ một chút không, như vậy tôi mới dễ nói chuyện với công ty, này....”

Người đàn ông đi theo là một người trung niên vóc dáng to béo, vỗ vào cửa xe muốn thảo luận vấn đề, nhưng người đàn ông trong xe đã bóp còi inh ỏi, thành công dọa ông ta lùi lại phía sau, tao nhã rẽ phải, chiếc xe nhanh chóng đi rất xa, tăng nhanh tốc độ, lao đi vun vút.

“Haixx, thật là khó chiều.”

Người đàn ông o béo lau mồ hôi trên đầu, bắt lực lấy điện thoại.

.....

Chuyện người mẫu rất nhanh được giải quyết, các em khóa dưới đều vô cùng nhiệt tình giúp đỡ, tất nhiên, đây cũng là cơ hội để bọn họ rèn luyện vì thế chỉ mong sao có thể trình diễn trong buổi tốt nghiệp lần này.

Nhã Lan giao lưu một hồi, quyết định thời gian và địa điểm diễn tập, chuẩn bị rời đi, thì một sinh viên lớp người mẫu tức tốc đẩy cửa đi vào, suýt chút nữa thì đâm sầm vào cô. Nữ sinh đó chỉ cười tỏ ý xin lỗi rồi kêu lên với mấy người khác.

“Tin tốt, tin tốt này, vừa nãy tớ nhận được tin tốt đó là anh chàng đẹp trai nổi tiếng người Australia gốc Châu Á – RainbowKing đã quyết định chọn người hợp tác lần này ở trường chúng ta.

“Ồ....”

“Yeah!”

Các cô gái đều reo hò, phấn khích giống như món canh đang sôi sùng sục trong nồi. RainbowKing? Không phải là người đàn ông trong tấm poster sao? Anh ta là người Australia? Vừa hay anh Kiên Vỹ cũng đang ở đó, chỉ là một người làm về kinh tế, còn một người lại làm về nghệ thuật, dường như hai người không có liên quan gì đến nhau.

“Đáng tiếc là...”

Cô gái mới reo hò vừa rồi lại kéo dài ngữ điệu, thừa nước đục thả câu, Nhã Lan không thể không căng tai ra nghe ngóng cùng với mọi người.

“Mau nói nhanh đi, lúc nào cũng thích như thế này, dày vò người ta chết mất.”

Có người không kịp chờ đợi, lên tiếng thúc giục.

“Đáng tiếc là....”

Cô gái đó giả vờ rơi lệ, còn không quên lau khóe mắt.

“Tin tốt này lại vô cùng không may, anh ấy nói sẽ không chọn bất kỳ người nào có liên quan đến nghệ thuật trình diễn, bao gồm người mẫu, MC, múa, diễn xuất, người anh ấy muốn hợp tác lần này hoàn toàn là người ngoài ngành, hơn nữa nhất định phải trong sạch, nếu không thì miễn bàn.”

“Ayza.”

“Đi.”

“Phiền chết đi được, làm người ta mừng hụt.”

“Nếu sớm biết như vậy thì đã không học ngành này, đáng ghét!”

“.....”

“Trong phòng học thảo luận sôi nổi, Nhã Lan nhanh chóng rời đi. Cái anh RainbowKing rốt cuộc là nhân vật tầm cỡ thế nào mà mọi người lại quan tâm đến anh ta như vậy? Câu hỏi này chỉ lóe lên trong đầu cô mà thôi, cô từ trước đến nay cũng không có quan tâm đến mấy chuyện này, anh ta muốn chọn ai hay không chọn ai thì cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Thời gian vẫn còn sớm, Nhã Lan ra ngoài vội vã nên vẫn chưa ăn gì, bỗng nhiên bụng thấy rất đói, cô bèn quyết định tìm chỗ để ăn chút gì đó. Tìm một nơi yên tĩnh, chính là một tiệm quán ăn ngoài trời trên một con phố cũng không ồn ào lắm trên đường lớn. Nhã Lan chọn một bát mì đơn giản, cô ngồi vị trí gần đường lớn, yên tĩnh ăn.

Một mình bà chủ bận trong bận ngoài, cô con gái nhỏ của cô mới chập chững bước đi, liêu xiêu đi đến giữa những vị khách đang ăn, mỉm cười, ngó nghiêng nhìn họ, đáng yêu vô cùng. Cô bé còn dừng lại quan sát tư thế dùng bữa của các vị khách, cầm bát nhỏ trong tay học y như thế, khiến cho mọi người đều cười vui vẻ.

Thanh toán mấy bàn cùng một lúc, cô chủ quán nhanh chóng đưa lại tiền thừa cho mọi người, cũng không có thời gian để mắt đến đứa nhỏ. Đứa nhỏ đứng bên đường, nhìn phía đối diện, bên kia đường là một bồn hoa, bên trong có rất nhiều khóm hoa màu hồng, đẹp vô cùng.

Đứa nhỏ bỗng chốc bị thu hút bởi bồn hoa, nó chậm chạp đi đến đường cái, tay chân không vững nên bò trên đường.

Một chiếc xe đua Hurmer tăng tốc đi về phía này, người lái xe rõ ràng là không nhìn thấy đứa nhỏ nên không có dấu hiệu giảm tốc độ.

Mất nhìn thấy xe càng ngày càng gần, đứa bé không ý thức được mình đang gặp nguy hiểm vẫn tiếp tục bò về phía trước, nhất thời còn quay đầu lại cười cười. 50m, 40m, 30m. ...

Nhã Lan vô thức ngẩng đầu thì nhìn thấy cảnh này. ...

“An An, cẩn thận...” nữ chủ quán nhìn thấy con mình, thất thanh kêu kên, tức tốc chạy đến. Vị trí mà của cô lại cách quá xa đường cái, căn bản không thể cứu đứa bé trước khi xe tới. Nhã Lan không nghĩ ngợi gì, xông ra đường, xe đã gần ngay trước mắt, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng còi kêu inh ỏi. ...

Không còn thời gian nữa rồi!

Nhã Lan dường như là thờ phì phò đến trước mặt đứa bé, cô chỉ kịp ôm đứa bé đẩy ra. ...

Tiếng kít phanh chói tai, Nhã Lan sợ hãi nhắm chặt mắt, chờ đợi từng trận đau đớn, lúc nhắm mắt lại cô nhìn rõ đầu xe gần ngay trước mắt. ...

Chết chắc rồi! Đây là ý thức duy nhất của cô lúc này. ...

“Cô? Cô ơ?” Có người đang gọi, còn có hai lòng bàn tay đang đánh vào mặt cô. Đau đớn không có đến, cô không sao rồi?

Cô dè dặt mở mắt, một cặp kính râm che gần nửa mặt phóng đại ngay trước mắt cô, một tay hươ hươ trước mắt, cùng với tiếng gọi cô.

“ôm, không.sao.” Cô cũng không thể chắc chắn là mình có sao hay không, chỉ gật đầu theo thói quen. Một màn vừa rồi thật nguy hiểm, nào cô đến bây giờ vẫn còn ong ong.

“Cô thật sự không sao chứ? Thử nhấc tay chân xem?”

Dưới sự chỉ dẫn của anh ta, cô động đậy tay chân, không đau, chắc là không sao.

“OK, nếu khôn sao thì tôi đi đây.” Anh ta nhanh chóng quay người lên xe, thay đổi phương hướng, vẫy tay với cô.

“Này, anh...” Cô vừa muốn gọi anh ta thì xe đã lao đi rồi.

“Cảm ơn cô, nếu không có cô, con gái tôi đã...” Chủ quán ôm lấy đứa bé đi đến bên cạnh cô nói lời cảm ơn. Đứa trẻ đáng thương nấp trong lòng mẹ khóc nức lên, rõ ràng vẫn còn sợ.

“Không sao.” Nhã Lan phúi bụi trên người lắc lắc đầu.

“Đứa trẻ bị hoảng sợ, chị mau dỗ dành nó đi.”

Chủ quán nói không có thu tiền của cô, lại một lần nữa cảm ơn cô, đứa trẻ đã không khóc nữa rồi, lúc cô rời đi vẫn còn cười cười giờ bàn tay mập mập chào tạm biệt cô.

Trì hoãn một hồi, sắc trời cũng đã tối, đèn lên, hắt lên đường ánh sáng nhàn nhạt, trong hoàng hôn lóe lên tia sáng nhấp nháy. Nhã Lan không thích ánh đèn lúc này, cô cảm thấy nó quá u tối, khiến cô bất giác nhớ đến ánh đèn áp tường yếu ớt ở hành lang nhà họ Lãnh, còn có gương mặt khó phân thật giả của Lãnh Mặc Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Cãi vã

Thời gian cũng không còn sớm nữa, nên đi về rồi. Nhã Lan đã tìm thấy xe để về, đi một mạch về nhà.

Lãnh Mạn Nguyên đã trở về, đang ngồi dùng bữa trong phòng ăn, Nhã Lan muốn lặng lẽ lên gác, nhưng vẫn bị ánh mắt sắc bén của bà Vương nhìn thấy.

“Bà chủ, lại đây dùng bữa đi ạ, tổng giám đốc vẫn đang đợi bà.”

“Tôi...không đói...” Nhã Lan muốn từ chối.

“Bà Vương, đi lấy cho bà chủ một bộ bát đĩa.” Lãnh Mạn Nguyên cũng đã phát hiện ra cô, không thèm đếm xỉa đến sự phản đối của cô, trực tiếp ra lệnh cho Bà Vương. Bát đĩa bày trên bàn ăn, Linh Nhã không thể không ngồi xuống.

Không hề trông thấy Nghê Tiên Như đâu, cũng không có bát đĩa của cô ta ở trên bàn, đi đâu rồi?

Linh Nhã cúi đầu xuống, không có dũng khí đem điều thắc mắc hỏi ra, chỉ từng miếng từng miếng nhỏ ăn com ở trong bát.

“Ăn nhiều một chút, ăn hết những thứ này đi.” Lãnh Mạn Nguyên rất nhanh đã ăn xong, hẳn học gấp cho cô mấy đĩa thức ăn, ra lệnh nói.

“Nhiều quá, tôi...” Cô vốn ăn không hết, hơn nữa, chỉ cần có anh ở đây, cô chẳng có chút khẩu vị nào.

“Mau lên, ăn hết đi, bằng không, em đừng hòng rời khỏi bàn ăn.” Ngữ khí của Lãnh Mạn Nguyên rất ngang tàn, anh ôm ngực, ngồi ở chỗ của mình, nhìn thẳng vào cô. “Đã gây đến thế này rồi, còn không mau mau mà bồi bổ. Bà Vương, sau này mỗi bữa com bà chủ đều phải ăn hai bát, thiếu một miếng tôi sẽ hỏi tội bà.”

“Sao anh lại có thể như vậy được! Trong mồm ngâm đầy com, giọng cô nói không rõ ràng phản kháng lại, thứ nhận lại được là ánh mắt dữ dội khinh khinh của Lãnh Mạn Nguyên

“Chuyện tôi đặt ra ai cũng không có quyền phản bác lại, nếu như còn nói thêm một câu nữa, thì thêm thành ba bát!”

“Anh...hừ.” mắt Linh Nhã lóe lên, cô rất tức giận! Có điều, lại chẳng nghĩ ra được cách gì. Dưới sự bức bách của anh, cô miễn cưỡng nhồi nhét thêm hai bát com và nhiều thức ăn nữa.

“Tôi no rồi, muốn nghỉ ngơi.” Bụng đâu chỉ là no, tưởng chừng như là no cứng lên rồi, Linh Nhã đành phải dùng tay chống lên ghế, trước ánh mắt hài lòng của Lãnh Mạn Nguyên đi về phía cầu thang.

Trời ơi, nếu mỗi bữa đều ăn nhiều đến thế này, cô nhất định sẽ căng bụng chết mất, rốt cuộc là Lãnh Mạn Nguyên không vừa ý ở chỗ nào? Mặc dù là vậy, trong lòng cô vẫn dâng tràn lên chút ngọt ngào, đây có nghĩa là anh đang quan tâm cô, không phải sao?

Lúc tối, Nghê Tiên Như quay lại rồi, cô ấy hihi haha đem một ít cây cối về, nghe đâu là dùng để bổ sung thêm cho phòng hoa. Linh Nhã đóng cửa ở trong phòng, vẫn nghe thấy trong hành lang, cuộc trò chuyện của cô ấy và Lãnh Mạn Nguyên.

“Ai ya, mấy thứ này cũng xem như được chuyển về cả rồi, Nguyên, anh xem, mua toàn là hoa mà anh thích nhất, em sẽ cố gắng hết lòng đem chúng trồng ở trong phòng hoa chỉ thuộc về hai chúng ta, không cần biết sau này em có bận đến đâu, đi xa bao nhiêu, em đều muốn anh nghĩ về em, nhớ em, mong em, vậy nên, em muốn trồng càng nhiều hoa.”

“Không trồng thì không phải anh cũng luôn nhớ em sao?” Lời của Lãnh Mạn Nguyên lộ liễu trắng trợn, giống như tỏ tình với người yêu. Chân của Linh Nhã như gấn nam châm vậy, chôn chặt ở sau cửa, dựng thẳng tai lên muốn nghe thấy nhiều hơn tiếng của Lãnh Mạn Nguyên. Biết rõ là mỗi một câu nói của anh đều sẽ khiến cô đau lòng, nhưng cô vẫn như lên cơn nghiện vậy, nhất định muốn nghe.

Cửa được kéo ra hờ một khe nhỏ xíu, sau khi đang chắc chắn sự chú ý của hai người bên ngoài cửa không hướng về phía này, thông qua khe cửa quan sát hai người. Nghê Tiên Như mặc một bộ quần áo ngắn gọn cảm không có ống tay, đi giày gót cao vừa đứng ở cửa, lưng của cô ta vừa vịn che lấp tầm nhìn của cô, Linh Nhã chỉ có thể trông thấy ngón tay thon dài của cô ta dừng lại ở bên eo của Lãnh Mạn Nguyên.

Lãnh Mạn Nguyên cao hơn cô ta một cái đầu, mái tóc đen tỏa sáng dưới ánh đèn tường tối tăm, anh nhàn nhã dựa vào cửa phòng mình, nhìn Nghê Tiên Như trò chuyện. Nhìn từ góc độ này, tư thế của họ rất thân mật.

“Vâng, bây giờ, em càng muốn anh nhớ em hơn, không được ngừng lại dù chỉ một giây.” Nghê Tiên Như bá đạo tuyên bố.

Lãnh Mạn Nguyên, có lẽ chỉ có Nghê Tiên Như mới có thể ngang ngược như thế trước mặt anh nhỉ, bất luận làm cái gì, chắc anh đều sẽ vui vẻ như vậy. Linh Nhã bị biểu cảm của Lãnh Mạn Nguyên làm tổn thương, tim cô loạn cào cào, cắt không đứt, thì tâm tư vẫn còn rối bời.

“Em tham lam quá.” Lãnh Mạn Nguyên khẽ bật cười, vô cùng êm tai. Ánh mắt anh quét mắt mấy cái qua chỗ cô, dọa Nhã Lan đành phải lùi lại, cho đến

khi nghe thấy họ tiếp tục trò chuyện, mới dám thò đầu ra lần nữa.

“Từ ngày mai trở đi, em phải bận rộn với công việc mới rồi, đến lúc đó sẽ rất bận, thậm chí không có thời gian bên cạnh anh.” Giọng Nghê Tiên Như trầm xuống, rõ ràng vì không thể cùng Lãnh Mạn Nguyên từng giây từng phút không rời xa mà buồn bã.

“Được đó, chúc mừng em tìm được định vị mới, yên tâm, nếu có thời gian, anh sẽ đi khích lệ.

“Được, nói phải giữ lời đấy nhé.”

“Đương nhiên.”

Lãnh Mạn Nguyên thê thốt chân thành.

“Thế, tối nay, có phải nên mời em uống ly rượu không nhỉ, xem như bày tỏ sự chúc mừng cho công việc mới của em.” Nghê Tiên Như đưa ra yêu cầu, cho dù gốc đến đâu, Linh Nhã cũng hiểu ý tứ của cô ta. Có điều, đối với Lãnh Mạn Nguyên mà nói, chắc không xem là gì, không phải họ đã có mối quan hệ thân mật từ lâu rồi sao?

“Ồ, muộn quá rồi, chọn hôm khác nhé. Nghi ngơi sớm một chút.” Không ngờ, Lãnh Mạn Nguyên lại lên tiếng từ chối. Tim Nhã Lan nhẹ nhõm, cảm thấy vui mừng vì sự tự chối của anh.

“OK, nghỉ ngơi sớm một chút.” Nghê Tiên Như chạm môi mình vào môi của anh, thấy Lãnh Mạn Nguyên không có phản ứng gì lớn lắm, rồi rời đi.

Linh Nhã nhẹ chân nhẹ tay đi về lại, bò lên giường, đang muốn kéo chăn, cánh cửa đột nhiên mở ra... là Lãnh Mạn Nguyên!

“Sao anh lại không gõ cửa!” Trong lòng thì vui mừng, nhưng trên mặt lại lạnh lùng, Linh Nhã giả bộ không vui hỏi.

“Vẫn chưa ngủ?” Anh không trả lời, ánh mắt sắc nhọn nhìn chằm chằm vào mắt cô, thâm sâu như lớp sương mù, để cô không nhìn rõ ràng. Linh Nhã cảm thấy giống như bị nhìn thấu, gượng gạo xoa xoa tóc.” Chuẩn bị ngủ rồi, anh ra ngoài đi.”

“Tại sao không tạm biệt đã bỏ đi?” Không những anh không đi, ngược lại còn ngồi xuống, rất nhiều sự chuẩn bị cho cuộc nói chuyện dài. Ồ, đến khởi binh hỏi tội sao?

Linh Nhã cười nhạt, lấy lại vẻ mặt châm biếm nhưng ngày qua. “Không đi thì làm gì, ở lại xem các người ân ái sao?” Cô vốn không định trả lời như thế, ai biết vừa mở miệng lại biến thành như vậy. Cẩn cẩn môi, cô vô cùng hối hận với những lời mình nói.

“Em ghen rồi à?” Lãnh Mạn Nguyên duỗi thẳng chân trên chiếc bàn nhỏ uống trà, trên mặt thoáng qua một nụ cười có chút suy ngẫm.

“Không thể nào!” Cô không thêm nghĩ gì, đáp lại luôn.

“Thế thì tốt, nếu không những ngày tháng sau này sẽ rất buồn.” Lãnh Mạn Nguyên đứng dậy, ánh mắt âm u lạnh lẽo chiếu lên người cô, anh giận rồi? Tại sao?

Sự phẫn nộ của anh lây sang cả cô, cô tùy tiện nói: “Anh đừng cho rằng cô gái nào cũng đều thích mình, tôi thì ghét anh. Cả đời này tôi cũng không thể ghen vì anh, bởi vì căn bản anh không—xứng ! ”

“Thế ai xứng, Thành Kiên Vỹ sao?” Sắc mặt Lãnh Mạn Nguyên càng tối sầm thêm, con ngươi chứa đựng một tia lửa, ngữ khí nói chuyện cũng theo đó mà nguy hiểm theo.

“Không cần anh quản. Không phải bây giờ anh có Nghê Tiên Như rồi sao? Cô ta không phải người anh yêu nhất sao? Hai người làm tình rồi nhỉ, anh mãi mãi không rời xa cô ta, cô ta cũng không rời xa anh nổi, đúng không? Nếu đã như vậy, còn đến tìm tôi làm cái gì?”

Cô gần như là gào lên vậy, cứ nghĩ tới những lời Nghê Tiên Như nói, tình cảm của cô với anh lại liền như sụp đổ hết.

“Em nói cái gì?” Lãnh Mạn Nguyên ngậy ra một chút, muốn xác định lại.

“Không cần nói gì nữa, lúc nào làm thủ tục thông báo với tôi một tiếng là được rồi.” Cô không muốn lãng phí thời gian, mở cửa phòng ra, để anh ra ngoài.

“Em lại muốn ly hôn, không được!” Anh trực tiếp phản đối.

“Anh muốn thế nào? Lãnh Mạn Nguyên, anh đã đạt được mục đích rồi, xi nhục tôi, đùa bỡn tôi, tôi đều ngu ngốc lún vào, tùy cho anh xử lý, anh còn muốn thế nào nữa!” Cô chất vấn, giọng nói không kìm được mà cao lên mấy tông. “Nếu anh đã có tình cảm với Nghê Tiên Như, tại sao còn muốn kẹp tôi ở giữa, làm như vậy quá bất công.”

“Chắc em hiểu lắm gì rồi.”

“Tôi hiểu lắm gì cơ? Lễ nào đêm đó không phải anh ở bên cạnh Nghê Tiên Như suốt? Vào hôm sau anh còn hôn nhau với cô ta, nếu như không phải bởi vì thuyền dừng, không biết còn làm ra chuyện gì nữa kia.”

Lời nói của Nhã Lan khiến Lãnh Mạn Nguyên cười vui vẻ. “Em đang quan tâm tôi?” Tâm trạng anh cực tốt.

“Cho dù quan tâm, thì cũng là trước đây.” Cô la lên, cô gắng để những tình cảm còn sót lại đẩy ra khỏi tim.”

“Anh có thể giải thích. Bọn anh không...”

“Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe!” Cô cố gắng hết sức bịt tai lại, sợ phải nghe thấy những lời nói tàn nhẫn. Tim cô quá mong manh, không thể chịu đựng thêm bất cứ sự đả kích nào nữa.

“Em cần phải nghe, tôi không hề có tình cảm gì khác với Nghê Tiên Như cả.” Lãnh Mạn Nguyên tối nay vô cùng nhẫn nại.

“Đừng nói dối nữa.” Cô cười lạnh lùng, cảm thấy buồn cười vì sự giả dối của Lãnh Mạn Nguyên. “Thực ra, tôi cũng chỉ là một cô dâu giao dịch, trước khi kết hôn còn có rất nhiều chuyện được cho là vô cùng thiếu lễ độ như thế, trong lòng anh, tôi thậm chí không bằng một phần mười của Nghê Tiên Như nhỉ.”

“Đúng vậy, hai người không thể so sánh được.” Lãnh Mạn Nguyên tiếp lời cô, còn cho cô một câu còn sắc nhọn hơn dao, “Các người...”

“Đừng nói nữa! Anh đi đi!” Cô không muốn nghe thêm những lời nhục mạ nữa.

“Tôi chỉ muốn cho em biết, Nghê Tiên Như và tôi, đều là chuyện đã qua rồi.” Anh vẫn kiên trì đứng trong phòng, không giống như bình thường dùng quyền lợi của anh để áp chế cô.

“Chuyện đã qua? Các người cùng nhau hồi tưởng quá khứ, cùng có tương lai, không phải càng hạnh phúc.” Cô lại một lần nữa hiểu lầm lời nói của anh, chỉ một mực phản bác.

“Em nghe tôi nói.”

“Anh nghe tôi nói!” Nhã Lan lập tức tiếp lời mở đầu của anh, nhìn thẳng vào anh, nói: “Nếu như quan hệ giữa hai người thực sự đã qua rồi, thế thì anh có thể nói, lúc nhìn thấy Nghê Tiên Như, tim anh chưa từng rung động? Trở về những nơi hai người từng tới, từng có những quan hệ thân mật, anh chưa từng thấy ngọt ngào? Lúc cô ta chịu kinh hãi, khiếp sợ, anh chưa từng đau lòng sao?”

“Chuyện này...” Lãnh Mạn Nguyên hết nói nổi, anh rũ đôi mắt đã trở nên u ám xuống, không nhìn cô.

Cô đau lòng rồi, vì sự ngầm thừa nhận của Lãnh Mạn Nguyên mà đau lòng sâu sắc, máu cô xối mòn từng chút, chỉ còn lại khuôn mặt nhỏ nhợt nhạt, cơ thể mỏng manh hơi run rẩy, dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

“Ly hôn tiến hành lúc nào cũng được, tôi không có bất cứ điều kiện nào kèm theo, đồ của nhà họ Lãnh các người, tôi cũng không thèm!” Cô đoạn tuyệt nói ra những lời này, chỉ cảm thấy ngực mình càng đau đớn thêm.

“Em cố gắng nghỉ ngơi đi.” Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng truyền tới, Lãnh Mạn Nguyên đi rồi.

Anh vẫn thừa nhận rồi không phải sao? Nghê Tiên Như mãi mãi là người anh yêu nhất, không có cách nào thay đổi được không phải sao?

“Quốc Nhã Lan, mày phải làm thế nào? Làm thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tội Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Nghê tân nhi trên tivi

Từ sau đêm đó, Lãnh Mạn Nguyên và cô không nói thêm với nhau câu nào nữa, chớ dù thích thoảng gặp mặt, cũng đều như nhìn mà không thấy. Nghê Tiên Như không biết đã đi đâu, lại biến mất rồi.

Nhã Lan câu thời gian hết sức có thể, đợi đến khi Lãnh Mạn Nguyên đi làm rồi mới xuống lầu.

Chuyện người mẫu mặc dù đã xác định xong, nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, Nhã Lan chung quy vẫn phải dành thời gian đến trường sắp xếp chuyện tiến hành diễn tập với các em khoá dưới.

Thời gian trôi đi gấp rút mà lại bận bịu, buổi trình diễn thời trang tốt nghiệp được tổ chức vào tối nay. Vừa mới tiến hành diễn tập thêm một lần nữa với các em khoá dưới, và tiến hành sửa đổi đơn giản tuyến đường và thứ tự ra sân diễn, mọi thứ gần như hoàn mỹ, Nhã Lan cuối cùng cũng thở một hơi thật dài. Tối nay sẽ biết kết quả cuối cùng, mặc dù cô có phần nắm chắc, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng.

“Sur ti, bọn em đi ăn cơm trưa đây, chị muốn đi cùng không?” Buổi trưa, các em khoát dưới cời trang phục trên người xuống, hỏi cô.

“Thôi, chị còn có việc khác, tí nữa rồi tính.” Nhã Lan thân thiện từ chối lời mời của họ, một mình đi ra bên ngoài trường học. Thực ra cô không bận chuyện gì hết, chỉ là muốn dành chút thời gian này đi dạo. Áp- phích của RainbowKing trên đường càng ngày càng nhiều, hầu như tràn ngập mọi góc.

Có một giọng nam du dương bay ra từ trong siêu thị, sắc nét, buồn bã, nồng nàn và phóng khoáng. Nhã Lan không kìm được phải vênh tai lên nghe.

“Bài hát mới của RainbowKing, thật là hay.” Một đôi nam nữ bước qua bên cạnh, nói.

Nhã Lan phát hiện, bên ngoài tiệm băng đĩa hình như toàn là dán poster của anh, vị trí rõ mắt nhất, là đĩa hát in hình đại diện của anh. Người đi qua lại tập nập, trong tay cầm đĩa hát của anh, miệng đang nói chuyện liên quan tới anh.

Cửa rạp chiếu phim, đang chiếu đoạn trailer của bộ phim khung giờ vàng tối nay, vai chính hình như đều là RainbowKing. Diện mạo toả sáng của anh nằm ở vị trí trên cao chỗ hút mắt nhất trên đầu rạp chiếu phim, bên dưới không ít người hâm mộ đang đứng lại chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nhã Lan cùng lúc phát hiện, poster của Nghệ Tiên Như cũng xuất hiện rồi, xen lẫn ở giữa RainbowKing, trên poster dùng kiểu chữ lớn nhất viết: Hoàng hậu giới kiểu vũ ngày trước, thiên hậu giới phim ảnh ngày nay, hết mình với vai diễn, tranh tài cao thấp, bên dưới là chữ kí Nghệ Tiên Như chính tay viết.

“Các cậu biết không! Lần đầu tiên cô ấy đóng phim chính là hợp tác với RainbowKing đấy.” Một người chỉ vào tấm áp phích nói với người bên cạnh.

“Nghe nói trước đây cô ấy khiêu vũ, luôn phát triển ở bên nước ngoài, hình như rất nổi tiếng, còn giành được rất nhiều giải thưởng, không ngờ bây giờ chuyển về trong nước phát triển sự nghiệp diễn xuất.” Một người khác bổ sung.

“Chắc mọi người không biết, cô ấy, cô ấy và RainbowKing là quan hệ bạn bè tốt nhiều năm, có sự giúp đỡ của anh ấy, nhất định sẽ thành công ngay lần đầu.

“Không phải nói lần này sẽ không hợp tác với nghệ sĩ sao? Có người nêu ra thắc mắc.

“Chắc anh không biết đấy, trong phim cô ấy đảm đương vai nữ thứ, người ngoài ngành mà họ ám chỉ, là nữ chính.

“Vậy sao? vậy sao? Không biết người nào lại có may mắn như vậy, có thể dành được cơ hội diễn chung sân khấu với RainbowKing.”

Mọi người đang mồm năm miệng mười nghị luận. Nhã Lan không hề hứng thú với những thứ này, Nghệ Tiên Như từng nói cô ta sẽ sẽ triển theo nghệ thuật, xem là là thật, điều này cũng báo trước cô ta nhất định sẽ ở lại trong nước, không rời đi nữa.

Nghĩ tới đây, cô liền cảm thấy tâm trạng trở nên không thoải mái. Cuộc cãi vã với Lãnh Mạn Nguyên hôm đó lúc nào cũng vang bên tai, lúc cô chất vấn tình cảm của anh đối với Nghệ Tiên Như, anh âm thầm thừa nhận đã đúng, điều này đủ để nói rõ, tình cảm giữa bọn họ rất thâm thiết. Chỉ ít, Lãnh Mạn Nguyên vẫn còn thích cô ta.

Chắc gần đây Nghệ Tiên Như mất tích là đi sắp xếp chuyện đóng phim rồi, Nhã Lan không thể không thừa nhận, cô ta là một người rất giỏi, cho dù không tính tới những độ khó của hạng mục trò chơi kia, chính tấm áp phích trước mắt này thôi, đầy cảm giác chuyên nghiệp, căn bản không nhìn ra được là một người mới bước chân vào làng giải trí.

Tìm một quán yên tĩnh, Nhã Lan quyết định ăn chút gì đó.

Giờ này, trong quán chẳng có mấy ai, đã qua thời gian ăn trưa từ lâu, đa số mọi người đều đã đi làm rồi. Trong quán yên tĩnh chỉ có tiếng tivi, trong đó truyền tới một bài hát hay.

Nhã Lan đưa mắt nhìn qua, nhìn thấy khuôn mặt trang điểm tinh tế của Nghệ Tiên Như.

“Hát hay quá, không ngờ rằng cô Nghệ không những nhảy đẹp, hát cũng giỏi như thế!” MC cầm micro, đứng cùng với Nghệ Tiên Như. Chương trình trò chuyện này, Nhã Lan từng xem, chuyên phỏng vấn một số nhân vật nổi tiếng. Không ngờ Nghệ Tiên Như trong nước còn có tiếng tăm lớn như vậy.

“Nghe nói cô sắp chuyển sang hoạt động trong giới nghệ thuật, trước tiên ở đây xin bày tỏ sự chúc mừng cho cô.”

“Thưa cô, xin hỏi muốn ăn gì? Tầm nhìn bị nhân viên phục vụ chắn mất, Nhã Lan không nghe thấy câu trả lời của Nghệ Tiên Như.

“Ồm, ăn một bát mì vậy.” Cô cười cười, rất nhanh người phục vụ rời đi, khuôn mặt xinh đẹp của Nghệ Tiên Như lại lần nữa xuất hiện trước mắt.

“Nghe nói đối tượng lần này cô Nghệ hợp tác là RainbowKing có thể lực nhất, nổi tiếng nhất trong giới, vừa vào giới nghệ thuật đã có thể đóng phim với người đẳng cấp cao như vậy, xin hỏi cô Nghệ có cảm nghĩ ra sao.”

“Rất tốt, chúng tôi có tư cách đứng chung với anh ấy, đương nhiên cũng dự báo trước tôi sẽ nổi tiếng trong sự nghiệp nghệ thuật giống như anh ấy vậy.” Trên mặt Nghệ Tiên Như mỉm cười không ngớt, tràn đầy lòng tin nói. Quả nhiên là một người tự tin, đối diện với ống kính, cô ta không hạ mình chút nào. Nhã Lan gật gật đầu, so sánh với cô ta, mình phải tự ti nhiều.

“Xem ra cô Nghệ rất có lòng tin về mình, chúng tôi cũng chân thành hy vọng bộ phim mà cô đóng có thể nhanh chóng được đưa lên màn bạc, giải tỏa nỗi khổ mong ngóng của quần chúng.”

“Chắc chắn.” Cô ta trả lời ngắn gọn, tao nhã ngồi đó.

“Xin hỏi cô Nghê, không để bụng tôi hỏi một câu hỏi riêng tư mà mọi người đều muốn biết chứ?” MC còn chuyện quan trọng hơn muốn hỏi, mắt Nhã Lan mở to, chờ đợi câu hỏi của anh ta.

Nghê Tiên Như gật gật đầu.

“Cô Nghê lần này trở lại, chỉ là vì đóng phim, hay còn có thêm mục đích khác?”

“Ồ, đóng phim là mục tiêu đầu tiên, ở nước ngoài cũng có không ít công ty giải trí mời tôi gia nhập, có điều, tôi thích ở lại trong nước, đương nhiên, đây chủ yếu là vì người quen biết trong nước nhiều.”

“Trong những người cô Nghê quen biết cũng bao gồm tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Ôn ông Lãnh Mạn Nguyên không vậy?”

“Đúng vậy, chúng tôi không chỉ quen biết, hơn nữa quan hệ thân thiết.” Nghê Tiên Như trả lời dứt khoát. Thân thiết? Nói vậy thì, mối quan hệ của họ đã được xác định rồi, Nghê Tân Nghi lại có thể không sợ hãi sự truy hỏi của truyền thông mà thẳng thắn nói ra, xem ra, mười phần được tám, chín rồi.

“Nghe nói, cô nghê và ông Lãnh quen biết từ nhỏ, đúng vậy không?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà anh ấy đã kết hôn, cô sẽ xử trí tình cảm của cô và anh ấy như thế nào, có phải cô vẫn không quên được anh ấy?” Mắt Nhã Lan mắt không hề chớp chăm chú nhìn vào màn hình tivi, đến nhân viên phục vụ mang mì tới cũng không phát hiện.

“Mau lên, mau lên, RainbowKing sắp ra rồi, mau chuyển kênh.” Một nhóm nữ sinh trung học vừa mới tan học xông vào trong quán, vây quanh tivi, mau chóng đổi kênh, trong tiếng kêu gào ầm ĩ của họ, cô nghe thấy giọng hát đau buồn, nồng nàn, sắc nét, phóng khoáng chỉ có ở RainbowKing.

Một đám người vây quanh tivi, cô không nhìn thấy gì hết, chỉ có thể cúi đầu ăn mì. Nghê Tiên Như sẽ trả lời thế nào? Cô ta sẽ ở trước mặt nhiều khán giả như thế nói ra lời khiến cô và Lãnh Mạn Nguyên ly hôn sao?

Bắt đầu thấy tê nhạt vô vị, ăn qua loa một chút đồ, cô liền thanh toán bước ra ngoài.

.....

“Kính thưa quý vị khán giả, các vị lãnh đạo các giáo viên, các em học sinh, buổi trình diễn thời trang tốt nghiệp làm xúc động lòng người hàng năm sắp bắt đầu rồi, các bạn đã chuẩn bị sẵn sàng để gào thét lên chưa ạ? Các anh chị sinh viên sắp tốt nghiệp thân yêu, sẽ đem tới cho chúng ta bất ngờ như thế nào, ngay đây, sẽ công bố cho mọi người!” Buổi trình diễn thời trang tốt nghiệp được tổ chức đúng thời gian, MC trên sân khấu giàu kinh nghiệm chỉ dùng mấy câu đã khiến tâm trạng của khán giả dưới sân khấu trở nên sôi động.

Hầu hết các sinh viên ngồi dưới sân khấu phần lớn là sinh viên của trường, cũng có bạn học từ những nơi khác tới học hỏi và đại diện của một số công ty thiết kế thời trang. Các sinh viên đồng loạt hét lên cùng một lúc, rất nhanh, toàn bộ hội trường ngồi kín người cảm xúc dâng cao, tiếng vỗ tay to và nhiệt liệt liên tục không ngừng, xen lẫn với tiếng huýt sáo của một số sinh viên nghịch ngợm.

Trong cánh gà tiền hành bốc thăm đơn giản, Nhã Lan vừa may mắn được vị trí cuối cùng, thời gian còn sớm, cô dứt khoát đi ra phía trước sân khấu, đứng ở vị trí sát sân khấu, xem tác phẩm của các bạn học khác.

“Tiếp đây, xin hãy dùng tràng pháo tay nhiệt liệt và hào hứng chào đón tác phẩm của nhóm đầu tiên ngày hôm nay, thanh xuân mơ mộng, tác giả của nó là...”

Trên sân khấu âm nhạc được vang lên, một nhóm các em người mẫu khóa dưới bước ra ngoài theo nhịp nhạc, ừng bước và thể hiện ở các vị trí thích hợp trên sân khấu.

"Trình diễn lần này rất đặc sắc, nhưng tay nghề hơi non một chút." Một giáo sư thiết kế thời trang ngồi bên cạnh nhận xét nói.

Nhã Lan chú ý tới, thầy ấy đang ngồi cạnh một người đàn ông trung niên mập mạp, có vẻ không hề có hứng thú với buổi trình diễn này, anh ta bĩu bĩu môi, vỗ vỗ vào vị trí trống ở bên cạnh, cầu nhàu. “Vị sắp đó của chúng tôi cũng không biết là xảy ra vấn đề gì, nhất định phải đến khoa thời trang của các ông tìm đối tượng hợp tác, rầu ông nọ cấm cấm bà kia* có thể tìm nổi không?” Nói xong, quét mắt về phía cô mấy cái.

* Ví việc chấp vá, gán ghép bộ phận của cái này vào một cái khác một cách khập khiễng, hoàn toàn không phù hợp.

“Anh yên tâm, khoa thiết kế trang phục chúng tôi có không ít học sinh ưu tú, tin rằng ngài ấy nhất định có thể tìm được đối tượng hợp tác vừa ý.” Thầy hơi nịnh nọt nói.

Người đàn ông béo không nói nữa, vắt chéo chân lên, chú ý lên sân khấu. Hình như anh ta còn hứng thú với âm nhạc trên sân khấu hơn cả trang phục.

MC hết lòng giảng giải cho mọi người về khái niệm thiết kế, nguồn cảm hứng và nét độc đáo của từng bộ trang phục, mỗi một nhóm trình diễn trang phục, đều nhận được tràng pháo tay từ dưới sân khấu.

Nhã Lan mất không chớp nhìn trang phục trên sân khấu, đúng như thấy giáo nói, đều rất đặc sắc, mặc dù cô có phần nắm chắc về chủ đề và thiết kế của mình, nhưng vẫn có chút lo lắng.

“Tiếp theo đây xuất hiện trên sân khấu là bạn số 30 mang tới sắc xuân, mọi người...”

Nhã Lan biết, sắp đến lượt mình ngay rồi, cô nhìn tấm bảng số 32 trong tay, vội vã chạy ra sau cánh gà. Ở chỗ giao nhau giữa cánh gà và toilet, cơ thể cô bị đụng bởi một người khác, cánh tay truyền tới cơn đau đớn nhẹ.

“Xin lỗi.” Đầu không ngẩng lên, bước chân không dừng lại, nói câu xin lỗi ngắn gọn, người đã chạy tới cánh gà. Người đàn ông bị cô đụng trúng đuổi theo bước chân cô, cho đến khi bóng hình bé nhỏ mất tích chỗ ngã rẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Buổi trình diễn thời trang tốt nghiệp thành công

Cặp kính râm sẫm màu bản to, mái tóc tầng thu hút, đôi môi đẹp, cằm sắc nhọn. Đôi môi của người đàn ông dần ra một độ cong ý nghĩa sâu xa và liếc nhìn chiếc điện thoại có cuộc gọi đến nhấp nháy trong tay.

“Hello, nhìn thấy rồi, lương thiện xinh đẹp, chỉ không biết năng lực chuyên môn thế nào? Anh tự tin đến thế sao? OK, tí nữa nói chuyện sau nhé, phần biểu diễn của cô ấy sắp bắt đầu rồi.”

Cúp máy, anh rảo bước lớn đi đến bên cạnh người đàn ông chung niên mập mạp, ngồi xuống vị trí trống bên cạnh ông ta.

“Cậu không sợ người khác nhận ra sao? Ngôi sao toàn cầu cũng chỉ có cậu, cả ngày lộ mặt ra bên ngoài, đến người cũng không dẫn theo, như thế rất nguy hiểm.” Người đàn ông mập mạp nghiêng về phía anh, nhỏ tiếng nói.

“Yên tâm đi, chẳng có chuyện gì cả.” Anh cười một cái cool ngầu với đối phương, mắt liền hướng lên sân chữ T.

“Thật hết cách với cậu.” Người đàn ông mập mạp bắt lực lắc đầu.

“Chị Nhã Lan, không hay rồi, vừa rồi lúc Liễu Thúy Thúy đi catwalk trẹo chân rồi, không đến được rồi.” Một em khóa dưới hùng hổ chạy tới, báo cáo cho cô một tin tức không tốt. Chuyện này phải làm thế nào, phần catwalk sắp bắt đầu rồi.

“Các bạn sinh viên thân mến, các bạn có muốn biết tiếp theo đây sẽ có bất ngờ gì dành cho mọi người không? Số 32 bạn Quắc Nhã Lan, cô ấy sẽ đem đến cho mọi người thời đại mix and match* thời thượng nhất.”

*Mix & match là nghệ thuật pha trộn và kết hợp nhiều phong cách, vật liệu, các mẫu khác nhau và các dạng họa tiết khác nhau trong cùng một không gian.

MC đã bắt đầu giới thiệu chương trình, không còn thời gian nữa rồi!

Ổn định lòng mình một chút, Nhã Lan bình tĩnh nói: “Các em đi trước đi, chị tự có cách.” Đây các em khóa dưới ra khu vực đợi, Nhã Lan cởi quần áo ra, nhanh chóng mặc lên người bộ quần áo trình diễn cuối cùng của cô, thả tóc xuống, bóp eo lại, đội đồ trang sức lên đầu, đi giày cao gót lên. Cô liền như công chúa bước ra từ chuyện cổ tích, mộng ảo và thực tế cùng sánh bước, huyền ảo và thanh nhã. Nhã Lan gạt đầu hài lòng, cổ lên!

“Nhã Lan, cậu tự lên sao?” Lốp trưởng Du Tư Phùng chạy tới trước mặt, cậu ấy lo lắng hỏi.

“Đúng vậy.” Không còn thời gian nữa, cô chỉ có thể ngắn gọn trả lời, liền đứng ở khu vực chuẩn bị.

“Trong tim mỗi người đều có một loại nhân tố nổi loạn, bạn muốn mình độc nhất không a đua theo ai, bạn muốn khác biệt với nhiều người, bạn muốn đảo lộn chính mình và thế giới, chiếc váy voan mơ màng có thể hóa thành một nàng công chúa xinh đẹp. Sau khi thêm một chiếc áo gi-lê đơn giản, các bạn có phát hiện ra không? Công chúa xinh đẹp trở nên chân thực hơn. Mặc nó đi dạo, đừng quên đi thêm một đôi giày thể thao tiện lợi nhất.”

Dưới sân khấu bỗng nhiên im bật, mọi người cùng nín thở, ánh mắt đồng loạt dừng lại trên mình người mẫu.

“Oa, quả nhiên có tính sáng tạo của ý thức.” Không biết là ai thốt lên một tiếng, dưới khán đàn liền bắt đầu bán luận sôi nổi.

“Quần yếm đáng yêu có thể được mặc như thế nào? Áo nịt ngực bản to, lúc ra ngoài đừng quên thêm một chiếc khăn choàng tơ tằm nhỏ đáng yêu nhé.”

“Có cảm nhận được bên trong sự đáng yêu còn có sự gợi cảm không?”

“Thực sự có.” Đa số mọi người đang gật đầu, ngay sau đó vỗ tay đồng tình.

“Quả nhiên...”

Trang phục từng bộ từng bộ đang được trình diễn, MC mỗi lần giới thiệu xong một bộ, dưới sân khấu lại vang lên tràng pháo tay lớn, tiếng vỗ tay đó, còn nhiều hơn, to hơn cả buổi tối nay cộng lại, Nhã Lan biết, cô thành công rồi.

“Hôn lễ trong lòng mỗi người con gái đều khó quên, bạn có muốn một hôn lễ đặc biệt suốt đời không quên không? Muốn mọi người tới tham gia hôn lễ mãi mãi nhớ kỉ khoảnh khắc này không? Bắt đầu từ váy cưới nhé.”

Nhã Lan hít một hơi thật sâu, đến lượt cô ra sân khấu rồi.

“Màu trắng đại diện cho sự thuần khiết vĩnh hằng, là nữ hoàng màu sắc vĩnh viễn của váy cưới, màu đỏ, đại diện cho sự vui mừng, náo nhiệt, lại biểu tượng của sự cát tường, xin mời đón xem chúng được kết hợp như thế nào, trình diễn một buổi hôn lễ thuần khiết đẹp đẽ.

Nhã Lan xinh đẹp bước theo nhịp nhạc, chậm chậm từ cánh gà bước tới. Trên người cô mặc một chiếc váy cưới màu trắng, bên trên điểm xuyết một bông hoa nhỏ màu vàng, còn có nhành cỏ màu xanh, đây là cảm hứng có được từ bãi cỏ ở biệt thự bên bờ biển, những bông hoa nhành cỏ nhỏ di chuyển theo chuyển động của cô, làm nổi bật lên bộ váy cưới trắng, cô giống như một tiên nữ dạo bước trong mây.

Đuôi váy dài phía sau quét trên mặt đất, phần trên được phủ một chiếc khăn choàng lụa màu đỏ, chiếc khăn choàng được xắn hờ bên hai cánh tay, giống như phi tử xinh đẹp bước ra từ cung điện.

Trên đầu, được phủ bởi lớp khăn voan cùng màu với chiếc váy, chất liệu giống nhau, chế tác giống nhau, tô điểm chút sắc hoa đơn giản.

“Thật đẹp, lúc tôi kết hôn cũng muốn mặc chiếc cưới như thế này.” Một nữ sinh đứng bên cạnh sân khấu phụ trách ánh sáng đèn tấp tểch chép miệng.

“Ừ, thực sự rất đẹp.” Nam sinh bên cạnh gật đầu tỏ ý tán đồng.

“Quần áo đẹp, người còn đẹp hơn nhĩ.” Cô nữ sinh với cậu ấy hiển nhiên là một đôi đang yêu nhau, thấy bạn trai không chớp mắt nhìn chăm chú lên sân khấu, ghen tuông nói.

Nhã Lan nho nhĩ quay người lại, dang hai cánh tay, giống như một chú chim phượng hoàng sắp bay lên...

“Hay!”

“Đẹp quá!”

“Quốc Nhã Lan, Quốc Nhã Lan, Quốc Nhã Lan...”

Dưới sân khấu sôi sục và tất cả sinh viên đứng dậy, hướng về phía cô vỗ tay hoan hô, huyết sáo.

“Ai ya, không ngờ tác phẩm của em có thể gây nên một cơn chấn động lớn đến như vậy, hạng nhất không ai khác ngoài em mà.” Trong cánh gà, cô chủ nhiệm đã đợi ở đó, vừa trông thấy cô đi xuống, liền bước tới thao thao bất tuyệt.

Nhã Lan chỉ cười lịch sự, cô không biết Hội đồng giám khảo sẽ nhìn nhận cuộc đảo lộn thời trang này thế nào, có thể đạt được hạng nhất không, vẫn phải do họ quyết định, không phải sao?

Phía trước sân khấu các bạn học vẫn đang hét tên hô, MC lạnh lợi phải tốn chút công sức mới khiến tâm trạng mọi người ổn định.

“Các bạn sinh viên thân mến, thành tích đã có rồi, muốn biết kết quả thế nào, vinh dự quán quân thuộc về ai không?”

“Muốn!” Dưới sân khấu đồng loạt trả lời.

“Vậy xin hãy giữ im lặng!” MC thật có bản lĩnh, dưới sân không lập tức lặng im như không có người vậy.

“Các vị giám khảo trao lại quyền, tiếp theo đây do tôi tuyên bố thành tích của buổi trình diễn catwalk này...”

MC đang đọc thành tích của từng bạn học một, bàn tay nhỏ của Linh Nhã nắm chặt, nhưng mà, cho đến khi anh ta đọc xong, cô cũng không nghe thấy thành tích của mình. Có phải là bỏ sót rồi không?

“Các bạn sinh viên thân mến, Có phải các bạn phát hiện ra thành tích của ba bạn học chưa đọc. Đúng vậy, thời khắc xúc động lòng người nhất đã tới rồi, thành tích ưu tú nhất luôn phải để tuyên bố ở cuối cùng, đúng không? OK, để chúng ta xem, ai sẽ là người chiến thắng hôm nay.”

Người MC này thật biết vòng vo, Nhã Lan và mấy bạn học dưới sân khấu giống nhau, tim bị anh ta treo lên cao, rồi lại rơi bụp xuống.

“Mau nói đi, còn không nói nữa tim chúng tôi sắp bị anh ném vỡ vụn rồi.” Có một bạn học lớn tiếng hét, nói ra tiếng lòng của mọi người.

“OK, Bạn Mạt Hà Thiên, thành tích của cô ấy là 85 điểm, lần thiết kế thời trang tốt nghiệp ày giành được ——” Anh ta cố ý kéo dài giọng.

“Mau nói đi, mau nói đi.” Nhã Lan nhỏ giọng nói theo giọng nói trước sân khấu.

“Mau nói đi, mau nói đi.” Giọng các sinh viên trước sân khấu càng ngày càng to, cô đã không còn nghe rõ giọng nói của mình.

“Hạng ba!”

“Ồ——” Mọi người phối hợp với người MC thể hiện sự kinh ngạc, tiếp sau đó chân thành vỗ tay bày tỏ sự chúc mừng cho người đoạt giải.

Trái tim treo ngược của Nhã Lan cũng xem như hạ xuống được một chút.

“Mọi người muốn biết á quân là ai không ạ?” Trái tim Nhã Lan lại lần nữa nâng lên, móng tay cô lún sâu vào thịt mà cũng không hay biết.

“Muốn!” Người bên dưới sân khấu đồng loạt trả lời.

“Được, xin tuyên bố á quân của lần thiết kế thời trang tốt nghiệp này, chính là——”

“Ai!” Dưới khán đài không hẹn mà cùng hỏi.

“Đạt được 90 điểm——”

“Oa!”

“Rốt cuộc là ai vậy.”

“Điểm số cao quá đi.”

“.....”

Tiết tấu dưới sân khấu không còn thống nhất nữa, mọi người bàn tán sôi nổi, tim Nhã Lan suy yếu chút nữa từ cổ họng nhảy ra ngoài, cô xin thề, nếu như MC làm thêm thế này vài lần nữa, cô sẽ chết cho xong.

“Mau nói đi.”

Thấy MC im lặng, âm cuối kéo dài đến tận khi biến mất cũng không báo ra, có một số người mất kiên nhẫn rồi.

“Bạn Du Tư Phùng!”

“Ồ!”

“Quốc Nhã Lan, Quốc Nhã Lan, Quốc Nhã Lan.” Không còn hồi hộp gì nữa, hạng nhất nhất định là cô. Không biết dưới sân khấu ai mở đầu, tất cả mọi người lại lần nữa gọi tên cô.

“Quốc Nhã Lan, Quốc Nhã Lan...” Dưới sân khấu gần như đảo lộn cả bầu trời, MC không còn cách nào khiến họ bình tĩnh lại nữa.

“Nhã Lan, chúc mừng cậu. Không ngờ, giải quán quân vẫn bị cậu lấy.” Du Tư Phùng bước tới, bắt tay với cô.

“Tôi chỉ là may mắn thôi, cậu cũng rất giỏi.” Trông thấy Du Tư Phùng có chút mất mặt, Nhã Lan cười nói.

“Các bạn muốn biết điểm số của cô ấy không?” MC cuối cùng đã tìm được chỗ công phá, thành công lần nữa ổn định lại lòng người. Nhã Lan dựng thẳng tai, cùng chờ đợi với mọi người.

“Thành tích của cô ấy là 98 điểm!”

“Oa!” Dưới sân khấu vang lên một loạt tiếng kinh ngạc thán phục.

“Chắc các bạn không biết, có ba vị giám khảo cho cô ấy điểm số cao nhất một 100 điểm, từ xưa đến nay, chuyện thế này ở trường tôi là lần đầu tiên đấy ạ!”

“Giỏi lắm!” Có người nói như vậy.

“Cậu thật là giỏi, lại có thể lay động được những giám khảo khó tính này.” Du Tư Phùng thành thật nói.

“Đúng vậy, những giám khảo này đều là những nhân vật tiếng tăm trong ngành thiết kế thời trang mà trường mình đặc biệt mời từ bên ngoài, bọn họ có biên tập tạp chí thời trang, có nhà thiết kế hàng đầu của công ty thiết kế thời trang nổi tiếng, ý kiến của họ đại diện cho ý kiến của quần chúng, xem ra, trang phục của em rất được hoan nghênh.” Cô chủ nhiệm không quên khen ngợi cô.

“Em, chỉ là may mắn thôi.” Cô vẫn khiêm tốn nói.

“Quốc Nhã Lan, Quốc Nhã Lan, Quốc Nhã Lan...” Dưới sân khấu lại vang lên tiếng hò hét.

“Được, vậy xin mời bạn Quốc Nhã Lan của chúng ta nói nói mọi người vài câu nhé.” MC nói.

“Mau lên đi.” Cô chủ nhiệm đẩy cô. Nhã Lan không hiểu, quán quân năm những năm trước không hề nói phải lên sân khấu phát biểu mà, cô không có chút chuẩn bị nào cả.

“Mau lên.” Cô chủ nhiệm lại đẩy lần nữa, cô bị đẩy lên trước sân khấu.

“Ô, hóa ra nhà thiết kế thời trang vĩ đại của chúng ta lại là người vừa mới trình diễn catwalk cuối cùng, khuôn mặt xinh đẹp và trí tuệ cùng hội tụ, thật sự quá khiến người ta ngưỡng mộ rồi.” MC đứng ở bên cạnh cô, trêu đùa nói.

Nhã Lan không có chuẩn bị gì, cô chỉ có thể chia sẻ đơn giản với mọi người về nguồn cảm hứng thiết kế của mình và mạch suy nghĩ thiết kế vãn vãn.

“OK, chính cô ấy rồi.” Giờ tay lên chỉ, người đàn ông đeo kính đậm vẫn luôn ngồi dưới sân khấu nói với người đàn ông mập mạp bên cạnh. Nói xong, liền đứng dậy, sải bước đi ra ngoài hội trường.

“Alo, Hạo, cậu muốn đi đâu?” Người đàn ông mập mạp cố gắng hạ thấp giọng nói, vội vã gọi anh ta lại.”

“Về nhà.” Hất hất mái tóc, anh ta đáp.

“Cậu không nghe thấy cô ấy nói, lý tưởng của cô ấy là làm nhà thiết kế thời trang, thành lập thương hiệu riêng sao? Cô ấy còn nói ngoài công việc thiết kế thời trang ra không thể chấp nhận bất cứ công việc nào khác,, căn bản không thể...” Anh ta cũng không hề xem trọng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Lời mời đến từ làng giải trí

“Đây là chuyện của anh, tóm lại, tôi chỉ muốn cô ấy.” Người đàn ông đeo kính đậm, Ân Hạo, không thèm quay đầu lại, đi ra bên ngoài.

“Ồ, người đó không phải là RainbowKing sao?” Một sinh viên ánh mắt sắc bén phát hiện ra người đàn ông.

“Không thể nào, sao anh ấy có thể xuất hiện ở đây được.” Người khác nêu lên thắc mắc.

“Chính là anh ấy, chính là RainbowKing, RainbowKing đến rồi!” Không biết ai hét to một tiếng, cả hội trường liền nhốn nháo lên.

“Chính xác là RainbowKing.” Nhóm người ulla ra ngoài cửa hội trường, có người hét to: “RainbowKing, RainbowKing, RainbowKing.....”

Giọng nói của Nhã Lan nói bị chìm xuống, cô nhìn qua cửa lớn hội trường, trông thấy người đàn ông đó rất nhanh chạy vào xe của mình, sau đó lao vút đi, một đám đông sinh viên kích động đang theo sau lưng, bọn họ muốn chặn xe anh ta lại, nhưng mà không thành công.

Bóng lưng người đó có chút quen thuộc, Nhã Lan không nghĩ gì nhiều, cô vui mừng vì sự hỗn loạn anh ta gây ra đã giải vây cho bản thân.

“Thật sự xin lỗi, Bạn Quốc, lần sau trường nhất định sẽ mời bạn thực hiện một cuộc phỏng vấn trên đài phát thanh, đem kinh nghiệm quý giá của bạn giới thiệu cho mọi người.” MC ngượng ngùng lau mồ hôi, nói.

“Không sao.” Cô còn đang mong đây, cười thân thiện với người MC, đưa lại micro, đi xuống sân khấu.

Cởi quần áo trên người xuống, thu dọn qua loa đồ đạc lại, Nhã Lan quyết định về nhà.

Chính lúc cô đi tới cửa hội trường, người đàn ông mập mạp gọi cô lại, vừa quay đầu nhìn, cô vẫn còn nhớ ông ta, chính là người đàn ông vừa nãy nói chuyện với thầy giáo lớp thời trang.

“Có chuyện gì? Cô cười cười, hỏi

“Xin chào, tôi là Lackli nhân viên quản lý của công ty giải trí quốc tế Click.” Người đàn ông đưa tới một tấm danh thiếp.

“Ồ, xin chào, Ông Lý.” Cô cầm chắc tấm danh thiếp trong tay, không hiểu, người quản lý giải trí tìm mình làm cái gì.

“Cô Quốc có hứng thú tới công ty chúng tôi phát triển không?”

Đối với lời mời anh ta đưa ra, Nhã Lan mỉm mỉm môi buồn cười, “Vừa rồi ông Lý không nghe thấy sao? Đối với những ngành nghề ngoài thời trang ra tôi đều không có hứng thú.”

“Đương nhiên.” Lý Liên Khúc xoa xoa đầu bắt lức, nở nụ cười phô trương, “Có điều, công ty chúng tôi là công ty nổi tiếng quốc tế, rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng đều xuất thân từ đây, tuyệt đối bảo đảm khiến cô thành công.

“Nhưng tôi không muốn làm ngôi sao, xin lỗi.” Nhã Lan không muốn tiếp tục chậm trễ, quay người rời đi.

Về tới nhà họ Lãnh, Cô muốn nói tin tốt này cho thím Liễu đầu tiên, không biết tại sao, cô chỉ muốn bà biết đầu tiên.

“Oa, tôi biết cô nhất định sẽ đạt được thành tích tốt, giỏi quá.” Thím Liễu chân thành chúc mừng cô, đồng thời lôi ra một chiếc di động bé xíu. “Cô xem, quả tôi chuẩn bị xong rồi.”

“Cái này, tôi không thể lấy.” Chắc chắn là thím Liễu biết mình không có điện thoại, không tiện, có ý mua cho cô. Nhã Lan ngại ngùng từ chối.

“Đây là phần thưởng, nhất định phải lấy.” Thím Liễu cưỡng chế nhét vào trong tay cô,. Có thể giành được thành tích hạng nhất, không phải chuyện người bình thường làm được, cô lên, tôi tin rằng tương lai không xa, cô nhất định có thể trở thành một nhà thiết kế thời trang vĩ đại.”

“Vâng.” Tôi xúc động gật gật đầu, cô cẩn thận nhận chiếc điện thoại xinh xắn đáng yêu đó.

Về đến phòng, cô đột nhiên nghĩ tới Uyển Nhân, nếu như không ra nước ngoài, chắc cô ấy cũng tốt nghiệp rồi, thật đáng tiếc. Nếu như cô ấy biết mình đạt được hạng nhất, nhất định sẽ ở trong căn phòng nhỏ cho thuê chuẩn bị một bàn “tiệc thịnh soạn” để chúc mừng cô.

Cái cô gọi là tiệc thịnh soạn, chính là mua mấy củ khoai lang, một gói hạt dưa, một bình nước nóng, lấy nước thay rượu, hai người uống hết ly này tới ly khác.

Những ngày tháng như vậy nghèo khổ, cũng vui vẻ.

Bây giờ cô ổn không? Có phải vui vẻ giống như trước đây, hay là vui hơn? Anh Kiên Vỹ là một người đàn ông chu đáo, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô nhi.

Thư gọi cho số điện thoại trong nước mà cô ấy từng dùng. “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy.”

Ai, trong đêm đẹp như thế này, lại không tìm được một người để chia sẻ tâm sự, Nhã Lan cực kỳ buồn chán. Nghĩ tới đã rất lâu không gọi điện thoại cho mẹ, gọi điện thoại về nhà.

“Lan Lan à, gần đây bạn không con? Mỗi ngày mẹ đều đánh bài với mấy người chị em, họ biết con lấy Lãnh Mạn Nguyên, bây giờ sống rất tốt, đều đổ kị chết đi được, ha ha, còn nói hôm nào đó phải đến nhà bọn con xem thử nữa. Mẹ không cho phép bọn họ đến làm phiền thể giới hai người của bọn con đâu. Cố gắng lên, mau cho nhà họ Lãnh một đứa con, như vậy địa vị của con càng vững chắc hơn rồi, mẹ mới có thể diện hơn trước số các chị em...”

Mẹ thao thao bất tuyệt, không cho cô cơ hội nói chuyện, trong điện thoại, mẹ không ngừng nhắc đề cập tới việc nhờ cô lấy chồng đã cho bà cảm giác nổi trội hơn, cô vốn muốn nói cho bà biết, mình có thể sắp ly hôn với Lãnh Mạn Nguyên rồi, nhưng một chữ cũng không nói ra nổi.

Mẹ sống cuộc sống bị người ta phân biệt đối xử hai mươi mấy năm, lòng chuộng hư vinh của bà mạnh vượt mức người bình thường, Linh Nhã biết, nếu như đem tin tức như thế này nói cho bà biết, bà nhất định sẽ rất buồn, cũng sẽ cảm thấy rất mất mặt. Sau này rồi nói vậy.

Nghe mẹ cần nhàn một trận, cô tìm một cái cốc rồi cúp điện thoại.

“Nhớ đưa Lãnh Mạn Nguyên cùng về nhà nhé, mẹ muốn khiến những người đó ngưỡng mộ đến chết, ha ha ha ha...” Trước khi cúp điện thoại, mẹ vẫn còn không quên nhắc nhở. Nụ cười của mẹ là xuất phát từ niềm vui sướng tự đáy lòng, Linh Nhã chưa xót ứng phó qua loa, rồi cúp máy.

Ai —— thở một hơi thật dài, lòng đầy tâm sự, không có nơi nào để thổ lộ, cô chỉ có thể lao lên chiếc giường mềm mại, nhắm mắt lại, ép mình không được nghĩ gì hết.

Phòng bên cạnh vang lên tiếng chìa khóa mở cửa, anh về rồi sao? Nhã Lan không kìm được bước chân, nhẹ nhàng xuống giường bước tới trước cửa. Cô rất muốn mở cửa phòng nhìn anh, chỉ là cuối cùng không có dũng khí, đứng ở cửa, không nhúc nhích, cô muốn nghe thấy nhiều hơn âm thanh liên quan tới anh.

Một hồi tiếng ho khẽ truyền tới, anh bị cảm rồi sao? Cơ thể anh trông vẻ vẻ rất cường tráng, chắc sẽ không bị ốm mới đúng. Anh có đi bệnh viện khám không, uống chưa chưa?

Tiếng đóng cửa vang lên, chặn đứng tiếng ho lại, Nhã Lan khẽ nhe răng mở cửa phòng, cánh cửa gỗ đỏ đen bên cạnh đã khép lại, bên trong truyền ra tiếng anh nói chuyện, là Nghê Tiên Như gọi điện thoại tới sao? Anh luôn luôn vui vẻ cười to giọng, ngoài Nghê Tiên Như, còn ai có thể khiến anh thoải mái như vậy?

Còn đang nghĩ gì nữa! Cô ép mình rời khỏi cánh cửa, đi về phòng, thất vọng đóng cửa lại, lại lần nữa ném mình lên giường. Cô không nhìn thấy, khoảnh khắc cô đóng cửa lại, một đôi mắt hung ác nham hiểm từ sau cánh cửa màu đen lộ ra, nhìn chằm chằm vào cánh cửa màu trắng phòng cô, suy nghĩ rất

lâu.

Trường học gọi điện thoại tới, hôm nay là ngày chụp hình, hy vọng cô có thể tham dự đúng giờ. Sáng sớm vội vã tới trường, lại gặp chị hai Nhã Thanh ở cửa.

Chị hai gầy đi rất nhiều, nét mặt bơ phờ, thần sắc tiêu tụy, xem ra, gần đây cuộc sống không hề như ý.

“Chị hai, sao chị lại đến?” Nhã Lan dừng lại, nhìn chị ta.

“Chị đến tìm em.” Nhã Thanh trực tiếp nói ra mục đích tới.

“Có chuyện sao?” Trong trí nhớ, Nhã Thanh từ trước tới nay sẽ không tới tìm cô, cho dù có vô tình chạm mặt, chị ta cũng sẽ khịt mũi khinh bỉ, tránh cho xa. Đương nhiên, cũng có lúc không tránh né, mỗi lúc như thế này, Nhã Lan sẽ đề phòng cảnh giác hơn, bởi vì, điều này có nghĩa là Nhã Thanh lại có thủ đoạn bịp bợm mới để xử lý cô.

Lần này, chị ta lại đến công kích sao?

“Nhã Lan, ngại quá, làm lỡ thời gian của em, chị thật sự có chuyện muốn xin em giúp đỡ.” Nhã Thanh hình như nhìn ra sự nghi hoặc của cô, chủ động giải thích nói. Giúp đỡ? Chị ta có gì cần mình giúp đỡ chứ? Nhã Lan không lên tiếng, im lặng đợi những lời nói sau của chị ta.

“Em biết công ty giải trí thế kỉ Click chứ.” Nhã Thanh hiển nhiên biết rằng cô biết, Nhã Lan gật gật đầu, cô nhớ lại người đàn ông trung niên mập mạp đó.

“Chị ứng tuyển vào công ty đó, bọn họ không rõ từ đâu biết được quan hệ của chị và em, tỏ ý bằng lòng tiếp nhận chị, nhưng em nhất định phải gia nhập.”

“Không thể được.” Cô đã bày tỏ rõ ràng với Lý Khắc Lan rằng mình không có ý định gia nhập giới giải trí.

“Nhã Lan, chị biết bọn họ từng tìm em, em còn từ chối bọn họ, có điều, mong em suy xét kỹ lưỡng, nếu như em không gia nhập, thì chị không thể vào công ty này rồi.” Nhã Thanh rõ ràng rất lo lắng, hết lòng mong cô xem xét lần nữa.

“Tôi sẽ không đi đâu.” Tôi cho rằng chị cũng nên tìm công ty khác đi.” Nhã Lan quay đầu, muốn rời đi.

“Nhã Lan, sẽ không có công ty nào cần chị cả.” Nước mắt Nhã Thanh đã tuôn ra rồi, xem ra là thật. “Nhã Lan, xin lỗi, lúc đó chị thực sự chóng mặt, lòng đỏ kị khiến chị mất đi lí trí, mới sai đầu trọc bắt cóc em, bán em vào trong núi.”

“Là chị?” Nhã Lan nhớ thời gian ngắn ngủi lúc cô tỉnh dậy, từng nghe thấy một giọng nói có hơi giống Nhã Thanh, cô luôn thuyết phục mình, chị hai cho dù hận mình đi chăng nữa cũng sẽ không làm ra chuyện này, nhất định là một người có giọng nói giống chị ta. Bây giờ, chính miệng chị ta nói ra âm mưu năm đó của mình, Nhã Lan nhất thời không có cách nào chấp nhận.

Những ngày tháng không ai giúp đỡ đó, người mù lòa như cô chỉ có thể tùy họ sắp xếp, cô bị trói lại, nhục nhã tiếp nhận sự kiểm tra của người phụ nữ đó, còn suýt chút nữa bị tên gốc đỏ ức hiếp. Nếu như không phải Lãnh Mạn Nguyên kịp thời đến, cô thậm chí còn có thể nhục nhã sống nốt phần đời còn lại trong vùng núi nhỏ đó, sinh con đẻ cái cho một tên gốc.

Mọi cô bắt đầu trắng bệch ra, nhớ lại khoảng thời gian đó, đến tận hôm nay vẫn còn sợ.

“Nhã Lan, chị biết chị sai rồi Lãnh Mạn Nguyên bức tử đầu trọc rồi, cũng tàn nhẫn trừng phạt trị rồi, em xem, vết thương trên người chị đều là anh ta gọi thuộc hạ đánh đấy.” Nhã Thanh vén quần áo lên, lộ ra vết sẹo nhàn nhạt trên người. “Chị biết đây là đúng người đúng tội, tự chuốc vạ vào mình, chị là, anh ta thông báo với tất cả các công ty người mẫu, đều không được phép nhận chị. Những công ty giải trí đó, cũng sợ đắc tội anh ta, không thể nhận chị. Nhã Lan, chị chỉ biết những thứ này, nhưng bây giờ, đường lui của chị bị cắt đứt rồi, bố cũng biết chuyện chị bán em, cắt đi tất cả nguồn kinh tế của chị, còn không đi làm nữa, chị sẽ chết đói mất.” Chị ta bật khóc thút thít, ai oán đau khổ, vô cùng đáng thương.

“Thật không dễ dàng gì, công ty này tìm đến chị, bọn họ không sợ quyền lực của Lãnh Mạn Nguyên, đồng ý chấp nhận chị, điều kiện duy nhất chính là muốn kéo em cùng gia nhập. Chị biết đây là làm khó cho, nhưng làm ngôi sao cũng chẳng có gì không tốt mà. Nhã Lan, cầu xin em đấy.”

“Tôi nghĩ đã.” Nhã Lan mặc dù rất hận hành vi lúc đó của chị ta, nhưng nhìn thấy chị ta không còn ai để nương tựa, bộ dạng đáng thương, vẫn có chút mềm lòng. Chị là, làm ngôi sao, thật sự không phải điều cô muốn, cô chỉ có thể đồng ý với chị ta sẽ suy nghĩ nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Lời tỏ tình của du tử phàm

“Nhã Lan, em thật sự phải suy nghĩ cho kỹ, chị trông cậy hết vào em rồi, Lý Tiên Tiên bị ung thư, còn đang đợi tiền chữa bệnh đó.”

Cô đi về phía vườn trường, sau lưng, Nhã Thanh vẫn chưa hết hy vọng hết lớn.

Trong hoa viên tốt nhất của phong cảnh vườn trường, đã có rất nhiều người ngồi, tất cả đều là những sinh viên đến trước để chụp ảnh kỉ yếu. Tốt nghiệp là một việc lớn, bọn họ ba đến năm người thành một nhóm, bàn tán chuyện. Còn có một số chàng trai cầm một bông hoa trong tay, chuyển tới tay nữ sinh mà mình ngưỡng mộ trong lòng, mạnh dạn tỏ tình với họ.

Đây là đặc sắc lớn nhất của trường họ, rất nhiều người sẽ chọn hôm nay, bày tỏ tình ý với người con gái hoặc người con trai mà mình thích nhưng lại vẫn không dám thổ lộ, thành công hay không cũng không quan trọng, cũng sẽ không có ai bàn tán, để cuộc đời không còn chuyện phải hối tiếc, đời sinh viên không hối hận, mới là mục đích chân chính.

Trường học mặc dù không khởi xướng, nhưng cũng không phản đối, vẫn ngầm thừa nhận ở một mức độ nào đó. Vốn dĩ buổi trưa mới chụp ảnh, nhưng lại yêu cầu học sinh 8 giờ tới trường, chính là muốn dành thời gian cho họ.

Có vài đôi đã ngồi bên nhau, xem ra, mối quan hệ xác định rồi. Nữ sinh thẹn thùng, nam sinh vui vẻ, trong lòng Nhã Lan chúc phúc cho họ. Bình thường bận rộn với công việc, không hề có quá nhiều sự qua lại với các bạn học, sắp xa cách nhau, cô cũng chẳng có lời gì để nói, chỉ yên lặng ngồi ở một bên.

“Nhã Lan, mới tới?” Du Tư Phùng đẩy mắt kính, đứng trước mặt cô, đang cười, trong tay vẫn cầm một bông hoa.

“Ừ.” Cô cười cười, liếc nhìn bông hoa trong tay cậu ta một cái, nhích ra nhường chút vị trí.

Du Tư Phùng ngồi xuống, hít một hơi. “Nhã Lan, tôi rất thích cậu, vẫn luôn.”

“Hả?” Nhã Lan bị lời tỏ tình của cậu ta làm giật mình, cô chưa từng nghĩ tới, Du Tư Phùng sẽ thích mình.

“Nặc dù rất nhiều nam sinh đều thích cậu, chỉ là cậu quá lạnh lùng, mọi người chỉ có thể bàn tán sau lưng, không ai dám thổ lộ trước mặt.” Vậy sao? Nhã Lan chỉ cảm thấy mỗi khi cô bước vào lớp học, các nam sinh đều sẽ yên lặng lại nhìn cô. Bị họ nhìn nhiều rồi, cô cũng thành quen, từ trước đến nay không để ý ánh mắt đó ẩn chứa điều gì, được Du Tư Phùng nhắc nhở, cô mới tỉnh ngộ.

“Nhưng mà tôi...” Cô đã kết hôn rồi, cậu ta không biết sao?

“Tôi biết cậu kết hôn rồi, tôi còn biết cậu sống không hề tốt, Lãnh Mạn Nguyên tập đoàn Thiên Ôn, đó là một người đàn ông đa tình, cậu ở bên anh ta sẽ chỉ chịu âm ỉ.” Đôi mắt sáng của Du Tư Phùng lóe lên, thẳng thắn nói. “Cho nên, tôi có thể đợi, đợi đến khi cậu đồng ý rồi xa anh ta.”

“Vi đại quá nhỉ, lớp trưởng cũ của chúng tôi.” Một giọng nói nữ xen vào, người tới là đại diện của khoa ngữ văn trên lớp, Lưu Yên Ny. Cô ta vẫn luôn thích Du Tư Phùng, người trên lớp đều biết. Cô ta quăng cho Nhã Lan một ánh nhìn khinh bỉ, nói tiếp: “Người ta chính là vợ của tổng giám đốc Thế Cử đây, cậu cũng dám trêu chọc?”

“Thế thì đã sao, bọn họ không phải sắp ly hôn rồi sao?” Vu Miên thích xem tin tức lá cải không phục đứng bên cạnh Nhã Lan, không ưa nổi ánh mắt Lưu Yên Ny tự cho rằng nhà mình có tiền coi thường bất cứ ai. “Mối tình đầu của Lãnh Mạn Nguyên Nghê Tiên Như quay lại rồi, bọn họ ở bên nhau, rất nhanh sẽ kết hôn thôi. Nhã Lan ly hôn thì không phải có thể kết hôn với Du đại công tử rồi sao?”

Tạp chí lá cải còn nói những thứ này sao? Mặt Nhã Lan nóng bừng, mâu thuẫn gia đình bị bóc trần trước mặt mọi người, cô vô cùng xấu hổ. “Nhã Lan, cậu bằng lòng chấp nhận tôi không?” Du Tư Phùng đưa bông hoa qua, Lưu An na ở bên cạnh tức giận giậm chân, bạn học khác đều đưa ánh mắt qua, đang nhìn bọn họ.

Chuyện ly hôn chắc đã ngã ngũ, chỉ là, cô không muốn liên lụy Du Tư Phùng. Nhã Lan biết, điều kiện gia đình Du Tư Phùng rất tốt, mặc dù không bằng Lãnh Mạn Nguyên, nhưng cũng vô cùng giàu có, người đàn ông như thế này nên tìm một cô gái môn đăng hộ đối làm vợ, chứ không phải là cô.

Cô nên từ chối thế nào đây? Hôm nay quá hỗn loạn rồi, đầu tiên là lời thỉnh cầu của chị, bây giờ là mong muốn tình cảm của Du Tư Phùng, cô phải làm thế nào mới không làm họ tổn thương quá sâu sắc?

“Xin lỗi, Du Tư Phùng, quá nhiều chuyện chưa xử lý xong, tôi tạm thời không muốn nghĩ tới những chuyện này.” Đây là cách từ chối tốt nhất khéo léo nhất mà cô có thể tìm thấy.

“Không sao, tôi có thể đợi, mười năm, hai mươi năm, đều được. Nhã Lan, cậu là một cô gái xuất sắc, mặc dù trong thiết kế tôi cuối cùng vẫn không bằng cậu, nhưng tôi bằng lòng nỗ lực theo kịp bước chân cậu, tôi hy vọng có thể cùng cậu nỗ lực, tạo nên thành tựu riêng của chúng ta

“Cảm động quá đi.” Bên cạnh có giọng một cô gái ngưỡng mộ nói, rồi trả lại hoa cho nam sinh bên cạnh, “Cậu xem Du Tư Phùng người ta chân thành biết bao, khiến người ta cảm động biết bao, đây mới gọi là theo đuổi! Cậu đi đi, tôi không muốn ở bên người vô vị như cậu.

“Nhã Lan, được không?” Hoa ở ngay trước mắt cô, hương thơm nhàn nhạt bay qua chóp mũi, cô phải chấp nhận sao? Nhã Lan nhìn khuôn mặt chân thành của cậu ấy, dung mạo của cậu ấy cũng có vài phần giống anh Kiên Vỹ, thanh xuân, cởi mở, có tinh thần tươi trẻ.

“Du Tư Phùng, để sau rồi tính nhé, có lẽ cậu sẽ có thể tìm được cô gái tốt hơn.” Nếu như rời xa Lãnh Mạn Nguyên, cô sẽ lựa chọn sống một mình, nỗ lực cô độc thực hiện mục tiêu của mình, thế là đủ rồi.

“Đi chụp ảnh thôi.” Có người hét, Nhã Lan đẩy bông hoa đỏ ra, vội vàng rời đi.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.” Giọng nói không chịu thua cuộc của Du Tư Phùng truyền tới, trong lòng Nhã Lan càng hỗn loạn.

Chụp ảnh xong, cô không về nhà ngay, cũng không dám ở lại trường thêm, nhân lúc mọi người đang nói lời tạm biệt nhau, lén lút lần ra ngoài. Cô sợ Du Tư Phùng lại quấy rầy lần nữa, sợ đêm tới phiền phức không cần thiết cho cậu ấy.

Trên đường lớn khắp nơi đều là áp- phích tuyên truyền của RainbowKing, cô nghĩ tới người đàn ông đứng mặt trên núi đó, bọn họ giống quá. Có một số người, đã định sẵn chỉ lướt qua vai nhau, người đàn ông đó và cô cũng thế sao? Cô luôn cảm thấy, họ sẽ còn gặp lại nhau.

Đi ngang qua một sạp báo, bên trong cũng dán poster của RainbowKing, bên cạnh còn có Nghệ Tiên Như.

“Bọn họ sắp hợp tác rồi.” Một cô gái nhìn tờ báo giải trí vừa mua, đang nói chuyện với ông chủ.

“Ừ, cái cô Nghệ Tiên Như rất có chỗ dựa đấy, cô ấy và ông chủ tập đoàn Thế Cử quan hệ thân mật, lần này, anh ta cũng sẽ giúp cô ấy, cô xem, hôm qua còn tham gia buổi họp báo ra nhập làng điện ảnh của cô ấy nữa.” Ông chủ chỉ vào mục giải trí trên tờ báo nói.

Theo hướng ngón tay ông, Nhã Lan nhìn thấy Rainingbow, Nghệ Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên ảnh của bọn họ ở cùng trên một trang báo, tin tức của cả trang báo đều là chuyện của bọn họ.

Trang báo chia thành hai nửa, một nửa dính ảnh Nghệ Tân Ni và RainbowKing bùng đứng trên thảm đỏ, bên trên viết, bạn tốt trợ giúp, con đường ngôi sao thuận lợi của hoàng hậu giới khiêu vũ ngày trước.

Nửa còn lại dính ảnh Nghệ Tiên Như khoác tay Lãnh Mạn Nguyên, thân mật đối đáp cánh nhà báo. Bên trên viết: Lại tay trong tay với người cũ, đầu tư lớn cho bạn gái.

Nửa còn lại dính ảnh Nghệ Tiên Như đang khoác tay Lãnh Mạn Nguyên, thân mật trả lời cánh phóng viên. Bên trên viết: Lại lần nữa tay trong tay với người cũ, đầu tư lớn cho bạn gái.

Bạn gái? Rốt cuộc là bạn nữ giới hay là người yêu? Nhã Lan nghiền ngẫm hết lần này tới lần khác hàm ý của từ này, nhất thời không hiểu được tình huống, chỉ thấy cổ họng như bị vật gì làm nghẹn lại, chua chua chất chất, hai người họ xem ra rất thân mật, không thể phủ nhận, thật sự vô cùng xứng đôi.

“Cô ơi, lấy một tờ đi.” Ông chủ thấy khò dán mắt trên tờ báo thời gian dài, dứt khoát đưa tờ báo qua.

“Ồ, bao nhiêu tiền.” Nhã Lan trả tiền, đón lấy tờ báo.

Bên trong là cuộc phỏng vấn của Nghệ Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên ở họp báo.

“Xin hỏi ông Lãnh, lần này ông nâng đỡ cô Nghệ tân Nhi, có phải là do trước đây hai người là người yêu không?”

“Có thể nói như vậy.”

“Ông Lãnh, bây giờ hai người có quan hệ gì?”

“Bạn bè.”

“Bạn gái?”

“Nghĩa của từ này quá rộng, đợi sau khi tôi xác định, sẽ nói cho mọi người.”

“Vậy thưa ông Lãnh, ông còn thích cô Nghệ không?”

“Đương nhiên.”

“Hai người sẽ ở bên nhau, thậm chí kết hôn sao?”

“Có lẽ.”

Có lẽ chính là có khả năng rồi? Long bàn tay Nhã Lan toát mồ hôi lạnh, bước chân cô không vững ngồi xuống mép vành đai xanh. “Ông còn thích cô Nghệ không?” “Thích.” Anh trả lời rất dứt khoát.

Một đoạn dài bên dưới là câu trả lời của Nghệ Tiên Như với câu hỏi của phóng viên.

“Xin hỏi cô Nghệ, cô và RainbowKing là bạn bè sao?”

“Đúng vậy.”

“Lần này cô về nước phát triển, cũng là nhận lời mời của anh ấy sao?”

“ Cũng coi là vậy, có điều, không phải là anh ấy đưa ra, là công ty Click.”

“ Diễn chung với RainbowKing, có áp lực không? Nghe nói anh ấy là một diễn viên rất khó tính.”

“Đương nhiên, cho dù anh ấy không khó tính, cũng sẽ có áp lực, không có áp lực sao có thể làm tốt được đây?”

“ Cô Nghê với ông Lãnh quen nhau từ nhỏ, nghe nói ông ấy là mối tình đầu của cô, đúng không?”

“ Đúng vậy.”

“ Cô nhận xét thế nào về vị nhân tài trong giới kinh doanh này?”

“ Có thực lực, có năng lực, có sức hấp dẫn, người đàn ông hoàn hảo có sức hút mãnh liệt.”

“ Xem ra, trong lòng cô ông Lãnh vẫn quan trọng đến thế, điều này có thể chứng tỏ cô vẫn còn yêu ông ấy không?”

“ Có thể nói như vậy, nhưng nên đổi vài chữ, nên nói là từ trước tới nay đều yêu anh ấy.”

“ Cô Nghê quả nhiên là thẳng thắn, cô sẽ ở bên cạnh anh ấy thậm chí sẽ kết hôn chứ?”

“ Đây là chuyện sau này, bây giờ tôi sẽ đem tâm trí đặt vào diễn xuất. Diễn tốt bộ phim này, là mục tiêu quan trọng đầu tiên.”

.....

“ Nhìn kia, Nghê Tiên Như!”

Một đôi tình nhân bước qua, một cô gái chỉ tờ báo của cô hét nói.

“ Áp- phích trên đường ngoài RainbowKing thì là Nghê Tiên Như, lạ sao?” Chàng trai hỏi hột nói.

“ Nghe nói trước đây cô ấy là một người khiêu vũ đấy, không ngờ làm diễn viên rồi, càng không ngờ lại còn nhận được sự giúp đỡ của hai người RainbowKing và Lãnh Mạn Nguyên, một người là người nổi tiếng trong giới giải trí, một người là kỳ tài giới kinh doanh, cô Nghê Tiên Như này thật sự quá hạnh phúc rồi.”

“ Em cũng hạnh phúc mà.” Người con trai ôm chặt vai người con gái, kéo cô ấy rời đi.

“ Ừ, nghe nói Lãnh Mạn Nguyên từng kết hôn rồi, vợ anh ta bây giờ há chẳng phải rất đáng thương, sắp bị văng ra khỏi cuộc rồi, có khi nào sẽ đau lòng đến nỗi ngày ngày ở nhà khóc không nhì.”

“ Cái này anh không biết.”

“ Vợ anh ta nghe nói là một sinh viên, sao có thể sánh bằng Nghê Tiên Như được, người ta trước khi đóng phim đã rất nổi tiếng rồi.”

“ Chắc chắn là thế rồi.”

“ Nếu như là anh, có thích Nghê Tiên Như không?”

“ Là đàn ông đều sẽ thích.”

“ Anh dám!”

Hai người nô đùa nhau, càng đi càng xa, bọn họ không biết, người vợ đáng thương của Lãnh Mạn Nguyên trong lời họ nói chính là cô. Tất cả tin tức đều biểu lộ rõ, Lãnh Mạn Nguyên và Nghê Tiên Như đến với nhau, cô còn có hy vọng sao?

Tim như bị khoét trống không vậy, trống rỗng cô đơn, Nhà Lan giống như mất hồn bước đi vô định không có mục đích gì, đi đến tận khi hoàng hôn. Điện thoại reo lên, Thím Liễu gọi điện thoại tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Rời khỏi nhà họ lãnh

“Nhã Lan, vẫn chưa về sao? Đã ăn tối chưa, nếu không, gọi Đại Hưng tới đón cô nhé.”

“Không cần đâu, tôi rất tốt, đợi chút nữa sẽ về ngay, không cần phần cơm cho tôi.” Cúp điện thoại, cô vô cùng không tình nguyện đi về hướng nhà họ Lãnh.

Chắc khoảng một giờ cô về tới nhà, thời gian ngồi nhâm xe, hại cô đi vòng vèo không ít, giờ mới về tới nhà.

Người nữ giúp việc gác đêm vẫn chưa ngủ, sau khi cô ấn chuông chạy lại mở cửa. Lễ phép cười với cô, “Cảm ơn.” Cho dù là với người giúp việc, cô cũng đều khách sáo như vậy.

Một người giúp việc mua đồ từ bên cạnh cô bước tới, sau khi chào hỏi lẫn nhau, thì đi cùng với người giúp việc gác đêm.

“Một người tốt làm sao, lại khách khí với người làm như chúng ta, lại không ra về tự cao tự đại, thật sự đáng tiếc. Không biết sau này cô Nghê có đối xử với chúng ta thế này không nữa.”

Ồ, đến người làm của nhà họ Lãnh đều biết sắp thay nữ chủ nhân rồi sao? Giọng nói mặc dù đã có ý hạ thấp xuống, nhưng Nhã Lan vẫn nghe không sót một chữ nào.

“Cô Nghê không phải là người chủ dễ chiều đâu, giờ cơm tối, bác Vương xới cơm hơi dầy một chút, liền hung dữ mắng một trận, nếu như do cô ta làm bà chủ, chúng ta khổ rồi.”

“Ài, đừng quan tâm cô ta, dù sao chúng ta cũng không phải trực tiếp giao thiệp với cô ta, cùng lắm thì sau này tránh né chút.”

“Với quan hệ giữa cô ta và tổng giám đốc, sớm muộn cũng quản lý việc nhà, có tránh nổi không?”

Hai người tôi một câu cô một câu, trái tim Nhã Lan càng hỗn loạn, trong sự phiền muộn để lộ ra sự tuyệt vọng...

Cô chỉ có thể bước nhanh hơn, thoát khỏi giọng nói của họ.

Đền phòng khách đang sáng, không có một ai, cô cảm thấy rất mệt, mệt đến nỗi muốn đi ngủ ngay. Khó khăn leo lên cầu thang, ngay ở cuối cầu thang, cô trông thấy Nghê Tiên Như người đã lâu không gặp.

Cô ta mặc chiếc váy ngủ hồ hang gợi cảm, bên trong không mặc gì cả,

Hai bầu ngực tròn trịa nảy nảy, cô ta không trông thấy Linh Nhã, cứ đứng trước cửa phòng Lãnh Mạn Nguyên.

“Vẫn chưa ngủ?” Giọng của Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan ý thức được lùi về người về sau một chút, ả mình đi.

“Vâng, không ngủ được, vì vậy muốn tìm anh ăn mừng một chút đó.” Nghê Tiên Như ôm lấy cổ anh.

“Em uống rượu rồi?” Lãnh Mạn Nguyên đón lấy cô thể cô ta, hỏi.

“Vâng, vui vẻ, đã uống một chút, bây giờ muốn cùng riêng với anh.” Cơ thể Nghê Tiên Như đẩy một cái, Lãnh Mạn Nguyên lùi vào trong phòng.

“Được thôi, anh rót cho em.”

Bước chân Nhã Lan như trứng tã vậy, nhẹ nhàng bước tới tới bên cách cửa khép hờ, cô nhìn thấy bên trong sáng lên ánh đèn hồng ấm áp. Nghê Tiên Như kéo bộ đồ ngủ trên người, gần như ở trần một nửa. Một hồi tiếng thủy tinh va chạm vào nhau, tiếp đó thấp thoáng nửa thân trên của Lãnh Mạn Nguyên, đưa một ly rượu vang cho Nghê Tiên Như.

“Anh vẫn còn nhớ em thích uống rượu gì không?”

“Nhớ, anh còn đặc biệt giữ lại, Chateau Lafite Rothschild, ném thử đi.”

“Vẫn là anh tốt nhất, ngồi xuống đi.” Nghê Tiên Như giơ đôi tay nhỏ ra, kéo Lãnh Mạn Nguyên xuống bên cạnh cô ta, đôi chân trần trượt gác lên xương bánh chè của anh.

“Uống ít thôi, tối nay em uống đủ nhiều rồi.” tay Lãnh Mạn Nguyên giơ ra, vốn muốn lấy lại ly rượu, không ngờ, Nghê Tiên Như khê né, tay anh hạ xuống trên vai cô ta.

“Vâng, thật hoài niệm thời gian tươi đẹp trong quá khứ của chúng ta, Nguyên, còn anh?” Nghê Tiên Như lại bạo dạn ngồi lên trên người anh, Lãnh Mạn Nguyên lại không có ý muốn đẩy ra.

Nhã Lan kịp thời thu lại ánh mắt, cảm thấy nhục nhã vì bản thân đã hình thành thói quen nhìn trộm từ lúc nào.

Đừng nhìn nữa, trên báo không phải đều đã nói đủ rõ ràng rồi rồi? Còn muốn chứng minh cái gì? Càng muốn chứng minh chỉ có thể tổn thương càng sâu sắc. Nhã Lan biết, tối nay mình sẽ lại mất ngủ...

Lãnh Mạn Nguyên đến công ty rồi, Nghê Tiên Như ở lại nhà họ Lãnh, lúc Nhã Lan xuống lầu, đúng lúc đụng mặt cô ta. Nói chính xác hơn, cô ta vẫn đang đợi cô.

“ Tỉnh rồi?” Tay cầm một tách cà phê, cô ta đuôi dài đôi chân đẹp đặt lên bàn trà, một tay đang chống cằm, ngồi nghiêng trên sofa. Ngắc đầu gật gật với cô, nói.

Bước chân Nhã Lan ngừng lại một chút, chân chừ rất lâu, mới lần nữa bước về phía trước. Tư thế của Nghê Tiên Như rất khiêu gợi, không nén nổi khiến cô nghĩ tới bộ dạng ngồi vắt qua trên người Lãnh Mạn Nguyên tối qua. Sau đó bọn họ đã xảy ra chuyện gì?.

Đừng nghĩ nữa! Ép mình tỉnh lại từ trong mạch suy nghĩ, đôi mắt nhìn Nghê Tiên Như ẩn chứa ý nghĩ khác. “ Đúng vậy.”

“Biết gần đây cô rất bận, vậy nên buổi sáng không ai đánh thức cô, chúng tôi đều đã dùng bữa sáng rồi.”

Nhã Lan gật gật đầu, không hề trả lời, bước chân chuẩn bị di chuyển tới hướng phòng ăn dừng lại.

“Không ngại ngồi xuống nói chuyện chứ.” Cô ta vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, mời cô.

“Chắc cũng chẳng có gì để nói đâu.” Nhã Lan không thích bộ dạng chuyện gì cũng tự cho mình là chủ nhân đó. Ít nhất bây giờ, cô vẫn còn trên danh nghĩa là nữ chủ nhân của nhà họ Lãnh, chứ không phải một con chó đợi chờ bố thí.

“Có, hơn nữa rất quan trọng.” Nghê Tiên Như rất kiên trì.

Nhã Lan do dự một chút, vẫn còn ngồi xuống vị trí đối diện với cô ta. “Nói đi.”

Khuôn mặt cô cứng ngắc, cố gắng không để lộ nội tâm ra.

“Nghe nói thiết kế lúc tốt nghiệp của cô giành được thành tích rất tốt, chúc mừng nhé.” Mặt cười nham hiểm, Nhã Lan không tìm thấy vẻ mặt chúc mừng của cô ta

“Có chuyện thì nói đi.” Chắc hẳn tìm đủ mọi cách giữ cô ngồi xuống không chỉ là để nói câu chúc mừng này đâu nhỉ.

“Đúng vậy, tôi thực sự chuyện. Còn nhớ lúc ở trên thuyền, lời tôi nói với cô không? Lời liên quan tới việc cô rời xa Nguyên.”

“Đương nhiên.” Cô trả lời rất dứt khoát, đợi mấy ngày rồi, xem ra, hôm nay cuối cùng phải có quyết định rồi.

“Ý của tôi là hy vọng cô có thể nhanh chóng chuyển đi, đương nhiên, nếu cô không có chỗ nào để đi, tôi có thể giúp cô dành cho cô một...”

“Không cần, tôi sẽ nhanh chuyển đi.” Cảnh tối qua hai người thân mật đã trông thấy rồi, không phải sao? Đây đã đủ nói rõ tất cả, mình ở lại chỉ có thể khiến người khác chế cười. Nhã Lan quyết định lập tức thu dọn đồ rời đi.

“Đúng rồi, chuyện ly hôn, có luật sư sẽ liên lạc với cô vào lúc thích hợp, còn có câu nói đó, Nguyên không có thời gian bàn những chuyện này, vì thế, có gì trực tiếp hỏi tôi hoặc đến lúc đó hỏi luật sư, không cần làm phiền anh ấy. Hơn nữa, anh ấy cũng không muốn trông thấy cô.”

“Được.” Nhã Lan không thèm quay đầu lại bước lên tầng, Nghê Tiên Như hóp một ngụm cà phê, cười vui vẻ lạ thường, ngũ quan xinh đẹp để từ từ trở nên nhẵn nhụi.

Vốn không mang hành lý gì đến, mấy ngày trước sớm đã thu dọn xong, để trong một túi nhỏ, Nhã Lan nhấc túi lên, người trong nhà họ Lãnh còn tưởng cô lại vì chuyện gì đó mà ra ngoài một chuyến, căn bản không nhìn ra là rời khỏi nhà đi.

Như vậy cũng tốt, hạn chế được rất nhiều sự ồn ào không cần thiết. Lúc đi ra, đã không thấy bóng Nghê Tiên Như, một mình cô ta lặng lẽ mở cửa sắt, đi ra ngoài.

Nơi này, đã từng bao nhiêu lần nằm mơ cũng muốn rời khỏi thật sự phải rời khó rời, lại cực kỳ không nỡ.

Đưa mắt qua nhìn tòa kiến trúc đồ sộ sau lưng, cô biết, hình như mình không thể quay lại nữa rồi...

Đứng trên đường lớn, sững lại bên dưới áp- phích của Nghê thân Nhi và RainbowKing, Linh Nhã phát hiện ra, trời đất mênh mông, cô lại không biết đi về đâu.

Mẹ vẫn luôn tự hào vì cô có thể lấy Lãnh Mạn Nguyên, về nhà chắc chắn sẽ khiến bà mất mặt, Nhã Lan không muốn nghe thấy sự oán hận và chỉ trích của bà.

Cô nhớ tới căn phòng nhỏ cô và Uyển Nhân ở chung, lúc đó họ đã trả tiền phòng nửa năm, tính thử thời gian, vẫn còn một tháng mới đến hạn, chỉ bằng đến đó trước đã, sau đó bắt đầu tìm công việc.

Mở căn phòng nhỏ ra, sự bài trí thân thuộc ở ngay trước mắt, tất cả không đổi, chỉ là, vật thì còn đó, nhưng người thì ở đâu. Chấn động được gấp gáp trên đầu giường, một chú gấu nhỏ đáng yêu đặt ở bên cạnh. Đây là vật cô và Uyển Nhân yêu nhất, mỗi buổi tối, họ đều tranh giành một vòng xem ai sẽ ôm nó đi ngủ.

Để giành được nó, họ thường túm lấy nhau, cù vào chỗ buồn của đối phương. Cướp gấu bông là công việc mỗi tối của họ, trong quá trình này, họ đã hình thành nên mối quan hệ bạn bè và chị em thân thiết nhất.

Trong nhà ngoài giường ra, còn có hai đồ dùng gia đình nữa chính là tủ quần áo và chiếc bàn nhỏ, loại bàn thô sơ có thể mua được ở khắp mọi nơi, bên trên đặt một chú lợn đất màu đỏ, đó là món quà cô tặng lúc sinh nhật Uyên Nhân. Mỗi ngày Uyên Nhân sẽ ném một đồng xu nhỏ bảy trăm đồng vào bên trong, có lúc sẽ vớt đồng xu ba nghìn đồng.

“Tớ phải tích thật nhiều thật nhiều tiền, sau này mua một căn nhà lớn, lớn đến mức có thể đặt được đồ dùng gia đình to nhất đất nhất, đến lúc đó, mình sẽ đi mua một chiếc giường nôi mỗi tối trước khi đi ngủ đung đưa vài cái, để nhớ lại cuộc sống khó khăn của chúng ta ở đây.” Uyên Nhân từng nói. Lúc cô ấy nói những lời này, trong mắt vụt lên tia sáng, tràn đầy hy vọng, tay phờ trương đang tay ra, như là đồ đạc đắt tiền, nhà to đã bày ngay trước mắt.

“Thế chỉ bằng cậu trực tiếp đem chiếc giường này chuyển qua đó còn hơn, thấy vật nhớ người, đến lúc đó, cậu vừa có thể hồi tưởng lại cuộc sống khi xưa, còn có thể nhớ tới mình bất cứ lúc nào.” Linh Nhã cũng nói đùa chỉ chiếc giường treu chọc.

“Ừ, chủ ý này không tồi, mình sẽ suy xét cẩn thận.” Cô ấy làm ra vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ vấn đề, sau đó, hai người ha ha cười lớn, cùng nhau đổ người xuống trên chiếc giường gỗ, rung lắc đến nỗi giường bên dưới mìn kêu lên kêu kẹt, suýt chút nữa thì đổ sụp xuống.

Uyên Nhân bây giờ chắc đã có nhà to rồi nhỉ, có phải như năm ấy cô ấy nói, đã mua đồ dùng gia đình đắt đỏ nhất để ở trong, và đặc biệt mua thêm một chiếc giường có thể rung lắc? Lúc nằm trên loại giường đó, cô ấy sẽ nhớ tới cô không? Nhớ tới những ngày tháng họ cùng nhau trải qua khó khăn nhưng khó lòng quên được?

Nằm trên giường, mùi xà phòng thơm thoang thoang vẫn chưa mất hết, bay vào chóp mũi, cho người ta một cảm giác an toàn kỳ lạ. Hít thở thật sâu mùi hương này, Linh Nhã yên tâm đi vào giấc ngủ.

Công việc của cô tìm tương đối thuận lợi, trên danh nghĩa thủ khoa tốt nghiệp ngành thiết kế thời trang đại học S, đã có không ít công ty tỏ ý muốn tuyển dụng cô. Có vài công ty tương đối tốt, Linh Nhã xem xét có nên chọn một công ty trong số đó không.

Tiêu chuẩn chọn công ty của cô, ngoài tiền lương ra, quan trọng nhất là có thể học hỏi được gì không. Thành lập thương hiệu thời trang của riêng mình yêu cầu về kiến thức vẫn rất nhiều, cô phải tích lũy từng bước một.

Du Tư Phùng không biết từ đâu dò hỏi được số điện thoại mới của cô, đặc biệt gọi điện tới để hỏi chuyện tìm việc của cô, và bày tỏ, tự mình cũng chuẩn bị từ bỏ quyền thừa kế sự nghiệp của gia đình, toàn tâm toàn ý vào sự nghiệp thiết kế thời trang.

“Hà tất gì phải khổ như vậy chứ, nhà chỉ có mỗi một đứa con trai là cậu, bố mẹ đương nhiên hy vọng cậu có thể giúp đỡ họ.

“Họ vẫn còn trẻ, hơn nữa còn có chị giúp đỡ lo liệu. Tôi chỉ muốn dốc sức cùng cậu, hy vọng có một ngày, năng lực chuyên ngành của tôi có thể giỏi như cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Chị hai lại đến rồi

“Cậu đã rất giỏi rồi...”

“Nhưng mà vẫn không bằng cậu, không phải sao? Linh Nhã, có phải vì nguyên nhân này, cậu mới không chấp nhận tôi?” Quay đi quay lại, lại quay về chủ đề này rồi.

“Không phải, thực ra chúng ta căn bản là không tương xứng, tôi...”

“Đúng vậy, trước mắt mà nói, tôi không xứng với cậu, cậu tin tôi đi, tôi nhất định sẽ nỗ lực để bản thân xứng với cậu.

Linh Nhã hết nói nổi, cô vốn muốn nói cho vậ ấy biết, cô sắp sửa trở thành một người phụ nữ đã ly hôn, một nam sinh ưu tú giống như cậu ấy thế này nên tìm một người phụ nữ tốt hơn, như thế, mới có thể được người đời chấp nhận. Rốt cuộc là một cậu chủ nhỏ trong binh mật, vẫn còn sống trong thế giới của lý tưởng, cậu ấy căn bản không hiểu, môn đăng hộ đối quan trọng đến thế nào.

Còn như cô, không ngừng mong muốn có thể xứng với Lãnh Mạn Nguyên, nhưng mà khoảng cách quá lớn, cho dù cô dành trọn cả đời, cũng không theo kịp.

“Nhã Lan, cậu phải tin tôi.” Du Tư Phùng vẫn đang thể hiện sự nỗ lực cuối cùng.

“Cứ thế vậy, chút nữa tôi còn phải đi phỏng vấn.” Nhã Lan cúp luôn điện thoại. Du Tư Phùng làm người ngay thẳng, năng lực cũng rất tốt, cậu ấy nhất

định có thể tìm thấy người mình yêu. Còn hiện tại, việc cô muốn giải quyết là vấn đề công việc. Buổi chiều thực sự phải đi phỏng vấn, có là một công ty xuyên quốc gia*, nếu như có thể được nhận, không những có thể có được thu nhập nhiều, còn có cơ hội đến nước ngoài quan sát học hỏi.

*Một công ty xuyên quốc gia là một doanh nghiệp được cấu thành bởi các thực thể ở ít nhất hai đất nước.

Đây là một cơ hội tốt, cô quyết định đi thử.

Ra khỏi cửa, nhớ ra còn phải đến trường điền một số tư liệu tốt nghiệp, cô không còn thời gian nghĩ tới chuyện ăn trưa, vội vàng đến đó. Lúc điền xong tư liệu, thời gian hiển thị một một giờ, công ty ứng tuyển đó hơi xa, mặc dù 2 giờ mới vào làm, nhưng cô vẫn muốn đến sớm một chút, để chuẩn bị kĩ.

Lúc đi ra, một bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa, lại là chị hai.

Nhã Lan biết mục đích chị ta đến đây, chỉ là, cô vẫn không có dự định phát triển trong làng giải trí.

“Nhã Lan, cuối cùng em cũng ra rồi.” Nhã Thanh nở ra một nụ cười chẳng đẹp hơn khóc là bao nhiêu, ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của cô. “Chị tới nhà họ Lãnh tìm em, họ nói em không ở nhà, chị cũng không dám về nhà tin, chỉ có thể ở đây đợi, không ngờ rằng thực sự đợi được rồi.

“Chị hai, em nghĩ kĩ rồi, em sẽ không đi đâu, chuyện này, em không giúp được chị.” Nhã Lan thẳng thừng nói ra đáp án, Nhã Thanh như muốn khóc đứng ngây ra đó một lúc, mới làm ra bộ mặt khó coi vô cùng, nhỏ giọng khẩn cầu nói: “Nhã Lan, chị thật sự đi tới bước đường cùng rồi, không còn cách nào khác nữa rồi, xin em giúp chị một lần đi.”

“Chị hai, em sẽ đi xin bố để chị về nhà, chuyện khác, thì không giúp nổi rồi.”

Nói xong, cô muốn rời đi, chị hai lại kéo chặt gấu áo cô.

“Nhã Lan, chị không thể đi, Lý Tiên Tiên bị ung thư, chị không thể rời ra anh ấy vào lúc này.”

Nhã Lan có chút không tin nổi những lời này là thốt ra từ miệng chị ta, Quắc Nhã Thanh trước đây, có rời xa một người đàn ông hay không, được quyết định bởi người đàn ông đó còn giá trị lợi dụng không, lẽ nào chị ta thật sự thay đổi rồi?

“Lý Tiên Tiên đã vì chị mà làm biết bao nhiêu chuyện không muốn làm, chị biết chỉ có anh ấy thật lòng yêu chị, bao dung chị, cho dù chị đã làm bao nhiêu chuyện hoang đường như thế, anh ấy vẫn vậy chưa từng thay lòng đổi dạ, anh ấy là một người tốt, chị nhất định phải kiếm tiền trị bệnh cho anh ấy.”

“Xin lỗi, tôi không giúp được chị. Còn về Lý Tiên Tiên, vốn cô đã không có thiện cảm, nếu như là một người tốt, thì sẽ không vào lúc cô kết hôn tạo ra một vở kịch như thế. Nhiều lắm cũng chỉ có thể xem là một người vì yêu mà đầu óc mê muội thôi.

Bây giờ cô không có tiền, không thể giúp được hẳn, tin rằng bố cũng sẽ không bằng lòng đem tiền ra cứu hắn, cô cố gắng hết sức, cũng không có cách nào giúp nổi.

Nhã Lan kéo tay Nhã Thanh ra, vội vàng lên xe, sau lưng, Nhã Thanh chạy theo xe buýt rất lâu, không ngừng vẫy tay về phía cô, cô quyết định như không nhìn thấy, cuối cùng, dứt khoát nhắm mắt lại.

Rất lâu, điện thoại của cô truyền tới âm thanh tí tí báo tin nhắn, mở ra, là một số điện thoại lạ.

“Nhã Lan, chị biết làm như vậy có hơi làm khó em, chỉ là, chị muốn hỏi em, em đã từng thực sự yêu chưa? Em hiểu cái cảm giác yêu một người có thể vì người đó mà sống chết không? Trước đây chị không hiểu, nhưng sau khi chị thực sự chấp nhận Lý Tiên Tiên, hiểu rồi. Anh ấy yêu chị, chính là như thế. Chị cũng yêu anh ấy rồi, hơn nữa yêu rất sâu đậm, vì thế, chị bằng lòng vì anh ấy mà thay đổi, vứt bỏ tất cả sự ngang ngược vô lý của bản thân, vì anh ấy chị thậm chí có thể đi bán máu, đương nhiên, nếu như không giành được cơ hội này, chị sẽ xem xét.”

Nhã Lan run rẩy, sắc máu trên mặt cô rút hết, còn lại một khuôn mặt trắng bệch.

Cô cũng yêu rồi, yêu Lãnh Mạn Nguyên, chỉ đáng tiếc, đối phương không cho lại đáp án tương tự, mà đem mũi tên của thần tình yêu bắn vào ngực người khác, chỉ là, người đau lại là cô.

Cô bị những lời nói gián dị của chị làm cảm động sâu sắc, tìm kiếm một người yêu như vậy từng là ước vọng của trước hôn nhân Nguyễn Ước. Phần mềm yếu nhất trong lòng cô dần bị chạm tới, con đê kiên cố đến đây sụp đổ...

Cắt điện thoại xong, cô không cách nào suy xét kĩ chị hai lấy số điện thoại của cô từ đâu, về mặt trắng bệch của chị hai, cúi mình cầu xin, đều vang bên tai, khắc sâu trong đầu, cô, nên làm gì đây...

Xe buýt đỗ ở điểm dừng, Nhã Lan theo dòng người xuống xe, đứng trước trạm dừng, quay đầu, cô hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng chị hai. Đương nhiên, đây là điều không thể, xe buýt đã chạy mười mấy cây số rồi, cô đã gần kề vùng ngoại ô rồi.

Công ty xuyên quốc gia đó quả thực rất có thực lực, người tới trước ứng tuyển nườm nượp, xếp kín mấy phòng tiếp khách. Với mỗi người đưa hồ sơ tới người phụ trách đều mỉm cười, đồng thời chúc: “Chúc bạn thành công.”

Trình tự ứng tuyển khá đơn giản, đầu tiên làm một bài thi viết, bên trong là một số câu hỏi có liên quan tới thiết kế, không không lắm, chỉ là, câu cuối cùng trả lời tự do đã làm khó cô.

Gia đình và công việc, đối với bạn mà nói thì thứ gì quan trọng nhất? Bạn có chấp nhận vì gia đình mà từ bỏ lý tưởng cả đời không?

Cô tin rằng người bình thường đều sẽ viết công việc lên, hơn nữa sẽ trả lời sẽ không vì gia đình mà từ bỏ lý tưởng cả đời, nhưng cô do dự, câu hỏi này hình như đang thay chị hai hỏi mình, trái tim vốn đang hỗn loạn của cô càng rối rắm hơn, bộ dạng không ai giúp đỡ của chị hai lại lần nữa trở lại trong đầu.

Cô đã vì gia đình mà từ bỏ hạnh phúc cả đời, lần này, cô sẽ lại đưa ra lựa chọn thế nào? Cán cân của cô vô thức hơi nghiêng về phía chị hai, khoảnh khắc quả cân sắp rơi xuống lại trở về lý tưởng của mình.

“Mọi người tranh thủ thời gian nhé, sắp phải nộp bài rồi.” Giám khảo nhắc nhở mọi người.

Thời gian thi chỉ còn nửa tiếng đồng hồ, Nhã Lan biết không còn thời gian suy nghĩ nữa, cô quyết định thẳng thắn đối diện với chính mình, cho dù đáp án không khả thi này bị công ty loại bỏ, cô cũng phải như vậy.

“Vấn đề này đối với tôi mà nói có hơi khó, nhưng tôi sẽ suy xét kỹ càng, suy tính lợi hại, nếu như người người thực sự rất cần sự giúp đỡ của tôi. Tôi sẽ ưu tiên xem xét họ trước. Đương nhiên, như vậy tôi cũng sẽ đau lòng, mất đi một công việc lý tưởng, yêu chẳng khác nào con đường lý tưởng chậm lại rất nhiều bước.

Cứ như vậy đi, trong lòng cô nhẹ nhõm đi nhiều, sự hỗn loạn ban nãy được một chút xoa dịu. Đúng vậy, cô sẽ điều tra kỹ lưỡng, xem tình trạng của chị hai có phải thật không, có xứng đáng với sự thật lòng mà cô bỏ ra.

Vòng phỏng vấn thứ hai sẽ tiến hành vào mấy hôm nữa, giám khảo với một một người nộp bài đều nói một câu giống nhau: “Kiên nhẫn đợi điện thoại, chúc các bạn may mắn.”

Bước ra khỏi công ty này, Nhã Lan bước lên con đường trở về nhà, cô định về nhà xin bố giúp đỡ, xem có thể giúp chị hai giải quyết vấn đề công việc hoặc là vấn đề tiền chữa bệnh cho Lý Tiên Tiên. Để thấy là bố là vì sợ làm mình tổn thương mà không đồng ý viện trợ tiền bạc cho chị, tin rằng, chỉ cần cô ra mặt nói giúp, ông vẫn sẽ thay đổi cách nghĩ. Dù gì, đó cũng là con gái của ông, quan hệ máu mủ sâu sắc không có cách nào cắt đứt được.

Lại một cuộc điện thoại gọi tới, Nhã Lan tưởng rằng là chị hai, lại là một số điện thoại lạ mới. Từ lúc nào, số điện thoại mới được vài ngày này của cô lại bị mọi người biết hết vậy? Cô còn nhớ số này chỉ cho cô chủ nhiệm và mẹ thôi mà.

“Alo?” Cô nghi hoặc nhận điện thoại.

“Hello, Cô Quắc, chào buổi chiều, tôi, Lackli, còn nhớ không? Công ty giải trí quốc tế Click...”

“Tôi nhớ.” Không đợi Lý Khắc Lan nói xong, cô liền đáp.

“Ok, cô Quắc có rảnh không? Tôi muốn mời cô ăn bữa cơm.”

“Xin lỗi, chuyện lần trước anh nói, tôi vẫn không đồng ý, nếu như chị tôi thật sự có tài năng được công ty các các tuyển dụng, xin đừng lấy tôi ra để ép buộc chị ấy, đây không phải việc một công ty lớn nên làm.” Cô nói không giữ chút tình cảm, vô cùng phẫn nộ với hành động của họ.

“OH, SORRY (Ồ, xin lỗi), tôi chỉ có thể nói như vậy, bởi vì đây là quyết định của công ty, tôi không có cách nào thay đổi được.” Lý Liên Khúc phải sạch toàn bộ trách nhiệm, Nhã Lan thậm chí có thể tưởng tượng ra ở đầu dây bên kia biểu cảm khoa trương tỏ vẻ bất lực của anh ta.

“Tôi đây đi, tin rằng sau khi nghe xong lời tôi nói, cô sẽ hoàn toàn thay đổi cay nghĩ của mình, tin tôi đi.”

Nhã Lan cảm máy, trầm mặc trong giây lát. “Được thôi, ở đâu.”

“GREET (Tốt quá), Phòng số một tầng 2 khách sạn Grand Hyatt, không gặp không về.

Cúp điện thoại, Nhã Lan lần đầu xa xỉ vậy một chiếc taxi, đi tới điểm cần đến.

Người nhân viên rất nhanh dẫn cô lên phòng một tầng 2, bên trong cánh cửa mở một nửa, đang, trên mặt vẫn còn sót lại vết mồ hôi. Đối diện với anh ta, đặt một cốc cà phê đã uống một nửa, xem ra, trước khi cô đến anh ta từng hẹn người khác.

“Cô Quắc, come here (Lại đây) !” Anh ta vẫy tay với cô, ra hiệu cô đến đó.

“Cô Quắc mấy ngày gần đây tìm việc vẫn thuận lợi chứ

Nhã Lan kinh ngạc, “Sao anh lại biết?”

Hai tay Lý Liên Khúc đan chéo vào nhau, lắc lắc đầu vô nghĩa, bọn họ làm ngành này, muốn biết chút tin tức này, căn bản là chuyện nhỏ.

“Các người đang điều tra tôi?” Nhã Lan la lên, vô cùng bất mãn với hành vi của bọn họ.

“Đương nhiên, đối với mỗi người gia nhập vào công ty chúng tôi, chúng tôi đều có trách nhiệm tiến hành điều tra chuyện của họ, đây là yêu cầu công việc.” Anh ta nói như lẽ dĩ nhiên, nhún nhún vai, sau đó, dựa lưng vào ghế sofa.

“Nhưng tôi không phải người của công ty các anh.” Cô có hơi phẫn nộ, đứng dậy muốn bỏ đi.

“Sẽ phải ngay thôi.” Lý Khắc Lan rất nắm chắc nói, Linh Nhã đành phải dừng bước chân lại. Anh ta xoa xoa mũi, cố ý ngừng lại một chút.” Lý tưởng của cô Quốc chắc là thành lập thương hiệu thời trang riêng của mình nhĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Tham gia làng giải trí

Nhã Lan ngần ngại thừa nhận, nếu họ đã đang điều tra cô, thì đương nhiên sẽ rất dễ dàng biết được ước vọng của cô.

“Cô biết tạo dựng nên một thương hiệu thời trang cần những gì không? Cô tưởng chỉ cần có kĩ thuật thiết kế và lòng nhiệt tình với công việc là được sao? No, cô sai rồi, điều cần thiết của bất kì một thương hiệu nào đó là ra sức tuyên truyền, tuyên truyền không ngừng, điều này giống với việc trở thành một ngôi sao. Tuyên truyền thì cần gì đây? Money! Rất nhiều money!” Lý Khắc Lan đang rộng tay ra, gân xanh nổi đầy trên mặt như là đang cãi nhau với người ta vậy.

“Tôi nói cho cô biết, muốn tuyên truyền ra được một thương hiệu thành công thì cần cả vài tỉ, thậm chí vài chục tỉ, có khi còn lên đến vài trăm tỉ ấy, không có tiền thì cô đừng mơ tưởng đến việc phát triển món hàng của mình ra ngoài nữa, đây là hiện thực, cô hiểu không?”

“Chỉ cần có tiền thì một người chẳng biết gì về thời trang cũng có thể lập nên một thương hiệu thời trang, đây chính là hiện thực, hiện thực! Cô đi lên từ một nhân viên bé tẹo teo, cho dù có làm ba mươi năm cũng chưa chắc đã kiếm đủ tiền để lập nên một thương hiệu thời trang, đồng ý không?” Anh ta mở tròn mắt nhìn Nhã Lan.

Nhã Lan không gật đầu, nhưng trong lòng cô đã thừa nhận, cô bắt đầu cảm thấy nhục nhã hổ thẹn vì sự mù quáng của mình.

“Nhưng nếu cô đến công ty chúng tôi làm ngôi sao, rất nhanh thôi cô sẽ kiếm được tiền, khá nhanh đấy, ít nhất còn kiếm được nhanh hơn so với việc cô làm nhân viên ở công ty này, khi cô có tiền rồi, nếu vẫn không muốn từ bỏ giấc mơ làm thiết kế này thì đến lúc đó nước chảy thành sông rồi, cô sẽ rất dễ dàng có thể thành lập được một công ty thời trang thương hiệu thời, hơn nữa với các mối quan hệ mà cô tích lũy được thì đương nhiên sẽ có rất nhiều ngôi sao đồng ý tuyên truyền miễn phí giúp cô thôi, cô không cảm thấy cách này rất gần với lí tưởng của cô sao?”

“Đương nhiên, còn có một điểm còn quan trọng hơn.” Lý Khắc Lan đưa cho cô một quyển báo, trong đó có cả một trang là nói về những chuyện có liên quan đến Nghệ Tiên Như.

Cô đã từng đọc trang báo này.

“Chính người phụ nữ này đã cướp chồng cô đúng không?” Lý Khắc Lan chỉ vào mặt Nghệ Tiên Như, suýt chút nữa thì chộp nát tờ báo đó, “Tôi muốn với cô rằng, không phải cô ta cướp mất chồng cô, mà là cô vốn dĩ không hợp với chồng cô. Tồn thương rồi đúng không? Nhưng đây là sự thật, chồng cô là kì tài trong giới kinh doanh, chỉ cần anh ta gờ tay ra thôi cũng đã có thể làm lung lay cả giới kinh doanh rồi, xin hỏi, cô có gì nào?”

Nhã Lan lắc lắc đầu, thực sự là cô chẳng có gì cả.

“Thời đại này vẫn là coi trọng việc môn đăng hộ đối, vậy nên khi Nghệ Tiên Như cướp mất chồng cô thì tất cả mọi người đều cho rằng đây là lẽ đương nhiên, bởi vì sau lưng cô ta có quần áo sáng chói, cô ta có đủ tư cách để sánh đôi với người chồng ưu tú của cô!” Anh ta đập xuống mặt bàn, gây nên chấn động không nhỏ.

“Cô bằng lòng để tất cả mọi người khinh thường cô sao? Cô bằng lòng với việc một ngày nào đó đụng mặt Nghệ Tiên Như, để cô ta cao ngạo nói với cô rằng ‘là tôi đã cứu vớt cô, cứu cô khỏi bể khổ’ sao? Một người cướp mất người đàn ông của cô còn muốn giả làm người tốt trước mặt cô, cô không thấy tức giận sao? Lẽ nào cô không hề muốn mạnh hơn cô ta chút nào nào sao, mạnh đến nỗi cô ta hoàn toàn không có cách nào có thể đứng cùng cô trên cùng một mặt phẳng, mạnh đến nỗi khiến cô ta hối hận vì lúc đó đã cướp mất người đàn ông của cô!”

“Tôi muốn.” Nhã Lan nắm chặt lấy nắm đấm rồi lại thả ra hết lần này đến lần khác, cuối cùng cô lại lần nữa nắm chặt lại, lần này, sắc mặt cô đã kiên định hơn nhiều.

Cô nhớ lại cuộc hôn nhân của mình, nhớ lại lí tưởng của mình, nhớ lại khuôn mặt của chị hai, chỉ cần cô có một chút thể lực thôi thì cô đã chẳng cần phải từ nhỏ đến lớn bị người ta bắt nạt. Đúng vậy, Lý Khắc Lan nói không sai, cô cần phải đủ lớn mạnh.

“Ok, nào, đọc cẩn thận một chút rồi kí đi.” Anh ta lấy từ trong túi ra một bản thỏa thuận, vút xuống trước mặt cô.

Lúc Nhã Lan ra khỏi khách sạn Quan Dung, mặt cô đỏ ửng lên cứ như vừa uống rượu vậy. Cô đứng trong gió, cố gắng khiến bản thân tỉnh khỏi sự hưng phấn, từ hôm nay trên người cô đã có sự thay đổi, bây giờ, cô đã là một nghệ sĩ hợp đồng của công ty quản lý giải trí quốc tế Click rồi, tiền lương một năm của cô là 10 tỉ.

Bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ bắt đầu một tuần đào tạo ngắn hạn, sau đó, sẽ hợp tác với RainbowKing, đường nhiên còn có cả Nghệ Tiên Như nữa, để diễn bộ phim đầu tiên trong cuộc đời cô.

Bây giờ luyện tập tăng cường theo hình thức khép kín như là bước vào địa ngục vậy, thời gian cả ngày của cô đều được sắp xếp kín mít, đến cả ăn cơm cũng phải đẩy nhanh tốc độ. Có những lúc luyện tập đến tận 11, 12 giờ đêm, còn phải đến công ty chụp hình tuyên truyền. Rất nhiều lần còn làm đến tận khi trời sáng mới có thể có được chút thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Thầy giáo đào tạo đặc biệt yêu cầu cực kì cao, may mà cô có chút nền tảng về khoản nhảy, trên phương diện biểu hiện bản thân cô cũng coi như là đạt yêu cầu, nhưng trên phương diện diễn xuất thì bị ông ấy phê bình cũng không ít.

Những thứ phải học quá nhiều, cô dường như hết cả hơi rồi, những thứ mà người ta phải học vài năm trong trường nghệ thuật thì cô đều phải học hết trong vòng bảy ngày, điều này không phải là điều mà người bình thường có thể tiếp nhận được đâu. May mà trí nhớ của cô đủ tốt, khả năng lĩnh hội cũng đủ cao mới không đến nỗi học trước quên sau.

Bây giờ ngắn ngủi đối với cô mà nói, cứ như là đã trải qua bảy năm vậy, lúc thầy giáo đào tạo đặc biệt bảo với cô ngày mai không cần đến nữa, cô lại than dài một cái rồi đi ra khỏi cửa, có cảm giác như đã bị cô lập cả mấy năm rồi vậy.

Công ty đã phái một chiếc xe chuyên dụng đến cho cô, phụ trách đưa đón cô đến tham gia các hoạt động. Khoảng 10 giờ, xe của cô dừng lại ở một ngã tư còn cách nhà cô khoảng mấy chục mét, cô không muốn để người trong công ty biết nơi cô sống nên dừng xe sớm hơn, rồi đi bộ mấy phút là có thể về đến nhà rồi.

Đi vào trong cái hẻm bên ngoài nhà trọ, ở đó đang đậu một chiếc Lamborghini, hiện ra khá là chói mắt trong cái khu tập trung dân nghèo này. Màu xe và kiểu xe đều hơi quen mắt, giống với xe của Lãnh Mạn Nguyên.

Sao anh ấy có thể đến cái nơi thế này chứ? Nhã Lan cúi đầu xuống, đi qua chiếc xe đó, móc chìa khóa ra định mở cửa nhà ra.

“Quắc Nhã Lan!”

Có người đang gọi cô! Giọng nói quen thuộc, cường điệu bá đạo, Nhã Lan ngẩng người ra, chậm rãi quay đầu lại. Dưới ánh đèn đường mờ, Lãnh Mạn Nguyên kéo cửa xe, nhìn cô.

“Em chuyển đến đây mà sao không nói với tôi một tiếng.” Lãnh Mạn Nguyên đóng cửa xe lại, đi đến chỗ cô, Nhã Lan khi không tìm lại đạp nhanh hơn, nhưng lập tức lại bình thường trở lại. Họ chẳng còn quan hệ gì nữa rồi, không phải sao? Chút quan hệ trên giấy kia của Nhã Lan cũng sắp kết thúc rồi.

“Hình như tôi không có nghĩa vụ phải báo cáo với anh nhì.” Nhã Lan bĩu môi, lạnh lùng đáp. “Tôi rất mệt, muốn về nhà.”

Cô bước chân đi, nhưng lại lập tức dừng lại. “Anh mà dám bước thêm một bước nữa, thì cứ thử xem.”

Lãnh Mạn Nguyên vẫn như vậy, vẫn coi cô là vật sở hữu của riêng mình, tùy hứng mà đến chỉ chỉ trỏ trỏ, ra lệnh cho cô.

“Ngoài uy hiếp ra anh còn cách nào hay hơn chút không vậy?” Cô cười khẩy, biểu thị sự khinh thường anh.

“Sao lại một mình chuyển ra ngoài vậy?” Anh không để ý đến câu hỏi của cô mà cứ thế bước đến trước mặt, từ trên cao nhìn xuống cô, giờ tay ra phẩy cọng tóc trên mặt cô xuống, truyền đến cảm xúc mềm mại. Nhã Lan vội vàng lùi ra, cô tự nói với mình, không được để bị sự dịu dàng của anh ấy mê hoặc.

“Em gầy đi rồi.”

Sao cô lại cảm thấy giọng điệu nói chuyện của anh tối nay lại nhẹ nhàng vậy chứ, còn cả ánh mắt sáng quắc của anh nữa, nhốt chặt cô trong ánh mắt của anh, thậm chí cô còn chẳng dám động dẩy nữa. Trong lòng cô còn đang toát cả mồ hôi, cô đang rất căng thẳng.

Nhưng mà cô nhớ lại lời của Lý Khắc Lan, nhớ lại bức ảnh anh cùng Nghệ Tiên Như tay trong tay trả lời các phóng viên, cô thấy tò mò về mục đích đến đây của anh.

“Có chuyện gì sao?” Lê nào là anh tự mình đem đơn ly dị đến sao? Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lí để kí tên rồi, thậm chí còn bắt đầu lục bút trong túi rồi cơ. Cô nhất định phải dứt khoát nỡ nụ cười trên mặt mà kí tên, kí tên xong còn phải chúc phúc cho anh và Nghệ Tiên Như nữa, cô phải ra về rất tự nhiên mà lại coi như không.

“Nơi này không hợp để em ở, cùng anh về đi.” Anh kéo tay cô. Cô gạt ra.

“Tôi thích nơi này đây, nhà họ Lãnh không hợp để tôi ở. Anh đi đi.” Đã phải Nghệ Tiên Như đến khuyên cô rồi đi rồi lại còn muốn đến đón cô về sao, coi cô là cái gì chứ? Một bộ quần áo, muốn mặc thì mặc, muốn cởi thì cởi chắt?

Cô lùi ra rất xa, liên tục xoa chỗ anh động vào ban nãy, kèm theo sự chán ghét, muốn phui hết mùi của anh đi. Lãnh Mạn Nguyên chau mày, cau chặt mày lại, biểu thị sự thay đổi trong tâm trạng của anh. Ánh mắt của anh trở nên sắc sảo hơn, thể hiện rõ sự không hài lòng với hành động của cô.

“Chúng ta vẫn chưa ly hôn, cũng căn bản không thể...”

“Căn bản không thể ở bên nhau!” Nhã Lan cướp lời anh, những lời làm tổn thương người khác như vậy cứ để cô nói đi, cô quyết định nắm lấy quyền chủ động một lần.

“Em nói cái gì!” Lãnh Mạn Nguyên hét lên, làm chấn động cả con hẻm nhỏ, còn có người ngo ra nhìn về phía hai người họ qua khung cửa sổ.

“Muốn ly hôn thì cứ tìm luật sư là xong, tôi không muốn nói chuyện với anh!” Nhã Lan cũng kích động hét lại, chẳng thèm quay đầu, cứ thế chạy vào trong nhà. Hai chữ chia tay này được thốt ra từ mồm cô, trái tim cô quặn thắt lại, đau thấu ruột gan.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất để mở cửa phòng ra, nhốt chặt mình trong phòng, bên ngoài cũng không còn động tĩnh gì của Lãnh Mạn Nguyên nữa, một lúc sau, tiếng động cơ xe vang lên, qua khe cửa đang hé ra cô có thể nhìn thấy xe của Lãnh Mạn Nguyên quay đầu trong con hẻm nhỏ rồi cứ thế lái đi.

Anh đi rồi, trái tim cô cũng không biến mất rồi, trái tim cô đang vỡ vụn ra từng chút một theo chiếc xe đang rời đi của anh rồi. Cô ngồi dưới đất, dùng tay chống cái đầu đang đau nhức dữ dội của mình, lâm vào trong sự đa cảm vô tận.

.....

“Tốt nhất là em có việc thật cho tôi!”

Lãnh Mạn Nguyên đang nén một bụng tức giận, lòng như lửa đốt mà trở về nhà, nhìn thấy dáng vẻ đang nhàn rỗi ngồi trên ghế sofa thưởng thức rượu vang của Uông Minh Thiên. Anh thật hận không thể cầu xé cái gương mặt nhả nhặn đến kì cục đó ra, xem xem trong lòng cậu ta rốt cuộc đang chứa những thứ gì.

Không nói lời nào, không những nửa đường cướp mất Nghê Tiên Như, còn đưa cô ta chạy đến Châu Âu du ngoạn, đến nơi rồi mới gọi điện về xin nghỉ phép, lại còn mặt dày tiện thể xin thôi việc hộ Nghê Tiên Như nữa.

Anh có thuộc hạ như vậy, có bạn bè như vậy sao? Thật khiến người ta phát cáu mà.

Càng bực hơn là, anh vốn định là đuổi theo Nhã Lan, cưỡng ép để đưa cô về nhà, ai ngờ đâu cái thằng cha này lại gọi điện thoại đến gọi anh về.

“Phía bên nước Úc xảy ra vài vấn đề rồi.” Uông Minh Thiên đặt ly rượu xuống, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

“Vấn đề gì?” Những chuyện bình thường, Uông Minh Thiên căn bản sẽ không chau mày, chứ đừng nói đến chuyện tìm anh, Lãnh Mạn Nguyên thôi không cau kinh nữa, anh ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình, liền ngồi xuống bên cạnh cậu ta, hỏi.

“Mấy công trường của chúng ta ở bên đó liên tiếp bị những kẻ không rõ lai lịch phá hoại, làm bị thương rất nhiều anh em, mấy công ty mậu dịch ở đó của chúng ta cũng liên tiếp bị điều tra, còn lời cả chuyện mua bán thuốc phiện ra nữa, giờ cảnh sát đã ra lệnh cưỡng chế những công ty này phải tạm ngừng kinh doanh, chúng ta đã tổn thất lên đến vài trăm tỉ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Ngày đầu tiên vào đoàn làm phim

“Là kẻ nào đã làm?” Sắc mặt Lãnh Mạn Nguyên trầm xuống, não bộ nhanh chóng hoạt động, nhú chặt mày: “Chúng ta có đắc tội với ai không?”

“Không, mấy công ty bên đó của chúng ta luôn tuân thủ pháp luật, đều làm ăn buôn bán đúng quy cách, tôi đã phái người đi điều tra chuyện này rồi, thuốc phiện là do một công nhân vận chuyển đã lén đem vào, người vận chuyển thuốc phiện đó vốn đã bị bắt đi, nhưng lại chết một cách khác thường trên xe của cảnh sát. Giờ phía cảnh sát cho rằng, là chúng ta có ý muốn vu oan giá họa cho bọn họ để không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, còn người của chúng ta lại cho rằng, là phía cảnh sát đã cấu kết với một vài thế lực đen tối nào đó, ý định lật đổ chúng ta.”

“Không phải chúng ta có thám tử sao? Bọn họ không điều tra ra được thứ gì có ích sao?”

“Có, nhưng không nhiều.” Uông Minh Thiên cảm ra một xấp tài liệu, “Theo những gì mà người của chúng ta điều tra thì người công nhân vận chuyển kí từng là thành viên của một tổ chức phản động không có tên tuổi tên là Bang con gấu ở Úc. Thế là liên đoàn chuyện này có lẽ có liên quan đến Bang con gấu. Chỉ là Bang con gấu này chẳng có bối cảnh gì, chuyên làm một số trò ăn cắp ăn trộm thôi, có lẽ sẽ không to gan đến nỗi dám đối đầu với tập đoàn Thiên Ôn thế đâu, tôi đoán là vẫn còn kẻ đứng sau chỉ đạo nữa.”

“Vậy còn không mau đi điều tra đi.” Lãnh Mạn Nguyên sốt ruột túm lấy tóc, định kết thúc cuộc nói chuyện này.

“Đã bắt tay vào điều tra rồi, tôi cũng sẽ sang Úc để xem xem tình hình bên đó thế nào, đàm phán với phía cảnh sát về thủ tục vụ thuốc phiện kia. Hi vọng có thể giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất.”

Uông Minh Thiên nói rồi, gấp xấp tài liệu lại, chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút đã.” Lãnh Mạn Nguyên nghĩ một lúc, nói: “Tiền thế đặt cho tôi vé máy bay, tôi cũng muốn đi gặp vị đối thủ gan dạ đó xem sao.”

.....

Hôm nay là ngày đầu tiên vào đoàn làm phim, Nhã Lan đặc biệt dậy từ sáng sớm, hôm nay không có quá nhiều việc, chỉ là đi thử đồ, gặp mặt các nhân viên làm việc trong đoàn làm phim, đạo diễn... thôi, còn việc khai máy vẫn phải đợi đến ngày mai.”

Xe nghiệp vụ đã đậu ở địa điểm đã hẹn trước rất đúng giờ, Nhã Lan ngồi lên xe, đem theo tâm trạng lo lắng không yên mà đi đến địa điểm của đoàn làm phim. Thời gian vẫn còn sớm, Nhã Lan đặc biệt đến sớm hơn, đây là thói quen của cô để tiện cho việc làm quen với môi trường trước khi làm việc.

Không ngờ rằng còn có người còn đến sớm hơn cả cô, anh ta ngồi ở một vị trí trước cửa sổ trong phòng hóa trang, chỉnh ghế cao đến vị trí cao nhất để ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Chào buổi sáng.” Cô lễ phép chào hỏi, người đó quay mặt lại, hiện ra gương mặt quen thuộc.

“RainbowKing!”

“Chào cô, gọi tôi là Ân Hạo là được.” RainbowKing cười cười với cô, để lộ ra hàm răng trắng tinh.

“Trước đây chúng ta từng gặp nhau rồi đúng không?” Cô luôn liên tưởng người đàn ông đưa cô đi leo núi với anh ta.

“Đương nhiên rồi.” Anh ta nhún nhún vai, “Gặp rất nhiều lần rồi, lần đầu tiên là ở trên núi.”

“Đúng là anh thật! Sao anh lại...”

“Sao tôi lại chẳng đưa ai đi theo mà cứ thế đi leo núi, đúng không? Tôi thích đi ra ngoài đi đi lại lại một mình.”

Câu hỏi cô định hỏi lại bị Ân Hạo nói ra mất, mặt cô tự nhiên đỏ cả lên. Cô không ngờ một ngôi sao nổi tiếng thế giới lại là người giản dị dễ gần đến vậy. Chẳng phải bên ngoài toàn nói anh ta rất kén chọn, yêu cầu làm việc cực kì cao sao?

“Chào mừng cô gia nhập đoàn làm phim” Anh ta giờ bàn tay thon dài trắng nõn ra bắt tay với cô.

Cô vốn định nói tiếng cảm ơn nhưng những nhân viên làm việc khác đã đến rồi.

“RainbowKing, chào buổi sáng.” Thợ trang điểm riêng của anh ta đứng bên cạnh, lấy đồ trang điểm trong hộp đựng đồ trang điểm ra, đặt từng món đồ lên trên bàn, trên bàn vốn trang trống không lập tức chật cứng đồ.

Nhã Lan quay đầu ra nhìn chiếc bàn khác bên ngoài đại sảnh, bên trên cũng để đầy đồ trang điểm.

“Thợ trang điểm của cô Quắc đã đến chưa?” Ân Hạo nhìn cô một cái, hỏi người phụ trách đi đến từ phía sau.

“Đến ngay đây rồi. Cô Quắc, mời cô sang bên này.” Nhã Lan nghe lời, đi theo người phụ trách đi sang một nơi khác, ở đó cũng là một phòng trang điểm riêng, chỉ xếp hai vị trí. “RainbowKing đặc biệt dặn dò, phải sắp xếp phòng trang điểm khác cho cô và cô Nghe, sau này cô sẽ trang điểm ở đây.” Người phụ trách nói một cách máy móc xong rồi đi ra ngoài.

“Yo, Lý Tiểu Thực, cô ta và cô Nghe cùng một phòng trang điểm kìa.” Ngoài cửa có một nhân viên làm việc hỏi nhỏ.

“Đương nhiên rồi, đây là do cấp trên sắp xếp.” Người được gọi là Lý Tiểu Thực đó giọng nói cứng nhắc nhắc, vẫn là giọng điệu máy móc đó.

“Cô ta cũng xứng sao, cô Nghe người ta là ngôi sao trong giới khiêu vũ đấy, bạn gái của Lãnh Mạn Nguyên đó.”

“Người ta còn là vợ của Lãnh Mạn Nguyên kìa.” Một người khác chen lời vào.

“Lần này chắc lại có kịch hay để xem rồi, bạn gái và vợ cùng đóng phim chung, ngành giải trí lại có chủ đề mới để lên báo rồi.”

“Không phải sắp ly hôn rồi sao?” Lại có giọng nói chen vào, “Chắc chắn là Nghe Tiên Như sẽ chiếm ưu thế, nói gì thì người ta cũng từng học nhảy mà. Cho dù xét về phương diện nào thì đều xứng với Lãnh Mạn Nguyên nhất, không hiểu nổi sao lại để cô ấy là nữ phụ, đề Quắc Nhã Lan làm nữ chính chứ?”

“Đây là do lãnh đạo sắp xếp, đừng nói nhiều thế nữa! Mau đi làm việc đi.” Người tên Lý Tiểu Thực đó quả mắng người nói câu đó một câu, sau đó tất cả đều chìm vào im lặng.

“Cô Nghe đến rồi.” Có người đang hô lên, cả đoàn làm phim nhón nháo lên một lúc.

“Cô Nghe à, tôi là thợ trang điểm riêng của cô.” Giọng một người phụ nữ vang lên, Nghe Tiên Như chỉ “ừm” qua loa một cái, rồi đẩy cửa đi vào, sau khi thấy Nhã Lan liền ngăn người ra một lúc rồi lại đi ra.

“Người phụ trách đang ở đâu? Bên trong có người không liên can mà cũng không cần đuổi ra ngoài sao?” Nghê Tiên Như xem Quắc Nhã Lan là người không liên can sao, có lẽ cô ta vẫn chưa biết giờ họ đã là quan hệ đồng nghiệp rồi chẳng.

Cửa một lần nữa bị mở ra, người tên Lý Tiểu Thục thò đầu vào, nhìn Quắc Nhã Lan đang ngồi cạnh bàn trang điểm, rồi lại đóng cửa vào. “Chị Nghê à, cô ấy là người mới đến-cô Quắc Nhã Lan, là nữ chính trong bộ phim này.”

“Vậy sao?” Trong giọng nói của Nghê Tiên Như không rõ là vui hay gì nữa, một lúc lâu sau cô ta mới lại đẩy cửa ra đi vào.

“Chị Nghê à, chị ngồi đây đi.” Thợ trang điểm nịnh nọt để cô ta ngồi vào vị trí bên cạnh Nhã Lan, “Để tôi trang điểm thử cho cô.”

Nghê Tiên Như miễn cưỡng cười cười đánh mắt nhìn sang Nhã Lan. “Không ngờ cô có thể vào được đoàn làm phim, chúc mừng nhé.”

Nhã Lan gật đầu, mỉm cười lễ độ đáp: “Cảm ơn.”

Nghê Tiên Như không nói gì nữa, sắc mặt cô ta rất khó coi, trên mặt hiện rõ vẻ tức giận, cơ thể cứng ngắc ra ngồi trên ghế trang điểm, hai bàn tay đang đặt ở chỗ người khác không thấy được mà nắm thành nắm đấm.

“Chị Nghê à, chị yên tâm, em nhất định sẽ trang điểm đẹp nhất cho chị.” Thợ trang điểm tiếp tục nịnh nọt Nghê Tiên Như, dường như muốn làm cô ta vui vẻ trở lại.

Nhã Lan đứng dậy, định đi hỏi xem tại sao thợ trang điểm của cô vẫn chưa đến.

“Cô đợi một chút đi, cô và cô Nghê chung một thợ trang điểm. Đứng rồi, đây là kịch bản đạo diễn bảo tôi đưa cho cô, cô có thể tranh thủ thời gian này để đọc kĩ kịch bản trước đi.”

Lý Tiểu Thục đưa kịch bản cho cô, rồi quay người rời đi, Nhã Lan cúi đầu đọc, bên trên viết “Yêu em mà không hỏi hận”.

Lúc quay người lại, đứng ngoài cửa cũng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của thợ trang điểm và Nghê Tiên Như.

“Chị Nghê à, chị xinh đẹp như vậy, có khí chất như vậy, đáng lẽ phải là nữ chính mới đúng, thật là, em cũng bất bình thay chị đấy.”

“Đoàn làm phim sắp xếp như vậy rồi, đạo diễn nhìn trúng cô ấy, cũng chẳng còn cách nào nữa.”

Nghê Tiên Như xem ra cũng rất độ lượng đấy chứ, Nhã Lan không thể không nhìn cô ta bằng con mắt khác.

“Chắc chắn là lại dùng quy tắc ngầm rồi, đạo diễn này của chúng ta, ai mà không biết ông ấy là một tên quỷ háo sắc có tiếng rồi chứ, thích nhất chính là phụ nữ đã có chồng mà lăng lợ quyến rũ như cô ta đấy.”

Nghê Tiên Như cười khế, lộ rõ vẻ vô cùng vui vẻ, là vì thợ trang điểm kia bôi nhọ cô sao? Ấn tượng vừa có chiều hướng tốt lên của Nhã Lan với cô ta lập tức quay về điểm xuất phát.

“Vậy chẳng phải là hỏi cho đám Paparazzi rồi sao? Lại có thể chụp được tin lá cải mà người ta yêu thích rồi.”

“Ồ, phải rồi, em có một người bạn là phóng viên về ngành giải trí, đợi lát nữa em sẽ gọi điện cho cô ấy, kêu cô ấy theo dõi chặt chẽ người phụ nữ này, chắc chắn sẽ có phát hiện lớn thôi.”

Lúc này Nhã Lan mới phát hiện ra chỗ cao siêu của Nghê Tiên Như, cô ta từng bước một chỉ dẫn người thợ trang điểm kia để nhắm vào cô, nhưng lại không tự mình nói ra một câu nào gây bất lợi cho cô cả.

Quả nhiên là cao thủ mà!

Nhã Lan tuy tức giận với hành động của người thợ trang điểm kia, nhưng nghĩ lại thì cô cũng chẳng làm chuyện gì bất chính cả nên cũng chẳng thấy sao cả. Mở hé cửa ra thấy Nghê Tiên Như cũng trang điểm sắp xong rồi. Cô đẩy cửa đi vào, cố gắng hỏi một cách lễ độ: “Cô à? Lúc nào mới đến lượt tôi đây?”

“Cô? Cô nói gì vậy, xem tôi là gì chứ.” Sau khi thấy Nhã Lan, sắc mặt cô ta liền dài thườn thượt ra, cả người Nhã Lan lập tức bị ánh mắt xem thường của cô ta bao phủ lấy. “Văn minh chút đi, tôi không phải là cô người đời trang điểm như cô, không cần gọi tôi là cô nọ cô kia đâu, sau này gọi tôi là chị Văn Văn, rõ chưa!”

Nhã Lan rất không thích cách mà cô ta nói chuyện với cô như vậy, giọng điệu cũng không khỏi trầm xuống, trở nên lạnh lùng hơn. “Được, chị Văn Văn, vậy khi nào thì đến lượt tôi?”

“Còn sớm mà.” Người thợ trang điểm liếc nhìn cuốn kịch bản trong tay cô, tiếp tục nói: “Cô sang phòng nghỉ ngơi bên cạnh đọc kịch bản đi, khi nào hóa trang xong tôi sẽ sang gọi cô.”

Cũng được, Nhã Lan đi ra ngoài, ngồi trong phòng nghỉ ngơi bên cạnh chăm chú đọc kịch bản.

Bộ phim này thật cảm động lòng người, phim kể về nữ chính mồ côi Diệp Tiểu Như, vào ngày tốt nghiệp đại học, người cô ở viện phúc lợi gửi một bức thư của bố mẹ cô ấy cho cô ấy. Bức thư ấy là do chính tay mẹ cô ấy viết lúc bỏ rơi cô ấy.

Hóa ra là do năm đó bố cô ấy bị thương nặng, mà mẹ cô lại bị bệnh lao, trong nhà đã nghèo đến nỗi không thể đảm bảo nổi lấy cuộc sống bình thường nữa. Vì muốn để Diệp Tiểu Như có tiếp tục sống tốt hơn nên chẳng còn cách nào nữa mà phải gửi cô đến viện phúc lợi.

Đoạn cuối cùng trong đó viết là: Cục cưng của mẹ, Nhu Nhi, không có con, lòng mẹ ngày nào cũng đau như bị dao cứa. Mong con tha thứ cho người mẹ vô tàm nhẫn này, hiện thực ép mẹ chẳng còn đường nào để đi nữa. Nhưng mẹ hứa với con, chỉ cần mẹ và bố con có một người có thể sống tiếp, thì sẽ đến tìm con, đợi chúng ta nhé, bảo bố!

“Sau đó có một cặp vợ chồng từng đến tìm con, chính là năm con lên ba, vừa hay con lại được một gia đình nhận nuôi, chúng ta không liên lạc được với gia đình đó, cũng chẳng cách nào tìm được con. Sau đó con bị bệnh nặng, gia đình đó vì không có khả năng đi chữa trị cho con nên lại gửi con về đây, lúc bọn ta liên lạc với bố mẹ con thì họ đã chuyển nhà sang Mỹ rồi, cũng không liên lạc được. Hy vọng gia đình con có duyên phận, có thể gặp lại nhau.” Người mẹ ở viện phúc lợi cầm một con thỏ ngọc nhỏ tặng cho Diệp Tiểu Như, đó là vật duy nhất mà mẹ cô ấy để lại cho cô ấy. Cảm động vì những lời mà mẹ cô ấy để lại cho cô ấy nên Diệp Tiểu Như quyết định phải đi tìm bố mẹ ruột của mình.

Cô ấy vừa làm việc ở một công ty ngoại thương, vừa nghĩ đủ mọi cách để tìm bố mẹ của mình. Cô ấy đăng ảnh của mình lúc nhỏ và cả ảnh bây giờ của cô ấy lên mạng, kể lại những chuyện đã xảy ra, hy vọng có thể có tin tốt từ bố mẹ cô.

Cuối cùng có một hôm, cô ấy nhận được một cuộc điện thoại, có người nói với cô ấy là người đó biết tung tích của bố mẹ cô ấy, rồi hẹn cô ấy ra gặp mặt nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Trò cười

Diệp Tiểu Như đơn thuần cũng chẳng nghĩ gì liên đồng ý gặp mặt người đó, ai biết đâu người đó lại là một kẻ buồn người, anh ta thấy ảnh trên mạng của cô ấy nên nổi lên ý định xằng bậy. Anh ta lừa Diệp Tiểu Như đến một nơi hoang vu hẻo lánh, định sau khi cưỡng hiếp xong sẽ đem cô đi bán.

Diệp Tiểu Như biết được âm mưu của anh ta, định trốn khỏi bàn tay quỷ dữ của anh ta nhưng lại bị kẻ đó tát cho liên tiếp mấy bạt tay, đánh đến nỗi choáng váng đầu óc, không còn sức để kháng cự lại nữa. Cô ấy hét lên kêu cứu, trong lúc cận kề với tuyệt vọng, lại thu hút được một người đi đường đến cứu cô ra.

Người đi đường đó là nam chính Tinh Phuong, một tiến sĩ ngành y vừa trở về từ Mỹ, anh ta trẻ tuổi, có triển vọng, tướng mạo trẻ đẹp lịch sự, có bối cảnh gia đình rất tốt. Anh ta đưa Diệp Tiểu Như đang hôn mê về khách sạn của mình, băng bó vết thương cho cô ấy.

Chuyện bắt đầu từ đây, Diệp Tiểu Như và Tinh Phuong làm quen với nhau, ngay lần đầu tiên gặp cô ấy, Tinh Phuong đã phải lòng cô ấy rồi, anh ta luôn tìm cơ hội để được gặp cô ấy, đương nhiên cũng vì cảm động với câu chuyện của cô ấy, nên anh ta chủ động ngỏ lời muốn giúp cô ấy tìm bố mẹ. Cùng với quan hệ qua lại ngày càng sâu sắc ấy của hai người, Diệp Tiểu Như cũng có cảm tình với anh chàng Tinh Phuong học rộng tài cao, thân thiện với mọi người, vẻ ngoài đẹp trai này.

Tinh Phuong xuất phát từ lòng tốt nên che giấu xuất thân của mình.

Khương Uy Thiên, bạn gái được công nhận của Tinh Phuong từ Mỹ tìm về, cô ta biết được sự tồn tại của Diệp Tiểu Như nên đã nghĩ mọi cách để đuổi cô ấy đi, thậm chí không tiếc tiền để muốn mạng của cô ấy. Nguy cơ hết lần này đến lần khác được hóa giải, mâu thuẫn cũng dần dần được xoa dịu, Diệp Tiểu Như và Tinh Phuong cùng nhau trải qua bao bão táp, xây dựng được tình cảm vững chắc, Khương Uy Thiên chuyển đến chỗ bố mẹ của Tinh Phuong, muốn cũng nhau ngăn cản bọn họ yêu nhau, dùng bao nhiêu thủ đoạn nhưng cũng chẳng thể chia cách được hai người họ.

Khương Uy Thiên tùy hứng, cuối cùng đi nói với bố mẹ cô ta, muốn thông qua việc gây áp lực lên xí nghiệp nhà họ Tinh để có được Tinh Phuong. Tinh Phuong nghiêm khắc khiển trách hành động của Khương Uy Thiên, Khương Uy Thiên lấy cái chết ra để ép anh ta, cô ta đã uống cả một lọ thuốc ngủ. Vợ chồng nhà họ Khương biết tin liền về nước luôn, hỏi tội Tinh Phuong, đồng thời tiến hành nghiêm khắc trừng phạt Diệp Tiểu Như.

Bà Khương vì muốn con gái có thể có được hạnh phúc nên đã gây áp lực cho Tiểu Như, thậm chí đòi cướp đi công việc của cô ấy, hai người họ xảy ra mâu thuẫn càng sâu sắc hơn. Nhưng trong một lần tình cờ, bà ấy biết được Diệp Tiểu Như chính là cô con gái thất lạc bao lâu nay của họ.

Câu chuyện rất dài, kết thúc cũng rất viên mãn, Diệp Tiểu Như thành công trở về nhà họ Khương, Tinh Phuong cũng thuận lợi cưới được cô ấy, Khương Uy Thiên nhận ra được chỗ thiếu sót của mình nên lại quay về Mỹ.

Tốc độ đọc sách của Nhã Lan từ trước đến nay vẫn rất nhanh, nhưng vẫn phải tốn hai tiếng đồng hồ mới đọc hết được kịch bản. Câu chuyện trong đó thật sự là rất cảm động lòng người, tình tiết quá là lôi cuốn, sau khi quay thành phim nhất định sẽ là một bộ phim hay lấy được nước mắt của người xem. Lau lau khôe mắt hơi ươn ướt nước mắt của mình, Nhã Lan mới từ từ quay lại từ trong kịch bản.

Lâu thế rồi chẳng lẽ Nghê Tiên Như vẫn chưa hóa trang xong sao? Nhã Lan nhìn điện thoại, cũng gần 12 giờ rồi, sao thợ trang điểm vẫn chưa đến gọi cô chứ?

“Mấy người làm việc kiểu gì vậy, mau đi tìm người ra đây cho tôi!” Bên ngoài, có người đang nổi cáu. Nhã Lan đẩy cửa đi ra, đúng lúc đứng giữa đám người đó, đạo diễn đang nổi giận đùng đùng ngồi đối diện đó. Thấy cô đi ra ngoài, Lý Tiểu Thục liền chạy lên mấy bước, kéo cánh tay cô, oán trách: “Tôi nói này cô Quắc, rốt cuộc là cô bị sao vậy, mọi người bận đến tối mặt tối mũi, cô lại trốn không thấy tăm hơi đâu, cô xem, đều đang đợi cô đây.”

Nhã Lan nhìn các diễn viên ở hiện trường đều đã trang điểm xong, cũng tạo hình xong hết rồi, còn đang làm sửa một vài chỗ dưới dự chi đạo của đạo diễn rồi, chỉ có cô vẫn mặc nguyên bộ đồ lúc đến, vẫn để mặt mộc.

“Nhưng mà không phải chị Văn Văn nói trang điểm xong cho cô Nghê rồi...”

“Gi mà cô với tôi chứ, cô vừa quay người đi đã không thấy tăm hơi đâu, tôi tìm cả một lượt quanh tổ phim cũng không tìm thấy cô, hại tôi bị đạo diễn mắng cho một trận, cô còn nói một cách không biết xấu hổ thế sao.” Thợ trang điểm rõ ràng là không cho cô cơ hội để nói mà, vừa chuyển đề tài cái liền đổ mọi lỗi sai lên người cô.

“Là chị kêu tôi sang phòng nghỉ ngơi đợi còn gì.” Nhã Lan cố giải thích, lần đầu tiên bị người khác hiểu sai là cô đang ăn bơ làm biếng, trong lòng cô rất khó chịu.

“Cô có nhầm không vậy, tôi đâu có nói gì đâu, lúc cô đứng ở đó tôi còn đang bận trang điểm cho cô Nghê, tôi chỉ bảo cô đợi một lát thôi.” Người phụ trách hóa trang đó quay mặt sang phía đạo diễn, “Cô ta thật là thích làm bộ làm tịch mà, chẳng phải vẫn chưa nổi tiếng sao, tôi kêu cô ta đợi một lúc mà cô ta liền tức giận bỏ đi mất rồi, còn nói cái gì mà cô ta là nữ chính, phải trang điểm cho cô ta trước, không làm thì sẽ đẹp luôn.” Người thợ trang điểm tự dưng dựng chuyện, khiến Nhã Lan vừa tức giận vừa sốt ruột, lồng ngực lên xuống dữ dội, nhưng lại chẳng nói được câu nào.

Cô có thể nói gì đây, rõ ràng là tất cả mọi người đều đã tin lời người thợ trang điểm kia rồi, tất cả ánh mắt phẫn nộ và bất mãn đều đổ dồn về phía cô.

“Đã đến đoàn làm phim thì phải tuân theo sự sắp xếp chứ, cô nhìn cô xem, vừa làm ầm lên cái đã làm lỡ hết lịch trình hôm nay rồi, có vui không?” Đạo diễn là một người trung tuổi tính khí nóng nảy, ông ta bắt đầu nghiêm khắc phê bình cô.

“Đạo diễn, tôi thực sự không có...”

“Được rồi! Mọi người đều đi ăn cơm cả đi, đợi lát nữa tiếp tục công việc, cô, cả cô nữa, mau đi trang điểm cho cô ấy đi.” Người trợ lý hóa trang và một cô gái khác bị giữ ở lại, chịu trách nhiệm tạo hình và trang điểm cho cô. Vì một biến cố còn con này mà họ không được đi ăn đúng giờ, mọi bức tức của hai người họ đều xả hết lên người cô.

“Tôi nói này cô Quắc, cô không có chuyện gì thì đừng có chạy lung tung, cô Nghê người ta trang điểm xong liền đi làm tạo hình, còn cô thì sao, nhìn xem, còn chẳng cả biết thay đồ. Thay quần áo trước đi đã!” Cô gái phụ trách tạo hình tâm trạng vô cùng tồi tệ, vứt cho cô một bộ đồ diễn, nghiêm mặt đứng ở đó, hai tay khoắc trước ngực.

“Tôi xin lỗi.” Cô biết giải thích tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, người chơi đùa cô cũng chẳng phải trợ lý tạo hình nên cô mang khuôn mặt cô cùng áy náy mà xin lỗi cô ấy.

“Tôi nói này, cô cũng góm mặt thật, trang điểm thôi mà cũng muốn đợi tôi đến mời, xong rồi còn muốn vu oan cho tôi, làm chuyện gì cũng đừng quá đáng quá.” Trợ lý trang điểm Văn Văn dùng sức thoa phấn lên mặt cô, còn không quên cảnh cáo cô nữa.

Người đang làm, trời đang nhìn, mọi việc đều tự có đạo lý công bằng thôi. Nhã Lan quyết định không đôi co với loại người này tiếp nữa, sau này chỉ cần chú ý hơn là được. Cô ngậm chặt miệng, chẳng thêm phản bác lại lời nào của cô ta nữa.

Rất nhanh, tạo hình mới đã xong, Diệp Tiểu Như nhìn mình trong gương, trang điểm điểm dứa lờ lợt thế này căn bản không hợp với nhân vật trong phim.

“Chị Văn Văn, vậy hình như không hợp lắm.” Cô chỉ vào lớp hóa trang trên mặt mình.

“Là cô nói mới tính hay đạo diễn nói mới tính, chính đạo diễn nói như vậy đấy, tôi cũng làm theo vậy thôi, không hài lòng với kỹ thuật trang điểm của tôi thì mời người khác đi.” Văn Văn vừa mở mồm đã chửi ầm lên. Nhã Lan cũng kịp thời ngậm miệng lại, nếu đã sắp xếp như vậy rồi thì cô còn có thể nói được gì nữa đây.

“Có hơi lờ lợt, hình như không phải đạo diễn...” Trợ lý tạo hình nhìn cô trong gương, vốn định phát biểu ý kiến nhưng lại bị Văn Văn kéo một cái nên liền biết điều mà ngậm miệng lại.

“Được rồi, chúng ta đi ăn thôi.” Hai người họ làm xong chuyện của mình liền vội vàng vàng rời đi.

“Cô trang điểm kiểu gì thế này, định đi làm bạch cốt tinh hả?” Thợ tạo hình bắt bẻ ngoe nguẩy mộng đi đến, lớp trang điểm trung tính không nhìn ra được giới tính. Anh ta đang tay ra một cách khoa trương, nhìn mọi người.

Theo sau là Ân Hạo cả nửa ngày nay không thấy đâu, sau khi nhìn lớp trang điểm của cô, anh ta cũng chau mày lại.

“Là ai trang điểm đây?” Thợ tạo hình giận dữ bùng bùng, hỏi.

“Dạ, là trợ lý Tiểu Văn ạ.” Lý Tiểu Thực lập tức đi đến, nom nớp lo sợ đứng trước mặt thợ tạo hình, báo cáo.

“Là ai bảo cô ta trang điểm thế này hả, đi tìm cô ta đến đây cho tôi, chẳng có tí chuyên nghiệp nào cả, nên đuổi loại người này đi mới phải!”

Văn Văn mặt như đưa đám chạy đến, cô ta hiển nhiên đã biết chuyện thợ tạo hình đòi đuổi việc cô ta nên sắc mặt cô ta khó coi không chịu được.

“Angle, đây là cô ta tự mình yêu cầu đấy chứ, chẳng liên quan gì đến tôi cả.” Diễn lại trò cũ, lại đem sai lầm đẩy lên người cô.

Nhã Lan không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Văn Văn, cô còn từng nhắc nhở cô ta nữa mà.

“Nếu cô ấy đòi trang điểm thành như vậy mà cô cũng trang điểm cho sao? Rốt cuộc là cô ấy chuyên nghiệp hay cô chuyên nghiệp hả?” Angle to tiếng nắc nứn Văn Văn, khiến cả căn phòng hóa trang đều rung cả lên. “Nếu đã không có trình độ chuyên nghiệp thì cút!”

“Chuyện này, cô ta không trang điểm thế này thì nhất định không chịu trang điểm, tôi còn cách đây chứ.” Văn Văn đã lặng lẽ bước đến bên cạnh cô, kéo tay áo cô, thấp giọng nói: “Xin cô đấy.”

Nhã Lan biết ý của cô tam là muốn cô nhận những lời nói bịa đặt này. Cô phải nhận sao? Văn Văn rõ ràng là định trêu ghẹo cô, ai ngờ đâu lại thành tự mình trêu ghẹo mình. Cô nên cảm thấy vui mừng mới phải.

“Cô Quắc à, cô nói giúp tôi câu đi. Trong nhà tôi còn phải nuôi em trai, em gái nữa, mẹ tôi lại đang bệnh, tôi không thể để mất công việc này được.” Văn Văn bắt đầu khóc nức nở, cô ta vừa tiếp tục kéo kéo áo của Nhã Lan để ra hiệu ngầm, vừa khóc suốt muốn giành được sự đồng cảm từ mọi người.

“Phải đó, điều kiện gia đình nhà Văn Văn không tốt, cô ấy từ trước đến nay luôn chăm chỉ làm việc, thôi bỏ qua cho cô ấy một lần đi. Với lại nhân vật yêu cầu làm như vậy, cô ấy cũng đâu còn cách nào đâu.”

Một cô gái cùng trong tổ hóa trang ra mặt xin tha thứ, Nhã Lan nhận ra càng nhiều ánh mắt không thân thiện gì đang đổ dồn lên người cô.

“Cô Quắc là một người rất dễ chung sống hòa hợp, sao có thể có yêu cầu như thế được chứ, cô Văn Văn, hi vọng cô có thể nói rõ hơn.” Ân Hạo vẫn luôn trầm lặng ít nói bỗng nói chen vào khiến mọi người lập tức yên lặng hết.

“Nhưng thật sự không phải tự tôi muốn...”

“Là tôi.” Lòng cảm thông của Nhã Lan đã chiến thắng ý định muốn trả miếng của cô, cô quyết định đứng ra nhận cái sai về mình, hi vọng Văn Văn có thể biết sai mà sửa, đừng tiếp tục như vậy nữa mới phải.

“Cô?” Ân Hạo rõ ràng là không tin, đôi mắt một mí đẹp đẽ của anh ta nhìn chăm chăm lên mặt cô, mang theo sự nghi ngờ, muốn nhìn ra gì đó từ khuôn mặt của cô.

“Phải đó.” Lúc nói dối, mặt cô luôn đỏ lên, lần này, lại đỏ phừng phừng lên như thế.

“Nếu cô ấy đã nhận rồi, vậy Angle?” Lý Tiểu Thực lập tức đứng ra làm người hòa giải.

“Được rồi, nể mặt cô, chuyện lần này tôi không truy cứu nữa, sau này quản lý cho tốt những diễn viên với nhân viên cho tôi, đừng có để xảy ra sai sót gì nữa cho tôi.” Angle uốn éo người rồi quay người rồi đi, rồi lại dừng lại trước mặt Ân Hạo. “Lâu lắm rồi không đến chỗ tôi đấy, hôm nào rảnh vậy.”

“Gần đây.” Ân Hạo nở một nụ cười ngọt ngào với anh ta. Angle là bạn gái anh ta sao? Nhã Lan đoán.

“Chính là thích nụ cười còn dễ thương hơn cả con gái này của anh đấy.” Angle chẳng thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, vuốt lên mặt anh ta một cái. Thực ra, Nhã Lan cảm thấy nụ cười của cô ta cũng rất dễ thương mà, chỉ là không hiểu tại sao một người con gái xinh đẹp như vậy lại trang điểm thành một người trung tính nữa.

“Ồ, đúng rồi.” Angle như nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn nhìn cô, nói: “Tôi từng xem ảnh của cô ấy, trông cũng rất thuần khiết đấy, cứ tạo hình theo dáng vẻ ban đầu đi, không cần trang điểm nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Tôi quyết định rồi

Nói rồi, liền rời khỏi phòng hóa trang.

Lớp trang điểm của cô rất nhanh đã được tẩy hết đi, chỉ khoác lên một bộ tóc đen, rồi kết hợp thêm một chiếc váy đơn giản nữa, giống như cô ngày

thường vậy, Nhã Lan cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi.

Vì chuyện trang điểm và tạo hình nên đã làm lỡ mất không ít thời gian, vì vậy tối hôm đó tan làm rất muộn, lúc đạo diễn hô giải tán thì cũng đã gần 11 giờ rồi.

Nhã Lan thu dọn đồ xong, chuẩn bị đi về thì Nghê Tiên Như bảo cô ta không đi xe đến nên đòi người phụ trách mất chiếc xe đó của cô rồi, cô chỉ đành tự mình về thôi. Mong là giờ này bên ngoài vẫn còn xe để về.

Cô còn chưa kịp chạy đến thì chiếc xe cuối cùng của đoàn phim đã rời đi rồi, tài xế đang vội về nhà, cũng mặc kệ cô ở đằng sau liên tục vẫy tay đuổi theo xe.

Giờ phải làm sao đây. Lúc cô ra ngoài cũng vội nên không mang theo tiền, giờ thì phiền phức rồi. Càng phiền lòng hơn đó là cả ngày nay cô chưa ăn gì, vì muốn cố gắng hết sức để bù lại thời gian đã lãng phí trước đó, không muốn để mọi người phảo tan làm quá muộn, cô đã tận dụng hết từng giây từng phút rồi.

Giờ bụng đói đến nổi tóp cả lại, dạ dày như bắt đầu biểu tình mà đau thắt cả lại, xoa xoa dạ dày, đau đến nổi ngồi xỏm xuống dưới đất.

Phía sau vang lên tiếng còi xe, cô chặn mất đường rồi sao? Chiếc xe Hummer phiên bản giới hạn sang trọng chậm chậm lái đến từ phía sau, nhờ ánh đèn xe đang sáng kia, cô nhìn thấy gương mặt đang hát lên của Ân Hạo.

“Lên xe đi.” Ân Hạo gọi.

Còn có thể có sự lựa chọn nào khác sao? Nhìn con đường dần yên ắng lại, Nhã Lan cuối cùng quyết định đi vào xe anh ta.

“Đau dạ dày à? Chỗ tôi có thuốc đây.” Anh ta đưa cho qua mấy viên thuốc, Nhã Lan ngạc nhiên phát hiện ra rằng đó lại là nhãn hiệu thuốc cô hay uống.

“Cảm ơn.” Cô ngồi ngừng cảm ơn, thấy khó hiểu không biết tại sao anh ta lại chuẩn bị thuốc như này, lẽ nào anh ta cũng bị đau dạ dày.

“Uống thuốc rồi nằm nghỉ lát đi.” Sau người rung lên một cái rồi chiếc ghế bị ngã ra một chút, cô nằm nửa vùi trên chiếc ghế, người cũng dễ chịu hơn nhiều. “Đợi lát nữa rồi ăn cái này đi.” Ân Hạo đưa cô một gói bánh mì, rồi khởi động xe.

“Sống ở đâu?” Ân Hạo hỏi rõ địa chỉ nhà của Nhã Lan rồi quay xe lái về hướng đó.

Nhã Lan vốn định nói thêm gì nữa nhưng nhìn đôi mắt anh ta nhìn chăm chăm về phía trước, lái xe vô cùng nghiêm túc nên cô đành ngậm miệng lại, nhắm mắt thư giãn một lát.

Sau một giấc ngủ dài, Nhã Lan cảm thấy cả người đã khỏe hơn rất nhiều, cô vừa quay người lại thì cả người đã trượt xuống, dựa vào vai của một người đàn ông.

“Ồ, tôi ngủ quên mất.” Bị trượt xuống như thế nên cô bị giật mình tỉnh giấc, trông thấy Ân Hạo không nói lời nào. “Đến nơi chưa?” Cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy con hẻm nhỏ với ánh đèn tối om dẫn đến cửa nhà cô.

Gật gật đầu, Ân Hạo thu tầm mắt lại, bàn tay tao nhã để lên vô-lăng, mái tóc rối đầy cá tính.

Anh ta không đeo kính râm, đôi mắt một mí vô cùng bắt mắt, cứ như lúc nào cũng có thể phát ra tia sáng mập mờ vậy.

“Cảm ơn anh.” Nhã Lan vô cùng cảm kích về việc anh ta đã ra tay tương trợ rồi cô cúi đầu ra khỏi xe.

“Cái này, cầm đi đi.” Ân Hạo đưa gói bánh mì kia ra, lộ ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ, đôi mắt một mí cũng theo đó mà híp thành một đường cong đẹp mắt. “Ăn đi, rồi ngủ một giấc thật ngon, nếu sau này có người bắt nạt cô nhất định phải nói cho tôi đấy.”

Một đợt tiếng xe rẽ vội vang nhưc tai vang lên, Nhã Lan vẫn ngỡ ngàng đứng ở đó, xe của Ân Hạo đã phi nhanh ra khỏi đây rồi. Sao anh ta lại tốt với mình thế?

.....

Những cảnh diễn chủ yếu là của cô, bởi vì nảy sinh sự đồng cảm với Diệp Tiểu Như, lại thêm cả việc không hề có yêu cầu kỹ thuật đặc biệt nào nữa nên Nhã Lan diễn cũng khá là thuận lợi. Đến cả đạo diễn nghiêm khắc thế cũng phải gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cảnh quay hai ngày hôm nay quay vô cùng thuận lợi, cô cũng cảm thấy vui mừng vì khởi đầu thuận lợi của mình.

Ngày mai là sẽ có cảnh quay với Ân Hạo rồi, cũng sắp gặp mặt với Khương Uy Thiên mà Nghê Tiên Như đóng rồi, ban ngày cô đóng phim xong, buổi tối vẫn sẽ về nhà, nghiền ngẫm kỹ nội dung phải diễn của ngày hôm sau để đảm bảo không làm mất thời gian của mọi người.

Buổi tối, xe nghiệp vụ của cô vẫn dừng ở ngã tư như mọi ngày, vì công việc đã hoàn thành nên lòng Nhã Lan cũng được thả lỏng, thở dài một hơi. Ngày nào cũng ra khỏi nhà từ rất sớm, rất muộn mới về, cô nhận ra rằng hóa ra làm một ngôi sao rất mệt.

Chỗ ngã tư có một người đàn ông, anh ta đứng dưới đèn đường, nhìn điện thoại, lặng lẽ đứng ở đó, nghe thấy có tiếng xe dừng lại, mới ngẩng đầu lên. Đèn đường tối quá, cô không nhìn rõ gương mặt anh ta, nghĩ chắc là người ở gần đây tan làm xong nên ra ngoài đi lại thôi chẳng. Nhã Lan không quá để

ý mà cứ thế đi qua anh ta, đi về hướng căn phòng nhỏ của mình.

“Nhã Lan.” Người đó gọi cô lại, lại là Du Tư Phùng.

“Du Tư Phùng, sao lại là cậu, muộn thế này rồi mà vẫn chưa về nhà sao.” Nhã Lan ngẩn người ra, dừng lại trước mặt anh ta. Biết cậu ta có ý với cảm tình với mình nên khi đối mặt với cậu ta, cô thấy không còn tự nhiên như trước nữa.

“Tôi đang đợi cậu đấy.” Cậu ta đáp.

“Có chuyện gì sao?” Lê nào lại muốn đến tỏ tình với cô nữa sao?

“Cậu tham gia làng giải trí rồi sao?” Du Tư Phùng nắm chiếc điện thoại trong tay, bước đến gần hơn một bước, dựa lại gần hơn. Nhã Lan có thể cảm nhận được hơi thở của cậu ta, còn cả sự đa cảm lộ ra từ trong đôi mắt cậu ta nữa.

“Phải đấy.” Cô gật gật đầu.

“Cậu quyết định từ bỏ ước mơ của mình sao?” Cậu ta truy hỏi.

“Có lẽ thế chẳng.” Cô không muốn nói về chuyện này, cậu ta truy hỏi như thế khiến cô bỗng cảm thấy bức dọc trong lòng.

“Tôi còn tưởng rằng đó là do đám báo lá cải viết lung lung cơ, không ngờ lại là thật.” Cậu ta rất thất vọng, ngữ khí hạ thấp xuống, khóe miệng bành ra một cách không tự nhiên rồi lại thu lại, cơ mặt đang giật giật, cậu ta cố gắng không chế cảm xúc của mình, không để lộ ra quá nhiều tâm sự.

“Là thật.” Cô nhắc lại.

“Tôi còn tưởng có thể cùng cậu thể hiện tài năng trong giới thời trang cơ, còn đặc biệt tham gia rất nhiều cuộc tuyển chọn, những công ty mà cậu từng đến ứng tuyển, tôi đều đi rồi.” Cậu ta đánh mắt nhìn sang chỗ khác. “Vì muốn có thể vào chung một công ty với cậu, thậm chí tôi còn sử dụng đến các mối quan hệ trong gia đình nữa. Tôi biết có rất nhiều công ty chuẩn bị tuyển dụng cậu, liền vội vàng mong ngóng, chờ đợi xem cậu rốt cuộc sẽ đến công ty nào.”

“Không ngờ rằng đợi đến cuối cùng lại đợi được tin cậu tham gia làng giải trí. Nhã Lan, cậu từng nói cậu sẽ không làm bất kỳ chuyện gì ngoài việc thiết kế thời trang sao, cậu gặp khó khăn gì rồi sao? Là bọn họ ép cậu sao?” Cậu ta nắm chặt nắm đấm, Nhã Lan thậm chí còn tin rằng nếu cô thừa nhận có thành phần đang ép cô, thì cậu ta nhất định sẽ đi liều mạng với Lý Khắc Lan, cho dù bề ngoài trông cậu ra có vẻ nhã nhặn, trẻ đẹp và lịch sự.

“Không có, chẳng xảy ra chuyện gì cả, là tôi nổi lòng chuông vinh hư, muốn sớm ngày nổi tiếng thôi, vừa hay lại có người bằng lòng thu nhận tôi.” Cô nói ra những lời dối lòng này một cách khó khăn, hít một hơi thật dài rồi cố gắng hít thêm nhiều oxy hơn nữa.

Trong lòng cô buồn rười rượi, lại nhắc đến lí tưởng của cô cứ như bóc ra vết thương đã phủ đầy bụi bao lâu nay ra vậy. Giờ vết thương đó lại bị lộ ra một cách tàn khốc, phơi bày ra sự nhếch nhác tã tui của cô. Cô muốn dùng ngữ khí bình thường để làm nhẹ đi nỗi đau này, nhưng lại càng khoét cho nó đau đớn hơn.

“Cậu không phải người như vậy!” Du Tư Phùng không nể nang gì mà cứ thế bóc trần lớp nguy trang của cô ra. Cô nhận ra hóa ra anh cậu ta lại hiểu cô đến thế.

“Đây là chuyện của tôi, không cần cậu quản, muộn lắm rồi, tôi về đây.” Cô ngắt lời cậu ta một cách thô lỗ, chạy về phía nhà mình. Du Tư Phùng không đuổi theo, Nhã Lan không kiềm được mà thở phào nhẹ nhõm. Nằm trên chiếc giường bé tí mà cô chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Nếu đã quyết định rồi, thì cứ tiếp tục kiên trì đi, đường còn dài mà.

Cố gắng ép mình bò dậy, cô mở kịch bản ra, bắt đầu nghiên cứu một cách tỉ mỉ.

.....

“Chú ý ánh mắt của cô, ánh mắt, sợ hãi, mở to con ngươi ra.”

“Tình Phương đã cứu cô, biểu cảm của cô phải bắt kịp theo. Sắp bị cưỡng hiếp đến nơi rồi, lại có người xuất hiện vào lúc này đến cứu cô, thì ngữ khí của cô phải thế nào? Biểu cảm của cô phải thế nào, ánh mắt cô phải có độ mạnh yếu chứ.”

“Chú ý, biểu cảm!”

“.....”

Cảnh quay hôm nay chẳng thuận lợi chút nào cả, có lẽ là do có sự xuất hiện của Ân Hạo nên mới khiến cô căng thẳng đến vậy. Hai tiếng đồng hồ liền mà vẫn dừng lại ở cảnh quay đó, chẳng có tí tiến triển nào cả.

“Nhã Lan, đừng nôn nóng, cứ từ từ.” Ân Hạo có ý muốn tốt muốn an ủi cô, nhưng cuối cùng vẫn là NG.

“Nghỉ ngơi một lát đi.” Ân Hạo vẫy vẫy tay, báo với đạo diễn. Đạo diễn nghiêm mặt, rồi bỗng vẫy tay, “Nghỉ ngơi một lát đi, mười phút sau quay tiếp.”

Nhã Lan thất vọng đứng nguyên chỗ đó, cô cảm thấy thất vọng vì sự thua kém của mình. Xem ra, hôm nay lại phải làm mất thời gian của mọi người rồi.

“Uống ngụm nước đi.” Ân Hạo đưa cô một chai nước, Nhã Lan uống liên tiếp mấy ngụm nước to liền, nhưng vẫn không thể hào hứng lại được.

“Tôi không tìm được cảm giác.” Cô lắc lắc đầu, nói đúng sự thật. Trên người Ân Hạo luôn phảng phất một mùi hương khiến cô có cảm giác an toàn, cô đã dần dần tin nhiệm anh ta rồi.

“Đừng lo, thả lỏng một chút. Tôi tin cô.” Mắt anh ta nhìn chằm chằm vào mắt cô, tay vịn vào vai cô, tỏ ý bảo cô nhìn vào mình. “Cô phải tin tưởng chính mình, cô nhất định có thể làm được. Sau đó, nhắm mắt lại, tưởng tượng một chút, cô sắp bị người ta cưỡng hiếp, nhưng cô muốn giành trinh tiết của mình cho người cô yêu nhất, cô không được tuyệt vọng, cô phải đấu tranh...”

Nhã Lan nghe lời, nhắm mắt lại, trước mắt cô xuất hiện tên đàn độn trong núi đó, hẳn ta đang rộng cánh tay ra đi đến chỗ cô, còn cả người phụ nữ đó nữa, cô ta vung vẩy chiếc dây thừng trong tay, định trói cô lại.

Cô không muốn, cô không muốn sống cuộc sống như vậy, cô không muốn cả đời này phải sống cùng tên đàn độn đó.

“Bây giờ, người cô ngưỡng mộ trong lòng đến cứu cô rồi, cô thấy được niềm hy vọng, cô giờ tay về phía anh ta, cô thấy trong mắt anh ta hiện ra sự đau xót và tình yêu thương, còn cả sự căm phẫn với tên cường hiếp kia nữa, cô thấy an toàn rồi, cô rất cảm động...”

Đúng vậy, cô nghe thấy giọng của Lãnh Mạn Nguyên, anh ra sức giờ chân lên đạp hai kẻ đó ra, rồi ôm chặt cô vào lòng, cô an toàn rồi, yên tâm nhắm mắt lại...

“Ok, action.” Đạo diễn ra hiệu, tiếp tục quay lần nữa. Thuận theo tiếng hô “action” đó, Nhã Lan cũng đã nhập vai.

“Xin các người đó, đừng như vậy, tôi có thể đưa tiền cho các người.”

“Cô có bao nhiêu nghìn! Vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời đi, để tôi chơi cho đã, hầu hạ tốt cho tôi rồi tôi sẽ tìm một nhà chồng tốt một chút cho cô nhé.” Tên lưu manh đó quệt quệt miệng một cách bỉ ổi, rồi kéo lưng quần ra.

“Đừng, anh không được như vậy, các người sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc của pháp luật.” Nhã Lan lùi ra đằng sau, cô thật sự đang sợ hãi, cả người không kìm được mà run lên, cô khóc rồi, không ai giúp đỡ, đáng thương, xoắn xuýt...

Lúc biết được tên đàn độn đó mua cô về để làm công cụ sinh đẻ, cô cũng run cầm cập như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Tình nhân và vợ, phân thể nào đây

“Ha ha ha, pháp luật thì đáng mấy đồng?” Tên lưu manh đó áp sát lại...

Cô rất sợ, đừng, Nguyên, anh đang ở đâu vậy?

“Các người là ai, sao lại có thể ăn hiếp một cô gái tay không tác sát vậy chứ!” Chúa cứu thế đã xuất hiện, Ân Hạo, không, là Tinh Phuong mặc bộ âu phục đẹp mắt, mái tóc xù khê nhảy múa trong gió, nhấp chặt đôi môi mỏng, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường tên lưu manh kia.

Cô đã nhìn thấy niềm hi vọng rồi, cuối cùng cũng có người có thể cứu cô rồi!

“Cứu tôi!” trong lời thoại không có câu đó, cô lại theo phản xạ mà kêu ra miệng, đây là một loại hiện thực khác với giả vờ. Đạo diễn không hô cut, cứ để cho tiếp tục diễn.

“Mày là cái thá gì, dám quản chuyện không liên quan đến mình sao, chán sống rồi à!” Tên lưu manh cao to đó xắn cao tay áo lên, để lộ ra cánh tay cường tráng. Hắn rất hùng mạnh, còn người đàn ông trước mặt lại có vẻ hơi gầy yếu, anh ấy có thể thắng được hắn ta không?

Nhã Lan không kìm được mà nắm chặt nắm đấm lại, đó là căng thẳng, căng thẳng thật sự, cả người cô không ngừng dựa vào bên trong, nắm chặt vào bờ tường, liên tiếp những động tác bộc lộ chân tình, đạo diễn gật đầu một cách hài lòng.

“Thà cô ấy đi đi, tôi không muốn đánh nhau với anh.” Tinh Phuong dừng cầm đứng trước mặt tên lưu manh cao to ấy, bình tĩnh, gan dạ, phong thái hiên ngang. Chiếc cằm nhọn của anh ấy để lộ ra vẻ vô cùng cương nghị, làm tăng thêm một phần khí thế cho sự gan dạ của anh ấy nữa.

“Con mẹ mày, chán sống rồi đúng không!” Tên lưu manh đó rút dao ra, trực tiếp đâm về phía Phong Tinh.

“Cẩn thận, dao!” Lưỡi dao sắc bén vọt qua, Nhã Lan hoàn toàn quên mất là đang đóng phim, cô theo phản xạ rút người về phía sau, rồi lại thò ra lo lắng cho Tinh Phương.

Lưỡi dao nguy hiểm vọt qua vạt áo của Tinh Phương, Tinh Phương dễ như trở bàn tay đã có thể chế ngự được tên lưu manh đó rồi.

“Ây za, cầu xin ông nội, con không dám như vậy nữa, không dám như vậy nữa mà!”

“Cuốn xéo đi!” Tinh Phương đá một cái thật đã mắt, đá tên lưu manh đó ra rất xa.

Tên lưu manh ngã xuống dưới đất, nhìn thấy một cây gậy dài(đã chuẩn bị sẵn rồi), dùng sức quăng về phía Tinh Phương..

“Đừng...” Sắc mặt Nhã Lan trắng bạch ra, cô chẳng nghĩ gì hết, cứ thế lao lên trước mặt Tinh Phương, dùng lưng mình chắn cây gậy đó lại.

Nghe thấy tiếng cây gậy gãy ra, Nhã Lan chịu đau dựa xuống đất.

“Cut!” Đạo diễn hô một tiếng.

“Cô Hoắc à, cô làm sao vậy, trong kịch bản không phải như vậy đâu, cô không đọc kịch bản sao!” Trợ lý biên kịch chạy lại, chỉ vào kịch bản rồi mắng cô.

Lúc này Nhã Lan mới ý thức được mình đã hòa mình vào trong phim rồi, lại còn biến nó thành tình cảnh thật nữa chứ.

“Vậy có cần diễn lại từ đầu không?” Lưng cô rất đau, vừa nhúc nhích đã kéo theo cả người cũng đau theo, cố gắng một lúc lâu cũng không thể nào đứng dậy nổi.

“Không sao đâu, cô quá nhập vai rồi, chẳng đeo đồ bảo hộ gì cả chắc chắn là bị thương rồi.” Ân Hạo lập tức kéo cô dậy, định vén áo cô lên để kiểm tra.

“Không sao.” Cô tránh né. “Có phải vẫn phải quay lại từ đầu không?”

Đạo diễn và biên kịch đứng chụm lại, họ khẽ tai nói nhỏ một lúc, rồi nói: “Cảnh quay này ok rồi.”

“Không đúng mà, vậy không khớp với kịch bản.” Trợ lý biên kịch dựa theo lý lẽ để tranh cãi, cầm kịch bản đưa vào tay đạo diễn.

“Như vậy mới có thể nói lên được tính cách của Diệp Tiểu Như, càng có thể tìm được lý do để Tinh Phương nảy sinh thiện cảm với cô ấy, còn hay hơn so với từ tính ban đầu.” Biên kịch gạt đầu, rồi trả lời.

Nghe thấy sự quả quyết của biên kịch, trong lòng Nhã Lan mới nhẽ nhỡm được chút, đừng kéo mọi người gây mất thời gian nữa.

Cây gậy bị gãy lúc này bị vứt sang một bên, chỗ gãy có vết tích rõ ràng đã động tay động chân qua, nhưng muốn bẻ gãy hoàn toàn thì vẫn phải dùng chút sức. Diễn viên đóng vai tên lưu manh ngại ngại chạy lại. “Cô Quắc à, xin lỗi nhé, ban nãy ra tay hơi nặng, cô không sao chứ.”

“Không sao.” Chỉ cần mọi người không bị cô làm mất thì giờ thì chuyện gì cũng có thể coi như chưa xảy ra được.

Bôi qua loa ít thuốc rồi cô lại bắt đầu cảnh quay tiếp theo dưới ánh mắt lo âu của Ân Hạo.

Tình tiết tiếp theo đa số đều là của Ân Hạo, cô chỉ phụ trách hôn mê là được, tương đối đơn giản hơn rất nhiều.

“Ok, kết thúc công việc.” Đạo diễn hô một tiếng, hôm nay cuối cùng cũng đã hoàn thành công việc trong thời gian quy định, thần kinh căng thẳng của Nhã Lan cuối cùng cũng hoàn toàn được thả lỏng rồi.

“Cô không sao rồi chứ.” Ân Hạo vô cùng quan tâm mà chạy lại hỏi.

“Không sao.” Lưng vẫn hơi đau, vừa nãy có nhìn qua, sưng lên rồi. Cô không hiểu sao Ân Hạo lại quan tâm đến cô như vậy nữa, không phải người khác đều nói anh ta rất lạnh nhạt, không hay qua lại với các diễn viên lắm, càng không bao giờ có tin đồn với diễn viên nào hết.

Ngoài đóng phim ra, thì anh ta cứ như một câu đố vậy.

Nhưng mà sao lại cứ quan tâm đến cô nhiều đến vậy chứ.

“Tôi đưa cô đến khám bác sĩ nhé, vừa nãy đánh rất mạnh đó.” Anh ta vẫn không yên tâm, kiên quyết đòi đưa cô đến bệnh viện.

“Không cần đâu.” Cô cố từ chối, cuối cùng phải miễn cưỡng đồng ý để anh ta đưa cô về nhà.

“Sao ban nãy cô lại muốn chắn cây gậy đó lại vậy, như vậy rất nguy hiểm đó.” Ân Hạo đặc biệt lái xe chậm một chút, để cô có thể thoải mái dựa vào lưng ghế hơn.

“Không biết nữa, dù sao cũng là không muốn anh bị thương thôi.” Cô trả lời đúng sự thật. Cô không thể không thừa nhận rằng lúc chắn cây gậy đó lại,

trong lòng cô nghĩ đến Ân Hạo, nghĩ đến Tinh Phuong trong kịch bản.

“Sau này đừng như vậy nữa.” Ân Hạo dùng bàn tay trên vô-lăng lại một lúc, tránh một chiếc xe khác một cách tài tình, thành công vượt lên phía trước. Anh ta không nhìn cô, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, ánh mắt có chút ảm đạm.

“Lạ thật đấy, lúc nhìn thấy cảnh đó, chẳng biết sao tôi lại cho là thật nữa.” Nhã Lan ngượng ngùng tự cười mình, cứ cảm thấy không khí có chút không tự nhiên.

“Tôi nói này, sau này đừng như vậy nữa, nghe chưa?” Ân Hạo bỗng nâng cao tông giọng, làm cô giật cả mình. Sao tự nhiên lại tức giận chứ?

“Àu, được rồi.” Cô không nói gì nữa.

“Bảo vệ cô là trách nhiệm của tôi, mà để cô bị thương lại là lỗi của tôi.” Anh ta nói một câu kì quái, sau đó thả cô ở đầu con hẻm nhỏ rồi vội vàng phi đi.

Anh ta nói vậy nghĩa là sao? Sao bảo vệ mình lại là trách nhiệm của anh ta? Anh ta là đang tỏ tình với cô sao? Nhưng nhìn dáng vẻ lại không giống gì cả.

Trong lòng Nhã Lan trào lên một cảm giác kì lạ, nhất thời không nói rõ được. Cô luôn cảm thấy Ân Hạo như đang che giấu điều gì đó vậy, thậm chí cô còn cảm thấy ngay từ đầu Ân Hạo đã quen biết cô rồi.

Lục lại kí ức nhưng cô chẳng thể nghĩ ra là cô và anh ta trước kia có từng quen biết nhau gì không nữa.

Không nghĩ nữa, người trong giới nghệ thuật đều có chút tố chất thần kinh thế đấy. Nhã Lan móc chìa khóa mở cửa phòng ra.

.....

Lãnh Mạn Nguyên lâu lắm rồi cũng chẳng có tin tức gì, cũng chẳng có ai gọi là luật sư đến tìm cô, lòng dạ Nhã Lan chỉ chìm trong quay phim, thỉnh thoảng cũng sẽ nghĩ đến anh.

Sao anh ấy vẫn không ly hôn với mình chứ? Là do bận hay là do nguyên nhân nào khác?

Tính thời gian thì cô cũng đã vào đoàn phim nửa tháng rồi, vì nửa đầu phim không có cảnh của Nghê Tiên Như nên cô cũng chẳng có cơ hội để biết được tin tức về chuyện đó.

Ngày mai sẽ có cảnh của Nghê Tiên Như, cô định kiểm thời điểm nào đó để hỏi thử xem.

“Cô là cái loại phụ nữ mặt dày, lại dám đi cướp chồng chưa cưới của người khác, chán sống rồi đúng không!”

Đây là cảnh đầu tiên mà Khương Uy Thiên và Diệp Tiểu Như gặp nhau, Khương Uy Thiên nhờ vào tình báo mà biết được sự tồn tại của Diệp Tiểu Như, cô ta chặn đường đi làm về của Diệp Tiểu Như, nói qua loa vài câu rồi cho cô một bạt tai.

Cái bạt tay này của Nghê Tiên Như tuyệt đối là đã dùng hết sức lực tát trực tiếp khiến cô hoa hết mặt mũi, ù hết cả hai tai. Trên mặt lập tức xuất hiện mấy lốt tay đỏ hồng.

“Cut, dừng lại, làm lại! Quay thêm một góc nghiêng nữa.” Thợ quay phim di chuyển ống kính, ra chỉ thị.

“Cái loại phụ nữ mặt dày...” Bốp!

Nhã Lan cảm thấy ánh mắt Nghê Tiên Như thật độc ác, cô ta không phải đang đóng phim mà là đang thật sự muốn đánh cô. Dường như có thể khẳng định rằng người cô ta nhắm vào không phải Diệp Tiểu Như mà chính là cô đây.

Mỗi một cái tát của cô ta đều mạnh như thế, Nhã Lan có chút không chịu nổi nữa rồi.

“Sao cô đánh người bừa bãi thế chứ?” Nhã Lan vẫn chưa hết đau, nhất thời không nghĩ ra lời nào thoái.

“Lại, trong kịch bản đâu phải viết vậy đâu.” Trợ lí biên kịch chớp chớp mắt, hô lên. “Cô phải nói là sao cô có thể đánh người bừa bãi thế chứ?”

Nhã Lan nhin đau, để thợ trang điểm bên cạnh thoa cho cô ít kem nền, để che đi vết đỏ ban nãy. Văn Văn cố ý thoa phấn vào chỗ đau của cô khiến cô cứ xuýt xoa kêu đau. Đứa con gái này vẫn chưa ý thức được lỗi lầm của mình hôm đó, tiếp tục âm thầm ức hiếp cô.

“Người phụ nữ mặt dày này...” Bốp!

“Không được, lại, Khương Uy Thiên chú ý biểu cảm, giờ cô đang rất tức giận, tức đến mức muốn giết người liền, không được cười, phải nghiêng răng nghiêng lợi vào.”

“Ok.” Lúc Nghê Tiên Như trả lời, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ, Nhã Lan biết cô ta đang vui vì có thể tìm được cơ hội để đánh cô đây mà. Nghê Tiên Như nhận lấy khăn tay mà nhân viên đưa cho, rồi lau lau tay. Tay cô ta cũng đỏ cả lên rồi, có thể thấy được là cô ta đã dùng sức mạnh đến thế nào.

“Người phụ nữ mặt dày này...”

Nhã Lan thấy lần này cô ta thực sự đã nghiêng răng nghiêng lợi vào mà tats rồi, trong mắt cô ta trào lên một sự căm thù sâu sắc, cứ như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Đạo diễn, tôi cho rằng phải tát hai phát thì mới có thể lột tả được sự tùy hứng, và ngang ngược của Khương Uy Thiên được.” Trợ lý biên kịch đưa ra ý kiến.

Đạo diễn thương lượng qua với biên kịch bên cạnh rồi gật đầu, nói: “Ok, hai cái tát, tranh thủ một lần này cho ok đi nhé.”

“Người phụ nữ mặt dày này...” Bốp bốp, tay năm tay mười, cả trường phim đều có thể nghe thấy hai tiếng bạt tai lạnh lạnh đó vang lên, Nhã Lan bưng lấy hai má đang đau như lửa đốt của mình, sắp chảy cả nước mắt ra rồi. cô cố gắng nhẫn nhịn, tự nhủ với mình rằng tát cả đều vì muốn quay cho tốt bộ phim này thôi.

“Được rồi, nghỉ ngơi lát đi.” Đạo diễn tuyên bố xong, rồi cùng với biên kịch thảo luận về mấy cảnh phim sau đó.

Trợ lý quay phim, trợ lý trang điểm, và cả trợ lý biên kịch đều lập tức vây quanh Nghệ Tiên Như. “Mấy cái bạt tay vừa rồi của chị Nghệ đúng là mạnh thật, nhìn thôi mà em cũng thấy hả giận mà.” Đó là giọng của trợ lý trang điểm Văn Văn.

Bọn họ chẳng thèm nói nhỏ nên Nhã Lan rất dễ dàng đã có thể nghe thấy.

“Đúng ra cô ta nên bị đánh thêm vài cái nữa mới biết được sự lợi hại của chị, vậy nên em mới yêu cầu quay góc nghiêng ấy.” Trợ lý quay phim chạy đến tranh công.

“Vây cũng đâu thể cao mình hơn tôi chứ.” Trợ lý biên kịch dương dương tự đắc, khoanh tay trước ngực, “Tôi cố ý không để lời thoại của cô ta được qua, còn phải sửa kịch bản, để chị Nghệ tát cô ta liên tiếp hai cái kia.”

Nghệ Tiên Như chẳng có ý kiến gì cả, chỉ khẽ cười rồi chia cho mỗi người một quả táo. “Mọi người vất vả rồi, nào, ăn đi.”

“Mấy người bắt nạt người ta như vậy là không đúng đâu.” Trợ lý tạo hình bất bình đi đến nhắc nhở mấy người đó.

“Ai bảo cô ta chiếm đất không chịu nhả, cứ bám lấy Chủ tịch Lãnh không chịu buông chứ, đáng đời kẻ xúi quẩy đó!” Mấy người đó liên tục phi nhỏ cô.

Lúc trưa khi đạo diễn đang định tuyên bố nghỉ ngơi liền có người hô lên: “Lãnh Mạn Nguyên, đó không phải là Lãnh Mạn Nguyên hay sao?”

Tiếp đó, càng có nhiều người hò reo lên hơn. Nhã Lan cũng nhìn theo hướng bọn họ đang nhìn, Lãnh Mạn Nguyên mặc trên người bộ âu phục bó sát vừa người, vừa bước từ trong xe xuống. Thân hình thon dài của anh lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người, có người bắt đầu tấm tắc khen ngợi, có người bày ra dáng vẻ chờ xem kịch hay, còn có giọng nói lóe qua bên tai cô: “Một bó hoa tươi, người tình và vợ, phần thể nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chuyển đến ở cùng tôi

Đúng vậy, trên tay anh nâng một bó hoa tươi, đang đi lại hướng đó. Tình thần Nhã Lan có chút hoảng hốt, là vì anh ấy đến hay là vì ban nãy Nghệ Tiên Như tát mạnh quá đây? Cô nhất thời không sao phân biệt được, tay không tự nhiên mà vịn chặt lấy vạt áo, mỗi lúc căng thẳng cô đều như vậy cả.

Lâu lắm rồi không gặp anh, cô thậm chí còn hơi nhớ ấy, từ sau lần chia tay nhau trong con hẻm nhỏ ấy, anh cứ như thể biến mất khỏi thế giới của cô vậy.

Sao hôm nay anh ấy lại đến chứ?

“Mọi người đợi anh đến thăm mà cũng thật vất vả đấy.” Một vết đỏ chạy chậm về phía Lãnh Mạn Nguyên, sau đó nhận lấy bó hoa tươi, thẹn thùng hôn lên mặt anh, sau đó cứ như ra oai mà nhìn về hướng Nhã Lan.

Nghệ Tiên Như!

Mặt Nhã Lan lập tức trắng bạch ra, khuôn mặt cứng nhắc lộ ra vẻ thất vọng và bi thương, bao nhiêu vết sưng đỏ trên mặt cô trông vô cùng thảm hại.

Lãnh Mạn Nguyên cũng đã nhìn thấy cô, tỏ vẻ hết sức kinh ngạc, ánh mắt anh dừng lại trên người cô vài giây, sau đó dừng lại trên mặt cô.

“Ồ, Nhã Lan, chúng tôi đang chuẩn bị đi ăn trưa, cùng đi nhé.” Nghệ Tiên Như tự nhiên mời thế, bàn tay nhỏ của cô ta đã bám vào cánh tay phải của Lãnh Mạn Nguyên rồi. Tay trái của Lãnh Mạn Nguyên trống không, xô tay vào túi quần như tay bên phải, toát ra vẻ đẹp trai ma mị.

Cả người Nhã Lan run lên, may mà có người kịp thời đỡ lấy cô. Cô nhất định cũng chẳng muốn chạm vào cánh tay trái đang trống trải kia đâu.

“Thôi khỏi, tôi còn có việc, hai người đi đi.”

“Có chuyện gì để chiều rồi tính.” Ánh mắt Lãnh Mạn Nguyên vẫn không rời khỏi khuôn mặt sưng như bánh bao kia của cô, ánh mắt hung ác nham hiểm của anh ngày càng nặng nề, cau chặt mày lại.

“Việc của cô ấy chính là đi ăn cùng tôi.” Người đang đỡ cô lên tiếng, lại là giọng của Ân Hạo. Anh ta bước lên một bước, càng ôm chặt lấy cô hơn chút nữa, đứng ra uy trước mặt hai người kia. “Chúng tôi đã hẹn nhau trước rồi, vậy nên không thể đi cùng hai người rồi.”

Nói rồi, anh ta cẩn thận ôm lấy cô, trực tiếp lướt qua hai người họ đi ra bên ngoài.

“Ân Hạo, cảm ơn anh.” Cuối cùng cũng ngồi vào xe của anh ta rồi, cắt đứt được ánh nhìn của Lãnh Mạn Nguyên khiến cô thả lỏng hơn rất nhiều. Cô nói một cách cảm kích, cố gắng kìm nén tâm trạng, không để mình khóc thành tiếng.

“Đừng nhìn tôi như vậy, cẩn thận không là tôi lại yêu cô mất đấy.” Ân Hạo vậy mà vẫn còn đùa được, khiến cho Nhã Lan vô cùng ngượng ngùng, vội vàng quay đầu sang hướng khác. “Ha ha ha ha.” Trong miệng anh ta trào ra một tiếng cười êm tai, hóa ra tiếng cười của một ca sĩ lại có thể khác với người thường đến vậy sao.

“Trách nhiệm của tôi chính là bảo vệ cô, không cần cảm ơn đâu, chỉ cần cô tốt lành thôi thì đã là lời cảm ơn tốt nhất với tôi rồi.”

Lời này của Ân Hạo thật kì lạ, sao anh ta lại nói những lời như vậy nữa rồi? Sao anh ta phải coi việc bảo vệ cô là trách nhiệm của anh ta chứ? Hơn nữa mỗi lần cô gặp khó khăn đều là anh ta ra tay tương trợ, tại sao chứ?

Có mười vạn câu hỏi vì sao đều được nuốt vào trong bụng cô, Nhã Lan không hỏi ra được.

“Chúng ta đến bệnh viện trước đã, xử lí qua vết thương cho cô đã rồi đi ăn cơm, rồi về nhà nghỉ ngơi.” Ân Hạo vừa lái xe, vừa sắp xếp lịch trình cho cô.

“Không được, chiều nay vẫn còn cảnh quay...” Nhã Lan kịp thời ngăn lại.

“Tôi sẽ đi xin nghỉ!” Anh ta trả lời rất dứt khoát.

“Không được đâu.” Nhã Lan kiên quyết: “Tôi đã làm lỡ rất nhiều thời gian của mọi người rồi, không thể vì chút vết thương còn con con này của tôi mà khiến cả đoàn làm phim phải dừng lại. Tôi nhất định phải đi.”

“Đúng là hết cách với cô.” Quay nghiêng một cái, rồi tao nhã lùi về sau, chiếc xe vững vàng đậu vào vị trí để xe nhỏ nhỏ ở giữa hai làn chật kín xe. Đến bệnh viện rồi.

“Chúng ta đi xử lí mặt cô trước đã rồi tính tiếp.” Anh ta tháo dây an toàn ra, cẩn thận mở cửa xe cho cô, anh ta đeo kính râm cứ như kiểu che đi cả khuôn mặt ấy nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của không ít người.

“Người đó hình như là RainbowKing kia.” Có người nhỏ tiếng nói.

“Sao có thể chứ, anh ấy sao có thể đến những nơi như này được chứ?” Có người phản bác.

“Cũng phải, nhưng mà trông anh ta giống RainbowKing thật đấy.”

“Giờ anh ấy nổi tiếng thế cơ mà, rất nhiều người cắt tóc như vậy giống anh ấy ấy, thậm chí còn có người đặc biệt đi làm cằm giống anh ấy, cũng chẳng có gì là lạ.”

“Cũng phải, cũng phải.”

“.....”

Nhã Lan lo lắng nhìn Ân Hạo đang dắt tay cô, anh ta lại cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhún nhún vai rồi tiếp tục đi về phía trước.

Vết thương của cô đã nhanh chóng được xử lí, sau khi dùng đá xoa lên thì vết đau cũng giảm đi rất nhiều, mặt cũng không còn sưng lắm nữa, chỉ là vết đỏ kia vẫn không tan đi nhanh thế.

Cầm một ít thuốc rồi hai người đi ăn một bữa trưa nhẹ nhàng, rồi lại trở về đoàn làm phim, mọi người đều đã có mặt đông đủ rồi, chỉ còn mấy phút nữa là bắt đầu quay tiếp rồi. Nhã Lan cảm kích bản trong tay lên, nhớ lại lời thoại mà tối qua đã học thuộc.

“Chị Nghe, Chủ tịch Lãnh đối tốt với chị thật đấy, còn đích thân đến thăm nữa chứ.” Mấy kẻ nịnh bợ Nghe Tiên Như lại túm tụm lại một chỗ, lúc hường thụ đồ ăn vặt mà cô ta đem cho cũng không quên nịnh hót bợ đỡ cô ta.

“Đó là điều đương nhiên, quan hệ của chúng tôi cũng đã 10 năm rồi mà.” Lúc Nghe Tiên Như nói câu này, ánh mắt vọt ra khỏi đám người đó, dừng lại một lúc trên người Nhã Lan. Cảm thấy như có người đang nhìn mình, Nhã Lan quay lại nhìn, Nghe Tiên Như bỗng cười với cô, đó là nụ cười ra uy thành công.

Cô ta là đang nói với cô rằng tình cảm giữa cô ta và Lãnh Mạn Nguyên rất vững chắc, không thể phá hoại được sao? Phải rồi, mấy tháng chung sống thì sao có thể địch lại được với giao tình mười mấy năm chứ, càng huống hồ quan hệ giữa hai người họ lại cùng xuất hiện như thế.

Lãnh Mạn Nguyên tràn đầy kí ức với cô ta, còn với cô thì chắc có lẽ là tràn đầy thù hận chẳng. Nhã Lan thấy chua xót trong lòng, cô cố ép mình rời sự chú ý sang cuốn kịch bản, nhưng trong đầu lại trống rỗng.

“Ok, làm việc thôi.” Có người hô lên, đạo diễn đã ngồi vào vị trí ban đầu rồi, trợ lý tạo hình nhanh chóng chạy đến, chỉnh qua lại tóc cho Nhã Lan.

“Bắt đầu thôi.” Nhân viên hô lên, mọi thứ đều im lặng hết.

“Tiểu Như, mặt em đỏ vậy, làm sao vậy? Ai ăn hiếp em sao?” Tinh Phương đợi Tiểu Như ở dưới nhà cô, thấy cô trở về trong bộ dạng thảm hại liền xoa mặt cô, vội vã hỏi. Trong ánh mắt của Ân Hạo thực sự có hiện lên sự lo âu, Nhã Lan căn bản không thể phân biệt được đây là trong phim hay ngoài đời nữa.

“Em...” Trong đầu Nhã Lan vẫn trống rỗng, lời thoại hôm qua đã học thuộc lòng giờ lại chẳng thể nhớ lại nổi lấy một câu, cô mở miệng ra một lúc lâu cũng chẳng thể thoát ra khỏi mạch suy nghĩ.

“Cut.” Đạo diễn không vui, hô lên, liền bắt đầu mắng: “Cô làm ăn kiểu gì vậy? Có học bài không vậy, còn chẳng cả nhớ nổi lời thoại! Làm diễn viên không phải dựa vào mặt đâu, là dựa vào thực lực đây, một diễn viên không dụng công, không có thực lực thì cả đời này cũng chẳng làm nên nổi trò trống gì đâu, đây chính là hiện thực!”

Tuy Nhã Lan biết tính khí của đạo diễn không được tốt, nhưng cô không ngờ rằng hôm nay ông ta lại mắng người như vậy, trước kia ông ta đều sẽ hướng dẫn chỉ bảo mà. Cô xin lỗi liên tục, thấy áy náy vì sự phân tâm của mình.

“Cái loại dựa vào quan hệ để vào thế này, lại là người mới không có năng lực thực tế thì có dạy cũng phí sức thôi.” Có người đang nói lời châm chọc, Nhã Lan nhìn thấy Văn Văn đang giương cao bộ mặt vô cùng kiêu ngạo của cô ta lên.

Nghe Tiên Như đang ngồi bên cạnh cô ta, cô ta cười khẩy, ngồi nghịch bộ móng mới làm của mình. Cô ta đang ngồi bên cạnh đạo diễn, thỉnh thoảng quay sang nói vài câu với đạo diễn, lúc đạo diễn đối mặt với cô ta, ông ta liền trở nên vui vẻ hòa nhã.

“Cô phải học cô Nghe đây này, cô ấy cũng chưa từng đóng phim, cô xem cô ấy chuyên nghiệp thế nào đi, lâu thế rồi mà đến giờ cũng chưa NG lần nào!”

Nhã Lan gật gật đầu, cô công nhận là Nghe Tiên Như chuyên nghiệp hơn cô nhiều. “Xin lỗi đạo diễn, tôi sẽ cố gắng.”

“Được rồi, tiếp tục lại đi.”

Buổi chiều hôm đó, đúng thật là quá là loạn, Nhã Lan không phải sai thoại thì lại sai biểu cảm, trong cả đoàn phim chỉ nghe thấy đạo diễn hét lần này đến lần khác nổi trận lôi đình hô làm lại, còn cả tiếng không ngừng xin lỗi của Nhã Lan nữa, tình tiết tiền triển của bộ phim vô cùng chậm chạp, đến giờ ăn cơm mới qua được có vài cảnh.

“Ay za, tôi sắp bị Quắc Nhã Lan cô làm cho tức chết rồi đây.” Đạo diễn ôm ngực nói với cô.

“Người mới mà, cũng khó tránh được.” Ân Hạo đi đến bên cạnh đạo diễn, nhỏ tiếng nói chuyện với ông ta, rất nhanh thôi đã nghe thấy tiếng cười ha ha ha phát ra từ mồm ông ta rồi.

“Ok rồi, RainbowKing cậu đúng là có bản lĩnh, được rồi, giao hết cho cậu toàn quyền xử lí đây.”

Anh ta vỗ vỗ vai đạo diễn, cười nhạt nhìn về phía cô đang vô cùng thảm hại, nói: “Vậy chúng tôi đi ăn trước đây.”

“Đi đi, đi đi, cậu là người dẫn đầu trong giới nghệ thuật này mà, phải cố gắng cất nhắc một chút cho em gái này đây, hi vọng sẽ còn có cơ hội hợp tác với nhau.”

Nhã Lan thấy kinh ngạc vì thái độ quay ngoắt 180 độ của đạo diễn, cô không biết Ân Hạo đã nói gì mà khiến ông ta thay đổi lớn đến vậy.

“Vừa rồi hai người đã nói gì với nhau vậy?” Nhã Lan ngồi vào bên cạnh chiếc bàn nhỏ, tranh thủ thời gian đề hỏi.

“Không có gì, bí mật.” Anh ta trả lời qua loa, bung đến cho cô một bát canh. “Mau ăn hết đi, ăn xong rồi thì uống cái này đi, canh làm đẹp, nuôi dưỡng sắc đẹp đây.”

“Anh cũng hay ăn com trong đoàn làm phim sao?” Thấy anh ta ngồi dưới đất một cách quen thuộc, không để ý gì mà cứ thế ăn liến láu, khiến Nhã Lan có chút ngạc nhiên.

“Đương nhiên rồi, lúc quay gấp còn chẳng được ăn com ấy, còn có thể kén chọn được sao?” Đôi mắt một mí của anh ta híp lại, vẫn cười như cũ, nhưng Nhã Lan lại đọc được trong đó sự chua xót. Một người muốn thành công hóa ra lại không dễ dàng đến vậy đó. Nhìn hình tượng hạnh phúc của các ngôi sao quen rồi, giờ bỗng khai quật được bản chất, cô cũng thấy rung động rất lớn đấy.

“Mau ăn đi, đợi lát nữa còn cùng cô điều chỉnh một chút về diễn xuất nữa.”

“Ồ, được.”

Nhờ có Ân Hạo đã điều chỉnh diễn xuất trước cho cô, anh ta còn tiến hành hướng dẫn vài chi tiết cho cô nữa nên các cảnh quay tiếp theo vô cùng thuận lợi, khoảng 10 giờ, đoàn phim đã kết thúc công việc rồi.

“Tối nay cậu đi đâu?” Trước khi đi, đạo diễn còn vỗ vỗ lưng Ân Hạo, nói với anh ta.

“Ok, nhưng mà muộn một tí.” Ân Hạo vẫy tay chào tạm biệt ông ta, đạo diễn cùng rời đi với một nhóm người khác.

“Để tôi đưa cô về.” Ân Hạo gọi Nhã Lan đang tự mình rời đi lại.

“Ồ, không cần đâu.” Cứ để anh ta đưa về thế cũng đã rất ngại rồi. Hơn nữa không phải đạo diễn còn phải đến nhà anh ta sao? Cô không muốn làm mất thời gian của anh ta.

“Không phải Nghệ Tiên Như vẫn đang dùng xe của cô sao?”

“Ừm.” Nghệ Tiên Như nói xe cô ta có vấn đề hết chỗ này đến chỗ khác, đoàn làm phim ưu tiên cân nhắc cho cô ta, điều xe của cô cho cô ta rồi.

“Vậy cô định đi bộ về sao? Một cô gái đi đêm thế này không an toàn đâu.” Anh ta vô cùng kiên trì, liền kéo tay cô kéo vào trong xe.

“Nhã Lan, tôi có kiến nghị thế này.” Anh ta ngồi trên xe, nói.

“Hử?” Cô nghiêng đầu nhìn anh ta.

“Cô chuyển đến chỗ tôi ở đi.”

“Không được đâu.” Nhã Lan chẳng thèm nghĩ, trực tiếp từ chối luôn. Sao anh ta lại nghĩ thế chứ?

“Cô hiểu lầm rồi, ý của tôi là cô chuyển qua đó, buổi tối tôi có thể luyện tập trước với cô, đồng thời chỉ bảo cho cô một chút.”

“Cái này...” Nhã Lan hơn giao động, nếu chuyển qua đó, được anh ta chỉ bảo thì lúc cô diễn cũng sẽ thuận lợi hơn chút, cũng sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Ở chung

“Cô yên tâm, tôi không có cảm giác gì với cô đâu, cô không phải gu của tôi.” Anh ta cười rất coi mờ, rồi nói ra tiếng lòng của cô. Mặt Nhã Lan nóng phừng phừng, vì lời anh ta nói mà cảm thấy bối rối.

“Nhưng mà cũng không phải dạy miễn phí đâu, cô phải phụ trách dọn dẹp vệ sinh giúp tôi, còn nữa, mỗi tối về nhà phải nấu cho tôi ăn, lúc nào không có thông báo thì cũng phải phụ trách ngày ba bữa của tôi.”

“Vậy há chẳng phải tôi trở thành ô sin cho nhà anh rồi sao?”

“Không đồng ý? Có ôi người muốn trở thành ô sin cho tôi đấy, không phải ai cũng có vinh hạnh thế đâu.” Anh ta vui vẻ bày trò đùa. ở cón ty, ah ta rất ít khi nói chuyện với ai ngoài cô, cho dù là đối với người bạn thân là Nghệ Tiên Như cũng chỉ là cái gạt đầu thôi.

“Vậy... được.” Cô đương nhiên là đồng ý rồi, có bỏ ra thì mới được báo đáp chứ, giúp anh ta làm việc cũng khiến lòng cô nhẹ nhàng hơn chút.

“Ok, tối mai sau khi tan làm, tôi sẽ đến giúp cô chuyển đồ.” Hai người họ hẹn nhau.

Anh ta dừng xe ở chỗ ngã tư, đưa mắt nhìn theo cô một đoạn rồi mới lái xe đi.

Ở đầu con hẻm có đỗ một chiếc xe, chính là chiếc Lamborghini của Lãnh Mạn Nguyên, đèn xe sáng trưng chiếu sáng cửa sổ xe, cô thấy Lãnh Mạn Nguyên ngồi ngay ngắn trong đó, trong ánh mắt hung ác nham hiểm ấy lóe lên tia sáng của loài sói.

Anh ấy đến đây làm gì? Tình cảnh lúc ban ngày lại hiện lên trong đầu cô, cô không muốn đối mặt với anh. Cô nhắm mắt lựa chọn cách coi như nhìn mà không thấy mà đi lướt qua xe của anh, đi thẳng về chỗ cô ở.

“Linh Nhi.” Anh đang gọi cô. Cả người Nhã Lan run lên, bước chân đang ngừng lại giây lát lại tiếp tục bước đi, cô từ chối bị giọng nói của anh mê hoặc.

Chính vào lúc tay cô sờ vào khóa cửa đó, cả người bỗng bị người ta ôm lấy thật chặt, mùi hương quen thuộc lại truyền đến, chẳng cần đoná cũng biết đó là ai. Anh bá đạo khóa chặt cô ở trong lòng, áp sát mặt vào cổ cô, ngửi mùi hương trên người cô mà không biết chán.

“Anh... buông ra.” Cô vùng vẫy muốn nhanh chóng rời khỏi cái ôm siết thì bị anh làm cho nghẹt thở ấy.

“Em vẫn ổn chứ?” Anh quay người cô lại, ép cô phải đối mặt với anh.

“Rất ổn, cực kì ổn, không phải lúc sáng anh cũng nhìn thấy rồi sao?” Dầu tay trên mặt cô vẫn rất rõ, Nhã Lan cố gắng muốn cúi đầu xuống không để anh nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của mình.

“Nhìn tôi đi.” Anh ra lệnh, tay giữ cằm cô, không để cô cúi đầu xuống. Nhã Lan chỉ có thể lựa chọn việc không thêm đề ý đến. “Sao em lại tham gia vào làng giải trí?” Anh chất vấn cô, ngữ khí khá là không vui.

“Tôi thích, chỉ có ở đó mới có thể làm thỏa mãn lòng chuộng hư vinh của tôi thôi, không được sao?” Cô trả lời một cách lộ liễu, Lãnh Mạn Nguyên căn bản không tin.

“Em không phải loại phụ nữ như vậy.”

“Vậy tôi là loại phụ nữ thế nào? Nếu không phải vì hư vinh thì sao tôi lại lấy người đàn ông độc thân giàu có Lãnh Mạn Nguyên anh chứ? Nếu không phải vì hư vinh thì tại sao ở lì trong nhà họ Lãnh các người, đuổi cũng không chịu đi chứ. Nghề Tiên Như về rồi, tôi thua rồi, nhưng lòng chuộng hư vinh của tôi vẫn còn đó, tôi phải tìm một nơi có thể thỏa mãn lòng chuộng hư vinh đó của mình nhất, chính là làng giải trí!”

Cô dùng tốc độ nhanh nhất có thể để nói hết những lời đó, sau đó vội vàng thở hổn hển, nói đến câu cuối cùng thì dường như cô đang hét lên rồi vậy. Cô không biết tại sao sau khi gặp anh, cô lại cảm thấy uất ức như vậy, cô hận anh, tại sao mỗi khi cô định từ bỏ anh thì anh lại xuất hiện chứ.

“Anh có thể tránh xa tôi chút được không, đừng để tôi trông thấy anh nữa, đừng lại đến nhắc nhở tôi nữa, tôi là loại người sống vì hư vinh thôi!” Anh chẳng thể hiểu được nỗi khổ của cô, cũng giống như năm đó anh không thể hiểu được tại sao cô lại phải lấy anh. Hiểu lắm, đau khổ hết lần này đến lần khác, cô đã thương tích đầy mình rồi, cô chỉ muốn giữ lại cho mình chút tôn nghiêm cuối cùng mà thôi.

Cô muốn anh tránh xa một chút, là vì hi vọng không còn tiếp tục nhớ về anh nữa, không còn phải đau lòng nữa, nước mắt trào ra đầy trong hốc mắt, cô cố cắn chặt răng để kìm lại, cô thề rằng sẽ không để rơi một giọt nước mắt nào vì anh nữa.

“Tôi với Nghê Tiên Như không phải như em nghĩ đâu.” Anh giải thích, chọc cho cô bỗng cười một cách mỉa mai.

Không ngờ rằng một Lãnh Mạn Nguyên cao cao tại thượng như anh lại đến đây để làm sáng tỏ quan hệ của hai người họ, đây chẳng phải là một cách trêu chọc hay sao? Anh luôn lấy việc trêu đùa cô, bốn cợt cô ra làm thú vui cho mình như vậy đây.

“Đủ chưa hả?” Cô hét lên, trái tim cô vỡ vụn ra, “Là thế nào thì trong lòng anh rõ nhất không phải sao? Trêu đùa tôi như thế vui lắm sao?” Giây phút cúi đầu xuống đó, nước mắt thất vọng cứ thế chảy ra rào rào, cô uất ức quệt hết chúng đi, còn lại chỉ là đôi mắt đỏ ngầu ươn ướt mà thôi.

“Lãnh Mạn Nguyên, giờ chúng ta chẳng còn quan hệ gì nữa rồi, đừng có vô cớ đến lăng mạ tôi như vậy nữa, được không? Trái tim tôi yếu đuối lắm, nó đã vì anh mà vỡ ra trăm nghìn lần rồi, bây giờ tôi cuối cùng cũng quyết định rồi, rời xa anh, sống cho thật tốt, có được không?” Cô không nói gì tiếp nữa, giọng nói run rẩy đã để lộ ra tâm trạng lúc này của cô.

“Không, chẳng ai có thể gạt bỏ hết quan hệ giữa chúng ta cả, tôi sẽ không ly hôn, cũng sẽ không tha cho em đâu!” Lòng tự tôn của anh chịu phải đã kích, người con gái này một mực muốn ly hôn với anh, muốn tránh anh thật xa, anh không chấp nhận điều đó. “Giờ em về ngay cho tôi, ngày mai chúng ta sẽ mở họp báo tuyên bố em rút khỏi giới giải trí!”

Anh giữ chặt lấy tay cô, kéo cô đi về phía chiếc xe.

“Anh buông tay ra!” Cô cố nhịn đau để gạt tay anh ra nhưng chẳng thể gạt nổi.

“Anh thả ra đi!” Cô cắn anh một cái, chỉ là bàn tay ấy như mất đi cảm giác vậy, mặc cho cô ra sức cắn, mùi máu tanh xộc lên, cô biết tay anh đã chảy máu rồi. “Anh...” Cô nhả răng ra, khuôn mặt không biết phải làm sao phần nộ nhìn anh, tức giận vì sự kiên trì của anh.

“Em nhất định phải về, về rồi nói cho rõ ràng, tôi có thể đồng ý để em đi làm, nhưng bắt buộc phải làm ở công ty của tôi, dưới sự giám sát của tôi, đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi.” Lãnh Mạn Nguyên lùi lại một bước, chủ động thả cô ra.

“Không đòi nào!” Đây là câu trả lời của cô, cô phải chấm dứt hết quan hệ với anh.

“Em có tin nếu em tiếp tục kiên trì làm ở đó, tôi sẽ cho người đóng cửa công ty của hấn không?” Anh đang uy hiếp cô, đôi mắt đỏ ngầu lên, anh tức giận thật rồi.

“Vậy anh cũng có tin rằng nếu công ty Click bị đóng cửa thì tôi sẽ chết trước mặt anh không!” Cô ôm bàn tay đang đau nhức kia lại, đối đầu với anh, cổ cô rướn dài ra, mắt tròn tròn giận dữ, lóe lên tia khiêu khích.

“Em...” Đây là lần đầu tiên Lãnh Mạn Nguyên nheo mắt, bắt lực với cô như vậy.

“Anh nên ngăn Nghê Tiên Như mới đúng, anh nên cố mà giấu cô ta đi, cố mà quý trọng cô ta mới phải, đặt cô ta dưới vẫy cánh của anh như của quý ấy, chứ không phải là đến gây khó dễ cho tôi đâu!” Cô tiếp tục tiến lên, cô phải tỏ ra dũng cảm lên để đem những lời nên nói nói hết ra trong hôm nay.

“Vậy sao, em nghĩ thế sao?” Tay Lãnh Mạn Nguyên đang chảy máu nhưng anh lại như mất hết cảm giác vậy, chỉ chăm chăm nhìn vào cô, sắc mặt anh thật u ám, mắt anh thật rối rắm, để lộ ra vẻ khó hiểu.

“Đương nhiên rồi, không phải sao?” Cô trả lời, ngẩng đầu lên nhìn anh không chút sợ hãi, nếu đây là một thử thách thì cô cũng nguyện chấp nhận, dù cho kết cục có là thịt nát xương tan!

“Được thôi, tôi sẽ làm như những gì em nghĩ!” Anh lắc lắc đầu, quay người rời đi, lên xe đóng cửa xe lại rồi rời đi, cứ như hành văn liễn mạch lưu loát vậy. Chiếc xe khuất mất khỏi đầu con hẻm, Nhã Lan thở phào nhẹ nhõm, cô còn tưởng rằng anh vẫn sẽ dùng biện pháp mạnh cơ, không ngờ rằng anh lại chẳng làm gì hết.

Chỗ chiếc xe vừa đậu rớt lại một chiếc túi bóng, trong đầu con hẻm trong đêm lại hiện ra chói mắt đến lạ thường. Nhã Lan bước đến gần, nhặt lên xem, đây là chiếc túi vừa nảy rơi ra từ xe của anh, bên trong lại đựng một ít thuốc. Cô run rẩy lật ra xem, bên trong để một lọ thuốc tiêu viêm, còn có mấy lọ thuốc đau dạ dày, dưới cùng là hai quả trứng gà tròn vo dùng để giảm sưng. Anh đem những thứ này cho cô sao? Thuốc đau dạ dày chính là loại cô thường uống đó.

Trước mắt đã không còn bóng dáng chiếc xe của Lãnh Mạn Nguyên nữa, cô chỉ có thể nhìn theo hướng anh biến mất kia mà suy đoán lung tung, trong lòng vốn đã hỗn loạn lắm rồi giờ lại càng loạn hơn...

Tối hôm sau, cô đã chuyển đến nhà Ân Hạo dưới sự giúp đỡ của anh ta, hành lý đơn giản của cô chỉ cần dùng một chiếc túi là đã có thể thu gọn toàn bộ lại rồi, Nhã Lan không trả phòng, nơi đây lưu giữ kỉ niệm của cô và Uyển Nhân, hi vọng khi Uyển Nhân quay lại vẫn có thể đến thăm lại nơi đây.

Nơi Ân Hạo ở là trên đoạn đường náo nhiệt nhất trong thành phố, đây là một khu nhà cỡ lớn, cho dù bên ngoài người xe đi lại đông đúc, đường cái giao với vô số những con đường giao thông quan trọng nhưng bên trong lại yên tĩnh như kiểu là cách li với thế giới bên ngoài vậy.

Môi trường bên trong khu đó rất tuyệt, lầu gác, bể bơi, phòng xông hơi, có đủ mọi thứ, quản lý khách sạn, đầu đầu cũng lộ ra vẻ sang trọng và lộng lẫy. Người ra vào đều là đi xe thay vì đi bộ, kém nhất cũng phải là Mercedes.

Phòng của Ân Hạo ở tầng 28 tòa số 3, không khí ở đây vô cùng trong lành, ban công rộng lớn hình bán nguyệt trong phòng khách thu cả phong cảnh trong thành phố vào trong tầm mắt. Rèm cửa màu lam nhạt tươi mát, là màu mà cô thích.

Trong phòng rất sạch sẽ, chẳng có tí bụi nào, ngăn nắp như thể trước nay chưa từng có người ở vậy, Nhã Lan đứng ngoài cửa, do dự không biết có nên vào hay không.

“Mau lên nào.” Ân Hạo đá qua một đôi dép lê đi một lần màu trắng, rồi anh ta đi vào phòng tắm gọi trước.

Nhã Lan dè dặt bước vào trong phòng, nâng cao hành lý trong tay lên, chỉ sợ đế của túi dây bẩn ra phòng thôi. Chiếc ghế sofa màu trắng tuyền, bàn nhỏ uống trà trắng đen pha lẫn nam pha lê sáng rực, cả căn phòng đều hiện ra vẻ gọn gàng, đến cả thùng rác cũng là màu trắng để dính bẩn, bên trên không dính tí bụi nào, sạch sẽ y như hàng bày trong siêu thị vậy.

“Đem đồ vào trong căn phòng bên tay phải kia đi, đó là phòng của cô đấy, xong rồi đi làm cho tôi ít đồ ăn đi, trong nhà bếp có tủ lạnh đấy, đi xem xem có gì.” Ân Hạo thò quả nửa đầu ra, để lộ ra đầu tóc đang ướt nhèm.

“Ồ, được.” Nhã Lan vội vàng đem đồ cất vào nơi mà anh ta chỉ định, chẳng kịp nghỉ ngơi mà cứ thế chạy vào trong nhà bếp. Nhà bếp chẳng có tí bụi nào, lấy màu trắng làm chủ đạo, màu đen làm phụ đạo, đây đâu giống nơi để người ta làm bữa cơm chứ, đồ điện gia dụng trong công ty cũng không đến nỗi như vậy. Thậm chí Nhã Lan còn hoài nghi không biết anh ta có từng vào đây nấu ăn bao giờ chưa nữa.

Dụng cụ nhà bếp đều còn mới toanh, bên trên vẫn còn dính nhãn mác, quả đúng như Nhã Lan nghĩ, trước giờ chưa từng có ai sử dụng cả. Mở tủ lạnh ra, bên trong có để mấy quả trứng gà với ba quả cà chua, một ngăn khác để một miếng thịt tươi, còn có mấy cây rau cần tây nữa. Cô tìm thấy gạo trong tủ.

Vô sạch gạo rồi cho vào trong nồi, Nhã Lan quyết định đem mấy nguyên liệu đơn giản này nấu thành hai món, một món canh trứng cà chua, một món thịt xào cần tây.

Sau một hồi cắt thái rửa rồi xào nấu, trong nhà bếp tỏa ra từng đợt mùi thơm ngào ngạt, Ân Hạo cũng đã tắm rửa xong rồi, anh ta mặc một bộ quần áo ở nhà sạch sẽ, màu trắng, tôn lên khuôn mặt sạch đến dị thường của anh ta, không còn cái vẻ ngỗ ngược như ban ngày nữa, mà trông có vẻ thân thiết hơn, cả người anh ta bỗng trở nên chân thật hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Tin giât gân

“Xong chưa? Tôi đói rồi.” Mặc nhiên anh ta cũng ngửi thấy mùi thơm, đứng ngoài cửa bếp nhìn quanh một hồi rồi nói. Trong cứ như một cậu bé nhà hàng xóm vậy, có sự chênh lệch rõ ràng về tuổi tác.

Rốt cuộc anh ta bao nhiêu tuổi rồi? Cô lại chẳng rõ nữa. Chỉ dựa vào trực giác thôi thì cô cảm thấy anh ta không hề lớn tuổi, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi tuổi thôi, thậm chí có khi còn ít tuổi hơn cô ấy.

“Sắp rồi.” Rút ổ điện ra, com nấu xong rồi, cô nghiêng mặt trả lời anh ta. Múc canh ra bát, rồi múc thức ăn ra đĩa một cách thuần thục, sau đó bung ra ngoài.

“Đợi chút.” Ân Hạo lấy một mảnh khăn trải bàn dùng một lần trải lên kĩ bàn rồi mới để cô để đồ lên.

Com vừa mới đưa đến tay, anh ta đã bắt chấp hơi nóng hơi hổi, bắt đầu ăn từng miếng to một.

“Ngon... không?” Lần đầu tiên nấu cho người khác ăn ngoài Uyển Nhân, cô vô cùng lo lắng, chỉ sợ không hợp khẩu vị của anh ta thôi. Anh ta không trả lời, nhưng từ dáng vẻ ngón nga ngón nghiêng của anh ta có thể thấy được chắc cũng không đến nỗi tệ lắm. Nhã Lan yên tâm nhã nhặn ăn từng miếng com một.

Xử lí sạch sẽ hết thức ăn trong đĩa, Ân Hạo liền một lúc ăn hết hai bát đầy, rồi lại múc một bát canh ra, một hơi uống hết. Nhã Lan nhìn chiếc đĩa trống trơn, chỉ còn lại một ít canh trong bát, ngạc nhiên với khẩu vị của anh ta. ở bên ngoài, từng hành động cử chỉ của anh ta đều tràn đầy cá tính, thế mà lúc ăn lại cứ như kẻ lang thang bị bỏ đói rất lâu rồi vậy, Nhã Lan há hốc mồm, quên cả nhai com luôn.

“Nếu thức ăn không đủ thì cô ra ngoài mua thêm ít đi, trong ngăn kéo này có tiền, cô có thể lấy tùy ý.” Anh ta kéo một ngăn tủ dưới bàn ra, bên trong để rất nhiều tiền.

“Không cần đâu.” Vẫn dĩ cô cũng không đói lắm, với lại còn có canh, cũng có thể miễn cưỡng ăn nốt com.

“Ok, tùy cô.” Ân Hạo cũng không ép cô, anh ta ngồi đó một lúc, nhìn cô thu dọn bát đĩa chuẩn bị đi vào nhà bếp rồi mới nói: “Tí nữa tôi phải ra ngoài hai tiếng, cô dọn dẹp nhà cửa một chút rồi đọc kĩ kịch bản đi, đợi tôi về.”

Nói rồi anh ta vào phòng của mình, lúc Nhã Lan rửa bát trong nhà bếp thì nghe thấy tiếng đóng cửa, anh ta ra ngoài rồi.

Nhã Lan nhận ra Ân Hạo có bệnh chú trọng vệ sinh, anh ta không kén ăn, không hút thuốc, thậm chí có thể coi là một anh chàng tốt tính nữa, nhưng một khi nhắc đến khoản vệ sinh thì cứ như mất đi lí trí vậy.

“Cô xem cô xem, chỗ này bẩn quá mà, cô có thể dùng mắt nhìn cho cẩn thận được không, lúc lau nhà thì lau cho kĩ càng tí mĩ chút.”

“Trời ạ, cô có để tâm vào làm không vậy, một sợi tóc dài như thế lẽ nào cô không nhìn thấy hay sao?”

“Nhà tắm, nhà tắm là nơi dễ gấu bẩn nhất, mỗi góc cô nên hút ít nhất ba lần, còn phải nằm sấp xuống dùng tay lau lại một lần nữa, phải đảm bảo không còn tí bẩn nào dính lại nữa.”

“Đồ làm ra từ trong bếp là phải ăn vào bụng đấy, lẽ nào cô không thấy trong đó có dầu sao?”

“Chi tiết, chi tiết, cô hiểu không? Giống như lúc cô đóng phim ấy, không làm tốt các chi tiết thì căn bản không thể diễn cho tốt được!”

“.....”

Anh ta là một người kì lạ, ở bên ngoài có thể chịu được việc cả người bẩn thỉu, có thể tha thứ cho việc dưới đất toàn bùn bẩn, nhưng tuyệt đối không thể chịu được cảnh ở trong nhà nhìn thấy dù chỉ là một hạt bụi nhỏ.

Anh ta đối với phim và đối với nơi anh ta ở đều giống nhau, xoi mói đến mức như biến thái vậy. Lúc cô và anh ta luyện diễn xuất, chỉ cần có một chút không ổn thôi là liền bị kêu dừng lại rồi bắt đầu lại từ đầu. Nhã Lan sống ở nhà anh ta có chưa đến nửa tháng mà đã gây hấn đi rồi, nhưng diễn xuất thì lại tiến bộ rất nhiều khiến người ta phải kinh ngạc, rõ ràng đã vượt qua Nghê Tiên Như rất nhiều rồi.

Đến lão đạo diễn hay bất bẽ cũng không thể không vỗ vai cô mà nói: “Tiểu Quắc giỏi lắm, không ngờ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà đã tiến bộ thần tốc như vậy rồi, có thể sánh với các diễn viên chuyên nghiệp được rồi đấy.”

“Này, đừng sờ soạng lung tung.” Ân Hạo gạt tay đạo diễn xuống, “Chú ý hình tượng đấy.” Anh ta tinh ranh chớp chớp mắt với đạo diễn, đạo diễn cứ như nhận được tín hiệu gì đó liền thu tay lại, cười khà khà, nói: “Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm.”

Mấy hôm nay Nghê Tiên Như diễn không được ổn lắm, cứ NG mãi, tâm trạng cô ta tệ cực, bắt đầu động tí là đem nhân viên ra xả.

“Tay cô gãy rồi à, tóc tôi sắp bị cô chải đứt cả rả rồi đấy, nếu không làm được thì đổi người khác đi!”

“Cô bị dở à, đánh phẩn gì mà toa cả vào mắt tôi rồi thế này, mắt mù à?”

“Kêu cô gọt táo mà sao gọt lâu thế rồi mà vẫn chưa đem đến thế.”

“Cô cọ vào da tôi rồi đấy, rút ra ngoài!”

“.....”

Từng người một chán chường chạy ra từ phòng hóa trang, nhìn nhau một cái rồi lắc lắc đầu. bọn họ không hiểu tại sao một Nghệ Tiên Như trước nay tính khí luôn nhã nhặn sao bỗng nhiên lại trở nên hung ác như thế nữa.

“Ay za, vị trong kia hai hôm nay ăn phải thuốc nổ rồi, nói chuyện cứ như đòi nổ chết người ta không bằng ấy.” Văn Văn khẽ thì thầm bên tai trợ lý tạo hình.

“Cũng phải, trước đó không phải vẫn bình thường sao? Hai hôm nay thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, làm khổ người khác chết đi được.” Thợ tạo hình đan tay lại, về mặt cau có.

“Đúng thế, hai hôm nay còn diễn lung tung cơ, hại mọi người phải ở lại tăng ca cùng.” Trợ lý biên kịch cũng lắc đầu liên tục, rồi oán than.

Nhã Lan đi đến, cô vừa diễn xong cảnh của mình, đợi lát nữa mới phải diễn tiếp, được nghỉ ngơi một lúc nên cô muốn trang điểm lại chút. Vì cảnh tiếp theo là cảnh đi dự tiệc, tối qua Ân Hạo đặc biệt dặn dò là phải trang điểm cho thanh lệ một chút.

“Văn Văn, trang điểm cho tôi chút.” Có Ân Hạo chống lưng nên Văn Văn không dám bắt kính với cô, chỉ ngoan ngoãn gật gật đầu rồi theo vào. “Hai hôm nay cô kia hay nổi nóng lắm đấy, cô phải cẩn thận đấy.” Cô ta sợ hãi ngó vào bên trong, khẽ nói với cô.

“Lớp trang điểm của tôi sắp tới hết rồi, còn không mau lên, chỉ biết ăn nói luyên thuyên, cẩn thận không tôi kêu người cắt lười cô đi đấy.” Nghệ Tiên Như hiển nhiên cũng nghe thấy lời Văn Văn nói, liền mưa ra câu nói ác độc đó. Văn Văn sợ hãi ngậm luôn miệng lại, chỉ dám cẩn thận mà lè lưỡi.

Lúc Nghệ Tiên Như quay đầu lại liền thấy Nhã Lan đang đi vào.

“Dò, nghe nói dạo này cô diễn tốt lắm hả, đến đạo diễn cũng khen cơ, được đó nha.” Ngữ khí lạnh lùng, tràn đầy sự mỉa mai, còn mang theo cả sự ghen ghét nữa.

“Cũng tạm.” Nhã Lan trả lời qua loa, nhận lấy ánh mắt dò của cô ta rồi lại đáp lại cho cô ta ánh mắt khinh thường y như vậy.

“Chết rồi à? Còn không mau lên, tôi sắp phải ra diễn rồi đấy!” Nghệ Tiên Như lại bắt đầu cáu kỉnh rồi, cô ta chỉ vào Văn Văn mà chửi.

“VẬY...” Văn Văn ngượng ngùng chỉ chỉ vào Nghệ Tiên Như.

“Chị đi đi, ưu tiên cho cô ấy trước.” Nhã Lan đã hiểu, gật gật đầu, yên lặng ngồi trước bục trang điểm của mình.

“Dạo này sống cũng rất thoải mái đấy nhỉ.” Nghệ Tiên Như lãnh đạm nói một câu, Nhã Lan không hiểu ý cô ta, tất nhiên cũng không trả lời rồi.

“Nghe nói cô và Ân Hạo chung sống với nhau hả hả?” Cô ta tiếp tục nói.

“Ồ, là sống cùng nhau.” Cô làm sáng tỏ, cũng chẳng muốn giải thích nhiều về việc hiểu lầm của cô.

“Giỏi ha, vừa rời khỏi người này đã kiếm được đại gia khác rồi, giá trị của cô Quắc cũng được đó chứ.” Cô ta tỏ ý vô cùng mỉa mai, chua ngoa, rõ ràng muốn chọc tức Nhã Lan mà.

“Cũng bình thường, con người ta cũng đâu thể để chết khô chết héo mãi trên một cái cây được.” Nhã Lan cười khẩy, đáp lại cô ta. Mặt Nghệ Tiên Như đỏ phừng phừng, dù cho có lớp phấn dày trên mặt phủ lên cũng chẳng thể che nổi cái vẻ mặt méo mó của cô ta lúc này.

“Cô đừng có đắc ý, Ân Hạo sẽ không thích cô đâu, cậu ấy chẳng qua chỉ là muốn trêu đùa cô thôi, cô không biết cậu ấy là người đồng tính hả, trước nay chưa từng thích phụ nữ.”

“Thật sao?” Văn Văn vô cùng hứng thú với cái tin giật gân này, cô ta cũng là fan trung thành của RainbowKing mà.

“Mấy cái lời nói của kẻ cớ ý nói như thế mà cô cũng tin sao?” Nhã Lan cũng hơi tin, bởi vì những ngày này toàn là đàn ông đến tìm anh ta thôi, cử chỉ của bọn họ rất mập mờ, tuy không thể hiện ra chuyện gì thái quá trước mặt cô nhưng cô vẫn thể nhìn ra được phần nào.

Ngày nào Ân Hạo cũng cố gắng tránh né cô để dẫn bọn họ ra ngoài nói chuyện. Nhưng mà những chuyện liên quan đến danh dự thế này, cô có trách nhiệm phải bảo vệ anh ta.

Nghệ Tiên Như cũng thật quá đáng, là bạn bè mà sao có thể lộ trần người khác vậy được chứ?

“Những chuyện như này ở Úc cũng không phải hiếm gặp, mỗi người cũng đã sớm quen rồi.” Nghệ Tân Nghi giải thích, để tỏ rõ rằng cô ta không có ý gièm pha gì Ân Hạo.

“Nhưng đây là Trung Quốc, mong cô Nghê sau này lúc chỉ trích tôi đừng có lỗi người không liên quan vào nữa.” Nhã Lan nghiêm túc góp ý với cô ta, còn Nghê Tiên Như chẳng thể nói được gì nữa.

“Văn Văn, cô ra đây một lát.” Nghê Tiên Như đã trang điểm xong, đi đến cửa nhưng hình như lại nhớ ra gì rồi dừng lại gọi Văn Văn đi.

Nhã Lan chẳng còn tâm trạng nào mà đi nghe ngóng xem cô ta định làm gì, những ngày này, chuyện cô ta liên hệ với những trợ lý này dễ gây khó dễ cho cô, cô cũng chẳng phải là không biết, chỉ là cô không muốn gây ra quá nhiều phiền phức cho Ân Hạo mà thôi. Anh ta phải đóng phim, còn phải lúc nào cũng bất bình vì chuyện của cô, như vậy cũng không hay.

.....

“Tin giật gân, tin giật gân đây.”

Nhã Lan vẫn như mọi ngày, xuống xe trước rồi mới để Ân Hạo đi đỗ xe. Vừa mới bước vào đoàn làm phim đã thấy mấy nhân viên đang vây lại với nhau bàn bạc xôn xao.

“Thật không ngờ đấy, hóa ra anh ấy lại là như vậy.”

“Chả trách chẳng bao giờ thấy tin đồn nào của anh ấy với nữ minh tinh.”

“Chắc không phải đâu, trong anh ấy cũng không giống mà.”

“Gi mà giống với không giống chứ, người ta cũng đâu phải viết trên mặt đâu, những người như họ đều có club riêng ở nước ngoài đấy, đều được bảo mật nghiêm ngặt hết, vậy nên mới không ai biết đó.”

“Cô xem, còn có cả ảnh rồi, tay trong tay với Angle đây, hai người họ còn hôn nhau thắm thiết, trời ạ, không dám tưởng tượng luôn.”

“Để truyền ra những tin như vậy, chắc không phải là công ty cố ý tuyên truyền đấy chứ?”

“Không thể nào, anh ấy đã đủ hot lắm rồi, đâu cần thiết phải tung tin đồn thế này để tuyên truyền nữa chứ.”

“Cũng phải, cũng phải.”

Nhã Lan thấy khó hiểu về những lời bàn luận của bọn họ, không nhìn được mà ghé sát lại. “Mấy người đang nói gì vậy? Có thể cho tôi xem với được không?”

“Ồ, không có gì.” Cả đám người tản ra, trợ lý làm tóc cầm một tờ báo tin tức giải trí trong tay.

“Đưa tôi xem nào.” Cô giật lấy, đập vào mắt cô là bức ảnh Ân Hạo và Angle dắt tay nhau đi chơi. Quan hệ giữa hai người họ vô cùng thân mật, đầu cứ như là sát vào nhau ấy.

Tên tiêu đề bên trên viết bằng chữ khổ lớn: Siêu sao quốc tế yêu nam không yêu nữ, làm tổn thương biết bao cô gái. Angle là đàn ông?

Sao có thể chứ! Nhã Lan không ngờ rằng đám paparazzi đã lấy được tin tức nhanh như vậy, hơn nữa lại còn đăng lên báo nữa chứ, thế này thì phải làm sao đây?

Ân Hạo đi vào, anh ta đang nghe một cuộc điện thoại, mặt u ám cứ như sắp sửa có một trận giông bão ập đến vậy. Anh ta đã biết rồi sao?

“Đây là chuyện riêng của tôi, cùng lắm thì không làm minh tinh nữa, vốn dĩ tôi cũng chẳng muốn làm nữa rồi, không, tôi sẽ không mở hợp báo paparazzi gì gì đó đâu, càng sẽ không tìm cái gọi là bạn gái gì đó để thanh minh cho chuyện này đâu. Phải, không giống với nước ngoài, cùng lắm thì chúng tôi chuyển ra nước ngoài thôi, mất fan ở châu Á là lỗi của tôi sao? Tôi cần không gian, cần tự do. Không!”

Anh ta hét ầm lên, rồi cúp luôn điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Chúng tôi sống chung rồi

“Không hay rồi, có phóng viên xông vào đây rồi!” Có người hô lên, lập tức, hơn mười tên phóng viên xông vào, ra sức chụp hình Ân Hạo.

“Xin hỏi, RainbowKing, những gì trên báo viết là thật sao?” Một tên phóng viên giương tờ báo tin tức giải trí trong tay ra, giống hệt với tờ báo trong tay Nhã Lan.

“Xin hỏi RainbowKing, anh quyết định sẽ giải thích thế nào với fan đây?”

“RainbowKing, ngoài Angle ra, có phải anh còn giữ quan hệ thân mật với những người đàn ông khác đúng không? Quan hệ giữa hai người thân mật đến mức nào rồi?”

“RainbowKing, giờ Trung Quốc vẫn chưa thể chấp nhận chuyện thế này, ở nước ngoài những chuyện thế này cũng khá là bình thường, anh có cảm thấy nhục nhã hổ thẹn vì chuyện của mình bị người khác biết không? Anh có thấy có lỗi với fans không?”

“.....”

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác ập đến, Ân Hạo chỉ hơi híp mắt lại, chẳng nói lời nào.

“RainbowKing, xin hãy trả lời.”

“RainbowKing.....”

“RainbowKing.....”

“RainbowKing.....”

“.....”

Không gian nhỏ hẹp đó bị đám phóng viên vây đến nỗi con kiến cũng chui không lọt, tất cả mọi người đều đang gọi tên anh ta. Đám nhân viên muốn cố gắng khuyên đám phóng viên đi nhưng chẳng ăn thua gì, phía sau còn có rất nhiều phóng viên vừa biết được tin tức cũng đang xông vào, bao vây họ trong căn phòng chật hẹp này đây.

Nhã Lan cảm thấy ngột thở, cô lo lắng nhìn Ân Hạo, lo lắng anh ta sẽ làm ra chuyện cực đoan gì mất. May mà anh ta chỉ đứng ở đó chẳng nói lời nào, nhưng trong mắt rõ ràng đang để lộ ra đau lòng mà.

“Mọi người tránh ra chút, mọi người tránh ra chút!” Xung quanh hỗn loạn cả lên, một số người chuyển ông kính quay sang phía bên đó. Một lúc sau đã thấy chỗ đó xuất hiện một tên hơi nửa đầu, là Lý Khắc Lan.

Nhã Lan cuối cùng cũng có thể thả lỏng rồi, cô tin tưởng vào năng lực của Lý Khắc Lan.

“Các vị, các vị, có một số chuyện chắc là bị anh bạn phóng viên nào đó hiểu lầm rồi.” Anh ta thờ không ra hơi, bày ra nụ cười chiêu bài với mọi người, thỉnh thoảng anh ta lại lau mồ hôi, Nhã Lan vẫn có thể nhìn ra chút lo lắng từ trong đôi mắt xảo quyệt của anh ta.

Anh ta đang lo lắng sao?

“Sao có thể chứ, thế giải thích thế nào về bức ảnh này đây?” Một phóng viên không nhịn được mà hỏi, lập tức, đám phóng viên lại lần nữa phát động, bắt đầu nhao nhao lên hỏi.

“Mọi người yên lặng chút, nếu muốn biết sự thật thì yên lặng chút đi.” Lý Khắc Lan lập tức ngăn được đám phóng viên đang ồn ào kia lại, anh ta vừa lau mồ hôi vừa nói: “Chẳng qua chỉ là một bức ảnh thôi mà, hai người họ là bạn thân của nhau, lúc ra đường thì không được nắm tay nhau sao? Pháp luật đâu có quy định đàn ông thì không được nắm tay đàn ông đâu, trong luật hôn nhân cũng đâu có quy định nắm tay thì chính là người yêu đâu.”

Câu nói hóm hỉnh của Lý Khắc Lan gây nên một tràng cười.

“Nếu không phải vậy tại sao anh ấy không có bạn gái chứ? Nhu cầu sinh lý tối thiểu mà một người đàn ông nên có, anh ấy giải quyết thế nào chứ?” Một phóng viên nữ mạnh dạn hỏi.

“Phải đấy, phải đấy, không có người phụ nữ cố định thì sao chúng tôi có thể tin được anh ấy không phải người đồng tính chứ, rồi sao có thể khiến các bạn đọc và fans tin đây?”

“Cái này?” Lý Khắc Lan khó xử rồi, đỉnh đầu anh ta lại đỏ càng nhiều mồ hôi hơn. Ân Hạo vẫn đứng im ở đó, xò tay vào túi quần một cách cá tính, bày ra bộ dạng ngỗ ngược. Anh ta bặm chặt môi, căn bản không định nói gì.

Đám phóng viên lại lần nữa nhao nhao làm ầm lên, lại quay về vấn đề tình yêu đồng tính.

“Có!” Nhã Lan biết nếu còn không ra mặt thì chuyện của Ân Hạo sẽ chẳng thể thu dọn được nữa, một nam minh tinh mà bị truyền ra scandal đồng tính thì tiền đồ của anh ta sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Tiếng kêu của cô khiến đám phóng viên bỗng yên lặng, tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên người cô.

“Nhã Lan, cô không được...” Ân Hạo muốn ngăn lại.

“Hạo, đừng...” Lý Khắc Lan lắc đầu với anh ta, để Nhã Lan có cơ hội nói ra.

“Tôi có thể chứng minh anh ấy không phải đồng tính.” Nhã Lan nói một cách kiên định.

“Xin hỏi cô là cô Quốc sao, cô lấy chứng cứ gì chứng minh anh ấy không phải đồng tính chứ, hai người cũng đâu có sống chung.” Một phóng viên nói một cách gay gắt.

“Anh ấy thực sự không phải đồng tính!” Nhã Lan quyết định rồi, cô nhìn thẳng vào từng phóng viên, ánh mắt lóe lên quyết định phi thường, “Chúng tôi là người yêu, mọi người có thể đi điều tra, chúng tôi đã sống chung rồi.”

“Há...” Đám người đó rào rào cả lên, ngay lập tức càn nhiều ống kính ngắm vào cô hơn, chống micro xuống dưới cầm cô.

“Cô Quốc, không phải cô là vợ của ngài Lãnh Mạn Nguyên hay sao, nhanh thế mà đã chia tay rồi sao? Là cô bỏ anh ấy hay là anh ấy vứt bỏ cô?” Một phóng viên nóng ruột lao thẳng đến chỗ cô để hỏi.

“Phải đây, cô Quốc à, cô nói gì đi.”

“Cô Quốc à, mau nói đi.”

Tất cả mọi người đều tập trung vào vấn đề này, Nhã Lan chớp chớp mắt, cố tỏ ra bộ dạng ung dung mà nói: “Là anh ấy bỏ tôi, vì muốn cứu vãn lại chút thể diện nên tôi quyết định đề nghị li hôn, chúng tôi sắp làm thủ tục li hôn rồi.”

“Cô Quốc đây cũng thẳng thắn thật đấy.” Một phóng viên bày tỏ cảm tình với cô.

“Đúng đó, lúc chúng ta viết bài không được dùng từ gay gắt quá đâu.” Một phóng viên hưởng ứng.

“Xem ra phu nhân nhà họ Lãnh không thể thuộc về ai khác ngoài Nghệ Tiên Như rồi.”

“Có lẽ vậy.”

Mọi người bàn tán xôn xao, ở một nơi không thấy được, Nghệ Tiên Như đang ngồi ở đó, nở nụ cười đắc ý vì đã đạt được mục đích.

“Chị Nghệ à, người bạn này của em làm việc cũng được đấy chứ, báo lớn báo nhỏ đều đến hết rồi.” Văn Văn không biết len lách đến bên cạnh Nghệ Tiên Như từ lúc nào, tranh công.

“Đúng là rất được, tôi sẽ cảm ơn cô rất nhiều đấy.” Tâm trạng Nghệ Tiên Như cực kì tốt, cô ta kéo rèm cửa lại, giấu hoàn toàn cơ thể mình lại.

.....

“Lẽ nào cô không biết hậu quả của chuyện này sao?” Trên xe, Ân Hạo nhón nhác, chất vấn Nhã Lan.

Hai tay Nhã Lan đặt trước bụng dưới, nhìn người thanh niên đẹp trai lại cá tính này, trả lời một cách hồ hững: “Tôi không hề nói dối, chúng ta sống cùng nhau mà, không phải sao?”

Lý Khắc Lan ngồi ghế sau, cái đầu hơi hói của anh ta dựa vào ghế, tâm trạng cũng cực kì tốt. “Chuyện này giải quyết như này có lẽ là cách tốt nhất rồi, cậu không nên chất vấn cô Quốc nữa, tôi nghĩ bắt đầu từ hôm nay, hai người phải xuất hiện với thân phận là người yêu của nhau, với lại phải bày ra bộ dạng của đôi tình nhân thực sự, như vậy mới có thể giảm ảnh hưởng tiêu cực của vấn đề xuống mức thấp nhất.”

Anh ta dừng lại một lúc, nhìn Nhã Lan rồi lại nhìn Ân Hạo, buông lỏng tay ra. “Chẳng còn cách nào khác nữa rồi.”

“Không được, không thể để liên lụy đến Nhã Lan vậy được.” Ân Hạo kiên quyết, sắc mặt anh ta khá là khó coi, tay nắm thành nắm đấm đặt trên vô-lăng.

“Còn có thể làm sao nữa?” Lý Khắc Lan khoa trương dang rộng tay ra, “Ở Trung Quốc nếu một nam minh tinh lại là một người đồng tính thì mọi người sẽ nghĩ sao đây? Ở đây căn bản không thể chấp nhận được chuyện này, lẽ nào cậu muốn tự hủy hoại chính mình sao?”

“Đây là chuyện của tôi, tôi không thể vì bản thân mà hủy hoại cô ấy được!”

“Đừng cãi nhau nữa.” Nhã Lan kêu lên ngăn hai người đang kích động đó lại, “Ngài Lý nói không sai, nếu tôi đã thừa nhận rồi thì chỉ ít cũng nên biểu hiện ra như vậy, nếu giờ nuột lòi vậy thì người bị hủy hoại không chỉ có anh mà còn cả tôi nữa, một nghệ sĩ nói dối còn khiến người khác bất mãn hơn cả một nghệ sĩ có scandal đấy.”

“Right!” Lý Khắc Lan búng tay một cái, vô cùng tán thành. “Vẫn là cô Quốc lí trí hơn, Hạo, về chuyện riêng của cậu tôi không hề muốn khống chế cậu, nhưng chuyện này nhất định phải làm như này, hơn nữa thời gian này cậu nên cố gắng hết sức có thể, đừng qua lại với đàn ông nữa, tốt nhất nên giành nhiều thời gian hơn để ở riêng với cô Quốc, tạo nên cảnh tượng giả là hai người thật sự là người yêu.”

“Nhã Lan, thế này thật không công bằng với cô!” Ân Hạo thực ra không phải là không muốn giải quyết vấn đề, chỉ là anh ta từ đầu đến cuối đều không phải liên lụy đến Nhã Lan.

“Không sao cả, không phải tôi đã nói rồi sao? Sắp li hôn rồi. Một người phụ nữ sắp bị chồng bỏ rơi lại tìm được nhà mới, lại yêu đương với người hợp tác cùng cô ấy, lí do này đã đầy đủ lắm rồi.” Cô lắc lắc đầu không hề gì, Ân Hạo đã giúp cô quá nhiều rồi, giờ là lúc cô báo đáp lại anh ta rồi. “Vội lại

chúng ta là bạn, thì nên giúp đỡ lẫn nhau không phải sao?”

Cô cố gắng nói hai từ “lẫn nhau” cho vang hơn chút, để ra hiệu ngầm với Ân Hạo rằng anh ta có thể bảo vệ cô thì cô cũng phải giúp đỡ anh ta.

“Cảm ơn cô.” Ân Hạo đã hiểu ý của cô, không kiên trì thêm nữa.

“Ok rồi, giải quyết chu toàn rồi, tôi đi đây, hai người tự sắp xếp đi.” Lý Khắc Lan mở cửa xe rồi nhảy ra, Ân Hạo khởi động xe. “Tôi đưa cô về nhà.”

Tin tức yêu đương đương của Quắc Nhã Lan và Ân Hạo như mọc chân vậy, lập tức truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ, đám người rảnh rỗi lại có chủ đề mới, tin tức giải trí của các báo tạp chí lại có bài báo trường thiên, thậm chí còn có người kiến nghị đem quan hệ rối rắm của họ và Nghê Tiên Như, với cả Lãnh Mạn Nguyên viết thành một bộ tiểu thuyết, rồi quay thành phim nữa. Đương nhiên tốt nhất nên để những người có liên quan đến diễn rồi.

Chỉ có điều những bình luận trên báo về Nhã Lan đều rất dịu dàng, lúc họ kể về việc cô không may bị chồng ruồng bỏ, đều dành cho cô sự đồng tình tuyệt đối, và bày tỏ chuyện cô tìm một người đàn ông để an ủi tâm hồn là phản ứng bản năng của một người phụ nữ chịu tổn thương, chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Hơn nữa nam chính với nữ chính phim giả tình thật kết thành một đôi, trong giới nghệ thuật cũng không phải chuyện mới mẻ gì, không đáng phải viết bài lớn đến thế.

Một vài báo khác thì thể hiện sự tôn trọng với Ân Hạo, họ đều cho rằng một người đàn ông vừa mới về nước tìm một người bạn gái trong nước để không đến nỗi phải cô đơn cũng là bản năng của đàn ông, có thể hiểu được. Hơn nữa Hoắc Nhã Lan lại xinh đẹp thuần khiết, nhất định là hình tượng nữ thần trong lòng cánh đàn ông, những người đàn ông bình thường sẽ rất dễ nảy sinh ham muốn được bảo vệ cô, rồi thì yêu luôn cô.

Một trận scandal đồng tính rầm rộ biến thành một chuyện tình đẹp, fans của RainbowKing đều dựng băng biểu ngữ ủng hộ anh ta bên ngoài đoàn làm phim, lúc Ân Hạo đi qua họ sẽ gào thét trợ uy cho anh ta, thể hiện sự cảm thông và ủng hộ lớn nhất với hành động của anh ta.

Mọi chuyện trở thành lẽ đương nhiên, kết quả thiết tưởng vẫn chưa xuất hiện, Nghê Tiên Như tay vò tờ báo, cảm phần đến nỗi không ngừng run lên.

“Đáng chết! Tiệt nhân!” Vừa dùng sức cái, tờ báo liền rách thành vô số mảnh, rơi xuống dưới đất.

“Cô Nghê à, sao vậy, sao lại tức đến vậy chứ.” Người giúp việc nhà họ Lạnh chạy lại, định thu dọn đồng báo đầy dưới đất kia cho cô ta. Đồng báo xanh xanh đỏ đỏ dưới đất bị xé rách ra rất nhiều, dường như Nghê Tiên Như đã đem tất cả đồng báo rồi cả tạp chí liên quan đến chuyện tình của Ân Hạo và Nhã Lan mua hết về, nhưng lại chẳng tìm được trong đó lấy một câu trách cứ Nhã Lan, cô ta sao có thể không tức cho được chứ!

“Cút ra! Cút ra xa một chút, nhìn thấy cô thôi đã thấy ghét rồi.” Tất cả sự căm phẫn nhắm vào Nhã Lan đều trút hết lên người người giúp việc đó. Người giúp việc sờ lên mũi, chán nản mà rời đi, trên mặt lộ rõ sự bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Người phụ nữ vượt quá giới hạn

Đúng là tức chết người ta mà. Nghê Tiên Như xoa xoa lồng ngực đang không ngừng phập phùng của mình, thất vọng tựa vào sau ghế. Cô ta sớm đã nhận được thông báo từ thám tử rồi, biết được tin Ân Hạo và Quắc Nhã Lan bên nhau, kế hoạch ban đầu là định chụp hình Ân Hạo thân mật với đàn ông để khui ra sự thật là anh ta bị gay, sau đó thành công ép Nhã Lan phải thừa nhận chuyện đang sống chung với Ân Hạo, và tạo nên cảnh tượng giả là hai người họ đã trở thành người yêu của nhau.

Một khi Quắc Nhã Lan trở thành người yêu của Ân Hạo thì sẽ không còn dám bám lấy Lãnh Mạn Nguyên không buông nữa, đồng thời trở thành loại phụ nữ bắt cả hai tay mà cả giới giải trí khinh bỉ, đặc biệt là bắt cả hai tay với Ân Hạo, anh ta có lượng fan hùng hậu như thế, nếu dám fan mà biết được chuyện này thì nhất định sẽ cùng đánh dẹp Quắc Nhã Lan.

Đến lúc đó Quắc Nhã Lan có muốn phát triển tiếp trong giới giải trí cũng không thể nữa rồi.

Không chê vào đâu được kế hoạch gấp lừa bỏ tay người này, cô ta vô cùng vừa lòng với kế hoạch này của mình.

Mọi chuyện đều phát triển theo hướng mà cô ta đã thiết kế sẵn rồi nhưng kết quả lại hoàn toàn ngược lại. Vốn dĩ phải phản đối và chửi rủa thì chẳng thấy đâu, tất cả những tiếng nói lại đều đồng loạt thể hiện sự cảm thông và ủng hộ cho họ, vậy thì bảo sao cô ta không tức cho được!

Nắm chặt tay lại, móng tay đâm vào thịt cũng không biết, khuôn mặt tinh xảo của Nghê Tiên Như sớm đã méo mó biến dạng rồi. “Quắc Nhã Lan, tôi không tin là không lật đổ được cô!”

Trước mắt bỗng sáng lên, bóng dáng Lãnh Mạn Nguyên bỗng thoáng qua, xuất hiện trước cửa phòng khách.

“Chuyện này là thế nào?” Mấy ngày không gặp, tinh thần anh hình như không được ổn lắm, không ngừng xoa ấn đường, cứ như đang bị điều gì đó quấy nhiễu vậy. Anh nhìn thấy đồng giày vịn đầy dưới đất, quăng ánh mắt lên người Nghê Tiên Như.

Hồng rồi! Ý niệm này bỗng lóe lên trong đầu cô ta, Nghe Tiên Như lập tức lấy lại bình tĩnh.

“Nguyên, thật sự xin lỗi anh.” Cô ta cúi đầu, vội vàng thu dọn đồng giấy vụn dưới đất đi.

“Những cái đó là gì vậy, sao lại xé lăm thế? Em đang tức giận à, tức giận với ai vậy?” Một khi Nghe Tiên Như tức giận thì sẽ đập đồ, xé đồ, Lãnh Mạn Nguyên cũng chẳng lạ gì. Anh tìm đến tay Nghe Tiên Như, trông thấy mặt Nhã Lan trên quyền tạp chí dùm dó mà cô ta có ý lật lên kia, còn có một người đàn ông lạ mặt đứng bên cạnh Nhã Lan nữa.

“Đưa tôi xem tí.” Lãnh Mạn Nguyên giơ tay ra, định lấy lại xem.

“Đừng, đừng xem!” Nghe Tiên Như giả bộ căng thẳng, giấu tờ báo ra sau lưng.

“Đưa ra đây, cho tôi xem!” Bàn tay còn lại của anh thô lỗ giật quyền tạp chí sau lưng cô ta ra, sau khi vuốt phẳng ra liền xem qua một lượt, sắc mặt anh lập tức tối sầm lại, con thịnh nộ bao quanh cả phòng khách, Nghe Tiên Như đã cảm nhận thấy một luồng hơi lạnh mãnh liệt.

Xem ra, vẫn chưa phải là hoàn toàn thất bại đâu. Nghe Tiên Như vô cùng hài lòng với biến cố bất ngờ này, mặt cô ta trong lúc vô ý nở một nụ cười đắc ý.

“Há nào lại có cái lễ ấy!” Lãnh Mạn Nguyên vứt cuốn tạp chí ra, bóng dáng anh xoay tròn một cái rồi biến mất ngoài cửa phòng khách.

.....

Ẩn Hạo lại ra ngoài rồi, mong là anh ta sẽ không đến chỗ mấy người “bạn trai” kia nữa, khó khăn lắm mới khiến chuyện này yên ổn lại được, cô không muốn lại xuất hiện sự cố nào nữa đâu.

Nhã Lan rất nghiêm túc lau dọn sạch sẽ từng góc nhà, sau đó lại cẩn thận kiểm tra lại một lần, sau khi xác nhận không còn vật bẩn nữa, nhưng vẫn không yên tâm mà đi hút bụi lại một lần nữa.

Xong rồi, nhiệm vụ hoàn thành! Lau mồ hôi dính đầy trên trán đi, cô quyết định nghỉ ngơi một lát, sau đó đi tắm cho mát rồi đợi Ẩn Hạo về để khớp thoại. Khớp thoại đã trở thành bài tập cố định mỗi ngày của họ rồi, cho dù là muộn thế nào thì Ẩn Hạo đều sẽ giúp cô diễn một lần, sau khi đưa ra ý kiến, lại diễn lại lần nữa cho đến khi hài lòng mới thôi.

Chuông điện thoại vang lên, là Du Tư Phùng gọi đến, cậu ta tìm cô làm gì?

Nhã Lan ngỡ vực mà bất máy, giọng nói vô cùng nóng ruột của Du Tư Phùng lập tức truyền đến.

“Nhã Lan, tôi đang đứng trước cổng khu nhà cậu, cậu mau ra đây, tôi đợi cậu, không đợi được cậu tôi sẽ không đi đâu.”

Nói liền một mạch rồi tắt luôn điện thoại, Du Tư Phùng không cho cô cơ hội nói chuyện. Nhã Lan ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại sớm đã tắt máy kia, nghĩ xem có nên ra hay không, cũng sắp 11 giờ rồi.

“Không đợi được cậu tôi sẽ không đi đâu!” Giọng nói của Du Tư Phùng vang vọng bên tai, cậu ta vốn là một người có nghị lực, có quyết tâm, Nhã Lan vẫn thật sự lo cậu ta sẽ không về. Nghĩ một hồi rồi cô vẫn quyết định ra ngoài gặp cậu ta.

Ở ngoài cổng, Du Tư Phùng đang đứng một mình ở đó, cơ thể gầy yếu của cậu ta đứng trong gió, mái tóc bay phấp phới trong gió, không ngừng thay đổi theo chiều gió. Cậu ta ngơ ngác nhìn về phía con đường nhỏ trước cổng khu, sau khi thấy Nhã Lan xuất hiện liền nâng nâng mắt kính.

“Nhã Lan, tôi ở đây!” Cậu ta vẫy tay với Nhã Lan.

“Có chuyện gì sao?” Nhã Lan dừng lại, đứng trước mặt cậu ta, hỏi. Mấy ngày không gặp, dáng vẻ cậu ta suy sụp đi rất nhiều, mái tóc lộn xộn xõa tung ra cứ như kiểu đã bao nhiêu ngày không chải ấy, cổ áo cũng nhăn nhúm, một bên còn gấp vào bên trong cơ.

Du Tư Phùng là anh chàng đẹp trai trong lớp cô, cực kì chú trọng cách ăn mặc, bộ dạng nhếch nhác hôm nay của cậu ta đã hoàn toàn lật đổ hình tượng ngày trước của cậu ta. Sắc mặt cậu ta rất khó coi, hơi thiếu sức sống, cổ họng chuyển động lên xuống như có rất nhiều lời phải nói ra vậy.

“Có chuyện gì sao?” Cậu ta chỉ nhìn chằm chằm vào cô, Nhã Lan không khỏi có chút sợ hãi, cô lại hỏi lần nữa. Nhìn con đường nhỏ đầy cây bên ngoài khu, chỉ chỉ rồi nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói đi.”

Con đường nhỏ đó rất âm u, cũng rất lạnh, hai hàng cây xanh cao to mọc ngay ngắn hai bên, thân cây từ đầu đến cuối đều to như nhau, cao như nhau, cành lá vươn dài ra xen kẽ vào nhau, khoác lên vai nhau, che kín lấy cả con đường nhỏ, tạo thành một con đường mát tự nhiên.

Bắc nam thông với nhau, gió thổi qua người hai bọn họ, tay áo bay phấp phới, tóc Nhã Lan cũng bị hất tung lên cao.

Sắp đi đến cuối đường rồi, Du Tư Phùng cuối cùng cũng dừng bước. “Nhã Lan, những tin đó là thật sao?”

“Cái gì?” Đầu Nhã Lan nhất thời chập mạch, không hiểu cậu ta đang hỏi cái gì.

“Những tin tức đó, tin tức liên quan đến cậu và RainbowKing ấy!” Ngực khí của cậu ta rất khẩn thiết, mặt bừng đỏ đến cả lên, cổ nổi lên hai sợi gân xanh.

“Là thật.” Nhã Lan rất không vui với câu hỏi chất vấn của cậu ta, đây là chuyện riêng của cô mà.

“Cậu thật sự ở bên anh ta sao?” Cậu ta nắm chặt lấy hai cánh tay Nhã Lan, lắc lắc, hai con người sau mắt kính đang đỏ ngầu lên.

Tay cậu ta dùng sức rất mạnh, khiến cánh tay Nhã Lan thấy đau.

“Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến cậu.” Cô đau đến nhủu mày lại, trên mặt lộ rõ vẻ đau đớn. Du Tư Phùng hiểu được liền thả tay ra, rồi lại nắm chặt lại, chỉ là tay đã dùng lực ít đi rất nhiều.

“Tôi hiểu lòng cậu, trước nay đều hiểu.” Giọng điệu cậu ta nhẹ đi một chút, nhưng ngực khí thì vẫn sôi ruột như vậy, “Tôi không trách cậu, chỉ trách mình không đủ ưu tú, không thể xứng với cậu. Nhã Lan, tôi đang cố gắng rồi, từ sau khi biết tin cậu tham gia giới giải trí thì tôi cũng từ bỏ ước mơ thiết kế rồi quyết định tham gia vào sản nghiệp của gia đình. Nhã Lan, chỉ cần có thể đuổi kịp bước chân của cậu, chỉ cần đuổi kịp cậu, xứng với cậu thì tôi nguyện làm gì cũng được.”

“Du Tư Phùng, cậu không cần phải như vậy!” Cô muốn kêu cậu ta dừng lại, hành vi của cậu ta thật sự là điên rồ mà.

“Tôi biết, trước nay cậu chưa từng hứa với tôi điều gì, thậm chí còn chẳng đáp lại sự theo đuổi của tôi, cậu yên tâm, đây là do tôi tự nguyện, tôi đến đây chỉ là muốn chứng minh cho cậu thấy rằng tôi yêu cậu thôi.”

Nhã Lan bị khí thế của cậu ta làm cho khiếp sợ, cố gắng lùi lại phía sau một chút, cậu ta tiến sát lại từng bước một, vội vàng muốn ôm cô vào lòng.

“Du Tư Phùng, tỉnh táo lại chút đi được không, cậu làm như vậy chỉ có thể hủy hoại chính mình thôi, chẳng có tác dụng gì hết. Cho dù không có Ân Hạo thì thôi cũng sẽ không chọn cậu đâu.” Tôi không thể hủy đi tiền đồ rộng lớn của cậu được. Cậu nói cuối cùng ấy bị cô nuốt lại vào bụng, cô muốn dùng sự tuyệt tình này của mình để dọa cho cậu ta bỏ chạy.

“Tôi mặc kệ, chỉ cần là chuyện liên quan đến cậu thì tôi sẽ mất đi lý trí.” Một hình tượng Du Tư Phùng tao nhã lịch sự đã bị hủy hoại từ đây, cậu ta bây giờ cứ như một con sư tử phát điên, chỉ muốn ngậm miếng thịt đến miếng đó vào. Tay cậu ta đã đặt xuống phần eo của cô, kéo cô về phía mình.

“Du Tư Phùng, cậu đừng như vậy, nghe tôi nói!” Sức cô sao có thể địch lại được Du Tư Phùng chứ, lập tức bị khóa chặt trong bờ ngực không hề nỡ nang của cậu ta.

“Du Tư Phùng, cậu lý trí chút đi, đừng như vậy, tôi giận rồi đấy.” Cô đang cảnh cáo cậu ta, nhưng cậu ta chẳng có phản ứng gì, chỉ một mực tìm kiếm môi của cô thôi.

“Nhã Lan, cậu hãy tin tôi, tôi yêu cậu, mong cậu hãy tin tôi...” Cuối cùng, tất cả những lời nói đều bị nuốt vào trong bụng, hai tay của Nhã Lan bị cậu ta thành công khóa lấy, đôi môi vô cùng nóng ruột của cậu ta chạm vào... của cô.

“Du Tư Phùng!” Không biết tại sao giây phút môi cậu ta chạm vào cô, cô lại tức giận đến thế, có một cảm giác bị xâm phạm, cô thành công thoát ra được với sự nổi điên của mình, giáng xuống một cái bạt tai theo phản xạ...

Bốp!

Trong màn đêm thừa thốt bước chân người, cái tát đó vang dội khác thường, thậm chí còn có tiếng vọng lại nữa, mãi mà không ngừng. Nhã Lan sững sốt nhìn bàn tay mình, cô không ngờ rằng mình sẽ đánh cậu ta.

Mắt kính của Du Tư Phùng dưới tác động mạnh đã rơi xuống dưới đất, nảy lên mấy cái rồi nằm trơ trọi dưới đó, thông qua ánh đèn đường âm đạm phản chiếu lại tia sáng tuyệt vọng.

Du Tư Phùng như bị đứng hình vậy, bùng khuôn mặt trắng nõn của mình, ngơ ngác nhìn Nhã Lan bỗng nhiên nổi cáu ấy.

“Tôi xin lỗi.” Vo vo cái tay đang đau lên của mình, cô biết cái bạt tai vừa rồi của mình mạnh đến mức nào.

“Không, cậu đánh là đúng.” Du Tư Phùng thả tay ra, để lộ ra năm lỗ tay rõ nét trên mặt. “Là tôi không đúng, đã mạo phạm đến cậu, tôi xin lỗi.” Cậu ta cúi đầu xuống, sự tuyệt vọng bao phủ lên cả người, đầu cậu ta rũ xuống một cách mệt mỏi, cứ như vừa nhận được một tin tức làm cho mất tinh thần vậy.

“Nhã Lan, tôi sẽ cố gắng, cố gắng để khiến mình có thể xứng với cậu, cho dù phải giành hết cả đời này.” Lúc cậu ta lại ngẩng đầu lên đem theo một nụ cười nhạt. Tiếp theo đó là quay người rồi đi.

“... của cậu” Nhã Lan nhặt kính của cậu ta lên, Du Tư Phùng sớm đã biến mất trong màn đêm rồi.

Bốp bốp bốp, một tràng pháo tay vang lên, cao vút lên dị thường trong đêm khuya tĩnh mịch. “Hay cho một màn kịch ha, trong phim hay ngoài đời đều y như thật như vậy chẳng trách khiến người ta hiểu sai.”

Lãnh Mạn Nguyên đeo trên mặt bộ mặt lạnh đến thấu xương, vỗ tay đi đến, khóe miệng còn mang theo sự châm chọc không thể nào hơn được nữa.

Lòng Nhã Lan bỗng thất lại, sao anh ấy lại đến đây?

Lãnh Mạn Nguyên nhìn chăm chăm vào chiếc kính trên tay cô rất lâu, mới tiếp tục nói: “Từ lúc nào mà trở nên vượt quá giới hạn đến vậy rồi chứ? Máy hôm trước mới xác lập quan hệ nam nữ với bạn hợp tác xong, hôm nay đã lại vụng trộm với tiểu tình lang rồi sao? Ồ, không đúng, trước nay cô đều như vậy mà, không phả sao? Thậm chí còn khiến người yêu cũ gửi ảnh giường chiếu đến làm quà trong ngày cưới của mình cơ mà.”

Anh nói nhẹ tựa mây bay, chỉ nghiêng răng ở mảy từ cuối cùng thôi. Một cảm giác không biết phải làm sao trào lên trong lòng Nhã Lan, anh luôn nhìn nhận cô như thế đấy, trong lòng anh, cô mãi mãi chỉ là một người phụ nữ hư hỏng mà thôi, còn cần thiết phải giải thích nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Cuộc một ván

“Muộn lắm rồi, tôi phải về nhà đây.” Cô quay người, gập gối bước về phía khu nhà.

“Vậy sao? Gặp tôi cái là muộn luôn sao, cũng biết cách ra về thuận khiết rồi cơ à?” Lời nói của anh vô tình đập đến, chẳng thềm quan tâm xem là có làm tổn thương cô hay không nữa. Nhã Lan đau buồn lựa chọn cách không quay đầu lại, cũng không dừng chân lại, cô muốn tránh anh thật xa!

“Em đứng lại cho tôi!” Lãnh Mạn Nguyên đuổi theo, dùng tay giữ chặt cánh tay cô lại, chính là chỗ ban nãy bị Du Tư Phùng làm cho đau đấy.

“Anh thả tay ra, đau quá.” Cô kêu lên đau đớn, muốn vùng vẫy ra. Vết thương chồng chất vết thương, đau thương chồng chất đau thương, xương cô như bị gãy ra, đau nhói.

“Không, tôi muốn xem xem vợ tôi rốt cuộc phóng túng đến đâu, mất hồn đến đâu, mà lại có năng lực lấy lòng đàn ông nhiều đến thế, sao lại có nhiều người vây quanh cô ấy đến thế!” Vòng eo bỗng thất lại, lúc Nhã Lan kịp tỉnh ra thì cô đã bị Lãnh Mạn Nguyên vác lên trên vai rồi.

“Anh thả tôi ra.” Cảm giác chóng mặt ập đến, cô giãy giụa một cách khó chịu, đánh vào lưng anh, nhưng anh lại như chẳng có cảm giác gì vậy, cất bước bước đến bên cạnh xe mình, quăng mạnh cô vào trong xe.

“Anh muốn làm gì?” Xe lẩn bánh, anh không trả lời.

“Đi đâu vậy?” Cô đập vào nệm mà hỏi. vội vàng đi mở cửa xe nhưng cửa xe sớm đã bị khóa chặt lại rồi, cố dùng hết sức lực cũng không thể vận nổi dù chỉ là một chút. Cô đập đập vào cửa sổ, cửa chống đạn không gì phá vỡ nổi, tay cô đã sớm bị đập đến nổi đỏ cả lên rồi, chẳng còn chút phản ứng nào nữa.

Lãnh Mạn Nguyên từ đầu đến cuối đều nghiêm mặt, không nói lời nào, sau khi chiếc xe đi được mười mấy phút thì dừng lại ở trước cửa một khách sạn đèn đóm sáng trưng.

“Tôi phải về nhà.” Cô nhân lúc Lãnh Mạn Nguyên mở cửa xe ra, định cố gắng trốn đi, nhưng lại lần nữa bị anh vác lên trên vai.

“Anh biến thái, tôi phải về nhà, nghe thấy không hả?” Cô càng ra sức đâm mạnh vào lưng anh hơn, nhưng lưng anh cứ như sắt vậy, cứng nhắc nhắc, lại còn khiến tay cô bị đập lại đau hơn.

“Phòng 3012, mau mở cửa.” Anh tức giận hét lên, nhân viên mai móng đi tìm chìa khóa, chạy lên tầng mở cửa phòng cho anh.

“Anh muốn làm gì!”

“Lãnh Mạn Nguyên, u...” Cô còn muốn nói gì đó nữa nhưng đối phương đã bịt chặt miệng cô lại rồi. Anh chẳng dịu dàng chút nào cả, cắn rách môi cô một cách thô lỗ, nhân lúc cô đang kêu đau đấy, đầu lưỡi luồn vào, quấy rối trong miệng cô, ra sức hít lấy.

Cô không tài nào thở nổi, hai cánh tay bị trói chặt, hai chân cũng bị đè chặt dưới chân anh, Nhã Lan thu chặt răng lại, ra sức cắn xuống...

Ừm

Một tiếng kêu rên khẽ vang lên, anh rời môi ra, cô giành được không khí. Cố gắng hít thở, ngực cô không ngừng phập phồng. Ánh mắt Lãnh Mạn Nguyên càng thâm sâu hơn, nhuộm thêm sự giận dữ, cứ như muốn một hơi nuốt sống cô vậy.

“Anh đừng như vậy!” Hai tay cô vẫn không thể cử động được, chỉ có thể lên tiếng cầu xin.

“Phải thế nào? Thế này hả?” Tay anh dừng lại trên bộ ngực căng tràn của cô, nắn bóp ở đó.

“Đừng...” Cô bắt đầu thở gấp, giọng điệu run rẩy, cả người run cầm cập, mỗi một tế bào trên người đều sôi sục cả lên, hưởng thụ sự vuốt ve của anh

một cách căng thẳng mà lại kích động.

“A ——” Lực ở tay bỗng mạnh hơn, sự căng tràn của cô bị bóp chặt trong tay, ra sức nắn bóp, cô đau đớn nhũn chặt mảy lại, nước mắt cô trào ra.

“Nói cho tôi biết, có bao nhiêu người đã từng động vào cơ thể này rồi.” Anh ra lệnh, dùng sức mạnh đến nỗi như muốn bóp nát cả cơ thể này của cô ra vậy.

“Anh... tên lưu manh...” Cô vừa đau vừa nhục nhã, có cảm giác như bị sỉ nhục sâu sắc vậy.

Loạt soạt một cái, phần ngực vừa được thả racám giác mát mẻ ập đến, quần áo của cô bị anh kéo mạnh ra, rách thành mấy mảnh, để lộ ra áo ngực màu hồng phấn bên trong.

“Nói!” Anh vượt qua chiếc áo ngực, trực tiếp bóp chặt phần mềm mại của cô, thúc ép cô.

“Một nghìn, mười nghìn người, đủ chưa?” Sự nhục nhã, xúc phạm ập đến cô, cô giận dữ hét lên. Nước mắt lại ướt đầm hai má rồi.

“Vậy thì tốt quá rồi!” Anh vứt áo ngực cô ra một cách thô lỗ, trong lúc cô vẫn chưa kịp phản ứng thì đã dùng biện pháp như vậy xé rách quần lót của cô ra.

“Anh, đáng ghét, lưu manh, súc vật...” Chửi được gì cô cũng đã chửi hết rồi, nhưng người bên trên kia cứ như không nghe thấy gì vậy, chỉ chăm chăm cời quần áo trên người cô thôi.

“Anh... đừng như vậy!” Cô muốn cầu xin tình thương, muốn tỏ ra yếu thế, cô nhìn anh từng bước ép lại gần, sợ hãi thu người lại phía sau, kẹp chặt hai chân lại theo phản xạ.

Anh có thể dễ dàng quắp lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô, ngăn chặn sự lùi bước của cô. Anh tách hai chân cô ra, tiếp sau đó phải xảy ra những chuyện không còn gì rõ ràng hơn nữa rồi.

“Đừng!” Cô sợ hãi, cô không muốn phát sinh quan hệ với anh trong tình huống thế này, nước mắt lờ mờ, phản ứng duy nhất của cô chính là nhanh chóng bò dậy, cô phải trốn chạy!

“Hóa ea em thích như vậy!” Eo cô bị anh trói buộc lại, anh nhanh chóng dùng tư thế khó chịu nhất mà ngồi lên trên người cô.

“Đừng, a ——” Đột ngột đi vào mà không có chuẩn bị nào, cô đau đớn rít lên. Người sau lưng cứ như không nghe thấy gì vậy, chỉ lo chạy nước rút sau người cô thôi, hết trận này qua trận khác, Nhã Lan cảm nhận được sự đau nhói âm ỉ trong lòng, cô không ngừng rít lên, liên tục chửi rủa, sự đau nhói vô tận giày vò thể xác cô, cuối cùng, người cô mềm nhũn ra, chẳng còn biết gì nữa...

Nhã Lan bị một hồi chuông điện thoại làm cho tỉnh giấc, cô mở mắt ra, thấy ánh nắng lọt vào từ rèm cửa. Trời sang rồi? Điện thoại ngay dưới giường, trong lớp vải tã tui, Nhã Lan hơi động người, cảm giác khó chịu mãnh liệt truyền đến từ nửa thân dưới. Cẩn cẩn rằng, cô nhặt điện thoại lên.

“Nhã Lan, cô đang ở đâu vậy?” Là giọng Ân Hạo.

“Tôi... ở khách sạn.” Mặt cô đỏ ửng lên, chuyện đêm hôm qua quay lại trong đầu cô.

“Là... Lãnh Mạn Nguyên sao?” Ân Hạo ngập ngừng một lúc, hỏi.

Gật gật đầu, cô không lên tiếng, biểu thị ngầm thừa nhận.

“Có đi làm được không? Khách sạn nào, tôi đến đón cô.”

Lãnh Mạn Nguyên sớm đã không biết đi đâu rồi, chỉ để lại một bộ quần áo sạch sẽ, và một ít đồ ăn sáng đơn giản thôi. Nhã Lan không còn lựa chọn nào khác, cô đã bị muộn rồi, hôm qua đã tiêu hao quá nhiều thể lực rồi, cơ thể cô có hơi yếu ớt. Cố nuốt một ít đồ, cô mong có thể bổ sung lại chút thể lực.

Quần áo Lãnh Mạn Nguyên để lại rất vừa người, cứ như là quần áo đi may vậy.

Lúc ăn xong bữa sáng, Ân Hạo đã xuất hiện rồi, anh ta chẳng nói gì cả, chỉ đưa cô rời khỏi khách sạn thôi.

“Ya, đó không phải RainbowKing với Quắc Nhã Lan hay sao? Hai bọn họ đúng là như trên báo nói, yêu nhau rồi sao?” Bọn họ lập tức bị nhận ra, không ít người ở phía sau bàn bạc sôi nổi. May mà những người vào khách sạn đều có tố chất cao nên không có ai đuổi theo bọn họ cả.

“Đã vào khách sạn thuê phòng rồi thì chắc chắn không sai đâu.” Một người khác trả lời.

Nhã Lan hơi sợ hãi dừng chân lại, muốn kéo dài khoảng cách với Ân Hạo, chuyện của mình mà lại để anh ta gánh, cô tràn đầy cảm giác hổ thẹn.

“Đừng sợ, nào.” Ân Hạo thân nhiên giơ tay qua, kéo tay cô lại, cười cười với đám fan đang vây quanh xa xa đấy.

“Trông rất xứng đôi đấy chứ, trai tài gái sắc, trời sinh một cặp.” Có người ngưỡng mộ reo lên.

“Đi thôi.” Trong lúc cô định thu tay lại thì anh ta đã nắm chặt hơn một chút, cười cười với cô, ra hiệu bảo cô yên tâm, “Chúng ta là người yêu, không phải sao?”

“Ừ.” Cố gắng cười cười, cô nghe lời đi phía sau anh ta. Lúc ra khỏi cửa, đám phóng viên trong một góc không thể thấy được đã chụp lại được cảnh này.

Thế là trên báo chí giải trí ngày hôm sau đã đăng bức ảnh cỡ lớn của hai người họ, hai người tay nắm tay, hết như đôi nam nữ đang yêu đương cuồng nhiệt.

Ẩn Hạo không nhắc đến một chữ nào về chuyện xảy ra đêm hôm đó, Nhã Lan cảm ơn sự chăm sóc của anh ta, sự hợp tác giữa hai người họ ngày càng được kí kết ngầm, những người bên ngoài nhìn vào tình yêu của họ cũng cũng thấy ngày càng đẹp.

Du Tư Phùng từ sau đêm đó cũng mất tầm một thời gian dài, cuối cùng thì trên báo cũng đăng tin cậu ta đính hôn cùng con gái của một nhân vật lớn trong giới thương nhân, nhân tiện cũng giới thiệu luôn cậu ta đã tiếp nhận doanh nghiệp của gia đình, trở thành doanh nhân trẻ.

Trên báo, cậu ta mặc bộ lễ phục màu trắng, nắm tay cô dâu, phong thái hiên ngang, đầy vẻ phi phàm. Chiếc kính mới rất đẹp, càng tôn lên đôi mắt nhả nhận của cậu ta, chỉ có Nhã Lan nhìn ra được rằng trong đó đã nhuộm lên sự sâu lắng và hung ác nham hiểm.

Về chuyện của cậu ta, Nhã Lan cũng chẳng có quá nhiều cảm giác, chỉ là cậu ta từ bỏ sở thích của mình để tiếp nhận sự nghiệp của gia đình, cô ít nhiều cũng cảm thấy đáng tiếc, không thể phủ nhận rằng cậu ta thật sự là một nhân tài thiết kế rất có triển vọng.

Phim quay rất thuận lợi, hôm nay sẽ phải quay cảnh một trận đua xe.

“Đua xe là một kĩ năng sống, cô Quắc chắc phải nhờ người đóng thế chẳng.” Nghe Tiên Như bấu đôi môi đỏ ra, hoàn toàn dung hợp với Khương Uy Thiên trong phim.

“Có lẽ vậy.” Cô không muốn lấy mạng sống của mình ra đánh cược, mặc dù biết lái nhưng kĩ năng của cô trước sau chỉ có thể coi là cấp sơ đẳng thôi.

“Chúng ta cược một ván, ok không?” Nghe Tân Nghi híп mắt lại, chăm chăm nhìn vào cô, đợi cô tiếp chiêu.

“Cược cái gì?” Cô không có quá nhiều hứng thú với chuyện này.

“Cược xem cô có dám đua xe không.” Nghe Tân Nghi nói rồi cầm ra một cuốn tạp chí từ sau lưng, đó là cuốn tạp chí Gossip được bán chạy nhất trên thị trường, vì tin vừa nhanh vừa có tiếng nên lượng tiêu thụ trước nay đề rất cao. “Ồ đây có một bài báo, nói cô Quắc tình nguyện tự mình tham gia cảnh đua xe ngày hôm nay, nếu như thua thì sẽ mãi mãi rút khỏi giới giải trí.”

Nghe Tiên Như đặc biệt nhấn mạnh ba chữ giới giải trí đó, cô ta nhếch môi lên, cười đắc ý, để lộ ra sự châm biếm vô tận.

Nhã Lan nhận lấy cuốn tạp chí, bên trong đúng như những gì Nghe Tiên Như nói, tiêu đề dùng cỡ chữ to nhất để viết: Cuộc thi đấu giữa tình địch ngày trước, ai thắng, ai thua? Tiêu đề phụ bên dưới viết: Quắc Nhã Lan địch thân thông báo, dốc sức chiến đấu với tình địch không chùn bước.

Cô thông báo thế này bao giờ chứ? Nhã Lan đờ người ra một lúc, sau khi thấy nụ cười đắc ý của Nghe Tiên Như thì mới dần hiểu ra.

“Đây là cô tự mình thông báo đấy, hôm nay sẽ có một lượng lớn phóng viên đến hiện trường quay phim, chẳng còn cách nào.”

Nhã Lan ngẩng người ra đó, trong đầu cô trống rỗng, chẳng có cách gì hết.

“Nhã Lan, người đóng thế trận đua xe hôm nay sắp đến ngay rồi, cô phải chuẩn bị quay mấy cảnh quay trước...” Ẩn Hạo đi vào, thời gian này, anh ta đề theo sát cô từng bước, dạy cô kĩ thuật diễn.

“Không cần đâu.” Nhã Lan đưa cuốn tạp chí qua, Ẩn Hạo nhanh chóng xem qua một lượt, sắc mặt trắng bạch ra.

“Là ai thông báo.” Anh ta hỏi, giọng điệu chứa đầy sự tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Đua xe mạo hiểm

“Điều này không quan trọng, cái quan trọng là làm như thế nào để qua được cửa ải này. Phóng viên sẽ đến nhanh thôi, em coi như cùng quá thì hóa liều vậy.”

“Em thật sự muốn tự mình lên sao?” Trên mặt Ẩn Hạo tràn đầy lo lắng, Nhã Lan nghĩ một chút, nghiêm túc gật đầu.

“Anh không đồng ý!” Anh ta cuộn tờ tạp chí lại, vứt ra ngoài, giọng điệu kiên định.

“Chuyện này không phải anh đồng ý hay đồng ý là liền có thể giải quyết được, người tung ra tin đó đã giả mạo danh nghĩa của tôi, nếu như không đi, thì tôi sẽ phải tự động rút khỏi ngành giải trí, Ân Hạo, anh thấy điều này có thể không?”

“Thế nhưng em hoàn toàn không có khả năng thắng đâu.” Ân Hạo nói ra sự thật, cô thực sự không có khả năng thắng.

“Mặc kệ đi, nếu như anh còn coi em là bạn, thì bây giờ, lập tức, dạy em vài chiêu đi. Em biết anh cũng là cao thủ đua xe, khả năng học hành của em cũng không hề kém, anh dạy các kĩ thuật cho em một lần đi, em sẽ luyện thêm vài lần nữa, chắc là sẽ được thôi. Tin là Nghê Tiên Như cũng không thật sự muốn đặt cược tính mạng với em đâu. Cô ta ở trên đường đua ngoằn ngoèo như vậy, nhất định sẽ có sự kiêng dè.” Nhã Lan vẫn có sự tin tưởng nhất định đối với khả năng của bản thân, hơn nữa đạn đã lên nòng rồi thì không thể không bắn, cô không còn cách nào khác.

“Được thôi, có thể thử xem.” Ân Hạo im lặng một hồi, khẽ gật đầu.

“Chuẩn bị xong chưa?” Nghê Tiên Như đã thay xong trang phục của Khương Uy Thiên, cũng đã trang điểm xong rồi, cô ta thông thả bước đến, sau khi nói xong liền chỉ chỉ về phía phóng viên ở sau lưng.

“Chuẩn bị xong rồi.” Nhã Lan nói không sai, cảnh đua xe này của bọn họ chỉ là một quyết định tạm thời, Nghê Tiên Như vẫn muốn đeo giày cao gót lái xe như cũ, còn cô, thì vẫn là giày thể thao rất giản dị.

Thứ kiêng kị nhất khi lái xe chính là loại giày cao gót nhọn hoắt như thế này, Nghê Tiên Như không dám tăng hết tốc độ, chỉ cần cô giữ sự tập trung, thì hoàn toàn có khả năng thắng, hơn nữa trong kịch bản cũng là cô thắng mà không phải sao? Nghê Tiên Như chắc sẽ không dám không diễn theo kịch bản đâu.

“Rõ ràng chỉ là cảnh đua xe giả nhưng lại cứ như đua xe thật sự vậy.” Đạo diễn bất lực lắc đầu, ngồi vào vị trí. “Sẵn sàng chưa?”

“OK rồi.” Văn Văn dừng lại bên cạnh Nghê Tiên Như, cô ta khẽ nói nhỏ vào tai Nghê Tiên Như.

“Được rồi, có thể bắt đầu rồi!” Nghê Tiên Như gật đầu hài lòng, lớn tiếng trả lời câu hỏi của đạo diễn, một lát sau liền xoay người lại, hỏi nhỏ: “Không bị người nào nhìn thấy chứ.”

“Sẽ không đâu.” Văn Văn tràn đầy tự tin.

“Cô Quắc, phía cô thì sao?”

Nhã Lan khẽ hít thở, cô đã ngồi lên xe. “Có thể rồi.”

“Đường núi ngoằn ngoèo quanh co, mọi người phải chú ý an toàn đó.” Sau khi đạo diễn nhắc nhở mọi người xong, ra hiệu cho nhân viên đoàn phim làm tốt công tác chuẩn bị.

“Cố lên.” Ân Hạo nhỏ giọng nói: “Tôi sẽ luôn quan sát tình hình của cô, có vấn đề một cái, tôi sẽ đến giúp cô ngay.” Nói xong, liền nắm chặt lấy tay cô.

“Được.” Cô gật gật đầu, nhìn những người phóng viên ở phía ngoài đang nín thở chụp ảnh liên tục cho bọn họ, rồi đóng cửa xe lại.

Cái phải đối diện ngay trước mắt đó là con đường lên núi, đường đi lên đó, quanh co uốn khúc, chạy thẳng tới đỉnh núi.

Cảnh này sẽ phải diễn là Khương Uy Thiên ép Diệp Tiểu Như đua xe để giành lấy Tinh Phụng, kết cục là Diệp Tiểu Như đã liều cả tính mạng để giành lấy chiến thắng, còn Khương Vũ Như thì phản nộ rồi đi.

“OK.” Đạo diễn hô lên một tiếng, tất cả âm thanh đều dừng lại, trong phim trường liền yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả âm thanh của cây kim rơi xuống. “ACTION (bắt đầu)!”

Nhã Lan vừa đạp ga, chiếc xe liền giống như mũi tên rời khỏi cây cung lao về phía trước, cô hết sức tập trung nhìn về phía trước, nhớ lại tất cả những kỹ xảo mà Ân Hạo đã dạy cô.

Xe của Nghê Tiên Như ở ngay bên cạnh xe cô, tốc độ của cô ta cũng không hề chậm. Hai chiếc xe gần như ngang nhau, rất nhiều phóng viên lái xe theo ở phía sau, cố gắng để có thể chụp được nhiều ảnh hơn.

Trong khi chiếc xe vẫn đang lao nhanh về phía trước, Nhã Lan cảm thấy xe của mình đột nhiên lắc lư, rồi lại còn nhìn thấy nụ cười nham hiểm của Nghê Tiên Như ở đằng trước. Hóa ra cô ta đã lấy xe đụng vào xe của mình. Nhã Lan liền đánh tay lái, kịp thời giữ vững được phương hướng. Xe của Nghê Tiên Như nhân cơ hội đó đã vượt lên.

“Muốn đuổi kịp đối thủ, mấu chốt nằm ở khúc cua, phải liền mạch lưu loát, không được do dự, khúc cua chính là điểm yếu của Nghê Tiên Như, chỉ cần có dũng khí hơn một chút, liền có thể đuổi kịp cô ta.” Ân Hạo vô cùng hiểu rõ kĩ thuật đua xe của Nghê Tiên Như, quả nhiên, xe của Nghê Tiên Như lại lần nữa nằm ở vị trí ngang hàng với xe của cô.

“Giữ tập trung, nhìn chăm chú vào mặt đường, thả lỏng tinh thần, lao thẳng về phía trước!” Mỗi động tác của Nhã Lan đều vô cùng chuẩn xác, cô đã ngoặt mấy khúc cua vô cùng nhanh chóng, chẳng bao lâu đã bỏ xa khoảng cách với Nghê Tiên Như.

Còn ba khúc cua nữa, tiếp tục tiến lên! Cẩn chặt rằng, cô liều mạng lái xe lao về phía trước, tốc độ của Nghê Tiên Như đã gần bằng rồi, cô đành phải tăng hết tốc lực thêm lần nữa, lao tới đích!

Nghê Tiên Như bởi vì nguyên nhân quần áo, không ngoài dự liệu đã rớt lại phía sau, diễn biến y như trong kịch bản, Nhã Lan đã thành công thắng trận này.

Quá tốt rồi. Nhã Lan lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhìn thấy Ân Hạo ở gần đó đang vẫy tay về phía cô. Vào lúc cô muốn giảm tốc độ, lại phát hiện ra, phanh xe đã mất đi tác dụng.

“Làm thế nào đây?” Cô chỉ có thể tiếp tục tăng tốc lái xe về phía trước, trên mặt đã toát hết mồ hôi, phải đối phó với tình hình này như thế nào, cô thật sự không biết.

Ân Hạo đã phát hiện điểm khác thường của cô, anh ta liền giật lấy một chiếc xe máy, đuổi theo phía sau. Anh ta nín thở, vì sợ khiến Nhã Lan bị phân tâm.

Không hay rồi! Nhã Lan tuyệt vọng phát hiện, con đường này là đường cụt, đến đỉnh núi thì liền tắc nghẽn lại, cách đó không xa, là vực sâu không thấy đáy.

“Nhảy ra khỏi xe!” Ân Hạo rất nhanh đã đuổi kịp, đến cạnh cửa xe cô, hét to lên. Thế nhưng, cô đang vô cùng căng thẳng, hoàn toàn không biết phải làm như thế nào, tay chân đều mất đi kiểm soát, cô cũng đã quên mất cả việc đánh tay lái, cứ vậy lao thẳng về phía vực thẳm.

“Bê lái!” Ân Hạo nhảy lên một cái, nhảy vào được trong xe một cách vô cùng ngoạn mục, trong giây phút chiếc xe sắp lao xuống vách núi đó, xoay tay lái, rồi sau đó, nói: “Nghe anh, anh đếm tới ba, thì em liền nhảy xuống.”

Khẽ gật đầu, bởi vì sự xuất hiện của Ân Hạo, mà cô mới có thể thả lỏng thần kinh đang vô cùng căng thẳng ra.

“Một, hai, ba... nhảy!” Dưới sự thôi thúc của anh ta, Nhã Lan đã thành công nhảy lên được một bãi cỏ. Ngay sau đó, Ân Hạo cũng đã ở chỗ cách cô không xa, chiếc xe đó liền chuyển hướng, lao thẳng xuống vách núi.

“Quá nguy hiểm!” Lốp cò mềm mại đã làm giảm bớt đi sự va đập khi nhảy xuống, cô khẽ xoa bóp chân tay đã tê cứng của mình, phát hiện ra bản thân hoàn toàn không hề bị thương gì cả.

“Không sao chứ.” Ân Hạo đứng dậy, sau lưng là ánh nắng, giống như một thiên thần vậy, chìa thím tay thon dài ra. Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà cô như bừng tỉnh ra, cô tự nhiên lại cho rằng, anh ta chính là vị thần cứu mạng của cô.

“Không sao.” Cô đưa tay ra nắm chặt lấy tay anh, cánh phóng viên cũng đã đi xe đến, nhao nhao lấy máy chụp hình ra, chụp màn sống sót sau tai nạn này lại.

Một cuộc đua xe, không những không hủy hoại được Quắc Nhã Lan như dự tính, mà còn giúp cô tăng thêm độ nổi tiếng, hiện tại, cô đã có không ít fan trung thành, lại còn được các tạp chí và báo chí gọi với danh xưng là diễn viên yêu nghề nhất, diễn viên có tiềm lực nhất, Nghê Tiên Như tức giận đập lên thím đứng phất dậy, giống như đó chính là kẻ thù không đội trời chung của cô ta----- Quắc Nhã Lan.

“Chị Nghê, chị đừng nóng, vẫn còn có cách mà.” Văn Văn đi đến khuyên giải.

“Người phụ nữ đáng chết này, không ngờ rằng mạng của cô lại lớn như vậy.” Nghê Tiên Như càng kinh ngạc hơn với khả năng học hỏi của cô, không phải nói cô không biết lái xe sao? Cô ta thậm chí còn có chút nghi ngờ thám tử mà mình đã phải đi điều tra.

Cửa bị đẩy ra, hiện ra là Ân Hạo với kiểu tóc textured crop cá tính. “Có rảnh không?” Anh ta nhìn nhìn vào bên trong, phát hiện ra Văn Văn, “Cô ra ngoài trước đi, tôi có chút chuyện tìm cô Nghê.”

“Có chuyện gì sao, bạn cũ.” Nghê Tiên Như ngồi xuống, dựa người vào ghế sofa, nhìn Ân Hạo.

“Đương nhiên.” Anh ta phóng khoáng thối đi vài sợi tóc đang rũ xuống, ngồi đối diện cô ta. “Tiên Như, có vài chuyện, cô thực sự đã vô cùng quá đáng rồi.”

“Chuyện gì?” Nghê Tiên Như cố tình giả ngốc.

“Chuyện chiếc xe.” Anh ta nói thẳng.

“Xe gì?” Cô ta vẫn tiếp tục giả vờ.

“Tiên Như, chúng ta là bạn bè nhiều năm rồi, tôi hi vọng cô sẽ dừng lại ở đây, dùng thực lực thực sự để đấu với Nhã Lan có được không?” Ân Hạo cố gắng nhẫn nhịn, nếu như người đối diện không phải là bạn, có lẽ anh ta đã không nhún nhường như vậy rồi.

“Anh vẫn còn coi tôi là bạn sao?” Nghê Tiên Như gay gắt nói: “Anh và Quắc Nhã Lan đã thông đồng với nhau, làm gì còn có người bạn này nữa.”

“Chúng tôi vốn dĩ chẳng có gì cả, cô ấy là vì giúp tôi nên mới rơi vào thế khó xử. Điều này chắc cô cũng biết.”

“Tôi không biết, tôi chẳng biết gì hết.” Nghe Tiên Như chối cãi.

“Tiên Như, tôi không quan tâm cô biết cái gì, không biết cái gì, tóm lại sau này, mong cô đừng có làm ra cái loại chuyện thấp hèn hại cả người lẫn xe như vậy nữa!” Ân Hạo vứt một cuộn băng xuống, Nghe Tiên Như nghi ngờ cầm lên. “Đây là gì?”

“Đây là Văn Văn trợ lý trang điểm của cô đi làm hỏng chiếc xe, vô tình bị camera ghi lại, muốn xem không?” Ân Hạo buồn phiền nhắm mắt lại, “Tiên Như, trước đây cô không hề như thế này mà.”

Gương mặt Nghe Tiên Như liền trở nên gượng gạo lúng túng, nhưng lại lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình thường. “Cái này thì có thể nói lên được điều gì chứ? Văn Văn cũng là trợ lý trang điểm của Quốc Nhã Lan mà, có khi là do cô ta đắc tội với người ta, nên người ta mới nhân cơ hội này để trả thù cũng nên.”

“Tốt nhất là như vậy, tôi không hi vọng bạn của tôi là người như vậy.” Ân Hạo nói xong câu này liền rời đi luôn, Nghe Tiên Như giống như bị ai đó lấy mất đi chỗ dựa vậy, tự nhiên mềm nhũn người ra, cô ta ngồi ngây ra đó một lúc, rồi lại giống như người điên, gạt hết tất cả đồ đạc ở trên thềm xuống.

.....

Ánh nắng ban mai khẽ xuất hiện, đằng đông cũng mới bắt đầu lộ ra một vệt bạc sáng, làn gió mát lạnh của buổi sớm lướt nhẹ qua mặt, mang đến một cảm xúc dễ chịu. Đóng phim chính là như vậy, đề nội dung có thể chân thực nhất, thì sẽ phải đi đến phim trường bất cứ khi nào cần thiết.

Hôm nay phải đóng cảnh hai người ngồi bên bờ biển ngắm mặt trời mọc, cho nên Nhã Lan và Ân Hạo phải ngồi xe suốt đêm để kịp đến đây. Cùng đến còn có nhân viên làm việc của đoàn phim, riêng đạo diễn, đã đến đây từ lâu rồi, bối cảnh cũng đã phục dựng gần xong rồi.

Ngáp một cái, Nhã Lan dụi dụi đôi mắt vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo của mình, sáng sớm cảnh sắc ở trên biển rất đẹp, dưới ánh sáng âm trầm bỗng hiện lên một màu trắng vô cùng đẹp mắt, sáng rực cả một vùng, sóng biển dạt dào, khi thì sóng xô bờ cát, khi thì lại rút lui không thấy chút dấu vết nào, giống y như một đứa trẻ tinh nghịch vậy.

Bãi cát này rất bằng phẳng, thế nhưng không được rộng lớn lắm, sóng biển bất cứ lúc nào cũng có thể nhấn chìm hết cả nửa bãi biển, thế nhưng khi thế lại không hề hung dữ mạnh mẽ, chỉ giống như một tấm áo mỏng khoác nhẹ lên người, rồi lại từ từ cởi ra, cứ lặp lại như vậy, từ năm này qua năm khác không ngừng nghỉ.

“Mệt sao? Sắp phải vào cảnh rồi.” Ân Hạo quan tâm mang đến một chai nước khoáng, mở nắp ra, đưa cho cô.

“Cảm ơn.” Cô đáp lại bằng một nụ cười nhẹ, thường xuyên thức thâu đêm cũng có, thế nhưng từ trước đến nay cô chưa từng thức dậy vào giờ này. Cuộc sống của cô rất có quy luật, tất cả đều vì công việc và học tập, cho nên, về cơ bản là không có sự biến đổi lớn. Đầu của cô có chút choáng váng để nhận ra là không hề thích ứng được với việc dậy làm việc vào giờ này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Giúp em quên đi lãnh mạn nguyên

Uống vài ngụm nước, sự mát lạnh thấm nhập vào cả trong tâm can cô, cô cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn một chút. “Cái này, vẫn là hữu hiệu nhất.” Cô giờ chai nước lên, nụ cười giống như một đóa hoa mẫu đơn mới chớm nở vậy, khiến cho Ân Hạo nhìn đến thất thần.

“Gần đây, giới tính của anh hình như lại trở về như bình thường rồi,” Ân Hạo nửa đùa nửa thật nói, đợi đến Nhã Lan hiểu ra, thì anh ta đã đi về hướng đạo diễn rồi. Anh ta và đạo diễn đang nói gì đó, chỉ là, không hề ôm vai bá cổ như ngày trước, khoảng cách giữa hai người đã bị kéo ra xa không ít.

Là vì chuyện tình yêu đồng tính sẽ gây ra ảnh hưởng quá lớn, cho nên anh ta phải cố gắng tỏ ra không thân thiết như vậy sao? Nhã Lan nhất thời không thể hiểu được.

Ân Hạo vẫy tay về phía cô, Nhã Lan nghe lời chạy về phía đó. Không biết Angle đã ở trong đoàn người từ lúc nào, ánh mắt anh ta sắc bén nhìn về phía hai người.

“Hi.” Anh ta hững hờ nhìn cô một cái, rồi liền chuyển tầm mắt nhìn về phía Ân Hạo ở phía sau, “Đã lâu lắm rồi chẳng thấy đến chỗ tôi, khi nào rảnh vậy?”

“Rất khó nói.” Ân Hạo liên tục cười, thế nhưng lại vô cùng gượng gạo.

“Cô bạn gái này là bức bình phong cho anh sao?” Nhìn thấy cánh tay Ân Hạo khoác trên vai Nhã Lan, anh ta bĩu bĩu môi hỏi.

“Coi như là thế đi, đừng ghen.” Ân Hạo giơ tay lên, đập nhẹ lên vai cô, rồi lại dẫn cô đi.

“Ách, chúng tôi...” Nhã Lan thấy Angle không vui, muốn giải thích gì đó, chỉ là, chuyện này là bí mật, cô không biết phải nói như thế nào/

“Đợi đóng phim xong, chúng ta nói chuyện?” Angle không còn tâm trạng để nghe cô giải thích, anh ta kéo kéo vạt áo của Ân Hạo, ra hiệu.

“Ok.” Ân Hạo nghĩ một hồi, khẽ gật đầu, trong mắt bỗng xuất hiện tia nhìn phức tạp, mặt đối diện với hướng Angle rời đi, thế nhưng ánh mắt lại đặt trên người cô.

“Anh có thể không cần phải để ý đến cảm nhận của em, chúng ta chỉ là...”

“Không cần biết là gì, cũng phải làm y như thật, không phải sao? Hoặc là, anh cũng có khả năng thích phụ nữ, đương nhiên bao gồm cả việc thích em” Anh ta khẽ vuốt mái tóc rối bời của mình, lộ ra nụ cười rạn rở, đủ để mê hoặc tất cả mọi người, rồi sau đó, buông tay, rời đi. “Sắp phải vào diễn rồi, chúng ta qua đó đi.”

Đi theo sau anh ta, nhìn dáng người gầy gò của anh ta, Nhã Lan cứ luôn cảm thấy ngực mình như bị nghẹn lại vậy, thế nhưng nhất thời chưa tìm được ra được nguyên nhân.

“Tiểu Như, nếu như cuộc sống này chỉ còn lại một ngày, anh cũng sẽ nguyện trải qua cùng em.” Tinh Phương nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Tiểu Như, hai người ngồi trên một tảng đá cao ở bên bờ biển, Tinh Phương hôn lên tóc Tiểu Như, xúc động thổ lộ tâm tình.

“Không, em không chỉ muốn cùng anh trải qua một ngày, mà muốn cùng anh đi hết kiếp này, còn cả kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp, chúng ta đều sẽ ở bên nhau.” Tiểu Như ngược mắt lên, nhìn lên cái cảm đệp đẽ đang đặt trên đỉnh đầu mình của Ân Hạo, nếu như là Lãnh Mạn Nguyên, cô sẽ nói như vậy sao? Haiz, đừng nghĩ nữa.

“Thật sao? Anh tồi tệ như vậy, đến ngay cả người phụ nữ mình yêu mà còn chẳng bảo vệ được, em vẫn bằng lòng theo anh sao?”

“Đương nhiên.”

“Tiểu Như!” Tinh Phương nâng mặt cô lên, giống như nâng niu bảo vật vậy, trong mắt anh ta biểu lộ ra ánh nhìn cực kì thấm thiết cực kì yêu thương, thật không hổ là một bậc thầy diễn xuất, giống y như thật vậy.

“Tiểu Như của anh, anh yêu em” Anh ta khẽ gọi lên đầy sâu lắng, tiếp sau đó, là một cảnh hôn, đôi môi mỏng của Tinh Phương sắp đặt lên.

“Đừng!” Nhã Lan quay đầu đi theo phản xạ, nụ hôn đó liền đặt lên cổ, nguội lạnh, không hề có chút ấm áp nào. Sắc mặt Ân Hạo thoáng hiện lên một tia thất vọng.

“Chuyện gì vậy!” Đạo diễn lại chuẩn bị mắng rồi. “Cô Quắc, cô chuyên nghiệp một chút có được không, chỉ một cảnh hôn mà đã như vậy, sau này còn có cảnh giường chiếu, cảnh tình cảm mãnh liệt, đây là những cảnh mà mỗi một người diễn viên đều phải diễn. Làm lại.”

Nhã Lan lại giống như chạm vào ma vậy, mỗi lần Ân Hạo hôn xuống, cô liền tránh né, trong đầu cô từ đầu đến cuối cứ luôn hiện lên hình dáng của Lãnh Mạn Nguyên, anh cứ nghiêm nghị nhìn cô như vậy, ra lệnh cho cô, không được hôn.

Nhã Lan ra sức lắc đầu, muốn gạt bỏ hình ảnh của Lãnh Mạn Nguyên ra khỏi đầu, thế nhưng càng lắc càng rõ nét hơn.

“Đạo diễn, tôi không diễn được.” Cô thành thực thừa nhận, rồi lại bị đạo diễn mắng xối xả vào mặt.

“Được rồi, tôi thấy cô ấy là lần đầu diễn cảnh này, nên mới căng thẳng quá độ như vậy, đạo diễn nếu như anh thấy tiện, thì dùng thế thân một lúc đi.” Ân Hạo kịp thời giải vây, anh ta đi đến vỗ nhẹ lên vai đạo diễn, nói nhỏ vài tiếng vào tai ông ta.

“Ok rồi, thế thân.” Đạo diễn lại không hề làm khó cô nữa, gọi thế thân đến.

Diễn xong cảnh đó, mọi người liền được nghỉ ngơi một chút.

“Nhã Lan, đi theo anh!” Ân Hạo không đợi cô phản ứng lại, liền dắt tay cô đi, chạy qua những chỗ có ít người, cho đến khi tới một nơi yên tĩnh không có người, mới dừng lại.

“Anh... sao vậy?” Sắc mặt của anh ta rất u ám, rất khó chịu, hình như tâm trạng đang cực kì tệ, anh ta muốn tâm sự gì với mình sao?

Ân Hạo nắm chặt lấy hai tay cô, một xúc cảm lạnh lẽo truyền đến, Nhã Lan có cảm giác cơ thể của anh ta, còn lạnh hơn cô. Đôi mắt một mí có anh ta không còn híp lại nữa, mà đang trừng lên nhìn chăm chăm vào mặt cô, đến khi thấy cô lúng túng mới rời đi.

“Nhã Lan, nhìn anh!” Anh ta ra lệnh. Nhã Lan ngoan ngoãn làm theo.

“Thành thực nói cho anh biết, lúc anh hôn em vì sao em lại cự tuyệt, em đã nghĩ đến ai!”

“Em...” Nhã Lan không ngờ rằng anh ta có thể nhìn thấu được tâm sự của cô, miệng cô cứ khẳng khẳng phủ nhận, “Không có, em không hề nghĩ đến ai cả, chỉ là không thích ứng được.”

“Đừng lừa anh!” Anh ta lại tăng thêm lực ở tay, mặc dù chưa đến mức làm cô đau, thế nhưng cũng đủ để giữ chặt cô ở trước mặt. “Là Lãnh Mạn Nguyên sao, em yêu anh ta, đúng không?”

“Em...” Nhã Lan không còn gì để nói, bị anh ta nói trúng nỗi lòng rồi, cô còn có thể nói gì nữa?”

“Nhã Lan, em phải quên anh ta đi, anh ta không thể mang đến hạnh phúc cho em đâu.”

“Em đang cố gắng.” Cô nhỏ giọng nói, không hề có chút sức lực nào, quên và không quên, bây giờ hình như không thể theo ý cô nữa rồi, trong lòng cô muốn thoát ra khỏi nó, thế nhưng cô lại không thể nào làm được. Cô cũng muốn quên, cái sự nhớ nhung đau khổ này, đã giày vò cô khiến cô ăn không ngon, ngủ không yên.

“Nhã Lan, em không lừa được anh đâu, mỗi đêm, trong mơ em cũng đều gọi tên anh ta, đều vì anh ta nước mắt giàn giụa ở trên mặt, bề ngoài em luôn tỏ ra mình ổn, thế nhưng trong lòng em vẫn luôn hướng về anh ta.”

Nhã Lan không nói gì, chỉ trợn mắt lên kinh ngạc nhìn anh ta, hóa ra, anh ta quan tâm cô như vậy!

“Nhã Lan, bây giờ chúng ta là một đôi được bên ngoài công nhận, mong em hãy chuyên nghiệp lên một chút, chỉ có thể nghĩ đến anh, nhìn vào anh, trong mơ cũng chỉ được nhớ đến anh!” Ân Hạo bá đạo tuyên bố.

“Không... cần đâu, chúng ta chỉ là... giả vờ mà.” Nhã Lan khẽ rút tay ra, hôm nay Ân Hạo vô cùng nghiêm túc, không giống như đang đùa, thế nhưng rõ ràng anh ta thích đàn ông mà.

“Anh mặc kệ!” Anh ta hét lên, “Kể cả là giả vờ, thì em cũng phải giả vờ cho giống một chút, không phải sao? Một đôi đang yêu hôn nhau ở trước ống kính, vậy mà lại phải dùng thể thân, may mà không có phóng viên ở đó, nếu không sẽ bị người ta nghi ngờ đó!” Anh ta viện tìm một lí do.

“Còn nữa, anh phải giúp em quên đi Lãnh Mạn Nguyên!” Ánh mắt của anh ta kiên định bất thường, giống như đây là việc của anh ta mà không phải của cô vậy, “Cho nên, sẽ bắt đầu từ một cái hôn, thử tiếp nhận một người khác ngoài anh ta đi.”

Nói xong, anh ta liền giữ chặt cô ở trong lòng, hai tay ôm lên eo cô. Môi của anh ta vội vàng tìm kiếm môi cô, đôi môi lạnh lẽo sắp dán lên rồi.

“Ừm, đừng!” Nhã Lan lại né đầu đi lần nữa. “Xin anh, hãy cho em chút thời gian.” Cô đề nghị.”

“Hạo!” Có người đang gọi, Angle đang đứng cách đó không xa, giống như bị tổn thương vậy trợn trừng mắt lên, đi về phía bên này. “Tôi đã nói là có chuyện muốn nói với anh mà, sao anh lại không đến tìm tôi.”

“Haiz, quên rồi.” Ân Hạo buông cô ra, thất vọng gãi gãi đầu, khiến cho mái tóc càng trở nên rối loạn.

“Vậy, các anh nói chuyện đi.” Nhã Linh cúi đầu xuống, vội vàng rời đi.

Nửa tiếng sau, lại bắt đầu diễn thêm lần nữa, sắc mặt của Ân Hạo và Angle khi quay lại đều rất bất thường, hình như bọn họ đã cãi nhau, sắc mặt tái mét vô cùng khó coi.

“OK, các mặt đều đã chuẩn bị xong. Máy chạy.” Hô lên một tiếng, tất cả đều yên ắng lại.

“Xin lỗi, đạo diễn, tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi.” Ân Hạo đứng yên lặng một hồi trước máy quay, buông ra câu nói này, liền quay đầu rồi đi luôn.

“Này, cậu... trời ơi, trước đây cậu ta đâu có như thế này đâu.” Đạo diễn lắc đầu bất lực, tức giận giậm chân xuống, “Được rồi, cảnh của cậu ta hôm nay cũng không nhiều, ngày mai quay bù cũng được, nào cảnh sau.”

Nhã Lan muốn đuổi theo, thế nhưng tiếp sau đây, còn có phản cảnh của cô, đưa mắt nhìn theo anh ta đang rời đi, chỉ có thể thu hồi lại ánh mắt lo lắng, tập trung vào trong cảnh phim.

“Nói cho mọi người một tin tốt! “Lúc đóng máy, đạo diễn liền tập trung toàn bộ nhân viên công tác của đoàn phim lại, tuyên bố, “Phim của chúng ta đã được tập đoàn Thiên Ôn mua từ trước rồi, giá hiện tại là 500 triệu USD!”

“Oa, giá ở trên trời.” Phía sau xôn xao lên một hồi.

Trong lòng Nhã Lan liền kinh ngạc, tập đoàn Thiên Ôn, vì sao Lãnh Mạn Nguyên lại phải ra tay hào phóng mua bộ phim này như vậy?

“Điều này cho thấy phim của chúng ta đóng rất hay, một lần nữa cảm ơn tất cả mọi người đã vất vả có mặt ở đây ngày hôm nay, từ nay về sau, tập đoàn Thiên Ôn sẽ có toàn bộ quyền lợi của bộ phim này, bao gồm cả quyền cắt bỏ và lựa chọn diễn viên v.v., có điều, mọi người không cần quá lo lắng, theo những gì tôi được biết, bộ phim này sẽ không có thay đổi gì lớn, đương nhiên, công việc của mọi người cũng sẽ không có thay đổi gì lớn, vẫn là việc ai người nấy làm như trước, cố gắng làm việc, sau khi phim quay xong, sẽ còn có rất nhiều tiền thưởng.

“Ôi, quá tốt rồi!” Phía sau vỗ tay biểu thị sự vui mừng, vô cùng náo loạn.

“Yên lặng nào, vẫn còn chuyện cần nói.” Đạo diễn gân cổ lên, hét to, “Tôi nay sẽ có một bữa tiệc gặp mặt, mỗi một người trong đoàn phim đều không thể lấy bất cứ lí do nào để vắng mặt, giải tán!”

“Quá tốt rồi, bữa tiệc tối nay nhất định phải ăn mặc đẹp một chút.”

“Đúng đó, Lãnh Mạn Nguyên chắc chắn sẽ đến, xem ra không thể qua loa được.”

“Các cậu đúng là không biết trời cao đất dày mà, người ta rõ ràng đã có một vợ, một người yêu rồi, làm gì đến lượt các cậu nữa.”

“Không thể nói như vậy được, làm gì có người đàn ông nào mà không háo sắc, nói không chừng, anh ta thật sự sẽ nhìn trúng tớ đó.”

“Đi thôi, cậu như này, có thể so được với Nghê Tiên Như sao? Đừng bảnh chòe nữa, cẩn thận để cô ta biết được, sẽ trả thù cậu đó.”

Một đám nữ trợ lý liền túm tụm lại, thím lộn sôi nổi.

Nhã Lan đi qua đám người đó, không thèm để ý đến cái đám rối loạn này, cô phải đi thăm Ân Hạo. Khi quay lại, tâm trạng của anh ta tệ như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện gì không vui với Angle rồi.

Nhã Lan về đến nhà, nhưng lại không hề thấy bóng dáng của Ân Hạo, gọi điện thoại cho anh ta, thế nhưng lại tắt máy rồi. Anh ta cũng thường xuyên biệt tăm biệt tích, bản thân thật sự cũng không nắm được hành tung của anh ta, cô chỉ đành ở trong nhà, yên lặng chờ anh ta quay về.

Vào buổi chiều, chuông điện thoại vang lên, là công ty gọi đến. Xem ra, công ty rất xem trọng bữa tiệc tối hôm nay, đặc biệt gọi điện thoại đến kêu cô đến công ty để trang điểm, thử trang phục.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Bữa tiệc khó xử

Chiếc váy dài không tay màu trắng càng làm nổi bật thêm những ưu điểm của cơ thể cô, thiết kế trễ ngực, kết hợp với một sợi dây chuyền có hai lớp móc nối vào nhau, chiếc váy ôm chặt lấy cơ thể, bên dưới xẻ ra một đoạn, để lộ ra bắp đùi nhỏ nhắn trắng nõn của cô, phía sau thì là vạt dài, tạo nên một phong cách phóng khoáng.

Tóc vén sang hai bên một cách tự nhiên, trông cô lúc này, vừa quyến rũ mà lại không mất đi sự thuần khiết.

Nhã Lan không quen lắm với kiểu trang điểm này, thế nhưng công ty quy định như vậy, cô cũng không còn cách nào khác. Lúc đi vào trong khách sạn, đại đa số mọi người đều đã đến, bọn họ ai ngồi chỗ người này, đã ngồi gần hết chỗ rồi, chỉ còn để lại vị trí ở chính giữa. Chỉ có ông Lý Khắc Lan hỏi đầu đang ngồi ở đó. Di chuyển lên phía trước, đó là sự lựa chọn duy nhất của cô.

“Chào ngài, ngài Lý.” Cô lễ phép chào hỏi, giây phút đầu tiên khi Lý Khắc Lan nhìn thấy cô, đã ngẩn ra hai giây, trong mắt hiện lên ánh nhìn yêu thích.

“Quá đẹp mà, cô Quắc, mau ngồi xuống đi.” Ân cần kéo ghế ra cho cô, ánh mắt của Lý Khắc Lan cả buổi đều dừng ở trên người cô, không ngừng khen ngợi. “Cô Quắc thực sự là báu vật trong nhân gian mà, không đi đóng phim thì đúng là quá lãng phí mà.”

Nhã Lan khẽ cười ngại ngùng, bị ông ta nhìn chăm chăm như vậy thực sự rất lúng túng.

“Ân Hạo đâu? Tôi không gọi liên lạc được với anh ta.” Viện cố nói chuyện khác, để che giấu đi sự không thoải mái ở trong lòng.

“Vừa nãy đã gửi tin cho cậu ấy rồi, chỉ mong có thể thấy được.” Ông ta lắc lắc đầu, làm ra dáng vẻ bất lực. “Thằng bé này, tính cách chính là như vậy, thật sự là hết cách với cậu ta.”

Lại khẽ mỉm cười, Nhã Lan cảm thấy ông ta cũng rất thú vị.

“OH, NO, đừng cười với tôi nữa.” Lý Khắc Lan khoa trương che mắt lại, “Cô biết mà, từ trước đến nay tôi đều không thể nào chống cự lại được với những cô gái đẹp.”

Mặt của Nhã Lan đỏ ửng lên, bị lời nói của ông ta làm cho xấu hổ.

“Bây giờ, chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay chào mừng chủ tịch Lãnh Mạn Nguyên!” Đạo diễn trên người mặc một bộ âu phục màu đen bước vào, âm thanh chính là phát ra từ miệng của ông ta. Ngay sau đó, Lãnh Mạn Nguyên trên người cũng mặc một bộ âu phục màu đen bước vào, theo bên cạnh là Nghê Tiên Như đang mặc một chiếc váy ngắn cùn màu đỏ rực bó chặt lấy cơ thể.

Cô ta thân mật khoác lên cánh tay đang xò tay vào trong túi của Lãnh Mạn Nguyên, then thùng dựa sát vào người anh, hai người cùng nhau xuất hiện.

Nhã Lan lựa chọn cúi đầu xuống, không nhìn về phía bọn họ, thế nhưng, hai người đó lại đi về phía cô.

“Hoan nghênh, hoan nghênh.” Lý Khắc Lan đứng dậy, gật gật đầu về phía hai người.

“Mời ngồi.” Đạo diễn nhìn bộ làm ra động tác mời ngồi.

“Tôi ngồi ở đây.” Từ lúc bước vào đây Lãnh Mạn Nguyên luôn dán chặt mắt lên cơ thể của Nhã Lan, anh đi thẳng đến bên cạnh cô, kéo ghế ra ngồi xuống, Nghe Tiên Như ngồi bên cạnh Lãnh Mạn Nguyên.

Lập tức, không khí liền trở nên vô cùng gượng gạo, Nhã Lan lo lắng khi động dậy, cô có thể cảm nhận được có hai ánh mắt sáng rực đang ở trên đỉnh đầu cô.

“Chúc buổi tối... tốt lành.” Cô bối rối chào hỏi.

“Em chưa được học về sự lễ phép sao? Cúi đầu, chào hỏi với cái thím hay sao?” Lãnh Mạn Nguyên dường như có ý muốn cho cô bề mặt vậy, trách móc nói.

“Tôi...” Cô đành phải ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào trán của anh nói: “Xin lỗi, như vậy đã được chưa?”

Lãnh Mạn Nguyên gật đầu tỏ ý hài lòng, Nghe Tiên Như đã nhanh chóng tìm biện xong cốc chén cho anh rồi. “Nguyên, không ngờ rằng ở đây đã thay đổi nhiều như vậy, trước đây chỗ này chỉ là một quán ăn nhỏ, mà chúng ta vẫn thường đến ăn cơm, anh còn nói sẽ mua lại chỗ này, xây dựng một khách sạn, không ngờ, anh đã thực sự làm được rồi.”

Lãnh Mạn Nguyên không đáp lại, sau một hồi nhìn chằm chằm vào Nhã Lan, nghiêng đầu liền nhìn thấy giám đốc bộ phận &b đã ở phía sau lưng anh. “Có thể khai tiệc được rồi chứ?”

“Có thể.” Giám đốc nhận lệnh đi luôn, rồi lại gặp được Ân Hạo đang thông dong bước đến ở chỗ lối ra vào.

“Tôi còn chưa đến mà đã vội vàng khai tiệc rồi sao?” Anh ta khẽ đưa cọt búng tay một cái, như cười như không nhìn vào giám đốc, sau đó liền rời tầm mắt về phía bên này.

“Anh cũng đã đến rồi, không phải sao?” Giám đốc cười thân thiện, bối rối muốn đùa một chút, thế nhưng lại không hề thành công.

“Được rồi, tôi thực sự cũng đói rồi.” Không làm khó anh ta thêm nữa, đi về phía bên này. Mặc một chiếc áo phông bó sát người màu trắng, bên dưới mặc một chiếc quần âu màu trắng, trông anh ta rất thoải mái gọn gàng.

“Hạo, đến muộn vậy?” Nghe Tiên Như mở đôi môi đỏ ra, khẽ mỉm cười.

“Ừ, vẫn còn chưa khai tiệc mà, không phải sao?” Anh ta không thêm đề ý đến sự tồn tại của Lãnh Mạn Nguyên, dán mắt lên người Nhã Lan, “Em đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cho anh rồi? Xin lỗi, điện thoại hết pin, để em lo lắng rồi.” Nói xong, kéo một cái ghế bên cạnh cô ra, ngồi sát bên cạnh cô.

Tinh thần của anh ta đã hồi phục lại rồi, đã hoàn toàn không thấy sự mệt mỏi chán chường như lúc sáng nay rồi, nét mặt hồng hào, tinh thần sáng khoái, phong lưu phóng khoáng, trong lòng Nhã Lan thầm thở phào một cái, vì tâm trạng của anh ta đã chuyển biến tốt mà cảm thấy vui vẻ.

“Ban ngày có phải đã đi khắp nơi tìm anh không? Lần sau bảo đảm sẽ không có những chuyện như vậy xảy ra nữa.” Anh ta cố ý đề môi sát lại bên tai cô, khẽ nói nhỏ, khi người ngoài nhìn vào, đều sẽ thấy họ là một đôi đang trong thời gian yêu nhau nồng nhiệt.

“Anh không sao là tốt rồi.” Cô khẽ cười, đẩy khoảng cách ra một chút. Cô là thật lòng quan tâm đến anh ta, thế nhưng hoàn toàn chỉ dừng lại là sự quan tâm đối với một người bạn.

Nhớ lại những lời lúc sáng của anh ta, Nhã Lan vẫn chưa lùi ra quá xa, anh ta nói đúng, bây giờ đã là quan hệ người yêu rồi, cũng phải nên chuyên nghiệp một chút.

Lãnh Mạn Nguyên không nói ra một lời nào, đôi mắt u ám nhìn chằm chằm vào hai người, nắm chặt tay thành quyền, toàn thân tỏa ra một loại hơi thở lạnh lẽo khiến người ta không dám lại gần, đến ngay cả Nghe Tiên Như cũng đành phải rút cổ lại, tự động rút cái tay đang khoác ở trên cánh tay của anh về.

Ánh mắt của anh ta rất lạnh lẽo, giống như muốn nuốt chửng hai người bọn họ vậy, kể cả Nhã Lan không nhìn, thì cũng sẽ cảm nhận được hơi thở tỏa ra từ trên người anh ta, lại cúi đầu xuống lần nữa.

Ngồi ở giữa hai người này, cô rất lo lắng, tay nắm chặt lấy váy theo thói quen,

“Nguyên, nào, ăn chút gì đi.” Nhân viên phục vụ đã lần lượt mang đồ ăn lên, trên thím đã đầy ắp cao lương mỹ vị. Nghe Tiên Như lấy một đôi đũa, gấp cho Lãnh Mạn Nguyên một miếng thịt bò tiêu đen.

“Em cũng ăn đi.” Lãnh Mạn Nguyên lấy một đôi đũa, nhắm chuẩn một miếng thịt gà to ngon ở trong đĩa. Nhưng đồng thời, Ân Hạo cũng đã gấp một ít rau cải.

“Nào, ăn nhiều lên chút.”

“Cái này cho em, bổ sung...”

Hai đôi đũa cùng đồng thời hướng về phía Nhã Lan, cô cầm cái bát trống không, ngây ra ở đó, không biết nên đưa về hướng nào.

“Ăn nhiều rau xanh một chút, cái này có lợi đối với việc giữ gìn vóc dáng.” Ân Hạo và Lãnh Mạn Nguyên nhìn nhau, rất lâu, anh ta liền nhanh tay gấp thức ăn vào trong bát của Nhã Lan, rồi lại còn tặng cho Lãnh Mạn Nguyên một ánh mắt thể hiện sự khinh thường.

“Em đã gầy như vậy rồi, chắc là đã không chăm sóc tốt cho bản thân rồi, nào, ăn cái này đi.” Đồng thời Lãnh Mạn Nguyên cũng gấp miếng thịt gà vào trong bát cô, gấp mấy cọng rau cải ra, vớt lên thím.

“Tôi...” Nhã Lan bưng bát, lúng túng cúi đầu xuống, không dám nhìn vào hai người, cô không dám động đũa.

“Đây, nên ăn nhiều rau xanh, em yêu.” Ân Hạo không hề tức giận, gấp một đũa rau to, phẩy lên trên miếng thịt gà. Anh ta gọi cô một cách thân mật, rồi nở một nụ cười rạng rỡ.

“Vậy...” Cô nên ăn của ai đây?

“Mau ăn đi!”

“Mau ăn đi!”

Hai người đồng thanh thúc dục, Nhã Lan càng thêm bối rối, cô nhìn về phía ông Lý Khắc Lan ở bên cạnh, hi vọng ông ta có thể hóa giải tình huống khó xử này. Thế nhưng Lý Khắc Lan lại lảng tránh quay đầu đi, cô tình không nhìn ba người, ngược lại còn phóng khoáng mời Nghê Tiên Như, “Cô Tiên Như, lần đầu tiên gặp mặt, cùng một ly.”

“Nào, uống một ly đi.” Lãnh Mạn Nguyên nâng cốc lên, hướng về phía cô.

“Nào, ăn chút điểm tâm đi, chưa ăn gì mà uống rượu là không tốt đâu.” Ân Hạo lấy cốc rượu ở bên cạnh cô ra, rồi đặt một đĩa điểm tâm lên trước mặt cô.

“Em. không đói.” Cô không còn bụng dạ nào để ăn nữa, trong đầu vô cùng rối loạn, trên đỉnh đầu thì có bốn tia nhìn giao vào nhau đang tỏa lửa điện ở trên đó, cô đứng ngồi không yên. Đây hết tất cả cốc đĩa ra, cô nói cự tuyệt.

“Không được!”

“Nhất định phải ăn.”

Lần này, ý kiến của hai người đã đồng nhất với nhau, một lần nữa hai cái đầu lại cùng nhìn về phía cô.

“Ôi chao, Nhã Lan người ta đâu phải là một đứa trẻ đâu, muốn ăn cái gì thì cô ấy sẽ tự mình gấp. Nguyên, mời rượu mọi người đi, bây giờ anh là chủ của bộ phim này đó.” Nghê Tiên Như đã kịp thời kéo Lãnh Mạn Nguyên ra, giải vây cho cô.

Thoáng nhìn cô ta bằng ánh mắt cảm kích, không cần biết là xuất phát từ mục đích gì, thế nhưng cô ta có thể giải vây cho cô, cô cảm kích còn không hết.

Nghê Tiên Như coi như không nhìn thấy gì hết vậy, kéo Lãnh Mạn Nguyên đứng lên, đi về phía bên kia của chiếc thím.

“Đợi một chút, anh nghĩ, nên mời nữ chính, cũng chính là cô Quốc người thủ vai Diệp Tiểu Như cùng đi mời rượu, vậy mới có thể tỏ rõ được thành ý chứ.” Lãnh Mạn Nguyên đứng yên, nói.

“Cái này.....” Cô nhìn ly rượu, rồi lại nhìn Ân Hạo, vô cùng khó xử.

“Từ trước đến nay Nhã Lan chưa từng uống rượu, xem ra, tôi nên cùng đi với cô ấy, để dễ dàng bảo vệ cô ấy.” Ân Hạo đứng dậy, đưa ly rượu cho Nhã Lan, nhìn Lãnh Mạn Nguyên bằng ánh mắt thách thức, hai đôi mắt chạm nhau trong không trung, tỏa lên vô số tia lửa, mùi thuốc súng ngập tràn.

Ân Hạo đặc biệt nhấn mạnh hai chữ bảo vệ, giống như đang châm biếm sự bất tài của Lãnh Mạn Nguyên.

Anh ta chủ động ôm eo Nhã Lan. “Không đi sao? Toàn bộ nhân vật chính đều cùng có mặt ở đây, tin là bản lĩnh của chủ tịch Lãnh đây rất lớn.”

“Đương nhiên.” Lãnh Mạn Nguyên dùng tầm mắt ở trên cánh tay đang ôm eo của cô, rất lâu, rồi đi, vươn tay ra để Nghê Tiên Như khoác vào tay anh.

“OK, tôi cũng đi.” Lý Khắc Lan nhìn xung quanh không còn ai, liền theo sau đi về phía mọi người.

“Nào, kính sếp Lãnh một ly, cảm ơn sự giúp đỡ của sếp Lãnh.” Đạo diễn cầm ly rượu lên, một hơi uống cạn.

“Cùng nâng ly đi, cùng nâng ly đi.” Những người khác cũng dùng thái độ vui vẻ niềm nở để làm náo nhiệt không khí

“Được, cùng nâng ly đi.” Lãnh Mạn Nguyên nhìn Nhã Lan một cái, tiên phong uống trước.

“Nhã Lan, không uống được, đừng gượng gượng.” Ân Hạo lo lắng nói.

“Không thể uống thay, tất cả đều phải uống.” Mọi người đều nói, Nhã Lan nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên đang nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, là đang cười cô bất tài, đến uống rượu cũng không biết sao? Nghe Tiên Như đã thẳng thắn uống cạn một ly rồi, đang úp cái ly không xuống, thể hiện cho mọi người thấy tư lượng của cô ta. Cô ta cười vô cùng đắc ý, còn nhìn cô đầy thách thức, ly rượu đó cứ lơ lửng cao lên như vậy, chưa từng hạ xuống.

Nhã Lan hiểu rõ ý của cô ta, nếu như không uống, liền sẽ bị cô ta xem thường, cô không muốn!

Nhã Lan ngang ngược ngửa cổ lên, uống hết ly rượu.

Khụ khụ khụ, cô ho rất dữ dội, cổ họng rất khó chịu.

“Không sao, cứ uống từ từ.” Ân Hạo đau lòng vuốt vuốt lưng cô, cô khẽ liếc nhìn mặt Lãnh Mạn Nguyên, con người của anh đang đỏ ửng lên, nhìn chăm chăm vào hành động của Ân Hạo, để lộ ra ánh mắt muốn giết người.

“Xem ra, Nhã Lan vẫn chưa quen với công việc của ngôi sao rồi, tiếp rượu là điều không thể tránh khỏi.” Nghe Tiên Như cười châm biếm, ly rượu trong tay cô ta lại lần nữa đã được uống cạn, đang được Lãnh Mạn Nguyên dẫn đi đến thềm phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 135: Trận chiến tranh giành

“Còn phải uống nữa sao?” Cô khẽ nói.

“Đương nhiên.” Ân Hạo còn chưa kịp trả lời, Lãnh Mạn Nguyên đã liền tiếp lời. Tai của anh đúng là thính, cô nói nhỏ như vậy, vậy mà anh cũng nghe thấy.

“Đúng vậy. Uống với bàn này, mà không uống với bàn kia, người ta sẽ tưởng rằng cô thế lực, khinh thường bọn họ, ngôi sao mà, sợ nhất là bị ảnh hưởng xấu, những người này, đều là khách quý của phòng viên ngành giải trí đó, bọn họ chỉ mong lục tìm được chút tin tức, để đi nói với đám phóng viên đó.” Nghe Tiên Như cũng nói thêm vào.

Nhã Lan phát hiện ra, bản thân mỗi lần đều có thể bị cô ta tính kế.

Cầm chặt ly rượu trong tay, lần này, cô đã không còn đường lui nữa rồi. Đã như vậy rồi, vậy chỉ có thể đánh liều theo thôi.

“Nhã Lan, không cần phải để ý nhiều như vậy.” Ân Hạo ở phía sau kéo lấy tay cô, cô kiên quyết buông ra. Cho dù mọi chuyện không phải như vậy, thì cô cũng không muốn thua Nghe Tiên Như, cô không muốn Nghe Tiên Như mãi mãi dùng thái độ của người chiến thắng đó để nói chuyện với cô.

“Không sao.” Cô kiên định nói. Đồng loạt nâng ly rượu lên, sau đó, thẳng thắn uống cạn một hơi với mọi người.

“Được, quả nhiên thẳng thắn.”

“Không nhìn ra, cô Quắc cũng rất có bản lĩnh như vậy.”

Liên tiếp nghe thấy rất nhiều lời nịnh hót, đầu của Nhã Lan đã vô cùng choáng váng, rồi lại liên tiếp cụng ly, uống hết, mãi cho đến khi mồi hết toàn bộ mười lăm thính, lúc này nhờ có Ân Hạo dìu cô mới lảo đảo bước được về chỗ ngồi của mình.

“Nhã Lan, em say rồi, đi rửa mặt đi.” Ân Hạo khẽ nói bên tai cô.

“Chưa, em chưa say.” Nhã Lan chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thế nhưng lại vô cùng hưng phấn, cô đẩy tay Ân Hạo ra, tự mình bước lảo đảo về phía trước, “Ai bảo em say chứ, em rất ổn. Uống rượu, chỉ là chuyện nhỏ.”

“Nhã Lan, cẩn thận.” Cơ thể loạng choạng ngã về phía trước, ngã vào một bờ ngực.

“Ấn... Hạo, không... cần đỡ em, em... rất ổn.” Cô vùng vẫy muốn thoát ra khỏi bờ ngực đó, lại nhìn thấy là khuôn mặt lạnh lẽo của Lãnh Mạn Nguyên.

“Ôi, xin lỗi.” Đầu của cô đã hoàn toàn mê man rồi, không hề sợ hãi anh nữa, ngược lại còn thẳng thắn lùi ra. Chỉ là cánh tay rắn chắc đó cứ ôm chặt lấy eo cô, giữ chặt cô ở trong lòng.

“Anh... tránh ra, đợi lát nữa... Nghe... cô Nghe cô ta...” Miệng cô bắt đầu lắp bắp, mãi cũng chẳng nói xong một câu. Cô bắt lực đập đập vào lưng

anh, tỏ ý kêu anh buông ra.

“Không cần quan tâm đến người khác!” Giọng điệu của Lãnh Mạn Nguyên rất lạnh, anh tức giận sao? Nhã Lan ngược đôi mắt đang mịt mù của mình lên, trước mắt cứ bị ngăn cách bởi một tầng sương mù, không nhìn rõ cái gì cả.

“Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ hết tất cả.” Cô bắt đầu rơi nước mắt, tại sao anh lại xấu xa như vậy, rõ ràng biết cô thích anh, thế nhưng lại tuyệt tình như vậy, lại còn kéo Nghê Tiên Như đến cùng, cô rất buồn. “Tôi mặc kệ các người, tôi chỉ quan tâm đến đau lòng, đau lòng... muốn chết, đấy!” Cô mặc kệ nấc lên một cái, vùi đầu vào trong lòng anh, hít hà mùi nước hoa Eau de cologne quen thuộc hòa quyện với mùi cơ thể của anh, khóc vô cùng thương tâm

“Linh nhi, chúng ta quay về đi.” Lãnh Mạn Nguyên ôm lấy vai cô, chuẩn bị rời đi.

“Nguyên!” Nghê Tiên Như đuổi theo, mắt cô ta đã đỏ ửng lên rồi, chắc là uống không ít. “Bọn họ mới là một đôi, trên báo đã đưa tin rồi, anh như này không tốt đâu!”

“Tránh ra!” Lần đầu tiên, Lãnh Mạn Nguyên nổi giận với Nghê Tiên Như, anh dùng sức đẩy tay Nghê Tiên Như ra.

“Đợi một chút.” Ân Hạo đứng trước mặt hai người. “Người anh đang ôm trong lòng là bạn gái tôi, phiền anh buông ra.”

“Cô ấy là vợ tôi, anh nói xem có cần buông ra không?” Trong mắt của Lãnh Mạn Nguyên đã bắt bùng lên lửa giận rồi, nhìn Ân Hạo một cái, tiếp tục bước về phía trước.

“Anh không nghe rõ sao? Người anh đang ôm trong lòng là bạn gái tôi.” Ân Hạo lùi lại thêm một bước nữa, chặn đường đi của hai người.

“Anh muốn chết sao?” Lãnh Mạn Nguyên cực kỳ giận dữ, tay nắm chặt thành quyền.

“Làm gì vậy, làm gì vậy, ồ chết đi được.” Nhã Lan từ trong lòng anh thò đầu ra, nhìn thấy Ân Hạo. “A, ... Hạo, anh đến rồi, đúng lúc quá, chúng ta có thể về nhà rồi chứ.”

“Anh không nghe thấy sao? Cô ấy muốn về nhà.” Ân Hạo vươn tay ra cướp người, Lãnh Mạn Nguyên né người tránh đi, càng ôm chặt người ở trong lòng hơn.

“Tôi muốn về nhà.” Nhã Lan hét lên ở trong lòng anh, đối với tình hình lúc này cô hoàn toàn không hề hay biết tí gì, đầu óc choáng váng mê man khiến cô mất đi khả năng phán đoán.

“Anh sẽ đưa em về ngay bây giờ.” Trên đầu truyền đến một âm thanh, là của Lãnh Mạn Nguyên. Cô rất mệt, cô muốn ngủ, thế nhưng không đúng, hình như cô ở nhà Ân Hạo mà nhỉ.

“Không, tôi muốn về nhà.” Cô duỗi một tay ra, muốn kéo Ân Hạo đang ở trước mặt.

“Mau buông tay, nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu.” Ân Hạo đưa ra thông báo cuối cùng, thế nhưng chỉ nhận lại được một tiếng hừ lạnh của Lãnh Mạn Nguyên.

Đá một cái về phía đó, Lãnh Mạn Nguyên kịp thời tránh được, chân của Ân Hạo liền trượt qua vạt váy của Nhã Lan, khiến anh ta hoảng sợ thu ngay chân về. Lãnh Mạn Nguyên thấy Nhã Lan vẫn say đến không biết gì ở trong lòng anh, cô đang nhắm mắt, nuốt nuốt nước bọt, nhìn đáng vẻ thì chắc sắp ngủ rồi.

Ân Hạo vươn tay ra, muốn kéo Nhã Lan từ trong lòng Lãnh Mạn Nguyên ra, chưa thực hiện được, Lãnh Mạn Nguyên chỉ xoay người một cái, liền hất được tay của anh ta ra.

“Đánh nhau rồi, hai người đánh nhau rồi.” Có người đang hô lên, lập tức, tiếng hét của phụ nữ truyền đến, tất cả mọi người đứng ở chỗ xa kia, đều nhìn về phía này.

“Trời ơi, đừng đánh nhau nữa, Hạo, như vậy cũng không giải quyết được vấn đề đâu.” Lý Khắc Lan lo lắng đến nỗi trên mặt toát đầy mồ hôi, ông ta giữ chặt lấy Ân Hạo, không ngờ rằng lại bị anh ta hất người ra, ngã lên ghế.

“Nguyên, anh không thể đưa cô ta đi, bên ngoài có rất nhiều phóng viên, đang đợi kịch hay của các anh, chúng ta đi về đi.” Nghê Tiên Như bước lên, muốn khuyên can Lãnh Mạn Nguyên, thế nhưng anh ta lại như không nghe thấy gì hết vậy, chỉ cẩn thận ôm lấy Nhã Lan, buông một tay ra, đẩy Nghê Tiên Như ra xa. “Đừng đến đây, đứng ở bên xem là được.”

“Lãnh Mạn Nguyên, hôm nay tôi nhất định phải đưa được Nhã Lan đi!” Ân Hạo nhếch miệng, đáng vẻ không sợ trời không sợ đất.

Anh ta liền tiếp tung ra vài quyền, lần này vừa hung ác lại vừa mạnh mẽ, mỗi một chiêu đều nhắm về mặt và những chỗ hiểm của Lãnh Mạn Nguyên, cố tình tránh chỗ Nhã Lan ra.

Mặc dù trong lòng Lãnh Mạn Nguyên đang ôm một người, thế nhưng vẫn có thể dễ dàng ứng phó. Ân Hạo liên tiếp đấm rất mạnh mẽ, cũng rất hung tàn, mỗi một cú đấm đều có thể lấy mạng, Nhã Lan thấy không thoải mái liền khẽ nhúc nhích, khẽ kêu lên một tiếng.

“Linh nhi, em không sao chứ...”

Có điều, anh cũng không phải một người dễ chơi, kể cả trong lòng còn có Nhã Lan, thế nhưng vẫn có thể ứng phó như thường, lập tức, Ân Hạo liền bị ăn một cú đấm của anh ta lên mặt.

“Mau lên, đi gọi bảo vệ đến đây!” Giám đốc nhà hàng đi vào, nhìn thấy một màn nguy hiểm như vậy, lớn tiếng ra lệnh cho những người đi theo. Những người phục vụ đang kinh ngạc kia nghe thấy vậy liền lập tức chạy ra ngoài, đi gọi nhân viên bảo vệ đến, vây thành nửa vòng tròn, dồn Ân Hạo vào một góc.

“Lùi xuống cho tôi, ai cũng không được phép đến đây!” Lãnh Mạn Nguyên giận dữ hét lên, anh khễ thả lỏng gân cốt, rồi lại ôm Nhã Lan chặt hơn vào trong lòng.

“Coi như anh còn có khí phách.” Ân Hạo lau vết máu ở khóe miệng, nói chung cũng đã có chút tán thưởng.

Hai người đều đã chuyển sang thể tấn công, đã làm xong chuẩn bị cho một trận đấu mới.

“Ừm...” Nhã Lan lại khễ kêu lên lần nữa, xoay qua xoay lại, cô rất buồn nôn. Cô bịt chặt miệng, lát sau, không ngừng nôn ra, làm bẩn hết âu phục của Lãnh Mạn Nguyên.

“Các anh... đều đang làm gì vậy?” Sau khi nôn ra, cô đã tỉnh táo hơn một chút, nhìn hai người đang trừng mắt nhìn nhau, hỏi.

“Không có gì.” Lãnh Mạn Nguyên cời âu phục trên người ra, lau miệng cho cô, rồi lại ấn đầu cô vào trong lòng. “Ngoan nào, đừng động đây.”

“Không đúng.” Nhã Lan không nghe lời vùng vẫy ra ngoài, cô đẩy Lãnh Mạn Nguyên ra, bước đi loạng choạng về phía trước mặt Ân Hạo, đã nhìn thấy vết thương trên mặt Ân Hạo. “Anh, sao lại... bị thương? Ai đánh anh?” Tay của cô xoa nhẹ lên mặt Ân Hạo, Ân Hạo bối rối tránh đi, thế nhưng cô vẫn đặt được tay mình lên đó.

“Ai đánh anh?” Cô kiên trì hỏi cho bằng được mới thôi.

“Anh đánh, ai bảo anh ta vô dụng!” Tay của Lãnh Mạn Nguyên siết chặt lại, nhìn Nhã Lan đi về phía đó, tức giận nói.

“Đừng đắc ý, anh thì cũng chẳng tốt hơn đâu!” Ân Hạo châm biếm lại, như muốn ra oai vậy mà nắm lấy thím tay đang đặt trên mặt mình của Nhã Lan. “Nhã Lan, chúng ta đi về thôi.”

“Đúng, chúng ta phải về rồi.” Nhã Lan giống như nhớ ra điều gì vậy, kéo Ân Hạo rời đi.

“Không được phép!” Lãnh Mạn Nguyên chặn ở phía trước, ngăn cản đường đi của hai người.

“Anh không có quyền ngăn cản chúng tôi nữa, là Nhã Lan tự nguyện muốn rời đi mà.” Ân Hạo kéo tay Nhã Lan, đẩy tay Lãnh Mạn Nguyên ra, đi qua một bên.

“Không được phép!” Tay của Nhã Lan liền bị kéo lại, bị Lãnh Mạn Nguyên nắm chặt lấy.

“Nếu như truyền thông biết được anh cố chấp giữ lại một người phụ nữ mà anh vốn không hề muốn, rõ ràng là muốn hủy hoại cả một đời của cô ấy, không biết sẽ nói gì đây nhỉ?” Ân Hạo bắt đầu uy hiếp anh.

“Chẳng sao cả, tôi không để ý.” Anh chớp chớp mắt, không hề để nó trong lòng.

“Thế nhưng tôi để ý.” Nhã Lan dần dần tỉnh táo, cô đã nhìn thấy gương mặt đang đỏ ửng lên, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi của Nghê Tiên Như ở sau lưng Lãnh Mạn Nguyên, còn có Lý Khắc Lan đang thờ dài bất lực ngồi ở trên ghế, cái trận tranh chấp này, bắt buộc phải do cô đến giải quyết. Mà cách giải quyết duy nhất, là đi theo Ân Hạo.

“Nếu như truyền thông biết tôi bắt cả hai tay, vậy thì tiền đồ của tôi coi như sẽ bị hủy hoại hết, cầu xin anh.” Cô thành thật thỉnh cầu anh, đừng làm mọi chuyện rối lên nữa, cô thực sự không hề để ý đến danh tiếng của bản thân có bị ảnh hưởng hay không, chỉ là, không thể liên lụy đến Ân Hạo, bây giờ bọn họ đang dùng danh nghĩa người yêu để ở với nhau, khó khăn lắm mới dập tắt được tin đồn anh ta đồng tính luyến ái, cô không muốn đẩy anh ta vào nơi đầu sóng ngọn gió ấy thêm lần nữa.

“...” Lãnh Mạn Nguyên không nói gì nữa cả, anh thu tay về, đôi mắt đầy đau thương của anh dừng ở trên người cô rất lâu, mới xoay người, sải bước ra ngoài.

“Nguyên, đợi em với.” Nghê Tiên Như đuổi theo ra ngoài, lưu lại một bóng đồ chói mắt.

Trái tim đang thắt chặt lại của Nhã Lan cũng từ từ buông lỏng, tại sao, tại sao khi nhìn thấy anh rời đi, trái tim cô lại có thể đau đớn, có thể nhỏ máu chứ? Cô mềm nhũn người ra dựa vào trong lòng Ân Hạo, bắt đầu xút xút khóc nức nở.

“Không sao rồi, chúng ta về nhà thôi.” Dịu Nhã Lan, lúc đi qua Lý Khắc Lan, anh ta thành tâm nói một tiếng, “Xin lỗi”.

Chỉ còn Lý Khắc Lan, ngây người ra ngồi trên ghế, về mặt phức tạp nhìn hai người rời đi...

Đêm hôm đó, Ân Hạo luôn ngồi ở đầu giường của Nhã Lan, cô rất đau lòng, khóc suốt đến gần nửa đêm. Cô thực sự đã ngủ thiếp đi rồi, chỉ là, ở trong giấc mơ, cô cứ lo lắng như vậy, luôn miệng kêu tên Lãnh Mạn Nguyên, lời mờ tỏ lộ hết nỗi lòng. Không nghe được rõ nội dung mà cô ấy nói ra, thế nhưng Ân Hạo vẫn nghe rõ được ba chữ “Tôi yêu anh”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Thay đổi kịch bản

Trái tim anh ta bị chấn động mạnh mẽ, giống như là có vô số móng vuốt mèo đang cào ở đó vậy.

“Đáng chết!” Anh ta thất vọng chạy ra ngoài phòng khách, đâm liên tiếp lên thimn, tấm kính cũng theo đó mà nứt ra, bên trên nhanh chóng ngấm đầy máu.

Anh ta không quan tâm đến vết thương ở trên tay, chỉ một mực gục đầu xuống ngực, thế giới của anh ta cũng rối loạn lên rồi, trái tim đã yên ả nhiều năm giờ đây lại bắt đầu gợn sóng, cõi lòng vốn luôn ngang ngược bất kham của anh ta không biết từ khi nào đã có một hòn đá ném vào đó, làm nổi lên bọt sóng lớn.

Anh ta sao vậy?

“Ân Hạo, Ân Hạo?” Sáng sớm thức dậy, nhìn thấy Ân Hạo nhếch nhác nằm ở trên sofa, đã ngủ thiếp đi rồi. Vết thương hôm qua ở trên mặt vẫn chưa được xử lý, gương mặt đẹp đẽ đã sưng phù lên một cục, vết máu đã khô, vô cùng đáng thương. Tấm kính của thimn trà đã vỡ ra, có vài miếng rơi ở trên đất, mà tay của anh ta, vết máu loang lổ.

Nhã Lan bị tình cảnh này làm giật nảy mình, cô vô vô mặt anh ta, phát hiện trán của anh ta đang vô cùng nóng. Sao lại có thể thành ra như vậy chứ!

Không còn cách nào khác cô liền vội vàng gọi điện thoại cho Lý Khắc Lan, hai người hợp sức đưa anh ta đến bệnh viện.

“Không có vấn đề gì lớn cả, chỉ là vết thương bị nhiễm trùng.” Bác sĩ nói xong, đi ra ngoài, lòng của Nhã Lan mới nhẹ nhõm được một chút, nhìn Ân Hạo đang truyền nước, vô cùng áy náy.

“Tay của anh ta bị sao vậy?” Lý Khắc Lan hỏi, ông ta xoa xoa cái đầu hói, xem ra tinh thần cũng không được tốt lắm.

Nhã Lan lắc đầu. “Hôm qua tôi đã ngủ thiếp đi, nên không biết cái gì hết, thế nhưng thimn trà đã vỡ rồi, chắc là anh ta đập vỡ.” Cô khẽ trách bản thân, âm thanh lớn như vậy sao lại không nghe thấy chứ.

“Ok, ở đây giao lại cho tôi đi.” Lý Khắc Lan rõ ràng không muốn giữ Nhã Lan lại, đẩy cô ra ngoài. Hôm nay còn có phân cảnh của cô, cũng không thể khăng khăng ở lại, chỉ có thể một mình đi đến đoàn phim.

Hôm nay Nghe Tiên Như bắt nờ lại đến rất sớm, cô ta ngồi trước thimn trang điểm, liên tục dụi dụi mắt, từ đôi mắt sưng tấy lên của cô ta có thể nhìn ra, cô ta đã khóc.

Trợ lý trang điểm Văn Văn đứng ở bên cạnh không hề lên tiếng, thấy Nhã Lan đi vào, mới đẩy đẩy Nghe Tiên Như. “Chị Nghe, đừng buồn nữa, có người đến kia.”

Nhã Lan lặng lẽ ngồi xuống vị trí của mình, hôm nay còn có một cảnh tranh chấp với Nghe Tiên Như, mong là có thể yên ổn trải qua.

Nghe Tiên Như vò tờ khăn giấy ở trong tay lại, nắm chặt lại, rồi mới nhìn về phía cô bằng ánh mắt không hề thân thiện chút nào. “Cô Quắc, tôi chắc chắn sẽ không thua cô đâu.”

Nhã Lan không hiểu gì cả nhìn cô ta một cái, sau đó liền thu hồi ánh mắt lại. Cô chưa từng so đo bất kì điều gì với Nghe Tiên Như, cần gì phải nói thẳng thua chứ?

Ở cửa, nhân viên đoàn viên đã thúc dục rồi, cô chẳng còn thời gian để suy nghĩ về vấn đề này nữa. Vội vàng thay quần áo, thả mái tóc đen dài ra, tự mình kẻ mắt, thoa một chút son môi, sau đó đi ra ngoài.

Sau một tiếng “action”, cảnh phim của hôm nay lại bắt đầu rồi.

“Diệp Tiểu Như, cô đừng hòng cướp Tình Phuong của tôi!” Khi Tiểu Như vừa bước đến cửa công ty, liền bị Khương Uy Thiên chặn lại, cấm hận nói.

Chóp chóp mắt, Khương Uy Thiên hay là Nghe Tiên Như vậy, bọn họ đã hoàn hảo kết hợp lại với nhau, Nhã Lan thật sự đã nhìn thấy sự thù hận, không có chút giả tạo nào cả, hay là, Nghe Tiên Như đang mượn vai diễn, để cảnh cáo cô.

“Xin lỗi, cô Khương.” Nhã Lan cũng thành thực dựa vào kịch bản để diễn, “Tình Phuong là một cá thể độc lập, anh ấy không thuộc về ai cả, cho nên, anh ấy có quyền yêu bất cứ ai, tôi, cũng có quyền yêu anh ấy.”

Đây là cô đang tuyên bố quyền tự do của Lãnh Mạn Nguyên sao? Trong phim, người các cô tranh giành là Tình Phuong, ngoài phim thì sao? Nhã Lan không xác định được có phải bản thân đang tranh giành Lãnh Mạn Nguyên với cô ta không nữa, bởi vì hiện thực và phim vừa khéo lại trái ngược với nhau, người Lãnh Mạn Nguyên yêu, vừa vặn chính là Nghê Tiên Như.

Cô cũng không biết, vì sao bản thân lại có thể dễ dàng nói những lời này một cách đanh thép hùng hồn như vậy nữa, lẽ nào là để bù đắp cho những điều không thể làm trong hiện thực, mượn vai diễn trong phim, giáng cho Nghê Tiên Như một đả kích nặng nề?

Nghê Tiên Như, phải nói là Khương Vũ Nhu mới đúng, cơ thể cô ta rõ ràng đã run rẩy lên một lúc, dường như đã đứng không vững, thế nhưng, rất nhanh, cô ta lại dùng cái thái độ cao ngạo để đối mặt với cô. Trang điểm đậm và rực rỡ, một thân hàng hiệu, trang sức cao cấp, lại còn thêm đôi mắt đang trừng lên vô cùng tức giận nữa, cô ta đã khắc họa nhân vật Khương Uy Thiên vô cùng chân thực.

Nhã Lan cũng buộc phải nhập tâm vào vai diễn, hóa thân thành Diệp Tiểu Như.

“Cô...cô cái đồ thấp hèn này!” Khương Uy Thiên bước đến, cầm phần đầu cô một cái, sức lực rất lớn, cứ như vậy đẩy cô ra đến mấy mét, cho đến khi lưng cô áp sát lên thềm, mới dừng lại.

Không đúng! Trong phim đâu có nói như vậy đâu, trong phim, cô chỉ lùi lại có vài bước, sau đó tiếp tục tranh luận với Khương Uy Thiên. Cô tưởng rằng đạo diễn sẽ hô dừng, thế nhưng, chẳng ai lên tiếng cả, điều này chứng tỏ, bọn họ đã chấp nhận sự thay đổi vô cùng nhỏ này, cho phép cô ta cứ tiếp tục diễn như vậy.

“Khương Uy Thiên, chúng ta nên làm một cuộc cạnh tranh công bằng, vứt bỏ hết thân thế bối cảnh gia đình, chỉ dùng thân phận của một người đang yêu, đứng ở cùng một vạch xuất phát, công bằng, bình đẳng giành lấy tình yêu của Tình Phuong. Cô dám không?”

“Tôi dám!”

“Dừng--- cô Nghê Tiên Như, cô nói sai lời thoại rồi.” Đạo diễn hô dừng, trong kịch bản Khương Uy Thiên đứng ra phải tức giận giậm chân một cái, nói: “Ai mà thêm cạnh tranh với cô, cô không có tư cách!”

“Ôi, tôi xin lỗi.” Mặt Nghê Tiên Như đỏ ửng lên, lập tức cúi đầu xuống để che đi sự bối rối của bản thân. Cô ta lấy có chần chừ lại tư tưởng tình cảm, để yêu cầu đạo diễn cho một chút thời gian nghỉ ngơi, đạo diễn rất quan tâm liền gật đầu, tuyên bố cả đoàn nghỉ mười phút.

Nhã Lan liền tìm một vị trí ở gần đó, lấy kịch bản ra để nghiên cứu thêm. Tối hôm qua không hề tập thoại với Ân Hạo, cho nên cô đương nhiên phải đặc biệt thận trọng hơn chút, để tránh khỏi việc bản thân không nắm bắt được tính cách nhân vật.

“Cô Quắc, quyển kịch bản này của cô là quyển cũ rồi, đây là quyển mới sửa lại, của cô đây.” Chị Lý Tiểu bước đến, đưa cho cô một quyển kịch bản mới. “Bên trong đã sửa lại một chút rồi, cho nên, cô hãy xem qua đi nhé.”

Nhã Lan hoài nghi nhận lấy kịch bản rồi lật vài trang ra xem, sắc mặt tối sầm lại. “Đây là kịch bản do ai sửa vậy, thay đổi như thế này, Ân Hạo chắc chắn sẽ không chấp nhận đâu, hơn nữa khác biệt quá nhiều so với bản gốc rồi.” Cô lập tức gọi chị Lý Tiểu lại, nói.

“Cái này, chúng tôi cũng hết cách rồi, tối qua biên kịch đã nhận được điện thoại, được báo là ông chủ yêu cầu sửa lại kịch bản, hơn nữa còn tỉ mỉ đưa ra một phác thảo để sửa chữa lại, thế nên kịch bản đã phải sửa theo như vậy. Bây giờ bộ phim đã hoàn toàn thuộc về tập đoàn Thiên Ôn rồi, bọn họ có quyền làm ra bất cứ sự sửa chữa nào, chúng ta chỉ có thể nghe theo vô điều kiện.”

Là Lãnh Mạn Nguyên sao? Phản ứng đầu tiên của Nhã Lan liền nghĩ chính là anh, thế nhưng vì sao anh phải sửa đổi kịch bản, tại sao phải sửa đổi Tình Phuong hiền lành, ưu tú của bản gốc thành một nhân vật hai mặt, đồng thời còn giết bỏ của cô? Hơn nữa kết cục thì vô cùng thê thảm, Diệp Tiểu Như phát hiện ra bộ mặt thật của Tình Phuong, tuyệt tình giương súng bắn anh ta chết rơi xuống vực thẳm. Điều này, điều này quá hoang đường mà!

“Sửa như thế này, không hề có lợi một chút nào, ngược lại sẽ khiến cho ấn tượng của RainbowKing càng trở nên xấu đi trong lòng những khán giả yêu điện ảnh, như vậy có đáng không?” Nhã Lan đưa ra ý kiến khác, mong nhận được sự giải thích. Chị Lý Tiểu nhún nhún vai, bất lực rồi đi.

“Chính là như vậy đó, cũng không biết tập đoàn Thiên Ôn này nghĩ gì nữa, nghe nói, tối hôm qua Lãnh Mạn Nguyên đã đích thân đến tìm biên kịch, đích thân yêu cầu phải sửa kịch bản. Nhóm biên kịch cũng không còn cách nào, bây giờ anh ta là cần câu com của chúng ta, hơn nữa còn là cần câu com vô cùng tốt, cho nên anh ta nói cái gì thì chỉ có thế là cái đó.” Lời nói không hề có chút khí thế nào của đạo diễn khiến cho Nhã Lan cảm thấy vô cùng tức giận, điều khiến cô tức giận hơn cả đó chính là hành động của Lãnh Mạn Nguyên.

“Tôi cũng cảm thấy sửa như vậy không tốt chút nào, với kinh nghiệm làm đạo diễn mấy chục năm của tôi...”

Đạo diễn còn chưa nói xong, thì Ân Hạo đã đẩy cửa đi vào.

Vứt một thứ gì đó xuống dưới chân Ân Hạo, chính là kịch bản mới được sửa, anh ta nhanh như vậy, đã biết rồi sao? Trong lòng Nhã Lan liền trùng trùng, đúng như những gì cô đã đoán, Ân Hạo từ chối diễn cái kịch bản này.

“Muốn diễn thì gọi Lãnh Mạn Nguyên đến diễn đi, nếu không đổi lại như kịch bản cũ thì tôi sẽ không diễn nữa.”

“Trời ơi, chúng tôi cũng rất khó xử, anh chịu khó một chút đi, được không?” Đạo diễn đau đầu khẽ chau mày lại, chân thành khuyên nhủ, “Rất nhiều người tranh giành đến suất đầu mé trăn để được diễn bộ phim này, bây giờ còn có sự tham gia của tập đoàn Thiên Ôn, nghe nói bộ phim của chúng ta đã được rất nhiều đài lớn nhận rồi, không bao lâu nữa là chiếu rồi, cũng không thể nào đổi tạm một vai chính khác, biết ăn nói như thế nào với khán giả đây.”

“Các người diễn đi!” Những lời khuyên bảo hết nước hết cái của đạo diễn, cũng chẳng thể lay động được Ân Hạo, “Kêu những người muốn diễn tới đây diễn đi, tôi, không ham.” Nói xong, anh ta liền xoay người rời khỏi đoàn phim.

“Vây... vậy phải làm sao đây.” Đạo diễn vừa gọi điện thoại cho Lý Khắc Lan vừa nổi giận, thế nhưng, thông tin lấy được từ chỗ Lý Khắc Lan lại khiến ông ta càng thêm thất vọng. “Hai nhân vật lớn này, một người cũng không thể đắc tội, vậy không phải kêu người ta đi chết hay sao?”

“Còn cách nào có thể xoay chuyển được tình thế này không?” Nhã Lan hỏi.

Tầm mắt của đạo diễn dừng ở trên người cô, đột nhiên vỗ đùi một cái, kêu lên: “Có, có, nhất định có!”

“Là gì?”

“Cô ra mặt, hoặc là thuyết phục Lãnh Mạn Nguyên, hoặc là thuyết phục Ân Hạo, chuyện này giao cho cô đi, mong cô hay cứu đoàn phim một lần này đi, sau này có phim hay, nhất định vẫn mời cô.”

“Tôi sao?” Nhã Lan do dự, cô không thể đi thuyết phục Ân Hạo được, bởi vì kịch bản này cô cũng kịch liệt phản đối, thuyết phục Lãnh Mạn Nguyên sao? Đường như càng không thể. Từ trước đến nay Lãnh Mạn Nguyên vẫn luôn đối xử lạnh nhạt với cô, giữa bọn họ tồn tại không ít khó xử và hiểu lầm, chưa nói được mấy câu chắc đã lại cãi nhau rồi. “Có thể... Kêu cô Nghê thử đi nói với Lãnh... Mạn Nguyên có được không?” Cô thấp giọng nói.

“Không được.” Đạo diễn ra sức xua xua tay, “Chủ tịch Lãnh có thể sẽ nghe lời cô đó, đối người khác, hoàn toàn không có khả năng đâu, cô Quắc, cô là người trong cuộc có thể không biết rõ, thế nhưng tôi đây người ngoài cuộc lại vô cùng rõ đấy, chỉ cần nhìn vào tình cảnh tối hôm qua, Lãnh Mạn Nguyên vì cô mà đã đánh nhau với Ân Hạo, anh ta đã thích cô rồi. Đàn ông mà, sao có thể vì người phụ nữ mình không thích đi đánh nhau với người khác chứ? Đi đi, chỉ có thể là cô thôi.”

Lời của đạo diễn khiến cho đáy lòng vốn đã rối bời của cô càng thêm ngổn ngang, Lãnh Mạn Nguyên thích mình, có khả năng sao? Chẳng qua là vì anh ta nhìn thấy vợ của mình ở cùng với người đàn ông khác, nên tính gia trưởng bộc phát mà thôi.

Cuối cùng địch không lại sự nài nỉ không ngừng của đạo diễn, cô vẫn đành phải đi đến tòa nhà đồ sộ của tập đoàn Thiên Ôn.

“Phu nhân, cô đến thật đúng lúc, chủ tịch cần dặn, người của công ty Click đều sẽ không gặp, ngoại trừ cô.” Vừa bước tới đại sảnh ở tầng 1, cô lễ tân xinh đẹp đã bước tới, nhận ra đúng là cô, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Anh khôi phục rồi

Anh biết mình sẽ đến sao? Nhã Lan vô cùng kinh ngạc. Cô lặng lẽ đi theo cô lễ tân bước vào trong thang máy, đi lên phòng làm việc của Lãnh Mạn Nguyên.

“Ok, rất tốt, để ý kỹ một chút, tin là có thể tìm ra được người giật dây ở phía sau nhanh thôi, còn nữa, Tiên Như vẫn khỏe chứ, trời ạ, chỉ là tôi quan tâm người đã từng là cấp dưới của mình thôi mà, đừng có ghen lung tung như vậy chứ.” Cửa phòng chủ tịch đã mở ra rồi, Lãnh Mạn Nguyên vui sướng hài lòng, đang liên tục cười nhận một cuộc điện thoại, nhìn thấy hai người đã đến, dặn dò ngắn gọn vài câu rồi vội vàng cúp máy.

“Đi ra đi, đóng cửa lại luôn.” Cô lễ tân đi ra, trong phòng làm việc rộng lớn, chỉ còn lại hai người họ.

“Ngồi đi!” Tâm trạng Lãnh Mạn Nguyên đang tương đối tốt, anh chỉ về phía ghế sofa màu đen ở phía sau lưng cô, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Tôi đến tìm anh là...”

“Ngồi xuống!” Lãnh Mạn Nguyên vô cùng kiên trì, Nhã Lan đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Tôi đến tìm anh là...”

“Uống nước đi.” Lãnh Mạn Nguyên lại cắt ngang lời cô lần nữa, đưa một cái cốc đã rót đầy nước cho cô, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cái này...” Nhã Lan lập tức cảm thấy vô cùng áp lực, cô lo lắng ngồi dịch sang một bên, uống một ngụm nước, khó khăn mở miệng ra lần nữa, “Tôi có việc gặp tìm anh.”

“Tôi hôm qua vẫn ổn chứ? Uống say rồi có thấy khó chịu không? Đầu còn choáng váng nữa không?” Anh không hề vội vàng muốn biết mục đích mà cô đến, chỉ tình cảm thiết tha ánh mắt đã từng vô cùng lạnh nhạt nhìn vào cô. Anh mắt của anh đã dịu dàng đi rất nhiều, hơi thở lạnh giá vốn có trên người cũng đã giảm bớt đi một chút. Anh nhìn chăm chăm vào hai má cô, cho đến khi cô cảm thấy nóng bừng lên.

“Em vẫn thẹn thùng như vậy.” Anh tình cảm xoa nhẹ lên má cô, giúp cô xoa dịu cái nóng ran ở trên mặt.

“Lãnh... Mạn Nguyên, tôi có chuyện...” Cô căng thẳng đến mức không nói được ra một câu hoàn chỉnh, khi đối mặt với anh, cô cứ luôn mất đi kiểm soát như vậy, xoay mặt đi, tránh cánh tay đang đung chạm vào của anh, cô tạm thời đã thoát được ra khỏi hơi thở của anh.

“Chuyện gì?” Tay của Lãnh Mạn Nguyên lúng túng dừng lại giữa không trung, buông xuống. Anh thả lỏng người dựa lên ghế sofa, không hề niềm nở chút nào hỏi.

“Chuyện kịch bản, tôi tin là do một tay anh sắp đặt, thế nhưng, không hề tốt một chút nào, mong anh, hãy rộng lòng giúp đỡ, sửa lại kịch bản đi.” Cô lấy hết dũng khí để nói, một mạch nói rõ mục đích mà bản thân đến. Căng thẳng khiến cô nắm chặt hai tay lại, lòng thím tay đã toát hết mồ hôi ra.

“Là Ân Hạo kêu em đến sao?” Ngực khí của Lãnh Mạn Nguyên liền trở nên lạnh lẽo, sự dịu dàng vừa rồi đã theo gió mà bay đi hết, sự lạnh lẽo vốn có đã quay trở lại, giống như một tảng băng nằm ở đó, tỏa ra hơi thở giá lạnh. Mạch máu của Nhã Lan đã nhạy cảm tiếp nhận được thông tin này, trên người vì lạnh mà đã nổi hết cả da gà.

“Không, tôi tự mình đến.” Cô thấp giọng nói, chỉ sợ sẽ chọc giận anh.

“Vẫn là vì anh ta mà đến, có phải không?” Anh cười lạnh, hừ một tiếng, khiến Nhã Lan sợ hãi run lên, cô gượng gạo lùi về phía sau, đến khi không lùi được nữa.

Cho dù đã ngồi cách xa như vậy, thế nhưng cô vẫn bị hơi lạnh của anh chạm đến, cơ thể bất giác run lên cảm cập.

“Chẳng qua là vì anh ta có ý tốt nên mới giúp tôi, anh đừng kéo những người không quan trọng đó vào đây nữa, tôi biết anh nhất định là vì chuyện tôi qua, thế nhưng anh ta cũng là vì muốn tốt cho tôi nên mới...” Tôi hôm qua rất hỗn loạn, cô đã chẳng nhớ lại được gì nhiều, chỉ có thể thông qua lời của đạo diễn mà biết được đại khái.

“Đừng nhắc đến tôi hôm qua!” Lãnh Mạn Nguyên lãnh đạm nói ra vài chữ này, cổ họng Nhã Lan giống như đã đóng băng rồi vậy, không thể thốt ra nổi một chữ. Cô chỉ mờ to đôi mắt đang sợ hãi của mình để quan sát người đàn ông giống như con sư tử đang sắp nổi giận này, không biết, bản thân lại có chỗ nào đã đắc tội với anh nữa.

“Em và anh ta đã từng hôn nhau chưa? Đã từng lên giường chưa! Nói!” Anh ta nhắc người lên, từng bước từng bước ép sát, nhanh chóng chế ngự cô ở giữa anh và ghế sofa. Anh từ trên cao nhìn xuống cô, giống như đang nhìn chăm chăm vào một con thú săn yếu ớt vậy, trong mắt lại lấp lóe sự lo lắng và buồn bực đối lập nhau.

Nhã Lan sợ đến mức thu tròn người lại, lắc đầu theo phản xạ, cô hoàn toàn sợ hãi sự gần gũi như vậy của Lãnh Mạn Nguyên, mỗi lần anh tới gần đều sẽ để lại cho cô những hồi ức đau khổ. Cô nhớ lại mấy ngày trước anh tàn nhẫn tiến vào, dốc sức chạy nước rút, giống như phải xé rách cô ra mới hài lòng vậy. Trong mắt cô hiện lên ánh sáng yếu ớt, giống như một viên pha lê dễ vỡ vậy, Lãnh Mạn Nguyên nhìn vào trong mắt cô, vô cùng không vui, sau đó buông cô ra, trở về nằm xuống vị trí lúc đầu.

“Được rồi.” Tâm trạng của anh đã tốt hơn một chút, sau khi nghe thấy đáp án mà anh muốn nghe. Anh đùa nghịch cổ tay áo, nhàn nhạt nói: “Anh có thể thu hồi kịch bản, thế nhưng có một điều kiện.”

“Anh nói đi.” Trong lòng Nhã Lan liền vui mừng, cô tưởng rằng cuộc nói chuyện này sẽ phải ra về tay không, không ngờ rằng lại xuất hiện chuyển biến đột ngột như vậy, niềm vui hiện trên khóe mắt, tất cả biểu cảm của cô đều đã lọt hết vào trong tầm mắt của Lãnh Mạn Nguyên.

“Em lập tức nói cho các báo chí và tạp chí rằng, từ trước đến nay em và Ân Hạo chưa từng yêu nhau, hai người không có quan hệ gì hết!” Anh nhẹ nhàng nói ra câu này, khóe miệng còn mang theo nụ cười lạnh lẽo tàn ác.

“Không được!” Nhã Lan không hề nghĩ gì cả, thẳng thắn cự tuyệt. Thừa nhận chưa từng có quan hệ yêu đương vậy thì chẳng khác nào nói cho mọi người, Ân Hạo là một tên lừa đảo, hơn nữa còn là đồng tính luyến ái, điều này có ý nghĩa gì, chẳng lẽ anh không biết sao?

“Vây, không cần nói thêm gì nữa.” Anh đoạn tuyệt rồi đi về phía thím làm việc, ngồi xuống, đối mặt với máy tính, không nhìn cô dù chỉ một cái.

“Không thể được, cầu xin anh, chúng tôi...”

“Người đâu, tiền khách!” Lãnh Mạn Nguyên hoàn toàn không cho cô bất kì cơ hội giải thích nào.

“Lãnh Mạn Nguyên, đừng mà!” Cô ra sức lắc lắc đầu, muốn anh cho cô thời gian để giải thích.

“Phu nhân, đừng làm chúng tôi khó xử.” Nhân viên đã nom nớp lo sợ đứng ở trước cửa rồi, thấp giọng nói.

Nhã Lan nhìn qua nhân viên, rồi lại nhìn gương mặt đang u ám của Lãnh Mạn Nguyên, cô biết, nếu tiếp tục ở lại đây, cũng sẽ chẳng có tác dụng gì. Khẽ gạt đầu, bắt lực đi ra ngoài.

Xem ra không thể thuyết phục được Lãnh Mạn Nguyên rồi, ngày mai liền có cảnh của Ân Hạo rồi, Nhã Lan quyết định thử đi thuyết phục anh ta. Bất luận bộ phim này như thế nào, cũng vẫn phải tiếp tục diễn, không phải sao? Mặc dù kịch bản đã sửa đổi mạch suy nghĩ của bản gốc, thế nhưng cũng phải thừa nhận, anh sửa đổi nhưng vẫn có tầm nhìn nhất định.

Cửa nhà đang mở ra, không hề nhìn thấy Ân Hạo. Nhã Lan đến trước cửa phòng anh ta, bên trong có tiếng động, anh ta đang ở nhà.

“Ân Hạo, ra đây, chúng ta nói chuyện được không?” Cô gõ cửa.

Hai phút trôi qua, đang lúc Nhã Lan chuẩn bị vứt bỏ ý định gõ cửa, thì cửa đột nhiên được mở ra, lộ ra một gương mặt của một người đàn ông lạ hoắc, lướt qua người đàn ông, cô nhìn thấy Ân Hạo đang để trần nửa người trên, đang ngồi hút thuốc ở trên giường.

Người đàn ông khẽ gạt đầu với cô, lấy quần áo ở phía sau cửa rồi mặc lên, nghênh ngang bước ra khỏi phòng.

“Ân Hạo, em muốn nói chuyện với anh.” Khói thuốc lượn lơ ở trong phòng, trên mặt đất vứt đầy đầu thuốc lá, không khí bị bao phủ bởi mùi thuốc lá nồng nặc. Nhã Lan không ngừng dùng tay quạt quạt để xua đi cái không khí này, cẩn thận bước vào trong phòng, kéo màn che, mở cửa sổ ra.

Xem ra tinh thần của anh ta rất không tốt, từ trước đến nay chưa từng hút thuốc, anh ta cũng rất ưa sạch sẽ, bình thường cũng không bao giờ để phòng ốc bừa bộn dơ bẩn như thế này. Nhã Lan nhẹ nhàng nhặt những mẩu thuốc lá ở dưới đất lên, vứt vào trong thùng rác.

“Em đã đi tìm Lãnh Mạn Nguyên sao?” Anh ta hỏi, âm thanh rất lạnh lẽo, khác với sự thân thiết vui vẻ ngày thường.

Khẽ gạt đầu, Nhã Lan không ngờ được rằng anh ta lại biết được nhanh như vậy.

“Tại sao em phải đi tìm hắn ta chứ! Không cần thiết!” Anh ta đột nhiên nổi giận, âm thanh to đến nỗi làm rung động cả căn phòng.

“Ân Hạo, em không muốn anh...” Cô không muốn anh ta phải diễn theo kịch bản mà bản thân không thích, càng không muốn anh ta vì vậy mà ngừng diễn, để rồi tạo nên rất nhiều những tổn hại không đáng có, thế nhưng, anh ta không để cô nói hết, tiếp tục hét lên: “Không cần phải cúi đầu với loại người đó, em biết chưa? Ân Hạo anh hoàn toàn không cần phải dựa vào anh ta để kiếm cơm ăn!”

“Thế nhưng....” Cô nghẹn lời.

Ân Hạo cảm phần vứt đầu thuốc lá xuống, nhảy xuống giường, anh ta đến trước mặt cô, ôm cô vào lòng. “Nhã Lan, anh khôi phục rồi.”

“Cái gì?” Cô không hiểu ý anh ta đang nói là gì, mù mờ nhìn anh ta.

“Anh không thích đàn ông nữa rồi, anh đã lấy lại được định hướng giới tính rồi, bởi vì một người cô gái gốc gác nghèo, anh lại có thể lấy lại được định hướng giới tính rồi!” Anh ta gào to lên, màng nhĩ của cô bị chấn động đến đau nhức, anh ta ôm chặt lấy cô, ôm đến nỗi cô suýt chút nữa đã không thờ ra hơi.

“Anh...” Lời của anh ta khiến cô sững sốt, “Người đàn ông vừa rồi, các anh...”

“Đúng vậy, bọn anh chưa làm gì cả, bởi vì anh đã không còn chút cảm giác nào với đàn ông nữa rồi, nhìn thấy cơ thể trần truồng của anh ta, anh thậm chí còn muốn buồn nôn, thế nhưng khi anh nhìn thấy em, có mấy đêm liền, anh đã bắt đầu có phản ứng lại.”

Những lời nói thẳng thắn bộc trực của Ân Hạo khiến cô bị dọa đến giật nảy mình, cô ra sức vùng vẫy thoát khỏi anh ta.

“Nhã Lan, anh là một đứa trẻ mồ côi, lớn lên ở trong cô nhi viện đến năm mười bảy tuổi, năm đó, anh đã yêu một cô gái, cô ta cũng là một đứa trẻ ở trong cô nhi viện. Bọn anh đã yêu nhau rất sâu đậm, rất sâu đậm, bỗng nhiên có một ngày, anh phát hiện ra cô ta lại đang nằm ở dưới thân một lão già, anh cảm thấy vô cùng ghê tởm, bởi vì đã từng lên giường với cô ta mà cảm thấy nhục nhã, từ đó, anh đã không còn chút hứng thú nào với phụ nữ nữa.” Nhã Lan há hốc miệng nghe những lời anh ta nói, quá khứ của anh ta khiến cô kinh ngạc mà cũng thấy đau thương, không ngờ rằng, một ngôi sao lẫy lừng quốc tế như thế, vậy mà lại là cô nhi!

Những điều này còn khiến cô kinh ngạc hơn cả khi cô nghe thấy anh ta là đồng tính luyến ái, tự nhiên nảy sinh một loại yêu thương và đồng cảm giành cho anh ta.

“Nhã Lan, Lãnh Mạn Nguyên nhất định đã bắt nạt em, nhất định đã si nhục em, đúng không. Người máu lạnh như anh ta sao có thể hiểu được thương hoa tiếc ngọc là gì. Nhã Lan, anh ta không làm gì em chứ.” Ân Hạo lo lắng kiểm tra cơ thể cô, mùi thuốc vẫn chưa hề tan biến đi không ngừng phả ra từ miệng anh ta, khiến cô cảm thấy không thoải mái.

“Em...không sao, chỉ là...mọi chuyện vẫn chưa nói xong.” Cô khó khăn nói ra kết quả, cúi thấp đầu xuống, vì sự ra về tay không của mình mà cảm thấy chán nản.

“Nhã Lan, sau này đừng đi cầu xin anh ta nữa, vì em, anh bằng lòng tiếp tục diễn!”

“Thật sao?” Nhã Lan không ngờ rằng anh ta lại có thể thay đổi nhanh như vậy.

“Thật!” Anh ta nghiêm túc gạt đầu, nét thương cảm ở trong mắt đã tan biến, chỉ còn lại sự vui vẻ. “Đã có em, thì uất ức như thế nào anh cũng đều có thể

chịu đựng được.”

“Thế nhưng em...” Nhã Lan muốn nói, tình cảm cô giành cho anh ta chỉ là tình cảm bạn bè bình thường mà thôi, vị trí quan trọng nhất trong lòng cô đã bị người khác chiếm giữ rồi, không có cách nào có thể dung nạp thêm anh nữa, thế nhưng sau khi nghe xong câu chuyện của anh ta, cô đã không dám nói nữa, cô sợ vì một câu nói của bản thân mà sẽ làm tổn thương anh ta thêm lần nữa.

“Không sao, anh đói rồi, em nấu gì đó cho anh ăn đi.” Ân Hạo dường như còn lo lắng hơn cô, vội vàng ngắt lời cô, đẩy cô đi về phía nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Tôi yêu anh

Mong sẽ có cơ hội để giải thích rõ ràng, Nhã Lan không hề vì chuyện Ân Hạo đồng ý tiếp tục diễn mà cảm thấy vui vẻ, lòng cô đã rối loạn hơn rồi, lắc lắc đầu, cô bắt lức đi về phía nhà bếp.

Buổi sáng, Ân Hạo và Nhã Lan cùng đi xe với nhau để đến đoàn phim. Tâm trạng của Nhã Lan rất tốt, bởi vì Ân Hạo đã trở lại rồi, đoàn phim của bọn họ lại có thể bắt đầu đóng phim thuận lợi rồi. Cô vội vàng muốn nói tin tốt này cho đạo diễn, thế nhưng lại gặp được trợ lý biên kịch đang cúi thấp đầu xuống đứng ở cửa.

“Thật là vô vị mà, một cái kịch bản mà phải sửa đi sửa lại, báo hại tôi thức trắng một đêm.” Cô ta liên tục ngáp ngắn ngáp dài, gương mặt vô cùng bất mãn.

“Kịch bản lại sửa rồi sao?” Thông tin này khiến cho Nhã Lan cảm thấy giật mình sững sờ.

“Chứ sao?” Trợ lý biên kịch thờ hồng học trả lời, “Một Tinh Phuong tử tế tốt đẹp như vậy, đầu tiên thì biến thành kẻ thù giết bố của Diệp Tiểu Như, bây giờ còn hay nữa, còn là một người nghiện ngập ma túy, chưa dừng lại ở đây, còn thêm nhân vật nữa, xuất hiện một nam chính thứ hai, hơn nữa những cảnh phim sau này toàn bộ đều là anh ta diễn hết, Tinh Phuong đến tập mười tám là sẽ chết, đây không phải là muốn biến anh ta thành vai phụ sao?”

Nhã Lan vội vàng nhận lấy kịch bản, những chữ màu đỏ thể hiện những chỗ đã được sửa đổi lại. Cô đã nhìn thấy những chỗ sửa đổi mà trợ lý biên kịch nói, hơn nữa, ngay sau đó còn xảy ra chuyện, đều là Tinh Phuong vì nghiện ngập ma túy, mà không ngừng liên lụy đến Diệp Tiểu Như, cuối cùng Diệp Tiểu Như vì anh ta mà đã bán thân, làm nhân tình nhân hợp đồng của nam chính thứ hai tên Mạc Nguyên.

Kết thúc cuối cùng là Mạc Nguyên phải lòng người tình nhân này, còn Diệp Tiểu Như sau khi phát hiện ra người mà bản thân hết lòng bảo vệ lại là kẻ thù giết bố, đã lấy súng bắn chết Tinh Phuong.

Trời ạ, sao lại có thể như vậy.

“Có thể nào thay đổi lại không, như thế này, không hay lắm.” Nhã Lan đưa ra ý kiến khác.

“Kịch bản đều đã phát hết rồi, mỗi người đã cầm một quyển, sao có thể sửa được. Ba ngày nữa, nam chính thứ hai sẽ đến, nghe nói là người do tập đoàn Thiên Ôn lựa chọn, là ai mà sao không biết nhỉ.”

Như vậy sao mà được? Nhã Lan vô cùng lo lắng, nếu như Ân Hạo biết, không biết sẽ lại xảy ra chuyện gì nữa.

“Sao vậy? Phim sắp quay rồi, sao còn chưa đi trang điểm?” Trong tay Ân Hạo đang cầm một chùm chìa khóa, đang thông thả bước đến.

“Em.” Nhã Lan không biết phải mở lời như thế nào.

“RainbowKing anh đến thật đúng lúc.” Chị Lý Tiểu từ phía sau bước lên, đưa cho bọn họ mỗi người một quyển kịch bản, “Đây là kịch bản đã phải thức suốt đêm để sửa đổi, phân cảnh của hai người đã thay đổi rất nhiều, đọc kỹ càng lại đi nhé.” Cô ta dùng ánh mắt đồng cảm nhìn về phía Ân Hạo, rồi bước đi trên đôi giày cao gót.

“Lại thay đổi rồi sao?” Anh ta vừa hỏi vừa bắt đầu đọc, sắc mặt dần dần tối sầm lại, làn da trắng nõn bắt đầu nổi lên tia đỏ tức giận. “Thực sự là hoang đường mà!” Đọc được một nửa, anh ta liền ném kịch bản trong tay đi, vứt đến chỗ rất xa, rồi xoay người đi vào trong.

“Chúng tôi cũng hết cách rồi, kịch bản và bộ phim này, bây giờ nói trắng ra thì đã là của tập đoàn Thiên Ôn rồi, bọn họ muốn sửa đổi thế nào cũng đều có thể. Chúng tôi cũng rất mệt mỏi...”

“Tôi mặc kệ, lập tức sửa lại!” Giọng nói của Ân Hạo truyền tới, trong con thịnh nộ khó mà có thể không chế được.

“RainbowKing, mọi người đều là làm thuê mà thôi, đừng làm khó chúng tôi nữa.” Ở bên trong, biên kịch đang hết lòng khuyên nhủ.

“Tóm lại, nếu không sửa lại, kể cả tôi không làm mình tỉnh nữa, thì cũng sẽ không diễn cái kịch bản này, quá vô lý mà!” Ân Hạo giằng dứ bưng bưng đi ra khỏi chỗ biên kịch, mở điện thoại ấn một dãy số. “Alo, Lý, anh đi nói với bọn họ, tôi không diễn nữa, cái loại kịch bản này đối với tôi mà nói thực sự là một loại sỉ nhục mà!...”

Anh ta giống như một cơn gió vậy cứ thế lướt qua người Nhã Lan, đi ra ngoài. Chỗ cửa ra vào, Nghê Tiên Như đang đứng ở đó, dùng ánh mắt chứa đựng hàm ý sâu xa quét lên người Ân Hạo.

Sao Lân Mạn Nguyên có thể như vậy chứ, thực sự phải ép người ta đến đường cùng như vậy sao! Nhã Lan cũng vô cùng tức giận, cô nhận định rằng Lân Mạn Nguyên là cố ý muốn nhắm vào Ân Hạo. Quá bỉ ổi mà, thực sự không phải là con người nữa! Nhã Lan không còn tâm trạng để mà ngăn cản Ân Hạo lại, cô tức giận vội vàng đi về phía tòa nhà làm việc của Lân Mạn Nguyên.

“Xin lỗi, phu nhân, hôm nay chủ tịch rất bận, ngài ấy không có thời gian để đón tiếp phu nhân đâu ạ.” Cô lễ tân khó xử ngăn cô lại, Nhã Lan đang tức giận bưng bưng làm gì còn có thể để ý được nhiều như vậy, cô bước qua sảnh lớn, đi thẳng về phía thang máy chuyên dụng của chủ tịch.

“Phu nhân, ngài không thể như vậy.” Cô lễ tân vì lo ngại thân phận của cô, nên không dám ngăn cản mạnh mẽ, chỉ liên tục khuyên giải cô, thế nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

“Xin hỏi...” Nhân viên làm việc ở tầng chín mươi đi đến trước mặt cô, đang muốn hỏi thăm, thế nhưng Nhã Lan đã lướt qua cô ta, lao thẳng đến phòng làm việc của anh.

“Xin lỗi, phu nhân chủ tịch đang họp, không có thời gian...” Nhân viên cũng đã nhận ra cô, vội vàng nói.

Họp sao, phòng họp! Nhã Lan nhớ ra phòng họp ở bên tay phải của phòng làm việc đi qua thêm hai phòng nữa, cô xoay người, chạy về phía đó.

“Phu nhân, không thể như vậy.” Nhân viên và cô lễ tân cùng nhau đuổi theo, rất tiếc đã đến muộn hơn một chút, cô đã đẩy cửa phòng họp ra rồi.

Tiếng giảng giải ở bên trong bỗng nhiên dừng lại, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên người đột nhiên xông vào này. Nhã Lan quét mắt một lượt, rất nhanh đã tìm thấy Lân Mạn Nguyên với gương mặt nghiêm túc đang ngồi ngay ngắn ở vị trí dễ thấy nhất.

Lân Mạn Nguyên cũng đã nhìn thấy cô, anh khẽ chau mày lại, tỏ ra rất không hài lòng.

“Xin lỗi, tốn tài, chúng tôi không ngăn được.” Nhân viên lo sợ đứng ở trước cửa, thấp giọng nói.

“Các cô đi làm việc đi.” Lân Mạn Nguyên nói ngắn gọn, sau đó, nhìn một vòng các nhân viên chủ quản cao cấp ở trong phòng, “Buổi họp hôm nay tạm dừng ở đây, chiều nay tiếp tục, bay giờ tan họp.”

Các nhân viên tham gia buổi họp đã đi ra rất nhanh, phòng họp rộng lớn chỉ còn lại hai người. Ngực Nhã Lan đang không ngừng phập phồng, cô cảm hận nhìn chằm chằm vào Lân Mạn Nguyên. “Sao anh có thể làm như vậy chứ, có chuyện gì thì nói thẳng với tôi là được, không cần phải ép người ta đến đường cùng như vậy.”

Lân Mạn Nguyên không nói gì, anh chỉ yên lặng nhìn cô.

“Có tiền thì gọi lắm sao? Liên có thể muốn gì được nấy sao, đem người khác ra dẫm đạp ở dưới chân sao?” Nhã Lan bắt đầu mắng chửi, thể hiện sự phẫn nộ sâu sắc đối với hành động của anh.

“Xong rồi chứ?” Lân Mạn Nguyên lên tiếng, âm thanh và sắc mặt của anh ta giống y như nhau, lạnh lẽo vô tình.

“Anh...” Nhã Lan nhất thời nghẹn lại, không ngờ rằng bản thân đã nói nhiều như vậy, thế nhưng nhận lại chỉ là một câu nói ngắn gọn như vậy.

“Vi Ân Hạo yêu dấu của em, cái gì em cũng bằng lòng làm chứ?” Anh hỏi, ánh mắt sắc nhọn lên người cô, dường như muốn xuyên thủng cô ra vậy.

“Đúng vậy.” Cô khẽ nhắm mắt lại, nếu như có thể khiến anh buông tha cho Ân Hạo, không làm liên lụy đến những người vô tội đó nữa, cô thật sự bằng lòng làm bất cứ mọi chuyện, chỉ cần anh bằng lòng, không tiếp tục tàn nhẫn như vậy nữa.

“Được, qua đây.” Anh ra lệnh.

Cô nghe lời bước lại gần, đè nén nỗi sợ hãi mãnh liệt ở trong lòng lại, thế nhưng vẫn không có cách nào che giấu được nỗi sợ hãi giành cho anh. Chân của cô đang run rẩy, tay của cô cũng đang run lên.

“Em chắc rất biết lấy lòng đàn ông nhỉ.” Nhìn thấy dáng vẻ nhỏ bé yếu đuối đó của cô, anh khao khát muốn ôm cô vào trong lòng, cố gắng hết lòng bảo vệ. Loại cảm giác này khiến anh rất không thoải mái, anh nhớ lại dáng vẻ của cô khi ở trong lòng người khác được người ta yêu thương vỗ về, đột nhiên dùng dưng tức giận.

Nhã Lan cắn chặt môi, cố gắng không để lộ cảm xúc của bản thân ra ngoài. Muốn sỉ nhục thì sỉ nhục đi, cô không sợ!

“Những người đàn ông khác vuốt ve em như thế nào vậy? Là như vậy sao?” Anh vươn tay ra, ôm cô vào trong lòng, trực tiếp luồn tay vào sờ xoạc phía bên trong áo của cô. Các tế thím của cô bắt đầu hưng phấn lên, mỗi một tác da tác thịt đều đang run lên đầy khoan khoái. “Em thích lắm sao? Quả nhiên là lắng lo, da thịt mẫn cảm như lần đầu vậy, có phải đàn ông đều bị dáng vẻ thuần khiết này của em làm cho mê mẩn đến quên hết tất cả không,

cảm giác lên giường với bọn họ như thế nào vậy?”

“Anh...” Nhã Lan giờ tay lên, không nghĩ gì cả, thẳng thắn tát lên mặt Lãnh Mạn Nguyên. Sự si nhục thẳng thắn như vậy của anh khiến cho cô tức giận đến mất cả đi lý trí, hoàn toàn không hề nghĩ đến hậu quả.

Chát, âm thanh không lớn, thể nhưng rất vững chắc rất dứt khoát ở trên mặt yêu nghiệt tuấn tú của Lãnh Mạn Nguyên, lưu lại năm dấu tay mờ nhạt. Tay của cô còn chưa kịp thu lại, đã bị anh giữ chặt lấy. “Em tốt nhất là nên cố gắng lấy lòng tôi đi, nếu không thì, tất cả miễn thím!”

Thím tay nhỏ bé của cô bị cưỡng ép kéo đến đặt trên người anh, vuốt ve cơ thể anh qua lớp quần áo. “Chính là như vậy, từ từ vuốt ve, sau đó chủ động làm với tôi, tôi xem biểu hiện của em.”

Anh buông tay cô ra, nhìn chăm chăm vào cô, Nhã Lan và anh đối mặt nhìn nhau, giống như đang giằng vò vậy.

“Nhanh lên, nếu không, tôi sẽ khiến cho Ân Hạo thân bại danh liệt, đừng thử thách sự nhẫn nại của tôi, cũng đừng kiểm tra năng lực của tôi, nếu không, em sẽ rất hối hận đó.” Anh đe dọa cô.

Thím tay nhỏ bé của Nhã Lan run rẩy di chuyển trên người anh.

“Cởi quần áo ra.” Anh ra lệnh.

“Cái này.....” Ở đây là phòng họp, Nhã Lan bắt đầu thấy bối rối.

“Nhanh lên.” Anh thúc giục.

Thím tay nhỏ bé của Nhã Lan đặt trên nút áo sơ mi của anh, không ngừng run lên, mãi một hồi lâu cũng vẫn chưa cởi được một chiếc cúc. Trên đầu cô túa ra đầy mồ hôi, căng thẳng đến mức không biết phải làm gì như thế nào, khó khăn lắm, mới cởi được ba chiếc cúc áo, bắp thịt màu đồng cổ quấy rầy của anh lộ ra. Cô cố không chú ý đến sự quấy rầy đó của anh, nuốt nước bọt, đôi tay run rẩy cởi nốt chiếc cúc áo cuối cùng.

“Xong rồi.” Cô thở phào một cái, cắn chặt môi.

“Quần.” Anh ra lệnh.

“Tôi...” Nhã Lan không có cái dũng khí này, cô càng cắn chặt môi hơn, nắm chặt tay lại, không dám nhìn anh.

“Được thôi.” Ngữ khí của Lãnh Mạn Nguyên đã nhẹ nhàng hơn một chút, trái tim của Nhã Lan cũng theo đó mà thấy nhẹ nhõm hơn một chút, xem ra anh chỉ là muốn đùa mình một chút thôi. Trong khi thả lỏng người ra, thì đồng thời cũng có một chút thất vọng, khát khao muốn được tiếp xúc thân mật hơn với anh, khát khao được cùng anh hòa lại, cô không biết vì sao, mà lại khát khao mãnh liệt như vậy.

“Cởi quần áo của em ra.” Anh ta ra lệnh, khiến cho thần kinh của cô lại căng thẳng lên lần nữa.

“Chỗ tôi không có quần áo để thay đâu, nếu như xé rách ra, thì có lẽ sẽ phải để cơ thể trần trụi mà ra ngoài đó.” Anh có chút sốt ruột, tự mình cởi quần ra, thúc giục cô.

Ông trời ơi, hãy để con làm bấy một lần này thôi. Nhã Lan nhắm mắt lại, cô quyết định đối mặt với tình cảm của mình. Dù cho người anh thích là Nghê Tiên Như, dù cho ánh mắt của anh chưa từng đặt ở trên người cô, dù cho ở trong lòng anh cô là loại đáng khinh thường như thế, thì cũng hãy cho cô phóng túng một lần đi.

Dưới ánh nhìn chăm chú sáng quắc của anh, cô lần lượt cởi hết quần áo ở trên người mình ra...

“Lãnh Mạn Nguyên, tôi thực sự yêu anh.” Cả quá trình, cô đều không ngừng rơi nước mắt, khoái cảm từ trước đến nay chưa từng có ập đến phía cô, cô phát hiện ra, hóa ra làm cái chuyện này lại có thể có cảm giác vui sướng như vậy. Cô lơ mơ nói ra câu này, nước vẫn vẫn không ngừng rơi.

Lãnh Mạn Nguyên không nói một lời, không hề truy hỏi những lời nói mê man của cô, chỉ đặc biệt dịu dàng, thể nhưng cũng vô cùng nóng nực, mang đến cho cô một khoái cảm từ trước đến nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Nghê tân nhi chuyển đi rồi

“Lãnh Mạn Nguyên, tôi yêu anh.” Cảm giác kích thích mãnh liệt dẫn dắt cô vào trong mây, vào lúc cảm giác bản thân như sắp chết đi, cùng với sự phóng thích của anh, một luồng ấm nóng chảy vào trong cơ thể, cô khóc lóc, dùng lời nói rõ ràng nhất nói với anh.

“Mặc quần áo vào đi.” Lãnh Mạn Nguyên đưa quần áo cho cô, rồi tự mình mặc quần áo vào, sau khi xác định được cô đã mặc quần áo xong xuôi, liền quay đầu đi rồi khỏi phòng họp. Ghế sofa chỗ mà vừa rồi bọn họ thân mật vẫn còn tàn lưu lại một vài những vết tích, Nhã Lan đau lòng cầm giấy lau đi, thất vọng bước ra ngoài.

Cả buổi tối, cô nhốt mình ở trong phòng, ai cũng không gặp.

Buổi sáng, cô cố ý né tránh Ân Hạo, nên đã một mình bắt taxi đến đoàn phim.

“Tin tốt đây, cô Quắc, tin tốt.” Đạo diễn vừa nhìn thấy cô liền giống như vỡ được bấu vật vậy, cười haha, chạy đến.

“Tin tốt gì.” Trong lòng Nhã Lan rất rối loạn, cô chẳng còn tâm trạng gì nữa, quay mặt nhìn về phía gương mặt vui vẻ của đạo diễn.

“Sáng hôm nay chúng tôi nhận được thông báo, tất cả những chỗ sửa đổi đều được hủy bỏ, bộ phim vẫn sẽ diễn theo kịch bản gốc.”

“Thật sao?” Trong lòng Nhã Lan càng thêm phức tạp, là Lãnh Mạn Nguyên đã ra lệnh sao? Tại sao anh lại có thể đột ngột thay đổi như vậy? Nguyên do là vì cô đã dùng cơ thể để trao đổi sao?

“Ân Hạo, mau đến đây.” Chẳng bao lâu, Ân Hạo thông thả bước đến, anh ta vừa vào, ánh mắt liền dừng ở trên người Nhã Lan.

“Tôi đi trang điểm đây.” May mà đạo diễn đã ngăn anh ta lại, Nhã Lan vội vàng trở về phòng hóa trang, mượn cớ đi trang điểm để tránh mặt anh ta.

Cả một ngày, Nhã Lan đều cố tình né tránh Ân Hạo, còn anh ta, chỉ cần vừa có thời gian liền nhìn về phía cô, mang theo sự dò hỏi rõ rệt.

“Giải tán.” Đạo diễn vừa hô một tiếng, tất cả nhân viên đã hoàn thành công việc đều lần lượt ra về.

“Nhã Lan!” Anh ta cuối cùng cũng đã tóm được cô, chặn cô lại ở cửa ra vào. Những nhân viên rời đi sau đều nhìn về phía họ, Nhã Lan có chút bối rối khẽ nghiêng đầu đi.

“Đi theo anh!” Anh ta giữ chặt lấy tay cô, kéo cô đi về phía chiếc xe Hummer của mình.

“Anh muốn làm gì?” Nhã Lan cố gắng xoay người đi, thế nhưng không được, cô đã bị Ân Hạo dẫn đến trước xe rồi. “Nói cho anh biết, nguyên nhân mà Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên thay đổi như vậy có phải là vì em không, có phải em lại đi tìm anh ta không, anh ta đã làm gì em!” Anh ta rất kích động, lúc hỏi, yết hầu chuyển động lên xuống không theo quy tắc nào cả.

“Không có, chẳng có chuyện gì cả, không có!” Nhã Lan nghe thấy ba chữ Lãnh Mạn Nguyên, liền giống như chạm phải điện vậy, toàn thân chấn động, sắc mặt cô trắng bệch ra, hét to lên. Thế nhưng từ nét mặt của cô, Ân Hạo rõ ràng đã đọc ra được cô đã gặp mặt Lãnh Mạn Nguyên, hơn nữa đã xảy ra chuyện gì rồi.

Ân Hạo không bỏ sót bất cứ biểu cảm nào của cô, anh ta nắm chặt lấy tay Nhã Lan, ngăn chặn hành động của cô lại. Có vài người đã túm tụm lại ở phía xa, đều là nhân viên làm việc ở đoàn phim.

“Em hãy hứa với anh, sau này không đi tìm anh ta nữa, không gặp anh ta nữa, anh không cần em phải vì anh mà đi gặp anh ta, để rồi làm tổn thương bản thân, anh sẽ bảo vệ em!”

Nhã Lan liên tục lắc đầu, không biết bản thân đang phủ nhận điều gì, là đang từ chối sự giúp đỡ của Ân Hạo, hay là đang giải thích rằng cô với Lãnh Mạn Nguyên không hề xảy ra chuyện gì? Trong lòng cô quá hỗn loạn rồi, nhất thời vẫn chưa thể nghĩ được rõ ràng.

“Nhã Lan, từ hôm nay trở đi, chúng ta hãy làm người yêu thật sự của nhau đi, là một đôi thật sự!” Ân Hạo hét lên, âm thanh to đến mức làm chấn động màng nhĩ của cô, cô lắc đầu càng nhanh hơn, lần này, cô hiểu rồi, bản thân thật sự không muốn làm người yêu của anh ta.

“Không, Ân Hạo, chúng ta đều phải bình tĩnh lại!” Cô hét lên, không muốn nói ra những lời ở trong lòng mình, làm tổn thương anh ta. Thế nhưng anh ta vẫn bị tổn thương rồi, việc cô không tỏ rõ ý kiến chính là ngầm cự tuyệt với anh ta, trong mắt anh ta lộ rõ ra sự tuyệt vọng và thương cảm.

“Trời ơi, Hạo, cô Quắc, hai người làm gì ở đây vậy, mau lên xe đi.” Không biết Lý Khắc Lan đã đến từ lúc nào, cưỡng ép kéo hai người lên xe của mình, vội vàng rời đi.

“Lẽ nào hai người không sợ paparazzi sao? Bị người ta chụp lại được hình tượng như vậy, hai người sẽ lại bận đấy. Hãy nghĩ một chút cho tiền đồ của bản thân đi, có được không, làm mình tình không có sự tự do, không có sự riêng tư đâu, hai người không biết sao?” Lý Khắc Lan phẫn nộ chỉ trích hai người, Ân Hạo không nói một lời, Nhã Lan cũng cúi đầu xuống.

.....

“Em... muốn chuyển ra ngoài sống một thời gian.” Hai người lặng lẽ đi về phòng, Nhã Lan cuối cùng cũng đã lấy hết dũng khí. Trong lòng cô đã quá rối loạn rồi, cần phải có một nơi yên tĩnh để chấn chỉnh lại tư tưởng tình cảm.

“Không cần đâu, anh... sẽ không làm phiền em đâu.” Ân Hạo im lặng một hồi, rồi trả lời. Anh ta đã bình tĩnh lại, ngữ khí cũng đã ổn định hơn.

“Em chỉ muốn tìm một khoảng không để bình tĩnh lại một chút, phiền anh...” Cô khẩn cầu.

“Được thôi.” Suy nghĩ hồi lâu, anh ta khẽ gật đầu, sau đó lấy điện thoại ra. “Lý, đi tìm xem những khu yên tĩnh quanh đây có phòng nào tốt một chút không, mua, đúng vậy.”

“Thuê thôi, em không có...” Cô muốn nói rằng mình không có đủ tiền.

“Điều này, em không cần lo.” Anh ngang ngược cướp lời, “Nếu như không đồng ý, vậy thì đừng chuyển ra ngoài nữa!”

Thôi bỏ đi, cô không muốn vì chuyện này mà cãi nhau thêm lần nữa, lặng lẽ làm chút đồ ăn, hai người yên lặng ăn hết phần ăn của mình, rồi ai về phòng nấy.

.....

Mấy hôm nay, Ân Hạo rất ít về nhà, trong nhà trống không, mỗi tối, chỉ có một mình Nhã Lan ở nhà. Cô chỉ nấu một bát mì đơn giản, ăn cũng chẳng thấy ngon miệng.

Mở tivi ra đúng lúc trên đó đang phát bản tin thành phố, cô đồng thời nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc, một là Lãnh Mạn Nguyên, một là Du Tư Phùng.

Lãnh Mạn Nguyên thì khỏi cần phải nói, anh lại thành công thu mua được một công ty nào đó, trở thành người đứng đầu của ngành nghề nào đó. Thế nhưng Du Tư Phùng, lên tivi lại là vì lấy người phụ nữ là giám đốc thương mại của thành phố, còn bố của người phụ nữ đó, thì là chủ tịch của một xí nghiệp nào đó, và còn là chủ tịch của hội thương mại gì đó.

“Ngài Du, hai người mới tuyên bố đính hôn mà đã sắp kết hôn, có phải là đám cưới chạy bầu không?” Một phóng viên vô vị hỏi.

“Tôi không có gì để nói cả.” Đôi mắt của Du Tư Phùng liền trở nên sâu muộn, giọng nói của anh ta cũng rất nhỏ, mặc dù bình tĩnh thế những khó mà có thể che giấu được sự thất vọng. Lấy được một bình châu báu về nhà, không phải anh ta nên vui sao? Nhã Lan tự nhiên thấy thương cảm, vì việc anh ta lệch lạc ra khỏi phương hướng lý tưởng mà cảm thấy thương tiếc.

“Ngài Du, bây giờ ngài là tổng giám đốc của Du Thị, lại là con rể quý của Phùng Ký, tương lai có thể sẽ phải thống lĩnh hai công ty, ngài có cảm thấy áp lực quá không?”

“Một người mạnh thì sẽ không bao giờ sợ hãi áp lực.” Trên mặt anh ta đã có nét cười, sự mù mịt vừa rồi đã tan biến hết, biến thành hình ảnh một thanh niên có triển vọng.

“Ngài Du, trong thành phố hay là nói trong một phạm vi lớn hơn đi, ngài kính trọng vị doanh nhân nào nhất?” Có người hỏi. Nhã Lan tưởng anh ta sẽ trả lời là bố anh ta hoặc là bố vợ gì đó chứ.

“Lãnh Mạn Nguyên.” Anh ta thẳng thắn nói. “Tôi không chỉ kính trọng anh ta, mà còn muốn đuổi kịp anh ta, thậm chí là vượt qua anh ta!” Dưới sân khấu vang lên một tràng vỗ tay.

“Quả nhiên là rất có quyết đoán, xem ra, giám đốc Liễu và chủ tịch Phùng không hề nhìn sai người rồi.” Có người đã nói ra ý kiến như vậy,

“Tôi không chỉ muốn vượt qua anh ta, mà anh ta có một đồ vật quý giá, tôi cũng sẽ giành giật với anh ta.” Du Tư Phùng nắm chặt tay lại, nói tiếp. Câu nói này giống như đang khơi dậy những con sóng ở trên mặt hồ yên ả vậy, có rất nhiều micro lập tức hướng về phía anh ta, các phóng viên thì nhau hỏi. Thế nhưng Du Tư Phùng không hề tiết lộ, anh ta chỉ nói với đám phóng viên rằng, rồi có một ngày anh ta sẽ nói với mọi người, thế nhưng không phải là hôm nay.

Lãnh Mạn Nguyên có thể có bảo bối gì chứ? Ngoài tiền ra thì cũng vẫn là tiền! Nhã Lan buồn chán thu dọn bát đĩa lại, giây phút khi cô đứng lên chuẩn bị rời đi đó, đã nhìn thấy mặt Trương Thanh An.

Gương mặt của cô ta chỉ xuất hiện rất nhanh rồi liền biến mất, thế nhưng Nhã Lan vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Tay cô ta đang dắt một ông già khoảng năm sáu mươi tuổi, chợt xuất hiện ở phía sau ống kính.

Thay lòng đổi dạ rồi sao? Nhã Lan nhớ là khoảng thời gian trước, cô ta vẫn còn liên tiếp theo đuổi Lãnh Mạn Nguyên mà, đối với anh luôn là đáng về nếu không là anh thì sẽ không lấy ai khác mà, không ngờ nhanh như vậy đã tìm thấy được chỗ dựa mới rồi.

Vậy cũng tốt, những người phụ nữ phải lòng Lãnh Mạn Nguyên thì chỉ có không ngừng đau thương mà thôi, hơn nữa Nghê Tiên Như đã quay trở lại rồi, mọi người đều hết hi vọng rồi. Thế nhưng, cô ta tìm người với độ tuổi này hình như quá lớn rồi, chẳng xứng với cô ta chút nào cả. Nhã Lan nghi ngờ, người phụ nữ như Trương Thanh An, có thể có tình yêu đích thực hay không cơ chứ.

Không muốn nghĩ nữa, cô đổi sang một kênh khác, đúng lúc chuông cửa vang lên, Ân Hạo trở về sao? Lẽ nào anh ta quên mang chìa khóa rồi?

Nghi ngờ mở cửa ra, người đang đứng bên ngoài là thám Liễu.

“Thám Liễu? Sao có thể là thám?” Thám Liễu khẽ cười đứng ở đó, trên tay đang cầm một túi hoa quả. Nhã Lan vô cùng kinh ngạc. “Mau vào đi.” Cô đứng gọn sang một bên, mời thám Liễu vào nhà.

Cầm cốc nước Nhã Lan đưa cho, thím Liễu cười không ngừng. Tâm trạng của Nhã Lan cũng thấy tốt hơn rất nhiều. “Không ngờ rằng thím sẽ đến thăm cháu, cháu rất bất ngờ.” Cô tưởng rằng bản thân đã bị tất cả người ở nhà họ Lãnh quên mất rồi.

“Cháu không ở đó, một mình thím thấy rất cô đơn.” Thím Liễu quan sát thím trí của căn phòng, hài lòng gật đầu. “Nơi này thật sự là không dễ tìm, phải vòng mới vòng mới tìm thấy.”

“Một mình thím đến sao?” Cô hi vọng sẽ còn có người khác nữa.

“Ừ, Đại Hưng đưa thím đến sảnh, rồi thím đi thẳng lên đây.” Thím cười, trả lời.

“Sao thím biết cháu ở đây?” Cô tiếp tục trả lời.

“Nguyên nói.” Giọng của thím Liễu bỗng nhỏ lại, thím nhìn chăm chăm lên mặt Nhã Lan, dường như muốn tìm ra điều gì đó từ trên mặt cô. Nhã Lan cúi đầu xuống, trái tim cô rõ ràng đã đập lệch một nhịp, sau khi nghe thấy tên của Lãnh Mạn Nguyên thì liền thấy ảm áp.

“Nhã Lan, Nghê Tiên Như chuyển đi rồi, lần này thật sự đã chuyển đi rồi.” Lời của thím Liễu khiến cô giật mình sững sờ, hai người không phải rất tốt sao? Sao có thể chuyển ra ngoài chứ.

Dường như thím Liễu đã nhìn ra tâm sự của cô, uống một ngụm nước rồi tiếp tục nói: “Buổi tối hôm đó, hai người bọn họ đã cãi nhau, cãi nhau rất dữ dội, thím ở chỗ nhà kính trông hoa nhưng vẫn nghe thấy tiếng cãi nhau của bọn họ. Cụ thể cãi nhau cái gì, thím không biết, nhưng sau đó, Nghê Tiên Như đã chuyển đi rồi, Nguyên một câu nói giữ cũng không có. Nguyên chỉ ngồi trên ghế sofa nhìn cô Nghê chuyển đi, trong tay lại cầm bức ảnh chụp chung của hai người. Cháu xem, chính là bức này.” Thím Liễu lấy từ trong túi ra một bức ảnh, Lãnh Mạn Nguyên đang ôm chặt cô, còn cô thì nghiêng đầu nhìn anh, nhìn qua, chính là một đôi yêu nhau thắm thiết.

Nhã Lan đã nhớ ra rồi, đây chính là bức ảnh chụp trên một ngọn núi nhỏ ở trên đảo, đó là bức ảnh chụp chung duy nhất của hai người.

“Nguyên ngây người ra nhìn cả buổi sáng, sau đó có một cuộc điện thoại gọi đến, cậu ấy đã nhét bức ảnh này vào trong túi, thế nhưng lại không nhét cẩn thận, đã rơi ra ngoài, thím đã nhặt được. Nhã Lan, nói thật, điều này đủ để nói rõ rằng, Nguyên đã thích cháu rồi, cháu nên quay về đi.”

“Nhìn một bức ảnh thì có thể nói rõ được điều gì chứ, có thể anh ta đang nghĩ nên để Nghê Tiên Như thay thế vị trí của cháu cũng nên.” Nhã Lan ghen tuông nói, cô cũng rất hi vọng mọi chuyện sẽ như lời của thím Liễu nói, thế nhưng đã thất vọng hết lần này đến lần khác rồi, khiến cô không dám ước mong quá cao nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hưng Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Mất đi con trai

“Cháu sẽ không quay về đâu, ly hôn chỉ là chuyện sớm muộn thôi, thím kêu Lãnh Mạn Nguyên mau chóng sắp xếp ổn thỏa đi, cứ kéo dài như thế này đối với ba người đều sẽ không tốt đẹp gì đâu.” Cô quát cường nói, nhớ lại những lời mà Nghê Tiên Như đã nói hôm cô rời đi. Anh sở dĩ chậm trễ làm thủ tục ly hôn như vậy, chính là vì muốn giã vò cô thật lâu mà thôi, có lẽ, chính vì điều này nên đã Nghê Tiên Như giận đối anh.

“Nhã Lan, đừng như vậy, cùng thím trở về đi.” Thím Liễu vẫn tiếp tục khuyên nhủ, thím chau mày lại, vì chuyện của hai người họ mà cảm thấy lo lắng.

“Không, cháu không về đâu.” Cô đã nói không ra khỏi nhà, thế nhưng chính Lãnh Mạn Nguyên đã cử Nghê Tiên Như đến truyền đạt lại ý kêu cô rời đi, cô không muốn để lòng tự tôn còn sót lại của bản thân tan biến đi hết, cô muốn giữ lại một chút tôn nghiêm dù chỉ rất nhỏ bé ở trong cuộc tình vốn đã thất bại này.

“Nhã Lan-----” Thím Liễu chỉ có thể bất lực kêu tên cô, không thể nói được thêm điều gì, đáng về quyết tâm đó của cô khiến thím thấy đau lòng, thím nhớ lại bản thân lúc còn trẻ. “Đừng bỏ lỡ người yêu cháu, đừng có để đến tuổi của ta rồi mới thấy hối hận, Nhã Lan, nghe ta một lần đi.”

“Thím Liễu, nếu như thím là đến thăm cháu, cháu sẽ rất vui mừng, nếu như thím đến là để khuyên cháu, thì cháu sẽ phải đuổi người rồi.” Nhã Lan cố gắng mỉm cười, mang theo sự nũng nịu nói. Trái tim cô có biết bao đắng cay, có lẽ chỉ có mình cô biết, thật sự còn đắng hơn cả ăn mật đắng!

“Được, được, không nói nữa, không nói nữa.” Thím Liễu lắc đầu, không có nữa.

“Thím Liễu, thím vẫn định sống một mình như vậy sao?” Nhã Lan đột nhiên nhớ ra Dư Thiện Trình, ông ta cũng là một người đáng để giao phó cả đời.

“Đến cái tuổi này rồi, không thể nghĩ đến những chuyện tình cảm nam nữ đó được nữa, sống một mình có khi lại bình yên.” Thím Liễu nhẹ nhàng nói, biểu lộ ra một dáng vẻ yên bình thoải mái.

“Cháu cảm thấy chú Dư là một người rất tốt, tại sao thím không thử suy xét về chú ấy, chuyện quá khứ đều đã qua rồi, có rất nhiều chuyện không phải

đều do hiểu lầm tạo thành sao?” Nhã Lan khuyên thím. Thím Liễu là người đã mang cho cô sự ấm áp và tình thương của mẹ khi cô ở trong nhà họ Lãnh, cô cũng mong thím có thể sống hạnh phúc.

Thím Liễu lắc đầu, Nhã Lan nhìn thấy trong mái tóc đen nhánh của thím cũng đã xuất hiện vài sợi bạc trắng, năm tháng đúng là không chờa một ai, thím cũng đã sắp bước vào tuổi xế chiều rồi.

“Chú Dư vẫn còn tình cảm với thím đó, hai người nên xây dựng gia đình đi, thím Liễu, tuổi của thím vẫn chưa hề cao, vẫn còn có thể sinh một đứa con, cũng chú ấy sống một cuộc sống hạnh phúc.” Cô khuyên nhủ, thế nhưng lại nhìn thấy sắc mặt của thím Liễu nhanh chóng tái dần đi, trở nên vô cùng nhợt nhạt đi.

“Thím... sao vậy?” Nhã Lan thận trọng hỏi, không biết vì sao lại biến thành như vậy.

“Thím đã từng có một đứa con.” Thím Liễu thấp giọng nói, “Chính vào cái ngày mà thím biết bản thân mình có thai, mẹ của Nguyên ôm một đứa bé hai tuổi đến tìm tôi, bà ấy nói đó là con của bà ấy với Sĩ Hường (bố của Mạn Nguyên)....”

Sắc mặt của thím Liễu vẫn nhợt nhạt như vậy, thím nhắm mắt lại, hồi tưởng lại ký ức đau lòng. “Thím đã không nói gì, không hề nói ra chuyện bản thân mang thai, còn khuyên Sĩ Hường lấy Hồng Mai (mẹ của Lãnh Mạn Nguyên).”

Nhã Lan hết sức kinh ngạc, vì sự độ lượng của thím Liễu mà cảm thấy kinh ngạc, một người phụ nữ, làm sao mà có thể vĩ đại được như vậy, khi bản thân đang có thai, nhường người mình yêu cho người khác! Nhã Lan lắc đầu, đầu cô có chút choáng váng, nhất thời vẫn chưa thể tỉnh lại từ trong cơn kinh ngạc.

“Thím Liễu, thím...” Cô không thể nói ra được một câu hoàn chỉnh, chỉ có thể nắm chặt lấy bàn tay lạnh giá của thím Liễu, tiếp cho thím thêm sức mạnh.

“Chẳng còn cách nào khác, con của Hồng Mai đã ra đời rồi, thím biết Sĩ Hường nhất định sẽ chịu trách nhiệm thôi, thím không muốn làm ông ấy khó xử. Sau đó, bọn họ đã kết hôn, thím thì lấy cớ muốn đi ra ngoài giải sầu, sau khi bụng bắt đầu nhô ra, đã xin nghỉ phép mấy tháng, rồi khỏi nơi đó, sinh con ở trong một ngôi làng nhỏ.” Giống như thím đang nhớ lại lúc đứa trẻ mới được ra đời vậy, trên mặt nở ra một nụ cười yêu thương đặc biệt chỉ có ở người mẹ.

“Thiện Trình đã tìm thấy thím, ông ấy cũng nhìn thấy đứa trẻ, ông ấy rất tức giận, ầm ỹ đòi đi tìm Sĩ Hường tính sổ. Thím đã khuyên nhủ ông ấy, nói với ông ấy rằng, thím bằng lòng một mình nuôi đứa bé này. Thím kiên trì sinh ra đứa bé này, bởi vì thím biết, đây sẽ là sự liên kết duy nhất của thím và Sĩ Hường.” Thím lau nước mắt, đau thương đã bao phủ lấy cả cơ thể.

“Thiện Trình đã thổ lộ với thím, ông ấy không quan tâm chuyện thím đã từng sinh con, bằng lòng chấp nhận hai mẹ con thím. Thoạt đầu, thím không đồng ý, thế nhưng trước sau vẫn đầu không lại sự theo đuổi thành tâm của ông ấy, cuối cùng đã đến với nhau rồi. Thím đã trở lại công ty, ông ấy cũng phát triển sự nghiệp của mình, hai người đều rất bận, dưới sự đề xuất của ông ấy, đứa bé đã được đưa đến nuôi dưỡng ở nhà mẹ của ông ấy.”

“Khi đó, Hồng Mai thường hay đến công ty gây chuyện, nghi ngờ thím và Sĩ Hường vương vấn không dứt, hết lần này đến lần khác lấy tính mạng của Nguyên ra đe dọa đầu, Thiện Trình rất tức giận, yêu cầu thím rời khỏi công ty. Thím không đồng ý, ông ấy liền đe dọa nói, nếu như thím không rời khỏi đó, thì sẽ đưa con thím đi, để sự nương tựa duy nhất của thím cũng sẽ không còn nữa.”

“Thím biết trong lòng ông ấy cũng rất đau khổ, yêu một người phụ nữ hoàn toàn không yêu mình, còn phải cố gắng làm ra dáng vẻ hạnh phúc, hơn nữa còn phải yêu con của cô ấy. Lúc đó, suy cho cùng thì hai người vẫn còn quá trẻ, thím giận dữ, nếu như ông ấy dám mang con thím đi, thím sẽ không nhìn mặt ông ấy cả đời.”

“Hồng Mai càng ngày càng ầm ỹ hơn, cuối cùng thím và Nguyên đã bị đưa vào vùng núi phía Bắc dưới sự sắp đặt của bà ấy, cháu cũng đã biết đó. Ba tháng sau, thím đã quay lại, việc đầu tiên chính là đi thăm con của thím. Thím đã đặt tên cho nó là Niệm Hoa, chính là muốn gửi gắm nỗi nhớ với Sĩ Hường. Thế nhưng, khi thím đi đến nhà mẹ của Thiện Trình, mới được biết, ba tháng trước, có người đã dùng danh nghĩa của thím để mang đứa bé đi rồi. Người đó không hề để lại chút tin tức gì cả, hoàn toàn không thể tìm ra được.” Nước mắt của thím Liễu càng chảy ra dữ dội hơn, giống như đã bị đứt tuyến lệ vậy, rơi không ngừng, Nhã Lan ôm chặt vai thím, giúp thím lau đi những giọt nước mắt đại diện cho nỗi đau khổ đó.

“Biết thím có con, biết con của thím ở đâu chỉ có ông ấy, Dư Thiện Trình, thím đi tìm ông ấy, thế nhưng ông ấy lại thề thốt phủ nhận, chúng ta đã bắt đầu cãi nhau, rồi mới từ trong miệng ông ấy biết được là, khi thím mất tích, ông ấy đã đi tìm Sĩ Hường, thế nhưng lại gặp Hồng Mai, hai người đã cãi nhau, trong lúc vô tình ông ấy đã nói ra chuyện thím có con, hơn nữa còn nói với bà ấy tung tích của đứa bé. Còn Dư Hồng Mai trong cơn thịnh nộ cũng đã nói ra sự thật chuyện bà ấy đưa thím và Nguyên đi.”

“Mọi người không ngừng nghỉ, đi tìm bọn ta, khi quay lại, đứa bé đã không thấy nữa rồi. Thím đã đi tìm Dư Hồng Mai, thậm chí Sĩ Hường còn lấy chuyện ly hôn ra để ép buộc bà ấy, cuối cùng, bà ấy mới nói ra đứa bé đã được mang đi tặng cho một gia đình rồi, khi bọn ta phải khó khăn mới tìm được gia đình đó, thì bọn họ đã dọn đến Úc rồi, thế nhưng sau đó lại có được thông tin là, cả nhà bọn họ đã chết trong một trận tai nạn giao thông rồi, đứa bé còn sống hay đã chết, thì hoàn toàn không biết.”

“Thím trách ông ấy, trách rằng ông ấy đáng ra không nên nói mọi chuyện cho Dư Hồng Mai, mất đi đứa bé đã khiến cho thím mất đi dũng khí để tiếp tục sống, thậm chí thím đã leo lên sân thượng để tự sát, mấy lần đều bị mọi người tìm thấy, khuyên thím đi xuống. Thím không gặp Thiện Trình nữa, thím đã mang hết lỗi lầm về chuyện của đứa bé đổ hết lên người ông ấy, hơn nữa còn thề, nếu như đời này không tìm được đứa bé, thì thím cũng sẽ không bao giờ qua lại giao thiệp với ông ấy. Sau đó, Sĩ Hường lâm bệnh, thế nhưng Hồng Mai đã rời đi, thím đã ở lại ngôi nhà đó, gánh vác trách nhiệm chăm sóc Nguyên và Sĩ Hường, trong khoảng thời gian một năm ngắn ngủi, thím đã tìm được nơi để gửi gắm tâm hồn, trong lòng cũng đã yên ổn lại rất nhiều.”

“Sau đó, Sĩ Hường mất, thế nhưng Hồng Mai cũng không quay lại, Sĩ Hường nói khi còn sống không thể cho thím một ngôi nhà, nên sau khi chết liền

giao lại ngôi nhà cho thím, thím liền ở lại đó, chăm sóc Nguyên đang còn rất nhiều.”

“Nhiều năm như vậy rồi, thế nhưng thím vẫn sống trong dần vật, con của thím đến bây giờ vẫn chẳng hề có tung tích, có phải nó thật sự đã không còn ở trên nhân thế...” Thím bắt đầu òa khóc lớn hơn. Nhã Lan chỉ có thể ôm lấy vai thím, con và mẹ tâm liền tâm, không còn con, thím ấy đã phải trải qua biết bao đau khổ chứ, Nhã Lan đã hiểu rồi.

Cô cũng nước mắt ròng ròng, câu chuyện của thím Liễu đã khiến cô xúc động sâu sắc.

“Thím Liễu, trên người con thím có dấu vết gì đặc biệt không, giống như vết bớt chẳng hạn, có lẽ cậu ấy vẫn còn sống đó.” Cô hỏi.

Thím Liễu ngẩng đầu lên từ trong nỗi bi thương, lau sạch nước mắt, nghĩ ngợi hồi lâu, mới nói: “Khi đó thím vô cùng nhớ Sĩ Hương, nên đã khắc lên tay nó một chữ Sĩ, chỉ là đã qua nhiều năm như vậy rồi, cho dù nó còn sống, e là dấu vết cũng đã chẳng còn nữa.”

“Sẽ không thể.” Nhã Lan xúc động khuyên nhủ, cô lau đi nước mắt ở trên mặt, cố gắng làm cho bản thân trở nên kiên cường một chút. “Thím Liễu, sẽ không đâu, thím phải tin tưởng, cậu ấy nhất định vẫn còn sống, cậu ấy vẫn chưa gặp được mẹ của mình, không biết bản thân có một người mẹ vĩ đại như vậy, cậu ấy nhất định không cam tâm, nhất định đang tìm kiếm thím ở một nơi nào đó, vẫn đang đợi thím.”

Thím Liễu gạt đầu, tâm trạng cũng đã khôi phục lại một chút.

“Thím yên tâm, cháu cũng sẽ giúp thím tìm kiếm.”

Hai người nói chuyện một hồi lâu, Nhã Lan mới tiễn thím Liễu ra về, nhớ đến những việc cô đã trải qua, cô mãi chẳng thể chợp mắt được.

Khóa cửa kêu lên, Ân Hạo với cơ thể nặng nề mùi rượu trở về.

“Anh sao vậy? Sao lại uống thành thế này!” Nhã Lan nghe thấy có tiếng động, liền chạy ra.

“Không...sao.” Tâm trạng của anh ta vô cùng suy sụp, thế nhưng lại cố gắng chịu đựng, ngược lại còn cười để cô yên tâm.

“Em đi nấu ít canh giải rượu cho anh.” Nhã Lan đỡ anh ta ngồi xuống, ngược lại còn bị anh ta nắm chặt tay lại, “Không...cần đâu, anh...muốn ăn chút gì đó.”

“Em đi nấu bát mì nhé.” Nhã Lan chán nản rút tay ra, đi vào nhà bếp. Lòng cô vẫn đang đắm chìm trong chuyện của thím Liễu, hơn nữa còn dự định ngày mai sẽ đi tìm Dư Thiện Trình, kêu anh ta cùng đi tìm Niệm Hoa.

“Vẫn chưa được sao?” Ân Hạo ở trong phòng khách kêu lên, Nhã Lan mới phát hiện ra, bản thân đã lơ đãng quá lâu, mì đã sắp nhũn ra rồi.”

“Ừ, được rồi.” Cô vội vàng cho thêm chút muối, rồi múc ra.

“Muối không cần dùng tiền mua hay sao? Mặn như vậy?” Ân Hạo ăn một miếng, rồi nhổ ra luôn.

“A?” Nhã Lan cầm đũa nếm thử một miếng nhỏ, ô, mặn thật. Cô ngại ngần xoa xoa tay. “Xin lỗi, em không cẩn thận, cho thêm chút nước là được.”

Cho thêm chút nước vào mì liền ngon hơn rất nhiều, Ân Hạo chỉ lặng lẽ ăn.

“Tối nay em có việc sao?” Sau khi anh ta ăn xong liền lau lau miệng, hỏi.

“Ừ, hôm nay có một người bạn đến tìm em, nói chút chuyện, rất đau lòng.”

“Chuyện gì vậy?” Anh ta hỏi lấy lệ, rồi dựa lưng lên ghế sofa.

“Hơn hai mươi năm trước con của thím ấy đã mất tích, không tìm lại được, thím ấy rất đau thương.”

“Ừ.” Ân Hạo dường như không hề quan tâm đến chuyện này, anh ta nhắm mắt thư giãn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Tôi không phải

Nhã Lan nhớ ra, anh ta cũng là cô nhi, cũng từ Úc quay lại, có lẽ đã gặp được đứa bé này.

“Con trai của thím ấy từ khi còn rất nhỏ đã được bố mẹ nuôi đưa đến Úc rồi, sau đó bố mẹ đều chết, không có bất cứ tin tức nào của đứa bé nữa cả,

anh có nhìn thấy đứa bé nào trên tay viết một chữ “Sĩ” ở trong cô nhi viện bên Úc không? Cũng là người phương Đông, chắc là rất dễ tìm ra.”

“Cái gì?” Cơ thể anh ta liền chấn động, nhảy bật lên phản ứng mãnh liệt.

“Có đứa bé nào trên người viết một chữ Sĩ không?” Nhã Lan có chút kinh ngạc, vì sao anh ta lại có phản ứng như vậy chứ.

“Không có.” Anh ta nhanh chóng nhắm mắt lại, đặt cơ thể về chỗ cũ, tay rút lại sau lưng.

“Trời ơi, lần đầu tiên gặp anh, trên cổ tay anh cũng có một chữ, là chữ gì vậy? Tự mình khắc lên sao?” Nhã Lan nhớ lại lúc anh ta vờn tay ra kéo cô đã để lộ ra một chút gì đó, trên cổ tay anh ta thường buộc một cái khăn hoặc là đeo bao cổ tay, cố ý che chắn chỗ đó, Nhã Lan không biết nguyên do có phải là vì cái chữ đó không nữa.

“Tự mình khắc.” Anh trả lời rất nhanh, đầu nghiêng sang một bên, từ hàng lông mi đang run lên của anh ta có thể nhìn ra, anh ta căn bản vẫn chưa nhắm mắt hoàn toàn.

“Cho em xem chút đi, chữ gì vậy.” Cô bước lại gần, muốn kéo tay anh ta.

“Em đừng rắc rối nữa, ở đây thì có gì đáng xem chứ!” Anh ta thô lỗ đẩy tay cô ra, cô suyết chút nữa đã ngã ra. “Xin lỗi.” Anh ta dùng một tay giữ cô lại, nói xin lỗi.

“Không sao.” Cô không quan tâm trả lời, trong lòng đang nghĩ, nhận định tối nay lại gặp phải chuyện phiền phức rồi.

“Anh là một cô nhi, nếu như có một ngày bố mẹ của anh đến tìm anh, thì anh có nhận lại họ không?” Cô thử dò hỏi.

“Sẽ không!” Anh ta quả quyết trả lời, chẳng nghĩ ngợi gì cả.

“Tại sao?” Cô không hiểu. “Có thể là bọn họ có nguyên nhân bắt đắ dĩ nào đó nên mới làm lạc mất anh, hoặc là cũng giống như người bạn đó của em, là bị người ta ôm đi mất...”

“Đừng ồn ào nữa, anh muốn nghỉ ngơi.” Anh ta mắt bình tĩnh đứng lên, cố ý để tay trái ở sau lưng, đi về phòng của mình.

“Anh...” Nhã Lan không hiểu vì sao anh ta lại bất mãn khi nhắc đến chuyện này như vậy.

“À, đúng rồi.” Trước cửa phòng, Ân Hạo dừng lại, quay đầu lại nói, “Phòng em cần Lý Khắc Lan đã tìm được rồi, ngày mai hoặc ngày kia đi xem qua phòng một chút đi, kí xong hợp đồng là có thể chuyển vào được luôn.” Nói xong, vịn cửa ra, bước vào.

“Được.” Đối mặt với cánh cửa gỗ màu trắng, cô khẽ đáp lại.

Tranh thủ thời gian rảnh buổi trưa, Nhã Lan đã tìm đến Dư Thiện Trình, nói rõ cho ông ta biết ý nghĩ của thím Liễu.

“Nếu như tìm được con của thím ấy, thứ nhất có thể giải quyết được ý nguyện xưa của thím ấy, thứ hai là, hai người lại có cơ hội trở về bên nhau, ngài Dư có thể thử xem.”

Dư Thiện Trình im lặng một hồi, hai tay nắm chặt đặt ở trên bàn, nói: “Bởi vì chuyện này, mà tôi và mẹ tôi đã dằn vặt rất lâu, Hàn Thiên vẫn luôn cho rằng tôi cố ý làm như vậy, tôi đã giải thích rất nhiều lần, nhưng đều vô dụng. Mẹ tôi cũng ôm nỗi ân hận này mà chết đi, trước khi chết còn giao phó tôi nhất định phải tìm được đứa bé, bao nhiêu năm nay, tôi vẫn chưa hề từ bỏ, nhờ người tìm khắp nước Úc.”

“Có một người bạn mang đến một thông tin, đó là tám năm trước, nói rằng có một đứa bé bố mẹ đều đã chết, chính là những người đã chuyển từ thành phố này đi, chắc là Sĩ Hương. Khi tôi đến, cậu ấy đã rời đi rồi, nghe nói, bởi vì bị tổn thương từ một mối tình, nên liền rời khỏi chỗ đó, sau đó thì không chút tin tức nào nữa.”

“Tôi chỉ cảm về cây đàn ghi ta mà cậu ấy đã để lại, người ở trong cô nhi viện nói tính cách của đứa trẻ này rất kiêu ngạo, là người lạnh nhạt, không hề giao lưu nhiều với mọi người, thế nhưng lại điên cuồng yêu thích âm nhạc, rất nhiều lần trốn học, đi đến quán rượu hát, kiếm được tiền để mua cây đàn ghita đó.”

“Mỗi lần, tôi chạm vào cây đàn ghi ta đó đều cảm thấy đau lòng, rồi lại không dám nói mọi việc cho Hàn Thiên nghe, sợ cô ấy tổn thương lo lắng. Chi là luôn lặng lẽ nhớ và bạn bè tìm. Thế nhưng, cậu ấy cứ giống như tan biến đi rồi vậy, không hề có một chút tin tức nào. Bố mẹ nuôi của cậu ấy họ Tần, đặt tên cho cậu ấy là Tần Hạo. Dựa theo cách nói của viện trưởng cô nhi viện, thì cậu ấy chắc sẽ phát triển theo con đường âm nhạc, thế nhưng tìm khắp các quán rượu, đều không hề tìm ra cậu ấy.”

Dáng vẻ bất lực và thương cảm của Dư Thiện Trình, đã làm lay động nơi đáy lòng nơi mềm yếu nhất của Nhã Lan, cô nhớ đến thím Liễu, lần đầu tiên thím ấy khóc lóc đau khổ như vậy trước mặt cô, lí do là vì mất đi con trai. Tần Hạo, rốt cuộc cậu ở đâu.

“Không có ảnh của cậu ấy sao? Có thể cậu ấy đã trở thành siêu sao rồi cũng nên.” Lúc Nhã Lan nói ra câu này, bất giác lóe lên gương mặt của Ân Hạo, là vì bọn họ có một chữ giống nhau sao?

“Có, thế nhưng là bức được chụp lúc năm tuổi khi vào viện.” Dư Thiện Trình móc từ trong bóp tiền ra một bức ảnh, trong bức ảnh đen trắng đó, Tần Hạo gầy gò nhỏ bé đang quạt cường mở to mắt ra, cằm hếch nhìn về phía trước.

Dưới cảm của cậu ấy nhon, ánh mắt kiêu ngạo, thế nhưng lại có chút giống Ân Hạo.

“Có thể cho tôi mất bức ảnh không?” Cô hỏi.

“Chỉ có một bức này thôi, có điều, tôi có thể kêu người chụp ra vài tấm, như vậy, là có thể cho cho cô một bức ảnh rồi.” Dư Thiện Trình cười, lấy bức ảnh về.

“Cũng được, chỉ có thể như vậy thôi.” Nhã Lan biểu thị đồng ý.

“Như vậy đi, ngày mai tôi kêu người làm xong, rồi sẽ đưa đến công ty cho cô.” Dư Thiện Trình ân cần nói, công việc rất bận rộn, có lẽ chỉ có thể như vậy thôi. Nhã Lan gật đầu tỏ vẻ tán thành, nhìn thấy đã sắp đến giờ làm việc rồi, liền vội vàng chia tay với ông.

.....

Buổi tối, dưới sự dẫn dắt của Lý Khắc Lan, Nhã Lan đã đi xem căn phòng mới nằm ở một khu cao cấp. Đây là ngôi nhà cũ, chủ của ngôi nhà vì muốn di cư ra nước ngoài, nên mới hạ giá bán đi. Nhã Lan rất hài lòng với nội thất của ngôi nhà, công việc của cô rất bận rộn, có thể chuyển vào ở luôn, như vậy là tốt nhất rồi.

“Được đó.” Cô gật đầu.

“Vậy thì được, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm chủ nhà để kí hợp đồng, có điều, chủ nhà không muốn kéo dài quá lâu, cho nên yêu cầu phải trả tiền mặt, hơn nữa trả đủ trong một lần.” Người của công ty môi giới nhà nói.

“Cái này...” Nhã Lan có chút do dự, trên người cô làm gì có nhiều tiền như vậy chứ.

“OK, đi kí thôi.” Lý Khắc Lan giờ thì ở trong tay lên, đưa cho cô một ánh mắt “cứ yên tâm đi”. Nhã Lan đành phải đi theo mọi người đó xuống dưới tầng, thủ tục làm rất nhanh, chủ nhà đã giao toàn quyền cho môi giới nhà đất, dưới sự đồng ý của anh ta, Nhã Lan có thể chuyển vào bất cứ lúc nào.

Dưới sự kiên trì của Nhã Lan, Lý Khắc Lan chỉ trả số tiền còn lại mà cô không đủ.

“Cảm ơn.” Vẫy tay nói tạm biệt, Nhã Lan nhớ ra số tiền mà ông ta trả, “Tôi viết một giấy nợ đưa cho ông nhé, đợi khi có tiền tôi sẽ trả lại.”

“Không cần đâu.” Ông ta lắc lắc đầu, “Tiền là Hạo nhờ tôi trả giúp cô, thế cũng là của cậu ấy, nếu như muốn trả, thì cô đi tìm cậu ấy đi.”

Lại nhớ anh ta một ân huệ! Nhã Lan ngẩng người ra đứng ở đó, xe của Lý Khắc Lan đã chạy đi rất xa rồi. Thái độ của Ân Hạo đối với cô càng ngày càng khó đoán, cô không muốn nợ anh ta quá nhiều.

Bây giờ bản thân cũng không có tiền, đành phải tranh thủ kiếm tiền, để sớm trả lại cho anh ta. Thời gian đã không còn sớm, cô quyết định ngày mai sẽ chuyển vào, bây giờ phải quay về, chỉ có thể như vậy thôi.

Gần đây, xe của Nghê Tiên Như đột nhiên tốt rồi, không cần phải đi xe đoàn phim nữa, dù sao thì Nhã Lan cũng có phương tiện để đi lại rồi, Ân Hạo vẫn luôn là đi không thấy bóng về không thấy dạng, rất ít nhìn thấy anh ta, Nhã Lan dần dần cũng đã quen với những ngày tháng có xe đoàn phim đưa đón.

“Cô Quắc, bên ngoài có người tìm cô.” Trợ lý tạo hình từ bên ngoài đi vào, nói.

“Ừ.” Chắc chắn là Dư Thiện Trình phái người tới, Nhã Lan liền chạy ra ngoài, nhìn thấy lại chính là Dư Thiện Trình.

“Ngài Dư, sao ngài lại tự mình đến.” Cô kinh ngạc hỏi.

“Chẳng có chuyện gì đặc biệt cả, nên tôi liền lái xe đến, tiên đến xem đoàn phim của cô.” Ông cười ha ha, lấy một bức ảnh từ trong túi ra.

“Hi, đang bận gì vậy?” Ân Hạo đi vào từ cửa lớn, thẳng thắn khoác tay lên vai cô, vô ý hỏi. Khi ánh mắt của anh ta dừng trên bức ảnh, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

“Sao ông lại có...” Anh ta nhìn thấy Dư Thiện Trình, trên mặt đột nhiên xuất hiện vẻ kinh ngạc.

“À, đây là bức ảnh lúc năm tuổi của con trai người bạn đó của em, có phải có chút giống anh.” Nhã Lan không hề nhìn ra được biểu cảm của anh ta, ngược lại còn đặt bức ảnh ở bên mặt anh ta, để so sánh.

“Đừng nghịch ngợm, hoàn toàn không có khả năng!” Anh ta đột nhiên trở nên cáu kỉnh nói, thô bạo đẩy tay cô ra, suýt chút nữa là đánh rơi bức ảnh.

“Sao vậy?” Nhã Lan chẳng hiểu gì cả. Người Ân Hạo đã xoay về phía Dư Thiện Trình. “Ông đến là để bắt tôi phải thừa nhận tôi là đứa con riêng của người phụ nữ đáng chết đó sao? Tôi không phải, mong ông đừng đến nữa.” Nói xong, rồi thờ phỉ phò đi vào trong.

“Hai người quen nhau sao?” Lúc này Nhã Lan vẫn còn đang sửng sốt không ít, mãi lâu sau mới phản ứng lại kịp.

Ừ, ông gật đầu: “Hồi đó khi mà cậu ấy mới vừa thành công, đúng lúc tôi cũng ở Úc, cảm thấy cậu ấy và người trong bức ảnh có chút giống nhau, hơn nữa còn có người nói trên tay cậu ấy cũng có hình xăm, cho nên tôi đến tìm cậu ấy xác minh.”

“Vậy là, anh ta đã biết chuyện của thím Liễu và con trai thím ấy sao?”

Dư Thiện Trình vẫn gật đầu. “Tôi đã nói với cậu ấy, nói rất kỹ càng tỉ mỉ, dường như cậu ấy rất có ác cảm với ba chữ đứa con riêng này.” Dừng lại một lúc, ông tiếp tục nói: “Tôi đã tìm gặp cậu ấy rất nhiều lần, hi vọng cậu ấy có thể đi làm giám định DNA, để xác định xem có phải là con trai của Hàn Thiên không, thế nhưng đã bị cậu ấy cự tuyệt, cậu ấy còn gọi cả cảnh sát đến, với lý do là tôi quấy rối cuộc sống của cậu ấy, kêu cảnh sát dẫn tôi đi. Sau đó, cậu ấy nhờ bạn bè chuyển lời đến tôi, cậu ấy sinh ra ở Úc, từ trước đến nay chưa từng rời khỏi đó, hoàn toàn không có khả năng là người tôi cần tìm. Tôi liền từ bỏ rồi.”

Không phải thì không phải, cần gì phải kích động như vậy chứ? Trong lòng Nhã Lan đã có một chút nghi vấn, thế nhưng lại không hề nói ra.

“Đã như vậy rồi, thì có lẽ là không phải đâu, chúng ta cứ tiếp tục dò la thôi.”

“Đành phải như vậy thôi.” Dư Thiện Trình rất nhanh liền tạm biệt cô, Nhã Lan cũng đã quay lại đoàn phim.

“Mau chóng mang ra cho tôi, không nghe thấy sao?” Khi bước vào, Ân Hạo đang nổi giận với một nhân viên, dưới đất đang đặt rất nhiều chậu hoa lan quân tử.

“Đây là... yêu cầu của đạo diễn!” Nhân viên cúi đầu xuống.

“Tôi nói không cần chính là không cần!” Tính khí của Ân Hạo đang tương đối tệ, ngữ khí của anh ta cũng đã nâng cao lên đến quang tám, cả đoàn phim đều có thể nghe thấy.

“Được rồi, đổi chậu hoa khác.” Đạo diễn bất lực lắc đầu, ngồi vào vị trí, “Bây giờ có thể bắt đầu rồi chứ?”

Ân Hạo đã hóa thân vào vai diễn rồi nên hoàn toàn không hề còn vẻ cáu giận như vừa rồi nữa, nhập tâm vào vai diễn, Nhã Lan nhìn đến nỗi ngây cả người ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Anh đến rồi

“Cô có thể chuyên nghiệp hơn được không!” Sau đó, anh ta lại bắt đầu mắng nhiếc người ta, hóa ra là một diễn viên mới đảm nhận vai phụ nhưng diễn không tốt. “Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đừng có cứng nhắc như vậy, vai phụ thì không quan trọng sao? Không có sự làm bật lên của vai phụ, thì ai nói vai chính tốt chứ!”

Cô diễn viên đó sợ đến nỗi đứng chết trân tại chỗ, không dám động đậy, hai mắt cô ta đang ngấn lệ, vô cùng đáng thương.

“Còn uất ức sao? Hôm qua không phải đã nói với cô rồi sao, phải luyện tập nhiều hơn ở nhà, luyện đến khi nào thành thục mới thôi, biểu hiện này của cô, đã đạt đến độ thành thục chưa?” Ân Hạo tiếp tục mắng chửi, không hề để ý việc nước mắt cô ta đã rơi lã chã ra rồi.

“Không còn cách nào để diễn lại được nữa rồi, đợi khi nào cô ta nắm bắt được nhân vật thì diễn.” Ân Hạo tức giận bưng bưng lao ra khỏi đám người, đi về phía phòng hóa trang.

“Trời ơi, tôi nói cô tìm mọi cách để vào được đoàn phim rồi, thì không thể diễn như vậy được mà.” Đạo diễn lên lút ngó về phía phòng hóa trang của Ân Hạo, bất lực lắc đầu.

Cũng chẳng trách được Ân Hạo, kỹ năng diễn xuất của diễn viên đó thực sự quá tệ mà, nhìn dáng vẻ như vậy, là dựa vào quan hệ với đạo diễn để vào rồi. Thế nhưng, tính tình hôm nay của anh ta dường như đã quá khác thường, lúc này, trong phòng hóa trang cũng đã truyền ra tiếng âm thanh đồ vỡ.

“Lại phát điên rồi.” Đạo diễn khẽ lắc bả.

“Hay là ai đi khuyên thử đi?” Lại là một loạt âm thanh đập phá đồ, chị Lý Tiểu bị chặt tai lại, khẽ hỏi.

Đạo diễn lắc đầu, nói: “Muốn đi thì cô đi đi, tôi thực sự không dám.”

Chị Lý Tiểu liền chuyển tầm mắt đến người Nhã Lan, “Cô Quắc?”

“Tôi....” Cô chỉ vào mình, không chắc chắn.

“Bỏ đi, đợi lát nữa là sẽ ổn thôi.” Đạo diễn dường như rất hiểu tính cách của anh ta, quả nhiên, mười phút sau, đúng là như là ông ta nói, Ân Hạo với gương mặt u ám bước ra, trên đầu trên mặt đều dính đầy nước, chắc là vừa mới rửa mặt.

Chị Lý Tiểu vội vàng mang khăn đến, anh ta chỉ lau qua một chút, ánh mắt dừng ở trên mặt đạo diễn. “Có thể bắt đầu rồi.”

“Ok, lập tức bắt đầu.” Tất cả đều trở về yên lặng.

.....

“Nghe nói tối nay em chuyển nhà?” Buổi tối, Nhã Lan đang chuẩn bị ngồi xe của đoàn phim để trở về nhà, thì Ân Hạo đi ra theo, gọi cô lại.

Gật đầu, cô nhớ lại những lời của Lý Khắc Lan. “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn gì chứ?” Anh ta khẽ cười nhạt, mái tóc rối bồng bềnh khẽ động đập trong gió, cái cằm nhọn hoắt căng ra, rất gượng gạo.

“Tiền của anh, em sẽ trả lại nhanh thôi.” Cô khẽ nói, thật lòng cảm ơn sự giúp đỡ và cảm thông của anh.

“Sau này rồi nói đi, lên xe, anh giúp em chuyển nhà.” Chưa kịp nói gì, cô liền bị kéo lên xe của Ân Hạo, lập tức tăng tốc hướng về nhà.

“Ân Hạo.” Nghĩ một hồi lâu, cuối cùng Nhã Lan cũng quyết định nói những lời đã giữ rất lâu ở trong lòng ra, “Chúng ta vẫn sẽ giống như trước đây, làm bạn tốt nhất của nhau, có được không?”

“Đương nhiên!” Anh ta trả lời rất dứt khoát, còn búng tay một cái, chẳng quan tâm gì nhếch miệng lên cười.

Anh ta không nói gì nữa cả, khẽ hát một bài hát không biết tên, cơ thể khẽ lắc lư theo giai điệu của bài hát, bàn tay đặt trên vô lăng cũng đang đánh theo nhịp điệu.

Nhã Lan nhìn góc nghiêng của anh ta, dường như anh ta đang đắm chìm vào một hồi ức đẹp đẽ, trong hồi ức có rất nhiều chuyện khó quên. Gương mặt của anh ta cũng đã giãn ra, đôi mắt một mí vui vẻ hiện lên ánh sáng rực rỡ, trong đêm tối càng trở nên đặc biệt sáng ngời. Bất giác, ngẩng đầu lên, nhìn lên những vì sao đang lấp lánh ở trên bầu trời, ánh mắt của anh ta, cũng sáng ngời v tình nghịch như những vì sao ở trên trời vậy, thế nhưng anh ta có thật sự không ưu sầu buồn phiền như những vì sao đó không?

“Dáng vẻ khi anh vui sướng trông rất đẹp.” Nhã Lan nói ra những lời tự đáy lòng.

“Vậy sao?” Anh ta dừng động tác đập tay lại, về mặt phản khởi, “Anh có quen một người bạn, một người bạn đã nản chí, cậu ta yêu một người phụ nữ, vì cô ấy mà đã hi sinh rất nhiều, thậm chí suýt chút nữa đã mất mạng. Anh không thể hiểu nổi, anh hỏi cậu ta, “Cô ta là người phụ nữ như thế nào, mà có thể khiến cậu yêu không màng đến sống chết như vậy.” Cậu ta nói, cô ấy là người phụ nữ thuần khiết nhất trên thế giới này, anh không tin, anh cười cậu ta, anh nói anh nhất định phải đi xem xem, người phụ nữ đó rốt cuộc là người như thế nào, anh còn đáng cược với cậu ta, cược với cậu ta rằng người phụ nữ mà cậu ta đã phải lòng nhất định là một con hồ ly tinh.”

“Cậu ta cười anh, nói anh chưa gặp được người phụ nữ đó mà thôi. Thế là, anh quyết định quay lại, đi gặp người phụ nữ chân chính mà anh ta luôn nói đó.”

“Anh đã gặp được rồi chứ?” Cô hỏi.

“Gặp được rồi, đúng như những gì anh ta nói, thuần khiết đến mức không thể trộn lẫn được, là một người phụ nữ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng đều sẽ thích cô ấy.”

“Là ai?” Cô hỏi, đột nhiên trái tim liền hồi hộp thấp thỏm.

“Không thể nói cho em.” Anh ta cười, từ đầu đến cuối vẫn luôn là cái kiểu cười gượng gạo đó. Từ trước đến nay anh ta chưa hề thành thật cười một lần, cô nghĩ.

“Anh đã yêu cô ấy rồi sao?” Cô không biết vì sao, cứ luôn muốn hỏi cho ra lẽ.

“Đúng, thế nhưng anh không thể, bởi vì cô ấy là của cậu ta rồi, khi đến Trung Quốc, cậu ta đã nói với anh rằng, “Cậu là người đồng tính luyến ái, giao cô ấy cho cậu là yên tâm nhất, thay tôi chăm sóc tốt cho cô ấy, cố gắng bảo vệ cô ấy.”

“Anh ta là ai.” Trong lòng cô có chút đau thương, nhớ lại anh Kiên Vỹ người mà có thể hi sinh tất cả vì cô, thật sự sẽ là anh ta sao?

“Em không cần biết.” Anh ta lạnh lùng từ chối, trong mắt Nhã Lan bắt đầu rưng rưng nước, đó là nước mắt, cổ ngăn nước mắt, cô nhìn thấy khóe mắt Ân Hạo cũng đang ngăn ngăn nước.

“Anh có quen một người tên là Thành Kiên Vỹ không!” Vì là xe mui trần mà gió rất lớn, nên cô đành phải hét to lên.

Ân Hạo nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu, sau đó hét to lên trả lời. “Không quen.”

“Ừ.” Tâm trạng của cô liền trùng xuống.

Điện thoại của Ân Hạo kêu lên, anh ta lớn giọng nhận điện thoại.

“Đúng, rất tốt, cậu không sợ tớ yêu cô ấy sao? Tin tưởng tớ? Ok, tớ sẽ cố gắng để không yêu cô ấy!” Cúp điện thoại, khu mà bọn họ ở cũng đã gần ngay trước mặt rồi. Nhã Lan muốn hỏi một chút, người gọi điện thoại đến vừa rồi có phải là người bạn đó của anh ta không, thế nhưng, anh ta đã đi trước một bước rồi, bước xuống xe.

Mười một giờ, hành lý đơn giản đã được chuyển đến nhà mới, sau khi Nhã Lan thu dọn đồ đạc xong liền có một vị khách đến----- Du Tư Phùng.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện chút có được không?” Cậu ta dứt một tay vào trong túi quần, trong đôi mắt đang đeo kính đó tràn đầy vẻ sầu muộn, làn da trắng nõn dưới ánh đèn sáng rực càng trở nên sáng chói hơn.

“Chúc mừng cậu.” Nhã Lan thông qua tivi mới nhìn thấy tin tức cậu ta kết hôn, cô thành tâm chúc mừng cậu ta.

“Ra ngoài đi dạo chút đi, tôi muốn tìm một người để nói chuyện.” Cậu ta buồn phiền đứng ở cửa, chờ đợi câu trả lời của cô. Tinh thần của cậu ta không được tốt lắm, hình như vừa trải qua một trận sóng gió to lớn vậy.

“Cái này...” Cô có chút do dự, sợ gây ra những phiền phức không đáng có.

“Cậu yên tâm, an ninh khu này rất tốt, không có paparazzi bám theo đâu, chúng ta xuống quán cà phê ở dưới tầng ngòi một chút thôi không sao đâu.”

Nhã Lan nghĩ một chút, gật đầu.

“Khi hai người chuyển đến, tôi đã nhìn thấy, tôi cũng ở đây.” Ngồi xuống hai bên, anh ta nói ra nguyên nhân mà cậu ta đã tìm được chính xác nhà cô.

Nhã Lan đột nhiên nhớ ra, cô đã nhìn thấy một nam một nữ cãi nhau ở chỗ cổng vào đây, bóng dáng đó rất giống cậu ta.

“Ừ.” Cô gật đầu với nhân viên phục vụ mang cà phê đến.

“Tôi kết hôn là vì cậu.” Du Tư Phùng nói rất thản nhiên, Nhã Lan thì chưa chuẩn bị gì cả khi nghe thấy câu này bất ngờ nuốt hết ngụm cà phê vẫn còn rất nóng vào, đau đến nỗi cứ phải bật hơi ra, cô bị lời của cậu ta dọa sợ rồi.

“Bên cạnh cậu, ngoài Lãnh Mạn Nguyên ra thì còn có Ân Hạo, tôi phát hiện, muốn xứng được với cậu thực sự không phải chuyện dễ dàng, đúng lúc, thiên kim nhà họ Phùng đến, cô ta đã phải lòng tôi, tôi phát hiện, sau khi gia đình cô ta và gia đình tôi thông gia với nhau, thì thể lực của tôi có thể lớn mạnh hơn rất nhiều, thế là, đã đồng ý.” Cậu ta vẫn nói bình tĩnh như vậy, thế nhưng lòng của Nhã Lan lại trở nên rối rắm hơn.

Vì cô? Áp lực này quá lớn.

“Tôi... cảm thấy...” Cô cố gắng nuốt một ngụm nước, để khiến bản thân có thể mau chóng tỉnh táo lại từ trong cơn chấn động, “Cậu làm như vậy là không đúng đâu, không từ thủ đoạn nào, thế nhưng chưa chắc đã có thể đạt được kết quả mà mình muốn đâu, cho dù có đạt được kết quả, thì cậu cũng sẽ không cảm thấy vui về đâu, tôi khuyên cậu, cố gắng yêu thương cô Phùng đi, đừng tiếp tục...”

“Không! Chuyện tôi đã quyết định thì sẽ không thay đổi đâu.” Cậu ta rất kiên quyết, “Tôi chỉ trách bản thân, không thể theo đuổi cậu sớm hơn.”

“Thế nhưng, tôi hoàn toàn không thể nào...” Thích cậu. Cô không hề nói ra mấy từ này, nói ra thì có tác dụng không? Bây giờ cậu ta kiên quyết như vậy, đoán là có nói gì cũng chẳng thể nào thay đổi được đâu.

“Tôi mặc kệ, mặc kệ hết tất cả, tôi chỉ muốn đạt được mục đích của tôi mà thôi.” Cậu ta nắm chặt tay lại, mục đích của cậu ta đang được nắm chặt trong đó, ánh mắt của cậu ta đã nói cho cô biết, để đạt được mục đích, cậu ta có thể không từ thủ đoạn nào.

“Du Tư Phùng, anh làm như vậy là không công bằng!” Cô hét to lên.

“Công bằng, ha ha, cuối cùng cũng để tôi tìm được rồi, tôi cũng muốn đòi công bằng với anh, anh còn nói không có phụ nữ ở bên ngoài sao!” Một người phụ nữ trẻ trung thời thượng đang thờ hồng học chạy về phía này, cô ta mắng chửi Du Tư Phùng.

“Tinh Tiên, em nhầm rồi.” Du Tư Phùng có chút đau đầu liền nhắm mắt lại, bất lực nói những lời giải thích vô dụng.

“Đừng nói gì nữa, anh yêu cô ta đúng không?” Người phụ nữ tên Tinh Tiên này không hề phân rõ phải trái gì cả, không hỏi rõ ngọn ngành ra sao, xoay người mặt đối mặt với Nhã Lan, lao vào chửi xối xả, “Người phụ nữ không biết xấu hổ, anh ta đã kết hôn rồi, cô không biết sao? Còn muốn quần lấy chồng tôi sao!”

Có không ít người ngồi ở trong quán cà phê, mọi người đều bắt đầu đổ dồn ánh mắt về phía này, nhìn bọn họ.

“Cô Phùng, cô hiểu nhầm rồi...” Nhã Lan muốn giải thích, Phùng Tinh Tiên vẫn tức giận cầm cốc cà phê ở trên bàn lên hất về phía mặt cô.

“Cô điên rồi.” Du Tư Phùng đã kịp thời kéo cô ra, thế nhưng cốc cà phê nóng bỏng đó vẫn bắn một ít lên người cô, mang đến chút đau đớn. “Không sao chứ.” Du Tư Phùng cung chiêu ôm cô vào lòng, kiểm tra. Điều này càng khiến Phùng Tinh Tiên thêm phần nộ.

“Được lắm, mọi người nhìn đi, trước mặt tôi mà còn dám dụ dỗ chồng tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!” Cô ta lấy điện thoại ra gọi, không quá ba phút, đã có vai phóng viên cầm theo máy chụp hình bước đến.

“Mọi người mau chụp đi, chính là người phụ nữ này, đã dụ dỗ chồng tôi, còn là một minh tinh nữa, tôi đã nhận ra cô, đã dính scandal với không ít người, là người phụ nữ mà chủ tịch Thiên Ôn, Lãnh Mạn Nguyên đã không cần!” Phùng Tinh Tiên sai khiến đám phóng viên hãy chụp liên tục đi, Du Tư Phùng thì cố hết sức để che chắn ống kính cho cô, thế nhưng cũng chẳng có ích gì cả.

“Tinh Tiên, cô đã quá đáng lắm rồi đó.” Cậu ta chỉ có thể bất lực mắng chửi.

Một trận hỗn loạn, đầu của Nhã Lan cũng đã ong ong hết cả lên rồi, không biết phải xử lý làm sao.

“Nhã Lan.” Có người đang gọi cô, “Kêu em đến đó đợi anh, sao mới vừa một lúc mà đã không thấy em rồi?”

Nhã Lan gắng gượng mở mắt ra, cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên, sao anh lại ở đây? Cô nghe thấy những lời của anh, liền biết anh đang giúp cô giải vây.

“A, anh đến rồi.” Nhã Lan đẩy Du Tư Phùng ra, lao vào trong lòng Lãnh Mạn Nguyên.

“Đừng sợ.” Vô vô lung cô, giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên giống như một liều thuốc an thần vậy, cô rất nhanh đã có thể bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Ai đang nói dối

“Xin hỏi, ai đã đến làm phiền vợ tôi?” Ánh mắt sắc bén của anh nhìn vào đám phóng viên, bọn họ nhao nhao lên cất máy quay lại. “Ngày mai, tôi không muốn nhìn thấy bất kì báo cáo nào liên quan đến chuyện này, nếu không, mấy người cứ đợi đóng cửa đi.”

Đám phóng viên cúi đầu, vội vàng xóa các bức ảnh trước mặt anh.

“Còn chuyện gì sao? Vợ tôi đến uống cà phê với tôi, tìm một người bạn cũ nói chuyện, có gì sai sao?” Ánh mắt

“Không..... không có.....” Sắc mặt của Phùng Tinh Tiên trắng bệch ra, cô ta nói nhỏ nhẹ.

“Vậy được rồi, mấy người đi đi.” Lãnh Mạn Nguyên nhẹ nhàng ôm Nhã Lan vào lòng, ra khỏi tiệm cà phê trước ánh mắt của mọi người.

“Tư Phùng...” Tinh Tiên gọi một tiếng, Du Tư Phùng đã tức giận phùng phùng rời khỏi quán cà phê rồi. Trương Thanh An bước ra từ nhà vệ sinh nói.

“Tinh Tiên, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chị ơi, hu hu hu.....” Phùng Tinh Tiên òa vào lòng cô ta đau lòng khóc.

“Hai người họ chỉ là tình cờ gặp mặt, chị lại nói hai người họ gặp mặt riêng, hại em..... hu hu hu.....?”

Khuôn mặt được trang điểm tinh tế của Trương Thanh An lâm lộ lên những nét sắc bén, vì không thành công nên cô ta nắm chặt tay lại.

“Tinh Tiên, em đừng nghe những lời nói dối của hai người họ, Lãnh Mạn Nguyên chẳng qua cũng chỉ là tình cờ gặp, vốn dĩ cũng không hề hẹn Quốc Nhã Lan, nhưng mà giải vây cho cô ta, là vì không muốn để vợ mình lên báo thôi mà.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Dáng vẻ Phùng Tinh Tiên như không còn sức lực, khác hẳn so với bộ dạng hung dữ lúc này.

“Đừng lo lắng, muốn trị Quốc Nhã Lan, vẫn còn chiêu mà.” Trương Thanh An nở nụ cười thâm hiểm, gạt tay của Phùng Tinh Tiên xuống, móc từ trong túi ra một chiếc điện thoại rất đẹp. Ấn một dòng số dài, cô ta cười tươi như hoa vậy, chỉ có điều đó là nụ cười thâm hiểm. “Chị Nghê à? Cảm ơn chị đã đề bạt, đúng vậy, bây giờ em đang làm việc rất vui vẻ ở công ty giải trí Click, vâng, sắp nhận vai mới rồi. Em chủ yếu là muốn giúp chị thôi, chị giúp em việc lớn như vậy, em cũng phải báo đáp lại chị chứ. Chào chị nha..... vâng, không cần cảm ơn.”

Sau khi tắt điện thoại, liền nhìn thấy ánh mắt chất đầy nghi ngờ của Phùng Tinh Tiên.

“Yên tâm đi, em họ, tối hôm nay nhất định phải khiến Quốc Nhã Lan đó không còn chỗ mà chui! Chúng ta đi ăn ít đồ đi.”

.....

Lãnh Mạn Nguyên và Nhã Lan cả đường đi không nói gì cả, trong lòng Nhã Lan rối bời, tối hôm nay lại để anh gặp phải trường hợp này, còn không biết bản thân phải trình bày như nào nữa.

Nhớ lại trước đây anh đã nhiều lần phải chịu tải nhục vô cớ, cô bắt lực chỉ có thể để cơ thể dựa vào ghế, không ngừng hít thở thật sâu.

“Sao vậy, có chỗ nào không khỏe à?” Lãnh Mạn Nguyên quan tâm để chiếc ghế hạ thấp xuống cho cô, không có vẻ như sẽ nói ra những lời cứng nhắc.

“Không..... có gì, anh không hỏi tôi tôi nay.....”

“Tôi tin em” Anh không để cho cô có cơ hội nói hết lời, mà nói luôn.

“Tại sao?” Cô hỏi ngược lại anh, đôi mắt nhìn thẳng anh, cảm thấy ngạc nhiên khi anh khác hẳn so với thường ngày.

“Không tại sao hết.” Anh không trả lời thẳng, cũng không nói cho cô rằng anh đã từng điều tra cô, tin sự trong sạch của cô, những mâu thuẫn trước kia cũng chỉ là vì quá quan tâm cô mà thôi.

Tối hôm đó, trên cơ thể của anh, cô đã khóc nức nở, nói với anh, cô yêu anh. Sau việc ấy, Lãnh Mạn Nguyên nhốt mình trong phòng làm việc, ngoài việc chỉ biết cười ra thì anh không biết phải làm gì nữa. Cứ lòng vòng mãi, cuối cùng mới nhận ra thì ra hai người họ lại yêu nhau đến vậy.

Anh bắt đầu trách bản thân mình, trách bản thân đã kích động với cô như vậy, gây ra bao nhiêu tổn thương cho cô.

Anh buồn bực, trong đầu anh chỉ toàn là hình bóng của cô, anh không về nhà, chỉ qua đêm trong căn nhà riêng ở khu nhỏ gần công ty nhất.

Anh muốn thưởng thức một ly cà phê, đúng lúc gặp phải chuyện vừa nãy, anh thấy Nhã Lan như một chú chim không có chỗ nương tựa, đáng thương, bị người khác bắt nạt, bỗng nhiên tức giận vô cớ, anh vội vàng chạy đến bảo vệ cô.

Anh mỉm cười lại, không nói gì nữa, lúc này, anh chỉ muốn đưa cô về nhà họ Lãnh, nhốt cô ở mãi bên cạnh mình thôi.

“Đi đâu vậy?” Cô hỏi, con đường này có chút quen thuộc. Cô không hiểu được tại sao cô lại lên xe của anh, nơi ở chẳng phải ở khu nhỏ sao? Sau khi cô mà xui quýt khiến mà lên xe của anh, thì mới phát hiện sự thất lễ của mình.

“Về nhà họ Lãnh.” Anh thẳng thắn trả lời.

“Không.” Cô từ chối, rồi liền vội vàng mở cửa xe ra.

“Tại sao!” Lần này đến lượt anh ngạc nhiên, mở cửa xe ra, quay người lại nhìn cô.

Lẽ nào anh đã quên việc phái Nghê Tiên Như đuổi cô ra ngoài rồi sao? Nhã Lan chau mày thành một đường cong tuyệt đẹp, cô bắt đầu thấy mâu thuẫn, có nên trong lúc đang êm dịu khó có được như này, lại nói ra những chuyện đau lòng trước đó hay không?

“Lẽ nào anh không biết?” Cô vẫn không nói lên lời, chỉ hỏi lại.

“Tôi không biết.” Anh thẳng thắn trả lời, đẩy hết tất cả những sai lầm đi.

“Chẳng phải anh và Nghê Tiên Như đã ở bên nhau rồi sao? Hai người từng hôn nhau còn lên giường với nhau nữa, tôi ở đó làm gì?” Lúc cô nói những lời này thì có chút tức giận, mặt đỏ ửng lên, ngực phập phồng lên xuống không ngừng.

Một tiếng cười hả hê lọt vào tai, lúc quay đầu lại nhìn thì thấy Lãnh Mạn Nguyên đang cười rất vui vẻ, đáng chết, cô lại không thể tức giận nổi, còn bị nụ cười của anh làm cho không biết làm sao.

“Em rất quan tâm đến mối quan hệ của chúng tôi, đúng không?”

“Không có!” Cô cứng đầu phủ nhận, sị mặt xuống, vô tình lại nói ra hết tất cả.

“Tôi và cô ta chưa hề xảy ra chuyện gì hết.”

Nói dối trắng trợn, lời nói của anh làm cô vui mừng, nhưng ngay sau đó lại thấy buồn. “Tôi đã tận mắt nhìn thấy rồi.” Cô không nghĩ gì mà nói luôn.

“Nhìn thấy cái gì? Chúng tôi trốn ở trên giường, cởi hết quần áo, sau đó giống như tôi và em vậy, vuốt ve, đưa vào.....”

“Anh.....” Khuôn mặt cô đỏ ửng lên, bởi vì lời nói lộ liễu của anh khiến cô cảm thấy ngại ngùng, thấy ánh mắt trêu đùa của anh, cô mới tỉnh lại. “Ít nhất cũng nhìn thấy hai người đang hôn nhau.”

Cứ coi như chuyện lên giường chỉ là nghe từ phía Nghê Tiên Như đi, nhưng chuyện hôn nhau thì cô đã tận mắt nhìn thấy.

“Ở đâu?” Người trong cuộc như anh còn cảm thấy mơ hồ hơn cả người chứng kiến như cô, anh truy hỏi.

“Ở trên thuyền, trước khi chúng ta đi leo núi, anh và Nghê Tiên Như ôm nhau, ôm rất chặt, sau đó hai người đẩy cửa phòng ra.....” Nhận thức được bản thân đã nói lỡ lời, cô vội vàng bịt miệng lại, khuôn mặt đỏ ửng lên đến nỗi không thể đỏ hơn được nữa, nóng ran lên như lửa đốt.

Ha ha ha ha

Lãnh Mạn Nguyên phun ra một tràng cười còn lớn hơn, trông có vẻ cực kì vui vẻ mà.

“Vốn dĩ là vậy mà.” Nhã Lan không phục mà bổ sung thêm.

“Em nhìn nhầm rồi.” Không ngờ rằng, anh còn biết giải thích, “Hôm đó, Nghe Tiên Như bỗng nhiên chóng mặt, ngất lịm đi, tôi đỡ cô ta chẳng qua chỉ là để cô ta vào phòng nghỉ ngơi thôi.”

“Nói dối, hôm đó Nghe Tiên Như rõ ràng rất tỉnh táo, tôi còn nhìn thấy cô ta trợn mắt cười nữa.” Nhã Lan không phục mà phản bác lại, tình cảnh hôm đó còn rất rõ ràng trong trí nhớ cô, sao có thể dễ dàng che đậy được chứ.

“Đúng vậy, sau đó tôi cũng phát hiện ra rồi.” Ánh mắt của Lãnh Mạn Nguyên trầm xuống.

“Nhưng mà, tôi và cô ta thực sự chưa từng xảy ra chuyện gì hết, nếu như cô ta nói chúng tôi xảy ra chuyện gì rồi, vậy thì nhất định là đang lừa em thôi.”

“Vậy những lời nói bảo tôi rời khỏi nhà họ Lãnh cũng là lời nói dối của cô ta sao?” Cô tức giận hét lên, ngay đến mắt mình cô còn chẳng tin nổi thì cô còn có thể tin ai được chứ?

“Tôi trước giờ chưa bao giờ bảo em rời khỏi nhà họ Lãnh cả, cũng không thể nào nói những lời như vậy.” Câu trả lời của anh kiên định đến lạ thường, lập tức, sắc mặt càng trầm xuống hơn.

“Tôi tưởng là anh.....”

Tiếng chuông thật vui tai cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, Lãnh Mạn Nguyên nghe điện thoại. “Tiên Như? Em ở đó làm gì?” Đối phương đang vội vàng nói gì đó, Lãnh Mạn Nguyên trầm lặng một hồi rồi mới nói: “Được rồi, tôi đến ngay.”

“Nghe Tiên Như uống say rồi, chúng ta đi đón cô ta đi.” Anh chuyển hướng, đi về phía mục tiêu.

Nhã Lan không nói lời nào, rất nhiều chuyện đã lộ ra chân tướng, trái tim cô lại một lần nữa như thể sống lại, Lãnh Mạn Nguyên là thật lòng với cô sao? Cô thực sự có thể ở bên anh sao?

Cô rất kì vọng vào tương lai, nhưng lại sợ hãi, sợ rằng lại một lần nữa gặp phải những tổn thương.

“Anh chỉ là đi đón cô ta một chút thôi, nói thế nào thì anh cũng là người bạn duy nhất trong nước của cô ta mà.” Một tay đặt lên bàn tay bé nhỏ của cô, mang đến những hơi ấm áp, giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên nghe có vẻ rất ấm áp. Anh lại có thể nghĩ đến việc giải thích với cô sao, Nhã Lan dù có không muốn nhìn thấy Nghe Tiên Như, cũng không thể tức giận được.

Khoảng thời gian gần đây Nghe Tiên Như thường đối xử rất lạnh nhạt với người khác, ngay đến cả cô nhìn thấy cũng phải trỗi dậy lòng cảm thông. Chỉ là cô ta quá cao ngạo, chẳng mấy ai dám nói chuyện với cô ta, tiếp cận trái tim cô ta cả.

Lãnh Mạn Nguyên nhanh chóng dừng xe lại ở bãi đỗ xe của một quán bar. “Em ở trong xe đợi tôi, tôi sẽ quay lại nhanh thôi.”

Nhã Lan gật đầu, hình bóng Lãnh Mạn Nguyên khuất dần sau những chiếc cửa, ở đó, là nơi dẫn đến quán bar.

Thời gian cứ thế trôi đi, đợi mãi nửa tiếng đồng hồ mà Lãnh Mạn Nguyên cũng không hề xuất hiện. Pin điện thoại cũng sắp hết rồi, chẳng bao lâu sẽ hết pin thôi.

Nhã Lan có chút nôn nóng, cô bước xuống khỏi xe, ngồi xổm xuống. Không ít người bước qua cánh cửa đó đến đi để lấy xe, nhưng mà mãi không thấy hai người Lãnh Mạn Nguyên và Nghe Tiên Như đâu.

Điện thoại vang lên, một số điện thoại lạ. Nhã Lan hoài nghi mà nhận máy.

“Xin chào, là cô Quắc phải không? Ừm, tôi là nhân viên phục vụ của khách sạn Quân Đông, là như này, anh Lãnh Mạn Nguyên nhờ tôi chuyển lời cho cô, bạn của anh ấy uống say rồi, cần phải lên lầu nghỉ ngơi, anh ấy bảo cô về trước.”

“Vậy anh ấy.....” Trong lòng Nhã Lan có một cảm giác rất lạ, làm nhần chìm tất cả những lời nói ngọt ngào vừa nãy, cô có lẽ đã nghe thấy có người hét bên cạnh người phục vụ. “Anh Lãnh và cô Nghe ở số phòng bao nhiêu?” “Số phòng 1112, hai người họ thường ở phòng đó.”

Sau đó, điện thoại bỗng nhiên sập nguồn, âm thanh tất máy vang lên, đã dùng hết pin mất rồi.

Máu như đang dồn xuống, Nhã Lan bất lực dựa vào cạnh xe. Lần này, Lãnh Mạn Nguyên lại gạt cô sao?

Bước chân không nghe lời nữa mà tự động đi ra ngoài, đứng ở trước cửa quán rượu, cô nhìn thấy bốn chữ “Khách sạn Quân Đông” rất to treo ở trên nóc tòa nhà.

“Phòng số 1112, hai người họ thường ở phòng đó.”

Bên tai Nhã Lan lại văng vẳng lời nói của nhân viên phục vụ, thường ở có nghĩa là gì, cô không còn rõ nữa.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cơ thể cô lại di chuyển vào hướng của khách sạn.

“Xin hỏi cô.....” Nhân viên phục vụ nhìn thấy cô đang thất thần, liền chào hỏi trước.

“Tôi..... tìm người.....” Khó khăn lắm mới nói ra được những lời này, cô phát hiện thấy cổ họng cô như nghẹn lại, vị chất trào lên cổ họng, đáng đến nỗi muốn rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Không có sự hiểu lầm nào cả

Nhân viên phục vụ không đi theo, cô thần thờ đi theo dòng người vào thang máy, ấn tầng mười một. Đến những nơi này đa phần là những cặp đôi yêu nhau, từng đôi ôm chặt lấy nhau, rất ân ái. Trong lòng Nhã Lan càng thêm chua chát, cô lựa chọn quay lưng lại với tất cả mọi người, một mình đứng đối diện với cánh cửa.

“Cô gái, cô có ra ngoài không?” Có người đứng phía sau hỏi. Hóa ra đã đến tầng mười một rồi.

Nhã Lan đi ra khỏi thang máy, ngơ ngác đứng ở tầng lầu như mê cung ấy.

“Nguyên, đừng vội mà, ở đây nhiều người đến lắm.” Âm thanh quen thuộc của Nghe Tiên Như vang lên, những dòng máu trên cơ thể của Nhã Lan đông lạnh lại. Nguyên? Lãnh Mạn Nguyên! Bọn họ đang làm gì vậy?

Đi theo tiếng nói, cô rẽ vào và tìm thấy hai người đang ôm nhau. Lãnh Mạn Nguyên đứng sau lưng cô ta, vội vàng ôm lấy Nghe Tiên Như, hôn cô ta. Nghe Tiên Như cười và liên tục tránh né, cô ta rất tỉnh táo, vốn dĩ không thể thấy rằng cô ta đã say.

Còn Lãnh Mạn Nguyên, như một người đã uống say vậy, không ngừng dựa vào cơ thể của Nghe Tiên Như.

“Nguyên, đừng như vậy, chúng ta đi vào phòng được không?”

Lãnh Mạn Nguyên không nói gì cả, anh không ngừng hôn lên cơ thể của Nghe Tiên Như, thể hiện khát vọng với cô ta.

Nhã Lan như một tác phẩm điêu khắc, ngơ ngác nhìn hai người họ. Một cặp đôi yêu nhau đi qua trước mắt cô, bọn họ không ngừng nói. “Cô gái này thật kì lạ, có phải là nào có vấn đề gì không, người ta đang hôn nhau, cô ta lại đứng ngơ người ra đó nhìn.”

Đúng vậy, nào cô nhất định là có vấn đề rồi, mới tin những lời nói quỷ quyết của Lãnh Mạn Nguyên, mới yêu người vô tình vô nghĩa ấy, một người lừa đảo chỉ xem tình yêu là một trò chơi. Nước mắt không ngừng rơi xuống, Nhã Lan quay người bùng nạt chạy về phía sau, thang máy dừng lại, cô cũng không quan tâm là đi lên hay đi xuống mà xông vào.

Thang máy đóng lại che đi ánh nhìn của cô, cô không nhìn thấy Nghe Tiên Như lạnh nhạt đẩy một người đàn ông lạ ra. “Đủ rồi, người cũng đi rồi, đưa quần áo cho tôi, đây, đây là tiền im miệng lại.”

Cô tự mình đi về khu ở mới, đi cả đêm, đến khi bàn chân đau nhói, đầu tê tái, cô mới ngoặt vào căn phòng đơn của mình.....

Đoàn phim

“Nhã Lan, tối hôm qua em không ngủ sao? Sao sắc mặt lại kém như vậy.” Ân Hạo lại gần, nhìn thấy cô không có một chút tinh thần nào.

“Không... có gì.” Cô giấu mặt sang một bên, âm thầm gạt giọt nước mắt đang rơi xuống.

“Ai đã bắt nạt em?” Ân Hạo kéo cô lại, ép cô đối mặt với mình.

“Không có chuyện gì cả, đừng hỏi nữa được không!” Cô cố gắng kìm nén, nhưng vẫn không thành công, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Hay là do phim sắp kết thúc rồi, không nỡ rời đoàn phim, không sao đâu, đến lúc có phim sẽ mời cô hợp tác tiếp.” Đạo diễn đi vào, trêu đùa nói. Nhã Lan gạt đầu, mượn lí do này mà càng khóc to hơn.

“Nhã Lan, em đâu phải là một người đa sầu đa cảm như vậy, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì.” Ân Hạo ôm cô vào lòng, hỏi nhẹ, nhưng nước mắt cô lại rơi nhiều hơn.

“Không... có gì.” Một lúc sau, cô mới khôi phục lại được trạng thái, nhìn thấy mấy cô trợ lý đang lau nước mắt.

“Cô Quắc, hợp tác với cô rất vui, tiếc là phim sắp đóng máy rồi, không biết còn có cơ hội gặp lại cô không.” Trợ lý tạo hình đi lại, cô ấy là một cô gái lương thiện mà lại mềm yếu.

“Có chứ, nhất định rồi.” Cô gật đầu, mới ý thức được thực sự sắp phải tạm biệt đoàn phim rồi.

“Chúng tôi cũng rất muốn hợp tác với cô, cô dịu dàng, không hay nổi nóng, đối xử với chúng tôi rất tốt.” Một người trợ lý khác đi lại, đứng thành một đoàn, chỉ có trợ lý trang điểm Văn Văn là đứng ở phía xa kia.

“Được rồi, sau khi đóng máy, chúng ta lại tổ chức cuộc họp báo, đương nhiên, không thể thiếu tiệc ăn mừng, đến lúc đó mọi người chẳng phải lại gặp nhau sao?”

“Được!” Một đám người vỗ tay đồng ý.

“Chuyện gì thế, sao vui thế.” Ngoài cửa, Nghe Tiên Như đến muộn một cách thong dong.

“Chị Nghe.....” Văn Văn bước mấy bước đến trước mặt cô ta, nói lại một lượt chuyện vừa xảy ra.

“Vậy thì tốt quá!” Tinh thần của Nghe tân Nhi rất tốt, đôi mắt chuốt mi rất xinh đẹp, thỉnh thoảng lại nhìn về hướng Nhã Lan.

“Chị Nghe, lúc nào chúng tôi mới được ăn kẹo mừng của chị đây.” Văn Văn cố ý nói to.

“Nhanh thôi, mọi người yên tâm.” Khuôn mặt của Nghe Tiên Như hạnh phúc, tối hôm qua cùng với Lanh Mạn Nguyên vượt ve cả đêm, nhất định là rất hạnh phúc. Nhã Lan lắc đầu, muốn lắc bay suy nghĩ này đi.

“Oa, vậy thì tốt quá!” Văn Văn hứng thú vỗ tay, nhưng không hề nhận được sự hưởng ứng từ phía mọi người.

“Bắt đầu quay nào, mọi người tập hợp, mau đi chuẩn bị.” Có người hét lên, mọi người lạnh nhạt tản ra.

“Tiểu Như, em vẫn còn nhớ những lời hôm đó chúng ta nói ở bãi biển chứ?” Tinh Phương trong hôn lễ, ôm chặt lấy Diệp Tiểu Như, xúc động hỏi.

“Ừm.” Diệp Tiểu Như nhẹ nhàng gật đầu. “Nhưng mà, em nói rồi, cả kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, trọn đời trọn kiếp, em đều sẽ lấy anh, làm vợ của anh.”

“Ừm, được!” Trên bục rắc đầy hoa tươi, mọi người đều chúc phúc cho hai người.

“Chúc mừng hai người!” Khương Uy Thiên bước lại, lớp trang điểm đậm của cô ta không còn nữa, chỉ để lại bộ tóc xoăn nhẹ và khuôn mặt mộc.

“Cảm ơn, cảm ơn cô đã nhường Tinh Phương lại cho tôi.” Diệp Tiểu Như chạy lại trước mặt cô ta, nắm chặt lấy tay cô ta.

“Không phải là tôi nhường, là Tinh Phương và cô yêu nhau, tôi không thể xen vào được, chúc hai người hạnh phúc.” Khương Uy Thiên nghĩ thông hết mọi chuyện.

“Cô có dự định gì chưa?” Diệp Tiểu Như và Tinh Phương đan tay vào nhau.

“Đương nhiên là trở về Mỹ, hoàn thành sự nghiệp học tập, sau đó, tìm và lấy một người ưu tú hơn cả Tinh Phương.”

“Được... Ồ...” Mọi người hét lên, tay ba người chụm lại một chỗ.....

“Ok, đóng máy!”

Đạo diễn tuyên bố, đoàn làm phim vang lên những tiếng reo hò.

“Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một thời gian rồi.” Các cô trợ lý lại vây lại thành một nhóm.

“Tôi dự tính sẽ đi du lịch.”

“Tôi sẽ về nhà ngủ, mấy tháng rồi không được ăn ngủ đầy đủ rồi, nhất định phải bù lại.”

“Cô là heo à..... A ha ha.....” Một túm những cô gái không biết phiền muộn vô lo mà cười phá lên.

“Nhã Lan, sau lần này em dự định sẽ làm gì?” Ân Hạo lại gần bên cô, nhẹ nhàng hỏi.

“Chưa có dự định gì, chắc sẽ nghỉ ngơi một thời gian.” Cô thực sự không biết khi rảnh rỗi cô sẽ làm những gì, bận lại tốt, ít nhất cũng không có thời gian để đau lòng.

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?” Ân Hạo tiếp tục hỏi, Nhã Lan khẽ thở dài, coi như đã ngầm thừa nhận.

“Có liên quan đến Lãnh Mạn Nguyên, đúng không?” Nhã Lan thấy đã bị nhìn thấu những tâm sự trong lòng nên liền quay mặt đi, một lát sau, mới cúi đầu xuống cầu xin, “Có thể cho em chút không gian được không?”

Ẩn Hạo gật đầu một cách khó khăn, để cô lại một mình. Quay đầu lại, “Nhã Lan, anh ủng hộ mọi quyết định của em, nếu như bờ ngực của Lãnh Mạn Nguyên không hoan nghênh em, đừng quên rằng vẫn còn có anh có thể làm chỗ tựa cho em.”

Tại sao anh ta lại đối xử tốt với mình như vậy? Nhã Lan nhớ đến Thành Kiên Vỹ, hẳn cũng từng nói những lời như vậy, lúc đó, cô còn cảm thấy rất ấm áp.

“Đừng quên, tám giờ sáng mai tổ chức họp báo đóng máy phim đấy.” Lý Tiểu Thục nhắc nhở, lại nói tiếp, “Cô Quắc, cô là người mới, phải nhớ, dù phóng viên có hỏi gì, cũng phải trả lời, hiểu chưa?”

Gật gật đầu, cô cảm động nhìn Lý Tiểu Thục.

“Được rồi, mọi người nghỉ ngơi đi, sau này nếu có hoạt động tuyên truyền gì thì công ty sẽ thông báo.” Đạo diễn vẫy tay, mọi người liền giải tán hết.

Nhã Lan và Ẩn Hạo người đi trước người đi sau bước ra khỏi cửa lớn của đoàn phim, gặp ngay Lãnh Mạn Nguyên, anh đang dựa vào cạnh xe, khuôn mặt trầm lắng khi nhìn thấy Nhã Lan, ánh mắt sắc nhọn như chiếc đinh mà nhìn trên người cô.

Ẩn Hạo ôm cô vào lòng mà bảo vệ, Nhã Lan nghe lời không hề phản đối. Mắt nhìn xuống dưới, cô định phớt lờ sự tồn tại của anh.

“Quắc Nhã Lan!” Anh lên tiếng, giọng điệu giận hờn.

Nhã Lan đứng lại, chủ động kéo tay của Ẩn Hạo. “Chúng ta đi thôi.”

“Quắc Nhã Lan, em nói rõ ràng với tôi đi.” Ngay sau đó, kéo cô ra khỏi lòng của Ẩn Hạo, cánh tay mảnh mai rơi vào trong tay của Lãnh Mạn Nguyên. “Tại sao phải tắt máy, tại sao lại không nghe điện thoại của tôi?”

“Chủ tịch Lãnh, mong anh tôn trọng tôi một chút.” Nhã Lan nhắm mắt lại, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

“Tôn trọng cái gì? Lẽ nào không nghe điện thoại, cứ thế mà đi là tôn trọng tôi sao?” Giọng điệu của Lãnh Mạn Nguyên rất nóng ruột, nổi giận đùng đùng như thể muốn thiêu cháy cô vậy.

“Nực cười!” Nhã Lan không thể nhịn nổi mà cười lên, nụ cười ấy như một chiếc gươm sắc, đâm sâu vào lục phủ ngũ tạng của Lãnh Mạn Nguyên, cô đẩy tay của anh ra, nói, “Hai người vui vẻ cả đêm, tôi còn phải đợi ở đó cả đêm sao? Tôi không phải đây tớ của anh, không có nghĩa vụ phải trực đêm cho anh.”

“Em có ý gì! Nói rõ cho tôi biết đi.” Anh như một con sư tử phát cuồng lên, quần lấy cô không buông. Tay bên này vừa gạt ra được thì tay kia lại bị anh bắt lấy.

“Còn muốn nói rõ gì nữa! Chuyện gì chẳng phải anh là người hiểu rõ nhất sao?” Cô hỏi lại, lúc đầu Ẩn Hạo chỉ đứng ngoài xem, không lại gần, nhưng thấy Nhã Lan tức giận với Lãnh Mạn Nguyên như vậy, anh ta cũng đi lại.

“Đừng động chân động tay với cô ấy như vậy, một người đàn ông bắt nạt phụ nữ thì còn ra gì chứ!”

“Không cần anh quản!” Lãnh Mạn Nguyên quát lại dữ dội, sự tức giận nhấn chìm cả cơ thể. Anh tiến lên một bước, muốn kéo tay của Nhã Lan nhưng lại bị Ẩn Hạo ngăn lại.

“Nhã Lan là bạn thân của tôi, chuyện của cô ấy cũng là chuyện của tôi!” Trong mắt anh ta cũng nhuộm một màu đỏ như lửa, sự tức giận từ Lãnh Mạn Nguyên chạy dài sang anh ta. Hai người họ trợn trừng mắt nhìn đối phương, chẳng bên nào chịu thua bên nào cả.

“Nguyên, chẳng phải tôi đã bảo cậu từ từ nói rồi sao? Sao lại đánh nhau rồi!” Một người từ trên xe bước xuống, hóa ra đó là thím Liễu.

“Nhã Lan, tối hôm qua Nguyên đã tìm cháu rất lâu, điện thoại cô tắt máy, người cũng không về nhà, cậu ấy vừa tức vừa cuồng lên, suýt chút nữa đã lật tung cả thành phố này lên đấy, rốt cuộc cháu đã đi đâu vậy?” Thím Liễu nhìn cô, hỏi.

Nhã Lan như nghe được một câu chuyện cười, bật cười một cách vô lễ. “Thím Liễu, thím cũng đùa với anh ta để lừa tôi sao, rất vui đúng không? Tối hôm qua anh ta ở đâu, tự anh ta rõ nhất!”

“Sao vậy? Có phải là đã xảy ra hiểu lầm gì rồi không?” Thím Liễu nghi ngờ, nhìn hai người.

“Chẳng có hiểu lầm nào cả, Nhã Lan không muốn gặp anh ta nữa, vậy nên, tránh ra!” Ẩn Hạo ngắt lời của thím Liễu, kéo mạnh Nhã Lan rời đi.

“Anh dám!” Lãnh Mạn Nguyên, không để họ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Phải kết thúc thế nào đây

“Anh dám!” Lãnh Mạn Nguyên chặn trước mặt hai người, không để họ rời đi.

“Tránh ra!” Ân Hạo hất tay Lãnh Mạn Nguyên ra, đôi phương đâm một cái lên người anh ta.

“Ai ya, đừng đánh nữa!” Nhã Lan ngơ người ra đó, thím Liễu định cố gắng thuyết phục, chen vào giữa hai người.

“Thím Liễu, tránh ra.” Lãnh Mạn Nguyên đẩy thím ra. Thím Liễu lại một lần nữa tiến lại, kéo lấy tay áo của Ân Hạo.

“Tôi nói này anh bạn.....”

“Tránh ra! Nếu không đừng trách tôi thô lỗ với phụ nữ!” Ân Hạo dơ cao tay lên, tay thím Liễu nắm quá chặt, làm chiếc khăn tay của anh ta rơi xuống.

“Sì! Cậu là.....” Thím Liễu nhìn thấy hình xăm ở trên tay của anh ta, thím tiến lại gần anh ta, “Chữ ở trên tay của cậu.....” Thím rất kích động, nắm chặt lấy tay của anh ta, kéo tay áo của anh ta lên, để lộ ra chữ mà trước giờ anh ta vẫn luôn giấu kĩ.

Nhã Lan cũng nhìn thấy, ở đó khắc một chữ màu đen, chính là chữ “Sĩ”.

“Ân Hạo, hóa ra anh là.....”

“Tôi chẳng là gì cả!” Ân Hạo như nổi điên lên, gạt mạnh ra, khiến cho thím Liễu ngã xuống đất, điên cuồng mà chạy đi.

“Con, con tôi.....” Thím Liễu ngay cả phải lăn trườn cũng muốn đuổi theo anh ta, nhưng mà anh ta đã lên xe từ lâu rồi, vội vàng bỏ đi.

“Chuyện gì vậy?” Lãnh Mạn Nguyên bình tĩnh lại, nhìn hai người họ.

“Đó.... là con trai.... mất tích đã hơn hai mươi năm của thím Liễu...” Nhã Lan nhẹ nhàng nói ra quan hệ của hai người, chuyện này thay đổi quá đột ngột, đến quá nhanh, bà ấy nhất thời không thể ý thức được.

Thím Liễu khóc trong đau khổ, còn muốn đuổi theo Ân Hạo sớm đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Niệm Hoa?” Lãnh Mạn Nguyên biết chuyện này, anh hỏi.

Nhã Lan gạt đầu lau nước mắt, đỡ thím Liễu dậy. “Đừng khóc nữa, tìm được là tốt rồi, cháu đi khuyên anh ta, được không, chuyện này quá đột ngột, anh ta nhất thời không thể chấp nhận được thôi.”

Thím Liễu khóc thét lên khiến người khác cũng thấy đau lòng, Nhã Lan không thể không ôm lấy thím vào lòng mà an ủi.

“Ở đây lại có cảnh diễn gì à?” Trợ lý trang điểm cùng Nghê Tiên Như đi lại, nhếch miệng hỏi. Khi nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Lãnh Mạn Nguyên, liền hắng giọng.

Nghê Tiên Như không nói câu nào cả, chỉ nhìn Lãnh Mạn Nguyên, rồi lên xe rời đi.

“Về thôi.” Lãnh Mạn Nguyên kéo thím Liễu dậy, cũng kéo cả Nhã Lan lên xe.

Về đến nhà họ Lãnh xa cách nhiều ngày, một cảm giác quen thuộc tràn về, Nhã Lan có cảm giác như về nhà vậy. Thím Liễu vẫn còn rất kích động, bà không ngừng rơi nước mắt, nhốt mình trong phòng đặt bài vị của Lãnh Sĩ Hương.

“Anh ta thực sự là Niệm Hoa?” Tâm trạng Lãnh Mạn Nguyên rối bời, anh chau mày, thấy Nhã Lan bước lại liền hỏi.

“Chắc là không sai đâu, anh Dư đã tiếp xúc với anh ta từ lâu, chỉ là anh ta không chịu thừa nhận, chữ trên người anh ta luôn dùng đồ để che đi, hôm nay tôi cũng mới nhìn thấy rõ, là chữ Sĩ, chắc là anh ta rồi.” Thân thể giống nhau, cũng như hình xăm trên tay anh ta vậy, ngoài anh ta ra thì còn ai nữa chứ.

“Xem ra tôi lại có thêm một đứa em trai rồi.” Lãnh Mạn Nguyên cười lạnh nhạt.

“Anh.... sẽ chấp nhận sao?” Nhã Lan hỏi.

“.....” Lãnh Mạn Nguyên không trả lời.

Uỳnh.

Nhã Lan chạy về hướng thím Liễu đang ở, thấy thím đang ngất dưới đất rồi.

“Nhã Lan, thám phải đi tìm nó, phải đi khuyên nó trở về. Thím đã tìm nó hơn hai mươi năm rồi, trái tim cũng đã tan nát rất nhiều lần rồi, thím không thể để mất nó nữa.” Thím Liễu vừa tỉnh dậy căn bản không muốn ở trên giường, bà cứ vùng vẫy mãi muốn đi tìm Ân Hạo. Nhưng mà cơ thể bà thực sự quá yếu ớt, mỗi lần đứng dậy đều sẽ lại ngã xuống.

“Như vậy đi, cháu đi khuyên anh ta, đảm bảo sẽ đưa anh ta về cho thím, được không?” Nhã Lan đỡ lấy thím, nói một cách khẳng định.

Không thấy tung tích Lãnh Mạn Nguyên đâu nữa, đành phải nhờ người làm chăm sóc thím rồi Nhã Lan một mình rời nhà họ Lãnh.

Trong nhà Ân Hạo trống rỗng, căn bản không thấy bóng dáng của anh ta. Nhã Lan gọi điện cho anh ta, mãi cũng không có người bắt máy. Anh ta có thể đi đâu chứ? Cô rất lo lắng.

Tìm lòng vòng mãi, Nhã Lan quyết định đợi cuộc họp báo vào ngày hôm sau rồi nói tiếp. Nhã Lan gọi điện về nhà họ Lãnh, hỏi tình hình của thím Liễu rồi nói với thím Liễu là đã tìm thấy Ân Hạo, và đang khuyên anh ta, để cho thím yên tâm.

Ngày họp báo ở tổng bộ công ty giải trí Click chi nhánh Trung Quốc, một phòng họp lớn, ngồi đầy phóng viên, ngoài cửa còn có rất nhiều những người yêu thích phim đang đứng đó nữa.

Bộ phim đã bắt đầu lên sóng, lập tức trở thành điểm nóng trong khoảng thời gian đó, bộ phim nhân khí cao nhất, thêm vào đó không ngừng những vấn đề trong và ngoài phim, tự nhiên thu hút không ít sự tò mò của khán giả.

Người yêu thích phim bên ngoài quá nhiều, căn bản không thể qua nổi, để tránh những phiền phức không muốn, bọn họ đã được sắp xếp đi vào bằng một cửa khác. Nhã Lan vẫn mặc bộ đồ như trong phim, tóc thả tự nhiên. Nghe Tiên Như đã đến từ sớm, đang chụp ảnh theo mọi tư thế theo yêu cầu của phóng viên.

Ân Hạo đi sau cô không xa, anh ta đeo một chiếc kính râm, trên tay băng một tấm vải.

“Được rồi, ba diễn viên chính trong phim cũng đã đến rồi, còn có đạo diễn, biên kịch cũng đã đến, tôi tuyên bố, buổi họp báo chính thức bắt đầu! Mọi người có câu hỏi nào xin hãy đưa ra.” Người dẫn chương trình vừa tuyên bố, bên dưới ào ào giơ tay lên.

“Xin hỏi đạo diễn, ông cho rằng nguyên nhân khiến bộ phim này nổi như vậy là gì?”

“Xin hỏi biên kịch, ý tưởng của bộ phim này là từ đâu mà có? Ông có từng nghĩ rằng bộ phim này nhất định sẽ nổi không?”

“Xin hỏi.....”

Vừa mới bắt đầu, mọi người đã nêu lên những câu hỏi liên quan đến bộ phim rồi, từng người trên khán đài lần lượt trả lời, không khí hòa hợp. Lúc sắp kết thúc buổi họp báo, một phóng viên nữ được đưa ra một câu hỏi.

“Xin hỏi cô Nghe Tiên Như, trong phim cô và cô Quắc tranh giành một người đàn ông, ngoài đời, có phải hai người cũng đang tranh giành Lãnh Mạn Nguyên không?” Câu hỏi mang tính nổ tung này đã làm kích lên sự bàn luận trong cuộc họp, ngay lập tức, tất cả đều yên lặng, mọi người tò mò rất muốn nghe câu trả lời.

“Đương nhiên, người đàn ông tốt thì đều được yêu thích, Nguyên là một người đàn ông trong số đó, không phải sao? Chúng tôi từng tranh nhau.” Ánh mắt Nghe Tiên Như nhìn về phía Nhã Lan, nói tiếp “Nhưng mà, bây giờ không cần nữa.”

“Cô có ý gì? Có phải đang ám chỉ cô đã dành được anh Lãnh Mạn Nguyên rồi không?” Phóng viên không bỏ qua, mà tiếp tục hỏi. Không có ai đến ngăn cản, mọi người đều lắng tai nghe, muốn nhanh chóng nghe được câu trả lời.

“Quan hệ của chúng tôi đã từ rất lâu rồi, có thể nói là gắn liền không dứt, vậy nên như mọi người biết đấy.” Khuôn mặt Nghe Tiên Như không hề phù nhận, nhưng đã dẫn lối cho sự hiểu lầm của mọi người.

“Vậy thì, cô Nghe, lúc nào mới nghe được tin tốt lành từ cô đây?”

“Đúng vậy, mau nói đi, lúc nào mới có thể uống rượu mừng của hai người vậy?”

“Chẳng phải cô Quắc và Lãnh Mạn Nguyên vẫn chưa li hôn sao?”

“Quan tâm điều đó làm gì? Người có tiền, li hôn không để sao.”

.....

Bên dưới hứng thú thảo luận sôi nổi.

“Nhanh thôi.” Nghe Tiên Như đưa đôi mắt quyến rũ nhìn Nhã Lan, đó là một ánh mắt thách thức.

Bên dưới nổi lên một tràng pháo tay. Sau đó, có người hỏi Nhã Lan.

“Cô Quắc, mối quan hệ giữa cô và anh Lãnh có phải là không thể nào cứu vãn được nữa rồi đúng không? Cô sẽ chọn một nghệ sĩ RainbowKing mang tầm quốc tế luôn bên cạnh cô chứ? Mối quan hệ của hai người bây giờ đã đi đến mức độ nào rồi? Có ý định kết hôn không, gần đây có người chụp được ảnh của cô và bạn học Du Tư Phùng rất thân thiết, thậm chí còn có người nhìn thấy anh ấy còn thổ lộ tình cảm với cô? Cô có lựa chọn anh ấy không?”

Từng câu hỏi ập đến, Nhã Lan vốn không muốn trả lời, nhưng mà nghĩ lại lời nhắc nhở của Lý Tiểu Thực, cô đành phải lắc đầu nói. “Cảm ơn sự quan tâm của mọi người dành cho tôi, cảm ơn sự giúp đỡ gần đây của mọi người, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ những việc của bản thân, sẽ có một câu trả lời hài lòng dành cho mọi người.”

“Xin hỏi cô Quắc, câu trả lời hài lòng là gì vậy?” Đám phóng viên quả nhiên không dễ dàng bỏ qua cho cô, còn Nghe Tiên Như hai tay chấp lại, tỏ ra nhẹ nhàng, từ ánh mắt của cô ta có thể thấy được cảm giác đặc ý. Chẳng lẽ lại bị cô ta sắp đặt rồi?

Nhã Lan bỗng nhiên cảm thấy bọn họ rất quen mặt, có lẽ đã từng đến tìm trợ lý trang điểm Văn Văn.

Cô không biết phải trả lời như thế nào, bởi vì cô cũng không có đáp án cho mình.

“Đương nhiên là sẽ ở bên tôi, chúng tôi sẽ kết hôn, xây dựng một gia đình hạnh phúc.” Ân Hạo mãi không nói một lời nào, không thèm để ý đến những câu hỏi của phóng viên, bỗng nhiên đứng dậy ôm cô vào lòng.

“Thật sao? Thật sao? Hóa ra cô Quắc đã xác định sẵn đối tượng rồi.”

“Quả nhiên là chọn anh ấy, ngôi sao nổi tiếng thế giới, sau này sự nghiệp sẽ dễ dàng hơn rồi.”

“.....”

“Chúc mừng hai người!” Nghe Tiên Như đứng dậy, giơ tay ra.

“Cảm ơn.” Nhã Lan cảm thấy hỗn loạn, cô không hề ý thức được gì hết, chỉ ngơ ngác giơ tay ra bắt lại.

“Hi vọng sớm ngày có thể chứng kiến hôn lễ của ba người.” Các phóng viên ở bên dưới nói.

“Nhanh thôi.” Nghe Tiên Như cười rạng rỡ, Ân Hạo cười âm áp, chỉ có cô, cười ngượng ngùng.....

“Để chúng tôi chụp ảnh mọi người nào.” Các phóng viên nháo nhác dơ máy ảnh lên, chụp lại những cảm xúc hỗn loạn.

Tách ---

Một âm thanh vang dội, trong phòng chờ, sắc mặt Lãnh Mạn Nguyên tái nhợt, sự trầm lắng trong ánh mắt ánh lên tia sáng mạnh mẽ. Màn hình chiếu hình ảnh Ân Hạo và Nhã Lan đang ôm nhau, máy chiếu đúng lúc chiếu vào khuôn mặt của Ân Hạo, lát sau liền rơi xuống dọc theo màn hình, vỡ thành những mảnh nhỏ.

“Chủ tịch.” Tổng giám đốc đứng bên cạnh không ngừng vuốt mồ hôi đang chảy dài trên trán, cúi đầu xuống. “Cuộc họp sắp bắt đầu rồi.”

“Ừm.” Một lát sau, Lãnh Mạn Nguyên mới lạnh lùng trả lời, sắc mặt rồi bởi nhìn hình ảnh trên màn hình, đứng dậy, dáng hình cao to đi ra ngoài..

“Ân Hạo, anh rõ ràng đã biết mối quan hệ của em và anh không phải như vậy, bây giờ anh nói như vậy, phải kết thúc như thế nào đây.” Nhã Lan đi theo bước chân của Ân Hạo nói.

“Đó là việc của anh, em không cần lo sợ.” Bước chân vội vàng của Ân Hạo bỗng nhiên dừng lại nói với cô một câu.

“Nhưng mà...” Cô vẫn muốn nói điều gì đó, nhưng anh ta lại bước dài ra, đi về phía trước.

“Ân Hạo, còn nữa...” Cô muốn nói với anh ta về chuyện liên quan đến thím Liễu, chỉ là bóng hình của anh đã đi vào góc khuất.

Phải làm thế nào đây? Nhã Lan cảm thấy trong lòng rối bời, chuyện thím Liễu đã không làm được, hơn nữa bản thân lại chuốc thêm phiền phức, cô phải kết thúc như nào đây.

Nghe Tiên Như và Lãnh Mạn Nguyên thực sự sẽ kết hôn sao? Rốt cuộc ai mới là người nói dối?

Nhã Lan hi vọng là Nghe Tiên Như đã nói dối, nhưng mà những hành động mỗi lần anh vì Nghe Tiên Như mà đá cô ra, hơn nữa hôm đó tận mắt chứng kiến cảnh đó, không ngừng nhắc nhở cô, chính Lãnh Mạn Nguyên là người đã nói dối.

Vậy thím Liễu thì sao? Đóng vai gì trong cuộc lừa lọc này đây, thím lương thiện như vậy, có phải cũng bị Lãnh Mạn Nguyên lừa dối rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Thỏa thuận ly hôn

Lãnh Mạn Nguyên lại một lần nữa muốn thể hiện rõ ràng ra, nhưng lại thêm một lần để lộ ra cảnh tượng thân mật của anh và Nghê Tiên Như, có phải anh đang trừng phạt cô, hay là trêu đùa với cô?

“Nhã Lan?” Có người gọi cô từ phía sau, Nhã Lan quay người lại nhìn thấy chị hai Nhã Thanh. Tình trạng của chị ta đã tốt hơn nhiều rồi, trang điểm nhạt, quần áo cũng ngay ngắn hơn nhiều, đơn thuần hơn, cảm giác đã tốt hơn trước rất nhiều.

Nhã Thanh bước chậm lại, nhìn cô một lượt nói: “Em gầy đi nhiều quá công việc bận lắm sao?”

Cô không trả lời, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, cô có chút không không muốn để ý đến nữa. Miễn cưỡng cười xem như là chào hỏi.

“Nhã Lan, chị vừa xem hộp báo, em thực sự tính ở bên Ân Hạo thật sao?”

Nhã Lan trầm lắng một hồi, ngay cả cô cũng không biết.

“Bất luận là em ở bên ai, có một chuyện chị muốn để em biết.” Nhã Thanh chỉ vào quán cà phê phía trước, “Chúng ta lại kia vừa uống vừa nói chuyện đi.”

.....

“Sao có thể!” Nhã Lan suyt nữa nhảy lên, cô không tin mà lắc đầu, quệt mắt mình, “Tôi đã nhìn rất rõ, không thể nào sai được.”

“Em nhìn thấy mặt của Lãnh Mạn Nguyên không?” Nhã Thanh bình tĩnh hơn nhiều.

“Không thấy.” Cô thừa nhận.

“Chuyện này chị cũng biết từ chỗ Trương Thanh An, hơn nữa, chuyện này cô ta cũng tham gia một phần.”

“Cô ta?” liên quan gì đến chuyện này? Nhã Lan hoảng hốt ngạc nhiên đến chóng mặt, căn bản không có khả năng suy nghĩ nữa.

“Trương Thanh An vẫn luôn muốn tranh Lãnh Mạn Nguyên với em, nhưng mà không có cách nào, Nghê Tiên Như trở về, cô ta đã tìm được cơ hội thông đồng với Nghê Tiên Như, chính là muốn em chia tay với Lãnh Mạn Nguyên.” Nhã Thanh nghiêm túc nói, “Cô ta nhờ có Nghê Tiên Như giúp mà vào được công ty giải trí Click, cô ta và Phùng Tinh Tiên lại đúng là chị em họ, biết được Du Tư Phùng theo đuổi em, cũng là do cô ta nói với Phùng Tinh Tiên, hơn nữa cũng là cô ta đã gọi phóng viên đến.”

“Sao chị lại biết nhiều thế?” Nhã Lan cảm thấy chuyện này chỉ có thể xuất hiện trong phim, không thể ngờ được.

“Hôm đó lúc Trương Thanh An đi vào trong buổi tiệc và uống say, lỡ lời nói ra, rất nhiều người đã nghe được.” Nhã Thanh giải thích.

“Cô ta còn nói người hôm đó vốn dĩ không phải là Lãnh Mạn Nguyên, Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy cô ta ở đó, chỉ dặn dò cô ta chăm sóc cho Nghê Tiên Như, rồi đi luôn. Nghê Tiên Như tức giận, nên đã sắp đặt màn kịch này. Hôm đó Lãnh Mạn Nguyên đi xuống không tìm thấy em, bởi vì em đã đi trong vào khách sạn.”

Lúc này Nhã Lan mới nghĩ ra, hôm đó cô không đi theo lối mà Lãnh Mạn Nguyên đi vào, mà lại chọn đi từ cửa trước của khách sạn, chẳng trách không gặp được anh.

“Người em nhìn thấy vốn dĩ không phải Lãnh Mạn Nguyên, mà là cô ta nhờ một người thế thân, mặc quần áo giống như anh ta để lừa em!”

Hóa ra sự việc lại là như thế! Chân tướng đã rõ ràng, Nhã Lan trào lên cảm giác tự trách vô cùng.

Cô đã nghi oan cho Lãnh Mạn Nguyên! Cô đã nghi oan cho anh!

“Vậy tôi... nên... làm gì?” Câu hỏi này như đang hỏi Nhã Thanh, lại giống như đang hỏi chính mình.

“Nhã Lan, em nghe chị nói, đi tìm anh ta xin lỗi. Chị thấy, hai người thực sự yêu nhau, vậy tại sao lại cứ sai lầm nối tiếp sai lầm chứ?” Nhã Thanh khuyên cô. Ánh mắt của chị ta chân thật, giọng điệu của chị ta cũng chân thành, Nhã Lan biết, chị ta cũng là muốn tốt cho cô.

Cô có nên đi không? Hay là cứ tiếp tục sai hơn nữa?

Trong lòng Nhã Lan như giằng co, không biết phải đi theo hướng nào.

“Nhanh đi đi, Lý Tiên Tiên đã thăm dò cho em rồi, anh ta mấy hôm nay đều xuất hiện ở quán rượu Danh Nhân, không sai đâu.”

Quán rượu Danh Nhân! Cái tên này vang lên trong tai cô, cô đứng dậy rồi chạy ra ngoài.

“Nhã Lan!” Nhã Thanh gọi cô lại, “Chúc em hạnh phúc!”

“Ừm!” Cô gạt đầu lia lịa, chạy về hướng quán rượu Danh Nhân.

Nhã Lan đợi mãi, cô sốt ruột đợi chờ, đợi đến lúc quán rượu Danh Nhân mở cửa, cô ngồi ở chỗ góc khuất, đợi Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện.

“Ông chủ, xin ông, tôi nay hãy để tôi gặp Lãnh Mạn Nguyên.” Cô không ngừng cầu xin, ánh mắt nhìn lối ra vào, không dám chớp mắt.

.....

“Chủ tịch, anh đến rồi, mời vào phòng.” Giọng nói của nhân viên phục vụ quán rượu vang lên.

Anh mặc một bộ vest đen, sắc mặt trầm lắng, ánh mắt sắc bén, đầu hơi nghiêng nghiêng, có lẽ đang suy nghĩ điều gì đó. Anh không đi theo nhân viên phục vụ mà nói: “Tôi nay tôi ở ngoài đại sảnh.”

Lựa chọn một góc thật yên tĩnh, gọi mấy bình rượu, Lãnh Mạn Nguyên vẫy tay tỏ ý bảo người phục vụ đi ra.

Tim Nhã Lan đập càng mạnh hơn, suýt chút đã chạy ra ngoài, Lãnh Mạn Nguyên đã nâng ly rượu lên uống, một người phụ nữ trang điểm xinh đẹp đang đi lại phía anh, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh không từ chối, người phụ nữ ấy đặt ngón tay sơn màu đỏ lên bờ vai lộ ra cơ bắp chắc nịch của anh.

Không được! Tôi phải đi lại! Không đi lại thì sẽ muộn mất.

Theo phản xạ Nhã Lan đứng dậy, cô đặt cốc nước lọc trong tay xuống, bước thật dài lại chỗ Lãnh Mạn Nguyên. Bước chân của cô không vững, không chú ý đến vị trí bên cạnh, suýt chút nữa đã bị va ngã. Cô không quan tâm những điều này, bây giờ, nhanh chóng, cô phải đến bày tỏ với Lãnh Mạn Nguyên.

Tay của người phụ nữ đó không ngừng vuốt ve trong cổ áo của Lãnh Mạn Nguyên, đang dần di chuyển xuống dưới.

“Nguyên!” Cô gọi, hai người đang ngồi ở đó ngạc nhiên, người phụ nữ quyến rũ chậm chậm nhìn cô, vì cô cũng ngắt đoạn không được nhanh. Khi cô tiếp nhận được ánh mắt tràn đầy sự tức giận của Lãnh Mạn Nguyên, không can tâm đưa tay ra.

“Em đến đây làm gì?” Lãnh Mạn Nguyên không hề ngạc nhiên về sự xuất hiện của cô, ngay đến cả mắt cũng không nhìn lên, anh dựa lưng vào chiếc sofa, tay nắm chặt ly rượu vang lóe mắt.

“Nguyên, xin lỗi.” Cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nói từ đâu, chỉ có thể nói ra lời xin lỗi đơn giản với anh. Ánh mắt của cô lo lắng, hi vọng sẽ thấy được điều gì đó trong mắt anh, nhưng mà ánh mắt anh vẫn lãnh đạm nhìn ly rượu, không để ý đến cô.

“Là em.....”

“Còn điều gì để nói sao? Chắc hôm nay em đến là để đề nghị ly hôn với tôi đúng không, như vậy sẽ có thể ở bên tên họ Ân kia rồi, đúng không?” Giọng điệu của anh cứng rắn, không có một chút tình cảm nào, rõ ràng là đang tỏ ý hiểu lầm cô mà.

“Không phải, em đến.....” Nhã Lan vội vàng, càng thêm khó hiểu.

“Nếu như đã yêu anh ta như vậy, vậy thì-----” Anh kéo dài giọng nói làm cô càng thêm lo sợ, cô thấy anh móc từ trong túi áo vest ra một tờ giấy, vút ra. “Tôi ủng hộ em.”

Nhã Lan cẩn thận nhặt tờ giấy lên, mở ra nhìn, trái tim cô bỗng chốc như bị chìm xuống, là một tờ giấy thỏa thuận ly hôn, ở góc dưới cùng bên phải, đã được kí rõ ràng ba chữ Lãnh Mạn Nguyên.

Anh muốn ly hôn với cô? Đầu Nhã Lan đau nhói, một hồi lâu cũng không hiểu rõ được tình hình, khi cô đã nhận thức được ý nghĩa của tờ giấy, Lãnh Mạn Nguyên đã chủ động ôm lấy người phụ nữ bên cạnh.

“Không phải em muốn tự do sao? Hai người chẳng phải đã bày tỏ tình cảm trước mặt các phóng viên rồi sao? Ok, tôi, không ngăn cản!” Sự lạnh lùng vô tình của anh như một chiếc dao nhọn đâm vào từng lớp thịt của cô. Cô cảm thấy toàn thân không có chỗ nào là không đau cả.

Lãnh Mạn Nguyên đã rời đi, trong tay cầm tờ giấy ấy dưới ánh đèn mờ ảo, hình như đang chế giễu sự bất lực của cô...

Cơ thể của Nhã Lan dần dần trượt xuống, thất vọng đến đau lòng, trái tim cô đã vỡ thành từng mảnh vụn...

“Nhã Lan, Nhã Lan.” Có người đang gọi cô, nhưng mà cô rất mệt, không muốn tỉnh lại.

“Nhã Lan, Nhã Lan.” Không phải là một người, hình như là rất nhiều người đang gọi cô, nhưng mà trái tim cô rất đau, đau đến mức không muốn mở mắt ra. Nếu như không mở mắt ra có thể không đau, có thể không suy nghĩ, cô thực sự muốn nhắm mắt như vậy mà ngủ mê cả cuộc đời luôn.

“Nhã Lan, Nhã Lan, nếu con không tỉnh lại, mẹ cũng không muốn sống nữa, con tỉnh lại đi, mẹ không thể mất đi con, cầu xin con.” Là mẹ, nhưng mà cô thực sự rất mệt, mẹ, để con nghỉ ngơi một lát.

“Nhã Lan, nếu như em không tỉnh lại, Lãnh Mạn Nguyên sẽ kết hôn.” Tiếng nói của một người đàn ông truyền lại, Nhã Lan mở mắt ra. Lãnh Mạn Nguyên kết hôn, với ai? Với Nghê Tiên Như sao? “Không, không được!” Cô cố gắng phát ra tiếng nói ngắn gọn như vậy, cổ họng đau như bị dao cứa.

“Nhã Lan.” Có người kéo cô lại, quay người lại nhìn, đôi mắt anh trai cô tràn đầy sự lo lắng.

“Anh, bố, mẹ, chị, sao con lại nằm ở đây?” Từng đôi mắt lo lắng, nhìn chăm chăm vào cơ thể yếu ớt của cô, Nhã Lan nhận ra, cô đang nằm trên giường.

“Em ngất đi, là Lý Tiên Tiên phát hiện ra em, nên đỡ em về.” Chị cô giải thích.

Tại sao hần lại biết cô ở đó?

“Chị không yên tâm để em đi một mình, nên đã bảo Lý Tiên Tiên theo xem sao.” Chị cô có lẽ đã nhìn thấu tâm sự của cô liền nói.

Cô nhớ lại rồi, Lãnh Mạn Nguyên vút tờ giấy thỏa thuận ly hôn, chỉ cần cô kí tên, hai người xem như đã ly hôn. Cô có nên kí không?

“Nhã Lan, con không khỏe ở đâu à?” Nhìn thấy cô chau mày, mẹ cô lo lắng hỏi.

“Không có.” Cô lắc đầu, trở người muốn đứng dậy.

“Đi đâu vậy?” Bố cô ngồi ở chỗ xa, ánh mắt quan tâm.

“Không biết.” Cô thực sự không biết có thể đi đâu, chỉ là, ánh mắt của mọi người quan tâm như vậy làm cho cô cảm thấy lo lắng, cô muốn tìm một nơi yên tĩnh ngồi một lát.

“Nhã Lan, con nằm xuống đi.” Mẹ cô kéo cô lại, nhưng cô vẫn kiên quyết muốn đứng dậy.

“Như vậy đi, mọi người ra ngoài đi, con ở lại đây với em.” Chị cô đề nghị. Mọi người nhìn nhau một hồi, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, rồi vội vàng đi ra ngoài.

“Nhã Lan, bây giờ em định làm gì.”

“Không biết.” Bây giờ trong lòng cô vẫn đang rối loạn, nhìn ánh mắt Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng rời đi, cô đã mất đi tất cả dũng khí để bày tỏ.

“Nếu như là chị, chị sẽ làm gì?” Ánh mắt Nhã Lan nhìn chị cô, cô chỉ tùy ý hỏi, không hề hi vọng chị cô có thể nghĩ ra ý kiến gì.

“Nếu như là chị, chị sẽ bày tỏ lại với anh ta, hiểu lầm giữa hai người quá nhiều rồi, anh ta là một người kiêu ngạo như vậy, đương nhiên sẽ khó có thể chấp nhận, nhưng mà nếu em thật lòng, sẽ có thể khiến anh ta cảm động. Mọi người đều nhận ra, trái tim của anh ta đã thuộc về em.”

Những lời của chị cô càng khiến cô có thêm sức mạnh, Nhã Lan gật đầu, cô lại có thêm hi vọng. “Chị nói đúng, tôi nên đi bày tỏ, tôi phải nói rõ tất cả, không thể để bản thân sống trong ân hận mãi.”

“Cố lên, Nhã Lan.” Chị cô nắm chặt lấy tay cô, hai người nước mắt tràn trề...

Trời tối đen, trông có vẻ như sắp mưa. Lãnh Mạn Nguyên có ở đây không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Có nguyện làm đôi mắt của em không

Nếu không phải người nhà cản lại, hôm qua cô đã đến rồi, hôm nay nhân lúc người nhà còn ngủ, cô lặng lẽ trốn ra, cô không thể đợi nổi mà muốn bày tỏ với anh.

Đứng ở cổng nhà họ Lãnh, Nhã Lan nhìn vào bên trong phòng, trời mập mờ sáng đã rồi đi, thật không dễ gì để bắt một chiếc xe để đưa cô đến đây. Chiếc Lamborghini của Lãnh Mạn Nguyên ở bên trong cổng, điều này chứng tỏ, anh nhất định là đang ở nhà!

Nhã Lan ấn một hồi chuông, người làm chạy ra vừa nhìn thấy cô sắc mặt đã thay đổi, có ý xin lỗi nói: “Bà chủ, xin lỗi, Chủ tịch đã nhắc nhở, sau này không được cho cô vào trong nhà.”

“Tôi muốn gặp anh ấy!” Cô sốt ruột nhìn vào trong phòng khách, ở đó rất yên lặng, vốn dĩ không có người.

“Xin lỗi, chủ tịch đang nghỉ ngơi.” Người làm gật đầu, rồi đi. Nhã Lan chỉ có theo bức tường xung quanh tìm phòng của Lãnh Mạn Nguyên. Rất nhanh, cô đã nhìn thấy phòng của anh, bỗng nhiên trên ban công xuất hiện một người, đang buồn bã hút thuốc, anh mặc bộ đồ ngủ, chính là Lãnh Mạn Nguyên.

“Nguyên!” Cô gọi to, tầng hai không cao, không lâu ánh mắt của Lãnh Mạn Nguyên đã nhìn sang bên này.

“Nguyên, em không muốn ly hôn, em yêu anh, em không muốn rời xa anh!” Cô hét to, nói hết những lời trong lòng. Lãnh Mạn Nguyên lạnh nhạt nhìn, thậm chí cô có thể nhìn thấy nụ cười chế giễu quen thuộc trên khuôn mặt của anh.

“Nguyên! Em không muốn ly hôn!” Cô nhắc lại, hi vọng có thể làm anh cảm động.

“Cút đi, cút đi thật xa, tôi để em tự do!” Trên tầng truyền xuống một âm thanh giận dữ, là âm thanh tức giận của Lãnh Mạn Nguyên.

“Không, Nguyên.....” Lãnh Mạn Nguyên tuyệt tình đi vào, trên ban công không còn bóng người, nhưng mà Nhã Lan biết, anh nhất định đang nghe ở trong phòng. Trên đầu tiếng sấm ầm ầm, dự báo trận mưa to sắp đến, Nhã Lan không còn chú ý đến những việc này, toàn bộ sự tập trung của cô đều ở trong căn phòng kia, trong lòng cô toàn nghĩ đến Lãnh Mạn Nguyên.

“Nguyên, chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều lần rồi, em không muốn nửa cuộc đời sau, sẽ mãi ân hận, cứ mãi sống cuộc sống đau khổ không có anh. Nguyên, cầu xin anh, ra ngoài nói chuyện với em được không?” Cô vừa khóc vừa nói, nhưng bên trong vẫn yên lặng như không hề có người từng ở đó.

Một số người làm thức dậy sớm đứng tụm lại ở bức tường, có người nói. “Bà chủ, trời sắp mưa rồi, hãy về đi.”

Cô lắc đầu, nếu như hôm nay không thể làm hòa với Lãnh Mạn Nguyên, cô sẽ mãi mãi không còn cơ hội. Ngày mai, ngày kia, sẽ xảy ra chuyện gì, cô cũng không dám nghĩ đến.

“Nguyên, anh ra ngoài được không? Em đã yêu anh từ lâu lắm rồi, anh cũng biết mà, em và Ân Hạo chưa từng xảy ra chuyện gì hết, chúng em không hề có mối quan hệ thân thiết.” Cô vẫn nói, đã có những giọt mưa rơi xuống, dần dần rơi xuống to hơn, rơi trên người cô, trên đầu, trên mặt.

“Nhã Lan, cô đừng dầm mưa nữa.” Thím Liễu vội vàng chạy lại, đứng trong đám người, hét với cô. Nhã Lan chỉ đáp lại bà bằng một nụ cười đau khổ, lại một lần nữa đánh mất lên căn phòng ở tầng hai.

“Nguyên, xin anh, hãy cho em một cơ hội, cuộc đời này, em thực sự chưa từng cầu xin ai, anh hãy ra đây nghe em nói rõ, được không?”

“Nhã Lan, nhìn xem, cô ngắm mưa rồi!” Thím Liễu vội vàng chạy lại, tay cầm một chiếc ô, nước mưa từ xa hắt lại gần.

Nhã Lan uất ức gạt chiếc ô thím Liễu che trên đầu ra, cô rơi nước mắt nói: “Thím Liễu, đừng quan tâm tôi, hôm nay anh ấy không tha thứ cho tôi, tôi sẽ không rời đi, thím đừng quan tâm.”

“Haizz, hai người..... thật là.....” Thím Liễu đứng ở một bên né chân.

Mưa càng lúc càng to, như tưới dội vào Nhã Lan, thoáng chốc, cô đã ướt như chuột lột. Thím Liễu cầm lấy chiếc ô nhưng bị cô hét lần này đến lần khác gạt ra, ánh mắt vẫn nhìn vào ban công trống không trên tầng hai.

Cô nói thật to, từ lúc cô yêu anh đến bây giờ càng thêm sâu đậm, nước mưa ngăn tầm nhìn của cô, bịt lỗ mũi của cô lại, nhưng cô vẫn cảm thấy sung sướng khác thường, những điều trong lòng đã nói hết ra, thực sự nhẹ nhàng.

“Nguyên, anh ra ngoài nói chuyện với Nhã Lan đi, cứ tiếp tục như vậy cũng không được đâu!” Không khuyên nổi Nhã Lan, thím Liễu hi vọng có thể gọi Lãnh Mạn Nguyên ra. Cánh cửa sổ mở ra một góc nhỏ, một lát lại đóng lại. Lãnh Mạn Nguyên cũng không hiểu, tại sao anh lại làm như vậy. Nói một câu tôi không yêu em nữa hoặc là tôi vẫn yêu em, chẳng phải là chuyện dễ dàng sao?

Anh vẫn đứng mãi ở sau cánh cửa sổ hút từng điếu từng điếu thuốc.....

“Nguyên, bất luận trong lòng anh đang nghĩ gì, sau này anh sẽ làm gì, em vẫn không nói gì cả, xin hãy để em đứng ở đây, âm thầm bảo vệ anh, cho dù có chết, cũng không hối hận.” Khuôn mặt Nhã Lan đỏ ửng thường, tiếng mưa rơi lẫn át tiếng của cô, những lời nói này, cô vốn chỉ nói cho chính mình nghe.

Cô cảm thấy đầu choáng váng, mọi chỗ đang đau tê tái, trước mắt xuất hiện bóng chồng, không nhìn thấy gì, cô lắc đầu, muốn lác cho bóng chồng mất đi, muốn nhìn thấy mọi thứ rõ hơn. Cảnh sắc trước mắt không ngừng to ra, to đến nỗi không thể nhận ra hình thái, Nhã Lan đắm chìm cười, mềm nũng gục xuống.

“Nguyên, Nhã Lan ngất rồi!” Thím Liễu kinh ngạc, bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện trên ban công tầng hai, nhìn về phía này, sau khi nhận được tin từ thím Liễu, quay người mất tích.

“Nhã Lan!” Lãnh Mạn Nguyên có lẽ như đã xông ra, anh vội vàng, ngay đến cả ô cũng không mang theo, những giọt mưa rơi đã làm ướt hết người anh, nước mưa đi theo mái tóc chảy xuống khuôn mặt, che đi tầm nhìn của anh. Anh vuốt mặt, không quan tâm điều gì mà xông đến.

Nhã Lan nằm trong lòng của thím Liễu, mềm nũng như bông, như đã ngủ thiếp đi. Cơ thể của cô đã nóng lên và trông thảm hại tột cùng.

“Còn không nhanh đi gọi cho bệnh viện!” Lãnh Mạn Nguyên giành lại cơ thể nhỏ bé của cô, ôm chặt vào lòng, ôm vào trong phòng, vừa đi vừa hét lên. Cả nhà họ Lãnh vì tiếng hét của anh mà trở nên hỗn loạn.

.....

Trên người nóng quá, như những ngọn lửa đang đốt vậy, Nhã Lan cảm thấy rất khó chịu, cô nhẹ nhàng trở người, nhưng phát hiện cơ thể cô nặng trĩu đến không thể nào cử động được. Như vậy là sao?

Một chút mát lạnh ở trên trán, sau đó, nhiệt độ cũng giảm dần, cô tham lam muốn mát lạnh hơn nữa.

“Cô ấy tỉnh rồi!” Âm thanh của một người đàn ông vang lên lo lắng, đó là ai? Cô đang ở đâu? Âm thanh đó không phải anh trai, càng không phải bố cô, rốt cuộc cô đang ở đâu?

Bàn tay nhỏ của cô rơi vào một bàn tay lớn, truyền đến một chút hơi lạnh, cảm giác rất thoải mái, cô không vùng vẫy, cảm thụ chút mát lạnh trong chốc lát.

Bàn tay lớn bỏ ra, ngoài cửa có người đang nói chuyện thì thầm, âm thanh quá nhỏ, cô không nghe rõ ràng. Mắt rất nặng, không thể nào mở ra được.

“Anh làm kiểu gì vậy, chẳng phải nói là đã ổn rồi sao?” Một âm thanh đột nhiên to lên, cô bị dọa cho giật mình.

“Thực sự là đã ổn rồi, nhưng mà sốt cao dẫn đến máu truyền vào và tụ lại trong khoang, tôi đã nói với anh, không thể để cho cô ấy quá kích động, nếu không sẽ có khả năng phát tác, anh quên rồi sao?” Một tiếng nói cũng to hơn nữa, đành chịu giải thích.

Họ đang nói đến ai?

“Vậy lần này..... kết quả thế nào? Có thể chữa được không?”

Cô đóng tai nghe, quan tâm đến cuộc trò chuyện của họ, một lát sau, đối phương mới trả lời. “Sẽ mù, có chữa được không rất khó nói, phải đợi có kết quả kiểm tra toàn diện mới có thể khẳng định.”

“Không được, anh nhất định phải chữa lành cho cô ấy!” Lấy lại tinh thần, Nhã Lan coi như đã nhận diện được người nói chuyện, là Lãnh Mạn Nguyên!

“Nguyên-----” Tiếng nói của cô yếu ớt. Anh đã tha thứ cho cô chưa? Cô cẩn thận mò mắt, cô đang nằm trên giường.

“Linh Nhi, Linh Nhi, em tỉnh lại rồi, cảm thấy thế nào, có chỗ nào không khỏe không?” Lãnh Mạn Nguyên chạy lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Nhã Lan mở to đôi mắt thất thần, trước mắt là một màu đen, cô đã hiểu rõ, hai người bàn luận vừa nãy chính là về cô!

“Có phải em lại bị mù rồi không?” Cô bình tĩnh hỏi, hoàn toàn không có chút hoảng hốt và lo sợ.

“Em yên tâm, anh nhất định sẽ tìm bác sĩ tốt nhất để chữa cho em.” Lãnh Mạn Nguyên đảm bảo.

“Bác sĩ Uy là bác sĩ giỏi nhất rồi, em tin anh ấy, nếu như anh ấy không chữa được, chứng tỏ là do số phận sắp đặt.” Có lẽ đang đứng ngoài cửa chính là Uy Vỹ Thiên.

“Cô Quắc, rất vui khi gặp lại cô.” Uy Vỹ Thiên lại gần, chào cô.

Nhã Lan cười vô định. “Nghe nói chẳng phải anh đã đi Mỹ rồi sao?”

“Mới về ba ngày trước, có người ra lệnh, nếu không quay về sẽ phá nát bệnh viện.” Anh ta chỉ vào Lãnh Mạn Nguyên.

“Ba ngày trước? Tôi đã ngủ bao lâu rồi?” Cô cảm thấy cơ thể mềm nũng, không có một chút sức.

“Ba ngày.” Uy Vỹ Thiên bình tĩnh trả lời, “Cô sốt cao, vừa hạ lại sốt, sốt đến bốn mươi độ, tối hôm qua mới hạ xuống. Sốt cao dẫn đến phát bệnh, dẫn đến chứng mù tạm thời.”

Anh cố gắng nói khéo léo một chút, mù, đối với ai cũng là một tin khó có thể chấp nhận. Nhã Lan bình tĩnh bất ngờ, nếu như sắp đặt như vậy, cô cũng không trách móc hối hận, bây giờ, điều cô quan tâm nhất không phải cái này.

“Nguyên.” Tay của cô nắm lại, tay anh ôm chặt cô vào lòng, “Anh có thể tha thứ cho em không? Tha thứ cho sự bông bột của tôi, tha thứ cho em đã không tin anh?”

“Linh Nhi, đừng nói nữa. Em không có lỗi với anh, chỉ cần em yêu anh, anh đã rất thỏa mãn rồi.”

Những lời thật làm cho người khác ầm lòng!

“Nguyên!” Cô òa vào lòng anh, hai người ôm nhau thật chặt.....

Bầu trời âm u từng lớp mây dần dần tan ra, lộ ra mặt trời mà đã lâu không thấy, trải qua trận mưa cả thế giới như được gột rửa trong sáng hơn, khắp nơi đều tràn đầy sức sống cũng giống như tình yêu của hai người.....

Đã có kết quả kiểm tra, Lãnh Mạn Nguyên vội vàng tránh Nhã Lan, anh và Uy Vỹ Thiên nói chuyện rất lâu mới quay trở lại.

Lúc quay về, tâm trạng của anh có lẽ đã xuống rất nhiều, thường vì những chuyện nhỏ nhặt mà xin lỗi cô, một buổi sáng mà anh nói rất nhiều lần.

“Nguyên, có phải em không thể chữa khỏi không?” Cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí hỏi. Lãnh Mạn Nguyên là một người làm việc rất tỉ mỉ, nhưng mà một buổi sáng, anh đã làm sai quá nhiều việc, không động đến cũng nổi nóng, Nhã Lan biết kết quả của sự việc không hề tốt đẹp.

“Linh Nhi, đừng lo lắng, anh đã nói, sẽ tìm bác sĩ tốt nhất đến chữa khỏi cho em” Lãnh Mạn Nguyên quay người lại, ôm chặt cô vào trong lòng.

“Nguyên, nếu như em thực sự mù, anh có tình nguyện làm đôi mắt của tôi không?” Nhã Lan ở trong lòng anh, cảm giác hơi ấm từ cơ thể anh, hơi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Người yêu duy nhất

“Đương nhiên, không chỉ làm đôi mắt, còn có thể làm đôi tay, làm đôi chân, làm cả tư tưởng của em”

“Vậy anh chẳng phải để em làm người thực vật sao.” Nhã Lan tinh nghịch đưa đôi tay nhỏ ra ôm vào lòng anh.

“Nếu như em thực sự biến thành người thực vật, cũng vẫn là người yêu duy nhất của anh trong cuộc đời này, là cô vợ người thực vật mãi mãi của anh.”

“Nguyên.....”

Lời nói của anh thực sự làm người khác xúc động, Nhã Lan thỏa mãn cảm thấy ấm áp, đời người là vậy, biết thảo mãn! Những giọt nước mắt dần rơi xuống, đó là sự vui mừng khi trải qua những ngày giông bão, là sự thỏa mãn khổ tận cam lai.

“Chúng ta, đời này kiếp này, đời đời kiếp kiếp ở bên nhau, mãi mãi không xa rời.” Lãnh Mạn Nôn nói nhẹ bên tai cô, Nhã Lan nghĩ lại, đúng là cảnh cô diễn trong phim, Tinh Phương nói lời đó, lúc đó cô còn nghĩ, nếu như có một ngày, người cô yêu cũng nói ra những lời này, cô sẽ hạnh phúc đến nhường nào.

Đúng vậy, lúc này, cô như đang ở trên mây vậy, hạnh phúc không nói thành lời.

.....

Công ty của Lãnh Mạn Nguyên bỗng nhiên có việc, anh rời đi một lát, Nhã Lan mò mẫm, tìm được điện thoại của mình, mở máy lên, lập tức có tiếng chuông, là ai gọi điện thoại đến?

“A lô, Nhã Lan à? Em đã đi đâu vậy? Anh tìm em khắp nơi đều không tìm được em, còn tưởng rằng.....” Là giọng nói của Ân Hạo.

“Không sao, em bây giờ đang ở nhà họ Lãnh.” Nhã Lan cười, nói với anh ta, khoe miệng lộ ra niềm hạnh phúc.

“Sao em lại ở nhà họ Lãnh? Em ra ngoài, anh muốn gặp em” Anh ta quả nhiên không muốn đến đây.

“Ân Hạo, anh đến đây đi, em cũng muốn gặp anh.” Đương nhiên, còn có cả thím Liễu, bà còn muốn gặp anh ta hơn. Bỗng chốc, kẻ thù lại trở thành người nhà, Lãnh Mạn Nguyên và anh ta trở thành anh em cùng cha khác mẹ, thế giới này thật biết cách trêu chọc người ta.

Nhưng mà, chuyện này lại không là chuyện tốt, hai người đều kiêu ngạo, tự tin, nếu như tranh đấu mãi, nhất định cả hai đều thua đến tổn thương, nhưng mà, là anh em, đúng thật là tính cách cũng giống nhau.

Ân Hạo là một người trầm lắng, anh ta đang chọn lựa, cuối cùng, vẫn không chiến thắng được trái tim, anh ta điềm đạm nói. “Không, tôi sẽ không đến.”

“Ân Hạo, rất nhiều chuyện chúng ta.....” Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến âm thanh tút tút, anh ta tắt máy rồi.

“Gọi điện cho ai vậy, không phải là Nguyên chứ, mới xa nhau một lát đã nhớ rồi, hai người trẻ này.” Thím Liễu hứng thú, kéo chân cho cô.

“Không, là Ân Hạo.” Nhã Lan rõ ràng cảm thấy tay thím Liễu run lên, bà chắc chắn cũng rất muốn biết tình hình con trai bà gần đây.

Thím Liễu không nói gì cả, bà ngồi ở đó, không phát ra một tiếng động nào, Nhã Lan không nhìn thấy, không biết rằng mặt bà đã rơi đầy nước mắt.

“Thím Liễu, tính cách của Ân Hạo rất buồn bực, nhưng tôi tin rằng, sau khi biết hết mọi chuyện, nhất định sẽ tha thứ cho hai người. Tôi còn đang đợi uống rượu mừng của thím với ông Dư nữa.” Cô hứng thú, đổi lại một cái thờ dài của thím Liễu.

“Không nói nữa, uống thuốc đã.” Mũi của bà xẹt xẹt.

Chuyện của thím Liễu và Ân Hạo, chính là một phần đáng tiếc nhất trong cuộc sống của Nhã Lan. Bây giờ, cô và Lãnh Mạn Nguyên có thể nói sống chung với nhau, hóa giải hiểu lầm, hai người nương tựa nhau, rồi xa một khắc cũng cảm thấy nhớ nhung.

Vừa mới tắt cuộc gọi mà Lãnh Mạn Nguyên đặc biệt gọi đến, Nhã Lan cười ngọt ngào, không nỡ quên đi. Cô cảm thấy rất hạnh phúc, ban ngày, Lãnh Mạn Nguyên cố gắng có thể dành thời gian ở bên cô, những lúc làm việc, cũng cách hai tiếng sẽ gọi cho cô một cuộc điện thoại.

Buổi trưa, biết cô không tiện ra ngoài, bận rộn thế nào anh cũng về nhà dùng bữa, hai người cười không ngớt trên bàn ăn, cô hoàn toàn trở thành bảo vật trong tay anh.

Có được hạnh phúc này không hề dễ dàng, cô vô cùng trân trọng, mỗi lần gặp mặt, hai người cũng như đã cách xa hàng vạn năm, lúc phải xa nhau, cô cũng kiên cường tiễn anh thật xa.

“Chưa từng gặp cặp đôi nào như hai người, dính lấy nhau đến nỗi sắp dính thành một rồi.” Thím Liễu vui mừng, nhìn thấy hai người ân ái, cười đến nỗi không nỡ ngậm miệng, không ngừng cổ vũ hai người.

Mỗi lúc như này, trong lòng cô thường có một chút chua chát, Ân Hạo, thím Liễu, Dư Thiện Trình, ba người có tên liên quan đến nhau, nhưng mỗi người lại một nơi, một mình yếu đuối, lúc nào, bọn họ mới có thể đi đến bên bờ hạnh phúc, có một gia đình tràn đầy tiếng cười?

“Thím Liễu, chúng ta đi tìm Ân Hạo đi.” Lại một lần, Nhã Lan đề nghị. Nhận lại chính là một điều quen thuộc, tiếng thờ nhẹ của thím Liễu.

“Bỏ đi, biết nó sông tốt là được rồi, không cần đến làm phiền nó.”

Nhã Lan biết, bà rất muốn đi gặp anh ta, thậm chí bà còn vô thức gọi nhầm tên của cô, gọi cô là Niệm Hoa. Nhất định là do bà ngày đêm đều nhớ cái tên này, nếu không, sao mà dễ dàng nhiều lần gọi sai tên của cô?

Nếu như để Lãnh Mạn Nguyên ra mặt, mời Ân Hạo đến, quan hệ của hai người liệu có thể chuyển cứu? Là một anh cả, Lãnh Mạn Nguyên nên chủ động một chút mới đúng.

Nhã Lan đã nghĩ được ý định, trong lòng mới thoải mái hơn.

“Không đi!” Lãnh Mạn Nguyên vừa nghe được Nhã Lan muốn anh đi mời Ân Hạo, không cần suy nghĩ gì đã lập tức từ chối.

“Tại sao vậy, anh là anh trai của người ta mà, tình máu mủ, sao có thể nói không nhận là không nhận chứ.” Nhã Lan nũng nịu, mím miệng sang một bên, từ chối thức ăn mà anh bón.

“Anh ta suýt chút nữa đã giành mất em.” Lãnh Mạn Nguyên giống như một đứa trẻ ích kỉ, làm cho Nhã Lan cười không ngớt, sau khi cười, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

“Trước giờ em chưa từng yêu anh ta, anh yên tâm, mãi mãi sẽ không có chuyện anh ta giành em đi đâu.” Giọng nói của cô dịu dàng, nụ cười ngọt ngào chột tất.

“Thật không?”

“Thật.” Nhã Lan gật đầu, Lãnh Mạn Nguyên vui mừng suýt chút nữa đã để cô xuống trước mặt những người làm.

“Đừng làm thế.” Nhã Lan cố ý tránh anh, Lãnh Mạn Nguyên vội vàng đưa tay ra kéo cô vào, sợ cô lăn xuống giường. “Cẩn thận, cứ như đứa trẻ con vậy.” Giọng điệu của anh hết sức cưng chiều.

“Nếu như anh không đi mời Ân Hạo, không nhận đứa em trai ấy, vậy sau này, sau này, em cũng không để anh đi vào phòng nữa!” Nhã Lan nghiêm túc, cô biết, Lãnh Mạn Nguyên không phải không muốn nhận anh ta, chỉ là không thể hạ mình xuống.

“Được, được rồi, anh đi được chưa?”

Nghe thấy lời đồng ý của Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan vui mừng nhảy lên mấy cái ở trên giường.

“Yaaa, cẩn thận, đừng để ngã.” Lãnh Mạn Nguyên vội vàng ôm cô vào lòng, ngăn hành động của cô lại.

“Nguyên, em yêu anh.” Khuôn mặt nhỏ ngược lên, cô cảm nhận được hơi thở của anh, òa vào lòng anh, mùi hương quen thuộc làm cô cảm thấy yên lòng. Cô xúc động, chân thành bày tỏ.

“Anh cũng yêu em.” Hai người hôn nhau, tạo nên một hình ảnh tuyệt đẹp.....

Nhã Lan không thể ngờ được, Lãnh Mạn Nguyên có thể làm được điều đó, thành công mời Ân Hạo đến.

“Hai người..... sao vậy, sao lại bị thương rồi?” Thím Liễu bỗng thấy ngờ ngác kêu lên.

“Không sao.” Lãnh Mạn Nguyên vẫy tay.

“Nhã Lan, em vẫn ổn chứ, nghe nói mắt em không thể nhìn được, anh rất lo lắng.” Ân hạo không quan tâm đến thím Liễu, đi thẳng đến chỗ cô, nắm lấy tay cô.

“Vẫn ổn.....”

“Đừng động vào cô ấy, cô ấy là vợ tôi!” Lãnh Mạn Nguyên kéo Ân Hạo ra, ôm cô vào lòng, tỏ vẻ chiếm hữu.

“Được rồi.” Cô đẩy Lãnh Mạn Nguyên ra rồi bỗng cười phá lên.

“Có phải đã đánh nhau rồi không?” Tưởng tượng đến bộ dạng gây lộn của hai người, Nhã Lan cảm thấy buồn cười.

“Không có!”

“Không có!”

Hai người đồng thanh nói.

“Còn nói không, đều bị thương thành ra như vậy rồi, lại đây, tôi đi mang thuốc thoa cho hai cậu!” Thím Liễu nhanh chóng đến cầm hộp thuốc.

“Tôi không cần thím thoa, Linh Nhi sẽ thoa cho tôi.” Lãnh Mạn Nguyên đưa thuốc vào tay cô, đẩy vào tay cô để thoa cho mình.

“Niệm..... con à, mẹ lấy ít thuốc cho con.” Tiếng nói của thím Liễu ngưng ngừng, Ân hạo không nói gì cả.

“Ân Hạo-----” Nhã Lan giục.

“Còn không đi nhanh đi, đừng có quấy rầy chúng tôi nữa!” Lãnh Mạn Nguyên không quan tâm gì mà đuổi người ta.

“Đi đi.” Nhã Lan nghe thấy tiếng bước ra ngoài của hai người, trong lòng nhẹ nhàng. Có thể chấp nhận để cho thím Liễu thoa thuốc, không xa nữa sẽ có thể chấp nhận bà.

“Nguyên, em gọi một cuộc điện thoại.” Nhã Lan nhẹ nhàng rời khỏi cơ thể của Lãnh Mạn Nguyên, gọi điện thoại cho Dư Thiện Trình. “Chú Dư phải không? Ân Hạo đến rồi, chú có thời gian không? Đến đây được không, tôi sẽ cố giữ chân anh ta.”

“Gọi điện cho ai.” Lãnh Mạn Nguyên ghen tuông giằng lấy điện thoại.

“Dư Thiện Trình.” Nhã Lan cười tươi như những đóa hoa, thấy Lãnh Mạn Nguyên ghen tuông mà cảm thấy vui vẻ.

“Sao em lại quen chú ấy?”

“Không--- nói--- cho --- anh!” Cô cố ý trêu ghẹo, làm cho Lãnh Mạn Nguyên nghiêm túc, hai người cười òa, hạnh phúc tràn ngập cả nhà họ Lãnh.

Khi Dư Thiện Trình đến, Ân Hạo đã rời nhà họ Lãnh, anh ta không đến chào Nhã Lan, chỉ để lại một mình thím Liễu khóc một mình ở phòng khách.

“Sao vậy?” Lãnh Mạn Nguyên đỡ Nhã Lan đi xuống, Nhã Lan hỏi.

“Nó đi rồi, cả cuộc đời này nó cũng sẽ không nhận tôi, lúc nhỏ, lúc nó cần có bố mẹ, tôi đã không ở bên, bây giờ nó lớn rồi, không cần nữa. Hu hu hu.” Thím Liễu khóc bi thảm, truyền đến tất cả mọi người. Nhã Lan lau nước mắt trên mặt, cảm thấy thương cảm.

“Sao lại đến nông nổi này? Chuyện trước kia, thím đã giải thích cho nó chưa? Hay là tôi đi tìm nó nói chuyện.” Dư Thiện Trình hỏi.

“Không có ích gì đâu, nó sẽ không nghe đâu, chuyện gì nó cũng không muốn nghe, nó nói nó hận tôi, rất hận tôi!” Thím Liễu gục vào lòng Dư Thiện Trình khóc thật to, Lãnh Mạn Nguyên ôm Nhã Lan vào lòng, không nói điều gì cả.

“Đừng vội, cứ từ từ, chúng ta không cần quá vội vàng mà ép nó như thế, tôi tin anh ta sẽ nghĩ thông thôi.” Nhã Lan cũng chỉ có thể khuyên vô ích, tính cách của Ân Hạo là như thế, tạm thời không thể khuyên được anh ta, chỉ có thể chờ đợi cơ hội đến thôi.

.....

Dưới tầng xảy ra cái vỡ, Uy Vỹ Thiên mỗi lần đến đều sẽ có tiếng ồn ào. Lãnh Mạn Nguyên lãnh mặt cô, nói chuyện với Uy Vỹ Thiên ở phòng khách.

Lúc Nhã Lan mò mẫm xuống tìm nước uống đã nghe thấy hết.

Hai người lại cãi nhau vì chuyện của cô sao, Lãnh Mạn Nguyên càng không muốn để cô nghe thấy, cô càng nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc. Lẽ nào bệnh của mình không thể nào cứu chữa? Trong lòng cô hồi hộp không ngớt, cô muốn lại gần hơn một chút nữa, muốn nghe rõ những lời hai người họ nói.

“Khốn nạn, chuyện này chỉ được thành công không được thất bại, anh có biết không?” Lãnh Mạn Nguyên tức giận gắt lên, Uy Vỹ Thiên không ngừng giải thích chuyện gì đó, nhưng mà anh vốn dĩ không muốn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Sự lựa chọn không dễ dàng

“Tôi không quan tâm, chuyện này anh phải chịu trách nhiệm đến cùng!”

“Nguyên.” Nhã Lan thấy hai người càng lúc càng hung dữ, liền gọi.

“Linh Nhi, sao em lại xuống rồi.” Lãnh Mạn Nguyên bước lại trước mặt cô, cẩn thận dìu cô xuống.

“Hai anh ồn làm ảnh hưởng đến em à? Xin lỗi nha.” Anh không ngừng xin lỗi, ngữ điệu hoảng loạn.

“Không có.” Nhã Lan lắc đầu, cô ngược đôi mắt to tròn lên, nắm lấy đôi tay của anh đang đặt trên tay cô. “Nguyên, bệnh của em rất khó xử lý đúng không?” Tiếng nói của cô có chút run rẩy, những ngón tay cũng bắt đầu run.

“Không sao, Nhã Lan, tất cả đều sẽ ổn thôi.” Lãnh Mạn Nguyên an ủi cô.

“Anh Uy, anh nói thật đi, tôi không sợ.” Cô chỉ muốn biết tình trạng của cô như nào.

“Cái này.....” Uy Vỹ Thiên do dự một lúc mới nói: “Có chút lo ngại, nếu như làm phẫu thuật, tỉ lệ thành công không đến năm mươi phần trăm, nếu như không làm phẫu thuật, có thể, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Lần trước chẳng phải đã phẫu thuật thành công rồi sao?” Nhã Lan không nghĩ rằng kết quả sẽ tàn khốc như vậy, cô hỏi.

“Sự kích động u buồn trong thời gian dài, không ngừng kích thích hệ thống máu vốn dĩ đã rất yếu của cô, lần trước bị sốt là hệ máu lại thêm một lần bị căng nổ, mặc dù đã thành công ngăn chặn sự lưu thông của máu, nhưng mà lần ứ đọng máu mới này đã ép thần kinh của cô, những thần kinh quan trọng trên đầu, bệnh tái phát vốn đã khó chữa, lại thêm..... trong dây thần kinh, xuất hiện khối u. Nếu như khối u bị vỡ hoặc máu đông lại kết quả sẽ không được tốt, đều có thể dẫn đến phẫu thuật thất bại, mà làm cho cô mãi mãi không thể đi xuống bàn phẫu thuật.” Giọng nói của Uy Vỹ Thiên trầm lắng, làm trong lòng cô hồi hộp, không thể hít thở được.

Vừa mới đón nhận hạnh phúc, đã phải rời xa thế gian, đây là trò đùa của ông trời, hay là số phận không công bằng? Cô phải làm sao?

“Linh Nhi.” Giọng nói lo lắng

Của Lãnh Mạn Nguyên bên tai cô, anh nắm chặt lấy tay cô, cổ vũ cô.

“Chuyện này, tôi nghĩ rằng, nên nghe ý kiến của cô Quắc, cô ấy mới có quyền nói.” Uy Vỹ Thiên nhẹ nhàng nói.

“Có thể tìm thêm các chuyên gia để bàn bạc lại không? Tìm ra cách giải quyết tốt hơn!” Lãnh Mạn Nguyên không can tâm nói.

“Chúng tôi đã cố hết sức rồi.” Giọng nói bất lực của Uy Vỹ Thiên cất lên, anh ta thờ ơ.

“Mẹ kiếp.....”

“Nguyên!” Cô kịp thời ngăn lại những hành động bùng nổ của anh, lắc đầu nói, “Không phải nói nữa đâu, có thể ở bên anh, là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời này của em, em đã mãn nguyện rồi.”

“Linh Nhi.” Anh xúc động ôm cô vào trong lòng, hai người ôm nhau thật chặt, không thể nào rời xa.....

Ngay đến cả Uy Vỹ Thiên đứng bên cạnh nhìn cũng xúc động đến rơi nước mắt.

Năm mươi phần trăm, có thể không thể đi xuống được bàn phẫu thuật; có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào. Nhã Lan bị rơi vào trong những sự lựa chọn khó khăn, cô bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, lựa chọn nào, cô cũng đều có thể sẽ phải rời xa Lãnh Mạn Nguyên, điều này cô thực sự không muốn chứng kiến.

Có nên liều không? Hay là thôi, đợi chờ sự sắp xếp của số phận?

“Linh Nhi, chúng ta phẫu thuật đi, năm mươi phần trăm, chẳng phải vẫn có hi vọng sao?”

“Nhưng mà em.....” Cô sợ hãi, sợ rằng cô sẽ chết ở trên bàn phẫu thuật, không còn cơ hội gặp lại anh.

“Đừng lo lắng, Uy Vỹ Thiên có kĩ thuật phẫu thuật rất tốt, anh ta sẽ làm cho em an toàn sống tiếp.” Lãnh Mạn Nguyên nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, đặt trên môi hôn nhẹ, tiếp thêm dũng khí cho cô.

“Để em..... suy nghĩ.” Vẫn không thể quyết định được, cô muốn để bản thân có thêm thời gian.

“Linh Nhi.....” Anh vẫn khuyên cô, nhưng vừa gọi nửa câu đã trầm lặng, thời gian gấp rút, bây giờ tình hình của cô có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, anh sao có thể không vội vàng. Chỉ là, cô quá đáng thương, làm cho anh đau lòng, không nhẫn tâm ép cô, chỉ có thể để cô suy nghĩ lại.

.....

Đạo này công ty bên Úc lại gặp nhiều vấn đề, không biết là người nào đã thù oán với Thế Úc, không ngừng thách thức, hơn nữa còn giả mạo hàng của họ, tiêu thụ ra thị trường, mượn danh nghĩa của họ, làm những chuyện lừa đảo bên ngoài.

Buổi sáng, Vương Minh Thiên đã gọi điện đến, nói với anh đã có manh mối, Lãnh Mạn Nguyên vội vàng rời đi, lại đến công ty. Một mình ở nhà, Nhã Lan được thím Liễu đỡ xuống phòng khách hít thở. Tối hôm qua mẹ cô gọi điện đến, bà biết chuyện trước kia của cô với Lãnh Mạn Nguyên, cũng biết chuyện hai người hòa giải, không ngừng xin lỗi cô, nói rằng suýt nữa đã hại cô.

Chuyện đã qua rồi, tất cả đều đã yên ổn, Nhã Lan đã nhận ra từ lâu, đến nay đã nhận được hạnh phúc, đủ để chứng minh quyết định năm ấy là không sai. Cô chỉ đơn giản khuyên mấy câu rồi tắt máy.

Sau đó, chị cô cũng gọi điện đến, muốn chúc mừng cô, hai người có thể ở bên nhau, đều là công của chị cô, Nhã Lan chân thành cảm ơn chị ta. Sau đó chị cô hỏi về bệnh tình của cô, hi vọng cô có thể điều trị cho tốt.

Nhã Lan trả lời bừa vài câu, cô thực sự không nghĩ kĩ vấn đề này, thời gian tới, cô đều phải suy nghĩ về vấn đề này, cho đến sáng, mới tìm được câu trả lời. Nếu như thực sự có thể chết bất cứ lúc nào, cô cũng nguyện chết trong lòng Lãnh Mạn Nguyên.

Đưa ra quyết định, cô mới yên lòng đi vào giấc ngủ.

Có lẽ là do ngủ quá ít, vừa mới thức dậy, cô đã cảm thấy đầu rất đau, ăn một chút đồ ăn sáng, cảm giác đầu cô càng thêm đau đớn, không không thể không nhờ thím Liễu đỡ đến sofa nghỉ ngơi.

“Sao rồi? Không khỏe à?” Thím Liễu lo lắng, vuốt trán cô và hỏi.

“Không sao.” Cô cười thân nhiên để lừa bà. Cảm giác đau đầu càng lúc càng dữ dội, ý chí của cô bắt đầu mơ hồ. “Thím Liễu, tôi muốn uống chút nước.” Có lẽ uống một chút nước sẽ ổn hơn.

Thím Liễu đã đi lên tầng, không nghe thấy tiếng của bà, Nhã Lan mò mẫm tìm kiếm, đến tìm máy đựng nước.

Đầu cô choáng váng, cô miễn cưỡng bước vài bước, cuối cùng, vẫn không thể vững được, ngã sấp xuống dưới đất.....

Lúc tỉnh dậy, cô đã nằm trên giường, người bên cạnh đi đi lại lại, thu dọn đồ đạc, tay trái có cảm giác đau đớn.

“Bà Lãnh, cô đừng động dậy, đang truyền nước cho cô.” Một âm thanh ngọt ngào vang lên, Nhã Lan lúc này mới ý thức được, đây không phải căn phòng của cô.

“Đây là đâu?” Cô hỏi.

“Đây là bệnh viện, tôi là y tá chăm sóc cô.” Giọng nói của cô y tá ngọt ngào trả lời câu hỏi.

“Tôi sao rồi?” Cô hỏi. Trí nhớ dừng lại trên ghế sofa ở phòng khách của nhà họ Lãnh.

“Cô bị ngất ở nhà, cuối cùng được đưa vào đây, đây là bệnh viện của viện trưởng Uy Vỹ Thiên.”

À, cô lại trở lại bệnh viện của anh ta, lẽ nào, Nguyên đã đồng ý làm phẫu thuật rồi sao? Ngoài cửa truyền đến những tiếng tranh cãi, lúc đôi mắt cô không nhìn thấy, thì khả năng nghe của cô lại đặc biệt linh hoạt.

“Nhất định phải tiến hành phẫu thuật, khối u có hiện tượng muốn vỡ, nếu không phẫu thuật, thì đến ông trời cũng không thể nào cứu chữa được cô ấy.”

“Có thể kéo dài bao lâu? Đến bây giờ cô ấy vẫn chưa tỏ thái độ gì.”

“Không thể đợi được nữa, khối u có thể vỡ ra bất cứ lúc nào, đến lúc đó, chỉ có thể chết.”

Là Lãnh Mạn Nguyên và Uy Vũ thiếu đang nói chuyện, trong lòng Nhã Lan trĩu nặng, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại. Cô đã nghĩ kĩ rồi, sẽ không phẫu

thuật, cô muốn ở bên Lãnh Mạn Nguyên từng giây từng phút còn lại.

Cuộc nói chuyện của hai người rất nhanh đã kết thúc, khuôn mặt kiên quyết của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện trước mặt, anh tỏ ra trang nghiêm, nhưng mà lúc nhìn thấy cô, nhanh chóng biến đổi thành nhẹ nhàng.

“Tĩnh lại rồi à?” Giọng nói của anh ấm áp, như hương rượu nồng, cô gật đầu, nhớ lại giọng nói bất thường của anh.

“Anh..... vừa nói chuyện với anh Uy à.” Nhã Lan bình tĩnh hỏi. Trong lòng cô cũng bình tĩnh hơn nhiều, biết được sắp phải đối mặt với cái chết, cô muốn rất nhiều thứ, cuối cùng cảm thấy, cuộc đời này cũng đáng, ít nhất, cô và người cô yêu cũng đã hóa giải được hiểu lầm, ở bên nhau, chẳng phải sao?

Lãnh Mạn Nguyên khó khăn lắm mới gạt được đầu, không đầu giếm gì. “Linh Nhi, chúng ta bắt buộc phải làm phẫu thuật!” Bàn tay to của anh nắm lấy cô, thật ấm áp, chỉ là sự ấm áp đó cũng có hạn. Nhã Lan vì không thể cùng anh đi đến già mà cảm thấy hối tiếc.

“Nguyên-----” Cô kéo dài giọng nói, nũng nịu. Khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào ngực anh, nghe nhịp tim nặng nề của anh, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, “Em rất hạnh phúc.”

Nước mắt rơi xuống càng nhiều hơn, bỗng chốc ướt đầm khuôn mặt cô, áo của anh.

“Linh Nhi, em sao vậy?”

“Đừng động đây, cứ ôm em như này được không?” Lãnh Mạn Nguyên cảm thấy cô không giống thường ngày muốn đẩy người cô ra, nhưng lại bị cô từ chối mạnh mẽ. Cô không muốn! Không muốn Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy bộ dạng xấu xí lúc cô khóc! Trong từng giây từng phút có hạn này, cô muốn dùng nụ cười ấm áp và dịu dàng nhất với anh, cho dù cô có chết đi, nếu như những ngày sau, anh nhớ lại chuyện cũ, vẫn nhớ lại nụ cười rạng rỡ của cô.....

Lặng thầm khóc một lúc, cô vuốt ngực của anh, lau khô nước mắt trên mặt, mắt đỏ ửng nhìn về khuôn mặt ngày nhớ đêm mong ấy.

“Nguyên, anh có thể ở bên em từng giây từng phút không?”

“Đương nhiên rồi.” Lãnh Mạn Nguyên gật đầu nhẹ nhàng vuốt chiếc lưng gầy của cô. “Chúng ta cùng nhau đối mặt với khó khăn, cho dù phải lên bàn phẫu thuật, anh cũng sẽ ở bên cạnh em.”

“Nguyên, chỉ cần anh ở bên em là được rồi, em..... không muốn phẫu thuật.” Đưa ra quyết định như vậy rất khó khăn, nhưng lúc này, trong lòng cô đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, vì vậy nói ra cũng là chuyện bình thường.

“Không được, Linh Nhi!” Lãnh Mạn Nguyên vừa nghe thấy, đã lập tức khuyên can, “Ngày tháng sau này của chúng ta còn dài, lẽ nào em không muốn nắm tay anh đến già sao? Em sẽ nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, lẽ nào em nhẫn tâm để tình yêu của chúng ta có thể mất đi bất cứ lúc nào sao? Linh Nhi, như vậy thật quá tàn khốc.”

“Em không muốn tình yêu của chúng ta bỗng nhiên biến mất, mới không muốn làm phẫu thuật. Năm mươi phần trăm, có nghĩa là tỉ lệ thành công rất thấp, em không thể cá cược được.”

“Không! Linh Nhi.” Giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên đau đớn xóa tan sự yên tĩnh, ánh mắt của anh lo lắng mà bất lực, toàn thân vì sự bỏ cuộc của Nhã Lan mà cảm thất tuyệt vọng. Anh không thể nói, không thể nói với cô. Trải qua lần ngắt đi lần này, tỉ lệ phẫu thuật thành công đã giảm đi chưa đến mười phần trăm.

Anh càng không thể nói, nếu như không tiến hành phẫu thuật, có thể trong hôm nay hoặc ngày mai, khối u của cô sẽ vỡ ra, nguy hiểm đến tính mạng. Anh không thể nói điều gì, chỉ có thể lo lắng trong lòng, đau khổ bên ngoài.

Cảm giác này còn đau hơn hàng trăm lần khi năm ngoái anh bị sư tử tấn công toàn thân trọng thương, đau hơn cả hàng trăm, hàng vạn lần!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Đồng ý phẫu thuật

“Nguyên-----” Bàn tay bé nhỏ nắm lấy đôi tay to của anh, đặt lên lồng ngực. “Cảm thấy chưa?” Đây là nhịp tim của em, trong lòng em đều là anh, đập như này cũng là vì anh, em không muốn phẫu thuật, Nguyên, em chỉ cần ở bên cạnh anh đã đủ mãn nguyện rồi.”

“Được rồi.” Lãnh Mạn Nguyên suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

“Nguyên, em yêu anh.” Nhã Lan như một đứa trẻ lại òa vào lòng anh, nước mắt rơi càng nhiều hơn.....

Lãnh Mạn Nguyên giữ lời hứa, lúc nào cũng ở bên cô, Nhã Lan chỉ sợ rằng mình ngủ đi sẽ không tỉnh lại, không ngừng nhắc anh, lúc cô ngủ phải gọi cô dậy.

“Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, em muốn mỗi phút mỗi giây đều có thể nhìn thấy anh.” Cô tham lam muốn thức tỉnh từng giây từng phút nhìn anh. Lãnh Mạn Nguyên gật đầu đồng ý, nhưng mà cơ thể cô yếu ớt, không lâu đã ngủ thiếp đi. Cảm giác hơi thở của cô ổn định, Lãnh Mạn Nguyên không gọi cô dậy, mà ra ngoài gọi điện thoại.

“A lô, Đại Hưng, tối nay ba giờ đưa xe đến nha.”

Nhã Lan lần này ngủ rất lâu, từ lúc mặt trời lặn đến nửa đêm, cô trước giờ không ngủ yên bình được như thế, con đầu đầu cũng không tái phát, cảm thấy rất ổn.

Lúc tỉnh lại, đã nửa đêm, trong phòng yên tĩnh, Lãnh Mạn Nguyên không có ở bên cô, anh đi đâu rồi?

“Nguyên!” Cô gọi, nghĩ rằng anh đi vệ sinh, nhưng mà bên trong cũng không có tiếng trả lời.

“Nguyên!” Cô vội vàng đứng dậy, cố gắng đi xuống giường, tìm hình bóng của Lãnh Mạn Nguyên. Cô sợ hãi, nếu như Lãnh Mạn Nguyên rời xa cô, phải làm sao?

Người ta khi đau ốm chính là lúc yếu đuối nhất, ngay sau đó, nước mắt cô rơi giàn giụa, hoảng sợ không biết làm như nào cho được, chỉ có thể không ngừng gọi tên Lãnh Mạn Nguyên.

“Linh Nhi, sao em đã dậy rồi.” Lãnh Mạn Nguyên từ bên ngoài mở cửa ra, nhìn thấy Nhã Lan đang khóc dưới đất. Vội vàng đỡ cô dậy, lau nước mắt cho cô.

“Em..... cứ tưởng..... cứ tưởng anh..... không cần em nữa.” Nhã Lan lau nước mắt trả lời, bàn tay nhỏ kéo góc áo của anh, tỏ ra yếu đuối mà đáng thương.

“Không đâu, anh mãi mãi sẽ không rời xa em.” Lãnh Mạn Nguyên cương quyết đảm bảo, Nhã Lan lúc này mới nhẹ nhõm, òa vào lòng anh, cười tươi như những bông hoa lê trước mưa.

“Vậy anh đã đi đâu?” Cô bình tĩnh lại rồi hỏi.

“Anh đi sắp xếp một số việc, bởi vì đợi chút sẽ đưa em đến một nơi.” Lãnh Mạn Nguyên trả lời.

“Nơi nào?” Cô tò mò, “Còn chưa đến sáng, trời sáng rồi đi chuẩn bị cũng không muộn mà.”

“Không thể đợi đến lúc trời sáng, chúng ta đi luôn, xe đang ở ngoài rồi.” Lãnh Mạn Nguyên cố ý nói nhanh, cô chỉ nghe thấy anh đang đưa mình xuống tầng. Ở dưới tầng, Đại Hưng đã dừng xe ở đó, nhìn thấy hai người đi đến, vội vàng mở cửa sau xe ra.

“Ông chủ, bà chủ, mời lên xe.”

Lãnh Mạn Nguyên cẩn thận dặn dò Đại Hưng mở điều hòa ở nhiệt độ thích hợp, cẩn thận đưa Nhã Lan đi vào, dựa vào cơ thể anh.

“Đi đâu vậy?” Cô tò mò hỏi, chỉ nhận lại được nụ cười thần bí của anh. “Không nói thì thôi.” Cô mím môi, giả vờ tức giận.

“Đến rồi em sẽ biết, tin anh, em sẽ rất thích nơi đó.”

Nhã Lan không nhìn thấy gì nhưng vẫn nghe lời gật đầu, dựa vào lòng của Lãnh Mạn Nguyên, thật an toàn, cô bắt đầu ngáp, nhắm mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi.

“Linh Nhi, Linh Nhi?” Lãnh Mạn Nguyên gọi cô, mở đôi mắt mơ hồ ra, mặc dù không nhìn thấy, nhưng tỏ ra có thể cảm nhận được từng cơn gió mát lạnh ập đến.

“Đây là đâu? Đỉnh núi sao?” Cô thử hỏi, cơn gió mát lạnh thổi vào người, thật thoải mái.

“Đúng vậy.” Lãnh Mạn Nguyên đỡ lấy cô, cẩn thận đi theo cô. “Trước mắt là đỉnh núi, ở đây, có thể nhìn thấy mặt trời mọc tuyệt đẹp.”

Nhã Lan nghe thấy, nở nụ cười tươi. “Em không nhìn thấy, sao có thể nhìn thấy mặt trời mọc.”

“Chẳng phải em từng nói sao? Anh sẽ là đôi mắt của em, hôm nay, anh sẽ từ từ cẩn thận nói cho em về khung cảnh mặt trời mọc, tin rằng em sẽ thấy chân thực hơn cả lúc nhìn tận mắt!” Gió thổi to hơn, tiếng nói của Lãnh Mạn Nguyên cũng tự nhiên to hơn.

“Được rồi.” Cô nghe lời gật đầu, theo sự sắp xếp của anh, ngồi xuống một chỗ bằng phẳng trên một tảng đá trên núi. Lãnh Mạn Nguyên ôm chặt lấy cô, nắm bàn tay bé nhỏ của cô, đỉnh núi buổi sáng sớm có chút lạnh, nhưng cô từ chối mặc chiếc áo khoác ngoài mà anh cởi ra.

“Em muốn cảm nhận thật rõ hơi thở của tự nhiên!” Cô nói, khuôn mặt ánh lên nụ cười hạnh phúc và vui vẻ.

Lãnh Mạn Nguyên không miễn cưỡng, kéo lấy tay cô nói: “Nhìn xem, mặt trời sắp mọc rồi, phía đông là một màu đỏ nhạt!”

“Trông như thế nào, trông như thế nào.” Nhã Lan tỏ ra kích động lạ thường, kéo tay anh, muốn anh miêu tả rõ hơn.

Cứ như thế, hai người ôm chặt nhau, một người hỏi, một người trả lời, trong lòng Nhã Lan hoàn toàn là toàn bộ quá trình mặt trời mọc.

Một cơn gió mát lạnh hơn còn mang theo chút hơi nước ập đến. “Sắp mưa rồi sao? Ngày nắng tại sao lại có mưa?”

“Không, không phải mưa, chỉ là những giọt sương sớm mai thôi.” Lãnh Mạn Nguyên quan tâm gạt những giọt nước trên vai cô nói.

“À, hình như em cảm thấy hơi ẩm của mặt trời.” Cô nói.

“Ừm, Linh Nhi, mặt trời có lên cũng phải lặn, em xem mặt trời mọc, lẽ nào không muốn nhìn thấy mặt trời lặn sao?” Giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên thật chân thành.

“Đương nhiên, em đương nhiên muốn xem mặt trời lặn, chúng ta hãy ở lại trên núi, đợi đến lúc mặt trời lặn.” Cô nũng nịu nhưng lần này không nhận được sự đồng ý của Lãnh Mạn Nguyên.

“Không được, chúng ta phải trở về, mặt trời lặn, chúng ta để sau này rồi ngắm. Nếu như em không đồng ý, anh sẽ một mình xem mặt trời lặn.”

“Không, nó thuộc về cả hai chúng ta.” Cô không nghĩ gì, đã từ chối, cô không muốn anh xem mặt trời lặn một mình, cảnh tượng ấy sẽ rất cô đơn.

“Đúng vậy, nó thuộc về hai chúng ta, nhưng bây giờ, em muốn từ bỏ rồi, chúng ta không có cơ hội cùng đi ngắm nữa.” Lãnh Mạn Nguyên run rẩy, cô có thể cảm nhận được sự đau thương của anh. Bỗng nhiên, cô hối hận vì quyết định trước đó của mình.

“Nguyên, vậy thì phải làm sao?” Cô kéo góc áo của anh, miệng mếu máo muốn khóc.

“Tin anh, hãy làm phẫu thuật, đó là hi vọng sống duy nhất của em, tin anh, em nhất định có thể qua được ải này.”

“Thật sao?” Bản thân cô cũng không thể tin.

“Tin anh, tin Uy Vỹ Thiên, em nhất định sẽ không sao.”

“Ừm.” Cô gật đầu, vì muốn ngắm mặt trời lặn với anh, cô nhất định sẽ qua khỏi.

“Em đồng ý làm phẫu thuật rồi, đúng không?” Lãnh Mạn Nguyên xúc động, nắm chặt lấy tay cô thấy đau, nhưng mà khuôn mặt cô vẫn vui vẻ cười gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Tốt quá rồi.” Nhã Lan bị anh ôm lên cao, liên tục quay vòng trên đỉnh núi.

“Lạnh quá, trời âm u, sắp mưa rồi.” Đại Hưng rét run người, sau đó nói với Lãnh Mạn Nguyên, “Ông chủ!” Anh ta chỉ tay lên trời, Lãnh Mạn Nguyên hiểu ý gật đầu.

“Chúng ta đi thôi, cẩn thận cảm lạnh.” Lãnh Mạn Nguyên ôm Nhã Lan đưa lên xe.

Khởi động xe và rời đỉnh núi. Anh móc điện thoại ra, gọi điện cho Uy Vỹ Thiên. “Vũ, sắp xếp phẫu thuật ngay, đúng thế, ngay lập tức.”

“Nguyên.” Vừa nhắc đến phẫu thuật, trong lòng Nhã Lan lại hồi hộp, bàn tay nhỏ nắm chặt lại.

“Đừng sợ, tất cả mọi chuyện đều sẽ thuận lợi thôi, chẳng phải em nói muốn cùng anh ngắm mặt trời lặn sao?”

“Ừm.” Cô cẩn thận gật đầu, “Em không chỉ muốn cùng anh ngắm mặt trời lặn, còn muốn cùng anh ngắm trăng, đếm sao.”

“Đúng thế, hơn nữa chúng ta sẽ sinh một đàn con, cùng nhau đếm!” Hai người cùng lên kế hoạch cho tương lai, trong lòng Nhã Lan nhẹ nhàng, về sự sợ hãi chuyện phẫu thuật cũng dần dần tan biến.

Không lâu cô đã được đưa vào phòng phẫu thuật, theo yêu cầu của Lãnh Mạn Nguyên, Uy Vỹ Thiên đồng ý cho anh cùng vào.

“Thuốc gây mê.” Uy Vỹ Thiên nhắc nhở, Nhã Lan hồi hộp, cô hồi hộp nắm chặt tay của Lãnh Mạn Nguyên. “Đừng, đợi một chút.”

Tay của người gây mê dừng lại nửa vờ nhìn về hướng Lãnh Mạn Nguyên.

“Nghe lời, Linh Nhi, anh sẽ mãi ở bên em, ngủ một giấc rồi tỉnh lại, em sẽ bình an thôi.”

“Ừm.” Nhã Lan gật đầu, cười ngọt ngào với anh. Lãnh Mạn Nguyên gật đầu với người gây mê, thuốc tê được đi vào cơ thể, Nhã Lan không lâu đã chìm vào giấc ngủ.

“Anh ra ngoài đi, có chuyện gì sẽ gọi anh.” Uy Vỹ Thiên nhìn Lãnh Mạn Nguyên nói.

“Được rồi.” Lãnh Mạn Nguyên biết, ở trong này chỉ càng làm thêm rắc rối cho họ, liền hợp tác đi ra ngoài.

Thời gian trôi đi từng giây phút, bên trong cực kì yên lặng.

“Nguyên!” Thím Liễu từ hành lang chạy đến, trong tay cầm canh đã chuẩn bị sẵn. “Vẫn chưa ra à?”

Lãnh Mạn Nguyên lắc đầu, trong lòng anh rối bời, chiến đấu lâu năm, anh không còn biết sợ hãi là thứ gì, nhưng mà vì Nhã Lan, bàn tay anh đã toát đầy mồ hôi.

“Đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.” Thím Liễu khuyên. Một chút nữa, Ân Hạo cũng nghe được tin tức mà đến.

“Lãnh Mạn Nguyên, anh chăm sóc Nhã Lan vậy đấy hả?” Anh ta lạnh lùng nói ra một câu, trong mắt ánh lên, nếu không phải trong bệnh viện, anh ta đã đánh lãnh Mạn Nguyên một trận toi bời.

“Con à!” Thím Liễu kích động muốn đến gần Ân Hạo. Ân Hạo tránh ánh mắt, cách xa bà.

“Nhã Lan, liệu có xảy ra chuyện gì không?” Anh ta đưa mắt nhìn phòng phẫu thuật hỏi.

“Không đâu, không có chuyện gì xảy ra cả.” Hai người đàn ông đều không nói gì, thím Liễu chấp tay lại cầu xin ông trời phù hộ.

Không biết trôi qua bao lâu, cửa đột nhiên mở ra, Uy Vỹ Thiên đi ra ngoài, sắc mặt không được tốt.

“Sao rồi?” Ba người đồng thanh hỏi.

“Có chút phiền phức, máu tụ và khối u đã loại trừ thành công, dẫn đến mất nhiều máu, cần phải lấy máu!”

“Vậy còn không nhanh lên!” Ân Hạo và Lãnh Mạn Nguyên đồng thanh hét to.

“Máu đang trên đường đến, không thể nhanh được, cô ấy đợi không kịp nữa.”

“Lấy của tôi đi!” Ba người cùng vén tay áo lên, đưa đến trước mặt Uy Vỹ Thiên.

“Mấy người là nhóm máu gì.” Thời gian gấp rút, anh ta cũng không nói nhiều.

“Nhóm A!”

“Nhóm B!”

“Nhóm B!”

Nhóm máu của thím Liễu và Ân Hạo giống nhau, hai người đồng thanh nói.

“Cô Quắc nhóm máu A, của Nguyên hợp, nhanh chóng vào phòng phẫu thuật.”

Lãnh Mạn Nguyên chạy nhanh vào phòng phẫu thuật.

Mọi chuyện quay trở lại sự bình tĩnh, thím Liễu nhìn sang Ân Hạo. “Con à.” Bà gọi, đưa tay ra muốn nắm lấy tay anh ta.

Ân Hạo cương quyết tránh né nói: “Tôi không có quan hệ gì với bà, đi ra!”

“Con à, xin con.....” Thím Liễu vẫn muốn nói điều gì đó, Ân hạo chạy ra ngoài bệnh viện không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Em chỉ cần anh

“Con à.....” Thím Liễu choáng váng ngồi xuống, bắt lực dựa vào ghế khóc.

“Không được, viện trưởng, cô ấy mất máu quá nhiều, cần lượng máu lớn.” Y tá kiểm tra cơ thể Nhã Lan rồi báo cáo.

“Đi, gọi điện thúc đi, gọi máu nhanh đến!” Uy Vỹ Thiên tức giận hét lên.

“Không đến kịp, xảy ra tai nạn xe, đang bị tắc đường.” Người phụ trách nói.

“Kêu người lái xe máy đến lấy, không hiểu sao?” Anh ta tức giận, Nhã Lan nằm trên giường khuôn mặt không có một chút máu, còn Lãnh Mạn Nguyên, sắc mặt cũng dần trắng bệch.

“Không thể rút nữa, sẽ xảy ra án mạng mất, ngắt ống!” Anh ta ra lệnh.

“Không được!” Khuôn mặt trắng bệch Lãnh Mạn Nguyên từ chối.

“Cứ rút tiếp thì anh sẽ chết đấy!” Uy Vỹ Thiên khuôn mặt không cảm xúc đã mất đi, thay lại lúc này anh ta rất nghiêm nghị.

“Cho dù có chết, cũng phải cứu cô ấy!” Lãnh Mạn Nguyên cố gượng nói, mất quá nhiều máu, cơ thể của anh cũng không chống nổi. Anh dịu hiền nhìn khuôn mặt Nhã Lan.

“Không được, tôi là bác sĩ!” Uy Vỹ Thiên ra lệnh, “Nhanh ngắt!”

“Anh dám!” Lãnh Mạn Nguyên cứng đầu, ánh mắt tức giận nhìn Uy Vỹ Thiên, “Cô ấy là người của tôi, nếu như xảy ra sự cố gì, tôi sẽ lấy mạng của anh.”

“Anh.....” Uy Vỹ Thiên vừa tức vừa vội, như vậy anh ta cũng không còn cách nào khác. “Tôi là bác sĩ, nghe tôi.” Giọng của anh ta dịu lại, cứ tiếp tục như vậy, sẽ có khả năng hai người đều sẽ mất mạng.

“Tôi là chồng cô ấy, cứu cô ấy là trách nhiệm của tôi!” Anh kiên cường.

“Nhanh, lấy máu!” Uy Vỹ Thiên cũng không ngăn cản nữa, hét to.

“Vâng!” Y tá nghe lệnh chạy ra ngoài.

“Anh em tốt.....” Sắc mặt Lãnh Mạn Nguyên càng thêm trắng, môi trắng đến làm người ta sợ hãi, nụ cười như xin lỗi của anh nói với Uy Vỹ Thiên, “Nếu như thực sự xảy ra sự cố, cứu..... cô ấy..... trước..... tôi..... nợ..... cô ấy..... quá nhiều.....”

“đừng nói nữa, giữ sức đi, không được ngủ!” Uy Vỹ Thiên khòe mắt tràn nước mắt, ra lệnh cho anh.

“Anh yên tâm, tôi..... sẽ không..... sẽ không..... chết sớm..... như vậy..... đâu.....” Anh cười yếu ớt, ánh mắt càng lúc càng mất tinh thần.

“Đến rồi, máu đưa đến rồi!” Y tá mở cửa ra nói.

Lãnh Mạn Nguyên yếu ớt nhìn người Nhã Lan. “Linh Nhi, em..... được cứu rồi.....” Mắt chầm chậm nhắm lại.

“Nguyên!”

“Nhanh truyền máu cho hai người!” Phòng phẫu thuật loạn thành một túm, nhanh chóng trở lại yên tĩnh.

“Lãnh Mạn Nguyên, anh dám chết sao, anh thử xem!” Uy Vỹ Thiên điên cuồng hét toáng cả bệnh viện, ngoài cửa, tiếng mưa tí tách rơi, một trận mưa thật dài.

Trời nắng, Nhã Lan tỉnh lại. Cô ngạc nhiên phát hiện, cô đã sống lại, hơn nữa mắt cũng đã hồi phục lại.

“Linh Linh, cuối cùng con cũng tỉnh rồi.” Mẹ cô vuốt nước mắt, ngồi trên giường.

“Mẹ.” Giọng cô khàn khàn.

“Nào, uống ngụm nước đi.” Anh trai đưa cốc ra, cầm ống bón cho cô uống.

“Tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi.” Bố cô đứng bên cạnh an ủi nói.

“Đúng rồi, em cuối cùng cũng tỉnh, cả nhà đều rất lo lắng đấy.” Chị cô Nhã Thanh và Lý Tiên Tiên đứng ở phía cửa sổ, cười với cô.

Cô đưa ánh mắt một lượt, Nhã Lan không nhìn thấy bóng dáng ấy.

“Linh Linh, con muốn làm gì?” Mẹ cô phát hiện ánh mắt cô khác thường liền hỏi.

“Lãnh..... Mạn Nguyên đâu?” Cô muốn tìm anh, anh đã nói, sẽ ở bên cô từng giây từng phút.

“Anh ấy sao?” Sắc mặt mẹ cô biến đổi bất thường.

“Anh ấy sao rồi?” Nhã Lan phát hiện tất cả mọi người đều không còn cười hứng thú nữa, tiếng cười biến mất, chỉ còn lại sự trầm lặng. “Anh ấy sao rồi?”

Cô hỏi lại, hi vọng có người sẽ trả lời câu hỏi của cô.

“Nhã Lan à, bác sĩ nói vết thương của con còn chưa hồi phục hoàn toàn, không được quá kích động, nằm xuống nghỉ ngơi trước đã.” Bố cô đi lại, không nhắc gì đến Lãnh Mạn Nguyên.

“Không, con muốn tìm anh ấy, anh ấy đi đâu rồi!” Lẽ nào lại bỏ rơi cô thêm một lần nữa sao? Nước mắt ứa đầy trong khóe mắt, cô vội vàng muốn gặp anh!

“Nhã Lan, em đừng vội, Lãnh Mạn Nguyên không sao hết.” Anh trai do dự một lúc rồi nói.

“Sẽ có chuyện sao? Anh ấy xảy ra chuyện gì rồi? Anh ấy sao rồi?” Lời nói của anh trai rõ ràng là có ý khác, trong lòng Nhã Lan càng không thể bình tĩnh được.

“Nhã Lan, anh ta truyền máu cho em, mất máu quá nhiều, dẫn đến thiếu khí, vẫn đang trong phòng phục hồi.....” Chị cô nói nhỏ.

“Cái gì! Sao lại có thể như vậy! Em phải đi tìm anh ấy!” Nhã Lan vừa nói vừa rút dây truyền trên tay, vùng vẫy chạy xuống giường.

“Nhã Lan!”

“Linh Linh!”

Trong phòng bỗng chốc loạn thành một tùm, cô nhanh chóng bị y tá chạy đến ngăn tay chân lại, một con đầu nhói, cô mềm nũng chìm vào giấc ngủ.

“Tâm trạng của bệnh nhân không được quá kích động, nếu không sẽ ảnh hưởng đến vết thương.” Y tá dạn dò nói.

“Được rồi, được rồi.” Mẹ cô lau nước mắt, khóc òa vào lòng bố cô, chị cô buồn bã dựa vào lòng của Lý Tiên Tiên khóc hu hu, anh trai trầm lặng đứng ở một bên như một tác phẩm điêu khắc.

Đôi mắt đã hồi phục lại, nhưng mà người cô yêu lại không ở đó, nước mắt Nhã Lan đã khóc cạn từ lâu. Mấy hôm nay thời tiết đẹp lạ thường, ánh sáng le lói như muốn bù lại lúc cô bị mù, ngoài bệnh viện cây cỏ xanh tốt, côn trùng bay lượn, chim hót vang lên. Nhưng còn cô, chẳng có một chút ý nghĩa gì cả.

Cô kiên cường, Uy Vỹ Thiên đồng ý cho cô đi thăm Lãnh Mạn Nguyên. Ngăn cách bởi một lớp kính, cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên như đang ngủ vậy, khuôn mặt của anh vẫn anh tuấn, trên cằm có những sợi râu đen đen mọc lên, sắc mặt trắng trông thật bi thảm.

“Nguyên!” Cô gọi tên anh hết lần này đến lần khác, nhưng mà anh vẫn không mở mắt ra nhìn cô. “Nguyên!” Cô khóc to, âm thanh thảm thiết truyền đến từng góc cầu thang, ngay đến cả thím Liễu đến chăm sóc cũng buồn đến phải lau nước mắt.

“Nói cho tôi, tình trạng của anh ấy thế nào!” Cô kiên cường đẩy tay thím Liễu đang nắm tay cô, cô nhìn sang Uy Vỹ Thiên.

“Cái này, rất khó nói.” Khuôn mặt Uy Vỹ Thiên nghiêm nghị là thường, “Nếu như tình hình ổn định, có thể sẽ tỉnh lại, nhưng mà cũng không thể ngoại trừ khả năng sẽ biến thành người thực vật.....”

“Sao có thể!” Cô trượt người xuống đất, tim đau không ngừng.

“Anh ấy bởi vì cứu cô, suýt chút nữa đã lấy hết máu trên người, nếu như máu đến muộn một bước, anh ấy đã chết rồi.” Lời nói Uy Vỹ Thiên lòng vòng bên tai cô, Nhã Lan dựa vào kính, mắt không muốn rời cơ thể không biết tức giận kia.

“Đều tại tôi, đều tại tôi, đều tại tôi!” Cô liên tục đập đầu vào kính tự trách bản thân.

“Linh Linh.”

“Nhã Lan.”

“Nghe lời, đừng như vậy!”

Người nhà kịp thời chạy đến, kéo cô đang kích động. Sau đó, người này khuyên lại đến người khuyên, nói tất cả những lời có thể nói, mọi người đều hết lời, Nhã Lan cũng không có thái độ gì. Cô chỉ yên lặng nhìn bên ngoài cửa sổ, nhìn những chú chim nhỏ đang bay lượn tự do, ngắm những bông hoa đang khoe sắc, nhìn hoa cỏ đang đung đưa.

Vật có người không, Nguyên, cô phải làm sao?

“Lúc truyền máu cho cô, Nguyên có để lại một di chúc, nếu như lỡ xảy ra chuyện gì, thì đưa cái này cho cô.” Uy Vỹ Thiên đi vào, đưa cho cô một trang giấy.

Nhã Lan run rẩy đọc lên.

“Nếu như tôi, Lãnh Mạn Nguyên, xảy ra sự cố, tất cả gia sản sẽ thuộc về Quắc Nhã Lan vợ tôi và Ân Hạo, Quắc Nhã Lan có thể lấy người khác.”

Ở phía dưới còn có chữ ký quen thuộc của Lãnh Mạn Nguyên.

“Không, Lãnh Mạn Nguyên, em không muốn gì cả, em chỉ cần anh!” Nhã Lan muốn xé tờ di chúc ấy đi, nhưng người nhà kịp thời giằng lấy.

“Nhã Lan, đây cũng là cách khi không còn cách nào khác, con phải suy nghĩ cho kĩ.”

“Không cần, con không cần bất kì thứ gì của anh ấy!” Nhã Lan vẫn kiên quyết, không có anh ấy, thế giới của cô chỉ toàn là sự âm u, nếu như có chuyện gì xảy ra, cô nhất định không thể sống đơn độc được! “Mọi người bỏ con ra!” Nhã Lan bỗng nhiên vùng vẫy mạnh, mấy người cũng không thể ngăn cản được cô.

Cô trèo lên bậc cửa định nhảy xuống dưới.

“Cô Quắc, ngay cả đến Lãnh Mạn Nguyên cô cũng không quan tâm nữa sao?” Câu nói của Uy Vỹ Thiên kịp thời ngăn cô lại, Nhã Lan nước mắt đầm đìa nhìn anh ta.

“Anh ta vẫn có thể hồi phục lại, nếu như thực sự biến thành người thực vật cũng cần có người chăm sóc, cô rời xa anh ta, sao mà có thể nhẫn tâm như vậy được.”

“Đúng thế, anh ấy vẫn cần có người chăm sóc.” Nhã Lan lau nước mắt, dừng lại ở bậc cửa.

Một y tá vội vã chạy vào, đưa cho Uy Vỹ Thiên một tờ giấy. Anh ta xem qua một lượt, vẫy tay với Nhã Lan, “Xuống đây, cô có thai rồi.”

Tin tức này như một hòn đá ném xuống mặt nước đang phẳng lặng vậy, làm mọi người bàn tán. Nhã Lan mở to mắt, nhìn phần bụng phẳng lì của mình, cô..... có rồi?

“Đây là kết quả hóa nghiệm vừa ra, dương tính, cô có thai ba tuần rồi.”

“Tôi..... có thai rồi?” Tin tức này đến quá bất ngờ, lấp đầy trái tim trống rỗng của Nhã Lan, anh và chị cô giúp cô từ bậc cửa xuống, bàn tay run rẩy cầm lấy tờ giấy trong tay Uy Vỹ Thiên.

“Tôi có thai rồi?” Hai chữ dương tính màu đỏ trước mắt cô, cô đột nhiên từ bi thương mà thấy vui vẻ. “Tôi có thai rồi, Nguyên, em có thai rồi! Tôi phải đi nói cho anh ấy!”

“Linh Linh!”

“Nhã Lan!”

Người nhà hò reo ở phía sau lưng, cô như người điếc vậy, chỉ nhìn và chạy về hướng đó!

.....

Cơ thể Nhã Lan nhanh chóng bình phục trở lại, vì đứa con trong bụng, cô cố gắng bổ sung dinh dưỡng cho mình, cơ thể cũng béo lên nhiều.

Hôm nay là ngày đón Lãnh Mạn Nguyên về nhà, vừa sáng sớm, cô đã đến bệnh viện cùng với thím Liễu.

Thời gian gần đây, bệnh viện cũng đã trở thành nhà của cô, mỗi ngày, cô đều ở bên Lãnh Mạn Nguyên, nói chuyện rất lâu với anh, cùng nhau nhớ về quá khứ, cùng nhau bàn luận về đứa con, tương tượng con của họ sẽ là trai hay gái, sẽ giống ai. Trong lòng cô bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Bụng cứ dần dần lớn lên, có thai ba tháng, mọi hoạt động của cô đều không được như thường.

“Nguyên, chúng ta về nhà nào.” Trên xe, vuốt khuôn mặt như đang yên bình ngủ của Lãnh Mạn Nguyên, cô nói nhỏ.

Ân Hạo không chấp nhận gia sản của Lãnh Mạn Nguyên, cũng không thừa nhận thím Liễu, anh ta vẫn đóng phim, nghe nói, đã trở về Úc không lâu.

Nhã Lan nghe được tin tức này, trong lòng không chịu được, mấy ngày nay, thím Liễu vẫn một mình âm thầm lau nước mắt, cô thấy rất đau lòng.

Nhân lúc còn nhàn rỗi, cô quyết định đi tìm Ân Hạo.

Thông qua Lý Khắc Lan, cô cũng liên hệ được với anh ta, trong điện thoại, giọng nói của anh ta bình tĩnh, mặc dù rất lạnh nhạt, nhưng vẫn tỏ ý quan tâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Ở bên đợi anh tỉnh lại

“Em vẫn ổn chứ, nghe nói em có thai rồi, vẫn ăn uống đầy đủ chứ?”

“Không ăn nổi, vậy nên mới tìm anh.” Cô nói.

“Sao rồi, có phải có chỗ nào không khỏe không?” Bên đầu kia của điện thoại giọng nói của anh ta lo lắng.

“Không sao, chỉ là muốn gặp anh thôi.” Nhã Lan chủ động đưa ra thời gian địa điểm hẹn gặp mặt, rồi gọi Đại Hưng đưa đi.

Không ngờ Ân Hạo đến đó đúng giờ, anh ta nhìn thấy bụng Nhã Lan to lên. “Vẫn ổn chứ, tính tình vẫn không thay đổi, đừng chạy đi chạy lại.”

“Sao anh kiêu ngạo, cứng đầu vậy, em không chạy, được chưa?” Nhã Lan lần này đến là muốn khuyên anh ta về.

“Không, anh không về đâu! Anh và nhà họ Lãnh không có một chút quan hệ gì cả.” Nghe xong lời nói của Nhã Lan, anh ta quả nhiên liền từ chối.

“Sao lại nói thế, em cũng là chị dâu của anh mà, anh có thể đứng nhìn hai người chúng tôi chạy vậy sao?” Vượng Minh Thiên vẫn chưa về nước, bây giờ cô đã vào tập đoàn Thiên Ôn, bắt đầu hiểu hơn hoạt động của công ty.

“Em không phải chị dâu của anh đâu!” Ân Hạo có lẽ không thích cách xưng hô này.

“Vậy cũng được, coi như chúng ta không có mối quan hệ này, chỉ là bạn bè bình thường, có phải lúc bạn bè gặp chuyện gian nan anh cũng nên ra tay cứu giúp chứ nhỉ.” Nhã Lan đổi một góc độ khác khuyên nói.

“Hoạt động của công ty chẳng phải mọi thứ vẫn bình thường sao?” Ân Hạo tỏ ra rất quan tâm cô, nắm hoạt động của công ty trong lòng bàn tay.

“Bây giờ em là người mang thai, mỗi ngày đều rất buồn bực, anh quan tâm em một chút, được không? Quay về đi, giúp em.” Cô biết, rất nhiều chuyện nhất thời anh không thể chấp nhận được, nhưng mà, chỉ cần cô đề nghị giúp đỡ, anh nhất định sẽ không từ chối.

“Cái này.....” Anh ta bắt đầu do dự.

“Trước kia anh luôn nói, anh sẽ luôn bảo vệ em mà, anh làm được chưa?” Cô không thể không giờ trò này.

“Được rồi.” Anh ta suy nghĩ một lúc lâu mới gật đầu đồng ý.

“Cảm ơn anh, Ân Hạo.” Bước đầu đã thành công, tin rằng không lâu nữa, anh sẽ có thể chấp nhận thím Liễu, còn cả Lãnh Mạn Nguyên nữa.

“Nhưng mà.” Anh ta nói tiếp, “Anh sẽ không ở trong nhà họ Lãnh, cũng sẽ không thừa nhận làm cậu hai nhà họ Lãnh đâu.”

“Được rồi.” Chỉ có thể như thế trước, tin rằng tình thế sẽ thay đổi. Nhã Lan gật đầu thể hiện sự đồng ý. “Vậy bắt đầu từ ngày mai, anh đến quản lý công ty, tôi không phải đến nữa?”

“Xem ra em không còn cách nào nữa.” Ân Hạo gật đầu, “Nhưng mà, bộ phim này vẫn phải quay, thời gian có thể cũng không nhiều.”

“Không sao, Vượng Minh Thiên sẽ trở về nhanh thôi, anh có gì không hiểu có thể hỏi anh ta!”

“Được rồi.” Ân Hạo có lẽ vẫn do dự, lúc Nhã Lan rời đi, anh ta cúi đầu xuống nói, “Mấy người sớm muộn gì cũng sẽ hối hận vì đã để tôi quản lý công ty.”

“Không đâu, chúng tôi đều tin anh!” Nhã Lan nở nụ cười tin tưởng anh.

Không thể phủ nhận, Ân Hạo à một người sinh ra đã có tài làm ăn, anh ta đến công ty chẳng mấy ngày đã quản lý công ty rất nề nếp, hơn nữa còn nhận được nhiều hợp đồng lớn. Nhã Lan mới được anh ta về công ty mà cảm thấy được an ủi.

“Nguyên, anh xem, em trai của anh thật giỏi, mới mấy ngày, công ty đã được sắp xếp rất tốt rồi, còn giỏi hơn nhiều so với cô vợ vô dụng này của anh đấy.” Cô cầm ống thở, cẩn thận bón nước ép hoa quả cho anh, cẩn thận lau nước chảy xuống.

“Ay ya!” Đột nhiên bụng cô đau đớn, da bụng nảy lên mấy cái. “A, Nguyên, con của chúng ta cử động rồi, anh xem, anh xem, đập em đau quá. Nhất định sẽ là một đứa bé trai hoạt bát giống anh.”

Nhã Lan tò mò về lần đầu tiên đứa bé động đập, thiên chức làm mẹ đã dần lộ ra, cô cuối cùng cũng có cảm giác làm mẹ. Kéo đôi tay to dài của anh, đưa lại vuốt da bụng của mình. “Nhìn xem, động ở đây này, còn cả ở đây nữa, lại đến đây rồi. Đứa trẻ tinh nghịch.” Cô cười tươi như hoa mùa xuân, chìm đắm trong niềm hạnh phúc, mà không hề phát hiện ra ngón tay của Lãnh Mạn Nguyên động nhẹ.

“Nguyên, con của chúng ta mới bốn tháng đã động đập rồi, thật hạnh phúc.” Cô cẩn thận để tay anh lại, điều chỉnh lại điều hòa. “Anh biết không? Con mình ăn giỏi lắm, mỗi ngày em ăn rất nhiều đồ đều không thể cung cấp đủ cho nó, luôn cảm thấy rất rất đói. Anh xem, em béo lên rất nhiều.”

Công việc mà mỗi ngày đều làm đi làm lại, lau người cho anh, nói chuyện với anh, bây giờ thêm một mục, đó chính là để cho anh xoa bụng mình, cùng nhau cảm nhận sự lớn lên của sinh mệnh nhỏ bé, trong lòng Nhã Lan ngập tràn sự mãn nguyện.

Công việc trong công ty hoàn toàn do Ân Hạo trách nhiệm, Vương Minh Thiên đã trở về, có thể trợ giúp anh ta xử lý rất nhiều việc, tất cả hoạt động đều rất bình thường.

Có thời gian rảnh, cô sẽ mời Ân Hạo đến chơi, hỏi xem tình hình của công ty, tiện thể giữ anh ta lại ăn cơm.

Ân Hạo không còn từ chối thím Liễu nữa, cũng có thể tiếp nhận sự thật ngồi ăn cùng bà. Những lúc như vậy, tâm trạng của thím Liễu thường rất tốt, không ngừng gấp thức ăn cho anh ta, còn đan một chiếc áo len cho anh ta, chỉ là vẫn mãi chưa dám đưa ra.

“Đẹp như vậy, Ân Hạo nhất định sẽ rất thích.” Nhã Lan cô vũ bà.

“Ay, quần áo bây giờ nhiều như vậy, nó chắc sẽ không thích bộ này đâu.” Thím Liễu lắc đầu bỏ chiếc áo vào trong hòm. Nhã Lan nhìn thấy bên trong còn rất nhiều áo len.

“Đưa cháu xem nào.” Nhã Lan mở chiếc hòm ra, bên trong to nhỏ đều có khoảng hơn hai mươi chiếc. “Thím đan nhiều như vậy sao, đan cho ai vậy, cũng không to bằng nhau.”

“Đây.....” Sắc mặt thím Liễu biến đổi, trầm giọng nói, “Đây đều là đan cho Hạo Nhi, mỗi năm tôi đều thêu một chiếc cho nó, luôn mong nó quay về, sẽ rất vui mà mặc lên, ay-----”

“Bây giờ anh ta đã quay trở về rồi, thím nên đưa cho anh ta mặc.” Chiếc áo len này làm rất tỉ mỉ, màu sắc mới lạ, gửi gắm tình yêu thím Liễu gửi cho đứa con trai bị thất lạc, Ân Hạo nhìn thấy, nhất định sẽ rất xúc động.

“Không cần đâu.” Thím Liễu lắc đầu, không có tự tin. Bà lặng lẽ gấp từng chiếc một rồi cẩn thận bỏ vào hòm.

“Đưa cho cháu đi.” Nhã Lan nhớ lại, không lâu nữa sẽ đến sinh nhật của Ân Hạo, cái này chính là món quà đẹp nhất.

“Hạo, đến đây sinh nhật đi!” Cô gọi điện trước cho anh ta. “Cái gì? Bạn? Em không cần biết, bạn đến chết cũng phải tổ chức sinh nhật, vậy nhé, không thay đổi đâu.”

Cô đắc ý ngắt điện thoại kịp thời nói tin này cho thím Liễu.

“Tốt quá!” Thím Liễu không ngừng xoa xoa tay, “Cháu nói xem, thím nên chuẩn bị gì cho nó?”

“Dù là gì đều được cả.” Cô cười tinh nghịch, quà đã được chuẩn bị từ lâu rồi.

“Nguyên, anh nói xem hai người họ có thể hòa giải không? Hi vọng có thể nhìn thấy họ nhận nhau.” Bây giờ, cô và Lãnh Mạn Nguyên lại có thêm một chủ đề mới.

“Đúng rồi, chú Dư sẽ đến đây, vào hôm sinh nhật, anh cũng phải đến nha.”

“Thật đáng tiếc, anh không thể đi, nhưng mà, anh yên tâm, em nhất định sẽ kể lại buổi sinh nhật cho anh.”

“Ay ya, con lại đập em nữa rồi, đau quá. Chẳng biết thương xót mẹ gì cả, còn xấu tính hơn cả anh.”

“.....”

Sắp đến sinh nhật Ân Hạo rồi, thím Liễu bận rộn, chuẩn bị mất cả một ngày, trước lúc trời tối cũng chuẩn bị được một bàn ăn thịnh soạn.

Tiếng chuông cửa reo lên.

“Nhất định là Hạo đến rồi, tôi đi mở cửa.” Nhã Lan ôm bụng chạy ra ngoài, cô nhìn thấy thím Liễu không tự nhiên vuốt vuốt tóc, tỏ ra rất hồi hộp.

“Dư Bá Bá, Ân Hạo, Vương Minh Thiên, không ngờ mấy người lại đến cùng nhau.” Cô vui mừng mời ba người vào trong nhà.

“Nguyên bây giờ vẫn ổn chứ.” Vương Minh Thiên quan tâm hỏi.

“Ồn, chỉ là không tỉnh lại thôi.” Mặt cô u ám, đau lòng vì Lãnh Mạn Nguyên vẫn không có chuyển biến.

“Không sao, sẽ nhanh khỏi thôi, hôm nay tôi đến tìm Vũ, anh ta nói mọi mặt của Nguyên đều rất tốt, tin rằng sẽ xuất hiện kì tích.” Anh ta khuyến khích nói.

Ừm, cô gật đầu.

“Yoo, đừng đứng đó nữa, mau vào đi.” Thím Liễu mặt đỏ ửng đi lại, sau khi nhìn thấy Dư Thiện Trình mặt càng đỏ hơn.

“Đến đây, đến đây, mau vào bàn.”

Một đám người nói cười vui vẻ nhanh chóng ngồi vào bàn.

“Nào, chúc mừng anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ!” Mọi người cùng đưa ly lên. Nhã Lan uống một ngụm nước hoa quả, nghĩ xem đến lúc nào mới là lúc tốt nhất để đưa quà ra.

“Nào, Hạo, chúc con sinh nhật vui vẻ.” Dư Thiện Trình nâng ly lên với Hạo. Ân Hạo do dự một lúc cũng cụng ly, một ngụm uống hết.

“Hạo Nhi, mẹ..... cũng chúc con sinh nhật vui vẻ.” Thím Liễu ứa nước mắt, nâng ly lên tay không ngừng run rẩy.

“Uống đi, mau uống đi.” Nhã Lan đẩy Ân Hạo đang thất thần.

“Ừm.” Ân Hạo nâng ly lên trực tiếp uống cạn.

“Thím Liễu còn chuẩn bị quà cho anh nữa.” Nhã Lan nhanh chóng gọi người làm mang chiếc hòm ra. “Mở ra!”

“Đây là?” Ngoại trừ thím Liễu ra, những người khác đều rất ngạc nhiên.

“Đây là hơn hai mươi chiếc áo len, là thím Liễu tự đan, mỗi một chiếc áo, đều là đan cho anh.” Giọng nói của Nhã Lan nghẹn lại, cảm động vì sự kiên trì của người mẹ.

“Nào, đây là chiếc mấy năm trước thím mới hoàn thành, ước thân làm, thử đi.” Nhã Lan cầm chiếc ở trên cùng lên đưa cho Ân Hạo.

Ân Hạo không cầm lấy, anh ta nhìn chằm chằm vào chiếc hòm áo len, không có biểu cảm gì.

“Hạo Nhi, mẹ.....” Thím Liễu cuối cùng cũng không nhịn được nữa khóc hu hu.

“Đừng gọi tôi.” Ân Hạo nhảy lên như bị nóng bỏng, “Chiếc áo len này thì có thể nói lên điều gì! Có thể bù đắp gì cho tôi! Lúc tôi cần mẹ, bà đang ở đâu! Tôi không cần, không cần gì hết!” Anh ta đẩy chiếc áo len trong tay Nhã Lan ra rồi chạy ra ngoài.

“Ân Hạo!” Vương Minh Thiên đuổi theo, anh ta đã chạy lên xe vội vàng lái đi.....

“Ay, vẫn chưa thể chấp nhận được, không biết đến lúc nào, mới có thể nhận nhau.” Nhã Lan bắt lực lắc đầu, thím Liễu ôm chiếc áo len đau lòng khóc.

“Đừng buồn, nhất định sẽ có cách.” Dư Thiện Trình đi lại, đặt tay lên vai thím Liễu an ủi.

.....

“Nguyên, tính cách của Ân Hạo quá bướng bỉnh, em không biết lúc nào bọn họ mới có thể nhận nhau.”

“Nguyên, anh có cách gì không. Thím Liễu hôm đó khóc rất đau lòng.”

“Nào, xoa em bé nào, bây giờ đưa bé hay đập lăm.”

Bàn tay to xoa chiếc bụng to, Nhã Lan tính đến kì sinh. “Nguyên, nhanh thật, tháng sau em sẽ lâm sản, hồi hộp quá.”

Ngón tay lại động đây, Nhã Lan có chút cảm giác nhìn. “Có lẽ là đã hoa mắt rồi, thật sự hi vọng anh có thể tỉnh lại. Nguyên, em nghĩ kĩ rồi, ngày em sinh, em sẽ ở chiếc giường bên cạnh, em nhất định sẽ sinh an toàn, hơn nữa muốn anh tận mắt thấy con chào đời.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Tận mắt nhìn con ra đời

Ngày hôm nay, Nghê Tiên Như đã xuất hiện, cô ta còn rất hung hăng ngang ngược mà chặn đường Nhã Lan lại. Từ khi Lãnh Mạn Nguyên xảy ra chuyện, cô ta cũng như thể mất tích luôn, không hề xuất hiện ở nhà họ Lãnh, Nhã Lan cũng chỉ thỉnh thoảng nghe người giúp việc nói rằng cô ta vẫn đang đóng phim.

Cô ta nổi giận đùng đùng mà nhìn Lãnh Mạn Nguyên rồi bắt đầu hung hăng mắng Nhã Lan.

“Đều tại cô, cô khiến Nguyên ra nông nỗi này! Cô đúng là đáng chết, sao cô còn dám sống trên đời này nữa chứ!” Ngón tay dài nhọn hắc sơn màu hồng của cô ta suýt chút nữa là chọc thẳng lên trán của Nhã Lan, giọng điệu bén nhọn tựa như châm độc đâm thẳng vào lòng Nhã Lan.

Nhã Lan lắc lắc đầu, cố khiến mình bình tĩnh lại, rồi cô không hề trả lời. Lãnh Mạn Nguyên đúng thật là bị cô hại, cuối cùng cũng có người đến trách móc cô, vì thế mà trong lòng cô cũng thoải mái đôi chút.

Nghê Tiên Như cũng lập tức phát hiện ra cái bụng to đùng của cô, cô ta tròn tròn mắt nhìn một lúc lâu rồi lại bắt đầu tức giận: “Cô xem, không biết lại đi dụ dỗ thằng đàn ông nào rồi, cô có biết xấu hổ hay không hả, còn dám cấm sừng Nguyên!” Cô ta vừa nói vừa đẩy mạnh bả vai Nhã Lan, khiến cô suýt nữa thì đâm vào góc bàn.

“Cô Nghe, tôi nghĩ cô hiểu nhầm rồi, đây là con ruột của Nguyên.” Nhã Lan vịn vào bàn, cú đẩy vừa nãy đã khiến bụng cô gặp phải dao động khá mạnh, mong là đừng có xảy ra chuyện gì.

Nghê Tiên Như bày ra vẻ mặt không thể nào, cô ta chỉ chỉ vào Lãnh Mạn Nguyên vẫn đang hôn mê trên tầng, cười mỉa mai, bảo: “Cô lừa ai đấy, Nguyên đã hôn mê lâu thế rồi, chẳng lẽ cả hai còn chung chăn gối rồi anh ấy còn khiến cô mang thai hay sao?”

“Không phải, là chúng tôi...” Nhã Lan trong chốc lát cũng không biết phải dùng lời gì để diễn tả mới được nữa, cái thái độ cao ngạo của cô ta khiến cô rất phản cảm, cũng khiến cô vô cùng mệt mỏi. Phần bụng lúc này lại hơi có chút khó chịu, như thể có gì đó sắp rơi ra đến nơi vậy.

Sao thím Liễu còn chưa về? Sự khó chịu làm cô vô cùng bất lực khi đối mặt với Nghê Tiên Như.

“Quốc Nhã Lan, không phét được nữa chứ gì, mang thai đứa con hoang nào rồi mà còn ở đây vờ vịt, cô sớm nên cút xa khỏi đây rồi! Nguyên cũng chẳng cần cô chăm sóc, cô cút đi!” Nghê Tiên Như trở nên vô cùng kích động, đưa tay ra muốn kéo cô ra khỏi nhà họ Lãnh.

“Cô Nghe, đừng như thế!” Cảm giác khó chịu ngày càng tăng lên, cô chỉ cố gắng gượng vịn vào góc bàn mà nói chuyện với Nghê Tiên Như, Nghê Tiên Như lại cố tình muốn kéo cô rời khỏi, lúc này cô cảm thấy từng đợt quận đau từ bụng mình. Dù không phải rất đau, thế nhưng lại khiến cô vô cùng sợ hãi, lẽ nào là con cô sắp chào đời?

“Đi! Cô cút khỏi đây cho tôi!” Nghê Tiên Như dùng hết sức mình mà kéo cô ra ngoài.

“Ôi trời, cô Nghe, cô đừng có kéo thế, bà chủ nhà tôi đang mang thai mà!” Bà Vương giúp việc đi vào, thấy cảnh đó liền vội vàng lên tiếng can ngăn.

“Cái đám ngu ngốc các người, trong bụng cô ta còn không biết là con hoang của ai đâu, thế mà mấy người còn cung phụng cô ta như bà hoàng thế cơ đây! Hôm nay, cô ta nhất định phải cút khỏi nhà họ Lãnh, tôi nhất định sẽ không cho phép cô ta làm si nhục Nguyên!” Nghê Tiên Như nói như thật vậy, người giúp việc nhất thời không biết làm sao cho phải.

“Mau đi gọi thím Liễu!” Có người chạy về phía sau.

“Mau cút khỏi đây cho tôi!” Bày tay của Nhã Lan đã tuột khỏi bàn, Nghê Tiên Như dùng sức cả người mà lôi cô ra ngoài. Không đứng vững được nên cô đã ngã mạnh xuống đất.

“A! Đau quá!” Một cơn đau đớn mãnh liệt dâng lên, Nhã Lan không kìm được mà hét to lên.

“Thôi xong rồi, 8 phần là sắp sinh rồi.” Người giúp việc đứng ở rất xa, không có sự dạn dỏ của chủ nhân, bọn họ cũng không biết phải làm sao.

“Còn giả vờ, còn giả vờ!” Nghê Tiên Như định đá vào bụng Nhã Lan, nhưng may mà cô kịp thời dùng tay ngăn lại được.

“Cô Nghe, xin cô, tôi...sắp...sinh rồi.” Từng cơn quận đau kéo đến, cơn sau đau hơn cơn trước, cô cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nghê Tiên Như sao có thể nghe lọt được chứ, cô ta như phát điên mà chạy đến, hung hăng định kéo Nhã Lan đi, nhưng cơ thể của Nhã Lan lại rất nặng, dù cô ta dùng hết sức cũng chỉ kéo được vài bước, thế là cô ta liền thả tay ra khiến Nhã Lan lại ngồi phịch xuống đất lần nữa.

“A...” Nhã Lan hét toáng lên, cô thấy bụng mình vô cùng đau đớn, nhưng lại không biết cơn đau đến từ đâu, chỉ biết bụng mình như muốn nứt ra vậy, rồi lại thấy vô cùng nặng nề và lạnh lẽo vô cùng. Con sẽ không sao cả, con của mẹ, con phải ráng lên. Cô khế vỗ về bụng mình, muốn từ đó mà cảm nhận được chút động dẩy từ đứa trẻ, nhưng bụng cô lại im ắng như một tảng đá, không hề có chút phản ứng nào.

Một dòng chất lỏng chảy ra khiến Nhã Lan suýt nữa thì ngất đi.

“Không xong rồi, cô Nghe, cô ấy thật sự sắp sinh rồi.” Người giúp việc vô cùng vội vàng, nhưng lại không có ai dám lại gần Nghê Tiên Như, càng không dám lại kéo Nhã Lan dậy. Nghê Tiên Như thì lại chẳng thèm nghe, cô ta vẫn cứ cảm thấy rằng do bản thân mình đã đâm toạc cái âm mưu của Nhã Lan, nên giờ cô ta mới vờ vịt nhằm chạy trốn.

“Mấy người xem, cô ta giả vờ có giống không cơ chứ, làm việc xấu nên giờ cũng biết sợ rồi đấy.” Cô ta vô cùng đắc ý mà vạch trần trước mặt mọi người.

“Không phải, đó là thật, mọi người nhìn kia...” Nhìn theo hướng tay người giúp việc chỉ thì mọi người đều nhìn thấy có một dòng chất lỏng chảy ra từ phần dưới người Nhã Lan.

“Hừ, đó là cái thá gì chứ, chỉ là bị dọa đến tè ra quần thôi! Tôi bảo mà, đồ lừa đảo!” Nghê Tiên Như không hề hiểu chuyện sinh đẻ nên vẫn cứ ở đó mà nói nhăng nói cuội, ngón tay sơn màu hồng chỉ vào đám người giúp việc mà cười nhạo sự nhát gan của họ.

“Cô Nghe, cô đang làm gì thế!” Thím Liễu đẩy đám người ra, thấy Nghe Tiên Như đang tức giận bưng bưng. Rồi ngay sau đó, sắc mặt thím bỗng trở nên trắng bệch ra, bởi thím thấy Nhã Lan đang đau đớn nằm dưới đất, thân dưới của cô đã chảy ra rất nhiều chất lỏng.

“Không xong rồi, vỡ nước ối rồi, sắp sinh rồi, mau đưa đi bệnh viện!” Thím Liễu gọi thêm mấy người giúp việc rồi vội đỡ Nhã Lan dậy.

“Mấy...mấy người không phải đang...lừa tôi đấy chứ.” Nghe Tiên Như lúc này mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề nên run rẩy hỏi. Nhưng chẳng ai trả lời cô ta cả, lúc này mọi người đều đang tập trung hết vào Nhã Lan.

“Mau kêu Đại Hưng lái xe đến đây.” Thím Liễu bảo.

“Không...không...” Nhã Lan hơi thở không ổn định mà ngăn lại, cơn đau khiến cô trở nên vô cùng yếu ớt, “Tôi...không thể đi...đi, phải...sinh...trước...mặt Nguyên.” Nói xong cái câu ngăn ngừa này, cô đã thở hồng hộc cả lên rồi.

“Không được, Nhã Lan, chuyện này rất nguy hiểm.” Thím Liễu muốn ngăn cô nhưng Nhã Lan lại vô cùng kiên trì.

“VẬY...ĐƯỢC RỒI. MAU ĐI TÌM CẬU UY!” Nhã Lan dưới sự giúp đỡ của mọi người mà đi vào phòng của Lãnh Mạn Nguyên, ở đó đã chuẩn bị trước thêm một cái giường, đó là do Nhã Lan có ý sắp xếp, bởi cô đã sớm quyết định muốn để Lãnh Mạn Nguyên tận mắt nhìn thấy con của họ chào đời.

“A, đau quá!” Nhã Lan đau đến mức muốn lăn lộn, nhưng lại bị thím Liễu kịp thời giữ chặt lại. “Đừng động đây lung tung, Nhã Lan cố giữ sức, sinh con là cả một quá trình vô cùng cực khổ, nhất định phải giữ sức. Cố lên, cô nhất định sẽ làm được.”

Tất cả mọi người đều tập trung chú ý vào Nhã Lan, thế nên họ không nhìn thấy được ngón tay của Lãnh Mạn Nguyên đang ở giường đối diện đã động đậy.

“Nào, nghe thím, hít vào, thở ra, hít vào, dùng sức!” Thím Liễu nhịp nhàng chỉ dẫn Nhã Lan, một đám người giúp việc đi ra ngoài hết dưới sự dặn dò của thím.

“Nguyên, em sắp sinh rồi!” Nhã Lan đau đến mức không chịu nổi, cô cắn răng, quay đầu nhìn sang Lãnh Mạn Nguyên còn đang ngủ say bên kia.

“Nguyên, anh tin em, em chắc chắn sẽ bình an mà sinh cho anh một đứa con.” Cô thì thầm nói, cô tin chắc rằng Lãnh Mạn Nguyên sẽ nghe được.

“A...đau!” Cơn đau đã nối liền một mạch, điều này chứng tỏ rằng cô sắp sinh rồi.

“Đừng căng thẳng, Nhã Lan, cô là giỏi nhất, mỗi ngày cô đều chăm chỉ tập luyện, sinh con sẽ không lâu đâu, cố lên!” Thím Liễu nói mấy lời cổ vũ rồi tiếp tục hướng dẫn cô cách sinh.

“Nguyên, xin anh, xin hãy cho em sức mạnh, để em có thể bình an sinh con ra!” Đau đớn khiến cô chẳng biết làm sao, dù cho có hít thở theo cách của thím Liễu, hay dùng sức thế nào thì cô vẫn thấy rất đau, đau vô cùng. Cô quay mặt qua rồi nhìn chăm chăm vào Lãnh Mạn Nguyên, cô cảm thấy mình như đã hợp thành 1 thể với anh ấy.

“Nhã Lan, dùng sức! Hít Thở! Dùng sức...”

Ngón tay của người trên giường đối diện càng động đậy nhiều hơn, thậm chí còn bắt đầu nắm lại. Thế nhưng bàn tay lại bị che bởi chiếc chăn nên không ai thấy được.

“Nguyên, em đang sinh con cho anh, anh là người bố hạnh phúc nhất, vì anh có thể tận mắt nhìn thấy con mình ra đời.” Nhã Lan cố nén đau đớn, liên tục nói chuyện với Lãnh Mạn Nguyên. Thím Liễu cảm động đến không ngừng lau nước mắt.

“Nguyên, cậu yên tâm, Nhã Lan là giỏi nhất, cô ấy chắc chắn sẽ bình an mà sinh ra đứa con của hai người.”

Nhã Lan khẽ gật đầu, trên đầu cô đã ướt đẫm mồ hôi, bàn tay nắm chặt đến độ trắng bệch cả đầu ngón tay ra.

“Nguyên, em chắc chắn sẽ làm được, em chắc chắn sẽ làm được!”

Mí mắt của người đang nhắm kia khẽ động đậy, mỗi lần Nhã Lan kêu lên đều khiến đôi mắt anh nhấp nháy, chỉ là mãi chẳng thể mở ra được.

“A...” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, sắc nhọn mà lại lâu dài, tiếp đó là tiếng khóc xé trời của một đứa trẻ.

“Nguyên, em sinh rồi!”

“Nguyên tỉnh rồi!”

“Chủ tịch tỉnh rồi!”

“Nguyên, anh cuối cùng...cũng...tỉnh rồi...” Nhã Lan bỗng gục đầu hôn mê bất tỉnh.

“Cậu Uy đến rồi.”

Uy Vũ Thiên vội vàng chạy đến, cũng không kịp nghỉ ngơi liền mau chóng khám cho hai người.

“Thật tốt quá, Nguyên tinh lại rồi, cô Quắc cũng chỉ là do quá mệt mỏi nên mới ngất đi thôi, rất nhanh sẽ hồi phục lại thôi.”

“Thật tốt quá.” Câu nói này vang lên khắp nhà họ Lãnh khiến Nghê Tiên Như như thể bị điện giật mà cả người run lẩy bẩy, rồi cô ta như mất hồn mất vía mà đi khỏi nhà họ Lãnh...

Một tháng sau.

“tự Nguyên ngoan, tự Nguyên, nào, bú tí thôi nào!” Trong nhà họ Lãnh, vừa sáng sớm, Lãnh Mạn Nguyên đã bế đứa con trai bé bỏng của mình mà cười đến không khép miệng được.

“Nhanh lên nào, cục cưng phải bú tí rồi.” Nhã Lan ngồi trên sofa, khuôn mặt cười tươi tắn, vẻ mặt sau sinh của cô vô cùng hồng hào, thân thể cũng đầy đặn hẳn, càng hiện vẻ mặn mà.

“Không được, phải uống sữa, đó là của anh mà!” Lãnh Mạn Nguyên cứ như một đứa trẻ đang ghen tị vậy.

“Anh xem anh ấy, thật là.” Nhã Lan ngượng ngùng đỏ mặt, mấy người giúp việc đứng bên cũng che miệng cười khẽ.

“Làm sao chứ? Đấy vốn là của anh mà, muốn bú tí thì đợi lớn rồi tìm một cô mà uống.”

“Anh... thật là.” Khuôn mặt Nhã Lan đỏ như quả cà chua, cái kiểu nói năng chẳng che đậy gì này của Lãnh Mạn Nguyên khiến cô xấu hổ cực kì.

“Được rồi, con nó còn bé, phải uống sữa mẹ chứ, bố đồng ý cho con mượn sữa mẹ 5 tháng, sau 5 tháng mà con còn dám uống là bố đánh con đó!” Lãnh Mạn Nguyên khoa trương mà giờ nắm đầm ra trước mặt con mình.

“Cậu làm bố thế đấy à, còn ghen với cả con mình cơ.” Thím Liễu bưng một bát canh tâm bỏ đi đến.

“Đúng ấy.” Nhã Lan vô cùng ngại ngùng, vội ôm lấy con rồi mớm sữa cho bé.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Thành kiệt vũ trở lại

“Cái đồ háo sắc nhà con, vội thế chứ lại! Hừ!” Lãnh Mạn Nguyên nhìn con mình vội vàng mà ngậm núm vú lại, liền nói một cách vô cùng bất mãn. Điều đó khiến mọi người trong phòng đều vô cùng buồn cười.

“Được rồi, không uống nữa, để mẹ uống canh đã.” Bưng lấy bát canh thím Liễu đưa, Lãnh Mạn Nguyên cẩn thận thổi nguội, mãi đến lúc canh không còn quá nóng nữa thì mới dừng lại mà nói.

“Không uống nữa, em uống nhiều lắm rồi.” Nhã Lan quay mặt đi, không chịu uống.

“Không uống thì làm sao có sữa được, mà sau khi sinh phải bồi bổ sức khỏe, thế thì mới lại người được.” Thím Liễu người đầy kinh nghiệm mà khuyên nhủ.

“Không muốn, khó uống lắm.” Nhã Lan nhìn Lãnh Mạn Nguyên bằng ánh mắt vô cùng đáng thương.

“Ng Sloan, uống đi nào, thế thì em mới béo được chứ, em xem em gầy thế kia.”

“Em đã tận 50 cân rồi, còn gầy gì chứ?” Nhã Lan kêu lên.

“Quá gầy ấy, phải 100 cân mới được.” Lãnh Mạn Nguyên đưa thìa qua, tính dứt cho cô.

“Anh xem em là heo chắt.” Dù nói thế nhưng cô vẫn há miệng mà uống canh anh dứt cho.

“Càng tốt, thế thì tối ôm ngủ càng thoải mái.”

“Anh... hừ!” Lời nói của Lãnh Mạn Nguyên vô cùng thẳng thừng, thế là lại làm Nhã Lan đỏ bừng cả mặt, cũng khiến thím Liễu cười vui không ngớt.

“Thím Liễu, ngài Dư đến.” Có người giúp việc đến báo.

“Xem kia, thím còn cười tôi, người muốn nuôi thím thành heo cũng đến rồi kìa.” Nhã Lan chọc thím, khiến mặt thím Liễu đỏ bừng cả lên.

“Cười cái gì vậy, cả nhà cười nắc nẻ thế kia, ai đến kể cho tôi vui cùng với?” Dư Thiện Trình vừa đi vào, thấy ba người đang cười rất vui vẻ liền tò mò hỏi.

“Có người nhớ chú đó!” Nhã Lan hiếm thấy nghịch ngợm mà trêu đùa thím Liễu.

“Ai vậy?” Lúc mà ông nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của thím Liễu liền cũng cười theo, “Đúng, đúng, đây là chuyện đương nhiên mà.”

Dư Thiện Trình đi qua rồi ôm thím Liễu vào lòng.

“Xem ông ấy, đã lớn tuổi thế rồi mà còn bày đặt học đám trẻ chúng nó.” Thím Liễu xấu hổ mà hơi gầy dựa nói.

Tiếng cười lại lần nữa vang lên trong phòng.

...

Trời đã tối hẳn, Nhã Lan khẽ lay giường, bé con đã ngủ say rồi, bàn tay bé con cuộn tròn lại mà giờ sang hai bên, hít thở đều đều.

tự Nguyên là cái tên mà cô đặt cho con, cô mong rằng con mình sẽ giống như Lãnh Mạn Nguyên vậy, thông minh dũng cảm, tràn đầy sức mạnh. Chỉ vừa đầy tháng thôi nhưng vẫn nhìn ra được mặt mày con rất giống Lãnh Mạn Nguyên, điều đó khiến cô rất vui.

“Đợi ngày già rồi, vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng lúc trẻ của Lãnh Mạn Nguyên, cảm giác đó thật tuyệt vời biết bao, điều ấy như thể anh vẫn mãi là hình dáng như vậy vậy.”

“Không được, thế thì anh sẽ đưa thằng bé đi thật xa, để em khỏi cứ mãi ngắm nó mà lo cả anh.” Lãnh Mạn Nguyên lại không chịu, việc cô quá để ý đến tự Nguyên khiến anh vô cùng bất mãn.

“Sao anh lại có thể ghen với cả con mình nhỉ.” Nhã Lan bĩu môi.

“Chỉ cần là người muốn giành em với anh, thì đều không được!” Anh nói một cách kiên quyết, cũng không quên hôn lên môi cô mấy cái. “Chúng ta đi ngủ thôi.” Mặc kệ con trai đã ngủ chưa, anh cứ thế mà ôm cô lên giường.

“Không cần, chúng ta mới vừa...” Sao cô dám nói ra lời cái chuyện rằng nửa tiếng trước họ mới ân ái xong cơ chứ.

“Không đủ! Anh muốn dính liền với em từng phút từng giây cơ.” Không đợi cô nói gì thì anh đã hôn cô say đắm, rất nhanh trong phòng lại trình diễn một hồi xuân sắc.

“Anh xem anh ấy, lúc nào cũng cứ làm chuyện này trước mặt con trai, thế thì dạy hư con mất thôi.” Mỗi lần làm xong thì Nhã Lan đều phải nói anh.

“Anh chẳng quan tâm, chính là để thằng bé thấy, để nó biết em là người phụ nữ của anh!” Lúc Lãnh Mạn Nguyên nói lời này, bàn tay lại ôm lấy cô mà bắt đầu vuốt ve.

“Không cần!” Còn chưa kịp ngăn cản thì một hồi kích tình lại đã bắt đầu.

Lãnh Mạn Nguyên tựa như một đứa trẻ chẳng biết đủ, không ngừng đòi hỏi cô, nhưng lại cũng vô cùng dịu dàng. Anh giữ cô vô cùng chặt chẽ, dù chỉ là nói vài câu với người giúp việc nam thì anh đều sẽ ghen, tình yêu của anh mãnh liệt và tràn đầy sự độc chiếm, Nhã Lan trong lúc ngọt ngào ấy, cũng sẽ có đôi lúc cảm thấy rất ngột thở.

Nhưng dù sao thì qua cơn mưa trời lại nắng, về căn bản thì cô cũng thấy rất hài lòng, nhất là việc anh ấy có thể tỉnh lại cũng đã là một sự an ủi rất lớn đối với cô rồi. Nhã Lan thấy rằng cuộc sống này đã rất đầy đủ và hạnh phúc lắm rồi.

“Không được, tôi nói không được là không được, nói với anh ta, cơ thể rồi còn chưa hoàn toàn hồi phục, không đến được, thế đi.” Lãnh Mạn Nguyên vừa nghe điện thoại vừa đi vào, nhìn con trai đang ngủ ngon lành liền nói vài câu ngắn gọn rồi cúp luôn.

“Sao vậy?” Về mặt của anh có chút không ổn, trông có vẻ khá nghiêm túc, Nhã Lan liền đi qua mà khẽ hỏi anh.

“Ân Hạo chứ còn ai.” Ôm lấy cái eo vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau khi sinh của cô, anh tham lam mà hít lấy mùi hương tỏa ra từ cô.

“Anh ta lại sao vậy?” Nhã Lan thấy khó hiểu, hơi thở của anh phả lên người khiến cô cảm thấy rất ngứa, rồi lại rất muốn cười.

“Trong một tháng mà đòi từ chức tận 3 lần, kiên quyết không làm chủ tịch.” Lãnh Mạn Nguyên trả lời một cách bất mãn.

“Thế không phải vừa hay sao, anh có thể quay lại rồi.” Nhã Lan cảm thấy cả hai thật kì cục, người khác vì cái chức chủ tịch ấy mà tranh đến người chết kẻ sống, ấy thế mà hai người lại cứ đẩy qua đẩy lại.

“Không được, anh muốn ở cùng em và con, không có thời gian!” Anh từ chối luôn, rồi ôm cô chặt hơn, bàn tay không an phận mà sờ mó lung tung.

“Thế thì cũng phải làm việc chứ, sao có thể cả ngày cùng em và con cả đòi được chứ?” Cô đẩy tay trái của anh ra thì anh lại sờ bằng tay phải, đẩy tay phải thì tay trái anh lại sờ lên, cuối cùng thì hai tay ôm chặt lấy cô, không để cô có cơ hội đẩy ra.

“Cà đòi càng tốt!” Anh gật đầu nói, điều đó khiến cô cười vui không ngớt.

“Linh Nhi, anh còn nợ em một thứ.” Hơi thở từ đằng sau hơi rời ra, rồi anh đưa tay sờ vào túi áo.

“Gì vậy?” Cô quay đầu.

“Không...Anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ, nhưng không phải là hôm nay.” Anh như nghĩ ra gì đó rồi liền nhét tay lại.

“Hừ, không nói thì thôi.” Nhã Lan lại giờ chiều cũ, nhưng có vẻ hôm nay anh lại không trúng chiều mà chỉ khẽ hôn lên cánh môi đang chu ra của cô, nói đùa, “Em còn thế, anh sẽ hôn em đó? Đảm bảo em hết tức luôn.”

“Anh... tên xấu xa.” Khuôn mặt Nhã Lan lại đỏ lên, khiến Lãnh Mạn Nguyên cười không ngừng.

Buổi sáng lúc thức dậy, vị trí của Lãnh Mạn Nguyên bên cạnh đã trống rỗng, anh ấy đi lúc nào vậy? Mấy ngày rồi, cả hai luôn cùng nhau nằm lì trên giường, rất muộn mới chịu dậy, dù cho Lãnh Mạn Nguyên có dậy trước thì cũng sẽ ở trong phòng đợi cô, thế nhưng hôm nay, trong phòng lại trống rỗng, chẳng có ai cả.

Nhã Lan mặc quần áo, đi ra thì thấy thím Liễu đang mớm cho bé ăn.

“Để tôi làm cho.” Cô nói.

“Không cần, hôm nay cô có chuyện quan trọng phải làm đó.” Thím Liễu nháy mắt, có vẻ rất thần bí nói.

“Chuyện quan trọng gì cơ ạ?” Cô chẳng hiểu ra sao mà hỏi.

“Đại Hưng, còn không mau lái xe đến đây!” Thím Liễu kêu Đại Hưng đang đứng trước cửa, cậu gật đầu rồi chạy ra ngoài.

“Đi đâu vậy? Nguyên đâu thím?” Nhã Lan bị làm cho trở nên vô cùng mơ hồ.

“Cô đi thì biết, Nguyên bảo rồi, hôm nay muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, mà cụ thể là gì thì thím cũng không biết!” Nhã Lan tin chắc rằng thím Liễu chắc chắn là biết chỉ là thím không muốn nói cho mình mà thôi.

Tiếng còi xe vang lên bên ngoài, Đại Hưng đang thúc giục cô.

“Mau đi đi!” Thím Liễu đẩy nhẹ cô một cái, Nhã Lan ngơ ngác ngồi lên xe của Đại Hưng.

“Đây là đang đi đâu vậy?” Con đường lạ lẫm, không giống như đi vào trong nội thành, nên Nhã Lan thấy kì lạ mà hỏi.

“Chuyện này, ông chủ dặn phải giữ bí mật, lúc đến đó thì bà chủ sẽ biết thôi.” Đại Hưng lái xe một cách thuần thục rồi trả lời. Cũng biết là sẽ không hỏi được gì thế là Nhã Lan liền dựa vào ghế mà chợp mắt.

“Bà chủ, đến rồi.” Xe không biết đã đi bao lâu mà mãi mới dừng lại. Đây là một đỉnh núi, trước đó đứng sừng sững một nhà thờ rất lớn.

“Đây là?” Đến nhà thờ làm gì? Nhã Lan càng lúc càng chẳng hiểu nổi Lãnh Mạn Nguyên đang nghĩ gì nữa.

“Bà chủ, bà đứng đây đợi một lát, chủ tịch sẽ đến ngay.” Đại Hưng nói xong liền lái xe đi, để Nhã Lan một mình ở lại đó.

Nhưng lạ là, Nhã Lan đợi cả ngày ở trong nhà thờ nhưng vẫn không thấy Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện.

Vì cô đi rất vội thế nên không kịp mang theo điện thoại, thế nên đến điện thoại cũng chẳng gọi được, mãi đến lúc mặt trời lặn thì cô đi mới dọc theo quốc lộ mà tìm được trạm xe buýt, rồi ngồi xe quay về thành phố.

Chẳng lẽ đây là một trò đùa, Nhã Lan lắc đầu, rất nhanh phủ định đi cái ý nghĩ này. Với mối quan hệ hiện tại của họ, Lãnh Mạn Nguyên không thể nào lại đùa giỡn cô thế được, thế anh ấy làm sao vậy, có phải là xảy ra chuyện gì rồi không? Ý nghĩ đó khiến cô vô cùng lo lắng, cô thà tin rằng là anh đang trêu đùa mình, cũng không muốn thấy anh xảy ra chuyện gì.

Sau khi xe buýt dừng lại, Nhã Lan lại đi bộ một đoạn, thì đúng lúc ngang qua căn nhà trước đây từng ở. Bàn chân đang mỏi nhừ ra của Nhã Lan bỗng nhiên rất muốn vào đó xem xem.

Vừa đi vào con hẻm nhỏ thì cô liền bị bóng lưng của một người phụ nữ thu hút. Mái tóc người phụ nữ xoăn xoăn, cuộn lại trên đỉnh đầu xinh đẹp, cả người cô ta đều là đồ hiệu, giày cao gót đang đeo cũng là hàng Chanel phiên bản giới hạn. Đây rõ ràng là một phu nhân nhà giàu nào đó mà, nhưng sao lại xuất hiện ở cái nơi nghèo nàn này chứ?

Trong lòng Nhã Lan có chút nghi ngờ, cô thấy phía trước cách đó không xa có đậu một chiếc xe màu đen thì lại càng chắc hơn về ý nghĩ của mình.

Người phụ nữ đứng trước căn phòng trước đây của cô và Uyển Nhân, cô ấy ngăn người ở đó rất lâu rồi mới lục lọi lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong cái túi vô cùng quý giá của mình ra...

Cô ấy là? Trái tim Nhã Lan như nhảy đến tận cổ họng, người mà có chìa khóa căn phòng này thì chỉ có chủ nhà, cả cô và Uyên Nhân, dù chủ nhà cũng khá là thờ ơ nhưng lại có vẻ hơi béo, còn người phụ nữ trước mặt cô thì lại khá là gầy, hoàn toàn không thể là chủ nhà được.

Lẽ nào là Uyên Nhân trở lại?

“Uyên Nhân?” Cô thử gọi một câu, đối phương có chút ngần ra rồi mới quay đầu lại. Khuôn mặt của người phụ nữ phú quý đó đúng là khá giống khuôn mặt tròn của Uyên Nhân.

“Uyên Nhân, đúng là cậu rồi!” Nhã Lan dụi dụi mắt, mãi mà cô vẫn chẳng dám chắc chắn về điều này. Người phụ nữ trang điểm khá đậm, khuôn mặt cũng có vẻ nhọn hơn Uyên Nhân, từng động tác có vẻ vô cùng sang trọng, nhìn sao cũng có vẻ chẳng giống nổi Uyên Nhân mặc kệ kia nữa.

“Nhã Lan, không ngờ cậu lại ở đây.” Trong đôi mắt người phụ nữ hiện rõ một sự kích động, vì thế mà cô cũng chắc chắn hơn về đáp án của mình.

“Uyên Nhân, cậu quay lại thật rồi?” Nhã Lan chạy qua, ôm chặt lấy cô bạn của mình.

“Uyên Nhân, những năm nay cậu thế nào, đã kết hôn với anh Kiên Vỹ chưa? Lần này một mình cậu về đây sao?” Trong một nhà hàng sang trọng, Nhã Lan chẳng thèm để ý đến cả bàn thức ăn mà chỉ vội hỏi cả đồng câu hỏi thôi.

Uyên Nhân nhám nháp những món Tây vừa miếng một cách thật tinh tế mà quen thuộc, hoàn toàn như một cô gái con nhà giàu có thượng lưu. Cô ấy im lặng rất lâu rồi mới nói: “Kết hôn rồi, lần này Kiên Vỹ cũng về cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Nguyên MẤT TÍCH

“Oa, thật tốt quá, anh ấy đang ở đâu vậy, cả hai kết hôn mà chẳng báo tới một câu, không được, phải gọi anh ấy đến để chúc mừng một chút chứ.”

“Tớ cũng không biết.” Tâm trạng của Uyên Nhân có chút không ổn, cô rũ mắt nhìn xuống, rồi rất lâu sau mới rút khăn ra lau khóe mắt.

“Sao vậy, cả hai sống không tốt sao?” Nhã Lan nhìn ngắm cách ăn mặc của Uyên Nhân, rõ ràng đều là những hàng hiệu cao cấp, điều đó có thể chứng minh rằng cuộc sống của họ rất là khá giả.

“Không có gì.” Uyên Nhân khẽ khịt mũi, rồi cười một cách sâu thẳm, “Cũng chẳng có gì cả, anh ấy về đây trước rồi, tớ về đây cũng chỉ là để tìm anh ấy.”

“Sao lại không cùng về thế? Cái anh Kiên Vỹ này cũng thật là.” Nhã Lan trách móc.

“Nhã Lan.” Uyên Nhân hình như muốn nói gì đó, đợi đến lúc Nhã Lan dừng lại nhìn sang cô thì cô lại uống một ngụm nước rồi không nói gì cả. “Không có gì.”

Nhã Lan vẫn cảm thấy trong lòng cô ấy đang che giấu chuyện gì đó, mà chắc chắn là có liên quan đến Thành Kiên Vỹ, chỉ là cô ấy không muốn nói, Nhã Lan cũng không tiện hỏi thêm.

“Cậu sống tốt chứ?” Lại đến lượt Uyên Nhân hỏi cô.

“Rất tốt.” Cô gật đầu một cách hạnh phúc, “Tớ với Nguyên bây giờ rất tình cảm, hơn một tháng trước tớ đã sinh một cậu con trai, tên là tự Nguyên.”

“Thật ngưỡng mộ bọn cậu mà.” Trong ánh mắt cô ấy cũng toát lên vẻ ngưỡng mộ như thế, tiếp đó cô ấy lại cụp mắt xuống.

“Hai cậu có con chưa? Bao tuổi rồi?” Nhã Lan có vẻ như vô cùng muốn biết tình hình của cả hai.

Uyên Nhân khẽ lắc đầu, nói một cách cô đơn: “Không có.”

“Thế thì mau sinh đi thôi, tốt nhất là sinh một cô công chúa, thế là vừa hợp thành đôi với tự Nguyên nhà tớ.” Cô cười một cách rất chân thành, nhưng lại bỗng thấy Uyên Nhân rơi nước mắt. “Uyên Nhân, cậu làm sao vậy? Bọn cậu không hạnh phúc ư?” Cô cũng nhận ra việc này có gì đó không đúng liền hỏi.

“Nhã Lan, Kiên Vỹ đã tiếp nhận sự nghiệp của bố mẹ anh ấy...”

“Thế thì rất tốt mà.” Nhã Lan không hiểu sao cô ấy lại có vẻ đau buồn thế.

“Anh ấy chỉ để lại cho bố mẹ mình một chút tiền đường lão rồi bán cả công ty ở Australia rồi...”

“Sao lại thế?”

“Tớ không biết!” Biểu cảm của Uyển Nhân vô cùng đau khổ, rõ ràng là cô ấy biết mà, nhưng chẳng chịu nói gì cả.

“Uyển Nhân, cậu định làm thế nào?” Biết là sẽ chẳng hỏi ra kết quả gì nên Nhã Lan cũng không miễn cưỡng nữa.

“Tớ không biết.” Những lời Uyển Nhân nói nhiều nhất chính là ba chữ này, một cô gái trước giờ luôn có chủ kiến, đột nhiên lại trở nên không quả quyết như thế, điều đó khiến Nhã Lan vô cùng kinh ngạc.

Trong lòng hai người đều mang những tâm sự, sau đó thì ăn xong bữa trong cái bầu không khí im lặng đến ngượng nghịu này.

“Tớ ở phòng 2315 của khách sạn Thế Giới, nếu có chuyện gì có thể đến tìm tớ, đây là số điện thoại của tớ.” Lúc chia tay, Uyển Nhân đưa cô một tờ giấy, trên đó viết số điện thoại mới của cô ấy. Nhã Lan vẫy tay tạm biệt cô ấy.

Trong lòng có chút lo lắng Lãnh Mạn Nguyên thế nên cô liền đi một mạch về nhà.

“Ồ, bà chủ, sao bây giờ hai người mới về?” Đã qua 10 giờ tối rồi, thím Liễu vừa dỗ bé con ngủ xong, rồi đi xuống nhà liền nhìn thấy Nhã Lan trong bộ dạng nhếch nhác.

“Nguyên đâu? Anh ấy vẫn chưa về sao?”

“Hừ, không phải cả hai đi cùng nhau sao?” Lần này lại thành thím Liễu thấy nghi ngờ.

“Không có, cả ngày nay tôi đều không thấy anh ấy.” Cô lắc đầu, trong lòng đột nhiên trào lên chút dự cảm không hay khiến cô cảm thấy rất sợ hãi.

“Sao lại thế được! Cô không đến chỗ nhà thờ trên núi hay sao?” Thím Liễu không thể tin nổi mà hỏi.

“Đến rồi, thế nhưng anh ấy không hề xuất hiện, tôi đợi ở đó cả ngày mà.” Nhã Lan nói thật. “Đại Hưng đâu?” Cô muốn hỏi Đại Hưng xem, có phải là đột nhiên có chuyện gì nên không thể kịp đến tìm cô không.

“Đại Hưng đã về đây từ sớm rồi, thằng bé bảo Nguyên sẽ về cùng cô mà.”

Những lời của thím Liễu làm lòng cô vô cùng nặng nề, cái dự cảm không lành càng lúc càng lớn.

“Không được, tôi phải đi tìm Ông Minh Thiên.” Nhờ sự giúp đỡ của thím Liễu mà cô đã gọi được điện thoại cho Ông Minh Thiên, nhưng lại được biết, anh ấy không hề đến công ty, cũng không có liên lạc với cậu ta.

“Nguyên chắc chắn là mất tích rồi, mau kêu người đi tìm anh ấy.” Nhã Lan gần như hét lên.

“Cô yên tâm, chúng tôi sẽ lập tức kêu người đi tìm, có lẽ anh ấy chỉ là gặp phải phiền phức nhỏ gì đó thôi, tôi tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức thôi.” Ông Minh Thiên ở đầu dây bên kia an ủi cô.

“Nhanh lên, nhanh chút, anh ấy không thể xảy ra chuyện được!” Nhã Lan lo đến suýt khóc, nếu Lãnh Mạn Nguyên xảy ra chuyện gì thì cô còn sống nổi sao?

“Đừng lo lắng, chúng tôi sẽ tìm được anh ấy nhanh thôi.” Ông Minh Thiên cúp máy, Nhã Lan ngơ ngác nhìn điện thoại, cứ mong ngóng Lãnh Mạn Nguyên sẽ gọi đến hỏi han cô, thế nhưng đợi đến tận trời sáng cũng chẳng có tin tức gì, Nhã Lan lo lắng cả một đêm, cô đứng ngồi không yên mà đi qua đi lại trong phòng khách, trong lòng nôn nóng không thôi, điều đó khiến vẻ mặt cô trở nên rất tiêu tụy.

Cô không ngừng suy nghĩ về nơi mà Lãnh Mạn Nguyên đang đến, thế là lúc lại yên tâm lúc lại bất an không ngừng, rồi lúc thì khóc lóc không thôi, cả người yếu ớt đến nỗi gần như muốn ngã gục xuống.

Uyển Nhân nói Thành Kiên Vỹ trở về rồi, mà còn bán đi tất cả sản nghiệp ở Australia, mục đích hẳn ta về đây là gì? Tại sao Uyển Nhân lại nhìn cô bằng ánh mắt đau khổ thế, rồi sao lại cứ muốn nói lại thôi? Liệu việc Lãnh Mạn Nguyên mất tích có liên quan đến hẳn ta không?

Nhã Lan thật sự không đợi nổi nữa, đợi đến khi trời hơi hừng sáng, cô liền một mình rời khỏi nhà họ Lãnh.

Cô lên xe buýt mà chẳng hề có mục đích, ánh mắt lo lắng của cô nhìn xung quanh, mong rằng có thể nhìn thấy hình bóng của Lãnh Mạn Nguyên. Đến một chỗ thì cô bỗng nhìn thấy một bóng lưng mặc tây trang màu đen rất giống Lãnh Mạn Nguyên.

“Dừng xe, dừng xe.” Cô điên cuồng đập cửa xe, suýt nữa thì nhảy ra khỏi cửa sổ rồi.

“Đúng là đồ điên!” Tài xế xe buýt mắng mỏ mà mở tạm cửa xe cho cô, Nhã Lan không nghĩ ngợi gì mà cứ thế nhảy xuống.

“Nguyên, Nguyên...” Bóng dáng vừa nãy đã sớm biến mất rồi, cô chạy quanh cả mấy con đường mà vẫn không hề tìm thấy. Cô ấy lo lắng đến phát khóc, rồi không ngừng gọi tên anh.

“Cái cô kia có phải điên rồi không, đi đi lại lại trên con đường này đã cả chục lần rồi.” Máy chủ tiệm nhỏ bên đường bàn tán ồn ào.

“Có khi là đang tìm người đấy, cô ta đang gọi tên ai ấy nhỉ? Ai tên Nguyên thế, mau ra trả lời cô ta xem nào, cô ta tìm gấp gấp thế kia, có khi là xảy ra chuyện lớn gì rồi.” Có người kêu lên. Thế nhưng, người đi đường ngoại trừ nhìn cô bằng những ánh mắt kì lạ ra thì chẳng có ai đến giúp cô cả.

“Nguyên, anh đang ở đâu?” Bóng dáng của người vừa nãy trong đầu cô càng lúc càng giống Lãnh Mạn Nguyên, cô rõ ràng nhìn thấy anh đi đến con đường này mà.

“Cô à, xem cô ăn mặc cũng rất là tốt, có vẻ cũng là người có tiền. Chỗ này là chỗ bán hàng rong, bình thường người có tiền cũng chẳng đến đây đâu, có khi cô nhìn nhầm rồi.” Có một bà chủ quán có lòng mà nhắc cô ấy.

Lúc này cô mới phát hiện ra, chỗ này là nơi bày bán những món hàng rong rẻ tiền, Lãnh Mạn Nguyên chẳng thể nào mà đến đây được, lẽ nào thật sự cô đã nhìn nhầm? Cô ngưng ngưng mà đi khỏi, rồi đứng trên ngã tư ngăn người ra.

Phía trước không xa là căn nhà trọ mà Thành Kiên Vỹ đã từng thuê, hẳn ta về đây liệu có đến đó không? Cô chậm rãi đi đến cửa khu nhà mà trước đây hẳn ta từng ở, rồi nhìn với vào trong.

Bỗng có tiếng còi xe vang lên, người lái xe ló đầu ra kêu. “Cô à, đi đường thì chú ý vào chút, cẩn thận không lại bị đâm đấy.” Nhã Lan lúc này mới phát hiện ra cô đã đi ra đường lớn.

Lúc nhìn thoáng qua cửa kính xe, cô dường như thấy được khuôn mặt của Thành Kiên Vỹ, rồi cô khẽ lắc đầu, dụi mắt, đợi cô nhìn lại thì chiếc xe đã lái vào trong khu nhà. Không lâu sau đó có một người đàn ông mặc âu phục giày da đi xuống.

Thân hình có vẻ khá giống Thành Kiên Vỹ, thế nhưng trước giờ hẳn ta cũng không thích mặc âu phục. Nhã Lan lắc đầu, tin rằng bản thân chỉ là hoa mắt thôi.

Thế nhưng cô vẫn cố đi theo một đoạn, người đàn ông cùng cấp dưới của mình cùng đi vào một tòa nhà, nó khác hoàn toàn với chỗ Thành Kiên Vỹ từng ở.

Xác nhận là nhầm lẫn rồi thì cô liền quay lại, đi đến công ty của Lãnh Mạn Nguyên, trong lòng thầm mong sẽ tìm được chút manh mối gì từ đó.

Từ khi Lãnh Mạn Nguyên tỉnh lại thì Ân Hạo đã từ chức khỏi tập đoàn Thiên Ôn, rồi đi một cách đầy kiên quyết để trở lại công ty Click bắt đầu nhận vai diễn mới.

Uông Minh Thiên ra đón cô, từ ánh mắt hơi đỏ lên của Uông Minh Thiên thì có thể thấy cậu ta cũng không nghỉ ngơi đầy đủ.

“Tôi vừa mới về thôi, có chút manh mối nhỏ, nhưng vẫn đang trong quá trình điều tra, nhưng cô cứ yên tâm, từ những manh mối trước mắt thì có thể thấy, Nguyên bây giờ vẫn còn an toàn.”

Nhã Lan không nói gì, cô biết Uông Minh Thiên là đang an ủi cô, nếu mà thật sự là an toàn thì anh ấy cũng sẽ không lâu như thế mà còn chưa trở về.

“Chuyện này có liên quan với ai?” Trong lòng cô đã có chút băn khoăn, chỉ cần cậu ta coi bỏ.

“Thế lực từ nước ngoài.” Uông Minh Thiên trả lời rất nhanh.

“Sao anh ấy lại dính đến mấy người đó?” Nhã Lan nói, trước giờ việc làm ăn của Lãnh Mạn Nguyên đều là hợp pháp, không thể nào có dính dáng đến những người làm ăn bất chính kia được. Điều này cũng khiến cô càng tin rằng, việc Lãnh Mạn Nguyên mất tích có liên quan đến Thành Kiên Vỹ.

“Cứ thế đi, mọi người tiếp tục tìm đi, tôi về đây.” Trong lòng cô lúc này rất rối bời, không tìm thấy Thành Kiên Vỹ, cũng không có tin tức của Lãnh Mạn Nguyên, lòng cô lúc này cảm thấy vô cùng nặng nề, thế nên giờ cô cần một nơi để nói hết nỗi lòng.

Dựa theo địa chỉ thì cô đã tìm đến nơi mà Ân Hạo đang quay phim mới.

“Sao em lại đến đây?” Trên mặt Ân Hạo hiện lên chút kinh ngạc, trong bộ phim này, anh ta diễn vai tướng quân, lúc nghe cô đến, anh ta còn không kịp thay đồ.

“Nguyên mất tích rồi.” Cô thấp giọng nói.

“Cái gì?” Khuôn mặt của Ân Hạo trắng bệch ra, hiện ra vẻ bất an, “Từ bao giờ?”

“Hôm qua.” Nhã Lan cảm thấy đôi chân vô cùng mệt mỏi, liền ngồi xuống chiếc ghế trước mặt anh ta.

“Sao lại thế được?” Lời của Ân Hạo có chút kì lạ, Nhã Lan cũng miễn cưỡng nhận ra điều đó liền đứng bật dậy.

“Ân Hạo, anh chắc là biết được nguyên nhân anh ấy mất tích và nơi anh ấy ở lúc này có phải không, xin anh nói cho em, được không?”

“Anh không biết!” Đối mặt với khuôn mặt mắt nhoe nhè lệ của Nhã Lan, Ân Hạo trực tiếp phủ nhận. Nhưng trong mắt anh ta lại tràn đầy lo lắng và tức giận,

Nhã Lan không hiểu nổi, cũng chẳng có tâm trạng gì để mà đi phân tích cái sự thay đổi ngấn ngùi đó của anh ta. “Em cứ về đi, mọi việc rất nhanh sẽ có kết quả thôi.” Anh ta vỗ lưng cô, cố ý giấu đi ánh mắt mình.

“Ấn Hạo, không có Nguyên, em thật sự sẽ không sống nổi, anh không biết đâu, lúc mà em sắp chết, là anh ấy dùng tính mạng của mình cứu em, trong mấy tháng mà anh ấy hôn mê, đều là em bầu bạn bên anh ấy, em không thể không có anh ấy!” Sau khi nói hết nỗi lòng ảm ức, Nhã Lan liền đau thương khóc òa lên.

Ấn Hạo hiểu rõ, ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô như là đang an ủi. Vẻ mặt của anh ta rất phức tạp, trong ánh mắt toát lên vẻ u buồn, đôi môi anh ta mím chặt, như thể một sự kiên định sau khi quyết định gì đó vậy.

“Nhã Lan, em nghe tôi rồi cứ về nhà đã, anh sẽ giúp em tìm anh ta mà.” Đó là đáp án cuối cùng mà anh ta đưa ra, sau đó anh ta gọi Lý Khắc Lan, bảo anh ta đưa cô về nhà.

“Không, em muốn ở đây một lát.” Cô đột nhiên không dám về nhà, không dám đối mặt với căn nhà họ Lãnh mà chẳng có Lãnh Mạn Nguyên kia, thế là cô liền nói một cách bướng bỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Anh ta muốn nhất ai

“VẬY...ĐƯỢC RỒI.” Ngẫm nghĩ rất lâu rồi Ấn Hạo mới miễn cưỡng đồng ý, “Giúp tôi trông chừng bên ngoài, được chứ?” Anh ta quay lại nói với Lý Khắc Lan đầy ám chỉ. Lý Khắc Lan liền gật đầu rồi đi ra ngoài.

Nhã Lan không rõ họ đang nói gì, cô cũng chẳng có lòng dạ nào mà hỏi, một mình ở trong phòng nghỉ của Ấn Hạo mà nghĩ ngợi mọi chuyện.

“Sao anh lại vào đây? Lý Khắc Lan đâu! Đi ra!” Ngoài cửa vang lên giọng nói của Ấn Hạo. Anh ta quay xong phim rồi ư? Đang cãi nhau với ai vậy?

Nhã Lan hơi mờ hé cửa ra, liền nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc – Thành Kiên Vỹ!

Hắn ta! Cùng anh ta?

Bọn họ sớm đã quen biết rồi sao?

Máu trong người cô như bị ngưng lại, Nhã Lan bị những chuyện này khiến cho kinh ngạc đến không biết phải làm sao, đứng ngẩn ra chỗ cửa, cũng quên luôn giữ cửa, cửa từ từ mở ra, thế là cả người liền lộ ra trước mặt hai người kia.

“Nhã Lan!”

“Linh Linh!”

Hai người kia kêu lên đầy kinh ngạc, hai người đàn ông đồng thời nhìn về phía cô.

“Anh Kiên Vỹ?” Cô nhìn Thành Kiên Vỹ một cách đầy hoài nghi, hắn ta mặc một bộ âu phục vừa người có vẻ rất đắt tiền, hắn ta nhìn về phía cô, trên mặt là một vết sẹo rất dài...

“Sao thế kia?” Cô chỉ vào mặt hắn, khuôn mặt vốn dĩ luôn rạng rỡ đẹp trai lại vì vết sẹo mà trở nên vô cùng dữ tợn, đáng sợ!

“Anh ta không cần thận mà tự rạch đó.” Ấn Hạo giành trả lời trước Thành Kiên Vỹ.

“Ừ, phải, là tôi tự rạch đó.” Thành Kiên Vỹ cũng như vừa bùng tình mà gật đầu thừa nhận.

“Hai người?” Cô đột nhiên nhớ đến câu chuyện mà Ấn Hạo từng kể, nhân vật chính trong đó từng khiến cô nhớ đến Thành Kiên Vỹ, lẽ nào...

Cô không dám chắc chắn, bởi cô nhớ rõ ràng rằng, Ấn Hạo không quen Thành Kiên Vỹ.

“Anh quay lại rồi.” Ánh mắt Thành Kiên Vỹ nhìn cô càng lúc càng nóng bỏng, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ giành cho cô một vòng ôm ấm áp, ý nghĩ ấy khiến cô có chút sợ hãi, lùi về sau một cách sợ sệt.

“Yên tâm, hắn ta sẽ không làm gì em đâu!” Ấn Hạo đến bên cô với tư thế bảo vệ.

“Ấn Hạo!” Thành Kiên Vỹ tức giận, gào to, “Tôi bảo anh bảo vệ người phụ nữ của tôi, thế mà anh làm cái gì thế hả!”

“Xin lỗi, Vũ.” Trong đôi mắt đang sụp xuống kia tràn đầy đau khổ, anh trầm giọng xin lỗi, “Tôi không biết, có lẽ do cô ấy thật sự rất hấp dẫn người khác, cho nên...”

“Cho nên anh liền yêu cô ấy, đúng không? Anh nghe cho rõ đây, bất kì ai yêu cô ấy đều sẽ là kẻ địch của tôi!” Thành Kiên Vũ đột nhiên trở nên vô cùng tức giận, vô cùng tức giận, vết sẹo trên mặt cũng càng thêm dữ tợn, ánh mắt anh ta như thể muốn giết người vậy.

Nhã Lan đẩy Ân Hạo đang chắn trước mặt ra rồi nhìn vào khuôn mặt của Thành Kiên Vũ, cô run rẩy hỏi: “Nguyên... có phải là anh.... bắt đi không?”

“Không phải.” Hắn ta nói rất dứt khoát, đôi mắt hiện lên những ánh nhìn vô cùng kỳ dị.

“Vũ, đừng làm hại cô ấy!” Ân Hạo nhận ra hắn ta có chút không ổn, liền vội kéo Nhã Lan ra sau để bảo vệ.

“Ai nói tôi muốn làm hại cô ấy! Cô ấy là báu vật quý giá trong lòng tôi, dù cho có làm hại đến cả thế giới này, tôi cũng sẽ không làm hại cô ấy!” Tròng mắt hắn ta như lửa, nhìn chằm chằm vào Ân Hạo, “Còn cả anh, bạn bè cái thứ gì, anh bảo vệ người phụ nữ của tôi bằng cách đẩy đẩy à?”

“Tôi không phải người phụ nữ của anh.” Nhã Lan vội vã phủ nhận, “Chúng ta chỉ là bạn.”

“Linh Linh, em đang nghĩ gì thế!” Trên khuôn mặt của Thành Kiên Vũ hiện lên chút dịu dàng, “Em, mãi mãi là người phụ nữ của anh, nếu ai muốn cướp em thì người đó đều phải chết!” Hắn ta nói chữ chết một cách vô cùng hung ác, khiến cho Nhã Lan run sợ không thôi.

Cô nhận ra, Thành Kiên Vũ đã có rất nhiều thay đổi, những thay đổi này không chỉ là về bề ngoài, mà càng là sự thay đổi bên trong. Cái con người lương thiện, lạc quan đã biến đâu mất rồi?

“Anh Kiên Vũ, anh thay đổi rồi, thay đổi đến mức em chẳng nhận ra nữa, thay đổi đến độ chẳng còn là anh Kiên Vũ nữa.” Nhã Lan khẽ nói, cô nhìn thấy bàn tay sắc bén như ung của anh ta duỗi về phía Ân Hạo, cô liền vô cùng buồn bã.

Bàn tay của Thành Kiên Vũ dừng lại, rồi hắn ta đẩy Ân Hạo đang chắn ở giữa ra, đứng trước mặt cô, khiến cô cảm thấy lạnh lẽo vô tận. “Linh Linh, tất cả những thay đổi của anh đều là vì em, đều là vì em cả, hãy tin anh!”

Trong mắt anh ta như đang bốc cháy hừng hực, đó là ngọn lửa tức giận, là ngọn lửa có thể hủy diệt cả thành phố này! Nhã Lan sợ hãi mà nhắm chặt mắt lại, rồi run rẩy trước mặt hắn ta.

“Đừng sợ, Lan Lan, cho dù là lúc nào thì anh đều sẽ bảo vệ em.” Hắn ta mạnh mẽ mà ôm cô vào lòng, mặc cho cô run rẩy tựa như một nhành hoa la đơn trong bão gió...

Nhã Lan cứ thế mà bị Thành Kiên Vũ đưa về nơi hắn ta ở, nếu để nói đây là chỗ ở thì có lẽ bảo đây là một ngục giam hoa lệ sẽ đúng hơn nhiều, vườn hoa xinh đẹp, cách trang hoàng hoa lệ đến độ xa xỉ, sự trông coi nghiêm ngặt, không đâu là không có những hệ thống và thiết bị theo dõi, thật sự có thể nói rằng, mọc cánh cũng chẳng thoát ra được.

Nhã Lan bị nhốt trong căn phòng nhỏ màu trắng, căn phòng được trang trí vô cùng xinh đẹp, các vật dùng màu trắng trong phòng được trải những chiếc khăn nhiều màu được bao xung quanh bởi những vòng hoa, cả căn phòng có vẻ vô cùng đáng yêu, hoàn toàn là căn phòng được chuẩn bị riêng cho con gái. Nếu như là những ngày trước đây, thì cô chắc chắn sẽ vô cùng yêu thích, thế nhưng bây giờ cô chẳng còn lòng dạ nào mà đi thưởng thức cách bài trí trong phòng nữa.

Nhã Lan ngồi bên cửa sổ, ở đây là tầng 3, ngay dưới là phòng bảo vệ, dù cho cô có may mắn xuống được thì cũng sẽ bị bảo vệ phát hiện ngay.

Bây giờ cô không thể làm gì cả, chỉ có thể ngồi đây ngăn người mà đợi chờ trong lo lắng.

Lúc Thành Kiên Vũ đưa cô đến đây thì Ân Hạo cũng đã cố ngăn cản.

“Nói thế nào thì cô ấy cũng là đến tìm tôi, tôi có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của cô ấy.” Ân Hạo giờ tay kéo cô lại, cô sợ hãi mà quay vào phòng, như thể người chết đuối vớ được phao vậy.

“Hạo, cứu tôi.” Cô cầu xin nói, rồi lúc nhìn thấy vết sẹo dài dữ tợn trên mặt của Thành Kiên Vũ kia thì bàn tay cô sợ hãi mà rụt lại.

“Cô ấy hiện giờ đã rất an toàn rồi, dù cho có hủy diệt cả thế giới thì tôi cũng không động đến một đầu ngón tay của cô ấy đâu, anh chắc là cũng hiểu điều đó mà.” Lời này là Thành Kiên Vũ nói với Ân Hạo, ý bảo anh ta buông tay ra.

“Vậy, ít nhất hãy để tôi đưa cô ấy về nhà.” Ân Hạo vẫn kiên trì.

“Nhiệm vụ của anh đã hoàn thành rồi, anh có thể đi rồi!” Thành Kiên Vũ hừ lạnh, hất tay Ân Hạo ra, rồi ôm cô vào lòng. Hắn ta ôm rất chặt, đến nỗi khiến cô không thở nổi, cô cảm thấy lồng ngực mình đang thiếu không khí trầm trọng, hô hấp nặng nề, vì thế mà mặt cô trở nên trắng bệch ra.

“Anh làm đau cô ấy kìa, bộ không thấy hả?” Ân Hạo cẩn thận nhận ra điều đó, rồi lại duỗi tay ra muốn kéo cô lại. Nhưng tiếc là cũng không thành công, Thành Kiên Vũ còn kéo cô lùi ra vài bước, rồi khỏi phạm vi mà Ân Hạo có thể chạm đến được. “Nếu anh còn tiến thêm bước nữa thì chúng ta không có anh em gì hết nữa!” Thành Kiên Vũ đưa ra tối hậu thư.

“Vũ!” Ân Hạo không tiến lên nữa, nhưng trong ánh mắt anh lại hiện ra sự đau đớn.

Thành Kiên Vỹ chấn động mạnh một cái, nhưng lại bình thường lại ngay. “Anh có thể đi rồi, đợi đến lúc bọn tôi kết hôn thì sẽ mời anh đầu tiên.”

“Hạo...” Nhã Lan cảm thấy vô cùng sợ hãi, người ôm cô lúc này đã không còn là một Thành Kiên Vỹ đối xử yêu thương với cô nữa, mà rõ là một con sư tử đang nổi điên, điên cuồng mà giành lấy thức ăn! Cô không muốn đi cùng hắn ta.

“Vũ!” Dáng vẻ đáng thương của Nhã Lan khiến anh ta rất đau lòng, thế là anh ta lại tiến lên muốn thuyết phục Thành Kiên Vỹ.

“Àn Hạo, tôi có thể tha thứ cho anh về việc anh phải lòng người phụ nữ của tôi, thế nhưng nếu anh còn cứ dính líu đến cô ấy thì tôi cũng sẽ không khách khí với anh đâu.” Hắn ta đưa một bàn tay vào lấy gì đó từ trong túi ra, một thứ đen ngòm nhắm thẳng vào đầu Ân Hạo – đó là súng!

“Vũ! Thật sự phải làm thế sao?” Ân Hạo đau khổ nói rằng.

“Đương nhiên, tôi nói với anh rồi, ai cướp người phụ nữ của tôi, thì tôi sẽ không để kẻ đó chết một cách tử tế đâu! Anh không muốn cũng rập khuôn theo tên Lãnh Mạn Nguyên kia chứ.”

“Nguyên! Anh đã làm gì anh ấy rồi?” Đột nhiên nghe được cái tên Lãnh Mạn Nguyên từ trong miệng hắn ta khiến Nhã Lan sợ tới mức tim muốn nhảy cả ra ngoài, anh ấy bị sao vậy? Cô khẩn thiết muốn biết.

“Muốn biết sao? Cục cưng?” Hắn ta nói khẽ bên tai cô, giọng điệu dịu dàng nhưng lại vô cùng ghê rợn. Nhã Lan phản cảm mà tránh khỏi bờ môi lạnh lẽo của hắn ta, sự thay đổi của hắn rất lớn, lớn đến mức cô không thể nhận ra nữa! Chắc chắn là nhìn nhầm rồi, hoặc có lẽ chỉ là một người đàn ông trông giống anh Kiên Vỹ của cô mà thôi, người đàn ông này không thể nào là người anh Kiên Vỹ luôn dịu dàng ảm áp được!

“Mau nói đi, anh ấy thế nào rồi?” Nhã Lan rất sợ nghe được tin không hay, nhưng cô lại không thể không hỏi, cô muốn lập tức xác nhận được an nguy của Lãnh Mạn Nguyên. Trái tim cô lo lắng vô cùng, khuôn mặt vì sợ nghe được tin xấu gì mà trở nên trắng bệch ra, mồ hôi lạnh chảy ra, cả người đã ướt sũng.

“Muốn biết thì đi theo anh, nếu mà muốn hắn ta chết thì cứ đi theo anh ta đi.” Hắn ta hếch cằm về phía Ân Hạo, rồi lại nhìn chăm chăm vào cô để quan sát vẻ mặt cô, đồng thời cũng để chờ đợi câu trả lời từ cô.

“Tôi đi theo anh.” Nhã Lan nhìn thấy trên khuôn mặt Thành Kiên Vỹ tràn đầy sự hài lòng, thế nhưng trong đôi mắt luôn chứa đựng sự ảm áp trước đây, giờ lại tràn đầy sự lạnh lẽo.

“Nhã Lan, cô...” Ân Hạo kêu lên, nhưng Nhã Lan chỉ có thể nhìn anh ta một cách bất đắc dĩ, rồi khẽ lắc đầu ý bảo anh không cần đuổi theo.

Cứ như thế, Nhã Lan bị đưa đến nơi này, Thành Kiên Vỹ sợ cô bỏ đi nên liền cô ý khóa cửa phòng cô lại, ngoài cửa còn có hai bảo vệ đứng canh.

“Căn phòng này đã được chuẩn bị cho em từ lâu rồi, em thích không?” Trước khi đi, hắn ta hỏi.

Căn phòng có xinh đẹp thế nào, thì như cô đã nói, nó cũng chỉ là một phòng giam mỹ lệ mà thôi. Cô chẳng muốn thưởng thức cái khung cảnh nhà tù này, cô chỉ muốn biết tin tức của Lãnh Mạn Nguyên.

“Đưa tôi đi gặp anh ấy, tôi muốn biết tình hình của anh ấy.”

“Yên tâm, anh ta vẫn chưa chết đâu.” Thành Kiên Vỹ nói xong câu đó thì bên ngoài có người gọi hắn ta, thế là hắn ta liền cười rồi đi ra ngoài.

Trong lòng Nhã Lan cũng lại yên tâm đôi chút, Lãnh Mạn Nguyên chưa chết, nhưng chỉ mong anh không phải chịu quá nhiều đau khổ. Nhã Lan biết, Thành Kiên Vỹ bắt được Lãnh Mạn Nguyên thì cũng sẽ không đối xử tử tế với anh ấy đâu, bởi lẽ Lãnh Mạn Nguyên cũng từng điên cuồng vô tình mà bẻ gãy tay chân hắn ta.

Nhã Lan từ bước chân của hắn ta cũng có thể nhận ra rằng hắn ta hơi bị thọt, mà cả lúc bắn súng, hắn cũng bắn bằng tay trái.

Mối thù này, sao hắn ta có thể bỏ qua?

Cô nghĩ mãi mà không được gì thì bỗng nhớ đến vết sẹo trên mặt hắn ta, thế là đột nhiên cảm thấy rét run từng cơn.

“Khóa xương quai xanh của hắn ta lại xem hắn ta còn trốn thế nào!” Không biết đã qua bao lâu thì ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng kêu táo bạo của Thành Kiên Vỹ, hắn ta đang nói ai? Muốn khóa khớp xương của ai? Chắc không phải Lãnh Mạn Nguyên chứ, hắn ta thật tàn nhẫn!

Tiếng mở khóa vang lên, khuôn mặt của Thành Kiên Vỹ xuất hiện ngoài cửa.

“Ồ có quen không? Em đói chưa? Anh kêu người đưa đồ ăn đến rồi, lại đây đi.” Hắn ngồi xuống bàn, đằng sau có hai người giúp việc theo vào, bày từng món ăn tinh tế lên trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Cực hình

“Lại đây nào!” Nhìn thấy cô còn đang ngần ngừ, hắn ta liền nói, giọng nói dịu dàng như thể ngày xưa.

“Lãnh Mạn Nguyên thế nào rồi?” Cô rất sợ những lời hắn ta vừa nói là nói đến Lãnh Mạn Nguyên, bây giờ cô chẳng có chút khẩu vị nào, chỉ một lòng muốn biết tình hình của Lãnh Mạn Nguyên.

“Lại đây, ăn no rồi, thì anh mới cho em biết tình hình của hắn ta.” Nụ cười của Thành Kiên Vỹ như đọng lại trên mặt rồi hắn ta ra lệnh.

“Không! Nếu như anh không nói thì tôi cũng chẳng ăn được gì cả.” Nhã Lan bướng bỉnh lắc đầu từ chối.

“Nếu em muốn anh ta chết ngay thì cứ việc không ăn!” Hắn ta lạnh lùng nói ra câu đó rồi cũng không thèm đợi cô mà gấp thức ăn.

“Không, tôi không muốn anh ấy chết!” Nhã Lan vô cùng lo lắng, chỉ sợ Thành Kiên Vỹ thật sự sẽ làm thế, cô ngoan ngoãn đi lại phía hắn ta. Dù cho cô chết, cô cũng không muốn Nguyên xảy ra chuyện gì!

Đột nhiên, cô bị Thành Kiên Vỹ kéo vào trong lòng, vòng tay của hắn ta cứng rắn mà lạnh lẽo, chẳng hề có chút độ ấm nào, vòng ôm trước đây của anh Kiên Vỹ không giống thế này. Cô xấu hổ mà giả dục, cô cũng không còn quen với việc ở trong vòng tay hắn ta thế này.

“Đừng nhúc nhích!” Thành Kiên Vỹ hưởng thụ mà than nhẹ, Nhã Lan chỉ đành ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn ta, không dám nhúc nhích chút nào.

Sau đó hắn ta gấp đồ ăn đút cho cô, cô chỉ biết bị động mà há mồm, ăn mà chẳng thấy ngon lành gì.

“Em biết không? Chuyện anh muốn làm nhất trước đây chính là ôm em thế này rồi chúng ta đút cho nhau ăn, giờ phút này, anh đợi thật sự rất lâu rồi.” Những lời hắn nói rất ngọt ngào, rồi lại tràn đầy hấp dẫn, thế nhưng, Nhã Lan lại hoàn toàn không bị cuốn hút, bởi lẽ, trái tim cô giờ đây chỉ tràn ngập bóng hình của Lãnh Mạn Nguyên.

“Nào, đút cho anh.” Thành Kiên Vỹ đưa thìa cho cô.

“Tôi...” Đôi thìa của Nhã Lan dừng ở giữa chừng, cô chẳng có tâm trạng nào làm việc này. “Chuyện đó...” Cô vẫn muốn hỏi chuyện của Lãnh Mạn Nguyên, lúc này, lòng cô nóng như lửa đốt vậy.

“Được rồi, vẫn cứ để anh gấp cho em ăn đi.” Một miếng thức ăn khác được đưa đến, lúc này Nhã Lan liền quay đầu đi, cô thật sự không quen dùng cái tư thế này ở chung với người khác ngoài Lãnh Mạn Nguyên.

“Nào, ăn nhiều chút, nếu không anh sẽ tức giận đó.” Bàn tay đặt ở thắt lưng cô nắm chặt, như thể đang thể hiện sự tức giận của hắn ta.

“Anh Kiên Vỹ, anh...” Cô nói không nổi nữa, anh Kiên Vỹ của trước kia đi đâu rồi? Sự săn sóc lúc ấy của hắn, hắn chưa bao giờ làm những việc cô không thích. Thành Kiên Vỹ của lúc ấy lương thiện, luôn nhiệt tình mà giúp đỡ những đồng nghiệp gặp khó khăn, nhân duyên trong công ty phim ấy của hắn cũng vô cùng tốt, mà con người trước mặt cô lúc này, dễ nổi giận, tàn nhẫn, khát máu, ngang ngược, nào có chút bóng dáng của ngày xưa?

Cô muốn hỏi hắn, tại sao lại có sự thay đổi lớn đến vậy, cô muốn biết, mục đích hắn quay lại là gì. Nhưng cô lại không dám hỏi, bởi lẽ mục đích của hắn ta có vẻ đã quá rõ ràng rồi, vừa trở lại liền bắt Lãnh Mạn Nguyên, hắn ta là trở về để báo thù.

Nhã Lan rất sợ hắn ta sẽ tự mình nói khỏi miệng chuyện báo thù ấy, nếu mà như thế thì cô thà rằng không hỏi.

Chuyện đó cũng chẳng khác nào bịt tai trộm chuông, lừa mình dối người cả, thế nhưng cô thật sự chẳng có đủ dũng khí!

“Ng Sloan, ăn nhiều chút.” Thành Kiên Vỹ cẩn thận mà tách xương cá cho cô, từng miếng từng miếng mà đút cô ăn, cô cũng chẳng thèm nhai mà cứ nuốt chửng, hy vọng rằng việc mình nghe lời sẽ khiến hắn ta vui vẻ rồi sau đó sẽ bỏ qua cho Lãnh Mạn Nguyên.

“Nào, lau miệng đi.” Hắn ta lấy khăn rồi cẩn thận lau miệng cho cô, lúc này Thành Kiên Vỹ lại như trước đây đối với cô tràn đầy ý muốn bảo vệ.

“Tôi... để tự tôi.” Không thể nào quen nổi với những việc hắn ta làm, cô lấy khăn lại rồi nhanh chóng lau qua miệng, rồi nhẹ nhàng rời khỏi lòng hắn ta. “Ồm, anh ăn đi.”

“Anh ăn no rồi.” Thành Kiên Vỹ chưa ăn được mấy miếng liền tự mình lấy khăn lau tay rồi nói.

“VẬY...bây giờ có thể cho tôi gặp Nguyên sao?”

Khuôn mặt của Thành Kiên Vỹ theo lời nói của cô mà trở nên nặng nề, hàng lông mày nhăn chặt như toát lên một ý muốn giết chóc. “Em quan tâm hắn ta đến thế cơ à?”

“Đương nhiên, anh ấy là chồng tôi.” Cô nhẹ giọng trả lời, chỉ sợ hãi chọc hắn tức giận mà làm liên lụy đến Lãnh Mạn Nguyên.

“Em lẽ nào đã quên trước đây hấn ta đã làm những việc xấu xa gì với em à?” Hấn ta nghiêng rặng ròi hung hăng hỏi, ánh mắt như thể muốn giết người vậy. Trên người hấn ta tràn đầy sự hận thù mãnh liệt, tất cả đều là sự hận thù đối với Lãnh Mạn Nguyên!

“Nhưng, anh ấy đã cứu tôi, lúc mà tôi bị bệnh anh ấy cũng đã dùng tính mạng mà cứu tôi, vì tôi mà suýt chút nữa anh ấy không tỉnh dậy được!” Vừa nghĩ thế, cô liền vô cùng kích động, khi cô biết được Lãnh Mạn Nguyên vì mình mà suýt chút nữa rút sạch máu trên người mình, cô chỉ còn cảm thấy biết ơn, rồi cả không đành lòng và đau đớn.

Hạt mầm tình yêu đã sớm nảy mầm trong lòng hai người, rồi đâm hoa, đợi đến ngày kết quả thì cũng đã chẳng thể thu lại được, vì đối phương mà thậm chí có thể dâng hiến tính mệnh của mình! Nhã Lan tin rằng, ngày đó nếu người phải phẫu thuật là Lãnh Mạn Nguyên, cô cũng sẽ đưa ra quyết định như thế, bọn họ yêu nhau, và có thể vì nhau mà dâng hiến tất cả!

Chỉ mong Thành Kiên Vỹ có thể hiểu!

“Đó là việc hấn ta phải làm!” Thành Kiên Vỹ hét lên, “Nếu không phải hấn ta hại chúng ta, em sẽ không rớt xuống vực mà càng sẽ không bị mù!”

“Anh Kiên Vỹ, anh sai rồi, anh ấy không có đuổi giết chúng ta, hại chúng ta là người khác.” Tiếc là, Lý Doanh Doanh đã chết, nên chẳng thể đối chứng được.

“Đừng có mà nói đỡ cho hấn ta, chuyện xấu hấn ta làm đâu chỉ có như thế!” Thành Kiên Vỹ nhìn chăm chăm cô bằng một ánh mắt đỏ ngầu tràn đầy sự tức giận đến đáng sợ, tựa như ác ma khát máu đi ra từ địa ngục. Giọng nói của hấn ta vừa to mà vừa tràn đầy sự tức giận, làm giật mình cả chú chim đang ca hót ngoài kia, chú vỗ động đôi cánh, sợ hãi mà bay đi.

“Anh Kiên Vỹ, xin anh cho tôi gặp anh ấy!” Suy nghĩ duy nhất lúc này của cô là đi gặp anh ấy!

“Ha ha ha, được thôi, đúng lúc để em xem cái tên ác ma đã hành hạ em trước đây đã gặp phải báo ứng gì rồi!” Nụ cười của Thành Kiên Vỹ lúc này chỉ có thể nói là rất độc ác, cái vẻ mặt điên cuồng ấy, chẳng khác nào diêm vương đòi mạng cả. Nhã Lan chỉ cảm thấy sự lạnh buốt đang lan tỏa ra cả người cô, rồi đâm sâu vào tâm can...

Rất nhanh cô đã được đưa đến bên một chiếc tivi.

“Anh Kiên Vỹ, tôi muốn gặp...”

TV chớp mắt được bật lên, Thành Kiên Vỹ ấn vài cái nút, thế là tivi đã được kết nối với camera giám sát, một cảnh tượng âm u từ từ hiện lên.

“Lãnh Mạn Nguyên!” Nhã Lan cẩn thận nhìn ngắm một lúc, liền đột nhiên kêu to.

Đúng vậy, xuất hiện trên màn hình chính là Lãnh Mạn Nguyên, tay chân anh bị khóa bởi các sợi dây sắt, khắp mặt khắp người là các vết máu loang lổ, hiển nhiên là đã chịu rất nhiều cực hình.

Có hai người đàn ông cao to thoảng hiện lên trên màn ảnh, trong tay họ cầm những cây móc sắt, đang tiến lại gần Lãnh Mạn Nguyên.

Lãnh Mạn Nguyên cúi đầu, không thấy được vẻ mặt của anh lúc này, dường như đã ngất đi rồi.

“Bọn họ định làm gì!” Nhã Lan phát hiện hai người đàn ông đang cởi quần áo của Lãnh Mạn Nguyên, cũng đo lường gì đó chỗ xương quai xanh của anh.

Thành Kiên Vỹ không trả lời, hai người đó đơn giản bàn bạc vài câu rồi bắt đầu dùng cây móc sắt đó đâm vào xương quai xanh của anh...

“Không cần... A!!!!” Khuôn mặt Nhã Lan sợ đến độ trắng bệch lại, cô mở trừng mắt mà nhìn cái móc dần đâm vào cơ thể Lãnh Mạn Nguyên, mãnh liệt mà đâm xuyên qua xương quai xanh của anh. Lãnh Mạn Nguyên ngẩng đầu, đau đớn mà rên rỉ, khuôn mặt đau đến vặn vẹo, con ngươi như thể muốn lòi ra.

Trời ơi! Đây thật đúng là địa ngục trần gian!

“Ha ha ha...” Chủ nhân của địa ngục đang đứng sau lưng cô, cười đầy suồng sã, trong lòng hấn ta tràn đầy thỏa mãn. Nhã Lan không thể tin nổi mà nhìn Thành Kiên Vỹ, môi của cô đã vì sự sợ hãi vừa nảy mà cắn nát, mùi máu tươi xông vào mũi miệng.

Thế nhưng, cô lại chẳng hề nhận ra điều đó, nỗi đau đớn mà Lãnh Mạn Nguyên phải chịu khiến cô đau lòng và không thể chịu nổi.

“Thành Kiên Vỹ, anh là một tên ác ma, là ma quỷ, anh không phải là người!” Cô dùng hết sức mình để đẩy hấn ta, nhưng hấn ta lại vô cùng vững vàng, cô chẳng hề đẩy hấn ta nhích được tẹo nào!

Nước mắt cô trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống, cô hung hăng mà đâm cái cơ thể cứng rắn của hấn ta, không ngừng kêu, “Ác ma, ác ma, trả Nguyên lại cho tôi, trả Nguyên lại cho tôi, trả cho tôi, trả cho tôi...”

Cuối cùng cơ thể cô mệt mỏi mà gục xuống, Nhã Lan không chớp mắt mà nhìn vào Lãnh Mạn Nguyên trên màn hình, dường như anh đang ở trước mặt cô nhưng cô lại chẳng làm được gì.

“Nguyên...” Cô gào khóc, thét lên, vuron tay như muốn vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của anh. Rồi đột nhiên màn hình phụt tắt, tối om lại, Lãnh Mạn Nguyên cũng biến mất.

“Nguyên...” Cô đau đớn gào thét, rồi kéo lấy áo của Thành Kiên Vỹ mà muốn liều mạng với hắn ta. Thành Kiên Vỹ cười như thể bị trúng thuốc vậy, chẳng hề quan tâm đến quần áo và vùng cổ bị móng tay cô cào qua, chỉ cứ thế mà cười, khủng bố mà xấu xí!

“Thành Kiên Vỹ, tôi cầu xin anh!” Nhã Lan quỳ xuống, cô cầu xin hắn ta.

“Linh Linh, em muốn sao ở trên trời anh đều sẽ hái xuống cho em, chỉ duy nhất hắn ta thì anh sẽ không để hắn ta được yên đâu!” Hắn ta nói.

“Không... Xin anh.” Nhã Lan bị hai cấp dưới của hắn ta kéo về phòng, tiếng cười đắc ý mà lại điên cuồng của Thành Kiên Vỹ cứ vang lên mãi, khiến cả người cô lạnh lẽo không thôi, cô tựa như cái xác không hồn. Mềm yếu mà ngã quỵ xuống đất, tiếng khóa cửa rất nhỏ vang lên từ bên ngoài, cô nhắm mắt, từng hàng nước mắt nóng hổi chảy xuôi...

Đây là nơi nào, tối tăm mà lạnh lẽo, thật là khủng khiếp! Nhã Lan chẳng nhìn thấy gì cả, cô chỉ có thể lần theo bức tường lạnh lẽo mà đi về phía trước.

Xa xa truyền đến tiếng gào thét đáng sợ, bén nhọn mà điên cuồng, âm thanh tựa như từ dưới nền đất vọng lên, rồi lại tựa như từ trên đầu truyền xuống, cô nắm chặt bộ quần áo mỏng manh, run rẩy trong bóng đêm.

“Linh Nhi, em đến rồi sao?” Một giọng nói truyền đến từ phía trên, vô cùng mờ mịt, cô cẩn thận nghe một hồi cũng không thể nhận ra đó là giọng của ai. Thế nhưng cách gọi Linh Nhi ấy cũng chỉ có Lãnh Mạn Nguyên gọi mà thôi.

“Nguyên?” Cô run rẩy hỏi, môi cô cũng không kìm được mà run lên.

“Ha ha ha ha...” Đột nhiên một giọng cười vang dội đầy độc ác vang lên, rõ ràng là do Thành Kiên Vỹ phát ra.

“Thành Kiên Vỹ, là anh? Hãy thả Lãnh Mạn Nguyên ra.” Cô khẩn cầu, dáng vẻ xương quai xanh của Lãnh Mạn Nguyên bị đâm xuyên như hầy còn trước mắt.

“Được thôi, anh sẽ thả hắn ta.” Ngọn đèn hơi sáng lên, từ trên đỉnh đầu đột nhiên thả xuống một khối thân thể bị che bởi miếng vải đen.

“Cả hai đi đi, ha ha ha ha...” Tùy theo tiếng cười đầy âm độc đó, thì miếng vải cũng bị cời ra lộ ra một bộ xương khô trắng phầu...

A...

Nhã Lan hét toáng lên, sợ hãi mà lùi về đằng sau.

“Sao nào? Không đi về sao?” Cơ thể cô bị người chặn lại, quay đầu nhìn thì Thành Kiên Vỹ đang đứng ở đằng sau, trên mặt hắn ta bò đầy những con sâu kì quái, từng con dài ngoằng như vết sẹo của hắn ta. Chúng lúc nhúc bò trên mặt hắn ta, mang theo từng vệt máu thịt, biến hắn ta trở thành ma quỷ đáng sợ!

“Anh... là ai?” Cô rất sợ hãi, sợ đến mức không dám hét lên.

“Anh là... anh Kiên Vỹ của em mà.” Con quái vật khủng bố đó vuron tay, muốn ôm cô vào lòng.

“Kia... kia là ai vậy?” Cô lùi bước rồi chỉ bộ xương phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Tôi muốn đi cứu anh ấy

“Em không nhận ra sao? Đó là Lãnh Mạn Nguyên!” Ba chữ Lãnh Mạn Nguyên như trở thành một vòng lặp, rồi không ngừng phóng to, không ngừng lặp lại, không ngừng vang lên bên tai cô.

“A...” Nhã Lan bị chặt tai lại, hét toáng lên.

“Em sao vậy?” Dưới ánh đèn sáng lóa, giọng nói lo lắng của Kiệt Thành Vũ vang lên, hắn ta đang ở đằng sau đỡ lấy cô.

“Không cần!” Cô nghĩ đến khuôn mặt bò đầy sâu bọ của hắn ta trong mơ, liền vội vàng tránh ra rồi bị chặt mắt lại.

“Đừng sợ, Lan Lan, là anh.” Thành Kiên Vỹ lại nhích lại gần, mạnh mẽ gỡ ra bàn tay đang bị mắt của cô, Nhã Lan nhìn thấy trên mặt hắn ta ngoại trừ vết sẹo thì chẳng có gì cả.

Cũng may. Nhã Lan thở phào nhẹ nhõm. Cũng vì đó chỉ là một giấc mơ mà cảm thấy may mắn. Cũng may chỉ là mơ, Lãnh Mạn Nguyên còn chưa trở thành đồng xương trắng. Cô lau đi mồ hôi trên mặt, lúc này mới nhận ra, ánh đèn vốn chưa bật đã chẳng biết sáng lên từ lúc nào.

“Anh đến đây làm gì?” Khuôn mặt của Nhã Lan trầm xuống, cô đã bắt đầu hận Thành Kiên Vỹ.

“Anh đến thăm em.” Giọng nói của hắn ta rất dịu dàng, nhưng lại chẳng hợp gì với cái vết sẹo trên mặt hắn cả. “Em ngất ở trên mặt đất nên anh mới bế em lên giường.”

“Hãy thả Lãnh Mạn Nguyên ra.” Cô lại cầu xin thêm lần nữa.

“Không thể nào.” Thành Kiên Vỹ rất kiên quyết.

“Nếu anh dám làm gì với anh ấy, tôi sẽ chết cho anh xem.” Cô uy hiếp.

“Nếu em dám chết, tôi sẽ cho anh ta chết thảm hết mức có thể, em có muốn thử không?” Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, vết sẹo trên mặt cũng vằn vẹo đến khủng bố.

“Cút, tôi không muốn nhìn thấy anh!” Nhã Lan bắt lực mà chỉ đành nhặt lên những thứ xung quanh ném về phía hắn ta, những thứ đó sau khi đập lên hắn ta thì bị vỡ vụn ra, còn hắn ta lại chẳng hề hấn gì.

“Đừng bước bình nữa, ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi.” Rất lâu sau, hắn ta như đã quyết định điều gì đó, liền ngăn cản cô lại, sau đó đi ra ngoài.

“Hu hu hu, Nguyên, em phải làm gì đây?” Nhã Lan mềm yếu mà ngồi dưới đất, bắt lực mà òa khóc.

...

Nhã Lan không biết bản thân mình đã ở đây bao lâu, chỉ mỗi bữa đều có người đưa cơm đến, mà đã đưa bao lần rồi? Cô chẳng rõ lắm. Dù sao thì trời sáng rồi lại tối, cũng như đã qua mấy ngày rồi.

Bữa sáng trên bàn đã nguội, nhưng cô cũng chẳng có chút khẩu vị nào, mỗi lần nghĩ đến hình dáng đầy máu của Lãnh Mạn Nguyên và cả cái móc câu sắc nhọn đâm vào người anh ấy thì cô vẫn không ngừng được mà nôn, nôn đến tận khi trong dạ dày chẳng còn gì nữa.

Trong những lúc ấy, cô cũng muốn ăn gì đó để bổ sung thể lực thể nhưng cô cứ ăn vào lại nôn ra, thế là cô cũng chẳng ăn nữa.

Thành Kiên Vỹ từ đêm hôm ấy cũng không có đến đây nữa, trong lòng cô lại lo lắng không thôi, hắn ta không đến thì cô cũng chẳng có cơ hội mà cầu xin, Lãnh Mạn Nguyên bị thương nặng thế, thật sự không thể để lâu được.

“Phải làm sao đây?” Cô lo lắng mà tìm kiếm trong phòng, mong mỏi có tìm ra được cách giải quyết nào đó. Nếu cô có thể trốn thoát mà báo cho Uông Minh Thiên bọn họ thì Lãnh Mạn Nguyên cũng có thể được cứu ra.

Thế nhưng bây giờ cô lại bị nhốt ở đây.

Nhã Lan nhìn xuống lầu, đang đứng vào giữa trưa, cũng là lúc các bảo vệ thay ca, đều tập hợp trong một cái đình để họp, nếu lúc này cô chạy ra ngoài, có lẽ sẽ thoát được.

Nhã Lan rất nhanh nhìn thấy cái ga giường và cả tấm chăn trắng toát. Cô dùng răng cắn một góc ra, rồi dùng hết sức để xé chúng nó, sau đó liền buộc liền chúng lại, đang lúc cô chuẩn bị thả cái dây thừng vừa làm đó xuống thì bảo vệ đều đã đứng vào vị trí cả rồi.

Ài, chỉ đành đợi thêm chút nữa. Đang lúc Nhã Lan còn suy nghĩ thì có tiếng nói vọng vào từ ngoài cửa. Cô nhanh chóng nhét hết mọi thứ vào gầm giường.

“Phu nhân, cô không thể vào!” Nghe được bảo vệ không phải đang nói chuyện với Thành Kiên Vỹ cô liền thở phào nhẹ nhõm.

“Nhà tôi mà tôi còn không được vào, ở đâu ra cái chuyện đó chứ? Nhanh cút ra cho tôi!” Đó là giọng nói của Uyển Nhân, Nhã Lan nhận ra được giọng cô, thế là cô thầm cầu nguyện cô ấy có thể vào đây.

“Không phải thế đâu phu nhân, đây là lời dặn của ông chủ, không ai được vào đây, chúng tôi cũng không thể làm gì được!”

Chát, một âm thanh vang dội vang lên, sau đó là giọng nói cao vút của Uyển Nhân. “Sao nào, muốn trèo lên đầu tôi ngồi hay sao? Tôi ra vào ở nhà mình còn cần sự đồng ý của anh à? Anh có tin tôi bắn chết anh không?”

“Phu nhân, phu nhân, xin cô đừng như thế, để chúng tôi mở cửa.” Bảo vệ hoảng loạn một hồi thì tiếng mở cửa liền vang lên. Sau đó thì Uyển Nhân đã xuất hiện trước mặt Nhã Lan.

“Uyển Nhân, cứu tớ với!” Nhã Lan chạy qua cầu xin cô.

Uyển Nhân nhanh chóng đóng cửa, cô ấy thở hồng hộc, nom có vẻ rất sợ hãi.

“Nhã Lan, sao cậu lại bị nhốt ở đây cơ chứ?” Trên mặt cô ấy hiện lên chút ngạc nhiên kèm sợ hãi.

“Tớ bị Thành...Kiên Vỹ bắt đến.” Cô nói thật ra.

“Tớ còn tưởng anh ta bắt người khác cơ.” Sắc mặt của Uyển Nhân có vẻ rất kém cỏi.

“Uyển Nhân, xin cậu hãy thả tớ đi.” Nhã Lan vô cùng lo lắng cho Lãnh Mạn Nguyên, nên lại cầu xin cô ấy lần nữa.

“Nhã Lan, tớ không giúp được cậu đâu.” Uyển Nhân lắc đầu, cũng dập tắt chút hy vọng vừa le lói của cô. “Tính cách của Vũ thì đâu phải cậu không biết, nếu là người phụ nữ khác mà bị tớ phát hiện, thì dù tớ có đánh chết bọn họ thì anh ta cũng chẳng nói lấy nửa lời, nhưng nếu liên quan đến cậu thì dù là nói xấu một câu cũng chẳng được, nếu tớ mà thả cậu, anh ta chắc sẽ giết tớ mất.”

“Sao lại thế được, bọn cậu là vợ chồng, dù thế nào thì anh ta cũng...”

“Bọn tớ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi.” Uyển Nhân đau khổ trả lời, “Anh ấy chưa bao giờ chạm vào tớ, anh ấy thả tìm người phụ nữ khác bên ngoài cũng chẳng thêm để ý đến tớ, mồm thì anh ấy bảo không muốn bắt nạt bạn của cậu, nhưng thật ra là chẳng hề có cảm tình gì với tớ.” Uyển Nhân vừa nói vừa khóc, cái chuyện đáng xấu hổ của gia đình này để nói ra thì cần dùng cảm thế nào chứ.

“Sao lại thế được, thế sao bọn cậu lại kết hôn chứ!”

“Là do bố mẹ anh ấy ép, họ biết tớ thích anh ta, mà họ cũng thích tớ nữa, nên họ mong Vũ cưới tớ, nhưng Vũ thì mãi không đồng ý. Sau đó thì đột nhiên anh ấy lại đề nghị với bố mẹ rằng để anh ấy quản lý công ty, chuyện đó đương nhiên khiến họ rất vui mừng, chuyện này vẫn luôn là nguyện vọng của họ bấy lâu nay, nhưng bố mẹ anh ấy vì muốn đạt được mục đích để anh ấy cưới tớ liền đưa điều kiện phải cưới thì bố mẹ anh ấy mới đồng ý. Anh ấy lúc đó về rất vội vàng nên chẳng nghĩ ngợi gì mà đồng ý luôn.” Lúc Uyển Nhân nói những điều này thì khuôn mặt cô vẫn tràn đầy đau khổ tuyệt vọng.

“Anh ấy đã nói sẽ không chạm vào người tớ bởi anh ấy không muốn vấy bẩn tình cảm giữa hai người.” Cô cúi đầu, lộ ra cái vòng cổ quý giá trên cổ. “Tớ biết trái tim anh ấy chỉ có cậu thế nhưng vẫn nhất quyết muốn gả cho anh ấy, cứ ngỡ thời gian sẽ xoa dịu được mọi thứ, chẳng ngờ rằng anh ấy vẫn cứ không quên được cậu.”

“Uyển Nhân, nhưng tớ đã có gia đình rồi, cũng có con của mình, thế nên xin cậu giúp tớ! Nguyên bây giờ cũng bị anh ta bắt rồi, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng cả. Tớ không thích Thành Kiên Vỹ, anh ta vốn không thuộc về tớ, tin tớ đi, sớm muộn gì anh ta cũng nhận ra điểm tốt của cậu thôi.” Trong lòng Nhã Lan vô cùng rối bời, sau khi hiểu được tình cảm của Thành Kiên Vỹ đối với cô, cô chẳng những không hề vui vẻ mà trong lòng chỉ lại càng nặng nề hơn.

Uyển Nhân im lặng rất lâu, dường như đang đánh giá độ tin cậy trong lời nói của cô. Cô mím chặt môi, hai hàng lông mày nhíu lại, toát lên vẻ nặng nề trước đây chưa từng có.

Mãi lâu sau cô ấy mới ngẩng đầu. “Tớ có thể thử một chút, để tớ nghĩ xem.” Nói xong, cô cũng không nói gì nữa mà đi mất.

Vào bữa sáng ngày hôm sau, ổ khóa được mở ra, Nhã Lan phiền muộn mà bịt mũi, bởi mỗi đêm đều bị ác mộng quấy rầy thế nên cô chẳng có chút thèm ăn nào.

“Mấy người đem đi đi, tôi không ăn.” Cô chán ngán mà quay đầu đi, rồi nói với người giúp việc đang đẩy bữa sáng vào. Cửa bị nhẹ nhàng khép lại, người giúp việc như thể không nghe thấy cô nói mà tiếp tục đẩy toa ăn đi đến.

“Tôi nói rồi, không đói, cô không...” Cô đang muốn trách móc người giúp việc thì phát hiện người giúp việc đó cởi quần áo ngoài ra, và cô nhận ra đó là Ân Hạo.

“Sao lại là anh?” Cô vô cùng kinh ngạc.

“Anh đến cứu em mà, Uyển Nhân đã dẫn bảo vệ đi rồi, chúng ta nhanh đi thôi!” Sau đó ném cho cô một cái áo mưa màu đen, rồi lấy ra từ toa ăn một cái áo khoác mặc vào.

“Nhanh lên!” Anh giục, rồi nhanh chóng cầm dây thừng buộc vào cửa sổ.

Nhã Lan cũng nhanh chóng mặc áo mưa, vừa đứng che được mặt mũi cô.

“Nhanh lên, trượt xuống dây thừng.” Ân Hạo kéo dây thừng, sau khi xác định đã buộc chặt liền lệnh cho cô.

Nhã Lan gật đầu nghe theo, cô trèo lên cửa sổ rồi nắm dây thừng mà trượt xuống. Bên dưới là sân sau của ngôi nhà, chân vừa lúc đặt trên một thảm cỏ. Ân Hạo rất nhanh cũng xuống theo.

“Nguyên đâu?” Cô hỏi.

“Không tìm thấy, đi đã rồi hãy nói!” Ân Hạo nắm lấy tay cô toan chạy đi.

“Không được!” Nhã Lan vùng tay ra, “Nguyên chắc chắn ở trong căn nhà này, tôi phải tìm được anh ấy!”

“Không được! Vũ sẽ quay lại đây rất nhanh.” Anh ta có vẻ rất rõ ràng hành trình của Thành Kiên Vỹ.

“Thế thì tôi càng phải đi tìm anh ấy!” Cô kiên quyết, nếu Thành Kiên Vỹ quay lại mà không thấy cô đâu thì chắc chắn sẽ càng dẫn vật Lã Mạn Nguyên nhiều hơn nữa.

Bên ngoài truyền đến tiếng còi xe, Uyển Nhân vội vàng chạy lại.

“Đi nhanh lên!” Cô lo lắng phát tay, ý bảo bọn họ nhanh đi.

“Nhanh lên, chậm nữa sẽ không kịp đâu!” Ân Hạo lại kéo cô rồi chạy về phía vườn hoa.

“Không!” Cô lại tiếp tục giãy dụa, bên kia có một đám bảo vệ đi đến, Ân Hạo vội kéo cô núp vào sau một hòn non bộ.

“Ông chủ!” Bảo vệ đứng lúc gặp được Thành Kiên Vỹ đang đi đến.

“Vũ.” Uyển Nhân không thể tránh né mà gặp được anh ta.

“Cô ở đây làm gì?” Thành Kiên Vỹ hỏi một cách thân nhiên.

“À, không có gì, đến hít thở không khí chút thôi. Bố mẹ cũng muốn anh về nói chuyện rõ ràng!”

“Nói cái gì! Cô lại nói gì trước mặt họ? Tôi rất bận không thời gian đâu mà về!” Thành Kiên Vỹ lại trở nên vô cùng thô bạo, khiến Uyển Nhân sợ đến rụt lui về sau, rồi cẩn thận mà giải thích gì đó.

“Nếu công ty đã để tôi quản thì tôi có toàn quyền xử lý, không có ai được phép nhắc chuyện này nữa!” Giọng nói của hắn ta lại cất cao hơn, Nhã Lan cũng nghe được vô cùng rõ ràng.

“Vũ...” Giọng điệu của Uyển Nhân vẫn luôn đầy kìm nén, như thể có chút sợ hãi hắn ta.

“Không cần nói nữa! Lập tức cút về Australia cho tôi, lập tức!”

Một tên bảo vệ đột nhiên chạy đến. “Không xong rồi!”

Sắc mặt của Uyển Nhân trắng bệch, hai tay nắm chặt lại với nhau.

Nhã Lan nghĩ chắc chắn là đến báo tin cô biến mất rồi, cô không kìm được mà lo lắng cho Uyển Nhân.

“Còn không mau đi tìm! Ngăn hết tất cả con đường, kiểm tra camera cho tôi, xem ai đã đến đây!” Thành Kiên Vỹ tức giận, rồi lại dặn dò bọn cấp dưới đi làm việc.

Dặn dò xong liền một mạch đi đến chỗ vườn hoa. Uyển Nhân lo lắng mà nhìn quanh một chốc rồi chậm rãi đi mất.

“Nhã Lan, đi mau!” Ân Hạo muốn nhân cơ hội xông ra, mà Nhã Lan lại sớm đã đi theo sau Thành Kiên Vỹ.

“Cô muốn làm gì?” Ân Hạo muốn kéo cô lại nhưng không thành, cô ấy chạy đi nên Ân Hạo cũng vội chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Dùng cái chết để bức ép

Đám người Thành Kiên Vỹ dừng lại trước một tòa nhà, sau khi bấm mặt mã thì cánh cửa sắt được mở ra, lộ ra một hành lang hướng xuống dưới.

“Đi vào xem xem, người còn đây không!” Thành Kiên Vỹ ra lệnh cho cấp dưới, Nhã Lan lại càng chắc rằng Lã Mạn Nguyên đang bị nhốt ở đây.

Cửa vẫn đang mở thì đám người liền cùng đi xuống, chỉ để lại một cách cửa thông xuống tối om.

“Nhã Lan! Đừng đi xuống, rất nguy hiểm!” Tiếng hô của Ân Hạo cũng không thể dừng lại bước chân của Nhã Lan, cô cứ thế chạy thẳng vào trong, thế nên Ân Hạo cũng chỉ đành đi theo.

“Cẩn thận.” Ở một chỗ rẽ thì anh cũng đã kéo được cô lại, rồi giữ chặt cô tại chỗ, đợi đến khi bảo vệ đi qua mới từ từ đi ra. “Đi bên này!” Anh ta có vẻ rất quen thuộc với chỗ này, rất nhanh đã từ trong những ngách nhỏ đó mà tìm ra được con đường mà đám người Thành Kiên Vỹ vừa đi qua. “Đừng

nhúc nhích.”

Đám người Thành Kiên Vỹ đi vào một căn phòng, Nhã Lan còn đang muốn đi theo thì đã bị Ân Hạo kéo lại. Họ trốn ở sau cái tường gỗ nên có thể nghe được bên kia nói chuyện.

“Lãnh Mạn Nguyên, sao nào, có thoải mái không, năm đó, có còn nhớ năm đó mày đã đối xử với tao thế nào không?” Đó là giọng nói của Thành Kiên Vỹ, hẳn ta nói một cách nghiêng răng nghiêng lợi, rồi còn tràn đầy thù hận.

“Hừ! Báo thù cơ à?” Giọng điệu của Lãnh Mạn Nguyên lại bình tĩnh kì lạ, nhưng vẫn nghe rõ được tiếng thờ dốc của anh, hiện rõ việc anh đang hô hấp rất khó khăn.

“Chết đến nơi rồi còn ở đó mà bày đặt anh hùng, tiếc là chẳng có ai xem được.” Thành Kiên Vỹ đang cảm cái gì đó, rồi đột nhiên có tiếng roi quật vang lên.

Nhã Lan muốn chạy ra xem có chuyện gì nhưng lại bị Ân Hạo giữ lại.

“Cũng cứng cổ phết chứ, quát như thế mà không rên lấy một câu!” Thành Kiên Vỹ đang đánh anh? Cái âm thanh đó vang lên trong cả căn phòng, thế mà Lãnh Mạn Nguyên lại chẳng kêu rên tiếng nào, như thể nó chẳng phải đánh lên người anh vậy. Nhã Lan lo lắng cùng cực, xuống tay nặng như thế, sao anh ấy có thể chịu được?

“Mày...chẳng phải...là muốn...muốn báo thù...hay sao? Tao...chẳng sợ đâu.” Giọng điệu của anh càng hỗn hển hơn, rõ là mấy cái roi quật vừa nãy đã khiến anh bị thương khá nặng. Thế nhưng, lúc anh nói lời này lại vẫn còn mỉm cười, dù cho ở bên kia bức tường thì cũng nhận ra được điều đó.

“Được, Tao sẽ cho mày biết sợ! Tao muốn mày quỳ xuống mà cầu xin tao, lấy đỉnh đến đây!” Hẳn ta hét to, thế là lập tức có tiếng leng keng vang lên.

“Thành Kiên Vỹ, không thể...” Nhã Lan không thể tiếp tục trốn nữa mà vội xông ra trước mặt đám người.

“Linh Nhi?” Trong ánh mắt Lãnh Mạn Nguyên hiện lên chút kinh ngạc.

“Nguyên!” Cô gọi anh đầy thâm tình, sau khi Nhã Lan nhìn bộ dạng thê thảm đầy máu me kia của Lãnh Mạn Nguyên thì cô cảm thấy lòng mình đau như cắt. Trên người anh không có chỗ nào là sạch sẽ, khắp người toàn là vết máu và vết roi, trên mặt anh cũng máu me giàn dụa như vậy. Thế nhưng anh vẫn vô cùng kiên cường mà bày ra nụ cười lạnh lùng quen thuộc, như một vị thần, khí thế không hề thua chút nào so với Thành Kiên Vỹ.

“Linh Nhi, em không nên đến đây, ở đây rất bẩn thỉu, cũng rất nguy hiểm.” Lãnh Mạn Nguyên chẳng hề để ý đến cái ánh mắt như muốn giết người kia của Thành Kiên Vỹ, mà chỉ dịu dàng nhìn vào Nhã Lan, sự yêu thương quan tâm tự nhiên mà hiện ra. Lúc anh nói câu này có vẻ rất mất sức, từ việc anh không ngừng thờ dốc có thể nhận ra điều này.

“Ân...Hạo, đưa cô ấy đi.” Lãnh Mạn Nguyên nói tiếp, ánh mắt cũng nhìn sang phía Ân Hạo. Ân Hạo xấu hổ mà đứng giữa Lãnh Mạn Nguyên và Thành Kiên Vỹ, anh kéo tay của Nhã Lan. “Chúng ta đi thôi.”

“Muốn đi? Đâu có dễ thế được!” Thành Kiên Vỹ bấm cái điều khiển trong tay, một tiếng lách cách vang lên rồi các cánh cửa sắt dần hạ xuống mà khóa chặt 4 phía.

Hắn ta nhìn sang Ân Hạo, trên mặt tràn đầy sự căm ghét, “Mày chẳng phải là anh em gì của tao cả, mày là kẻ thù của tao, trước thì muốn cướp người phụ nữ của tao, giờ thì lại đến giúp kẻ thù của tôi, nếu không phải hồi đó mày cứu tao, thì giờ tao chắc chắn sẽ giết mày ngay!” Trong tay hắn ta lại cầm thêm một khẩu súng, giờ lên cao rồi lại chậm rãi hạ xuống chỗ trái tim Ân Hạo.

“Thành Kiên Vỹ, anh muốn làm gì?” Nhã Lan hoảng đến mức định chắn trước người Ân Hạo nhưng lại bị anh đẩy ra. Anh mỉm cười, lộn tóc xòa trên đỉnh đầu càng làm nổi lên khuôn mặt trắng nõn của anh. “Bối vì tôi thật sự xem anh là anh em nên mới không thật sự giành lấy cô ấy, chứ nếu tôi muốn anh nghĩ cô ấy thoát được thế công tình yêu của tôi sao?”

Đã đến lúc nào rồi mà còn tâm trạng nói mấy thứ này chứ. Nhã Lan vô cùng lo lắng, lo rằng mấy cái lời lung tung này của anh lại sẽ khiến Thành Kiên Vỹ nổi điên. Cũng may mà Thành Kiên Vỹ không hề tức giận, mà còn rút súng lại, thổi qua họng súng, rồi hắn ta lại dùng cái ánh mắt ác mả ấy nhìn về phía Lãnh Mạn Nguyên.

“Nhớ không? Cái chân này còn có cái tay này của tao đều do mày bẻ cả.” Hắn ta như thể đang kể chuyện, một câu chuyện chẳng liên quan đến mình vậy, thế nhưng ánh mắt hắn ta lại khủng khiếp vô cùng, tràn đầy sự chết chóc. “Hôm nay, tao cũng muốn nhìn cảnh chân tay mày bị gãy hết. Hừ!”

“Đừng!” Nhã Lan ngăn trước mặt Lãnh Mạn Nguyên, trên người anh chẳng còn nữa mùi nước hoa Cổ Long mà chỉ còn lại mùi máu tanh nồng. “Thành Kiên Vỹ, nếu anh dám động vào anh ấy, tôi sẽ chết theo cho xem!” Ánh mắt cô vô cùng kiên quyết, như thể đó là một lời thề không thể thay đổi, tay Thành Kiên Vỹ run lên, rồi nhìn cô bằng ánh mắt đau thương.

“Linh Linh, lẽ nào em quên những ngày tháng mà chúng ta bên nhau hay sao? Em quên mình từng nói sẽ làm vợ anh hay sao? Em là của anh mà.”

“Chỉ cần anh dám động vào anh ấy, tôi sẽ thật sự chết theo, một cái xác anh có muốn không? Có thể cho anh đấy!” Cô quay người để đầu mình lại gần một đoạn móc sắt chìa ra từ người Lãnh Mạn Nguyên, cái móc đó vô cùng sắc nhọn, chắc chắn có thể kết thúc tính mệnh cô.

“Không, Lan Lan.” Giọng nói lo lắng của Thành Kiên Vỹ truyền đến, hắn ta thu lại khẩu súng trên tay.

“Thành Kiên Vỹ, nếu anh còn có chút tình cảm với tôi, thì hãy thả anh ấy ra đi.” Nhã Lan không hề nhúc nhích mà yêu cầu hấn ta!

“Linh Nhi.” Giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên vang lên, như thể đang ý bảo cô đừng làm chuyện ngu ngốc như thế.

“Không có anh ấy thì còn sống đối với tôi cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa, Thành Kiên Vỹ, quyền quyết định nằm trong tay anh, anh quyết đi! Tôi đếm đến 3, anh mà không thả anh ấy thì tôi sẽ chết ngay! Một...”

Cô nhắm mắt lại, thật sự bắt đầu đếm số, cổ của cô dựa vào người Lãnh Mạn Nguyên, cảm thụ được hô hấp của anh, cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, nếu thật sự chết như thế này thì cô cũng chịu.

“Hai...” Giọng nói của cô rất khê nhưng lại khiến cả ba người đàn ông nắm chặt tay lại.

“Được!” Thành Kiên Vỹ cuối cùng cũng nói, “Người đâu, thả anh ta ra!” Tất cả xích sắt được tháo ra, chỉ còn lại hai cái móc sắt đâm sâu nơi xương quai xanh. Một tiếng cạch vang lên, cánh cửa cũng được mở ra.

“Đi thôi.” Nhã Lan đỡ Lãnh Mạn Nguyên dậy, cẩn thận mà dùng thân mình che trước người anh, để phòng ngừa Thành Kiên Vỹ nổ súng.

Đột nhiên, bóng đèn chớp lên, cả căn phòng chìm vào bóng tối.

“Nhanh, bắt Lãnh Mạn Nguyên lại cho tôi!” Thành Kiên Vỹ hét to.

“Không xong rồi, có người từ bên ngoài xông vào, các anh em bên ngoài đều chết cả rồi!” Giọng nói kinh hãi vừa dứt thì liền có tiếng súng vang lên, có người ngã gục xuống.

“Linh Nhi, đừng sợ.” Lãnh Mạn Nguyên như có thể nhìn trong bóng tối, chính xác mà ôm cô núp vào góc tường, tránh hết mọi viên đạn.

“Nguyên! Mọi người ở đâu?” Sau một loạt tiếng súng, thì có tiếng người kêu lên, hóa ra là giọng nói của Uông Minh Thiên.

“Ồ đây.” Nhã Lan vô cùng hưng phấn liền mở miệng đáp, cũng may Lãnh Mạn Nguyên đứng lúc ẩn đầu cô lại nên mới không bị những viên đạn sau đó bắn trúng.

Lại một đợt súng vang lên, một lúc sau có người bị thọt chạy qua, Lãnh Mạn Nguyên cảm được một cây gậy sắt đang định ném qua.

“Đừng, Nguyên, xin anh.” Nhã Lan cũng dần quen với bóng tối, và cô cũng nhận ra người kia là Thành Kiên Vỹ. Lãnh Mạn Nguyên liền dừng tay lại, người kia cũng rất nhanh khuất mắt. Lúc sau, đèn điện lại được thắp sáng, Uông Minh Thiên và Nghê Phân Nhi cũng xuất hiện trước mặt hai người.

“Không sao chứ.” Uông Minh Thiên đỡ Lãnh Mạn Nguyên dậy, còn Nghê Phân Nhi lại đi qua đỡ Nhã Lan.

“Tôi không sao.” Khuôn mặt rất giống Nghê Tiên Như của cô khiến Nhã Lan vô cùng bất an, liền hơi né tay cô ra. Nghê Phân Nhi cũng không miễn cưỡng cô mà lại quay sang trêu Lãnh Mạn Nguyên. “Không ngờ một nhân vật không ai bì nổi trong giới kinh doanh lại có ngày chật vật thế này cơ đấy.”

“Phân Nhi.” Uông Minh Thiên nhắc nhở cô, thế là Nghê Phân Nhi liền bĩu môi im lặng.

“Sau này không được lén theo nữa, rất nguy hiểm, lỡ mà làm sợ bé cưng thì phải làm sao?” Thấy Lãnh Mạn Nguyên có thể đi được thì Uông Minh Thiên liền đi đến trước mặt Nghê Phân Nhi rồi cẩn thận đỡ lấy cô.

“Đừng có làm cái chuyện buồn nôn ấy nữa đi, không thấy tôi đang bị thương nặng à?” Vết thương khiến cơ thể anh rất suy nhược, cũng may Nhã Lan đứng lúc đỡ anh. Thế là anh liền bực bội quở trách hai người kia.

“Nguyên, phải làm sao đây?” Trên đường đi về, Nhã Lan nhìn chỗ cái móc sắt đang đồ lên kia mà lo lắng muốn chết. Cái móc câu đó móc qua xương quai xanh của anh, nếu rút ra chắc chắn sẽ chảy rất nhiều máu, thế nên nó vẫn còn đang để nguyên trên người anh, vùng thịt xung quanh đã bắt đầu có chút thối rữa, mùi máu tràn ngập trong thùng xe.

“Không sao đâu.” Lãnh Mạn Nguyên dựa vào ghế, nhắm mắt lại rồi vát vát mà mới nói được câu này. Bàn tay mang theo mùi máu khê xoa mặt cô, vì cô lau đi những giọt nước mắt. “Đừng khóc nữa, không...đẹp đâu.”

Ngón tay thon dài của anh mang theo từng vệt máu, cánh tay vì bị xích sắt khóa quá lâu mà hằn một dấu xích trông rất rợn người, mà chỗ đó bị thương cũng càng nghiêm trọng hơn.

Nhã Lan nghe anh nói thế thì nước mắt càng chảy dữ dội hơn, cuối cùng liền khóc òa lên, vừa khóc vừa nức nở nói. “Còn...trêu...trêu em, anh khiến...em...lo lắng...chết đi được!”

Lãnh Mạn Nguyên cảm động mà ôm cô vào lòng, im lặng mà vỗ về an ủi.

...

Vết thương của Lãnh Mạn Nguyên hồi phục rất nhanh, bởi cơ thể anh rất khỏe mạnh mà cả thêm tài nghệ bác sĩ rất cao của Uy Thiệu Vũ nữa nên rất

nhanh anh đã có thể xuống giường đi lại, còn bé theo con chơi đùa từ trong nhà ra ngoài ngõ.

“Đừng thế mà, cẩn thận vết thương của anh!” Nhã Lan lúc nào cũng cứ lo lắng theo sau mà nhắc nhở, chỉ sợ vết thương của anh ấy lại bị làm sao.

“Không sao đâu, khỏi hẳn rồi!” Lãnh Mạn Nguyên bế con giờ lên thật cao, cao qua cả đầu, rồi lại hạ xuống, lặp lại tận mấy lần, để khiến cô nhìn thấy hai tay đã hoạt động lại như thường của mình.

“Ôi trời, anh dọa con rồi kia, thật là như trẻ con ấy.” Nhã Lan chỉ đành bế con từ trong tay anh, Lãnh Mạn Nguyên nhân cơ hôn đó liền hôn cô.

“Anh...thật là hư quá!” Cô tự nhiên mà vậy toát ra một nét yêu kiều quyến rũ, khiến Lãnh Mạn Nguyên nhìn ngây cả người.

“Bà xã à, em thật ngọt ngào mà.” Anh ôm cả cô và con vào lòng. “Xin lỗi em, mấy ngày nay đã khiến em lo lắng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Em có thể cho tình yêu sao

“Không sao, chỉ cần anh không có việc gì là được rồi.” Chỉ cần nghĩ đến sự thê thảm của anh trong đoạn thời gian vừa rồi thì Nhã Lan lại không kìm được nước mắt, cô sợ hãi mất đi anh, thế nên đều ngày ngày đêm đêm mà trông giữ anh, đợi cho tận đến khi anh khỏe lại, rồi có thể xuống giường đi lại mới thôi.

“Cục cưng à, em đừng khóc mà, đều do anh sai cả, cứ suốt ngày làm em khóc thôi.” Lãnh Mạn Nguyên tự trách rồi hôn đi nước mắt trên gò má cô.

“Anh phải hứa với em sau này phải chăm sóc bản thân cho tốt, đừng có xảy ra chuyện như này lần nữa, nếu mà anh xảy ra chuyện gì, em cũng chẳng sống nổi.” Nhã Lan làm nũng mà dựa sát vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng và đầy tiết tấu đang đập trong anh, trái tim cô như cũng bình tĩnh lại.

“Anh hứa, vì em anh sẽ không để bản thân bị thương nữa đâu.” Anh ấy trịnh trọng đảm bảo.

“Thế thì còn được.”

“Linh Nhi?” Lãnh Mạn Nguyên như thể nhớ ra điều gì đó liền khẽ gọi tên cô, Nhã Lan liền mở to đôi mắt nhìn anh đầy khó hiểu.

“Hôm đó ở nhà thờ, vốn định bù cho em một lễ cưới, ai ngờ lại bị nhân viên đưa hoa đánh thuốc mê, khiến em ngồi đợi không một ngày.” Anh lấy một cái hộp nhung màu đỏ từ trong túi ra, trong đó sẽ là gì đây?

“Hôm đó anh vốn muốn nhìn em mặc vào váy cưới, sau đó anh sẽ đeo nhẫn cho em, xem ra cái lương không bằng bạo lực, hôm nay hãy để anh vĩnh viễn khóa em lại bên anh nào.” Anh ấy bật mở cái hộp, bên trong đó là một chiếc nhẫn kim cương sáng lóa. “Linh Nhi, em là người vợ duy nhất và mãi mãi trong cuộc đời này của anh.”

Giọng nói của anh như thể đang nói một lời thề, thế là cô liền giờ ngón tay mảnh khảnh ra, đôi mắt ạng nước mà nhìn anh đeo nhẫn cho mình.

“Sau này, anh sẽ không làm em khóc nữa, anh sẽ chỉ để nụ cười vương trên môi em.” Nhẹ nhàng gạt đi những dòng lệ trên mặt cô, rồi anh dịu dàng hôn lên môi cô.

“A a ô ô...”

Cậu con trai trong tã lót cũng vui vẻ mà bi bô, vũng vầy trong lòng anh.

“Em xem, cả con trai cũng đang chúc phúc chúng ta kìa.” Lãnh Mạn Nguyên vui như một đứa trẻ chẳng lớn, rồi ôm lấy cả hai mẹ con mà xoay tròn trong phòng, khiến cho Nhã Lan sốt ruột không thôi.

“Bỏ bọn em xuống, bỏ xuống đi, cao quá đi mất, cẩn thận vết thương của anh, ôi trời, anh thật hư mà!”

Thím Liễu đứng ngoài cửa nghe từng tiếng cười vui trong phòng, trên khuôn mặt bà cũng hiện lên một nụ cười...

“Ừm, tốt quá rồi, đã chắc chắn người đứng sau là anh ta sao? Ok, hãy hủy hết các thế lực của anh ta cho tôi, đừng, không cho anh ta đường lui nào. Được rồi, tôi sẽ đến ngay.” Lãnh Mạn Nguyên nghe xong điện thoại, liền nhìn thấy Nhã Lan đang đỡ con ngủ liền đi qua ôm chặt lấy cô.

“Lại sao vậy anh?” Giọng điệu cô dịu dàng, lại mang chút nũng nịu, rồi quay đầu nhìn Lãnh Mạn Nguyên đang dựa sát đầu sau lưng cô.

“Anh muốn...” Anh ấy nói, rằng cũng đã tháo nút thắt nội y cô ra.

“Ồi, đồ háo sắc này, không được!” Cố xấu hổ mà vội giãy dụa, khuôn mặt ửng đỏ, rồi bỗng cất tiếng cười. “Anh ấy, xấu xa!” Nhã Lan cười rồi khấu lại cúc áo.

“Được rồi, em ngoan ngoãn ở nhà trông tự Nguyên, anh có chút chuyện phải ra ngoài.” Lãnh Mạn Nguyên hơi chỉnh lại quần áo rồi nói.

“Anh đi đâu vậy?” Nhã Lan có chút không nề.

“Làm việc, anh sẽ về sớm thôi.”

“Anh phải chú ý an toàn đó.” Từ sau chuyện của Thành Kiên Vỹ thì cô thật sự không yên tâm chuyện anh một mình ra ngoài, luôn dặn anh phải mang theo mấy người.

“Yên tâm, chắc chắn buổi tối sẽ trả cho em một ông chồng lành lặn.” Anh ấy hôn lên mặt cô, như có điều ám chỉ.

“Hừ, xấu xa chết.” Cô nũng nịu mà dờn mặt đi.

“Được rồi, cu béo của bố, ban ngày thì giao mẹ con cho con đó, con phải chăm sóc mẹ cho tốt, còn tối là của bố, con không được sờ rờ đâu đấy.” Anh ấy ngang ngược mà chỉ vào đứa con trai đang ngủ say của mình nói, điều đó lại khiến Nhã Lan ngượng ngùng vô cùng.

Cô khẽ cười, nhưng đến lúc ngẩng đầu lên thì Lãnh Mạn Nguyên đã đi rồi, một lát sau thì có tiếng xe rời đi dưới lầu, lúc ngẩng ra nhìn thì thấy cái xe Lamborghini bản dài của anh hay dùng chạy ra.

Lãnh Mạn Nguyên ra khỏi nhà, khiến căn nhà cũng im ắng hơn hẳn, Nhã Lan cũng có chút không quen với điều đó. Con thì vẫn còn đang ngủ, thế nên cô đi ra khỏi phòng đến phòng khách, liền nhìn thấy thím Liễu đang lau nước mắt.

“Thím Liễu, làm sao vậy ạ?” Nhìn thấy cô đi ra, thím Liễu liền ngượng ngùng lau đi nước mắt, Nhã Lan ngồi xuống rồi vội hỏi cô.

“Không...không có gì.” Bà khẽ nhích người, ngại ngùng bảo, “Chỉ có hạt cát dính vào mắt thôi.”

“Là Ân Hạo khiến thím đau lòng phải không.” Hôm đó, sau khi cứu bọn họ ra thì Ân Hạo cũng rời đi một mình, vốn tưởng bảo anh về cùng thế nhưng lúc ấy Lãnh Mạn Nguyên bị thương rất nặng nên cô cũng chẳng có tâm trạng nhắc đến.

Không biết, bây giờ anh ấy thế nào, Thành Kiên Vỹ có đến gây sự với anh ấy không.

“Nguyên bảo tôi đi tìm Hạo Nhi, kêu nó về đây, dù cho không chịu làm ở công ty thì cũng nên về nhà. Tôi cũng rất vui về đi tìm thằng bé thế mà nó còn chẳng thèm gặp, còn bảo người trông cửa là không quen tôi, sau này tôi mà đến thì cũng không cần tiếp đón.” Thím Liễu nói đến đây thì càng thêm âm ỉ, nước mắt cũng tuôn ra như mưa.

“Không sao đâu, để tôi đi khuyên anh ấy, chắc rằng anh ấy sẽ nghĩ ra thôi.” Cũng đến lúc phải biểu đạt lòng cảm ơn đối với anh ta, và Nhã Lan cũng rất muốn khuyên anh về nhà.

“Thế...” Thím Liễu không nói hết câu ra, xem ra có vẻ rất muốn gặp Ân Hạo.

“Thím yên tâm, tôi sẽ về sớm mà.” Tạm biệt với thím Liễu xong, Nhã Lan liền quyết định đi bộ ra khỏi nhà họ Lãnh.

Anh ấy lại bắt đầu đóng phim mới rồi, lần này cô cũng tốn rất nhiều công sức mới tìm được chỗ anh ấy quay phim, đó là một vườn cây cải dầu ngoài ngoại thành, những bông hoa cải dầu vàng óng đang đua nhau nở rộ, liếc mắt chẳng thấy điểm tận, tựa như một bức tranh sơn dầu đầy mực, khiến người xem đau mắt.

Những chú ong bướm bay lượn trên những đóa hoa mà nó đùa.

Bên cạnh vườn cải dầu đã có nhưng căn nhà được dựng tạm lên, bên trên treo biển đoàn kịch gì gì đó. Tìm cả một vòng cũng không thấy có người đang quay phim, nhưng lại thấy từ trong phòng có người ra vào vào, trong tay còn cầm mấy cái đồ dùng đã vỡ, người phụ trách hét to kêu đưa chúng lên một chiếc xe tải.

Lẽ nào Ân Hạo không ở đây? Nhã Lan hơi hất đuôi tóc ra đằng sau lưng. Một chiếc xe đi lại, dừng cạnh chiếc xe tải, từ trên đi xuống một người có đầu trọc và thấp bé, chẳng phải là Lý Khắc Lan hay sao? Rất ít khi nhìn thấy anh ta ở đoàn phim thế này, thế nên Nhã Lan cảm thấy rất ngoài ý muốn. Anh ta nói chuyện một lúc với người phụ trách đoàn phim, rồi lại đứng nhìn mấy người đang chuyển đồ kia mà cứ vô đầu.

Có lẽ, anh ta biết Ân Hạo đang ở đâu, nghĩ thế Nhã Lan liền đến chỗ anh ta.

“Oh, Hi, cô Hoắc, gần đây vẫn khỏe chứ.” Lý Khắc Lan nhìn thấy cô cũng không có vẻ rất nhiệt tình, mà chỉ đơn giản chào hỏi vài câu.

“Ân Hạo đi đâu rồi? Anh có biết không?” Nhã Lan hỏi thẳng luôn.

“Ân Hạo, cái tên đáng chết đó, cô tốt nhất đừng nhắc cái tên đó với tôi.” Lý Khắc Lan vừa nghe đến tên Ân Hạo liền đau đầu mà nhủ chặt mày, làm quá lên mà vỗ hai đùi.

“Làm sao vậy?” Nhã Lan cảm thấy có chuyện gì không hay liền vội hỏi.

“Những thứ này đều là do Ân Hạo và tên anh em kia của anh ta làm, Ok rồi, lần này đúng là gây phiền phức lớn cho tôi mà.” Lý Khắc Lan chỉ mấy thứ đồ vỡ vụn trên xe rồi kêu toáng lên.

“Anh ấy với ai? Làm sao vậy?” Nhã Lan vẫn không hiểu được cái mối liên hệ giữa anh ta và đồng đồ vỡ vụn này.

“Cô không biết Thành Kiên Vỹ à? Ân Hạo từng cứu anh ta, suýt chút là bị xã hội đen đánh chết, tôi đã bảo anh ta đừng có thêm phiền vào người, ấy thế mà anh ta vẫn cứ cố cứu. Cái loại có liên quan đến xã hội đen thì có thể là người tốt hay sao? Bọn họ lại còn kết nghĩa anh em, thôi được rồi, anh em đến rồi, cả hai cãi nhau một trận, rồi đập đồ đập đạc, oh my god, thật đúng là tình cảm tốt quá mà!”

Nhã Lan xem như cũng hiểu ra chuyện, xem ra Lý Khắc Lan cũng không biết Ân Hạo đi đâu.

“Anh ta hay đi đâu, anh có biết không?” Cô bây giờ muốn tìm anh ấy, muốn xác định xem anh có ổn không. Thành Kiên Vỹ rõ là điên rồi, sợ là sẽ xuống tay độc ác với anh ta, vừa nghĩ thế cô liền vô cùng lo lắng.

“Không biết, có khi là đi cái bờ biển nào đó ngắm mặt trời mọc để nhớ cô nào đó rồi!” Câu trả lời chẳng mấy vui vẻ của Lý Khắc Lan cũng khiến cô nhận được chút manh mối, ngắm mặt trời mọc bên bờ biển, cô nhớ bọn họ đã từng diễn chung một bộ phim, mà chỗ bờ biển ở đó đúng là nơi tốt nhất để ngắm mặt trời mọc. Cô chỉ dành thử một chút mà đi đến đó.

Ở đây rất yên tĩnh, bởi đây vốn là bờ biển chưa được khai thác, mặt cát rộng rãi, liếc nhìn không thấy cuối, cũng may địa thế bằng phẳng, Nhã Lan cũng rất nhanh tìm thấy Ân Hạo ở một chỗ quen thuộc.

Anh ngồi trên tảng đá mà họ đã từng quay phim, không hề nhúc nhích, như thể một pho tượng điêu khắc vậy. Gió làm tung bay vạt áo anh, còn cả cái lọn tóc trên đỉnh đầu, lại càng khiến anh trở nên đơn độc mà cô đơn. Khi đến gần thì cái cằm nhọn của anh cũng xuất hiện trong tầm mắt, ánh mắt anh nhìn chăm chú vào đầu đó, không hề cả chớp mắt.

Hôm nay là một ngày âm u, cả ánh nắng cũng không có, thì đâu ra mà có mặt trời mọc?

Cô đi nhanh lại, rồi dừng lại chỗ cách anh vài bước.

“Hạo!” Cô gọi, khiến anh giật mình ngoảnh lại. Ân Hạo không nói gì, nhưng từ đôi mắt hoa đào của anh cũng lộ rõ anh đang rất kinh ngạc.

“Sao cô lại đến đây.” Lúc cô lại gần thì anh quay đầu đi rồi tiếp tục nhìn về phương xa nào đó.

“Đến tìm anh đó.” Cô nhẹ nhàng ngồi cạnh anh rồi khẽ nói.

“Cô bây giờ cuộc sống hạnh phúc, gia đình mỹ mãn, cũng chẳng cần tôi bảo vệ nữa, tìm tôi có tác dụng gì chứ.” Giọng nói của anh lạnh lùng, rõ như đang giận dữ.

“Sao lại không có tác dụng, gia đình tôi thì mỹ mãn rồi, thế còn anh thì sao? Anh cũng nên hưởng thụ sự ấm áp từ gia đình chứ. Thím Liễu rất nhớ anh.”

“Thế còn cô?” Anh ấy quay đầu lại, ánh mắt nhìn cô có chút mỉa mai, “Còn cô?”

“Tôi?” Cô hơi ngẩng ra một lúc rồi đột nhiên hiểu được, “Chúng tôi đều nhớ anh mà, trở về đi.”

“Không phải mọi người, mà là cô, nhớ tôi sao?” Anh ta vô cùng bình tĩnh, cứ nhất quyết phải hỏi được đáp án.

“Tôi... đương nhiên nhớ anh rồi.” Nhã Lan gật đầu một cách khẳng định.

“Cô chịu cùng tôi rời đi sao? Rời khỏi nơi này, đi đến một nước khác, sống một cuộc sống yên bình.” Anh ta đột nhiên ôm chặt lấy vai cô.

“Ân Hạo!” Cô có chút tức giận mà giãy dụa, “Ở đây có người nhà của anh, có người yêu anh nhất, sao anh có thể nghĩ đến việc ra đi cơ chứ!”

“Tôi chẳng cần tình cảm của người khác, chỉ cần của em thôi, em có thể cho tôi sao? Có thể sao?” Ân Hạo kích động mà hỏi han, Nhã Lan nhất thời liền á khẩu không sao trả lời được.

Cô có lẽ có thể giành cho anh tình cảm, nhưng lại tuyệt đối không thể là tình cảm mà anh muốn, cô cũng lắm cũng chỉ cho anh được tình bạn bè, hay là tình anh em, nhưng điều anh ta muốn lại là tình cảm giữa người yêu! Cô phải làm sao, phải nói thế nào, anh ta mới hiểu được, mới có thể chấp nhận được?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Anh ấy cần thời gian

Nhã Lan không nói gì nữa, cô im lặng mà suy nghĩ, hàng lông mày nhíu chặt.

“Đừng thế, đến cả em còn chẳng yêu tôi, cả em cũng muốn vứt bỏ tôi, tôi còn ở lại đây làm gì!” Anh ta nở nụ cười, đôi tay đang ôm cô cũng buông thõng xuống, rồi nắm chặt thành nắm đấm, anh đau khổ mà nhắm mắt lại. Anh nào đâu phải cười, rõ là đang khóc!

“Ăn Hạo!” Nhã Lan cẩn thận mà kéo góc áo anh, “Đừng thế mà, có được không? Trên đời này người yêu anh nhất là thím Liễu, thím ấy vì tìm được anh về mà không biết đã cố gắng thế nào, gần đây vẫn cứ khóc suốt, đó đều là vì nhớ anh!”

“Không cần!” Anh hất tay cô ra, tự đứng dậy rồi nhìn về nơi xa, “Anh không cần bà ta nhớ đến, bà ta không xứng!”

“Sao anh có thể nói thế chứ, đó là mẹ anh mà!” Nhã Lan vô cùng kích động, bướng bỉnh mà nắm chặt tay anh, ngăn không cho anh đi.

“Mẹ anh? Mẹ anh chết rồi!” Anh tuyệt tình nói rồi định đi.

“Ăn Hạo!” Nhã Lan hét lên khiến bước chân anh dừng lại, “Anh vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện năm đó sao?”

“Không! Anh chỉ để ý đến việc không có được em mà thôi!” Ăn Hạo cũng hét lên, chặn lại hết những lời mà Nhã Lan đang định nói. “Là em giúp anh thoát khỏi việc phản cảm với phụ nữ, cũng là em vứt bỏ anh, phụ nữ bọn em, chẳng có ai là tốt cả!”

“Không phải.” Nhã Lan sợ anh lại tiếp tục có quan hệ gì với đàn ông nữa, liền vội phủ nhận.

“Không phải sao? Chẳng lẽ em còn dám nói, em yêu anh hay sao?” Anh ta gây sự.

“Em...” Nhã Lan không biết phải giải thích thế nào.

“Đừng chưa, em vốn chẳng yêu anh!”

Nói xong, anh liền tiếp tục đi về phía trước.

“Ăn Hạo!” Cô chạy lên trước vài bước, thở hổn hển nhưng cũng ngăn Ăn Hạo lại được, anh nhìn cô bằng ánh mắt đau thương, trong đôi mắt ấy lộ rõ sự tuyệt vọng. Anh là một người đàn ông mẫn cảm, cuộc sống lúc nhỏ khiến anh trở nên rất dễ tổn thương, Nhã Lan đột nhiên vô cùng đồng tình với anh.

“Anh nghe em nói!” Nhã Lan quyết định nói rõ mọi chuyện, không thể để anh ấy tiếp tục như thế nữa.

Ăn Hạo nhắm chặt mắt, anh không nói gì cả nhưng vẫn quay lại chỗ tảng đá.

“Thím Liễu không có vứt bỏ anh, lúc ấy thím chưa kết hôn mà đã sinh con, nhưng thím vẫn yêu thương anh như sinh mạng của mình vậy. Thím ấy cũng chẳng có cách nào, lúc mà mang thai anh thì mẹ Nguyên cũng bế Nguyên lúc đó 2 tuổi đến, bà ấy đã chuốc say bố bọn anh, rồi sinh ra Nguyên, thím Liễu cùng bố anh không hề biết chuyện này.”

“Lúc thím Liễu định nói với bố anh là có thai thì cũng đúng vào ngày mẹ Nguyên đưa Nguyên đến để nhận bố, cuối cùng thím Liễu lại tác hợp cho họ, nhưng cũng không đánh bỏ anh nên mới kiên trì sinh anh ra.”

“Thím ấy đã vì anh mà cố gắng đi làm, nhưng lại vẫn không thoát được sự trêu đùa của vận mệnh...”

Nhã Lan kể tường tận mọi việc ra, Ăn Hạo đơ cả người lại, ngồi đó mà không nhúc nhích gì.

“Thím ấy vì tìm anh mà từ chối tình cảm của chú Dư Thiện Trình, một mình sống vậy cả 20 năm nay, trong lòng thím ấy đau khổ bao nhiêu, anh có biết không? Thím ấy mỗi năm đều vì anh đan một cái áo len, trong đó đan bao nhiêu tình thương của thím ấy, anh liệu có cảm nhận được không? Tất cả đều là do vận mệnh đùa cợt, thím ấy còn có thể làm sao? Một người phụ nữ như thím có thể làm gì đây?”

“Trần trở mãi mới có được tin tức của anh, mẹ nuôi của anh lại đi ra nước ngoài, thím nhờ người tìm ở Australia thì lại được tin mẹ nuôi của anh qua đời rồi, còn anh thì không biết chết sống ra sao, anh nghĩ mà xem, một người mẹ nhớ con vô cùng, thế thì khi nghe được cái tin tức này sẽ đau đớn khổ sở thế nào chứ! Hai mươi mấy năm nay, bà ấy sống chẳng bằng chết, bà ấy còn sống chỉ vì một mục đích duy nhất, đó là tìm anh!”

“Ăn Hạo, anh cố ý tránh bà ấy thì em cũng hiểu được, nhưng mong anh đứng ở vị trí của bà ấy mà nghĩ, tất cả những chuyện này là điều bà ấy muốn hay sao?”

Ăn Hạo không nói gì nữa, hai hàng nước mắt chảy xuống cũng đã nói rõ mọi thứ.

“Cùng em về thôi.” Nhã Lan kéo anh.

“Không, để anh yên lặng một chút, được không?” Anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại sau những lời của cô, anh nắm chặt lấy tóc đang bị gió thổi loạn kia rồi khẽ nói.

“Được rồi, đừng quên về nhà, mọi người đều rất nhớ anh.” Nhã Lan không tiếp tục ép anh, rồi để anh ở đó một mình, im lặng trong gió.

Thời tiết trong lành, Nhã Lan đột nhiên muốn mua cho con thêm mấy bộ quần áo. Quần áo trước đây đều do thím Liễu mua hộ, nên giờ cô cũng muốn tự mình mua vài bộ khác cho con.

Lãnh Mạn Nguyên vốn là không cho cô ấy ra ngoài, nhưng mà bị cô năn nỉ rồi hứa hẹn này kia thì mới miễn cưỡng đồng ý, thế nhưng vẫn chọn mấy người vệ sĩ đi theo bảo vệ cô.

“Ồi, không cần nhiều thế đâu mà, hai người là được.” Nhã Lan thiết không chịu được lúc đi đường mà có cả đồng người theo cùng, thế nên nào chịu cho nhiều người thế theo.

“Không được, ít nhất phải 4 người, ít nữa thì khỏi bàn.”

Thái độ của Lãnh Mạn Nguyên rất kiên quyết, thế là Nhã Lan chỉ đành chịu rồi bừa bãi chuẩn bị đi.

Rất lâu không ra ngoài nên nhận ra có rất nhiều thay đổi, thế nhưng cái áp phích Rainbow King vẫn rất nổi bật, rất khiến người chú ý, các cô cậu mà điên cuồng theo thần tượng thì cũng thỉnh thoảng dừng lại dưới áp phích rồi hò hét lên, như thể đang tận mắt thấy vậy.

Trong các rạp chiếu phim lớn thì phim điện ảnh của anh vẫn chiếm vị trí chủ yếu, cũng được chiếu vào khung giờ vàng, những chỗ ghi âm và quay phim thì cũng đã đề cử những bộ phim mới của anh, đương nhiên thì cũng không thể thiếu được những bài hát của anh, phổ lớn ngõ nhỏ, không ai là không hát bài của anh, ngay cả bà lão vừa đi qua bên cạnh đều câu được câu không mà hừ hát đến lạc cả điệu ấy.

Ẩn Hạo đúng là người nên làm ngôi sao lớn, Nhã Lan đứng dưới áp phích của anh một lúc rồi lấy điện thoại gọi cho anh. “Hạo, tối nay anh rảnh không? Tôi muốn kêu anh về nhà ăn cơm? Mặc kệ, đợi tôi đi đoàn làm phim tìm anh, vậy được rồi, tôi bây giờ đang ở trung tâm thương mại, khi nào đến thì gọi cho tôi.”

Nhã Lan vui vẻ mà tắt máy, anh ấy cũng coi như là chịu về nhà ăn cơm rồi. Đẩy cái xe đẩy, cô quyết định trước khi Ẩn Hạo đến thì sẽ chọn cho con trai mấy bộ quần áo mới.

“Nhã Lan?” Nhã Lan nhìn về đằng sau thì 4 anh bảo tiêu cao to đứng sau nhưng lại không ngăn Du Tư Phùng đi đến. “Sao cậu lại ở đây?” Cô hỏi.

Nụ cười trên mặt Du Tư Phùng vô cùng chói lọi, mãi mà vẫn không hề giảm bớt. “Chỗ trung tâm thương mại này là nhà tôi mở đó, tôi đang ở đây kiểm tra tình hình làm việc.” Trên gương mặt trẻ tuổi của cậu hiện lên chút thành thực của người kinh doanh, ánh mắt ánh lên sự thông minh, có vẻ khá khác so với Du Tư Phùng lúc trong trường học.

“Vậy thì tốt.” Cô cười gượng, rồi nhớ đến cái vụ vợ của cậu ta nổi điên lần trước liền định rời đi.

“Cậu xem được gì rồi? Tôi tặng cậu.” Du Tư Phùng không nhận ra ý nghĩ của cô, vô cùng nhiệt tình mà mời chào.

“À, không cần đâu.” Cô vội đẩy xe, chuẩn bị rời đi.

“Đây là con của cậu? Du Tư Phùng bước đến chặn đường cô, rồi vô cùng kinh ngạc nói.

“Ừm.” Cô gật đầu, khi nhìn vào khuôn mặt ngủ say sưa của con, cô cũng không kìm được mà cười ngọt ngào.

“Cậu có con rồi?” Tâm trạng của Du Tư Phùng trở nên có chút buồn bã, trong đôi mắt cũng có chút đau lòng.

“Đúng thế, bọn cậu thì tính bao giờ có con?” Nhã Lan vì để tránh xấu hổ nên hỏi.

“Bọn tôi?” Du Tư Phùng nở nụ cười rồi hừ hừ bảo, “Ly hôn rồi.”

“Sao lại thế được!” Nhã Lan nhớ rõ bọn họ kết hôn chưa lâu.

Du Tư Phùng cười còn vui vẻ hơn, rồi gật đầu bảo: “Đúng vậy, chúng tôi ly hôn rồi, làm hiệp nghị ly hôn nên đương nhiên bên ngoài không biết được, chúng tôi cũng không muốn làm lớn chuyện.”

“Thật đáng tiếc.” Cô tiếc nuối nói.

“Chẳng có gì tiếc cả, tôi vốn không có cảm tình gì với cô ta, ly hôn rồi thì mới có thể tìm được người mình thật sự thích chứ.” Ánh mắt cậu ta nhìn cô lại trở nên rất nóng bỏng, trong đó còn pha chút mong chờ, tình cảm đối với cô cứ thế mà bộc lộ ra hết, chẳng hề che dấu.

“Xin lỗi, tôi có chuyện phải đi.” Nhã Lan đột nhiên cảm thấy không khí có chút đè nén nên cô rất muốn tránh khỏi ánh mắt của cậu ta.

“Nhã Lan.” Cậu ta lại cản đường cô lần nữa, vệ sĩ cách có chút xa nên không phát hiện sự khác lạ của họ.

“Nhã Lan, tôi không quan tâm cậu có con hay chưa, cậu trong lòng tôi luôn là người đẹp nhất, cả đời này tôi nhất định sẽ theo đuổi được cậu.”

Cậu từ lúc đi học cho đến đi làm thì mọi chuyện đều rất thuận lợi, chưa bao giờ vấp phải trắc trở gì, Nhã Lan biết, cậu ta chẳng phải thật sự muốn cùng

cô chung sống, mà chỉ là như một loại ý nghĩ muốn khiêu chiến với khó khăn mà thôi, càng là thứ không có được thì càng muốn có. Nhã Lan cô muốn nói cái đạo lý đó cho cậu ta thì cậu ta chỉ đáp lại bằng nụ cười buồn bã.

“Nhã Lan, cậu nghĩ nhầm rồi. Tôi không phải muốn chinh phục cậu, mà là thật sự rất thích cậu.

“Nhưng tôi đã kết hôn rồi, cậu nên chúc phúc tôi mới đúng.”

“Không, tôi trước giờ chưa bao giờ để thứ mình thích bị người khác lấy mất, đối với cậu thì cũng là như thế.” Giọng điệu của cậu ta đã lộ ra suy đoán của cô, thế sao cậu ta còn không chịu nhận chứ? Nhã Lan chán nản lắc đầu, đang nghĩ có cần gọi vệ sĩ đến giúp cô không.

“Linh Linh!” Một giọng nói đột nhiên xen vào khiến cô rùng cả mình, từ đầu đến chân cô bỗng thấy lạnh buốt từng cơn, cái kiểu xưng hô này, cái giọng điệu kiểu này, ngoại trừ Kiệt Thành Vũ thì còn ai vào đây nữa.

Cô chậm rãi quay đầu thì thấy Thành Kiên Vũ đang đứng ở bên ngoài, bốn anh vệ sĩ cũng đã làm ra tư thế sẵn sàng bảo vệ cô.

“Linh Linh, về nhà với anh nào.” Thành Kiên Vũ liếc nhìn mấy anh vệ sĩ, như thể chẳng thèm để tâm đến họ.

“Anh là ai?” Du Tư Phùng kích động hỏi, thế là Kiệt Thành Vũ hừ lạnh rồi cũng kinh thường mà trả lời cậu ta. “Anh ta là ai?” Du Tư Phùng nhỏ giọng hỏi Nhã Lan.

“Cậu nhanh đi đi.” Cô không muốn liên lụy người vô tội.

“Sao lại thế được, cậu ở chỗ của tôi mà bị người khác bắt nạt thì làm sao tôi có thể vờ như không thấy chứ.” Du Tư Phùng nói, rồi xắn ống tay áo, nom có vẻ đã sẵn sàng đánh nhau rồi.

Bốn vệ sĩ đứng vây quanh cô, hai người trong đó thì chuẩn bị đưa cô rời đi.

“Không được nhúc nhích!” Thành Kiên Vũ lấy một cái súng tiểu liên từ trong túi ra rồi ngắm thẳng vào tất cả mọi người, khách đến mua hàng cũng sợ đến hồn phi phách tán, từng tiếng hét chói tai vang lên, rất nhanh thôi thì cả tầng lầu đã không còn một ai.

“Thành Kiên Vũ, anh điên rồi sao? Ở đây là siêu thị, anh làm thế thì cảnh sát rất nhanh sẽ đến thôi.” Nhã Lan sợ hãi hét lên, vì cái hành động to gan này của anh ta mà mướt mồ hôi lạnh.

“Linh Linh, về nhà thôi.” Thành Kiên Vũ như thể không nghe thấy rồi từng bước ép lại gần.

Bốn vệ sĩ cùng xông qua chỗ hắn ta, nhưng hắn ta chỉ hơi lách người liền đã tránh thoát được cả, tiếp đó có tiếng súng vang lên, nhưng may là bốn anh vệ sĩ đã kịp thời tăn ra, tránh thoát khỏi phạm vi súng bắn, nhưng như thế lại để Nhã Lan lộ ra trước mặt Thành Kiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Bị nhốt trong trung tâm thương mại

“Cứu bà chủ!” Một vị vệ sĩ hét to, bốn người lại cùng nhau xông lên, thế là một loạt tiếng súng lại vang lên, Nhã Lan sợ đến mức phác ngã xuống đất rồi ôm chặt xe đẩy của con.

“Đi thôi, bọn họ không qua đây được đâu, trừ khi là không muốn sống nữa.” Thành Kiên Vũ vô cùng chắc chắn.

Vệ sĩ còn muốn xông lại nhưng Nhã Lan lại ngăn bọn họ. “Tránh ra!” Quét mắt nhìn qua thì thấy 10 người mặc đồ đen cầm súng xông đến đây, từ ánh mắt đặc ý của Thành Kiên Vũ thì xem ra, những người này đều là cấp dưới của hắn ta. “Đi mau!” Cô biết, nếu vệ sĩ còn ở đây thêm nữa thì chắc chắn sẽ bị họ bắn chết.

“Không...” Còn chưa nói xong thì đã có người nổ súng, một anh vệ sĩ trúng đạn ngã xuống.

“Nghe không, đi nhanh, tôi sẽ không sao hết!” Nhã Lan vội tới phát khóc, các vệ sĩ liếc nhìn nhau rồi quyết định rời đi trước, thế nhưng, chưa đi được vài bước thì đều bị cấp dưới của Thành Kiên Vũ bắn chết rồi.

“Các người! Đồ độc ác!” Nhã Lan không thể nhìn tiếp được nữa, Du Tư Phùng đã kịp thời đỡ lấy cô.

Thành Kiên Vũ cũng nhìn thấy cái xe đẩy, và cả bé con bị tiếng súng làm tỉnh giấc trong đó.

“Của em?” Hắn ta quay qua nhìn Nhã Lan, trong mắt tràn đầy sự chết chóc.

“Không phải.” Nhã Lan đẩy chiếc xe cho Du Tư Phùng. “Đừng có làm hại đến người vô tội, để bọn họ đi đi.”

Thành Kiên Vỹ gật đầu, nhưng Du Tư Phùng có vẻ không định đi.

“Nhanh đi đi, vợ cậu không phải đang đợi dưới lầu hay sao? Đợi lát nữa thằng bé đói mất, có rảnh thì đến nhà họ Lãnh chơi.” Cô đẩy cậu ta, rồi nhân cơ hội néo vào tay cậu ta mà ám chỉ.

Du Tư Phùng hiểu rõ mà gật đầu, sau đó liền đẩy chiếc đi.

“Đi thôi, Lan Lan.” Thành Kiên Vỹ chẳng thèm để ý bốn cái xác đang nằm dưới đất, nụ cười lạnh lẽo vẫn cứ nở trên môi, đôi mắt đỏ ngầu như ma quỷ nhìn chằm chằm vào cô.

Nhã Lan vẫn đắm chìm trong sợ hãi và bi thương, cô thật sự không tài nào tin nổi Thành Kiên Vỹ lại làm ra chuyện thế này, hẳn ta trước đây không phải như thế. Nước mắt cô rơi xuống, lúc ngẩng đầu thì nhìn thấy một bóng người đang nhanh chóng ẩn nấp.

Ân Hạo!

Ân Hạo đến rồi! Nhã Lan vô cùng lo lắng, cũng vô cùng hối hận vì đã gọi anh đến.

“Tôi đi theo anh!” Cô sợ lại xảy ra thêm chuyện gì, rồi lại hại cả Ân Hạo, thế nên nuốt hết những lời định nói vào lòng mà đồng ý đi với hắn ta.

“Đi thôi.” Thành Kiên Vỹ đưa tay kéo cô vào lòng, vừa lòng gật đầu rồi chuẩn bị rời khỏi.

“Vũ, không thể!” Uyên Nhân không biết từ đâu chạy đến mà sợ hãi kêu lên. Cô cũng nhìn thấy những cái xác dưới đất, trong ánh mắt lại hiện lên nỗi tuyệt vọng và sợ hãi. Rồi khi nhìn thấy Nhã Lan trong vòng tay hắn ta, cô liền chỉ vào Nhã Lan rồi nói: “Đây là chuyện gì, anh không phải nói đến đón em đến sân bay rồi chúng ta cùng về nhà sao? Sao lại thành thế này!”

Khuôn mặt cô nhanh chóng trở nên trắng bệch, rồi không thể tin được mà che miệng lại.

“Trở về? Về đâu cơ?” Trong ánh mắt Thành Kiên Vỹ như hiện lên ánh lửa, quanh người tràn ngập sự xấu xa. “Lãnh Mạn Nguyên đã chặt đứt đường lui của tôi, còn hủy luôn cả cái ổ của tôi, tôi còn về được hay sao?”

“Vũ, cầu xin anh, chúng ta trở về đi, đừng làm mấy cái chuyện liên quan đến xã hội đen này nữa, hãy làm ăn một cách hợp pháp, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu mà.” Uyên Nhân tựa như một đứa trẻ rơi xuống nước, cô mong ngóng được cứu vớt nhưng người duy nhất có thể cứu cô thì lại chỉ có người đàn ông lạnh lùng vô tình trước mặt này mà thôi.

Thành Kiên Vỹ còn chả thèm nhìn cô lấy một lần, chỉ kéo tay Nhã Lan rồi đi.

“Vũ!” Uyên Nhân che trước mặt hắn ta, “Anh tỉnh táo một chút có được hay không, cô ấy đã kết hôn với Lãnh Mạn Nguyên rồi, còn có cả con nữa, không thể nào theo anh được đâu!”

“Con?” Thành Kiên Vỹ hoài nghi mà nhìn sang Nhã Lan, như thể đang tìm tòi một đáp án nào đó.

“Đúng vậy, Thành Kiên Vỹ, anh nên cùng Uyên Nhân sống cho thật tốt, cô ấy đã làm rất nhiều điều vì anh, thậm chí ngay cả đại học cũng không học xong...”

“Thế còn em?” Không đợi cô nói xong thì hắn ta đã ngắt lời, “Cô ta yêu anh, anh yêu em, có sai sao? Nếu mà như em nó thì anh đã làm cho em còn nhiều hơn thế, thế có phải em nên ở bên anh cả đời không!” Hắn ta mạnh mẽ mà kéo cô vào lòng, lần này hắn ta chẳng có chút nhẹ tay nào.

“...” Nhã Lan hết nói nổi, những việc làm của Thành Kiên Vỹ hôm nay, ít nhiều gì đều có liên quan đến việc năm đó, cô còn có thể nói gì đây?

“Vũ, cầu xin anh, xin đừng như thế nữa, mặc kệ trong lòng anh có ai, nhớ đến ai thì em đều có thể không quan tâm, chỉ cần anh bình an, thì em cũng đã thỏa mãn rồi, xin anh đừng gây thêm lỗi lầm nữa, em không thể trơ mắt nhìn anh bước vào con đường không lối về thế này...” Tiếng khóc thê lương của Uyên Nhã vang dội trong tòa lầu trung tâm thương mại, Nhã Lan cũng vô cùng khổ sở, bỗng từ xa có tiếng còi xe của cảnh sát vang lên.

“Tôi còn có thể quay lại hay sao?” Thành Kiên Vỹ chỉ bốn cái xác dưới đất, “Người tôi giết đâu chỉ có 4, dù cho phán tử hình cả trăm lần cũng chẳng đủ.” Hắn ta nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Nhã Lan nghe lại sợ hãi cùng cực.

Uyên Nhân vẫn chưa hết hy vọng. “Chúng ta tìm một nơi mà không ai biết chúng ta rồi mai danh ẩn tích, có được không?”

“Không được!” Hắn quát lên, đánh gãy lời nói của Uyên Nhân, “Mục đích tôi giết người là gì? Chính là để quay về giết Lãnh Mạn Nguyên, rồi đón người phụ nữ của tôi đi, ý nghĩ đó chưa bao giờ thay đổi cả!”

“Vũ, anh sẽ hối hận đấy.”

“Cút ra!” Thành Kiên Vỹ hiển nhiên là bị những lời của Uyên Nhân đã động, liền vội ra lệnh cô tránh ra.

“Không.” Uyên Nhân hoàn toàn không có ý tránh ra, cô kiên định mà nói rằng, “Vũ, nếu anh thật sự muốn đưa cô ấy đi thì giết em đi.”

“Cô tưởng tôi không dám sao!” Thành Kiên Vỹ chìa súng thẳng vào ngực của Uyển Nhân, vẻ mặt của cô lập tức trắng bệch, cô mệt mỏi lắc đầu, rồi vẫn bước bình mà nhắm mắt lại.

“Thành Kiên Vỹ, không được!” Nhã Lan muốn ngăn cản hắn ta, nhưng tiếc là bị giữ rất chặt.

“Không cần thế nữa đâu, tôi sẽ đi cùng anh, thả Uyển Nhân ra đi.” Nhã Lan quyết định lùi bước.

Thành Kiên Vỹ suy tư một lúc liền cất súng đi, sau đó đẩy Uyển Nhân ra đi về phía trước.

“Vũ...” Uyển Nhân ngã xuống đất, gọi anh trong vô vọng.

“Cô cứ về đi, về đâu cũng được.” Kiệt Thành Vũ hơi trầm ngâm rồi nói những lời này, cuối cùng cũng không quay đầu lại mà kéo Nhã Lan đi.

“Thành Kiên Vỹ!” Ân Hạo vẫn là đi ra, anh ấy đứng sau một giá để đồ, rồi hét lên. Thế là tất cả khẩu súng đều lập tức nhắm chuẩn vào vị trí đó.

“Hạo, anh đừng lại đây!” Nhã Lan sợ đến mức mồ hôi lạnh, khuôn mặt lại trở nên trắng bệch lần nữa, tình hình lúc này vô cùng căng thẳng, cô suýt nữa là ngất đi. Cô cố gắng gượng cơ thể, không ngừng nhắc bản thân phải giữ tỉnh táo.

Ân Hạo lại không hề sợ cái tình cảnh này, anh cười lạnh, những lọn tóc xinh đẹp xõa trên đỉnh đầu, vô cùng cá tính. “Thành Kiên Vỹ, thả cô ấy ra!”

Thành Kiên Vỹ lại như nghe chuyện cười mà điên cuồng cười to. Mỗi một lúc mới dừng lại. “Ân Hạo, những lời tôi nói với anh, anh không nghe thấy sao?”

“Nghe được.” Ân Hạo móc lỗ tai, rồi gạt đầu. “Nhưng mà lời của tôi cũng mong anh đừng có quên, tôi không cho phép anh làm Nhã Lan tổn thương một chút nào cả.”

“Tôi sẽ không làm thế, anh cứ yên tâm đi.” Hắn nhìn Nhã Lan, rồi lại quay sang Ân Hạo. “Tôi sẽ vô cùng yêu thương cô ấy.”

“Anh nên tôn trọng ý nghĩ của cô ấy, anh làm thế này thì có khác gì Lãnh Mạn Nguyên năm đó đâu, thế thì anh còn hy vọng xa vời mà có được trái tim cô ấy hay sao!”

“Không cần anh xía vào!” Thành Kiên Vỹ không thèm để ý đến Ân Hạo nữa, tiếp tục kéo Nhã Lan đi.

“Thành Vũ Hạo!” Ân Hạo kêu lên đầy cảnh cáo, chẳng biết dùng tốc độ thế nào, mà nhanh đến độ Nhã Lan chưa kịp thấy gì. Một loạt tiếng súng vang lên, Nhã Lan sợ đến hết toáng lên. “Ân Hạo, đừng đến đây!”

“Không sao!” Giọng nói của Ân Hạo không ngờ lại ngay sát bên, lúc Nhã Lan mở mắt ra nhìn thì thấy anh đã đến cạnh Thành Kiên Vỹ, trong tay còn cầm một khẩu súng, mà còn nhắm thẳng vào thái dương hắn ta. Tất cả tiếng súng đều dừng lại, không có ai dám tiếp tục tiến lên.

“Anh bị thương rồi!” Nhã Lan nhìn thấy chỗ cánh tay anh có một cái lỗ không ngừng chảy máu, rất nhanh đã nhuộm đỏ cái áo sơ mi trắng của anh.

“Không sao.” Anh ta còn không hề nhíu mày lấy một chút, chỉ tập trung chìa súng vào Thành Kiên Vỹ, “Thả cô ấy ra, tôi nói rồi, không cho phép ai làm hại đến cô ấy cả.”

“Anh...” Thành Kiên Vỹ vẫn cứ nắm chặt lấy cô, cả ba rơi vào trạng thái giằng co.

Tiếng còi cảnh sát ngày càng rõ, xem ra cảnh sát đã đến rồi.

“Ông chủ, làm sao đây? Cảnh sát đã bao vây chỗ này rồi!” Một tên cấp dưới của hắn ta chạy vội vào báo.

Là Du Tư Phùng báo cảnh sát sao? Nhưng trong lòng Nhã Lan cũng không hề thả lỏng lắm, bởi cô không biết chuyện sẽ kết thúc thế nào, cô không nghĩ được liệu Thành Kiên Vỹ có bị bắt không, cô hoàn toàn không biết.

“Vũ, đi thôi!” Giọng nói yếu ớt của Nhã Lan vang lên, cô không hề rời đi mà vẫn còn ở đây.

Thành Kiên Vỹ vẫn không nói gì, hắn ta vẫn đang suy tư.

Nhã Lan tính tưởng đã nhìn thấy cảnh sát đang đi đến, trong đó lại kèm theo cả một người, là thám Liều.

“Anh thả Nhã Lan rồi nhanh đi đi.” Thành Kiên Vỹ vẫn kiên trì. Uyển Nhân vội vàng xông lại muốn kéo Thành Kiên Vỹ đi. “Đi thôi, Vũ, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun, muộn nữa là không kịp mất.”

“Cút ra!” Thành Kiên Vỹ vô cùng chán ghét mà đẩy cô ra thật xa.

“Vũ, đi!” Uyển Nhân chẳng còn quan tâm được nhiều như vậy, giãy dụa đứng dậy rồi ké anh chạy ra đằng sau, “Em biết có chỗ có thể ra ngoài!”

“Cút!” Thành Kiên Vỹ lại giẫy ra, dễ dàng mà tránh khỏi tay Uyển Nhân, nhưng trong lúc lôi kéo thì tay nắm Nhã Lan đã bị buông lỏng, cô liền nhanh

chống đi đến bên cạnh Ân Hạo.

“Vũ, anh chắn chắn phải đi!” Uyển Nhân lần thứ 3 đến kéo anh ấy, nắm chặt lấy góc áo anh, nhất quyết không buông.

Chát chát, hai tiếng bật tai vang lên, Uyển Nhân như rối gỡ đứt dây mà thờ thần ngã gục xuống, rồi sổng soài dưới đất. Dấu tay đỏ nhanh chóng hiện lên, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của cô cũng bị che dấu bởi sự sừng đỏ.

“Đừng có xen vào chuyện của tôi, còn tiếp tục phá rồi thì cả cô tôi cũng giết.” Lúc hấn ta nói cũng chẳng thèm nhìn Uyển Nhân.

“Đi nhanh.” Ân Hạo kéo tay Nhã Lan, tưởng nhân lúc trốn đi.

“Đừng có mơ!” Thành Kiên Vỹ ngăn lại, nhưng Ân Hạo không thèm để ý lời anh ta, cảnh sát đã đến trên lầu, thế nên anh liền dẫn Nhã Lan chạy về hướng đây.

“Nổ súng, bắn chết hấn ta! Đừng làm Lan Lan bị thương!” Hấn ta mệnh lệnh, lập tức màn mưa đạn bay qua xung quanh họ, bởi lo cho an toàn của Nhã Lan mà cấp dưới của hấn ta không dám lại gần quá, thế nên cũng không thể như mong muốn mà bắn trúng Ân Hạo.

Hai người rất nhanh trốn sau giá hàng, Nhã Lan vội bỏ tay anh ra rồi nói. “Ân Hạo, anh đi trước đi, anh ta đã muốn giết anh, anh sẽ rất nguy hiểm.”

“Muốn đi thì cùng đi.” Anh vô cùng kiên quyết, rồi hơi vươn đầu nhìn thoáng qua tình hình bên ngoài, mấy viên đạn bắn đến, anh vội lui đầu, may mắn tránh thoát.

“Anh ta sẽ không làm gì tôi đâu.” Cô có ý khuyên nhủ, rồi ló đầu nhìn Uyển Nhân, cô đã bị cấp dưới của Thành Kiên Vỹ nâng dậy rồi đưa ra phía sau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Nguy hiểm tính mạng

“Không được, anh ta bây giờ đã điên rồi, chuyện gì cũng có thể làm ra được, tôi không thể để cô mạo hiểm” Sự kiên trì của anh khiến cô không còn cách nào, lúc này cả hai chỉ có thể trốn trong một góc nhỏ mà không thể làm gì.

“Các người không được đi qua đây, nếu không tôi sẽ cho nổ tung chỗ này!” Trong tay Thành Kiên Vỹ cầm một quả bom có sức công phá kinh người, cứ thế mà nghênh ngang đứng trước mặt mọi người.

“Lùi lại.” Cảnh sát bắt đầu lùi về phía thang lầu, nhưng thám Liểu lại thấy Nhã Lan và Ân Hạo đang ở trong nguy hiểm thì nào chịu lùi lại.

“Không được, người nhà tôi còn ở bên trong, tôi phải cứu họ.”

“Nhanh lùi lại!” Mệnh lệnh không ngừng được đưa ra nhưng thám Liểu vẫn nhất quyết không chịu. Có người đi qua muốn kéo bà lùi lại.

“Bỏ tôi ra!” Thám Liểu như một con sư tử đang nổi điên, cả mấy người cũng không giữ được bà lại, trong lúc bất chợt bà đã chạy vào cái vòng kiểm soát của Thành Kiên Vỹ.

“Ông Thành, bên trong đó là con trai tôi, tôi không biết tại sao ngài lại muốn dồn nó vào chỗ chết, nhưng nếu ngài thật sự muốn giết nó thì xin ngài hãy để tôi thể chỗ thẳng bét!”

Ánh mắt của Thành Kiên Vỹ vì bức dọc mà trở nên đỏ ngầu, hấn ta quơ quơ quả bom trong tay rồi kêu lên: “Bà già, đừng có khảo nghiệm sự kiên nhẫn của tôi, mau chút rút về đi, nếu không đừng trách tôi sao lại cùng chết hết với mấy người!” Hấn ta không nổ súng, vì vẫn sợ tia lửa sẽ thật sự dẫn nổ quả bom.

“Nhanh dừng lại!” Cấp dưới của hấn rất nhanh nhìn thấy quả bom trong tay hấn, cũng vội vàng ngừng bắn.

“Nhìn cho kỹ, uy lực của quả bom này có thể làm nổ tung cả tòa nhà, mấy người muốn thử không?”

“Đừng, nghe tôi nói.” Thám Liểu cố giữ vững bình tĩnh, rồi nhích người về hướng Nhã Lan và Ân Hạo đang ẩn trốn. “Ngài còn trẻ, sao lại không yêu tiếc tính mạng mình thế, như vậy thật không đáng.” Bà đã thành công dựa gần vào chỗ giá đồ mà hai người họ trốn, rồi che trước mặt hai người, sau đó đặt tay lên giá, hai người nhìn rõ được bà đang phát tay ý bảo hướng ra sau.

“Thím ấy kêu mình chạy đến chỗ cửa.” Nhã Lan nhỏ giọng nói. Cửa cách chỗ này gần 50m, chỗ đó không có gì che chắn, nếu mà nổ súng, bọn họ chắc chắn sẽ chết.

Tay bà càng phát nhanh hơn, khi nói chuyện thím Liễu đã quay người sang một bên, như thể bà đã ngăn được một phần tầm nhìn của Thành Kiên Vỹ, như thể Nhã Lan bọn họ có thể chạy xa hơn một chút mới bị phát hiện.

“Hạo, nhanh.” Thím Liễu nhân lúc giả vờ che miệng ho thì đã nhanh chóng nói. “Đừng làm lỡ thời gian.”

Ấn Hạo còn đang do dự thì Thành Kiên Vỹ lại đầy hứng thú mà giờ giờ quả bom, rồi như chẳng quan tâm gì với lời của thím Liễu. Thời gian không còn nhiều, cảnh sát ở xung quanh căn bản không dám lại gần, tay của thím Liễu càng phát mạnh hơn, nếu không đi nữa thì tất cả sẽ càng nguy hiểm hơn.

“Tôi đếm đến ba, sau đó thì cùng chạy.” Ấn Hạo nói nhỏ bên tai Nhã Lan. Nhã Lan chỉ thím Liễu, ý bảo nếu bọn họ chạy ra thì thím ấy sẽ gặp nguy hiểm.

“Đừng lo, trong tay anh ta cầm bom, không dám nổ súng đâu, chúng ta nhanh một chút là có thể cùng chạy ra!”

Một, hai, ba...

Ấn Hạo nhanh chóng kéo lấy tay cô rồi chạy ra ngoài. “Đi mau.” Anh kéo thím Liễu, trong ánh mắt thím lúc này hiện ra một sự kích động, bàn tay bà co lại rút trở về. Ngược lại còn đẩy bọn họ ra rất xa. “Không cần để ý thím, cả hai đi đi!”

“Bà già kia, dám đùa giỡn tao à!” Thành Kiên Vỹ phát hiện động tác của họ, liền vô cùng giận dữ, ném quả bom trong tay như ném quả dưa hấu xuống vậy.

“Cẩn thận, bom nổ!” Ấn Hạo vốn đang kéo Nhã Lan chạy ra ngoài cửa, sau khi nhìn thấy Thành Kiên Vỹ ném quả bom đến chỗ thím Liễu, liền vội đẩy Nhã Lan, rồi lăn vài vòng, đá quả bom ra rồi cùng lúc lùi thím Liễu cũng ngã xuống đất...

“Ấn Hạo, thím Liễu!” Nhã Lan vội vã mà muốn chạy theo cùng, nhưng cảnh sát đứng ở cửa lại giữ chặt lấy cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

“Các người bỏ tôi ra...” Cô không dám tưởng tượng.

“Tàn về sau!” Có người ra lệnh, Nhã Lan giãy dụa. Một lát sau mọi người đều kinh ngạc nhận ra quả bom đó không hề nổ.

“Ấn Hạo, nếu mày còn ngăn cản tao nữa thì hôm nay tao không nương tay với mày đâu.” Đôi mắt Thành Kiên Vỹ đỏ ngầu, vết sẹo trên mặt cũng kéo dài một cách dữ tợn, nhe ra hàm răng rướm máu, điên cuồng kêu lên, tiếp đó liền bùng lên cái súng máy...

“Không cần!” Nhã Lan nhìn thấy Ấn Hạo đã đỡ thím Liễu dậy, đang lùi về phía cửa thì lúc này Thành Kiên Vỹ đã liên tiếp bắn súng.

Tạch tach tach tach...

Những tiếng tach tach liên tục vang lên từ khẩu súng, khuôn mặt Nhã Lan lập tức trắng bệch, cô không thể tin được mà lắc đầu, kêu to tên của Ấn Hạo và thím Liễu, rồi giãy dụa càng mạnh hơn.

Ngay lúc mà cô sợ đến suýt ngất này thì có người kêu lên. “Cô Hoắc đừng lo, họ đã núp được rồi.”

Thật sao? Tiếng súng vừa rồi vừa dày đặc mà lại nhanh chóng nên cô có chút không tin được. “Cô xem, họ đang núp ở giá đồ bên cạnh.”

Nhã Lan trừng to mắt, cẩn thận tìm kiếm, chỗ bọn họ ngã xuống vừa nãy chẳng còn một ai, dưới sự nhắc nhở của cảnh sát thì cô đã thấy một cái giá hàng bày quần áo bị đạn bắn xuyên vào.

Ở đó có chút rung động, chắc hẳn là có người còn sống.

“Người đàn ông kia có vẻ có kinh nghiệm trong việc né đạn, thế nên cả người họ áp rất thấp, vậy nên đối phương rất khó bắn trúng họ.”

“Nhanh, nhanh cứu họ đi.” Cô thật sự không xem nổi thêm cái tình cảnh nguy hiểm nào nữa, nếu lại bắn thêm một lần nữa, có lẽ họ sẽ chẳng may mắn mà thoát được.

“Cô yên tâm, chúng tôi đã sắp xếp xong người rồi!”

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì lại có tiếng súng truyền đến.

“A! Không cần!” Thần kinh của cô lúc này vô cùng yếu ớt, chỉ vừa nghe thấy tiếng súng đã lo tới suýt nữa ngất đi.

“Cứu viện đến rồi!” Cảnh sát vừa nói xong thì cấp dưới của Thành Kiên Vỹ đã ngã xuống hết, hẳn ta thì phản ứng khá nhanh mà né được.

Chỗ trần nhà trên lầu ba đột nhiên hạ xuống rất nhiều dây thừng, hơn 10 người trượt xuống từ đó, người đứng đầu nổi bật nhất, chính là Lãnh Mạn Nguyên đây oai hùng mạnh mẽ!

“Nguyên!” Trong lòng cô đột nhiên thoải mái hẳn, nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên khiến cô như nhìn thấy hy vọng.

Đi theo sau Lãnh Mạn Nguyên là Uông Minh Thiên và Đại Hưng. Còn cả một đám cấp dưới mặc áo chống đạn, trong tay bọn họ cầm súng, bắn phá

từng chỗ đi qua.

“Ha ha ha!” Thành Kiên Vỹ đi ra từ trong góc, trong tay cầm một cái điều khiển từ xa. “Đến thật là chuẩn mà!” Hấn cười đắc ý đến kì lạ, âm thanh khàn khàn mà ghê rợn vô cùng.

“Quên nói cho mấy người biết, đây là quả bom được điều khiển từ xa, chỉ cần tôi ấn nút, mấy người đều phải chết!” Hấn ta nghiêng chặt răng, nhất là khi đối mặt với Lãnh Mạn Nguyên.

“Mày cũng chẳng sống được!” Lãnh Mạn Nguyên không hề lo lắng, mặc dù không tiến lại gần thêm nhưng là vẫn có vẻ rất thản nhiên. “Đường lui của mày cũng bị tao chặn đứt rồi, đám xã hội đen và cái tông đàn gì đó của mày ở Australia đều trở thành rác cả, thế nhưng, bố mẹ mày thì vẫn còn yên ổn, bọn họ mong mày sống trở về.”

“Mày làm gì bố mẹ tao?” Hấn kêu to.

“Trong mắt mày còn có bố mẹ cơ à? Sự nghiệp của gia đình mày bị mày phá sạch, chỉ có thể thuê một căn phòng nhỏ sống qua ngày, mày còn có tư cách gì mà làm con người ta chứ.” Trên mặt Uông Minh Thiên hiếm thấy có sự tức giận, che dấu đi sự tao nhã thường ngày. Cậu ta vốn khinh thường nhất loại người thế này.

“Liên quan gì đến mày!” Hấn ta hét lại một câu, xem ra có vẻ chẳng hối hận gì đối với việc mình đã làm.

“Vũ!” Ân Hạo đi ra khỏi chỗ nấp, rồi đứng đó kêu. “Rời đi thôi, đừng có lại u mê không tỉnh như thế nữa. Anh tìm nơi nào đó mà mai danh ẩn tích, sống tốt nửa đời còn lại, tôi sẽ chăm sóc bố mẹ anh.”

“Câm mồm!” Thành Kiên Vỹ lại nhăm súng vào anh.

“Hạo Nhi.” Thím Liễu kéo Ân Hạo lại, đầu tóc bà bù xù, hiển nhiên là tạo thành bởi sự tránh né vừa nãy, nhưng mà trê người không có vết thương nào.

“Thành Kiên Vỹ, sao cậu cứ phải nhớ mãi cái thù hận này chứ!” Ân Hạo kéo người bà ra, trên mặt thím Liễu hiện lên chút thất vọng, rồi bà quay người khuyên nhủ Thành Kiên Vỹ.

“Hừ, tôi sống cũng chỉ là vì thù hận mà thôi!” Thành Kiên Vỹ nói thẳng thừng.

“Sao cậu lại phải khổ thế chứ, chẳng phải cậu yêu Nhã Lan sao? Bây giờ cô ấy rất hạnh phúc, chẳng phải cậu nên vui cho cô ấy sao? Tình yêu của cậu, chẳng phải là hy vọng người mình yêu sống thật hạnh phúc hay sao?” Bà cố gắng thuyết phục hấn.

“Con mẹ chết tiệt kia, đừng có mưu mô lắm chuyện, bà còn nói thêm câu nào nữa thì tao sẽ bắn chết bà luôn!” Một tay hấn ta giờ súng, một tay cầm điều khiển từ xa, nom vẻ đắc ý vô cùng.

“Có nắm chắc không?” Lãnh Mạn Nguyên cùng Đại Hưng bàn bạc.

“Ừm.” Đại Hưng tập trung nhìn chăm chú, trong tay cậu cầm một con dao nhỏ. “Tốt nhất kêu Ân Hạo và thím Liễu trốn đi, trong tay hấn ta còn có súng.”

Lãnh Mạn Nguyên vẫy tay ra hiệu cho Ân Hạo và thím Liễu, ý bảo bọn họ lui ra.

“Đi thôi.” Ân Hạo hiểu được liền kéo góc áo của thím Liễu.

“Đừng có hòng!” Súng của Thành Kiên Vỹ đã lên nòng, tùy thời có thể bắn phá một hồi.

“Mặc kệ đi, trước cứ đánh rơi cái điều khiển đã.” Uông Minh Thiên đề nghị.

Lãnh Mạn Nguyên gật đầu. “Được, chuẩn bị cho tốt, nhất định phải nắm chuẩn!”

“A!” Đột nhiên một tia sáng lóe lên, Thành Kiên Vỹ còn chưa chú ý đến, cũng không ngờ bọn họ lại dùng đến chiêu mạo hiểm này, tay bỗng thấy đau, và cái điều khiển rơi xuống.

“Đáng chết!” Hấn ta vừa giờ súng, vừa muốn cúi người nhặt cái điều khiển.

Ân Hạo lúc này lăn mấy vòng qua chỗ hấn, tốc độ vô cùng nhanh chóng, tựa như một tia chớp. Anh tóm chặt cơ hội, dùng chân đem điều khiển đá ra xa, nó liền rơi vào đồng mảnh vụn trên mặt đất.

“Ân Hạo, con mẹ nó mày cứ phải đối đầu với tao!” Thành Kiên Vỹ cũng không phải kẻ ngu, hấn ta nhanh chóng quay người rồi trốn vào một chỗ an toàn, rồi bắn liên mấy súng về phía Ân Hạo chưa kịp đứng dậy...

“Ân Hạo!” Nhã Lan và thím Liễu cùng kêu lên, nhưng thấy Ân Hạo lăn liên mấy vòng, rất nhanh cũng lăn đến chỗ an toàn.

“Hạo Nhi!” Thím Liễu đứng ở một bên khác, lo lắng đến phát khóc. Ân Hạo tìm một chỗ rồi đứng dậy, đạn của Thành Kiên Vỹ lại lần nữa suýt qua.

“Cẩn thận!” Nhã Lan hét to, một loạt tiếng súng vang lên, Lãnh Mạn Nguyên và cấp dưới của anh nhanh chóng nhắm bắn vào vị trí của Thành Kiên Vỹ, thành công ngăn cản hắn ta bắn súng.

“Hạo, không sao chứ.” Thành Kiệt vũ im lặng lại, thím Liễu liền không để ý nguy hiểm mà chạy đến bên Ân Hạo rồi cẩn thận kiểm tra. Vết thương trên người anh vẫn còn chảy máu, nhưng may là không có thêm vết thương mới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Sự thay đổi của ân hạo

“Ân Hạo, anh chết chắc rồi!” Thành Kiên Vỹ bước đến bên cạnh Ân Hạo, vừa vịn kẹp bọn họ giữa mình cùng Lãnh Mạn Nguyên.

Hắn ta bóp cò, khi mọi người thở phào nhẹ nhõm vì biết rằng đã hết đạn thì Kiên Vỹ lại lôi ra một khẩu súng, nhắm đúng vào ngực Ân Hạo...

“Vũ! Cậu định giết tôi thật sao?” Mặt Ân Hạo có vết trầy, tóc cũng rối tung, trải qua một trận ẩu đả, lại thêm cả vết thương trên người làm anh mất rất nhiều sức!

“Anh đừng tưởng anh cứu mạng tôi thì tôi sẽ tha thứ cho anh tội phản bội, những kẻ phản bội tôi đều phải chết!”

“Ân Hạo!” Trong lúc hoảng loạn, có người đẩy Ân Hạo, anh nghiêng người tránh thoát, mà thím Liễu vừa mới đẩy anh lại vừa vịn nhắm ngay nòng súng, một viên đạn chuẩn xác găm vào ngực, máu tươi liền ào ạt chảy xuống ngay sau đó...

“Thím Liễu...”

Nhã Lan chứng kiến cảnh này mặt mày tái mét, cả người run lẩy bẩy như chiếc lá đang rơi rụng...

“Đồ đáng chết, mày đi chết đi!” Ân Hạo điên cuồng nhấc chân đạp bay khẩu súng trong tay hắn rồi xông vào đánh nhau. Lãnh Mạn Nguyên cùng những người khác suy xét đến vấn đề an toàn nên không hề nổ súng, tất cả bao vây lấy Thành Kiên Vỹ, thành công chế trụ được hắn ta.

...

Trong phòng cấp cứu ở bệnh viện, một nhóm người sốt sắng đứng chờ ngoài cửa, Ân Hạo cúi thấp đầu, sắc mặt tái nhợt, trên tay anh đeo băng gạc, miệng vết thương có máu rỉ ra.

Dư Thiện Trình ngồi bên cạnh anh, đôi mày nhíu chặt, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nhã Lan cùng Lãnh Mạn Nguyên ở đối diện, Lãnh Mạn Nguyên gất gao ôm cô vào lòng, như đang nâng niu một món trân bảo vừa mới tìm lại được sau khi mất đi, thường xuyên nhìn về phía phòng phẫu thuật, mong đợi có thể trông thấy bóng dáng thím Liễu.

Ngực thím Liễu trúng đạn, vô cùng nguy hiểm, mà ngay cả người có vai vế trong giới ngoại khoa như Uy Vỹ Thiên cũng phải nhíu mày.

Ân Hạo tràn ngập tự trách cùng tình cảm phức tạp, anh chống tay lên đầu, tựa như đang suy nghĩ một vấn đề nan giải.

“Hạo, đều tại chú không tốt, không chăm sóc cháu được chu đáo, mới khiến cho cháu phải lưu lạc ở bên ngoài. Tất cả đều là lỗi của chú, cháu đừng trách mẹ mình, cô ấy cũng là người bị hại mà thôi.” Dư Thiện Trình hồ thẹn giải bày sự áy náy, năm đó nếu ông ta cùng mẹ thẳng bẻ không tùy ý như vậy, thì Ân Hạo cũng không bị đưa đi cho người khác.

Ân Hạo vuốt mặt rồi trở lại trạng thái ban đầu, anh không nhìn Dư Thiện Trình, dường như cũng chẳng còn để ý chuyện năm đó giống như ngày xưa nữa.

“Hạo, chú xin cháu.” Dư Thiện Trình cảm thấy áy náy khôn siết với lỗi lầm mà mình phạm phải, chân thành cầu khẩn anh.

“Đừng nói nữa, tất cả đợi đến khi bà ấy tỉnh lại rồi tính sau.” Giọng điệu Ân Hạo không còn gay gắt như trước, khi nhắc đến thím Liễu còn ân ân hiện lên chút dịu dàng.

“Ra rồi!” Ngay khi đèn vừa tắt thì băng ca của thím Liễu được đẩy ra ngoài.

“Vũ! Thế nào rồi?” Dư Thiện Trình trông nom thím Liễu, ba người còn lại vây xung quanh. Uy Vỹ Thiên mặc áo blouse trắng, hắn cời bỏ khẩu trang, thở hắt ra. “May mà không bắn trúng tim, lệch nửa cm, cho nên mới có thể cứu được bà ấy, giờ không sao rồi, nằm ở ICU quan sát thêm ba ngày là có thể chuyển về phòng bệnh thường được.”

Quá tốt rồi, tâm trạng của Nhã Lan cuối cùng cũng thả lỏng, Ân Hạo vội vàng xoay người rồi đi.

“Hạo, anh đi đâu?” Nhã Lan kinh ngạc.

“Về nhà.” Hạo trả lời qua quýt.

“Thế nhưng thím Liễu...”

“Bà ấy tỉnh lại cũng cần phải ăn một chút gì đó, tôi về nhà nấu nồi canh...”

Tốt quá rồi, cuối cùng cũng bằng lòng thừa nhận thím Liễu, trong lòng Nhã Lan cảm thấy vui mừng thay thím Liễu. “Anh đừng đi, để tôi đi!” Đáng tiếc là Ân Hạo sớm đã rời khỏi bệnh viện, không nghe thấy tiếng của cô.

“Kệ đi, sau này chuyện chăm nom cũng là việc của cậu ta, chúng ta về đi!” Lãnh Mạn Nguyên bá đạo ôm lấy Nhã Lan, đi ra ngoài.

“Cũng được, như vậy có thể làm tăng thêm tình cảm giữa bọn họ.” Nhã Lan gật đầu, đi theo Lãnh Mạn Nguyên lên xe.

Lãnh Mạn Nguyên như không thể đợi được nữa, giờ tay vói vào trong áo cô.

“Áy, ở đây có người!” Nhã Lan ngại ngùng nhìn Đại Hưng lái xe phía trước.

Lãnh Mạn Nguyên nhấn công tắc, một lớp kính tối màu được hạ xuống, ngăn cách đằng trước với đằng sau.

“Giờ chúng mình có làm gì thì phía trước cũng không nhìn thấy được nữa rồi” Anh cởi quần áo trên người ra.

“Anh... anh muốn làm gì?” Nhã Lan đỏ mặt, dường như đã hiểu ý của anh.

“Anh muốn em.” Anh khe khẽ thủ thi bên tai cô, sau đó hôn lên vành tai mềm mại.

“Đừng... về nhà rồi...”

“Không đợi được nữa.”

Váy trên người Nhã Lan sột soạt rớt xuống, Lãnh Mạn Nguyên giống như một con sư tử bị bỏ đói lâu ngày, để lại từng vết từng vết đỏ trên người cô.

“Đừng, chúng ta... Á!” Lãnh Mạn Nguyên đã sớm vui đùa vào ngực cô đẩy đưa kích thích, tay vuron ra sờ soạng quần lót Nhã Lan.

“Không...” Âm thanh của cô cao vút nhẹ bằng, khước từ biến thành mời gọi. Sự quấy nhiễu của anh làm máu nóng của cô sôi trào, khoái cảm vọt tới, cô khẩn thiết khát khao.

“Ngaoan, ngồi lên.” Lãnh Mạn Nguyên đỡ cô ngồi trên đùi, kéo quần cô xuống, ôm lấy eo cô rồi chuẩn xác tiến vào.

“Nguyên...” Giọng điệu cô chênh vênh bất ổn, thân thể mềm mại dẻo dai gắt gao dán lấy thân thể anh, cảm nhận con khoái cảm trước nay chưa hề có do vận động đặc biệt mang lại.

“Cùng à!” Môi anh chạm vào khoe môi cô, bàn tay đặt bên eo nâng khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn của cô lên. “Anh yêu em.”

“A...” Anh nghịch ngợm đẩy đưa thân thể cô, cô chỉ có thể phối hợp mà rên khẽ. Môi của anh rất mềm, động tác của anh rất dịu dàng, Nhã Lan không tự chủ quàng lên cổ anh, chủ động dán thân thể mình lên người anh.

Thân thể chấn động, cô cùng anh đồng thời ngã xuống, Lãnh Mạn Nguyên nhấn công tắc hạ ghế dựa, giờ cô đang ngồi lên trên người anh.

“Này...” Cô không biết như thế nào cho phải.

“Lần này phải dựa vào em rồi, bé cưng.” Tuy vội vã nhưng anh vẫn ung dung nhìn cô.

“Em... không biết.” Cô hơi thấy xấu hổ.

“Nghe lời nào, tiểu yêu tinh quán người” Hai tay nâng lấy eo cô, vận động theo tiết tấu.

“A a Nguyên...” Cô không chịu nổi khoái cảm kéo đến từng đợt, ngã nhào trên người anh.

“Bé cưng có thích không?” Anh hỏi, cô chỉ có thể thẹn thùng gật đầu.

Ha ha ha, a, đến đây nào, bé cưng

Một đợt đưa đẩy mãnh liệt hơn trước bắt đầu, Lãnh Mạn Nguyên biến bị động thành chủ động, xoay người đè cô xuống.

“A..a...Nguyên, em muốn...”

Xe vẫn đang đi về phía trước, cảnh tượng nhảy cảm bên trong đang kịch liệt diễn ra...

“Tại anh hết.” Nhã Lan sửa sang lại quần áo, xoa lên vết đỏ kéo dài từ cổ đến ngực, ngượng ngùng trách móc.

Hai giờ trên xe, thật sự bị anh ấy quán lấy hai tiếng đồng hồ, giờ cả người cô vô cùng ê ẩm. Nhưng Lãnh Mạn Nguyên đang ôm cô từ phía sau lại điềm nhiên như không có việc gì, tiếp tục sờ soạng, muốn khơi dậy một đợt kích thích mới.

“Đừng sắp về đến nhà rồi.” Cô đỏ mặt, trông như thế này còn đang không biết vào nhà kiểu gì đây.

“OK” Lãnh Mạn Nguyên nghe lời buông cô ra, còn bổ sung thêm một câu khiến mặt cô càng đỏ “Đợi mình về nhà rồi lại tiếp tục!”

“Anh... quý háo sắc.. um...” Còn chưa kịp nói xong thì đã bị hôn tới tấp, lần này suýt nữa làm cô không thở được.

“Anh chính là quý háo sắc, con quý háo sắc của một mình em!” Anh chưa đã nghiền liếm liếm đầu lưỡi, dẫn đầu xuống xe, đuổi Đại Hưng đi.

“Bà chủ, cậu chủ đang ngủ ở trên gác.” Người giúp việc đón hai người vào cửa, nói.

“Ài, em nhớ con chết đi được.” Nhã Lan vội vàng chạy lên gác, nhìn thấy đứa nhỏ đang ngủ yên trên giường, nước mắt cũng chảy ra. May mà có Du Tư Phùng đưa nó trở về bình an. Nhã Lan không ngừng hôn bé con, nghĩ đến chuyện chậm chút nữa thôi là đã không được nhìn thấy nó mà sợ hãi.

“Khốn nạn, vừa đến đã cướp vợ của ta, hừ!” Lãnh Mạn Nguyên giờ nắm đấm với đứa trẻ đang ngủ say, bất mãn nói. Một lát sau, anh lại ôm lấy Nhã Lan, “Bà xã, anh còn muốn nữa!”

“Đừng, người người đều...A!” Tiếng rên rỉ lần thứ hai cất lên từ trong phòng.

Buổi sáng, Lãnh Mạn Nguyên nhận một cuộc điện thoại liền vội vàng rời đi, Nhã Lan chỉ nghe đến cái gì mà “Chạy rồi”, “Nhất định phải làm tốt công tác bảo vệ” vv... Ai chạy rồi? Cô rất ít khi hỏi han đến việc của bọn họ, đương nhiên không biết gì hết.

Ôm tự Nguyên bé nhỏ, cô vừa trò chuyện cùng đứa nhỏ, vừa đi xuống nhà.

“Bà chủ, điện thoại của bà.” Người giúp việc mang điện thoại đến.

“Của tôi?” Nhã Lan đang suy đoán rằng ai là người gọi đến, thì bên kia đã truyền đến âm thanh của một người phụ nữ. “Cô Quắc, vẫn khỏe chứ.”

“Cô là?” Giọng nói này có hơi quen tai, Nhã Lan nhất thời nhớ không ra là ai.

“Dư Hồng Mai, mẹ của Nguyên.” Âm thanh bên kia điện thoại tương đối dịu dàng, khác xa với Dư Hồng Mai ngày trước.

“A, bác...mẹ.” Nhất thời cô không biết xưng hô như thế nào mới tốt, “Mẹ cứ gọi con là Nhã Lan đi.”

“Ồ, Nhã Lan.” Bên kia truyền đến tiếng cười khẽ, hoàn toàn khác với kiêu ngạo của trước đây. “Nghe nói con sinh cháu rồi phải không?”

“Vâng, là một bé trai, tên là tự Nguyên.” Nhã Lan vừa nhắc tới con là trên mặt lại hiện lên nụ cười, đứa bé trong ngực dường như biết mọi người đang nhắc đến mình nên liền bi bô nói gì đó.

“Ôi, giọng lớn ghê, giống ai thế.” Dư Hồng Mai nghe thấy đứa trẻ lên tiếng cũng phấn khởi.

“Giống Nguyên.” Nhã Lan hạnh phúc trả lời

“Nhất định đáng yêu lắm đây, lúc Nguyên còn bé cũng rất đáng yêu.” Tâm trạng của Dư Hồng Mai hơi trùng xuống. “Mẹ mua cho đứa nhỏ mấy bộ quần áo, cũng không biết có vừa hay không, chắc cũng sắp đưa qua rồi đây.” Bà như còn muốn nói điều gì, cuối cùng lại dần xuống.

“Con cảm ơn mẹ, mẹ sống có tốt không? Mẹ trở về đi, thằng bé cũng nhớ bà nội lắm.” Nhã Lan biết bà muốn gặp cháu trai, chủ động mời.

“Mẹ...có thể trở về thăm các con sao?” Bà nghe thấy lời mời của Nhã Lan, dường như vô cùng vui mừng, cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên rồi, mẹ là mẹ của Nguyên, cũng là bà nội của thằng bé, tất nhiên bọn con rất chào đón mẹ trở về rồi.” Nhã Lan nhiệt tình trả lời.

“Tốt quá, mẹ nhất định sẽ mau mau trở về.” Dư Hồng Mai ở đầu dây bên kia sung sướng tựa như đứa trẻ.

“Mong mẹ sớm ngày trở về!” Nhã Lan bày tỏ chân thành.

Hôm nay đã định trước là một ngày không yên ổn, vừa mới ngắt điện thoại của Dư Hồng Mai, thì Nghê Tiên Như lại đến. Cô ta vênh vao ngồi trên sofa, coi thường Nhã Lan.

“Làm tu hú chiếm tổ có vui không?” Cô ta vừa mở miệng đã nòng nặc mùi thuốc súng, bộ dạng muốn gây sự, hoàn toàn không để Nhã Lan vào mắt.

“Tôi không hiểu cô có ý gì.” Cô vì tôn trọng Lãnh Mạn Nguyên nên mới cho cô ta vào nhà, nhưng Nhã Lan cũng không quen nhìn cái điệu bộ hung hăng

kia, liền lạnh lùng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Sự tuyệt vọng của nghệ tân nhi

“Đây vốn không phải chỗ thuộc về cô, cô thì có cái gì? Nơi này đâu đâu cũng là dấu chân của tôi và Nguyên, chúng tôi đã có khoảng thời gian vô cùng đẹp đẽ, khóm hoa nở rộ trong nhà kính kia đủ để giải thích hết thảy, ký ức của cả hai đủ để chứng minh tình cảm của chúng tôi!” Cô ta vô cùng kích động, không ngừng chỉ trích Nhã Lan, khoe khoang sự hiện diện của mình trong ngôi nhà này.

“Chuyện này thì nói lên được cái gì?” Nhã Lan bình tĩnh mà trả lời, không còn muốn dễ dàng nhận nhượng ả thêm nữa.

“Nói lên được cái gì? Cô chẳng phải rõ ràng lắm hay sao? Ngôi nhà này là của tôi, Nguyên là của tôi! Tất cả đều là của tôi, cô phải trả lại cho tôi!” Lòng này cô ta dựng ngược lên, lộ ra vẻ hung dữ.

Nhã Lan nhẹ nhàng uống một ngụm trà, ác cảm mà nhúu mảy. “Cô Nghệ, những chuyện cô nói đều là chuyện ngày trước, mà cô, lúc có được thì lại không biết quý trọng, tất cả đều đã qua rồi, tôi và Nguyên đã có con, có mái ấm hạnh phúc, mong rằng cô có thể hiểu cho.”

“Tôi không hiểu!” Cô ta tự cao tự đại mà đứng dậy, chỉ vào cô rồi mắng, “Là cô, chính là cô cướp tất cả của tôi, chính là cô!” Cô ta vung tay, gạt bay chiếc cốc Nhã Lan đang cầm.

“Cô Nghệ, xin cô tự trọng, đây là nhà của tôi.” Nhã Lan cũng nổi giận, cẩn thận đặt đứa bé sang một bên trên sofa, đứng lên trách móc Nghe Tiên Như.

“Đồ không biết xấu hổ, cướp nhà của tao!” Nghe Tiên Như thô bạo đẩy cô ngã trên ghế.

“Nghê Tiên Như, cô còn làm loạn nữa là tôi gọi người đấy!” Nghê Tiên Như thật sự phát điên rồi, Nhã Lan không muốn tiếp tục dửng dưng nữa. Cô đứng lên, tay làm động tác mời đi ra ngoài.

“Tao hận mày! Hận mày chết đi được!” Cô ta lại tiếp tục đẩy, Nhã Lan đẩy lùi lại mấy bước. “Tao hận mày! Tốt nhất là mày đi chết đi!”

Nghê Tiên Như như kẻ điên, từng bước áp sát, liên tục muốn đẩy cô.

“Cô Nghệ, tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng, cô đừng ép tôi phải ra tay đánh người.” Nhã Lan tức lắm rồi, cảnh cáo nói.

“Qua đây, đánh tao đi!” Cô ta lôi ra một con dao nhỏ, chìa về phía Nhã Lan.

“Cô...” Nhã Lan không ngờ cô ta đến có chuẩn bị trước, lui trở về.

“Quắc Nhã Lan, hôm nay mày không chết thì tao sống!” Cô ta vung dao tiến gần, trên thân đao lóe tia sáng bén nhọn, khiến cho ánh mắt Nhã Lan đau nhức.

“Chết đi!” Cô ta bỏ dao xuống, may mà Nhã Lan phản ứng nhanh nhạy, kịp thời né đi. Lúc này trong phòng khách chỉ có bọn họ, mấy người giúp việc đều đang bận rộn ở sân sau, không ai phát hiện tình hình nguy hiểm ở nơi đây.

“Chết đi, chết, chết!” Cô ta bỏ hẳn hình tượng nhã nhặn trước đây, một nhát rồi lại một nhát vung lên, cũng may lúc rảnh rỗi Lãnh Mạn Nguyên có dạy cô mấy chiêu phòng thân tự vệ nên Nhã Lan mới không bị con dao đâm trúng. Có điều cô sắp bị đẩy vào góc chết, muốn tránh cũng không thể tránh. Nhã Lan có hơi lo lắng, cô càng lo cho đứa bé hơn, đứa nhỏ dường như cảm nhận được mối nguy, đang lớn tiếng khóc.

“Làm gì thế hả!” Lãnh Mạn Nguyên đứng lúc bước vào cửa thì thấy được cảnh tượng này, quát to. Nghê Tiên Như sắc mặt tái nhợt, nét hung dữ biến mất, cô ta quay ngược con dao ép Nhã Lan cầm chặt lấy cán, nhắm đúng tay mình cắt xuống. ...

“Cô...” Nhã Lan không ngờ tới cô ta sẽ điên tới cái mức độ này, sợ hãi đẩy ra, con dao trong tay rơi cuống đất, bại lộ trước mắt Lãnh Mạn Nguyên.

“Chuyện gì xảy ra đây!” Anh nhìn chăm chăm hai người phụ nữ, chất vấn.

“Nguyên, cô ta muốn giết em!” Nghê Tiên Như dùng đủ mọi phương pháp để giành được lòng thương hại của Lãnh Mạn Nguyên.

“Không phải như vậy, cô Nghệ, cô...” Nhã Lan rốt cũng cũng hiểu ra, cô ta mang dao đến đây để đổ vạ cho mình. Cô nhìn con dao dính máu trên mặt đất, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Thật không?” Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng liếc vết thương không lớn trên tay Nghê Tiên Như, nhìn cô ta chăm chăm, hỏi.

“Nguyên, may mà anh trở về.” Cô ta tỏ vẻ đáng thương, định dựa vào ngực Lãnh Mạn Nguyên. Lãnh Mạn Nguyên lui một bước khiến cô lao đảo, Nghe Tiên Như thất bại, đáng thương tội nghiệp nhìn Lãnh Mạn Nguyên.

“Tốt nhất là thành thật khai báo với tôi!” Lãnh Mạn Nguyên không nhìn bất cứ ai, đến cạnh ghế sofa, ôm lấy tự Nguyên đang khóc.

“Nguyên, em đau quá!” Nghe Tiên Như làm bộ đau đến nước mắt chảy ròng ròng.

“Nghe Tiên Như, dao là của cô, vết thương cũng là do chính cô tự mình cắt, tôi không hề đụng vào cô.” Nhã Lan nói đúng sự thật, hi vọng Lãnh Mạn Nguyên đừng hiểu lầm mình nữa.

“Cô nói láo!” Nghe Tiên Như còn muốn đòi trắng thay đen.

Lãnh Mạn Nguyên dở được đưa nhò rồi mới thờ ơ nói: “Trong phòng khách có lắp máy theo dõi, ai thật ai giả, xem là biết ngay.”

“Cái gì!” Hai người cùng kinh ngạc, một người sắc mặt trở nên tái mét, người còn lại thờ ra một hơi.

“Có muốn xem không?” Lãnh Mạn Nguyên lại hỏi.

Cả hai đồng thời im lặng, Nhã Lan muốn thử coi Nghe Tiên Như còn có chiêu gì.

“Nghe Tiên Như, thật ra không cần máy theo dõi thì tôi cũng đã thấy rõ ràng dao luôn ở trên tay của cô!” Lãnh Mạn Nguyên chuẩn xác đoán được ra ai là người gây chuyện.

“Anh...” Lần đầu tiên bị Lãnh Mạn Nguyên trách mắng trước mặt mọi người, trên mặt Nghe Tiên Như hiện lên vẻ không thể tin nổi. “Nguyên...” Cô ta thờ nhẹ, trong trí nhớ của cô ta, bất kể cô ta có làm sai chuyện gì thì Lãnh Mạn Nguyên cũng sẽ không mắng mỏ cô, càng không dùng ánh mắt xa lạ như thế này để nhìn cô. Nội tâm cô ta đã bị kích thích mạnh mẽ.

“Nghe Tiên Như, tôi đã kết hôn với Nhã Lan, hy vọng cô đừng có đến đây làm phiền cô ấy nữa, lần sau tôi sẽ không khách khí như thế nữa đâu, cô đối đầu với Nhã Lan, cũng chính là đối đầu với tôi, có hiểu không?”

Sắc mặt Nghe Tiên Như trắng bệch, lắc đầu liên tục, không tin Lãnh Mạn Nguyên sẽ nói được ra những lời này.

“Cô đi đi.” Lãnh Mạn Nguyên ra lệnh đuổi khách, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô ta một cái, đỡ Nhã Lan đi lên gác.

“Các người...” Nhìn bọn họ ôm ấp quấn quýt lấy nhau, Nghe Tiên Như cuối cùng cũng biết mình đã thua, thua hoàn toàn...

Cô ta chậm rãi bước ra khỏi căn nhà lạnh lẽo ấy, khung cảnh ngày hôm nay tựa như một giấc mơ, nó tàn khốc tuyên bố rằng Lãnh Mạn Nguyên đã vứt bỏ cô ta, cô ta giống một con chó hoang lang thang, không biết nhà ở chốn nào.

“Cô Nghe có hứng thú làm một cuộc giao dịch hay không?” Đi chưa được bao xa, trên đường xuất hiện một gã đàn ông đeo kính đen.

“Cút ngay!” Hiện giờ cô ta không có bất cứ lòng dạ nào để buôn bán giao dịch với kẻ khác cả.

“Cô còn muốn lấy lại Lãnh Mạn Nguyên không?” Ánh mắt sau cặp kính lóe lên ánh sáng ranh mãnh, lời nói của hắn thành công khiến Nghe Tiên Như dừng bước.

“Còn có thể sao?” Cô ta vẫn không thể tin chuyện vừa mới xảy ra là sự thật, càng không thể tiếp thu sự thật rằng Lãnh Mạn Nguyên yêu Quắc Nhã Lan.

“Đương nhiên.” Gã đàn ông đến gần một bước, nâng kính mắt lên, lộ ra một vết sẹo quỷ dị.

“Thành Kiên Vỹ!” Nghe Tiên Như sợ tới mức lui lại mấy bước liền, thiếu chút la lớn. “Không phải anh bị bắt rồi hay sao?”

“Phải.” Hắn hé môi cười tà mị. “Có điều tôi lại ra rồi, liều mạng trốn ra đó.”

Nghe Tiên Như sợ tới mức xoay người lại, toan muốn chạy.

“Không sợ chết sao? Viên đạn của tôi còn nhanh hơn cả chân của cô nữa kia!” Hắn ta chỉ vào lồng ngực của mình, nơi đó cất giấu một khẩu súng.

Nghe Tiên Như không dám cử động nữa, đứng ngây ra.

“Tôi giết một tên cảnh sát, sau đó trốn ra.” Lúc hắn nhắc đến chuyện này chẳng khác gì đang bàn luận về thời tiết, “Người cô muốn là Lãnh Mạn Nguyên, tôi cũng thay đổi ý định rồi, quyết định sau khi giành được Nhã Lan thì sẽ rời đi, mai danh ẩn tích. Chúng ta hợp tác nhé.”

“Chúng...ta thì có cái gì...để mà hợp tác?” trong thế giới xám xịt của Nghe Tiên Như bỗng hiện lên một tia sáng, cô thử thăm dò hỏi.

“Có! Chỉ cần cô nghe theo sắp xếp của tôi!” Anh ta chắc nịch.

Nghe được tin tức Thành Kiên Vỹ chạy trốn, tâm tình của Nhã Lan rất phức tạp, một mặt, tình cảm của ngày trước vẫn còn, dù sao thì bọn họ cũng

cùng làm việc chung với nhau lâu như vậy, mà còn có khoảng thời gian vượt khỏi khó khăn, còn mặt khác cô lại thấy lo lắng, đặc biệt là an nguy của thím Liễu và Ân Hạo.

Lãnh Mạn Nguyên bảo đảm, công tác bảo vệ ở bệnh viện được thực hiện rất chặt chẽ, cũng tăng cường thêm nhân lực, nhưng cô vẫn chưa yên tâm cho lắm. Trong lòng thấy không ổn, cứ luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Lãnh Mạn Nguyên kiểm soát nghiêm khắc hành động của cô, vì đảm bảo an toàn cho nên không để cô ra khỏi nhà họ Lãnh, đồng thời lắp camera giám sát khắp nơi.

“Em và tự Nguyên là bảo bối của anh, hai người không thể xảy ra chuyện gì được, biết không?” Anh ôm lấy cô đang bế tự Nguyên, hôn lên mặt từng người, thâm tình bày tỏ.

Lời nói của anh làm cô cảm động, Nhã Lan chấp thuận gật đầu, đắm chìm trong tình yêu của anh.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bệnh viện báo tin rằng vết thương của thím Liễu cũng đã hồi phục được tương đối, có thể xuống giường đi lại và vận động đơn giản. Mà tin tức tốt hơn nữa là Ân Hạo đã chấp nhận bà, mỗi ngày vì bà mà bụng trà rót nước, không rời nửa bước.

Nhưng một tiếng “Mẹ” chung quy vẫn không thể nói ra khỏi miệng. Có điều đối với thím Liễu mà nói đây đã là niềm an ủi lớn nhất rồi. Ngày mai thím sẽ xuất viện, Nhã Lan cố ý sắp xếp hai gian phòng ở dưới nhà, một cho Ân Hạo, một cho thím Liễu.

Nhà kính trồng hoa mà bà đã từng ở trước đây quá âm thấp, không có lợi cho quá trình khôi phục của người bệnh, Nhã Lan cố ý sắp xếp một gian phòng hướng nắng cho bà.

Ngày mai, sau khi họ trở về, nhất định phải làm cho Ân Hạo gọi một tiếng “Mẹ”, Nhã Lan đã tính toán đầu ra đấy, quyết định giúp hai người phá vỡ cánh cửa ngăn cách.

...

“Cuối cùng trở lại!” Thím Liễu ngồi trên xe lăn, vừa nhìn thấy nhà họ Lãnh thì đã xúc động trào dâng.

“Hoan nghênh trở về!” Nhã Lan ôm tự Nguyên bé nhỏ ra đón. Thím Liễu kích động muốn đứng lên, bị Ân Hạo đè lại.

“Đừng động đây, cẩn thận miệng vết thương.” Nét lo lắng hiện rõ trên mặt anh.

“Ài, mẹ cũng đỡ nhiều rồi.” Thím Liễu tuy rằng nói như vậy, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

“Thực ra mẹ có thể tự đi được rồi.” Nhìn thấy Ân Hạo lại đẩy mình, bà cất tiếng.

“Không được, vẫn chưa đi được.” Dư Thiện Trình đứng ở phía sau, trong tay cầm một đồng hồ, gia nhập đội ngũ phản đối.

Nhã Lan hé miệng cười. “Ba người giống người một nhà lắm rồi đấy, chú Dư chú mau cưới thím Liễu đi, lại sẵn được thêm cả đứa con, nằm mơ cũng cười vì sung sướng.”

Dư Thiện Trình gật đầu cười ha ha, thím Liễu ngại ngùng đỏ mặt, cúi thấp đầu, Ân Hạo không biểu lộ gì, nhưng từ bộ dáng đẩy xe xiêu vẹo cả anh thì cũng là có dao động.

“Nguyên phải muộn chút nữa mới trở về, chúng ta đi vào trước đi, phòng ở cũng thu dọn xong rồi.” Nhã Lan biết ba người còn cần có thêm thời gian, gọi mở đề tài.

Lãnh Mạn Nguyên cũng trở lại vào giờ cơm tối, mọi người hòa thuận vui vẻ ngồi quây quần bên nhau, Nhã Lan cố ý xếp chỗ ngồi của thím Liễu bên cạnh Ân Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Có thể coi đây là sự quan tâm của em dành cho anh được không_

“Nào, ăn đi con, nhìn con mấy ngày nay vừa bị thương mà vừa phải chăm sóc cho ta mà gầy hẳn đi rồi.” Thím Liễu đau lòng nói, gấp thức ăn vào bát Ân Hạo.

“Cô cũng ăn đi.” Ân Hạo không từ chối, khách khí nói.

“Mẹ vẫn là tốt nhất, luôn thương xót con trai mình.” Nhã Lan vui vào ngực Lãnh Mạn Nguyên, vui vẻ nói.

“Đúng vậy.” Dư Thiện Trình tiếp lời, ý cười trên mặt không dứt.

“Ân Hạo, điều cần chứng minh đã chứng minh rồi, cần gọi cũng nên gọi đi thôi.” Lãnh Mạn Nguyên nói thẳng, mọi người nhất thời yên lặng, đứa cũng không động đậy.

“Chuyện này cũng không vội được, chúng ta ăn cơm đi.” Thím Liễu thu lại vẻ mặt mong chờ, lấy lý do mời mọi người ăn cơm để che giấu sự lúng túng khó xử.

“Phải, mọi người nói đúng.” Ân Hạo dừng đứa, “Trong khoảng thời gian này chúng ta đã ở chung với nhau rất hòa thuận, thực ra con đã tha thứ cho người rồi, vì vậy, xin người hãy nhận đứa con bất hiếu này.”

Anh nói xong, rời khỏi chỗ ngồi, quỳ xuống. “Mẹ, con xin lỗi.”

“Con à, con đừng như vậy.” Thím Liễu vội vàng đứng lên, nâng anh dậy. Một tiếng mẹ làm cho bà tìm về được cảm giác của người làm mẹ, bà ôm chặt lấy Ân Hạo, nước mắt sớm đã rơi như mưa.

“Thật tốt quá, thật tốt quá.”

“Chúc mừng, chúc mừng!”

Mọi người chúc mừng họ, gia đình của nhà họ Lãnh trở nên náo nhiệt tươi vui.

“Cuối cùng cũng khổ tận cam lai, xem ra chuyện tốt của tôi cũng sắp đến rồi.” Dư Thiện Trình ha ha cười, sự dí dỏm khác hẳn so với tuổi tác thật.

Ân Hạo cuối cùng cũng thừa nhận thím Liễu, Nhã Lan rất hạnh phúc, cô nhận ra được rằng Lãnh Mạn Nguyên cũng thấy vui vì điều này, hơn nữa không hề bài xích Ân Hạo.

“Hay là đến công ty của tôi làm việc đi, trong đó cũng có phần của anh, không thể để tôi làm việc cực nhọc một mình được.” Giọng điệu của anh tuy rằng không đủ nhiệt tình, nhưng tràn ngập thành ý.

“Tôi không đi đâu, tôi không có hứng thú với chuyện này.” Ân Hạo lắc đầu, lọn tóc cá tính lay động rồi lại rũ xuống.

“Ồi dào, trước đừng có gấp, đợi đến lúc Ân Hạo già rồi, không ai xem anh biểu diễn nữa, coi coi anh có muốn đến công ty hay không.” Nhã Lan cười giỡn hòa.

“Giờ càng già càng cay, tôi không vào công ty của anh đâu.” Ân Hạo hiển nhiên không dễ bị gài, bắt chéo chân lên ghế sofa trong phòng khách.

Lãnh Mạn Nguyên âm ức ôm Nhã Lan vào lòng, nhìn Ân Hạo bất mãn.

“Đừng nhìn tôi như thế, tôi chẳng có chút can hệ nào tới anh cả.” Ân Hạo che mắt, lười biếng nói.

“Không có thì thôi!” Lãnh Mạn Nguyên ôm Nhã Lan trong lòng, dẫn cô đi, “Em yêu, chúng ta trở về phòng bồi dưỡng tình cảm đi, kệ xác cái tên cứng đầu này!”

Nhã Lan che miệng cười trộm, Ân Hạo sau lưng không phục hô lên: “Anh mới cứng đầu! Có gì đặc biệt hơn người chứ, cướp mất người phụ nữ tôi yêu nhất, tôi sẽ tìm được một người tốt hơn, cho anh ghen tị chết đi!”

Nhã Lan nghe anh ta nói xong xém chút nữa cười ngã ngửa. Xem ra chuyện của bọn họ đã được coi bỏ, vậy lại càng tốt.

Buổi chiều chị hai gọi điện tới, hỏi cô chuyện liên quan đến bệnh viện của Uy Vỹ Thiên. Cô nói với Nhã Lan qua điện thoại rằng mình đã xoay sở đủ tiền để làm phẫu thuật cho Lý Tiên Tiên, hy vọng cô có thể liên hệ với Uy Vỹ Thiên để giúp Lý Tiên Tiên làm phẫu thuật.

“Tay nghề của anh ta rất giỏi, chị cứ yên tâm.”

Nhã Lan đồng ý giúp cô liên lạc rồi hỏi han tình hình gần đây.

“Rất tốt, Tiên Tiên làm xong phẫu thuật thì bọn chị sẽ chuẩn bị kết hôn, sinh con.”

“Vậy chị còn làm ngôi sao nữa không?”

“Có lẽ có, xem tình hình thế nào đã. Bọn chị đã tìm được một chỗ ở quê của anh ấy để mở nông trường, nếu phẫu thuật xong mà vẫn còn tiền thì chị sẽ không đóng phim nữa.”

“Chị hai, tiền bạc không phải vấn đề, chỉ cần các chị muốn thì em có thể hỗ trợ.” Nghe thấy chị hai nói về tương lai tốt đẹp như vậy, trong lòng Nhã Lan liền có chút rung động, cô hy vọng mình có thể giúp được bọn họ.

“Không cần đâu.” Chị hai thẳng thắn từ chối, “Chị và Tiên Tiên đã bàn bạc với nhau rồi, từ giờ trở đi sẽ tự dựa vào sức mình để đứng lên, cho dù sau này có khổ sở mệt mỏi ra sao thì cũng sẽ nâng đỡ lẫn nhau, cho nên cảm ơn em nhé.”

“Vậy được rồi.” Khuyến nhiều vô ích, xem ra bọn họ đã có quyết định của mình, nhưng không biết quan hệ của chị hai với bố có dịu đi chút nào hay chưa? Còn có mẹ cả, hai năm nay đều không có ở nhà mà đi khắp nơi giải sầu, không biết tâm tình đã tốt lên được hay chưa.

“Nhã Lan, em không cần lo lắng cho bọn chị, thỉnh thoảng em về thăm nhà, coi như giúp chị làm tròn đạo hiếu.” Do dự một lúc, cô mờ lờ.

“Mọi người vẫn chưa làm hòa với nhau sao?”

“Làm hòa hay không làm hòa cũng đều thế cả thôi, chị nợ bọn họ nhiều lắm, hi vọng đời này có thể bù đắp, em tuyệt đối đừng nói chuyện của chị cho họ nghe, chị không muốn làm bọn họ bận tâm thêm nữa.”

Chị hai thay đổi một cách rõ rệt, khi Nhã Lan còn muốn khuyên nhủ thì cô đã gác máy, để lại âm thanh tút tút.

Thôi vậy, đợi mấy ngày nữa Lý Tiên Tiên phẫu thuật xong thì tìm chị ấy nói chuyện tử tế vậy.

Ngắt điện thoại, Nhã Lan bấm số của Uy Vũ Thiên, nhận được sự đồng ý của anh, Lý Tiên Tiên rất nhanh sẽ được phẫu thuật. Nhã Lan gửi tin nhắn cho chị hai để báo tin.

Nào ngờ vừa để điện thoại xuống thì Uyển Nhân lại gọi.

“Nhã Lan, làm sao bây giờ?” Uyển Nhân có vẻ khẩn trương sốt sắng, Nhã Lan không khỏi lo lắng cho cô.

“Cậu làm sao vậy? Có phải đang ở cùng với Thành Kiên Vũ không? Cậu vẫn ổn chứ? Hắn ta có làm gì cậu không?”

“Không có.” Uyển Nhân thở gấp, tự như đang bị chìm trong sự khủng hoảng. “Nhã Lan, tớ sợ quá, cậu có thể qua đây không?”

“Chuyện này...” Lãnh Mạn Nguyên năm lần bảy lượt bảo cô phải ở nhà, không được mạo hiểm ở bên ngoài, Thành Kiên Vũ tuy rằng bị thương nặng, nhưng dưới trướng vẫn có đám đệ liêu mạng, tranh thủ thời cơ ra tay, rất có thể bọn chúng luôn canh giữ xung quang nhà họ Lãnh.

"Nhã... Linh, à!" Uyển Nhân hét chói tai, Nhã Lan sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Sao thế, Uyển Nhân, Uyển Nhân...”

Nhã Lan vội vàng gọi lại, một lúc lâu sau Uyển Nhân mới tiếp máy. “Vừa nãy cậu sao thế, có phải cậu gặp nguy hiểm hay không?” Thành Kiên Vũ hiện giờ đã mất hết tính người, cô sợ hắn ta gây khó dễ cho Uyển Nhân.

“Không sao, vừa nãy suýt trượt chân.” Uyển Nhân hơi bình tĩnh lại, nhỏ giọng.

“Cẩn thận chút.” Sau khi xác định cô không có việc gì, Nhã Lan định cúp điện thoại.

“Nhã Lan!” Uyển Nhân đầu bên kia trông thể nào cũng giống chim sợ cành cong, là do chuyện hôm đó đã dọa sợ đến cậu ấy sao? “Cậu đến gặp tớ được không? Tớ muốn gặp cậu.”

Một lúc lâu sau, Uyển Nhân mới giống như hạ quyết tâm mà nói ra. Uyển Nhân thực sự rất đáng thương, một lòng yêu Thành Kiên Vũ, bị hắn khinh thường coi rẻ, nhất định giờ cô ấy đang rất đau lòng, rất tuyệt vọng, vào thời điểm này con người ta hay thường làm những điều dại dột.

Xuất phát từ lòng đồng cảm với Uyển Nhân, cô vẫn quyết định đi một chuyến.

“Đừng đi, hiện tại đi ra ngoài nguy hiểm lắm, nói không chừng là do Thành Kiên Vũ giờ trò quỷ gì cũng nên.” Sau khi thím Liễu biết chuyện, bà nhất quyết phản đối, sợ Nhã Lan xảy ra chuyện.

“Không đâu, Uyển Nhân sẽ không hại tôi đâu.” Cô chắc nịch.

“Nhưng nhờ đụng phải Thành Kiên Vũ thì sao?” thím Liễu nghĩ, lại nói, “Thế này đi, để cô gọi điện thoại cho Nguyên, bảo cậu ta trở về cùng đi với cô.”

“Không cần đâu ạ.” Nhã Lan vội vàng khước từ. Anh ấy công việc bận rộn, sao lại phải vì chuyện riêng con con này của mình mà phân tâm được.

“Chắc chắn là cần.” Thím Liễu rất cẩn thận, ôm đứa bé đi vào phòng khách.

Nhã Lan đứng trong phòng sau vườn hoa, cảm thấy vẫn nên đi thăm Uyển Nhân thì hơn, nhưng sợ Lãnh Mạn Nguyên biết được liền ngăn cản, nên cô lặng lẽ bước ra khỏi cửa sắt, một mình đi đến địa chỉ khách sạn lần trước Uyển Nhân gửi cho mình.

Cô gõ cửa, gương mặt u buồn của Uyển Nhân xuất hiện ở phía sau.

“Uyển Nhân, cậu sao rồi? Chúng ta đi vào nói chuyện đi.” Nhã Linh nhìn sắc mặt Uyển Nhân tái nhợt, tóc rối tung, trên mặt đầm nước mắt, chắc chắn

vừa mới khóc. Cô lo lắng hỏi han, đẩy cửa muốn đi vào.

"Nhã Lan..." Uyên Nhân muốn nói lại thôi, trông như không hề muốn cô bước vào.

Cậu ấy làm sao vậy? Chẳng lẽ bên trong còn có người khác? Nhã Lan nhìn mặt cô, cô nghiêng đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không nhìn Nhã Lan, lại không dám đối diện với cô.

"Cậu...đến rồi." Mãi sau cô mới nói ra được ba chữ.

"Ừ, vừa mới nhận được điện thoại của cậu là tớ đã đến ngay, cậu vẫn ổn chứ?" Nhã Lan rất lo lắng cho tình hình của cô, từ khi tạm biệt Uyên Nhân ở cửa hàng, cô liền mất liên lạc với Uyên Nhân. Cũng không biết cậu ấy có khỏe hay không, lần này gặp mặt thấy cô vẫn bình an, trong lòng cũng thoải mái không ít.

"Tớ... ổn." Tay cô chặt chẽ giữ lấy cửa, cánh cửa chỉ hé ra một khoảng nho nhỏ, lộ ra một nửa thân thể mảnh khảnh.

"Đề tớ vào đi." Vừa mới vội chạy đi, cô còn chưa kịp uống lấy một ngụm nước.

"Chuyện này..." Uyên Nhân còn muốn nói điều gì đó, thì thân thể của cô đã giống như bị ai kéo lấy, lui về phía sau, trong chớp mắt một gương mặt mà Nhã Lan không hề muốn gặp xuất hiện ở cửa nhà.

"Thành Kiên Vỹ?" Cô sớm nên nghĩ đến, Thành Kiên Vỹ có thể tới tìm Uyên Nhân, tuy rằng đang bị truy nã khắp thành phố nhưng anh ta còn dám lớn mật chạy đến khách sạn, điều này hoàn toàn vượt xa khỏi dự kiến của cô.

Vết sẹo dài trên mặt Thành Kiên Vỹ co rút, giống như một con giun đang ngo ngoe, hấn nở nụ cười. "Linh Linh, anh biết em sẽ đến."

Ngay lúc Nhã Lan muốn chạy trốn, hấn vươn bàn tay to lớn hữu lực, kéo cô vào trong phòng.

Uyên Nhân dựa vào một góc sofa, liên tục nói: "Xin lỗi, xin lỗi Nhã Lan, thật sự xin lỗi cậu." Nước mắt lăn dài trên mặt cô.

Thành Kiên Vỹ gắt gao ôm Nhã Lan vào lòng, cánh tay rắn chắc kiềm trụ lấy tay cô khiến cô không thể nhúc nhích. Cô dốc hết toàn bộ sức lực, hấn tạ lại dường như chẳng hề có lấy tí cảm giác nào, dễ dàng kiểm soát cô.

"Cô có thể đi rồi." Hấn ta chẳng thèm nhìn Uyên Nhân lấy một cái, ra lệnh.

"Vũ, làm như vậy không ổn đâu, van xin anh, để Nhã Lan đi đi." Uyên Nhân áy náy, không ngừng cầu xin Thành Kiên Vỹ, đứng nguyên tại chỗ.

"Thành Kiên Vỹ, đồ xấu xa, anh không biết cả thành phố đang truy nã anh hay sao? Thế mà anh còn dám đến đây, Lãnh Mạn Nguyên rất nhanh sẽ tới đây thôi." Nhã Lan tuy rằng có hơi tức giận vì Uyên Nhân hăm hại mình, nhưng trước hết vẫn phải nghĩ cách để thoát khỏi tay hấn ta.

Sau khi cô nói xong, Thành Kiên Vỹ như thể vừa được nghe một câu chuyện hài, cười ha ha ha. Cười chán chê mới dừng lại, nhìn Nhã Lan đang run rẩy trong ngực mình, nhẹ giọng nói: "Linh Linh, anh có thể coi đây như là sự quan tâm em dành cho anh không?" Hấn xích lại gần, chạm đầu vào trán cô, hình thành một tư thế thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Bị bỏ thuốc rồi

Nhã Lan không chịu khuất phục quay đầu đi, lại bị hấn ta vịn trở về.

"Cứ coi như tôi quan tâm anh đi, anh nên đưa Uyên Nhân rời khỏi nơi này, nơi này rất nguy hiểm."

"Nghe thấy em còn quan tâm anh như vậy thì anh vui lắm, vì em, núi đao biển lửa anh sợ cái gì!" Lời tỏ lộ đầy yêu thương của Thành Kiên Vỹ chẳng đã động nổi Nhã Lan.

"Vũ, nghe lời em có được không, anh thật sự không thể trâu vào Lãnh Mạn Nguyên được đâu!" Uyên Nhân còn muốn bắt lấy một tia cơ hội để thuyết phục Thành Kiên Vỹ.

"Tôi bảo cô rút đi, cô không nghe thấy à?" Về mặt Thành Kiên Vỹ trở nên vụn vặt, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Uyên Nhân, như thể chỉ cần dùng đến ánh mắt là có thể giết chết cô. Uyên Nhân run rẩy, cô lui bước đến cửa, nhưng vẫn không mở ra.

"Vũ, lần này nghe em có được hay không? Chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này, sống những ngày an ổn."

“Cút!” Hắn lôi một khẩu súng lục từ trong ngực ra, nhắm ngay vào Uyển Nhân.

“Anh...” Nhã Lan hít một hơi khí lạnh, cô không ngờ Thành Kiên Vỹ lại điên tới mức độ này, đến cả Uyển Nhân cũng không buông tha.

“Em...” Uyển Nhân sợ hãi rụt bả vai, cuối cùng bất đắc dĩ mở cửa phòng, khóc lóc bỏ đi.

“Thành Kiên Vỹ, anh thật quá quái.” Nhã Lan tức giận kêu lên, lại bắt đầu giãy giụa, mà cả người hắn như được làm bằng sắt, căn bản chẳng hề xê dịch lấy nửa phân.

“Cục cưng, nào, ngồi xuống đây.” Thành Kiên Vỹ như thể không phát giác, chỉ lo bế cô ngồi trên sofa. Lần này Nhã Lan chỉ cần nhẹ nhàng vùng vẫy, hắn ta liền buông cô ra.

Cô mau chóng cách xa hắn ta, ngồi ở một đầu sofa, dùng ánh mắt thù địch đánh giá Thành Kiên Vỹ.

“Vội vã lâu như vậy, chắc là khát lắm phải không, nào, uống nước đi.” Hắn ta thân thiện rót cốc nước rồi đưa qua.

Nhã Lan nuốt nuốt nước miếng, chạy tới chạy lui trong ngày nóng bức, quả thật cô cảm thấy miệng khô lưỡi khô vô cùng, nhưng cô không muốn nhận nước của Thành Kiên Vỹ.

“Uống đi, uống xong rồi anh sẽ cho em xem thứ này thú vị lắm, anh tin rằng sau khi em xem xong, chắc chắn sẽ bằng lòng đi theo anh.” Thành Kiên Vỹ úp úp mở mở.

Nhã Lan nghiêng đầu, có hơi ngạc nhiên với thứ đồ hay ho hắn ta nói, lại vô cùng ghét bỏ cái cốc nước hắn đưa cho.

“Uống đi, anh để trên bàn được không?” Giọng điệu hắn nói với cô vẫn luôn dịu dàng, tựa như đối với người mình yêu nhất. Hắn ta chủ động rút lui, rời khỏi sofa, tìm ly ở trong phòng, rót đầy rượu rồi một hơi uống cạn.

Nhã Lan nhìn về phía cửa nhà, tính toán làm thế nào để nhanh chóng chạy thoát khỏi đây.

“Không cần phải nhìn đâu, cửa dùng điều khiển từ xa để khóa, căn bản không thể mở được bằng tay, chính sách bảo an ở đây cũng tốt thật.” Hắn rót thêm một ly, tiếp tục dốc vào miệng, thân nhiên nói, vết sẹo trên mặt càng trở nên dữ tợn.

Nhấn điều khiển trên tay một cái, thanh âm khóa cửa truyền đến, xem ra cô thật sự trốn không thoát.

“Thành Kiên Vỹ, đừng như vậy, lúc tôi đến đây đã gọi điện cho Lãnh Mạn Nguyên, anh ấy biết tôi ở đâu, cũng rất lo lắng cho an nguy của tôi, cho nên rất nhanh sẽ tới thôi.” Cô nửa thật nửa giả mà nói, hy vọng có thể dọa cho hắn ta sợ.

Nào ngờ sau khi nghe xong, hắn lại cười rất khoa trương, đầu ngửa cao, lộ ra hầu kết thô to đang chuyển động theo tiếng cười, gân xanh nổi lên, lộ ra điên cuồng cùng tà ác.

“Lãnh Mạn Nguyên của em chắc sẽ lại làm cho em thất vọng rồi, anh mời em đến đây là để cho em xem một vở kịch, một vở kịch rất hay!”

Nhã Lan khó hiểu nhìn hắn ta, chỉ thấy hắn ta mở máy tính, lập tức máy tính truyền tới một cảnh tượng.

“Nguyên, em muốn anh!” Hình ảnh dần dần trở nên rõ ràng, Nhã Lan thấy được lưng của Nghê Tiên Như. Cô ta đang làm cái gì?”

Nghê Tiên Như quay lưng về phía cô, đang cởi quần áo trên người ra, cuối cùng đến cả quần áo lót cũng cởi xuống.

“Nguyên, đến đây đi, em biết anh thích em.”

Nguyên? Cô ta đang gọi Nguyên? Lãnh Mạn Nguyên?

Một người đàn ông bò lên người cô, ôm cô vào trong ngực, khuôn mặt của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện trên màn hình.

Anh? Cô ta? Sao bọn họ lại ở cùng với nhau?

Nhã Lan không thể tin được chớp chớp mắt, hai người đã quấn lấy nhau.

“Không biết phải không, anh gặp phải cô Nghê, cô ta khoe khoang với anh rằng mình đã giành được Lãnh Mạn Nguyên, anh đương nhiên không tin, chẳng phải anh ta thề son sắt rằng sẽ yêu người phụ nữ của anh hay sao?” Thành Kiên Vỹ kẹp một điều thuốc trên tay, hít vào rồi lại thở ra một làn khói, nhẹ giọng nói, “Nghê Tiên Như tức giận, nhà cô ta lắp camera mini, vừa hay có kết nối với máy tính, nhanh như vậy liền có trò hay để xem.”

Thành Kiên Vỹ chặc lưỡi, nhìn màn hình cười cười, bên trong đã vang lên âm thanh nam nữ rên rỉ khi hoan ái, Nghê Tiên Như ngồi trên người Lãnh Mạn Nguyên, nhiệt tình lắc lư.

"Không, sẽ không!" Nhã Lan quay đi, không muốn nhìn cảnh tượng này. “Nguyên đi làm rồi, anh ấy không thể nào đi tìm Nghê Tiên Như.” Nói xong, ngay cả cô cũng thấy chột dạ, Lãnh Mạn Nguyên đi đâu, chẳng phải cô cũng không hề hay biết gì hay sao?

Cô nhớ tới lần trước khi Nghe Tiên Như đến quá rối, ánh mắt vô tình của anh rõ ràng là rất chán ghét Nghe Tiên Như, sao bọn họ lại có thể ở bên nhau nhanh như vậy được?

“Sự thật đã được chứng minh, Nhã Lan, không cần lừa mình gạt người nữa đâu.” Thành Kiên Vỹ tắt máy tính, nói.

“Không thể nào.” Nhã Lan cắn bản không tin đây là sự thật.

“Hai người họ đã sống ở bên nhau, em cho là anh ta thật sự yêu em hay sao? Không có đâu, tất cả những gì anh ta là cho em đều là giả bộ thôi, cái anh ta muốn chỉ là đứa con của em, cha hắn để lại lời trăng trối trước khi chết, rằng Lãnh Mạn Nguyên nhất định phải cưới vợ sinh con trước 30 tuổi, thì mới có thể chính thức tiếp quản sự nghiệp của gia tộc. Anh ta sắp 30 tuổi rồi, đương nhiên muốn giữ lấy em trước để kế thừa chuyện nối nghiệp.”

Những lời này nghe như có đầy đủ lý do, nhưng Nhã Lan vẫn không tin, cô không ngừng lắc đầu, nói: “Không đâu, không thể nào, sao lại thế được.”

“Sao lại không thể? Dư Hồng Mai sắp về rồi, sau khi trông thấy cháu trai, liền sẽ chính thức tuyên bố quyền quản lý và quyền sở hữu thuộc Thiên Ôn thuộc về Lãnh Mạn Nguyên, sau đó đương nhiên bọn họ sẽ đuổi người ngoài như em đi, rồi cưới Nghe Tiên Như về.”

Thành Kiên Vỹ nói có sách sách có chứng, hiểu rõ chuyện này hơn bất cứ ai.

“Anh... Sao anh biết?” Nhã Lan bị đá kích nặng nề, phập phồng hỏi.

“Chuyện của Lãnh Mạn Nguyên, người trong giới ai chả biết? Chỉ có em, bị anh ta lừa gạt không hay biết gì nhiều năm như vậy.” Hắn ta lại châm một điếu thuốc, căn phòng tràn ngập mùi khói thuốc khó ngửi, Nhã Lan bị sặc, ho khan dữ dội.

Thành Kiên Vỹ hiểu ra bèn dập tắt điếu thuốc trong tay, mở máy thông gió, không khí trong lành ủa vào. Nhã Lan thở ra hít vào, những vẫn cảm thấy khó thở như có con đũa đống trong tim.

Hắn ta nói thật sao? Cảnh tượng mình vừa mới trông thấy là thật sao? Khuôn mặt Lãnh Mạn Nguyên trông chân thực đến vậy, không thể nghi ngờ gì được nữa, trái tim Nhã Lan không ngừng chùng xuống, chùng xuống, chung quy không thể chìm xuống tận đáy sâu, mà vất vèo trên không trung, chẳng biết nơi nào mới là tận cùng...

“Đi theo anh đi, trên đời này, chỉ có anh mới là người yêu em nhất.” Thành Kiên Vỹ đi đến sau lưng, nắm chặt hai vai cô, mang đến cho cô cảm giác lạnh lẽo vô tình.

“Không!” Cô như đột nhiên tỉnh táo trở lại, nói “Tôi sẽ không đi với anh.”

“Nào, uống ngụm nước đi.” Thành Kiên Vỹ cũng không lảng tránh, sẵn sàng đưa cho cô cốc nước. Nhã Lan như chịu khát mấy trăm năm, uống từng ngụm từng ngụm, thẳng cho đến khi nhìn thấy đáy.

“Được, đợi chút nữa nghỉ ngơi cho thật tốt!” Thành Kiên Vỹ vừa lòng gật đầu, nụ cười trên mặt đắc ý kiêu ngạo.

Nhã Lan bỗng nhiên thấy đầu hơi choáng váng, là do mới nãy đau lòng kích động nên thành ra như vậy sao? Cô lắc đầu, trước mắt xuất hiện vô số bóng chông của Thành Kiên Vỹ. Hắn ta đang cười, cười vô cùng thoải mái...

“Là anh...” Nhã Lan đột nhiên ý thức được chuyện gì, nhưng đã quá muộn, cô mềm nhũn ngã xuống trên ghế sofa.

...

“Nhã Lan, tỉnh lại, tỉnh lại đi.” Có người vỗ mặt của cô, vỗ rất mạnh tay, Nhã Lan có cảm giác, nhưng không tài nào mở nổi mắt ra. Một ly nước lạnh hắt lên mặt của cô, Nhã Lan bị lạnh, thần trí không rõ ràng, mau chóng mở mắt.

Trên đỉnh đầu, một khuôn mặt lo lắng phóng đại hiện ra trong tầm mắt, dung mạo kia rõ ràng là Uyển Nhân. Cậu ấy đến rồi? Không đúng, đây không ở trong nhà!

Nhã Lan nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, trí nhớ dừng lại ở cốc nước mà Thành Kiên Vỹ đã đưa cho cô. Cô bị thuốc?

“Nhã Lan, mau tỉnh lại.” Uyển Nhân vẫn tiếp tục gọi, cô giơ tay chạm vào mặt Uyển Nhân, thấy trên tay lạnh lạnh ướt ướt, cậu ấy đang khóc?

“Uyển... Nhân?” Cô gian nan nói ra hai chữ, cảm thấy cổ họng đau như bị thiêu đốt.

“Nhã Lan, cậu mau đứng lên, chúng ta lập tức rời đi!” Uyển Nhân mạnh mẽ nâng cô dậy, nom cô rất vội vàng.

Cô cuối cùng cũng trông thấy rõ ràng, đây là gian phòng trong khách sạn kia, Uyển Nhân vào đây từ lúc nào? Thành Kiên Vỹ đâu?

“Tớ vẫn chưa đi, anh ta vừa mới đi ra ngoài, tớ lấy có quên mang chìa khóa, gọi nhân viên mở cửa, Nhã Lan, đi mau lên, còn lẽ mề nữa là không kịp đâu.”

“Uyển Nhân, cậu bằng lòng cứu tớ sao?” Nhã Lan còn nhớ Uyển Nhân đã rời đi rồi, sao lại trở về lần nữa?

“Mau lên đi, chậm trễ nữa là không kịp mất.” Uyển Nhân đẩy cô, đầu của cô vẫn còn choáng váng, khó khăn lắm mới đứng được vững.

“Thành Kiên Vỹ sắp trở về rồi, bây giờ cậu mà còn không đi, anh ta mà trở lại thì sẽ không thoát được đâu. Tớ vẫn luôn canh ở dưới tầng, sợ anh ta sẽ mang cậu đi.” Uyển Nhân nói ra nghĩ vẩn trong lòng cô, Nhã Lan vực dậy tinh thần, đi đến bên cửa. Bỗng nhiên đứng lại.

“Không, Uyển Nhân, tớ mà đi thì nhất định Thành Kiên Vỹ sẽ tìm cậu tính sổ.” Cô nhớ tới sự tuyệt tình mà Thành Kiên Vỹ dành cho Uyển Nhân, hẳn ta thậm chí còn chia súng về phía cô, cũng khó nói rằng hẳn ta sẽ không giết cậu ấy.

“Cậu không cần bận tâm, tớ tự có cách.” Uyển Nhân do dự một chút, vẫn đẩy cô ra khỏi cửa.

“Đi nhanh đi, đến đại sảnh là liền an toàn.”

“Nhưng tớ...” Nhã Lan đi được hai bước thì ngã nhào trên đất, công dụng của thuốc vẫn chưa tan hết, cô căn bản không có năng lực tự bảo vệ mình.

“Thế này đi, tớ đưa cậu đến đại sảnh, sau đó cậu gọi điện thoại cho Lãnh Mạn Nguyên, gọi anh ấy đến đón cậu.” Uyển Nhân không còn cách nào khác, nâng cô dậy, dề nghi.

Xem ra cũng chỉ có thế như thế, hai chân Nhã Lan vô lực, tựa vào người Uyển Nhân, bước vào thang máy.

“Alo, thím Liễu, tôi ở đại sảnh khách sạn Phú Đô, bị hôn mê, cứu tôi với.” Nhã Lan không gọi điện cho Lãnh Mạn Nguyên, cảnh tượng vừa mới trông thấy ủa về trong đầu khiến cô cảm thấy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Nói dối

Giọng nói của thím Liễu vội vàng vang lên, cô miễn cưỡng trả lời vài câu, thật sự rất choáng váng, cô cúp điện thoại, yếu ớt nằm trên ghế trong đại sảnh.

Cảm giác vô lực làm cho cô thậm chí không còn sức để cầm điện thoại, cô nhắm mắt, gắng gượng giữ cho tinh thần tỉnh táo. Uyển Nhân rời đi rồi, do sợ hãi Thành Kiên Vỹ nên cô không dám nán lại lâu.

Di động trên mặt đất không ngừng sáng lên, phát ra tiếng rung, hiện thị cuộc gọi đến, Nhã Linh mắt nhắm tịt tai ngo, lẳng lặng nằm ở đó.

“Cô thấy không khỏe sao?” Một người đàn ông trung niên xuất hiện ở nơi yên ắng này, ông ta ưỡn bụng, nhìn cô bằng đôi mắt híp tịt.

Nhã Lan xê dịch thân thể, ngồi dậy, người đàn ông này ánh mắt vô cùng lộ liễu trắng trợn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Bộ dáng nuột nước miêng cùng hầu kết không ngừng chuyển động đã chứng minh hết thảy.

“Tôi...rất khỏe.” Giọng nói đã làm bại lộ trạng thái suy yếu của cô, người đàn ông liếm lưỡi, hải lòng đẩy chiếc kính trên mũi.

“Tôi đỡ cô lên tầng nghỉ ngơi nhé, tôi thuê phòng trên đó.”

“Không cần.” Cô thoát khỏi tay người đàn ông, không cho ông ta chạm vào, nhưng hẳn ta vẫn đỡ lấy eo cô.

“Ông tránh ra... nếu không... tôi sẽ gọi người...” Vừa nói được mấy chữ, cô đã thở hổn hển.

“Cô gái, cô nghe lời đi, tôi biết cô trúng thuốc gì rồi, rất nhanh cô sẽ được giải thoát, làm cho cô dục tiên dục tử, có muốn hay không?” Ý đồ của người đàn ông rất rõ ràng, Nhã Lan hoảng loạn vung tay, nhưng lại vô lực buông xuống.

Bởi sự đụng chạm của người đàn ông mà cơ thể cô nổi lên một luồng hơi thở, như lửa cháy thiêu đốt thân thể cô, cô bức thiết yêu cầu được giải thoát.

“Có ai không, cứu tôi!” Tiếng nói của cô càng ngày càng nhỏ như muỗi kêu, người bên cạnh căn bản không nghe thấy. Người ra vào khách sạn thỉnh thoảng nhìn qua bên này, tưởng bọn họ là một đôi.

“Cứu tôi...” Nhã Lan tiếp tục gọi, người đàn ông ôm cô cười ha ha, nói với mọi người xung quanh: “Cô gái này của tôi lẳng lơ lắm, thích tìm kiếm kích thích ấy mà, phụ nữ trẻ bây giờ khó chơi thật!”

Vài gã đàn ông bên cạnh hiểu ra cười rộ lên. Ở đây toàn là những người có máu mặt hay lui tới, họ đã sớm quen với mấy cảnh như thế này, cũng chẳng lấy làm lạ.

Đầu Nhã Lan bị ấn vào trong ngực người đàn ông, chẳng có ai nghe thấy âm thanh nhỏ bé của cô.

Luồng khí trong cơ thể càng ngày càng mãnh liệt, một dòng chất lỏng chảy ra từ người cô, thấm qua quần mỏng, làm ướt tay hần ta.

“Ồi đồ lằng lơ này, đã muốn đến thế rồi cơ à? Cục cưng chờ một chút, đợi lát nữa vào trong phòng đã.” Gã không biết xấu hổ nói.

“Không... muốn, Nguyên...cứu em...” Cô rất muốn nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên, trông thấy anh tới cứu cô. Nhưng anh đang ở đâu? Hai mắt Nhã Lan nhắm nghiền, cô biết hiện tại mình chạy không thoát được nữa rồi.

“Mau buông cô ấy ra!” Trong mê man, cô nghe có người kêu lên.

“Đừng xen vào việc của tôi, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí!” Trên đỉnh đầu cô truyền đến giọng điệu uy hiếp của gã đàn ông, hần ta đang đe dọa ai? Nhã Lan cố gắng đẩy ra, ló đầu liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn thất bại.

“Nguyên...cứu em...” Cô nhẹ giọng thăm thì, bắt lực cầu xin.

“Nếu mày không muốn chết khó coi thì mau bỏ cô ấy ra!” Âm thanh kia có hơi quen thuộc, là ai vậy? Con chóng vánh cùng khí tức mạnh mẽ khiến cô mất đi năng lực phán đoán, Nhã Lan không thể xác định được người đến có phải Lãnh Mạn Nguyên hay không.

Có điều rất nhanh cô đã nhào vào trong ngực của người khác.

“Nguyên...Cứu em...” Cô một mực kêu lên, khát vọng có người có thể cứu được cô.

“Anh đến rồi, Linh Nhi, em đã được an toàn.” Tiếng nói trên đỉnh đầu nghe không rõ ràng, nhưng lại dịu dàng đến thần kỳ, là Nguyên sao? Cô ngẩng đầu, nhìn không rõ khuôn mặt người nọ, lại nhìn thấy có vài người đang đánh nhau trong khung cảnh mơ hồ.

“Đi thôi!” Người ôm cô ra lệnh, rất nhanh cô được đưa lên một chiếc xe.

“Nguyên?” Khuôn mặt kia rất mơ hồ, cô nhìn thế nào cũng không thể thấy rõ được, chỉ có thể không xác định gọi.

“Ừ, bảo bối, em có ổn không?” Lần này cô nghe được rõ ràng đó là giọng của Lãnh Mạn Nguyên.

“Ừ”. Luồng khí nóng trong người cô đập tan cơn choáng váng, cô như một đứa trẻ đang cực kỳ thèm khát, tìm kiếm thứ gì đó trên người Lãnh Mạn Nguyên.

“Linh Nhi?” Lãnh Mạn Nguyên vừa hỏi liền phát hiện ra vết ửng đỏ trên mặt cô. “Em bị chuốc thuốc?”

Nhã Lan mờ mịt gật đầu, nhận được một tiếng rống giận của Lãnh Mạn Nguyên. “Dẫn cho thằng cha kia một trận ngay!”

“Không...phải...” Nhã Lan kéo mặt anh xuống, lắc đầu, hồi lâu sau mới nói: “Là Thành Kiên Vỹ!”

“Đáng chết!”

“Em muốn...” Cô không tự chủ được mà nói, cời quần áo trên người.

“Đáng chết, lái xe!” Xe lập tức nổ máy, Nhã Lan được đặt nằm trên ghế, cửa kính hạ xuống, Lãnh Mạn Nguyên điên cuồng xâm chiếm môi của cô.

“Em muốn...” Nhã Lan như chiếm được nguồn nước, không ngừng chủ động mút vào, bàn tay nhỏ bé đã sớm cời quần áo trên người, bắt đầu một trận chiến điên cuồng...

Ư...Người ề ầm quá, cô vừa đi leo núi sao? Nhã Lan hé mắt, cựa thân mình đau nhức, liền nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên nửa thân trên trần trụi, đang nhìn cô không chớp mắt.

“A...em...chúng ta?” Nhã Lan hoảng sợ ngồi dậy, chỉ Lãnh Mạn Nguyên, lại nhìn chính mình, trông thấy bản thân trần như nhộng thì xấu hổ đỏ mặt.

Cô vội vàng kéo chăn, muốn che chắn bộ phận quan trọng. Vừa mới cúi đầu thì thấy được trên tay, ngực thậm chí khắp người, không chỗ nào không tím đỏ, vô cùng thâm thắm.

“Anh...anh sao lại... trên người em... Trời ơi...em làm sao gặp được người khác đây.” Cô chỉ trích Lãnh Mạn Nguyên, nhìn dấu hôn trên người khóc không ra nước mắt.

“Em còn dám nói!” Lãnh Mạn Nguyên tức giận nói, “Ra ngoài mà cũng không nói với anh, thiếu chút nữa đã bị người ta ức hiếp, em có biết như thế nguy hiểm lắm không hả.”

Ra ngoài? Cô ra ngoài sao? Nhã Lan nhớ ra, Uyển Nhân gọi cô đến khách sạn, sau đó đụng phải Thành Kiên Vỹ, cuối cùng Uyển Nhân đưa cô ra đại sảnh, rồi một người đàn ông đến...

“A!” Cô hét chói tai.

“Làm sao vậy?” Lãnh Mạn Nguyên hoảng hốt, ôm chặt lấy cô rồi hỏi.

“Chúng ta không phải làm chuyện đó trên xe đấy chứ?” Cô nhớ rõ lúc ở trên xe, Lãnh Mạn Nguyên ôm cô, mà đúng hơn là cô chủ động ôm Lãnh Mạn Nguyên, sau đó hai người lừa gần rom lâu ngày cũng bén. Làm thế nào và khi nào trở về nhà, nằm lên trên giường, cô hoàn toàn không biết gì hết.

“Còn phải nói. Ở trên xe em còn chưa thấy thỏa mãn, không ngừng la hét còn muốn, còn muốn.”

Lời nói của Lãnh Mạn Nguyên khiến cô đỏ bừng cả người từ đầu đến chân. “Em...đến cái mức độ... như thế sao?”

“Nào chỉ có thế, kêu đến trời long đất lở luôn, luôn miệng bảo anh nhanh lên, nhanh lên.” Nụ cười trên mặt Lãnh Mạn Nguyên mãi không dứt, ánh mắt gian xảo.

“Ai.....da!” Nhã Lan kéo chăn trùm kín mặt, mặt mặt như vậy, sau này làm sao dám gặp ai nữa.

“Hết cách, anh chỉ đành ôm em vào đây tiếp tục thôi.” Lãnh Mạn Nguyên bỏ chăn của cô ra, trong dịp dằng mang theo trêu chọc.

Nhã Lan nhìn quanh phòng, từ chăn gối hỗn loạn cùng đồng quần áo rơi đầy đất là có thể thấy được Lãnh Mạn Nguyên không có nói phét.

“Em...vào bằng cách nào?” Mặt cô đỏ bừng, thấp giọng hỏi.

“Đương nhiên là anh bế em vào rồi” Lãnh Mạn Nguyên ôm cô vào lòng, đùa bỡn nụ hoa đẹp đẽ của cô.

“Nhưng, em còn chưa mặc quần áo mà.” Thì ra cô đề ý là đề ý chuyện này.

“Yên tâm, anh dùng thâm long bọc em rất kỹ, đến sợi tóc cũng không để ai nhìn thấy được.” Anh dán vào bên tai cô, nhỏ giọng nói. Người phụ nữ của anh, đương nhiên không thể để kẻ khác trông thấy được.

“Anh... ôi!” Dưới sự ve vuốt của Lãnh Mạn Nguyên, thân thể cô lại trở nên ửng hồng, Lãnh Mạn Nguyên vừa lòng nghiêng người, đè cô xuống dưới.

“Bảo bối, anh còn muốn...”

...

“Về sau không có sự cho phép của anh thì không được ra ngoài, em xem, hôm nay nguy hiểm cỡ nào.” Lãnh Mạn Nguyên nghĩ tới chuyện Nhã Lan suýt chút nữa bị người khác ức hiếp, nắm tay siết chặt, hận không thể giết chết kẻ đã chạm vào cô.

“Hừ, còn nói em” Nhã Lan nhớ tới đoạn video nhìn thấy trong phòng Thành Kiên Vỹ, trong lòng chua xót, ngữ điệu cũng trở nên cay nghiệt “Chính anh còn chơi bởi trắng hoa, còn gât em”

Nói tới đây, cô như chịu tổn thương rời khỏi lồng ngực anh, khóe mắt ánh lên nước mắt, đáng thương tội nghiệp vô cùng.

“Lại sao nữa?” Lãnh Mạn Nguyên phát hiện ra cô không được bình thường, ghé đầu qua, nhìn khuôn mặt tội nghiệp của cô.

“Anh... không có gì.” Cô bĩu môi, không chịu nói ra.

"Mau nói đi!" Lãnh Mạn Nguyên cầm chặt cánh tay cô, kiên trì muốn cô nói ra.

“Anh cùng Nghê Tiên Như...” nhắc như vậy cũng đủ rõ ràng rồi nhỉ. Bọn họ vốn chẳng coi cô ra cái gì, hết thảy chính là do cô tự mình đa tình. Nhã Lan tưởng tượng đến khung cảnh Nghê Tiên Như kéo tay Lãnh Mạn Nguyên, ở chung trong căn phòng này là trong lòng lại thấy chua xót cùng đau lòng.

“Còn nói dối!” Nhã Lan kích động đến nước mắt lưng tròng, lệ lập tức chảy ra.

Lãnh Mạn Nguyên ôm lấy thân thể đầy đặn của cô từ phía sau, hít hà mùi hương trên cơ thể cô. “Làm sao thế, tự dưng lại ghen tuông không đâu vậy?”

“Ở đâu ra mà tự dưng? Hai người hôm nay cũng ngủ cùng nhau.” Nhã Lan lên án, nước mắt rơi càng nhanh.

“Đừng khóc, bảo bối, cả ngày hôm nay anh đều ở công ty, sau nhận được điện thoại của thím Liễu nói em đến khách sạn, anh liền lập tức đi ngay, Ưông Minh Thiên cũng đi, anh có thể làm chứng, thời gian này Nghê Tiên Như không hề tới tìm anh, kể cả cô ta có tới cũng không gặp được anh, bộ phận đón tiếp cũng đã nhận được tin rằng không cho phép cô ta đi gặp anh.

Lãnh Mạn Nguyên nói cặn kẽ.

“Thật sao?” Nước mắt vương trên gò má, cô cảm thấy vui hơn một chút khi nghe anh nói vậy.

“Ừ.” Anh trịnh trọng gật đầu, “Là ai nói cho em rằng bọn anh ở cùng một chỗ?”

“Rõ ràng có camera theo dõi mà.” Nhã Lan sở dĩ tin tưởng điều này là vì cô nhìn thấy khuôn mặt của Lãnh Mạn Nguyên.

“Theo dõi? Chỗ nào?”

“Trong nhà Nghệ Tiên Như.” Nhã Lan còn nhớ, căn phòng kia được trang trí màu trắng cùng tường sơn màu hồng.

“Là căn phòng trước kia em ở phải không, hồi xưa Nghệ Tiên Như cũng ở đó một khoảng thời gian?” Lời nhắc nhở của anh khiến cho cô vỡ ra, đúng là căn phòng có cách bài trí kia chính là nơi mà cô đã từng ở trong nhà họ Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Bi kịch của uyển nhan

“Sao... anh biết?” Cô cảm thấy khó hiểu.

“Chẳng qua là cô ta tung những video trước kia ra thôi, ai mà ngờ lại thực sự lừa gạt được em” Lãnh Mạn Nguyên buồn cười nhìn cô rồi giải thích.

“À.” Cô thờ phào nhẹ nhõm, không còn thấy khó chịu nữa, nhưng cô lại khóc lên: “Anh ày, trước kia còn thích Nghệ Tiên Như, còn cùng cô ta, cô ta...”

Nhã Lan không nói nổi nữa, những hành động thân thiết của bọn họ khiến cô ghen tuông liên tục.

“Đều là chuyện của quá khứ rồi, bảo bối, bây giờ và sau này anh sẽ chỉ có một mình em thôi.” Lãnh Mạn Nguyên đã hiểu ra rồi, anh hôn cái lưng nhẵn nhụi của cô như để tỏ lộ.

“Thật không?” Nhã Lan không yên tâm mà hỏi tới cùng.

“Thật.” Anh hôn sâu hơn, không ngừng gặm nhấm lưng cô, khiến cô cảm thấy ngứa.

“Sau này em không cho anh đến gần bất cứ một cô gái nào nữa!” Cô tuyên bố một cách bá đạo.

“Ừ, ngay cả chó cái, heo cái anh cũng không đến gần, em hài lòng chưa.” Tay anh bắt đầu vuốt ve cơ thể cô.

“Thế còn tạm tạm.” Cô hài lòng gật đầu, rồi mới phát hiện ra tay của Lãnh Mạn Nguyên đã sờ vào vùng kín của cô: “Đừng, ai da.. xấu xa... a...”

Tiếng rên rì vang lên khắp căn phòng...

Nhã Lan không ngờ rằng Thành Kiên Vỹ lại tàn nhẫn vẫn Uyển Nhân như vậy. Nhìn những vết thương kín mít trên người Uyển Nhân, Nhã Lan đau lòng đến mức muốn khóc ra.

“Uyển Nhân, sao anh ta có thể như thế!” Uyển Nhân ngất xỉu ở ngoài cửa nhà họ Lãnh, mấy người dìu cô vào phòng, Nhã Lan không nhìn được mắng ra. Tiếp đó, cô lại đau lòng đứng lên: “Chắc chắn là vì tớ chạy đi nên anh ta mới tới gây sự với cậu, xin lỗi.”

Uyển Nhân lắc đầu một cách yếu ớt, sau khi uống chút nước, cô ấy tỉnh táo hơn nhiều: “Không... trách cậu được... Là tớ... tự tớ...” Cô còn chưa nói hết, những giọt nước mắt đã lăn dài.

“Đừng khóc, trên mặt cậu có rất nhiều vết thương, đừng để bị nhiễm trùng.” Cô vừa sai người đi gọi bác sĩ, vừa lau nước mắt cho Uyển Nhân, còn không quên đắp khăn cho cô ấy.

“Đừng nghĩ ngợi gì cả, lo chữa trị vết thương cho khỏi.”

Như thể đã mệt mỏi đến cực độ, Uyển Nhân nhắm mắt lại, không chịu nói Thành Kiên Vỹ đã làm gì khiến cô ấy ra nông nỗi này. Nhã Lan sợ làm cô ấy thêm đau lòng hơn nên không dám hỏi nữa.

“Chỉ là những vết thương ngoài da, không bị thương nặng, nhưng trên người cô ấy có dấu vết bị làm nhục, cho thấy cô ấy bị kẻ khác hãm hiếp.” Uy Vỹ Thiên đã đi Mỹ, hẳn cử một bác sĩ tới khám, sau khi khám xong, người đó ra ngoài rồi nói nhỏ.

“Hãm hiếp? Sao lại như thế? Là Thành Kiên Vỹ làm à?” Suýt chút nữa thì Nhã Lan nhảy lên, sao hắn có thể làm chuyện đó!

“Tôi đã quan sát vết thương rồi, có thể không chỉ một người!” Lời nói của bác sĩ thực sự đã dả kích Nhã Lan, cô không dám tưởng tượng, một cô gái thuần khiết, tự trọng như Uyển Nhân đã phải trải qua dưới mấy tên đàn ông thế nào. Quá mức tàn nhẫn!

“Thành Kiên Vỹ, Thành Kiên Vỹ thực sự không phải là người, hắn ở đâu, tôi muốn đi tìm hắn ta!” nếu không có thím Liễu kéo lại, cô sẽ đi tìm Thành Kiên Vỹ để hỏi ra lẽ thật.

“Nhã Lan, bây giờ Thành Kiên Vỹ như chó điên vậy, gặp ai là hại người đó. Em có tìm được hấn cũng vô ích, ngược lại còn hại bản thân mình nữa. Em đừng quên rằng một trong những mục đích mà hấn tới đây là để tìm em.” Lời khuyên bảo tận tình của Chị Liễu đẩy lùi cơn giận của cô, sau đó là sự bất đắc dĩ và áy náy dâng lên trong lòng.

Nếu không phải vì cô trốn đi, hấn cũng sẽ không tức giận đến vậy, trút giận lên đầu Uyển Nhân, cũng sẽ không nhẫn tâm với Uyển Nhân như thế.

Nhìn sang căn phòng của Uyển Nhân, nước mắt cô rơi xuống.

Uyển Nhân lặng lẽ chăm sóc vết thương hai ngày ở nhà họ Lãnh, đến lúc có thể xuống giường đi lại, cô xin rời khỏi nhà họ Lãnh.

“Uyển Nhân, vết thương của cậu vẫn chưa khỏi hẳn, không thể đi ra ngoài được!” Kiểu gì Nhã Lan cũng không cho cô ấy đi. Còn chưa bắt được Thành Kiên Vỹ, chưa biết chừng hấn sẽ làm hại đến cô ấy.

“Không, nhất định tớ phải đi.” Khuôn mặt tiêu tụy của Uyển Nhân lộ ra vẻ suy yếu bệnh tật. Bước đi của cô còn chao đảo không vững, căn bản không thể chăm sóc cho bản thân, thế nhưng lại kiên quyết lạ thường.

“Uyển Nhân, nghe tớ đi, đợi khỏe lại rồi hãy đi, được không?” Nhã Lan cố gắng khuyên ngăn cô.

“Cơ thể này của tớ có khỏe lại thì cũng chỉ là một kẻ tàn phế thôi.”

Uyển Nhân nhìn thân thể của mình bằng ánh mắt khinh thường: “Mục đích mà tớ tới đây là để cầu xin cậu. Tớ biết với thể lực của Lãnh Mạn Nguyên, bắt được Thành Kiên Vỹ thì chỉ là chuyện dễ dàng. Nếu thực sự có một ngày như vậy, tớ xin cậu, xin cậu nhất định phải nói đỡ cho anh ấy!” Trong khi nói câu này, đôi mắt của cô ấy đã đầm lệ.

“Uyển Nhân!” Nhã Lan gọi tên cô ấy một cách uể oải. Một người đàn ông đã làm cô ấy tổn thương tới mức này, sao cô ấy còn muốn bảo vệ anh ta? Cô rất muốn thuyết phục Uyển Nhân sống cho tốt, bắt đầu lại cuộc sống một lần nữa.

Nhưng đôi mắt vô hồn của Uyển Nhân thật sự khiến người ta phải sợ hãi, lý do duy nhất mà cô ấy sống sót là vì muốn bảo vệ cho người đã làm tổn thương mình, có đáng không?

“Cậu đừng quan tâm đến Thành Kiên Vỹ nữa, chăm sóc sức khỏe cho tốt, nui còn đó, lo gì không có củi đốt.”

Câu nói này của Nhã Lan khiến Uyển Nhân chấn động, cô cười thê lương, nhìn Nhã Lan bằng ánh mắt vô hồn: “Nói thì ai chẳng nói được? Tớ cũng khuyên Vũ như vậy, nhưng anh ấy cứ u mê không chịu tỉnh ngộ. Con đường mà mình muốn đi, có ai mà khuyên được. Nhã Lan, cậu đừng quan tâm đến tớ, nê mặt tớ đã cứu cậu, xin cậu đừng để Lãnh Mạn Nguyên giết anh ấy!”

“Uyển Nhân!”

Nhã Lan có khuyên thế nào, Uyển Nhân nào cũng quyết tâm đi. Sợ cô ấy sẽ xảy ra vấn đề gì, nllh chỉ có thể đi theo đằng sau từ phía xa. Uyển Nhân lên xe taxi như một kẻ mất hồn.

Nhã Lan vội bắt một chiếc xe khác đi theo sau, lái được một đoạn dài, chiếc xe mới dừng lại trước căn nhà nhỏ mà hai người đã thuê.

“Tôi xuống xe ở đây.” Nhã Lan trả tiền, đi theo từ phía xa, cô không dám tới gần.

Uyển Nhân đứng thẫn thờ ở trước cửa một hồi, sau đó cô ấy lấy chìa khóa ra, mở cửa rồi đi vào. Nhã Lan không dám vào theo, chỉ đành đứng lặng người ở bên ngoài, nhìn những hành động của cô ấy thông qua khung cửa sổ.

Cô ấy sò vào mép giường rồi ngồi xuống, dùng đưa chiếc giường gỗ đã sắp sập ấy một cách nhẹ nhàng. Đã lâu rồi mới thấy cô ấy nở nụ cười, chỉ có điều nụ cười đó chỉ xuất hiện trong chớp mắt, sau đó lại biến thành nét nghiêm trọng và buồn bã.

Cô ấy lau đôi mắt, chắc là đã khóc rồi. Đứng ở ngoài cửa sổ, Nhã Lan cũng gạt lệ. Hai người là bạn thân đến vậy, từng cùng nhau tưởng tượng ra những tương lai tốt đẹp trong căn phòng này. Khi đó, ai cũng không ngờ rằng sẽ xảy ra những chuyện như ngày hôm nay, trong lòng của bọn họ chỉ có những hi vọng đẹp đẽ, mà bây giờ, trong lòng của Uyển Nhân đáng thương còn sót lại cái gì đây?

Uyển Nhân ôm chặt lấy con gấu bông ở đầu giường, một lúc lâu sau mới buông ra. Đứng ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy những giọt lệ lấp lánh khuôn mặt cô. Uyển Nhân không phát hiện ra Nhã Lan đứng ngoài cửa sổ. Cô ấy nhìn chăm chăm vào con gấu bông trong tay, khẽ giọng tâm sự gì đó với nó, vừa nói vừa rơi nước mắt, nhưng từ đầu đến cuối lại không đưa tay lau đi...

“Uyển...” Lời tới bên miệng, Nhã Lan lại nuốt ngược trở lại. Có lẽ cô ấy chỉ cần yên tĩnh mà thôi. Nhã Lan quyết định đứng lặng lẽ ở bên ngoài, nhìn xem cô ấy sẽ làm gì.

Ngay khi Nhã Lan đoán rằng cô ấy chỉ đang nhớ về quá khứ, Uyển Nhân lại lấy một chiếc bình màu trắng từ trong túi xách ra. Có thứ gì trong chiếc bình đó?

Nhã Lan bước tới, đẩy cửa phòng ra không chút nghĩ ngợi.

“Uyển Nhân, không thể...”

Uyển Nhân nhắm hai mắt, đổ thứ trong bình vào miệng.

“Đừng!” Nhã Lan hắt tay một cái, chiếc bình rơi xuống đất, lăn vài vòng trên mặt đất, cuối cùng dừng lại dưới một chiếc bàn nhỏ: “Uyển Nhân, cậu muốn làm gì!”

Nhã Lan cảm thấy thật may mắn khi mình tới kịp thời, không để cô ấy làm chuyện ngốc nghếch.

“Nhã Lan, sao cậu phải cứu tớ, với cơ thể bần thiêu này, tớ còn mặt mũi nào mà sống trên đời!” Uyển Nhân giãy giụa một hồi rồi ôm Nhã Lan khóc òa lên, tiếng khóc vừa thảm thiết vừa đáng thương.

“Tớ không muốn cậu chết, cậu không thể chết được, tớ sẽ không cho cậu chết. Cậu còn có rất nhiều ước mơ, cậu phải sống cho thật tốt, sống cho thật tốt...” Nhã Lan cũng ôm lấy cô ấy, ôm thật chặt không chịu buông, miệng không ngừng nói.

Hai người bọn họ đã từng nằm mơ với nhau, cùng nhau đưa ra kế hoạch cho ngày mai, Nhã Lan không muốn người bạn thân nhất của mình coi thường mạng sống như thế. Sự sợ hãi đến tột độ khiến hai người phụ nữ ôm chặt lấy nhau, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

...

Uyển Nhân không nghe lời khuyên của Nhã Lan, từ chối không về với cô, chỉ đảm bảo sẽ không coi thường mạng sống của mình như thể nữa, đồng thời cũng nói là cần thời gian để suy ngẫm, khi đã nghĩ thoáng ra rồi thì sẽ tới tìm cô.

Nhã Lan thấu hiểu sự đau đớn dưới đáy lòng cô ấy nên cũng không bắt ép, chỉ dặn dò cô ấy phải chú ý tới sức khỏe, sau đó cô mang theo tâm trạng phức tạp của mình về nhà họ Lãnh.

Dur Hồng Mai đã trở lại, thái độ của bà đối với Nhã Lan cũng thay đổi rất nhiều, mặc dù vẫn còn hơi lạnh lùng, nhưng không còn như thấy kẻ địch giống lúc trước nữa, câu nào câu nấy đều có vẻ rất quan tâm bọn họ.

“Mẹ, hoan nghênh mẹ trở lại.” Nhã Lan bước tới đầu tiên, chào hỏi bà một cách lễ phép.

“Nhã Lan, cảm giác được về nhà thật là tốt!” Bà ôm tự Nguyên bé nhỏ không chịu buông ra, nói cảm thán.

“Vâng, thím Liễu sắp tổ chức đám cưới với Dur Thiện Trình rồi, thím ấy nói, nếu mẹ về thì thím ấy sẽ chuyển ra ngoài nhanh thôi.” Nhã Lan chuyển lời của thím Liễu.

“Ồ, thím ấy sắp kết hôn à? Cuối cùng cũng khổ tận cam lai. Thực ra thì cái nhà này cũng của thím ấy, thím ấy bằng lòng để lại cho mẹ, mẹ cũng đã rất cảm động rồi, không thể chuyển đi vì mẹ được, nhất định con phải nói với thím ấy.” Lúc này, Dur Hồng Mai không còn sự ngạo mạn hàng ngày nữa, chỉ như một vị bề trên hiền lành.

Nhã Lan cười nói: “Mẹ đi nói thì sẽ tốt hơn, dù sao cũng là người nhà, có chuyện gì phải nói rõ ra mới đúng.”

Dur Hồng Mai cười lúng túng, đến cuối cùng vẫn không có dũng khí đi tìm thím Liễu.

“Đến tối Ân Hạo cũng sẽ về, anh ta là con trai ruột của thím Liễu.” Do dự một hồi lâu, Nhã Lan mới nói câu đấy ra.

“Vậy sao? Tốt quá rồi. Thực sự mẹ rất...” Có thể thấy được, Dur Hồng Mai rất hối hận với những hành động năm đó.

“Mẹ, người nhà đoàn tụ là tốt rồi, đừng có nghĩ những chuyện này nữa.”

Dưới sự khuyên nhủ của Nhã Lan, Dur Hồng Mai gật đầu một cái, đôi mắt bà đã đầm lệ từ lúc nào.

Cuối cùng, cả nhà ăn cơm cùng nhau. Đây mới thực sự là bữa cơm đoàn tụ, mặc dù giữa các thành viên có sự ngượng ngập, bầu không khí cũng không nhộn nhịp cho lắm, nhưng Nhã Lan cảm giác được mọi người đều đã buông ra.

“Hồng Mai, chị ở lại đi, đây mới là nhà chị.” Cơm nước xong xuôi, rốt cuộc thím Liễu cũng phá vỡ sự lúng túng đó, mở miệng nói trước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tội Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Một hồi sợ bóng sợ gió

“Cái này... Tô vẫn nên...” Dur Hồng Mai không biết phải làm sao với sự nhiệt tình của thím Liễu, một hồi lâu cũng không nói ra được lời nào.

“Đúng vậy, đây là ngôi nhà chung của mọi người, ai cũng phải ở lại.” Nhã Lan rất tán thành, cô nhận được cái gật đầu khẳng định của Lãnh Mạn Nguyên.

“Đúng rồi.” Ân Hạo đắm chiêu suy nghĩ rồi gật đầu công nhận.

“Vậy thì tôi...” Nét mặt của Dư Hồng Mai rất là vui mừng.

“Tốt quá rồi!” Cả nhà đoàn tụ, thím Liễu và Dư Hồng Mai cũng có thể nhìn thoáng hơn, Nhã Lan có cảm giác rất thành công.

“Thứ bảy này là đám cưới của bọn tôi, không thể thiếu mọi người được đâu nha.” Người vẫn luôn không mở miệng nói lời nào là Dư Thiện Trình nói, tâm trạng có vẻ khá tốt, lần lượt phát thiệp mời cho mọi người.

“Được.”

“Chắc chắn rồi.”

Mọi người nhận lấy, vừa ngắm nhìn vừa gật đầu.

“Anh xem anh đấy, đám cưới tổ chức qua loa là được rồi, sao cứ phải bày vẽ như vậy.” Thím Liễu khê trách cứ Dư Thiện Trình.

“Không được.” Dư Thiện Trình nhìn thím Liễu bằng ánh mắt si tình: “Anh theo đuổi người thương hai mươi mấy năm mới thành công, sao có thể qua loa được, anh muốn khiến toàn thành phố này biết Dư Thiện Trình anh hạnh phúc đến nhường nào!”

Ha ha ha..

Cả tòa nhà họ Lãnh đầm ấm vui vẻ.

Cuộc phẫu thuật của Lý Tiên Tiên sắp bắt đầu, chị hai gọi điện thoại tới, ngoại trừ sự kích động, giọng nói của chị ta còn mang theo sự sợ hãi. Chị ta vẫn luôn được nuông chiều từ nhỏ, đột nhiên phải đối mặt với tình huống như vậy, Nhã Lan lo lắng chị ta không đối phó được.

Cô ra sức thuyết phục Lãnh Mạn Nguyên, may mà có Uy Vũ Thiên ở bệnh viện, anh mới đồng ý một cách miễn cưỡng. Mới sáng sớm, cô liền ngồi xe của Đại Hưng tới bệnh viện.

“Nhã Lan, chị thực sự rất cảm động khi em tới đây.” Lý Tiên Tiên đã được đưa vào phòng phẫu thuật. Một mình chị ngồi cô đơn ở đó, có vẻ rất bất lực và lẻ loi. Thấy Nhã Lan đến, khuôn mặt nóng của chị hiện lên nét ngạc nhiên, vui mừng.

Nhã Lan vỗ vai chị, nắm chặt hai tay của chị, truyền cho chị một nguồn lực lượng, lúc này chị mới thoải mái hơn vừa rồi một chút.

“Đừng lo, kỹ thuật của Uy Vũ Thiên rất cao siêu, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.”

“Chỉ mong là như thế.” Chị ta gật đầu, đôi mắt giật lên vẻ lo âu: “Vốn dĩ anh ấy không muốn làm phẫu thuật, nói là sẽ làm liên lụy đến chị, nếu không phải chị khuyên bảo hết lời, anh ấy còn không chịu uống thuốc nữa.”

Đôi mắt chị hai ngấn lệ, đó toàn là những giọt lệ kích động.

“Có một người đàn ông như thế ở bên cạnh chị thì bọn em mới yên tâm được. Hôm nay, ba mẹ và anh hai không thể tới cổ vũ cho chị, em thay mặt bọn họ trở thành chỗ dựa vững chắc nhất cho chị, và cũng là nhân chứng cho tình yêu của hai người.”

“Ừ.” Nhã Thanh gật đầu một cách nặng nề.

Nhã Lan có thể thấy được, bây giờ chị ta rất mong có người tới bầu bạn. Cởi chiếc áo khoác kiểu cách trên người ra, chị ta trở nên sạch sẽ, không dính bụi trần, hòa đồng đáng yêu.

“Tỷ lệ thành công của cuộc phẫu thuật chỉ có năm mươi phần trăm.” Một hồi lâu sau, Nhã Thanh nói, chị ta nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào trong thịt, những vùng xung quanh đã trở nên trắng bệch.

Nhớ lại năm đó, lúc phẫu thuật, cô phải đối mặt với tỷ lệ thành công chỉ có mười lăm phần trăm. Có lẽ lúc đó Lãnh Mạn Nguyên cũng là như thế chẳng, Chị có điều anh không biểu hiện rõ ra mà thôi. Đối với cô, lần phẫu thuật đó chẳng khác nào gọi tự hồi sinh, bây giờ, đa phần máu chảy trong người cô là của Lãnh Mạn Nguyên.

Cô có thể hiểu được tâm trạng của Nhã Thanh, có thể hiểu được suy nghĩ của Lý Tiên Tiên.

“Đừng lo, năm mươi phần trăm đã là cao rồi. Hãy tin tưởng anh rể, anh ấy sẽ sống sót vì chị.

“Hi vọng là như thế.” Chị hai khê đẩy tay cô ra, hai tay chắp thành chữ thập, nói nhỏ: “Phật tổ, xin người cứu Tiên Tiên, chỉ cần anh ấy bình an, con nguyện ăn chay niệm Phật nửa đời còn lại, bầu bạn bên đèn Phật.”

“Chị hai!” Nhã Lan cảm động, Nhã Thanh đã nhắm nghiền hai mắt lại, cầu khẩn một cách thành kính.

Nhã Lan cũng không lên tiếng, nhắm mắt lại cầu xin như chị hai.

“Người nhà của bệnh nhân có ở đây không?” Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đi ra, đằng sau là một chiếc xe đẩy, người đang gọi là y tá.

“Có, có, có.” Chị hai đứng bật dậy khỏi chiếc ghế.

“Bị thương quá nặng, dẫn đến nhiều biến chứng khác, cấp cứu không có hiệu quả, tử vong...”

“Tử vong?” Nhã Lan không tin là lác đàu, liếc mắt sang thì thấy một người nằm trên giường trắng trum kín mặt đang được đẩy ra ngoài.

“Không thể nào!” Nhã Thanh kêu lên một tiếng, đứng khựng tại chỗ mấy giây, chị ta chao đảo như thế sắp ngất xỉu.

“Chị hai!” Nhã Lan chạy tới bên cạnh chị ý, giọng nói của cô run run, bàn tay đã đưa ra ngoài cũng đang không ngừng run vậy. Cô định đi đỡ lấy chị hai, nhưng chị ta lại đột nhiên tỉnh táo lại, giãy giụa rồi lao vào chiếc chăn mỏng che kín mặt Lý Tiên Tiên.

“Tiên Tiên, không được, không được, Anh nói sẽ không rời bỏ em, nói sẽ bên em đến già, sao anh có thể đi trước một mình như vậy!”

“Tiên Tiên, anh đi rồi để em một mình, em phải sống thế nào!”

Tiếng kêu gào vang vọng cả bệnh viện, Nhã Lan không khỏi lau nước mắt, muốn đi khuyên giải chị hai. Tâm trạng của chị ta rất kích động, chị không ngừng lay động cơ thể đã trở nên lạnh buốt kia, như thể muốn đánh thức người đó.

“Người đã chết không thể sống lại được, chị hai, chị đừng như thế!” Trong tiếng nức nở, Nhã Lan khuyên nhủ chị ta, dẫu biết là vô dụng.

“Người nhà của bệnh nhân, hai người tỉnh táo một chút, nơi này là phòng phẫu thuật, không được nói lớn tiếng.” y tá nhắc nhở, chị hai như không nghe thấy, hung hăng đánh đấm người đang nằm dưới chăn, không ngừng kêu khóc.

“Chị hai, đừng như thế...” Mọi chuyện với quá mức đột nhiên, chính Nhã Lan cũng đang trong cơn đau buồn, sao có thể khuyên được chị hai. Sức lực chị ta rất lớn, Nhã Lan căn bản không kéo được chị ta ra.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Cửa phòng phẫu thuật lại mở ra lần nữa. Lần này, người bước ra là Uy Vỹ Thiên, hần nhìn hai người bằng nét mặt có hiểu, rồi lại nhìn ra xe đẩy ở đằng sau: “Lý Tiên Tiên ở đây.”

“Cái gì?” Nhã Lan là người đầu tiên nghe thấy, cô chạy tới trước mặt Uy Vỹ Thiên, hần tháo khẩu trang ra cười với cô, giờ hai ngón tay lên ra dấu: “Thành công!”

“Chị hai!” Chị hai vẫn đang đắm mình trong sự đau khổ, chị ta kéo chăn ra, khuôn mặt bị đẩy kín của bệnh nhân cũng lộ ra ngoài: “Tiên Tiên... Không đúng!” trên mặt chị ta vẫn còn đọng lại những giọt lệ đau lòng, sau khi thấy rõ khuôn mặt của bệnh nhân, chị ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn sang y tá.

“Đây là một bệnh nhân bị chém bằng dao, khi vào đây đã không còn thở nữa, trong này có hai phòng giải phẫu.” Y tá tại thích.

Đôi mắt ướt là của Nhã Thanh nhìn sang Uy Vỹ Thiên, theo ngón tay hần, cô thấy Lý Tiên Tiên đang nằm yên tĩnh trên giường, kim tiếp nước cắm trên tay.

“Anh ấy... không sao à?” Chị ta đưa ra nghi vấn.

“Đúng vậy, cuộc phẫu thuật rất thành công, bây giờ chưa hết thuốc tê nên chưa tỉnh lại.” Uy Vỹ Thiên nhanh chóng hiểu chuyện đã xảy ra, hần cười đáp.

“Há? Tôi...” khuôn mặt tràn ngập nước mắt của chị đỏ lên, chị buông chiếc chăn đang nắm trong tay ra: “Thật ngại quá.”

“Chị hai, chúc mừng hai người, cuộc giải phẫu của anh đã rất thành công.” Nhã Lan làm điệu trò cười này, cô thờ phào nhẹ nhõm, kéo chị hai tới trước giường của Lý Tiên Tiên.

“Tốt quá rồi, tốt quá, quá rồi...” Chị ta không ngừng lặp lại mấy chữ này, chạy tới cầm tay Lý Tiên Tiên, khuôn mặt ướt lệ của chị hiện lên một nụ cười tốt đẹp.

“Bệnh nhân cần được nghỉ ngơi, lập tức đẩy vào phòng bệnh đi. Cần phải quan sát thêm mấy ngày, sau khi cắt chỉ là có thể ra viện.” Uy Vỹ Thiên dặn dò một hồi, hai người chỉ biết gật đầu như hai kẻ ngốc.

Uy Vỹ Thiên đã đi xa, hai người còn chưa lấy lại được tinh thần sau cuộc vui buồn lẫn lộn vừa rồi.

“Mau tới phòng bệnh đi.” Y tá nhắc nhở, hai người mới tách ra hai bên, đẩy xe về phòng bệnh.

Ài, thật là nguy hiểm. Nhã Lan thờ phào một hồi, cuối cùng tảng đá trong lòng cô cũng rơi xuống.

Chị hai cố tình không cho cô ở đây lâu, một là lo lắng cho sự an toàn của cô, hai là chị ta muốn chăm sóc Lý Tiên Tiên một mình.

“Xin lỗi em, chuyện mà Tiên Tiên làm trước kia suýt thì phá hỏng cuộc hôn nhân của em và Lãnh Mạn Nguyên.” Lúc tiễn cô về, chị hai áy náy nói xin lỗi: “Nhưng anh ấy cũng chỉ bị ép buộc mà thôi, hi vọng em đừng oán hận gì anh ấy.”

“Không đâu, sau này anh ấy sẽ là anh rể của em, sao em lại oán hận anh ấy được. Hơn nữa, cuộc sống hiện tại của em cũng rất hạnh phúc.” Nhã Lan cười như hoa mùa xuân, cô đẩy chị trở về.

Đã lên xe rồi nhưng nụ cười của cô vẫn còn nguyên.

“Cô chủ, chúng ta đi về nhà sao?” Đại Hưng hỏi.

“Không, tới khách sạn Phú Đô.” Nhã Lan nhớ tới Uyển Nhân, từ sau hôm ấy cô ấy đi, cô không có tin tức gì của cô ấy cả, điện thoại thì tắt máy, không biết bây giờ thế nào rồi.

Điều cô lo lắng nhất là vết thương của Uyển Nhân, sức khỏe của cô ấy suy yếu như vậy, ở ngoài một mình nếu gặp nguy hiểm gì thì phải làm sao.

Lúc cô tới khách sạn Phú Đô, lễ tân nói với cô Uyển Nhân đã trả phòng rồi rời khỏi đây rồi.

“Cô có biết cô ấy đi đâu không? Về nước rồi hay vẫn còn ở bên này?” Nhã Lan càng thêm lo lắng, cô ấy rời khỏi khách sạn thì có thể đi đâu được chứ? Với cái tính cứng đầu của cô ấy, bị thương nặng thế này, chắc chắn cô ấy sẽ không về nhà ba mẹ.

“Xin lỗi, cô ấy không nói, cũng không để lại bất cứ tin tức liên quan nào.” Nhân viên lễ tân trả lời một cách máy móc.

Nhã Lan đi ra một mình, không khỏi lại thấy lo lắng, lần này là vì Uyển Nhân. Cô thử gọi tới số điện thoại của Uyển Nhân, đầu bên kia chỉ có một giọng nói “thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy” sau đó là tiếng tút tút.

Ai, chỉ có thể sai người đi tìm xe sao. Cô chẳng thể làm gì được, quyết định về nhà trước rồi nói.

“Cô chủ!” Thấy cô bước ra khỏi khách sạn, Đại Hưng lái xe tới để đón cô.

Một bóng đen lướt qua, tay của cô bị một cánh tay cứng rắn giữ chặt, cô lập tức cảm nhận thấy trên cổ có gì đó lạnh như băng.

“Thành Kiên Vỹ! Anh buông cô chủ nhà chúng tôi ra!” Chiếc xe của Đại Hưng cách bọn họ chỉ tầm hơn chục mét, thấy Nhã Lan bị khống chế, cậu vội vàng nhảy xuống xe.

“Buông tôi ra!” Thành Kiên Vỹ vẫn đang kéo theo cô lùi về đằng sau. Cả đám đông hỗn loạn hết lên, cô đã không thấy được Đại Hưng nữa.

“Linh Linh, em nghe lời đi, đừng có động đây!” Hần cảnh cáo cô, dùng đầu súng dí vào cổ cô.

“Thành Kiên Vỹ, anh định làm gì!” Bảo vệ an ninh chạy tới từ phía xa, bọn họ lập tức bị một loạt tiếng súng cản lại, một trong số những người đó ngã xuống đất.

Những tiếng súng này không phải do Thành Kiên Vỹ bắn. Nhã Lan thấy xung quanh hẳn có một đám sát thủ cầm súng, phụ trách bảo vệ hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Không thể chấp nhận được

“Bảo bọn họ dừng lại, đừng giết người vô tội!” Nhã Lan cố gắng để đẩy cánh tay của hắn ra nhưng không đủ sức. Lại có một đường đạn nữa bay ra, mấy nhân viên vô can ngã xuống, cô sốt ruột kêu to.

Trong lúc liếc nhìn, cuối cùng Nhã Lan cũng thấy được Đại Hưng, cậu không bỏ cô lại mà đuổi theo tới đây, bọn họ cùng lùi về phía tầng hầm để xe.

“Đừng tới đây!” Nhã Lan xua tay, ý bảo Đại Hưng lùi lại, tiếng súng vẫn không ngừng, tất cả đều chỉ vào Đại Hưng, Nhã Lan sợ hãi nhắm mắt lại không dám nhìn nữa.

Một tiếng “vút” vang lên, Thành Kiên Vỹ đột nhiên buông Nhã Lan ra, hẳn giờ tay che đôi mắt, một con dao nhỏ xẹt qua vai của Nhã Lan, cắm thẳng vào giữa bàn tay phải đang giờ lên che chắn của Thành Kiên Vỹ.

“A! Mẹ kiếp!” Thành Kiên Vỹ ăn đau, chiếc súng trong tay rơi xuống đất, sức lực yếu đi hẳn, hắn buông lỏng sự khống chế đối với Nhã Lan. Nhã Lan ngồi xồm xuống, cô lán ra sau một hàng xe. Những tên thuộc hạ kia không dám ra tay với cô, tập trung hỏa lực bắn Đại Hưng. Trong sự hỗn loạn, Thành

Kiên Vũ tức giận hét lên: “Bắn chết hắn cho tao, bắn chết hắn đi!”

Càng có thêm nhiều viên đạn bay về phía Đại Hưng đang ẩn nấp, bắn vào rất nhiều kính thủy tinh và lốp xe, tạo thành như tiếng va chạm mãnh liệt. Nhã Lan hơi ngẩng lên, đằng sau Đại Hưng không có địch, nếu như cậu xông ra thì còn có một đường sống.

“Đại Hưng, đừng quan tâm tới tôi nữa, cậu đi nhanh lên, đi tìm Nguyên!” Cô kêu to lên, tiếng súng át hết giọng nói cô, cô không ngừng lặp đi lặp lại mà hét lên. Tiếng hét này để lộ nơi cô đang trốn, Thành Kiên Vũ tìm thấy cô rất nhanh chóng, lại không chể cô lần nữa.

“Đại Hưng, cậu mà như vậy, hai chúng ta đều sẽ mất mạng, đi tìm Nguyên mau lên!” Ngay khi tiếng súng nhỏ đi một chút, Nhã Lan kêu lên lần nữa.

Trong nhà xe cũng không có nhiều người cho lắm, có người trốn, có người bị bắn chết, ngay bên cạnh Nhã Lan là một cái xác. Cô không ngờ Thành Kiên Vũ lại có thể máu lạnh đến mức này. Nơi hàng xe mà Đại Hưng ẩn nấp kia cực kì yên tĩnh, cậu ấy đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Nhã Lan cầu nguyện trong lòng, cầu nguyện cho cậu ấy đừng có gặp phải chuyện không may.

Thuộc hạ của Thành Kiên Vũ vây thành nửa vòng tròn quanh chỗ đó.

“Đại Hưng, đi mau, nếu không...” Thành Kiên Vũ dùng bàn tay đã bị Đại Hưng làm bị thương bịt kín miệng cô lại. Mùi máu tươi nồng nặc lan tỏa khiến Nhã Lan cảm thấy buồn nôn. Những giọt máu đỏ tươi chảy xuống từ bay hất, rơi vào cổ áo cô, thấm ướt chiếc áo của cô. Có chút máu chảy vào bên trong chiếc áo, mang theo cảm giác giá lạnh.

Nhưng hất lại như không cảm nhận được, chỉ lo bịt kín miệng cô, sức lực mạnh tới mức khiến cô cảm thấy khó thở.

Trong sự mờ mịt, cô thấy Đại Hưng tránh đông tránh tây sau những chiếc xe, cuối cùng chạy thoát khỏi nhà xe thành công.

“Ông chủ, có cần đuổi theo nữa không?” Một người có dáng vẻ hung ác đang cầm súng tiểu liên tới xin ý kiến.

“Lên xe nhanh lên! Cảnh sát sắp tới rồi.” Hiển nhiên Thành Kiên Vũ đã không còn hứng thú gì với Đại Hưng nữa, hất kéo Nhã Lan lên một chiếc xe.

Cuối cùng bàn tay đang bưng kín miệng cô cũng buông ra. Nhã Lan không ngừng hít thở, đồng thời ho khan mãnh liệt, sau đó lại không ngừng nôn mửa.

Máu chảy đầm đìa trên người cô, ướt sũng một mảng. Từ trước đến nay cô chưa từng thấy nhiều máu như vậy, cô vô cùng sợ hãi, đầu cô bắt đầu cảm thấy choáng.

Tên thuộc hạ lái xe rời khỏi đó nhanh chóng, cứ thế lao thẳng về phía trước, đâm ngã mấy người trên đường, còn đụng thẳng vào mấy chiếc xe cảnh sát đang định chặn lại. Trên con đường lớn, một trò chơi mạo hiểm kịch tính được trình diễn. Nhã Lan chỉ có thể nắm chặt vào tay đỡ trên đỉnh đầu, nhắm mắt không dám nhìn vào cảnh tượng máu me này.

Tới lúc xung quanh đã trở nên yên lặng, cô mới phát hiện bọn họ đang chạy ra khỏi thành phố.

Thành Kiên Vũ đã băng bó vết thương xong, hai hàng lông mày thả lỏng ra, hất ghế vào ghế.

Chắc chắn vừa rồi đã có rất nhiều người vô tội phải chết, nhưng hắn vẫn thản nhiên như đi ra ngoài giải sầu, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Một lúc lâu sau Nhã Lan mới tìm lại được giọng nói của mình, cô hỏi run rẩy: “Uyển Nhân đâu?”

Thành Kiên Vũ không trả lời cô, như không nghe thấy gì cả.

“Uyển Nhân đâu?” Nhã Lan bắt đầu vỗ vào người anh ta, sợ phải nghe thấy tin gì không tốt.

“Em có muốn gặp cô ta không?” Thành Kiên Vũ giương mắt nhìn cô một cái rồi lại nhắm lại.

“Anh đã làm gì cô ấy rồi?” Đột nhiên Nhã Lan rất muốn khóc, Uyển Nhân trở nên thảm hại như vậy đều là do tên ác quỷ trước mặt tạo thành: “Tại sao anh phải cho người hãm hiếp cậu ấy!” Cô lên án hắn ta, nước mắt cũng chảy ra, cảm giác bất lực dâng lên trong lòng.

“Dựa vào đâu mà cô ta muốn mang thai đứa con của anh! Dám định chúc say anh để lên giường với anh, cô ta không có tư cách!” Thành Kiên Vũ đột nhiên nổi giận hét lên.

Nhã Lan nhìn Thành Kiên Vũ bằng ánh mắt không dám tin: “Chỉ vì thế mà anh cho người hãm hiếp cậu ấy sao? Anh là súc sinh sao? Cậu ấy là vợ của anh!” Trời ơi, rốt cuộc người đàn ông trước mặt này là thứ gì? Nhã Lan không dám chắc, là một con sói ác độc đội lốt cừu sao? Không, hắn còn độc ác hơn sói gấp trăm lần, ngàn lần!

“Sao lại như thế, sao lại như thế!” Nhã Lan dùng toàn bộ sức lực đánh vào cơ thể cứng rắn như sắt của Thành Kiên Vũ, cho tới khi hai nắm đấm tay của cô đỏ bầm rồi sưng lên.

“Bé yêu, người anh yêu là em, Lan Lan của anh.” Thành Kiên Vũ cầm tay cô lên đặt vào ngực mình, hắn nói rất dịu dàng. Nếu là bình thường, cô sẽ cảm thấy vui vẻ vì sự dịu dàng của hắn, nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm. Một ác quỷ trên nhân gian, giả vờ dịu dàng cũng giống lắm.

“Thành Kiên Vỹ, cậu ấy là vợ của anh, chung giường với anh chỉ là chuyện theo lẽ thường thôi mà, anh không thấy mình quá tàn nhẫn sao?” Nhã Lan biết như vậy cũng chẳng thay đổi được gì, nhưng cô vẫn không khỏi mà cảm thấy bất bình thay cho Uyển Nhân.

“Tàn nhẫn? Anh tàn nhẫn cũng là nhờ Lãnh Mạn Nguyên ban tặng!” Thành Kiên Vỹ nghiêng răng nghiêng lợi trả lời. Con người của hắn trợn lên, như thể muốn rơi ra khỏi hốc mắt ngay lập tức. Những tia máu đỏ tươi lấp đầy ánh mắt hắn, như ánh mắt của một con quỷ khát máu thực sự. Hắn đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu Lãnh Mạn Nguyên, hận anh đến tận xương tủy.

Nét mặt của rất kinh khủng, như muốn tháo xương rút gân Lãnh Mạn Nguyên, chẳng khác nào một con quỷ khát máu đã lâu đang cần máu cấp bách. Nhã Lan không đành lòng nhìn tiếp, cô nhắm mắt lại, nhưng hình ảnh của hắn hiện lên trong đầu cô càng thêm đáng sợ!

“Thành Kiên Vỹ, thả Uyển Nhân ra đi, cậu ấy đáng thương lắm rồi!” Đây là điều duy nhất mà cô có thể làm, cũng là điều duy nhất cô dám chắc là Thành Kiên Vỹ có thể làm.

“Anh chưa từng muốn giữ cô ta lại, tự cô ta không biết xấu hổ tìm anh hết lần này đến lần khác, ha ha, thả cô ta đi thì phải xem biểu hiện của em.”

“Anh bắt cậu ấy thật sao?” Biết được tung tích của Uyển Nhân từ trong câu nói của hắn, Nhã Lan lại chấn động lần nữa, một phần là vui vẻ vì Uyển Nhân còn sống, một phần là vì đau buồn khi cô ấy bị người mình yêu làm tổn thương thành như vậy.

“Thành Kiên Vỹ, yêu một người không phải là sai, anh làm vậy thì quá...”

“Đúng vậy, yêu một người không sai, vậy nên anh cũng yêu em, anh làm tất cả cũng là vì em!” Thành Kiên Vỹ xuyên tạc lời nói của cô, quy hết mọi sự tàn nhẫn của mình thành yêu cô. Nhã Lan chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, cô lùi lại, muốn cách xa hắn.

Như thể đã sớm biết, Thành Kiên Vỹ ôm chặt cô vào ngực.

“Nếu em muốn Uyển Nhân được yên ổn thì phải ngoan ngoãn đi theo anh.” Lời nói này của hắn cực kì vô tình, máu lạnh, cơ thể nhỏ nhỏ của Nhã Lan như một cây liễu mềm trong gió lớn, ngoại trừ run rẩy thì chẳng thể làm gì...

Chạy khoảng bốn, năm tiếng, cảnh sầm uất nơi thành thị đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn thấy núi xanh khắp nơi, ánh hoàng hôn chiếu xuống. Trên đường đi không còn ai đuổi theo nữa, trời tối dần, Nhã Lan bắt đầu nhớ Lãnh Mạn Nguyên và con trai.

Đoàn xe rẽ vào một con đường nhỏ, hẹp tới mức chỉ có thể lái một chiếc vào một cách khó khăn. Rẽ ngang rẽ dọc một hồi, bọn họ vào một con trấn nhỏ, chỉ dừng lại chớp nhoáng ở đó, mua thêm một chút thức ăn rồi lại tiếp tục lái xe đi.

Mãi đến tám chín giờ tối, chiếc xe mới dừng lại nơi cuối đường. sau đó, Nhã Lan bị Thành Kiên Vỹ ép đi bộ mấy cây số, cuối cùng dừng lại trước một hang động trên một ngọn núi.

“Hoàn cảnh bên trong không được tốt lắm, khổ cho em rồi.” Thành Kiên Vỹ dịu dàng nói vào tai cô, Nhã Lan xoay đầu đi, từ chối không nhận hơi thở của hắn. Hắn cũng không thêm để ý tới, kéo cô đi vào bên trong.

Bên trong tối om, chỉ có chút ánh sáng tỏa ra từ một cây nến ở giữa hành động. Bên dưới cây nến, một cô gái tóc rất dài, rất rối đang ngồi ở đó. Quần áo của cô ấy rách nát, vì ánh sáng quá mờ, lại còn cách khá xa nên không thấy rõ.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái đó ngẩng đầu lên, để lộ ra khuôn mặt bẩn thỉu và tiều tụy.

“Uyển Nhân!” Suýt chút nữa thì Nhã Lan té ngã. Cô ấy đã thay đổi quá lớn, bộ dạng của cô ấy bây giờ bị người ta coi thành ăn mày cũng là bình thường. Giữa mái tóc rối bù của Uyển Nhân là một góc nhỏ của khuôn mặt, cơ thể cô ấy run rẩy, nhìn thấy đám thuộc hạ cầm thức ăn tới gần ngọn nến, cô ấy chạy tới như một kẻ điên.

“Ăn, ăn, tôi muốn ăn!”

“Ng Sloan, sắp có ăn rồi.” Nhìn thấy cô ấy, tên thuộc hạ há mồm cười dân dã. Hắn vớt một miếng bánh xuống đất, sau đó vội vã cời khóa quần ra.

“Chúng mày định...” Uyển Nhân như một người đã đói bụng mười mấy ngày, nhét miếng bánh lên liền nhét vào miệng, Nhã Lan còn chưa kịp phản ứng, tên thuộc hạ lại cởi quần ra ngay trước mặt Thành Kiên Vỹ, lột bộ quần áo rách rưới của Uyển Nhân ra, đâm thẳng vào nửa dưới của Uyển Nhân...

“Đừng! Đám đồi bại, súc sinh chúng mày!” Nhã Lan hét toáng lên, Uyển Nhân lại như thể chẳng có chuyện gì, chỉ lo nhét thức ăn vào miệng.

“Uyển Nhân!” Nhã Lan muốn lại gần đẩy tên đàn ông kinh tởm đó ra, nhưng cô lại bị Thành Kiên Vỹ ôm lấy.

“Em yên tâm, em là của một mình anh, không ai dám đụng tới em!”

“Nhanh lên, bọn tao cũng muốn.” Mấy tên thuộc hạ khác lau nước bọt, vây quanh xem kịch, còn không ngừng thúc giục.

“Cậu ấy sẽ chết mất, Thành Kiên Vỹ, cậu ấy là vợ của anh, là vợ của anh, sao anh có thể...” Nhã Lan không ngừng giãy giụa, không ngừng mắng, trái tim cô như vỡ nát thành hàng trăm hàng nghìn mảnh, đau đến thất lại. Tình cảnh của Uyển Nhân thê thảm khiến người ta không nỡ nhìn, nhưng những tên đàn ông đó lại chẳng cảm thấy gì cả, hết tên này đến tên khác nhảy lên người cô ấy, giải quyết dục vọng bản năng của chúng.

“Thành Kiên Vỹ, anh không phải là người!” Khi tất cả những tên đàn ông đó đều đã được thỏa mãn, Uyển Nhân ngã xuống đất, nét thống khổ hiện rõ trên mặt. Cô ấy vẫn còn đang gặm miếng bánh đó, nhiều lần bị nghẹn tới mức ho sặc sụa, sau đó lần lượt nuốt những thứ thức ăn đã ho ra ngoài đó cho vào miệng nhai ngấu ngiến.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Yêu cô ấy thì tự chặt chân tay

“Uyển Nhân...” Nhã Lan hận sự vô dụng của bản thân, chỉ có thể trơ mắt nhìn Uyển Nhân bị bắt nạt như thế. Tận mắt nhìn thấy còn kinh khủng hơn nhiều so với trong tưởng tượng, cô thực sự không thể tin được Thành Kiên Vỹ lại như vậy.

“Em nghe lời đi, nếu em muốn cô ta đỡ phải chịu khổ thì phải nghe lời, nếu không anh sẽ bảo chúng chơi cô ta ngày một lần.” Thành Kiên Vỹ nở nụ cười của ác quỷ rồi nói. Nghe vậy, da đầu của Nhã Lan tê dại, cô không đành lòng nhìn sang Uyển Nhân, nhưng lại không nhịn được muốn chú ý tới cô ấy.

“Rốt cuộc anh muốn tôi phải làm gì mới chịu tha cho cậu ấy!” Cô quyết định nhượng bộ.

“Anh sẽ không tha cho cô ta, nhưng nếu em nghe lời hơn thì anh sẽ xem xét tới việc không để cho cô ta phải khổ sở như thế.” Hắn nói rất hồ hững, bộ dạng như chẳng có gì xảy ra. Dưới ánh sáng mờ nhạt, vết sẹo dài kia nhúc nhích, như thể sẽ nhảy ra khỏi cơ thể, bò lên người cô bất cứ lúc nào.

Nhã Lan hoảng sợ lui người lại: “Được, tôi nghe lời anh, nhưng anh không được làm bất cứ chuyện vô liêm sỉ nào với cậu ấy nữa.”

“OK.” Thành Kiên Vỹ vui vẻ búng ngón tay, đưa cho cô một cái bánh: “Tối nay em tạm chấp nhận một hôm được không? Hết ngày mai là chúng ta sẽ có một cuộc sống tốt đẹp.”

Giọng nói của anh ta bỗng trở nên dịu dàng như nước, khiến cô không khỏi nhớ tới hắn của trước kia. Nhưng khi nhìn thấy cơ thể đang co quắp trên mặt đất của Uyển Nhân, lí trí của cô lại quay trở lại.

“Anh ăn đi.” Cô hất cái bánh đó ra, đi về phía Uyển Nhân.

Sau khi đám đàn ông đó được thỏa mãn, chúng đã đi ra ngoài. Lúc này, trong hang động chỉ còn lại ba người bọn họ. Ăn bánh xong, Uyển Nhân bị nghẹn không phát ra được âm thanh gì. Nhã Lan chảy nước mắt, đỡ cô ấy dậy. Nửa thân dưới của cô ấy đang chảy máu, rách ra và sưng lên, còn tỏa ra mùi tanh hôi.

Quả thực những kẻ này không phải người! Nhã Lan nắm chặt nắm đấm, nghe được Uyển Nhân lẩm bẩm nói “nước”, cô lục lọi tìm một chai nước rồi cho cô ấy uống.

Uống nước xong, Uyển Nhân tỉnh táo hơn được một chút, nhìn Nhã Lan một hồi lâu rồi nói chậm chạp: “Cô là ai? Cũng bị chúng bắt tới làm điểm sao? Không lời lãi gì đâu, một, hai ngày mới được ăn một bữa, lại còn phải làm việc bất cứ lúc nào chúng muốn, vừa đau vừa mệt, không dễ làm đâu...”

“Uyển Nhân!” Nhã Lan đau lòng ôm Uyển Nhân khóc lên. Ngay cả cô mà cô ấy còn không nhận ra ra, rốt cuộc cô ấy bị làm sao vậy?

“Cô biết tôi à?” Hô hấp Uyển Nhân yếu ớt, thờ hờn hờn một hồi mới nói được một câu, cô ấy căn bản không nhận ra Nhã Lan.

“Uyển Nhân, cậu yên tâm, sau này sẽ không phải như vậy nữa đâu, sẽ không như vậy nữa.” Cô ôm lấy cơ thể yếu đuối của Uyển Nhân rồi bảo đảm. Nước mắt tuôn ra như mưa, thấm ướt cổ áo cô một lần nữa. Vết máu đã khô lại đỏ lên một cách đáng sợ. Ánh sáng mờ ảo rơi vào khuôn mặt cô, là một màu trắng nhợt như trang giấy.

...

Dưới sự giúp đỡ của Nhã Lan, Uyển Nhân tắm qua một lần, cũng thay một bộ quần áo sạch sẽ khác. Thoạt nhìn cô ấy đã khá hơn nhiều, nhưng sắc mặt vẫn còn tái nhợt.

Đầu óc của cô ấy tỉnh táo hơn một chút, sau khi nhìn thấy rõ Nhã Lan, cô ấy chỉ lặng lẽ chảy nước mắt, sau đó thì mê man ngủ thiếp đi.

Chỉ có điều, quan hệ không vệ sinh khiến cô ấy bị bệnh phụ khoa nặng, cần phải tiến hành trị liệu cấp bách.

Ở trong hang núi nhỏ đó ba ngày, đoàn người lại lên đường, không ai nói cho Nhã Lan biết lần này đi đâu.

“Dừng lại trước một chút, tìm một nơi khám bệnh cho cô ấy đi, bệnh của cậu ấy rất nặng.” Lúc dừng xe ở giữa đường để nghỉ ngơi, Nhã Lan tìm Thành Kiên Vỹ rồi nói.

“Không có thời gian. Cảnh sát đã phát hiện ra chúng ta, nhất định phải đi ngay lập tức.” Thành Kiên Vỹ không thèm nhìn đến Uyển Nhân, toàn toàn thờ

ơ với bệnh tình của cô ấy.

“Cậu ấy sẽ chết mất.” Nhã Lan rất sốt ruột, vùng dưới của cô ấy đã thối rữa ra rồi, không cẩn thận thì sau này sẽ không thể sinh con được nữa.

“Tôi nơi rồi nói.” Thành Kiên Vỹ nghĩ ngợi một lát mới nói.

Tiếp đó, bọn họ lại lên đường, lần này xe chạy thẳng không hề dừng lại.

Nhưng rồi bọn họ bị cảnh sát đuổi theo nhanh chóng. Nhã Lan còn trông thấy chiếc xe thể thao mà Lãnh Mạn Nguyên thường lái. Anh dẫn đầu đoàn xe, giãn ra một khoảng cách với xe cảnh sát, hơn nữa còn theo sát đoàn xe của Thành Kiên Vỹ.

“Nổ súng!” Nhã Lan nghe được Thành Kiên Vỹ ra lệnh một cách vô tình vào trong bộ đàm.

Nguyên! Cô muốn thò đầu ra liếc nhìn anh, nhưng từ đầu đến cuối cửa sổ đều bị đóng chặt. Một loạt tiếng súng vang lên, những tên thuộc hạ ở đằng sau bắn về phía Lãnh Mạn Nguyên. Cũng may xe anh được lắp kính chống đạn, anh không bị thương gì cả, nhưng tốc độ xe anh bị chậm lại.

“Tăng tốc nhanh lên!” Thành Kiên Vỹ vừa ra lệnh, cả đoàn xe vọt nhanh như bay về đằng trước. Rất nhanh, bọn họ tới một con đường hẹp chỉ có thể lái hai chiếc xe song song, bên dưới là biển lớn sâu không thấy đáy.

Lúc này Nhã Lan mới nhận ra bọn họ đang chạy theo hướng bờ biển.

Tốc độ của xe Lãnh Mạn Nguyên còn nhanh hơn bọn họ, hơn nữa còn né tránh rất nhanh nhạy, chỉ chốc lát đã chắn trước đoàn xe phía sau.

“Đám chết thẳng đó!” Giọng nói của Thành Kiên Vỹ vang lên lần nữa. Nhã Lan vội vàng đoạt lấy bộ đàm của tên thuộc hạ, nói lớn tiếng: “Thành Kiên Vỹ, anh không được làm vậy!”

Đầu bên kia không còn tiếng gì nữa. Nhã Lan thấy xe ở đằng sau kẹp xe của Lãnh Mạn Nguyên ở giữa, không ngừng công kích anh, ngồi trong chiếc xe đầu tiên Nhã Lan còn nghe được tiếng va chạm.

“Dừng!” Cô áp sát mặt vào kính cửa sổ, nhìn chằm chằm vào chiếc xe đằng sau, mỗi một lần va chạm đều khiến cô sợ mất hồn mất vía.

Những chiếc xe đó càng ngày càng ra sức, đụng càng ngày càng mạnh, cô nhìn thấy xe của Lãnh Mạn Nguyên văng lên văng xuống, hơn nữa đầu xe đã lồm xồm.

“Nguy hiểm!” Cô ấy vẫy tay, hi vọng Lãnh Mạn Nguyên có thể lùi bước, nhưng anh bị vây kín cả trước lẫn sau, e rằng rất khó để thoát ra. Nhã Lan cảm thấy cô họng mình như bị xương cá mắc vào, tuy đau đớn nhưng nôn không ra, nuốt không trôi. Mỗi nguy của Lãnh Mạn Nguyên Kiệt khiến cô chỉ hận không thể nhảy xuống xe, cùng đối mặt với anh.

Ở một góc chéo sau xe Lãnh Mạn Nguyên, lại có thêm một chiếc xa nữa gia nhập. Kiểu tóc cá tính của Ân Hạo tung bay trong gió, anh ta lái chiếc Hummer mũi trần, tách Lãnh Mạn Nguyên và đoàn xe đó ra.

Anh ta thò tay ra dấu với Lãnh Mạn Nguyên, chiếc xe của Lãnh Mạn Nguyên vọt mạnh về phía trước, còn anh ta thì ngăn cản những chiếc xe đằng sau đuổi theo rất đúng lúc.

Kỹ thuật lái xe của anh ta tương đối tốt, lúc mà những chiếc xe đằng sau đâm vào xe anh ta, anh tránh trái tránh phải, không tốn sức chút nào vào.

“Đám tập thể, đám chết hần!” Lời nói của Thành Kiên Vỹ như lời nguyên vậy, lần nào cũng có thể khơi dậy những phản ứng mãnh liệt của Nhã Lan. Cô thấy hai chiếc xe đằng sau cùng tiến lên đâm vào xe của Ân Hạo.

“Cẩn thận!” Nhã Lan chỉ có thể nhắc nhở vô dụng như vậy, bàn tay của cô nắm thật chặt, mồ hôi đã ướt đầm từ lâu rồi.

“Xe đằng trước tăng tốc!” Thành Kiên Vỹ không cho Lãnh Mạn Nguyên cơ hội để đuổi theo, chỉ giữ lại một chiếc xe để chặn anh, những chiếc xe khác nhanh chóng lao về phía trước. Bến cảng đã hiện ra ở trước mắt, không còn đường nữa.

“Xuống xe!” Sau khi giãn ra được một chút khoảng cách, Thành Kiên Vỹ hạ lệnh, chiếc xe dừng lại nhanh chóng. Còn chưa biết là chuyện gì xảy ra, Nhã Lan đã bị Thành Kiên Vỹ giữ chặt lấy.

“Anh định làm gì?” Nhã Lan thờ ơ, cô căng thẳng. Xe của Lãnh Mạn Nguyên mau chóng dừng lại, những chiếc xe đằng sau cũng thế. Bọn họ đưa súng tiêu liên lên nhắm vào Ân Hạo và Lãnh Mạn Nguyên rồi bắn phá. May mà hai người họ tránh kịp, lộn mấy vòng để tránh thoát. Ở bên này, dưới sự chỉ huy của Thành Kiên Vỹ, súng máy được đưa ra. Hai bên giáp công, bọn họ trốn vào một nơi nhô ra, một lúc lâu cũng không thò lên.

“Dừng! Anh đừng bắn nữa!” Nhã Lan rất kinh hoàng, lại lo lắng cho sự an nguy của Lãnh Mạn Nguyên một lần nữa.

“Chúng ta lui!” Thành Kiên Vỹ ra lệnh. Bọn họ nhanh chóng lại gần một con tàu, không đợi người ngồi trên tàu có phản ứng gì liền giơ súng bắn người đó.

“A!” Uyển Nhân đi đằng sau sợ tới mức ngồi phịch xuống đất rồi ôm lấy đầu.

“Đi mau!” Tên thuộc hạ phía sau đá ngã cô ấy một cách vô tình.

“Thành Kiên Vỹ, anh đã đồng ý với tôi sẽ để mắt tới Uyển Nhân.” Nhã Lan muốn đưa ta đỡ Uyển Nhân, nhưng cả người cô bị hấn giam giữ, không thể thoát ra được.

“Dẫn cô ta theo!” Thành Kiên Vỹ không khỏi liếc nhìn Uyển Nhân đang ngồi trên mặt đất. Hấn ra lệnh, hai tên thuộc hạ chạy tới kéo cô ấy đi, chẳng mấy chốc đã dẫn cô ấy lên tàu.

“Thành Kiên Vỹ, mày không chạy thoát được đâu!” Giải quyết xong mấy tên thuộc hạ, Lãnh Mạn Nguyên và Ân Hạo cùng chạy về phía này. Chiếc súng trong tay anh nhắm thẳng vào đầu Thành Kiên Vỹ.

“Chẳng lẽ mày không quan tâm đến sự sống chết của cô ấy sao?” Thành Kiên Vỹ cười quý dī, đẩy Nhã Lan mà hấn đang kiềm chế trong ngực ra, hét to với Lãnh Mạn Nguyên.

“Mày đừng có làm hại cô ấy!” Lãnh Mạn Nguyên nhú mày, anh không khỏi nhìn sang Nhã Lan: “Linh Nhi, em có sao không?”

“Anh đừng tới đây!” Cả trái tim của Nhã Lan đều treo lên không trung, nhìn người đứng bên cạnh gờ súng lên, cô chỉ sợ anh sẽ bị thương.

“Đến đây đi!” Vung con dao trong tay, hấn đâm vào cổ của Nhã Lan một chút, một hàng máu chảy ra.

“Đừng!” Lãnh Mạn Nguyên dừng bước, anh giữ Ân Hạo lại, hai người đứng im tại chỗ.

“Bỏ súng xuống!” Thành Kiên Vỹ ra lệnh, con dao của hấn lại đâm sâu thêm chút nữa, Nhã Lan đau đớn nhắm nghiền mắt

“Đừng...” Cô thà rằng bản thân mình có chuyện cũng không muốn Lãnh Mạn Nguyên có chuyện

“Nếu không bỏ xuống, tao sẽ đồng quy vô tận với cô ấy.” Thành Kiên Vỹ cười lạnh, dáng vẻ như không sợ chết.

“Được, tao buông.” Hành động của Lãnh Mạn Nguyên khiến Nhã Lan suýt chút nữa thì ngất đi. Thời khắc quan trọng như thế này sao anh ấy lại có thể bỏ súng xuống được.

Súng vừa được đặt xuống mặt đất, hàng loạt tiếng súng tiêu liên vang lên, Nhã Lan chỉ có thể hét lên đã biểu đạt sự sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng mình.

“Lãnh Mạn Nguyên, có bản lĩnh thì đi ra đây!” Thành Kiên Vỹ lại kêu lên, giọng nói cực kỳ lớn này khiến màng nhĩ của cô rung rung. Cô dè dặt mở mắt ra, không thấy cảnh Lãnh Mạn Nguyên ngã xuống như cô tưởng tượng, Nhã Lan thở phào nhẹ nhõm.

Lãnh Mạn Nguyên ngẩng đầu lên từ một góc khác. Trên người anh dính đầy bùn đất, nhưng anh vẫn cười thản nhiên, khinh thường kẻ địch trước mắt.

“Chẳng phải mày yêu Lan Lan lắm sao?” Thành Kiên Vỹ hỏi, cả người hấn trốn đằng sau Nhã Lan. Cảnh sát đã đến, bọn họ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không ai dám nổ súng.

“Mày muốn làm gì?” Lãnh Mạn Nguyên cũng không có tâm trạng vòng vo với hấn, anh hỏi thẳng.

“Mày đã làm chân tay tao tàn phế, nếu mày yêu cô ấy thật thì hãy tự hủy hoại tay chân trước mặt tao!” Hấn nói nghe mà rung cả mình. Con dao khiến Nhã Lan mất hết sức lực, cô chỉ biết lắc đầu không ngừng, ý bảo Lãnh Mạn Nguyên đừng nghe hấn: “Linh Linh, em không muốn nhìn thấy bộ mặt thật của hấn sao? Hấn không yêu em chút nào hết.” Giọng nói gian ác của vang lên bên tai, cô chỉ có thể lắc đầu không ngừng, không muốn để chuyện này xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Nhất định phải giết chết hấn

“Không muốn đứng không? Tao bằng lòng, tao bằng lòng chết vì Lan Lan. Lan Lan, hãy tin anh, sau khi em chết, anh lập tức sẽ đi theo em.” Con dao của Thành Kiên Vỹ định rạch vào động mạch của Nhã Lan.

“Chờ đã!” Lãnh Mạn Nguyên kịp thời ngăn cản được: “Được!”

Anh cứ thế mà quyết định sao? Tại sao anh lại có thể đồng ý với một yêu cầu tàn nhẫn, vô tình hơn nữa lại vô lý như thế? Cổ của Nhã Lan của bị Thành Kiên Vỹ giữ thật chặt, cô không thể cất lên bất cứ âm thanh nào. Nước mắt cô tuôn trào, không ngừng kháng cự. Cô không muốn, thực sự không muốn!

“Không!” Nhã Lan không thềm để ý đến con dao trên cổ mà bắt đầu giãy dụa. Hiển nhiên Thành Kiên Vỹ cũng không muốn giết cô thật, trong lúc ánh

mắt của mọi người đều chú ý vào Lãnh Mạn Nguyên, hần kéo Nhã Lan lùi lại, nhanh chóng vào trong con tàu.

“Đừng có đi theo! Nếu không, tất cả đều phải chết!” Nói xong, hần ra lệnh cho thuộc hạ lái tàu. Con tàu rời khỏi đó nhanh như một mũi tên. Nhìn bóng dáng của Lãnh Mạn Nguyên càng ngày càng xa, đôi mắt đắm lệ của Nhã Lan tràn ngập sự lo lắng.

Cảnh sát không đuổi theo nữa, bóng dáng của đám người Lãnh Mạn Nguyên biến mất rất nhanh. Con tàu lao băng băng rất lâu, dọc theo đường đi, Nhã Lan chỉ có thể ôm chặt Uyển Nhân vào lòng, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Cô tận mắt nhìn thấy viên đạn xuyên qua cánh tay trái của Lãnh Mạn Nguyên. Anh không sao chứ? Chảy nhiều máu như vậy, vết thương nặng như vậy, cánh tay đó còn giữ được sao? Một người kiêu ngạo như anh, vì cô, thậm chí cả tính mạng cũng không cần, ngoại trừ cảm động, cô chỉ còn thấy đau lòng.

“Nhã Lan?” Uyển Nhân tỉnh lại, nhẹ giọng gọi cô. Cô ấy quay đầu lại thì thấy Thành Kiên Vỹ đang đứng ở mũi tàu chỉ huy: “Chúng ta đang đi đâu?” Vừa rồi bị tên thuộc hạ đá, cô ngất xỉu đi, bây giờ mới tỉnh lại, phát hiện bọn họ đã cách xa đất liền.

“Tớ cũng không biết.” Nhã Lan trả lời buồn bã, trước mặt ngoại trừ nước biển bất tận thì chẳng có gì cả, bọn nó sẽ đi đâu? Cô cũng không dám chắc...

“Tớ... đau lắm!” Đầu óc của Uyển Nhân đã trở lại bình thường, cô chỉ vào bên dưới rồi kêu lên đau đớn.

“Không sao, tớ sẽ tìm bác sĩ chữa cho cậu.” Nhã Lan ôm cô ấy càng chặt hơn, hi vọng có thể truyền cho cô ấy chút lực lượng. Một người con gái chẳng những mất đi trinh tiết, còn bị nhiều thằng đàn ông hãm hiếp như thế, con đường sau này của cô ấy...

Nhã Lan không dám tưởng tượng...

“Cậu cần bản không cần tôi cứu tớ, chẳng thà đã cho tớ chết đi còn hơn.” Sắc mặt của Uyển Nhân vẫn tái nhợt như trước, cô ấy nhếch bờ môi khô khốc của mình lên, khóc kè bằng giọng khàn khàn. Nhã Lan cảm thấy cực kỳ thương tiếc và đau lòng thay cho cô ấy: “Đừng nói như vậy, cậu còn trẻ, còn có một cuộc sống tươi đẹp dài đằng đặc ở phía trước, hãy kiên cường lên, nhất định phải cố gắng sống cho tốt.”

Những lời này chẳng khác nào một chén nước trắng, đối với Uyển Nhân, nó không thể làm gọn nên bất cứ một đợt sóng nào. Cô ấy chưa chết, nhưng trái tim lại đã chết rồi!

Lại ngược mắt lên lần nữa, Uyển Nhân nhìn sang kẻ đã biến thành quỷ dữ đứng ở mũi tàu. Từ ánh mắt của cô ấy, Nhã Lan thấy được tình cảm chưa dứt: “Uyển Nhân...” Cô muốn khuyên cô ấy, nhưng một chữ cũng không nói ra được. Cô gái ngốc nghếch này sao vẫn còn lưu luyến với người đàn ông đã làm tổn thương mình đến vậy?

“Nhã Lan, vô dụng thôi, cuộc sống tốt đẹp vĩnh viễn sẽ không thuộc về tớ. Nếu quả thật có cuộc sống tốt đẹp, thì đó chính là những năm tháng mà chúng ta vượt qua bao gian khổ ngọt bùi cùng nhau. Lúc đó, chúng ta thật ngây thơ...” Giọng nói của cô ấy rất nhẹ, rất nhẹ, khuôn mặt cô đỏ hồng một cách bất thường, đôi mắt sáng lên, nhớ lại quá khứ tốt đẹp: “Sau này sẽ không bao giờ có nữa.”

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi vào mu bàn tay của Nhã Lan, chỉ nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo.

Nhã Lan còn đang định nói điều gì, con tàu đã cập bờ. Lần này Thành Kiên Vỹ bị tổn thất thảm trọng, những tên thuộc hạ đồng hành cùng hần chỉ còn hai người sống sót.

Có vẻ như hần cũng chẳng thêm để ý, ý chí chiến đấu vẫn rất sục sôi.

“Đây chính là căn cứ của chúng ta, ở đây rất an toàn. Nếu cảnh sát và Lãnh Mạn Nguyên dám tới, anh sẽ khiến chúng có đi không có về!” Câu nói này của hần rất nhiệt tình và đầy hùng hồn. Đây coi như là một hòn đảo hoang, trên đảo có một con đường nhỏ mới mở không lâu, đoàn người đi dọc theo con đường này vào bên trong, cho tới khi thấy những công trình mới xây.

“Ông chủ!” Những công trình này vẫn chưa được hoàn thành, công nhân xây dựng thấy Thành Kiên Vỹ thì chào hỏi một cách thân thuộc.

“Thấy chưa, tôi sẽ xây dựng chỗ này thành một vương quốc độc lập của cá nhân tôi. Ngoại trừ một con đường ra, ba mặt của vùng này đều giáp với vực sâu, dễ phòng thủ khó tấn công, bên trong có rất nhiều bẫy rập, vào đây thì có chắc cánh cũng khó thoát!” Hần vỗ vai chủ thầu cười cực kỳ quý dị.

Thành Kiên Vỹ ngừng lại trước một công trình to lớn đã hoàn thành. Rất nhiều thuộc hạ của từ bên trong ra để đón tiếp hần.

“Mẹ kiếp, lần này rất thảm, thằng Lãnh Mạn Nguyên đáng chết, nhất định tao phải lột da, uống máu, rút gân hần!” Hần há to miệng uống rượu mà đám thuộc hạ mang tới, vừa ăn thịt vừa vừa nểng hung ác, không thêm để ý đến sự tồn tại của Nhã Lan.

“Ông chủ, cô đây là?” Một tên thủ lĩnh chỉ vào Nhã Lan rồi hỏi, ánh mắt hần rõ ràng hiện lên sự dâm dăng. Nhã Lan sợ hãi lùi ra đằng sau.

“Đây là bà chủ, không ai được động vào cả, có nghe thấy không!” Hần hét lớn lên, tất cả mọi người lập tức nói rất cung kính: “Chào bà chủ.”

Nhã Lan không lên tiếng nhìn Uyển Nhân ngồi ở bên cạnh, tay cô ấy run lên, suýt thì làm rơi đôi đũa đang cầm.

“Nhan sắc của bà chủ đúng là hoa nhường nguyệt thẹn, ông chủ thật có phúc.” Tên thủ lĩnh vừa rồi nịnh nọt nói, không cam lòng rút ánh mắt háo sắc của mình lại.

“Muốn đàn bà thì đơn giản thôi, bảo mấy người lên bờ vận chuyển một ít tói, đến tói cho các anh em sung sướng một trận!”

Tên thuộc hạ nhận được lệnh cười đến mức không khép miệng lại được, vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị chuyển vận chuyển đàn bà. Những người khác thì cười ha ha một cách dâm dăng. Nhã Lan cực kỳ phản cảm, chúng là người sao, rõ ràng là một đám súc sinh!

Buổi chiều, Thành Kiên Vỹ kiên quyết tách cô và Uyển Nhân ra, không cho hai người ở chung một phòng.

“Cậu ấy bị thương, tôi muốn chăm sóc cho cậu ấy!” Biết Uyển Nhân sợ hãi, Nhã Lan muốn bảo vệ cô ấy.

“Không cần! Cái bộ dạng ma chê quỷ hờn này của cô ta có đưa cho người ta cũng không có ai thèm. Em về phòng đi, nếu không anh sẽ vứt cô ta vào trong biển làm mồi cho cá.” Thành Kiên Vỹ rất không kiên nhẫn, tên thuộc hạ đã kéo hai cánh tay của Uyển Nhân lên, cô ấy gọi tên cô bất lực: “Nhã Lan, cứu tớ.”

Được rồi, nhất định anh phải bảo đảm an toàn cho Uyển Nhân, nếu không tôi sẽ chết cho anh xem!” Nhã Lan lên tiếng uy hiếp.

“Gọi bà già dưới lầu tới, dẫn cô ta sang phòng bên kia nghỉ ngơi. Nhớ phải chăm sóc tốt cho cô ta.” Thành Kiên Vỹ sai bảo, tên thuộc hạ lập tức đi gọi một người phụ nữ khoảng chừng năm mươi tuổi tới.

“Ông chủ cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.” Người phụ nữ này không phải là người trong nước, làn da đen, nói tiếng trung không được lưu loát.

Uyển Nhân nghe lời để người đàn bà đó đỡ cô ấy rồi đi, Nhã Lan vẫn không được yên tâm, ánh mắt cô cứ nhìn theo cơ thể nhỏ yếu của Uyển Nhân cho đến khi bóng dáng của họ khuất hẳn ngoài cửa.

Tất cả trở nên yên tĩnh, Thành Kiên Vỹ thoải mái ngồi trên sofa, hất ra lệnh cho cô: “Lại đây, Lan Lan.” Giọng nói của hắn rất nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng, chỉ có điều vết sẹo trên mặt kia vẫn dữ dội như thế, phá hủy hết mọi hình tượng mà hắn đã ngụy trang.

Nhã Lan nhìn hắn bằng ánh mắt oán hận, cô ngó lơ bệnh lạnh của hắn. Bộ dạng đáng thương tội nghiệp của Uyển Nhân hiện lên trong tâm trí cô, cô hận cái sự vô tình vô nghĩa của hắn.

“Tôi không muốn ngồi cạnh một con quỷ dữ.” Cô chọn một cái ghế cách xa hắn nhất rồi ngồi xuống, đưa mắt nhìn thế giới đen tối ngoài cửa sổ. Mặc dù nơi này là vùng trung tâm của hòn đảo nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe loáng thoáng thấy tiếng nước biển va vào bờ, âm thanh đó nhắc nhở cô, đây là một nơi xa lạ.

Bên ngoài còn có tiếng thi công leng keng các công nhân đang tăng ca, xây dựng một cung điện trên đảo cho hắn.

Như thể không nghe thấy, Thành Kiên Vỹ chỉ cười thản nhiên. Hắn nằm xuống ghế sofa, ánh mắt dừng lại trên người Nhã Lan, đôi mắt ấy tràn đầy sự thường thức.

“Linh Linh, em có mùi vị của đàn bà hơn rồi, trong nét thuần khiết lại mang chút gợi cảm, rất hấp dẫn.”

Nếu người nói câu này là Lãnh Mạn Nguyên thì chắc chắn cô sẽ chạy tới hôn thật mạnh vào má anh một cách nghịch ngợm. Nhưng hôm nay, người nói lại là Thành Kiên Vỹ, tất cả đều sẽ khác. Cô nhủ mấy phản cảm, hai cánh tay ôm chặt lấy ngực mình.

“Lạnh không?” Thành Kiên Vỹ đứng lên, hắn bước tới vị trí của cô, đắm chiều một hồi rồi ôm lấy cô từ phía sau.

“Anh buông tôi ra!” Nhã Lan phản ứng dữ dội như vừa bị nước sôi làm bỏng, cô gầy gầy kịch liệt.

Ánh mắt phức tạp của Thành Kiên Vỹ hiện ra một nét gì đó rất sâu xa, khuôn mặt của hắn trầm xuống, nụ cười thản nhiên vừa rồi như một đám mây trắng bị gió thổi đi, dần dần biến mất không thấy bóng dáng gì nữa.

Nhã Lan không có tâm trạng để đi cảm nhận sự thay đổi của hắn, cô hận người đàn ông này, hận vô cùng. Nếu không có hắn, Lãnh Mạn Nguyên sẽ không bị thương hết lần này đến lần khác, cũng sẽ không lựa chọn tự hại mình! Người đàn ông trước mắt này độc ác quá!

Cô đứng lên, chạy ra một cái góc xa nhất, nhìn hắn bằng ánh mắt như đang nhìn kẻ thù, như gặp phải dã thú. Cơ thể của cô đang run lên, không biết là vì sợ hãi hay vì kích động.

“Linh linh, đừng có thử nghiệm sự kiên nhẫn của anh!” Hắn đang nhắc nhở cô, hắn đã không còn kiên nhẫn nữa, tiếp theo hắn sẽ làm gì cô? Trái tim của đau dữ dội, nhớ lại cảnh tượng năm dưới đám đàn ông ăn đồ ăn của Uyển Nhân.

“Ọe... ọe...” Một cơn buồn nôn mãnh liệt khiến cô không ngừng nôn khan, muốn nôn hết những thứ trong bụng ra.

“Em ghét anh đến mức đó sao?” Như thể bị tổn thương, ánh mắt hắn hiện lên nét thương cảm. Hắn tới gần cô, giơ cao cánh tay cô lên, vẻ thương cảm lập tức biến thành tức giận. Con ngươi của hắn đỏ bừng lên chói mắt, các cơ trên khuôn mặt hắn nổi lên. Cuối cùng, hắn nghiêng răng nghiêng lợi đối diện với cô.

“Anh... tránh... ra!” Nôn khan một hồi lâu khiến cô bị mất sức, vừa nói cô vừa thờ hờn hờn, gắng sức muốn rút bàn tay đang bị hắn giữ chặt kia ra

nhưng chẳng có tác dụng gì cả.

“Tôi không muốn gặp lại anh, càng không muốn anh đụng vào tôi, người đàn ông chẳng khác nào một con ác quỷ như anh khiến tôi cảm thấy ghê tởm.” Cô chẳng cần lựa lời mà nói, chỉ muốn hất ta bùng cô ra, cách xa cô ra.

Những lời nói của cô đã làm được điều này, thành công để Thành Kiên Vỹ buông tay cô ra. Ánh mắt hấn lại hiện lên vẻ bị tổn thương, hấn quay lưng về phía cô, bước tới một góc khác trong căn phòng, lê loi trầm mặc một hồi lâu ở đó. Lúc xoay người lại một lần nữa, ánh mắt của hấn đã khôi phục sự ngông cuồng: “Linh Linh em đã bị Lãnh Mạn Nguyên làm mê muội rồi, hấn ta chẳng có gì tốt cả, còn từng làm chuyện vô tình nhất đối với anh và em. Để em không bị lún quá sâu, nhất định anh phải giết chết hấn, băm thành tám mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Có bằng lòng chết vì yêu tôi không

Hấn gần như hét lên bốn chữ cuối cùng, tay hấn đưa ra trước ngực, làm một động tác như đang cầu xé điên cuồng, như thể đã xé nát Lãnh Mạn Nguyên thành công. Thấy thế, Nhã Lan sợ hãi run lên không ngừng.

“Đừng!” Cô ngăn cản không chút nghĩ ngợi. Nguyên của cô đã bị thương rất nặng rồi, không thể lại bị thương thêm nữa! Đây là ý nghĩ duy nhất của cô, ý nghĩ này khiến cô cảm thấy vô cùng hoảng sợ trước hành động vừa rồi của Thành Kiên Vỹ, đồng thời lửa giận cũng bốc cháy hừng hực trong cô.

“Thành Kiên Vỹ, anh quay đầu lại đi, đừng tiếp tục như vậy nữa. Nếu cứ như vậy thì chỉ là hại người khác và hại chính anh mà thôi, anh có biết không?”

Thành Kiên Vỹ như không nghe thấy, hấn nháy mắt mấy cái, nhìn chăm chăm vào Nhã Lan khiến cô cảm thấy lạnh cả sống lưng, chân tay rét buốt. Sao ánh mắt của hấn lại lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tình, đến thế? Nhã Lan không thể tin được hấn của bây giờ và anh Kiên Vỹ trong trí nhớ là cùng một người.

Hấn hạ thấp giọng xuống, nói nhẹ nhàng: “Anh biết vì sao em thích hấn, bởi vì hấn có tiền, Lan Lan, anh cũng có.” Nói xong hấn lấy 1 tập tiền trong ví da ra, đập hai cái trước mặt Nhã Lan rồi nói: “Anh bán công ty rồi, bây giờ anh đã có tiền, đủ để chúng ta ăn sung mặc sướng hai đời!” Dứt lời, hấn ném tiền lên không trung, những tờ tiền bay lượn lơ lửng rồi rơi xuống đất một cách nhẹ nhàng, nằm trên mặt đất như đang chế nhạo, gai mắt một cách lạ thường.

Nhã Lan có cảm thấy chẳng còn gì để nói cả, Thành Kiên Vỹ trở nên khốn nạn như thế từ lúc nào?

Cô ép con giận trong lòng xuống, giọng nói nhỏ lại, nhưng ngữ điệu lại không ổn định: “Anh thật hèn hạ, dùng số tiền của cái công ty mà ba mẹ anh cực khổ cả đời mới kiếm được rồi coi như là của mình, anh không cảm thấy làm như vậy rất vô liêm sỉ sao?”

Ha ha ha...

Thành Kiên Vỹ cười lớn, khuấy động màng nhĩ của Nhã Lan, cô cảm thấy đây chính là nụ cười của một con quỷ.

“Vô liêm sỉ? Cái gì gọi là vô liêm sỉ? Nghèo hèn mới là vô liêm sỉ. Em cho rằng tiền của Lãnh Mạn Nguyên thì sạch sẽ lắm sao? Cũng chỉ là lừa đảo, hãm hại nhau mà thôi!”

“Ít nhất anh ấy không hại ba mẹ mình!” Nhã Lan tranh luận, cô rất bất mãn khi Thành Kiên Vỹ cố tình hủy hoại danh dự của Lãnh Mạn Nguyên như vậy.

“Ba mẹ là cái gì chứ! Mạnh mẽ mới là chân lí cứng.” Hấn xoay người đi, nắm chặt quả đấm như thể có thể hủy diệt tất cả. Nhã Lan không thể tin được hấn có thể nói những lời tàn tạt lương tâm này một cách hùng hồn như vậy.

“Đi đi, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa.” Cô đuổi hấn ta.

“Đây cũng là phòng của anh.” Thành Kiên Vỹ lại ngồi xuống chiếc ghế sofa lúc đầu, nói rất đương nhiên.

“Vậy thì tôi đi.” Nói xong, Nhã Lan liền định mở cửa phòng rồi đi.

“Em dám!” Thành Kiên Vỹ hét lên: “Em không sợ anh giết chết con Uyển Nhân đáng chết đó à?”

Bà vai của cô rút lại nhanh chóng, như vừa bị kim đâm phải. Đôi chân cô khựng lại rất lâu cũng không bước tiếp. Sắc mặt của Thành Kiên Vỹ dịu đi một chút, hấn chủ động tới trước mặt cô, bóp lấy vai cô: “Linh Linh, nghe lời anh, ngoan, anh sẽ cho em một cuộc sống giàu có, không kém gì so với Lãnh Mạn Nguyên, hãy tin anh.” Ánh mắt của hấn rất chân thành, nhưng lại không cảm động nổi Nhã Lan, ngược lại khiến cô càng thêm phản cảm.

Cô cố tình hất đầu sang một bên, không nhìn vào mặt hấn, hơi thở của hấn phun vào người cô khiến cô rất phiền não. Hấn động một chút là hấn cầm tiền ra để đóng đếm tình cảm và hạnh phúc, lại càng khiến cô thấy phản cảm.

Cô giả vờ bả vai, hất tay hấn ra rồi chủ động lùi sang một bên, ngồi xuống một cái ghế, đầu quay sang một bên khác, không muốn nhìn thấy hấn nữa.

“Anh đừng tưởng rằng có tiền là có thể mua được tất cả, ít nhất sẽ không mua được sự thật lòng.”

“Ai nói vậy? Tiền có thể mua được tất cả.” Hấn nói chắc nịch.

“Không đâu, anh nhìn đám thuộc hạ của anh đi, nếu anh không trả lương cao cho chúng, chúng sẽ bán mạng cho anh sao? Đừng nói là bán mạng, thậm chí chúng còn không thèm liếc nhìn anh.”

“Em nói vậy!” Thành Kiên Vỹ bỗng trở nên kích động, gân xanh trên trán hấn nổi lên, ánh mắt trợn ngược như có thể nhảy ra bất cứ lúc nào. Lời nói của Nhã Lan kích thích hấn, hấn không muốn tin tưởng sự thật này.

Hấn xoay người một phòng tại chỗ, ngẫm nghĩ một lát ngẩn ngui rồi nói vọng ra ngoài cửa: “Mang hai người phụ nữ tới đây cho tôi!”

“Anh định làm gì?” Ánh mắt mang địch ý của Nhã Lan bắn về phía hấn, muốn tìm được đáp án. Thành Kiên Vỹ ngồi ung dung trên sô pha, hấn châm một điếu thuốc, phun ra một hơi khói mới đáp từ từ: “Anh muốn để em thấy được, tiền có thể mua được tất cả, nhất là trái tim của phụ nữ.”

Hấn vừa dứt lời, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, có hai người phụ nữ ăn mặc nóng bỏng đứng ở đó.

“Ông chủ, ông gọi chúng tôi sao?” Một người phụ nữ mặc váy ngắn màu xanh dựa vào cửa, tạo thành một tư thế khiêu gọi, hỏi mềm mại.

Chiếc váy ngắn của cô ta không che được cái mông, chiếc quần lót màu đỏ hở ra một góc, chiếc quần đó là kiểu ren, có thể nhìn thấy cảnh đẹp bên trong, cô ta mang một chiếc quần tất lưới, như ẩn như hiện, cực kì quyến rũ.

Chiếc váy ngắn ấy cũng không che phần ngực, cô ta không mặc áo lót, cổ áo thấp để hở ra hai phần ba ngực, chẳng khác gì là mặc so với không mặc. Bên cạnh cô ta là một cô gái mặc váy ngắn màu đỏ, cũng hở hang như vậy.

“Vào đây!” Thành Kiên Vỹ ra lệnh không mấy vui vẻ gì, khiến hai cô gái đó che miệng bật cười ra tiếng.

“Ông chủ, ông thật nóng vội.” Vừa nói, hai người phụ nữ đó vừa lắc người tới trước mặt Thành Kiên Vỹ, một người vịn vào vai hấn, một người dùng chân cọ vào đùi hấn, ngồi lên đùi hấn trong tích tắc.

“Ông chủ, muốn kiểu gì? Ông chọn à?” Cô gái mặc váy xanh ngồi trên đùi Thành Kiên Vỹ, chi vào ngực hấn rồi nói nhẹ. Nhã Lan ngồi ở một bên, cô không hiểu rốt cuộc Thành Kiên Vỹ muốn làm gì.

Thành Kiên Vỹ chỉ vào tiền trên mặt đất: “Nhặt lên cho tôi.”

“Ôi, nhiều tiền quá.” Hai cô gái này lập tức rời khỏi người hấn, tranh nhau nhặt tiền nhét hết vào ngực.

“Lại đây!” Nhặt được một hồi, Thành Kiên Vỹ gọi, hai người rất vâng lời xoay người lại, lại dùng tư thế lúc trước cọ vào người hấn. Hiển nhiên hai cô gái này rất vui vẻ, cô gái váy xanh bắt đầu cởi quần của Thành Kiên Vỹ, cô gái váy đỏ hôn môi hấn, hai tay cho vào trong áo sơ mi của hấn rồi vuốt ve.

Đây là chuyện riêng tư phải đóng kín cửa làm, Nhã Lan xoay đầu sang một bên, từ chối thưởng thức.

Tiếng rên rỉ lúc cao lúc thấp của hai cô gái bắt đầu vang lên, thỉnh thoảng còn kèm theo vài câu: “Anh giỏi quá.” “Anh thật mạnh mẽ.” “Em vẫn muốn.” Cả căn phòng tràn ngập hơi thở mập mờ, Nhã Lan có cảm giác thật buồn nôn.

“Tránh ra!” Bỗng nhiên, Thành Kiên Vỹ tức giận đẩy hai cô gái đó ra, hấn đứng lên tới trước mặt Nhã Lan: “Xem!” Hấn rất giận dữ, bởi vì Nhã Lan không nhìn, cũng không lên tiếng ngăn cản.

“Chuyện như thế này không nên có một người ngoài như tôi ở đây.” Nhã Lan hi vọng có thể ra ngoài, để lại không gian riêng cho bọn họ.

Hai cô gái kia lại nhào tới, váy của họ đã kéo xuống rất thấp, nửa người trên đã phơi bày ra hết rồi. Bọn họ không thấy có gì là không ổn, hơn nữa còn coi Nhã Lan như không khí, một người hôn lên bờ ngực trần của Thành Kiên Vỹ, một người cởi khóa quần của hấn ra.

“Nếu em không xem, anh sẽ móc mắt cô ta ra!” Như chim ưng bắt con gà con, hấn kéo cô gái mặc váy đỏ tới trước mặt Nhã Lan, bóp chặt cổ của cô ta. Cô gái đó thè lưỡi ra, không thể hô hấp được.

“Anh... anh đừng như vậy!” Nhã Lan sợ tới mức suýt nữa thì ngã từ trên ghế xuống, cô kéo tay của Thành Kiên Vỹ, muốn ngăn cả hấn.

“Bà chủ, tôi xin cô.” Cô gái đang bị bóp cổ đỏ mặt khó khăn lắm mới nói ra lời cầu cứu với cô, còn cô gái váy xanh đã sợ hãi ngã dưới chân Thành Kiên Vỹ.

“Buông cô ấy ra, tôi xem là được chứ gì?” Nhã Lan bắt đầu đi, cô không thể không thỏa hiệp để cứu cô gái kia.

Hấn nhẹ nhàng buông tay ra, cô gái đó ngã xuống đất. Hấn trần truồng bước về sô pha, ra lệnh: “Đứng lên!”

Hai cô gái đó ngoan ngoãn đứng lên, thấp thỏm đứng trước mặt Thành Kiên Vỹ. Sau khi thấy được Nhã Lan đang nhìn sang bên này, hấn hài lòng nở nụ cười: “Vừa rồi chỉ đùa thôi, chỉ cần các cô ra sức, ông chủ đây sẽ không bạc đãi các cô.”

Câu nói này của hắn khiến hai cô gái vừa mới còn sợ đến vỡ mặt lấy lại tinh thần, hai người đó cười duyên, lại nhảy vào ngực Thành Kiên Vỹ.

Nhã Lan y như người gỗ, cô mờ mắt nhìn ba người làm chuyện bỉ ổi đó trên ghế sofa, tiếng rên rỉ không biết xấu hổ của ba người vọng vào tai cô. Bọn họ không chút để ý tới một người ngoài như cô.

Không biết qua đi bao lâu, Thành Kiên Vỹ đã được thỏa mãn, hắn rút cuộc dừng động tác lại, hai cô gái kia cũng ngã vào cạnh hắn.

Hắn nhìn sang hai cô gái đó, bàn tay hắn bóp lấy bộ ngực của cô gái váy xanh một cách vô tình như đang nắn bột mì, khiến cổ gái đó đau đớn cần xin hắn buông ra.

“Cô nói đi, có muốn đi theo tôi không?”

“Muốn!” Cô gái trả lời ngay. Hắn hài lòng buông tay ra, lại kéo vũng dưới của cô gái váy đỏ lên: “Còn cô thì sao?”

“Em cũng muốn!” Cô gái đó vội gật đầu, Thành Kiên Vỹ cười ha ha rồi đứng lên, sau khi cười xong, hắn nhìn sang Nhã Lan.

Nhã Lan không nói lời nào, hành vi của bọn họ khiến cô chết lặng.

“Bây giờ tôi là tội phạm bị truy nã, chưa biết chừng ngày mai sẽ bị bắt, thậm chí sẽ chết, các cô vẫn muốn theo tôi sao?”

“Cái này...” Hai cô gái không trả lời.

“Nhưng tôi có rất nhiều tiền, có thể cho các cô tiêu thỏa thích.” Hắn nói tiếp.

“Vậy sau khi ông chết, bọn em còn được tiêu tiền của ông không?” Cô gái váy xanh vội hỏi.

“Đương nhiên! Nhưng sau này cô không bao giờ được đến với người đàn ông nào khác, cả đời này chỉ được ở bên cạnh tôi, nếu một ngày nào đó tôi chết thật, các cô nhất định phải chết theo.”

Lời nói của hắn khiến hai cô gái này sợ hãi há to miệng, cô gái váy đỏ suy nghĩ một lát rồi vội mặc quần áo vào: “Ông chủ, ông sẽ không chết đâu, bọn em tin tưởng bản lĩnh của ông.”

Cô gái váy xanh cũng nhặt quần áo lên, gật đầu phớt lờ.

“Hai cô có yêu tôi không?” Thành Kiên Vỹ không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Yêu!” Hai cô gái đồng thanh đáp.

“Hai cô bằng lòng chết vì yêu tôi sao?”

Lần này hai cô gái ấy không lên tiếng, hai người nhìn sang Nhã Lan, hi vọng Nhã Lan có thể cứu bọn họ. Nhã Lan biết thủ đoạn của Thành Kiên Vỹ rất ác độc, cô sợ hắn nổi giận lên sẽ làm hại hai người đó, liền nói lạnh lùng: “Chuyện anh muốn biết cũng đã có đáp án rồi, để hai cô ấy đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Màn đêm máu

“Có bằng lòng hay không?” Thành Kiên Vỹ không làm gì cả, chỉ nhất thiết phải lấy được đáp án.

“Bọn em... ông chủ... đồng ý.” Hai người do dự rất lâu rồi mới nói chầm chậm.

“Đồng ý thì dùng con dao này cắt đứt ngón tay để tỏ rõ quyết tâm.” Thành Kiên Vỹ lấy một con dao gọt hoa quả trên bàn tới, nói thản nhiên.

Ngay lập tức, hai cô gái đó sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, quỳ xuống ngay lập tức: “Ông chủ đừng như vậy.” “Bà chủ, cứu mạng.”

“Hừ! Thành Kiên Vỹ tức giận gợn con dao lên, kéo cô gái mặc váy xanh lại rồi cắt thẳng tay...”

Tiếng kêu thê lương vang lên, máu bắn ra, một đoạn ngón út rơi xuống mặt đất. Cô gái váy xanh không ngừng kêu thét, nhìn nửa ngón tay trên mặt đất, cô ta ngã sòng xoài xuống.

Cô gái váy đỏ ngồi phịch xuống đất, không dám nói gì một hồi lâu, cả cơ thể run rẩy mãnh liệt. Hành động này của Thành Kiên Vỹ cũng khiến Nhã Lan sợ tới mức tái nhợt mặt. Cô cố gắng chống trụ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên tay: “Thành... Thành Kiên Vỹ... Anh đứng là... đứng là...” Nói một lúc

lâu, cô cũng không biểu đạt ra được một câu hoàn chỉnh.

“Ông ... chủ... xin ông...” Cô gái váy đỏ ôm đầy đôi chân trần trụi của Thành Kiên Vỹ, cầu xin nói.

“Cát!” Có vẻ như Thành Kiên Vỹ còn chưa thỏa mãn, hấn lại chìa con dao về hướng cô ta.

“Thành Kiên Vỹ, không thể!” Nhã Lan cực kỳ sợ hãi, cơ thể run rẩy của cô đứng lên, muốn ngăn cản hấn lại. Trong đầu cô toàn là một màu đỏ, tất cả đều là máu của cô gái mặc váy xanh đỏ.

“Cát!” Thành Kiên Vỹ chỉ lặp lại một chữ này, giọng nói lạnh lẽo như vọng lại từ địa ngục, khiến Nhã Lan rụng hết tóc gáy lên.

Đột nhiên, cô gái áo đỏ bò dậy từ trên mặt đất một cách nghiêng ngả, vừa hét lên vừa chạy ra cửa, như phát điên lên rồi. Thành Kiên Vỹ lấy một dây xích có móc từ cái khe trên ghế sofa ra, không nhanh cũng không chậm, tới khi Nhã Lan nhận ra hấn muốn làm gì, cái móc sắc nhọn đã đâm vào chân của cô gái váy đỏ. Cô ta ngã nhào xuống đất, tiếng thét như tiếng giết heo.

Nhã Lan muốn ngăn cản, nhưng cảnh tượng máu tanh này quá mức ám ảnh. Cô che miệng, không thể phát ra được một âm thanh nào. Rõ ràng đây là bộ phim kinh dị ngoài đời thực, còn đáng sợ, máu me hơn cả phim kinh dị.

Cô gái váy đỏ không ngừng kêu lên: “Tôi không yêu anh, không yêu, không yêu, xin anh thả tôi đi, thả tôi đi!” Nhưng cơ thể của cô ta vẫn bị Thành Kiên Vỹ kéo không ngừng lùi đến dưới chân hấn.

“Không yêu!” Thành Kiên Vỹ lặp lại câu nói của cô ta. Lúc mà cô ta muốn ngẩng đầu cầu xin, anh bóp cổ cô ta rồi vặn mạnh một cái...

Tiếng gãy xương đâm thẳng vào màng nhĩ của Nhã Lan, cô ngơ ngác nhìn cô gái váy đỏ tắt thở, đầu gục xuống, đôi mắt tròn tròn của cô ta tràn ngập sự sợ hãi và không cam lòng trước khi chết. Nhã Lan nháy mắt một cái, cái đầu nghiêng về một bên kia và con mắt như muốn nhảy ra ngoài ấy có vẻ như đang muốn nói gì đó trong im lặng với cô...

Thành Kiên Vỹ chẳng khác nào đã lên cơn điên, hấn đá thi thể của cô gái váy đỏ lên cao, thi thể rơi mạnh xuống đất, tạo thành tiếng vang bên tai, kèm theo tiếng chửi rủa tức giận của Thành Kiên Vỹ.

“Không yêu, không yêu, không có tiền thì không yêu, ông mày chết rồi thì sẽ theo người khác, toàn là những loại vô tình vô nghĩa rách nát, ngu xuẩn!” Hấn vừa mắng vừa kéo cô gái áo xanh đang ngất xỉu dưới đất lên.

“Đừng...”

Nhã Lan còn định ngăn cản hấn, nhưng hấn như không nghe thấy gì cả.

Cô gái váy xanh từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Thành Kiên Vỹ trước mắt, cô ta sợ hãi run rẩy chảy nước mắt, hai hàm răng va vào nhau, không dám thốt ra một chữ nào. Dưới sức kéo của Thành Kiên Vỹ, cô ta nghe lời đứng lên, tay vẫn còn đang chảy máu.

“Không yêu!” Tiếng hét này của Thành Kiên Vỹ như tiếng mìn nổ, hai tay hấn đặt vào hai cánh tay của cô gái đó rồi giật mạnh sang hai bên. Cô gái đó chỉ kịp hét lên thảm thiết, sau đó hai cánh tay rời khỏi thân thể của cô ta, máu văng tung tóe.

“A...” Nhã Lan nhìn hai cánh tay rơi xuống đất, cơ thể không có cánh tay từ từ đổ xuống đất, máu trong người cô như dâng lên, cô hét to ra tiếng. Lúc cặp mắt mạng tia máu của Thành Kiên Vỹ nhìn sang phía cô, cả người Nhã Lan mềm nhũn rồi ngã xuống đất...

Cánh tay đầm máu, cái đầu ngoặt sang một bên, cặp mắt tròn tròn... Nhã Lan nhanh chóng tỉnh lại, cô bò dậy. Bên dưới là chiếc đệm mềm mại, căn phòng sạch sẽ, gọn gàng, không có máu, không có xác chết, không có một thứ gì kinh khủng, ngay cả cái tên ác quỷ ấy cũng đã biến mất.

Nhã Lan phát hiện ra lúc này cô đang ngồi trên giường, căn phòng này không phải là căn phòng lúc đó nữa. Bên ngoài, trời đã sáng, ánh mặt trời hơi chiếu vào, rọi sáng được tâm trạng mờ mịt của cô được chút nào đó.

Cô sợ hãi co rút cơ thể lại, cảnh tượng máu me đầm đìa tối hôm qua rõ ràng như đang quay phim trong đầu cô. Cơ thể cô lập tức trở nên lạnh lẽo, chỉ có thể dùng chăn đắp kín người để cảm nhận được một chút an toàn.

“Ông chủ, tôi mang bữa sáng đến cho bà chủ.” Ngoài cửa có tiếng nói chuyện, cơ thể của Nhã Lan rút vào mạnh hơn nữa, cô nghe được giọng nói của con quý dữ đó: “Vào đi.”

Hấn định vào đây à? Nhã Lan tìm kiếm thứ có thể bảo vệ mình, cuối cùng, cô tìm được một con dao gọt hoa quả trên bàn. Cô chạy mấy bước xuống giường, đặt con dao vào dưới gối rồi lại bò lên giường, dùng chăn đắp kín lên người mình một lần nữa.

Cùng với tiếng mở cửa lạch tạch, cửa được đẩy ra, mang theo không khí máu tanh vào. Khuôn mặt kinh khủng của Thành Kiên Vỹ xuất hiện ở ngoài cửa, hấn bước thông thả vào bên trong, đằng sau là người hầu đang đẩy xe thức ăn: “Bà chủ, mời dùng cơm.” Người hầu dùng tiếng phổ thông không được chuẩn cho lắm nói, đặt từng đĩa đồ ăn sáng lên chiếc bàn nhỏ ở giữa phòng.

Nhã Lan nhìn Thành Kiên Vỹ bằng ánh mắt sợ hãi, cô không nhúc nhích chút nào. Cô sợ, thực sự sợ hãi người đàn ông trước mặt này, sự tàn nhẫn máu lạnh hết lần này đến lần khác của anh ta khiến cô cảm thấy sợ hãi tột cùng.

Cơ thể cô run lên, chỉ nhìn vào mặt hấn thôi mà cô đã thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân, như rơi vào hầm băng. Cô rút ánh mắt lại, không dám nhìn hấn nữa.

“Bà chủ, ăn cơm đi.” Người hầu sợ hãi nhìn sang Thành Kiên Vỹ, lại nhắc nhở một lần nữa.

Nhã Lan vẫn không dám động đậy.

“Dậy ăn cơm đi.” Thành Kiên Vỹ đã khôi phục lại bộ dáng dịu dàng, hấn nói nhẹ nhàng.

Nhã Lan vẫn không nhúc nhích, lấy chân đắp kín hơn nữa. Cánh tay bị gãy và máu me lại bay nhảy trước mắt cô, vừa nhìn thấy đồ ăn trên bàn cô liền buồn nôn.

Cảm giác càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng, cô đỡ vào giường rồi nôn mửa ra.

“Dậy ăn sáng nhanh lên, nếu không đừng mơ được nhìn thấy Uyển Nhân!” Hấn uy hiếp, khuôn mặt tái nhợt của Nhã Lan hơi nâng lên, sau khi nghe được hai chữ Uyển Nhân thì cô lấy lại được một chút tinh thần.

“Có thể gặp Uyển Nhân thật sao?” Cô nói nhỏ, chỉ sợ chọc giận hấn, làm liên lụy đến người vô tội.

“Dậy ăn hết những thứ này là em được gặp cô ta.” Thành Kiên Vỹ ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh rồi nói.

Nhã Lan vội vàng bò dậy từ trên giường, không cho người hầu đỡ, cô bước tới cạnh bàn.

Cô nhìn Thành Kiên Vỹ ở bên cạnh bằng ánh mắt đề phòng, cầm chiếc đũa lên ăn một miếng nhỏ, cô không muốn ăn một chút nào cả.

“Ăn hết, nếu không không có gì để nói nữa.” Thành Kiên Vỹ lặp lại, Nhã Lan gấp những miếng to cho vào miệng, cắn chặt vào trong những cái đĩa.

Cô ăn ngấu ăn nghiêng, không để sót lại chút gì.

Thành Kiên Vỹ gạt đầu một cách hài lòng, lau thức ăn còn sót lại trên khóe miệng cho cô, hấn quay đầu dặn dò: “Chăm sóc tốt cho bà chủ.” Nói xong hấn đứng dậy rồi đi.

Nhã Lan chỉ cảm thấy dạ dày như muốn đảo lộn, cô chạy nhanh đến nhà vệ sinh, không ngừng nôn mửa, tới khi nôn hết những thức ăn trong dạ dày ra, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Hoi chua vẫn còn đang dâng lên, vị đắng tràn vào miệng, dạ dày cô quặn đau.

Cô vẫn còn đang nôn, ngoài cửa có người gọi tên cô. Nhìn theo nơi có tiếng nói, Nhã Lan thấy thân thể gầy yếu của Uyển Nhân đứng ở cửa. Cô ấy sợ hãi nhìn xung quanh nhà vệ sinh.

“Uyển Nhân!” Giây phút nhìn thấy Uyển Nhân, cô như bắt được một cây cột, chạy tới trước mặt cô ấy, hai người ôm chặt lấy nhau.

“Cậu... không sao chứ?” Giọng nói của Uyển Nhân vẫn cứ nhỏ như vậy, không có chút sức lực nào.

“Không sao.” Nhã Lan lắc đầu, nước mắt cô tuôn trào.

“Có... phải anh ấy bắt nạt cậu không?” Có vẻ như suy xét rất lâu rồi Uyển Nhân mới lấy hết can đảm hỏi lần nữa.

Nhã Lan không ngừng lắc đầu, lắc đầu rất mạnh, trong đầu cô lại xuất hiện cảnh tượng kinh hoàng tối hôm qua. Cô vừa rơi nước mắt vừa kéo Uyển Nhân ra ngoài: “Chúng ta đi thôi, hai chúng ta cùng nhau trốn đi, Thành Kiên Vỹ là một con quỷ dữ, thật kinh khủng, chúng ta đi thôi!”

Vừa nghe đến chữ đi, cả người Uyển Nhân run lên như một chiếc lá rụng, nỗi kinh hoàng viết rõ ở trên mặt: “Chúng ta không thể đi, không thể đi, đi sẽ chết đây, sẽ chết đây.” Cô ấy như đang nắm bắt một mình, lại như đang nói cho Nhã Lan biết sự thật này. Bàn tay ngăn cản Nhã Lan của cô ấy thả ra, ôm chặt lấy cơ thể gầy yếu của mình.

Đúng vậy, không thể đi được. Nhã Lan dần dần tỉnh táo lại. Cô biết, nếu cô cùng đi với Uyển Nhân, đến cuối cùng người bị thương vẫn sẽ cô ấy. Thành Kiên Vỹ đã điên cuồng đến mức tàn nhẫn, cô không thể kéo Uyển Nhân đi mạo hiểm.

Xa xa, khắp nơi đều có trạm gác, đừng nói là rời khỏi hòn đảo nhỏ này, cho dù một động tác nhỏ ở ngoài phòng cũng sẽ bị lính canh nhìn thấy.

Chẳng lẽ bọn họ phải sống ở đây suốt sao? Mặc dù không muốn, nhưng thực sự chẳng có cách nào khác. Cô cũng không hi vọng Lãnh Mạn Nguyên tới cứu bọn họ. Mọi nơi ở đây đều có bẫy rập, hơn nữa còn đang thiết lập bẫy rập mới, người đi vào sẽ rất khó đi ra ngoài bình an. Cô không muốn anh mạo hiểm.

Có Uyển Nhân làm bạn, tâm trạng của cô bình phục hơn nhiều. Hai người dựa dẫm vào nhau, cô không còn cảm thấy cô độc nữa. Dưới sự giúp đỡ của người hầu, vết thương trên người Uyển Nhân được xử lý qua một chút, cũng đã thoa chút thảo dược trên đảo.

“Bây giờ đỡ hơn nhiều rồi, không còn nhiễm trùng nữa, chỉ còn hơi đau thôi, và ngứa nữa.” Uyển Nhân nhẹ giọng trả lời, khuôn mặt gầy yếu hóp lại cực kì hốc hác. Cũng may tâm trạng của cô ấy đã tốt hơn nhiều so với lúc mới đến.

“Chăm sóc vết thương cho tốt, yêu quý mạng sống của mình, cậu phải tin rằng cuộc sống tốt đẹp vẫn đang chờ đợi cậu.” Lời khuyên nhủ của Nhã Lan

chỉ khiến Uyên Nhân cười nhạt. Cô ấy không lạc quan được như Nhã Lan.

“Tớ đã mất đi quá nhiều rồi, chỉ còn là một người phụ nữ bản thủ, giờ tớ sống ở trên đời cũng chỉ thêm ô nhiễm môi trường mà thôi.” Lúc cô ấy nói câu này, ánh mắt cô ấy khô khốc, không có chút nước mắt nào, chỉ có cổ họng là hơi nghẹn ngào, có mấy lần suýt thì không nói ra được. Ngừng một lát, cô ấy lại lên tiếng: “Hi vọng Vũ có thể hiểu ra, quay đầu là bờ.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Công trình phòng thủ hùng mạnh

Cô ấy vẫn còn nhớ tới Thành Kiên Vỹ! Trái tim của Nhã Lan rung lên, cảm thấy đau lòng thay cho sự cố chấp gần như điên cuồng của cô ấy. Chờ đợi Thành Kiên Vỹ chẳng khác nào chờ đợi cái chết.

“Nhã Lan, có thể cậu cảm thấy tớ rất ngu, chính tớ cũng cảm thấy vậy.” Uyên Nhân nghịch vật áo, tiếp tục nói: “Nhưng trái tim của tớ chẳng thể rời khỏi anh ấy, cho dù anh ấy có vô tình hơn nữa, tớ cũng không thể quên được. Tớ không hi vọng sau này có thể thành vợ thành chồng, có một gia đình hạnh phúc với anh ấy. Tớ chỉ muốn khi nào anh ấy chết, tớ có thể được chôn chung với anh ấy.”

“Uyên Nhân.” Nhã Lan ngắt lời của cô ấy. Những gì cô ấy nói khiến da đầu Nhã Lan phải tê dại, cảm thấy lạnh hết cả người. Thì ra cô ấy không định sống nữa từ lâu rồi, chỉ đang chờ đợi cái chết của Thành Kiên Vỹ mà thôi!

Uyên Nhân ngẩng đầu lên cười với cô, như thể tất cả đều nên như thế, cô ấy thở ra một hơi: “Vũ làm nhiều chuyện xấu như vậy, giết nhiều người như vậy, chết cũng chưa đủ. Anh ấy sẽ không được sống, tớ muốn đi theo anh ấy chính là vì muốn chờ tới một ngày được nắm tay anh ấy, bình yên chết trong ngực của anh ấy.”

“Đừng nói nữa!” Nhã Lan không nghe nổi, cô kéo áo Uyên Nhân, hơi tức giận nói to: “Đất trời bao la, cậu muốn đi đâu chẳng được, vì sao phải sống chết với một con quỷ dữ vậy chứ, cậu là đồ hèn nhát!”

Uyên Nhân cười buồn, không bình luận gì đến từ ngữ mà trước kia cô ấy ghét nhất. Rốt cuộc cô ấy sao vậy, Nhã Lan thất vọng mà nghĩ.

“Bà chủ, xin lỗi, ông chủ có lệnh bà chỉ được ở cạnh cô Uyên nữa ngày.” Một tên thuộc hạ đi tới nói.

“Không!” Nhã Lan không muốn tách khỏi Uyên Nhân nhanh như vậy. Có cô ấy làm bạn, cô mới cảm thấy đáy lòng mình không hoảng sợ như vậy. Cô không muốn ở lại căn phòng lạnh như băng đó nữa! Cô từ chối, nhìn chăm chăm vào tên thuộc hạ đó bằng ánh mắt phẫn nộ.

“Bà chủ, đừng làm khó chúng tôi, tôi cũng chỉ làm việc theo lệnh thôi.” Tên thuộc hạ nói khó xử, có hai tên đàn em đi theo hần, như thể không nghe theo thì sẽ ra tay.

“Đi đi.” Uyên Nhân đẩy cô: “Đừng làm trái với Vũ, đỡ phải gặp những phiền toái không cần thiết.”

“Không!” Nhã Lan vẫn không muốn đi vào.

“Ông chủ nói nếu bà chủ còn muốn gặp lại cô Uyên thì phải đi vào.” Tên thuộc hạ chuyển lời của Thành Kiên Vỹ.

“Súc sinh!” Nhã Lan chỉ có thể mắng một tiếng bất lực. Dù không nở nhưng cô không thể không nghe theo. Ổ khóa lạnh lẽo rơi xuống, cô như một con chim nhỏ bị nhốt trong lồng vàng, bất lực ngắm nhìn thế giới xung quanh qua cửa sổ, trong lòng chẳng có một chút ý chí nào.

Được mấy đêm an ổn, Thành Kiên Vỹ lại trở về căn phòng. Vừa nhìn thấy khuôn mặt mang vết sẹo của Thành Kiên Vỹ, thân thể Nhã Lan liền run rẩy theo phản xạ. Cô lùi lại mấy bước, mãi cho tới khi lùi tới bên chân giường, cô ngã xuống giường.

“Đừng tới đây!” Cô nhanh chóng bò lên giường, dùng chân quần chặt lấy mình.

“Linh Linh, em đẹp quá!” Thành Kiên Vỹ nấc lên, cả người toàn mùi rượu. Bước chân hần lão đảo nghiêng ngã, căn bản không nhận ra rằng Nhã Lan đang hốt hoảng. Hần bước mấy bước tới mép giường, quan sát cô một hồi, như đang quan sát một con mèo gây yếu, mùi rượu nồng nặc ập tới, lẫn với mùi máu tươi, Nhã Lan lại cảm thấy buồn nôn.

“Em sao vậy? Không thoải mái sao?” Cả người hần nghiêng sang một bên, suýt nữa thì ngã lên người Nhã Lan. Cô vội vàng lùi ra sau, nhưng lại bị hần nắm chặt lấy cánh tay. Đôi mắt hần mơ màng, không có chút tiêu cự nào.

“Anh tránh ra!” Cô vùng vẫy cánh tay, muốn đuổi hần đi. Tay hần nắm chặt lấy cánh tay cô, cô không thể nào thoát ra được.

“Linh Linh, em... chính là...ợ... vợ của anh, người vợ đẹp nhất!” Cả người hần ngã nhào lên người cô.

Nhã Lan sợ hãi giãy dụa, nhưng vì hấn quá nặng, cô không thể đẩy ra được.

“Tránh ra mau lên, anh tránh ra!” Nhã Lan tát vào mặt hấn, hấn như không cảm nhận được gì, chỉ hé cái miệng đầy hơi rượu ra tìm kiếm môi cô để hôn vào.

Cô nhanh chóng quay mặt sang một bên, bờ môi lạnh như băng rơi vào trên má cô.

“Thành Kiên Vỹ, anh tránh ra!” Nhã Lan vẫn còn đang kêu, tay của hấn đã đặt lên người cô, cởi cúc áo cô ra.

Nửa người dưới của cô bị đè chặt, chỉ có thể dùng hai tay để phản kháng. Tình cảnh này quá nguy hiểm, cô quá rõ ràng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Trong tiềm thức, cô không ngừng nhắc nhở mình, không thể rơi vào tay Thành Kiên Vỹ, tuyệt đối không thể để hấn làm gì cô!

Trong lúc giãy giụa, chiếc gối đầu rơi ra, con dao giấu bên dưới lóe lên ánh sáng của kim loại. Cô cầm lấy con dao đó không chút nghĩ ngợi, đâm mạnh vào lưng Thành Kiên Vỹ...

Một tiếng kêu đau vang lên, Thành Kiên Vỹ đã tỉnh táo trở lại, hấn đưa tay ra đằng sau rút con dao ra. Máu văng ra theo con dao, cô sợ hãi hét to lên.

Đầu dao nhọn dính máu, Thành Kiên Vỹ nhìn vào nó một lát, sau đó đâm mạnh về phía Nhã Lan. Cô nhắm chặt mắt lại, trong đầu chỉ còn lại hình ảnh thi thể không hoàn chỉnh, máu chảy đầm đìa của cô gái áo xanh và cô gái áo đỏ kia...

Lại là một âm thanh vang lên, mũi dao không đâm vào người Nhã Lan. Một hồi lâu sau cô mới dám mở mắt, Thành Kiên Vỹ nhìn chằm chằm vào cô rất lâu bằng ánh mắt bén nhọn như chim ưng, mà con dao kia đã bị đâm vào trong chiếc chăn bông ở đầu giường, chỉ để chừa lại cán dao.

Thành Kiên Vỹ đứng lên rồi xoay người ra ngoài.

“Ê!” Nhớ tới Uyển Nhân, cô sợ hãi sai lầm của cô sẽ liên lụy đến cô ấy: “Tôi xin anh, đừng kiếm chuyện với Uyển Nhân.” Thành Kiên Vỹ hơi khựng lại, sau đó hấn chẳng nói gì cả mà đi thẳng ra ngoài.

Hấn lại chẳng làm gì cả? Cảm giác may mắn khi sống sót sau tai nạn ập tới, Nhã Lan thở gấp từng ngệm từng ngệm một, cả thấy quá mừng khi mình tránh thoát trận này.

Chuôi dao vẫn còn cắm ở đó, bất mất vô cùng. Nhã Lan thử rút nó ra, nhưng mũi dao đã đâm vào mép giường rồi kẹt ở đó không rút ra được. Nếu như con dao đó đâm vào người cô... Nhã Lan căn bản không dám tưởng tượng.

...

Thành Kiên Vỹ không cho Nhã Lan và Uyển Nhân gặp mặt nữa, nhưng qua lời kể của người hầu đưa cơm, cô biết Thành Kiên Vỹ không kiếm chuyện với Uyển Nhân.

Sợi dây lo lắng kéo căng trong lòng cô cuối cùng cũng nói lòng ra rất nhiều.

Có tiếng mở cửa, còn chưa tới thời gian ăn cơm, là ai vào? Nhã Lan có thể chắc chắn đó chính là Thành Kiên Vỹ. Có vẻ như ngoại trừ hấn và người hầu, không ai dám mở cánh cửa này ra.

“Vũ!” Trước khi cửa mở, Nhã Lan nghe được một giọng nói nhỏ, là Uyển Nhân: “Nghe nói anh bị thương à? Có sao không? Vết thương có nặng không?” Đáp lại những lời hỏi thăm liên tiếp của cô ấy là sự trầm mặc của Thành Kiên Vỹ, hấn đẩy cánh cửa ra, Nhã Lan thấy Uyển Nhân thất vọng liếc nhìn vào trong rồi vội vã cúi đầu rời đi.

Hấn tới đây làm gì? Vẫn còn sớm, chưa đến thời gian ngủ, hơn nữa từ sau vụ đó, đã rất lâu rồi hấn không tới phòng cô. Nhã Lan rất cảnh giác, tỏ ra phản cảm với sự xuất hiện của Thành Kiên Vỹ.

“Đi, đi ra ngoài một chuyến!” Thành Kiên Vỹ nói một câu đơn giản, hai tên thuộc hạ bước vào làm động tác mời, một người bên trái, một người bên phải đứng canh ở hai bên cô, không cho cô có cơ hội chạy trốn.

“Đi đâu?” Nhã Lan lo lắng hỏi.

Thành Kiên Vỹ không trả lời, hấn vung tay lên, hai tên thuộc hạ tiếp tục làm động tác mời. Nhã Lan biết rằng cô không đi cũng sẽ bị hai tên thuộc hạ nâng đi, chỉ hơi khựng lại một chút, cô liền đi theo ra ngoài.

Ngoài đó có không ít người, toàn là những tên thủ lĩnh dưới tay Thành Kiên Vỹ. Bọn chúng được trang bị đầy đủ vũ trang, khí thế hùng hổ, chẳng lẽ lại chuẩn bị chiến đấu à? Lần này bọn chúng lại chiến đấu với ai? Cảnh Sát? Hay là Lãnh Mạn Nguyên?

Trái tim của Nhã Lan nhảy lên đến cổ họng. Cô vừa nhớ lại vừa sợ phải nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên.

“Đi thôi.” Hấn ôm chặt lấy đầu vai cô. Nhã Lan giãy giụa một cách lúng túng, khiến những tên thủ lĩnh bên dưới nhếch miệng cười, như vừa hiểu ra cái gì vậy. Nhã Lan không được tự nhiên đỏ mặt lên.

“Đi đâu?” Cô vẫn muốn biết mình sắp phải đi đâu.

“Đương nhiên là đi kiểm tra công trình phòng thủ của chúng ta rồi.” Dưới sự khổng chế của Thành Kiên Vỹ, cô đi về phía trước một cách bị động. Đám thủ lĩnh lập tức theo sau.

Tâm trạng của Thành Kiên Vỹ rất tốt, tên thủ lĩnh phụ trách chuyện phòng thủ lần lượt giới thiệu những công trình phòng thủ mà hắn thiết kế. Mặc dù Nhã Lan không hiểu hết, nhưng khi tên thủ lĩnh đó nói rằng nếu có địch đến sẽ phải nhận hậu quả gì, da đầu cô không khỏi tê rần lên, càng thêm lo lắng cho Lân Mạn Nguyên.

“Linh Linh, đây là chuyên gia xây dựng nổi tiếng. Ba của anh ta, tổ tiên của anh ta đều thiết kế công trình phòng thủ cho quân đội. Anh mời được nhân tài như vậy tới, đúng là như hô thêm cánh! Ha ha ha.”

Nhã Lan không thể cười nổi. Cuối cùng cô cũng thấy được người như vậy mà thành kẻ xấu thì sức phá hoại sẽ mạnh đến mức nào. Cả đoàn người đang đứng ở bên bờ vực sâu khoảng ba mươi mét, phía dưới là biển rộng sóng vỗ, ở nơi nước cạn có vô số những hòn đá sắc nhọn nhô lên.

Nhã Lan phát hiện ở dưới mặt biển có không ít tàu thuyền, đó là tàu cảnh sát! Cả hòn đảo nhỏ đã bị cảnh sát vây quanh.

Nguyên có đến không? Cô tìm tòi rất lâu nhưng vì khoảng cách quá xa nên không thấy rõ lắm.

Thành Kiên Vỹ kiêu ngạo búng ngón tay với những con tàu vây quanh bên dưới. Hắn ngẩng đầu, tỏ rõ sự ngông cuồng cao ngạo của mình, căn bản không coi cảnh sát bên dưới ra gì.

“Đây vốn đã là nơi hiểm trở, hàng năm gió to mưa lớn, vách núi này lại trơn trượt như cá cần bản không thể lên đây được. Đương nhiên, nếu quả thực có kẻ địch lên đây chúng ta vẫn có cách.” Tên thủ lĩnh xây dựng đó vừa nói vừa đặt một thăng bû nhìn vào bên vách núi để thay làm kẻ địch: “Mời ông chủ xem”

Ánh mắt của mọi người nhìn theo hắn ta, thấy hắn chỉ dẫm nhẹ vào bụi cỏ, một cây gậy gỗ bật ra, bû nhìn bay lên cao ngay lập tức, ngã vào dưới vách núi, sau đó bị một hòn đá sắc nhọn đâm vào ngực.

“Hay lắm! Cổ kim kết hợp, cả trong cả ngoài, quả nhiên là con cháu của tướng xây dựng!” Thành Kiên Vỹ giơ ngón cái lên khen ngợi tên thủ lĩnh thiết kế. Hắn ta chấp tay với mọi người: “Chút tài mọn thôi, mọi người phải chê cười rồi.”

Có lẽ là vì có cô ở đây nên tên thủ lĩnh xây dựng đó cũng không giới thiệu hết mọi công trình phòng thủ, chỉ đưa một bản đồ cho Thành Kiên Vỹ. Hắn liếc nhìn một lát sau đó cười ha ha khêu khích Trương.

“Hay lắm, hay lắm, hay lắm!” Mấy tiếng hay lắm liên tiếp nói rõ hết tất cả. Trái tim của Nhã Lan càng thêm trầm xuống, càng thêm phiền muộn.

“Linh Linh, em thấy không, anh có nhân tài đẳng cấp như vậy trợ giúp, làm gì có sự nghiệp nào mà không thành công được! Trời giúp anh, người giúp anh! A ha ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 177: Bảo bối đừng sợ

Tiếng cười ha ha của hắn vang lên bên tai của Nhã Lan, Nhã Lan rất muốn tìm thứ gì đó nhét vào tai. Khuôn mặt dữ tợn của hắn không ngừng lóe lên trước mắt cô, ngoại trừ liều lĩnh thì chính là gian ác!

Tiếp đó, bọn họ tới kiểm duyệt kho lương thực.

“Ông chủ, lương thực của chúng ta được chuẩn bị rất đầy đủ, cho dù những tên côm kia có bao vây cả năm cũng không sao. Trên đảo của chúng ta có người chế muối, lúc bình thường chế muối còn có thể bán ra ngoài, còn có cả khu cá và khu hải sản, cho dù không ra khỏi đây cũng có hải sản ngon lành để ăn.”

Tên thủ lĩnh phụ trách kho lúa triển lãm lương thực dự trữ của hắn ta, Thành Kiên Vỹ lại hài lòng cười ha ha.

“Tốt lắm, tốt lắm!”

Đột nhiên, từ đằng xa truyền đến tiếng súng, vang lên kịch liệt một thời gina, sau đó thì dừng lại.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Mấy tên thuộc hạ chạy tới từ phía xa, Thành Kiên Vỹ ngăn chúng lại.

“Vừa rồi bắn nhau với đám côm, giết mấy đứa muốn lên lút lên đây.” Tên dẫn đầu nói cung kính.

“Thì thế đâu?”

“Ném vào trong biển rồi.”

“Tốt lắm! Đi đi, canh cho cẩn thận!” Thành Kiên Vỹ vung tay lên, mấy tên đó chạy sang hướng khác

Nhã Lan nháy mắt mấy cái, cô cứ cảm thấy tên đi đầu đó rất quen mắt.

“Ông chủ, bây giờ ông có thể yên giấc sống ở đây, làm đảo chủ rồi.” Một tên thủ lĩnh nịnh nọt nói.

“Hừ, ta không chỉ muốn làm đảo chủ, ta muốn làm hải vương!”

Hắn dứt lời, cả đám người phối hợp cười ha ha.

“Tối nay chúng ta mở tiệc lớn, vất vả cho các anh em!” Thành Kiên Vỹ ra lệnh, bên dưới sôi trào lên.

Buổi chiều, bữa tiệc được bày ra đúng giờ, hơn một trăm người ngồi trong sảnh lớn, những tiếng kêu thô lỗ không ngừng vang lên. Nhã Lan và Uyển Nhân cũng được sắp xếp ngồi vào đó. Hai người ngồi ở một góc xa xa, nhưng vẫn không ngăn được sự quan sát trắng trợn của đám người đó.

“Các anh em!” Thành Kiên Vỹ bung chén đứng ở trên vị trí cao nhất, hô to: “Chỉ cần mọi người đi theo tôi, đồ ăn đồ uống đồ dùng tốt đều sẽ không thiếu! Đến khi tôi thành hải vương, mọi người chính là công thần, tương lai mọi người đều là thủ lĩnh, tôi là tướng lĩnh! Nào, cạn ly!”

Đám thuộc hạ đều đáp lại.

Uyển Nhân cúi đầu, chỉ lo ăn thức ăn, Nhã Lan cảm thấy bất an, cứ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó. Cô ăn thức ăn trong bát, miếng được miếng không, không thấy ngon miệng chút nào. Công trình phòng thủ đã nhìn thấy hôm nay khiến cô ưu sầu.

“Nào, mọi người ăn cho đã đi, uống thỏa thích!” Thành Kiên Vỹ vừa nói xong, bữa ăn liền bắt đầu, uống hết chén này đến chén khác, có người còn chơi đoán tay.

Đầu bếp không ngừng bung đủ loại món ăn lên, những người trên bàn ăn rất nhộn nhịp.

“Đi! Mang chum Trần Nhưỡng mười năm kia lên đây cho tôi!” Tâm trạng của Thành Kiên Vỹ rất tốt, hắn lớn tiếng ra lệnh cho đầu bếp. Chỉ lát sau, mấy đầu bếp cùng hợp lực khiêng chum rượu tới.

“Rót đầy cho bọn họ trước, mỗi người một chén!” Đám đầu bếp bắt đầu chia rượu, mùi rượu nồng nặc bay đầy phòng.

Lúc đầu bếp tới cạnh Thành Kiên Vỹ, hắn dùng tay chặn hũ rượu lại, nhìn chằm chằm vào người đó bằng ánh mắt nghi ngờ, hỏi: “Cậu tới đây từ khi nào? Sao tôi chưa từng gặp?”

“Em họ em làm ở đây, vì vậy cũng dẫn em tới.” Đầu bếp cúi thấp đầu, nói nhỏ.

Quan sát đám đầu bếp đang vội vàng ở phía dưới một hồi, hắn ném cái chén: “Đừng uống, những kẻ này không phải người của chúng ta!”

Đáng tiếc cũng đã chậm rồi, rượu đã rót cho hơn nửa bàn, có vài người đang đứng uống vào miệng, có một số người đã uống vào bụng. Bọn chúng cố gắng cho tay vào cổ họng để móc chỗ rượu đã uống ra, nhưng đã quá muộn rồi, chỉ chớp mắt chúng liền ngã xuống đất.

Người đầu bếp chán định móc một khẩu súng ra. Thành Kiên Vỹ lộn một cái, rời khỏi cái ghế, hắn lặn một vòng sau lưng, thì ra bức tường kia không phải tường thật, hắn chạy ra khỏi tầm mắt của người đầu bếp thành công, cũng rút súng trên người ra.

“Đuổi theo mau lên!” Đầu bếp vung tay lên, những đầu bếp già đó đều rút súng ra, đuổi theo hướng mà Thành Kiên Vỹ chạy.

Biến cố này tới quá nhanh, Nhã Lan và Uyển Nhân còn chưa tỉnh táo lại, hai người há to miệng, kinh ngạc nhìn những tên thuộc hạ ngã dưới đất.

“Linh Nhi, đi mau!” Cô bị người ta kéo đi, ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt kiên nghị, tuấn tú của Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện trước mắt cô.

Anh vào đây bằng cách nào?

Còn chưa kịp hỏi ra tiếng, cô đã bị anh kéo ra rất xa, cô quay đầu lại nhìn, Đại Hưng đang đỡ Uyển Nhân theo đằng sau.

Một loạt tiếng súng tiểu liên vang lên, tạo thành một bức tường đạn phía sau bọn họ. Lãnh Mạn Nguyên dẫn cô trốn sau một bức tường, tránh được đạn bắn vào. Cô thấy Đại Hưng cũng dẫn Uyển Nhân trốn sang một bức tường khác, loạt đạn tách bốn người bọn họ ra.

“Không được để chúng chạy!” Thành Kiên Vỹ đứng ở trên cao ra lệnh xuống dưới. Tất cả những tên canh gác đều chạy sang bên này, những tên thuộc hạ không bị ngắt đi cũng chạy tới.

“Mục tiêu quá lớn, tách ra đi!” Lãnh Mạn Nguyên ra lệnh cho Đại Hưng rồi kéo Nhã Lan chạy về một phía vắng vẻ. Nhã Lan biết con đường này, là con đường tới vách núi ở đằng sau.

“Nguyên, ở đó!” Cô định nói cho anh biết nơi đó có rất nhiều bẫy rập, có thể lấy mạng của hai người bất cứ lúc nào.

“Đừng lo, tất cả đều nằm trong kế hoạch!” Anh vẫy tờ giấy trong tay, Nhã Lan ngạc nhiên phát hiện ra đó là bản đồ công trình phòng thủ trong túi Thành Kiên Vỹ, sau anh lại lấy được nó?

“Những người đầu bếp đó là người của chúng ta, trộm một tờ bản đồ phòng thủ là rất dễ dàng.” Lãnh Mạn Nguyên vừa quan sát tình hình đằng trước vừa giải thích nghi vấn trong lòng cô.

Thảo nào trông những người đó lại quen như vậy, Nhã Lan bỗng nhớ tới đó là những vệ sĩ thường đi theo Lãnh Mạn Nguyên.

Hai người nhanh chóng tới vách núi, Lãnh Mạn Nguyên đã có dự tính, anh nhắc nhở Nhã Lan những hạng mục phải chú ý.

“Nhìn xem, sắp tới rồi, chúng ta trượt xuống từ chỗ đó, sẽ có người tiếp ứng!” Một sợi xích sắt thả ở vách núi, dài thẳng xuống dưới đáy. Nhã Lan chỉ chú ý tới chiều dài của dây thừng, không ngờ lại bị trượt chân.

“Cẩn thận!” Lãnh Mạn Nguyên thay đổi sắc mặt, muốn kéo cô lại, nhưng vẫn chậm một chút. Một chiếc lưới sắt nhô lên từ dưới chân hai người, chỉ chớp mắt đã chụp thành một chiếc túi lưới, giam hai người lại bên trong.

Ngay sau đó nó lại bị bắn ra, hai người cứ thế mà bay lên rồi rơi thẳng xuống đáy vực.

Chết chắc rồi! Nhã Lan nhắm chặt mắt lại, cô ôm chặt lấy Lãnh Mạn Nguyên, trong đầu cô là một mảng trắng xóa...

Vốn tưởng rằng sẽ rơi xuống đáy biển tan xương nát thịt, nào ngờ sau khi túi lưới bắn ra thì nó lại được ngừng giữa không trung, cứ treo lơ lửng như vậy.

Nhã Lan ngẩng đầu lên, phát hiện hai người đang ở giữa vách núi, bên dưới là những tảng đá sắc nhọn, có thể đâm vào hai người bất cứ lúc nào. Bên trên không cách đỉnh núi quá xa, có thể nhìn thấy con đường nhỏ mà bọn họ vừa đi.

Một đám người chạy tới, dừng lại trên bọn họ, người cầm đầu là Thành Kiên Vỹ.

Hắn cười ha ha một trận, như chiếm được bảo vật.

“Lãnh Mạn Nguyên, lại rơi vào tay tao một lần nữa, thế nào, không phục cũng không được đứng không. Ha ha ha...”

Lãnh Mạn Nguyên cũng không hốt hoảng, khuôn mặt tuấn tú của anh không chút thay đổi. Anh lạnh lùng nhìn Thành Kiên Vỹ, trả lời bình tĩnh: “Ai rơi vào tay ai còn chưa biết đâu.”

Anh nói bình tĩnh đến thế, khiến trái tim hốt hoảng của Nhã Lan yên ổn trở lại.

“Nguyên...” Cô ôm chặt lấy anh, không muốn buông ra chút nào. Nếu thực sự phải chết, hai người được chết chung cũng coi như không phải tiếc nuối. Chỉ trách cô đã làm liên lụy đến anh, Nhã Lan cảm thấy rất tự trách.

“Linh Linh, em đừng sợ, anh sẽ kéo em lên ngay.” Nhìn hai người ôm lấy nhau, Thành Kiên Vỹ nhíu mày, sau đó lại dịu dàng nói. Đây là đặc quyền của Nhã Lan.

“Nếu anh đồng ý thả Nguyên, tôi sẽ đi theo anh.” Nhã Lan hi vọng có thể dùng điều này để trao đổi, cứu được mạng của Lãnh Mạn Nguyên.

“Không thể nào!” Thành Kiên Vỹ kiên quyết phủ định.

“Thành Kiên Vỹ, anh giết người như vậy rồi, còn chưa đủ hay sao?” Nhã Lan tức giận lên án hắn, lại chỉ nhận lại được tiếng cười điên cuồng của Thành Kiên Vỹ.

“Linh Linh, em quá ngây thơ rồi, cũng quá lương thiện.” Hắn khoanh tay trước ngực, ra vẻ hơn người: “Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình, em không hiểu được chân lý này đâu.”

“Không có ai là kẻ địch của anh hết!” Nhã Lan kích động, Lãnh Mạn Nguyên vỗ nhẹ vào lưng cô, nói khẽ: “Bảo bối, đừng sợ.”

“Anh hỏi em một lần nữa, có muốn lên đây với anh không!” Thấy động tác thân mật của bọn họ, khuôn mặt của Thành Kiên Vỹ trở nên vặn vẹo, hắn đã thực sự bị chọc giận.

“Tôi sẽ không đi với anh, nếu anh muốn giết Nguyên, thì giết luôn cả tôi đi.” Nhã Lan nói kiên định, ánh mắt cô dừng lại trên người Lãnh Mạn Nguyên, cuối cùng ôm chặt lấy anh.

“Đừng sợ, bảo bối.” Lời nói dịu dàng của Lãnh Mạn Nguyên phủ lên nỗi sợ hãi trong cô, cho dù phải chết ngay lúc này cô cũng không sợ nữa.

“Được!” Thành Kiên Vỹ nghiêng răng nghiêng lợi, vết sẹo trên mặt bắt mắt một cách khác thường, đỏ lên một cách kinh khủng: “Tác thành cho hai người!”

Ngay sau đó, hắn bắt đầu ra lệnh: “Buộc những thứ này vào cho chúng!”

Nhã Lan thấy mấy tên thuộc hạ khiêng một túi thuốc nổ từ từ quần quanh ngoài túi lưới. Dây dẫn to dài nằm trong tay Thành Kiên Vỹ.

“Linh Linh, anh hỏi em một lần cuối cùng, có đi theo anh không?” Tên thuộc hạ đã chờ sẵn ở bên cạnh, chờ đợi câu trả lời của Nhã Lan.

Cô hiểu ý của hắn, nếu cô nói đồng ý đi theo chúng, cô sẽ được thuộc hạ cứu, còn Lãnh Mạn Nguyên sẽ bị vứt vào đáy vực.

“Không!” cô không muốn nhìn thấy kết quả ấy, trả lời không chút nghĩ ngợi: “Kiếp này, kiếp sau, tôi cũng chỉ yêu một mình Lãnh Mạn Nguyên, vĩnh viễn!”

“Bảo bối!” Lãnh Mạn Nguyên rất cảm động, anh vuốt đầu cô, nói nhỏ: “Xin lỗi, anh không thể cứu em ra.”

“Không sao, không sao, chỉ cần được ở bên cạnh anh, em cũng đã mãn nguyện rồi.” Cô không ngừng lắc đầu, kích động rơi nước mắt.

“Được lắm, chúng mày xuống địa ngục mà yêu nhau đi!” Tiếng nói như tiếng của ác quỷ vang lên, cả người Nhã Lan run run, may mà có Lãnh Mạn Nguyên ôm nên mới không quá rõ ràng.

“Nguyên!”

Lãnh Mạn Nguyên cẩn thận đặt đầu cô vào ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của Lãnh Mạn Nguyên, cô đã chuẩn bị đón nhận cái chết.

Lại là một tiếng cười điên cuồng cất lên, Nhã Lan nghe được tiếng tí tách của dây dẫn lửa, và cả mùi thuốc súng nồng nặc: “Chúng mày làm một đôi uyên ương số khổ dưới đáy vực đi, quả của tao cũng lớn lắm đúng không, ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Nguy hiểm trong nguy hiểm

Tiếng cười càng ngày càng xa, tiếng của sợi dây dẫn lửa cũng càng lúc càng lớn, Nhã Lan ôm chặt lấy Lãnh Mạn Nguyên, chờ đợi tiếng nổ mãnh liệt, cô đã chuẩn bị tinh thần cả cơ thể bị nổ tung: “Nguyên, trong người em chảy máu của anh, bây giờ chúng ta sẽ chết chung với nhau, em rất thỏa mãn.”

“Anh cũng vậy.” Lãnh Mạn Nguyên trả lời không mấy tập trung, anh vuốt ve lưng cô, đồng thời vẫn đang làm chút gì đó, Nhã Lan không để ý tới.

Tách tách tách...

Môi lửa đã cháy đến dưới chân, cô có thể cảm nhận được sự đau đớn khi mà ngọn lửa hùng hực thiêu cháy cơ thể, sắp rồi, bọn họ sắp phải rời khỏi thế giới này rồi, sắp rồi, lập tức...

Tất cả đều yên tĩnh, thế giới như ngừng lại, thế giới cực lạc đang chào đón bọn họ, bọn họ sẽ xuống địa ngục hay lên thiên đường?

...

“Linh Nhi, Linh Nhi?” Chủ nhân của bờ ngực này vẫn còn ở bên cạnh cô, bọn họ vẫn chưa chết sao? Tiếng nổ chờ đợi đã lâu cũng không vang lên, hay là đã vang lên rồi? Bọn họ tới thiên đường rồi sao? Nghe nói ở cầu Nại Hà phải uống canh Mạnh Bà, nhất định cô không thể uống được, bởi vì cô không muốn quên Lãnh Mạn Nguyên.

“Linh Nhi, Linh Nhi?” Thân thể cô tách ra khỏi lồng ngực, ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Mạn Nguyên mang theo ý cười quan sát cô.

“Chúng ta?” Nhã Lan không chắc chắn mà nhìn xung quanh. Bọn họ vẫn ở trong túi lưới sắt, nhưng không có những tiếng tí tách, ngọn lửa nóng rực cũng đã biến mất.

“Chúng ta không chết sao?” Cô hỏi dè dặt.

“Đương nhiên!” Lãnh Mạn Nguyên giơ một đoạn dây dẫn lửa lên, anh ném nó vào đáy vực qua khe lưới, một tay khác của anh lại nắm một con dao: “Anh cắt đứt dây dẫn rồi, bom không còn tác dụng nữa.”

Anh nói nghe rất dễ dàng, cặp mắt biết cười, như một hồ nước mùa xuân tưới vào cội lòng khô khốc của Nhã Lan. Cô như chợt tỉnh ra, ôm lấy Lãnh Mạn Nguyên kêu to lên: “Chúng ta không chết, chúng ta không chết, thực sự không chết!”

“Ngao nào, đừng động đây!” Lãnh Mạn Nguyên ngăn cô lại, dưới cái nhảy của cô, lưới sắt lay động, như có thể rơi xuống đáy vực bất cứ lúc nào:

“Chúng ta yêu nhau như thế, sao có thể chết dễ dàng được.” Anh lau nước mắt và mồ hôi trên mặt cô, nói nhẹ giọng.

“Ừ.” Nhã Lan gạt đầu mạnh một cái, lời này không khiến cô kích động thì còn cái gì nữa chứ? Cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Bị nhốt lại ở đây, trên không có trời, dưới không có đất, cô lại lo lắng thêm lần nữa.

“Đừng lo, người của chúng ta sắp tới rồi!” Anh vừa dứt lời, một đoàn người vội vàng xông tới đây, Ưông Minh Thiên dẫn một đám tới, đằng sau là cảnh sát.

“Có sao không?” Nhìn cảnh tượng này, Ưông Minh Thiên không khỏi hít vào một hơi: “Nguy hiểm thật, mẹ anh còn dặn dò tôi phải chú ý tới sự an toàn của anh, nếu để cho bà ấy biết, chắc chắn sẽ lộ ra.”

Ưông Minh Thiên còn có tâm trạng nói đùa, nhìn khuôn mặt nhả nhặn như cười mà không phải cười của cậu ta, cô dở khóc dở cười. Lãnh Mạn Nguyên nghiêm mặt lại rồi nói to: “Nói linh tinh cái gì, không tới cứu người mau lên!”

Lúc này cậu ta mới cất súng đi, sai thuộc hạ hành động.

Hai người nhanh chóng được kéo lên, tháo hết bom đạn trên người ra, Ưông Minh Thiên không khỏi toát mồ hôi lạnh thay cho họ.

“Mười mấy cân thuốc nổ, nếu mà nổ thật, ngay cả bụi phấn cũng không còn để mà tìm hai người.”

“Thành Kiên Vỹ đâu?” Lãnh Mạn Nguyên không có thời gian nói chuyện với cậu ta. Một loạt tiếng súng vang lên từ xa, một chiếc tàu lao ra khỏi vòng vây mưa bom bão đạn của cảnh sát, chạy ra phía xa.

“Đồ vô dụng!” Lãnh Mạn Nguyên mắng đám cảnh sát kia.

Chết mà sống lại, Nhã Lan đắm chìm trong niềm vui sướng khi gặp lại Lãnh Mạn Nguyên, bọn họ không chú ý tới, có một đôi mắt như muốn giết người đang nhìn bọn họ trong bóng tối.

“Sao mọi người lại lên được hòn đảo này?” Nhã Lan giữ chặt lấy cánh tay của Lãnh Mạn Nguyên, như thể cô mà buông lỏng ra thì anh sẽ chạy mất vậy.

“Chỉ cần có lòng, làm gì có nơi nào không lên được, có nơi nào là không phá được.” Lãnh Mạn Nguyên nhìn cô, nói những khó khăn khi lên đảo một cách hời hợt.

“Chúng tôi nghĩ cách trà trộn lên đảo, lấy được bản đồ công trình phòng thủ mới có thể lên đây thuận lợi vậy.” Ưông Minh Thiên nói gian lược quá trình lên đảo. Sau đó Đại Hưng và Uyển Nhân chạy tới từ phía đối diện.

Nhã Lan hưng phấn chạy về phía Uyển Nhân, Uyển Nhân cũng thấy cô, cô áy hời khựng lại một chút rồi mới từ từ tới gần cô.

“Uyển Nhân, cậu không sao...” Còn chưa dứt lời, một bóng đen lướt qua, Uyển Nhân nhanh chóng rơi vào ngực của một người đàn ông.

“Thành Kiên Vỹ?” Mọi người cùng kêu lên sợ hãi, chẳng phải hắn đi rồi sao?

“Ha ha ha, không ngờ đúng không? Sao tao có thể đi như thế được? Đáng tiếc chỗ bom vừa rồi không đưa chúng mày đến tây thiên.” Trong lúc bắt Uyển Nhân, ánh mắt của hắn nhìn sang Lãnh Mạn Nguyên.

“Mau thả cô ấy ra!” Nhã Lan hét lên.

“Có thể, em lại đây.” Thành Kiên Vỹ đưa ra điều kiện, nhưng bị Lãnh Mạn Nguyên phản đối: “Không thể nào!”

“Vậy thì nhìn cô ta chết?” Súng trong tay Thành Kiên Vỹ chĩa vào phía mọi người, bàn tay đặt trên cổ Uyển Nhân còn cầm một con dao. Hắn nói rất nhẹ nhàng, không nhìn tới Uyển Nhân đã sắp tắt thở trong ngực hắn.

“Anh thả cô ấy ra, cô ấy sẽ chết mất!” Lời nhắc nhở của Nhã Lan chỉ nhận lại được một tiếng hừ lạnh của Thành Kiên Vỹ.

“Thả cô ấy ra đi, mày đã bị bao vây rồi!” Xung quanh có rất nhiều thuộc hạ của Lãnh Mạn Nguyên: “Những tên cảnh sát đó ngu, nhưng tao thì không, mày tốn không ít tâm huyết cho cái căn cứ này đúng không. Chắc là mày còn mong có thể bắt đầu lại chỗ này.”

Lãnh Mạn Nguyên nói hết những ý nghĩ của hắn ra, khiến khuôn mặt của Thành Kiên Vỹ vụn vỡ vì phẫn hận, sát ý hiện lên trong mắt hắn.

Uyển Nhân ở trong tay hắn không hề gãy gục, ngược lại nhắm mắt lại như đã hiểu ra hết tất cả, chờ đợi cái chết. Nhã Lan nhớ lại cô ấy đã từng nói muốn chết chung với Thành Kiên Vỹ.

“Uyển Nhân, cậu không thể chết như vậy được, cậu còn trẻ, nhiều người quan tâm đến cậu như thế, người yêu cậu, cả ba mẹ cậu, cậu không thấy thẹn với họ sao?” Nhã Lan hi vọng cô ấy có thể có phản ứng gì đó, đừng có yên lặng như muốn chết vậy. Mí mắt của Uyển Nhân rung rung một hồi rồi mới nói một câu: “Mọi người đi đi, đừng lo cho tôi, tôi không muốn liên lụy đến mọi người!”

“Đừng hòng kẻ nào chạy được!” Thành Kiên Vỹ hét lên: “Nơi này chôn không ít mìn, tới lúc bắt đắ dĩ, tao sẽ chết chung với chúng mày!”

Về mặt của Lãnh Mạn Nguyên rất nghiêm trọng, hiển nhiên, Thành Kiên Vỹ không nói dối.

“Nên làm gì bây giờ?” Ưông Minh Thiên lại gần rồi nói nhỏ voi anh.

“Đánh lạc hướng chú ý của hần!” Nhìn theo ánh mắt của Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan thấy Uyển Nhân đang cho tay vào túi áo của Thành Kiên Vỹ. Trong đó có cái gì?

“Hừ hừ, chỉ cần ta nhấn vào điều khiển, chúng mày chỉ có thể chết! Ha ha ha...” Trong lúc Thành Kiên Vỹ ngửa đầu, Uyển Nhân nhân cơ hội lấy được chiếc điều khiển màu trắng mà không bị phát hiện.

“Uyển...” Trái tim của Nhã Lan treo lên cổ họng, cô không dám lên tiếng nữa, chỉ sợ kích động đến kẻ đang điên cuồng kia.

Bàn tay của Thành Kiên Vỹ bóp chặt vào, cảm giác khó thở dữ dội khiến Uyển Nhân làm rơi chiếc điều khiển. Nhắm được cơ hội, Đại Hưng nhặt một tảng đá lên đánh thẳng vào bàn tay cầm súng của Thành Kiên Vỹ. Cây súng văng ra, lúc Thành Kiên Vỹ chuẩn bị dùng dao, Đại Hưng đã tới bên cạnh hần. Hần giờ cao con dao lên, mắt thấy sẽ đâm vào ngực Uyển Nhân, Đại Hưng vội đưa tay ra đỡ...

“Bập” một tiếng, Đại Hưng bị đâm vào tay! Cậu nhin con dao, giờ chân lên đá vào nửa người dưới của Thành Kiên Vỹ, con dao khiến Thành Kiên Vỹ lùi ra sau, buông lỏng bàn tay đang không chế Uyển Nhân ra.

“Anh...” Uyển Nhân không kịp hô hấp, ho khan định đi đỡ lấy Đại Hưng.

“Đi mau!” Đại Hưng lại đá một cái nữa, đám thuộc hạ cũng bắt đầu gia nhập vào.

“Đại Hưng, ra ngoài!” Hiển nhiên cậu đã bị thương khá nặng, lao đảo không đứng vững. Uyển Nhân đứng bên cạnh vội chạy tới đỡ cậu, lùi về một nơi an toàn đằng sau.

Thành Kiên Vỹ bị một vài tay đâm ép tới bờ vực, mắt thấy không còn đường lui nữa, hần sẽ bị bắt. Đột nhiên hần lại lẩn một vòng, ẩn vào một nút công tắc!

“Mau lùi lại!” Lãnh Mạn Nguyên nhận ra hần có mục đích, vội vàng ra lệnh. Mọi người lùi lại được mấy bước, vô số sợi thép nhỏ, sợi nào sợi nấy sắc nhọn, nếu không lùi lại kịp thời, mọi người đã bị nó đâm vào. Nhã Lan hít vào khí lạnh, cảnh tượng ấy quá tàn nhẫn.

Lãnh Mạn Nguyên ôm cô vào ngực, không để cô nhìn thấy nữa.

“Chúng ta mau rời khỏi đây, chỗ nào ở đây cũng có bẫy rập, quá nguy hiểm.” Dưới sự sắp xếp của Lãnh Mạn Nguyên, mọi người nhanh chóng chạy ra ngoài theo lối an toàn. Xa xa, có thể nhìn thấy được một chiếc tàu chiến đậu ở đó, mấy người thủy thủ vẫy tay với bọn họ.

“Đi xác định xem có an toàn không.” Lãnh Mạn Nguyên làm việc rất cẩn thận, anh thận trọng ra lệnh, hai thuộc hạ nghe lệnh rồi đi.

Trên tay Đại Hưng còn cầm con dao kia, Uyển Nhân đỡ cậu, gương mặt tái nhợt.

“Nghỉ ngơi tại chỗ một chút.” Mấy người ngồi xuống, đám thuộc hạ tản ra, phòng vệ ở khắp nơi.

“Tôi... để tự tôi làm.” Đại Hưng đột nhiên đỏ mặt, cậu rút tay ra, ngồi xuống bên cạnh.

“Anh bị tôi mới bị thương, chăm sóc anh là nghĩa vụ của tôi.” Uyển Nhân cũng đỏ mặt, nhưng cô ấy vẫn giữ vững lập trường.

“Thực sự không cần...” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Đại Hưng không chối từ sự dịu dõ của cô nữa. Mắt cô ấy còn đang đầm lệ, cậu bắt đầu an ủi cô.

Hai thuộc hạ nói chuyện với người trên tàu, có vẻ như tất cả đều bình thường, họ vẫy tay về phía này, ý bảo mọi người đi tới đây.

“Đợi đã!” Ưông Minh Thiên lên tiếng ngăn cản, ánh mắt của Lãnh Mạn Nguyên cũng híp lại: “Những người này không phải hải quân!”

Hai người nhìn nhau, Lãnh Mạn Nguyên ra lệnh kịp thời: “Rút lui!”

Vừa nói xong chữ lui, người trên tàu liền giờ súng tiểu liên lên bắn phá nơi này, hai thuộc hạ không kịp chạy thoát, bị bắn chết trên tàu.

“Nhanh.” Chỉ một tiếng hô, mấy người rút về trong đảo. Có người từ trong đảo ra tiếp ứng, sau lưng họ cũng vang lên tiếng súng.

Chiếc tàu cảnh sát duy nhất cũng bị kẻ địch đoạt mất, đoàn người Lãnh Mạn Nguyên vừa không thể lui về trong đảo, cũng không có cách nào xông ra, chỉ có thể ẩn nấp trong một ngọn núi nhỏ, tạm thời nghỉ ngơi.

Bên ngoài có tiếng người la lên, là tiếng của Thành Kiên Vỹ!

“Linh Linh, anh hối hận rồi, em đi ra đi, anh sẽ không để em bị thương, thật đấy. Vừa rồi suýt chút nữa thì mất đi em, em không thể biết được anh đã đau

lòng đến mức nào.”

Nhã Lan không lên tiếng, cô chỉ nắm chặt vạt áo của Lãnh Mạn Nguyên.

“Linh Linh, anh yêu em, hãy tin anh, những người ở đây đều sẽ chết, em đi ra đi, anh sẽ bảo đảm sự an toàn của em. Tin anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Sinh mười đứa con

Trong lúc hấn hét lên, bốn bề có bóng người lay động, bọn chúng đã bao vây nơi này, còn đặt rất nhiều củi khô để bắt lửa, đồng thời dội rất nhiều chất lỏng vào xung quanh, mùi xăng dầu nồng nặc tỏa ra, rốt cuộc Nhã Lan cũng biết chúng định làm gì.

Trên đất chỉ còn Uyển Nhân, Đại Hưng, Uông Minh Thiên và Lãnh Mạn Nguyên, cũng với vài người thuộc hạ, bọn họ sẽ chết cùng nhau như thế sao?

Đôi lông mày nhíu chặt của Lãnh Mạn Nguyên cho thấy tình hình lúc này khẩn cấp đến thế nào, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được. Uông Minh Thiên và Lãnh Mạn Nguyên nhìn chăm chú vào bản đồ phòng thủ trong tay, không ngừng thảo luận nhỏ với nhau, không thèm để tới tiếng kêu gào của Thành Kiên Vỹ.

Lại ngẩng đầu lên lần nữa, Nhã Lan thấy vô số bó đuốc đã được đốt lên, chỉ cần đặt xuống là có thể biến nơi này thành biển lửa.

Nên làm gì đây?

Nhã Lan biết không thể đợi thêm được nữa, cô chạy ra ngoài mấy bước, tới nơi cách mọi người khá xa thì nhón người lên.

“Thành Kiên Vỹ, anh cho tôi chút thời gian suy nghĩ.”

Khuôn mặt của Thành Kiên Vỹ xuất hiện ở trên cao, hấn đứng trên đài quan sát, nắm rõ như lòng bàn tay mỗi một động tác nhỏ của cô. Hấn vất hai chân vào nhau, trên mặt mang theo nụ cười gian tà.

“Linh Linh, tôi chỗ này của anh đi, những gì Lãnh Mạn Nguyên có thể cho em, anh cũng sẽ không để em phải thiếu.”

“Anh quá kinh khủng, tôi sợ.” Nhã Lan hi vọng có thể kéo dài chút thời gian, để mấy người Lãnh Mạn Nguyên có cơ hội lên kế hoạch.

“Linh Linh, với em, vĩnh viễn anh đều là anh Kiên Vỹ dịu dàng ngày nào, hôm đó làm em sợ rồi đúng không, anh hứa sau này sẽ không làm chuyện gì kinh khủng trước mặt em nữa.”

“Tôi vẫn còn thấy sợ!” Cô liếc mắt thấy Lãnh Mạn Nguyên và Uông Minh Thiên đã cất bản đồ trong tay đi.

“Tin anh đi, tới đây nhanh lên!” Lãnh Mạn Nguyên ẩn nấp trong một nơi thật vào, nhìn từ bên trên không thể thấy được bọn họ, đương nhiên Thành Kiên Vỹ không biết Lãnh Mạn Nguyên đang làm gì. Nhưng hấn bắt đầu không kiên nhẫn, tên thuộc hạ bên cạnh hấn đã giờ súng lên.

“Nhanh lên đi, nơi đó sắp biến thành biển lửa rồi, cảm giác bị nướng cháy rất đau đớn.”

Đằng sau, Lãnh Mạn Nguyên và Uông Minh Thiên đang nhỏ giọng tranh luận với nhau.

“Không thể, như vậy quá nguy hiểm.” Uông Minh Thiên cực lực phản đối. Vì sao Uông Minh Thiên phải tranh luận, Uông Minh Thiên luôn rất nghe lời Lãnh Mạn Nguyên.

“Cậu không cần lo, tạm thời Thành Kiên Vỹ sẽ không làm gì chúng tôi, mọi người cứ việc xông ra! Bên cạnh vách núi có tàu, lều tàu rồi đi lập tức!” Lãnh Mạn Nguyên nhìn sang phía Nhã Lan.

“Không được, tôi không thể trơ mắt nhìn cậu mạo hiểm được.” Uông Minh Thiên rất kiên quyết, không chịu hành động.

“Không có nhiều thời gian đâu, cậu muốn mọi người cùng chết sao? Chia ra chúng ta đều có cơ hội sống sót.” Con tức của Lãnh Mạn Nguyên cũng nổi lên.

“Chuyện này...”

“Đừng nói nữa, Nhã Lan, chúng ta đi!” Lãnh Mạn Nguyên không thèm nhìn phản ứng của Uông Minh Thiên, anh chạy tới kéo tay của Nhã Lan, cùng xuất hiện trước mặt Thành Kiên Vỹ.

“Được lắm, chuẩn bị nổ súng cho tao!” Thành Kiên Vỹ đứng bên trên cười to sung sướng, Uông Minh Thiên đứng trong bóng tối, bắt lực nhìn cảnh tượng này.

“Thành Kiên Vỹ, chẳng phải mày luôn miệng nói yêu Linh Nhi sao? Mày định đi cùng cô ấy hay là để cho cô ấy chết vì tao?” Lãnh Mạn Nguyên cười lạnh, giọng điệu của câu hỏi này như đang tấn gấu. Đứng trên đài quan sát, Thành Kiên Vỹ tức giận hất đầu, nắm chặt quả đấm.

Hắn nghĩ ngợi một hồi rồi kêu lên: “Bất sống nó cho tao, tao phải lột da hắn, rút gân hắn, uống máu hắn thay cho rượu kết hôn!”

“Chạy mau!” Lãnh Mạn Nguyên nắm tay Nhã Lan chạy về phía trước. Một đám thuộc hạ chỉ biết cầm súng, không dám bắn mà đứng lên đuổi theo.

“Đi đâu?” Nhã Lan quay đầu lại, thấy bên Uông Minh Thiên đang rút về một hướng khác. Tiếng súng vừa vang lên, đồng củi vừa rồi bị đốt cháy.

“Đi theo anh là được rồi.” Trong khi nói chuyện, Lãnh Mạn Nguyên kéo cô lên một sườn dốc: “Bên này!”

Có vẻ anh rất quen thuộc với nơi này, kéo thẳng cô tới trước một vách đá.

“Trước mặt không có đường!” Lúc nhìn thấy vách đá này, trái tim Nhã Lan lạnh xuống, đằng sau còn có người đuổi theo, có biển lửa, bọn họ chết chắc rồi.

Lãnh Mạn Nguyên không nói lời nào, chỉ sờ vào một vị trí trên vách đá, sau đó có một cái chốt nhỏ nhỏ nhô lên.

Một tiếng rầm vang lên như tiếng sấm, trên vách đá mở ra một cánh cửa, để lộ ra hang động tối đen.

“Mau đuổi theo!” Đám người đuổi theo đã cách bọn họ không xa lắm, tiếng bước chân vô cùng rõ ràng. Không chút nghĩ ngợi, Lãnh Mạn Nguyên kéo cô chui thẳng vào trong hang động.

“Bên này!” Đám người đó dừng lại một hồi trước cửa, sau khi nhận được mệnh lệnh thì nhao nhao ủa vào, tạo thành tiếng vang lo lớn trong không gian nhỏ hẹp này.

Nhã Lan được Lãnh Mạn Nguyên ôm chặt rồi leo lên một chỗ được mấy tảng đá tạo thành. Vị trí này không bắt mắt, đám người kia không phát hiện ra bọn họ, lướt qua hai người chạy vào trong.

“Nguyên...” Cô thờ nhẹ, Lãnh Mạn Nguyên đáp lại cô bằng một tiếng suyt. Cô hiểu ý không lên tiếng nữa. Đám người kia đang quay lại.

“Cái hang động này có trăm ngàn lối đi, là do con cháu của vị danh tướng phòng thủ kia thiết kế, chạy vào rồi sẽ chẳng tìm được đường ra nữa. Để chúng chết đói ở đây đi, tránh cho ông chủ của chúng ta vì một con đàn bà mà làm nhiều anh em phải mất mạng như vậy.” Một tên thủ lĩnh căn nhắc nói, chỉ ở lại trong hang động một lát rồi dẫn đám đàn em ra ngoài.

Ngoài cửa có tiếng rầm rầm, chắc là cửa hang động đã bị đóng lại.

“Nguyên, phải làm gì bây giờ?” Đột nhiên Nhã Lan thấy có chút lo lắng.

“Đừng sợ!” Lãnh Mạn Nguyên buông cô ra, mở điện thoại để lấy ánh sáng, thông qua ánh sáng mờ nhạt này, cô thấy khuôn mặt anh lộ vẻ đau đớn.

“Sao vậy?” Cô đưa tay cầm lấy tay anh, lại thấy ướt đầm cả rồi.

“Tay anh!” Cô sợ hãi kêu lên.

Lãnh Mạn Nguyên rút tay lại, cười thần nhiên với cô: “Không sao, vết thương nhỏ thôi.”

Anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng ngày hôm đó, chính mắt cô nhìn thấy một viên đạn xuyên qua cánh tay anh, sao có thể là vết thương nhỏ được.

Vừa rồi dùng lực như vậy khiến miệng vết thương nứt ra, máu chảy ra lần nữa.

“Sao lại là vết thương nhỏ được!” Nhã Lan nói run rẩy, cầm tay anh lên xem vết thương của anh: “Anh vì em mà bị thương thành như vậy, sao còn muốn để em làm liên lụy đến anh thêm nữa chứ, anh không nên tới đây cứu em!”

“Không sao thật mà.” Lãnh Mạn Nguyên an ủi ngược lại Nhã Lan, anh lau nước mắt cho cô một cách cẩn thận: “Xin lỗi, anh đã nói không để em rơi lệ, nhưng lần nào em cũng phải đau lòng vì anh.” Giọng nói của anh mang theo sự áy náy, Nhã Lan càng thêm khó chịu.

“Anh đã bị thế này rồi còn để ý em có khóc không?” Anh lau nước mắt cho cô, nước mắt cũ lau hết rồi, nước mắt mới lại tuôn trào ra: “Xin lỗi.”

“Đừng như vậy, Linh Nhi.” Lãnh Mạn Nguyên nói dịu dàng: “Có em làm bạn với anh, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa anh cũng sẽ thấy vui vẻ.”

“Ừ.” Cô gật đầu như một đứa trẻ, tựa đầu vào đầu gối anh.

“Vết thương của anh không sao thật chứ? Vừa rồi còn chảy máu nữa.” Cô vẫn lo cho vết thương của anh.

“Không sao thật.” Lãnh Mạn Nguyên tắt điện thoại, không để Lãnh Mạn Nguyên thấy khuôn mặt tái nhợt của mình: “Anh khỏe lắm, máu ngừng chảy rồi, chỉ là một vết thương nhỏ bị nứt ra, không có gì đáng lo.”

Lời nói của anh rất vang vọng, khiến cô yên tĩnh lại. Bóng tối bắt tận bao trùm, cô không nhìn thấy ánh sáng, không nhìn thấy ngày mai.

Năm tháng kết thúc vào thời kì tuổi trẻ, cô còn gì để tiếc nuối không? Nắm lấy ngón tay của Lãnh Mạn Nguyên, cô cảm nhận sự ấm áp của anh, nếu có điều gì tiếc nuối, chắc là không nên kéo anh tới mạo hiểm.

“Linh Nhi?”

Giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên vang lên nhẹ nhàng trong bóng tối.

“Hử?” Cô dịu dàng trả lời.

“Đi theo anh, em có cảm thấy khó không?”

“Không đâu.” Trái tim và miệng của cô là một, cô trả lời ngay không cần suy nghĩ.

“Anh mang đến cho em nhiều nguy hiểm và đau khổ như vậy, nếu là người khác thì đã chẳng thể chịu nổi được.” Tiếng nói của anh tràn đầy sự đau lòng.

“Trong trái tim em có tình yêu, cho dù là tai họa gì em cũng có thể chịu đựng được. Nguyên, chỉ cần được ở bên anh, cho dù phải chết ngay lập tức em cũng không sợ.”

“Đồ ngốc, không thể nói từ chết một cách tùy tiện thế được.” Giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên hơi suy yếu, hơi thở không đều, nhưng anh vẫn cười nhẹ và nói chuyện với cô bằng giọng yêu chiều.

“Em muốn ở bên cạnh anh, chết cũng ở cạnh anh.” Nhã Lan nói kiên định.

“Ừ.” Trầm mặc một hồi lâu, Lãnh Mạn Nguyên mới lên tiếng lần nữa: “Linh Nhi, ngủ một giấc đi, chúng ta phải bỏ sung thể lực mới có thể ra khỏi hang động này được. Tin anh, anh sẽ dẫn em ra ngoài.”

“Ừ, được.” Cô ngoan ngoãn ôm lấy anh, cùng nhau núp trong một góc hang động: “Em tin anh.”

Cô ngủ yên tĩnh suốt cả đêm, ngay cả một giấc mơ ngắn ngủi cũng không có. Mở mắt ra thì một tia sáng nhẹ đại biểu cho ban ngày đã chiếu vào.

“Nguyên, anh nhìn kia, đằng trước có ánh sáng!” Cô chỉ về phía trước, lay người Lãnh Mạn Nguyên. Nhưng cơ thể anh hơi lạnh, lay một hồi cũng không lên tiếng.

“Nguyên?” Nhã Lan thử gọi, một cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng cô.

“Anh... không sao.” Rất lâu sau, Lãnh Mạn Nguyên mới trả lời một cách khó khăn. Giọng nói của anh mang cho cô cảm giác an toàn, Nhã Lan vội đỡ anh dậy: “Anh sao vậy?”

“Không sao, vừa rồi anh đang nghĩ một số chuyện, anh xin lỗi, không kịp trả lời câu hỏi của em.”

“Anh đang nghĩ gì?” Cô hỏi tỉnh ngịch.

“Nghĩ xem sau này sinh mấy đứa con, mấy trai mấy gái.” Giọng nói của anh phe phẩy bên tai cô, khiến cô cảm thấy ngứa.

“Xấu xa, đến lúc này còn nói vấn đề này.”

“Em nói xem, sinh mấy đứa?” đột nhiên Lãnh Mạn Nguyên kéo cô gặng hỏi, y như một đứa bé.

“Mười đứa!” Cô nói quá.

“Ừ!”

“Anh coi em là heo à.” Nhã Lan mất hứng bĩu môi, cô bỗng nghĩ tới tình hình trước mắt: “Còn không biết có thể ra ngoài được không đây, nếu không ra được, sinh mười đứa có tác dụng gì.”

“Em nói à?” Lãnh Mạn Nguyên xác nhận lại.

“Đương nhiên là em nói, chẳng lẽ còn có người thứ ba sao?”

“Ồ, không cho đời ý đấy. Chúng ta đi thôi!” Lãnh Mạn Nguyên kéo cô đi theo hướng có ánh sáng.

“Trong này có nhiều bẫy rập lắm đấy, anh không sợ sao?” Nhã Lan vẫn còn lo lắng.

“Không sợ, thấy luồng ánh sáng đó không? Trong hang động này, chỉ vào lúc trời vừa sáng mới có thể thấy được, bởi vì lúc này ánh sáng chiếu nghiêng, vừa hay có thể xuyên thấu qua tấm cửa đá trước mặt để rơi vào.”

Thì ra là thế, thảo nào anh lại bảo cô ngủ qua đêm ở đây. Nhã Lan vui mừng đi theo sau anh, từng bước tới gần nơi có ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Phụ nữ là để yêu thương

Đi tầm nửa tiếng đồng hồ, cánh cửa đá có ánh sáng ở ngay trước mắt.

“Cánh cửa này dày như vậy, chúng ta không ra được.” Nhã Linh nhìn cánh cửa sát dày trước mặt, cô nói một cách bất lực.

“Yên tâm, người cứu chúng ta sẽ tới nhanh thôi!”

Anh vừa dứt lời, bên ngoài đã có mấy người quát lên: “Ngôn, hai người đã tới chưa? Ngôn...”

“Tới rồi!” Giọng nói của Lãnh Mạt Ngôn mang theo sự suy yếu.

“Hai người mau tránh sang một bên, cánh cửa sẽ mở ra ngay.”

Lãnh Mạt Ngôn kéo Nhã Linh đứng sang một bên, một tiếng nổ vang lên, cánh cửa đá nứt vỡ ra.

“Nhanh lên.” Trong lúc cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Lãnh Mạt Ngôn đã ôm cô nhảy ra ngoài, ngã nhào trên mặt đất. Một loạt tiếng ầm ầm vang lên, đất rung núi chuyển, tiếp đó, cả hang động sập xuống từng chút một.

Ngẩng đầu lên lần nữa, cô phát hiện bọn họ đã tới dưới đáy vực, có hai chiếc tàu chở dầu và vài chiếc ca nô. Ưông Minh Thiên dẫn một nhóm người nhảy lên một bên, sau một hồi âm ỉ thì chạy về phía bọn họ.

“Bình an là tốt rồi, đi nhanh lên.”

Lần này, rốt cuộc bọn họ cũng lên tàu một cách thuận lợi, nhìn hòn đảo càng ngày càng xa, Nhã Linh vô cùng cảm khái.

“Còn ngần ngại ở đây làm gì!” Có người ôm lấy cô từ đằng sau, hơi thở rất quen thuộc, là Lãnh Mạt Ngôn.

“Hóng gió, đã lâu rồi không được hít thở không khí mới mẻ.” Cô ra sức hô hấp.

“Em quên rồi sao?” Lãnh Mạt Ngôn nói vòng vo, Nhã Linh mở to đôi mắt nhìn anh khó hiểu: “Vừa rồi ai nói sinh mười đứa con cho anh?”

“Cái này... em...” Lúc này Nhã Linh mới phát hiện ra mình đã sập bẫy rồi.

“Phải cố gắng ngay từ bây giờ, nhiệm vụ này khá là gian nan đấy.” Lời nói của Lãnh Mạt Ngôn khiến mặt cô đỏ bừng lên.

“Ngôn!” Uy Vũ Thiếu đi tới từ trên cầu thang: “Lại đây băng bó vết thương nhanh lên, vết thương của cậu nứt ra rồi, chảy máu quá nhiều, phải truyền máu ngay lập tức.”

“Thật là phiền phức!” Lãnh Mạt Ngôn lập tức trầm mặt xuống.

“Đi đi, anh bị thương nặng thế mà!” Nhã Linh cũng chú ý tới khuôn mặt hơi tái của anh: “Không có sức khỏe tốt, lấy sức lực đâu mà nuôi con.”

“Được rồi, em phải chờ anh đây.” Anh nói lưu luyến.

“Em đi với anh, được chưa?” Nhã Linh cười rất ngọt ngào, dìu Lãnh Mạt Ngôn đi về phía Uy Vũ Thiếu.

“Đi thôi.” Uy Vũ Thiếu làm động tác mời, Lãnh Mạt Ngôn tức tối bước xuống cầu thang, nhưng anh vẫn cầm chặt lấy tay Nhã Linh không chịu buông ra...

“Thật buồn nôn!” Uy Vũ Thiếu đứng trên cầu thang bĩu môi: “Còn một đôi nữa cũng buồn nôn như hai người vậy.”

“Anh đang nói đến ai vậy.” Nhã Linh nhớ tới Ưông Minh Thiên và Nghê Phân Nhi, chắc hẳn đang nói về bọn họ.

“Về rồi cô sẽ biết.” Uy Vũ Thiếu ra về bí mật, Nhã Linh cười như hoa mùa xuân rồi đi xa. Đây là chuyện tốt, đương nhiên không cần phải sốt ruột.

...

“Nhã Linh, cậu đã về rồi.” Uyên Nhan đã về nhà họ Lãnh bình an, thấy Nhã Linh trở về, cô ấy vô cùng vui mừng, khuôn mặt vẫn còn trắng bệch nhưng an ổn hơn nhiều: “Cậu không bị thương chứ, hai người bình an trở về, cuối cùng tớ cũng thấy yên tâm”

Hiếm khi thấy Đại Hữu đứng bên cạnh, cậu không ngừng gãi đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Hai người không về, cô ấy không chịu ăn cơm, cũng không chịu khám bệnh, khiến người ta sốt ruột gần chết.”

“Đúng vậy, khiến người ta phải sốt ruột.” Dư Hồng Mai ôm Tự Ngón nhỏ bé, cậu nhóc ngủ ngon lành trong ngực bà, xem ra, trong mấy ngày bọn họ không ở đây, tình cảm giữa bà ấy và cậu bé đã trở nên rất tốt rồi.

Nhã Linh nhận lấy con mình, ôm chặt vào ngực, liên tục hôn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của cậu bé: “Bảo bối, nhớ con quá, mẹ còn tưởng rằng không được gặp lại con nữa cơ.”

“Xem con nói cái gì kìa, chẳng phải về rồi sao? Sau này không được nói những lời như thế này nữa.” Dư Hồng Mai trách cứ, Nhã Linh lau nước mắt rồi gật đầu rất ngượng ngùng. Đứa bé trong ngực cô cảm thấy không thoải mái, nhúu mày lại, cuối cùng khóc oe oe lên.

“Sao rồi? Làm sao rồi?” Dư Hồng Mai nôn nóng cực độ, kiểm tra cậu nhóc một lượt, cuối cùng ôm lấy thằng bé từ trong tay Nhã Linh, nhẹ nhàng dỗ dành.

Nói ra cũng lạ, vừa được Dư Hồng Mai ôm, cậu bé liền ngoan ngoãn ngủ.

“Nhóc con, còn chọn người nữa.” Lãnh Mạt Ngón chỉ khuôn mặt nhỏ nhắn của con mình, nói tức tối.

“Mẹ là bà nội nó, đương nhiên sẽ thích mẹ rồi.” Dư Hồng Mai áp mặt mình lên khuôn mặt cậu nhóc, nói vô cùng vui vẻ. Trên khuôn mặt của bà cũng là nét vui vẻ và hiền lành. Nhã Linh cảm nhận được tình thương của bà với cậu bé rất chân thật, trong lòng cô cảm thấy ấm áp, không có chút gì là không vui khi thằng nhóc này kén chọn.

Thím Liễu bưng hai chén mì tới, hô lên: “Tôi tự tay hầm hai bát mì chân giò, hai người mau tới trừ vận đen đi, sau này bình an, may mắn, hạnh phúc, không bao giờ gặp tai nạn.”

“Hay, hay, hay lắm!” Mọi người khen hay liên tiếp, hai người ăn hết bát mì dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người.

“Anh đừng kéo tôi.” Uyên Nhan đứng trong một góc, cô nói nhỏ giọng. Đúng lúc mọi người vừa yên lặng xuống, ai cũng nghe thấy rõ lời cô nói, ánh mắt đều chuyển sang nhìn cô ấy.

Cô ấy đứng cạnh Đại Hữu, dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, hai người đỏ mặt lên, như vừa uống rượu xong.

“Sao vậy?” Lãnh Mạt Ngón ngồi trên ghế sofa, anh ôm eo Nhã Linh, hỏi.

“Không...” Uyên Nhan kéo Đại Hữu lùi về sau, nói nhỏ giọng.

Đại Hữu nhìn mọi người, rồi nhìn sang Uyên Nhan, biết cô ấy ngại mở miệng, tự cậu nói ra: “Lúc này cô Uyên Nhan nên tới bệnh viện của ngài Uy để khám, nhưng cô ấy ngại nói với mọi người.”

“Ôi, đây là chuyện quan trọng, sao có thể chậm trễ được?” Thím Liễu như thể đột nhiên nghĩ tới điều gì liền vội vàng nói.

“Đúng vậy, Uyên Nhan, bây giờ cậu có thấy đỡ hơn chút nào không?”

Thảo luận bệnh cá nhân của mình trước mặt mọi người, khuôn mặt của Uyên Nhan đỏ rực, không dám nhìn thẳng vào mọi người: “Đỡ... nhiều rồi.” Cô ấy cắn môi, đứng ở đó một cách lúng túng.

“Vậy mau đưa cô ấy đi đi!” Thím Liễu đẩy thẳng con trai cao to cường tráng của mình, Đại Hữu đứng khựng ở đó một lát rồi nhìn sang Lãnh Mạt Ngón: “Vậy... Ông chủ, tôi đi.”

“Ừ.” Ánh mắt của Lãnh Mạt Ngón mang theo vẻ nghiền ngẫm, anh không nói gì, chỉ gật đầu một cái. Đại Hữu kéo tay của Uyên Nhan nhanh chóng ra khỏi phòng khách. Nhã Linh thấy Uyên Nhan hơi gầy gù một chút, cuối cùng vẫn nghe lời để mặc cậu dẫn ra ngoài.

“Đại Hữu nhiệt tình như thế từ lúc nào vậy?” Lãnh Mạt Ngón nhìn thím Liễu, anh hỏi dò.

“Đúng vậy, tôi cũng thấy lạ.” Thím Liễu có vẻ khá đăm chiêu.

Ngoài cửa, hai người còn chưa lên xe, một chiếc xe mui trần màu trắng bạc ở đó, người bước xuống là Uy Vũ Thiệu, vẫn phong độ như cũ, hần hắt mái tóc dài cá tính của mình, sau khi nhìn thấy hai người thì làm một động tác như đang nôn mửa.

Ba người chỉ dừng lại giây lát ở đó, Uy Vũ Thiệu vẫy tay rồi vào phòng khách.

“Sao? Lại không có chỗ ăn cơm à?” Lãnh Mạt Ngôn nói lạnh lùng, nhìn Uy Vũ Thiếu không chút khách khí. Hắn giả bộ ho khan để che giấu sự ngượng ngùng, hiển nhiên là bị Lãnh Mạt Ngôn đoán đúng ý đồ.

“Cũng không phải không có, nhiều lắm.”

“Nghe nói gần đây cậu có cô bạn gái hung tàn lắm à? Hơi một chút là hành hình, còn thường xuyên không cho cậu ăn cơm?” Tin tức của Lãnh Mạt Ngôn rất nhanh, chuyện của Uy Vũ Thiếu như được đặt trước mắt anh.

“Khụ khụ, cũng không phải. . . Chỉ là. . . Thức ăn mà cô ấy làm rất ngon. . .” Uy Vũ Thiếu cười ha ha bằng khuôn mặt của trắng bệch. Chàng hoàng tử chốn tình trường không ai sánh bằng này trở nên thất thế như vậy từ khi nào? Nhã Linh tò mò.

Cô đẩy Lãnh Mạt Ngôn ở bên cạnh: “Có chuyện như vậy thật sao?”

“Em hỏi chính cậu ta ấy.” Ánh mắt của Lãnh Mạt Ngôn rõ ràng mang theo nụ cười, như thể đang xem kịch vui: “Đắm mình trong bể tình nhiều năm, kiểu gì chẳng có ngày bị nhấn chìm. Có điều khẩu vị của cậu cũng thật đặc biệt, không ngờ lại phải lòng một cô gái thích hành hạ người khác.” Anh nhếch bờ môi mỉm cười, tỏ vẻ khinh thường.

Thím Liễu chờ tất cả mọi người tới phòng khách, hình như rất quan tâm tới chuyện tình yêu của Uy Vũ Thiếu.

“Thế nào? Lúc nào thì cưới về nhà?” Thím Liễu hỏi nhẹ giọng.

“Cưới về nhà, về nhà sớm nha, bảo mẫu của cậu ta quy định phải về trước mười hai giờ đêm, không được dẫn bạn gái về nhà làm loạn, sáu giờ sáng phải dậy đi ra ngoài chạy bộ một tiếng rồi về ăn sáng, còn nhiều lắm.” Lãnh Mạt Ngôn nói từng cái quy định mà bảo mẫu của cậu ta ra, khiến Uy Vũ Thiếu vô cùng lúng túng.

“Ôi. . . chao, thằng nhóc này, sao lại biết được những chuyện ấy, đó là do cô ấy. . . quan tâm tôi.” Cậu trả lời của hắn chứng thực cho lời nói của Lãnh Mạt Ngôn, mọi người cùng há to miệng, nhìn Uy Vũ Thiếu bằng ánh mắt không thể tin.

“Bảo mẫu gì chứ, rõ ràng là cọp cái.” Lãnh Mạt Ngôn cười nhạo hắn, hắn lại chỉ nhún vai tỏ vẻ thờ ơ.

“Đừng có nói tôi, hai đồ hâm nhà cậu mới buồn nôn.” Uy Vũ Thiếu chỉ ra biên ngoài, xe của Đại Hữu đã chạy đi từ lâu rồi.

“Ai?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Còn ai nữa chứ? Thuộc hạ tốt của cậu, con trai của thím Liễu.” Hắn tìm một chỗ rồi ngồi xuống, nói rất hung hăng, như Đại Hữu nợ hắn rất nhiều tiền vậy.

“Lại làm sao rồi?”

Mọi người đều dừng đứng lố tai lên nhìn sang phía hắn, ngay cả Lãnh Mạt Ngôn cũng mở to hai mắt, có vẻ rất hứng thú.

“Bình thường chất phác, như một thằng người gỗ vậy, thấy phụ nữ thì như không nhìn thấy!” Hắn hừ một tiếng, dáng vẻ vô cùng bất mãn.

“Thuộc hạ của tôi đắc tội cậu à?” Hắn không chịu không nói ra, Lãnh Mạt Ngôn thấy sốt ruột, cố tình nói khích hắn.

“Không đắc tội, nhưng khiến tôi buồn nôn. Mọi người không biết đâu, cậu ta kéo tay cái cô vừa rồi chạy thẳng tới phòng làm việc của tôi, muốn đích thân tôi làm phẫu thuật, nói cái gì mà đối với một người phụ nữ, tử cung rất quan trọng, không thể cắt bỏ được.”

“Phải cắt sao?” Nhã Linh lo lắng hỏi, Uy Vũ Thiếu lắc đầu, tiếp tục nói: “Cậu ta làm tôi chẳng hiểu gì cả, tôi đi tìm bác sĩ phụ trách, người ta chỉ nói tử cung bị tổn thương, phải được điều dưỡng, nếu không sẽ bị biến đổi bệnh lý, không cẩn thận sẽ phải cắt bỏ.”

“Tôi bèn hỏi cậu ta, cậu sốt ruột như thế làm gì, cho dù có cắt bỏ tử cung của người ta thì có liên quan gì tới cậu.”

“Nào ngờ cậu ta lại nổi giận, mắng tôi không hiểu được trái tim của phụ nữ, không hiểu được cái khổ khi làm phụ nữ. Mẹ nó, một thằng đàn ông như tôi, sao mà hiểu được trái tim gì đó của phụ nữ chứ.”

“Cái tên tự kiêu lại nói phụ nữ với tôi mới ghê! Tôi hỏi lại cậu ta, cậu hiểu trái tim của phụ nữ, thế tim của họ là đỏ hay là đen, cậu có thấy rõ được không? Làm phụ nữ thì có những cái khổ gì, cậu cũng biết à?”

“Cậu ta ôm cô gái đó vào ngực nói với tôi, tôi hiểu, phụ nữ là dễ thương, dễ yêu, dễ che chở, sau này, tôi sẽ bảo vệ tốt cho người phụ nữ của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Yêu đương

“Thật không vậy?” Lãnh Mạc Nguyên không tin lắm mà liếc mắt nhìn Uy Vỹ Thiên: “Căn bản không phải là giọng điệu khi nói chuyện của Đại Hưng, trước giờ cậu ta rất ít nói.”

“Hừ, cậu chỉ nhìn thấy bề ngoài thôi, đâu có nhìn thấy nội tâm của cậu ta chứ, rối loạn, vừa nhìn thấy phụ nữ liền mất hồn.” Uy Vỹ Thiên vẫn chưa thoát ra được khỏi sự tức giận, hần không ngừng nói xấu Đại Hưng, quyết tâm phá hỏng triệt để hình tượng đẹp đẽ của cậu.

“Đại Hưng không giống người như vậy đâu.” Nhã Lan không thể nào liên hệ đáng về thật thà, chất phác của cậu với những câu nói kia được: “Có lẽ trong lòng cậu ấy nghĩ như vậy, thế nhưng cậu ấy chắc chắn sẽ không nói ra.”

Lãnh Mạc Nguyên tán thành mà gật đầu, thím Liễu cũng phụ họa ở một bên, chỉ có Dur Hồng Mai chưa quen thuộc với Đại Hưng nên chỉ quan tâm thẳng bé trong lòng ngực của mình, vẫn chưa xen mồm vào.

“Tại sao lại không chứ, cậu ta còn nói với người phụ nữ kia là, em cứ yên tâm đi, nếu thật sự không khỏi được thì anh sẽ chăm sóc cho em, sau này anh sẽ luôn bảo vệ em, không để em chịu một chút tổn thương nào nữa. Nói đến mức cô bé kia nước mắt lưng tròng, vô cùng cảm động. Có điều cũng lạ ghê, cậu ta đã bày tỏ một cách chân tình như thế mà cô ấy cũng chẳng hề động lòng, lại còn đẩy Đại Hưng nhà hai người sang một bên, còn bảo cậu ta không cần lo cho cô ấy nữa kia.”

Đại Hưng thích Uyển Nhân? Nhã Lan cảm thấy vui vẻ với tin tức này, đồng thời cũng hơi lo lắng. Thân thể của Uyển Nhân từng bị tổn thương rất nặng, Đại Hưng thật sự có thể không để ý đến điều đó sao? Cô ấy vẫn yêu Thành Kiên Vỹ tha thiết, rốt cuộc thì cô ấy có thể thoát khỏi cuộc tình này được hay không?

“Được rồi, câu chuyện của cậu rất có điểm sáng, chúng tôi nghe mà cảm thấy vô cùng tò mò.” Lãnh Mạc Nguyên cẩn thận phất một sợi tóc trên mặt của Nhã Lan, lười biếng nói: “Có điều, chúng tôi càng tò mò hơn là vị bảo mẫu cộp cái siêu cấp kia của cậu đấy. Dựa theo cái điều kiện nhiều tiền của cậu, đuổi việc một người bảo mẫu không nghe lời hẳn là một chuyện rất dễ cơ mà.”

“Này, chẳng phải là vì cơm của cô ấy nấu ngon quá sao?” Uy Vỹ Thiên bới mấy sợi tóc dài của mình, không dám để cho mọi người nhìn thấy sự xấu hổ của hần.

“Cậu Uy như cậu muốn ăn thứ gì, không phải chỉ là chuyện ngoắc tay một cái sao?” Lãnh Mạc Nguyên thành công đập vỡ cái cơ của hần.

“Thế nhưng rất lạ, tôi cảm thấy món ăn mà cô ấy làm rất hợp khẩu vị, bữa nào không được ăn liền bắt đầu nhớ rồi.” Uy Vỹ Thiên chảy nước miếng, vẻ mặt ngóng trông.

Lãnh Mạc Nguyên cảm thấy buồn nôn quá nên lại háng giọng một cái, còn Nhã Lan thì hé miệng cười khế, thím Liễu đang ở một bên, dù chưa lên tiếng nhưng cũng đứng đứng lơ lửng tại.

“Thích người ta rồi phải không.”

Một lời nói toạc thiên cơ, Uy Vỹ Thiên giống như bị phỏng vậy, hần nhảy dựng lên: “Người phụ nữ kia không ngực, không mông, còn chưa dậy thì hết nữa, ai sẽ thích cô ấy chứ.”

“Vị thành niên phải không.” Lãnh Mạc Nguyên luôn có thể nói trúng tim đen, nói chuyện sắc bén, làm cho Uy Vỹ Thiên không thể nào nói tiếp được.

“Khụ khụ khụ, ba ngày nữa sẽ... trưởng thành.”

“Cậu định tặng quà gì cho cô ấy trong lễ trưởng thành vậy? Đừng nói là tặng người nhé.”

“Há, cậu đó, luôn có thể đoán trúng ý tôi.” Hần vậy mà lại không phản bác nữa, Nhã Lan bắt đầu lo lắng cho cô gái đáng thương kia.

“Nếu như cậu không kết hôn với người ta thì đừng có đụng chạm lung tung vào người của người ta, cô ấy còn nhỏ như vậy, vẫn chưa hiểu biết nhiều!”

“Hừ, chưa hiểu biết, chưa hiểu biết còn dám quy định tôi, không cho phép tôi lên giường với người phụ nữ khác. Nếu xúc động quá thì phải tìm một cô bạn gái cố định để giải quyết, đồng thời còn phải trải qua sự sàng chọn của cô ấy nữa.” Uy Vỹ Thiên căm giận vạch trần chuyện này, làm cho mọi người đều cười ha ha.

Sau khi cười xong, Lãnh Mạc Nguyên còn không quên đâm hần: “Cảm giác không được chạm vào phụ nữ sao hả? Bây giờ có phải là cậu vừa nhìn thấy một con chó cái thôi thì cũng xúc động không?”

“Nói thừa! Cậu Uy tôi sẽ là như vậy sao?”

“Vậy còn không đi hẹn hò nhanh lên?” Lãnh Mạc Nguyên hạ lệnh đuổi khách.

“Hẹn hò?” Đầu của Uy Vỹ Thiên lác như một cái trống bỏi vậy: “Hôm qua tôi đi hẹn hò có một lát thôi, về nhà trễ mười phút, vậy mà cô gái nhỏ này lại khóa chặt cửa luôn rồi, hơn nữa còn nói với tôi, không nấu cơm ba ngày, ba ngày đó! Không phải là muốn làm cho tôi chết đói hay sao?”

“Há, vậy là cậu đến nhà của tôi để kiểm com ăn đúng không?” Lãnh Mạc Nguyên lại vạch trần lần thứ hai, Uy Vỹ Thiên mang vẻ mặt biết ơn, gật đầu liên tục.

Cuối cùng hắn còn quay đầu nói với thím Liễu: “Thím Liễu nấu com ngon nhất, tôi nhớ mùi com của thím lắm rồi đấy, nhanh chóng làm com cho tôi ăn đi, tôi đã chưa được ăn com một ngày rồi.”

“Cậu đó.” Trên khuôn mặt hiền lành của thím Liễu có thêm sự hớn hờ: “Được rồi, sau này nghe lời một chút nhé, lần sau cậu tới sẽ không có com nữa đâu biết?”

Nói xong thì thím Liễu đi vào nhà bếp.

Thím ấy làm cho Uy Vỹ Thiên vô cùng kích động, gật đầu liên tục rồi hừ lạnh, hắn nhìn về phía Lãnh Mạc Nguyên: “Chỉ có thím Liễu biết thương người ta, chắc là tuổi già của chú Dư sẽ hạnh phúc lắm đây.”

“Được rồi, để cậu ta ở đây lắm lắm một mình đi, chúng ta đi lên lầu!” Lãnh Mạc Nguyên nhỏ giọng nói ở bên tai Nhã Lan. Trên mặt của Nhã Lan vừa hồng vừa đỏ, cô gật đầu rồi đi với anh.

“Mẹ dẫn cháu trai đi tản bộ đây.” Dư Hồng Mai ôm tự Nguyên vừa mới tỉnh lại đi ra ngoài.

“Hừ!” Uy Vỹ Thiên nhìn chằm chằm vào Lãnh Mạc Nguyên như đang nhìn kẻ thù vậy, hắn trốn trên ghế sa lông một mình.

“Uy Vỹ Thiên thật buồn cười đó, lại còn bị một người phụ nữ dẫn vật đến như vậy, anh nói trước đây cậu ta lạm tình đến thế, có thật không?” Nhã Lan cười đi ra khỏi cái ôm của Lãnh Mạc Nguyên, hỏi với vẻ không tin cho lắm.

Lãnh Mạc Nguyên kéo cô vào trong lòng ngực của mình lần nữa, dẫn cô ngồi xuống ghế sofa: “Đương nhiên. Có điều, sau khi người đàn ông tìm được người mà mình thích thì sẽ rất chung tình. Uy Vỹ Thiên yêu đương rồi.”

Nhã Lan che miệng cười khế, cảm thấy lời nói của anh rất thú vị: “Không phải mỗi ngày cậu ta đều hẹn hò yêu đương sao?”

“Không giống nhau.” Ánh mắt của Lãnh Mạc Nguyên sâu lắng, trong đôi mắt lóe lên một sự khát vọng nào đó: “Đó chỉ có thể gọi là trò chơi tình yêu thôi, không thể tính là hẹn hò yêu đương được. Yêu đương là lúc nào cũng nhớ đến người đó, lo lắng người đó có sống tốt không, có ngủ ngon không, có ăn ngon không. Nói chung trong đầu chỉ có hình bóng của người đó thôi.”

“Ồ.” Nhã Lan giống như hiểu nhưng lại cũng giống như không hiểu, cô cũng nghĩ về anh như vậy, vậy có được coi là yêu đương không?

“Với em, anh như thế đấy.” Cái trán ấm áp của anh chạm vào cô, hai người gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

“Em... cũng vậy.” Một lúc lâu sau, cô mới bày tỏ ý nghĩ chân thật trong lòng mình cho anh nghe một cách ngập ngừng.

“Linh Nhi, anh yêu em.” Ba chữ này giống như đường mật vậy, mỗi một lần nói đều mang theo sự ngọt ngào như vậy.

Nhã Lan ngại ngừng gật đầu.

“Em thì sao?” Anh truy vấn với vẻ rất là trẻ con.

“Em cũng vậy.” Cô giống như một cô gái nhỏ mà cúi khuôn mặt đỏ hồng của mình xuống thật sâu.

“À!” Lãnh Mạc Nguyên bắt đầu hôn lên người cô như điên như dại, một luồng hơi thở mập mờ lập tức kéo đến. Nhã Lan còn chưa kịp có phản ứng gì thì vạt áo của cô đã bị kéo ra.

“Nguyên?”

“Sao?”

“Anh nói xem, Đại Hưng có thích Uyển Nhân thật không?”

“Không biết.”

“Nguyên?”

“Sao?”

“Anh nói xem, Uy Vỹ Thiên có kết hôn với bảo mẫu của mình không?”

“Chắc chắn.”

“Vậy thì...”

Lãnh Mạc Nguyên không cho cô có cơ hội hỏi tiếp, anh trực tiếp che kín đôi môi hồng hào, mềm mại và thơm ngọt của cô, ra sức mút vào.

“Em đừng có quên, tổng cộng chúng ta phải sinh mười đứa bé đấy.”

Từng cái quần áo rơi xuống đất, hai người quấn chặt lấy nhau rồi dốc sức sinh em bé.

...

Trong cái phòng hẹp nhỏ bé, Lãnh Mạc Nguyên ngồi ở trên ghế salông, kéo kéo cái cà vạt trên người mình, anh mang vẻ mặt bất mãn mà nhìn Uông Minh Thiên đang ở trong video thoại bên kia.

“Không được! Tôi không đồng ý.”

Nhã Lan rót một ly nước cho anh, vì suy xét đến cơ thể của Lãnh Mạc Nguyên nên cô đã không cho phép anh uống nhiều rượu như vậy nữa, bây giờ cô lấy một ly nước lọc để thay thế. Lãnh Mạc Nguyên kéo Nhã Lan đang định rời khỏi đây, một tay khóa lại vòng qua eo cô, thế là cô dùng tư thế mập mờ như vậy mà ngồi trên đầu gối của Lãnh Mạc Nguyên.

“Như vậy... không tốt đâu.” Nhã Lan dịu dàng từ chối, bình thường lúc anh trò chuyện với người khác thì cô đều sẽ chủ động lui ra ngoài.

Uông Minh Thiên ngồi đối diện, đang cảm giận mà khẽ nhíu đôi lông mày, cậu ta khá là bất mãn với hành vi của Lãnh Mạc Nguyên, khi thấy anh cầm một ly nước trắng đang bốc hơi nóng thì càng khó hiểu hơn.

“Cậu đổi tính rồi sao? Con cọp cũng có lúc ăn cỏ xanh để đỡ đói à?”

“Nói thừa, có chuyện thì nói nhanh đi.” Lãnh Mạc Nguyên không nhịn được mà quát lên, anh ra vẻ hung dữ đối với người trong màn hình.

“Được rồi.” Uông Minh Thiên ra vẻ sợ hãi, làm một động tác tự bảo vệ mình, sau đó cậu ta mới nói: “Phấn Nhi sắp sinh rồi, tôi nhất định phải chăm sóc cô ấy.”

“Cậu nghèo đến mức không có tiền để thuê thím Nguyệt hay sao? Tôi nhớ mình vừa mới chia ba trăm năm mươi tỷ tiền hoa hồng cho cậu mà.” Lãnh Mạc Nguyên nói thẳng, không hề chừa chút mặt mũi nào cho cậu ta.

“Không phải là vấn đề tiền bạc, Phấn Nhi nói rồi, nếu tôi không tận mắt nhìn thấy đứa bé được sinh ra, cô ấy sẽ mang theo con rồi bỏ nhà ra đi. Bỏ nhà ra đi đó.”

“Phụt!” Lãnh Mạc Nguyên không hề nhả nhận mà phun nước ra ngoài: “Cậu chỉ có ngần ấy tiền đồ thôi sao, bỏ nhà ra đi thì tốt rồi, cậu sẽ có cơ hội mới, sẽ được làm quen với các người đẹp khác rồi bắt đầu mùa xuân mới cho mình.”

“Nói thừa!” Lần này đến lượt Uông Minh Thiên tức giận, không nghĩ đến một người nhả nhận như cậu ta mà lại có thể mắng lời thô tục, Nhã Lan khẽ mím môi để nhịn cười.

“Chị dâu, chị phải phân xử cho tôi, còn có thiên lý hay không chứ? Phấn Nhi rời xa tôi, còn mang theo máu mủ của tôi. Nếu cô ấy lại tìm người đàn ông khác thì con của tôi phải gọi người khác là ba rồi, sao có thể để những tên đàn ông chết tiệt kia được được lợi thế chứ!”

“À, hình như... không được thích đáng cho lắm.” Nhã Lan không được tự nhiên mà dịch chuyển thân thể của mình rồi nhẹ giọng nói.

“Vẫn là chị dâu tốt, không giống cái tên không có tính người như cậu.” Ở đầu bên kia, Uông Minh Thiên cong môi dựng mắt, không ngừng trách cứ Lãnh Mạc Nguyên.

“Được rồi, nửa tháng, không thể nhiều hơn nữa.” Lãnh Mạc Nguyên dùng một tay nắm bàn tay mềm mại như không có xương của Nhã Lan, khẽ gật đầu nói.

“Vậy thì còn tạm được, không quá rầy hai người nữa, tiếp tục ân ái đi.” Uông Minh Thiên cười vớ vẩn như đã thực hiện được ý đồ xấu vậy, cậu ta kết thúc cuộc nói chuyện.

“Bọn họ thật là hạnh phúc đó, mắt thấy đã có con của mình rồi.” Nhã Lan chủ động ôm cổ của anh, hăm mộ nói.

“Không phải chúng ta cũng có sao?” Lãnh Mạc Nguyên vui mặt của mình vào vai cô, thò ra hơi thở làm cho cô ngứa ngáy.

“Ừ.” Nhớ đến tự Nguyên, trên mặt của Nhã Lan ngập tràn hạnh phúc.

“Đừng rồi, Linh Nhi.”

“Sao?” Cô đang chìm đắm trong hạnh phúc, không có tâm tư gì để đáp lời Lãnh Mạc Nguyên cả.

“Mẹ không quen ở đây, muốn về Mỹ.”

“Vậy sao, thật là đáng tiếc đó.” Cô thật lòng tiếc nuối.

“Mẹ muốn mang theo tự Nguyên.”

“Không được!” Nhã Lan không chút nghĩ ngợi liền từ chối. tự Nguyên là mạng sống của cô, không có thằng bé thì cô phải sống thế nào chứ!

“Mẹ sống một mình rất cô đơn, cũng muốn đền bù sai lầm của mình, càng muốn cảm nhận cái cảm giác được làm mẹ thực sự, em xem, bây giờ mẹ vô cùng thân mật với tự Nguyên rồi đó.”

“Vây cũng không được, hay là bảo mẹ đừng về nữa, ở lại đây đi, mỗi ngày đều có thể ở bên cạnh tự Nguyên.”

“Được rồi, việc này để sau hãy nói.” Lãnh Mạc Nguyên cũng không miễn cưỡng cô nữa.

“Ừ.” Nhã Lan gật đầu như một đứa bé vậy.

“Chúng ta còn có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm.” Đầu của Lãnh Mạc Nguyên ngẩng lên, vẻ mặt nghiêm túc.

“Chuyện gì?” Nhã Lan bị dáng vẻ nghiêm túc của anh dọa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Không thể bỏ qua một người phụ nữ tốt

“Sinh mười đứa bé đó.”

“Ồ kia, anh thật là xấu, cứ nghĩ đến mấy cái chuyện đó hoài.” Mặt của Nhã Linh đã đỏ hồng lên, cô muốn tránh ra.

“Mấy cái chuyện đó là chuyện gì thế?” Lãnh Mạc Ngôn nghịch ngợm truy vấn.

“Ồi chao, người ta không nói nữa đâu.” Nhã Linh nói muốn rời khỏi, vậy mà cuối cùng lại bị anh hạ gục từ sớm.

“Còn chín đứa nữa, chúng ta phải cố gắng lên.”

“Anh xấu quá đi!”

“Anh chỉ xấu với em thôi.”

“Vây thì còn tạm được.”

“Ừ, bảo bố, anh yêu em.”

“A... Ừm... Em cũng vậy...”

Hình ảnh như vậy thường xuyên trình diễn ở trong nhà họ Lãnh.

Uông Minh Thiên xin nghỉ nên Lãnh Mạc Ngôn không thể không kết thúc kỳ nghỉ ngơi điều dưỡng của mình trước thời hạn, anh phải đến công ty để chủ trì toàn cục. Uyển Nhan thì yên tâm ở lại nhà họ Lãnh, trong lúc nửa muốn nửa không, cô ấy đã bị Đại Hữu kéo đi bệnh viện để kiểm tra cơ thể.

Đại Hữu không quen với việc biểu đạt cảm xúc của mình, thế nhưng mỗi ngày cậu đều bận trước bận sau, bưng trà đưa nước, từ những hành động không biết một hôm đó thì có thể thấy ra cậu quả thực là cậu đã có tình cảm đặc biệt với Uyển Nhan.

Dưới sự ám chỉ của Nhã Linh, Lãnh Mạc Ngôn đổi một người tài xế kiêm vệ sĩ khác, để Đại Hữu chuyên phụ trách việc chăm sóc Uyển Nhan.

“Ông chủ, làm như vậy không được đâu, mỗi ngày em đi đưa đón anh thì vẫn có thời gian để chăm sóc cô Uyển mà.” Đại Hữu gãi đầu, đối với chuyện Lãnh Mạc Ngôn cho mình một kỳ nghỉ đặc thù như vậy, cậu nói lên ý kiến của mình.

“Cho cậu nghỉ thì nghỉ đi, không được từ chối?”

“Vẫn không được đâu, em phải bảo vệ ông chủ.” Đại Hữu thẳng thắn nói.

“Được rồi, bảo vệ Uyển Nhan cũng là một chuyện quan trọng, không thể để cô ấy chịu một chút tổn thương nào hết, nếu không thì tôi sẽ hỏi tội cậu đó!” Nhã Linh đi đến chính giữa, giải vây cho Lãnh Mạc Ngôn. Đại Hữu khờ khạo nhìn hai người, hồi lâu sau mới gãi đầu một cái rồi đáp “vâng”.

Nhã Linh buồn cười nhìn cậu, Uyển Nhan cũng muốn chối từ, thế nhưng cuối cùng thì cô ấy vẫn phải xấu hổ mà gật đầu.

“Cố cậu ấy chăm sóc cho cậu thì tớ yên tâm rồi.” Nhã Linh nói đầy ảm ỉm, sau khi xe của Lãnh Mạc Ngôn chạy ra khỏi nhà họ Lãnh thì cô kéo Uyển Nhan lên lầu.

“Tôi đi sắc thuốc cho cô.” Đại Hữu ở dưới lầu gãi đầu một hồi lâu, sau đó cậu mới đi về phía nhà bếp.

“Đại Hữu khá tốt.” Nhã Linh quyết định kéo lớp màn này lên giúp hai người họ.

“Tớ biết.” Uyển Nhan không tỏ rõ ý kiến của mình.

“Hình như cậu ấy thích cậu.” Nhã Linh quyết định tiến thêm một bước nữa, làm rõ quan hệ của hai người.

“...” Cô chỉ nhận được sự trầm mặc của Uyển Nhan.

“Uyển... Nhan!” Nhã Linh nắm bàn tay nhỏ đã trở nên trắng xám, không còn chút máu nào của cô ấy vào trong tay mình, đau lòng nói: “Lẽ nào cậu để ý đến việc Đại Hữu không có văn hóa, không xứng với cậu sao?”

“Không phải.” Cô ấy vội vàng lắc đầu, một lát sau mới nói: “Là tớ... không xứng với anh ấy.”

“Uyển Nhan, sao cậu có thể suy nghĩ như vậy được chứ. Chuyện của cậu thì cậu ấy đã rất rõ ràng rồi, chắc chắn là cậu ấy thật lòng thích cậu nên mới đối xử tốt với cậu như thế thôi. Có thể là cậu ấy hơi thật thà chất phác một chút, thế nhưng tuyệt đối là một người tốt, đáng giá để cậu phó thác cả đời mình.”

“Tớ biết.” Uyển Nhan vẫn không muốn đối diện với tình cảm này.

“Vậy thì cậu còn do dự điều gì nữa chứ?”

“Chuyện này... cậu biết đó, tớ... đã bị nhiều người đàn ông...” Uyển Nhan ngừng lại, cô ấy khó có thể mở miệng nhắc lại những câu chuyện cũ đó.

“Đây cũng không phải là ý nguyện của cậu, cậu là nạn nhân mà. Uyển Nhan, cậu phải vực dậy khỏi sự đau đớn đó, thử đi tìm hạnh phúc của mình đi được không.” Nhã Linh vô cùng hy vọng cô ấy có thể nhìn thấy cái hạnh phúc gần ngay trước mắt này, đừng có bỏ qua nó nữa.

“Tớ vẫn không thể...” Dường như cô ấy có nỗi khổ tâm trong lòng.

“Cậu còn yêu Thành Kiệt Vũ, đúng không?”

“Không...” Uyển Nhan suy nghĩ một lát, nói tiếp: “Thật ra, trước đây tớ cũng không biết tình yêu là gì, tình yêu phải là thứ mà cả hai bên đều tình nguyện. Thế nhưng tớ chỉ lo đưa tình cảm của mình vào đó, cho rằng làm như vậy thì tớ sẽ nhận được kết quả, cho dù không được thì ít nhất cũng sẽ có cảm giác thành công khi bảo vệ tình yêu của mình. Nhưng mà sau khi trải qua chuyện đó, tớ phát hiện ra là mình sai rồi. Đại Hữu đối xử với tớ rất tốt, khiến tớ cảm nhận được sự ấm áp khi được người ta quan tâm, anh ấy thật sự rất tốt.”

“Vậy thì cậu phải bắt lấy chứ, cậu cũng nói rồi, tình cảm không phải chỉ cần một phía là đủ, cậu phải thử quên đi Thành Kiệt Vũ, quên đi quá khứ đó rồi bắt đầu cuộc sống mới, bắt đầu một cuộc tình mới, sống trong một cuộc sống mà hai bên đều yêu thương lẫn nhau.”

“Nhưng mà... tớ sợ...” Uyển Nhan rút tay mình ra rồi che mặt lại. Cô ấy thật sự rất sợ, sợ bị kịch sẽ tái diễn, sợ sẽ sinh ra bị kịch mới. Giờ đây trái tim của cô ấy đã yếu ớt như thủy tinh, chỉ cần vừa chạm vào thì sẽ vỡ ngay.

“Uyển Nhan.” Nhã Linh bắt đầu buồn bã, cô vỗ vai cô ấy tỏ vẻ an ủi.

Uyển Nhan cúi đầu xuống rất thấp, cô ấy nhẹ giọng nói hết lời: “Tớ biết tình cảm của Đại Hữu dành cho mình, thế nhưng cả đời này thật sự rất dài, tớ sợ rằng mình không thể sinh sản nữa, càng sợ sau này, khi hai người cãi nhau thì anh ấy sẽ lỗi những việc này ra để thương tổn tớ, tớ sợ...”

“Uyển Nhan.” Cô không thể nói gì nữa cả, Uyển Nhan nói đúng lắm, Nhã Linh cũng lo lắng chuyện như vậy. Bây giờ nhìn Đại Hữu chính trực thật thà, thế nhưng cậu có thể chịu được sự gột rửa của thời gian và ánh mắt của người ngoài hay không?

Nhìn thấy Uyển Nhan buồn bã như vậy, Nhã Linh quyết định tìm Đại Hữu để nói chuyện.

“Bà chủ.” Đại Hữu cầm chén thuốc đến thì gãi đầu, nhìn Nhã Linh đang đứng bên ngoài, cậu lễ phép chào hỏi một tiếng.

“Sau này cứ gọi tôi là Nhã Linh được rồi.” Cô không hy vọng sau này sẽ có ngăn cách khi ở chung với Uyển Nhan, thế nên cũng nói thẳng luôn.

“Vậy... không tốt lắm đâu.” Đại Hữu lúng túng đứng ở nơi đó, tiếp tục gãi đầu.

“Có cái gì không tốt chứ, mọi người đều bình đẳng, kêu tên sẽ có vẻ thân thiết hơn.” Nhã Linh lui lại một chút rồi đi đến cửa cầu thang: “Đại Hữu, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu.”

Cô cố gắng cách xa chỗ này một chút, không cho Uyển Nhan đang nghỉ ngơi ở bên trong nghe thấy.

“À, vâng.” Đại Hữu trả lời bình thường, vẫn lễ phép đứng ở nơi đó.

Nhã Linh nhìn khuôn mặt bận rộn đến mức đỏ đầy mồ hôi của Đại Hữu, tuy rằng dáng vẻ của cậu rất to cao, thể nhưng cũng không ảnh hưởng đến ngoại hình, dáng người cao lớn là kiểu đàn ông có thể làm cho người ta có cảm giác an toàn.

Uyển Nhan và cậu chắc chắn sẽ hạnh phúc, dường như cô có thể chắc chắn được điều đó.

“Đại Hữu, cậu cảm thấy Uyển Nhan thế nào?” Cô nói thẳng.

Đôi mắt to của Đại Hữu chớp một hồi lâu, hình như vẫn không rõ ý nghĩa trong lời nói của Nhã Linh. Một lúc lâu sau, cậu mới móc lỗ tai, nói: “Cô Uyển sao? Rất tốt đó.” Nói xong thì mặt cậu đỏ bừng, giống như một quả hồng đã chín rục vậy.

“Tôi cảm thấy cậu thích cô ấy.” Nhã Linh không định đánh đố, cô nói trắng ra luôn.

“Tôi... à...” Đầu của cậu đè thấp xuống, giống như một đứa bé đã làm sai, đang chờ đợi sự la mắng của người lớn vậy.

“Cậu thật sự thích cô ấy sao?” Nhã Linh cần sự chắc chắn.

Gật gật đầu, người không bao giờ lo sợ kẻ địch như cậu lại cảm thấy vô cùng sợ hãi với Nhã Linh ở trước mắt mình.

“Thích hay là không thích?” Cô muốn nghe chính miệng cậu nói.

“Thích, rất thích!” Rốt cuộc thì Đại Hữu đã ngẩng đầu lên, nói với vẻ rất quyết tâm.

Nhã Linh hài lòng gật gù, cô suy nghĩ một lát rồi mới hỏi tiếp: “Cậu có biết rõ những gì mà Uyển Nhan đã trải qua hay không? Nhất là gần đây, cậu có biết những vết thương trên người cô ấy từ đâu mà có hay không?”

“Biết.”

Đại Hữu mang tỏ ra hiểu rõ tất cả, khuôn mặt đỏ bừng đã khôi phục lại màu sắc bình thường, rốt cuộc thì đôi mắt to đã dám đối diện với ánh mắt của Nhã Linh. Ánh mắt của cậu rất kiên định, là sự kiên trì đến từ một người hùng.

“Cô ấy đã bị Thành Kiệt Vũ chà đạp, quãng cô ấy cho thuộc hạ cưỡng bức, tôi biết hết tất cả những điều này.” Cậu biết rõ ý của Nhã Linh, thể nhưng vẫn mang dáng vẻ không hề hối hận.

“Điều này nói lên cái gì, cậu không thể không biết được, đúng không?” Nhã Linh hỏi, khuôn mặt của cô đột nhiên nóng lên, cô kích động muốn biết ý nghĩ thật sự của Đại Hữu càng nhanh càng tốt.

“Không hề cho thấy điều gì cả, nếu thật sự cho thấy thì cũng chỉ có thể cho thấy cho sự tàn nhẫn, vô tình và máu lạnh của Thành Kiệt Vũ. Tôi yêu Uyển Nhan là do tôi thích sự cô chấp trong tình cảm của cô ấy. Dưới cái nhìn của người khác thì cô ấy cực kỳ ngốc nghếch, thể nhưng dưới cái nhìn của tôi, cô ấy là một người có trách nhiệm với tình cảm của mình, người phụ nữ như vậy mới là người mà Đại Hữu tôi nên có được.”

Nhã Linh không thể tin được mà nháy mắt mấy cái, cô không hề nghĩ đến, Đại Hữu luôn luôn ít lời lại giỏi ăn nói đến thế. Cậu dùng một hơi nói xong những câu nói này, làm cho cô không thể nào phản bác được.

“Cậu... có thật lòng không?” Một hồi lâu sau thì Nhã Linh mới tìm lại được giọng nói của chính mình.

“Có, rất thật lòng.” Đại Hữu vô cùng kiên định.

“Không phải là sự kích động nhất thời?”

“Bà chủ, bà đã nhìn lầm tôi rồi, tôi theo ông chủ nhiều năm như vậy, anh ấy biết xưa nay tôi không phải là người dựa vào sự kích động mà đi làm bất kỳ chuyện gì. Tìm một người phụ nữ như vậy chính là tiêu chuẩn chọn vợ của tôi, bây giờ đã tìm được rồi thì tôi chắc chắn sẽ quý trọng.”

“Ừ, tốt.” Nhã Linh cũng không nói được gì nữa, cô quay khuôn mặt đã chảy đầy nước mắt vui mừng đi, cảm thấy vui về thay Uyển Nhan.

Vào một ngày có ánh nắng tươi đẹp, thím Liễu và Dur Thế Trung tổ chức một buổi tiệc đám cưới đơn giản, bởi vì chuyện của Lãnh Mạc Ngôn và Nhã Linh thì bọn họ đã hủy bỏ đám cưới. Thế nhưng dưới sự khuyên bảo của mọi người thì cuối cùng bọn họ đã đồng ý tổ chức một lần nữa, thể nhưng không hề phô trương như trước.

Trong ngày này thì Uyển Nhan và Đại Hữu cũng cử hành nghi thức đính hôn, đúng lúc chọn vào cùng một ngày.

Tất cả đều được tiến hành trong sự âm thầm, hai đôi tân nhân đều cho rằng, chỉ cần thật lòng với nhau thì nghi thức thế nào cũng không quan trọng.

“Bọn họ thật hạnh phúc!” Dưới sự chỉ huy của nhiếp ảnh gia thì một đôi cô dâu chú rể và một đôi cô dâu chú rể chuẩn được chụp ảnh cưới trong nhà họ Lãnh. Phong cảnh ở nhà họ Lãnh là nơi tuyệt đẹp hiếm có, tuyệt đối đủ để làm nền cho bọn họ.

Nhã Linh ở trong lòng của Lãnh Mạc Ngôn, nói thật lòng.

“Ha ha ha ha.” Lãnh Mạc Ngôn vẫn thoải mái cười khẽ, anh ôm cô chặt hơn, dường như muốn hợp hai người thành một: “Chúng ta cũng hạnh phúc mà.”

Cách đó không xa, Tự Ngôn nhỏ bé cười rất thoải mái ở trong lòng của Dư Hồng Mai, hai bà cháu vô cùng vui vẻ ấm áp.

“Tự Ngôn không cần em nữa rồi.” Nhã Linh bắt mẫn, cô tổ cáo con trai của mình.

“Vậy mới được chứ, vậy thì không có ai cướp em với anh nữa.” Lãnh Mạc Ngôn cũng rất vui vẻ.

“Anh... thật là... Hừ!” Nhã Linh tức giận không muốn để ý đến người đàn ông đang ôm mình nữa.

“Linh Nhi, một mình mẹ rất cô độc, có thằng bé ở bên cạnh, em xem, tâm trạng của mẹ tốt hơn rất nhiều. Em cứ thỏa mãn nguyện vọng của mẹ một hồi đi, cho mẹ tạm thời chăm nom Tự Ngôn giúp em đi.”

“Ài, cũng chỉ đành như vậy thôi.” Thằng bé đã dính bà như vậy rồi, cô còn có thể làm gì được nữa? Có điều, nhìn thấy Dư Hồng Mai thương yêu Tự Ngôn như vậy, trong lòng của cô cũng cảm thấy rất vui mừng.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Lãnh Mạc Ngôn vang lên.

“Uông Minh Thiên, cậu chết nhiều ngày như vậy rồi, còn chui ra làm gì nữa chứ? Muốn xin nghỉ phép nữa sao? Không được đâu.”

“Sinh, sinh, sinh.” Hôm đó, giọng nói của Uông Minh Thiên vô cùng to lớn, ngay cả Nhã Linh ở một bên cũng nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Sinh

“Sinh cái gì?” Cô bị họ làm cho mơ hồ hết cả đầu óc luôn.

“Sinh một cô con gái xinh đẹp đó, vừa sinh xong, được bốn ký tám luôn đó, trời ạ, lớn như vậy, làm cho Phần Nhi của tôi một muốn chết rồi.”

“Ồ, Uông Minh Thiên được làm ba rồi nha.” Nhã Lan nghe được lời nói của cậu ta một cách rất rõ ràng, cô cảm thấy rất vui vẻ khi nhận được một tin tức tốt thế này.

“Sinh rồi thì hãy chăm sóc vợ và con gái của cậu thật tốt đi, cậu làm gì mà giống kẻ điên thế hả, yên tâm đi, tôi sẽ không bớt tiền lì xì của cậu đâu.” Lãnh Mạc Nguyên tức giận cúp điện thoại, kêu một tiếng Đại Hưng, lúc này anh mới phát hiện ra bọn họ vẫn còn chụp ảnh: “Ông Kim!”

Ông Kim là vệ sĩ mới của anh, đã đi theo thuộc hạ của anh nhiều năm. Ông Kim theo tiếng mà đi đến, hỏi: “Ông chủ, có chuyện gì vậy?”

“Đi đưa cho Uông Minh Thiên một món quà lớn, một bó hoa lớn màu xanh, một giỏ trái cây, mua xong thì bỏ cái này vào bao lì xì, đưa cho con gái của cậu ta.” Vừa nói thì anh vừa lấy một tấm thẻ ra, đưa cho Ông Kim: “Một trăm tỷ, bao lì xì này đủ lớn chưa.”

Nhã Lan cũng phải tắc lưỡi khi nhìn thấy anh ra tay hào phóng như thế. Chỉ có điều, bạn bè lâu năm kiêm đối tác làm ăn, đối với Lãnh Mạc Nguyên mà nói thì đây chỉ là một phần quà nhỏ, con gái của Uông Minh Thiên hoàn toàn có thể nhận được.

...

Ông Kim vừa rời khỏi thì Nghê Tiên Như liền đến, em gái ruột của cô ta sinh em bé, cô ta là chị thì đương nhiên không thể không quan tâm được.

Uông Minh Thiên vốn không hề có thiện cảm gì với Nghê Tiên Như cả, chỉ là cậu ta nể mặt Nghê Phần Nhi nên không tiện nói gì. Cậu ta không yên tâm mà đứng trông coi ở trước giường, không chịu rời khỏi đây dù chỉ là một bước.

“Em đang nói chuyện riêng với chị, anh đừng có ở đây hoài như vậy chứ.” Nghê Phần Nhi nửa là làm nũng, nửa là tức giận trách móc cậu ta.

“Hai người cứ nói chuyện đi, anh đang coi con bé.” Uông Minh Thiên hoàn toàn mang dáng vẻ của một người cha lý tưởng, cậu ta đưa bình sữa vừa mới được pha xong vào trong miệng của con bé.

“Hừ! Đáng ghét, sau này em sẽ mang con gái rời xa anh.”

“Em dám!” Uông Minh Thiên vừa nghe Phần Nhi nói phải đi thì tức giận đến mức dựng thẳng lông mày, hình tượng tốt đẹp cứ bị hủy diệt như vậy.

“Em dám đó!” Nghe Phan Nhi giận dỗi.

“Bảo bối Phan Nhi, là anh sai được chưa? Sau này anh đều nghe theo lời của em mà.” Ông Minh Thiên lập tức đổi thành dáng vẻ cô dẫu nhỏ, ở trước mặt Nghe Phan Nhi, sự khôn khéo và quý kế của cậu ta đều không thể sử dụng được.

Nghe Tiên Như hâm mộ nhìn bọn họ ve vãn tình tứ, trong lòng cảm thấy rất chua xót, nếu lúc trước cô ta không rời khỏi, có lẽ con trai của hai người họ cũng lớn lắm rồi.

Cô ta nhớ đến ánh mắt bị tổn thương của Lãnh Mạc Nguyên, đó là lúc sau khi cô phá đứa con trai của hai người họ, đó chính là biểu cảm của Lãnh Mạc Nguyên.

“Em tự mình bóp chết nó rồi chuẩn bị đi luôn phải không?” Cô ta nhìn thấy bàn tay của Lãnh Mạc Nguyên nắm thật chặt, đã trở nên trắng bệch. Thế nhưng lúc đó cô ta chỉ nghĩ đến sự nghiệp nhảy múa của mình mà thôi.

“Em còn trẻ như vậy, còn có tiền đồ tốt đẹp, không thể bị hủy hoại bởi những chuyện nhỏ nhặt thế này được.” Lúc đó cô ta cố chấp như vậy, đối với chuyện phá thai, cô ta không chỉ không hề đau lòng, thậm chí còn cảm thấy vui mừng.

“Tiền đồ? Em dùng mạng sống của con để đổi tiền đồ, đáng giá sao?” Đây là lần đầu tiên và cũng là một lần duy nhất mà Lãnh Mạc Nguyên nổi giận với cô ta. Trước đây Lãnh Mạc Nguyên luôn luôn nghe theo lời cô ta.

Cô ta không hề nhận ra sự tàn nhẫn của bản thân mình, trái lại còn cảm thấy Lãnh Mạc Nguyên yếu đuối và cảm tính: “Sau này sẽ có đứa bé khác, thế nhưng một khi bỏ lỡ sự nghiệp của em sẽ không còn nữa.”

Lãnh Mạc Nguyên cũng không hề nói gì nữa, từ sau đêm đó, bọn họ bắt đầu ở riêng.

Nghe Tiên Như còn trẻ nên cũng không nhận ra được điều gì cả, cô ta ngây thơ cho rằng, qua khỏi việc này, khi Lãnh Mạc Nguyên đã hết giận thì anh sẽ tìm cô ta, cuộc sống tốt đẹp của bọn họ sẽ không vì đứa bé biến mất mà bị ảnh hưởng một chút nào.

Sau đó, cô ta chưa đợi được lời xin lỗi của Lãnh Mạc Nguyên thì đã mừng rỡ vì cái thông báo ở nước ngoài, thậm chí cô ta còn không báo cho Lãnh Mạc Nguyên, một mình đi đến Australia.

Cô ta nhận được thư mời của đoàn ca múa nhạc Hoàng Gia Australia, nơi mà cô ta đã muốn đến từ lâu. Rốt cuộc thì cô ta đã có thể đứng trên sân khấu lớn nhất tha hồ nhảy múa. Cô ta vui vẻ như điên, thu xếp đồ đạc rồi lập tức rời đi, giây phút đó giống như được bay ở trên mây vậy, thế nên cô ta cũng hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Lãnh Mạc Nguyên.

Tất cả đều trở thành quá khứ, sự huy hoàng của cô ta kết thúc trong một lần huấn luyện vũ đạo. Vì muốn tranh thủ một vai diễn, cô ta cố gắng luyện tập một động tác có độ khó cao và vô cùng nguy hiểm, cuối cùng cô ta ngã xuống khỏi cái giá, bị chấn thương về cơ bắp. Sau đó, chỉ cần nhảy một cái thì chân của cô ta sẽ sưng to lên, đau đến mức không thể làm được động tác cơ bản nhất.

Sự nghiệp của cô ta cứ kết thúc như vậy. Lúc này, thông qua việc kiểm tra sức khỏe, cô ta biết được lần phá thai kia đã tạo thành sự tổn thương ở nơi tử cung, xác suất có thể mang thai lần nữa đã trở nên vô cùng nhỏ bé.

Đến lúc đó, cô ta mới nhớ đến Lãnh Mạc Nguyên, nhớ đến quá khứ ngọt ngào tốt đẹp của bọn họ. Cô ta trở về, cô ta định trở về rồi lao vào cái ôm của Lãnh Mạc Nguyên lần nữa. Chỉ là cái ôm vốn thuộc về một mình cô đã bị người khác chiếm giữ từ sớm.

Tính cách hiếu thắng của Nghe Tiên Như khiến cho cô ta không chịu chấp nhận việc đánh mất Lãnh Mạc Nguyên, thế nhưng trái tim một đi không trở lại của anh cũng không bao giờ dừng lại trên người của cô ta nữa, cho dù chỉ là nửa giây.

Khó sở, đau lòng, hối hận, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô ta càng nghĩ thì càng không nghĩ ra được điều gì.

“Chị, chị à?” Phan Nhi phát hiện biểu cảm của Nghe Tiên Như không đúng lắm, cô ấy dùng sức gọi cô ta: “Chị bị sao vậy?”

“À, không sao.” Nghe Tiên Như nhẹ nhàng lau đôi mắt đang ẩm ướt, chợt nhớ ra điều gì đó liền đứng lên: “Buổi chiều chị còn có công việc, em cứ làm việc của mình đi, chị đi trước nhé.”

Cô ta ra khỏi phòng sinh như đang chạy trốn vậy, trong lòng cực kỳ rối loạn.

“Cô Nghe, cô cũng đến đây để khám bệnh sao?” Sau lưng cô ta, một giọng nói vang lên, một bác sĩ mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang gọi cô lại. Nghe Tiên Như nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không nhớ nổi là mình có quen biết bác sĩ nào ở đây hay không, chỉ là ánh mắt của người này rất quen thuộc.

“Cô không nhận ra tôi sao? Nghe Tiên Như đứng trong góc tối, bác sĩ kéo khẩu trang ra một chút, cô ta nhìn thấy rất rõ ràng, một vết sẹo dữ tợn đã được lộ ra.

“Thành...”

Cô ta còn chưa kịp gọi xong, Thành Kiên Vỹ đã ra dấu im lặng, trong tay hắn lộ ra một nửa cây súng lóe sáng.

Hắn dùng thân thể của mình che khuất tầm mắt của người qua đường, người qua lại vốn đã không quan tâm đến những chuyện này rồi, lúc này thì càng

không để ý đến chuyện hai người bọn họ làm gì.

Hắn kéo khẩu trang lại, che kín mặt mình một lần nữa.

“Anh còn dám đến đây sao?” Nghe Tiên Như thực sự không thể nào tin nổi, hắn sẽ xuất hiện ở một nơi công cộng như bệnh viện giữa ban ngày ban mặt như thế, hơn nữa còn không hề sợ hãi dù chỉ là một chút: “Chẳng lẽ anh không biết là cả thành phố đều đang truy nã anh sao?”

Bỗng nhiên cô chỉ muốn hù dọa cho hắn đi nhanh một chút, rồi khỏi đây như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

“Có chỗ nào mà tôi không dám đến chứ?” Hắn nheo mắt lại, đôi môi chuyển động ở dưới lớp khẩu trang, làm cái khẩu trang khẽ động đậy.

“Anh...” Nghe Tiên Như đang định chạy trốn, thế nhưng cô ta đã bị Thành Kiên Vỹ nhìn thấu suy nghĩ từ sớm, hắn nhảy tới phía trước một bước, đưa cô ta vào trong lòng ngực của mình. Lúc này, tư thế của bọn họ vô cùng xấu hổ, giống như một cặp người yêu vừa mới giận dỗi nhau vậy. Chỉ là cô ta cảm thấy eo mình mát lạnh, Nghe Tiên Như biết, thứ đó chắc chắn là một khẩu súng.

“Anh muốn làm gì?” Cô ta cố gắng bình tĩnh lại, hỏi.

“Tôi chỉ muốn nhờ cô làm giúp một việc nhỏ mà thôi.” Hắn đáp.

“Không thể!” Cô ta lập tức từ chối.

“Cô nhất định phải giúp.” Hắn kiên trì rồi nhìn chung quanh một lát, sau đó đưa cho cô ta một tờ giấy: “Dựa theo nội dung trên đó, làm cho tôi hai cái visa để đi Mỹ, sau đó lại mua hai tấm vé máy bay đi Mỹ.”

“Tôi không làm được!” Nghe Tiên Như không có ý định tiếp tục làm việc và bị hắn lôi xuống nước nữa.

“Cô phải làm.” Hắn mạnh bạo nhét tờ giấy vào trong tay của cô ta, nhìn chung quanh một chút rồi nói tiếp: “Tôi biết em gái của cô sinh em bé ở đây, phòng bệnh số 1104, y tá riêng, đứa bé ở phòng số 34, mã số là 133.”

“Anh... đừng có hại bọn họ.” Nghe Tiên Như ngăn cản nói.

Đôi mắt nham hiểm của Thành Kiên Vỹ lóe lên một tia sáng, hắn cười âm hiểm nhìn về phía cô ta, chậm rãi nói: “Chuyện này còn phải xem biểu hiện của cô nữa. Đương nhiên, tôi cũng có thể trực tiếp giết chết cô, đối với tôi mà nói thì chuyện giết người quả thực quá đơn giản rồi. Còn nữa, tôi cũng có thể nói chuyện cô từng liên hệ với tôi cho Lãnh Mạc Nguyên hoặc cảnh sát nghe, một mình tôi từng liên lạc với kẻ mang tội giết người, có lẽ cô chỉ cách việc tiêu đời một bước thôi nhì.”

“Được rồi!” Nghe Tiên Như khẽ cắn răng, cô ta thực sự sợ hắn sẽ làm vậy thật.

Một tờ giấy nằm trong tay của cô ta, Thành Kiên Vỹ nghênh ngang rời khỏi đây, cô ta chỉ có thể cắn chặt hàm răng, không dám ho he một tiếng.

Thời tiết tốt đẹp, Lãnh Mạc Nguyên cố ý dẫn Nhã Lan đi ra ngoài một lát, nhân tiện mua quần áo và đồ dùng hằng ngày luôn.

“Không cần đâu.” Nhã Lan đã quen với cuộc sống giản dị, cô cảm thấy vô cùng áp lực với mấy cái tủ quần áo lớn ở trong nhà rồi, cô cũng không muốn dùng tiền một cách bậy bạ như vậy nữa đâu.

“Không được, em chắc chắn phải đi, em làm vợ của Lãnh Mạc Nguyên anh thì không thể chịu một chút uất ức nào hết.” Lãnh Mạc Nguyên vẫn kiên trì, anh cũng đưa tự Nguyên trong lòng cô cho Dư Hồng Mai: “Mẹ, hôm nay bọn con muốn ra ngoài trải qua thế giới của hai người, nhờ mẹ coi nó cả ngày hôm nay.”

Dư Hồng Mai ôm tự Nguyên nhỏ như đang ôm một viên đá quý vậy, bà cười đến mức không ngậm miệng vào được: “Hai đứa cứ đi thôi, đi đi, đi ba năm ngày còn được nữa là.” Để tiện cho việc trông coi tự Nguyên, bà không còn trang điểm đậm, mặc đồ đẹp để quý giá như trước mà lại mặc áo ngắn quần dài bình thường.

Không còn sự cao quý hơn người như ngày xưa, lại có thêm mấy phần thanh cao mẫu mực. Nhã Lan cảm thấy bà càng bình dị và gần gũi hơn.

Cơ thể bé nhỏ của Tiểu tự Nguyên xoay qua xoay lại ở trong lòng bà, không ngừng cười với bà, trêu đùa khiến bà cười liên tục, vui vẻ không ngớt.

“Em không muốn đi.” Dù nói thế nào thì Nhã Lan cũng không muốn xa rời tự Nguyên. Mấy ngày nay, cuối cùng thì thằng bé cũng coi như là đồng ý cho cô ôm nó, còn cô thì lại bế đến nguyền, cả ngày đều không muốn buông tay.

“Đi thôi, hiếm khi mẹ mới có một chỗ để ký thác tinh thần, em không thể giành với mẹ như vậy hoài.” Lãnh Mạc Nguyên đẩy người cô đi, cuối cùng trực tiếp ôm cô lên xe.

“Một mình mẹ không chăm sóc nổi.” Nhã Lan còn muốn biện bạch.

“Không phải còn có thím Liễu, bác Vương và một đồng người giúp việc sao? Mỗi người đều xem thằng bé là báu vật, sao có thể không giúp đỡ chăm sóc được chứ? Chỉ sợ đến lúc mẹ ôm nó xong thì không cho ai ôm nữa thôi.” Lãnh Mạc Nguyên cười khẽ rồi khởi động xe, nhanh chóng chạy về phía trung tâm thương mại quần áo xa hoa nhất trong thành phố.

Trong đây đều bán quần áo hàng hiệu, các thiết kế trong tủ kính tinh xảo đều ngay ngắn và đa dạng, khắp nơi đều thẩm thấu sự tao nhã và hào hoa phú quý. Đây vẫn là lần đầu tiên cô vào một nơi thế này.

“Ngài Lãnh, cô Lãnh, hoan nghênh đến đây.” Người phụ trách trong trung tâm thương mại vô cùng quen thuộc với Lãnh Mạc Nguyên, dường như đã biết là bọn họ sẽ đến đây từ sớm vậy.

“Xin hỏi ngày hôm nay hai vị cần mua những thứ gì, hai vị muốn đi xem sơ qua khu trưng bày hay đi lên trên lầu để lựa chọn ạ?” Người phụ trách đưa hai người đến trước một cái bàn thủy tinh, ngay lập tức liền có nhân viên phục vụ đưa hai ly cà phê đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Tự Nguyên BỊ BẮT

Đây chính là sự phục vụ xa hoa trong trung tâm thương mại, mỗi một bước đi đều có người phục vụ tận tay.

“Ừ?” Tùy em đó.” Lãnh Mạc Nguyên đưa mắt nhìn về phía Nhã Lan, đưa quyền quyết định chuyện này cho cô.

“É?” Nhã Lan vẫn chưa hiểu.

“Là như thế này.” Người phụ trách rất có trách nhiệm mà giải thích cho cô hiểu: “Nếu cô không muốn đi bộ thì có thể đến khu trưng bày của chúng tôi, dùng máy tính để tìm kiếm đồ vật trong quầy chuyên doanh. Cô vừa ý với vật phẩm nào thì chúng tôi sẽ sai người đưa nó đến trước mặt cô, tiến hành việc mặc thử. Khu trưng bày của chúng tôi được thiết lập theo hình thức một người một phòng, tuyệt đối bảo mật nên cô có thể yên tâm sử dụng.”

“Tôi không muốn.” Mỗi ngày ở nhà, vốn cô đã không vận động nhiều rồi, cô không muốn ra ngoài rồi mà còn ngồi nữa.

“Vậy thì xin đi chuyển đến quầy chuyên doanh ở trên lầu để lựa chọn. Chỗ đó có hàng mới nhất, tôi tin chắc là cô sẽ thích.” Người phụ trách chỉ tay lên khu quần áo ở trên lầu, Nhã Lan nhìn thấy hai cái thang máy rộng lớn đang lên xuống, hai cái kéo dài, không nhìn thấy được điểm cuối. Có điều, từ những tấm poster trắng lẹ ở hai bên thang máy, quần áo ở chỗ đó chắc là vô cùng đẹp dễ.

“Đi thôi.” Lãnh Mạc Nguyên đứng lên trước, anh đã cởi cái áo vest của mình ra từ lâu rồi vắt nó ở trên tay. Anh duỗi một bàn tay khác ra, kéo cô đi.

“Không phải ở đây cũng có quần áo sao?” Nhã Lan chỉ vào những quầy hàng ở đằng sau bọn họ.

Người phụ trách mỉm cười rồi trả lời: “Chỗ này là khu phổ thông, ngài Lãnh đã báo trước, đồ vậy mà hai vị muốn chọn hôm nay đều ở trong khu hạng sang.”

Hai người đi thang máy lên tới lầu hai, đôi mắt của Nhã Lan lập tức trợn to lên. Lầu hai cực kỳ rộng rãi, tất cả đều là hàng hiệu cấp bậc thế giới, mỗi khi đi đến một chỗ đều sẽ có nhân viên làm tròn bốn phận mà giới thiệu một cách tỉ mỉ cho cô.

Quần áo ở chỗ này chắc là rất mắc tiền rồi. Nhã Lan cẩn thận lật qua lật lại cái móc của một cái áo choàng.

Số hai tám thêm sáu số không! Má ơi, một cái áo choàng nhỏ như vậy mà đến hai mươi tám triệu!

“Xin hỏi cô có thích cái áo choàng này không? Cái áo choàng này nằm trong nhóm của cái áo choàng mà nữ hoàng Anh quốc mặc vào ngày sinh nhật đó, tổng cộng chỉ có hai cái, tuyệt đối là hàng hiếm có số lượng hạn chế, còn là tác phẩm của nhà thiết kế tốt nhất.”

“Mỗi một bộ đồ ở đây đều có nguồn gốc của mình, hơn nữa cũng sẽ không bị trùng lặp.” Lãnh Mạc Nguyên nói, anh vô cùng hiểu rõ tình huống của nơi này.

Nhã Lan giương mắt nhìn thử, quả nhiên, tất cả các bộ quần áo ở trên lầu đều là hàng hiệu và là hàng không bị trùng lặp.

“Chắc chắn là bọn họ đã giấu mấy bộ quần áo giống nhau đi rồi.” Nhã Lan suy đoán.

“Không đâu.” Lãnh Mạc Nguyên lười biếng nhìn quần áo trên cả tầng lầu, vô cùng chắc chắn mà trả lời: “Ít nhất thì những bộ quần áo này đều là hàng độc nhất vô nhị ở trong nước. Nếu còn có bộ khác thì họ cũng sẽ nói cho em biết từ đầu. Chỗ này là nơi mua sắm cao cấp nhất, họ sẽ không tùy tiện bán bất cứ loại hàng hóa gì.”

“Ồ.” Cô nhỏ giọng trả lời. Trái tim của Nhã Lan bị treo lên thật cao, một cái áo choàng nhỏ mà đã mắc như vậy rồi, cô không dám mua quần áo ở chỗ này đâu.

Lãnh Mạc Nguyên giống như đã nhìn thấu được suy nghĩ ở trong lòng cô vậy, anh vỗ vai cô như đang muốn an ủi: “Đi thôi, em cứ thỏa thích mua những

bộ quần áo mà em thích nhất, càng nhiều càng tốt, không cần lo lắng gì hết.”

“Em...” Những bộ quần áo kia thì bộ nào cũng đẹp cả, thế nhưng cô tiếc tiền mà.

“Đừng sợ, chồng em nhiều tiền lắm.” Anh lấy một tấm thẻ ra rồi đưa cho cô: “Cho dù mua hết tất cả quần áo ở trong tầng này, đối với anh mà nói thì cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi. Anh hy vọng có thể trang điểm thật xinh đẹp cho vợ của anh.”

Nhã Lan vẫn không dám chọn, cô chỉ lưu luyến ngắm quần áo này. Cô sờ sờ cái này rồi lại nhìn nhìn cái kia, thế nhưng Nhã Lan không hề phát hiện, những bộ đồ mà cô đã dùng chân nhìn ngắm thì Lãnh Mạc Nguyên đều gọi nhân viên đến đóng gói lại.

“Chúng ta đi thôi.” Đi một hồi lâu, cô cảm thấy miệng khô lưỡi khô nên định nhân cơ hội này rời khỏi đây.

“Ok.” Lãnh Mạc Nguyên vô cùng phối hợp, anh không ngăn cản cô sao?

Khi Nhã Lan đan chặt mười ngón tay với anh rồi đi ra cửa, cô nhìn thấy mấy người nhân viên đang mang theo rất nhiều bao bì ở phía sau. Bọn họ đang...

“Xin hỏi hai vị muốn chúng tôi đưa về nhà hay là?” Một người trong đó hỏi.

“Cái gì? Tất cả những thứ này đều là của chúng ta ư!” Nhã Lan kinh hãi đến mức muốn nhảy dựng lên luôn, cô đâu có chọn thứ nào đâu.

“Đương nhiên rồi.” Lãnh Mạc Nguyên cười khê giống như đang trêu tức cô vậy.

Trời ạ, nhiều như vậy, có tới hai mươi mấy túi luôn đó! Sau khi Nhã Lan kinh ngạc thì lắc đầu liên tục: “Không cần, không cần, chúng tôi không cần những thứ đồ này.”

“Cô ơi, ngài ấy đã thanh toán rồi ạ.” Nhân viên ở đằng sau hơi lúng túng nói.

“Nguyên, thật sự rất mắc tiền đó.” Nhã Lan kéo góc áo của anh rồi nhỏ giọng nói.

“Chỉ cần em thích, một chút đồ này thì có đáng là gì chứ, đừng lo lắng.” Nói xong, Lãnh Mạc Nguyên quay đầu lại rồi nói: “Trực tiếp đưa đồ đến nhà họ Lãnh đi.”

Nhân viên nghe vậy, rời khỏi đây từ một cửa khác. Nhã Lan vẫn còn đang hăm sâu trong sự kinh ngạc, không thể thoát ra khỏi đó. Những thứ đó thật sự rất mắc, cô đã xem qua rồi, trong đó có mấy thứ cô rất thích, thế nhưng mỗi cái đều phải mấy trăm triệu. Lần này cô phải bỏ ra bao nhiêu tiền chứ? Hàng tỷ hay là hàng chục tỷ đây?

“Đừng sờ sờ nữa, chúng ta đi uống nước.” Lãnh Mạc Nguyên thông cảm mà vỗ về khuôn mặt nhỏ của cô, anh kéo tay của cô đi về phía khu ăn uống.

“À.” Cô rầu rĩ, cảm thấy không vui vì mình đã tiêu xài nhiều tiền như vậy.

Cô vẫn còn đắm chìm trong chuyện tiêu tiền lúc này, Lãnh Mạc Nguyên nói gì đó với cô, sau đó liền đi về phía xa nhất trong nhà hàng, hướng mà anh đi có dựng một cái bảng nhà vệ sinh, có lẽ là anh đi vệ sinh rồi.

Nhã Lan không để ý lắm, cô đang vận lấy đầu ngón tay của mình để tính toán số tiền vừa chi ra.

Một hồi chuông điện thoại vội vã vang lên, Nhã Lan nhớ là mình không hề mang theo di động. Lúc cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy chiếc điện thoại màn hình lớn của Lãnh Mạc Nguyên được đặt trên bàn, âm thanh đã đến từ nơi đó.

Trên màn hình điện thoại di động biểu thị đây chính là số điện thoại của nhà họ Lãnh? Người trong nhà gọi đến sao, ai vậy? Bọn họ gọi điện thoại đến để làm gì chứ?

Nhã Lan tò mò nhận cuộc gọi, đầu kia, bác Vương khóc lóc thảm thương, vội vội vàng vàng.

“Không tốt, không tốt rồi, ông chủ! Thành Kiên Vỹ đến rồi, hắn giả thành người giao hàng, chúng ta không biết nên đã mở cửa cho hắn. Hắn dùng bom ép bác Lý đưa thằng bé trong tay cho mình, mẹ của ông chủ biết nên đuổi theo, bây giờ cũng đã mất tiêu. Thành Kiên Vỹ để lại tờ giấy nói, nói muốn lấy lại thằng bé thì phải kêu bà chủ đến căn nhà hoang ở vùng ngoại ô nói chuyện với hắn...”

Khuôn mặt của Nhã Lan nhanh chóng mất đi màu máu, tin tức đột ngột thế này suýt chút nữa đã đánh ngã cô. Thằng bé, thằng bé, tự Nguyên của cô đã bị bắt đi rồi, cô phải làm sao bây giờ, cô phải làm sao bây giờ?

Cô run rẩy đôi môi, cả trái tim đều treo trên người tự Nguyên.

Không được, mình phải đi cứu nó! Thậm chí cô đã quên phải đi tìm Lãnh Mạc Nguyên, Nhã Lan đứng dậy rồi lao đảo chạy về phía cửa.

“Xin hỏi cô...” Nhân viên ở cửa còn chưa kịp nói hết lời, cô đã lao ra đường lớn luôn rồi.

tự Nguyên, tự Nguyên, con hãy chờ mẹ, con hãy chờ mẹ!

Nhã Lan như phát điên mà cần một chiếc taxi lại.

“Xin hỏi cô muốn đi đâu?” Tài xế đợi hồi lâu mà Nhã Lan vẫn chưa đọc địa chỉ nên đành phải chủ động hỏi.

Đi đâu? Cô cũng không biết! Lúc này Nhã Lan mới nhớ ra, cô cũng không biết căn nhà hoang trong vùng ngoại ô là ở đâu nữa.

Vậy cô phải làm sao bây giờ? Nhã Lan vội đến mức sắp chảy nước mắt. Cô chỉ nhớ số điện thoại trước đây của Thành Kiên Vỹ thôi? Số này có còn sử dụng hay không? Trong lúc vội vã, cô lấy di động của Lãnh Mạc Nguyên ra.

Cô vội vã nhấn một dãy số, không ngờ lại có thể gọi được.

“Alo?” Cô cảm giác được giọng nói của mình đang run rẩy.

“Linh Linh.” Đối phương truyền đến âm thanh quen thuộc nhưng lại khiến người ta phải sợ sệt, đó chính là Thành Kiên Vỹ.

“Anh... Anh... Anh đang ở đâu?” Cô muốn mắng hấn, muốn mắng hấn một trận ra trò, thế nhưng cô không thể nói được gì cả, cô lo là tài xế biết tình huống rồi thì sẽ không chịu chờ cô đi.

“Vùng ngoại ô, em còn nhớ chỗ mà chúng ta cùng nhau gặp nạn không? Chúng ta đã ở trong đó cùng với nhau, ở bên đường có một căn nhà hoang. Em đến đây đi, con trai của em đang ở chỗ của anh đấy.” Ngay sau đó, trong loa truyền đến tiếng khóc của thằng bé.

“Anh đừng có...” Suýt chút nữa thì trái tim của Nhã Lan đã ngừng đập, cả trái tim của cô đều đang treo lơ lửng ở trên cao, cô đang lo lắng vì thằng bé.

“Em cứ yên tâm đi, chỉ cần em đến thì anh sẽ không giết chết nó đâu, nhanh lên một chút đi, Lan Lan.” Anh ta tắt điện thoại trước, thế là tiếng khóc của thằng bé cũng biến mất theo đó. Nhã Lan cầm điện thoại thật chặt, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt cô.

“Cô ơi, cho hỏi cô muốn đi đâu thế?” Tài xế đã mất hết kiên nhẫn, thúc giục lần thứ hai.

“Vùng ngoại ô...”

Lúc Nhã Lan chạy đến nơi, Dur Hồng Mai đang đứng ngay cái cầu thang rách nát, đối đầu với Thành Kiên Vỹ. Còn Thành Kiên Vỹ thì một tay cầm súng nhắm vào cái xe đẩy của Dur Hồng Mai, một tay khác thì ôm tịt Nguyên.

“Đừng làm thằng bé bị thương!” Dur Hồng Mai sốt ruột lùi một bước, chỉ lo là thằng bé sẽ bị tổn thương. Tự Nguyên trong tay Thành Kiên Vỹ dường như đã cảm nhận được nguy hiểm, thế nên nó đang lớn tiếng gào khóc, khuôn mặt nhỏ trở nên đỏ chót, vô cùng đáng thương.

“Bà già như bà quả thực là không đơn giản chút nào, vậy mà cũng có thể đuổi kịp tốc độ lái xe của tôi!” Vết sẹo dài trên khuôn mặt của Thành Kiên Vỹ động đậy, vết sẹo đó biến dạng theo sự thay đổi trên khuôn mặt khi hắn nói chuyện.

“Cậu có chuyện gì thì cứ nhắm vào phía người lớn này, đừng có làm khó một đứa bé như vậy chứ!” Trên mặt của Dur Hồng Mai đã đỏ đầy mồ hôi từ sớm, dù đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn thì bà vẫn bị tình cảnh trước mắt này làm cho khiếp sợ. Khuôn mặt của bà đã trở nên trắng bệch, Nhã Lan nhìn thấy chân của bà đang run nhè nhẹ.

“Gọi Quắc Nhã Lan đến đây, tôi chỉ nói chuyện với cô ấy thôi!” Thành Kiên Vỹ dùng một tay nâng thằng bé lên cao, thằng bé lăn lộn giãy giụa ở trong tay hắn, có mấy lần suýt chút nữa thì rơi xuống.

“Thành Kiên Vỹ, cẩn thận!” Dur Hồng Mai nhắc nhở một cách tôn công vô ích, bà chỉ đôi lại được tiếng cười to đắc ý giống như ma quỷ của Thành Kiên Vỹ mà thôi.

“Thành Kiên Vỹ, đừng mà...” Nhã Lan thấy được cảnh này, suýt chút nữa thì cô đã dùng thờ. Thằng bé nhỏ xíu nằm ở trong bàn tay của hắn, không hề có một chút năng lực tự vệ nào, chỉ có thể không ngừng gào khóc. Thịnh thoảng nó ngừng gào khóc rồi ho khan không ngừng, khuôn mặt nhỏ đã chuyển từ hồng sang trắng. Nghe tiếng ho dữ dội như vậy, Nhã Lan lo là thằng bé sẽ không thờ được nữa.

“Thằng bé còn nhỏ như vậy!” Dur Hồng Mai cũng đang khuyên bảo, bà nhìn thấy Nhã Lan đang đi đến thì sắc mặt cũng tốt hơn một chút.

“Linh Linh, lại đây!” Thành Kiên Vỹ cũng nhìn thấy cô, hấn ra hiệu nói.

“Được, anh thả thằng bé ra, để bọn họ đi trước.” Cô chỉ Dur Hồng Mai bên cạnh mình.

Thành Kiên Vỹ cũng không nghe theo cô, trái lại còn dùng sức nhìn xung quanh.

“Không có ai đi theo tôi cả, tôi đến đây một mình.”

“Tắt điện thoại di động rồi đưa cho anh!” Thành Kiên Vỹ thông báo.

Nhã Lan tìm một hồi mới phát hiện ra lúc này cô lo lắng quá, thế nên đã để quên di động ở trên xe mất rồi.

“Tôi không có, anh có thể kiểm tra.” Cô mở hai tay ra, Thành Kiên Vỹ hài lòng gật đầu.

“Lại đây!”

“Không được!” Dư Hồng Mai giữ tay của cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Không tặc

“Thành Kiên Vỹ, anh thả con trai và mẹ tôi ra, tôi sẽ qua đó.” Nhã Lan thương lượng với hắn.

“Lại đây!” Thành Kiên Vỹ nâng đứa bé lên càng cao rồi đưa nó ra khoảng không đằng trước, chỉ cần hắn buông tay thì đứa bé sẽ rơi xuống.

Nơi đây là tầng hai, bên dưới mặt đất phủ kín đá vụn, nếu đứa bé rơi xuống, nó sẽ phải chết mất!

“Được thôi!” Nhã Lan trả lời theo phản xạ, cô không dám tưởng tượng đến hậu quả này, giây giụa thoát ra khỏi bàn tay Dư Hồng Mai rồi lao về phía Thành Kiên Vỹ.

“Bà, con mụ già, cút sang bên kia cho tôi!” Thành Kiên Vỹ chìa súng về phía Dư Hồng Mai, ra hiệu cho bà đi ra chỗ khác để không khuất tầm nhìn của hắn.

“Nhanh lên!” Hắn mắt kiên nhẫn nhắc lại, tay lắc lắc trong không trung.

“Đừng...” Nhã Lan hoảng sợ trước động tác đó của hắn, đứa bé đáng thương vẫn đang giẫy giụa, nhưng không còn sức đâu mà khóc nữa. Nếu Thành Kiên Vỹ không nắm chặt quần áo nó thì đứa bé đã bị rơi xuống từ lâu rồi. Như vậy quá nguy hiểm, Nhã Lan sợ đứa bé sẽ bị rơi xuống thật.

“Cầu xin anh... Thành... Kiên Vỹ, thả nó ra đi rồi anh muốn gì cũng được!” Cô hét hoảng, chăm chú nhìn vào đứa bé. Lúc này Dư Hồng Mai đứng ở góc cầu thang chứng kiến được toàn bộ.

“Thứ anh cần không nhiều, Lan Lan, chỉ cần em bằng lòng theo anh đi là được rồi.”

“Được, được rồi, anh tha cho họ đi, tôi đi cùng anh...” Nhã Lan gật đầu đồng ý. Vào thời khắc này, cô còn sự lựa chọn nào khác sao?

Ha ha ha ha...

Thành Kiên Vỹ cười hả hê, dọa cho đứa bé sợ hãi lại òa khóc.

“Đưa đứa bé cho tôi.” Nhã Lan nhào về phía trước định đón lấy đứa bé, Thành Kiên Vỹ nhanh chóng vùng tay về phía sau, người hắn nghiêng một góc rất lớn, đứa bé lại lơ lửng trong không trung đầy nguy hiểm một lần nữa.

“Thành Kiên Vỹ...” Nhã Lan xém chút nữa khụy xuống, cô hoảng loạn không dám nhìn tiếp nữa.

“Lại đây!” Nhã Lan chỉ cách hắn vài bước chân, Thành Kiên Vỹ mắt kiên nhẫn tiếp tục thúc giục.

“Đưa đứa bé cho tôi.” Nhã Lan đưa tay định đón lấy đứa bé nhưng tay Thành Kiên Vỹ giờ cao quá, cô không với tới được.

“Đưa đứa bé cho tôi.” Cô van xin.

“Linh Linh, chúng ta không cần nó.” Thành Kiên Vỹ lại giờ cao đứa bé trong tay lên.

“Đừng!” Nhã Lan và Dư Hồng Mai đồng thanh hét.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Nhã Lan không chịu nổi con đã kích thêm được nữa, người cô mềm nhũn ngã sụp xuống nền nhà.

“Anh muốn em trốn ra nước ngoài với anh, sống một cuộc sống chỉ có hai chúng ta, không ai có thể chia rẽ được chúng ta.” Cuối cùng Thành Kiên Vỹ cũng nói ra điều kiện của hắn, Nhã Lan gật đầu: “Được, được thôi.” Chỉ cần đứa bé được an toàn thì bất cô chết cô cũng bằng lòng.

“Tốt quá!” Thành Kiên Vỹ vô cùng thỏa mãn, hắn không muốn chậm trễ thêm nữa, “Chúng đi mau thôi.”

“Nhưng đứa bé...” Cô không muốn để nó cùng phải ra nước ngoài chịu khổ.

“Ồ, thứ con hoang này sao?” Mặt hắn hết sức dửng dưng, thù hận nhìn đứa bé. “Em còn trẻ, sau này có thể sinh thêm vài đứa nữa, còn thứ con hoang này,

chúng ta không cần!”

“Vâng!” Cô hoàn toàn không hiểu hết ý đồ của hắn, chỉ cần nghĩ đến đứa bé không phải chịu khổ cùng họ, cô bỗng yên lòng hơn. Nhưng hành vi tiếp theo của hắn quả thực khiến cô như muốn chết đi vậy.

Hắn hạ tay xuống, ngay sau đó lại nâng cao lên, ném tự Nguyên về phía Dư Hồng Mai theo đường parabol mà văng thẳng ra ngoài. . .

“Con---!” Một tiếng thét thất thanh vang lên, Nhã Lan như điên dại định lao ra đỡ lấy đứa bé, ngay lập tức bị Thành Kiên Vỹ giữ chặt lại, bắt lực rồi! Trong lúc tưởng chừng đứa bé chắc chắn sẽ chết, một bóng người lao ra ngoài đỡ lấy đứa bé, ôm nó vào trong lòng. . .

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, đến khi cô tỉnh lại thì không còn thấy bóng dáng Dư Hồng Mai đâu. Như thể có vật gì đó cản lại, mãi lâu sau cô mới cất lên được giọng nói yếu ớt.

“Con. . .” Nhã Lan tối sầm mắt, chân cô mềm nhũn ra.

Thành Kiên Vỹ giữ chặt tay Nhã Lan, lời điện thoại ra gọi.

“Đem thứ tôi cần đến đi, không, đích thân cô mang tới. Phải rồi, xuống siêu thị dưới lầu mua ít thuốc mê đến, dùng làm gì thì cô không cần phải quan tâm, yên tâm đi, tôi không có hứng với cô, xong xuôi cô có thể bình an trở về. Trong vòng ba mươi phút phải đến đây, tôi đang ở. . .”

.....

“Sao rồi? Vẫn chưa có manh mối sao?” Tiếng Lãnh Mạn Nguyên vang lớn trong nhà họ Lãnh, anh cầm chặt điện thoại nghe đầu dây bên kia nói.

“Bám theo được rồi còn không mau chặn lại đi! Chặn lại chưa? Không thấy? Sao lại thế được! Chỉ có điện thoại? Tài xế đâu, tôi muốn gặp cậu ấy!”

“Tòa nhà bỏ hoang! Không kịp rồi, lập tức bảo cậu ấy đưa các cậu tôi, tôi sẽ đến sau!”

Tắt điện thoại, anh lao thẳng ra ngoài, vội vã lái xe đi.

Sân bay rộng lớn, lộn lắt, sáng sủa người người tấp lập qua lại, radio thông báo thời gian cất cánh, làm thủ tục check in và các mục cần chú ý của các chuyến bay bằng nhiều thứ tiếng khác nhau. Ở sảnh đợi, người người đang ngồi đợi nhau.

Trong đám đông, một người đàn ông đeo kính râm dắt tay một người phụ nữ xinh đẹp thuần khiết bước đến quầy làm thủ tục check in. Người phụ nữ thần thờ để người đàn ông đeo kính râm che hết nửa khuôn mặt kia kéo đi, hai người họ không nói không rằng chỉ vội vã bước đi.

“Chào anh, phiền anh tháo kính râm xuống một lát.” Nhân viên hải quan lễ phép nói.

Đây là một chuyến bay đi Mỹ. Lúc này, hầu như mọi người đã làm xong hết thủ tục check in, dường như chỉ còn sót lại hai người họ. Nhân viên hải quan vừa dứt lời, một vật gì đó lạnh lạnh dí sát eo cô ta.

“Đừng nói nữa, cho bọn tôi qua đi!” Người đàn ông uy hiếp, cô nhân viên vừa nhìn thấy súng liền hét lớn.

“A...cướp!” Cô ta sợ hãi ôm lấy đầu, sự việc nhanh chóng kinh động đến bảo vệ ở sảnh chờ, một vài người lao đến.

“Đứng lại, các người không thoát được đâu.” Nhân viên bảo vệ lôi súng ra chặn ở cửa ra. Ông ta vừa dứt lời thì bị dính một phát súng rồi ngã xuống.

Ngay lập tức, cả sân bay nháo nhào lên, tiếng thét chói tai, tiếng bước chân chạy dồn dập, mọi người chen nhau chạy ra ngoài thoát hiểm.

“Đừng cản tao! Không thì tao sẽ cho chúng mày biết tay!” Người đàn ông xốc chiếc balo lên vai, kéo tay người phụ nữ chạy về phía trước.

“Thành Kiên Vỹ, để Linh Nhi ở lại!” Phía sau, Lãnh Mạn Nguyên dẫn một đám người đuổi đến kịp thời, bao vây lại thành một vòng tròn, chĩa súng về phía hắn.

“Hừ! Không ngờ mày cũng nhanh thật đấy!” Thành Kiên Vỹ ngạc nhiên với tốc độ của Lãnh Mạn Nguyên.

“Thả Linh Nhi ra.” Lãnh Mạn Nguyên nhắm súng về phía Thành Kiên Vỹ, chỉ cần hắn động đậy là anh lập tức bắn.

“Lãnh Mạn Nguyên, mày muốn giết tao sao?” Thành Kiên Vỹ không chút sợ hãi, trái lại hắn rất phấn khích.

“Thả Linh Nhi ra, không thì đừng trách tao không khách khí.” Lãnh Mạn Nguyên liếc nhìn Nhã Lan, cái vẻ ngơ ngác ngác của cô khiến anh cau mày. “Thành Kiên Vỹ, mày hèn hạ quá đi, sao lại bỏ thuốc cô ấy?”

“Vậy thì sao chứ? Tao muốn cô ấy, bắt chấp thủ đoạn nào đi chăng nữa!” Hắn tuyên bố một cách ngông cuồng.

“Chúng mày muốn bắn thì bắn đi, nhìn đi, thứ tao đeo trên vai là thuốc nổ đặc biệt, chỉ cần nổ súng thì cả cái sân bay này bị hủy diệt rồi, a ha ha ha ha, muốn thử không?”

Lãnh Mạn Nguyên bắt đầu do dự, cây súng trong tay anh hơi khựng lại.

Thành Kiên Vỹ chìa súng về phía Lãnh Mạn Nguyên, anh không phản kích lại mà chỉ ra lệnh cho mọi người trốn đi. Trong một góc khuất, anh đụng phải chân của ai đó.

“Ân Hạo!” Anh không ngờ Ân Hạo cũng tới kịp.

“Đề họ lên máy bay đi, tôi có thể đóng giả làm nhân viên trong đội phi công rồi lên máy bay bảo vệ Nhã Lan, các anh tùy thời cơ mà hành động!” Nói xong, Ân Hạo chạy đi mất sang một hướng khác.

Sau khi nỏ một tràng súng, Thành Kiên Vỹ thoát thân thành công và lên được máy bay. Cả chuyến bay bị hấn không chế, hấn để Nhã Lan ngồi hàng ghế đầu rồi nhanh chóng lao đến buồng lái ép phi công cất cánh.

“Vẫn chưa đến giờ bay!” Cơ trưởng nói nhỏ giọng, vì quá sợ hãi nên sắc mặt trắng bệch. Thành Kiên Vỹ đổi sang cây súng liên thanh, hấn mất kiên nhẫn ngắt lời: “Không muốn chết thì phải nghe theo mệnh lệnh của tao, lái mau!”

Phi công hết cách, chỉ đành khởi động máy. Trước mặt là một đám quân đội đang bảo vệ nhân viên sân bay. Chỉ là đã chậm một bước, máy bay đang nằm dưới sự sai khiến của Thành Kiên Vỹ, lao thẳng về phía đám người đó.

Ra khỏi buồng lái, Thành Kiệt Vũ đặt mấy trái bom lên các khoang máy bay.

“Không muốn chết thì ngồi im!”

Hấn thỏa mãn vỗ tay, gạt đầu, “Phải rồi, không ai được phép có bất cứ động thái gì, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, các người sẽ đến Mỹ an toàn!” Tất cả mọi người không ai dám ho he gì, máy bay trượt trên đường băng, chậm chậm bay lên.

Thành Kiên Vỹ chọn ra bốn người phụ nữ nhất gan, gắn lên người họ những loại bom khác nhau rồi bắt họ ngồi ở từng khoang, cả chiếc máy bay hoàn toàn bị khống chế.

Ân Hạo mặc đồng phục phi công, ngồi cạnh cơ trưởng.

“Muốn sống thì nghe theo sự điều khiển của tôi.” Cơ trưởng gạt đầu liên tục, Thành Kiên Vỹ nhanh chóng quay về chỗ.

Hấn đã lấp thiết bị nghe trộm trong buồng lái, hiện tại chỉ cần bọn họ nói những lời lẽ bất thường thì hấn đều nghe được.

Ân Hạo ra hiệu cho cơ trưởng, ông ta lập tức hiểu được, gạt đầu mỉm cười, máy bay cất cánh được một hồi nhưng không bay vào đường bay chính xác mà chỉ bay thấp quanh quần ở xung quanh thành phố.

Đằng sau, một chiếc trực thăng bám sát theo, người ngồi bên trong chính là Lãnh Mạn Nguyên. Anh cau mày, nhìn chằm chằm chiếc máy bay phía trước để tìm kiếm thời cơ.

Cuối cùng Thành Kiên Vỹ cũng phát hiện ra máy bay có vấn đề, hấn lao tới khoang buồng lái, chìa thẳng súng vào cơ trưởng.

“Làm cái quái gì mà vẫn bay ở đây? Bay tới Mỹ nhanh lên, bằng không đừng trách ông mày giết chết mày!” Không còn cách nào khác, cơ trưởng đành điều khiển máy bay bay cao lên, xuyên qua các tầng mây. Hiển nhiên, chiếc trực thăng không thể bám sát theo được, Lãnh Mạn Nguyên đành làm liều.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Giải cứu máy bay

Hấn mặc dụng cụ nhảy dù, ra lệnh: “Phóng dây cáp ra!”

“Ông chủ, như vậy quá nguy hiểm, hay là để tôi làm cho.” Vệ sĩ Kim ở bên vội vàng nói.

“Không cần đâu, cậu ở đây theo dõi tình hình phía trước, báo cáo cho tôi bất cứ lúc nào.” Ân Hạo đã dùng điện thoại thông báo về tình hình các khoang máy bay nên ở trực thăng có thể nắm bắt được.

“Trong khoang có rất nhiều bom, ngài vào đấy thì quá nguy hiểm rồi.” Với bốn phận là vệ sĩ, thật lòng Ông Kim cũng muốn gánh vác phần nào nguy hiểm cho chủ nhân của mình.

“Không cần, tôi đi có vẻ an toàn hơn.” Lãnh Mạn Nguyên từ chối. Khi trực thăng phóng dây thừng bám chặt lấy phần sau của chiếc máy bay, anh nắm chặt dây thừng, đu người qua bên đó.

Sợi dây thừng chao đảo một hồi dưới chiếc máy bay, đến khi dừng lại thì Lãnh Mạn Nguyên đã leo lên được hơn một nửa. Lúc này Ông Kim phát tín hiệu báo cáo cho bên Ân Hạo.

Trong buồng lái, Thành Kiên Vỹ đi đi lại lại không ngừng, chốc chốc lại đi ra khoang máy bay kiểm tra, chốc chốc lại quay lại giám sát cơ trưởng và các nhân viên hàng không khác. Ân Hạo ra hiệu cho cơ trưởng lái chậm lại một chút.

Vận tốc máy bay chậm lại, giúp cho Lãnh Mạn Nguyên dễ dàng leo lên được phần cánh máy bay, đồng thời cẩn thận di chuyển vào buồng lái, đợi Thành Kiên Vỹ quay người bước đi rồi nhanh chóng nhảy vọt vào.

Thành Kiên Vỹ lập tức ngoảnh đầu lại, mọi thứ vẫn yên tĩnh vậy, lúc này Lãnh Mạn Nguyên đã nấp ở dưới chân Ân Hạo. Thành Kiên Vỹ nghi ngờ nhìn mọi người, nhưng không thấy gì bất thường liền vác súng đi ra ngoài khoang.

“Đây là đâu?” Thuộc trong người Nhã Lan dần dần hết tác dụng, cô hỏi ngay khi phát hiện mình đang ngồi ở một nơi xa lạ. Những người bên cạnh đều sợ hãi, lùi về một phía, không ai dám đáp lại lời cô.

Trời xanh, mây trắng, thấp thoáng phía dưới là mặt đất...

Cô--- đang ở trong không trung!

Nhã Lan giật mình nhảy dựng lên, nếu không có có dây an toàn giữ lại thì cô đã bị ngã nhào ra khỏi vị trí rồi.

“Sao tôi lại ở đây?” Cô lớn tiếng hỏi, rồi chợt nhớ tới cảnh dường như có cái gì đó bị ném ra ngoài, còn có cả Dư Hồng Mai nhảy thẳng xuống. “Thành Kiên Vỹ, anh là đồ súc sinh!”

Tiếng chửi thề của cô thu hút sự chú ý của Thành Kiên Vỹ, hần ghim súng, các hành khách ngay lập tức cúi đầu xuống. Thấy Nhã Lan tỉnh táo lại, hần nhìn đồng hồ: “Mẹ kiếp! Một chuyến bay bay gì mà lâu thế không biết, vẫn còn lảng vảng ở chỗ quý quái này! Bên dưới là biển gì không biết!”

“Thành Kiên Vỹ, anh thả tôi về mau lên.” Nhã Lan hét lớn, hần không quan tâm nhìn ra bên ngoài khoang rồi quay lại cau mày nhìn Nhã Lan.

“Đừng ồn ào nữa, chúng ta sắp đến Mỹ rồi, rời khỏi cái nơi quý quái này.”

“Không!” Nhã Lan càng nóng nảy, cô cời dây thắt an toàn rồi chạy đi.

“Linh Linh, đừng quấy nữa!” Thành Kiên Vỹ chạy lại, giữ lấy tay cô. Cô ra sức vùng vẫy một hồi nhưng vô ích. Phía sau thấp thoáng Lãnh Mạn Nguyên mặc quần áo màu đen đứng ở đó. Tất cả mọi người đều phát hiện ra anh, nhưng được anh ra hiệu, không ai phát ra tiếng động nào. Anh đang gỡ bom cho một vị nữ hành khách.

Trời ơi, nguy hiểm quá! Tìm Nhã Lan như văng ra khỏi lồng ngực, thấy hành động gan dạ của Lãnh Mạn Nguyên mà cô đỏ mặt hồi hộp. Anh cắt đứt sợi dây có tác dụng gây nổ rồi lại lắp đặt lại chúng như ban đầu.

Làm thế nào đây? Không thể để cho Thành Kiên Vỹ phát hiện ra Lãnh Mạn Nguyên được, nhưng với tình hình hiện tại, chỉ cần Thành Kiên Vỹ quay lại thì nhất định sẽ phát hiện ra. Cô bắt đầu quay cuồng đầu óc, khi Thành Kiên Vỹ định xoay người về phía sau, cô đột nhiên kêu lên.

“A---”

“Sao vậy, Lan Lan?” Theo phản xạ, Thành Kiên Vỹ xoay lại, kéo cô lại gần xem xét.

“Không... sao, chỉ là con trai tôi mất rồi, tôi cũng chẳng thiết sống nữa.” Nhã Lan chợt nhớ tới tự Nguyên, nó còn nhỏ, bị rơi xuống từ độ cao như vậy không biết còn khả năng sống sót nữa không. Ý nghĩ này thực sự khiến cô đau lòng mà khóc lên.

“Không sao, sau này chúng ta có thể sinh thật nhiều, thật nhiều con mà, chỉ cần em thích, sinh bao nhiêu cũng được.” Thành Kiên Vỹ an ủi cô, nhưng vẫn lo lắng đến tình hình trên máy bay.

“Anh thích tôi thật lòng sao?” Nhã Lan ôm lấy mặt hần, lúc này Lãnh Mạn Nguyên đã bắt đầu cắt dây bom cho người thứ hai. Nếu như có thể lấy được điều khiển từ xa thì sẽ không sợ đồng bom này nổ nữa. Với ý nghĩ gan dạ đó, cô càng bám chặt lấy Thành Kiên Vỹ.

“Thích, thật lòng thích, luôn luôn thích em.” Thành Kiên Vỹ thề thốt.

“Tôi không tin.” Cô không biết nói gì với hần nữa, người đáng ghét như hần, này giờ cô nói từng ấy là đã đạt đến giới hạn của cô rồi.

“Vậy em muốn như nào thì mới tin đây? Anh thực sự thích em, nếu không đã chẳng về nước tìm em.” Động tác của Lãnh Mạn Nguyên càng ngày càng nhanh, trong lúc cô và Thành Kiên Vỹ nói chuyện với nhau, anh đã bắt đầu gỡ bom cho người thứ tư.

“Tôi muốn anh thề cơ!” Cô chỉ có thể nghĩ ra được những mẫu thoại lỗi thời trong phim, đành nói.

“Được rồi, anh thề!” Thành Kiên Vỹ đưa tay lên thề, rồi đứng dậy.

“Không!” Nhã Lan vội vàng chụp lấy cánh tay hắn, kịp thời ngăn cản hắn quay đầu lại.

“Em còn chuyện gì nữa à? Xuống sân bay rồi nói tiếp, lúc ấy em muốn như nào cũng được.”

Lại một bóng người nữa xuất hiện, Ân Hạo từ buồng lái đi ra, nhanh chóng gỡ bỏ những quả bom được gắn ở bốn góc chỗ khoang ngồi.

“Tôi...” Lãnh Mạn Nguyên dùng tay ra hiệu OK với cô, Nhã Lan mới nói tiếp: “Không có gì.” Giọng cô đột nhiên lạnh như băng, bắt mắt với hắn.

“Linh Linh, em giận à?” Thành Kiên Vỹ hỏi, hắn không hề hay biết Lãnh Mạn Nguyên đang bước tới từ đằng sau.

“Không!” Cô vênh mặt, không thèm để ý hắn.

Lãnh Mạn Nguyên bước tới, khi Thành Kiên Vỹ phát hiện ra điều bất thường thì cũng đã muộn, hắn bị một bàn chân nào đó đạp thật mạnh, ngã lăn ra sàn.

“Lãnh Mạn Nguyên! Có gan đó mày!” Hắn ngồi xổm dậy, đặc ý chỉ vào bốn người phụ nữ bị gắn bom trên người, nói to: “Mày muốn chết cùng tao không?”

“Tôi không muốn đấy!” Lãnh Mạn Nguyên lắc lắc đầu, làm động tác thư giãn gân cốt chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

“Mày không thấy bom sao? Hôm nay lợi hại đấy, cuối cùng tao cũng có thể khiến kẻ thù nổ tan xác rồi, ha ha ha ha!” Thành Kiên Vỹ miễn cưỡng cười, hắn kéo tay Nhã Lan rồi nói: “Linh Linh, theo anh.”

Thành Kiên Vỹ kéo Nhã Lan đến bên cửa sổ, cô cũng không rõ hắn muốn làm gì.

“Đừng hòng trốn được!” Ân Hạo lao tới, Thành Kiên Vỹ buồng cô ra, vội vàng phản kháng lại.

“Linh Nhi!” Lãnh Mạn Nguyên từ phía bên trái kịp lao ra đỡ lấy Nhã Lan.

“Chết đi!” Thành Kiên Vỹ lao tới giằng cô lại, người phụ nữ bị gắn bom lên người bên cạnh hoảng sợ, la hét chạy đi, bỏ lại trên sàn quả bom với những sợi dây đã bị cắt.

“Hóa ra, các người đã sớm sắp đặt hết rồi!” Lúc này Thành Kiên Vỹ mới phát hiện tất cả các quả bom đều đã bị cắt phá, còn những quả bom được gắn ở trên trần của khoang ngồi cũng bị gỡ ra từ lúc nào không hay.

“Chết đi!” Ân Hạo hung hăng đá tới tấp.

“Ân Hạo! Thì ra là mày đã giả làm phó lái.” Thành Kiên Vỹ nhận ra tất cả thì cũng đã muộn. Bị hai người tấn công hai bên, hắn không còn lối thoát thân.

Nhã Lan khẽ xoa chỗ tay vừa bị kéo đến phát đau, cô lo lắng nhìn ba người đàn ông đang hỗn chiến không chớp mắt.

“Ân Hạo, tình cảm anh em giữa chúng ta anh quên hết rồi sao?” Cuối cùng Thành Kiên Vỹ cũng nhớ đến tình nghĩa giữa hai người, lúc này không biết liêm sỉ mà nói ra. Ân Hạo cười nhạt: “Loại người như anh mà xứng đáng làm anh em với tôi sao? Tôi chưa từng quen biết anh.”

Hai bên đánh càng lúc càng mạnh, Thành Kiên Vỹ thay đổi chiến thuật, hắn đáp trả Ân Hạo và né tránh Lãnh Mạn Nguyên. Trong không gian chật hẹp, Ân Hạo bị dồn lùi lại, có vẻ anh ta đang dần yếu hơn Thành Kiên Vỹ.

Nhã Lan không khỏi lo lắng cho Ân Hạo, sợ anh sẽ xảy ra chuyện. Thành Kiên Vỹ đẩy Ân Hạo vào một góc rồi liên tục lên gối, từ đằng sau, Lãnh Mạn Nguyên lao tới đạp lên người hắn.

Chạy đến vị trí cửa sổ, hắn không đánh lại nữa mà dùng tay đập vỡ kính cửa, một lỗ hổng hiện ra, luồng gió lạnh đột nhiên lùa vào khiến những người ngồi trong khoang giật mình lùi lại.

Hóa ra, Thành Kiên Vỹ đã cắt vỡ miếng kính ở cửa sổ từ trước để phòng khi dùng đến.

Trong lúc mọi người chưa kịp định hình được chuyện gì thì hắn nhún người nhảy qua ô cửa sổ, lao ra khỏi khoang máy bay. Ngay sau đó chiếc dù được bật lên trong không trung, chẳng mấy chốc hòa vào biển khơi.

“Hừ, may cho hắn rồi!” Ân Hạo hung hăng lau vết thương đang chảy máu rồi gặm nhẹ.

“Nguyên!” Nhã Lan khóc trong vòng tay Lãnh Mạn Nguyên, “Con em, nó, nó...”

“Nó không sao hết, trở về nhà an toàn rồi, vì dùng cơ thể mình để bảo vệ thằng bé nên mẹ bị gãy xương nặng.”

Lời nói của anh khiến cô vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng nhưng cũng vừa áy náy. Bất ngờ vì con trai cô vẫn bình an, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô không khỏi áy náy khi Dư Hồng Mai vì cứu con trai cô mà bị thương.

“Nhanh nào, máy bay đang bay trở về.”

Ngay sau đó, đoàn người quay trở lại sân bay, sớm hay tin này, phóng viên đã đứng chật ních ở sảnh sân bay, mấy người Lãnh Mạn Nguyên rời khỏi sân bay qua đường đặc biệt, để lại nhóm nhân viên hàng không đang được chào đón như những vị anh hùng.

Những hành khách vừa rời cũng lần lượt chuyển sang chiếc máy bay khác.

Dur Hồng Mai vì cứu tự Nguyên mà đập đầu xuống đất, may mà lúc rơi xuống có một cái cây nhỏ cản lại nên mới không mất mạng. Nhưng bà bị thương khá nặng, gãy hai chiếc xương sườn và hôn mê ba ngày mới tỉnh.

“tự Nguyên, tự Nguyên, tự Nguyên bé bỏng của tôi.” Vừa tỉnh dậy bà đã gọi to tên cháu trai của mình, vội vã muốn đi tìm nó.

“Mẹ, không sao rồi, tự Nguyên vẫn bình an, mẹ xem” Lãnh Mạn Nguyên bế tự Nguyên vẫn bình yên vô sự đến đưa cho bà ngắm nhìn. Lúc này bà mới yên tâm, không ngót niệm “A Di Đà Phật, Bồ Tát phù hộ”.

“Nguy hiểm quá, chị quả là người bà lợi hại.” Thím Liễu và Dur Thiện Trinh vừa đi hưởng tuần trăng mật trở về, biết được tin lập tức chạy tới bệnh viện. Thím thành thật khen ngợi Dur Hồng Mai khiến bà ngượng ngùng đỏ mặt cúi đầu.

“Trước đây tôi tệ thật, không quan tâm người khác mà chỉ nghĩ cho bản thân, khiến mọi người chịu khổ nhiều rồi.”

“Đừng nói nữa, mọi chuyện đều qua rồi, chẳng phải chúng ta đang sống rất hạnh phúc sao?” Thím Liễu dịu dàng cười, thím đã sớm quên đi những chuyện trước đây.

“Đúng vậy, bây giờ chị là tâm gương của mọi người, ai nấy đều khâm phục chị.” Dur Thiện Trinh nói.

“Cảm ơn cô.” Dur Hồng Mai đột nhiên kéo tay thím Liễu, xúc động nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Mối nguy của nghề tân nhi

“Ý chị là...”

“Cảm ơn cô đã chịu khổ để trông nom Nguyên, để nó được sống tiếp, tôi, tôi, tôi...”

“Thôi đừng nói nữa.” Thím Liễu ôm lấy bà vai cô, nhỏ nhẹ nói, “Đừng để ý những chuyện trước đây nữa, miễn là sau này chúng ta sống vui vẻ là được rồi.”

“Vâng.” Rốt cuộc hai người cũng đã rũ bỏ được hết thù hận.

“Bố...mẹ...” Đứa bé lấp bắp nói, nghe kỹ thì đúng là giống âm thanh gọi người thật.

“Ồ, thằng nhỏ này mới được bốn tháng tuổi mà đã biết gọi bố mẹ rồi, cứng quá đi!” Thím Liễu hớn hờ bé lấy đứa bé.

“Cháu nghe nữa, cháu nghe nữa.” Nhã Lan hiếu kỳ vội giành bé đứa bé.

“Đưa tôi bé.” Dur Hồng Mai yếu ớt bế đứa bé từ tay mọi người. “Khi nào thì mới gọi bà nội đây, bà mong chờ ngày đấy quá!”

“Nhanh thôi ạ, bà nội là ân nhân cứu mạng nó, nhất định là nó sẽ học được rồi gọi mẹ nhanh thôi.” Nhã Lan thành thật nói, mọi người đều gật gù.

Các bài báo đều đăng tin vụ việc liên quan đến không tặc Thành Kiên Vỹ, ngoài việc biểu dương các đội ngũ nhân viên hàng không ra, họ cũng tìm ra được hành khách có liên quan tới vụ việc, đồng thời tìm ra được người anh hùng chân chính--- Lãnh Mạn Nguyên và Ân Hạo.

Bỗng chốc, danh tiếng hai vị anh hùng mau chóng được biết đến rộng rãi, khắp các phố lớn ngõ nhỏ, đâu đâu cũng thấy dán các câu khẩu hiệu của những fan hâm mộ khen ngợi và chúc mừng Ân Hạo. Chỗ anh ta ở như đoàn phim vậy, hàng ngày cứ hàng tốp hàng tốp người đến hỏi thăm, hò hét cổ vũ anh ta.

Những người hâm mộ Nhã Lan cũng bắt đầu, kêu gọi cô trở lại đoàn phim thông qua các bài báo và tạp chí, đồng thời mạnh dạn đề xuất lấy chủ đề vụ việc này dựng thành một bộ phim.

“Cuộc sống đặc sắc hơn phim ảnh nhiều, đề nghị diễn viên trở lại như cũ.” Trên các trang mạng internet và các kênh truyền thông nhanh chóng triển khai hoạt động bỏ phiếu, chưa đến một tuần đã có hơn mười mấy triệu người bỏ phiếu tán thành.

Cũng có không ít các đoàn làm phim và công ty giải trí gọi điện thoại đến trung cầu ý kiến Ngã Linh, hy vọng cô có thể thuận theo ý nguyện của các fan hâm mộ mà quay trở lại đoàn phim. Công ty Click ki được hợp đồng với Nhã Lan, hy vọng cô không làm trái với điều khoản hợp đồng, sau thời gian nghỉ dưỡng phục hồi sức khỏe, sẽ mau chóng quay trở lại.

Bởi vì vẫn chưa rõ tung tích của Thành Kiên Vỹ, không biết hắn sống chết ra sao, nên Lãnh Mạn Nguyên không tán thành yêu cầu của Nhã Lan, thậm chí còn bắt cô hủy hợp đồng với công ty Click.

“Không thể được...” Đang có hứng thú với quay phim, nếu từ bỏ quả thực cô cũng luyến tiếc. Tự cô thấy để trở thành một diễn viên xuất sắc không dễ dàng gì. Diễn viên lại không còn ấn tượng như trước kia nữa, chỉ cần ăn bận đồ đẹp, đi đi lại lại trên thảm đỏ thu hút máy quay là được.

Mà họ có máu có thịt, nỗ lực cho dù phải đổ máu, đánh đổi công sức của mình để đạt được thành công, chứ tuyệt đối không nhẹ nhàng hơn chút nào so với các nghề khác.

Cô hy vọng có cơ hội tiếp tục đi diễn, và cũng muốn bản thân không quá dựa dẫm vào Lãnh Mạn Nguyên.

“Anh nói không được là không được!” Lãnh Mạn Nguyên kiên quyết.

Nhã Lan uất ức, nước mắt giàn giụa: “Em cũng không phải là con chim mà ngày ngày bị nhốt trong lồng, sẽ chết vì ngột ngạt. Bây giờ tự Nguyên cũng không cần đến em nữa rồi, anh nói xem vậy em ở nhà có thể làm gì nào?”

Dáng vẻ của Nhã Lan khiến Lãnh Mạn Nguyên không khỏi cảm thấy đau lòng, anh ôm cô vào lòng, “Linh Nhi, sao lại khóc nữa vậy? Đừng khóc nữa mà, nín nào, đều tại anh không tốt.”

“Tại anh cả ngày không cho em làm gì, nhảm chán phát bực ra, hức hức...” Nhã Lan lưng tròn nước mắt vui đầu vào ngực Lãnh Mạn Nguyên, lúc anh không để ý, cô nặc một hồi rồi cười tinh nghịch.

Tay cô nắm chặt lọ thuốc nhỏ mắt, nếu không có nó, quả thực nước mắt không thể tuôn nhanh như vậy được.

Lãnh Mạn Nguyên không hề hay biết, nhẹ nhàng an ủi cô, cuối cùng thì anh đành phải nhún nhường.

“Thế này đi, đợi đến khi khẳng định được là Thành Kiên Vỹ thực sự đã chết, anh mới yên tâm để em quay trở lại đoàn phim được. Đây là giới hạn cuối cùng.”

“Vậy... cũng được.” Thành Kiên Vỹ sống chết chưa rõ là nỗi lo lắng của tất cả mọi người, cô cũng không muốn Lãnh Mạn Nguyên lo lắng thêm nữa. “Anh ra ngoài cũng phải cẩn thận đấy.”

Cho đến khi thấy Lãnh Mạn Nguyên nghiêm túc gật đầu, cô mới vui vẻ trở lại.

Người lo lắng, sợ hãi nhất lúc này nhất đang đi lại không ngừng trong phòng, sắc mặt tái nhợt. Nghê Tiên Như không ngờ chuyện cô ta đưa vé cho Thành Kiên Vỹ lại bị phát hiện, hơn nữa còn bị phóng viên chụp được. Chết tiệt, cô ta còn không đeo kính nữa!

Bức ảnh của cô ta được đăng rộng rãi trên khắp các bài báo, vị phóng viên đó còn kể tỉ mỉ về hành tung hôm đấy của cô ta, kể cả việc cô ta mua thuốc mê như thế nào đều rõ mồn một. Chết tiệt, bị theo dõi vậy mà cô ta không hề biết!

Cô ta nắm chặt nắm đấm suốt không thả ra một lát nào, đi đi lại lại trong phòng, không ngớt quở trách Thành Kiên Vỹ và tên phóng viên theo dõi kia.

Điện thoại đổ chuông, người phụ trách đoàn phim gọi đến.

“Cô Nghê, chuyện này là thật sao? Người ta nói rõ mồn một như vậy, lại còn có ảnh làm chứng, chuyện này rắc rối rồi. Lệnh truy nã tội phạm ở khắp nơi, hơn nữa Ân Hạo và Thành Kiên Vỹ đã đoạn tuyệt với nhau, hiện nay các fan hâm mộ đang yêu cầu cô đứng ra giải thích. Cô cũng biết đấy, chuyện này nếu như không lắng lại thì bộ phim này của chúng ta và cả sự nghiệp của cô đều sẽ bị hủy hoại trong tích tắc! Liệu mà giải quyết đi!”

Trước nay, phụ trách đoàn phim luôn lấy lòng cô ta, nay sự việc thành ra như vậy lại không giúp đỡ, để cô ta tự giải quyết. Nghê Tiên Như giận dữ ném điện thoại.

Chiếc điện thoại văng xuống sàn nhà, phát ra âm thanh vỡ vụn thảm thiết khiến cô ta càng thấp thòm bất an.

Nên làm thế nào đây?

Cô ta đứng bên bệ cửa sổ, hai tay vòng trước ngực, thực sự hết cách.

Bên ngoài cửa sổ, một đám fan hâm mộ điện ảnh rầm rộ bước đến, giơ cao tờ áp-phích của Ân Hạo và Nhã Lan, bên trên viết rõ: “Ủng hộ Nhã Lan, RainbowKing; lật tẩy bàn tay gây tội ác, Nghê Tiên Như, đề nghị cô cho chúng tôi một lời giải thích!”

Nghê Tiên Như hoảng hốt, trước nay cô ta luôn kiêu ngạo, coi trời bằng vung, chưa bao giờ bị bất cứ ai đe dọa. Ấy vậy mà giờ đây, sao mọi chuyện lại ra nông nổi này?

Bản thân cô ta cũng không rõ mình đã dần ngã vào cái bẫy của Thành Kiên Vỹ ra sao, và nguyên có gì mà lại lâm vào cảnh khốn cùng như bây giờ.

Cô ta phải giải quyết chuyện này như nào đây? Lãnh Mạn Nguyên mà nhìn thấy bài báo đó sẽ phản ứng ra sao? Còn Ân Hạo, Quắc Nhã Lan nữa. Chuyện bọn họ lâm vào con nguy hiểm đó có liên quan đến cô ta, nhưng cô ta có thể nói ra được nguyên nhân sao? Nguyên nhân chính là do cô ta không phục khi Quắc Nhã Lan cướp mất Lãnh Mạn Nguyên? Lời giải thích này sẽ phá hủy sự nghiệp làm diễn viên của cô ta mất.

Đầu óc cô ta vô cùng hỗn loạn.

Điện thoại lại đổ chuông, lần này quản lý đoàn phim trực tiếp gọi đến máy bàn trong phòng.

“Hôm nay tôi không có tâm trạng đến đoàn phim đâu.” Cô ta bực dọc nói.

“Tôi gọi đến là để thông báo với cô, đoàn phim yêu cầu cô không cần đến nữa, với tình hình hiện nay, quay xong phim cũng chẳng bán được phim, họ hy vọng cô sớm giải quyết xong chuyện này, bằng không cô phải gánh chịu tổn thất.” Ngày thường Nghe Tiên Như luôn ôn hòa với mọi người, nhưng mối quan hệ giữa cô ta và quản lý đoàn phim lại không được tốt.

Đầu dây bên kia nói như đang giải quyết việc chung vậy.

“Chuyện này...” Đầu óc Nghe Tiên Như quay cuồng hết lên.

“Cô Nghe?” Đầu dây bên kia không nghe thấy giọng của cô ta, nhẹ nhàng nói.

“Tôi... nên làm như nào đây?” Lần đầu tiên cô ta nói với người khác bằng giọng điệu bất lực như vậy, đầu dây bên kia bỗng yên lặng. Hồi lâu sau, quản lý nói, nghe có vẻ đã có phần ôn hòa hơn. “Tôi thấy chuyện này cô nên tìm tới tòa soạn của phóng viên kia đi, một khi khẳng định được chuyện này là thật, cho dù Lãnh Mạn Nguyên bọn họ không kiểm chuyện với cô thì đoàn phim cũng không mời cô quay phim nữa đâu, giới giải trí rất sợ những thứ này.”

“Cô dính phải mấy scandal vụn vặt thì không sao, nhưng một khi đã có quan hệ với người xã hội đen, làm những việc vi phạm pháp luật thì lại phiền phức rồi. Fan hâm mộ không chấp nhận hạt sạn trong mắt, cũng không bỏ qua một cách dễ dàng.”

“Tìm tòa soạn?” Nghe Tiên Như cứng nhắc nhắc lại lời của quản lý, cô ta lo lắng cho tương lai của mình. Cổ họng nóng rực, sống mũi cay cay, cô ta muốn khóc lên.

Có điều, trong căn phòng rộng lớn này chỉ có mình cô ta, có khóc thì cũng không có ai an ủi.

“Được rồi.” Cô ta tắt điện thoại đi trong sự u mơ, ngồi im trong phòng một hồi rồi lôi một bộ quần áo trong tủ ra, đeo cặp kính lên rồi đi ra qua cửa sau.

Trong tòa soạn, giám đốc tòa soạn đón tiếp vị khách được dự đoán trước là sẽ đến này. Ánh mắt của giám đốc tòa soạn rất lạ thường, đưa bàn tay to béo ra bắt tay với cô ta.

“Không ngờ là cô Nghe đây lại hạ cố đến thăm tòa soạn rách nát này, quả là về vang cho tòa soạn chúng tôi, ha ha.”

“Tôi tìm ông là vì có chuyện muốn nói.” Nghe Tiên Như đi thẳng vào vấn đề, cô ta không muốn lán lại nơi này lâu. Ánh mắt trắng trợn của ông ta nói lên điều gì, người thông minh như cô ta tất nhiên hiểu được điều ấy.

“Mời cô nói, xin mời.” Giám đốc tòa soạn mời cô ta ngồi lên sofa rồi quay trở về bàn làm việc.

“Muốn điều kiện gì thì phóng viên bên ông mới bằng lòng thừa nhận tấm hình đó là do anh ta cố ý hãm hại đăng lên!”

Giám đốc tòa soạn cười gượng rồi nói: “Cô Nghe đang đùa ư, làm phóng viên cũng cần có đạo đức nghề nghiệp, chuyện như vậy thì chưa bao giờ dám nói bừa được. Anh ta không chỉ chụp được ảnh mà còn ghi âm được cuộc giao dịch của bọn cô, theo pháp luật mà nói, thì cũng là bằng chứng xác thực.”

“Các ông...” Nghe Tiên Như không ngờ sự việc lại thành ra như vậy, cô ta cắn chặt môi, liên tục run rẩy, thấy bất lực trước sự việc nghiêm trọng này.

“Cô Nghe, phóng viên đều dựa vào đó mà kiếm cơm, cũng hết cách rồi.”

“Thực sự không còn cách nào khác sao?” Nghe Tiên Như vô cùng rối loạn.

“Không hẳn là không có.” Giám đốc tòa soạn nói lỏng nút thắt cà vạt, đôi mắt híp của ông dán chặt vào bộ ngực cô ta.

“Ông nói mau!” Thấy tia hy vọng, Nghe Tiên Như như bắt được ngon đũa trong bóng đêm sâu thẳm.

“Cũng có thể như thế này, để phóng viên bên chúng tôi sửa lại, nói nhìn thấy một người rất giống với cô Nghe đây, không thể khẳng định được có phải là cô hay không. Đợi thêm vài ngày nữa, phóng viên bên tôi sẽ lên tiếng, nói đã tìm thấy người rất giống với cô Nghe, chính miệng cô ta thừa nhận đã đi mua đồ. Hơn nữa cô ta lại là fan cuồng của cô, thường trang điểm theo phong cách giống cô. Chuyện này chẳng phải biến chuyện lớn thành bé, bé thành không có gì hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 188: Mối nguy của nghề tân nhi

“Tốt quá.” Nghê Tiên Như vui mừng, cô ta không ngờ vẫn còn có biện pháp giải quyết hay như vậy.

“Ừ, hay thì hay thật.” Giám đốc tòa soạn đột nhiên xuống giọng.

“Còn trở ngại chỗ nào sao? Tiền sao? Tôi có thể chi trả!” Chỉ cần giải quyết được chuyện này, tốn chút tiền thì có là gì?

“Không phải tiền!” Giám đốc tòa soạn kéo dài giọng nói.

“Vậy thì là gì? Ông nói mau đi.” Nghê Tiên Như sốt ruột. Giám đốc tòa soạn đứng dậy, tiến về phía cô ta, cô ta cũng đứng dậy theo, nồn nóng nhìn ông chăm chăm.

“Cô biết đấy, sai khiến phóng viên không dễ dàng gì, tôi phải bắt chấp mạo hiểm đi thuyết phục anh ta, chuyện này khá là hóc búa, nhất định phải giải quyết cẩn thận, bảo đảm tuyệt đối không thể có sơ xuất gì.”

“Ừ.” Nghê Tiên Như xúc động gật đầu, cô ta hài lòng khi giám đốc tòa soạn có thể nghĩ được chu đáo như vậy.

“Cho nên...” Giám đốc tòa soạn đặt bàn tay to béo lên vai Nghê Tiên Như, cô ta bắt mắt động đậy bả vai. “Cô xem, đi vội vàng như vậy, dây áo bung ra rồi đây này.” Bàn tay to béo không hề rút lại mà còn chạm lên dây áo bị bung ra trên vai cô ta.

“Ồ, để tôi.” Cô ta muốn lùi lại nhưng bàn tay của giám đốc tòa soạn không chịu buông ra. “Để tôi, để tôi, phần này thì tôi thạo nhất rồi.” Tay ông ta cứ thế mà sờ lên vai cô ta.

“Tránh ra!” Hiểu được ý đồ của ông ta, Nghê Tiên Như tức giận hất tay ông ta ra.

“Cô Nghê, tôi chỉ nói đến đây thôi, bây giờ đâu đâu cũng có những quy tắc ngầm, cô vào đoàn phim, giữa cô và đạo diễn cũng không hẳn là không có, việc này thì tôi không quan tâm nữa. Tóm lại, nếu muốn giải quyết vụ này cô phải nghe theo tôi.” Giám đốc tòa soạn quay ghế ngồi.

“Ông...” Lần đầu bị làm nhục như vậy, Nghê Tiên Như giận giữ chạy ra ngoài.

Làm thế nào đây? Cô ta cảm phẫn, không muốn trở thành con mồi của tên giám đốc tòa soạn kia, cô biết người đàn ông này không khác gì Thành Kiên Vỹ, một khi đã thuận lợi sẽ lại tiếp tục uy hiếp cô ta. Cô ta đã dính một lần rồi sẽ không có lần thứ hai nữa đâu.

Huống hồ, người kiêu căng như cô ta đã từng vứt bỏ một người ưu tú như Lãnh Mạn Nguyên, thì sao có thể để ý đến tên tai to mặt lớn như lợn kia được chứ? Cô ta biết, dụng ý hôm nay sẽ đẩy cô tới hổ sâu, sự nghiệp nghệ thuật của cô ta có thể chấm dứt từ đây!

Chuông điện thoại lại vang lên, cô ta bực dọc bắt máy.

“Ân Hạo, chuyện gì vậy?” Sắc mặt cô ta vô cùng khó coi.

“Tiên Như, đó là thật sao?” Đầu dây bên kia Ân Hạo không tin nên muốn hỏi xác nhận.

“Chuyện của tôi không cần anh quan tâm, nếu anh cảm thấy bị hãm hại thì có thể cho người đến tố cáo tôi!” Cô ta hung dữ tắt điện thoại, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Cô ta không hề biết Thành Kiên Vỹ cần thuốc mê để làm gì, chẳng qua là bắt đắc dĩ đi làm thủ tục xuất ngoại cho hắn nên tiện đường đem tới. Cho đến khi thấy Nhã Lan ngất trên giường cô ta mới hiểu ra sự việc bất thường này, nhưng tất cả đã quá muộn.

Cô ta chỉ có thể lên lút trốn đi, vốn tưởng rằng sẽ không có ai biết được việc sai phạm của mình nên cô ta tỏ ra như chưa có gì xảy ra. Ngờ đâu, “đám chó săn” ở nơi vắng vẻ kia lại theo dõi được cô ta.

Nhà họ Lãnh.

Nhã Lan đọc được bài báo đó, cô không những không cảm giận Nghê Tiên Như, trái lại cô lại bắt đầu lo lắng cho cô ta. Vụ việc này ảnh hưởng cũng không nhỏ đến cô ta, không biết bây giờ cô ta ra sao rồi.

Nhã Lan lo lắng, gạt điện thoại lên.

“Tiên Như? Nhã Lan đây.”

“Quốc Nhã Lan, cô gọi đến để hỏi tội tôi sao? Hỏi đi, hỏi đi, tôi sợ gì chứ?” Nghê Tiên Như gắt gỏng ở đầu dây bên kia, không những không xin lỗi còn

không ngừng mắng chửi Nhã Lan, “Cô là gì chứ, tôi nhìn cô là đã thấy ghét!”

“Tiên Như, cô hiểu lầm tôi rồi.” Nhã Lan muốn nói cho cô ta rằng cô chỉ đồng cảm, muốn biết một chút về tình hình của cô ta.

“Hiểu lầm? Chẳng phải cô muốn thấy kết cục như vậy sao? Bây giờ tôi thực sự bị đánh bại rồi, sẽ không bao giờ xuất hiện ở đoàn phim nữa, cô hài lòng chứ? Tôi bị phi báng rồi, cô cười đi chứ!”

“Không phải vậy, cô ra khỏi đoàn phim thật sao?” Nhã Lan vô cùng lo lắng.

“Ra khỏi đoàn phim thì sao chứ? Cô đạt được mục đích rồi, hài lòng chứ?”

“Tôi không muốn như vậy, tôi chỉ muốn...”

“Đừng nói nữa, chẳng phải cô muốn xem kịch vui hay sao? Xem đi, xem đi!”

Nghê Tiên Như không để cô nói xong thì đã tắt máy. Nghe những tiếng “tút tut” từ đầu dây bên kia, Nhã Lan lo lắng. Tuy giữa cô và Nghê Tiên Như đã có không ít những mâu thuẫn, nhưng biết được chuyện này sẽ hủy hoại sự nghiệp của Nghê Tiên Như, cô có chút xót xa.

Chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì nữa.

Lúc này, Ân Hạo bước vào, mang theo vẻ mặt âm trầm.

“Hôm nay anh được nghỉ sao?” Nhã Lan không ngờ vào thời điểm này anh ta lại xuất hiện ở nhà họ Lãnh.

“Tôi... từ chối bảng thông cáo rồi.” Ân Hạo có chút buồn bực.

“Sao vậy?”

“Mẹ tôi đau?” Anh ta đảo mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng thím Liễu đâu.

“Ra ngoài rồi, đi xem nhà với bác Dư rồi.” Dư Thiện Trình định mua phòng tân hôn, hai người họ đã đi từ sớm rồi.

“Ồ.” Anh ta ngồi xuống không nói gì.

“Sao vậy, đến tìm thím Liễu sao?” Nhã Lan bước đến đưa cho anh ta một ly nước.

“...” Anh ta uống vài ngụm rồi lặng im không nói gì.

“Hôm nay anh không bình thường nha!” Nhã Lan đưa ly trà nhai lên, uống một ngụm nhỏ, chăm chú nhìn Ân Hạo ở đối diện. Chân mày anh chau lại, từng lọn tóc vẫn ngang tăn dựng đứng trên đỉnh đầu, ngang ngạnh mà lại hoạt bát.

“Cô nghe qua chuyện của Nghê Tiên Như chưa?” Ân Hạo ngẫm nghĩ một hồi mới chậm rãi nói, đôi mắt anh xanh thẫm, trong suốt.

Nhã Lan gật đầu, chỉ vào điện thoại. “Vừa mới gọi cho cô ấy, tâm trạng vẫn rất tệ.”

“Đương nhiên rồi, chuyện này liên quan đến tương lai của cô ấy mà.” Anh ta bứt bứt cọng tóc trên đầu rồi nằm xuống ghế sofa. “Tôi nhận được thông báo của công ty, ba giờ chiều nay, công ty chuẩn bị buổi họp báo cho cô ấy để nói rõ về chuyện này.”

“Vậy... cô ấy sẽ nói thật chứ?” Nhã Lan lo lắng hỏi.

“Cũng có thể, con người cô ấy không dối trá, nên có thể cô ấy sẽ thừa nhận.”

“Điều này không có nghĩa là sự nghiệp của cô ấy kết thúc từ đây?”

“Cũng có thể.” Nét mặt Ân Hạo khựng lại, Nhã Lan cũng hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này.

“Có cách nào cứu vớt được không? Dù sao cũng không thể vì chuyện này mà phá hỏng tương lai được.” Nhã Lan hoàn toàn quên đi những ân oán trước đây.

“Có thì có, nhưng cần sự giúp đỡ của chúng ta.”

“Nói mau đi.” Cái tên Ân Hạo này từ lúc nào mà lại nói chuyện không rõ ràng như vậy chứ?

“Cô thực sự sẵn lòng giúp cô ấy sao?” Anh ta bắt ngờ. “Vì cô ấy mà cô và Lãnh Mạn Nguyên suýt nữa thì rời xa nhau đấy.”

“Chuyện đã qua rồi, còn nhắc đến làm gì, cô ấy cũng vì bất đắc dĩ.” Lòng độ lượng của Nhã Lan khiến Ân Hạo cảm động.

“Quả là không nhìn nhầm cô, đáng tiếc là thứ tốt đẹp thì lại về tay Lãnh Mạn Nguyên.”

“Ôi chào, anh đừng đùa nữa, nói mau, làm sao có thể cứu được cô ấy đây?” Nhã Lan vội vàng thúc giục.

“Hôm nay phóng viên sẽ...” Hai người ghé sát tai nhau thì thầm.

Nhận được thông báo được công ty sắp xếp cho một buổi họp báo, đầu óc của Nghệ Tiên Như hoàn toàn mơ hồ. Cô ta nên giải thích như nào đây? Cô ta không rõ là mình đã bước vào phòng họp như thế nào, chỉ nhớ cánh cửa vừa mở ra, vô số máy quay chữa về phía cô ta, ánh đèn flash rọi nhức mắt.

Cô ta dụi dụi mắt, chưa kịp ổn định chỗ ngồi đã có người hỏi.

“Cô Nghệ, xin hỏi, trên báo viết là thật sao?”

“Cô Nghệ, cô và ngài Lãnh từng yêu nhau sao? Mục đích cô làm như vậy là để trả thù sao?”

“Cô Nghệ, nghe nói mục đích cô trở về ngoài việc tham gia sự nghiệp nghệ thuật ra, vẫn còn mục đích nữa là quay lại với ngài Lãnh sao? Còn có cơ hội nữa không vậy? Có phải vì sự chen vào của cô Quắc Nhã Lan khiến cô canh cánh trong lòng?”

“Cô Nghệ...”

“Cô Nghệ...”

“Cô Nghệ, cô Nghệ, cô Nghệ...”

Bị nhấn chìm trong những âm thanh ấy, Nghệ Tiên Như ngồi ở đó lơ mơ như phạm nhân đang bị người ta phê phán. Trước cảnh tượng này, cô ta vô cùng bất lực, hai tay đan chặt vào nhau toát ra mồ hôi lạnh, trước nay chưa từng gặp phải trường hợp như vậy, cô ta thấy vô cùng xấu hổ, không biết phải nói gì.

“Cô Nghệ, cô Nghệ, cô Nghệ...” Phóng viên bên dưới sốt ruột không ngớt gọi cô ta, thậm chí có người còn đứng dậy chạy tới trước mặt cô ta, cũng may là có bảo vệ ngăn lại kịp thời.

Khóe mắt Nghệ Tiên Như cay cay, đầu óc cô ta trống rỗng, cô ta không chuẩn bị gì, cũng không biết trả lời như thế nào.

“Nghệ Tiên Như, cắt đi, cắt đi!” Cánh cửa đột nhiên bật ra, đám người ùn ùn kéo đến, phía sau còn giờ cao tồ áp-phích của Ân Hạo và Nhã Lan. Ai nấy mặt hầm hầm hừ hừ, ào ào lôi những rau củ và trứng gà chuẩn bị sẵn ra ném về phía bàn chủ tịch chủ trì cuộc họp.

Nghệ Tiên Như hoảng sợ, ngậy người nhìn về bên đó, quên cả né tránh đi. Một quả trứng gà ném thẳng vào đầu cô ta, vỡ vụn, chảy ra thứ chất lỏng dính nhớp. Không ít những rau củ thối rữa cũng bị ném vào người cô ta, khiến cho bộ quần áo cô ta đang mặc trở nên nhơ nhuốc.

Cô ta đứng dậy, lấy tay che đầu rồi liên tục lau đi những thứ dơ bẩn trên người. Thế nhưng những thứ dơ bẩn được ném đến ngày càng nhiều.

Đám bảo vệ kịp thời lao đến, vây quanh che cho lấy cô ta, đám phóng viên nhao nhao giờ máy quay ghi lại khoảnh khắc hiếm có này.

Vậy là lại có sự việc mới xảy ra, bọn họ tức thời quên đi vấn đề máu chó, ra sức nhấn máy ảnh, thậm chí còn có người đang hét, “Cô Nghệ, mời cô đứng lên một chút để chúng tôi chụp ảnh.”

Một vài phóng viên khác chen vào dòng người, đến phòng vẫn đám fan hâm mộ đang căm phẫn.

Đám fan hâm mộ vây lại thành một bức tường kiên cố, bảo vệ và đám nhân viên ra sức cố gắng nhưng vẫn không thể đẩy họ lùi được họ.

“Nghệ Tiên Như, cắt đi! Nghệ Tiên Như, cô chết đi...” Đám fan hâm mộ phần nộ tiếp tục ném đồ vật lên, ngay lập tức khắp người đám bảo vệ nhuốm đầy các loại màu sắc, nào là vàng, là xanh, trông nhếch nhác vô cùng. Nhưng lại không thể ném được đến Nghệ Tiên Như đang ở giữa vòng vây của đám bảo vệ.

“Chào ôi, thưa các khán giả, các bạn thân mến, chuyện này có đúng là thật hay không, chúng ta hãy cùng nghe Nghệ Tiên Như- người có liên quan trong chuyện này nói nhé!” MC chen lên trước máy quay, trên mặt vẫn còn vết dịch trứng gà, nói to.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Tháo gỡ mối nguy

“Mọi người không thể tùy tiện đổ oan cho cô ấy được, nếu cô ấy không làm chuyện như vậy thì mọi người đang hại cô ấy đấy!” Anh ta hét lên khiến cho tất cả đám fan hâm mộ trở nên yên lặng lại.

“Được rồi, vậy nghe cô ta nói đi!” Trưởng fanclub ngăn tất cả đám fan hâm mộ lại, nhìn về phía Nghệ Tiên Như, muốn chính miệng cô ta nói ra.

Nghệ Tiên Như nhếch nhác lấy khăn giấy lau những vết nơ trứng gà trên trán, đám bảo vệ tản ra, cô ta bị kéo về bàn chủ trì.

“Nói đi, cô Nghệ Tiên Như, nói với bọn họ chuyện này là có người ác ý hãm hại cô, cô không làm như vậy.” MC nháy mắt ra hiệu.

“Nói mau, nói mau.” Đám fan hâm mộ mắt kiên nhẫn gào thét phía dưới.

Nghệ Tiên Như không nói được gì, mặt cô ta đỏ ửng dị thường giống như bị ồm vậy.

“Mau nói đi, cô Nghệ.” Phóng viên gào to bên dưới, họ đã chuẩn bị xong máy quay.

“Tôi...” Nghệ Thân Nhi nuốt nước bọt, vẫn không thể nói ra được chữ nào.

“Mọi người xem đi, như vậy là thật rồi, cô ta thực sự đã hãm hại RainbowKing và Quắc Nhã Lan!”

“Đánh cô ta, đánh cô ta!” Đám fan hâm mộ lại nháo nhào lên, Nghệ Tiên Như sợ hãi liên tục lắc đầu, miệng không ngớt, “Đừng, đừng, đừng mà...”

“Mau nói đi, cô Nghệ!” MC rất khổ sở khi thấy tình hình lại hỗn loạn trở lại.

“Đừng ồn ào nữa.” Nghệ Tiên Như quả quyết, mạnh mẽ đứng dậy, đầu tóc cô ta rối tung, trên mặt vẫn còn dính vết nơ trứng gà.

Tất cả mọi người lập tức im lặng, chờ đợi cô ta lên tiếng.

“Cô ấy sẽ nói gì vậy?” Một vài phóng viên đang thì thào bàn luận.

“Có con ngu mới đi thừa nhận chuyện này.”

“Nhưng người ta còn chụp được cả ảnh nữa kia.”

“Như vậy còn không phải cô ta cô ý hãm hại? Có chết cô ta cũng không thừa nhận thì làm gì được cô ta?”

“Cũng phải.”

“Nói mau!” Đám fan hâm mộ phía dưới mắt kiên nhẫn, hét lớn.

“Được rồi, tôi nói.” Nghệ Tiên Như lùi lại, giữ chặt micro trong tay, “Tôi thừa nhận, tôi và Thành Kiên Vỹ...”

“Cô ta và Thành Kiên Vỹ không liên quan gì đến nhau!” Cánh cửa đột nhiên mở ra, Ân Hạo kéo tay Nhã Lan bước vào.

“RainbowKing, RainbowKing...” Đám fan hâm mộ giờ cao tám áp-phích lên, hét lớn, “Chúng tôi yêu cậu!” “Nhã Lan, chúng tôi yêu cô, như chuột yêu gạo vậy!”

Âm thanh hỗn độn từng trận trườn trườn khiến cả căn phòng họp trở nên hỗn loạn.

Ân Hạo nhẹ đưa tay ra hiệu, tất cả fan hâm mộ đều lập tức im lặng.

“Các bạn thân mến! Hành động của mọi người khiến tôi rất cảm động, có điều, có những chuyện lại không giống như trên ảnh.” Ân Hạo quả thực có sức hấp dẫn, anh ta cất tiếng, tất cả mọi người đều vênh tai lắng nghe.

“Nghệ Tiên Như là bạn tôi, ngày hôm đấy cô ấy không hề đi đến chỗ đó mà ngồi uống rượu cùng tôi, mãi cho đến khi tôi nhận được điện thoại thông báo Nhã Lan xảy ra chuyện thì mới không ở cùng cô ấy.” Anh ta buông tay Nhã Lan ra, đi đến cầm lấy bàn tay Nghệ Tiên Như.

“Là thật sao?” Đám fan hâm mộ hỏi.

“Chắc chắn là thật rồi, RainbowKing chưa bao giờ lừa ai.”

“Phải rồi.” Nhã Lan đứng dậy. “Hôm ấy Ân Hạo còn gọi điện rủ tôi đến đấy, nói anh ta đang ở cùng Nghệ Tiên Như, còn bảo Nghệ Tiên Như muốn bầu bạn với tôi. Lúc ấy tôi hơi bận nên chưa kịp đến, sau đó thì xảy ra chuyện nên không đến được nữa.”

“Cô Quắc, rõ ràng hôm ấy có phóng viên có chụp được ảnh cô và ngài Lãnh đang đi dạo ở trung tâm thương mại.” Một vị phóng viên đứng dậy.

“Đúng vậy, vì thế nên tôi mới không đến được. Lần trước Tiên Như bảo Ân Hạo rủ tôi đến là để thông báo với tôi, cô ấy mới có người yêu mới.” Nhã Lan căng thẳng lập tức đáp lại.

“Người yêu mới? Ai vậy?” Phóng viên đồng thanh hỏi.

“Đây là bí mật của cô ấy, tôi nghĩ...”

“Là tôi.” Nhã Lan chưa nói xong, Ân Hạo đã đứng lên, thân mật ôm lấy Nghê Tiên Như trước mặt mọi người.

“Là anh ấy.”

“Thật không thể tin nổi.”

“Từ khi nào vậy?”

Phía dưới bắt đầu nhao nhao bàn luận.

“RainbowKing, chúng tôi ủng hộ anh!” Trưởng fan club hô lớn, “Cho dù anh thích ai, yêu ai, thì chúng tôi vẫn luôn ủng hộ anh!”

“Ủng hộ, ủng hộ, ủng hộ!” Đám fan hâm mộ cùng hô, vừa gọi tên RainbowKing vừa giơ cao tấm áp-phích của anh ta lên.

“Cảm ơn mọi người, cảm ơn, xin cảm ơn!” Ân Hạo hướng về phía mọi người, không ngớt bày tỏ sự cảm ơn. Nghê Tiên Như vui đầu vào ngực anh ta, mắt nhắm lại, cảm động liên tục nói: “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn...”

Mối nguy được tháo gỡ từ đó, Nghê Tiên Như không ngờ Nhã Lan lại đến giúp cô ta, giàn giụa nước mắt, miệng không ngớt nói câu cảm ơn, xin lỗi.

“Cô đừng như vậy nữa, nếu như tôi gặp rắc rối, tôi tin là cô cũng sẽ đến giúp.” Nhã Lan vui vẻ cười, nói.

“Nếu như không trải qua chuyện này, tôi cũng mong cô gặp họa, căn bản không thể giúp cô được, có điều, nếu sau này có thể, tôi nhất định sẽ giúp cô.” Con người của Nghê Tiên Như vốn thật thà ngay thẳng, cô ta nói ra những suy nghĩ trong lòng mình.

“Sau này cũng được mà, mọi người giúp đỡ lẫn nhau.” Nhã Lan không chút để bụng lời cô ta, trái lại cô cầm lấy tay Tiên Như, “Tiên Như, xin lỗi vì đã cướp mất người yêu cô, hại cô...”

“Đừng nói thế!” Nghê Tiên Như khó chịu, rút tay ra khỏi tay cô, ngược lưng bước về cô, “Nguyên yêu cô, tôi chỉ là quá khứ của anh ấy.” Sau khi trải qua chuyện này, Nghê Tiên Như đã bắt đầu nhìn mọi thứ thoáng hơn.

“Nhã Lan, tin tôi, tôi không hề biết Thành Kiên Vỹ bắt cóc cô, chỉ là tôi sợ khi gặp hắn, phải nói ra chuyện clip “thân mật” của tôi và Nguyên, cho nên, cho nên mới...”

“Không cần nói nữa đâu, tôi hiểu mà.” Nhã Lan gật đầu. Cô hiểu được hết, lại càng hiểu cảm giác mất đi người mình yêu thương đau khổ tới mức nào, cô hoàn toàn cảm thông với tâm trạng Nghê Tiên Như lúc này.

“Hạo, cảm ơn anh.” Nghê Tiên Như đỏ mặt nhìn về phía Ân Hạo đang khởi động xe phía trước.

“Không cần khách sáo, chúng ta là bạn mà, đúng không?” Ân Hạo ngại ngần quay lưng về phía họ. Anh ta đặt một tay lên vô-lăng, một tay vẫy về phía cô ta: “Làm việc tốt nhé, tôi chờ tin tốt từ cô.”

“Ừ.” Cô ta nghẹn ngào, lần đầu tiên trong đời cô ta cảm thấy đau khổ nhưng cũng lại ấm áp đến vậy.

...

“Tình hình hôm nay nguy hiểm thật, cũng may mà bọn em đến kịp.” Nhã Lan phấn khởi nói về chuyện xảy ra hồi chiều, Lãnh Mạn Nguyên đang đọc báo, anh ngược mắt lên nhìn cô.

“Có nghe thấy không đấy?” Thoa một chút kem dưỡng da lên mặt, cô dùng tay nhẹ nhàng vỗ cho kem nhanh thấm vào da. Hai ngón tay cô kẹp lấy tờ báo trong tay anh, gây sự chú ý để anh đáp lại lời cô.

“Nghe thấy rồi, tốt lắm.” Lãnh Mạn Nguyên đáp lại qua loa.

“Đúng thật là, hừ!” Nhã Lan bực mình, bấu môi ngồi xuống bên cạnh.

“Được rồi, anh đang nghe em nói mà, ngoan, đừng giận anh!” Anh kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành, chiều này quả nhiên có hiệu quả, cô lập tức vui vẻ trở lại.

Đặt một nụ hôn yêu thương lên má cô, Lãnh Mạn Nguyên chợt thấy như vậy là chưa đủ.

“Làm gì vậy?” Nhã Lan yêu kiều né tránh, anh lại càng dướn môi đến, đột ngột đè cô xuống ghế sofa. “Đừng vậy mà, vẫn còn sớm.”

“Làm việc là phải tranh thủ thời gian.” Dây váy ngủ trên người cô tuột ra khỏi bả vai, hai bàn tay bé nhỏ bị anh ghì chặt.

“Không được, chờ chút, a...” Anh cời chiếc váy ngủ trên người cô, ném phăng xuống sàn nhà, môi anh ngấu nghiến đôi môi hồng hào căng mọng của cô.

“tự Nguyên vẫn chưa...” Cô định nói gì đó, nhưng chiếc áo ngực đã bị bàn tay kia tháo phăng ra, Lãnh Mạn Nguyên tham lam ngậm lấy nụ hoa xinh đẹp kia.

“Kệ nó đi, còn có mẹ mà.”

Đêm qua đã bị anh quấn lấy cả đêm, mãi cho đến khi trời sắp sáng, anh mới thấm mệt rồi âu yếm ôm lấy cơ thể đang đau nhức toàn thân của cô mà ngủ thiếp đi. Nhã Lan ngủ một mạch đến giữa trưa hôm sau mới dậy, vươn vai một hồi, cô chậm rãi lết thân đi xuống nhà.

Dưới phòng khách, Dư Hồng Mai bế tự Nguyên đang vui đùa, hai người vui vẻ cười không ngớt, tự Nguyên càng ngày càng thích Dư Hồng Mai, hầu như ngày nào cũng quấn lấy bà.

“Nhóc con, mẹ bế cái nào!” Nhã Lan thấy hai bà cháu vui đùa như vậy mà bị cuốn hút, cô đỡ lấy thằng bé, giơ cao lên rồi đu đưa không ngớt, thằng bé nhăn nhó nhìn Nhã Lan một hồi rồi cười khanh khách.

“Cẩn thận, đừng giơ cao quá, thằng bé nó sợ.” Dư Hồng Mai lo lắng đỡ tay bên dưới.

“Oa, a---” tự Nguyên nhìn thấy bà nội, oa oa khóc, vươn tay ra đòi bà bế.

“Nào, bà bế, bà bế nào.” Dư Hồng Mai đón lấy thằng bé, ôm vào lòng rồi nhẹ nhàng nói.

“Xấu xa, không cần luôn cả mẹ!” Nhã Lan cười, ngồi xuống bên cạnh nhìn hai bà cháu chơi đùa.

Dư Hồng Mai ngẩng mặt nhìn Nhã Lan, dịu dàng nói: “Con vẫn chưa ăn sáng à? Để phần con rồi đấy, vẫn còn nóng, mau đi ăn đi.”

“Vâng.” Lúc này cô mới cảm thấy bụng đói meo, dạ dày cũng hơi đau. Cô đi đến phòng bếp, tiện tay lấy chiếc bánh bao lên ăn.

“Xem con kia, cứ như trẻ con vậy!” Giọng Dư Hồng Mai hết sức cung chiêu, cuối cùng bà cũng đã thực sự chấp nhận cô con dâu này rồi.

Bà cười ha hả, rồi bỗng đặt thằng bé lên đầu gối, mặt nghiêm túc lại. Xem ra lại có chuyện cần nói.

“Linh Linh.” Dư Hồng Mai do dự.

“Mẹ, có chuyện gì mẹ cứ nói đi ạ.”

“Mẹ...” Suy nghĩ một hồi lâu, bà mới mở lời, “Mẹ cũng đã nói với Nguyên rồi, biết là con sẽ không đồng ý, nhưng chuyện này mẹ vẫn muốn bàn bạc với con.”

“Chuyện sẽ mang tự Nguyên đi sao?” Nhã Lan nói thẳng thừng.

“Ừ. Trước đây cũng nghĩ tình cảm hai mẹ con con sâu đậm, mẹ đem nó đi thì cũng không hay, cho nên đành thôi. Bây giờ nghĩ lại, Thành Kiên Vỹ sống chết ra sao vẫn chưa rõ, nếu hắt lại bắt thằng bé thì lại càng nguy hiểm hơn. Cho nên, mẹ vẫn muốn đưa nó quay lại Mỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Chị sắp kết hôn rồi

Nhã Lan không trả lời, thời gian này cô cũng suy nghĩ rất nhiều, hôm ấy Dư Hồng Mai không nghỉ ngơi nhiều mà lao xuống cứu lấy thằng bé khiến cô thực sự cảm động. Cô biết, Dư Hồng Mai yêu thương tự Nguyên thật lòng, giao thằng bé cho bà thì cũng không có gì phải lo lắng cả.

“Linh Linh, mẹ biết như vậy là làm khó cho con, nhưng bên đó mẹ còn công việc, hơn nữa lại là mở trường học, mẹ thấy rất tốt khi thằng bé được lớn lên trong môi trường như vậy. Hơn nữa, bên đó lại an toàn hơn, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ đối tốt với nó. Dĩ nhiên mẹ cũng muốn bù đắp lại những lỗi lầm gây ra với Nguyên, cầu xin con cho mẹ một cơ hội này.”

Cô còn có thể nói gì được nữa? Dư Hồng Mai nói đúng, nếu ở lại trong nước thì lúc nào cô cũng lo lắng cho an nguy thằng bé, có lẽ để nó đi theo bà là tốt nhất. Tuy là không nỡ nhưng cô đã nghĩ thoáng hơn rồi.

“Linh Linh, bọn mẹ sẽ thường xuyên về, các con cũng có thể qua đó thăm thằng bé mà.”

“Mẹ, đừng nói nữa.” Nhã Lan suy nghĩ hồi lâu rồi mới quyết định.

“Con vẫn không đồng ý sao? Không sao, con cứ suy nghĩ kỹ đi, nửa tháng nữa mẹ mới đi mà, mẹ đợi được.” Dư Hồng Mai hiểu lầm ý của cô, về mặt

bà thất vọng, bế thẳng bé trên đầu gối lên, ôm siết nó vào lòng.

Nhã Lan cười. “Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, con đồng ý.”

“Con đồng ý à!” Dur Hồng Mai vui vẻ khôn xiết, bế thẳng bé lên không ngớt thom lên má nó, rồi như sợ mình vừa nghe nhầm, bà xác nhận lại: “Con đồng ý thật sao?”

“Vâng, con đồng ý.” Nhã Lan cắn một miếng bánh bao, đa sầu đa cảm mà gật đầu: “Để thẳng bé theo mẹ đi, con yên tâm tuyệt đối rồi. Mẹ nói cũng phải, Thành Kiên Vỹ chưa bị bắt, tuyệt đối không được lơ là. Hơn nữa, con tin mẹ mang nó đi sẽ dành tình cảm yêu thương nó nhiều hơn. Tuy con cũng không nở nhưng vẫn phải nghĩ cho nó, cho nên con đồng ý.”

“Tốt quá rồi! Nhã Lan, cảm ơn con.”

Câu cảm ơn của bà khiến cô rơi nước mắt, cô đón lại thẳng bé, vừa khóc vừa nói: “tự Nguyên, tự Nguyên bé bỏng của mẹ, sau này gặp được con quá không dễ dàng gì rồi, ngoan ngoãn theo bà nhé---”

Dur Hồng Mai lau nước mắt cho cô, không ngừng vỗ về. Vậy là chỉ chung sống với nhau được nửa tháng nữa thôi, cô ôm chặt tự Nguyên, khiến thẳng bé khóc oa oa.

“Khóc đi, khóc đi, sau này cũng chẳng còn được nghe thấy tiếng con khóc nữa rồi.” Nước mắt Nhã Lan càng lúc rồi càng nhiều, cô khóc òa lên cùng thẳng bé.

...

“Nhã Lan, vẫn ổn chứ, chị cũng nghe nói chuyện của bọn em rồi, nguy hiểm thật! Cũng may là bình an trở về.” Nhã Thanh- chị hai gọi điện thoại đến, hàn huyên một hồi mới biết được mục đích thực sự, “Nhã Lan, chị và Tiên Tiên sắp kết hôn rồi.”

“Vậy sao? Tốt quá!” Nhã Lan ngạc nhiên, thành tâm chúc phúc chị ta.

“Em... có đến được không?” Chị hai do dự một hồi rồi dè dặt hỏi.

“Có chứ, có chứ, chị gái kết hôn em có thể không đến được sao?” Cô dường như nhớ ra điều gì đó, hỏi tiếp, “Bố mẹ và anh biết không? Bọn họ cũng cùng đến chứ?”

“...” Nhã Thanh im lặng một hồi, cuối cùng cũng nhẽ nhàng thốt ra “Không.”

“Chị không nói với họ sao?” Nhã Lan hiểu được tâm tình chị hai, không được người thân chúc phúc, hẳn là chị ta rất buồn.

“Chị... không.” Giọng chị hai lạc lõng, bị người nhà ruồng bỏ rõ ràng là rất lẻ loi.

“Để em nói cho, bố mẹ chắc chắn sẽ rất mừng khi biết chị đã tìm được bến đỗ của đời mình. Chị yên tâm.”

“Hay là... đừng.” Nhã Thanh không chắc chắn, dường như vẫn còn lo lắng, chị ta ấp úng từ chối.

“Chị thực sự không muốn họ đến sao?” Tuy ngoài mặt thì từ chối, nhưng Nhã Lan biết, chị ta vẫn hy vọng người thân có thể đến được.

“Chị...” Nhã Thanh ấp úng một hồi rồi đột nhiên nói, “Lúc đấy em nhớ đến đúng giờ nhé, mừng tám tháng sau, tại nhà thờ Sơn Đình. Chị tất máy đấy.”

Mừng tám tháng sau, nhà thờ Sơn Đình.

Nhã Lan nhắc lại lời của chị hai, đột nhiên cô nảy ra một ý.

Về đến nhà họ Quắc, Nhã Lan nhăm nhăm thời gian, phải đến hơn một năm nay cô chưa về nhà rồi. Hôm nay nếu không phải vì chuyện của chị hai, Lãnh Mạn Nguyên cũng sẽ không cho phép cô ra ngoài. Chuyện Thành Kiên Vỹ vẫn luôn khiến cho người ta lo lắng, lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác.

Dù chỉ là đi ra ngoài, Lãnh Mạn Nguyên cũng phải điều mười người vệ sĩ đi cùng cô. Vừa nhìn thấy đám mười người vệ sĩ nghiêm chỉnh, quần áo đen bóng cô liền giật mình, nói gì thì nói cũng đâu cần đến nhiều người đi cùng như vậy.

“Một mình em đi về cũng được mà, cũng không xa lắm, xe đưa xe đón, sẽ không sao đâu.” Cô lắc đầu nguây nguẩy, từ chối mười người đàn ông vạm vỡ này đi theo. Về nhà mà mang theo nhiều người như vậy thì lại phô trương quá.

Lãnh Mạn Nguyên vẫn khẳng khái, “Không được, nếu không đem theo đủ vệ sĩ thì không được phép đi nữa. Lần trước bốn tên vệ sĩ kia cũng có bảo vệ em an toàn đâu, mang theo mười người đi anh còn sợ ít đây này. Nếu không thì đợi đến cuối tháng sau anh đi cùng em.”

Đến tháng sau thì cũng muộn rồi, đương nhiên Nhã Lan không đồng ý, cô đành phải mang theo mười tên vệ sĩ cùng đi về nhà họ Quắc.

Lãnh Mạn Nguyên đã sớm gọi điện thoại thông báo tình hình cho mẹ Lưu Thùy Linh, đồng thời cũng dặn dò mẹ chăm sóc cô chu đáo. Công nhà họ Quắc bố trí không ít bảo vệ trị an đề phòng cảnh giác.

“Làm gì vậy đây?” Nhã Lan không khỏi ngạc nhiên khi thấy những tốp người đi từ trong nhà ra đón cô. Cô dương tròn mắt hỏi mẹ.

“Đảm bảo an toàn cho con, chủ tịch Lãnh nói rồi, nhất định phải để con an toàn đến nơi đến chốn, còn nói nếu như con có một chút sơ xuất gì thì hỏi tội mẹ. Rõ là cậu ta rất quan tâm con.” Mẹ cô khá hài lòng với cách quản chồng của cô, suýt chút nữa thì nhờ miệng hỏi bí quyết.

Nhã Lan đỏ mặt lên, ngượng ngùng vì sự quan tâm quá trớn của Lãnh Mạn Nguyên. “Anh ấy đúng thật là...”

“Như vậy mới tốt!” Mẹ cô vội vàng tiếp lời, “Như thế mới chứng tỏ nó yêu con, ha ha ha ha.”

Nhã Lan bật cười khi nghe mẹ nói vậy, cô cảm thấy lạ lạ, Lãnh Mạn Nguyên yêu cô, có điều tình yêu của anh rất độc tài lại còn phô trương, khiến cô cảm thấy áp lực.

“Mau đến đây, bố và anh biết con sắp về nên vội về nhà đây.” Xem ra, người nhà càng ngày càng khách sáo với cô, lại còn chuẩn bị lễ đón chào tươm tất nữa. Cô cảm giác ngôi nhà này ngày càng xa lạ.

“Mẹ cả đâu ạ?” Đi theo mẹ một hồi vùng quanh nhà, không thấy bóng dáng mẹ cả đâu, cô lấy làm lạ. “Lẽ nào mẹ ấy chưa đi du lịch về sao?”

“Bà ta không về nữa.” Nhắc đến mẹ cả, mặt bà khó chịu.

“Tại sao vậy ạ?”

“Bà ta định cư ở Ngũ Đài Sơn rồi, nói muốn yên tĩnh ở đó, hơn nữa còn gửi đơn ly hôn, quyết định ly hôn với bố con rồi.”

“Sao có thể?”

Mẹ cô vui vẻ nói, một người luôn chiếm công, chèn ép bà bao năm nay, cuối cùng cũng đã bỏ đi, bà vui mừng khôn xiết.

“Bà ta churong mắt khi thấy bố con tốt với mẹ, loại đàn bà như vậy còn ra về làm giá, để xem xem bố con có đi đón bà ta không!” Mẹ cô bĩu môi, ra vẻ khinh thường mẹ cả.

Mẹ cả bỏ đi rồi thì hôn lễ của chị hai tính sao đây? Lòng cô nặng trĩu, đưa con gái nào lúc kết hôn mà chẳng muốn bố mẹ mình đến chúc phúc, haiz.

Đang nói chuyện thì bố Quắc Hiếu Toàn và anh trai Quắc Văn Phương đi vào.

“Ồ, cuối cùng thì con cũng về rồi, bố cứ thấp thỏm nhớ con.” Bố cô có vẻ đã già hơn rất nhiều, tóc ông bắt đầu bạc hơn, nếp nhăn trên mặt cũng vậy.

Do công việc quá mệt mỏi chăng?

Còn Quắc Văn Phương trông vẫn khỏe mạnh phơi phới.

“Dạo này công ty làm ăn vẫn thuận lợi chứ ạ?” Nhã Lan mở lời trước.

“Ồn, vẫn ổn. Từ khi người ta biết bên mình hợp tác với tập đoàn Thiên Ôn, mọi người còn ước để được hợp tác với chúng ta, bây giờ làm ăn rất phát đạt, bố còn quyết định đầu năm sau mở thêm một chi nhánh nữa kìa.” Vừa nhắc đến công ty là mặt bố liền phấn khởi, càng không ngớt giải thích.

“Đúng đấy, công ty chúng ta có được quy mô như ngày hôm nay cũng nhờ vào chủ tịch Lãnh và em” Anh cả Quắc Văn Phương thấp giọng nói.

“Anh cả bây giờ cũng có thể tự gánh vác phần nào trong công ty rồi nhỉ?” Nhã Lan thăm dò hỏi.

“Đương nhiên rồi, anh con bây giờ là nhân vật chủ chốt trong công ty rồi, năng lực sắp vượt qua cả bố rồi, bố chuẩn bị hai năm nữa nghỉ hưu thì giao toàn quyền quản lí cho nó. Haha.” Bố cô hết sức tán thưởng anh cả, ông vui vẻ lạ thường, tự hào vì cậu con trai y như bản sao của mình.

Anh cả chỉ khẽ gật đầu, không có ý kiến gì với lời bố nói, ở anh cả toát lên vẻ tao nhã, dày dặn kinh nghiệm.

Bố cô vui vẻ kể về những chuyện vui, Nhã Lan sợ sẽ phá hỏng tâm trạng vui vẻ của ông nên không dám nhắc tới chuyện của chị hai. Nhưng mẹ cô đã tỉnh tã nhìn thấu được cô.

“Linh Linh, có phải con có chuyện gì muốn nói không?”

“Con về lần này là vì chuyện của chị hai.” Thấy mẹ hỏi cô liền nói, bố cô bỗng chốc tối sầm mặt, ông không nói gì.

“Con nhắc đến nó làm gì?” Mẹ cô lén lút kéo áo cô, ra hiệu cho cô đừng nói nữa.

“Chị hai sắp kết hôn rồi.” Cô dứt lời thì thấy mặt bố thoáng bất ngờ, rồi vẻ mặt ông lại như cũ, vẫn im lặng.

“Bố, chị ấy là con gái bố, chị cũng hy vọng lúc kết hôn mọi người có thể đến chúc phúc cho chị ta.”

“Nó không còn là con gái bố từ lâu rồi.” Bố cô ngang ngạnh nói, ánh mắt thoáng chút lo âu.

“Nhã Thanh sắp kết hôn rồi à, chị ấy vẫn ổn chứ?” Thấy sắc mặt âm u của bố, anh cả dè chừng hỏi.

“Chị ấy rất ổn, bây giờ cũng đã học được cách kiếm tiền nuôi bản thân, tìm được một người yêu thương chị ấy, tuy rằng người kia cũng không giàu có nhưng có thể yêu thương chị ấy bằng cả tính mạng của mình. Hai người họ còn chuẩn bị tự lập nghiệp nữa. Bố, chị hai thay đổi rồi, nếu bây giờ mọi người gặp được chị ấy, thì nhất định sẽ vui mừng trước sự thay đổi của chị ấy.”

Nhã Lan nhớ tới người chị hai trước đây của cô - một người con gái chỉ biết bắt nạt người khác và tiêu tiền phung phí, chị ta bây giờ không còn giống chị ta của trước đây nữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Hôn lễ hạnh phúc

“Thật sao?” Một lúc lâu sau bố cô mới hỏi cô đầy vẻ khó tin. Thấy chưa, bố cô vẫn là quan tâm cô mà.

“Thật hay đùa, mọi người tự đến là biết liền à?” Nhã Lan nói đúng trọng tâm.

Anh trai cô gật đầu tán thành nói: “Nhã Thanh tuy trước giờ được nuông chiều, làm rất nhiều chuyện không phải nhưng bây giờ em ấy đã thay đổi tốt hơn rồi, chúng ta nên cho em ấy cơ hội mới phải chứ? Cũng phải trách người làm anh này trước giờ không hề quan tâm tới em ấy, Nhã Thanh nhất định đã chịu không ít tổn thương.”

“Ừm, chịu không ít đau khổ, có một khoảng thời gian không có cả việc làm, bạn trai của chị ấy bị bệnh nặng, cũng không có tiền chữa trị, sau này chị làm việc trong công ty giải trí, làm diễn viên, sự yêu nghề của chị được giám đốc nhìn nhận, nhanh chóng đã được diễn vai chính.”

“Đúng rồi, mấy hôm trước mẹ cũng nhìn thấy chị ấy trong một bộ phim, khả năng diễn xuất không tồi.” Mẹ là một đạo diễn, đương nhiên là rất quan tâm tới chuyện này.

“Vây là tốt rồi.”

Bố cô cũng hài lòng gật đầu.

“Vây còn chuyện kết hôn?” Nhã Lan thấy bố đã thả lỏng tinh thần, lần nữa nhắc lại chuyện này.

“Lúc nào, ở đâu?” Anh trai cô hỏi.

“Mồng tám tháng sau, nhà thờ Sơn Đình. Đúng rồi, bác gái không có nhà, có nên báo cho bác một tiếng không, con nghĩ chị hai chắc chắn sẽ rất nhớ bác.”

Bố cô gật đầu khẽ cười, không biết có đồng ý hay không, trái lại lại là anh trai gật đầu phóng khoáng. “Chuyện này cứ để anh lo.”

“Vâng.” Nhã Lan gật đầu, Lãnh Mạn Nguyên ra điều kiện, không cho cô ở lại đây lâu, tránh thu hút sự chú ý không cần thiết của người khác, nhờ có chuyện gì xảy ra, nên cô vội vàng vàng rời đi.

Đã dặn dò anh trai cô, có chuyện gì thì liên lạc bằng điện thoại, cô không cần phải ở lại đây nữa.

Quan hệ giữa Uyển Nhân và Đại Hưng phát triển rất nhanh, khăng khít như keo vôi sơn. Con người Đại Hưng cũng tốt, nhìn lạnh lùng vậy nhưng lại vô cùng tinh tế, chu đáo. Uyển Nhân được Đại Hưng chăm sóc hết mực, thứ mà trước giờ Thành Kiên Vỹ chưa bao giờ cho cô, sắc mặt cô trở nên đỏ hồng, cả ngày tươi tắn với nụ cười vui vẻ.

Cô cho phát hành đĩa đơn, nhìn rất trẻ. Micro gắn trên tai, Nhã Lan dường như lại nhìn thấy Uyển Nhân của ngày xưa.

“Sức khỏe thế nào rồi?” Ban ngày rảnh rỗi, Đại Hưng đã bắt đầu công việc, thím Liễu chuyển đến sống cùng Dư Thiện Trình, Dư Hồng Mai chăm sóc cháu trai, chỉ có hai người họ cả ngày tám chuyện. Lúc này Nhã Lan không quên quan tâm tới Uyển Nhân.

“Ồn cả rồi, bác sĩ nói may mà điều trị kịp thời, không ảnh hưởng đến truyện sinh con sau này.” Khuôn mặt Uyển Nhân hơi đỏ.

“Tốt quá rồi, hi vọng cậu và Đại Hưng sớm kết hôn, để chúng tôi còn được ăn kẹo mừng chứ.” Nhã Lan cười tươi như bông hoa.

“Chúng tớ... vẫn chưa nghĩ tới.” Uyển Nhân lưỡng lự.

“Sao vậy? Có phải là Đại Hưng không tốt với cậu, hay là cậu có gì chưa hài lòng về cậu ta?” Nhã Lan lo lắng hỏi.

“Không phải, không phải vậy, chỉ là, tớ muốn tiếp tục hoàn thành việc học của tớ, đợi sau khi tốt nghiệp mới bàn đến chuyện hôn nhân.”

“Ồ.” Cô thở phào nhẹ nhõm, không có chuyện gì là tốt. “Cậu suy nghĩ được vậy là rất tốt, đợi cậu học xong, chúng ta cùng nhau mở một văn phòng thiết kế thời trang nhé.” Cô bỗng nhiên có cảm hứng.

Uyển Nhân cười mỉm “Cậu biết tớ không có hứng thú nhiều với ngành thiết kế thời trang mà mà, tớ chỉ thích mấy việc của ngành tài chính thôi, nên tớ quyết định theo nghề kế toán.”

“Được rồi, vậy sau này thành lập văn phòng, cậu sẽ làm kế toán của tớ.” Nhã Lan lấy lại hứng thú.

“OK.” Uyển Nhân vui vẻ đồng ý.

Bắt đầu từ tuần sau Uyển Nhân phải đi học rồi, cả căn phòng lạnh lẽo sẽ chỉ còn lại mình cô. Nhã Lan bỗng nhiên cảm thấy vô cùng buồn chán.

Hôm qua Dư Hồng Mai nói với cô, do vấn đề công việc bên kia, bà định về Mỹ trước thời hạn. tự Nguyên, sắp phải rời xa cô rồi, trong lòng cô luyến tiếc biết bao, chỉ có bản thân cô biết.

Đứa con trai bé bỏng đáng yêu hoạt bát, từ sáng đến tối tràn đầy năng lượng, không ngừng chạy nhảy, Nhã Lan luôn theo dõi, yêu trong lòng. Nhưng nó không hề biết sắp phải xa bố mẹ, vẫn cứ vô lo vô nghĩ chơi đùa.

Dư Hồng Mai nhận thấy sự lưu luyến của cô, luôn bế đứa trẻ lại gần an ủi.

“Không sao, chỉ cần có thời gian chúng tôi sẽ quay lại lâu dài, công việc của chúng tôi bên kia cũng không nhiều, nếu chắc chắn Thành Kiên Vỹ đã chết, mỗi kỳ nghỉ hè tôi sẽ mang tự Nguyên quay lại.”

“Nước Mỹ đó, bên bờ Đại Dương, đâu phải nói quay lại là quay lại được.” Ôm tự Nguyên bé nhỏ, Nhã Lan suýt chút nữa bật khóc. Đứa bé trong lòng lại không hề biết gì mà vô tư cười với cô, tiếng cười khanh khách vang rất xa, bỗng nhiên chọc cười cô.

“Không xa đâu, ngồi máy bay chỉ mất có vài vài tiếng. Cuộc sống bên đó tốt hơn bên này, giáo dục cũng mở rộng hơn này, rất có lợi cho bọn trẻ.”

“Những điều này con đều biết, chỉ là không nỡ xa nó thôi.”

“Hay là, cô cùng chúng tôi đi Mỹ, như vậy cũng tốt cho cô, ít nhất bên đó vẫn an toàn hơn bên này.”

Nhã Lan lắc đầu không ngừng khi thấy đề nghị này của Dư Hồng Mai. “Nguyên ở đây một mình, con không yên tâm.”

“Cô thật là...” Ánh mắt Dư Hồng Mai tràn đầy niềm vui, vui vì Nhã Lan quan tâm tới con trai của mình. “Cô ở đây chăm sóc con tôi, tôi bên Mỹ cũng sẽ chăm sóc con cô, OK nha, cô nghĩ rằng tôi không nhớ con tôi chắc.” Lời bà vừa nói, chọc Nhã Lan cười hìhì.

Tiền Dư Hồng Mai và tự Nguyên, Nhã Lan khóc sụt sùi, thật sự đến lúc xa cách mới biết trong lòng buồn đến nhường nào. Cũng nay có Lãnh Mạn Nguyên an ủi, cô mới không ôm lại tự Nguyên.

“Hu hu hu, Tự... Nguyên đi rồi, hu hu hu, tự Nguyên đi rồi.” Cô khóc, không ngừng lặp lại câu nói đó.

“Linh Nhi, em yêu, đừng khóc nữa, vài tháng nữa, họ sẽ quay lại thăm chúng ta thôi.” Lãnh Mạn Nguyên kéo cô vào trong xe, tâm trí vẫn hướng về phía sân bay.

“Con nhỏ như vậy, đến ai là mẹ cũng nhận không ra, mà lại đi như vậy, hu hu hu...” Nước mắt ướt thấm bộ vest đắt tiền của Lãnh Mạn Nguyên.

Bỗng chuông điện thoại vui tai vang lên, là số của anh trai.

“Alo, anh...”. Cô xì mũi. “Em không... huhu... sao, không... huhu... có, con trai em... đi Mỹ rồi.”

“Tốt quá... hức... rồi, được rồi, hôm đó chúng ta gặp nhau.” Tắt điện thoại, khuôn mặt Nha Linh lập tức vui vẻ.

“Chuyện gì vậy? Điện thoại của ai mà khiến em vui như trúng thưởng vậy?” Lãnh Mạn Nguyên nhìn cô khó hiểu.

“Không nói anh biết!” Nhã Lan không cảm được niềm vui, nỗi buồn vừa nãy đều đã tan biến.

“Đúng là một người kỳ lạ.” Lãnh Mạn Nguyên bên cạnh lắc đầu, vẫn không quên ôm cô trong lòng, say đắm vuốt ve sợi tóc đen nháy của cô.

Nhà Thờ Sơn Đình.

Nhã Thanh trên người mặc chiếc váy cưới nhìn ra bên ngoài, sắc mặt có hơi bất an. Nhìn đồng hồ, sắp tới giờ rồi mà cô ta vẫn đứng ở sảnh tiếp khách, không hề có ý định đi vào.

“Chúng ta bắt đầu thôi, thời gian đến rồi.” Lý Tiên Tiên mặc bộ vest vừa vặn, đi đến, nắm tay cô ta.

“Đợi... đợi thêm chút nữa đi.” Cô ta nói không chắc chắn lắm: “Hôm đó Nhã Lan nói sẽ đến, em ấy sẽ đến thôi.”

“Vậy được rồi, anh chờ cùng em.” Hai người cùng ngồi trên chiếc ghế đá bên ngoài nhà thờ chờ đợi.

“Cô dâu, chú rể, sắp đến giờ rồi, mục sư hỏi hai người có cần tổ chức nghi lễ nữa không.” Nhân viên nhà thờ đi đến, hỏi ý kiến hai người.

“Đợi thêm chút nữa đi.” Nhã Thanh nhẹ nhàng thỉnh cầu, nhìn Lý Tiên Tiên phía sau.

“Vậy đợi thêm chút nữa, vẫn còn năm phút, nhờ ngài chuyển lời đến mục sư, chúng tôi sẽ tổ chức đúng giờ.”

Tuy nhiên năm phút trôi qua vẫn không thấy bóng dáng Nhã Lan.

“Chắc sẽ không đến đâu.” Nhã Thanh thất vọng dựa vào Lý Tiên Tiên, đi vào nhà thờ.

“Xin hỏi anh Lý Tiên Tiên, anh có bằng lòng lấy người con gái đang đứng cạnh anh làm vợ không? Hứa rằng cho dù nghèo đói, giàu sang, khỏe mạnh hay khó khăn đều sẽ yêu thương cô ấy cả đời.”

“Con đồng ý!” Đối mặt Linh Mục, Lý Tiên Tiên nghiêm túc gật đầu, đồng ý nói to ba từ có ý nghĩa trọng đại đó, anh nhìn Nhã Thanh trước mặt một cách đắm đuối, ánh mắt, con tim tất cả đều là tình yêu.

Khi đoàn người Nhã Lan tới, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, đến người bố nghiêm khắc cũng không ngừng gật đầu. Nhân viên và mục sư đều phát hiện ra bỗng nhiên trong đám người phóng viên này, có người muốn đi đến phóng vấn, Nhã Lan vội vàng ra tín hiệu, ý nói không được làm phiền hai người họ.

Nghi lễ tiếp tục tiến hành, sau khi Nhã Thanh nói “Con đồng ý” hai người trao nhẫn, và cùng trao nhau nụ hôn nồng nàn.

Tiếng vỗ tay giòn tan, Nhã Lan cũng vui mừng vỗ tay chúc mừng. “Hạnh phúc quá, hạnh phúc quá.” Cô chúc mừng từ tận đáy lòng.

Hai người cùng lúc quay đầu, khi nhìn thấy bố và anh trai, còn có mẹ hai và Nhã Lan cùng đến, đôi mắt của Nhã Thanh ướt đầm.

“Bố, anh, mẹ hai, Nhã Lan.” Cô ta chào hỏi mọi người, xúc động xem chút không nói lên lời, nhờ sự khuyên giải an ủi của Lý Tiên Tiên mới cảm được nước mắt. “Không ngờ mọi người sẽ đến, con thật sự rất xúc động. Con xin lỗi, con xin lỗi.”

Vì những chuyện trước đây, cô ta không ngừng xin lỗi mọi người.

“Đừng như vậy, hôm nay là ngày vui, không được khóc.” Mẹ hiếm khi dịu dàng với chị hai, bà nhẹ nhàng an ủi.

Nhã Thanh nhìn ra xa, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Bố cô nhìn thấu suy nghĩ của cô ta, rút ra một chiếc hộp, nói: “Đây là món quà mẹ con nhờ người gửi đến, là của hồi môn bà ngoại để lại, bà nói để giành tặng con, chúc con hạnh phúc.”

“Vâng, cảm ơn bố.” Nhã Thanh như cảm được báu vật vậy, nắm chắc chiếc hộp trong tay.

“Cảm ơn bố mẹ, cảm ơn anh và Nhã Lan đã đến chung vui, trước đây chúng con có rất nhiều chỗ không phải với mọi người, mong mọi người tha thứ.” Lý Tiên Tiên lễ phép nhận lỗi về mình, mọi người vội vàng khuyên giải, cả gia đình vui vẻ hòa thuận.

Nhã Thanh lau nước mắt, đi đến trước mặt Nhã Lan, nắm lấy tay cô: “Nhã Lan, rất cảm ơn em, em giúp chị nhiều như vậy, chị không biết nên báo đáp em như thế nào.”

“Nói linh tinh gì thế, chúng ta đều là người một nhà.” Nhã Lan tình nghịch nháy mắt, Nhã Thanh ngại ngùng cười phá lên. “Đúng, chúng ta là người một nhà.”

“Các vị, tối nay chúng tôi có tổ chức tiệc rượu tại khách sạn, mời các vị rời bước đến đó, không say không về!” Lý Tiên Tiên hào phóng nói.

“Được!” Mọi người cùng gật đầu.

Đêm đó, trong khách sạn bốn sao, Nhã Thanh và Lý Tiên Tiên tổ chức buổi hôn lễ hoành tráng, đến chúc mừng bọn họ đều là đồng nghiệp của công ty Click. Nhân duyên của cô xem ra cũng không tệ, người công ty đến không ít, có cả người đại diện công ty đến tặng quà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Chuyện ngoài ý muốn

Cả buổi tối, Nhã Thanh không ngừng chúc rượu, không ngừng nói cảm ơn.

Đương nhiên, ngoài đồng nghiệp trong công ty, còn có một số người bạn thân thiết, còn có trưởng câu lạc bộ fan, mọi người tặng cô những lời chúc tốt đẹp nhất. Trong số họ, có một người đàn ông mặc vest trắng luôn đứng trong một góc, chưa từng đi chúc rượu, dường như anh ta không quen biết mọi người vậy.

Nhã Lan chúc rượu một lượt cùng chị hai, cảm thấy đầu có chút choáng váng, đi ra ngoài muốn hít thở không khí trong lành.

Hôm nay là ngày rằm, trăng tròn lơ lửng trên bầu trời, xung quanh lấp lánh những vì sao, lúc ẩn lúc hiện, không rõ ràng. Ánh trăng tựa cô gái đang xấu hổ, lấp ló sau tầng mây, được bao phủ bởi tấm màn dày, có lúc lại tình nghịch lộ ra khỏi tấm màn, để lộ vầng trăng tròn vành đẹp đẽ.

Góc này không có ai, vô cùng yên tĩnh, gió buổi tối thổi tới mang theo chút hơi lạnh, Nhã Lan ôm ngực, cảm thấy trên người đã lạnh cóng.

Một chiếc áo vest trắng khoác lên vai, cô bỗng ngẩng đầu, là Du Tư Phùng.

“Là cậu? Sao cậu lại đến đây?” Nhã Lan thấy hơi kỳ lạ.

“Nghe nói chị cậu kết hôn, đến lấy may.” Cậu ta hồ hững nói, tùy ý ngồi bên cạnh cô.

Nhã Lan kéo kéo chiếc áo, muốn trả lại nó cho Du Tư Phùng.

“Đừng còi, kéo bị lạnh.” Hai tay Du Tư Phùng đặt trên vai cô, ngăn hành động trả áo của cô, Nhã Lan không miễn cưỡng nữa, khoác lại chiếc áo của anh.

“Lấy may gì.” Cô tò mò.

“Xem có thể cưới được cậu không.” Đèn đường ảm đạm, vẫn không cách nào che giấu được đôi mắt phát sáng của Du Tư Phùng, đôi mắt anh lấp lánh sự hưng phấn và vui mừng.

“Ồ.” Cô chau mày, không hiểu tại sao Du Tư Phùng nhất định cứ phải theo đuổi cô không chịu buông.

“Từ lần tạm biệt trước cũng chưa gặp lại cậu, tôi có đến công ty của cậu, họ nói cậu không đi làm, cũng không thấy cậu ra ngoài, hôm nay đến lấy may... không ngờ, ông trời ưu ái anh đến vậy, lại gửi cậu đến đây.”

Giọng nói cậu ta dịu dàng, khuôn mặt mang ý cười, đôi mắt ẩn tình. Lẽ nào cậu ta vẫn còn tình cảm với mình? Nhã Lan có chút lo lắng.

“Lần đó cậu không sao chứ, đáng nhẽ tôi muốn ở lại bảo vệ cậu, nhưng con của cậu...”

“Cảm ơn.” Cô thật lòng cảm ơn cậu ta, nếu không có Du Tư Phùng, tự Nguyên không thể an toàn nhanh như vậy.

“Tôi không cần cậu cảm ơn, tôi muốn gì, cậu biết rồi đó.” Du Tư Phùng nói rất thẳng thắn, khuôn mặt Nhã Lan đỏ ửng.

“Xin lỗi, chúng ta thật sự không hợp nhau, bây giờ rất hạnh phúc, tôi đã kết hôn và sinh con.”

“Nhưng tình yêu tôi giành cho cậu trước giờ không thay đổi!” Cậu ta nói một cách cố chấp, Nhã Lan chỉ cảm thấy đầu đau nhức.

“Cậu nên tìm người mà cậu yêu, người đó cũng yêu cậu để sống hết cuộc đời, đừng lãng phí thời gian vì tôi nữa.”

Tuy nhiên lời khuyên nhủ của cô đối với cậu ta không chút tác dụng, cậu ta vẫn khẳng khái với suy nghĩ của mình.

“Nhã Lan, thật ra chúng ta mới là một đôi, tôi biết Lãnh Mạn Nguyên tốt với cậu, nhưng giữa hai người không thể tìm được tiếng nói chung, bởi sự chênh lệch tuổi tác, ngành học cũng khác nhau, anh ta là một người đàn ông bá đạo, trong mắt anh ta, cậu hoàn toàn không có tự do, sao phải khổ vậy, cuộc hôn nhân như vậy chỉ đem lại sự bất hạnh mà thôi!”

“Đừng nói linh tinh!” Nhã Lan tức giận, cô tức giận không chỉ vì Du Tư Phùng phán xét cuộc hôn nhân của cô, điều quan trọng hơn là cô cảm thấy Du Tư Phùng nói không hề sai, cuộc sống của cô hoàn toàn do Lãnh Mạn Nguyên quyết định, hoàn toàn không thể nói lên suy nghĩ của bản thân.

Đúng là anh nuông chiều cô, nhưng lại quá bá đạo.

Cô không muốn thừa nhận sự thật này, cô thà tin rằng tình yêu của họ là rất vững chắc.

“Nhã Lan, hãy tin tôi, tôi có thể cho cậu hạnh phúc, hạnh phúc thật sự, tình yêu bình đẳng.” Du Tư Phùng vẫn đang dỗ ngọt cô, Nhã Lan đứng dậy, cô lắc đầu, qua loa gỡ chiếc áo vest trên người.

“Xin lỗi, tôi phải đi đây.”

“Nhã Lan!” Trong lúc đỡ lấy chiếc áo cậu ta nắm chặt tay cô.

“Cậu đừng...” Nhã Lan nhìn xung quanh, may mà không có người, cô giãy giụa nhưng tay sớm đã bị nắm chặt, hoàn toàn không thể thoát khỏi.

“Du Tư Phùng, cậu đừng như vậy!” Sắc mặt Nhã Lan đỏ ửng, gỡ tay ra cũng không gỡ được, mắt nhìn Du Tư Phùng đứng đây, cô bắt đầu lo lắng vô cớ.

“Nhã Lan, cậu đang sợ! Cậu sợ cái gì? Sợ Lãnh Mạn Nguyên sao? Cậu đã sợ anh ta như vậy, điều này đủ để chứng minh tất cả!”

“Không, không phải như vậy.” Cô phản bác nhưng không phải là không thừa nhận, thật sự cô đang sợ, hơn nữa chính xác là sợ Lãnh Mạn Nguyên biết. Cô không muốn tình cảm và sự tin tưởng khó khăn lắm cô mới xây dựng được lại bị hủy hoại như vậy.

Ở phía đối diện xuất hiện một cặp tình nhân, cô gái có dáng người rất cao, cao hơn người đàn ông bên cạnh một cái đầu, từ nhịp chân của người đàn ông có thể thấy người này đã hơi lớn tuổi.

“Ồ, đó không phải Quốc Nhã Lan sao?” Người phụ nữ khoác tay người đàn ông tiến lại gần, Nhã Lan nhận ra cô ta, chính là Trương Thanh An. “Ồ, Du Tư Phùng cũng ở đây à, tình cũ khó dứt nha, ha ha ha ha.” Trương Thanh An cười giả tạo, xoắn xoắn lọn tóc quăn trên đầu.

“Xin chào!” Du Tư Phùng lịch sự gật đầu.

“Cô Trương, lâu rồi không gặp.” Trương Thanh An và Nhã Lan cùng làm trong một công ty, việc cô đến tham dự hôn lễ cũng không có gì là lạ.

“Ha ha...” Trương Thanh An cười hàm ý, cặp mắt đảo qua đảo lại, dường như muốn đào khoét được gì đó mới thôi, rất lâu sau, mới quay đầu lại, giới thiệu: “Du tổng, đây là công tử nhà Du Thị - Du Tư Phùng, còn cô gái xinh đẹp này là...”

“Bạn của tôi.” Du Tư Phùng dường như rất ghét Trương Thanh An nói ra ba chữ Lãnh Mạn Nguyên nên cướp lời: “Cô ấy là Quốc Nhã Lan.”

“Nhìn rất là quen.” Người đàn ông thấp lùn kéo chiếc kính đảo một vòng trên người Nhã Lan, rồi dán mắt trên ngực cô. “Người đẹp, rất xinh đẹp.”

“Xem ngài kia.” Trương Thanh An không vui huých người ông ta, người đàn ông hất tay cô ra.

“Chà, còn phải đi chúc rượu nữa.” Khuôn mặt cô ta không vui vẻ gì, nhìn Nhã Lan đầy sự dửng dưng, tức giận vì cô quyến rũ người đàn ông trong tay mình.

Du Tư Phùng cũng nhìn thấy bộ dạng hồ đồ của ông ta liền kéo Nhã Lan ra phía sau: “Nếu Vu tổng đã bận như vậy, chúng tôi cũng không làm phiền nữa, xin cứ tự nhiên.”

Người đàn ông rời đi, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Đẹp, người đẹp.”

“Không có gì, ông ta đi rồi.” Du Tư Phùng cảm thấy vui vẻ vì đã bảo vệ được Nhã Lan, nét mặt dịu dàng ôn hòa, ôm trọn Nhã Lan vào lòng.

“Ồ, không còn sớm nữa, tôi phải về đây.” Nhã Lan lảng tránh cái ôm của cậu ta, nghiêng người rời đi.

“Được.” Du Tư Phùng lại nhanh hơn một bước, nắm chặt tay cô.

“Cậu...”

“Linh Nhi!” Trong lúc đang giằng co thì có người đang gọi cô. Nhã Lan run rẩy, có thể gọi cô như vậy, cả thế giới chỉ có một người.

“Nguyên.” Cô và Du Tư Phùng cùng quay đầu, tay cô vẫn nắm trong tay Du Tư Phùng, dường như anh ta đang cố ý làm vậy, không hề có ý buông tay.

“Cậu buông ra đi.” Nhã Lan thúc dục, anh lại vờ như không nghe thấy.

Lãnh Mạn Nguyên sắc mặt u ám đi đến, nhìn chằm chằm đôi tay đang nắm chặt Nhã Lan.

“Linh Nhi, sao lại ở đây?”

“Em... em... muốn hít thở không khí, sao anh lại đến đây.” Cánh tay vẫn không chịu buông, cô lo lắng đến nỗi đỏ cả mặt.

“Anh nhớ em, cho nên đến đây?” Anh nói rất tự nhiên, ánh mắt giận giữ đủ để chứng minh tất cả, nhìn đôi mắt anh đang dần dần đỏ, Nhã Lan biết anh đã nổi giận.

“Du Tư Phùng, để lần sau...” Vẫn chưa nói xong cô đã bị Lãnh Mạn Nguyên kéo vào trong lòng.

“Mời cậu buông tay vợ của tôi.” Lãnh Mạn Nguyên nói không khách khí, Nhã Lan khó xử bị kẹt giữa hai người.

Du Tư Phùng lưỡng lự một lúc rồi buông tay. “Ok. Cô ấy tạm thời thuộc về anh, nhưng cũng chỉ là tạm thời.”

Không ngờ rằng cậu ta lại nói ra câu này, Nhã Lan run rẩy trong vòng tay của Lãnh Mạn Nguyên, ngại ngùng không thôi.

“Tạm thời hay mãi mãi, cũng không đến lượt cậu quyết định!” Lãnh Mạn Nguyên giận dữ nhìn chằm chằm Du Tư Phùng trước mặt thấp hơn anh nửa cái đầu, trên mặt kèm theo nụ cười chế giễu.

“Cũng không đến lượt anh quyết định, Nhã Lan không giống với người khác, cô ấy bên cạnh anh không phải vì anh có tiền, cô ấy không phải là kẻ đào mỏ, cô ấy cần tự do, cần không gian riêng!”

Du Tư Phùng thành công nói ra tâm sự trong lòng mình, tuy nhiên, Lãnh Mạn Nguyên chỉ hừm một tiếng lạnh lùng.

“Vợ của tôi muốn gì, không cần cậu lo! Đi!” Nhã Lan cun cút theo anh đi về phía đại sảnh.

“Sau này không được ra ngoài một mình! Em xem, nhiều ruồi nhặng đến vậy.” Nơi ánh sáng chiếu rọi, Lãnh Mạn Nguyên buông tay cô, ra lệnh nói.

“Đây hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn!” Nhã Lan vẫn còn chìm đắm trong sự ngỡ ngàng ban nãy, nhẹ giọng lầm bầm.

“Không được phép có chuyện ngoài ý muốn, tuyệt đối không được, người phụ nữ của anh tuyệt đối không được để người khác thêm thương!” Sự bá đạo của Lãnh Mạn Nguyên lại làm cô nhớ lại câu nói của Du Tư Phùng. Tình yêu cuồng nhiệt của anh khiến cô có cảm giác như bị nghẹt thở.

Ngay sau đó có vài vị phu nhân trong giới kinh doanh phát hiện ra sự tồn tại của Lãnh Mạn Nguyên, họ không hề thân thiết với Nhã Thanh. Chỉ là mượn mối quan hệ này để bám lấy Lãnh Mạn Nguyên. Không ngờ, cũng không uống công, Lãnh Mạn Nguyên thật sự xuất hiện.

Vài người nhanh chóng vây quanh Lãnh Mạn Nguyên, hỏi thăm lẫn nhau, thảo luận đủ thứ. Lãnh Mạn Nguyên không hề hứng thú với mấy người như vậy, chỉ là không để từ chối, đành nói chuyện qua loa với họ. Càng ngày càng nhiều người đến bắt chuyện, Nhã Lan nhẹ nhàng rời tay anh, bước sang một bên.

“Chà, anh nhìn xem, niềm vui mới của Du Tư Phùng bây giờ bị Lãnh Mạn Nguyên nhìn trúng rồi, anh còn muốn giành lại sao?” Trương Thanh An kéo giám đốc Vu, hồ hững nói.

Vu Thượng Văn từ sau khi nhìn thấy Quắc Nhã Lan thì không hề rời mắt, Trương Thanh An biết rõ lão già háo sắc này lại muốn đổi niềm vui mới.

Dù sao lão già này cũng không có giá trị lợi dụng, đối với cô ta cũng không còn hào phóng, cô ta sẽ dồn hấn vào bước đường cùng.

Vu Thượng Văn không biết mối quan hệ giữa Nhã Lan và Lãnh Mạn Nguyên, tùy tiện nghe theo lời của Trương Thanh An. Hấn xoa xoa tay chuẩn bị cho một phi vụ lớn.

“Báu vật như vậy không thể để Lãnh Mạn Nguyên được lợi! Hấn là ông trùm trong giới thì tôi cũng không kém, trong tay tôi cũng điều hành quản lý mấy cái nhà máy lớn.” Giọng nói Vu Thượng Văn mang đậm tiếng Hồng Kông, nhìn Nhã Linh đang đứng bên cạnh một cách thêm thương.

“Vậy để xem giám đốc Vu có sức hút đó không?” Trương Thanh An bên cạnh khiêu khích.

“Yên tâm, yên tâm.” Vu Thượng Văn nói rồi đi về phía Nhã Lan.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Chuyện không vui

“Đương nhiên là em lo rồi, người ta kén chọn chắc chắn sẽ không chọn anh đâu.” Trương Thanh An tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Không thể nào, tôi sẽ khiến cô ta đêm nay phải lên giường cùng tôi!” Vu Thượng Văn nói vô cùng nắm chắc, ục ả ục ịch đi về phía Nhã Lan.

Nhã Lan chán nản uống một ngụm cam ép, cô ngồi buồn một mình trong góc. Sự ngang ngược của Lãnh Mạn Nguyên, sự theo đuổi không ngừng của Du Tư Phùng đều khiến cô cảm thấy phiền lòng. Bên kia, ánh mắt lộ liễu như muốn nuốt trọn cô, Nhã Lan có cảm giác như bị người khác say đắm ngắm nhìn khi cô không mặc quần áo vậy.

Cô ngồi ở nơi tối tăm nhất nhưng vẫn không tránh khỏi những ánh mắt qua lại của người khác và những người đàn ông như hổ đói. Trong đây có rất nhiều người biết thân phận của cô, nhưng chỉ có thể thêm thương từ xa, không hề dám lại gần.

Vu Thượng Văn mượn rượu làm càn, lại thêm việc không rõ thân phận của cô, không sợ chết đi về phía bên đó.

Lãnh Mạn Nguyên vẫn bị đám người vây xung quanh thảo luận những chuyện không đâu, chỉ nhìn những người xung quanh không ngừng gật đầu, Lãnh Mạn Nguyên nói vài câu đơn giản, lại có người đổi chủ đề mới, giống như cuộc họp báo nhỏ trang nghiêm vậy.

Cũng may, mấy người đó không phải là phóng viên, nếu không cũng không biết sẽ gây ra chuyện vớ vẩn gì.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn qua vài vòng nơi đây, thấy cô vẫn yên lặng ngồi tại một góc, liền yên tâm. Nhã Lan chỉ có thể nhìn thấy mọi người bao quanh anh như mặt trăng ôm mặt trời vậy, người tới càng ngày càng đông, dần dần không còn nhìn thấy hình bóng anh.

“Người đẹp, xin... xin... ực... chào?” Người Vu Thượng Văn nồng nặc mùi rượu, đến trước mặt Nhã Lan, ánh mắt háo sắc không hề chớp.

“Xin chào, giám đốc Vu.” Vừa nãy Trương Thanh An có giới thiệu qua, bọn họ cũng coi như là quen biết.

“Quốc... Quốc Nhã Lan, tôi nhớ tên cô.” Ợ lên toàn mùi rượu, Vu Thượng Văn dường như đã uống rất nhiều, siêu vẹo trên sofa, thân thể Nhã Lan bị ép xuống một nửa.

“Á, Cần thận chút!” Nhã Lan giật mình tưởng rằng ông ta chỉ uống say, liền tránh xa một chút, định đẩy ông ta đứng dậy.

Vu Thượng Văn không những không đứng dậy, ngược lại kéo cánh tay nhỏ nhắn của Nhã Lan, đặt bên môi ngửi.

“Ồ, đôi tay trắng quá, mềm mại quá.” Trong lúc đang ngửi, ánh mắt hắn đã dán lên bộ ngực của cô. “Mặc cỡ 38 sao?”

“Ông... đồ lưu manh!” Nhã Lan kích động mặt đỏ ửng bởi câu hỏi của hắn, nhìn người qua lại nhưng không một ai đến giúp cô, cô có chút sợ hãi nhìn Lãnh Mạn Nguyên trong đám người kia.

Người vây quanh anh thật sự rất đông, hai người họ không thể nhìn thấy nhau.

Vu Thượng Văn là người có tiền có thế, lại là người ngang ngược không nói lý lẽ, những người đó sợ tiếng tăm của hắn muốn tự bảo vệ bản thân, nên chỉ đành cúi đầu mà đi.

Trương Thanh An đứng ở một góc xa, trong tay cầm chiếc ly, hải lòng xem màn kịch này, vui vì Vu Thượng Văn tự tìm lấy cái chết, càng vui vì đã trả đũa được Nhã Lan.

“Thanh An?”

Ẩn Hạo và Nghê Tiên Như đi về phía Trương Thanh An, thấy cô cười đắc ý, lại gần: “Cô đang xem gì thế, cười vui vẻ vậy.”

Trương Thanh An thấy Nghê Tiên Như bên cạnh còn có Ẩn Hạo, khuôn mặt biến sắc, vội vàng nói: “Không có gì, không xem gì cả.”

Từ sau lần Ẩn Hạo thừa nhận trước mặt mọi người về mối quan hệ với Nghê Tiên Như, thì hai người luôn như hình với bóng, hai người rốt cuộc có quan hệ đó hay không, người ngoài không hề biết, bọn họ cũng không đề lộ nhiều ra bên ngoài.

Ẩn Hạo chau mày, đôi mắt màu xanh nhạt nhìn về một điểm nào đó, đương nhiên, anh ta đã nhìn thấy cảnh mà Trương Thanh An đang nhìn.

“Lãnh Mạn Nguyên chăm sóc phụ nữ kiểu gì vậy, Nhã Lan đang bị người khác ức hiếp, không nhìn thấy sao?” Khuôn mặt anh ta có chút phẫn nộ, trong lúc Nghê Thân Nhi vẫn chưa kịp phản ứng, anh bước vài bước về phía Vu Thượng Văn.

Anh ta túm cổ áo Vu Thượng Văn từ đằng sau, mạnh mẽ lôi ông ta lên.

“Là ai vậy, không muốn sống sao?” Vu Thượng Văn tức giận quay đầu, là Ẩn Hạo.

“Mau thả tôi xuống!” Người hắn treo trên không trung, chỉ có ngón chân là chạm đất, cảnh tượng xấu hổ như vậy khiến hắn biến sắc, không thể không đỏ mặt, giận dữ bưng bưng. “Một diễn viên không tên tuổi như cậu mà dám lo chuyện bao đồng của tôi, không muốn sống nữa sao?”

“Tôi thấy là ông không muốn sống nữa thì đúng hơn!” Ẩn Hạo đáp một phát, Vu Thượng Văn lăn đi khá xa.

“Ồi, có người đánh nhau!” Có người hét to, tất cả mọi ánh mắt đều dồn về hướng này.

Ẩn Hạo nhanh chóng chạy đến trước mặt Nhã Lan, kéo cô vào lòng trong khi cô vẫn còn đang sợ hãi. Lãnh Mạn Nguyên cũng phát hiện có điều gì đó bất thường, rời khỏi đám người, nhìn thấy Nhã Lan yên lặng nép trong lòng Ẩn Hạo.

“Anh muốn làm gì!” Lãnh Mạn Nguyên tức giận nhìn về phía Ẩn Hạo, anh gần như đã phun ra lửa.

“Tôi hỏi anh mới đúng! Anh như vậy là đang bảo vệ cô ấy sao?”

Vu Thượng Văn rất lâu sau mới đứng dậy, đã có người nói cho hắn biết thân phận của Nhã Lan, hắn vô cùng kinh ngạc, không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không biết đó là người phụ nữ của anh, xin lỗi, xin lỗi.”

Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng đảo qua Vu Thượng Văn đang vô cùng sợ hãi, nét mặt giận dữ không hề giảm đi chút nào.

“Giám đốc Vu, tôi nghĩ đầu tư của tôi có thể chấm dứt được rồi đây.” Câu nói này đánh đúng điểm yếu của Vu Thượng Văn, ông ta như quả bóng bị hét

hoi, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch.

“Lãnh tổng tài, đừng làm như vậy, gia đình tôi lớn nhỏ, già trẻ đều phải sống, không có đầu tư của anh, tôi sẽ phá sản mất.”

“Hừm!” Lãnh Mạn Nguyên không thèm để ý đến hần, kéo Nhã Lan rời đi.

“Đừng!” Lòng tốt của Nhã Lan trời dấy, kéo cánh tay Lãnh Mạn Nguyên, không hề động đậy. “Ông ta chỉ là nhất thời hồ đồ, đừng làm vậy.”

“Cầu xin anh.” Vu Thượng Văn khóc suốt murót, hoàn toàn không giống như vừa nãy, nước mắt nước mũi chảy dòng, ướt đầm cả người.

“Đây là do ông ta tự chuốc lấy!” Lãnh Mạn Nguyên nhìn cũng không thèm nhìn, kiên quyết kéo Nhã Lan rời đi.

“Xin đừng!” Nhã Lan không đành lòng cứ vậy mà hủy hoại đi Vu Thượng Văn, hần cũng không còn trẻ nữa, nếu mất hết thì lấy gì mà sống đây.

“Lãnh Mạn Nguyên!” Ân Hạo cũng đứng dậy, rõ ràng anh cũng không tán thành cách làm của Lãnh Mạn Nguyên: “Chọn mức trừng phạt tương ứng là được, tại sao cứ phải triệt đường sống của người ta!”

“Đừng vậy!” Nhã Lan đột nhiên cảm thấy Lãnh Mạn Nguyên đáng sợ khác thường, cô buông tay anh ra, quay lại trước mặt Ân Hạo, tán thành lời nói của Ân Hạo.

“Linh Nhi!” Lãnh Mạn Nguyên không hài lòng với hành động của Nhã Lan, anh thấp giọng quát, còn cô thì nắm chặt tay Ân Hạo.

“Anh đúng là không có lương tâm, chỉ biết đến bản thân mình, anh với Thành Kiên Vỹ chẳng khác gì nhau?” Ân Hạo tức giận chỉ trích Lãnh Mạn Nguyên, Nghe Tiên Như đứng bên cạnh luôn không nói gì lại đỏ mặt khi nhắc đến ba từ “Thành Kiên Vỹ.”

“Hai người đừng làm loạn nữa.” Cô ta khuyên giải họ.

“Chúng ta đi!” Ân Hạo tức giận kéo tay Nhã Lan rời đi.

“Anh dám!” Lãnh Mạn Nguyên nổi giận.

Ân Hạo không nói gì, cứ thế kéo tay Nhã Lan rời đi. Lãnh Mạn Nguyên vẫn muốn đuổi theo, bất ngờ bị Nghe Tiên Như kéo lại. Cô lắc đầu nhìn anh với ý mọi chuyện sẽ ổn: “Không sao đâu, Nhã Lan bên cạnh Ân Hạo rất an toàn, lát nữa về nhà, từ từ rồi nói chuyện với Nhã Lan. Tôi cũng nghĩ không nên làm như vậy, nói thế nào nhỉ, chuyện cá nhân và chuyện làm ăn là hai chuyện khác nhau mà.”

Lời nói của Nghe Tiên Như khiến Lãnh Mạn Nguyên trầm tĩnh lại, anh không nói không rằng đi đến đại sảnh. Nhã Thanh và Lý Tiên Tiên với bộ mặt nghi ngờ, không biết rõ rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì, Vu Thượng Văn bộ mặt kinh ngạc, vội vàng hét to. “Lãnh tổng tài, Lãnh tổng tài, vốn đầu tư của ngài...”

Trương Thanh An thấy sự việc không có hồi kết, muốn âm thầm rời đi từ phía sau, nhưng lại bị Vu Thượng Văn nhìn thấy: “Đồ tiện nhân nhà cô, tiêu tiền của tôi, ở nhà của tôi, còn muốn hãm hại tôi, rõ ràng biết cô ta là người phụ nữ của Lãnh tổng tài, vẫn còn xúi giục tôi theo đuổi, tôi đánh chết cô!”

Trương Thanh An đã bị dọa đến hai chân mềm nhũn, vội vàng bắt taxi mà bỏ chạy.

Nhã Lan buồn rầu trở về nhà, nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng có lỗi với chị hai. Đáng nhẽ đến để chúc mừng chị, không ngờ, sau đó lại xảy ra chuyện thế này.

Cô cầm lên chiếc điện thoại, muốn gọi điện xin lỗi chị hai, lại cảm thấy ngày tốt như vậy làm thế sẽ không hay, chỉ đành buồn bã đặt chiếc điện thoại xuống, quyết định vài ngày nữa mới nói sau.

Lãnh Mạn Nguyên đáng chết! Trong lòng cô giận dữ chửi thề.

Vừa nãy Ân Hạo nói cô không nên quay về, lạnh nhạt với anh vài hôm rồi tính tiếp nhưng cô không làm như vậy, một mặt hi vọng có thể nói chuyện từ tế với anh, mặt khác cũng không muốn làm to chuyện này.

Tâm trạng rối bời ngồi trong phòng khách, buồn rầu ngồi uống trà. Đồng hồ sắp chạm đến 12 giờ, vẫn không thấy bóng dáng Lãnh Mạn Nguyên đâu. Anh đi đâu rồi? Hay là anh tức giận nên không về nhà. Nếu là vậy, anh có thể đi đâu được?

Nhã Lan nhớ lúc cô rời đi là Nghe Tiên Như kéo anh lại, bọn họ có khi nào ở cạnh nhau, ở bên nhau họ sẽ làm gì?

Nghĩ ngợi lung tung, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Nguyên!” Nhã Lan nghe điện thoại liền gọi tên Lãnh Mạn Nguyên, khiến người bên đầu dây kia cười khì, giọng nói của mẹ vang lên.

“Mẹ đã nói là hai đứa cãi nhau, cũng là chuyện gia đình, bố con vẫn không tin, bắt gọi điện bằng được hỏi thăm. Lãnh tổng tài vẫn chưa về à, anh ta chỉ là giận dỗi trong chốc lát, là vợ chồng ắt hẳn sẽ có mâu thuẫn. Mẹ thấy anh ta bảo vệ con, yêu con đến tận xương tủy rồi, đừng lo lắng nha. Sau khi anh ta trở về, xin lỗi anh ta cẩn thận, chuyện này con cũng có chỗ không đúng.”

“Mẹ, sao lại là con không đúng.” Nhã Lan có chút không phục, rõ ràng là Lãnh Mạn Nguyên đã ép người quá đáng, sao lại đổ hết lỗi lên người cô.

“Cậu ta luôn muốn tốt cho con, lại nói, trừng phạt một người phạm sai lầm cũng là điều nên làm.” Mẹ hoàn toàn không có lòng thương hại với người khác, Nhã Lan đột nhiên cảm thấy hai người không thể tiếp tục nói chuyện, cũng không muốn tranh luận thêm.

Cô buồn rầu trả lời một tiếng “Vâng” rồi tắt điện thoại.

Lúc đó kim giờ đã chỉ đến số mười hai, bên ngoài vọng lại tiếng nói của Lãnh Mạn Nguyên.

“Không cần đâu, cô về đi.”

“Về nhà nói chuyện tử tế nha?” Bên ngoài rõ ràng là giọng của Nghê Tiên Như, nhìn qua phòng khách, có thể thấy dưới ánh đèn đường Lãnh Mạn Nguyên đang hơi kéo cánh tay Nghê Tiên Như, không có ý quay lại.

Không biết đã nghĩ gì, Nhã Lan vội vàng đứng dậy đi về phía cửa.

“Quay lại đi, mau vào nhà đi.” Hai người cùng thấp giọng nói, ngữ điệu vô cùng quen thuộc, giống như đang nói với người yêu vậy. Nhã Lan thấy vậy rất không hài lòng, cô không thể kim chế, nhẹ giọng nói.

“Mau vào nhà đi, không còn sớm nữa, tôi về đây, Nhã Lan, tạm biệt.” Nghê Tiên Như khẽ cười, lên xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Bố mẹ thành kiệt vũ đến

Lãnh Mạn Nguyên nhìn Nhã Lan, lướt qua cô đi thẳng vào phòng khách. Anh ngồi xuống đó, ung dung, hơi rượu thờ ra nồng nặc, cả phòng khách đâu đâu cũng là mùi rượu.

“Anh không lái xe về à?” Nhã Lan đề cốc nước trước mặt anh, ngồi xuống đối diện.

Lãnh Mạn Nguyên vẫn không nói gì, ánh mắt nhan hiểm chậm rãi nhìn chăm chăm cốc nước trước mặt, dường như đã nhìn thấy gì trên chiếc cốc vậy, rất lâu sau mới thở thành tiếng, cả người dựa trên sofa, lười nhác trả lời: “Không.”

“Chuyện vừa nãy...” Nhã Lan định giải thích, cô muốn nói anh biết cô và Ân Hạo không hề có gì, cô cũng không ở lại cạnh anh ta lâu mà đi thẳng về nhà. Nhưng Lãnh Mạn Nguyên không cho cô cơ hội để giải thích, cướp lời cô: “Tôi mệt rồi, nghỉ ngơi đi.”

Nói xong liền đứng dậy đi về phía tầng hai.

“Bọn em thật sự không có gì, chỉ là không nhẫn tâm nhìn Vu Thượng Văn đáng thương như vậy” Sự hồi hốt của Lãnh Mạn Nguyên khiến Nhã Lan sợ hãi, là cô buột miệng. Lãnh Mạn Nguyên dừng một lúc, không hề quay đầu lại, ánh mắt tiếp tục nhìn về phía trước, dần dần mất bóng nơi cầu thang.

Đêm đó, Lãnh Mạn Nguyên không ngủ cùng Nhã Lan mà trở về phòng của mình. Cô không hiểu, tại sao anh lại tức giận đến vậy, lẽ nào hai người yêu nhau cô không thể nói lên suy nghĩ của mình sao?

Cả đêm cô không ngủ được, nghĩ sớm mai thức dậy nhất định phải chặn đường Lãnh Mạn Nguyên hỏi cho ra nhẽ, ai ngờ, trước bình minh cô đã ngủ rồi, ngủ đến tận trưa mới dậy. Lãnh Mạn Nguyên đến công ty từ sớm để lại căn phòng trống cho cô.

Và mấy ngày sau, Lãnh Mạn Nguyên như cố ý tránh mặt cô vậy, không về nhà. Anh có thể đi đâu? Tìm đến Nghê Tiên Như sao? Nhã Lan nhớ lại đêm đó, anh khoác tay Nghê Tiên Như, quan hệ của họ rất thân thiết, thân thiết đến mức khiến cô phải đỏ kị.

Đã hạ quyết tâm, phải đến công ty tìm anh, nhưng lại chỉ gặp Ưông Minh Thiên. Qua lời anh ta nói, Nhã Lan mới biết, ngày hôm sau sau khi cãi nhau, anh đã bay sang Mỹ.

“Anh ấy sang Mỹ có chuyện gì sao?” Cô nhớ tới tự Nguyên đang ở Mỹ, lẽ nào anh đi gặp con sao?

“Bên Mỹ có một vụ án cần phải xác nhận lại, anh ấy rất coi trọng nó nên đích thân qua bên đó.” Ưông Minh Thiên quay quay chiếc bút trong tay, đôi mắt sắc bén xuyên qua mắt kính mà quan sát Nhã Lan, cậu tatrả lời hồi hốt.

“ Bao giờ mới về?”

“Nếu thuận lợi thì nửa tháng, cũng có thể là một tháng hoặc dài hơn.”

Nhã Lan ủ rũ đi về, Uông Minh Thiên trầm lặng một lúc, mới nói tiếp: “Nếu cô có chuyện gì có thể gọi điện cho anh ta, có cần tôi bấm số giúp không?”

“Ồ, không cần.” Cô vội vàng rời đi, bỗng nhiên không có dũng khí.

Đi Mỹ, sao anh không nói với cô một tiếng, anh vẫn đang giận cô sao? Nhã Lan nghĩ đủ thứ, lang thang đi bộ trên phố không vì mục đích gì, cuối cùng bắt xe về nhà.

Uyển Nhân cũng từ trường trở về, ngồi trong phòng khách yên tĩnh uống trà, sắc mặt u ám, chứa đầy tâm sự.

“Sao vậy?” Nhã Lan tạm thời gác chuyện của mình lại, ngồi xuống bên cạnh Uyển Nhân, hỏi thăm cô.

Uyển Nhân ngẩng đầu, sắc mặt u sầu càng lộ rõ.

“Gặp phải chuyện gì sao? Tìm thấy tung tích của Thành Kiên Vỹ sao?” Sắc mặt u ám của cô khiến Nhã Lan sợ hãi, cô sợ thứ mà bản thân cô sợ đã đến rồi.

“Không phải.” Cô thở phào nhẹ nhõm trước câu trả lời của Uyển Nhân, nhưng lời nói tiếp theo lại khiến cô vì Uyển Nhân mà lúng túng: “Là bố mẹ của Thành Kiên Vỹ sắp về nước rồi.”

“Họ quay về làm gì?” Nhã Lan không hiểu nên hỏi, theo cô biết thì bọn họ đã định cư ở Úc rất lâu rồi.

“Lúc Thành Kiên Vỹ quay lại, đã đem bán công ty và toàn bộ tài sản, chỉ để lại cho họ số tiền ít ỏi, khi đó tớ quay lại nói cho họ là tớ đến tìm Thành Kiên Vỹ. Chúng tớ không thể rời đi, chỉ có thể ở trong nước lấy giấy chứng nhận kết hôn, cho nên tớ đã nói với họ, đợi khi tìm thấy Thành Kiên Vỹ, lấy được giấy chứng nhận kết hôn sẽ dẫn anh ta trở về.”

“Họ chờ đợi, chờ đợi, nhưng tớ đã đến đây hơn nửa năm rồi, không báo cho họ chút tin tức nào. Có thể do họ sốt ruột, mới nghĩ đến chuyện về nước.”

“Vậy cậu định làm thế nào?”

Uyển Nhân lắc đầu, làm thế nào? Cô cũng không biết nữa.

“Hai người họ về nước cần một chỗ để nghỉ chân, còn nữa bây giờ Thành Kiên Vỹ sống hay chết cũng không biết, càng phiền phức hơn là anh ta đã trở thành tội phạm truy nã, những điều này nên giải thích thế nào cho họ đây?”

Những vấn đề Nhã Lan đưa ra Uyển Nhân đều lắc đầu. Đột nhiên có rất nhiều vấn đề khiến cô không biết nên làm thế nào cho phải.

“Hay là như thế này đi, để hai người họ ở tạm đây, chuyện của Thành Kiên Vỹ trước mắt đừng nói, chỉ nói anh ta đến nơi khác làm ăn, cụ thể đi đâu cậu cũng không rõ. Đề nghị cho việc đi học nên cậu đã ở nhà của chúng tớ.” Nhã Lan nghĩ một hồi mới nghĩ ra được cách này.

Uyển Nhân lập tức lắc đầu: “Như vậy không được, Lãnh Mạn Nguyên và Thành Kiên Vỹ là kẻ thù không đội trời chung, anh ta sao có thể để bố mẹ của Thành Kiên Vỹ ở trong nhà anh ta chứ?”

Nhã Lan nhớ ra lời nói của Uông Minh Thiên, trong lòng nặng trĩu, cô nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, anh ấy đi Mỹ rồi, cũng không rõ bao giờ về, họ đến cũng chỉ ở một thời gian thôi, không nói bao giờ sẽ quay về. Bây giờ không có cách nào tốt hơn, đi được bước nào hay bước đó đi.”

Uyển Nhân cũng không nghĩ ra được cách hợp lý nào, chỉ đành gật đầu.

“Bao giờ họ về nước.” Nhã Lan bỗng nhiên nhớ ra Uyển Nhân vẫn chưa nói thời gian cụ thể.

“Hai ngày nữa.”

An ủi Uyển Nhân một lát, nói những lời tích cực, Nhã Lan cảm thấy khát nước, tâm trạng rối bời, không nói chuyện nữa, một mình trở về phòng.

Có nên gọi điện cho Lãnh Mạn Nguyên không?

Trốn tránh người trước mắt, Nhã Lan ủ rũ nằm trên giường, cầm chiếc điện thoại trong tay, nghĩ đi nghĩ lại, vài lần bấm số điện thoại nhưng lại không dám ấn nút gọi đi.

Trời ơi!

Rất lâu sau đó, cô quyết định từ bỏ. Điện thoại lại tự động vang lên, là Ân Hạo gọi đến.

“Lãnh Mạn Nguyên không làm khó cô chứ, nếu có vấn đề gì, cứ đến tìm tôi!”

“Không có, không làm khó gì.” Ngoài điện thoại của Lãnh Mạn Nguyên ra thì cô không muốn nghe điện thoại của bất kỳ ai, cô mệt mỏi trả lời anh.

“Cô sao vậy? Bị bệnh à?” Giọng nói của Ân Hạo vội vàng, chứa đầy sự quan tâm.

Nhã Lan lười nhác sờ lên trán, trán rất lạnh, có chút choáng váng. Cô trả lời hồ hững: “Không sao.”

“Nếu bị bệnh, nhớ gọi bác sĩ nha, tôi sẽ đến thăm cô?”

“Ồ, không cần đâu!” Cô vội vàng từ chối, tìm một lý do rồi tắt điện thoại.

Cảm giác choáng váng càng ngày càng tăng, là do điều hòa để số thấp quá chăng. Cô miễn cưỡng đứng dậy, điều chỉnh điều hòa lên vài độ, nằm trên giường, đầu óc quay cuồng, chìm sâu trong giấc mơ.

Trong mơ, cô nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên, muốn đi đến nắm tay anh nhưng anh như phải bóng vậy, giật tay lại.

“Nguyên!” Cô gọi tên anh, anh dường như không nghe thấy, chỉ lạnh lùng nhìn cô đi về phía xa.

“Nguyên, đừng đi!” Anh vẫn tiếp tục đi về phía trước, bóng dáng anh biến mất ngoài cửa.

“Nguyên!” Ngoài cửa yên tĩnh, bóng dáng Lãnh Mạn Nguyên mất dần, anh đi đâu? Nhã Lan tìm nhưng tìm không thấy bóng dáng anh. Cô nôn nóng tìm kiếm, nhưng không tìm được gì.

Cô thấy rất buồn, khóc huhu, khóc cho đến khi tỉnh dậy.

Sau khi xác định đó là một giấc mơ, tâm trạng cô khá hơn một chút, lau nước mắt, nhìn đồng hồ, đã tám giờ rồi. Ban ngày rảnh rỗi nên cô không có khái niệm về thời gian, tám giờ, nên làm gì vào lúc này? Cô đột nhiên muốn tìm thứ gì đó để làm, cho dù là quay lại làm diễn viên.

Nhưng cô lại sợ Lãnh Mạn Nguyên giận dữ thêm nên cô không làm gì cả.

Ngoài cửa, bác Vương đang gọi.

“Cô chủ, xuống ăn sáng thôi.”

Bụng cô vẫn đang no, một chút cảm giác đói cũng không có. Nhưng vẫn nhẹ nhàng trả lời một tiếng, chậm chậm khoác tạm chiếc áo, đi xuống tầng.

Bàn ăn trống rỗng, nghỉ lại, tình trạng này đã diễn ra mấy hôm nay rồi. Dư Hồng Mai ra nước ngoài, thím Liễu chuyển nhà, Đại Hưng và Uyển Nhân rất ít khi ăn sáng ở nhà, hai người họ đang hẹn hò nên luôn cần không gian lãng mạn riêng.

Ngôi nhà lạnh lẽo, trống rỗng, thật sự hơi ghê người.

Bác Vương múc cháo, bánh bao, sữa tươi, trứng gà ốp la bày trên bàn, Nhã Lan thờ ơ, món ăn ngon như vậy cũng không đánh thức được vị giác của cô.

Tất cả đã đầy đủ, bác Vương như nhớ ra gì đó, quay đầu nói: “Cô Uyển nhờ tôi nói lại với cô, cô ấy đi sân bay đón người rồi ạ.”

“Đi từ lúc nào?” Nhã Lan giật mình, nhất định là bố mẹ Thành Kiên Vỹ đến, đây không phải truyện có thể qua loa, phải chuẩn bị một chút mới được.

“Vừa mới đi thôi ạ.”

“Ồ, Cháu biết rồi.” Đến khi bác Vương rời đi, Nhã Lan tìm điện thoại của mình.

“Alo, Uyển Nhân, đón được chưa? Ồ, hay là mọi người cứ đến thẳng đây đi, không sao đâu, ừm, tôi cho người chuẩn bị bữa trưa.”

Một tiếng sau, bố mẹ Thành Kiên Vỹ đã đến nhà họ Lãnh.

Nhã Lan đứng ngoài cửa tiếp đón họ, ban đầu nụ cười của bà Thành rất vui vẻ, sau khi nhìn thấy cô, rất nhanh đã tắt mất nụ cười.

“Sao cô ta lại ở đây?”

“Bác gái quen cháu sao?” Nhã Lan ngạc nhiên.

“Cô không phải Quắc Nhã Lan, Cô Quắc sao? Trong máy ảnh con trai tôi toàn là hình của cô!” Đôi mắt bà Thành xối mòi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhã Lan. Nhã Lan cảm thấy, bà ta có ấn tượng rất xấu về cô.

Uyển Nhân ngại ngùng nhìn lướt qua cô, nhẹ giọng nói: “Đây là nhà của cậu ấy, con tạm thời sống ở đây.”

“Tại sao lại tạm thời sống ở nhà cô ta, cô không có nhà riêng sao?” Giọng nói của bà Thành còn to hơn.

“Thành... Vỹ, công việc của anh ấy bận, không có thời gian mua ạ.” Uyển Nhân càng thêm ngượng ngùng.

“Suốt cả đường đi con luôn nói nó bận, nó bận, vậy rốt cuộc nó đang bận cái gì?” Bà Thành rõ ràng là đang giận dữ, chất vấn Uyển Nhân.

“Là...” Uyển Nhân đứng đó không thể tiếp lời.

“Mời vào trong trước đã, anh Thành bận quá nhiều việc, anh ấy rất ít khi chia sẻ với người khác.” Đại Hưng không đành lòng nhìn Uyển Nhân bị tra hỏi, đứng ra giải vây giúp cô.

Bà Thành lập tức chau mày, quát mắng: “Một người lái xe làm thuê như anh thì làm gì có tư cách nói chuyện ở đây, Uyển Nhân, con bị sao vậy, đến người làm thuê cũng không quản được, thì sao có thể giữ được chồng của mình!”

Đại Hưng biến sắc trước lời nói của bà Thành, anh ngại ngần bước sang một bên, không nói thêm gì nữa. Uyển Nhân xin lỗi nhìn Đại Hưng, cô nghĩ một lúc mới nói: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Bà thành khó chiều

“Chúng ta ra ngoài ở đi.” Rõ ràng là bà Thành không muốn ở chung nhà với Nhã Lan, bà kéo ông Thành rời đi.

Ông Thành nhẹ nhàng kéo tại bà lại, thấp giọng nói: “Bà cũng phải xem tình hình hiện giờ chứ.”

“Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng không muốn sống ở đây!” Bà Thành vô cùng kiên quyết, ông Thành thì ngượng ngùng nói:

“Chúng ta không có...” Ông đưa tay ra hiệu không có tiền về phía bà Thành, bà Thành đứng dậy, rất lâu sau không lên tiếng.

“Mẹ, mọi người sống ở ngoài cũng không phải cách hay, ở đây, cuộc sống và những thứ khác sẽ đầy đủ hơn.” Uyển Nhân hiểu chuyện sắp xếp ổn thỏa mọi việc, cô muốn phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng giữa hai người. Ông Thành không ngừng gật đầu, lau mồ hôi trên trán, còn bà Thành vẫn đứng đó, không nói gì.

Nhã Lan biết, cô không lên tiếng, bà Thành sẽ cảm thấy rất mất mặt, cô bước lên trên, cùng tham gia đưa ý kiến: “Hai bác từ nơi xa đến, chắc cũng đã mệt rồi, hay là cứ ở chỗ của chúng cháu, có phòng trống, không kém hơn khách sạn là mấy đâu ạ, hơn nữa Uyển Nhân cũng ở đây, cũng tiện chăm sóc cho hai bác.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Uyển Nhân và ông Thành gật đầu lia lịa, bà Thành nhìn Nhã Lan vẫn còn thành kiến nên không thể thoải mái cho lắm.

“Con trai tôi bị cô hại cho thê thảm, không chỉ chân tay bị thương mà đến tính cách cũng thay đổi, người phụ nữ như vậy chắc chắn không phải là thứ tốt đẹp gì, tôi không muốn nhìn thấy cô ta!”

“Trời ơi...bà không thể đổ hết lỗi cho người ta như vậy được.”

Bà Thành và ông Thành bắt đầu tranh luận, chủ đề của cuộc tranh luận là việc Thành Kiến Vỹ bị thương và thay đổi, nguyên nhân chủ yếu là do cô.

“Chính là cô ta! Nếu không phải cô ta vô liêm sỉ, kết hôn rồi còn dụ dỗ Kiến Vỹ nhà ta, thì sao nó có thể bị người ta đánh trọng thương, suýt mất cả mạng!”

“Nó đã nói với bà rất nhiều lần rồi, là nó chủ động theo đuổi người ta, người ta không hề có ý sẽ yêu con trai bà.”

“Nó đương nhiên sẽ nói vậy rồi, nó bị cô ta mê hoặc đến chết đi sống lại, đâu còn nghĩ cho bản thân mình nữa.”

“Bà đúng là, toàn đoán bừa nghĩ bậy, con trai mình cũng không phải là đồ ngốc, nó đâu có dễ dàng bị người ta dụ dỗ. Nếu thật là người cảm tính như vậy, Uyển Nhân cố gắng nhiều đến thế, hai đứa chúng nó sớm đã nên chuyện rồi!”

Ông Thành nói xong, ý thức thấy bản thân đã nói sai gì đó, đỏ mặt xin lỗi Uyển Nhân: “Uyển Nhân, bố không có ý đó, bố muốn nói là...”

“Con hiểu ạ.” Uyển Nhân cũng mặc kệ bản thân thật sự hiểu hay không, chỉ hơi gật đầu ngượng ngùng.

“Ông không hiểu! Không hiểu gì cả, cũng không biết con trai ông trong lòng đang nghĩ gì, chỉ suốt ngày trách mắng nó không hiểu biết, không làm được việc lớn, bây giờ thì hay rồi, nó bị ông ép tới bỏ nhà đi rồi!” Bà Thành lau nước mắt trách móc.

“Nó đâu phải là do tôi ép đi, nói đúng ra là sớm đã dự định từ lâu rồi.” Ông Thành vuốt vài sợi tóc bạc, đau lòng nói: “Tâm huyết bao nhiêu năm của tôi, lại bị hủy hoại trong tay nó như vậy, còn lấy đi toàn bộ tài sản, chúng ta thê thảm như vậy, tất cả đều do nó gây ra! Bà nói nó hiểu chuyện sao?”

“Nếu không có cô ta, nó sẽ làm vậy sao?” Bà Thành giận dữ chỉ tay về phía Nhã Lan, suýt chút nữa chọc vào mặt cô. Nhã Lan cau mày, buồn rầu nhắm mắt, tạo một khoảng cách nhỏ với họ. Thành kiến của bà Thành đối với cô cô có thể hiểu, nếu không phải vì cô, Thành Kiến Vỹ cũng sẽ không thành ra

như vậy. Sự hổ thẹn trong lòng lại tăng lên từng chút từng chút một. Cô không biết nên làm thế nào để bù đắp những tổn thất mà họ đã phải chịu.

Chuyện của Thành Kiên Vỹ càng không thể có tiếng nói chung.

“Bà chỉ biết trách móc người khác thôi!” Ông Thành tức giận, bắt lực trách mắng một câu, rồi không nói nữa, trái lại là bà Thành được nước lấn tới.

“Không trách người khác? Vậy tôi trách ai! Bây giờ nhà không có, sản nghiệp cũng không, không có thứ gì hết, tôi sống khó khăn biết nhường nào ông có biết không?”

Ông Thành không ngừng thờ dài, bà Thành lau nước mắt, không ngừng khịt mũi sụt xít. Uyển Nhân đi lên, ôm bà an ủi. “Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, phải chú ý sức khỏe chứ, sức khỏe của mẹ vốn đã không tốt rồi.”

“Vẫn là Uyển Nhân quan tâm mẹ, nếu không phải tìm được người con dâu tốt, cả đời này thật sự không có ai hiểu được mẹ.” Bà Thành tủi thân dựa vào vai Uyển Nhân khóc nức nở, trong lúc Uyển Nhân đang khuyên nhủ, khuôn mặt rõ ràng không hề tự nhiên, đặc biệt là đôi mắt khi giao với ánh mắt của Đại Hưng.

Cô nhanh chóng rời mắt đi, chú tâm khuyên nhủ bà Thành.

“Mẹ chỉ có thể dựa vào con thôi, Uyển Nhân, con không thể bỏ rơi bỏ mẹ.” Bà Thành dựa vào Uyển Nhân, giống như tìm được chiếc phao vẫy, lời của bà khiến Uyển Nhân vô cùng khó xử, nhưng lại không thể không gật đầu.

“Không sao đâu ạ, bác trai bác gái cứ yên tâm ở lại đây, nghỉ ngơi cho tốt, còn những chuyện khác...”

“Cậu là cái th* gì mà gọi chúng tôi là bác trai bác gái, không có tôn ti trật tự gì, không biết trên biết dưới!”

Đại Hưng tốt bụng đến khuyên giải, không muốn để bà ta tác oai tác quái được nữa, cuộc sống quý tộc nhiều năm đã sớm hình thành cho bà khái niệm phân biệt cấp bậc. Đối với Đại Hưng, bà hoàn toàn nhìn anh dưới con mắt của kẻ làm thuê.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy, anh ấy là...” Uyển Nhân không đành lòng khi thấy Đại Hưng liên tục bị lăng mạ, muốn giải thích, nhưng lại bị Đại Hưng cướp lời.

“Xin lỗi, ông chủ bà chủ, đều tại tôi không biết phép tắc.” Đại Hưng vốn không phải là người giỏi ăn nói, lại thêm bình thường, Lã Mạn Nguyên và mọi người trong nhà đều cư xử bình đẳng với anh, khi anh nói những lời này anh đã phải cố kìm nén mặt đỏ tía tai. Giọng nói bình thường nhưng khi lọt vào tai bà Thành lại là không lễ phép, bà tròn mắt không thèm nhìn Đại Hưng, chỉ nói với Uyển Nhân: “Đây là tài xế của con à, sao con lại thuê một người không có trên có dưới như vậy, không được đối tốt với họ quá, khiến bọn họ quên mất thân phận của mình! Vũ cũng thật là, sao lại tìm cho con tài xế như vậy chứ, bảo nói nhanh chóng đổi người khác đi, nhìn thấy mà ghét!”

“Mẹ, anh ấy không phải là...”

“Xin lỗi.” Uyển Nhân muốn giải thích, nhưng lại bị Đại Hưng ngăn cản lần nữa, anh ngại ngùng nói câu xin lỗi: “Ông chủ, bà chủ từ phương xa đến, đều trách tôi đã làm hai người không vui. Mọi chuyện xong cả rồi, tôi xin phép lui xuống trước.”

Lời nói này của anh thực chất là nói cho Uyển Nhân nghe, ám chỉ cô không nên làm họ tức giận. Uyển Nhân nhìn Đại Hưng bằng ánh mắt da diết, nhưng Đại Hưng không trả lời cô. Nhã Lan đứng ở một bên, bà Thành vẫn luôn ác cảm đối với cô, cô biết bà sẽ không nghe lời của cô, chỉ đành chìm trong mạch suy nghĩ của mình.

Bà Thành hiển nhiên nhìn ra ám hiệu của Uyển Nhân và Đại Hưng, rất không hài lòng, giận dữ nắm chặt cánh tay Uyển Nhân. “Mẹ nói này Uyển Nhân, gia đình chúng ta nói sao đi nữa cũng là gia đình nề nếp gia giáo, nên con đừng làm mấy chuyện mất mặt xấu hổ!”

“Ồ... mẹ... con... không thể.” Uyển Nhân không biết nói gì cho đúng, chỉ có thể ngượng ngùng trả lời theo phản xạ. Mắt nhìn thấy Đại Hưng cúi đầu rồi đi, cô vừa lo lắng cũng vừa đau lòng, nhưng tất cả đều không được để lộ trên khuôn mặt.

Bà Thành lập tức cười vui vẻ, tâm trạng cũng nhanh chóng tốt lên.

“Mẹ, chúng ta ở đây đi.” Nhân lúc tâm trạng bà Thành đã khá hơn, Uyển Nhân lại lần nữa đề cập vấn đề này.

“Đúng vậy, mọi người ở lại đây đi, nếu không muốn nhìn thấy cháu, cháu có thể cố gắng hết sức tránh mặt mọi người.” Nhã Lan thật lòng muốn bù đắp chút gì đó, cô đã nhượng bộ hết sức có thể, nhưng trong lòng vẫn lo bà Thành từ chối.

Bà Thành nhìn Nhã Lan, chán ghét vô cùng.

“Mẹ, ở lại đi.”

“Đúng vậy, bà xã, ở lại đi, ở đây tốt biết bao!”

Uyển Nhân và ông Thành cùng khuyên giải, bà Thành coi như đã hạ hỏa.

“Được rồi, nề tình Uyển Nhân, chúng ta sẽ ở đây.” Thật ra, số tiền của họ chỉ đủ sống qua ngày, căn bản trả không nổi khách sạn đắt đỏ, bà Thành coi

như cũng gặp may, liền ở lại.

Có một số người đã ngầm hiểu, Uyên Nhân và Nhã Lan đều hiểu rất rõ hoàn cảnh của họ, đặc biệt chú ý đến cái tôi của bà Thành, không nói gì cả.

“Bác Vương, dọn dẹp phòng khách một chút, rồi dẫn bác trai bác gái đi nghỉ ngơi.” Dặn dò xong, bác Vương nhận lệnh lên lầu dọn dẹp.

“Bác trai, bác gái, hai người ở xa đến, chắc hẳn cũng đã đói bụng rồi, đúng lúc thức ăn đã được chuẩn bị xong, chúng ta ăn cơm thôi.” Nhã Lan luôn cảm thấy hơi mất tự nhiên khi đối mặt với bà Thành, bà luôn có ánh mắt lạnh băng quan sát cô khiến cô cảm thấy rất nguy hiểm.

Bà Thành nghe nói sẽ dùng cơm tại nhà, sắc mặt lại u ám, nhìn Uyên Nhân, sau đó lại nhìn Nhã Lan. “Vũ đâu? Bao giờ nó về?”

“Cái này... con...” Uyên Nhân không biết phải trả lời như thế nào, câu hỏi này, bà đã hỏi không dưới mười lần.

“Con... trời ơi! Đúng là vô dụng mà! Chúng ta đến, con không báo cho nó sao?” Bà ngồi yên vị trên sofa không rời đi, Nhã Lan ngại ngần đứng trước cửa phòng ăn, một tay làm động tác mời vào, cứ vậy mãi, thu vào cũng không được mà để vậy cũng không hay.

“Con... không... thông báo được. Điện thoại...” Uyên Nhân suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được lý do thích hợp nào.

“Ồ, anh Kiên Vỹ bận từ sáng đến tối không ngừng, Uyên Nhân cũng không dám làm phiền anh ấy, sợ anh tức giận vì đã làm phiền công việc của anh.” Nhã Lan lên tiếng giải vây, đôi mắt toàn lòng trắng của bà Thành nhìn cô.

“Cô còn hiểu Vũ hơn Uyên Nhân nhà tôi đó? Cô nghe cho rõ đây, sau này không được dụ dỗ Vũ nhà tôi, đúng là đồ sao chổi, nhìn cô là thấy ghét!” Bà lại trút giận lên người Nhã Lan, vô cùng coi thường cô.

Ông Thành cau mày không ngừng khề lên tiếng xin lỗi Nhã Lan khiến bà Thành càng tức giận: “Ông cũng bị cô ta mê hoặc rồi sao, xem ra nơi này không thể ở lại được rồi. Con trai của tôi vì cô ta mà đau lòng, chồng của tôi cũng vì cô ta mà đổi đầu với tôi.”

“Mẹ...” Uyên Nhân nhẹ giọng, khuôn mặt đỏ ửng.

“Xem bà kia, nói ra những lời gì không biết.” Ông Thành ngại ngần vuốt vuốt mặt, xấu hổ cúi đầu xin lỗi Nhã Lan.

“Bác gái, bác đừng giận, dùng cơm trước đã, được không ạ?” Nhã Lan cũng không muốn làm ồn ào thêm nữa, do áy náy đối với Thành Kiên Vỹ, sự thờ ơ thành kiến của bà Thành đối với cô cô đều coi như không thấy, luôn cô gắng ôn hòa tiếp đãi bà.

“Đúng vậy, mẹ, đường xa như vậy, cũng đã đói rồi, chúng ta ăn chút cơm rồi nói tiếp nha.”

Thấy bà Thành hơi gắt đầu, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, giống như đang hầu hạ thái hậu nương nương vậy, trước đó sau dìu dẫn bà vào bàn ăn.

Trên khuôn mặt bà Thành không hề có một nụ cười, mặc dù sa sút nhưng quần áo bà mặc vẫn rất quý phái, trên mặt thoa một lớp phấn giả, đôi môi tô màu son hồng tươi. Bà nhìn đĩa thức ăn đầy chán ghét, không thèm ngó tới. Đặt bát xuống, lại nói cạnh nói khoe.

“Mẹ nói này Uyên Nhân, trong lòng con người làm bố làm mẹ này không có chút địa vị gì sao? Nhớ hồi đó, khi chúng tôi vẫn còn tiền, con chăm sóc rất tận tình, tôi ngày hỏi thăm, vô cùng chu đáo, nhưng bây giờ, con xem chỗ thức ăn này đâu phải dùng để tiếp đãi bố chồng mẹ chồng, dùng cho ăn mày thì đúng hơn đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 196: Sao lại cãi nhau

“Cái này...” khuôn mặt Uyên Nhân đỏ bừng, nhìn sơn hào hải vị bày trong đĩa, thật sự tìm không ra vấn đề ở đâu.

“Tôi thấy bà đừng nên nói nữa, không phải những món ăn này đều rất ngon sao?” Ông Thành thuyết phục bà Thành.

“Hừm, trước đây tôi chưa từng ăn mấy thứ như này, đồ ăn rác rưởi này, bản rằng tôi!” Khuôn mặt bà phủ đầy những nếp nhăn lộ rõ sự chán ghét, đôi mắt giống hệt Thành Kiên Vỹ ngang ngược nhìn Nhã Lan.

“Cái này... bác muốn ăn gì cháu sẽ cho người đi mua.” Nhã Lan thật sự hết cách, cẩn thận hỏi.

“Không cần đâu, không có khẩu vị.”

“Cái này...”

“Được rồi, tôi muốn nghỉ ngơi!” bà Thành không hề ý thức được hoàn cảnh hiện giờ của mình, một mực làm khó Nhã Lan, giống như thấy kẻ thù không bằng vậy.

“Vâng ạ, con lên với mẹ.” Uyển Nhân hỏi rõ số phòng rồi dìu bà Thành lên lầu, chỉ còn lại Nhã Lan và ông Thành ngượng ngùng đứng bừa.

“Xin lỗi, con người bà ấy là như vậy, miệng nói vậy nhưng trong lòng không để bụng đâu, cô đừng để ý.” Ông Thành hạ thấp bát đĩa, thấp giọng xin lỗi.

Ngược lại Nhã Lan lại cảm thấy ngại ngùng, vội vàng nói: “Đâu có, đâu có, bác đừng nghĩ nhiều, bác gái chỉ bảo thanh niên chúng cháu cũng là điều nên làm mà.”

Thiếu bà Thành, không khí trên bàn ăn dịu êm đi rất nhiều, trải qua khoảng thời gian ngại ngùng, Nhã Lan phát hiện, ông Thành là người giản dị dễ gần, hơn nữa cũng là người học rộng hiểu sâu, nói chuyện cùng với ông rất vui vẻ.

“Hồi đó khi chúng tôi vừa đến Úc, bà ấy cũng là một người vô cùng mộc mạc, đến bộ quần áo hơi đắt thôi bà cũng không nỡ mua. Bà ấy luôn nói sẽ để toàn bộ số tiền bà có để đầu tư làm ăn, bà cũng là người rất tự lập, một mình nuôi dưỡng Vũ, vất vả mấy cũng không than vãn nửa lời.” Ông Thành kể lại từng chút cuộc sống của họ bên Úc, và cả câu chuyện lập nghiệp, tiện đó cũng kể chuyện của bà Thành.

“Hồi đó, bà ý thật sự rất đơn thuần, nhưng lại vô cùng kiên cường, cùng tôi chịu bao khổ cực đáng cay, những lúc chuyện làm ăn không tốt, đến cơm ăn cũng là một vấn đề, bà ấy không những không phàn nàn mà luôn bên cạnh an ủi tôi, động viên tôi, tiếp thêm động lực, tự tin để tôi có thể lấn lợi trên thương trường, có thể nói, mục đích lập nghiệp của tôi chính là để báo đáp bà ấy.”

“Sau này, sự nghiệp thành công, tôi muốn giảm bớt gánh nặng giúp bà ấy, khi con lớn hơn một chút, không những mời bảo mẫu mà còn mua cho bà rất nhiều quần áo giày dép và mỹ phẩm. Hồi đó sự thấu hiểu của bà dành cho tôi luôn làm tôi có cảm giác như đang nợ bà vậy, vì thế trong cuộc sống, tôi rất phóng khoáng với bà ấy, đây cũng là lý do hình thành nên tính cách của bà ấy hiện giờ. Tối nay có nhiều chỗ không phải, thật sự xin lỗi cô.”

“Không có gì đâu.” Nhã Lan cười rồi trả lời, từ sâu trong đáy lòng cô nói ra câu nói này. Câu chuyện của bố mẹ Thành Kiên Vũ khiến cô vô cùng cảm động.

Trong lúc hai người ăn gần xong thì Uyển Nhân đi xuống, tâm trạng của cô vô cùng nặng nề, nhớ cau mày. Đã xảy ra chuyện gì sao? Cô vừa đi xuống, Nhã Lan đã phát hiện có gì đó không đúng, đoán già đoán non, nhưng ông Thành đang ngồi đây nên không tiện hỏi.

“Ăn thêm chút nữa đi, vẫn còn nhiều thức ăn lắm.” Nhã Lan hỏi.

“Không cần đâu.” Uyển Nhân kiếm lời, lắc đầu từ chối.

“Bọn trẻ các con nói chuyện đi, bố thấy căn nhà này thiết kế tương đối cẩn thận, muốn đi xem một chút.” Ông Thành nói xong liền rời khỏi đó.

“Sao vậy?” Ông Thành vừa rời đi, Nhã Lan liền hỏi.

“Mẹ anh ta hi vọng tớ có thể nhanh chóng tìm được Vũ, và cùng về Úc với họ.”

Sắc mặt Nhã Lan tối sầm lại, vấn đề này một lời khó có thể giải thích, chưa kể đến truyện Thành Kiên Vũ đã trở thành một kẻ điên không có tính người, bây giờ anh ta sống hay chết vẫn chưa rõ ràng, căn bản không thể tìm được.

Nhã Lan nói ra những khó khăn, Uyển Nhân chỉ khẽ gật đầu.

“Tớ hỏi bà ấy sẽ ở đây bao lâu, bà ấy nói sẽ đợi chúng tớ, sau đó sẽ trở về, có nghĩa là, chuyện của Thành Kiên Vũ chưa được giải quyết, bà ấy nhất định sẽ không rời đi.”

Uyển Nhân vô cùng phiền muộn, ngồi trên ghế, sắc mặt tối tăm u ám.

Thật sự rất phiền phức, Nhã Lan tạm thời không nghĩ ra được cách nào, hai người yên tĩnh ngồi trước bàn ăn, đối mặt với một bàn thức ăn ngon nhưng không hề có chút khẩu vị.

Miền cưỡng an ủi Uyển Nhân một lúc, rồi hai người cùng đi dọn dẹp.

Nhã Lan trở về căn phòng trống rỗng, đối mặt với bức tường trắng xóa, nỗi lo âu trong lòng lại dâng lên. Thành Kiên Vũ không rõ tung tích, bố mẹ anh ta lại đích thân đến tìm, nên làm thế nào cho đúng đây? Nếu đợi không được Thành Kiên Vũ, bọn họ sẽ làm thế nào? Ở đây vô thời hạn sao? Cứ như vậy họ sớm muộn cũng sẽ biết được chuyện của con trai mình.

Nếu Thành Kiên Vũ còn sống thì tốt, ít nhất bọn họ có chỗ để dựa dẫm, nếu chết rồi...

Nhã Lan không dám nghĩ tiếp, truyện Thành Kiên Vũ còn sống sẽ là mối đe dọa của cô, của Uyển Nhân và rất nhiều người khác, nhưng anh ta chết lại là một đả kích lớn đối với đôi vợ chồng này.

Nghĩ ngợi một lúc lâu, Nhã Lan vẫn là không đành lòng nhìn bố mẹ Thành Kiên Vũ khổ sở chờ đợi, cô quyết tâm nghĩ cách để tìm Thành Kiên Vũ.

Giả như Nguyên có ở đây thì tốt, mặc dù trong lòng có chút để ý nhưng lại không biết làm thế nào để bắt đầu, cô lại lần nữa nhớ Lãnh Mạn Nguyên.

Anh đi Mỹ cũng đến nửa tháng rồi, những ngày này anh như mất tích vậy, không chút tin tức gì. Nhã Lan cũng đang lo lắng nhưng lại không dám thể hiện ra trước mặt mọi người.

Ban ngày làm việc gì cũng không có tâm trạng vui vẻ để làm, đến đêm, đối mặt với sự cô đơn bất tận, đoán già đoán non những việc Lãnh Mạn Nguyên đang làm. Liệu có phải Lãnh Mạn Nguyên không cần cô nữa, nếu không, cũng sẽ không lâu vậy chưa gọi điện cho cô.

Sợ hãi lo lắng, cô không ngừng thuyết phục bản thân, Lãnh Mạn Nguyên yêu cô, tuyệt đối không từ bỏ cô.

Những suy nghĩ mâu thuẫn này dần xé nổi lòng cô, khiến cô lúc vui vẻ, lúc lại buồn bã, lúc cười tươi, lúc lại ủ rũ, dần vật u buồn đến cực độ.

Bây giờ, cô càng nhớ anh, hận rằng anh không thể lập tức xuất hiện trước mặt cô, những lúc gặp khó khăn, anh chính là điểm tựa của cô.

Nếu anh ở nhà thì tốt. Nhã Lan không biết đã tự hỏi câu hỏi này bao nhiêu lần rồi, cô nhớ về mặt cương nghị đẹp trai của Lãnh Mạn Nguyên. Nếu anh có ở đây, chuyện này chắc chắn chỉ là chuyện nhỏ, cho dù không muốn nhưng chỉ cần cô làm nũng anh sẽ mềm lòng ngay, đừng nói là tìm thấy Thành Kiên Vỹ, cho dù là hái trắng trên trời anh cũng sẽ đồng ý.

Bây giờ anh vẫn ổn chứ? Sống bên Mỹ có quen không? Công việc có bận quá không? Có khó giải quyết không? Ăn có ngon miệng không?

Mọi tâm sự của Nhã Lan đều xoay quanh Lãnh Mạn Nguyên, sau trời sáng, cô bấm số điện thoại của công ty Lãnh Mạn Nguyên.

“Xin chào?” Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

“Xin chào.” Nhã Lan do dự một lúc. “Lãnh... tổng tài có ở đó không?”

Cô không muốn người khác biết mối quan hệ của cô và Lãnh Mạn Nguyên, nên xưng hô với chức danh của anh.

“Xin lỗi, Lãnh tổng tài gần đây không đến công ty, tôi là thư ký của anh ấy, cô có cần tôi chuyển lời giúp không? Hoặc là, trực tiếp gọi điện thoại riêng cho anh ấy, anh ấy vẫn mở điện thoại mà.” Thư ký nhiệt tình giúp cô giải quyết, Nhã Lan thất vọng gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ồ, tôi biết rồi, không cần đâu, cảm ơn cô.”

Cúp máy, cô ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại, vẫn không có dũng cảm bấm số điện thoại của anh.

Có thể anh đang làm việc, hoặc đang đàm phán một dự án rất quan trọng. Hoặc anh vẫn đang giận mình, nếu gọi qua đó, nhất định anh sẽ nói khó cô, cũng có thể, anh đang cùng người nào đó uống trà buổi sáng, sẽ rất ghét ai đó quấy rầy.

Vẫn là không nên gọi. Thu lại điện thoại, trong lòng cô trống rỗng, nhất thời không chú ý.

Àn Hạo!

Cái tên này đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, có lẽ anh ta có thể giúp cô. Nhã Lan khó khăn đợi đến tám chín giờ tối, dự tính tầm đó là giờ anh ta tan làm mới bắt xe đến nhà Ân Hạo.

Cô không nói trước với anh, chỉ là muốn đến xem thái độ của anh ta như thế nào. Đứng dưới tầng của toà nhà chung cư, đếm số tầng, Ân Hạo sống ở phòng có ánh đèn sáng rọi, anh ta chắc đang ở nhà.

Lúc Nhã Lan chuẩn bị bước vào toà chung cư, thấy dưới ánh đèn là hai bóng dáng quen thuộc. Trong đó một người là Ân Hạo, còn người kia là người có vụ scandal tình ái với anh ta thời gian gần đây – Nghê Tiên Như.

Hai người họ dường như đang tranh luận gì đó, Ân Hạo vài lần kéo tay cô ta, nhưng lại bị cô ta đẩy ra.

Cô lại gần một chút, núp sau cây cỏ thụ cách họ không xa, giọng nói của Ân Hạo vang lên.

“Anh không quan tâm những chuyện này, em nên tin tưởng anh, con người anh một khi đã nghiêm túc với việc gì thì tuyệt đối sẽ không coi nó là trò đùa, đặc biệt là chuyện tình cảm.”

“Hạo, em tin anh rất nghiêm túc với công việc, rất có trách nhiệm với cuộc sống, nhưng trong tình yêu, em thật sự không thể chắc chắn tình cảm của anh. Hay là anh chỉ nhất thời cảm nắng, cũng có thể đó là tình cảm đồng nghiệp!” Nghê Tiên Như kịch liệt phản bác.

Bọn họ vì chuyện gì mà cãi nhau thành ra như vậy, thậm chí đến ánh mắt của người đi đường cũng không quan tâm! May mà, sống ở khu chung cư này đều là người có tiền, không hề thích lo mấy chuyện bao đồng.

“Tiên Như, tại sao em cứ dùng ánh mắt đó nhìn anh vậy! Em nên thử quen anh lại từ đầu, hiểu anh, anh không phải là Ân Hạo của trước đây rồi.”

“Nhưng, em vẫn... không còn cách nào khác.” Nghê Tiên Như bỗng nhiên thương cảm, bất lực lắc đầu.

“Tiên Như, xin em hãy tin anh.” Bàn tay của Ân Hạo đặt trên hai vai cô, ánh mắt say đắm và chân thành.

“Em...” Nghê Tiên Như dường như đã mềm lòng, định đầu cô đối mặt với Ân Hạo, từ đầu đến cuối không muốn ngắt lời.

“Tiên Như.” Ân Hạo nâng cằm cô lên, nhưng cô quay đầu, tránh né anh.

“Xin lỗi, em... vẫn... không làm được, chuyện này để sau đi, em về đây.” Nghê Tiên Như quay người chạy về phía cửa chính, Ân Hạo không đuổi theo, chỉ mở to mắt nhìn cô bắt xe, cô đơn rời đi.

Mình có nên xuất hiện không? Nhã Lan cảm thấy Ân Hạo tâm trạng không được tốt, anh u sầu bước đi, quay người đi về phía chung cư.

“Ân Hạo!” Bước lên một bước, Nhã Lan đứng ở một con đường nhỏ, gọi anh.

Ân Hạo nghe thấy ngoảnh đầu lại, trước là ngạc nhiên, sau đó khẽ cười trêu đùa nói: “Tôi còn tưởng là ảo giác, không ngờ lại thật là cô. Có tình đến thăm tôi sao?”

“Ừm, coi... là vậy đi.” Nhã Lan tạm thời cất nỗi phiền lòng của mình sang một bên, cô chỉ tay về hướng Nghê Tiên Như vừa rời đi, hỏi: “Hai người... sao lại cãi nhau vậy?”

Ân Hạo lặng im một lúc, lại khẽ cười: “Không có gì.” Anh trả lời qua loa, từ câu trả lời đó Nhã Lan nghe ra được tiếng lòng nặng nề của anh, không có gì của anh chính là có gì, hơn nữa là truyện rất phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Cố ý nhắm vào cô

“Hình như hai người cãi nhau rất căng.” Nhã Lan cảm thấy xấu hổ vì bản thân đã nghe trộm, nhưng là bạn bè, cô không kìm được mà hỏi.

“Ồ. Cô đều nghe thấy cả rồi?” Khuôn mặt ngượng ngùng của Ân Hạo lập tức được che lấp bởi nụ cười.

“Tôi... ực... không... nghe được chút ít.” Cô suy nghĩ một lúc, sau đó thành thật trả lời.

“Cũng không có gì, tôi cảm thấy tôi và Tiên Như có thể ở bên cạnh nhau, còn cô ấy thì luôn cho rằng tôi chỉ là diễn kịch, không hề thật lòng với cô, hoặc có thể cô ấy đang viện cớ để từ chối tôi, có lẽ cô ấy vẫn còn tình cảm với Lãnh Mạn Nguyên của cô.” Ân Hạo nửa đùa nửa thật, còn Nhã Lan ngượng ngùng cười trừ, trong lòng thật sự lo lắng chuyện Nghê Tiên Như chưa dứt tình cảm với Lãnh Mạn Nguyên.

Cô ấy bây giờ xem ra đã lý trí hơn rất nhiều, dường như đã hoàn toàn chấm dứt mối quan hệ với Lãnh Mạn Nguyên, có điều, giờ cô không chấp nhận Ân Hạo, nên cũng không biết thế nào nữa.

Vừa lo lắng cho bản thân mình, lại bắt đầu thấy tò mò với Ân Hạo.

“Anh có tình cảm với cô ấy từ khi nào vậy? Lúc trước hai người tuy có quen biết, nhưng quan hệ lại rất lạnh nhạt.”

“Không biết, có thể tình yêu lớn dần trong cuộc sống hằng ngày.” Mái tóc cool ngầu mang theo nụ cười bất lực của Ân Hạo: “Con người Tiên Như tuy nhìn bề ngoài luôn ngạo mạn, ngông cuồng, có năng lực, có thủ đoạn, vô cùng kiên cường, nhưng tiếp xúc lâu mới phát hiện, trái tim cô yếu đuối hơn ai hết, cô cũng cần được quan tâm được bảo vệ. Dần dần, càng muốn quan tâm cô, bảo vệ cô, đến cuối cùng, chính là có suy nghĩ muốn che chở, chăm sóc cô. Tôi như vậy, có phải là rất kỳ lạ?”

“Không, không hề.” Nhã Lan cảm động trước lời nói của Ân Hạo, sắc mặt cô cũng dần phấn khích. Nghê Tiên Như và Ân Hạo, hai người họ có lẽ một cặp xứng đôi nhất.

“Thật đó, khoảng thời gian này được tiếp xúc với cô ấy, tôi phát hiện, con người cô ấy yếu đuối hơn ai hết, cô ấy là trẻ mồ côi, sợ người khác chỉ trích, chê cười, sợ không bằng được người khác, nên cô không ngừng cố gắng, không ngừng muốn đạt được càng nhiều sự chú ý. Đây không phải là lỗi của cô, là hoàn cảnh đưa đẩy, Nhã Lan, cô sẽ tha thứ cho cô ấy chứ?”

“Đương nhiên, giữa chúng tôi không hề có thù hận, không tồn tại việc tha thứ hay không tha thứ.” Đôi mắt Nhã Lan phát sáng: “Thật sự hi vọng cô ấy sẽ chấp nhận anh.”

“Chắc sẽ nhanh thôi.” Ân Hạo dường như đang suy nghĩ gì đó mà nói, lát sau, ánh mắt dừng trên người cô, “Muộn vậy rồi còn đến chỗ tôi, chắc không chỉ là đơn thuần đến thăm tôi đâu nhỉ, nghĩ lại, tôi cũng không có sức quyến rũ lớn đến vậy.”

“Ồ... tôi...” Câu nói đùa của Ân Hạo khiến cô đỏ mặt, “Thật sự, có chuyện tìm anh.”

“Vậy thì tìm chỗ nào đó ngồi nói chuyện đi.” Ân Hạo ân cần chỉ tay về quán cà phê phía xa, nơi đó thời điểm này rất đông khách.

“Được.” Nhã Lan gật đầu, suy nghĩ xem nên bắt đầu câu chuyện như thế nào, bước chân đã theo kịp Ân Hạo.

“Đúng rồi, Tiên Như sao lại xuất hiện ở đây?” Nhã Lan vẫn chưa nghĩ ra nên mở lời thế nào, chỉ đành nói ra những vấn đề vô vị.

“Giúp tôi.” Ân Hạo trả lời ngắn gọn, thấy đôi mắt mở to nghi hoặc của Nhã Lan dừng trên nền đất, lại nói tiếp, “Những người đàn ông quen trước đây đến tìm tôi, phiền chết đi được, bọn họ hoàn toàn không tin tôi đã không... hực, cô biết đấy, tôi không còn thích đàn ông nữa, để những người này không đến làm phiền đành nhờ cô ấy ở nhà tôi vài ngày. Cô ấy cho rằng có thể lấy việc này để trả ơn tôi, trả ơn chuyện tôi đã giúp cô giải vây khỏi đám phóng viên, nên đồng ý. Đúng lúc, hôm nay vừa cắt đuôi được một tên phiền phức, nên tôi tỏ tình với cô ấy, rồi cô chạy ra đây.”

Bất lực buông thông hai tay, Nhã Lan nhìn thấy sự thất vọng từ khuôn mặt anh ta.

“Không sao đâu, tôi tin tấm lòng chân thật của anh sẽ làm rung động được trái tim cô ấy” Nhã Lan nói chân thành, vô cùng mong muốn thấy hai người họ nắm tay nhau đi hết quãng đường còn lại.

“Mong là vậy!”

Mãi nói chuyện, hai người cũng đã đi vào một quán cà phê, ngồi một góc yên tĩnh của quán. Trong quán cà phê, đang phát bài My heart will go on của Celine Dion, giai điệu của bài đó rất buồn, như đang vừa khóc vừa tâm sự, như dải tơ lụa mềm mại du dương trên làn da, lại như dòng nước lạnh buốt, vuốt ve thân thể.

Giọng hát nhẹ nhàng đặc trưng như đang gọi người yêu vậy, lại như đôi tay dịu dàng vuốt ve đôi lông mày, lại càng giống với ánh mắt dịu dàng nhìn người mình yêu, Nhã Lan rất nhanh chìm đắm trong bài hát này.

“My heart will go on, (trái tim thôn thức cùng anh), every night in my dream (hàng đêm trong giấc mơ của em), I see you i feel you (nhìn thấy anh, cảm nhận được anh), That is how I know you go on (Đó là khi em biết anh)...”

“Cô muốn uống gì?” Giọng nói của Ân Hạo kéo cô ra khỏi giai điệu du dương ấy, thấy khuôn mặt anh tuấn trẻ trung của anh, cười ngượng ngùng. “Cho tôi một cốc cà phê Americano đi.”

Nước Mỹ có tự Nguyên đáng yêu, có Lãnh Mạn Nguyên mà cô đang nhung nhớ, cô gần như đã buột miệng nói ra.

Ân Hạo gọi một cốc cà phê Nam Phi, còn gọi thêm chút đồ ăn, rồi thanh toán.

“Bài hát này rất hay!” thấy Nhã Lan lại chìm đắm trong ca khúc đó, anh nhẹ giọng hỏi. Nhã Lan chỉ gật đầu, cô nhớ lại những ngày tháng vui vẻ bên cạnh Lãnh Mạn Nguyên, cũng êm dịu giống như bài hát này vậy: có anh sẽ chẳng điều gì khiến em sợ hãi, và em biết rằng trái tim em luôn xao động, chúng ta sẽ mãi mãi bên cạnh nhau, và hình bóng của anh sẽ mãi trong trái tim em.

Trời ơi, Nguyên, bây giờ anh đang ở đâu?

“Sao vậy? Không vui sao?” Thấy sắc mặt Nhã Lan lộ rõ vẻ u sầu, Ân Hạo lo lắng hỏi.

“Ồ, không sao, tôi đến là vì...”

Nhã Lan nói xong sắc mặt của Ân Hạo liền nặng trĩu.

“Tôi biết việc này rất khó, nhưng bố mẹ Thành Kiên Vỹ họ...”

“Tôi hiểu.” Ân Hạo chăm chú nghe cô nói. “Thế này đi, tôi sẽ cố hết sức giúp cô nghe ngóng, cùng lúc sẽ thúc dục bên phía công an tăng cường tìm kiếm, có lẽ rất nhanh sẽ có kết quả.”

“Cảm ơn.” Nhã Lan thật lòng cảm ơn, Ân Hạo nheo mắt.

“Chúng ta là bạn mà, không cần khách khí như vậy. Vẫn chưa làm lành với Lãnh Mạn Nguyên sao?”

Nhã Lan lắc đầu, mới nói: “Anh ấy sang Mỹ rồi.”

“Nếu cần thiết, tôi có thể ra mặt, đừng quên, khi cô cô đơn vẫn còn người bạn như tôi nhé, chuyện của cô cũng là chuyện của tôi! Há?”

Nhã Lan nghe thấy vậy rất cảm động, rung rung nước mắt, liến thoắng gật đầu.

“Được rồi, về sớm một chút, uống nhiều cà phê sẽ mất ngủ đó, tôi tiễn cô.” Ân Hạo vô cùng chu đáo, nhìn lướt qua chỉ uống có vài ngụm cà phê, liền ra hiệu đi về.

Vậy thì quá tốt rồi, giải quyết được vấn đề khó, trong lòng cô cũng nhẹ nhõm hơn, cũng có chút mệt mỏi nên để anh đưa về nhà.

“Nhã Lan?”

Nhã Lan mở mắt, mới nhận ra mình đã ngủ trên xe của anh ta.

“Ồ, đến rồi à?” Phía trước là cổng chính của nhà họ Lãnh, không sai, đến nhà rồi.

“Về đi, nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghỉ ngơi nhiều!” Ân Hạo dịu dàng vẫy tay, Nhã Lan gật đầu rồi đi về phòng.

Nhã Lan không thể không thừa nhận, bà Thành là một người rất khó chiều, vô cùng kén chọn, vô cùng hà khắc, mọi người làm trong nhà đều bị bà mắng, hơn nữa lời nói rất cay nghiệt, tổn thương người khác.

“Người làm như cô, lại dám chửi treo với chủ, đúng là không biết tự lượng sức mình, lập tức đuổi việc cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa!” Một người làm bị bà mắng trong khi đang giận, có nhỏ tiếng nói lại vài câu nên nhận lại kết cục như vậy.

“Cô chủ, cô biết đó, tôi trước giờ làm việc không hề lười biếng, từ sáng sớm, tôi bận tới bận lui, rót nước pha trà, bưng nước ngâm chân cho bà ấy, vậy mà bà vẫn nói tôi lười, không cho tôi nghỉ ngơi lấy một phút đồng hồ.” Ôm một bụng âm ức, chị Lưu chăm chỉ nhất nhà họ Lãnh than khổ.

“Được rồi, không sao đâu, chị lui xuống trước đi.” Đứng đối diện bà Thành, Nhã Lan nhỏ giọng nói.

“Lui xuống, lui đi đâu! Cô không nghe thấy lời tôi nói hay sao? Thứ người làm không biết trên biết dưới, phải đuổi việc!” Bà Thành ngồi trên sofa, hai tay với bộ nail sơn màu đỏ chót đan vào nhau, giận dữ, kiêu ngạo, hoàn toàn coi nhà họ Lãnh là nhà của mình.

“Bác gái, hay là như thế này, cháu tuyển một người mới cho bác, được không ạ.” Nhã Lan lảng sang chuyện khác, cho chị Lưu một cơ hội ở lại.

“Tôi nói rồi mà, người phụ nữ giống như cô, cả ngày chỉ biết đến dụ dỗ đàn ông, đâu có khả năng quán xuyến gia đình để người làm như vậy, không được cái tích sự gì, có đối cũng vậy thôi! Đuổi việc cô ta đi, lại dám cãi lại chủ, giữ lại muốn tức chết tôi à!” Bà Thành nói chuyện như bà là người làm đúng vậy, hoàn toàn không cho chị Lưu một cơ hội.

“Việc này...” Nhã Lan khó xử.

“Cô chủ, cô đừng làm vậy, tôi cũng không làm sai chuyện gì mà.” Chị Lưu khóc lóc, kéo tay áo Nhã Lan.

“Đúng vậy, mẹ, chị ấy vốn cũng không làm sai gì, hơn nữa, đây cũng là chuyện gia đình của Nhã Lan, chúng ta không nên xen vào, được không ạ.”

Mấy ngày này Uyển Nhân cũng xin phép nghỉ học, dành thời gian bên cạnh ông Thành bà Thành.

“Như vậy không được, nếu đã để tôi sống ở đây, những chuyện tôi không vừa mắt là không được!” Bà Thành vô cùng ngang ngược.

“Bà làm vậy mà được à? Đúng là càng ngày càng quá quắt!” Đến ông Thành luôn chiều chuộng bà cũng không thấy vừa mắt, trách móc.

“Trời ơi, các người, bây giờ lại trở mặt với tôi, đúng là không có ai tốt cả, tôi vẫn nên đi tìm Vũ của tôi, sống với nó, Vũ ơi... con ở đâu...” Bà Thành kêu trời kêu đất.

Nhã Lan hết cách, chỉ đành âm thầm cho chị Lưu nghỉ phép một tháng.

Bà Thành dường như rất muốn gặp Thành Kiên Vỹ, cả ngày hỏi Uyển Nhân trên dưới mười lần thông tin của anh ta, Uyển Nhân sợ hãi, sợ bản thân nói gì sai, có lúc nghĩ ra được có gì đó lại không thống nhất với câu trước, thành ra mâu thuẫn, mỗi lần vậy đều khiến cô căng thẳng, khổ tâm không nói lên lời.

Đại Hưng luôn theo dõi, lo lắng trong lòng, lại không thể thể ra mặt, thậm chí đến an ủi cũng không được. Bà Thành có khái niệm đẳng cấp rất hà khắc, anh là tài xế kiêm vệ sĩ của nhà họ Lãnh, đương nhiên sẽ không có quyền nói chuyện, vì để giảm bớt phiền phức cho Uyển Nhân, anh luôn biết chừa mực, sẽ không xuất hiện.

Trong lòng lo lắng cho Uyển Nhân, lại vội vàng nhờ cậy Nhã Lan quan tâm cô nhiều hơn. Nhã Lan cũng ngầm hiểu, thành kiến của bà Thành đối với cô luôn không thay đổi, chỉ cần cô xuất hiện bà sẽ tìm một lý do nào đó để làm khó cô, ai cũng khuyên không được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 198: Mang thai lần nữa

Cô cẩn thận từng li từng tý lảng tránh bà Thành, nhưng tránh không được.

“Có phải cô biết tung tích của Vũ Nhi nhà tôi? Có phải nó vẫn ở cùng cô không?”

Bà Thành thấy Nhã Lan bên hồ bơi, có ý đuổi Uyển Nhân, đi đến cạnh cô hỏi thẳng không chút nể nang. Câu trước thông đồng, câu sau dụ dỗ, trong

lòng bà coi Nhã Lan giống như một con hồ ly tinh.

“Bác gái, cháu thật sự không biết.” Nhã Lan trả lời đúng sự thật, không dám nói ra mọi chuyện mà Thành Kiên Vỹ đã làm.

“Cô không biết, không phải nó yêu cô yêu đến chết đi sống lại sao? Đến mạng sống cũng tuyệt nữa không cần, lần này nó quay về cũng là vì cô, cô đừng nghĩ rằng tôi không biết gì hết!” Bà Thành càng nặng lời, cả khuôn mặt như một mũi tên nhắm vào Nhã Lan.

“Chuyện này...” Cô còn có thể nói được gì nữa? Trong tiềm thức, cô cảm thấy bà Thành nhất định biết rất nhiều chuyện liên quan giữa hai người họ.

“Vì cô, đến bố mẹ Vũ Nhi cũng không quan tâm, hại chúng tôi già cả thế này vẫn phải chạy đông chạy tây, không có nhà để ở, cũng vì cô, nó điên cuồng bán đi tâm huyết cả đời của chúng tôi, tất cả đều do cô!” Bà Thành nghiêng răng mắng chửi, mỗi từ đều ẩn chứa sự oán hận sâu sắc!

Nhã Lan ngượng ngùng đứng dậy, cô lắc đầu, muốn giải thích gì đó, lại không biết nên nói gì. Chuyện của Thành Kiên Vỹ cô dường như thật sự không thể thoát khỏi trách nhiệm.

“Người phụ nữ ác độc như cô, nhất định đã hại chết Vũ Nhi! Cô hại nó hết lần này đến lần khác, tôi căm hận cô!” Bà Thành bắt đầu hung ác túm cổ áo Nhã Lan. Nhã Lan sợ hãi lùi về sau vài bước, hoàn toàn không ý thức được bản thân đang đứng sát mép hồ bơi.

“Đều tại cô, tất cả đều tại cô!” Trong lúc bà Thành giận dữ đã mạnh mẽ đẩy cô xuống hồ.

Bùm một tiếng, Nhã Lan bị rơi xuống nước, dòng nước lạnh buốt nhanh chóng ngấm vào người cô, chảy vào trong tai, trong miệng, rồi cả mũi.

Mực nước trong hồ sâu hơn 2m, chân Nhã Lan không chạm được đáy, cô nhô lên chìm xuống không biết bao lần, không ngừng đập đập mắt nước.

Trong lúc hơi nổi lên, cô đưa tay về phía bà Thành cầu cứu, vẫn kịp phát ra âm thanh, rồi lại bị chìm xuống. Đôi mắt cô bị nước làm cho mờ ảo, uống không biết nhiều là nước, cô không nhìn rõ, chỉ có thể nghe thấy giọng lạnh lạnh của bà Thành.

“Cứu... cháu...” Sợ hãi vùng vẫy trong nước khiến cô nhất thời mất hết sức lực, từ từ chìm xuống, chìm xuống.

Uyển Nhân bụng chà đi đến phát hiện ra biến cố này, sợ hãi đánh rơi chén trà, vội vàng gọi người đến cứu, mọi người hợp lực kéo Nhã Lan lên.

“Mẹ, sao mẹ thấy Nhã Lan rơi xuống nước mà không cứu vậy!” Uyển Linh kéo tay bà Thành, trách móc.

“Hừm! Loại người phụ nữ như vậy đáng chết muôn lần!” Bà Thành nhìn Nhã Lan không ngừng ho ra nước, lạnh lùng vô tình mà nói.

Nhã Lan ho sặc sụa, vừa bị rơi xuống nước khiến cô uống phải một lượng nước lớn, mắt cả nửa ngày mới ho ra hết, không ngừng thở hổn hển. Có người vội vàng gọi bác sĩ, thậm chí có người gọi cả cảnh sát.

“Đừng... tôi không sao... mọi người đi làm việc của mình đi.” Nhã Lan tốn không ít sức lực mới có thể nói được hết câu, ngay sau đó lại là một trận ho sặc sụa.

Ông Thành nhanh chóng đi đến, một cái tát mạnh mẽ giáng xuống khuôn mặt bà Thành.

Bộp một tiếng, to đến nỗi cả nhà họ Lãnh đều có thể nghe thấy. Bà Thành không thể tin được nhìn chồng mình, đôi môi run lấy bầy, khuôn mặt bà rất nhanh đã phù lên, trên đó in hằn năm vết tay đỏ ửng.

“Ông lại dám đánh tôi, vì người phụ nữ này, ông đánh tôi!” Bà không thể tin được dùng đôi mắt tổn thương nhìn ông Thành, ánh mắt đau khổ. Ông Thành bất lực lắc đầu, chỉ vào bà nói: “Là do tôi đã quá chiều bà mới hình thành lên cái tính cách này của bà. Bà nghĩ lại đi, người ta cho chúng ta ở miễn phí, cho chúng ta ăn, chân thành đối đãi tốt với chúng ta, còn bà thì làm ra những chuyện gì thế này!”

“Cô ta hại Vũ Nhi của chúng ta thành ra như vậy, ăn vài bữa cơm có thể giải quyết được vấn đề sao? Không dễ dàng như vậy đâu!” bà Thành đẩy Uyển Nhân ra không cần cô đỡ, đi về phía Nhã Lan, sợ bà sẽ lại làm ra chuyện gì quá đáng, ông Thành kịp thời kéo bà lại.

“Chúng ta về nước, không cần phải ở đây mất mặt nữa.” Ông Thành kéo bà Thành đi về phía cửa.

“Ông buông ra!” Bà Thành không biết lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, đẩy ngã ông Thành, chỉnh lại quần áo, ánh mắt ác ý nhìn chằm chằm Nhã Lan đang được Uyển Nhân dìu đứng dậy.

“Tôi không đi, chưa tìm thấy Vũ Nhi, tôi sẽ không đi đâu hết!”

“Bà thật là!” Bộ mặt lộ rõ sự thất bại của ông Thành, Nhã Lan lúc này đã khá hơn chút, không đánh lòng để hai người tiếp tục cãi nhau, đi đến khuyên giải: “Bác trai, hai người đừng đi, bác gái chỉ là nhớ nhung lo lắng cho anh Kiên Vỹ thôi mà, qua một thời gian nữa sẽ tốt hơn thôi.”

Bà Thành hừm một tiếng lạnh lùng khi nghe cô nói: “Đồ sao chửi nhà cô, hại Vũ Nhi nhà tôi vẫn chưa đủ sao?”

“Mẹ... mẹ đừng suốt ngày...”

“Còn cả cô nữa! Đến chồng mình cũng không quản được, kết bạn với hạng người gì, cả ngày chỉ nghĩ đến quyến rũ chồng của cô, đúng là vô dụng mà!”

Uyển Nhân vốn định khuyên bà vài câu, không nghĩ sẽ bị bà đẩy nghiêng, mặt đỏ ửng, vô cùng ngại ngùng. Cô đứng ở đó, không biết làm gì tiếp theo.

“Trời ơi, chúng ta vẫn là nên về Úc.” Ông Thành thở dài, lần nữa kéo tay bà Thành.

“Đừng động vào tôi!” Bà Thành như phải bỏng vậy, nhanh chóng rút tay lại, đứng cách ông một khoảng cách xa.

“Bà...đúng là được chiều hư quá rồi.” Ông Thành chỉ có thể thở dài, bất lực lắc đầu.

Nhã Lan và Uyển Nhân khuyên giải một hồi lâu ông Thành mới đồng ý tiếp tục ở lại, khuôn mặt bà Thành hằn đỏ vết tát, không đành lòng để bà chịu đau, lại hỏi Nhã Lan lấy chút đá để trườm cho bà.

“Trời ơi, chuyện này không biết bao giờ mới kết thúc đây, xin lỗi, Nhã Lan.” Khuôn mặt Uyển Nhân nặng trĩu, áy náy xin lỗi Nhã Lan.

“Không sao đâu, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, tớ đã nhờ người đi tìm Thành Kiên Vỹ rồi.” Nhã Lan an ủi cô một lúc, dưới sự thúc dục của người làm mới đi thay quần áo. Bác sĩ cũng đã đến rồi, cô dứt khoát phải đi khám.

“Lãnh phu nhân, dạo này khẩu vị thế nào?” Bác sĩ khám tổng thể cho cô, phát hiện cô không hề có bệnh, thu dọn đồ đạc rồi hỏi.

“À, không tốt.” Gần đây, cô không có khẩu vị gì, nhìn thấy đồ ăn dầu mỡ lại cảm thấy buồn nôn.

“Tình trạng như vậy bao lâu rồi?”

“Khoảng một tháng rồi.” Nhã Lan không có tâm trạng trả lời.

“Vậy, xét nghiệm nước tiểu đi.” Bác sĩ lấy ra que thử thai, Nhã Lan đỏ mặt nhận lấy.

Khi nhìn thấy ba vạch đỏ hiện trên que thử thai, khuôn mặt cô lập tức lộ rõ sự vui mừng kinh ngạc.

“A, tôi có thai rồi!”

“Chúc mừng, Lãnh phu nhân.” Bác sĩ thu dọn đồ đạc, gật đầu với cô, “Qua một tuần tôi sẽ cử bác sĩ phụ khoa đến kiểm tra kĩ càng tí mị một lần cho cô, chắc chắn một chút về tình trạng của đứa bé, bây giờ cô phải chú ý nghỉ ngơi, chú ý ăn uống, không được quá kích động, chuyện như ngày hôm nay, tốt nhất là nên tránh.”

Nhã Lan chìm đắm trong niềm vui chào đón sinh mệnh mới, lời bác sĩ nói cô hoàn toàn không để ý, chỉ biết không ngừng gật đầu.

Cho đến khi bác sĩ rời đi, cô vẫn chưa thoát ra khỏi niềm vui đó.

Nhất định phải cho Nguyên một bất ngờ! Cô vui mừng muốn nhảy cẫng lên, lại nhất thời không tìm được ai để chia sẻ.

Gọi điện thoại cho Ân Hạo vậy, nhân tiện hỏi thăm truyện của Thành Kiên Vỹ, Nhã Lan bấm số gọi cho anh ta.

“A lô?” Giọng nói dễ nghe truyền từ đầu dây bên kia đến.

Nhã Lan nắm chặt điện thoại, bàn tay hơi run, vui mừng làm cô run rẩy không thôi.

“Hạo, anh biết không? Tôi lại có rồi!”

“Thật không? Chúc mừng cô! Lại thêm một đứa cháu trai, tôi đúng là có phúc lớn nha.” Ân Hạo bên đầu dây kia tâm trạng vô cùng vui trọc ghẹo cô.

“Ừm, tốt quá rồi, tự Nguyên đi rồi, tôi cũng đang cảm thấy cô đơn đây.”

“Ừm, bắt đầu từ ngày hôm nay, không được phép dùng điện thoại nha, cũng không được phép xem phim quá lâu, còn nữa, không được...”

“Được rồi, được rồi, tôi biết cả rồi.” Nhã Lan không ngờ Ân Hạo thân là một người đàn ông lại am hiểu rõ ràng những chuyện phụ nữ mang thai cần phải chú ý đến vậy.

Trong lúc chuẩn bị cúp máy, cô bỗng nhớ tới truyện của Thành Kiên Vỹ, liền hỏi anh ta.

Giọng nói của Ân Hạo bên đầu dây bên kia thấp xuống, nhẹ giọng nói: “Cho đến nay, đều không có tìm thấy xác của anh ta, thợ lặn cũng không tìm thấy xác của anh ta dưới đó.”

“Nói như vậy, anh ta vẫn còn sống ư?” Trong lòng Nhã Lan nhẹ nhõm hơn, nghĩ tới dáng vẻ sốt rột nóng lòng của bà Thành, cô liền đau lòng, cùng là một người mẹ, cùng có con không ở cạnh, cô có thể đủ thấu hiểu tâm tình của bà Thành.

“Rất khó nói, có khả năng thi thể chìm sâu trong đất bùn, cũng có khả năng còn sống, chỉ có thể nói, trước mắt vẫn chưa biết sống chết thế nào.”

“Vậy phải làm thế nào.” Nhã Lan có chút lo lắng.

“Nhã Lan, nếu anh ta chết, đó là tin tốt cho mọi người mà, nếu anh ta còn sống, mới đúng là một phiền phức lớn đó. Chúng tôi đã điều tra, anh ta còn có liên hệ với xã hội đen và thế lực phản động, mấy thứ vũ khí đạn dược cao cấp đó của anh ta đều là lấy từ mối quan hệ với những người này, còn về anh ta, cũng từ những giao dịch này mà đi đến giao dịch thuốc phiện, buôn bán người,...có thể nói, dù là con đường nào, đều là tội từ hình, cho nên, cho dù là sống sót cũng không có ý nghĩa gì.”

“Việc này...” Tâm trạng Nhã Lan bắt đầu nặng trĩu, lời Ân Hạo nói không sai, Thành Kiên Vỹ cho dù có sống sót, cũng không thể nhận được sự khoan hồng của pháp luật. Những chuyện này, nên mở miệng thế nào, nên nói thế nào với bố mẹ Thành Kiên Vỹ đây?

“Những chuyện này, cô không cần quan tâm, dưỡng thai cho tốt, sinh một cậu nhóc trắng trẻo mũm mĩm, đến lúc đó, nếu tôi chưa kết hôn, thì để tôi nhận nó là con nuôi, tôi nhất định sẽ nuôi dưỡng nó trở thành đại minh tinh thế giới.”

Nhã Lan không có tâm trạng đùa với anh ta, chỉ đơn giản nói vài câu, liền tắt điện thoại.

Thật phiền phức! Hai tay cô nắm chặt, ngồi trên ghế sofa phòng khách, trầm tư suy nghĩ.

Trên tầng truyền đến âm thanh thỉnh thoảng, có người đi xuống. Trên đó, ngoài cô, còn có Uyển Nhân và Đại Hưng, ngoài ra còn có hai vợ chồng ông bà Thành.

Nhã Lan ngẩng đầu, thấy bà Thành vẫn đang mặc quần áo ngủ. Cô muốn tránh, nhưng đối phương đã nhìn ra mình, liền dừng chân, khách khí hỏi: “Bác gái, trên lầu không có nước à?”

Bà Thành hừm một tiếng, từng bước từng bước đi lại, đứng ở chỗ cách Nhã Lan không xa, nhìn chằm chằm cô. Vô cùng chán ghét, không chút giấu diếm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Hai người họ biết cả rồi

“Quốc Nhã Lan, cô đúng là rất giỏi, không chỉ quyến rũ Vũ Nhi nhà tôi, mà còn dụ dỗ cả chồng tôi!” Lúc bà nói, đôi mắt mở to, nghiêng răng cắn chặt, hận Nhã Lan đến tận xương tủy. Lời của bà khiến Nhã Lan không hiểu, cô đỏ mặt cẩn thận hỏi: “Bác gái, có phải bác nhầm lẫn gì không?”

“Nhầm lẫn!” Bà Thành lại một lần nữa hừm lạnh lùng, “Tôi không nhầm gì cả, tự cô biết! Một buổi tối, chồng của tôi nhắc 10 lần tên của cô, cô còn dám nói gì nữa!”

“Điều này...” Nhã Lan không hề biết rõ nội dung cuộc trò chuyện giữa hai người đó, hoàn toàn không thể trả lời câu hỏi này.

“Hạng người như cô! Hại chúng tôi vẫn chưa đủ sao? Bây giờ chúng tôi không có gì cả, nếu Vũ Nhi không quay về, đến vé máy bay về Úc tôi cũng không có tiền mua, đây đều là phước mà cô ban cho!” Bà lại một lần nữa chỉ trích Nhã Lan, Nhã Lan vuốt lại tay áo, đến một chữ cũng không trả lời được.

Lời trách móc của bà Thành khiến cô nhớ tới cuộc nói chuyện điện thoại với Ân Hạo, nếu Thành Kiên Vỹ thật sự không quay về, liệu bà có...

Cô không dám nghĩ tiếp, chỉ đứng dậy, muốn xoa dịu mối quan hệ giữa cô và bà Thành.

“Bác gái, trước đây con và anh Kiên Vỹ là đồng nghiệp, cũng coi như là bạn bè, có thể hai bên xảy ra chút vấn đề, gây tổn hại cho anh ý, cháu xin lỗi bác.”

“Xin lỗi thì có tác dụng quái gì chứ!” Bà Thành mắng chửi với lời nói thô tục.

Bà nói rồi từng bước từng bước tiến lại gần, cuối cùng đẩy ngã Nhã Lan xuống ghế sofa. Nhã Lan theo phản xạ xoa xoa bụng, sợ ảnh hưởng đến đứa bé vẫn chưa thành hình.

“Bác gái, bác đừng như vậy.” Cô vẫn muốn đứng dậy, bà Thành lại lần nữa đẩy cô.

“Tôi phải đánh chết người phụ nữ không biết liêm sỉ như cô!” Bà kéo Nhã Lan dậy, sau đó lại đẩy, đẩy cô ngã xuống đất. Ngay sau đó, lao lên đè xuống người Nhã Lan.

Nhã Lan gấp gáp rời khỏi đó, nhưng cô vẫn không thoát được, điều này càng làm bà giận dữ hơn, ném đồ đạc trên bàn về phía cô, cốc, sách vở, đĩa...v...v...

Nhã Linh không kịp tránh nên bị không ít đồ đạc ném trúng người. Tiếng động quá to làm kinh động đến mọi người đang nghỉ ngơi trên tầng. Uyển Nhân và ông Thành nhanh chóng đi xuống.

“Trời ơi, bà lại lên con điên gì vậy, sao lại đáng người ta!” ông Thành bắt lực lắc đầu, kéo tay bà Thành, kịp thời ngăn cản bà.

Uyển Nhân thì qua đó dìu Nhã Lan.

“Con yêu tinh này, tao đánh chết mày!” Bà Thành vẫn rất hung dữ, không ngừng dồn Nhã Lan vào chỗ chết.

“Bà thật là hoang đường!” Ông Thành vô cùng giận dữ, dương cao tay.

“Đừng!” Nhã Lan kịp thời ngăn cản cái tát định hạ xuống kia, trái lại bà Thành không ngừng kêu gào, “Ông không phải muốn đánh chết tôi sao? Đáng đi, đáng đi, đánh chết rồi có thể tìm con hồ li tinh này. Trời ơi, con trai bị nó quyến rũ, chồng cũng bị dụ dỗ, tôi phải sống thế nào đây!”

“Cái này, bà nói linh tinh gì vậy, không sợ hổ thẹn sao?” Khuôn mặt ông Thành vô cùng ngượng ngùng.

“Tôi nói ai mới là người phải hổ thẹn, cả ngày ông luôn miệng nhắc tới cô ta, sao ông không cảm thấy chứ?” Ông Thành ngây người không hiểu gì cả trước câu nói của bà: “Tôi có lúc nào nhắc đến cô ta?”

“Lúc nào! Vừa nãy trườn đá cho tôi ông luôn miệng Nhã Lan Nhã Lan, còn nói không có!”

Lời nói của bà Thành khiến ông Thành cười ngượng không thôi, ông cố gắng cả nửa ngày mới nói ra được một câu: “Đó không phải là đang khuyên bà đừng gây chuyện nữa hay sao? Tôi nói chuyện này cũng không thể trách lỗi Nhã Lan nhà người ta, con trai bà thích cô ấy, Nhã Lan cũng không có cách nào. Có phải tôi đã nhắc tới tên của người ta như vậy không? Bà, đúng là...”

“Tôi không quan tâm, chỉ cần ông nhắc đến tên của cô ta là tôi ghét!”

Từ cuộc cãi nhau giữa hai người Nhã Lan cảm nhận được sự chán ghét của bà Thành đối với cô, bà không hề hiểu sai ý của ông Thành, chỉ là mượn cái cớ này để trút giận, để trả thù. Bà đã đổ hết mọi thứ không may của gia đình bà lên người cô, nỗi hận đối với cô không có cách nào gỡ bỏ.

Nếu cứ tiếp tục sống cùng nhau như vậy, không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra chuyện. Từ câu nói vừa nãy của ông Thành Nhã Lan biết hai người họ đang gặp khó khăn, trong thời điểm này không giúp cũng không xong.

Cô nghĩ một lúc, tiến lại gần bà Thành, hạ thấp giọng: “Nếu bác gái không thích cháu, cháu có thể ra ngoài thuê một căn phòng cho hai người, đương nhiên, nếu hai người muốn về nước, thì hãy nói với cháu một tiếng, mọi chi phí cháu sẽ trả.”

“Hừm!” Bà Thành kinh hãi, đôi mắt tròn tròn, “Cô là cái thá gì, lấy bao nhiêu tiền của nhà tôi, lại muốn cứ vậy mà đuổi chúng tôi sao? Không dễ dàng thế đâu!”

“Bà đừng như vậy!” Ông Thành khuyên nhủ, Uyển Nhân cau mày, xem chút bật khóc.

Nhã Lan xoa xoa cổ, vẫn vậy không hề tức giận. Nói đúng ra thì cô cũng không có lý do để giận. Cô đã gián tiếp hại Thành Kiên Vỹ, cô cảm thấy bản thân không thể giữ bỏ trách nhiệm. Bây giờ là lúc để cô gánh vác phần trách nhiệm này.

“Vậy, bác gái muốn thế nào ạ.”

“Tôi muốn Vũ Nhi nhà tôi, muốn nó sống tốt, nếu nó có một chút vấn đề gì, tôi sẽ lấy mạng cô!”

“Được, chúng con cũng đang cố gắng liên lạc với anh ấy.” Nhã Lan hết cách, chỉ đành trả lời qua loa.

Cũng may ông Thành cố sức khuyên ngăn, bà Thành mới từ từ lên lầu.

“Tớ thấy, chúng tớ vẫn là nên dọn ra ngoài.” Uyển Nhân thất bại nói.

“Cậu xem đi, nói thế nào cũng phải tìm một căn phòng tốt.” Nhã Lan nghĩ một hồi, sau đó nói: “Như thế này đi, ngày mai cậu dẫn bọn họ đi lòng vòng, nhân tiện để bác gái mua sắm mấy bộ quần áo mình thích, đây là thẻ ngân hàng, tiền bên trong cậu cứ quẹt tự nhiên.”

Uyển Nhân từ chối một lúc, sau cùng cũng gật đầu nhận lấy.

...

Uyển Nhân ra ngoài cùng vợ chồng bà Thành, Nhã Lan hiếm khi được yên tĩnh lại, nghĩ lại truyện bản thân đang mang thai, vui mừng hiện trên khóe mắt. Cô sốt ruột lo lắng muốn biết tình trạng của bào bối, liền gọi điện thoại đến bệnh viện bảo bác sĩ phụ khoa hôm nay đến.

Bác sĩ làm mọi kiểm tra cho cô, tất cả đều Ok, dẫn dò một lúc rồi rời đi.

Tiểu bào bối mới được một tháng, trong máy siêu âm chỉ có nhìn thấy một thai nhi bé nhỏ, cơ bản vẫn chưa thành hình. Đối với Nhã Lan mà nói thì đây là niềm vui bất ngờ vô cùng lớn, một sinh mệnh bé nhỏ sắp chào đời, tâm trạng đó của cô không từ nào có thể diễn tả được.

Khi mang thai tự Nguyên, đúng lúc Lành Mạn Nguyên đang mê man, tâm tư của cô đặt hết lên người anh, không để ý nhiều đến bản thân và con. Lần này, cô sẽ theo dõi nhận thức quá trình trưởng thành của con.

Nếu là con gái thì tốt, cô đã sinh một cậu con trai rồi, nên đặc biệt mong muốn có thêm một tiểu công chúa.

Trong lúc đang nghĩ ngợi đủ thứ, điện thoại bỗng vang lên, là Uyển Nhân.

“A lô?” Nhã Lan nghe điện thoại, lập tức truyền đến giọng nói lo lắng của Uyển Nhân. “Nhã Lan, phiền phức rồi, một người phụ nữ tên Trương Thanh An gặp phải bố mẹ tớ, cô ta đã nói chuyện của Thành Kiên Vỹ cho bố mẹ nghe rồi, mẹ tớ bị ngắt, bố tớ cũng lên con đau tim, bây giờ đang vội vàng đến bệnh viện!”

“Sao lại thế!” Sao Trương Thanh An lại quen biết mọi người vậy? Bây giờ...” Nhã Lan vẫn muốn hỏi một số chuyện, Uyển Nha đã tắt điện thoại rồi. Nhã Lan cũng đành vội vàng đến bệnh viện.

Xe cô ở đằng sau xe cấp cứu chở hai vợ chồng bà Thành đi vào bệnh vào, hai người nhanh chóng được kéo xuống, đưa vào bệnh viện, Uyển Nhân chạy theo sau, không biết nên chăm sóc ai trước.

“Cậu vào trước đi, tớ đi vào sau.” Nhã Lan không quan tâm những chuyện khác, chạy đến trước mặt Uyển Nhân. Uyển Nhân gật đầu, đi theo giường bệnh cấp cứu bà Thành.

“Trời ơi, cái tên ăn mày nhà cậu, cả ngày vật vờ ở đây, tránh ra!” Một cô ý tá dừng lại, xua đuổi một tên ăn mày tóc dài râu dài.

Tên ăn mày đó cứ chạy lại gần hai chiếc giường bệnh, như có ý gì đó. Hắn cười để lộ hàng răng trắng, cô ý tá vội vàng kinh tởm che miệng lại.

Chiếc túi trong tay run rẩy, hắn khập khiễng đi sang một bên. Cô ý tá mở đôi mắt to, không ngừng lấy tay bịt mũi. “Cái tên ăn mày này đúng là kỳ lạ, không xin cơm cũng không xin tiền, cả ngày ở đây nhặt những kim tiêm phế thải, làm gì không biết.”

Một bên là phòng cấp cứu, một bên là phòng khám hồi sức, hai người được đưa vào hai phòng khác nhau, Nhã Lan và Uyển Nhân đứng bên ngoài chờ đợi.

“Sao mọi người là quen biết Trương Thanh An, lại nói chuyện cùng cô ta nữa?” Nhã Lan nghi ngờ mãi không thôi, Trương Thanh An và Uyển Nhân cùng vợ chồng ông Thành không hề quen biết mà.

Uyển Nhân lắc đầu, hai tay đan chặt vào nhau, bộ dạng bất an. Nhã Lan dìu cô ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, xem ra tình trạng của cô không hề tốt hơn chút nào.

Rất lâu, cô dường như mới sắp xếp được mạch suy nghĩ, thấp giọng nói: “Chúng tớ đến khu thời trang nữ để thử quần áo, bố tớ không muốn vào cùng nên ngồi ở cửa đọc báo. Khi chúng tôi mua đồ xong ra ngoài thì nhìn thấy một người phụ nữ trang điểm rất xinh ngồi cạnh bố tớ nói chuyện. Lúc đó, mẹ rất tức giận, cho rằng bố không chịu vào cùng là vì muốn nói chuyện với cô gái này.”

“Tớ khuyên nhủ hồi lâu, cũng không khuyên được, bà ấy tức giận lao về phía trước, mắng chửi bố tớ không ra gì. Người phụ nữ đó ngược lại lại không hề lo lắng, hơn nữa cũng không rời đi, đợi mẹ mắng xong, cô mới giới thiệu bản thân mình.”

“Cô ta nói tên của mình là Trương Thanh An, chỉ là nhìn thấy bố tớ một mình cô đơn, tìm ông ấy nói chuyện. Cô ta có bạn trai giàu có, nên hoàn toàn khinh bỉ bộ dạng giản dị của bố.”

“Mẹ rất tức giận, bà cảm thấy vô cùng mất mặt nên cãi nhau với cô ta, còn nói bọn họ cũng là người có tiền, sống trong biệt thự tại Úc, bây giờ về đây thăm con trai.”

“Đúng lúc này, một người đàn ông đứng tuổi đi đến, gọi Trương Thanh An là em yêu, mẹ tìm được lý do lấy lại thể diện, đắc ý cười ha ha với người ta, còn nói người ta: Cô trẻ như vậy lại chỉ có thể dụ dỗ ông già như thế, đúng là rẻ tiền.”

“Hai người như vậy mà cãi nhau, không biết từ lúc nào bà nói ra tên của Vũ, còn nói anh trẻ đẹp trai, là người có tiền, Trương Thanh An nghe vậy, lại cười ha ha, mắng Thành Kiên Vỹ là tội phạm giết người. Tớ muốn ngăn cản nhưng không kịp, cậu biết đấy, chuyện mẹ tớ muốn làm, không ai có thể can được.”

“Trương Thanh An nói hết mọi chuyện rồi mắng mỏ xia xói, bố mẹ nghe nói Vũ sống chết không rõ, đến hỏi tớ... tớ cũng không biết phải làm thế nào, đành... thừa nhận.”

Cái cô Trương Thanh An này!

Nhã Lan không ngờ sẽ có chuyện xe giữa như thế này, bất lực, chỉ có thể vỗ vai an ủi Uyển Nhân.

“Mẹ sẽ không sao đâu, chỉ là ngắt xiu thôi mà, bố...” Uyển Nhân muốn nói lại thôi, ừ ừ lắc đầu, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ, hoàn toàn chưa tỉnh lại trong sự kinh hãi vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 200: Đột nhiên tâm trạng chuyển biến tốt

“Ông ấy sao rồi?”

“Ông ấy có bệnh về tim, không thể chịu kích động mạnh.”

Lời của Uyển Nhân khiến không khí trở nên ngột ngạt, nóng vội càng không thể khống chế được tình hình, hai người lại trầm mặc.

“Đại Hưng đâu?” Một lúc lâu sau, Nhã Lan mới nhớ ra, Đại Hưng đã đưa ba người tới, sao lại không thấy cậu đâu?

“Ồi, đừng nói nữa.

“Ồi, đừng nói nữa.” Uyển Nhân lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Mẹ tớ không biết làm sao lại không ưa người ta, trên đường đi lại mắng mỏ và chỉ trích anh ấy, Đại Hưng đã cố nhịn không nói gì. Tớ không thể để như vậy, lúc tới đây đã bảo anh ấy lái xe về rồi. Anh ấy chưa về tới nhà ư?”

Nhã Lan lắc đầu, cô vội vàng tới đây, không hề để ý tới chuyện này, Đại Hưng là vệ sĩ kiêm lái xe của Lãnh Mạn Nguyên, cậu thường xuyên đi làm những việc khác nữa.

Ồi!

Uyển Nhân thờ dài, ánh mắt lo lắng nhìn về phía cửa phòng cấp cứu: “Chỉ mong họ sẽ không gặp phải chuyện gì xấu.”

Một lần nữa không khí lại rơi vào yên lặng khiến mọi người không thể thở được, bên ngoài phòng cấp cứu yên lặng như tờ, đến cả hơi thở cũng nghe thấy rõ mồn một. Hai người đều đang lo lắng không ngừng, trong lòng vô cùng hoảng loạn, sợ hãi và hồi hộp chờ đợi cánh cửa phòng cấp cứu mở ra.

Khoảng nửa giờ sau, có một y ra bước ra, cô ra nhìn thấy hai hàng người đang ngồi trên ghế và nói: “Bệnh nhân đã tỉnh lại, tâm trạng hơi kích động, người nhà nên khuyên nhủ bệnh nhân đi.” Ở bên trong, có tiếng hét của phụ nữ vang lên.

Nhã Lan đứng dậy, định xông vào nhưng bị Uyển Nhân ngăn lại: “Mẹ tớ luôn có thành kiến với cậu... hay là đợi ở đây xem tình hình bố tớ thế nào đã.”

Nói xong, Uyển Nhân chạy vào trong phòng cấp cứu.

“Tôi không muốn sống nữa, con trai thì mất tích, còn bị truy nã toàn thành phố, tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa!” Chỉ cách một cánh cửa, tiếng hét sắc sảo của bà Thành vô cùng rõ ràng, từng câu từng chữ như lưỡi dao đâm vào lòng Nhã Lan, cô cắn môi đau lòng vì bà Thành.

Uyển Nhân khẽ khuyên nhủ bằng giọng bình thường thì lại vang lên lên tiếng hét giận dữ, đó là tiếng hét và tiếng khóc âm ỷ của bà Thành.

“Đồ đàn bà vô dụng, con tôi cưới cô về, chưa được một ngày nào yên ổn cả, cô đúng là đồ sao chổi. Còn cả đứa con gái họ Quắc kia nữa, sao cứ phải đẩy con trai tôi vào chỗ chết, bây giờ thì hay rồi, cô ta vừa lòng chưa, trả con trai tôi đây...”

Tiếng khóc bên trong càng ngày càng lớn, có lẽ Uyển Nhân không thể khuyên được bà. Nhã Lan tự hỏi có nên đi vào trong không, nhưng nghe được tiếng hét từ bên trong: “Tôi muốn tính sổ với cô ta.” Chộp mắt một cái, bà Thành đã đầu bù tóc rối bước tới cửa, nước mắt lưng tròng, ướt đầm tóc mai, đôi mắt sưng húp không ngừng rơi lệ, thành một hàng lệ dài trên má vô cùng thương tâm.

Bà chạy về phía Nhã Lan gào thét, không ngừng hét lên: “Tôi đã nói người đàn bà này không phải là thứ tốt đẹp gì, sẽ hại chết Vũ nhà tôi, bây giờ thì ứng nghiệm rồi. Cô là đồ hồ ly tinh, bạch cốt tinh, đồ đàn bà không biết xấu hổ, trả lại con trai cho tôi!”

Nhã Lan ngơ ngác đứng ngây ra đó, nhìn thấy móng tay của bà sắp vào tới mặt cô, nhưng cô vẫn đang choáng váng lại không hề tránh né.

“Tôi muốn giết cô!” Bà Thành gào thét, Uyển Nhân không tài nào giữ nổi bà. Đến khi móng tay cả bà chạm vào mặt cô, thì sau lưng có một lực kéo cô ra.

“Bà chủ, cẩn thận!” Là giọng của Đại Hưng. Sau khi kéo Nhã Lan ra, cậu bước tới trước mặt bà Thành, giúp Uyển Nhân khống chế bà ta.

“Ồi, sao số tôi lại khổ thế này, vất vả nuôi con bao nhiêu năm, mà cô lại hại nó, tôi không muốn sống nữa!” Không làm gì được Nhã Lan bà Thành bắt đầu tự ăn vạ, bà ta lao đầu vào tường, trên đầu bà ta nhanh chóng sưng một cục.

“Có chuyện gì vậy!” Bác sĩ bước tới: “Sao các người lại làm ồn trong bệnh viện, mau ra ngoài đi!”

“Mẹ, mẹ đừng làm ồn nữa.” Uyển Nhân không còn cách nào đành cầu cứu Đại Hưng bằng ánh mắt.

“Chuyện này, bà Thành, bà nên bình tĩnh.” Đại Hưng ngăn bà bằng cơ thể của mình.

“Ai là người nhà của của Thành Quý?” Một người y tá đi tới, cao giọng hỏi.

Mọi người nhìn về phía y tá, bà Thành cuối cùng cũng dừng lại, khẽ đáp: “Là tôi.”

“Bệnh tim của Thành Quý tái phát đột ngột dẫn đến xuất huyết não, không thể chữa trị được, đã tử vong.” Lời y tá nói giống như tiếng sấm nổ bên tai, mọi người đều ngây dại, mãi không thể phản ứng lại.

“Sao cơ? Cô nói gì cơ?” Bà Thành tỉnh táo đầu tiên, hất tay Đại Hưng và Uyên Nhân ra, lao đảo chạy tới trước mặt y tá, giữ chặt tay áo của cô ta, hỏi đi hỏi lại.

“Thành Quý đã chết.” Y tá nói một cách máy móc, rồi kéo tay áo ra, gạt đầu bỏ đi.

“Tử vong? Chết rồi ư? A... chồng của tôi...” Bà Thành nói chưa hết câu đã hôn mê bất tỉnh. Cả đoàn người lại vội vàng đỡ bà dậy, gọi bác sỹ, gọi y tá, vô cùng hỗn loạn.

“Mọi người về đi, tâm trạng của mẹ tôi đang không ổn định, nhìn thấy mọi người lại càng trở nên mất lý trí, ở đây chỉ cần một mình mình là đủ.” Bà Thành quá đau lòng nên ngắt xiu, bác sỹ yêu cầu nằm viện vài ngày. Uyên Nhã đẩy Nhã Lan và Đại Hưng ra khỏi phòng bệnh, khẽ lau đôi mắt đã sưng đỏ, cố gắng nói rất khẽ.

“Như vậy, một mình em chăm sóc nổi không?” Đại Hưng đau lòng vuốt ve gương mặt cô, thấp thỏm lo lắng.

“Đúng vậy.” Nhã Lan cũng lo lắng.

“Dù sao hai người ở đây cũng không thể giúp gì được, mẹ tớ tỉnh lại sẽ lại quậy tung bưng, tớ ở lại được rồi, nếu có chuyện gì, còn có bác sỹ và y tá nữa mà.”

Nghĩ lại lời của Uyên Nhân nói cũng không sai, Nhã Lan nhìn Đại Hưng gạt đầu, dằn dò kỹ lưỡng rồi quay về.

Đáng nhẽ là một cuộc mua sắm vui vẻ lại trở thành ra như vậy, trái tim Nhã Lan vô cùng hoảng loạn, không biết phải làm sao. Nếu như có Nguyên ở đây thì tốt biết bao, bây giờ cô phát hiện càng ngày mình càng ý lại vào Lân Mạn Nguyên.

Cả ngày bụng đói meo, chưa được ăn gì, suy nghĩ cho bé con trong bụng, cô đành cố gắng ăn chút gì đó.

Khi bình tĩnh lại, lại mở điện thoại ra, tìm số điện thoại của Lân Mạn Nguyên rồi chầm chậm không dám gọi. Sao anh lại không gọi cho cô chứ? Cô hi vọng biết chừng nào có thể nghe được giọng nói của anh. Bản thân có nên gọi cho anh không đây? Gọi cho anh thì anh có bắt máy không?

Nguyên à, trong bụng em đã có một bé con, anh vẫn chưa biết. Nhã Lan nhớ ra lúc trước Lân Mạn Nguyên nói muốn sinh mười đứa con, gương mặt vô cùng hạnh phúc, thời gian đó thật là đẹp đẽ.

Bỗng nhiên cô cảm thấy vô cùng hối hận vì sự tùy tiện ngày hôm đó, nếu như theo anh về nhà thì sẽ không thành ra như vậy. Không có tình yêu của Lân Mạn Nguyên, cô cảm thấy cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

...

Cuối cùng tâm trạng của bà Thành cũng đã ổn định lại, Uyên Nhân cảm giác hơi kỳ lạ. Mấy ngày trước dù có khuyên nhủ ra sao bà đều ra vẻ muốn sống muốn chết, thậm chí còn mấy lần định lấy ông tiêm đề tử sát. Nhưng hôm nay, nhân lúc bà ngủ, Uyên Nhân ra ngoài một lát, khi trở lại bà đã thay đổi thành ra như vậy.

Trên mặt nở nụ cười, tâm trạng tốt hơn, không hơi tí là gây rối nữa. Nhưng đôi mắt không ngừng nhìn ra ngoài tìm kiếm, giống như đang tìm một người quan trọng nào đó vậy.

Uyên Nhân nhìn theo ánh mắt của bà, ngoài hành lang trừ những kẻ ăn xin ra thì không có ai khác. Tên ăn mày này cũng đã bị bác sỹ đuổi đi mấy lần, nhưng lần nào hắn cũng dễ dàng vào bệnh viện, nhặt một số đồ bỏ đi của bệnh viện, mang từng túi một ra ngoài.

Tóc của hắn dài khoảng một thước, lộn xộn vô cùng, che hết gần như nửa khuôn mặt, bộ râu dài từ hai má đến cằm, khiến không thể nhìn thấy rõ được đáng vẻ.

Ánh mắt nhìn ra xa, trừ những nhân viên y tế đang đi qua đi lại thì cũng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc nào.

“Mẹ, mẹ đỡ hơn chút nào chưa?” Uyên Nhân không dám hỏi, chỉ thận trọng hỏi han sức khỏe của bà.

“Hừ!” Bà Thành rên lên, quay đầu vào trong, không thèm nhìn Uyên Nhân.

“Mẹ, con đã hầm canh cho mẹ, mẹ uống đi khi còn đang nóng.” Uyên Nhân cho rằng bà sẽ cự tuyệt như trước, không ngờ bà nhận lấy bát, uống một hơi hết sạch.

“Nào, Mẹ uống thêm bát nữa.” Vì thấy bà Thành vui vẻ ăn uống, Uyển Nhân lại múc thêm cho bà bát canh.

Bà Thành mấy hôm nay đã gầy đi rất nhiều, gương mặt hốc hác, không trang điểm nên nếp nhăn trên mặt cũng nhìn thấy rõ ràng, cả những vết nám lấm chấm. Bà nhủ mảy, Uyển Nhân tưởng bà tức giận, bà không làm gì cả, chỉ vào phòng vệ sinh và nói: “Tôi vừa mới vào nhà vệ sinh, hình như làm rơi vòng tay trong đó rồi.”

Bà ta rút tay phải lại, đặt xuống dưới, chỉ để lộ tay trái ra ngoài, trên cổ tay vẫn đang đeo một chiếc vòng tay.

“Vâng, con đi tìm ngay đây.” Uyển Nhân bước vào phòng vệ sinh, tìm cẩn thận khắp góc ngách nhưng không tìm được vòng tay mà bà đã nói.

“Mẹ, có phải mẹ nhớ nhầm không, hay là rơi ở chỗ khác.” Uyển Nhân sửa lại tóc đang bị rối, hỏi một cách thận trọng, sợ bà ta lại tức giận.

“Ồ, là tôi đã nhầm, lại vẫn đeo trên tay! Vừa nãy bị che đi không nhìn thấy.” Bà Thành phát tay ra, giờ chiếc vòng vẫn đang ở trên tay.

“Như vậy thì tốt.” Uyển Nhân thở phào, mấy ngày nay chăm sóc bà Thành, trong lòng cô hơi sợ hãi, sợ bà không vừa ý lại đi tìm cái chết.

Trải qua nỗi đau mất chồng, Uyển Nhân hiểu được nỗi khổ của bà, nhưng hình như bà thoát ra được cũng quá đường đột, khiến Uyển Nhân cảm thấy chưa phản ứng kịp, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng.

“Uống cái này đi, cô chăm sóc tôi cũng mệt lắm rồi.” Bà Thành đưa bát canh đó trả lại cho cô.

“Không cần, mẹ, con đã ăn rồi.” Uyển Nhân từ chối và cảm thấy kỳ lạ, từ xưa đến nay bà Thành không hề biết chăm sóc người khác, sao hôm nay lại chu đáo như vậy?

“Bảo cô uống thì cô uống đi, còn lằng nhằng gì nữa.” Bà Thành mất kiên nhẫn, nổi giận.

Sợ lại khơi lên nỗi đau của bà, làm cho bà giận nên Uyển Nhân không thể không vội vàng bưng bát lên: “Con uống, con uống.” Sau đó uống sạch canh trong bát.

Bà Thành gật đầu hết sức hài lòng, trong ánh mắt ánh lên sự khác thường, Uyển Nhân lắc đầu, có lẽ dạo này quá mệt mỏi, nên cô lại nhìn thấy được sự hận thù trong ánh mắt của bà Thành.

“Cô về đi, nếu như không yên tâm thì gọi Quắc Nhã Lan tới chăm sóc tôi.” Bà Thành nằm xuống, nói một cách lạnh lùng.

“À, không cần, một mình con là được rồi.” Uyển Nhân không quen với việc thay đổi tính nết của bà Thành, nên cô mỉm cười từ chối.

“Tôi bảo cô gọi cô ta thì cô gọi đi, tôi cũng không thể làm gì cô ta cả!” Bà Thành lại nổi giận.

“Con chăm sóc mẹ cũng được mà.” Uyển Nhân chớp mắt, lúc này cô cảm thấy mệt mỏi, đầu óc choáng váng, rất buồn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Bị trói ở cống thoát nước

“Cô đã chăm sóc tôi lâu như vậy, cũng mệt rồi, về đi, tôi sẽ không làm gì Quắc Nhã Lan đâu, cô bảo cô ta tới đi, ở đây tôi cũng không làm được gì cả.” Uyển Nhân không dám nói gì nữa, cô cũng rất mệt, mà bác sĩ đã dặn không được gây kích động cho bà Thành, tâm trạng của bà không ổn định. Cô gật đầu, ra ngoài gọi điện thoại cho Nhã Lan.

“Nhã Lan, cậu tới chăm sóc mẹ tớ giúp tớ được không, cậu yên tâm đi, bà ấy nói sẽ không làm gì cậu đâu, ừ, được.” Thực sự là quá buồn ngủ, cô cố gắng lấy lại tinh thần, chăm sóc trong phòng bà Thành, đến khi Nhã Lan tới mới theo xe của Đại Hưng để về nhà họ Lân.

Nhã Lan bước vào phòng bệnh của bà Thành một cách thận trọng, đã thấy bà nhìn cô với một ánh mắt đầy căm thù.

“Bác gái, bác đỡ hơn chút nào chưa?” Cô hỏi thăm một cách cẩn thận, cố ý tránh xa bà Thành, giờ cô đang mang thai, để tránh tổn thương ngoài ý muốn, không thể thế không làm như vậy.

“Ừm, tôi bảo Uyển Nhân gọi bánh pizza, xuống lầu đợi và lấy lên giúp tôi.” Bà Thành thu lại ánh nhìn, không nhìn cô mà lạnh lùng dặn dò.

“À, được.” Nhìn thấy bà Thành đã không còn ghét mình như mấy ngày trước nữa, Nhã Lan mới khẽ thở phào, cô gật đầu, lại đi xuống lầu.

Dưới lầu kẻ đến người đi, người ship đồ ăn tới cũng không nhiều. Giờ này đã quá giờ ăn sáng, không có nhiều người đưa đồ ăn tới. Nhã Lan đứng trước cửa bệnh viện, quan sát nhìn chăm chăm những người qua lại, sợ bỏ lỡ.

“Cô ơi, có phải cô gọi pizza không?” Một cậu bé khoảng mười mấy tuổi chạy tới hỏi.

“Ừm.” Nhã Lan gật đầu, cậu bé ở trước mặt dùng tay bịt mũi, một tay còn lại cầm tờ tiền, lộ ra một chút màu hồng, có lẽ là tờ một trăm tệ. Nhã Lan không nghĩ ngợi nhiều, nhìn cậu bé bằng con mắt tò mò.

“Vậy pizza ở ngoài kia, bệnh viện không cho mang vào, chỉ có thể ra đó lấy.” Cậu bé chỉ vào một góc tường bên ngoài bệnh viện, ở nơi ấy là một góc khuất, bên kia không thể nhìn thấy rõ.

Cậu bé nói xong vội vàng chạy đi mất. Nhã Lan theo lời nói của cậu bé, đi tới góc khuất đó. Khi cô tới nơi, nhìn thấy tình cảnh ở bước tường, sợ giật nảy mình.

Ở đó làm gì có ai ship pizza, chỉ có một tên ăn mày đang đứng ở đó, đầu tóc bấn thủ lộn xộn, đôi mắt đen láy đang nhìn cô không chớp mắt. Trong miệng hắn ngậm điều thuốc, đang hút ngon lành.

“Sao lại...” Nhã Lan nhìn thấy bộ dạng rách rưới, không hề lương thiện gì, hơi sợ hãi định quay lại.

“Cô tới để lấy pizza sao?” Tên ăn mày mở miệng, Nhã Lan càng mở to mắt không thể tin nổi: “Anh... anh là... Thành...”

Cô chưa kịp nói hết câu, tên ăn mày đã phả hơi thuốc vào mặt cô, đột nhiên cô cảm thấy choáng váng đầu óc rồi ngã gục xuống.

“Đúng, chính là tôi!” Tên ăn mày bỏ bộ tóc dài ra, lộ một chiếc sẹo dài, hắn hải lòng gạt đầu, dập tắt điều thuốc, ôm Nhã Lan đi về phía rừng cây.

Nhã Lan mơ màng tỉnh lại, phát hiện hai tay bị trong ở một đường ống nước màu đen có đường kính dài khoảng một mét.

Đây là đâu? Hình như nơi này là một đường ống nước dài, nhưng không thấy ánh sáng, rất tối tăm, không hề nhìn rõ gì cả. Tất cả ánh sáng đều từ một ngọn nến nhỏ ở trên đất.

Nơi này, ngoại trừ một đường ống đang trôi cô, thì còn có một đường ống thẳng đứng to ngang tầm ở phía đối diện, hai đường ống giống nhau. Cổng thoát nước sao?

Nhã Lan suy đoán.

Cô nghe thấy có tiếng bước chân và tiếng kêu chít chít, cuối đầu nhìn xuống bị sợ tới mức hết âm lên.

A... sự sợ hãi vô tận bao quanh cô, cô nhìn lên trên mặt đất đang nhưng nhúc nhúc những con chuột to nhỏ, hình như chúng không hề sợ cô, khi nhìn thấy cô còn dừng lại, dò xét cô.

Nhưng những con chuột chạy qua chân cô đều sẽ vội vàng chạy mất. Cô run rẩy nhìn về phía chân mình, nơi ấy có mấy con chuột, nhìn đáng sợ không động dấy của chúng cũng có thể biết chúng đã chết.

Đám chuột này nằm trên một đồng xương xẩu, chính là đồng bọn của chúng, cô còn nhìn thấy có con chuột bụng đã nứt toác, trên bụng có những điểm màu trắng mờ mờ nhúc nhích. Những điểm màu trắng đó dày đặc, cẩn thận nhìn ra có thể thấy đó là một lũ giòi!

Nhã Lan buồn nôn, mùi hôi thối càng ngày càng rõ, cô có cảm giác sắp không thể thở nổi.

Nôn xong, cô quan sát tỉ mỉ lại vị trí của mình mới phát hiện, chỗ mình đứng ở giữa đám chuột chết, xung quanh hai chân đều là những con chuột chết và xương của chúng.

Cô vô cùng sợ hãi, nơi kỳ lạ và khủng khiếp này, thực sự là cổng thoát nước sao?

Ánh đèn bên trong, có một bóng dáng đang bước tới, đầu tóc xộc xệch như ma quỷ. Nhã Lan hoảng sợ hét lên, khi ngẩng đầu lên thấy một dáng người cũng không tốt đẹp hơn là bao. Hắn chính là tên ăn mày, toàn thân Nhã Lan cứng đờ, cô nhớ tới giọng nói vô cùng quen thuộc, đó chính là giọng nói của Thành Kiên Vỹ!

“Anh...” Nhã Lan sợ tới run rẩy, bất lực nhìn về phía Thành Kiên Vỹ. Hắn thay đổi quá nhiều, từ trên xuống dưới không thể nhìn thấy một chút vết tích nào của Thành Kiên Vỹ trước kia, Nhã Lan không thể không ngạc nhiên bởi nghệ thuật ngụy trang siêu của hắn.

“Có khỏe không? Lan Lan.” Thành Kiên Vỹ mở miệng, phun ra mấy chữ từ chiếc nồm đầy râu ria, giống như tiếng nói đến từ địa ngục vậy, toàn thân Nhã Lan sợ hãi sồn hết cả gai ốc.

“Thành Kiên Vỹ, anh vẫn còn sống?” Mãi cô mới có thể nói ra thành lời. Thành Kiên Vỹ giống như nghe được truyện cười, cười như điên, hắn ngẩng đầu lên, thông qua ánh nến yếu ớt, Nhã Lan nhìn thấy vết sẹo dài của hắn.

“Đương nhiên tôi còn sống.” Hắn khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm cô với ánh mắt gian ác: “Vị em, đương nhiên tôi phải sống.”

“Tốt quá rồi, mẹ anh đang rất nhớ anh.” Nhã Lan nhớ tới bà Thành, bà ta vô cùng nhớ con, nếu như nhìn thấy Thành Kiên Vỹ, không biết sẽ vui tới mức nào. Chắc chắn sẽ nhanh chóng vượt qua nỗi đau mất chồng.

“Còn em thì sao?” Thành Kiên Vỹ dường như không hề quan tâm tới bố mẹ hắn, chỉ nhìn Nhã Lan với ánh mắt khủng khiếp.

“Tôi... bố mẹ anh đang tìm anh, họ hi vọng anh có thể quay trở về.” Nhã Lan hi vọng có thể thuyết phục được hắn.

“Em thì sao? Em có hi vọng tôi sống sót không? Có hi vọng tôi sẽ quay trở về bên em không?” Hắn không cười nữa, ria mép che giấu chiếc mồm đang nói chuyện của hắn, chỉ còn cặp mắt đen bóng đang nhìn chằm chằm. Ánh mắt của hắn khiến người khác hoảng sợ.

Nhã Lan không biết nên trả lời thế nào, cô vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Thành Kiên Vỹ đã run rẩy, nhưng sự áy náy đối với hắn cũng tăng lên.

“Đương nhiên tôi cũng hi vọng anh còn sống, trở lại bên bố mẹ anh.” Suy nghĩ một lúc cô mới nói.

“Em không muốn tôi trở về bên cạnh em sao?” Hắn không buông tha cho cô mà tiếp tục gặng hỏi.

“Thành Kiên Vỹ, chúng ta không thể nào đâu.” Nhã Lan nhắc nhở cho hắn biết: “Tôi đã kết hôn, có con rồi, chúng ta không thể...”

“Tôi nói có thể là có thể!” Hắn thô lỗ cắt ngang lời cô, gơ tay lên, trên tay cầm một ống tiêm nhỏ lấp lánh.

“Anh định làm gì vậy!” Nhã Lan bối rối, cô thấy hắn từng bước từng bước tiến lại gần mình, dòng máu trong người cô nhanh chóng đông cứng lại. Đến khi hắn đến gần, cô mới nhìn thấy trong ống tiêm có một chất dịch trong suốt, thứ đó là gì vậy?

“Em muốn biết đây là cái gì? Đúng không?” Thành Kiên Vỹ đoán được suy nghĩ của cô, Nhã Lan không trả lời, cũng không dám nhúc nhích, cô đã hoàn toàn bị sự sợ hãi bao vây.

Thành Kiên Vỹ nhìn ống tiêm trong tay giống như thưởng thức một bảo vật vậy, nhìn đến xuất thần, một lúc lâu sau mới nhìn chằm chằm vào Nhã Lan ở phía trên.

“Mỗi ngày tôi đều đi dạo trong bệnh viện, ống tiêm này cũng lấy từ đó. À, em còn chưa biết mình đang ở đâu.” Hắn hất tóc lên, vết sẹo dài lộ ra: “Nói cho em biết, nơi này không xa nhà em lắm, nhưng không ai tìm được em đâu. Nơi này là nơi tồi tàn nhất của thành phố, cống thoát nước, nơi đây được gọi là là nghệ thuật thiết kế của Đức, cả nước không thể tìm thấy cái thứ hai, cống thoát nước lừng danh nhất. Xem đi, rộng rãi như vậy, dài như vậy, thoải mái như vậy, cả nước cũng chỉ có nơi đây mới có cống thoát nước tốt như vậy. Hãy yên tâm ở đây đi.”

Quả nhiên là cống thoát nước! Đột nhiên cô cảm giác được một sự rung chấn nhẹ nhẹ, sợ hãi ngẩng đầu lên.

“Em không biết đâu, phía trên chính là con đường phồn hoa nhất thành phố này, bây giờ là sáng sớm, nên có xe chờ hàng đi qua.”

Sáng sớm? Như vậy không phải có nghĩa là cô đã ở đây một đêm rồi sao? Nhã Lan nhìn bốn phía lạnh lùng, rõ ràng nơi đây đã được dọn dẹp, ngoài bốn phía xung quanh cô, còn các chỗ khác đều sạch sẽ. Phóng mắt nhìn những nơi khác, có một cây gỗ làm thành tường chắn, Thành Kiên Vỹ đã đi từ hướng đó tới.

“Lãnh Mạn Nguyên của em tuyệt đối không thể nghĩ ra tôi lại nhốt em ở đây, gần anh ta tới vậy, nhưng lại khoảng cách lại là xa nhất, ha ha ha ha...” Hắn cười một cách ngông cuồng, Nhã Lan cảm thấy tê dại đầu óc, tay chân lạnh ngắt.

“Thành Kiên Vỹ, anh đừng tiếp tục cố chấp không tỉnh ngộ, mẹ anh vì việc của anh tức giận tới nỗi nhập viện, bố của anh...” Nhã Lan ghen ngào, không thể nói tiếp.

“Đều là tại các người! Do các người mà ra!” Đôi mắt Thành Kiên Vỹ đục ngầu, muốn giết người, nhìn chằm chằm vào người cô. Hắn ở rất gần cô, ánh mắt như muốn xuyên thủng vùng ngực của cô, trên cơ thể hắn còn toát ra sự đáng sợ và mùi hôi thối khó chịu xung quanh khiến Nhã Lan vừa buồn nôn vừa sợ hãi.

Hắn tỏ ra như một kẻ điên, móng tay đen xỉ gơ trên không trung, ngoài sự ngông cuồng còn là sự gian ác!

“Anh muốn thế nào!” Cô cuối đầu xuống nhắm chặt mắt lại, không muốn nhìn thấy người đàn ông ác độc này nữa.

“Tôi muốn các người tiêu đời, tiêu đời, tiêu đời!” Liên tiếp ba từ sục đổ, bàn tay hắn lại gơ trên không trung, giống như nhạc trưởng dàn nhạc giao hưởng đang làm động tác dừng lại. Dưới ánh đèn yếu ớt, hắn như một con dã thú điên cuồng, không ai có thể ngăn cản được!

“Tiêu đời” hai chữ này khắc sâu trong tâm trí Nhã Lan, đi sâu vào tâm khảm, ở nơi ấy có những xúc động vô tận. Sự sợ hãi và tuyệt vọng dâng trào, nơi này là hầm dưới lòng đất cách không xa mặt đất là bao nhưng cô cảm tưởng bản thân mình đang cách biệt với thế giới rất xa xôi.

Có thể nghe được xe trọng tải lớn đi qua ừ ừ, nhưng bên trên không hề cảm giác được sự tồn tại của cô.

“Đừng nghĩ có người sẽ đến cứu em, nếu như không có sự cố mất nước, ở đây sẽ không bao giờ có người qua lại, đương nhiên, việc này không có khả năng xảy ra, bởi vì đã có tôi là nhân viên kiểm tra sửa chữa tốt nhất ở đây. Ngoan ngoãn ở đây đi, chờ khi tôi mang thi thể của Lãnh Mạn Nguyên tới cho em, sau đó chúng ta sẽ bỏ trốn, đến một nơi có cuộc sống thần tiên.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 202: Giải quyết hết

Thành Kiệt Vũ châm một điếu thuốc, khói thuốc lượn lơ bay múa trong không trung, tạo ra vòng khói khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Trái tim Nhã Lan thấy nặng nề, lại không muốn khuất phục dưới sự uy hiếp của Thành Kiên Vỹ. Cô cố kìm nén cảm giác ghê tởm, cố gắng khiến cho bản thân có vẻ bình tĩnh.

“Thành Kiên Vỹ, anh sẽ không thành công đâu, anh không bao giờ lấy được tính mạng của Nguyên, anh ấy không phải là người dễ bị bắt nạt như vậy.”

“Thật không? Nếu hần không yêu em, chuyện này sẽ hơi khó làm, nhưng nếu hần yêu em...” Giọng nói của hần kéo dài ra, âm cuối biến mất trong khoảng không vô tận, pha lẫn trong khói thuốc, rền rĩ, khiến cho lòng người sợ hãi.

“Anh ấy không yêu tôi!” Nhã Lan nhớ lại những lần gặp nguy hiểm đều là do cô mà ra, nếu có thể lựa chọn, cô thà để cho Lãnh Mạn Nguyên không yêu cô!

“Yêu hay không yêu, chúng ta có thể kiểm nghiệm một chút.” Hần quay đầu, dáng vẻ như đang moi mắt mong chờ. Trong lòng tràn đầy thích thú thưởng thức những biểu cảm trên khuôn mặt của Nhã Lan.

“Thành Kiên Vỹ, tôi có thể đi theo anh, chỉ cầu xin anh, đừng làm hại người vô tội nữa.” Nhã Lan mềm mỏng, nếu Lãnh Mạn Nguyên thật sự đến đây, cô không dám nghĩ nữa, chỉ cầu xin Thành Kiên Vỹ có thể nhanh chóng rời đi.

“Đi theo tôi, đó là điều chắc chắn, nhưng mục tiêu cuối cùng của tôi là tiêu diệt Lãnh Mạn Nguyên, chiếm được em!” khi hần nói những lời này, nhẹ nhàng như nói chuyện gia đình bình thường nhưng Nhã Lan lại càng thêm phần sợ hãi.

“Thành Kiên Vỹ, điều này là không thể.” Cô sợ hãi lắm lắm, nhớ lại đứa bé trong bụng mình, đứa bé đang phát triển trong bụng cô, nó không thể không có bố. Chỉ là cô phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi được chuyện này?

“Không có chuyện không có khả năng!” Thành Kiên Vỹ quay người đi, Nhã Lan cho rằng hần sẽ không xuất hiện nữa, không ngờ chỉ một lát sau, hần lại trở về, trong tay cầm một đĩa thịt gà.

“Đến đây, ăn chút gì đi, đây là do bếp trưởng của khách sạn bốn sao Đông Phương Tâm Hải của Thiên Ôn làm, mùi vị chắc chắn không tầm thường.” Chiếc đĩa được đưa tới trước mặt cô, Nhã Lan nhìn thấy bàn tay bẩn thỉu của hần thò vào trong đĩa, lấy một miếng gà, đưa đến trước mặt cô. Trên mặt đất toàn là xác chuột chết và xương, đang bốc mùi hôi thối, bộ dạng của Thành Kiên Vỹ càng khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Một con buồn nôn ập đến, Nhã Lan nghiêng đầu sang một bên, không ngừng nôn khan.

“Làm sao thế? Không thích à?” Giọng nói của Thành Kiên Vỹ trở nên dịu dàng nhưng sự gian ác trong đó vẫn chưa thay đổi, lông mày hần nhíu lên, rõ ràng mang theo sự bức tức.

“Tôi... không muốn...” Dạ dày khó chịu quá, đến nhìn cô cũng không muốn nhìn.

“Không sao, còn có cái khác.” Hần làm như không có chuyện gì nâng đĩa lên, khi Nhã Lan còn chưa kịp phản ứng, hần ném mạnh cái đĩa xuống đất. Âm thanh rầm rầm hù dọa những con chuột đang trốn trong bóng tối, chúng chạy toán loạn rồi nhanh chóng phát hiện ra mùi thịt gà thơm lừng.

Chít chít, chít chít, một con chuột cẩn thận nhìn hai người, phát ra tiếng kêu rất nhỏ gọi đồng bọn.

Chít chít, chít chít chít chít. Có con chuột kêu đáp lại, chỉ một lát sau, có ba con chuột chạy ra, cách đó khá xa, nhìn ngó về phía bên này.

Chít chít, chít chít. Bắt đầu có càng nhiều con chuột phản ứng lại, một con dừng cảm vừa ngửi vừa đi về phía bên này.

Nhã Lan sợ hãi đứng tại chỗ, không dám động đậy, cũng không dám phát ra tiếng, chỉ giương đôi mắt đáng thương, chứa đầy nước mắt, nhìn chăm chăm vào những con chuột càng ngày càng nhiều trên mặt đất. Bọn chúng nhìn thấy hai người không hề động đậy, tất cả liền hành động, ngay tức khắc, chuột phủ đầy trên những miếng thịt gà, chúng không ngừng cắn ở trên mặt đất, phát ra âm thanh nhai đồ rất nhỏ.

Một con chuột nhỏ rời khỏi miếng thịt gà, đi đến dưới chân của Nhã Lan, sau khi cẩn thận ngửi một lúc, lại bò lên chân của Nhã Lan.

“A...” May là hai chân vẫn chưa bị cố định, cô sợ tới mức không ngừng đá lên, con chuột nhanh chóng bị dọa chạy.

Thành Kiên Vỹ vui vẻ cười ha hả, tất cả lũ chuột nhanh chóng trốn đi, biến mất không còn thấy gì nữa.

“Đến đây, không thích thì ăn cái khác.” Thành Kiên Vỹ nhanh chóng rời đi, ngay sau đó lại xuất hiện, trong tay cầm một cái đĩa: “Đây là thịt thỏ, khá

thơm ngon, đến đây, ăn một miếng đi.”

Nhã Lan lại nghiêng đầu, cố gắng thoát nước bắn thiu, những con chuột hôi thối, còn có cả Thành Kiên Vỹ dơ bẩn, cô không có một chút khẩu vị nào cả!

Những nơi ánh mắt nhìn thấy lại là những con dòi trắng mập.

“Ọe...” Nhã Lan lại nôn một lần nữa.

“Em ăn đi chứ?” Ánh mắt của Thành Kiên Vỹ trở nên tối tăm, buồn bực đưa đồ lên phía trước một lần nữa.

“Không... muốn... ọe...” Nhã Lan càng nôn dữ dội. Sau một lúc mới thở hổn hển, ngẩng đầu lên: “Tôi không ăn, tôi không muốn ăn.”

“Tại sao lại không muốn ăn! Không ngon à? Em đang chán ghét tôi, đúng không?” Thành Kiên Vỹ bắt đầu nổi giận, hất vung tay về phía sau, chiếc đĩa văng vào ống nước, choang tiếng đĩa vỡ vang lên.

“Ăn đi!” Hấn nắm lấy cổ cô, siết chặt khí quản cô.

“Không... muốn!” Cảm giác nghẹt thở khiến cô sợ hãi, không khí càng ngày càng ít làm cho cô không thể hít thở, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, đồng tử cũng bắt đầu giãn ra.

Cô sắp chết đúng không? Chết là sẽ không liên lụy đến Lãnh Mạn Nguyên nữa đúng không? Nếu đúng như vậy thì cô sẽ chết, chết rồi tất cả sẽ được giải thoát...

Cô bình tĩnh nhắm mắt lại.

Thành Kiên Vỹ thấy cô không phản kháng, đẩy cô một cái giống như bị điện, chỉ là cô đang bị trôi ở trong tủ nên không thể lùi lại.

Không khí nhanh chóng tràn vào lục phủ ngũ tạng, Nhã Lan vừa hít thở vừa ho khan, sau một lúc mới tốt hơn.

“Xin lỗi, tôi không ăn nổi, tôi mang thai rồi.” Cô hi vọng nói ra điều này có thể khiến hấn giảm đi sự bức tức.

Nào ai biết, khi Thành Kiên Vỹ vừa nghe thấy hai chữ “mang thai”, hấn ngây người ra khoảng một phút, sau đó nhìn chằm chằm Nhã Lan rồi chuyển xuống bụng của cô.

“Em nói em mang thai rồi?”

Nhã Lan mắt nhắm nghiền gật đầu.

“Là con của Lãnh Mạn Nguyên?”

Lần này, cô chần chừ một lúc rồi mới gật đầu.

“Hừ!” Hấn hung hăng trói một chân của cô vào ống nước, khiến cho bụng của Nhã Lan trở nên đau: “Con hoang, con hoang, tất cả đều là con hoang!” Hấn kêu ầm lên một lúc, sau đó thông thả đi qua đi lại trong không gian nhỏ hẹp, miệng lầm bầm.

“Không được, không được, không được sinh, không được sinh ra.” Hấn không ngừng nắm lấy tóc, lúc thì chống tay ở eo, ngay sau đó lại khoanh tay trước ngực, Nhã Lan sợ hãi nhìn theo ánh mắt của hấn, không hiểu hấn đang làm cái gì.

“Đúng rồi, đúng rồi.” Dường như hấn nghĩ ra điều gì đó, hấn chạy đến phía sau của tường gỗ, lát sau đi ra, trong tay cầm thêm một ống kim tiêm.

“Anh muốn làm gì?” Nhã Lan trở nên hoang mang lo sợ. Hấn lại lấy ống kim tiêm, mũi kim bé tí lóe lên ánh sáng xám xịt, khiến người ta sợ hãi.

“Giải quyết, giải quyết hết, chính là có thể giải quyết hết.” Hấn nói năng lộn xộn, sau đó nhanh chóng kéo ống tay áo của Nhã Lan lên, đâm một phát.

“Anh làm gì vậy!” Nhã Lan vùng vẫy một cách dữ dội, lại bởi vì người đang bị trói nên có chút bất lực.

“A ha ha ha...” Thành Kiên Vỹ điên cuồng cười ầm lên, ném kim tiêm trong tay đi thật xa.

“Anh đã tiêm cho tôi cái gì!” Nhã Lan sợ hãi kêu lên lần nữa, hỏi lại.

Thành Kiên Vỹ cười một lúc, sau khi bình tĩnh lại hấn thần nhiên nhìn Nhã Lan.

“Nhìn thấy những con chuột chết dưới chân em chưa? Chúng đều chết vì bệnh dịch hạch đấy, còn có những con chuột vừa ăn đồ ở đây cũng sẽ nhanh chóng nhiễm bệnh dịch hạch. Em nghĩ tôi không có việc thì đến bệnh viện làm gì? Tôi cần chất thải y tế để tiến hành thí nghiệm của tôi, rất thành công, cuối cùng tôi cũng thành công trong việc chiết xuất ra virus dịch hạch. Đưa con hoang trong bụng em sẽ nhanh chóng nhiễm bệnh dịch hạch, nó sẽ chết.”

Cả người Nhã Lan choáng váng, cô không ngờ Thành Kiên Vỹ lại làm như vậy với mình: “Anh...” Từng bộ phận trên người cô đang run lên, ngay cả một chữ cũng không nói ra được.

Thành Kiên Vỹ vừa nói vừa cười ha ha, rất lâu sau hắn mới quay đầu lại, nhìn cô chăm chăm với ánh mắt như một con dã thú: “Chỉ cần đưa bé ra, tôi sẽ điều trị cho em, tin tôi, tôi có thể trị khỏi cho em. A, không đúng, tôi vẫn chưa nghiên cứu ra thuốc giải, không được, tôi phải đi làm thí nghiệm, ngay lập tức, ngay lập tức tôi sẽ tìm ra thuốc giải.”

Những lời nói điên cuồng của Thành Kiên Vỹ khiến Nhã Lan lạnh từ đầu xuống chân, cô cảm thấy cơ thể dần dần lạnh đi, hít thở cũng trở nên khó khăn, mặt cô đỏ lên, không ngừng thở hổn hển.

“Thành Kiên Vỹ!” Đôi môi cô run lên, kêu tên của hắn nhưng lại không biết mình muốn nói điều gì.

“Đừng lo lắng, đây là bệnh dịch hạch phổi mạnh nhất, em sẽ không chết nhanh như vậy, đương nhiên sẽ buồn một chút, đợi tôi, tôi đi nghiên cứu điều chế thuốc giải.” Thành Kiên Vỹ nói xong, chạy sang phòng bên cạnh.

Đôi mắt Nhã Lan tràn đầy nước mắt, cô cực kỳ sợ hãi. Rõ ràng là Thành Kiên Vỹ không có kiến thức y học thông thường, virus dịch hạch căn bản không có tác dụng phá thai, điều đang chờ đợi cô chính là cái chết.

Đương nhiên, đứa con trong bụng cũng chết theo. Nhã Lan nhìn cái bụng vẫn bình thường, những điều phải chịu đựng trong lòng không thể nói ra. Nguyên, em xin lỗi, lần này em không thể bảo vệ được con của chúng ta, em không thể đưa nó đến với thế giới này.

Cô nhắm chặt mắt lại, những giọt nước mắt lăn dài không dứt như nước sông chảy xiết...

Nhã Lan nhanh chóng sốt cao, phổi thở không ổn định, trong cổ họng phát ra tiếng hừ hừ không đều. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cảm giác dây trời buộc ở tay bị cởi ra, cô được nằm trên một chiếc giường.

“Lạnh...” Cô cảm thấy cả người rất lạnh, giống như rơi vào một hầm băng. Không ngừng đắp thêm chăn lên người nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh.

Hô hấp trở nên khó khăn, cô cảm giác ngực của mình nóng như lửa đốt, không ngừng đốt cháy cả lục phủ ngũ tạng.

Trong nóng ngoài lạnh, trên người cô không có chỗ nào dễ chịu, cơ thể cô nhanh chóng nổi lên những nốt đỏ, bạch huyết sưng lên.

Cứ như vậy khoảng một ngày trôi qua, hơi thở của Nhã Lan càng ngày càng yếu, cô chỉ có thể cố gắng mở mắt trong thời gian ngắn, một lát sau là một đến mức thở hồng hộc.

Bây giờ là lúc nào? Cách đó không xa, có một cửa sổ nhìn ra ngoài, thông qua đó thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những bánh xe chạy qua, còn có tiếng xe cảnh sát thường xuyên đi qua. Xem ra bây giờ ban ngày.

Ở dưới cửa sổ kia có mấy bậc thang, nối thẳng đến cuối. Nhã Lan muốn chống người dậy, leo lên mấy bậc thang kia nhưng lại bị ngắt trên giường. Cô ho khan dữ dội, một mùi tanh xộc lên, cô nôn ra máu lẫn trong đờm, nhìn rất ghê người.

Nhã Lan sợ hãi nhìn chăm chăm vào bãi đờm trên mặt đất, tay đan chặt vào nhau. Cô sắp chết rồi sao? Chấn trên giường đen sẫm, cực kỳ bẩn thỉu, cảm giác với mùi thối của Nhã Lan càng ngày càng kém, cô đã không còn ngửi thấy mùi hôi thối ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 203: Nguyên ĐẾN RỒI

Cô lật người, quần chiếc chăn lật xuống dưới giường. Cơ thể của cô giống như bị tê liệt vậy, hoàn toàn không cảm thấy đau đớn. Chỉ là cái nóng bức trong phổi vẫn chưa tiêu tan, hơi thở của cô càng khó khăn hơn. Người cô rất nóng, điều này đã kéo dài rất lâu rồi.

Cô đã tốn rất nhiều sức lực, cuối cùng cũng kéo được cái chăn rách ra khỏi cơ thể. Không biết Thành Kiên Vỹ đã đi đâu, sự xuất hiện và biến mất của hắn ta, cô không hề có chút ấn tượng nào.

Ý nghĩ duy nhất bây giờ của cô chính là trèo lên cái bậc kia, mở chiếc cửa sổ sắt kia ra. Cô muốn ra ngoài.

Khó khăn lắm mới trèo được từng bước nhỏ về phía trước, mỗi một bước đều phải tốn rất nhiều sức lực, phải thở một lúc lâu mới có thể di chuyển được một chút.

Không khí ở trong phổi ngày càng ít, sự hô hấp của cô cũng ngày càng khó khăn, Nhã Lan cảm thấy mạng sống của mình đang mất đi một chút một chút. Nhưng cô vẫn không chịu khuất phục, di chuyển từng chút từng chút về phía trước.

Một cái đầu từ xa, truyền đến tiếng bước chân nhẹ, rất nhanh, Thành Kiên Vỹ xuất hiện trước mặt cô. Bộ tóc dơ bẩn dài dài của hắn ta có chỗ đã bết vào thành mảng, có chỗ kết vào với nhau, có chỗ từng sợi tách ra, bên trên còn rơi rớt lại mấy cái lá rau nát và lông trứng khiến người khác buồn nôn.

Quần áo của hắn bẩn đen vón thành cục, bóng nhoáng, toả ra mùi hôi thối, dưới chân hắn đi đôi giày rách nát.

Hắn bây giờ là một tên ăn mày đúng nghĩa.

Nhìn thấy Nhã Lan đã rơi xuống khỏi giường, hắn đi lại gần, muốn đỡ cô dậy.

“Anh... tránh ra!” Nhã Lan khua bàn tay không chút sức lực, xua đuổi hắn như xua đuổi muỗi vậy.

“Ồ, là ché tôi bẩn đúng không? Cũng hết cách rồi, không đóng giả thành như thế này, người khác sẽ nhận ra tôi mất.” Thành Kiên Vỹ nói, lột bộ tóc giả ra, để lộ ra bộ tóc khá dài, nhưng sạch sẽ. Hắn ta đi về phía trước giường, lật bới trong đống rách nát một hồi, tìm ra một cái hộp sạch sẽ, bên trong có vài bộ quần áo sạch sẽ tinh tươm.

“Đây là quần áo làm việc của tôi, đương nhiên, trở về là phải thay ra.” Hắn ngửi ngửi bộ quần áo ở trên người, gật đầu đắc ý, cởi bỏ ngay trước mặt Nhã Lan, thay lên bộ quần áo sạch sẽ. Thuận chân, đá ngay đôi giày đi.

“Tôi như thế này, nhìn chắc sẽ dễ chịu hơn, đừng sợ, sau này tôi sẽ đều ăn mặc như thế này, có điều, tôi phải trải qua giai đoạn đặc thù này mới được.”

Thành Kiên Vỹ cứ độc thoại một mình, Nhã Lan một câu, một chữ cũng không xen vào, một người đàn ông giống như ác quỷ, từ lâu cô đã không có hứng thú nói chuyện cùng.

“Đói rồi phải không?” Hắn ta lại bước lại gần, muốn đỡ cô. Nhã Lan vẫn khua tay, cô cảm thấy đầu rất đau, ngũ tạng lục phủ như quần bện vào nhau, chỉ cần một cử chỉ nhỏ cũng khiến cô vô cùng khó chịu, lại bắt đầu ho dữ dội, cô không thể không che miệng, không ngừng dùng lực để ho, khuôn mặt đỏ đến khác thường.

Nhã Lan cảm thấy ngực như có thứ gì bị bẻ vỡ ra vậy, đau nhói, như có chất lỏng chảy ra, một mùi tanh nồng nặc truyền đến, chất lỏng đó cuối cùng phun ra khỏi miệng, dính đầy lên tay, lúc mở ra xem, đỏ cả một vùng, là máu!

Lòng cô trầm mặc, giống như bị vật gì đó đụng phải, nhìn máu chảy xuống từ giữa những kẽ tay, tim cô lạnh ngắt, một dự cảm không lành ập đến.

Sắp chết rồi sao? Cô có thể sống được bao lâu nữa? Sờ vào bụng, lòng không nhẫn tâm, nếu như cô chết, con của cô và Nguyên, sẽ mãi mãi không được ra đời.

Thành Kiên Vỹ không biết lấy đâu ra chút đồ ăn, đựng trong một cái giỏ, đang lấy từng đĩa từng đĩa ra, vẫn còn ấm.

“Ăn chút đi.” Hắn bày đồ ăn trên mặt đất, nhìn về phía cô.

“Tôi... còn có thể sống được bao lâu?” Nhã Lan hỏi, đã không còn cảm giác gì với đồ ăn, khứu giác của cô đã không còn có tác dụng nữa, một chút mùi vị cũng không ngửi thấy. Miệng bắt đầu thấy nhạt, mùi tanh của máu lúc này từ lâu đã biến mất, cô cảm thấy, cơ quan vị giác của mình cũng bắt đầu có vấn đề.

“Vẫn còn lâu, cô sẽ không chết đâu.” Thành Kiên Vỹ nhẹ nhàng nói, Nhã Lan lại không hề có sự lạc quan như vậy.

Nguyên, em rất nhớ anh, thật sự hy vọng trước khi chết được gặp anh. Nhưng, không, anh không thể đến, Thành Kiên Vỹ đang đợi để trả thù anh, oan oan tương báo, bất cứ lúc nào.

Nhã Lan đã khóc đến khô cạn nước mắt, chỉ có thể đau khổ một cách im lặng. Thành Kiên Vỹ đã đưa thức ăn đến bên miệng của cô, nhưng đến lúc mở miệng cô cũng không có. Dùng tay gói đầu, quay sang một bên, cô nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết.

“Nói cho cô một tin tốt.” Thành Kiên Vỹ không miễn cưỡng, ngược lại hắn ta một mình ăn từng miếng từng miếng to, vừa ăn vừa nói không rõ, “Lãnh Mạn Nguyên về nước rồi, rất nhanh thôi hắn ta sẽ đến gặp mặt cô!”

Hắn ta cười miệng đầy thức ăn, nước bọt trộn lẫn với đồ ăn rơi vãi trước mặt, còn dính sang một số đĩa thức ăn khác...

Nhã Lan cơ thể chấn động, ngồi phất dậy giống như kì tích vậy. “Không, không được!” Cô không ngừng gào thét như vậy, thực sự hy vọng Lãnh Mạn Nguyên có thể nghe thấy.

“Ha ha ha, cô thực sự không muốn gặp hắn?” Thành Kiên Vỹ thấp giọng cười gian ác, trong tiếng cười chứa đầy sự cay nghiệt và nghiền ngẫm.

“Tôi không muốn gặp anh ta, mãi mãi không muốn!” Cô dối lòng.

“Nhưng tôi muốn gặp hắn ta, hận hắn ta không thể lập tức xuất hiện!” Thành Kiên Vỹ dừng lại suy nghĩ, lấy ra một chiếc điện thoại, ấn số.

Cái ống to mà Nhã Lan gói đầu bên cạnh, không biết hắn ta muốn làm gì.

“Lãnh Mạn Nguyên, sao hả? Bất ngờ tao tặng cho mày có thích không.”

Nhã Lan nghe thấy ba từ Lãnh Mạn Nguyên, toàn thân chấn động, hắn thật sự đang nói chuyện điện thoại với Lãnh Mạn Nguyên? “Nguyên...” Giọng nói

của cô quá nhỏ bé, khàn đến mức không thành tiếng, đương nhiên không cách nào có thể truyền qua bên kia được.

“Linh Linh sao? Cô ấy khoẻ, đương nhiên, cô ấy rất hy vọng nhìn thấy mày, tao cũng đợi mày lâu rồi!” Câu nói cuối cùng của hắn ta, dường như đã nghiêng răng nghiêng lợi để nói, toàn thân của Nhã Lan toát ra hơi lạnh, cô không biết là vì sốt hay là do sợ hãi nữa.

Thành Kiên Vỹ im lặng một lúc, rõ ràng đang nghe đối phương nói gì đó, rất lâu, mới nói: “Mười hai giờ đêm nay, đến đường Phương Hoàng đợi tao, tao sẽ để mày gặp cô ta, đương nhiên, vẫn còn một bất ngờ lớn đang đợi mày, ừm ha ha ha...” Nụ cười điên cuồng ma quỷ trong không gian nhỏ bé lại chói tai một cách lạ thường, chấn động đến mức màng tai của Nhã Lan phát đau.

Cô rất sợ việc Lãnh Mạn Nguyên thật sự đến, không ngừng lắc đầu, muốn ngăn cản anh, chỉ là, cô họng của cô quá đau, giọng nói lại khàn, sức lực yếu ớt, không có cách nào để anh nghe thấy giọng nói của mình.

“Cái gì, muốn nói chuyện với cô ấy, được, tao sẽ cho mày toại nguyện.” Rất nhanh sau đó, bên tai cô thấy hơi lạnh lạnh, Thành Kiên Vỹ để điện thoại đặt vào tai cô.

“Linh Nhi, Linh Nhi? Em vẫn ổn chứ?” Đầu bên kia điện thoại, truyền đến tiếng gọi quen thuộc của Lãnh Mạn Nguyên, ngay lập tức Nhã Lan nước mắt giàn giụa.

“Nguyên...” Cô gọi anh ảm áp yêu thương bằng giọng nói đã khàn của mình, nhưng không nói ra được câu nào hết.

“Linh Nhi, em yên tâm, anh nhất định sẽ đến cứu em, em hãy đợi anh...” Lãnh Mạn Nguyên chưa nói xong, điện thoại đã bị lấy ra, giọng nói liều lĩnh của Thành Kiên Vỹ lại vang lên: “Tên họ Lãnh kia, mày nghe rõ đây, không được phép dẫn theo người nào đến, càng không được mang súng, một mình đứng ở cái nắp giếng ở giao lộ, tao sẽ đến tìm mày. Nếu mày dám giở trò gì, tao sẽ cho mày đẹp mặt!”

“Tao không cần gì hết, ngược lại mày, không biết mày có hứng thú với thứ ở trong tay tao không. Cô ta nói mày là người yêu cô ta, tao lại muốn xem xem, là thật hay giả, ha ha ha...”

Lông mi mỏng manh của Nhã Lan không ngừng chớp nháy, lo lắng mà không làm được gì, cô bây giờ ngoài đôi mắt có thể chớp nháy ra, cơ thể mềm nhũn như vũng bùn vậy.

“Thành... Kiệt... Vũ, anh... không thể...” Giọng nói của cô yếu ớt giống như con chuột vậy, Thành Kiên Vỹ quay ra nhìn cô, tiếp tục ăn như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhã Lan chỉ dựa vào cái ống to nằm im lặng như vậy, bây giờ Thành Kiên Vỹ không còn khống chế hành động của cô nữa, có điều, nơi đâu cô cũng không đi nổi nữa rồi.

Lúc tỉnh, cô nhìn lên ô thoáng trên đỉnh đầu, chỉ có từ chỗ đó, mới có thể phán đoán được đại khái khoảng thời gian. Trời lại tối rồi, những âm thanh trượt qua của những chiếc xe bên trên bắt đầu thưa thớt đi, là nửa đêm rồi sao?

Trong lúc mơ hồ, cô cảm thấy Thành Kiên Vỹ đi ra rồi lại quay về, quay về rồi lại ra ngoài, lần này, hắn ra ngoài rồi. Hắn ta đi tìm Nguyên sao? Nguyên thực sự sẽ đến sao? Cô vừa mong chờ, vừa sợ hãi, cơ thể càng cuộn tròn, co quắp lại.

“Đi thôi!” Giọng nói của Thành Kiên Vỹ khiến cô bừng tỉnh, Nhã Lan mở đôi mắt lơ mơ, nhìn thấy hai bóng hình mờ nhạt từ bên ngoài đi vào. Người đi trước, hai tay bị trói vắt chéo sau lưng, trên mặt che một miếng vải đen, nhìn không rõ mặt, nhưng từ thân hình cao ráo, quai hàm cương quyết của anh ta, có thể phán đoán ra, anh chính là Lãnh Mạn Nguyên.

“Nguyên...” Nhã Lan cố gắng di chuyển cơ thể một chút, hơi thở bắt đầu nặng nề. Anh thật sự đến rồi, sao anh có thể đến đây? “Nguyên...” từ lòng ngực cho đến cổ họng của cô đều đang nóng rất, cô nói rất khó khăn.

“Đi đi, làm một đôi uyên ương xấu số!” Thành Kiên Vỹ dùng cái chân to nặng đá vào người Lãnh Mạn Nguyên, anh lao đảo vài cái, ngã xuống bên cạnh Nhã Lan. Rất nhanh, tám vài trên mặt được mở ra, gương mặt đẹp trai tuấn tú của anh hiện ra trước mắt.

“Nguyên...” Lãnh Mạn Nguyên mà ngày đêm cô mong nhớ cuối cùng cũng xuất hiện rồi, cô chìa tay ra, rồi lại rút lại. Cô cố gắng lùi ra, cô bây giờ, cơ thể nhiễm bệnh dịch hạch, không thể truyền nhiễm cho Lãnh Mạn Nguyên.

“Linh Nhi!” tay của Lãnh Mạn Nguyên bị còng quay lưng lại, cái còng tay bằng thép không gỉ đằng sau hiện lên sự sắc nhọn lạnh lạnh. Khi anh nhìn thấy khuôn mặt hốc hác của Nhã Lan, anh vô cùng thương xót, “Sao mày lại biến thành như thế này? Thành Kiên Vỹ, mày đã làm gì với cô ấy!”

“Ồ, không có gì, chỉ là không cần thận tiêm vào cô ấy một số thứ.” Khi Thành Kiên Vỹ xuất hiện lần nữa, trong tay có thêm một cây kim tiêm.

“Đừng mà!” Nhã Lan lắc đầu, muốn đẩy Lãnh Mạn Nguyên ra xa một chút. “Anh... cái đó... là... không được!” Sợ hãi cùng ốm đau khiến cô không cách nào nói hết câu, cô chỉ có thể bắt lực đẩy Lãnh Mạn Nguyên ra, hy vọng anh có thể trốn thoát.

Lãnh Mạn Nguyên quay lại nắm tay cô một cách đau lòng, trên tay cô đã xuất hiện những đốm đỏ, vô cùng khó coi. Nhã Lan muốn rút tay lại, nhưng lại lưu luyến hơi ấm cơ thể anh.

“Linh Nhi, đừng sợ, anh sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Ổng tiêm của Thành Kiên Vỹ ở ngay trước mắt, hần ta giờ lên cao, nhưng vẫn chưa tiêm xuống. Thông minh như hần, đương nhiên biết rõ, Lãnh Mạn Nguyên mặc dù bị còng cả hai tay, nhưng cũng không dễ dàng đối phó như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Sống chết có nhau

“Đã suy nghĩ kỹ chưa? Linh Nhi của mày đã trúng bệnh dịch hạch, ha ha ha...”

Lãnh Mạn Nguyên nghe thấy hai từ bệnh dịch, lông mày nhú chặt lại, trên mặt lộ rõ sự căm phẫn. “Sao mày có thể ra tay như vậy với một người con gái, đúng là không bằng đồ cầm thú!”

Thành Kiên Vỹ làm ngơ với những lời mắng chửi của Lãnh Mạn Nguyên, chỉ quan sát chất lỏng ở trong ống tiêm, thỉnh thoảng ấn cái xilanh, hút vào một cọt nhỏ chất lỏng. “Lãnh Mạn Nguyên, mày luôn miệng nói yêu Lan Lan, thể hiện đi.”

“Đừng!” Nhã Lan trong tình hình cấp bách lại có sức lớn vậy, một tay đẩy Lãnh Mạn Nguyên ra.

“Linh Nhi!” Trong tiếng kêu của Lãnh Mạn Nguyên đều là sự đau xót, Nhã Lan nhắm mắt lại, hít thở, cô bắt đầu mắng: “Lãnh Mạn Nguyên, anh là cái đồ ngốc, anh thật đúng là một tên ngốc, em là một người sắp chết, có gì tốt đẹp đâu chứ, đến rồi cũng không mang theo thuộc hạ, anh thực sự là tên ngốc, ngốc nhất trên thế giới này.”

“Linh Nhi, vì em, anh có thể làm tất cả!” Lãnh Mạn Nguyên trầm tiếng trả lời, giọng nói của anh vẫn chân thành tha thiết như vậy, tình cảm vẫn sâu đậm như vậy, Nhã Lan suýt chút nữa kích động đến mức ôm lấy anh. Nghĩ đến bệnh đang mang trong mình, cô vẫn lùi ra một chút khoảng cách.

“Anh nghĩ cách rời khỏi đi, đây không phải là nơi anh ở lại, mau cút đi!” Cô hy vọng sự tuyệt tình của mình có thể khơi dậy con giận của anh, như vậy, anh có thể không cần lo cho cô, thuận lợi trốn thoát.

“Những lời nói thật khiến người khác cảm động.” Tiếng nói như ác quỷ của Thành Kiên Vỹ xen vào: “Các người nghĩ ngây thơ quá, đây đâu phải là nơi các người muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Lãnh Mạn Nguyên, phối hợp chút đi, nếu không, tao sẽ khiến cô ta chết lập tức!”

Thành Kiên Vỹ ném kim tiêm vào trong tay Lãnh Mạn Nguyên, rút ra một con dao nhỏ từ trên người, kéo Nhã Lan đứng lên, đặt con dao lên trên cổ cô.

“Nguyên, đừng mà...” Chết như vậy cũng tốt, tránh một lần nữa liên lụy đến Lãnh Mạn Nguyên. Nhã Lan đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, cô thậm chí không cả vùng vẫy, chỉ hy vọng Lãnh Mạn Nguyên đừng nhặt chiếc kim tiêm trên đất lên.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn một lúc, trong lúc Nhã Lan cho rằng anh sẽ bỏ cuộc, nhưng lại thấy anh nhặt chiếc kim tiêm lên.

“Nhanh lên, tao chỉ đếm đến ba, qua ba, nếu còn không làm, thì xuống âm phủ mà gặp Linh Nhi của mày! Một!”

“Đừng mà...” Nhã Lan giờ tay lăm chắm đấm đỏ lên, làm động tác cự tuyệt, “Đề ta chết!” Cô muốn chủ động đâm vào con dao, nhưng sự kim hãm của Thành Kiên Vỹ quá chặt, cô hoàn toàn không có sức lực, không cách nào làm được điều này.

“Linh Nhi, đừng lo lắng...”

“Hai!” Thành Kiên Vỹ kêu như thúc giục

“Đừng mà, em không muốn anh vì em mà bị thương nữa!”

“Ba!”

Chỉ nhìn thấy sắc bén chớp cái, đầu kim tiêm chưa đâm vào bắp tay Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan đau lòng như muốn chết đi. “Anh làm sao có thể, anh sao có thể...” Trên vai bị vật gì đó đánh mạnh vào, trước khi ngất đi, cô chỉ nghe thấy Lãnh Mạn Nguyên tức giận la hét: “Sao mày có thể đối xử như vậy với cô ấy!”

“Linh Nhi?” Có người đang vỗ nhẹ vào mặt cô, không ngừng gọi tên cô. Cái xưng hô đặc biệt này, từ trước đến nay chỉ thuộc về một người duy nhất, trở về bên cạnh anh rồi sao? Nhã Lan vuốt ve anh không biết chán, trên mặt hiện ra nụ cười hiếm hoi.

“Linh Nhi, mau tỉnh lại, đừng có ngủ!” Tiếng nói đó bắt đầu lo lắng, trong lo lắng có chút thờ ơ gấp dồn dập, nghe có vẻ như hơi thở không ổn định.

Anh ấy sao vậy? Trong đầu Nhã Lan chợt hiện ra cây kim tiêm, còn cả cái ống chứa vi rút bệnh dịch hạch trên kim tiêm nữa. Không!

“Nguyên!” cô mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Lãnh Mạn Nguyên. Cô đang nằm trong lòng của Lãnh Mạn Nguyên, còn Lãnh Mạn Nguyên, bị trói bởi bốn sợi dây xích trên một đường ống nước lớn. Từ ánh sáng trên cao chiếu xuống, Nhã Lan nhìn thấy những đốm đỏ trên mặt anh.

“Sao anh ngốc như vậy!” Nhã Lan trách móc yếu ớt. Cô rất muốn đánh anh một trận. Rõ ràng biết là nguy hiểm, còn đến, rõ ràng biết đó là thuốc lấy mạng người, anh ấy còn đâm vào. “Sao anh có thể như vậy, sao có thể không chú ý đến cơ thể của mình, bây giờ thì tốt rồi, cả hai chúng ta đều sắp chết rồi.”

Nhã Lan khóc lóc, khóc ra hết uất ức ở trong lòng. Lúc không gặp được anh thì nhớ anh, lúc gặp anh rồi thì lại trách anh.

Lãnh Mạn Nguyên cẩn thận nâng cô lên, thơm và má cô, hôn đi những giọt nước mắt của cô. Nhã Lan nghiêng mặt sang một bên, việc sốt liên tiếp không ngừng, mắt cô bị dử mắt che lấp, hốc mắt đã lõm xuống sâu, không có một chỗ nào sạch sẽ trên mặt nữa.

“Nhã Lan, anh không thể để em một mình trải qua nguy hiểm, nếu thật sự gặp nguy hiểm, hãy để anh gánh vác!” Những sợi dây xích trên người anh phát ra âm thanh va đập vào nhau. Sợi dây xích khóa chặt tay chân, hành động của anh bị cản trở, chỉ có thể ngồi hoặc đứng ở một phạm vi nhỏ bé.

“Nguyên, em nghĩ rằng anh sẽ không yêu em nữa, sẽ không để ý em nữa, xin lỗi, nếu như anh nổi giận, là em không nên buông tay.” Cô nhớ lại sự bất vô âm tín và sự ra đi không lời từ biệt của Lãnh Mạn Nguyên, thời gian đó, lòng cô lo lắng đến mức như muốn vỡ tung ra.

“Người nên xin lỗi là anh, Linh Nhi, sự việc gấp gáp, anh không thể không đi Mỹ mấy đêm liền, điện thoại của anh luôn để ở chỗ nhân viên đi cùng, cũng dặn dò anh ta, nếu như có điện thoại nhất định phải trả lời kịp thời. Anh bận quá, mấy ngày mấy đêm đều không chợp mắt, xin lỗi em, sao anh có thể không quan tâm tâm trạng của em, anh nên bớt chút thời gian dành gọi một cuộc điện thoại về.” Linh Nhi lúc này mới phát hiện, mắt của anh đỏ lên, đầy những gân máu.

“Anh là tên xấu xa, tại sao phải khổ sở như vậy, em không muốn anh khổ như thế!” Linh Nhi khóc càng thêm đau lòng.

Lãnh Mạn Nguyên cười khê. “Anh ngày đêm không ngủ là muốn dành ra một chút thời gian dành để đi thăm tự Nguyên, anh dùng điện thoại quay lại video của nó, muốn mang về cho em xem. Đáng tiếc, điện thoại để ở nhà, em không xem được rồi.”

“tự Nguyên khỏe không? Nó đã lớn chưa? Biết đi chưa?” Nhã Lan dường như đã quên mất hoàn cảnh khó khăn trước mắt, toàn bộ tâm tư của cô đều đặt vào người con trai, không ngừng đưa ra câu hỏi.

“Biết đi rồi, bây giờ nó đi nhanh lắm, rất mũm mĩm, rất hiểu chuyện, mẹ đã bắt đầu dạy nó lễ nghi.”

“Ồ, bé như vậy mà đã phải học, không thể chứ.” Linh Nhi bắt đầu cảm thấy đau lòng, tính đến nay, tự Nguyên mới có một tuổi hai tháng hai mươi ngày.

“Không sao, mẹ sẽ có cách dạy đúng mực.” Lãnh Mạn Nguyên xoa đầu cô, giọng nói tràn đầy sự dịu dàng.

Nhã Lan nhớ ra chuyện mình mang thai, nếu không nói với anh, có lẽ sẽ không có cơ hội nữa.

“Nguyên”

“Ừm?” Ánh mắt của Lãnh Mạn Nguyên từ trước đến nay luôn hướng nhìn về phía cô một cách sáng rực.

“Em... lại có thai rồi.” Cô sờ vào phần bụng bằng phẳng, đứa trẻ đáng thương, bỏ đến thăm con rồi.

“Thật sao?” Tay của Lãnh Mạn Nguyên cũng sờ vào phần bụng, xoa đi xoa lại: “Tốt quá, anh thực sự quá hạnh phúc.”

“Chết đến nơi rồi, vẫn còn thăm thiết, các người chắc muốn làm một cặp vợ chồng ma quỷ! Ha ha” Thành Kiên Vỹ bước đến gần không một tiếng động, đứng đối mặt với hai người, cười liêu lỉnh một hồi.

“Thành Kiên Vỹ, không phải mày nói chỉ cần tao đến, thì sẽ thả Nhã Lan ra sao? Bây giờ có thể thực hiện được rồi đó.” Lãnh Mạn Nguyên không hề sợ hãi, bình tĩnh nói.

Con người gian ác của Thành Kiên Vỹ đảo vài vòng, cuối cùng xác định chỗ hai người nắm chặt, dừng lại trên bàn tay đặt trên bụng. “Ta đổi ý rồi, ta muốn các người cùng nhau chết!”

“Thành Kiên Vỹ, anh thật quá đáng!” Tiếng la mắng yếu ớt của Nhã Lan chỉ thắng được nụ cười điên cuồng như ác quỷ của Thành Kiên Vỹ. Hắn ta mở rộng vòng tay, cười điên cuồng.

Trên đỉnh đầu, truyền đến tiếng còi báo động dồn dập, Thành Kiên Vỹ càng thêm vui sướng, được một hồi, mới dừng lại, chỉ lên đỉnh đầu. “Nghe thấy chưa, đây là cảnh sát đến tìm chúng mày, đáng tiếc là, gần trong gang tấc, bọn họ sẽ không tìm thấy chúng mày nữa. Đúng rồi, Uông Minh Thiên cũng đang tìm, chỉ tiếc, bọn nó chỉ có thể tìm thấy chiếc điện thoại hồng của mày, ha ha ha, chúng mày coi như chết rồi, xương cốt thối nát, cũng không có ai biết!”

“Nguyên, anh không nên đến.” Trở về hiện thực, Nhã Lan tự thấy hổ thẹn vô cùng. Nguy hiểm hết lần này đến lần khác, đều là do cô đem đến cho anh, cô nợ anh quá nhiều rồi.

“Em yêu, đừng sợ.” Anh hôn cô trước mặt Thành Kiên Vỹ, hôn thật tình cảm.

“Cút ra, cút ra, tránh xa cô ta ra!” Thành Kiên Vỹ như bị kích động, chạy đến đẩy Lãnh Mạn Nguyên ra, kéo Nhã Lan từ trong lòng Mạn Nguyên ra.

“Chết cũng không để cho hai người ở bên nhau, Lan Lan, anh sẽ cứu em, anh sẽ cứu em, anh đã có thuốc giải, tối nay chúng ta sẽ chạy trốn, tối nay, anh sẽ đưa thuốc giải cho em, chúng ta cùng nhau chạy trốn!”

Nhã Lan vùng vẫy vô ích, vẫn bị kéo ra khỏi lòng ngực của Lãnh Mạn Nguyên. Con ngươi đen sáng của Lãnh Mạn Nguyên lóe lên tia sáng rực rỡ, anh nhìn một cây kim tiêm nhỏ khác rơi bên cạnh người Thành Kiên Vỹ, cẩn thận suy nghĩ.

“Thành Kiên Vỹ, muốn trốn cũng phải dò đường mới được chứ, bây giờ toàn thành phố đều phát lệnh truy lã mày, kiểm tra rất nghiêm ngặt, mày chắc là không chạy thoát được đâu.” Anh nói, giọng điệu bình thường giống như nói chuyện vậy.

Thành Kiên Vỹ đi đến, hung hăng đá vài cái vào anh, nhưng ngay cả một tiếng kêu rên rĩ cũng không có. Hắn đi sang bên cạnh, nghĩ một hồi, gật gật đầu. “Đứng, tao phải đi tìm một con đường tốt nhất để ra khỏi thành phố này, Lan Lan, em ở đây, lập tức, anh có thể đem em trốn thoát rồi.”

Nhã Lan đã bị hắn ta đặt trên giường, cô không còn sức lực để di chuyển cơ thể, chỉ có thể nằm im, nhìn Lãnh Mạn Nguyên từ xa. Con ngươi của anh sáng lên, hơi thở của anh vẫn ổn định như vậy, anh là người nổi bật của trời đất, là con rồng trong loài người, cho dù trong lúc nguy hiểm như này vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Thành Kiên Vỹ đi dò đường rồi, sau khi hắn ta quay lại sẽ đối xử ra sao với Nguyên? Cô quyết tâm, nếu như Nguyên chết, thì cô cũng tuyệt đối không sống một mình.

Lãnh Mạn Nguyên bị trời cố định ở đó, anh nhìn cô từ xa, an ủi cô. “Đừng sợ, Linh Nhi, chúng ta nhanh chóng được an toàn thôi.”

An toàn, là không thể rồi, nhưng có thể ở cùng với anh, cô mãn nguyện rồi. Nhã Lan nhắm đôi mắt nặng trĩu, chìm vào trong giấc mơ vô tận...

Uông Thiên Minh nóng ruột như lửa đốt, cào đầu, sốt ruột chờ đợi trong phòng chỉ huy trung tâm. Lãnh Mạn Nguyên biến mất rồi, điện thoại cũng tắt máy, không thể liên lạc nổi. Nhà họ Lãnh gọi điện thoại đến, Nhã Lan đã mất tích mấy ngày nay, có lẽ Lãnh Mạn Nguyên đã đi tìm cô ấy.

Tên Lãnh Mạn Nguyên này, cũng không chú ý đến sự an toàn của bản thân mình! Uông Minh Thiên không biết đã mắng Lãnh Mạn Nguyên biết bao nhiêu lần, chỉ vì Quắc Nhã Lan mà như phát điên vậy, làm những chuyện không thể tưởng tượng nổi hết lần này tới lần khác...

Quắc Nhã Lan thực sự không biết đã dùng ma thuật gì, biến một tên Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng hoàn toàn thành một người đàn ông lỗ mãng. Trời ơi, tình yêu, chính là thuốc độc!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Lòng thù hận của bà thành

Một tên thuộc hạ chạy đến, đứng ở trước cửa: “Ông chủ Uông, có tín hiệu!”

Lông mày thanh nhã của Uông Minh Thiên nhấc lên, lại dẫn ra. “Tín hiệu gì?”

“Cái máy theo dõi vệ tinh từ trước đến nay chưa mở mà ông chủ Lãnh luôn đem theo bên người đột nhiên mở, chúng tôi giám sát theo, hắn ta ở vùng lân cận khu vực này, và chưa đi xa”

Chưa đi xa? Uông Minh Thiên nhìn thuộc hạ một cách nghi ngờ, nếu nhớ không nhầm, thuộc hạ của anh ta và cảnh sát đã bao vây toàn bộ thành phố này, chỉ thiếu chưa đào ba thước đất.

Đào ba thước đất?

Đột nhiên cậu ta có linh cảm, nói với thuộc hạ: “Mau bám theo! Chú ý tình hình bên dưới! Nhất là bãi đỗ xe dưới hầm, hầm đất và tất cả những nơi có thể giấu người.”

Hành tung của Thành Kiên Vỹ nhanh chóng bị theo sát, người theo dõi đặc lực luôn quan sát hành tung của anh ta, Uông Minh Thiên càng cho rằng, Lãnh Mạn Nguyên và Quắc Nhã Lan đang ở trong tay hắn ta.

Hành động của hắn ta vô cùng thận trọng, khi ra ngoài không chỉ ăn mặc cải trang, còn luôn đặc biệt chú ý quan sát tình hình xung quanh một cách cẩn thận. Cũng may người theo dõi mà Lãnh Mạn Nguyên huấn luyện có bản lĩnh cao siêu, mới không bị out, rất nhanh sau đó, nhìn thấy hắn ta mở một cái nắp xuống đường ống nước, chui vào.

Hành động bắt giữ bí mật đã được bắt đầu, Uông Minh Thiên phái người theo dõi lối ra của mỗi một đường xuống ống nước ở trong thành phố, có thể

nói là thiên la địa võng. Thành Kiên Vỹ nhanh nhẹn giống như một con báo, nhanh chóng đánh hơi được điều khác thường. Hắn ta thay bỏ người bộ quần áo rách nát, hóa trang thành người khác, từ cửa một cái hang không ai chú ý ở ngoại ô chuẩn mất.

Nhã Lan và Lãnh Mạn Nguyên nhanh chóng được Uông Minh Thiên tìm thấy, Nhã Lan đã rơi vào mê man, Lãnh Mạn Nguyên vẫn giữ được sự tỉnh táo. Cả hai người đều đã trúng bệnh dịch hạch, may mà chữa trị kịp thời, Lãnh Mạn Nguyên rất nhanh đã hồi phục sức khỏe. Còn Nhã Lan bị bệnh thời gian dài cùng với không đủ dinh dưỡng, đã rơi vào mê man sâu.

Cô ấy nằm yên tĩnh trên giường, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Cậu bị làm sao vậy, có một người cũng không cứu nổi!” Lãnh Mạn Nguyên điên lên đẩy Uy Vỹ Thiên, ngón tay thon dài suýt chút nữa chỉ vào mặt của Vỹ Thiên. Uy Vỹ Thiên nhủ lòng mảy, cũng không đánh trả, nếu như không phải đám đông kéo lại, sớm đã bị Lãnh Mạn Nguyên đẩy ngã rồi.

“Bệnh dịch hạch đã phát bệnh, dẫn đến cơ tim suy kiệt, tim đập chậm, có thể sống đến lúc này đã được coi là kì tích rồi. Cô ấy có thể tỉnh lại không, có thể chiến thắng bệnh tật không, chỉ có thể xem bản thân cô ấy.” Khuôn mặt nghiêm túc của Uy Vỹ Thiên đã không có sự ngang ngạnh của trước kia, trên khuôn mặt anh ta có một chút thất bại.

“Cậu nói vậy là ý gì! Nếu như cô ấy tự tỉnh lại, còn cần đến cậu sao?”

“Đó chính là y học, chính là như vậy!” Uy Vỹ Thiên lắc đầu bất lực, Lãnh Mạn Nguyên vô cùng khó hiểu. “Nếu như cậu không tin tôi, có thể tìm bác sĩ khác đến xem, tôi tin cách nói của họ với tôi là một. Nếu như cô ấy nhanh chóng tỉnh lại, còn có khả năng cứu chữa, nếu như, nếu như tiếp tục hôn mê như thế này, mạng sống lúc nào cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

Uy Vỹ Thiên quả quyết cho Nhã Lan ăn tử, sắc mặt mọi người trong nhà họ Lãnh đều trở nên trang nghiêm, lo lắng vì Nhã Lan. Uyển Nhân vô cùng hối hận, không ngừng trách móc bản thân: “Hôm đó tôi không nên gọi cô ấy đến, hại cô ấy thành ra như thế này, đều tại tôi!”

Đại Hưng xót xa kéo cô vào trong lòng, nhỏ nhẹ an ủi.

“Có cách nào để cô ấy nhanh tỉnh lại không?” Lãnh Mạn Nguyên đau lòng nhìn Nhã Lan nằm trên giường, thấp giọng hỏi. Các chấm đỏ trên mặt cô ấy vẫn chưa hết, các chấm nhỏ đỏ khắp nơi có thể nhìn thấy, điểm xuất trên khuôn mặt không sắc máu của cô ấy, nhìn vào khiến cho người ta đau lòng.

“Cậu có thể thử nói chuyện với cô ấy, kích thích những ham muốn sinh tồn của cô ấy. Có lẽ, có thể khiến cô ấy tỉnh lại.” Uy Vỹ Thiên nói một cách không hoàn toàn chắc chắn.

“Được, các người đi ra đi.” Lãnh Mạn Nguyên không gây thêm phiền phức cho Uy Vỹ Thiên nữa, anh ta khua tay ý nói tất cả mọi người ra ngoài.

Trong cả nhà họ Lãnh, bà Thành lại là người vui nhất. Sự đau đớn của Nhã Lan khiến bà ta có cảm giác vui vẻ về việc báo thù, thứ bà ta hi vọng nhất là Nhã Lan có thể tiếp tục hôn mê mãi mãi, không được tỉnh lại.

“Hừ, đã hại con trai tôi, lại còn khiến chồng tôi tức chết, cô ta đáng đời!” Bà ta chửi rủa, lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Uyển Nhân đang bung nước canh đến trước mặt cung phụng bà ta.

“Mẹ, sao mẹ có thể nói những lời như vậy, cái chết của ba vốn dĩ không liên quan đến cậu ấy, còn chuyện của Vũ cũng không phải là cậu ấy gây ra.” Uyển Nhân cảm thấy không vui vì bà Thành trách móc Nhã Lan như vậy.

“Chính là cô ta, con hồ ly tinh, hừ!” bà Thành cắt ngang lời của Uyển Nhân một cách độc đoán, đầy hận thù sâu sắc với Nhã Lan.

“Ngày hôm nay tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, đều là do cô ta gây ra, lại còn giả vờ là người tốt trước mặt người khác, đây chính là kết cục của cô ta, ác giả ác báo, không ai có thể tránh được!”

“Mẹ, mẹ không thể nói như vậy, Vũ anh ấy làm như thế là quá đáng rồi, lại tiêm bệnh dịch hạch cho Nhã Lan, hại cô ấy...” Uyển Nhân đột nhiên phát hiện bản thân đề lộ ra khỏi miệng, liền vội bịt miệng lại. Bà Thành lại không hề truy vấn, bà ta giống như chưa nghe rõ, chỉ mãi tiếp tục chửi Nhã Lan. “Mọi thứ là do cô ta tự chuốc lấy, không trách người khác được, Vũ quá yếu lòng, ta kêu nó giết cô ta, nó không làm, còn muốn giết chết Lãnh Mạn Nguyên và con yêu tinh đó, dù sao cũng tốt, coi như ông trời có mắt, giúp ta trị được con nhỏ đó!”

Uyển Nhân bị lời nói của bà ta dọa đến mức mồm miệng há hốc, đầu óc lờ mờ. “Mẹ, mẹ... mẹ biết... chuyện của Vũ?” Uyển Nhân cho rằng mình giầu rất giỏi, không nghĩ, bà Thành sớm đã biết chuyện Thành Kiên Vỹ đối đầu với Lãnh Mạn Nguyên và Nhã Lan.

Sao bà ta lại biết được? Chẳng nhẽ có quan hệ với Thành Kiên Vỹ? Ý nghĩ này khiến Uyển Nhân giật nảy mình, rất nhanh, bà Thành liền chứng thực suy nghĩ của Uyển Nhân.

“Vũ và tôi đã gặp nhau rồi, Vũ Nhi của ta thật tài giỏi, không chế Lãnh Mạn Nguyên trong lòng bàn tay.”

“Trời ơi, mẹ, những lời như vậy không thể nói linh tinh như vậy.” Uyển Nhân vội đóng chặt cửa phòng, khuôn mặt lo lắng: “Mẹ, sao mẹ có thể anh ta, anh ta có phải là...”

“Nó là gì? Nó là con trai tôi, chồng tôi chết rồi, lẽ nào đến con trai mình tôi cũng không thể gặp sao?” Bà ta hung dữ thô lỗ cắt ngang lời Uyển Nhân, trên mặt có một nụ cười khác.

Uyển Nhân dường như hiểu ra, bà ta có thể thoát ra khỏi nỗi đau mất chồng nhanh như thế là vì cái gì.

Nhưng Thành Kiên Vỹ là một người nguy hiểm, lại đang bị phát lệnh truy nã toàn thành phố, thực sự cô sợ chuyện này lộ ra, đến lúc đó hại đến bà Thành.

“Mẹ, mẹ nghe con, đừng có liên lạc với anh ta nữa, việc này sẽ hại bản thân mẹ đấy.”

“Tôi mặc kệ, nó là con trai tôi, tôi gặp con trai mình thì sợ gì! Còn cô, chồng mình xảy ra chuyện cũng không biết giúp đỡ, cả ngày chỉ ở cùng với Quắc Nhã Lan, đâu có xứng làm con dâu nhà họ Thành chúng tôi!”

“Mẹ...” Uyển Nhân lo lắng, nhưng không biết làm thế nào: “Mẹ mau nói đi, Vũ ở đâu, mẹ, mẹ kêu anh ta mau chạy đi, đừng có quay lại nữa.”

“Ta sẽ không nói với nó đâu!” bà Thành quay đầu nhìn chằm chằm Uyển Nhân một cách hung hãn, “Cô nhớ cho tôi, những lời tôi nói, không được tiết lộ điều gì cho bất cứ ai, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo với cô!”

Uyển Nhân do dự mãi, mới miễn cưỡng gật đầu.

“Nhưng, mẹ, mẹ như vậy thực sự không hay chút nào.”

“Cô không cần phải lo, ra ngoài đi. Đúng rồi, còn nữa, sau này ta làm bất cứ việc gì cũng không liên quan đến cô, đừng có cản đường tôi!”

Uyển Nhân nghe lời lủi ra ngoài, lòng cô vô cùng ngổn ngang. Cô có thể kể cho Lãnh Mạn Nguyên việc bà Thành và Thành Kiên Vỹ gặp nhau không? Lãnh Mạn Nguyên bây giờ vô cùng ghét bỏ Thành Kiên Vỹ, ngấm thừa nhận việc ở lại của bà Thành đã là một ân huệ lớn lắm rồi, nếu như biết bà vẫn đang làm những việc như thế này, không biết sẽ đối xử với bà ấy như thế nào?

Uyển Nhân không nhẫn tâm để bà Thành bị giày vò, cô chỉ dám canh cánh ở trong lòng, không dám nói ra nửa lời.

Khi nhìn thấy khuôn mặt không có sức sống của Nhã Lan, cô lại bắt đầu trở nên mâu thuẫn. Nhã Lan là bạn tốt nhất của mình, không nói trước đây, là hiện tại, nếu không có sự giúp đỡ của Nhã Lan, nghĩ đến cũng sớm đã hồn bay phách lạc.

Cô đối xử như vậy với một người bạn thân thiết như chị em, liệu có quá đáng không?

“Uyển Nhân?” Đại Hưng liên tục gọi mấy tiếng, Uyển Nhân đều không có phản ứng gì, cậu không thể không gọi to.

“Ủm? Ồ, chuyện gì thế!” Uyển Nhân hình như đột nhiên bừng tỉnh, ngơ ngàng nhìn Đại Hưng.

“Em dạo này vẫn ổn chứ, tâm trí để đâu vậy, có phải không khỏe ở đâu không?” Anh chìa ra bàn tay thô ráp, sờ trán Uyển Nhân.

“Em không sao.” Uyển Nhân vung tay qua đầu, cô đuối lý không dám nhìn thẳng vào Đại Hưng.

“Vẫn đang lo lắng cho Nhã Lan à, không sao đâu, cô ấy sẽ nhanh chóng khỏe trở lại.”

Lời nói của Đại Hưng trôi qua tai của cô, nhưng lại không vào màng tai của cô, Uyển Nha lại chìm trong tâm sự của bản thân mình.

Trên tay của Nhã Lan đang cầm dịch truyền, trên người cũng có rất nhiều máy móc, bên trên màn hình hiển thị nhịp tim đập yếu ớt của cô. Cô đã hôn mê mấy ngày rồi, chỉ có thể tiêm chất dinh dưỡng duy trì mạng sống.

Đêm khuya, cửa bị đẩy mở nhè nhè từ bên ngoài, trong phòng vẫn sáng đèn, có thể nhìn thấy rõ chỗ cô ấy ngủ. Một con dao sáng sắc nhọn nằm trong đôi bàn tay, chủ nhân đôi tay đó đang dần dần bước đến trước giường.

Con dao giơ lên cao, đã đến đầu giường của Nhã Lan. Trên tường phản chiếu ra một cái gương, cổ con dao hướng về phía Nhã Lan liền rơi xuống...

“Bà đang làm cái gì vậy?” Lãnh Mạn Nguyên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy bóng dáng đó. Anh ta quát to một tiếng, người ngồi ở hàng ghế nhỏ trước giường, quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt mà phấn son không thể che hết được các nếp nhăn.

“Là bà?” Người mà Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy chính là bà Thành, sắc mặt bà ta trắng bệch đi một lúc, rồi lập tức trở lại bình thường. Một cánh tay của bà ta chạm vào trong chăn, mới đứng dậy.

“Ừ, là ta, ta đến xem Nhã Lan thế nào rồi.”

“Thật sao?” Lãnh Mạn Nguyên quan sát mặt bà ta một cách hoài nghi, dường như có thể nhìn ra gì đó từ trên mặt bà ta.

“Thật, chuyện gì vậy, sao con bé lại thành ra như thế này. Hôm đó, Uyển Nhân nói một, ta liền bảo không cần nó chăm sóc, nó nhất định đòi gọi Nhã Lan đến chăm sóc ta. Nhã Lan nói muốn mua chút đồ ăn cho ta, rồi xuống dưới lầu, sau đó không thấy quay lại nữa, không ngờ rằng, không ngờ rằng... lại thành ra như thế này.” Ngữ khí của bà Thành thấp dần, một bộ dạng muốn khóc, khiến cho người khác không thể không tin rằng bà ta là thật lòng đến thăm Nhã Lan.

“Ủm, đêm khuya rồi, bà về nghỉ trước đi” Lãnh Mạn Nguyên đáp một tiếng lạnh lùng, ý bảo bà ta rời đi. Bà Thành gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Lãnh Mạn Nguyên nhìn theo bóng hình của Thành mẩu suy nghĩ tìm tòi một hồi, nhìn Nhã Lan vẹn toàn không sao, dành toàn bộ sự chú ý đặt lên trên người đang nằm ngủ. “Linh Nhi, em ngủ lâu như vậy rồi, cũng mệt rồi phải không, để anh ôm em ngồi một lúc.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206: Đầu độc trong bóng tối

Lãnh Mạn Nguyên ngồi lên giường, đang định đỡ Nhã Lan dậy, thì lại va phải một vật cứng cứng ở ven giường, anh ta nhanh chóng lật chiếc chăn ra, một con dao sáng loé nằm ở bên dưới.

Đây là thứ mà bà Thành đem đến sao? Anh ta cẩn thận nhấc con dao lên, ánh mắt khoá chặt ở chiếc cửa đang đóng.

Lãnh Mạn Nguyên không yên tâm người khác chăm sóc Nhã Lan, lúc có việc phải ra ngoài, luôn giao việc này cho bác Vương, bác là người anh yên tâm nhất. Bác Vương và thím Liễu trước đây là bạn tốt nhất, tính cách của bà ấy giống như thím Liễu.

Thành Kiên Vỹ lại một lần nữa trốn thoát, Lãnh Mạn Nguyên không có ý định bỏ qua cho hắn ta. Vốn cho rằng, hắn ta không thể trà trộn vào nhà họ Lãnh, xem ra bây giờ, đồng bọn của hắn ta nơi nào cũng có. Lãnh Mạn Nguyên không thể không đề ý nhiều hơn.

Anh ta không phải không ghét bỏ bà Thành, nhưng cũng không bảo bà ta rời đi. Một là sợ Nhã Lan tỉnh lại sẽ tức giận, hai là cũng hi vọng mượn cơ này để thăm dò tâm tích của Thành Kiên Vỹ.

“Bác Vương, bác đi đâu thế?” Trái ngược với bộ dạng ngông cuồng tự cao tự đại trước kia của bà Thành, bây giờ đáng vẻ bà ta bỗng trở nên hiền lành lương thiện, nịnh nọt.

“À, tôi đem thuốc cho bà chủ.” Bác Vương cung kính trả lời.

“Thế này nhé, cũng lâu rồi tôi không đi thăm Nhã Lan, con bé vừa bị bệnh cũng không biết ra sao, tôi đi cùng với bác được không?” Đôi mắt của bà ta lóe lên rồi nói.

“Cái này... không cần đâu.” Bác Vương gượng ép từ chối. Lãnh Mạn Nguyên có quy định, bất luận là ai đều không thể lên thăm Nhã Lan.

“Nói sao nhi, cô ấy cũng vì chăm sóc tôi nên mới bị người khác hại, đương nhiên tôi phải đi thăm.” Bà Thành lau nước mắt, to vẻ đau thương hết mực.

“Mẹ, cơ thể của mẹ vẫn còn chưa khoẻ, đừng lên đó.” Uyển Nhân đi qua, giải vây cho bác Vương, loại bỏ ánh mắt ác độc của bà Thành.

“Tôi đã nói rồi. chuyện của tôi không cần cô lo, thật đáng ghét!” Bà ta nói xong, đi lên lầu.

Cửa hé mở, bác Vương đang dứt từng thìa nhỏ thuốc cho Nhã Lan, chiếc chìa khoá treo ở trước cửa, vẫn lắc lư dao động. Bà Thành đứng trước cửa phòng mình, nhìn chăm chăm chùm chìa khoá đến ngây người ra.

“Bà chủ, uống thuốc xong rồi, hy vọng bà có thể nhanh chóng khoẻ trở lại. Hừ, người tốt phải được đền đáp mới đúng chứ.” Bác Vương dứt xong thuốc, lau miệng cho Nhã Lan, đứng lên bước ra ngoài: “Ồ, chìa khoá đâu rồi?”

Bác Vương nhìn về phía tay cửa trống rỗng, ở đó cũng trống trơn như thế. “Lẽ nào để ở nơi khác rồi?” Bà quay người đi vào trong phòng, bắt đầu tìm tòi kĩ càng cẩn thận.

Rầm một tiếng kêu nhẹ, bác Vương quay người nhìn, chùm chìa khoá rơi từ trên sàn nhà: “Ồ, thật là hồ đồ, chìa khoá để ở đây cũng không biết.” bác Vương đập vào đầu, từ từ bước ra ngoài, khoá cửa lại.

Trong một cánh cửa khác, bước ra một bóng hình cao quý, trong tay bà ta đang giữ một cái hộp nhỏ, nhìn mãi vào nơi mà bác Vương vừa rời đi, rồi nhìn chăm chăm vào cửa phòng của Nhã Lan với ánh mắt ác độc.

Một tiếng đồng hồ sau, một cái bóng thoảng đến trước cửa phòng Nhã Lan, nhìn chăm chú một hồi, sau khi chắc chắn không có ai, móc ra một chiếc chìa khoá, nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng ra.

Nhã Lan nằm trên giường vẫn nhắm mắt, sắc mặt trắng bệch, như một tờ giấy trắng trong suốt. Cái bóng đen đi đến bên tay đeo bình truyền nước của cô, lấy ra một ống kim tiêm từ trong túi nhỏ đeo bên người, nhanh chóng bơm chất lỏng vào trong ống.

Thu dọn xong, bà ta nhanh chóng đi đến cửa, lúc chắc chắn không có người, bước nhanh đến phòng nơi mà bà Thành ở.

“Hừm, cô hại con trai tôi, tôi cũng sẽ để cô sống yên ổn!” bà Thành lộ ra gương mặt ác độc đạt được ý đồ, cười nham hiểm. Bà ta giờ cây kim trong tay

lên cao, thường thức ngắm nhìn một hồi, đi đến trước cửa sổ, ném nó vào một cái hồ nhỏ nuôi cá ở bên ngoài.

“Bà chủ vẫn khoẻ chứ?” Trên lầu, Lãnh Mạn Nguyên đi theo bác Vương đang định mang thuốc lên.

“Bà chủ tất cả đều khoẻ, chỉ là vẫn chưa tỉnh lại.” bác Vương trả lời đúng với chức vụ của mình.

“Ừm, tốt, đưa thuốc cho ta.” Anh nhận lấy thuốc, đi về phòng của Nhã Lan. Mỗi ngày đúng giờ nói chuyện với cô ấy, đã trở thành công việc của anh ấy.

“Linh nhi, hang ổ của Thành Kiên Vỹ đều bị chúng ta phá hủy rồi, hẳn không còn chỗ nào để ẩn náu nữa, sẽ nhanh chóng sa lưới thôi.” Anh ấy dứt từng thìa thuốc nhỏ vào miệng Nhã Lan, trước khi dứt còn không quên thử độ ấm. “Hôm nay tâm trạng em tốt không? Có từng nghĩ rằng phải nhanh chóng tỉnh lại, ngủ một tuần rồi, chắc cũng mệt rồi phải không?”

Anh từng thìa từng thìa dứt xong thuốc, cẩn thận điều chỉnh điều hoà cho cô ấy, xoa bóp tay chân cho cô ấy. Khi tay anh ấy kéo chiếc chăn đắp lên chân, vết máu đỏ ở trên chân làm anh ấy khiếp sợ.

“Nhã Lan, Nhã Lan, chuyện gì thế này!” Chiếc chăn đã bị nhuộm đỏ bởi máu, và vẫn có máu từ chỗ nào đó không ngừng chảy ra. Lãnh Mạn Nguyên rất nhanh phát hiện ra, chỗ máu đó đang chảy ra từ phần dưới cơ thể của cô ấy”.

“Người đâu, mau gọi bác sĩ!” Tiếng gào thét cuồng nộ của Lãnh Mạn Nguyên đã gây chú ý đến tất cả mọi người trong nhà, mọi người vội vàng dừng công việc lại, Uy Vỹ Thiên cũng chạy đến với tốc độ nhanh nhất.

“Rốt cuộc cô ấy bị làm sao, sao lại chảy nhiều máu như thế này!” Lãnh Mạn Nguyên mắt nhìn chiếc chăn nhuộm đỏ bị đám người hầu dọn đi, Uy Vỹ Thiên kiểm tra một lúc không nói lời nào, gấp đến mức đường như điên lên. Anh ấy vô cùng lo sợ Nhã Lan vì chuyện này mà mất đi.

“Cô ấy bị sảy thai rồi.” Uy Vỹ Thiên xem xét một lúc, cố gắng cầm máu cho cô, quay đầu nói với Lãnh Mạn Nguyên.

“Cái gì? Sảy thai! Sao lại như thế được!” Lãnh Mạn Nguyên hoàn toàn không dám tin: “Không phải cậu đã nói tất cả loại thuốc đều tốt, sẽ không gây ra ảnh hưởng đến thai nhi sao?”

“Trên lí thuyết là như vậy, tôi đã lấy một chút máu mang đi kiểm tra, tin rằng sẽ nhanh chóng có kết quả.” Uy Vỹ Thiên thu dọn đồ đạc, xách cái túi chuẩn bị rời đi.

“Bác Vương có ai đã từng vào đây chưa!” Lãnh Mạn Nguyên trầm tư suy nghĩ một lát rồi hỏi.

“Không có.” Bác Vương vô cùng chắc chắn nói.

“Cơ thể của cô ấy không bị ảnh hưởng gì, chú ý chăm sóc tốt cho cô ấy.” Uy Vỹ Thiên bàn giao một hồi, rồi bước xuống lầu. Để lại Lãnh Mạn Nguyên đau sót nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nhã Lan, ngăn người, vừa rồi nhìn thấy bao nhiêu là máu chảy ra từ người cô ấy, tim anh như sắp vỡ tan, anh không dám tưởng tượng nếu như không có Nhã Lan, cuộc sống của anh sẽ như thế nào nữa!

Vệ sĩ của nhà họ Lãnh được tăng cường lên gấp đôi, bất kì ai cũng không thể dễ dàng vào được phòng của Nhã Lan, Uyển Nhân và bà Thành bị điều đến một căn nhà ở sân sau, cả toà nhà, giờ đây chỉ có Nhã Lan và Lãnh Mạn Nguyên ở.

Ẩn Hạo và Nghê Tiên Như cũng đến, biết tin Nhã Lan sảy thai, Ẩn Hạo im lặng rất lâu. “Lần trước cô ấy còn gọi điện thoại cho tôi, rất vui vẻ, nói mình có thai rồi.”

Lãnh Mạn Nguyên vẫn ở trên lầu chăm sóc Nhã Lan, ngày nào cô ấy còn chưa tỉnh, thì anh ấy còn chưa yên lòng. Bây giờ, anh ta giao toàn bộ công việc của công ty cho Ông Minh Thiên, dành toàn bộ thời gian chăm sóc Nhã Lan.

Thím Liễu cũng biết tin, lúc đầu không ngừng, khóc thút thít: “Nhã Lan con bé tốt như vậy, tốt bụng như vậy, tại sao lại phải trải qua quá nhiều khó khăn trắc trở, thật đáng thương!”

“Đúng vậy, Nhã Lan thực sự là một cô gái tốt.” Nghê Tiên Như cũng gạt đầu, bàn tay nhỏ bé của cô ấy đặt vào trong bàn tay to lớn của Ẩn Hạo, hai người nhìn nhau hi vọng, hi vọng may mắn sẽ đến với cô.

“Sao lại chọc phải tên Thành Kiên Vỹ nữa ư? Không phải nhà họ Lãnh canh gác rất nghiêm ngặt hay sao?” Lúc thím Liễu hỏi, Uyển Nhân đang đỡ bà Thành bước vào, đưa mắt ra hiệu với mọi người.

“Vị này là?” thím Liễu lần đầu gặp bà Thành, hỏi.

“Dạ, mẹ chồng của con.” Uyển Nhân đáp lại một cách thiếu tự nhiên. Bà Thành ngẩng mặt lên cao, không coi ai ra gì ngồi vào giữa mọi người.

Đại Hưng đứng ở ngoài cửa, ngăn cản bà Thành, không bước vào. Khi anh ấy nghe thấy hai chữ “mẹ chồng”, mặt bỗng đỏ lên, vô cùng không tự nhiên.

“Là bà Thành phải không?” Thím Liễu thận trọng hỏi bà Thành ăn mặc cao quý. Thím Liễu quen ăn mặc giản dị, quần áo trên người đã mặc mười mấy năm rồi, nhìn thì mặc dù sạch sẽ nhưng lại cũ kĩ. Bà Thành lạnh lùng nhìn thím Liễu, lầm bầm hai tiếng, nói: “Lãnh Mạn Nguyên có nhiều tiền như vậy, sao lại còn có người thân nghèo như vậy, bà không phải làm người hầu ở đâu đấy chứ.”

“Bà...” Ân Hạo vô cùng bất mãn với lời nói của bà Thành, vừa rồi định đứng dậy trách móc, thím Liễu lắc lắc đầu, ra hiệu ý bảo anh ta ngồi xuống.

“Trước kia tôi từng ở trong nhà họ Lãnh, đương nhiên, cũng là làm việc.”

“Ồ, người hầu cũ!” Bà ta quay đầu, cũng không nhìn chính diện thím Liễu.

“Mẹ, mẹ không thể nói như vậy được.” Mặt của Uyển Nhân đỏ rực lên.

“Hừ, ngồi ở đây buồn chán chết đi được, tôi muốn về phòng!” Căn phòng ở đằng sau là nơi sắp xếp riêng cho bọn họ, chỉ có bà ta và Uyển Nhân ở, điều kiện không hề kém so với căn nhà này. Bà ta khẽ nhắc cơ thể hơi mập mập lên, dù Uyển Nhân nói gì đi nữa, vẫn tiếp tục bước ra ngoài.

Uyển Nhân nhìn mọi người áy náy, cũng đi theo ra ngoài. “Đừng có đi theo tôi, phiền phức! Bà Thành nhìn chăm chăm Uyển Nhân một cách hung hãn: “Có loại con dâu nuôi ong tay áo như cô, coi như tôi đen đủi tám kiếp.”

“Mẹ.” Uyển Nhân vẫn không yên tâm, tiếp tục đi theo, giọng điệu đã trầm xuống rất nhiều: “Con xin mẹ, đừng tiếp tục đi tìm Thành Kiên Vỹ nữa.”

“Nó là chồng của cô đấy, cô không biết sao?” bà Thành tiếp tục mắng chửi, “Cô không những không giúp đỡ lại còn hùa cùng người khác giẫm cọt, thật là, hừm!”

Uyển Nhân đứng đó, mãi không lên tiếng. Cô giống như nhân bánh quy vậy, hai đầu đều bị người kẹp, bản thân không biết phải làm thế nào. Mấy ngày nay bà Thành thường mượn cớ đi thăm mộ ông Thành để gặp Thành Kiên Vỹ, cô âm thầm đi theo mấy lần, cũng khuyên qua mấy lần nhưng trái tim bà Thành như làm bằng sắt vậy, không thêm đề ý lời khuyên của cô.

“Mẹ, đừng đi ra nghĩa trang nữa, ở đó có rất nhiều người, đi tới đó Thành Kiên Vỹ sẽ gặp nguy hiểm.” Uyển Nhân nhìn bà đi xa, lấy hết dũng khí nói lớn.

“Cô dám bán đứng tôi!” Mặt của bà Thành lập tức nhăn nhó, đôi mắt ác độc nhìn chăm chăm vào Uyển Nhân, như muốn nuốt cô vào trong bụng.

“Mẹ, con cũng là hết cách rồi.” Uyển Nhân như một quả bóng bay không còn khí, ngữ khí thấp đến mức chỉ có bản thân cô có thể nghe thấy. Ở giữa hai bên, cô vô cùng dầy vò, ai có thể hiểu được đây?

“Thật sự là cô định nói hết bí mật ra ư?” Ngữ khí của bà Thành không có chút mềm mỏng nào, ngược lại càng nói càng kích động, khắp người tản mát ra một cơn giận dữ đáng sợ.

“Mẹ, con cũng hết cách rồi, con đã nói chuyện này với Đại Hưng, cũng nói chuyện họ phục kích với mẹ, cũng chỉ mong mẹ đừng tiếp tục làm loạn nữa”. Uyển Nhân biết, bản thân làm như vậy không khác nào uống rượu độc để giải khát, nhưng ngoài cách này ra, cô còn có cách khác sao?

Nước mắt cô đã dàn dụa, nỗi đau khổ và tuyệt vọng tận cùng vây quanh lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Tôn thương vô hạn

“Cút đi! Tôi không cần cô lo nữa!” Bà Thành tức giận dùng tay đẩy cô ra, chạy ra chỗ thật xa. Uyển Nhân mắt thẳng bằng ngã xuống đất, đau đớn khóc nức nở.

“Uyển Nhân!” Đại Hưng từ xa chạy tới, đau lòng đỡ Uyển Nhân đang ngã dưới đất dậy: “Đừng đau lòng như vậy, anh biết nỗi khổ tâm của em.”

Dây thần kinh của Uyển Nhân căng từa như sắp đứt vậy, cô chỉ còn có thể nằm trong lòng Đại Hưng khóc thút thít.

“Hay là thế này đi, hãy nói chuyện giữa chúng ta cho mẹ em biết, em không hề kết hôn với Thành Kiên Vỹ, chỉ mới cử hành nghi lễ thôi, chưa phải là vợ chồng thực sự, chúng ta có thể nhanh chóng kết hôn.”

Đợi Uyển Nhân bình tĩnh trở lại, Đại Hưng mới đề nghị.

“Đừng!” Uyển Nhân không đành lòng nên trực tiếp phản đối: “Mẹ em vừa mới trải qua nỗi đau mất chồng, bây giờ con trai cũng biến mất, nếu như lại nói hết chuyện của chúng ta thì đúng là vô cùng rắc rối, chắc chắn mẹ em sẽ không sống nổi.”

“Em đó, lương thiện đến mức làm cho người ta phải vừa yêu vừa hận.” Đại Hưng lại ôm cô vào lòng, trên mặt lại thêm sự u sầu.

Buổi chiều, Uyển Nhân nghĩ ra mẹ cô cả ngày nay chưa ăn cơm, đành cầm chút đồ ăn nhẹ tới.

Cửa phòng của bà không khóa, bà đang làm gì vậy? Uyển Nhân tiện tay đẩy cửa ra, nhưng không nhìn thấy bóng dáng bà đâu, lại thấy một người đàn

ông quay lưng về phía cô, đang chơi trò gì vậy chứ.

Cô bước lại gần, muốn xem người đột nhập vào phòng là ai. Người đó nghe được tiếng bước chân, ngừng đầu lên, để lộ ra một vết sẹo dài đáng sợ.

“Thành Kiên Vỹ!” Uyển Nhân sợ tới mức suýt nữa làm rơi đồ ăn trong tay, Thành Khiết Vũ nhanh chóng nhận lấy, bốc một miếng bánh ngọt cho vào miệng: “Được đó, ngon lắm!” Hắn ăn liền mấy miếng.

“Còn không mau mang thêm đồ ăn tới đi!” Bà Thành bước từ trong ra, trên tay cầm một cây súng.

“Anh... vào bằng cách nào!” Uyển Nhân kinh hãi, lớn tiếng hét lên.

“Cô nghĩ nó chết rồi sao? Sao mà to mồm thế!” Tay cầm súng của bà Thành đưa lên che miệng cô.

Uyển Nhân vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, mở to đôi mắt nhìn Thành Kiên Vỹ, hắn lại tỏ ra không có gì, ăn sạch đồ trong khay.

“Mẹ, đừng bảo cô ấy ra ngoài, con còn có việc muốn nói với cô ấy, mẹ đi lấy đi.” Đưa khay đồ ăn cho bà Thành, Uyển Nhân bị hắn kéo vào trong lòng, giam giữ gắt gao.

“Anh định làm gì?” Giọng Uyển Nhân run rẩy, không dám lớn tiếng hét lên nữa. Bóng dáng của Đại Hưng biến mất ở dưới lầu, chắc chắn anh không hề biết tình hình ở trên lầu.

Bây giờ toàn bộ tầng trên chỉ còn lại hai người họ, Uyển Nhân không thể tưởng tượng nổi, làm thế nào hắn có thể trà trộn vào nhà họ Lãnh được.

Thành Kiên Vỹ thay quần áo mới, nhìn giống một công tử bột, hắn lại ngồi vào ghế sofa một cách thoải mái, lạnh lùng nhìn Uyển Nhân ở trước mặt.

“Trước kia nhìn cô, tôi vẫn luôn cảm thấy không hề bắt mắt, nhưng xem ra giờ đây, có lẽ lại có dáng vẻ của người phụ nữ.” Hắn đốt một điếu thuốc, nói chuyện một cách tự nhiên, Uyển Nhân vẫn nhớ, quần áo mà hắn mặc trên người là bộ quần áo mà bà Thành vừa mua trên phố vài ngày trước, lúc đó cô còn hỏi bà tại sao lại mua đồ của đàn ông, bà có nói hợp với ông Thành, muốn mua để đốt cho ông ấy.

Lúc đó Uyển Nhân còn cảm thấy vô cùng xúc động, không ngờ là lại mua cho Thành Kiên Vỹ.

Hắn phá ra từng đợt khói thuốc, đằng sau khói thuốc là một ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn Uyển Nhân không rời.

“Anh mau đi đi!” Uyển Nhân định đi ra phía cửa, định khuyên hắn và mở cửa để ra ngoài. Khi tay cô chạm tới cửa thì Thành Kiên Vỹ lại ôm lấy cô từ phía sau bằng một tay, đôi tay to lớn ghì chặt cô ở cửa, chỉ một loáng đã khóa chặt cửa lại.

“Anh định làm gì?” Sự sợ hãi dồn nén khiến giọng nói của cô toát ra sự hoảng loạn, Uyển Nhân cố gắng giãy giụa khỏi vòng tay hắn. Hai cánh tay của hắn cứng rắn như dây thép, không hề dịch chuyển.

Một lực mạnh mẽ từ phía sau truyền tới, Thành Kiên Vỹ cười một cách kỳ lạ, hai tay đặt trước ngực cô: “Ông đây lưu lạc ở bên ngoài mấy tháng trời, lâu lắm rồi không được sờ tới đàn bà, cô là vợ tôi, không phải nên phục vụ tôi sao?”

“Đừng!” Cô như muốn hét lên. Thành Kiên Vỹ ném mạnh cô xuống giường, nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

“Kêu đi! Bây giờ dù cô có kêu rách họng cũng không ai nghe thấy đâu, nhưng mà tôi lại thích người phụ nữ lẳng lơ một chút.”

“Anh... đừng mà!” Thành Kiên Vỹ nhanh chóng xông tới, như một con hổ đói, xé rách quần áo vốn mỏng manh của cô, Uyển Nhân bị Thành Kiên Vỹ xô ngã xuống đất cố gắng giãy giụa nhưng không thể làm được gì, Thành Kiên Vỹ nhanh chóng cởi hết quần áo ra, không hề có màn dạo đầu, mạnh mẽ tiến vào...

“A...” Tiếng hét thảm thương vang lên, dọa cả những con chim bên ngoài cửa sổ, Thành Kiên Vỹ cũng coi như điếc, vẫn mạnh mẽ xâm lược, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy dục vọng.

...

“A a a.” Sau khi thỏa mãn xong, Thành Kiên Vỹ đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, rồi lấy đại một bộ quần áo của bà Thành ném vào người cô: “Đúng là ngọt ngào, trước kia sao lại không có cảm giác này cơ chứ?”

Toàn thân Uyển Nhân đau nhức, không thể động đậy nổi, trên mặt cô tràn đầy vết thương, chính là vết thương Thành Kiên Vỹ đã đánh trong lúc xúc động. Trên cơ thể cô đầy vết xanh tím, đều là dấu hôn của hắn.

Cô chỉ có thể lấy chân quần chặt cơ thể mình lại, những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má, tuổi thanh xuân của cô đã bị hủy hoại bởi một người đàn ông như một con dã thú này, hạnh phúc sắp đặt được lại vượt khỏi tầm tay trôi theo dòng nước.

“Bây giờ ông đây chịu yêu thương cô, còn khóc gì nữa!” Thành Kiên Vỹ sửa sang lại quần áo, châm điếu thuốc thứ hai, tận hưởng hương vị điếu thuốc. Cơ thể hắn thả lỏng, vô cùng thỏa mãn bởi vì vừa lấy lại được cảm giác sung sướng.

“Anh... súc sinh.” Uyển Nhân gạt đi nước mắt, cơ thể run lên như một chiếc lá rơi.

Câu nói này chỉ đổi lại tiếng cười ngông cuồng của Thành Kiên Vỹ, hắn nói: “Không phải cô luôn nghĩ mọi cách để tôi chiếm lấy tôi sao? Sao nào? Hôm nay tôi chiếm được cô rồi, thích thú chứ hả? Cũng không còn trinh nữa, khóc gì chứ?”

“Anh...” Nước mắt Uyển Nhân nhạt nhòa, sao người đàn ông cầm thú trước mặt này có thể nhớ được hắn đã ném lần đầu tiên của cô cho đám thuộc hạ của hắn cơ chứ.

Có tiếng gõ cửa, Thành Kiên Vỹ bật dậy, cầm lấy khẩu súng, nhìn qua mắt mèo, rồi mới mở cửa ra. Người đứng ở bên ngoài là Bà Thành, bà đã mang thêm đồ ăn tối.

Thành Kiên Vỹ nhận lấy khay đồ ăn rồi vội vã đóng cửa lại.

“Không ngờ đồ ăn trong nhà họ Lân lại ngon tới vậy.” Hắn ăn một cách tự nhiên, một lúc lâu sau mới chỉ vào Uyển Nhân: “Ăn không?”

Bà Thành nhìn thoáng qua Uyển Nhân đang quán chần ở trên giường, làm như không có việc gì xảy ra ngồi xuống bên cạnh Thành Kiên Vỹ khuyên hắn ăn, thỉnh thoảng lại đưa nước cho hắn uống.

Đột nhiên điện thoại di động của Uyển Nhân vang lên, Thành Kiên Vỹ nhặt lên nhìn tên người gọi: “Đại Hưng? Là thằng nào?”

“Ồ, là tài xế của cô ta.” Bà Thành mở miệng, chỉ vào Uyển Nhân đang trên giường.

“Tài xế? Hừ, là người tình phải không!” Hắn đưa di động cho Uyển Nhân: “Nếu cô dám nói ra chuyện của tôi, tôi sẽ tìm một lũ đàn ông đến chơi chết cô!”

Cơ thể Uyển Nhân vô cùng kinh ngạc, cảnh tượng bị cưỡng hiếp vẫn còn khắc sâu trong lòng cô, cô sợ hãi lắc đầu nhận điện thoại.

“A lô, Đại Hưng, không có chuyện gì, thực sự không có chuyện gì cả. Hay là anh tới đây đi, được, anh làm gì thì làm đi.”

“Tôi nói rồi mà, đúng là người tình, nói chuyện dài dòng như thế, lẽ nào đã quên mất còn có người chồng là tôi đây?” Thành Kiên Vỹ đã uống say, mắng Uyển Nhân. Bà Thành nghe thấy hai từ “người tình” cũng nhăn mặt lại: “Tôi đã nói mà, sao cái cậu Đại Hưng đó lại thân thiết như thế, suốt ngày đi theo như một cái đuôi, hóa ra là đang đeo bám Hừ, muốn đá Vũ Nhi nhà tôi ư, không dễ dàng vậy đâu!”

Uyển Nhân chỉ có thể nuốt giận, với hai con người này, cô không còn gì có thể nói chuyện được nữa. Nước mắt cứ thế tuôn trào, cô khóc thầm thút thít.

“Khóc, khóc cái gì chứ! Tôi còn chưa chết đâu!” Bà Thành vô cùng tức giận, cầm lấy chiếc gậy đánh vào người cô.

Cơ thể Uyển Nhân chỉ được che chắn bởi chiếc chăn mỏng, không thể nào né tránh được, từng gậy đánh vào những nơi mà Thành Kiên Vỹ vừa mới cắn cô, vô cùng đau đớn.

Buổi tối, bà Thành để lại phòng đó cho Thành Kiên Vỹ và Uyển Nhân, bản thân bà sang ở phòng của Uyển Nhân ngay bên cạnh. Màn tra tấn vô tận của màn đêm mới bắt đầu, mãi đến khi trời gần sáng, Thành Kiên Vỹ tra tấn đến nổi cô ngất đi rồi mới lặng lẽ bỏ đi.

“Chuyện của Vũ Nhi nếu cô dám hé răng nửa lời, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!” Bà Thành nói một cách tàn nhẫn còn véo cô một cái. Ở dưới lầu, Đại Hưng đang chờ cô.

Trong lòng Uyển Nhân tràn đầy sự lo lắng khê gặt đầu, thay quần áo rồi nhanh chóng rời đi.

Đoàn người Ân Hạo không hề đi khỏi đó, vì đảm bảo sự an toàn của Nhã Lan, anh ta chủ động yêu cầu về ở tại nhà họ Lân. Mà thím Liễu sợ không có người chăm sóc cho Nhã Lan nên cũng về ở nhà họ Lân.

Nghê Tiên Như do dự mãi mới yêu cầu Lãnh Mạc Nguyên về ở nhà họ Lân: “Em... hi vọng có thể... làm một việc gì đó.” Mặt cô ta ửng hồng, xấu hổ như bản thân đã làm sai chuyện gì đó.

“Tiên Như, em còn có báo cáo, không cần...” Ân Hạo đau lòng cầm lấy tay cô ta, không đành lòng.

“Mọi người đều có thể việc để làm, em cũng muốn làm một điều gì đó cho Nhã Lan, để trả ơn...” Cô ta không nói nói ra mọi người cũng hiểu, cô ta đang hi vọng có thể trả ơn việc Nhã Lan đã ra tay cứu giúp lúc đó.

Lãnh Mạc Nguyên mang khuôn mặt đầy râu ria, cả ánh mắt đều nhìn về phía cơ thể của Nhã Lan, không hề tỏ thái độ gì cả.

“Em tới đây ít nhất có thể bùng nước...” Nghê Tiên Như khê nói, trước kia cô ta ít khi tỏ ra như vậy trước mặt mọi người, Ân Hạo nắm chặt tay cô ta.

“Cho Tiên Như ở lại đi, tôi và cô ấy thay nhau làm việc cũng có thể hỗ trợ được cho nhau.”

Lãnh Mạc Nguyên không tỏ thái độ gì, xem như đã chấp nhận.

Điện thoại vang lên đúng lúc, gương mặt Lãnh Mạc Nguyên vô cùng mệt mỏi, anh lấy điện thoại ra nhìn chằm chằm vào màn hình rồi mới nhận cuộc gọi.

“Vỹ Thiên, có vấn đề gì ư? Trúng độc? Sao có thể như vậy được! Được, cậu mau tới đây đi.” Cúp điện thoại, gương mặt anh vẫn âm u như một cơn mưa dầm.

“Chuyện gì vậy?” Ân Hạo cảm thấy không ổn, hỏi thăm. Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Lãnh Mạc Nguyên.

“Nhã Lan bị người khác bị đầu độc nên mới bị sảy thai. Đứa bé trong bụng đã hấp thụ một lượng độc được lớn, giảm bớt độc tính cho Nhã Lan, nếu không thì cô ấy đã mất mạng.” Ánh mắt triu mến của Lãnh Mạc Nguyên dồn hết vào cơ thể trắng như tuyết đang nằm trên giường. Nhã Lan vẫn nằm yên ở đó, gương mặt trắng bệch, trắng như một tờ giấy.

Cô đã nằm như vậy nhiều ngày, cứ nếu tiếp tục như vậy không biết sẽ ra sao.

“Sao có thể bị đầu độc được chứ! Cô ấy không hề ăn gì cả, có phải là trong thuốc có vấn đề gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Có phải đã tốt hơn không

Lãnh Mạc Nguyên lắc đầu: “Thuốc mỗi ngày đều do đích thân bác Vương đưa cho Nhã Lan uống, không thể có vấn đề gì. Hơn nữa Vỹ Thiên nói là thuốc ngấm qua đường máu vào cơ thể, vì dinh dưỡng của đứa bé không đầy đủ nên mới hấp thụ quá nhiều dịch máu dẫn đến sảy thai.”

“Dịch máu?” Mọi người đều cùng nhìn về dịch dinh dưỡng đang treo ở trên cao.

“Đi gọi bác Vương.” Lãnh Mạc Nguyên nhanh chóng gọi bác Vương tới: “Căn phòng này còn có ai khác vào không?”

“Không có.” Bác Vương nói không hề nghĩ ngợi, lắc đầu rất kiên quyết: “Không thể có được, tổng giám đốc đã nói không cho ai vào, tôi cũng nghiêm chỉnh làm theo đúng quy định của ông chủ. Hôm qua bà Thành có tới thăm bà chủ, tôi đã từ chối.”

“Bà Thành?” Lãnh Mạc Nguyên chìm vào trong suy nghĩ.

“Là mẹ của Thành Kiên Vỹ sao? Không phải là bà ta rất ghét Nhã Lan sao?” Ân Hạo đã nhanh chóng hiểu rõ tình hình của mấy ngày hôm nay, anh ta nhíu chặt mày, nhìn về phía Lãnh Mạc Nguyên, tỏ rõ vẻ nghi ngờ.

“Sau đó thì sao?” Lãnh Mạc Nguyên hỏi một cách bình tĩnh, không tỏ thái độ gì khác.

“Tôi không đồng ý, bà ta lại quay về, chỗ bà ta ở chính là căn phòng ở chéch chéo đối diện kia, cũng không xa lắm.” Bác Vương trả lời một cách thành thật.

Căn phòng ở phía chéch chéo đối diện? Hai người cùng nhìn về phía cửa của căn phòng chéch chéo đang đóng chặt, nơi ấy đã từng là phòng của bà Thành.

Nghê Tiên Như và thím Liễu cũng nhìn hai người họ, không hiểu họ đang suy nghĩ gì.

“Có điều gì kỳ lạ xảy ra không? Khi bà ấy dứt thuốc.” Lãnh Mạc Nguyên tiếp tục gắng hỏi.

Bác Vương suy nghĩ một lúc lắc đầu: “Hình như không có gì đặc biệt cả, chỉ là ngày hôm đó, tôi có hơi bừa bãi, thường ngày tôi thường để chìa khóa ở cửa, khi nào ra ngoài mới rút chìa ra, nhưng ngày hôm đó có lẽ lúc tôi nói chuyện với bà Thành đã quên lấy chìa khóa, sau đó tìm mãi mới phát hiện chìa khóa rơi ở trên sàn trong phòng. Không biết như vậy có được gọi là đặc biệt không.”

“Bà ấy nói bà ấy làm rơi chìa khóa?” Lãnh Mạc Nguyên nói như đã phát hiện ra điều gì, tiếp tục gắng hỏi.

“Có lẽ là vậy, bởi chìa khóa không ở trên cửa!” Bác Vương trả lời một cách thận trọng.

“Hiểu rồi, bà lui xuống đi.” Lãnh Mạc Nguyên không nói gì nữa, hần gật đầu: “Vỹ Thiên sẽ nhanh chóng tới đây, chúng ta sẽ đợi cậu ấy đến điều trị rồi nói tiếp.”

Cả ngày Uyển Nhân đều thấp thỏm, trong lòng đầy tâm sự, Đại Hưng có nói gì với cô đều phải lặp đi lặp lại mấy lần cô mới nghe rõ. Mà cô nói rất ít, hơn thế lại dễ bị hoảng sợ, chỉ cần một cơn chim nhỏ bay ngang qua cũng khiến cô sợ hãi.

Hình như cô bắt đầu sợ hãi Đại Hưng, không ngừng giữ khoảng cách với cậu, trước kia họ sẽ nắm tay nhau nhưng hôm nay Đại Hưng vừa nắm tay cô cô đã giật ra như phải bỏng rồi rút tay lại.

“Uyển Nhân, em sao vậy?” Đại Hưng không thể nhịn được nữa mới hỏi thăm.

“Hả, không sao cả.” Uyên Nhân do dự mãi mới trả lời được mấy từ như vậy.

“Không sao là sao, hình như em đang có tâm sự gì đó, có phải đã gặp phải chuyện gì khó khăn không, hay là bà Thành lại làm phiền em?”

Hai tiếng Bà Thành khiến Uyên Nhân như đĩa phải vôi vậy, cơ thể co rúm lại: “Đừng, không phải tôi!”

“Không phải cái gì?” Đại Hưng cũng bị cô làm giật mình, vội vàng giữ cánh tay đang vung loạn xạ của cô.

“Hả, không có gì, ý của em là không phải mẹ gây phiền phức cho em, chỉ là nghĩ về tình hình của Nhã Lan em thấy hơi lo lắng.”

Là bạn tốt của nhau, lo lắng là điều dễ hiểu, tuy nhiên Đại Hưng cảm giác cô còn lo lắng vì nguyên nhân khác, nhưng cũng không hỏi gì thêm.

“Đừng lo, cô ấy sẽ nhanh chóng khỏe lại.”

“Vâng, em muốn đi thăm cô ấy.” Sự lo lắng trên gương mặt của Uyên Nhân không hề giảm đi mà đôi mày càng nhíu chặt lại.

“Được thôi.” Đại Hưng gật đầu, hai người đi về căn nhà phía trước.

“Cái gì? Nặng hơn sao, sao lại có thể như thế được?” Uyên Nhân lo lắng vô cùng, cô đứng dậy muốn đi lên lầu: “Em muốn đi thăm cô ấy.”

“Tình của cô ấy không được tốt cho lắm, ngài Uy đang đốc sức chữa trị, đừng lên bây giờ, mai rồi đi thăm” Thím Liễu nháy mắt mấy lần, Ân Hạo và Nghê Tiên Như đang ngồi bên cạnh cũng lặng thinh, sắc mặt rất khó coi, có lẽ là sự thật.

“Vậy phải làm thế nào đây?” Sao lại nghiêm trọng như vậy!” Uyên Nhân run rẩy, suýt nữa té xỉu.

“Cô ấy bị trúng độc, nên càng nghiêm trọng hơn. Ngài Uy cũng đang đốc sức điều trị, có lẽ là không thể cứu vãn được.” Thím Liễu lắc đầu, tỏ vẻ u sầu.

“Sao có thể như vậy được! Tại sao lại có thể có người đầu độc cơ chứ? Canh gác của nhà họ Trạch rất nghiêm ngặt cơ mà? Sao có thể để Thành Kiên Vỹ vào đây được!” Lời nói của Uyên Nhân hơi hoảng loạn, không hề ý thức được mình đang nói gì.

“Cô nói là do Thành Kiên Vỹ làm sao?” Ân Hạo nheo mắt đôi mắt sắc sảo, gắng hỏi.

“Hả, không phải... tôi còn tưởng là... Thành Kiệt... Vũ làm chứ.” Uyên Nhân không ngừng lắc đầu, trong ánh mắt ánh lên sự sợ hãi không hề phù hợp với lời nói.

Cơ thể của cô yếu ớt tới mức sắp gục ngã, nếu như không có Đại Hưng kịp thời đỡ lấy có lẽ đã ngã xuống đất. Ánh mắt Ân Hạo lóe sáng, anh ta không hỏi gì nữa.

“Anh đưa em về nghỉ ngơi.” Đại Hưng đề nghị.

“Không cần!” Cơ thể Uyên Nhân cứng đờ lại, cô sợ hãi phải quay về.

“Hình như cô không được khỏe, có phải là bị ốm rồi không?” Nghê Tiên Như nhìn thấy sắc mặt Uyên Nhân trắng bệch, quan tâm hỏi han. Tay Nghê Tiên Như sờ lên trán cô.

“Tôi không sao!” Uyên Nhân vội vã quay đầu như bị điện giật, tay Nghê Tiên Như rơi giữa khoảng không.

“Trời nóng như thế này mà cô còn mặc áo dài tay, lại còn quấn khăn nữa, có lẽ là cảm nắng rồi, cởi ra đi.” Nghê Tiên Như chú ý tới chiếc khăn lụa đang quấn trên cổ Uyên Nhân.

“Hả, không cần.” Sắc mặt Uyên Nhân càng mất tự nhiên. Cô vô cùng sợ hãi, nếu những dấu hôn xanh tím kia bị phát hiện, họ sẽ nhìn cô với ánh mắt như thế nào? Cô cũng không biết phải giải thích như thế nào với Đại Hưng về chuyện cô và Thành Kiên Vỹ đây?

Cô chìm trong nỗi xấu hổ vô bờ, lại không có dũng khí để vạch trần. Nhã Lan là bạn tốt nhất của mình, thực sự là do Thành Kiên Vỹ đầu độc ư? Không được, cô phải đi hỏi cho rõ mới được.

Cho dù không hề tình nguyện nhưng cuối cùng cô vẫn phải đồng ý để Đại Hưng dìu về sân sau.

“Anh đưa em lên lầu, nhìn em rất yếu.” Dưới lầu Đại Hưng vẫn giữ chặt lấy cô.

“Đừng!” Sắc mặt của Uyên Nhân vô cùng khó coi, dường như đang tức giận.

“Anh biết... chúng ta chưa kết hôn... em yên tâm đi, anh sẽ không làm gì em cả.” Đại Hưng gỡ đầu, hiểu nhầm ý của Uyên Nhân.

“Em không muốn anh đưa em lên, mẹ nhìn thấy sẽ không hay.” Uyên Nhân vẫn kiên quyết, Đại Hưng chỉ có thể nhìn cô lên lầu.

Thành Kiên Vỹ vẫn đang ở đó, hắn đang nằm trên giường một cách yên ổn, vừa ăn đậu đỏ vừa xem ti vi, không hề chớp mắt. Nhìn thấy Uyên Nhân

bước vào, chỉ liếc mắt rồi lại xem chương trình ti vi.

Trên ti vi thi thoảng lại có tiếng hét, hán đang xem một bộ phim điện ảnh của Mỹ, nhân vật trong phim bị một con quái vật lớn đuổi theo, một số du khách không biết chuyện gì xảy ra cũng bị quái vật nuốt chửng, còn có người bị nó xé thành hai mảnh, tay chân văng lung tung.

Uyển Nhân thấy cảnh tượng tàn nhẫn ấy không khỏi nôn khan.

“Về rồi à? Tới đây!” Thành Kiên Vỹ xem xong hết rồi mới ra lệnh.

“Là anh đã đầu độc Nhã Lan phải không?” Uyển Nhân không bước tới mà đứng xa xa nhìn hán chất vấn.

“Linh Linh trúng độc sao, chuyện xảy ra khi nào?” Ánh mắt Thành Kiên Vỹ tỏ vẻ bất ngờ, nói với Uyển Nhân, hán cũng không hề biết chuyện này.

“Không phải anh thì còn ai vào đây nữa? Còn ai dám to gan vượt qua sự bảo vệ nghiêm ngặt để vào phòng Nhã Lan chứ?” Uyển Nhân không thể nghĩ ra ai có khả năng hơn hán.

“Là tôi.” Cửa được mở ra, bà Thành bước vào.

“Mẹ?” Hai người cùng nhìn về phía bà Thành đang đứng gần cửa, thì thấy bà Thành khóa cửa cẩn thận rồi không quên dặn dò: “Sau khi vào phòng, nhớ phải khóa chặt cửa phòng lại.”

“Mẹ, mẹ đã làm gì Lan Lan!” Thành Kiên Vỹ vô cùng bất mãn trách móc bà Thành.

“Người phụ nữ ấy đã nhiều lần khiến con bị Lãnh Mạc Nguyên bắt, mẹ không thể để nó hủy hoại con.” Bà Thành nói chắc như đinh đóng cột.

“Đó là việc của con, không cần mẹ phải lo.” Giọng điệu Thành Kiên Vỹ rất xấu.

“Mẹ mặc kệ, ai sẽ lo lắng cho con? Con sắp bị cô ta hại chết rồi, mẹ phải ra tay, tuyệt đối không thể cho cô ta sống yên ổn.”

“Mẹ, con nói rồi, chuyện của con mẹ đừng quan tâm nữa!” Thành Kiên Vỹ đứng lên khỏi giường, ngồi lên ghế sofa, giọng điệu vô cùng lạnh lùng.

“Con trai à, con ra nông nổi như ngày hôm nay chính là do Quắc Nhã Lan tạo ra, mẹ phải giết chết cô ta!” Khi bà ta nói đến từ chết, trong ánh mắt tỏa ra sự lạnh lùng, Uyển Nhân khẽ ôm chặt lấy cơ thể mình, ở giữa hai người máu lạnh như vậy, cô càng trở nên vô cùng yếu đuối.

“Sao thế? Cô ta sắp chết chưa?” Bà Thành không thêm đề ý tới con trai mình mà đưa mắt nhìn Uyển Nhân.

“Mẹ, mẹ quá đáng lắm rồi đó, cô ấy đối xử tốt với mẹ như vậy, còn cho chúng ta chỗ trú chân, tại sao mẹ có thể...” Cô không thể nói được nữa, ngoài việc ấy này còn có ý trách móc bà Thành.

“Tôi quá đáng ư, cô ta mới quá đáng, hại con của tôi, hại chồng tôi, còn giả vờ là người tốt trước mặt tôi, vì Vũ Nhi, tôi không thể để cô ta sống sót!”

“Mẹ... mẹ thật là...” Thành Kiên Vỹ chỉ vào bà Thành, mãi không nói tiếp được. Uyển Nhân cũng đột nhiên rung rung nước mắt đứng dậy, cô cảm thấy vô cùng khổ sở.

“Hu hu hu, bây giờ Nhã Lan trúng độc rất nặng, đến cả Uy Vỹ Thiên đã đến khám bệnh cũng nói có lẽ sẽ không qua khỏi đêm nay...”

“Cái gì, Uy Vỹ Thiên đến rồi? Con đàn bà đáng ghét đó giờ ra sao? Uy Vỹ Thiên không cứu nổi cô ta chứ, nghe nói hán rất có bản lĩnh, rất nổi tiếng, có thể cứu được người sắp chết, không được, tôi không thể để cô ta cứ như thế...”

Bà Thành không nói hết câu đã mở cửa đi ra ngoài.

“Mẹ định làm gì!” Uyển Nhân không dám đuổi theo bà Thành, thấy bà Thành đi ra ngoài, chỉ dám nhìn Thành Kiên Vỹ.

Thành Kiên Vỹ vẫy tay coi như không có chuyện gì, hán miễn cưỡng ngồi xuống giường rồi chỉ vào chỗ bên cạnh, ra hiệu cho Uyển Nhân đến gần.

“Há, không.” Uyển Nhân sợ hãi đứng tại chỗ.

“Đến đây!” Hán lập tức lộ vẻ hung dữ, Uyển Nhân sợ hãi lùi vài bước cuối cùng lại bị một lực kéo mạnh ngã xuống giường. Thành Kiên Vỹ lập tức xé rách quần áo của cô.

“Á, đừng mà...” Uyển Nhân ôm ngực theo bản năng, chiếc áo ngực mỏng manh không thể che giấu được đôi gò bồng đảo căng tròn phía dưới, càng tăng thêm cảm giác mê hoặc với Thành Kiên Vỹ.

Hán giờ tay cởi áo ngực của cô ra: “Nói thật cho tôi nghe, có phải cô đã lên giường với em trai của Lãnh Mạc Nguyên rồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 209: Nhã lan tỉnh lại

Ý hấn ta nói là Đại Hưng, Uyển Nhân lắc đầu một cách mệt mỏi, cô không dám nói sự thật cho hấn biết.

“Đừng tưởng lừa được tôi!” Hấn trở nên dữ dằn, hai tay nắm chặt lấy đôi gò bồng đảo mềm mại của cô, nắn bóp khiến cho Uyển Nhân nhú chặt mày đau đớn.

“Đừng như vậy mà!” Cô cầu xin.

“Nói đi!” Tay Thành Kiên Vỹ không hề thả lỏng ra, ngực cô thiếu máu trở nên trắng một cách trong suốt.

“Chúng tôi mới chỉ nắm tay thôi!” Cuối cùng cô cũng đành thừa nhận quan hệ của hai người.

“Thật sao? Hấn không hề sờ soạn cô như vậy sao?” Cuối cùng Thành Kiên Vỹ cũng rời khỏi nơi đó, đôi gò bồng đảo của cô đã được giải thoát nhưng lại hiện lên những vết xanh tím.

Tay hấn lại vuốt ve cổ Uyển Nhân, những ngón tay vẫn đan vào cổ của cô, giống như có thể bóp chết cô bất cứ lúc nào.

Uyển Nhân vội vàng lắc đầu, cắn chặt đôi môi đang run rẩy, tỏ vẻ sợ hãi.

“Vậy đã từng đụng vào người cô chưa?” Tay hấn lại lướt qua vùng ngực, chạm vào nửa người dưới, treu đùa vùng kín của cô qua một lớp quần lót mỏng manh.

“Không... có...” Giọng điệu của Uyển Nhân nhẹ nhàng giống như đang rên rỉ.

Cuối cùng Thành Kiên Vỹ cũng thỏa mãn rút tay lại, Uyển Nhân tưởng rằng hấn sẽ bỏ đi, không ngờ hấn lại cởi quần lót ra rồi vội vã xâm nhập vào.

“A, đau quá...” Không hề cho cô một sự chuẩn bị nào, khiến cô đau tới mức hét lên, người ở phía trên thì gần như điếc không ngừng ra vào, tận hưởng cảm giác vui vẻ.

Đêm nay chính là một đêm đau khổ, Uyển Nhân chỉ có thể nhắm mắt lại, thụ động chấp nhận những sự giày vò và đau đớn...

Ánh đèn bên trong phòng khách đã tắt, trời cũng sắp sáng. Gần đây, vì chuyện của Nhã Lan nên mọi người trong nhà họ Lãnh đều giữ yên lặng, giờ phút này mọi người đều đang chìm sâu trong mộng đẹp.

Một bóng người lách qua sảnh lớn đứng ở một góc trong phòng khách quan sát một lúc rồi từ từ bước lên lầu hai. Tốc độ của người ấy cũng không hề nhanh, không biết là sợ có người phát hiện hay là không thể nhanh hơn được.

Không nhìn thấy rõ mặt, ánh sáng le lói của đèn đường hắt vào chỉ có thể nhìn thấy trên tay người đó có một con dao lóe sáng. Dáng người mập mạp, nhìn theo dáng người có lẽ là phụ nữ.

Người đó nhanh chóng bước tới cuối hành lang, đối diện với gian phòng của Lãnh Mạn Nguyên, cánh cửa phòng tối om đóng chặt, bên trong hình như có ánh đèn leo lắt. Người đó cúi người xuống, nhìn qua khe cửa hẹp thấy một bóng người đang chần chừ ở trong phòng.

Bà ta không dừng lại ở gian phòng đó mà quay người sang phòng sát vách. Bà ta móc ra một thứ, cho vào ổ khóa nhẹ nhàng xoay tròn, cánh cửa đang đóng kín được mở ra, bên trong hắt ra một ánh sáng đỏ hồng.

Ánh mắt người phụ nữ nhanh chóng nhìn tới người đang nằm yên trên giường, ở nơi ấy, người đang nằm trên giường chính là Nhã Lan. Trải qua điều trị của Uyển Thiên, độc trong người Nhã Lan đã từ từ được dịu đi, cơ thể đang dần dần hồi phục lại.

Không lâu nữa có thể cô sẽ tỉnh lại.

Người phụ nữ cẩn thận đóng cửa lại, từ từ bước tới trước giường của Nhã Lan, đưa tay thử hơi thở của cô: “Vẫn còn chưa chết sao!” Người phụ nữ tức giận khẽ mắng. Nhìn tay cô đang được truyền nước, lạnh lùng nói: “Vô cùng xin lỗi, vì con trai tôi, cô phải chết!”

Giờ con dao trong tay lên, nhắm thẳng ngực Nhã Lan để đâm xuống...

Nhưng trong một khoảng khắc, khi con dao của người phụ nữ này chưa chạm được tới cơ thể của Nhã Lan thì đã bị cái gì đó đánh vào, đau tới mức bà ta phải rút tay về, lập tức ánh sáng trong phòng được bật lên, bùng sáng.

“Bà Thành, đêm hôm khuya khoắt bà tới phòng Nhã Lan làm gì thế?” Lãnh Mạn Nguyên lạnh lùng xuất hiện phía sau lưng bà, đằng sau anh còn có Đại Hưng. Thứ mà đụng vào tay bà chính là do Đại Hưng đã đánh ra.

“Hừ, không ngờ lại bị cậu bắt được.” Bà Thành không hề hoảng sợ mà lại hào phóng thừa nhận: “Tôi muốn giết chết cô ta, đáng tiếc là không thành công, muốn chém muốn giết gì thì tùy cậu.”

“Tôi đoán không lầm thì thuốc lần trước cũng là do bà làm.” Cửa phòng vệ sinh đang đóng đột nhiên được mở ra, Ân Hạo đi từ trong ra ngoài. Anh ta vẫn luôn theo dõi tình hình ở sân sau, đồng thời cũng chú ý quan sát từ lúc bà Thành bước vào sân trước.

Nhìn thấy bà cầm chiếc chìa khóa trong tay, anh ta đã đoán được vô cùng chuẩn xác.

“Hừ, cô ta đã làm cho chồng tôi chết vì tức giận, con trai tôi hiện sống chết còn chưa rõ ràng, đương nhiên tôi muốn cô ta phải chết.” Bà Thành không coi ai ra gì, đứng thẳng lưng: “Thuốc lần trước vẫn chưa đủ liều nên mới không đầu độc được cô ta, vì con của tôi, không thể để cô ta sống sót!”

Bà ta đã chọc giận Lãnh Mạn Nguyên, anh giờ chân đá vào bụng bà, bà Thành nằm ngã trên sàn.

“Bây giờ tôi chưa cần bà chết, chờ tới khi con bà sa lưới, tôi muốn bà nhìn thấy cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nếm thử mùi vị của hậu quả làm nhiều điều ác, giải xuống đi.”

Bà Thành bị trói lại, đưa đi, Nghe Tiên Như đang đứng đứng sau và Thím Liễu đang đứng ở cửa ra vào nhìn thấy tình hình đã giải quyết xong mới dám lại gần, Nhã Lan đang nằm trên giường vẫn bình an vô sự, cuối cùng các cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Hiện tại Nhã Lan thế nào rồi?” Thím Liễu hỏi.

“Đã khá hơn nhiều, may là Vỹ Thiên đã kịp thời thay máu giải độc cho cô ấy nếu không thì...” Lãnh Mạn Nguyên không nói hết câu, tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc.

“Bao lâu nữa thì cô ấy có thể tỉnh lại?” Ân Hạo chăm chú nhìn gương mặt Nhã Lan trên giường bệnh vẫn trắng bệch.

“Trong vòng một hai ngày thôi!” Trầm mặc một lát, anh nói tiếp: “Tôi cảm thấy Thành Kiên Vỹ đang ở ngay cạnh chúng ta.”

“Không thể nào!” Nghe Tiên Như phản đối: “Nơi này của chúng ta đã áp dụng biện pháp an ninh tốt như vậy, đến cả con muỗi bay qua cũng có thể phát hiện ra, một người lớn như hấn làm sao lại có thể lẩn trốn ngay bên cạnh chúng ta được chứ?”

“Chỉ cần muốn làm, thì không gì là không thể làm được, các biện pháp an ninh tuy rất tốt nhưng cũng không thể chắc chắn không có lỗ hổng nào. Hơn nữa, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, nếu như hấn lẩn trốn ở trong nhà họ Lãnh, có lẽ cả đời cũng không bị phát hiện ra.” Ân Hạo cũng tán thành.

“Cảnh sát bên ngoài và người của chúng ta đã lùng sục khắp nơi, nhưng Thành Kiên Vỹ vẫn chưa hề bị lộ, điều này có thể cho thấy rõ, hấn ta sẽ trốn ở những nơi mà chúng ta coi thường.” Đại Hưng cũng nói ra suy nghĩ của mình, đột nhiên cậu nhớ ra điều gì đó khê mở miệng nhưng lại không nói tiếp.

“Còn có chuyện gì sao?” Lãnh Mạn Nguyên phát hiện thấy cậu có điều gì đó là lạ.

“Dạo gần đây, Uyển Nhân rất lạ, thường bị giật mình, mà luôn không tập trung, nói gì cũng tỏ ra vô cùng tâm trạng, tôi lo cô ấy đã bị uy hiếp gì đó.” Đại Hưng đứng dậy vô cùng buồn rầu.

Câu nói của Đại Hưng khiến cho đôi mày của hai người đàn ông nhú chặt lại. Rất lâu sau Lãnh Mạn Nguyên mới nói:

“Đại Hưng, cử người theo dõi sát sao sân sau nhưng đừng nói gì với Uyển Nhân, đừng để cô ấy làm lộ bất cứ thông tin gì, biết chưa hả?”

“Vâng!” Đại Hưng nhận lệnh rồi đi.

“Mọi người đi nghỉ đi, tôi ở bên cạnh Nhã Lan một lát nữa.” Lãnh Mạn Nguyên vẫy tay, anh day trán một cách mệt mỏi rồi ngồi lên giường của Nhã Lan, nắm lấy tay cô nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má của cô.

Nghe Tiên Như muốn an ủi nhưng tay lại bị Ân Hạo nhẹ nhàng giữ lấy: “Để anh ấy ở lại một lát, chúng ta a ngoài đi.”

Ba người nhanh chóng rời đi, để lại không gian riêng cho Lãnh Mạn Nguyên và Nhã Lan.

“Linh Nhi, em tỉnh lại đi, anh cần có em, em đã ngủ mấy ngày rồi, cuộc sống của anh giờ chỉ toàn màu đen và sự bất lực, cảm giác đó từ trước đến nay chưa từng có. Linh Nhi, anh luôn ý lại vào em như vậy, một ngày không có em khó chịu biết bao.”

“Linh Nhi, để em phải gặp nhiều đau khổ như vậy đều là lỗi của anh. Xin lỗi em, em phải chịu nhiều đau khổ như vậy, xin lỗi em”

“Linh Nhi, đừng ngủ nữa, trời sáng rồi lại tối, tối rồi lại sáng, em lại cứ nằm ngủ như vậy ai sẽ chăm sóc anh đây, ai sẽ xem video của tự Nguyên mà anh quay cho em đây?”

Lãnh Mạn Nguyên nói xong lấy điện thoại ra, ấn vào điện thoại, lập tức điện thoại phát ra âm thanh dường như tiếng cười đùa, hò hét rất lớn.

“Em nhìn đi, con của chúng mình lớn rồi, đã biết tự chạy chơi. Nó cũng rất nghịch ngợm, Em nhìn đi, em nhìn đi.” Anh đưa điện thoại đến bên tai cô, có một giọng nói trẻ con vang lên: “Mẹ, mẹ, mẹ...”

“Em nghe thấy chưa? tự Nguyên đang gọi em đó, nó rất nhớ em”

“Xin lỗi, anh không thể bảo vệ được đứa con trong bụng em, vốn tưởng mấy tháng nữa sẽ sinh thêm một cậu nhóc mũm mĩm, không ngờ bây giờ lại chỉ còn mình tự Nguyên thôi. Xin lỗi.”

Lãnh Mạn Nguyên cúi đầu nói xin lỗi, đôi mắt của Nhã Lan đang yên lặng bỗng khẽ giật, sau đó mở mắt ra.

“Nguyên?” Giọng của cô rất nhỏ mà khàn khàn, nhưng Lãnh Mạn Nguyên vẫn có thể nghe thấy.

“Linh Nhi, em tỉnh rồi sao? Thực sự là em tỉnh rồi sao?”

Nhã Lan gật đầu một cách khó khăn, nhìn xung quanh một lát mới phát hiện ra đây là phòng của mình. Lãnh Mạn Nguyên nhanh chóng bung một ly nước tối, cầm ống hút vào đưa cho cô uống.

Uống được ngụm nước, Nhã Lan cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, Lãnh Mạn Nguyên hỗ trợ dìu cô ngồi dậy.

“Em... ngủ bao lâu rồi?” Giọng nói của cô vô cùng yếu ớt nhưng không còn khàn nữa.

“Hơn nửa tháng, anh sắp phát điên lên rồi, em có biết không?” Nhẹ nhàng ôm Nhã Lan vào lòng, Lãnh Mạn Nguyên nói như thể tìm lại được vật báu đã bị mất từ lâu: “Không có em cuộc sống của anh thực sự khó chịu.”

“Em... không phải đã tỉnh rồi sao? Giống như đã ngủ cả một thế kỷ vậy, may là không phải, nếu không thì em sẽ không tìm thấy anh nữa.” Nhã Lan dựa vào ngực anh, hít hà mùi hương cơ thể anh, vô cùng hài lòng.

“Đúng thế, anh vừa nói đứa bé mất rồi, là sao vậy?” Thì ra Nhã Lan đã tỉnh lại rồi, vì câu nói này của anh, cô mới chịu mở mắt ra.

Bây giờ cô đang nôn nóng muốn biết chuyện gì xảy ra: “Có phải tự Nguyên đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không, thằng bé rất khỏe!” Lãnh Mạn Nguyên vỗ lưng cho cô, bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã nói những lời đó. Nếu biết cô sẽ tỉnh lại thì bản thân sẽ không nói ra những lời khiến cô lo lắng.

“Vậy là ai?” Nhã Lan ngừng lại một chút, đột nhiên như ý thức được điều gì đó, nhìn xuống bụng: “Chẳng nhẽ là...”

Lãnh Mạn Nguyên gật đầu một cách đau khổ, vội vàng an ủi cô: “May mà có con hút hết chất độc trong bụng em nên em mới có thể sống sót, Linh Nhi chúng ta còn trẻ, còn có thể sinh thêm nhiều đứa con nữa.”

Trong nháy mắt, gương mặt Nhã Lan trầm xuống, khóc hu hu: “Em còn tưởng là sắp có một bạn nhỏ ở bên cạnh em, không ngờ rằng, không ngờ lại không còn nữa, thật đáng thương, con còn chưa biết thế giới này ra sao, thậm chí ngay cả bố mẹ mình cũng chưa biết, mà đã mất rồi, hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Lãnh mạn nguyên

“Linh Nhi đừng khóc nữa, đừng khóc nữa.” Lãnh Mạn Nguyên lo lắng an ủi cô, sợ cô quá đau lòng mà làm tổn thương đến bản thân.

“Đáng chết thật, lại dám nhốt mẹ tôi lại, anh ta chán sống rồi!” Trong phòng Thành Kiên Vũ nhanh chóng biết được tin bà Thành bị nhốt từ Uyển Nhân, hấn tức giận đập vỡ mấy cái cốc.

Uyển Nhân vội lùi lại vài bước, những mảnh thủy tinh bắn tung tóe trước mũi giày của cô, cô sợ hãi nhìn Thành Kiên Vũ đang vô cùng tức giận, hai tay đan vào nhau, không ngừng run rẩy.

Tối hôm qua, Thành Kiên Vũ vô cùng biến thái, vừa cắn vừa gặm người cô, khiến vết thương trên người cô lại càng thêm chất chồng, Thành Kiên Vũ còn uy hiếp cô, nếu như không làm theo ý hắn, sẽ hành hạ cô như vậy mỗi ngày.

Cơ thể và trái tim chịu sự tra tấn song song khiến cô như một chú chim non sợ cành cong, một chút kích động cũng khiến cô sợ hãi tới mức tránh né.

“Đến đây!” Thành Kiên Vũ hét lên, cơ thể Uyển Nhân cứng đờ, rụt cổ lại những vẫn ép bản thân bước về phía hắn: “Thành... Vũ, cơ thể tôi rất đau, anh đừng...”

“Cho cô!” Thành Kiên Vũ lấy ra một túi đồ đưa cho cô.

“Đây... là... cái gì vậy?” Uyển Nhân cẩn thận nhận lấy túi đồ khẽ hỏi.

“Thuốc, cầm lấy cho vào đồ ăn của Lãnh Mạn Nguyên, anh ta đã nhốt mẹ tôi, tôi không thể để cho anh ta sống yên ổn!” Hấn nghiêng rằng, ánh mắt trở nên hung dữ.

Uyển Nhân không ngờ hấn lại bắt mình làm những chuyện như vậy, đôi tay run rẩy đứng ở đó, ánh mắt hiện lên sự hoảng sợ.

“Tôi không thể...” Cô lắc đầu, hi vọng Thành Kiên Vỹ có thể hủy bỏ quyết định vừa rồi.

“Hừ, cô không muốn chuyện ở cùng với tôi bị lộ trước mặt người tình của cô chứ, cô cũng không muốn để Lãnh Mạn Nguyên biết tôi đang ở chỗ của cô chứ, đương nhiên tôi nghĩ cô càng không muốn vì sự mềm lòng của cô mà hại chết ba mẹ mình đâu nhỉ.” Thành Kiên Vỹ ném một sấp ảnh trong tay ra, trên đó đều là ảnh bố mẹ Uyển Nhân đang loang lổ đầy máu với vẻ mặt hốt hoảng.

“Anh đã làm gì họ?” Uyển Nhân vội vàng nhặt những bức ảnh đổ lên, nhìn từng tấm ảnh một, bàn tay càng run rẩy hơn, trái tim cô rỉ máu, tâm trạng vô cùng phức tạp xông tới chỗ hấn: “Thành Kiên Vỹ, tại sao anh có thể đối xử độc ác với bố mẹ tôi như vậy.”

Đôi môi cô đang cắn chặt lập tức nứt toác, chảy máu, đôi mắt của cô ngấn lệ, hai hàng lệ đua rơi.

Thành Kiên Vỹ vẫy tay, làm như không có việc gì xảy ra nói: “Chỉ cần cô làm theo yêu cầu của tôi, đảm bảo hai ông bà già ấy sẽ không có chuyện gì hết. Nếu như cô muốn giờ trò gì hoặc báo thông tin cho họ, thì không chỉ bố mẹ cô đâu, ngay cả em cô cũng sẽ được đưa tới nhà chứa!”

“Anh!” Uyển Nhân vừa tức vừa lo, không biết nên làm như thế nào. Ba mẹ cô vì cô đột nhiên trốn đi nên đã chịu sự tổn thương không hề nhỏ, bây giờ lại vì cô mà phải chịu vạ lây, thực sự cô không đành lòng.

“Đi hay không đi!” Thành Kiên Vỹ lấy di động ra, gọi vào một số.

“Đừng mà, cầu xin anh, đừng ép tôi làm những chuyện đó.” Hai chân Uyển Nhân mềm nhũn, ngã xuống sàn, nước mắt tuôn rơi.

“A lô, Thất Đầu Điều, hãy phanh thây hai ông bà già đó cho tôi!” Thành Kiên Vỹ không đáp lại Uyển Nhân mà chỉ căn dặn người ở đầu dây bên kia.

“Đừng mà! Tôi đi!” Uyển Nhân ôm lấy chân hấn, giành lấy điện thoại của hấn, hấn dùng một tay đẩy cô ra, nói với đầu dây bên kia: “Được rồi, lát nữa nói tiếp.”

Uyển Nhân cất thuốc vào trong túi, bước từng bước vào sân trước. Muốn cô bị đầu độc Lãnh Mạn Nguyên, sao cô có thể ra tay được đây? Gương mặt cô đầy u ám, nén nước mắt đang lăn tràn trên má.

Cô còn có thể làm thế nào đây? Bố mẹ cô đang ở trong tay Thành Kiên Vỹ, ngoài việc nghe lời ra cô còn có sự lựa chọn khác sao?

“Uyển Nhân?” Đại Hưng chắn đường cô vào sân trước: “Sắc mặt của em kém quá, có phải là bị bệnh không?”

“Không có.” Cô miễn cưỡng cười trừ, sợ Đại Hưng biết chuyện của mình. Bàn tay nhỏ nhắn thiếu tự nhiên co lại trong túi áo, nơi đó đang chứa gói thuốc bột sẽ đẩy Lãnh Mạn Nguyên vào chỗ chết.

“Nhưng dáng vẻ của em sao lại tiêu tụy như vậy? Gần đây tâm trạng của em vô cùng kém, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Sự quan tâm của Đại Hưng khiến lòng cô đau như cắt, giờ phút này, cô thực sự muốn nhào vào trong lòng cậu, nói hết tất cả những đau khổ cho cậu nghe.

Nhưng giờ đây, cô không thể làm gì hết, không thể nói gì hết, ánh mắt thèm muốn được chìm trong ánh mắt và sự khoan dung của cậu, hai người gần nhau tới vậy nhưng trái tim càng ngày càng cách xa.

Đối mặt với thủ đoạn và sự ép buộc một Thành Kiên Vỹ tàn nhẫn vô cùng, cô và Đại Hưng làm sao còn có thể có tương lai kia chứ?

Uyển Nhân không quan tâm đến sự có mặt của Đại Hưng, tiếp tục đi về phía trước. Trong lòng nhói đau, nếu như có thể, cô rất hi vọng mình có thể chết ngay lập tức.

“Uyển Nhân, Uyển Nhân?” Đại Hưng đứng phía sau khó hiểu nhìn cô nhưng cũng không đi theo.

Uyển Nhân đi tới sảnh lớn, bỗng nhiên cô cảm thấy sợ hãi, Lãnh Mạn Nguyên, một nhân vật tâm cơ, sao cô có thể nói hại là hại ngay được. Nhưng nếu cô không nghĩ ra cách gì thì làm sao có thể cứu được bố mẹ cô đây.

Cô không còn đường lui.

Chỉ có một đường bước về phía trước, cô cũng không hề phát hiện ra dưới chân có cây lau nhà, vừa bước chân lên, chân cô bị trượt, cô ngã nghiêng, khi ngã xuống đất đụng trúng xô nước bên cạnh.

“Ai da!” Chân vô cùng đau đớn, tay cô cũng trầy xước, Uyển Nhân bò dậy một cách chật vật, muốn đứng lên.

“Ôi, cô Uyển, cô bị ngã rồi sao.” Bác Vương vội vàng chạy tới, trên tay bưng ly cà phê. Bà vội vàng để lên bàn trà bên cạnh, chạy lại đỡ cô dậy.

“Thật sự xin lỗi cô, vừa nãy dọn vệ sinh, Chủ tịch nói muốn uống cà phê, tôi già rồi nên lăm cẩm, lại để những thứ này ở đây khiến cô bị ngã.” Bác

Vương vừa nói vừa xem người cô: “Ôi, tay cô cũng bị trầy xước rồi, mau mau đi bôi thuốc. Thế này đi, tôi đi lấy thuốc cho cô.”

“Không cần...” Cả người đau đớn khiến sự đau đớn trong lòng cô giảm bớt đi nhiều, Uyển Nhân đang muốn ngăn cản bác Vương thì cơ thể mập mạp của bà ta đã biến mất.

Cà phê của Lãnh Mạn Nguyên? Ánh mắt của Uyển Nhân chăm chú nhìn vào bàn trà. Muốn cứu bố mẹ cô thì phải giết Lãnh Mạn Nguyên. Cô như được ma đưa đường quỷ dẫn lối, vội vàng lấy gói thuốc ra, run rẩy đổ gói bột vào trong cốc cà phê, rồi khuấy lên.

Vừa mới làm xong mọi việc thì bác Vương cầm một hộp thuốc y tế đi tới, Uyển Nhân sợ tới mức vội vàng ngồi xuống, lấy tay xoa vết thương.

“Thế này đi, cô tự xoa thuốc nhé, đợi lát tôi đem cà phê lên lầu xong, tôi sẽ xuống băng bó cho cô.” Bác Vương đưa cho cô hộp thuốc rồi bụng ily cà phê lên lầu.

“Vương...” Cô nhìn ily cà phê đã bị bỏ thuốc, muốn ngăn cản bác Vương, nhưng giọng nói lạnh lẽo vô tình của Thành Kiên Vỹ vang vọng bên tai khiến cô trầm xuống, trái tim vô cùng hoảng loạn.

Trên lầu, dù Nhã Lan đã tỉnh nhưng không ăn uống gì, cũng không cười nói, chỉ nhìn chăm chăm vào bụng mình mà ngơ ngẩn. Lãnh Mạn Nguyên không rời cô một bước, trông chừng cô.

“Linh Nhi, đừng đau lòng như vậy nữa, chúng ta còn trẻ, không phải sao? Chăm sóc cơ thể cho tốt, chúng ta sẽ lại có một đứa con khác.”

“Nhưng nó thật đáng thương, còn chưa được nhìn thấy thế giới này đã đi rồi.” Nhã Lan vẫn còn đắn đo chuyện này.

“Ngốc quá, nếu như nó được sinh ra trên thế giới này rồi lại bỏ đi, chẳng phải là càng đáng thương hơn sao?” Anh vuốt tóc cô đầy triu mến, trong giọng nói cũng tràn ngập sự nuông chiều.

“Ý của em là, đứa bé được sinh ra rồi sống đến khi già mới chết.” Đầu Nhã Lan dụi vào ngực của Lãnh Mạn Nguyên. Trải qua sự sống chết, tình cảm của họ đã trải qua thử thách.

Sự quan tâm của Lãnh Mạn Nguyên với cô, cô cảm nhận rất rõ ràng, dù trong lòng vẫn rất đau khổ nhưng cô quyết định để cho bản thân vui vẻ trở lại.

“Nguyên, em muốn ăn.” Dù không đói bụng nhưng cô không thể tiếp tục như vậy, cô ép bản thân mình phải ăn nhiều hơn, như thế mới có thể nhanh chóng khỏe lại.

“Tốt quá rồi.” Lãnh Mạn Nguyên vô cùng vui vẻ, vội vàng tranh thủ bụng một bát cháo đã nguội, múc một muỗng nhỏ khê thổi, rồi mới đưa lên miệng Nhã Lan.

Bác Vương gõ cửa, bước vào: “Chủ tịch, đây là cà phê của ngài.”

Đặt xong ily cà phê, bà vội vàng lui ra ngoài.

“Được rồi, không cần anh bón đâu.” Nhã Lan nhìn thấy ily cà phê nồng đậm, nhú mày lại: “Thứ này, anh đừng uống nữa, lên giường nghỉ ngơi đi.”

“Nhanh lên, ăn xong bát cháo này rồi nói tiếp.” Lãnh Mạn Nguyên vẫn dứt cho cô, không thêm đề ý tới cà phê.

“Được rồi, không muốn ăn nữa.” Nhã Lan ăn no rồi, cô lắc đầu không muốn ăn nữa.

Lãnh Mạn Nguyên nói cô phải ăn xong bát cháo thì mới đồng ý, Nhã Lan tỏ ra đau khổ như là phải uống thuốc đắng vậy: “Đừng mà, ăn nữa sẽ nôn ra hết. Em muốn uống nước.”

“Há, được, tôi liền.” Lãnh Mạn Nguyên vội vàng rót nước cho cô. Một người chuyên được người khác hầu hạ như anh không ngờ lại có lúc phải hầu hạ người khác, đôi mắt Nhã Lan ngấn lệ, gương mặt khê nở nụ cười. Lãnh Mạn Nguyên không cẩn thận làm đổ bát cháo vào hết người.

Đưa nước cho cô xong, Lãnh Mạn Nguyên mới đi vào phòng vệ sinh, rửa sạch vết bẩn trên người.

Nhã Lan với tay đổ ily cà phê vào trong thùng rác, nhanh chóng thay bằng ily nước: “Như vậy mới tốt, nước lọc tốt hơn tất cả.” Cô vỗ tay một cách hài lòng rồi vội vàng nằm xuống giường.

Lãnh Mạn Nguyên nhanh chóng rửa sạch vết bẩn trên người, sau đó anh lại đi vào gần giường, tiện tay bụng ily cà phê lên: “Há? Sao cà phê lại trở thành nước trắng thế này?” Ánh mắt nghi ngờ của anh nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh xắn của Nhã Lan, lập tức nhận được câu trả lời.

“Cũng được, uống nước lọc cũng tốt.” Anh cười vô cùng đẹp trai, vừa nhìn Nhã Lan vừa uống ily nước.

“Không được, không được uống cà phê.” Uyển Nhân đột nhiên đập cửa vào, chạy tới như phát điên vậy, tay giơ ra gạt ily cà phê trong tay Lãnh Mạn Nguyên xuống đất.

“Uyển Nhân? Cậu làm gì thế?” Nhã Lan không hiểu vừa nhìn ily cà phê bị vờ dưới đất rồi lại nhìn Uyển Nhân: “Vì sao lại không thể uống được?”

“Chỉ là không thể uống được! Không có gì.” Trên gương mặt Uyển Nhân đầy lo lắng nhưng không lùi bước: “Anh... có phải là anh... đã uống không?”

Lãnh Mạn Nguyên đánh giá Uyển Nhân, hình như anh đã biết chuyện gì đó, Nhã Lan lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ: “Uyển Nhân, cậu có chuyện gì vậy, tại sao lại hắt đổ ly đó, cậu nhìn đi, trên sàn toàn là nước, lại phải dọn đấy.”

“Đừng uống, không uống được đâu, uống rồi thì mau tới bệnh viện đi, thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Cô khóc lóc, không ngừng lau nước mắt, đáng vẻ vô cùng yếu ớt.

“Thành Kiên Vỹ đã ở chỗ cô mấy ngày vừa rồi sao?” Lãnh Mạn Nguyên nói khiến Uyển Nhân đang khóc thút thít bỗng cứng đờ lại, bàn tay đang lau nước mắt bỗng dừng lại: “Anh... biết rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Gặp lại thành kiệt vũ

Lãnh Mạn Nguyên phui những giọt nước còn đọng trên người: “Đương nhiên rồi, kẻ thù ở trong nhà tôi sao tôi lại không biết.”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Uyển Nhân ngồi sụp xuống trên sàn, không ngừng nói xin lỗi.

“Hắn ta đã uy hiếp cô chuyện gì?” Lãnh Mạn Nguyên hỏi cô một cách vô cùng lạnh lùng.

Uyển Nhân khóc nói hết tất cả mọi việc bố mẹ cô đang ở trong tay hắn.

“Chủ tịch Lãnh, anh có thể giết tôi, tôi không hề oán thán nửa lời. Nhưng tôi cầu xin anh hãy cứu lấy bố mẹ tôi, họ đã lớn tuổi rồi, không thể khổ sở mãi như vậy.” Nói xong cô quỳ xuống, dập đầu liên tục đến khi trán sưng đỏ lên.

“Uyển Nhân, cậu mau đứng dậy đi.” Nhã Lan không thể để như vậy, định xuống khỏi giường đỡ Uyển Nhân nhưng lại bị Lãnh Mạn Nguyên giữ chặt.

“Linh Nhi, em vẫn chưa khỏi bệnh.”

“Nhưng...” Uyển Nhân đang quỳ trên sàn vô cùng đáng thương, vát và lấm Uyển Nhân mới tìm được hạnh phúc cho riêng mình, giờ lại thành ra như vậy: “À, đứng rồi, anh không sao chứ?”

Nhã Lan đột nhiên nhớ ra, vừa nãy Lãnh Mạn Nguyên đã uống mấy ngụm nước.

“Không sao, không phải em đã đổ cà phê đi rồi sao?” Lãnh Mạn Nguyên vừa nói vừa xoa đầu cô một cách nuông chiều. Nhìn Uyển Nhân đang quỳ dưới đất: “Đứng lên đi, tôi lại muốn đi gặp Thành Kiên Vỹ.”

“Đừng!” Uyển Nhân và Nhã Lan cùng ngăn cản.

“Bây giờ Thành Kiên Vỹ đã chó cùng rứt giậu, chuyện gì cũng có thể làm được.” Biết được Thành Kiên Vỹ độc ác như vậy, Nhã Lan không muốn Lãnh Mạn Nguyên phải mạo hiểm.

“Đừng sợ, tất cả đều trong lòng bàn tay rồi.” Lãnh Mạn Nguyên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nhã Lan: “Chờ anh về.”

Lãnh Mạn Nguyên nói xong thì rời đi, Uyển Nhân đứng trước mặt Nhã Lan nước mắt không ngừng tuôn rơi: “Xin lỗi cậu, xin lỗi cậu.”

“Được rồi mà, đừng khóc nữa.” Nhã Lan đau lòng lau nước mắt cho Uyển Nhân: “Thành Kiên Vỹ thật đáng ghét, cậu cũng là cực chẳng đã mới phải là vậy, tớ hiểu mà.”

Cô nhìn về phía Lãnh Mạn Nguyên vừa đi khỏi, thầm cầu nguyện, mong là lần này có thể bắt được Thành Kiên Vỹ, loại người ác độc như vậy có lẽ chỉ có nhà giam mới là nơi tốt nhất cho hắn.

Rất nhanh sau đó, sân sau vang lên tiếng súng, trái tim Nhã Lan quặn thắt lại. Là Nguyên và Thành Kiên Vỹ đang xảy ra tranh chấp rồi sao? Liệu anh có sao không? có ứng phó được với Thành Kiên Vỹ không?

Cô không chịu được trượt khỏi giường.

“Nhã Lan, cậu định làm gì vậy!” Uyển Nhân lau nước mắt, gương mặt đượm buồn, cô muốn giữ Nhã Lan lại nhưng lại bị tuột mất.

“Tớ muốn đi xem xem, tiếng súng ở sân sau dồn dập như vậy, còn cả tiếng súng máy nữa, Nguyên sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Cô nói rồi mở cửa sổ ra.

Hướng này không thể nhìn thấy sân sau, nơi ấy tiếng súng càng ngày càng dày đặc, cô dướn cổ nhưng cũng không thể nhìn thấy gì.

“Nhanh lên, đuổi theo.” Tiếng súng ngừng lại, Nhã Lan thấy có người chạy ra khỏi sân sau, sau đó có mấy người đang đuổi theo.

“Thành Kiên Vỹ!” Uyên Nhân vừa nhìn thấy mấy người ở phía trước đã sợ hãi nép vào đằng sau cửa sổ: “Đừng, đừng để hắn nhìn thấy tót, đừng mà!”

Uyên Nhân sợ hãi vô cùng, lúc này cô như chú chim non sợ cành cong. Không may là, chưa đầy ba phút sau đã có tiếng bước chân vang lên trên lầu, tiếp đó có một vật gì đó đập mạnh vào cửa, chiếc cửa trắng đỏ ập xuống, sau đó là gương mặt như ác ma của Thành Kiên Vỹ!

Đương nhiên là hắn đã bị thương, những giọt máu chảy dài từ trên trán xuống thành những vết máu chói mắt, nhìn rất đáng sợ! Hắn nhếch môi cười, thực sự rất giống xác chết di động.

Nhã Lan giữ chặt Uyên Nhân, vội vàng nép vào bên cửa sổ.

“Mau tới đây!” Thành Kiên Vỹ ra lệnh, phía sau có những tiếng bước chân vội vã, không đầy một phút sau đã có người đuổi kịp hắn.

“Mau tới đây!” Một hồi súng tiểu liên vang lên, viên đạn bay về phía các cô, khiến hai cô gái ôm nhau ngồi sụp xuống.

“Ngoan ngoãn chút đi!” Thành Kiên Vỹ nhanh nhẹn xông tới, trước khi hai cô còn sợ hãi chưa kịp tỉnh lại thì đã tách hai cô ra: “Đi, đi sang bên kia.” Hắn đẩy Uyên Nhân vào góc nhà vệ sinh.

Uyên Nhân sợ tới mức toàn thân run rẩy, cô không thể làm gì hết, chỉ có thể lấy tay ôm đầu, khẽ khóc thút thít.

“Thành Kiên Vỹ, anh định làm gì vậy!” Cơ thể Nhã Lan vô cùng yếu ớt, Thành Kiên Vỹ chỉ cần dùng một tay có thể khống chế cô.

“Hãy nghe lời, đi theo anh.” Thành Kiên Vỹ lôi cô tới bệ cửa sổ rồi đẩy xuống. Trong nháy mắt người đi theo hắn đã tới cửa.

“Thành Kiên Vỹ, anh không còn đường lui đâu!” Lãnh Mạn Nguyên xuất hiện, Thành Kiên Vỹ không nói một câu nào, giờ súng bắn về phía cửa, trong tiếng súng hỗn loạn, gương mặt Nhã Lan tái nhợt, cô lo lắng cho sự an toàn của Lãnh Mạn Nguyên. Uyên Nhân nghe thấy tiếng súng hỗn loạn hét ầm lên, cả căn phòng hỗn loạn, đồ vật rơi tung tóe xuống sàn nhà.

Rốt cuộc Thành Kiên Vỹ cũng dừng lại, ngoài cửa trống trơn, không có một bóng người. Cuối cùng Nhã Lan cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Lãnh Mạn Nguyên, ra đây đi. Tôi muốn trao đổi bằng người phụ nữ này.” Thành Kiên Vỹ cười gian ác, gào lên.

“Không, đừng đi ra!” Nhã Lan cố gắng hét lên, cô không hi vọng Lãnh Mạn Nguyên lại phải mạo hiểm một lần nữa: “Thành Kiên Vỹ, anh giết tôi đi.”

“Hừ hừ ha ha ha...” Thành Kiên Vỹ hàm hè sau đó lại cười gằn, tiếng cười độc ác của hắn như ác ma vậy.

“Anh sẽ không để cho em chết đâu, em khiến người ta phải yêu thương như vậy, làm sao anh lại nỡ đây?” Giọng điệu của hắn vô cùng dịu dàng, như thể đang thổ lộ với người mình yêu vậy, nhưng tình hình đang vô cùng rối ren, khiến Nhã Lan chỉ cảm thấy gai mắt.

“Nhưng cực chẳng đã thì anh sẽ không phản đối việc lấy mạng của em đổi mạng cho anh!” Chỉ trong chớp mắt, cánh tay hắn đã tăng thêm lực, bóp chặt lấy cổ cô. Hơi thở vốn đã yếu ớt của cô càng trở nên nặng nề.

“Buông cô ấy ra!” Lãnh Mạn Nguyên hét lên, cơ thể của anh lại xuất hiện ở trước cửa ra vào, đằng sau là một đám thuộc hạ đang giờ súng.

“Buông cô ấy ra cũng được, trừ phi mày chết!” Đôi mắt Thành Kiên Vỹ đỏ ngầu, tuyên bố hùng hồn.

“Muốn tao chết sao, không biết mày có bản lĩnh đó không!” Lãnh Mạn Nguyên không hề sợ hãi, nhanh chóng đưa tới một người đàn bà nhếch nhác, chắn trước mặt Lãnh Mạn Nguyên.

“Thành Kiên Vỹ, nếu mày dám nổ súng thì cứ việc, tốt nhất là nhắm vào vào bà ấy!” Đầu người đàn bà bị Lãnh Mạn Nguyên kéo lên, lộ ra gương mặt bà Thành.

“Con trai, cứu mẹ!” Bà Thành bị dùng nhục hình, trên người và trên gương mặt đầy những vết thương.

“Lãnh Mạn Nguyên, mày dám đối xử với mẹ tao như thế, tao sẽ không bỏ qua cho mày!” Thành Kiên Vỹ hét lên những lời độc ác.

“Mày chưa bao giờ nghĩ sẽ tha cho tao đúng không? Tao đã chấp nhận bỏ mẹ mày vô điều kiện, vậy mà mày đã đền đáp tao những gì? người như mày còn nhớ tới bố mẹ ư?” Lãnh Mạn Nguyên nói, lực trên tay lại tăng thêm một chút, bà Thành đau tới mức khuôn mặt bắt đầu nhăn nhó.

“Họ Lãnh kia, mày cho rằng mày có thể uy hiếp được tao sao?” Thành Kiên Vỹ giờ súng lên, nhắm vào bà Thành: “Mẹ, con trai có lỗi với mẹ, đến tuổi vàng rồi, chắc chắn con sẽ đốt nhiều tiền vàng cho mẹ.”

“Thành Kiên Vỹ, anh không phải là người!” Nhã Lan tức giận hét lên khi nghe thấy tiếng súng, Nhã Lan nhắm mắt lại, bà Thành xem như đã xong đời.

“Vũ Nhi, sao con lại có thể như vậy, tại sao lại đối xử với mẹ như vậy!” Tiếng sủng nở ra, bà Thành đau đớn hét lên, gương mặt của bà lại xuất hiện ở cửa ra vào, lần này đã trở thành một gương mặt vô cùng tuyệt vọng.

Bà nhìn con trai mình bằng ánh mắt không thể ngờ tới, không thể ngờ được rằng hán lại có thể đối xử với mình như vậy.

“Nhìn thấy rõ chưa, đây là con trai của bà đó, một con súc vật giết hại cả mẹ mình, nói đúng hơn là không bằng súc vật.” Lãnh Mạn Nguyên thả tay ra, bà Thành nằm dưới đất một cách tê dại.

“Vũ Nhi, sao con lại có thể...” Bà Thành tuyệt vọng nhìn xung quanh, bà không còn khát vọng muốn sống, chỉ nhìn con trai mình với ánh mắt đau thương.

“Đừng ồn ào nữa, mẹ cũng không muốn con chết mà! Họ Lãnh kia, nhanh chuẩn bị xe cho tao, nếu không tao sẽ ném cô ấy từ đây xuống!” Thành Kiên Vũ đẩy Nhã Lan ra sát cửa sổ, hơn nửa người cô đã ngã ra phía ngoài cửa sổ.

“Mày!” Lãnh Mạn Nguyên sợ tới mức chạy lại gần, Nhã Lan lại ngẩng đầu một cách bướng bỉnh, hét lên với Lãnh Mạn Nguyên: “Đồ ngốc, đừng lo cho em!”

“Nhanh lên!” Cơ thể của cô bị đẩy ra phía ngoài, đôi chân đã rời khỏi mặt đất, chỉ cần Thành Kiên Vũ buông tay ra thì người cô sẽ rớt ra ngoài và rơi xuống dưới lầu.

“Chuẩn bị xe!” Cuối cùng Lãnh Mạn Nguyên đành lựa chọn thỏa hiệp, thuộc hạ nhanh chóng để xe đỗ ở dưới lầu.

“Các người lui ra đằng sau đi, lui ra đến cửa chính, nếu như có âm mưu gì, ta sẽ không khách sáo với cô ấy!” Cơ thể Nhã Lan bị hán kéo lại, lại không chế trên cổ cô một lần nữa.

Đoàn người Lãnh Mạn Nguyên làm theo yêu cầu của Thành Kiên Vũ, dần dần lùi về phía cửa chính. Hán liếc qua cửa sổ để nhìn tình hình bên ngoài, sau khi xác định mọi người đã lui ra ngoài hết hán mới không chế Nhã Lan ra khỏi phòng, đi xuống cầu thang rồi nhanh chóng chạy tới bên cạnh xe.

Trong xe không có người, cửa xe đang mở. Thành Kiên Vũ nhanh chóng nhét Nhã Lan vào xe, sau đó lên xe đạp ga, và phóng ra ngoài cửa với vận tốc nhanh nhất.

Lo lắng cho sự an toàn của Nhã Lan, cổng lớn không hề đóng nên hán lao ra ngoài rất dễ dàng.

“Thành Kiên Vũ, anh có còn là người không vậy, ngay cả mẹ mình cũng không tha!” Nhã Lan cố gắng giữ thăng bằng, xe đi quá nhanh, cô không thể ngồi vững được, có rất nhiều xe đi theo, còn có mấy chiếc xe mô tô đang bám rất sát.

Trên xe mô tô là một người đàn ông, dáng vẻ của anh ta hết sức quen thuộc, Nhã Lan có thể nhận ra, đó chính là Ân Hạo.

Thành Kiên Vũ không nói gì, chỉ lái xe nhanh như bay về phía trước.

Không được, không thể để cho hán chạy thoát như vậy! Nhã Lan phải làm điều gì đó. Cô ổn định lại tâm trạng, đưa tay nắm lấy đầu Thành Kiên Vũ, Thành Kiên Vũ đang bận lái xe, chỉ có thể né tránh sự công kích của cô, rất nhanh sau đó, trên người của hán rất nhiều vết thương do cô tạo ra.

Xe chạy tới một đường nhỏ, con đường càng ngày càng hẹp, cuối cùng chỉ có thể chạy được hai làn xe. Đây là con đường độc đạo chạy lên đỉnh núi. Nhã Lan đứng hán lên, có thể nhìn thấy vách núi dựng đứng phía dưới.

“Thành Kiên Vũ, hôm nay tôi sẽ liều mạng với anh.” Dưới sự gây rối của cô, tốc độ lái xe của Thành Kiên Vũ cũng chậm lại, xe cũng đánh lái khó khăn rồi xoay một vòng.

Rất nhanh sau đó, xe mô tô phía sau đuổi sát, vượt qua xe của Thành Kiên Vũ, muốn cản hán lại, hán quyết tâm cùng chết nên định đâm vào xe mô tô. Ân Hạo không thể không né tránh, lập tức xe lại bị vượt lên phía trước.

Con đường càng ngày càng ngoằn ngoèo, bây giờ chỉ có thể đi một làn xe, tốc độ các xe ở phía sau cũng chậm lại, Thành Kiên Vũ đặc ý bóp còi, phát tay đánh vào người Nhã Lan.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Đừng ngủ

Nhã Lan đang bị thương trên mặt nằm xuống, không thể dậy được, có hai chiếc xe mô tô đang lao tới, một cái vọt qua chạy tới trước xe của Thành Kiên Vũ. Thành Kiên Vũ đâm vào xe đó, chiếc xe đó đã vượt lên phía trước, sau đó chiếc thứ hai cũng vọt lên, dừng lại ngay trước mặt.

Trên chiếc xe đó chính là Lãnh Mạn Nguyên.

Nhã Lan mãi mới ngồi dậy được, thấy hai người ngồi trên chiếc xe mô tô phía trước, tim như muốn rớt ra ngoài. Hai người họ sao lại có thể mạo hiểm như vậy, con đường này rất nhỏ, chỉ cần Thành Kiên Vỹ đâm phải thì có thể sẽ rơi xuống vách núi, tan xương nát thịt.

“Đừng như vậy!” Nhã Lan kéo kính xe xuống, cơn gió như những chiếc dao sắc nhọn ủa vào. Cô không nghĩ ngợi gì hết mà chui ngay ra ngoài, Thành Kiên Vỹ không kịp ngăn cản, khi hắn ta nhìn thấy cơ thể Nhã Lan bay ra ngoài, thì đã quá muộn.

Hai chiếc mô tô cũng phát hiện Nhã Lan văng ra khỏi xe, nhưng gần ngay sát, Thành Kiên Vỹ đã lái xe tới gần, một chiếc xe vọt tới, dừng ngay trước đầu xe, còn một chiếc xe khác bị xe hắn đâm phải, suýt nữa rơi xuống vực.

Nhã Lan mở mắt nhìn thoáng qua rồi do vết thương quá nặng, trước mắt cô lại tối sầm lại, không biết gì nữa.

“Linh Nhi, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!” Có người đang lay cô dậy, Nhã Lan khó khăn lắm mới mở được mắt ra. Đầu cô rất đau, vừa nãy cô đã đụng đầu vào đầu sao?

“Linh Nhi, em phải cố gắng tỉnh táo, anh sẽ nhanh chóng đưa em tới bệnh viện, đừng có ngủ đấy.” Gương mặt Lãnh Mạn Nguyên tràn đầy sự lo lắng, Nhã Lan chớp mắt mấy cái, vừa mới xảy ra chuyện gì, cô không thể nhớ chuyện gì nữa.

“Em... làm sao thế?” Cô giơ tay vuốt ve gương mặt của Lãnh Mạn Nguyên.

“Em vừa mới ngã từ trên xe xuống, may là không ngã xuống vực. Linh Nhi, nghe lời anh, phải duy trì sự tỉnh táo, anh sẽ đưa em tới bệnh viện ngay lập tức.” Anh ôm lấy cô, mấy chiếc xe dừng lại, dưới sự giúp đỡ của Đại Hưng, cô nhanh chóng được đưa vào trong xe.

“Nhanh lên!” Lãnh Mạn Nguyên vô cùng sốt sắng, gào thét tới mức thùng cả màng nhĩ, lúc này cô mới phát hiện trên người Lãnh Mạn Nguyên dính đầy máu.

“Anh bị... thương sao?” Cô nắm lấy quần áo anh, nhưng tay cô không còn chút sức nào. Đầu cô choáng váng, mí mắt cứ sụp xuống, cô rất muốn ngủ.

“Linh Nhi, đừng cử động, cẩn thận vết thương.” Lãnh Mạn Nguyên kéo áo ra, giữ tay trên đầu cô như muốn băng bó vết thương lại. Bây giờ cô mới hiểu, hóa ra là máu từ vết thương trên đầu cô.

Thảo nào lại đau tới như vậy.

Xe chạy như bay trên đường, Lãnh Mạn Nguyên vẫn thấy tốc độ quá chậm, không ngừng gào thét Đại Hưng đang cầm lái ở phía trước. Nhã Lan cảm thấy sức lực của mình dần dần mất đi, cô có một linh cảm rất xấu. Cô dựa sát vào ngực Lãnh Mạn Nguyên, cơ thể lạnh toát của cô trở nên ấm áp và thoải mái, cô muốn nghỉ ngơi một lát.

“Linh Nhi, không được ngủ.” Khi cô sắp chìm vào giấc ngủ, Lãnh Mạn Nguyên lại lay cô dậy. Cô chau mày lại, vết thương trên đỉnh đầu lại đau nhức vô cùng, cô không thể chịu đựng được.

Không được ngủ, nhưng cô rất muốn ngủ.

Nhã Lan lại nhắm mắt lại.

“Đừng ngủ, anh ra lệnh cho em!” Lãnh Mạn Nguyên nói một cách bá đạo nhưng cũng đầy lo lắng, mí mắt của Linh Nhi cứ sụp xuống không muốn mở mắt ra nữa.

“Đừng ngủ, nếu như em muốn gặp tự Nguyên thì phải mở to mắt ra cho anh.” Lãnh Mạn Nguyên ra lệnh cho cô làm cô khó chịu. tự Nguyên là cả tính mạng của cô, nếu như không được gặp nó thì cô không biết kiếp sau có thể sống nổi không.

Cố gắng mở to mắt, cô khẽ trách móc: “Đồ xấu xa, sao anh cứ lấy tự Nguyên ra để dọa em thế.”

“Mắng đi, Linh Nhi, em hãy cố gắng mắng đi.”

Lãnh Mạn Nguyên ở phía trên lại khích lệ cô mắng anh.

“Anh là đồ... xấu xa, nguy hiểm như vậy còn tới cứu em...” Trí nhớ của cô từ từ quay lại, cô nhớ Lãnh Mạn Nguyên đã liều mình phóng mô tô tới cứu mình. Thành Kiên Vỹ điên cuồng đâm vào xe của anh, vì không muốn họ bị rơi xuống vực nên cô không thể không nhảy ra khỏi xe.

“Đúng, anh là đồ xấu xa. Linh Nhi, em mắng anh đi, mắng anh thật tàn nhẫn vào, càng tàn nhẫn càng tốt.” Dưới sự cổ vũ của Lãnh Mạn Nguyên, Nhã Lan không ngừng nhớ lại nợ cũ, mắng anh một trận. Lãnh Mạn Nguyên không hề tức giận thậm chí cánh tay ôm cô lại càng chặt hơn.

Nhưng, khi sắp tới bệnh viện, thể lực của cô cũng cạn kiệt, cô ngheo đầu xuống, hôn mê bất tỉnh.

Cửa phòng cấp cứu của bệnh viện, Lãnh Mạn Nguyên tràn đầy lo lắng, đi qua đi lại ở cửa, thi thoảng nhìn vào trong phòng cấp cứu. Đại Hưng đứng ở cách đó không xa, hai tay ôm ngực, ánh mắt ảm đờm dựa vào tường. Ân Hạo cũng nhanh chóng bước tới.

“Nhã Lan đâu? Cô ấy thế nào rồi?” Trên tay anh ta còn đang cầm chiếc mũ bảo hiểm, chắc chắn là vừa mới quay lại.

“Ở bên trong.” Lãnh Mạn Nguyên tìm một chỗ ngồi xuống, chỉ vào bên trong, vắt chân lên rồi lại đặt xuống, đổi lại sang bên chân kia.

Ẩn Hạo đi tới cạnh phòng cấp cứu rồi lại từ từ quay lại, gương mặt trở nên nghiêm túc.

“Thành Kiên Vỹ đâu?” Lãnh Mạn Nguyên ném điếu thuốc đi và hỏi.

“Chạy rồi, con người này vô cùng xảo quyệt.”

“Bố mẹ Uyển Nhân thế nào?”

Bật lửa lên, lập tức tắt đi, lại một điếu thuốc nữa trên môi.

“Vẫn chưa có tin tức gì.”

Đang nói chuyện dò thì đèn của phòng cấp cứu tắt ngấm. Y tá đẩy cáng cứu thương ra ngoài.

“Linh Nhi!” Lãnh Mạn Nguyên chạy tới trước mặt Linh Nhi, mặt cô vẫn trắng bệch, chưa tỉnh lại.

“Bác sĩ, tình hình cô ấy thế nào rồi?” Ẩn Hạo tìm tới bác sĩ đi đằng sau.

“Phẫu thuật tương đối thành công, nhưng do mất máu quá nhiều, hơn nữa cơ thể yếu ớt, người nhà cần phải chăm sóc thật kỹ, đừng để lại bị thương nữa.”

“Được, được, được.” Ẩn Hạo nói liên tục ba câu “Được” rồi vội vàng đuổi theo cáng cứu thương.

“Còn nữa.” Bác sĩ hơi lo lắng gọi với lại: “Khi kiểm tra phát hiện ra tử cung của cô ấy bị tổn thương, nên sau này không thích hợp để mang thai. Người nhà nên chú ý.”

Ẩn Hạo hơi sững người lại nhưng vẫn gật đầu.

“Chúng tôi đã có con trai rồi, không thể sinh thì không sinh nữa. Chuyện này không được nói với Linh Nhi.” Lãnh Mạn Nguyên nắm tay Nhã Lan, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Ẩn Hạo gật đầu một cách bất đắc dĩ. Rất nhanh sau đó, Nghê Tiên Như và Thím Liễu chạy tới.

“Mọi người không sao chứ.”

“Không sao cả.” Ẩn Hạo lắc đầu, Nghê Tiên Như xoay người anh ta một lượt, xác định là không bị thương mới yên tâm.

“Nhã Lan sao rồi?” Nhìn Nhã Lan đang nằm trên giường bệnh, Nghê Tiên Như khẽ hỏi.

“Cô ấy... không có gì đáng ngại.” Ẩn Hạo do dự một lúc rồi khẽ trả lời.

Ngoài cổng, có một đôi mắt cô đơn nhìn xuyên qua bức tường thủy tinh vào bên trong, nhìn một lúc rồi bỏ đi. Đại Hưng vội vàng mang tới một chút đồ ăn, khi chạy về thì thấy bóng lưng mảnh khảnh của Uyển Nhân.

“Uyển Nhân!” Cậu gọi theo bóng lưng cô, cô lại không nghe thấy, cuối cùng lại càng bước nhanh hơn.

Thím Liễu nghe thấy tiếng bên ngoài thì bước ra. Đại Hưng đưa đồ cho thím rồi nói: “Con đuổi theo cô ấy.” Sau đó cậu biến mất trong hành lang bệnh viện.

Nhưng khi cậu chạy tới gần cổng bệnh viện, thì quá nhiều người đi qua đi lại nên không thể nhìn thấy bóng dáng của Uyển Nhân đâu nữa.

Buổi tối Nhã Lan mới tỉnh lại, cô hỏi han tình hình của Lãnh Mạn Nguyên xong thì nhớ tới Uyển Nhân.

“Cô ấy đâu? Đã phải chịu sự tổn thương lớn như vậy, chắc chắn vô cùng đau lòng.”

“Đừng lo, Đại Hưng đã đuổi theo cô ấy.”

Lãnh Mạn Nguyên đang đút cháo cho cô ăn, anh tức giận vì cô lại lo lắng cho người khác mà không quan tâm tới mình.

“Được rồi, em ăn no rồi.” Nhã Lan lắc đầu, gương mặt cô quay sang bên, nhưng Lãnh Mạn Nguyên vẫn ép, đến khi ăn sạch đồ ăn trong bát.

“Từ nay về sau đừng làm như vậy nữa.” Đột nhiên, gương mặt Lãnh Mạn Nguyên trầm xuống, nghiêm túc tới mức khiến Nhã Lan phải gật mình.

“Anh sao vậy?”

“Em có biết là nhảy xe rất nguy hiểm không, suýt chút nữa là em rơi xuống vực rồi đó. Lúc em nhảy khỏi xe em không hề suy nghĩ rằng em còn có anh, còn có tự Nguyên sao?”

“Xin lỗi!” Giờ này Nhã Lan mới phát hiện bản thân mình đã quá nông nổi. Nhưng trong tình hình như vậy, việc cô nghĩ đầu là nghĩ cho Lãnh Mạn Nguyên, cô chỉ không muốn anh phải bị thương. Cô khẽ thăm thì, nhìn Lãnh Mạn Nguyên.

“Linh Nhi, em phải hứa, từ này về sau không được như vậy nữa, nhìn thấy em nhảy khỏi xe, anh sợ muốn chết.” Lãnh Mạn Nguyên chăm chú ôm lấy cô, ngửi mùi hương trên tóc cô, anh nói ra hết lòng mình.

Nhã Lan càng rúc sâu vào ngực anh, vui vẻ gật đầu.

“Em nghe lời anh, từ nay sẽ ngoan ngoãn ở nhà, sinh con cho anh.”

Câu nói của Nhã Lan khiến tay của Lãnh Mạn Nguyên cứng đờ lại, anh lại khẽ cười: “Ừm, chỉ cần em vui, làm gì cũng được.”

...

Uyển Nhân nắm chặt điện thoại, tuyệt vọng ngồi trên bờ biển, để mặc cho gió biển thổi vào cơ thể gầy gò yếu ớt, nước biển vỗ vào dưới chân.

Cô nên làm thế nào đây?

Thành Kiên Vỹ gọi điện thoại cho cô, yêu cầu cô làm nội gián ở nhà họ Lãnh báo tin cho hần bất cứ lúc nào, nếu không nghe lời sẽ giết bỏ mẹ cô.

Trong điện thoại vang vọng tiếng hét của mẹ cô, trái tim Uyển Nhân vỡ tan. Từ nhỏ tới lớn, cô vẫn luôn gây phiền phức cho họ, đến tận bây giờ cũng không khiến họ bớt lo lắng.

Bây giờ lại vì chuyện của bản thân mà liên lụy tới bố mẹ, trái tim cô đau như dao cắt vậy.

Không thể không cứu bố mẹ, nhưng không thể tiếp tục làm hại đến bạn bè. Cô đã chịu khuất phục Thành Kiên Vỹ hết lần này tới lần khác, mang đến cho Nhã Lan sự tổn thương vô hạn, Nhã Lan cũng đã tha thứ cho cô, trái tim cô không phải là sắt đá, làm sao có thể không cảm nhận được.

Sự lựa chọn khó khăn như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng nặng nề, như đang ở dưới vực thăm.

Nước biển vỗ vào bờ bắn tung tóe vào cô, dần dần đến bắp chân cô, cuối cùng là đến gần đùi cô, rồi đến eo. Đêm dần dần buông xuống, gió càng thổi càng mạnh, nước càng ngày càng lạnh nhưng cô lại không hề cảm nhận được điều đó.

Nước biển nhiều như vậy, thủy triều đang lên, không cần người khác quản thúc, không cần nhận áp lực từ bên ngoài.

Uyển Nhân đứng dậy, cô từ từ đi xuống biển. Đưa tôi đi đi, thế giới này quá đau khổ. Cô từ từ nhắm mắt lại và ngã xuống.

Lúc Đại Hưng chạy tới đây thì thấy được cảnh tượng ấy, cậu chạy trên bờ rồi nhảy xuống đúng chỗ Uyển Nhân ngã xuống. Một lúc lâu sau cậu mới trôi lên khỏi mặt nước. trong tay ôm được Uyển Nhân đã ngất đi.

Vội vàng sơ cứu, nước trong mồm Uyển Nhân chảy ra liên tục, một lát sau cô ho sặc sụa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Trêu đùa người hay dối

“Uyển Nhân, đỡ hơn chút nào chưa?” Cậu không ngừng vuốt lưng cho cô, giúp cô ép nước ra ngoài.

“Anh cứu em làm gì, cứ để cho em chết một cách dứt khoát đi!” Cuối cùng Uyển Nhân cũng hít thở lại được, khóc hu hu.

Đại Hưng ôm lấy cô vuốt ve lưng cô, khẽ thăm thì: “Em sao vậy, có chuyện gì mà không giải quyết được, sao lại phải lựa chọn như vậy, em làm chuyện như thế này chẳng lẽ không nghĩ tới anh chút nào sao?”

“Em...” Uyển Nhân ảm ức khóc hu hu, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại.

“Đại Hưng, anh không nên cứu em, để cho em chết đi, em chết thì mới hết chuyện được.”

“Em chết vậy còn anh thì sao?”

“Em mặc kệ, em không muốn nghĩ nữa, cũng không muốn quan tâm đến chuyện gì cả.” Uyển Nhân lắc đầu, lại khóc nức nở.

“Uyển Nhân, em có chuyện gì khó khăn hãy nói với anh, anh là bạn trai của em mà.” Đại Hưng nói những lời nói ngọt ngào, Uyển Nhân nghe thấy lại đẩy cậu ra.

“Đại Hưng, chúng ta chia tay đi.”

Gương mặt Đại Hưng ngỡ ngàng, cánh tay đang đỡ trên người cô lại dừng lại giữa không trung: “Sao em lại có suy nghĩ như vậy, có phải do anh không xứng với em phải không?”

“Không phải, không phải.” Uyển Nhân lắc đầu, nước mắt tuôn rơi: “Xin lỗi anh, em đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với anh, là em không xứng với anh thôi.”

“Không được nói như vậy, trong trái tim anh, em mãi mãi là điều quý giá nhất.” Cuối cùng Đại Hưng cũng thở phào, lại ôm chặt lấy Uyển Nhân.

“Nhưng em... anh không biết em và Thành Kiên Vỹ...”

“Đừng nói nữa.” Đại Hưng cắt ngang lời cô: “Những gì em và Thành Kiên Vỹ làm đều là do hấn ép buộc em thôi, anh hiểu mà. Sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

“Anh... thực sự anh không để bụng sao?” Trong đôi mắt tuyệt vọng của Uyển Nhân lóe lên chút hi vọng, nhìn Đại Hưng gật đầu một cách nghiêm túc, cô mới nín thở thả lỏng cơ thể mình vào trong lồng ngực cường tráng của cậu.

“Đại Hưng, Thành Kiên Vỹ vẫn đang liên lạc với em.” Khi đã ổn định trở lại, cô hoàn toàn tin tưởng người đàn ông trước mặt. Trên thế giới này, chỉ có cậu là yêu cô vô điều kiện mà thôi: “Anh ta lấy bố mẹ em ra dọa dẫm, ép em phải báo cáo tin tức của Lãnh Mạn Nguyên và nhà họ Lãnh cho anh ta.”

...

Cơ thể Nhã Lan đã dần dần hồi phục lại, vì trải qua những thương tổn và bị sảy thai, nên thể chất của cô yếu đi rất nhiều. Lãnh Mạn Nguyên ra điều kiện, cô không được tới những nơi gió lớn, cũng không được ở ngoài trời quá lâu.

Phần lớn thời gian, cô chỉ có thể nằm trên giường, khi ở nhà Lãnh Mạn Nguyên, ngay cả bữa cơm cũng ăn luôn ở trên giường. Anh xúc từng thìa một cho cô ăn, đến khi cô ăn hết đồ ăn mới thôi.

Mỗi lần cô đều không chịu được hết lên khổ sở, nhưng Lãnh Mạn Nguyên vô cùng bá đạo, chỉ tới khi trong bát hết sạch đồ ăn mới hài lòng dọn bát đĩa.

“Anh đừng có ép em ăn nhiều như vậy, không cẩn thận em sẽ ăn thành heo luôn.” Nhã Lan chau mày, nói ra hết nỗi khổ tâm.

“Béo mới tốt chứ, em gầy như vậy mà.” Lãnh Mạn Nguyên vừa nói vừa dọn đồ ăn, đưa cho bác Vương. Bác Vương nhận đồ xong không quên khẽ mỉm cười, họ hạnh phúc như vậy bà cũng cảm thấy rất vui.

Bác Vương nhanh chóng rời đi, Lãnh Mạn Nguyên rửa sạch tay trong nhà tắm xong lại dịu Nhã Lan nằm xuống, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Anh... lại phải đi đến văn phòng sao?” Bây giờ cô đang ở trong phòng anh, mấy ngày hôm nay hình như anh rất bận, chăm sóc cô xong, anh lại tiếp tục chú tâm vào công việc.

“Ừm, còn rất nhiều việc phải làm.”

“Vậy... tới anh có về ngủ không?” Tính ra gần một tháng nay, Lãnh Mạn Nguyên chưa từng ngủ lại căn phòng này, có phải là cô đã chiếm dụng phòng của anh không?

“Không đâu!” Lãnh Mạn Nguyên suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Chắc anh sẽ bận tới khuya, em cứ ngủ trước đi, nếu như chán quá thì mở ti vi lên xem, nhưng đừng xem quá lâu, còn nữa, lúc ngủ đừng để nhiệt độ điều hòa quá thấp, còn nữa...”

“Hừ! Ngày nào cũng không về, chỉ có mỗi em một mình!” Nhã Lan bắt đầu tức giận, quay mặt đi chỗ khác. Cô muốn ôm anh ngủ, nhưng anh lại không chịu hiểu gì hết.

“Linh Nhi, nghe lời đi, anh thực sự rất bận.” Lãnh Mạn Nguyên vô cùng lúng túng, anh không đành lòng để cho Nhã Lan giận dữ đành khuyên nhủ cô.

“Bận gì chứ, hôm qua, hôm trước anh không có ở trong phòng làm việc, rõ ràng là đã ở với người phụ nữ khác.” Mỗi đêm cô đều cô đơn không thể ngủ nổi, xuống giường để quan tâm tới anh một chút mới phát hiện ra anh không hề có trong phòng làm việc. Cô có thể không giận sao?

“Hai ngày hôm nay anh ở công ty.” Lãnh Mạn Nguyên nói một cách thành thật: “Dạo này đang có vụ án, nên hơi bận.”

“Mượn có, rõ ràng là anh có người phụ nữ khác nên không cần em nữa.” Sau khi bị bệnh Nhã Lan vô cùng mất cảm, chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng Lãnh Mạn Nguyên ôm người phụ nữ khác thì sẽ khóc lóc khổ sở.

“Ôi, Linh Nhi, đừng khóc, đừng khóc được không! Anh không có người phụ nữ khác, thật đó.” Thế nhưng, dù cho anh cam đoan thế nào Nhã Lan cũng

không nghe, càng khóc thảm thiết hơn.

“Anh như vậy... mấy ngày rồi... cũng không hề động vào em... cũng không ôm em, ngay cả... ngủ... cũng không ngủ cùng với... em, rõ ràng... là có người phụ nữ khác.” Cô khóc lóc kể về hết những ám ức trong lòng.

Lãnh Mạn Nguyên mới hiểu ra, vội vàng ôm lấy cô: “Được rồi, được rồi, anh không làm gì nữa, chỉ ở bên cạnh em, được không nào?”

“Như thế... còn tạm được.” Cuối cùng Nhã Lan cũng gạt nước mắt mỉm cười, ôm Lãnh Mạn Nguyên, nép vào trong ngực anh.

Nửa đêm, cô bị đánh thức bởi tiếng nước ào ào. Mở mắt ra thấy Lãnh Mạn Nguyên không ở bên cạnh, bóng dáng trong toilet chính là anh.

Nhã Lan bước chân trần tới cửa phòng tắm, vừa mở cửa thì làn nước lạnh bắn vào người cô, lạnh buốt. Lãnh Mạn Nguyên mới quay người phát hiện ra cô.

“Sao thế? Em tỉnh rồi à? Có phải là anh làm ồn khiến em tỉnh giấc không?”

“Sao anh lại tắm bằng nước lạnh thế?” Nhã Lan ầm ức khóc lóc: “Em biết rồi, anh không muốn động vào người em, dù phải tắm bằng nước lạnh anh cũng không muốn đụng vào em, hu hu hu, anh không còn thích em nữa rồi.”

“Linh Nhi, không phải như vậy.” Lãnh Mạn Nguyên không ngờ cô lại khóc như vậy, vội vàng quần khăn tắm rồi đỡ dành cô.

“Đúng là như vậy, anh không thích em thì cứ nói thẳng ra, hu hu hu.” Cô cảm giác giác như bị cả thế giới lãng quên vậy, Lãnh Mạn Nguyên là chính là trời của cô là đất của cô, không có anh, thực sự cô không biết phải tiếp tục sống như thế nào.

Nhưng giờ đây, anh lại không muốn động vào cô, cô rất khó chịu.

“Linh Nhi, thực sự em hiểu lầm anh rồi.” Dù Nhã Lan cố gắng giãy giụa nhưng Lãnh Mạn Nguyên vẫn ôm lấy cô, ôm cô vào lòng, anh hôn lên tóc cô, nói với giọng nói dịu dàng: “Linh Nhi, anh không động vào người em không phải vì anh không còn ham muốn với em mà bởi vì cơ thể của em còn chưa hồi phục, không thể tiếp nhận những chuyện như vậy.”

“Vậy... anh cũng không thể không ngủ chung với em.” Cô vẫn chưa cảm thấy thoải mái, vẫn nức nở chỉ trích anh.

“Anh không ở bên em sao?”

“Nhưng buổi tối sao anh lại phải tắm nước lạnh?”

“Đồ ngốc.” Lãnh Mạn Nguyên vuốt tóc cô, anh nói với giọng trầm ấm: “Buổi tối anh không dám ngủ cùng em vì sợ mình sẽ không chịu nổi mà đòi hỏi em, anh tắm nước lạnh là vì không muốn gây tổn thương cho em.”

“Thực sự... là như vậy sao?” Cô quệt mũi nửa tin nửa ngờ, giọng điệu của cô vô cùng yếu đuối.

“Đương nhiên là sự thật rồi, nào, em nhìn vào mắt anh đi.” Nhã Lan nghe lời nhìn sâu vào đôi mắt của anh.

“Trong mắt anh ngoài con ngươi đang trừng trừng ra thì không có gì cả.”

“Sao lại không có gì? Trong mắt anh đều là sự chân thành, không hề nói dối.”

Nhã Lan gạt đầu, nhưng cô cũng không dám thừa nhận: “Hình như là vậy.”

“Vậy mau đi ngủ thôi.” Ôm lấy cô, Lãnh Mạn Nguyên đắp chăn, tắt đèn đi ngủ.

“Đừng!” Nhã Lan suy nghĩ một lúc lại mở đèn lên: “Hay là anh lại về phòng làm việc mà ngủ đi.”

“Sao vậy, không muốn anh ở chung nữa sao?”

“Không phải vậy.” Khẽ đùa giỡn bộ ngực rắn chắc của anh, Nhã Lan liếm môi không hề tình nguyện chút nào: “Mỗi tối anh đều phải ở chung với em như vậy, sẽ rất khó chịu, em không muốn anh như thế đâu...”

“Linh Nhi, không đâu...” Lãnh Mạn Nguyên khẽ hôn vào trán Linh Nhi, lắc đầu mỉm cười, ra hiệu cô không cần phải lo lắng.

“Vậy hay là chúng ta...” Giương mặt ứng hồng, chuyện như thế sao cô có thể nói ra được chứ.

“Không được!” Lãnh Mạn Nguyên nói không hề nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối.

“Có phải là anh không còn thích em nữa không, không còn muốn động vào em nữa.” Cô nói xong nước mắt lại tuôn rơi.

“Linh Nhi, không phải như vậy.” Lãnh Mạn Nguyên giải thích thế nào cũng vô dụng, nước mắt cô đã thấm ướt mái tóc cô, tới mức Lãnh Mạn Nguyên không ngừng lau nước mắt cho cô.

“Đừng khóc nữa Linh Nhi, ngoan nào, khóc sẽ không tốt cho cơ thể. Bảo bối, đợi cơ thể em khỏe lại, chúng ta muốn làm gì thì làm, có được không? Giờ cơ thể em còn chưa khỏe, thật sự không được đâu. Không phải anh không muốn, em xem, anh muốn đến nỗi tối phải tắm nước lạnh đây này.”

“VẬY sau này... anh đừng tắm nước lạnh nữa, nếu không được thì anh hãy đi tìm một người phụ nữ khác để giải quyết đi.” Trong lòng cô rất khó chịu không đành lòng bắt anh phải chịu khổ như vậy.

Cô hào phóng như vậy khiến Lãnh Mạn Nguyên cười mãi.

“Thật sự muốn anh đi tìm người phụ nữ khác sao?”

“Tìm đi, em không phản đối.” Cô cố gắng tỏ ra quyết cường, lùi về nơi cách xa anh. Cô không phản đối, nhưng cô sẽ đau lòng.

“VẬY anh đi thật nhé?” Trong mắt Lãnh Mạn Nguyên tràn ngập ý cười.

“Ừm.” Nước mắt lại tuôn rơi, sau này cô sẽ phải rửa mặt bằng nước mắt rồi.

“VẬY anh đi nhé.”

“Anh đi đi. Em muốn đi ngủ.” Kéo chăn lại, che kín người mình, bên cạnh người bỗng nhẹ bẫng, Lãnh Mạn Nguyên đã rời khỏi giường.

Anh thực sự muốn đi tìm người phụ nữ khác sao? Nhả Lan lật chăn ra, đôi mắt đẫm lệ, Lãnh Mạn Nguyên vẫn đang đứng ở bên cạnh giường, hai tay ôm ngực, đáng vẻ vô cùng nhân nhả.

“Không phải anh đi tìm người phụ nữ khác sao?” Cô lau nước mắt rồi ngồi dậy.

“ĐỪNG vậy, anh muốn đi tìm phụ nữ.” Lời nói của Lãnh Mạn Nguyên khiến cô đau lòng.

“VẬY anh đi đi.” Cô giả vờ như không quan tâm.

“ĐƯỢC rồi.” Một giây sau, cơ thể của cô bị ôm lấy, nhanh chóng nằm xuống giường, một cái ôm ấm áp đang ôm chặt lấy cô.

“Anh không đi sao?” Trong lòng cô tràn ngập sự ngọt ngào những cũng có chút sợ hãi.

“Người phụ nữ anh muốn là em, dù có phải dùng nước lạnh thì anh cũng không chấp nhận người phụ nữ khác.” Đây là lời tỏ tình chân thành nhất sao? Nhả Lan gạt nước mắt mỉm cười, ôm chặt lấy Lãnh Mạn Nguyên.

“Nguyên?”

“Hả?”

“Em sẽ cố gắng bồi bổ cơ thể, nhanh chóng khỏe lại, rồi sau đó sẽ sinh cho anh thật nhiều con.”

“ĐƯỢC, ngủ đi, bảo bối. Không ngủ thì làm sao mà hồi phục nhanh được.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 214: Chuẩn bị sinh nhật

“Cũng đúng, vậy em ngủ đây!” Lưu Luyến không dòi, cô vẫn không chịu được mà chìm vào trong giấc mộng. Lãnh Mạn Nguyên ôm chặt cơ thể nhỏ nhắn mềm mại trong ngực, nhủ thầm, đành nén dục vọng đang trào dâng xuống, anh không thể đi tắm, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

...

“Tốt lắm, bảo cô ta tiếp tục giữ liên lạc, và làm theo yêu cầu của chúng ta, báo tin cho hấn.” Trong văn phòng, Lãnh Mạn Nguyên mặc một bộ vest đen, giọng nói càng thêm phần ngạo mạn. anh ngồi trên ghế da màu đen, trên tay nắm chặt quả cầu thủy tinh bằng pha lê, vô cùng tự tin.

Trước mặt anh chính là Đại Hưng. Lúc này, cậu đã nói cho Lãnh Mạn Nguyên biết về tất cả mọi chuyện của Uyển Nhân.

“Vâng.” Đại Hưng cúi đầu trả lời theo thói quen, rồi quay người muốn rời đi.

“Chờ một lát.” Lãnh Mạn Nguyên chợt nhớ ra điều gì đó, gọi Đại Hưng lại: “Tôi nghĩ một chút đã, đợi sau khi giải quyết xong chuyện của Thành Kiên

Vỹ, cậu hãy rời khỏi công ty, tôi sẽ cho cậu một khoản tiền, cậu hãy kiếm việc gì đó mà làm”

“Boss, có phải em đã làm gì không phải không?” Gương mặt Đại Hưng tỏ vẻ lo lắng khó hiểu.

“Không phải.” Anh lắc đầu, rồi bấm vào màn hình máy tính, tựa lưng vào ghế, một tay chống cằm nói: “Tôi nghĩ, cậu làm việc ở đây, sau này Uyên Nhân phải đối mặt với Nhã Lan sẽ cảm thấy ngại ngùng.”

“Boss!” Lập tức, những suy nghĩ đắn đo trong lòng Đại Hưng tan biến, thay vào đó là sự cảm kích, cậu không thể ngờ rằng Lãnh Mạn Nguyên lại chu đáo như vậy.

“Hai người có thể mở quán cơm hoặc là làm gì đó, đương nhiên có thể giúp được gì thì tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Được rồi, cảm ơn anh.” Đại Hưng đỏ mặt, không ngừng nói cảm ơn.

...

“Tin tức có đáng tin cậy không?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói độc ác của Thành Kiên Vỹ khiến Uyên Nhân cảm thấy chán ghét chớp mắt, bàn tay nhỏ nhắn của cô khẽ run rẩy.

Đại Hưng nắm chặt lấy bàn tay khác của cô, mở khẩu hình miệng nói: “Đừng sợ.”

“Anh yên tâm đi, những điều này đều do chính tai tôi nghe được, bây giờ mọi người trong nhà họ Lãnh đang bận rộn chuẩn bị bữa tiệc chúc mừng sinh nhật cho Quốc Nhã Lan, cũng là để xua đuổi vận đen của cô ấy.” Uyên Nhân đọc theo nội dung của mảnh giấy trước mặt.

“Bây giờ cô đang ở đâu?” Thành Kiên Vỹ không thể tùy tiện tin tưởng cô.

“Đương nhiên là tôi đang ở trong phòng, ai dám nói chuyện điện thoại trước mặt họ chứ, tôi vẫn còn muốn sống.” Cô cố gắng nói khễ, giả vờ như vô cùng lo lắng.

“Mở cửa sổ ra.” Đầu dây bên kia ra lệnh.

“Mở cửa sổ làm gì?” Uyên Nhân nhìn Đại Hưng, do dự.

“Mở nhanh lên, nói ít thôi.”

Thành Kiên Vỹ ở đầu dây bên kia mất kiên nhẫn, lớn tiếng ra lệnh. Đại Hưng nhanh chóng chạy trốn. Uyên Nhân cảm di động, từ từ đi ra phía cửa sổ, kéo rèm lên và mở cửa sổ ra.

“Đứng ở đó đi.” Hình như Thành Kiên Vỹ thấy được nhất cử nhất động của cô, Uyên Nhân không dám cử động, đứng lặng ở đó.

“Vừa nãy nhìn thấy người tình của cô lên lầu, hẳn đang ở trong phòng cô phải không.” Thành Kiên Vỹ lại tinh tường đoán ra. Uyên Nhân rất sợ hãi nên bờ môi cũng trở nên run rẩy, nói không lên lời, chỉ nhìn về phía Đại Hưng rồi hoảng sợ chỉ về phía di động. Nghe qua thiết bị nghe trộm điện thoại, Đại Hưng nhanh chóng nắm được nội dung cuộc nói chuyện. Trên sàn nhà có một mảnh giấy, trên đó viết: Không, anh ta đã đi rồi, đi đằng cửa sau nên anh không nhìn thấy.

“Không, anh ta đã đi từ lâu rồi.” Uyên Nhân nói theo như những gì Đại Hưng đã viết.

“Tốt nhất là đừng có chơi tôi!” Dù ngăn cách bởi chiếc điện thoại, nhưng giọng nói của Thành Kiên Vỹ vẫn vô cùng ghê rợn, rất nhiều lần Uyên Nhân suýt làm rơi điện thoại.

“Làm sao mà tôi dám trêu đùa anh, bố mẹ tôi còn đang nằm trong tay anh, tôi còn có thể làm thế nào được đây.”

“Được, ngày hai mươi bảy tháng bảy đúng không? Đó chính là ngày sinh nhật của Nhã Lan, ha ha, nhất định tôi sẽ tặng một phần quà lớn cho cô ấy.” Tiếng tút tút vang lên trong điện thoại, Uyên Nhân vẫn đứng đó thờ hồn hèn, chầm chậm buông điện thoại ra.

Tờ giấy vàng của Đại Hưng lại được đưa tới, ra hiệu cho cô nhanh chóng đóng cửa sổ lại. Hình như Uyên Nhân đột nhiên tỉnh táo lại, nhanh chóng đóng cửa sổ kéo rèm lại bằng tốc độ nhanh kinh hồn, sau đó trượt xuống đất, tiếp tục thờ hồn hèn.

“Không sao chứ!” Đại Hưng đi ta từ chỗ tới, đỡ lấy cô.

“Làm như vậy có được không? Sẽ không làm tổn thương tới Nhã Lan chứ.” Uyên Nhân không hiểu tại sao Lãnh Mạn Nguyên lại muốn nói cho Thành Kiên Vỹ nghe chuyện tổ chức tiệc mừng sinh nhật cho Nhã Lan, không phải như vậy sẽ càng gia tăng sự nguy hiểm sao?

Chuyện gì Thành Kiên Vỹ cũng có thể làm được, Lãnh Mạn Nguyên vẫn muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho Nhã Lan, nghe nói có rất nhiều người tới dự, không phải là có ý tạo cơ hội cho hắn sao?

“Em yên tâm đi, không thể xảy ra chuyện gì cả.” Đại Hưng trả lời vô cùng tự tin. Lời nói của anh dù không thể giải tỏa hết nỗi lo trong lòng Uyên Nhân, nhưng cuối cùng cô cũng bình tĩnh hơn một chút.

Chỉ mong mọi chuyện đều thuận lợi, chỉ mong Thành Kiên Vỹ nhanh chóng bị sa lưới. Uyên Nhân âm thầm cầu nguyện, mặc kệ cho Đại Hưng diu mình đứng đây.

...

Ý tưởng bột phát của Lãnh Mạn Nguyên, lại là muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho cô, dù Nhã Lan đã từ chối như thế nào đi nữa anh vẫn kiên trì muốn làm vậy, không thể nói được gì hơn, cô đành phải nghe theo.

Bữa tiệc sinh nhật ở nhà họ Lãnh, phòng khách của nhà họ Lãnh rất rộng và khoáng sản lớn, có thể tiếp đón rất nhiều khách. Mấy ngày gần đây, để chuẩn bị tiệc sinh nhật, trong nhà họ Lãnh người ra người vào, xe cộ vận chuyển đồ nườm nượp, bận rộn sục sôi.

Còn Lãnh Mạn Nguyên thì gần như mất tích mấy ngày liền không thấy mặt, Nếu như không phải mỗi ngày anh đều gọi điện cho Nhã Lan, thì cô thực sự cho rằng anh đã biến mất rồi.

“Là thợ sửa chữa đúng không, anh hãy kiểm tra đường dây này một chút đi, và trang trí những ngọn đèn màu, còn nữa, ở đây cần hiệu ứng âm thanh vòm, có lẽ anh nên đập vỡ một mảng tường để lắp đặt dây âm thanh.”

Buổi sáng, các vật dụng trong phòng khách đều được che phủ lại, người thi công cùng chủ thầu đang thương lượng phương án sửa đổi phòng khách, mấy người công nhân đội mũ lưỡi trai đang đứng ở phía sau, chờ chủ thầu phân công công việc.

“Bà chủ.” Nhìn thấy cô xuống lầu, mọi người đều chào hỏi lễ phép, chủ thầu cũng khẽ gật đầu chào cô.

“Làm gì vậy?” Nhã Lan nhìn thấy họ đang làm chuyện gì lớn lắm, nên hỏi một cách khó hiểu.

“Ồ, chủ tịch căn dặn, phòng khách cần phải sửa sang lại, lắp đặt đèn và hệ thống âm thanh, có lẽ mấy ngày tới, bà chủ sẽ cảm thấy hơi ồn ào.” Người thi công nói về đây ấy này.

“Như vậy có qua bầy vẽ quá không.” Từ nhỏ tới giờ cô đã quen với việc tiết kiệm, nhìn thấy như vậy cũng hơi không thoải mái.

“Chủ tịch nói, sinh nhật của bà chủ là chuyện lớn, nhất định phải làm cho tốt, nên yêu cầu chúng tôi phải làm với tiêu chuẩn cao nhất.”

Nhã Lan không nói gì, cô đã quen với việc sống theo sự sắp xếp của anh. Cô muốn đi gặp Uyên Nhân, đã lâu rồi cô không nói chuyện với cô ấy, thời gian vừa qua bản thân không được khỏe, dù biết Uyên Nhân lại bị Thành Kiên Vỹ ức hiếp, nhưng vẫn chưa có cơ hội để an ủi Uyên Nhân.

“Mấy người đến đập vỡ bức tường này đi, đập xong, thì ông Vương sẽ có trách nhiệm lắp đặt dây âm thanh, Lý Đông chịu trách nhiệm lắp đèn, chú Lưu đã lớn tuổi thì chịu trách nhiệm hỗ trợ, họ có chuyện gì cần thì giúp một tay.” Chủ thầu quay đầu nói chuyện căn dặn ba người, một người thân mình đầy vôi vừa gạt đầu, đi lướt qua Nhã Lan.

Ánh mắt vô cùng quen thuộc! Nhã Lan quay đầu lại theo phản xạ, nhưng người này đã đi xa. Có lẽ do cô suy nghĩ quá nhiều, cô lắc đầu quyết định quên đi những chuyện không vui trước kia.

...

Thật là chán! Nhã Lan hơi buồn bực nắm chặt que thử thai trong tay, kỳ kinh nguyệt đã chậm nửa tháng, cô còn tưởng mình có tin vui, nào ngờ thử xong lại không có gì. Gọi điện cho hỏi bác sĩ khoa sản của bệnh viện Uy Vỹ Thiên, họ chỉ nói vài ngày nữa cô nên tới kiểm tra xem sao.

“Cơ thể cô đã từng bị tổn thương, lại bị sảy thai, nên khó có khả năng mang thai, đương nhiên cũng không ngoại trừ có thể mang thai, nhưng có thể do vấn đề tâm lý nên ảnh hưởng tới thời kỳ kinh nguyệt, tất cả đều phải chờ kiểm tra xong mới có thể kết luận được.”

Đặt điện thoại xuống, tâm trạng của cô cực kỳ tồi tệ. Sao cô lại khó có khả năng mang thai, bản thân cô cũng không biết? Nguyên có biết không?

Nếu anh biết tỷ lệ mang thai của cô rất nhỏ, vậy có tức giận không, có bỏ cô không? Suy nghĩ đó khiến cô vô cùng khó chịu, cũng vô cùng sợ hãi, cô không thể đợi được tới tối, liền gọi điện thoại cho Lãnh Mạn Nguyên.

“Hu hu hu, có phải thật như vậy không?” Lãnh Mạn Nguyên ở đầu dây bên kia nghe không hiểu gì hết, vất vả lắm mới khuyên được cô, hỏi được rõ nguyên nhân.

“Em không thể mang thai, có phải là thật không? Có phải anh đã biết từ lâu rồi không?”

“Ai đã nói với em như vậy?” Lãnh Mạn Nguyên ở đầu dây bên kia đương nhiên biết sự thật, không hề có chút kinh ngạc nào.

“Anh nói cho em biết có phải đó là sự thật không.” Cô rất đau lòng, mọi người đều đã biết tại sao lại giấu cô.

“Linh Nhi, không phải là không thể, nhưng cơ thể em chưa hoàn toàn bình phục, cho nên không thích hợp để mang thai.”

“Anh nói dối, hôm nay em gọi cho bác sĩ, bà ấy đã nói vậy.”

“Bác sĩ nào lại đáng chết như vậy!”

Tiếng chửi rủa của Lãnh Mạn Nguyên lần át hết tất cả, Nhã Lan khóc càng thảm thiết hơn: “Thảo nào mấy đêm nay anh không quay về nhà ngủ, thảo nào trong thời gian gần đây anh không hề động vào em, em không thể sinh con nên anh không cần em nữa, hu hu hu...”

Lãnh Mạn Nguyên ở đầu dây bên kia khuyên nhủ, nhưng không thể ngăn được tiếng khóc của cô, Lãnh Mạn Nguyên đành phải vội vàng chạy về.

“Bảo bối, không phải anh cố ý giấu giếm em, chỉ là sợ em đau lòng mà thôi. Mà bác sĩ không nói là em không thể, đợi khi nào cơ thể em khỏe trở lại chúng ta sẽ đi kiểm tra lại, xác định rõ ràng.”

“Anh cố ý lừa gạt em, lại còn đi với người phụ nữ khác, để em một mình phòng đơn gối chiếc, hu hu hu.”

“Không phải, mấy ngày hôm nay anh đều ở công ty, Uông Minh Thiên cũng ở công ty, cậu ta có thể làm chứng cho anh.”

“Hu hu hu hu, anh thả ôm một người đàn ông ngủ cũng không cần tới em nữa.” Lãnh Mạn Nguyên đen mặt lại vì câu nói của cô, bắt đầu nghĩ anh chỉ có thể gọi Uông Minh Thiên tới.

“Cậu nói đi, gần đây có phải tôi ở trong công ty không?”

“Đúng vậy, chị dâu, đúng thực sự là ở trong công ty.”

“Chúng ta có ôm nhau ngủ không?”

“Không thể nào, anh ấy dám ôm tôi, Phấn Nhi nhà tôi sẽ lột da anh ấy.”

Uông Minh Thiên đã giúp cho Nhã Lan vốn đang xúc động bình tĩnh trở lại, cô nức nở: “Từ nay trở đi, anh không được ngủ ở công ty, phải về nhà ngủ.”

“Như vậy thì tốt quá, chị dâu, chị không biết là ngày nào anh ấy cũng bóc lột tôi, vì một vụ án lại bắt tôi rời xa Phấn Nhi, cùng ăn ngủ ở công ty, tôi...”

“Im miệng!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Uyển nhan mang thai rồi

Uông Minh Thiên nói ra những nỗi khổ chất chứa trong lòng, Lãnh Mạn Nguyên thô lỗ cắt ngang cậu: “Nếu cậu còn muốn Phấn Nhi của cậu ôm cậu ngủ thì tốt nhất nên lễ độ với tôi một chút.”

Uông Minh Thiên lè lưỡi, biết điều phải ngậm miệng lại. Nhã Lan lại lên cơn ghen: “Anh còn quan tâm tới cả Nghê Phấn Nhi cơ à, hai người có quan hệ gì, có phải là bây giờ cô ta đang thích anh, còn ở cùng với anh.”

“Lãnh Mạn Nguyên, nếu anh dám động vào Phấn Nhi của tôi, tôi sẽ không khách khí với anh đâu.”

Tình thế lập tức trở nên lộn xộn, Uông Minh Thiên dám giương nanh múa vuốt với anh, Nhã Lan lại đang khóc lóc âm ỉ.

Lãnh Mạn Nguyên không thể không giơ tay đầu hàng: “Họ Uông kia, con cọp cái giống như Nghê Phấn Nhi của cậu mãi mãi không phải là khẩu vị của tôi, tôi ra lệnh cho cậu lập tức rời khỏi nhà tôi!”

Uông Minh Thiên hài lòng bước đi, Nhã Lan khóc lóc thảm thiết.

“Em yêu, thật sự trái tim anh chỉ có em thôi, anh hứa với em, bắt đầu từ tối ngày hôm nay, nhất định ngày nào anh cũng sẽ ngủ cùng em, mặc kệ các vụ án lớn nhỏ, anh đều sẽ vì em trước.”

“Ồ.” Cuối cùng khuôn mặt Nhã Lan cũng trở nên vui vẻ: “Công việc cũng không thể làm quá sức, cần chú ý sức khỏe.”

“Anh sẽ chú ý.” Trán hai người dựa vào nhau.

“Đúng rồi, sinh nhật của em không cần phải làm hoành tráng thế đâu, cứ tổ chức một bữa tiệc, người trong nhà đến chúc mừng là được rồi?” Từ trước đến nay Nhã Lan không quen phô trương lãng phí, cô không nhận được mà đưa ra ý kiến.

“Không được, nhất định anh phải tổ chức cho em một bữa tiệc sinh nhật thật long trọng, để cho tất cả thế giới đều biết em là bảo bối mà anh yêu thương nhất.” Lãnh Mạn Nguyên thuận tay ôm cô vào lòng, thật giống như đang cảm một vật báu.

Nhã Lan cảm thấy cực kỳ ám áp, có thể có được tình yêu, có thể cùng Lãnh Mạn Nguyên ân ái cả đời, cô đã quá hạnh phúc rồi. Sinh nhật như thế nào cô không hề để ý, cái cô để ý là tình yêu của Lãnh Mạn Nguyên đối với mình.

...

Ngày mai chính là ngày sinh nhật, qua vài ngày trang trí tu sửa phòng khách đã rực rỡ như mới, sàn nhà màu đỏ, vách tường màu trắng, trừ những khoảng màu đen trắng đơn điệu thì tăng thêm không ít sức sống.

Đèn trong phòng khách là màu hồng, còn có cả màu tím màu xanh lam, đồ đạc trong nhà đang tạm thời được dọn đi, bên trong được trang trí nhiều đồ trang trí xinh đẹp, lập tức tràn ngập không khí của mùa xuân.

“Đẹp quá đi mất.” Nhã Lan kéo tay Uyển Nhân, thật lòng khen ngợi.

“Xem ra, Chủ tịch lãnh thực sự rất yêu cậu, như thế này thì tớ cũng yêu tâm rồi.” Uyển Nhân thật lòng nói.

“Không phải là Đại Hưng cũng yêu cậu đến tận xương tủy hay sao.” Nhã Lan cảm thấy trong lời nói của Uyển Nhân có vẻ cô đơn nên nói.

“Ừm.” Uyển Nhân đỏ mặt xấu hổ, khẽ gật đầu, vẻ cô đơn vừa rồi đã biến mất.

“Sang bên kia xem đi, đang chuẩn bị món ăn theo kiểu phương Tây!” Từ trong phòng khách đi ra, bọn họ nhìn thấy một nhóm đầu bếp đội mũ trắng đang chuẩn bị bánh ngọt kiểu phương Tây, Nhã Lan liền vui vẻ kéo Uyển Nhân đi vào bên trong.

“Hai vị tiểu thư, đây là bánh ngọt chúng tôi chuẩn bị cho ngày mai, có muốn nếm thử một chút không?” Đầu bếp lấy ra một đĩa bánh ngọt nhìn rất tinh xảo đẹp đẽ, Nhã Lan thêm đến mức nuốt nước bọt.

“Tôi muốn, tôi muốn.” Cô chọn ra hai miếng, một miếng đưa cho Uyển Nhân: “Cô cũng nếm thử đi, thơm quá đi.”

Miếng bánh ngọt mang theo hương vị hoa quả thật sự rất ngon, Nhã Lan ăn liền mấy miếng, Uyển Nhân cầm bánh trong tay, do dự một lúc rồi mới cho vào miệng dưới sự thúc giục của Nhã Lan.

“Oe!” Đột nhiên Uyển Nhân thấy buồn nôn, suýt nữa nôn miếng bánh ra.

“Uyển Nhân, cậu làm sao vậy?” Nhã Lan dìu cô đến toilet, đến khi cô không còn nôn nữa với vuốt vuốt lưng cô hỏi.

“Tớ không biết.” Uyển Nhân lắc đầu, cô tập nước lên mặt: “Dạo này không có khẩu vị gì cả, mà chỉ muốn nôn thôi.”

“Đã bao lâu rồi?”

“Nửa tháng rồi, hơn nữa càng ngày càng nhiều.”

“Có phải cô với Đại Hưng... làm chuyện đó rồi?” Nhã Lan cẩn thận hỏi.

“Ai cơ? Tớ... không có.” Uyển Nhân đột nhiên hiểu ra, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, vô cùng khó coi.

“Vậy có phải là có vấn đề về dạ dày không?”

“Không biết!” Uyển Nhân bỗng nhiên đẩy Nhã Lan ra, nhanh chóng chạy về phòng của mình.

Mặc kệ Nhã Lan gọi thế nào cũng không ra.

“Uyển Nhân, cậu mau ra đây đi, xảy ra chuyện gì cũng phải nói ra chứ.” Nhã Lan giống như đang gấp gáp chuyện gì đó, chính là không hiểu phản ứng bất ngờ của Uyển Nhân rốt cuộc là chuyện gì.

“Cậu đi đi, tớ muốn yên tĩnh một mình một lát.” Trong phòng, giọng nói rầu rĩ của Uyển Nhân vang lên, Nhã Lan không còn cách nào khác đành phải rời đi.

Khi nào Đại Hưng trở về thì nói sau vậy, có lẽ để cậu ấy khuyên nhủ, cô ấy sẽ tốt thôi.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Uyển Nhân vẫn không xuống. Lãnh Mạn Nguyên và Đại Hưng đều không về nhà, bọn Ân Hạo phải quay phim nên cũng về rất muộn, Nhã Lan một mình ngồi nhìn cái bàn trống không, không có chút khẩu vị nào.

“Bà Vương, bác gọi cô Uyển xuống ăn cơm đi.”

Bác Vương vâng lời đi lên tầng, rất nhanh lại đi xuống một mình: “Cô Uyển không ở trong phòng.”

Không ở trong phòng? Vậy cô ấy đã đi đâu?

Rất nhanh sau đó, từ cổng chính truyền đến tin tức, khoảng hơn một giờ trưa Uyển Nhân một mình ra khỏi nhà họ Lãnh, đi đâu không ai biết.

Cô ấy đã đi đâu? Tại sao không nói tiếng nào? Phản ứng của cô ấy lúc trước rõ ràng là phản ứng của người mang thai, lẽ nào thật sự đã mang thai rồi? Mang thai rồi tại sao cô ấy không vui? Đứa trẻ này...

Nhã Lan nghĩ một chút thấy hơi sợ hãi liền gọi điện thoại cho Đại Hưng.

“Đại Hưng, Uyển Nhân có đến tìm cậu không? Không có sao? Vậy thì cô ấy đã đi đâu? Được, tôi đợi điện thoại của cậu.”

Cúp điện thoại, Nhã Lan căn bản không thể bình tĩnh được, không đi tìm Đại Hưng thì cô ấy đã đi đâu?

Chưa đầy một phút sau, điện thoại vang lên, Nhã Lan vội vàng nhận thoại: “Đại Hưng, tìm thấy rồi sao? Lăn theo được dấu vết rồi, đang ở đâu? Bệnh viện à? Sao lại đến đó! Được, tôi lập tức đi ngay, các cậu hãy nhanh lên một chút.”

Lòng như lửa đốt chạy đến bệnh viện, Nhã Lan căng thẳng tìm bóng dáng của Uyển Nhân ở khoa phụ sản: “Xin hỏi bác sĩ, có người bệnh nào tên là Uyển Nhân đến đây không ạ?” Cô đến từng gian phòng đề hỏi, cuối cùng mới lấy được tin tức của Uyển Nhân ở một nơi.

“Uyển Nhân, không phải là người đến phá thai sao? Đi đến phòng phẫu thuật rồi.”

Phòng phẫu thuật? Phá thai? Tất cả đều rất rõ ràng, Nhã Lan vội vàng chạy tới phòng phẫu thuật theo chỉ dẫn của bác sĩ. Ở ngoài phòng phẫu thuật lớn, có một số người đến trước để làm phẫu thuật đang ngồi, đều là nam giới đi cùng, đợi ở trong đó.

Căn bản không thấy bóng dáng của Uyển Nhân, có phải cô đã đi vào trong rồi không? Nhã Lan quay đầu nhìn về phía bên kia phòng phẫu thuật thì bị y tá ở cửa ngăn không cho vào: “Cô à, cô đến để làm phẫu thuật à? Xin mời đăng ký ở đây.”

“Không phải, cô ơi, cho tôi hỏi vừa rồi có một người tên là Uyển Nhân đến đây không?” Nhã Lan kéo y tá vội vã hỏi.

Y tá nhìn một chút rồi nói: “Có đấy, vừa gọi đến số của cô ấy.”

Hồng rồi! Nhã Lan không chút nghĩ ngợi liền xông vào bên trong: “Uyển Nhân, cô đừng ngu ngốc như vậy, nhanh ra đây!” Y tá nhanh chóng giữ chặt lấy cô, lập tức có mấy bảo vệ chạy ra ngăn cô lại.

“Các người đừng kéo tôi, bạn của tôi đang ở bên trong, cô ấy không thể làm phẫu thuật!” Nhã Lan chỉ vào phòng phẫu thuật, gấp đến mức không ngừng giải thích cho bảo vệ.

“Tiểu thư, ở cửa phòng phẫu thuật không thể lớn tiếng ồn ào, người bệnh là người đã trưởng thành, cô ấy có quyền quyết định, xin cô hãy hợp tác.”

“Nhưng cô ấy không thể...” Nhã Lan vẫn đang giãy dụa.

“Nhã Lan?” Sau lưng vang lên tiếng gọi khẽ, Nhã Lan liền ngoảnh đầu lại, Uyển Nhân đang đứng ở phía sau cô.

“Uyển Nhân, cậu đã làm phẫu thuật, cậu thật sự đã làm phẫu thuật rồi sao?” Cô không quan tâm đến điều gì khác mà nhào tới kiểm tra người Uyển Nhân từ trên xuống dưới.

“Không.” Giọng Uyển Nhân trầm thấp, tâm trạng yếu ớt: “Tôi vừa mới đi toilet.”

“Không là tốt rồi.” Cuối cùng nỗi lo của Nhã Lan đã có thể đặt xuống.

“Tớ vẫn cần phải phá bỏ nó.” Uyển Nhân sờ sờ bụng, có chút không nỡ.

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì... đứa bé này là... của Thành Kiên Vỹ.”

Ba chữ Thành Kiên Vỹ khiến cho Nhã Lan sững sờ rất lâu, khuôn mặt cô như bị đóng băng, nửa ngày không hề thay đổi. Quả nhiên cô đoán không sai!

“Sắp đến số của tớ rồi, tớ đi xem một chút.” Nói xong, Uyển Nhân đi về phía y tá.

“Uyển Nhân, đợi một lát là Đại Hưng đến rồi, cậu nên hỏi ý kiến của cậu ấy.” Tiếng gọi của Nhã Lan khiến Uyển Nhân kinh ngạc, cô dừng bước, cơ thể run lên một cái: “Sao cậu lại gọi anh ấy đến?”

“Không phải là cậu đi ra ngoài sao? Tớ lo lắng nên đã gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy còn tìm ra được vị trí của cậu.” Lời giải thích của Nhã Lan không làm cho vẻ mặt của Uyển Nhân tốt hơn chút nào, khuôn mặt tái nhợt của cô dường như sắp khóc.

“Cậu biết không? Tớ không muốn anh ấy biết, tớ không muốn anh ấy nghĩ rằng tớ đã ở bên anh ấy mà vẫn còn có quan hệ với Thành Kiên Vỹ, tớ không muốn mất anh ấy!” Cô khóc một cách âm ỉ, Nhã Lan mới biết mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn.

“Vậy tớ sẽ gọi điện cho cậu ấy, bảo cậu ấy trở về, trở về vẫn không được sao?” Nhã Lan cuống quýt lấy điện thoại ra.

“Không cần.” Đứng sau, thân thể cường tráng của Đại Hưng đang đứng ở đó sừng sững.

“Đại Hưng?” Nhã Lan như đã phạm phải lỗi sai, cô nhìn Uyển Nhân rồi lại nhìn Đại Hưng, không biết nên làm thế nào.

Đại Hưng nhìn cô gật đầu, đi thẳng đến bên cạnh Uyển Nhân: “Uyển Nhân, vừa rồi anh đã nghe thấy toàn bộ câu chuyện của em rồi, cho dù đứa bé là con ai thì nó cũng là một sinh mệnh, có quyền được sống, không cần phải bỏ nó, anh đồng ý làm bố của nó.”

“Anh?” Đôi mắt của Uyển Nhân đắm lệ, rõ ràng là chưa kịp hiểu những điều Đại Hưng nói.

“Đúng vậy.” Đại Hưng trịnh trọng gật đầu: “Anh cần đứa bé này, nó là của chúng ta, không thuộc về người khác.”

“Anh không đề ý đến việc bố nó là ai sao?”

“Sẽ không đâu, Uyển Nhân, không chăm sóc tốt cho em là lỗi của anh, xin em hãy tha thứ cho anh, cũng xin em hãy cho anh cơ hội chăm sóc hai mẹ con em.”

Những lời nói thật cảm động, Nhã Lan đứng ở bên cạnh, nghe thấy vậy mà nước mắt lưng tròng, nhìn hai người đang ôm chặt lấy nhau, cô cảm động đến mức nắm chặt lấy tay.

Một đêm với nhiều giấc mơ đẹp, ôm Lãnh Mạn Nguyên, nhớ đến những chuyện xảy ra ban ngày, Nhã Lan mang theo tâm trạng vui sướng vào cả giấc mơ. Tối nay là tổ chức tiệc sinh nhật rồi, sáng sớm Lãnh Mạn Nguyên đã rời khỏi giường, cũng không biết là đi đâu.

Nhã Lan lười biếng muốn nằm thêm lát nữa, bác Vương đã đến gõ cửa.

“Chủ tịch cho người mang lễ phục của tối nay tới, bà chủ ra thử đi, nếu không vừa thì còn có thể sửa.”

Trong phòng khách bày rất nhiều chiếc hộp đẹp đẽ, bên trong đều là quần áo và giày dép sang trọng. Nhã Lan thử đồ với sự giúp đỡ của nhân viên, cô thật sự rất hài lòng.

“Mấy đồ này chắc là rất đắt.” Vừa nhìn, đều là những nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, Nhã Lan đau lòng vuốt những sợi vải, có chút không đành lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hưng Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Cái chết của thành kiệt vũ

“Chủ tịch đã thanh toán rồi, chỉ mong bà chủ đồng ý thôi.” Một nhân viên có thẩm quyền giải thích.

“Được rồi.” Còn có thể nói gì nữa. Cô chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý.

“Uyển Nhân, cậu cũng đến đây chọn vài bộ đi.” Vỗ vỗ vào những bộ quần áo bên cạnh, cô hào phóng nói.

“Không cần đâu, Đại Hưng không cho tớ mặc những bộ quần áo quá chật, đã mua một bộ lễ phục, đặt trong phòng rồi.” Sắc mặt của Uyển Nhân hồng hào, tâm trạng tốt, cả người đều rất có tinh thần.

“Vẫn là Đại Hưng yêu thương cậu.” Hai người đùa giỡn với nhau, cả nhà họ Lãnh tràn ngập tiếng cười.

“Giờ cơ? Bọn em phải đi ra ngoài trước sao?” Nhã Lan không biết Lãnh Mạn Nguyên định làm gì, cô chỉ vào mình và Uyển Nhân, có chút ngạc nhiên.

“Đúng vậy, bọn em đều phải ra ngoài, bao gồm cả Tiên Như, bọn anh sẽ cho bọn em một niềm vui bất ngờ, không có sự đồng ý của bọn anh, bọn em không ai được vào.” Lãnh Mạn Nguyên không giải thích nhiều, Nhã Lan và mọi người nhanh chóng ra khỏi nhà họ Lãnh.

“Cũng không biết bọn họ định làm gì nữa!” Nhã Lan rầu rĩ nói.

“Bà chủ, các cô, mời lên xe.” Có mấy vệ sĩ cung kính đứng ở trước mặt mấy người.

“Lên xe? Đi đâu?” Nghe Tiên Như đi tới hỏi, cô ta nhìn về phía nhà họ Lãnh, vẻ mặt khó hiểu: “Bọn họ muốn làm gì vậy? Sao lại bắt tất cả chúng tôi ra ngoài.”

“Xin mời, đây là căn dặn của chủ tịch.”

“Nhất định là có chuyện, tôi không đi.” Nhã Lan đột nhiên cảm thấy bất an, cô khẳng khái không chịu rời đi: “Một bữa tiệc đang yên đang lành, sao tôi

phải đi, tại sao bọn Nguyên và Hạo lại ở lại bên trong?”

Mấy tên thuộc hạ không biết phải làm sao chỉ có thể khuyên bọn họ ngồi vào trong xe: “Bà chủ, những người tham gia bữa tiệc sắp đến rồi, chúng ta ngồi lên xe, nấp ở một chỗ kín đáo.”

Cuối cùng, mấy người Nhã Lan cũng đồng ý. Những người tham gia bữa tiệc lần lượt đến, nấp ở trong bóng tối, bọn họ nhìn thấy những ngọn đèn trong phòng khách lần lượt sáng lên, những bản nhạc trữ tình nhẹ nhàng du dương vang lên, cả nhà họ Lãnh rất êm đềm yên ả.

Cùng với những người khách cuối cùng đi vào, cả phòng khách đột nhiên tối sầm lại.

“Bọn họ đang làm gì vậy? Không phải là vẫn đang tổ chức sinh nhật hay sao?” Nghê Tiên Như nhìn chăm chăm vào sự thay đổi ở trong phòng, thấy vô cùng khó hiểu.

“Mọi người nhìn xem!” Uyển Nhân với ánh mắt sắc bén đột nhiên duỗi ngón tay ra, theo hướng chỉ của cô, có một người đàn ông đang treo từ cửa sổ vào phòng khách. “Thành Kiên Vỹ!”

“Hắn đến rồi!” Uyển Nhân sợ hãi nép vào trong lòng của Nhã Lan, Nhã Lan ôm lấy cô, an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ, trong đó có Nguyên và Hạo, hắn ta không thể làm gì đâu.”

Mặc dù ngoài miệng an ủi nhưng trong lòng Nhã Lan không hề thoải mái hơn so với Uyển Nhân, cô căng thẳng nhìn chăm chăm vào phòng khách, chỉ có thể nhìn thấy ba người Thành Kiên Vỹ, Lãnh Mạn Nguyên và Ân Hạo đứng ở ba vị trí khác nhau đang cùng nhau đối chất từ rèm cửa sổ đã được kéo lên cao.

“Thành Kiên Vỹ, chúng tao đợi mày đã lâu rồi.” Lãnh Mạn Nguyên khoanh tay ôm ngực, vẻ mặt bình tĩnh.

“Bọn mày biết là tao sẽ đến?” Thành Kiên Vỹ sùng sốt, vẻ mặt của hắn vô cùng kinh ngạc.

“Đương nhiên, chúng tao biết hôm nay mày sẽ đến.” Ân Hạo nhàn nhã ngồi trên ghế, hoàn toàn không để Thành Kiên Vỹ vào trong mắt.

“Hừ, thế thì đã sao? Hôm nay không phải bọn mày chết thì là tao sống!” Thành Kiên Vỹ lập tức lấy ra một khẩu súng tự động, giơ lên cao.

Tất nhiên đám người Nhã Lan không biết bọn họ đang nói gì, đứng ngoài sốt ruột cũng không được mà lại càng không thể đi ra ngoài. mấy tên thuộc hạ đứng ở đó không cho các cô cơ hội đi ra.

Nhưng tại sao trong đại sảnh lại trống như vậy? Cô tận mắt nhìn thấy những người tham gia bữa tiệc đã đi vào mà, bọn họ đi đâu hết rồi?

Trong phòng khách tình hình hết sức căng thẳng, Nhã Lan không có nhiều thời gian nghĩ đến chuyện này nữa, toàn bộ tâm tư của cô đều đang đặt trên người Lãnh Mạn Nguyên.

“Nguyên!” Cô không nhận được muốn đẩy cửa xe ra, muốn chạy ra ngoài, nhưng cửa xe đã bị khóa.

“Mau mở cửa ra!” Nghê Tiên Như cũng kêu lên: “Tôi không thể để cho Ân Hạo rơi vào nguy hiểm được!”

“Xin lỗi, bà chủ, cô Nghê, Chủ tịch đã căn dặn, nhất định phải đưa các cô rời đi, đợi giải quyết xong mọi việc mới được trở về, bây giờ lập tức rời đi.”

“Không!” Nhã Lan và Nghê Tiên Như đồng thời phản đối, bọn họ không ngừng kéo cửa xe.

“Bà chủ, cô Nghê, bên ngoài rất nguy hiểm, các cô đi ra không những không thể giúp ích được gì, mà có thể sẽ ảnh hưởng đến bọn họ giải quyết mọi việc.” Lời nói của thuộc hạ không sai, hai người họ trời gả còn không chết thì làm sao có thể giúp được đám người Lãnh Mạn Nguyên.

“Vậy chúng tôi cũng không đi, tôi muốn xem tình hình của bọn họ.” Cuối cùng Nhã Lan cũng nhượng bộ, đám thuộc hạ có khuyên thế nào cô cũng không động đây, thậm chí lấy cái chết ra để uy hiếp những tên thuộc hạ đó: “Nếu ai dám lái xe, tôi sẽ chết cho các anh xem!”

Đám thuộc hạ không có cách nào khác, trong phòng khách bắt đầu đánh nhau, Lãnh Mạn Nguyên và Ân Hạo liên thủ đối phó với Thành Kiên Vỹ. Khẩu súng trong tay Thành Kiên Vỹ lập tức biến thành vũ khí, phía trên súng còn có một con dao nhọn, con dao hung hăng đâm về phía hai người.

Mấy người trên xe ở phía xa nhìn thấy rất rõ ràng, điều duy nhất bọn họ có thể làm là nắm chặt tay, cắn chặt răng, không để cho mình kêu lên.

Một lần không cẩn thận, quần áo của Ân Hạo bị chém rách. Thành Kiên Vỹ lui về phía sau một khoảng, cười ha ha.

“Hạo, võ công của mày vẫn không có chút tiến bộ.”

“Đối phó với người như mày vốn dĩ không cần võ công gì cả.” Ân Hạo lạnh lùng nhìn chỗ áo bị rách, chỗ đó có chút máu chảy ra, da vừa bị trầy xước.

Anh ta coi như không có chuyện gì, tiếp tục chiến đấu.

Lãnh Mạn Nguyên nhân cơ hội nhảy lên đá một cước, trúng vào cằm của Thành Kiên Vỹ, một dòng máu chảy ra. Thành Kiên Vỹ vội vàng lùi về sau mấy bước, đứng vững lại ở một góc.

Hắn quẹt miệng nhỏ ra mấy ngụm máu: “Lãnh Mạn Nguyên, hôm nay chính là ngày chết của mày, đừng quá kiêu ngạo.”

“Là ai chết còn chưa chắc đâu, tiếp chiêu.” Lại là một trận quyền cước đấm đá, Thành Kiên Vỹ rõ ràng ở thế bất lợi.

“Hai đánh một, có gì là bản lĩnh!” Thành Kiên Vỹ gào lên.

“Đối phó với loại người như mày thì không thể dùng cách bình thường!” Lãnh Mạn Nguyên nhanh chóng rút ra một khẩu súng.

“Bắn đi, bắn đi, một khi đã bắn thì cả ba chúng ta cùng xong đời.” Thành Kiên Vỹ nở nụ cười đắc ý: “Trong tường này tất cả đều là bom, bọn mày không biết chứ, tu sửa nhà họ Lãnh này tao cũng lập công lớn đấy.”

Lãnh Mạn Nguyên và Ân Hạo không thèm tiếp lời, những lời nói cay độc của Thành Kiên Vỹ tiếp tục được phun ra: “Thật đáng tiếc, khách dự tiệc đêm nay không tới đây, nếu không từng người chắc chắn có thể nổ thành từng mảnh nhỏ. Hừ, đấu với tao à, bọn mày đừng mơ tưởng sẽ thắng!”

Thành Kiên Vỹ còn đang nói năng xằng bậy thì Lãnh Mạn Nguyên đã bắn tới, ai mà biết, hắn vẫn có sự chuẩn bị nên tránh được.

“Lãnh Mạn Nguyên, mày không muốn sống nữa chứ gì? Mày đã không muốn sống, tao giúp mày một tay!” Nói xong, hắn mở bật lửa, tìm kíp nổ ở góc tường.

“Đừng mất công vô ích nữa, thuốc nổ của mày đã bị chúng tao lấy đi hết rồi!” Trong lúc nói thì một cước của Ân Hạo đá tới, Thành Kiên Vỹ quay người ra sau, bật lửa bị đánh vỡ vụn trên đất, phát ra một tiếng nổ nhỏ.

Lại là một trận quyền cước đấm đá, lúc ba người tách nhau ra, Thành Kiên Vỹ kéo khóa áo khoác, bên trong lộ ra đồng thuốc nổ được sắp xếp gọn gàng.

“Tao đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, muốn tới thì tới đi.” Hắn vuốt vuốt ngực, ý bảo Lãnh Mạn Nguyên nổ súng.

“Bắn đi, bắn đi.” Hắn điên cuồng hét lên, Ân Hạo ném một vật nặng về phía hắn, phát ra tiếng kêu rất to nhưng Thành Kiên Vỹ lại tránh được một lần nữa.

“Bà chủ, hay là rời khỏi đây đi, tình hình ở đây khá nguy hiểm.” Thuộc hạ lại đề nghị.

“Không ai đi giúp bọn họ sao? Các anh đi đi, nhanh đi đi.”

Thuộc hạ không rời đi: “Chỉ tịch lệnh cho chúng tôi bảo vệ mọi người, không cho phép chúng tôi rời khỏi nửa bước.”

“Bọn họ đang rất nguy hiểm, anh không biết sao?” Nghe Tiên Như và Nhã Lan ôm chặt lấy nhau, nước mắt rơi như mưa, Uyển Nhân sớm đã ôm đầu, run rẩy ở bên cạnh.

Trong giây lát, tiếng súng vang lên, Nhã Lan lập tức ngẩng đầu, thấy Thành Kiên Vỹ đang bắn vào hai người Lãnh Mạn Nguyên.

“Mày không muốn sống nữa sao?” Lãnh Mạn Nguyên và Ân Hạo liên tục lẫn lộn, nhanh chóng lẩn ra khỏi phạm vi của những viên đạn.

“Tao chính là không muốn sống nữa đấy, bọn mày đến đây! Nếu đồng thuốc nổ trên người của tao phát nổ thì chúng mày cũng tiêu đời!” Cây súng của hắn thật sự có hỏa lực rất mạnh, rèm cửa sổ trong phòng khách bắt đầu bị cháy, cháy càng lúc càng to, rất nhanh, khói bao phủ toàn bộ phòng khách, từ bên ngoài căn bản không nhìn rõ tình hình bên trong.

Tiếng súng không ngừng vang lên Nhã Lan và Nghe Tiên Như chỉ có thể dí sát mặt vào cửa xe, trong lòng cầu nguyện, hi vọng hai người ở trong phòng được bình an.

“Nguyên!”

“Hạo!”

“Không!” Sự hỗn loạn ngăn ngừi bỗng trở nên yên tĩnh, trong phòng không có bất cứ âm thanh nào.

“Nguyên! Mau cho chúng tôi xuống xe, chúng tôi muốn xuống xe!” Khi Nhã Lan điên cuồng giật cửa thì cửa xe đột nhiên mở ra, cô không chút nghĩ ngợi, xông ra ngoài, Nghe Tiên Như theo sát phía sau.

“Xong rồi, xong rồi, nhất định bọn họ đã xảy ra chuyện rồi, làm sao, phải làm sao? Nguyên...” Nhã Lan sợ hãi kêu lên sau đó muốn xông vào trong thì bị thuộc hạ ngăn lại, Nghe Tiên Như cũng bị thuộc hạ giữ chặt.

“Các người là những tên khốn, mau đi cứu người, không cần lo cho chúng tôi!” Nghe Tiên Như đẩy đám thuộc hạ kia ra, mắng mỏ bọn họ.

Nhã Lan sớm đã khóc đến mức ngã xuống đất, âm thanh của vụ nổ vừa rồi rất lớn, uy lực vô cùng khủng khiếp, những đồ đạc trong phòng khách đều bay ra ngoài đã nói lên tất cả. Với tình hình như thế này thì liệu bọn Lãnh Mạn Nguyên có thể còn sống được sao?”

Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng bao trùm lấy cô, cô chỉ có thể gọi tên Lãnh Mạn Nguyên rồi khóc lớn.

“Nhã Lan, đừng khóc!” Bên cạnh vang lên tiếng của Nghê Tiên Như, Nhã Lan vẫn đang chìm đắm trong sự đau khổ nên không để ý đến cô ta.

“Đừng khóc nữa, cô hãy nhìn xem, nhìn xem, kia không phải là hai người họ sao?” Mặt của Nhã Lan bị Nghê Tiên Như giữ yên ở một vị trí, trong đám khói dày đặc có hai người chạy ra, một trước một sau, đúng là Lãnh Mạn Nguyên và Ân Hạo.

“Bọn họ không sao, không sao, không sao.” Nhã Lan hét lên mấy tiếng, vừa lảo đảo vừa bò, tiến về phía của bọn họ, cũng may là thuộc hạ và Nghê Tiên Như cùng diu cô đứng dậy

“Nguyên...” Cô chạy đến trước mặt Lãnh Mạn Nguyên với tốc độ nhanh nhất: “Anh không sao chứ, có bị thương ở đâu không?” Sau khi kiểm tra một lúc, phát hiện anh không có gì đáng ngại, cô lại khóc hu hu: “Anh là tên khốn, sao có thể như vậy, sao anh có thể làm như vậy, anh có biết nếu anh xảy ra chuyện gì, em cũng không thể sống được không?”

Lãnh Mạn Nguyên ôm chặt lấy cô, không ngừng an ủi: “Không phải anh đã trở về rồi sao? Làm thế nào anh nỡ rời xa em? Chẳng phải chúng ta còn phải sinh thật nhiều con à?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Sinh nhật đặc biệt

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lau nước mắt, cô cũng không cảm thấy đây là chủ đề khiến người khác xấu hổ: “Chúng ta còn phải sinh thật nhiều con, thật nhiều, thật nhiều những Lãnh Mạn Nguyên nho nhỏ.”

Uyển Nhân cũng chậm chậm đi ra, cô căng thẳng nhìn chằm chằm vào phòng khách đã bị phá nát, run rẩy hỏi: “Thành... Kiên Vỹ đâu?”

“Hắn chết rồi, khi hắn nổ súng thì bị cướp cò, đồng thuốc nổ trên người phát nổ, bây giờ một mảnh cũng không còn.”

“Tốt, tốt, tốt.” Uyển Nhân tự lẩm bầm, khuôn mặt đau khổ có vẻ phức tạp.

“Chủ tịch, Đại Hưng đã trở về.” Một thuộc hạ báo cáo.

Một chiếc xe từ phía xa đi đến, nhanh chóng dừng lại trước mặt bọn họ. Từ vị trí ghế lái, Đại Hưng lập tức xuống xe, cậu mở cửa sau ra, một nam một nữ bước xuống, đúng là bố mẹ của Uyển Nhân.

“Bố mẹ!” Uyển Nhân ôm chặt lấy hai người, khóc thút thít.

“Con có lỗi với bố mẹ, con xin lỗi, bố mẹ đừng trách con, đừng trách con có được không.”

Bố mẹ của Uyển Nhân mặt đầy nước mắt, đối xử với Uyển Nhân như vừa tìm lại được vật báu: “Nhan Nhi, cho mẹ nhìn xem nào, lần này con đi đã mấy năm rồi, cũng không báo tin gì cho bố mẹ, mẹ nhớ con đến mức sáng khóc tối khóc, đôi mắt này khóc cũng sắp mù rồi.”

“Mẹ, con xin lỗi.” Uyển Nhân không ngừng nói xin lỗi. Bố Uyển đi đến trước mặt Lãnh Mạn Nguyên, cúi người cảm ơn: “Cảm ơn ơn cứu mạng của chủ tịch Lãnh, chúng tôi không biết phải làm thế nào để báo đáp mọi người.”

“Cứu hai bác chính là người này.” Ân Hạo vỗ vỗ vào Đại Hưng ở bên cạnh: “Nếu hai bác muốn báo đáp thì hãy gả con gái cho cậu ấy.”

Đại Hưng xấu hổ đến mức đỏ cả mặt, Uyển Nhân nằm trong lòng mẹ không muốn rời.

“À, à, tôi hiểu, tôi hiểu rồi.” Bố Uyển nhanh chóng đọc được quan hệ giữa hai người, sau đó gật gật đầu.

“Đúng rồi, Nguyên, những người đến tham gia bữa tiệc đâu rồi?” Nhã Lan nhìn thấy bên ngoài đổ đầy xe con, chợt nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình.

“Đang chờ để chúc mừng sinh nhật người nào đó.” Lãnh Mạn Nguyên cười.

“Nhưng em không nhìn thấy bất cứ ai mà.”

“Đi thôi, ngay lập tức em có thể gặp bọn họ rồi.” Lãnh Mạn Nguyên ôm vai của cô đi ra ngoài.

“Đây là tình huống gì vậy?” Nghê Tiên Như ở đằng sau kéo Ân Hạo ra hỏi han tình hình.

“Đừng gấp, em sẽ biết nhanh thôi.” Ân Hạo bí mật.

“Bác trai, bác gái, hay là chúng ta cùng nhau đi chúc mừng sinh nhật Nhã Lan.” Khi đi qua ông bà Uyển, Lãnh Mạn Nguyên nhiệt tình mời.

“Được, được.” Một đoàn người lên những chiếc xe khác nhau, cùng đi về một hướng.

“Khách sạn quốc tế Thiên Ôn!” Xe dừng lại ở đây, Nhã Lan nhìn thấy đây là khách sạn xa hoa bậc nhất thành phố này, cô nhìn Lãnh Mạn Nguyên với ánh mắt nghi ngờ.

“Vào trong thôi, mọi người đang đợi em.” Lãnh Mạn Nguyên đẩy vào lưng của cô, Nhã Lan đang bán tín bán nghi, đi vào trong đại sảnh xa hoa sang trọng.

“Sinh nhật vui vẻ!” Bên trong lập tức đèn hoa rực rỡ, một đám người nâng chén tiến đến.

“Sao tất cả mọi người đều ở đây!” Nhã Lan vô cùng ngạc nhiên, cô nhìn thấy Dur Thiện Trình và thím Liễu đi đầu tiên. Mọi người đi theo phía sau, đều là những người đến tham gia bữa tiệc đi vào từ cửa lớn.

“Chúng tôi vào từ cửa trước, lập tức được sắp xếp đi ra cổng sau rồi được đưa đến đây để chúc mừng sinh nhật bà chủ Lãnh. Bà chủ Lãnh, Lãnh chủ tịch thật sự quá sáng tạo, anh ấy quả thật là yêu cô đến tận xương tủy.”

Một người nói, Nhã Lan ngượng ngùng nhìn Lãnh Mạn Nguyên.

“Mau nhìn xem!” Có người kêu lên, khi Nhã Lan ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một bó hoa khổng lồ được thả xuống đại sảnh, chín nghìn chín trăm chín mươi chín bông hoa tạo thành một biển hoa tươi, tất cả mọi người trong đại sảnh reo lên một cách kinh ngạc.

“Sinh nhật vui vẻ!” Từ giữa biển hoa, một bông hoa hồng đẹp nhất từ từ mọc lên, rơi vào tay Lãnh Mạn Nguyên, anh ngửi một chút rồi đặt hoa vào tay Nhã Lan.

“Thật lãng mạn quá đi.” Đây là tiếng của Nghe Tiên Như.

“Anh yêu em!” Nhã Lan còn chưa kịp phản ứng thì Lãnh Mạn Nguyên đã hôn cô, xung quanh tiếng vỗ tay vang dậy như sấm.

Trải qua mấy lần sinh tử mới có được tình yêu, Nhã Lan không hề xấu hổ ngượng ngùng, cô ôm chặt lấy Lãnh Mạn Nguyên, hai người cùng trao nhau nụ hôn, cả thế giới dường như ở khoảnh khắc đẹp đẽ này.

...

“Nhã Lan, chúng tôi phải đi rồi.” Trong phòng khách, Nghe Tiên Như đột nhiên nói.

“Đừng vội đi, nhà này cũng là nhà của mọi hai người mà, tại sao phải đi?” Nhã Lan nhiệt tình giữ lại. Không ngờ mối quan hệ với Nghe Tiên Như lại có thể chuyển biến tốt đẹp, bọn họ đều rất quý trọng nhau.

Ở cùng với cô ta, Nhã Lan cảm thấy cô ta là một người con gái chân thành, có chủ kiến. Trừ về ngoài kênh kiệu ra thì cô ta là một người bạn rất đáng để làm bạn. Khó khăn lắm mới có một người xấp xỉ tuổi cô đến ở đây, sao cô có thể bỏ qua?

“Hạo nhận được vai diễn từ Australia, đó là một đạo diễn nổi tiếng thế giới, anh ấy rất coi trọng nên đã đồng ý rồi, ngoài ra trong phim tôi cũng được đóng vai nữ chính số hai, nếu có thể chúng tôi quyết định trở về phát triển ở Australia.”

“Gi cơ? Ra nước ngoài sao?” Vốn dĩ Nhã Lan chỉ nghĩ là bọn họ muốn chuyển ra ngoài ở, không ngờ lại ra nước ngoài.

“Ừ.” Nghe Tiên Như gật đầu: “Australia là nơi chúng tôi đã cùng nhau lớn lên, chúng tôi quen với cuộc sống ở đó, hơn nữa, Hạo không hi vọng trong lòng Nguyên có suy nghĩ gì, anh ấy vì tôi, cũng là vì giữ gìn tình huynh đệ hiếm có này nên cuối cùng đã đưa ra quyết định như vậy.”

Khi nói những lời này, trên mặt cô ta lộ ra nụ cười ngọt ngào. Tìm được một người đàn ông thật sự yêu mình, đối với cô ta mà nói thật quý giá biết bao. Bởi vì buông tay quá dễ dàng nên cô ta đã mất đi Lãnh Mạn Nguyên, cùng với sự trưởng thành, cô ta đã hiểu ra rất nhiều điều, lần này, vì Hạo, cô ta sẽ không lùi bước.

Nhã Lan không biết dùng lời nào để khuyên cô ta, sự ra đi của cô ta là điều mà cô không muốn nhìn thấy, nhưng bọn họ cũng có suy nghĩ, có cuộc sống của chính mình, cô không thể cưỡng ép.

Nước mắt lưng tròng, cô nhẹ nhàng hỏi: “Bao giờ thì đi?”

“Ngày mai.” Lời của Nghe Tiên Như lại khiến cô buồn.

“Nhanh như vậy sao? Tôi còn muốn sẽ tạm biệt hai người thật tử tế, không ngờ ngày mai đã phải đi rồi.”

“Nhã Lan, có thời gian cô và Nguyên có thể bay sang thăm chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ thường xuyên trở lại đây.”

“Thím Liễu biết chưa?”

Nghê Tiên Như gật đầu, hoa tai cỡ lớn đeo ở trên tai, vô cùng phóng khoáng: “Bà ấy biết rồi, bà tùy chúng tôi, chỉ cần chúng tôi sống vui vẻ.”

“Tiên Như.” Không nỡ xa bạn, cô và Nghê Tiên Như ôm nhau thật chặt: “Cô nhất định phải về thăm chúng tôi đây, tôi sẽ nhớ hai người. Từng người thân, bạn bè đều đi rồi, bây giờ tôi rất cô đơn.”

...

Cứ như vậy Nghê Tiên Như và Ân Hạo bay sang Australia, bọn họ khéo léo từ chối đề nghị tiễn biệt của Nhã Lan.

“Coi như chúng tôi chưa từng rời khỏi đây đi, ở Trung Quốc có người thân, bạn bè, nơi này chính là nhà của chúng tôi, chúng tôi sẽ thường xuyên trở về.” Trước khi đi, Ân Hạo nắm tay của Nhã Lan và tay của Lãnh Mạn Nguyên, nói.

“Anh, hãy chăm sóc tốt cho chị dâu.” Lần đầu tiên trong đời, anh ta gọi Lãnh Mạn Nguyên là anh, Nhã Lan là chị dâu.

Khi xe hai người ngồi đi khuất tầm mắt, Nhã Lan tựa vào vai của Lãnh Mạn Nguyên khóc hu hu.

“Linh Nhi, đừng khóc, bọn họ sẽ nhanh chóng trở về thăm chúng ta.” Lãnh Mạn Nguyên nhẹ nhàng an ủi cô.

“Sẽ không đâu, bọn họ đi rồi sẽ không trở về nữa, bọn họ chỉ đang gạt em thôi.” Cô nhớ đến tự Nguyên, từ khi đi Mỹ không một lần trở lại, mỗi lần cô nhớ đến nó đều nhớ cả vào trong giấc mơ.

“Sẽ không đâu, bọn họ sẽ trở lại, nếu không trở lại, anh có thể đưa em đi thăm bọn họ mà.”

“Thật không?” Trên mặt của Nhã Lan ướt đẫm nước mắt, mang theo sự mong chờ.

“Tất nhiên rồi.” Lãnh Mạn Nguyên khẽ véo mũi của cô, lau nước mắt trên mặt cô: “Bọn Uyển Nhân cũng sắp về rồi, chúng ta về thôi.”

“Vậy đầu tiên anh đưa em đi Mỹ, thăm tự Nguyên, sau đó đi sang Australia, có được không?”

“Được.”

“Còn mang cả tự Nguyên cùng đi thăm chú và thím của nó.”

“Được.”

“Sau đó đưa tự Nguyên về nước một thời gian.”

“Được, nếu như nó không có chuyện gì khác.”

“Chắc chắn là không có.” Nhã Lan ngoan ngoãn để cho Lãnh Mạn Nguyên ôm vào lòng, một mái tóc đen dài, cô bây giờ vô cùng xinh đẹp, tràn đầy mùi đàn bà.

Uyển Nhân và Đại Hưng nhanh chóng trở lại, Uyển Nhân vừa đến bệnh viện khám thai, tất cả đều bình thường, khuôn mặt trắng trẻo của cô cuối cùng cũng nở nụ cười hạnh phúc.

“Là con trai hay con gái, tớ rất mong cậu nhanh chóng sinh nó ra.” Nhã Lan giống như một cô gái nhỏ, vuốt bụng của Uyển Nhân, nghe tiếng thai đập.

“Mới hơn hai tháng thôi, làm sao đã biết, cũng chưa thể động đập đâu.” Uyển Nhân xấu hổ xoa cái bụng vẫn còn phẳng lì của mình, cười một cách không tự nhiên.

“Ồ, đúng vậy, vẫn còn sớm, xem tớ sót ruột chưa kìa.”

“Đại Hưng.” Uyển Nhân nhẹ nhàng lắc lắc Đại Hưng ở bên cạnh, hình như có lời muốn nói. Đại Hưng hiểu ra, buông bàn tay luôn nắm lấy tay của cô, đi đến trước mặt Lãnh Mạn Nguyên.

“Chủ tịch, Uyển Nhân hi vọng anh có thể tha mẹ của Thành Kiên Vỹ.”

“Bà ta là người phụ nữ đã làm nhiều việc ác, thả ra thì có ích gì!” Lãnh Mạn Nguyên bĩu môi, anh vô cùng chán ghét mẹ của Thành Kiên Vỹ.

“Chủ tịch Lãnh!” Uyển Nhân nhìn Nhã Lan rồi lại nhìn Lãnh Mạn Nguyên, sau đó đứng dậy: “Bà Thành đã làm nhiều chuyện không tốt đối với Nhã Lan, tôi ở đây xin bày tỏ sự áy náy, xin lỗi.”

“Uyển Nhân, đừng như vậy.” Nhã Lan nhanh chóng nâng cô dậy.

“Nhã Lan, Lãnh Chủ tịch, dù bà Thành có ngàn vạn lần không tốt thì bà ấy cũng là mẹ chồng cũ của tôi, cũng từng đối xử tốt với tôi, những việc mà bà ấy làm đơn giản là xuất phát từ tấm lòng của người mẹ. Sắp trở thành một người mẹ nên tôi có thể hiểu được tâm trạng của bà ấy, bây giờ con trai bà ấy đã chết, chồng cũng đã chết, không có nơi nương tựa, tôi hi vọng có thể chịu trách nhiệm về cuộc sống những năm cuối đời của bà ấy. Hi vọng hai người

có thể cho tôi cơ hội này, đừng để cho bà ấy phải chết già cô độc trong nhà giam.”

“Nguyên...” Nhã Lan cảm động trước tiên, cô kéo ống tay áo của Lãnh Mạn Nguyên, muốn anh đồng ý.

“Trời ạ, thật hết cách với em, thôi được rồi.” Khi đối mặt với Nhã Lan, Lãnh Mạn Nguyên có sự dịu dàng hiếm thấy, Nhã Lan cười từ khuôn mặt đến trái tim.

“Anh thật tốt.” Cô xấu hổ thom lên mặt anh một cái, khiến cả phòng cười vang.

Bà Thành nhanh chóng được thả ra, khuôn mặt bà tiêu tụy, rõ ràng vẫn chưa biết tin Thành Kiên Vỹ đã chết. Vừa nhìn thấy Uyển Nhân liền kéo cô xa ra khỏi Đại Hưng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Thuyết phục bà thành

“Uyển Nhân, cô thật sự ở với cậu ta sao? Chẳng lẽ cô quên rằng cô vẫn là vợ của Thành Kiên Vỹ nhà chúng tôi, là người phụ nữ đã có chồng!”

“Mẹ, mẹ hãy nghe con nói.” Hành động kích động của bà Thành khiến cho Uyển Nhân lo lắng, cô định giữ chặt bà lại để giải thích. Bà Thành lập tức đẩy cô ra, chỉ vào cô mắng: “Cô là đồ phụ nữ không biết xấu hổ, dám quan hệ lăng nhăng với người khác!”

Đại Hưng vội vàng nâng Uyển Nhân dậy, đau lòng nói: “Nhan Nhi, em không sao chứ.”

“Em không sao.” Đẩy Đại Hưng ra, cô muốn đi kéo bà Thành lại, bà Thành khóc ầm lên, bà thấy đau lòng vì con dâu ở trong vòng tay của người khác.

“Con trai ơi, con đang ở đâu, sao con lại không cần mẹ của con nữa.” Bà Thành khóc lóc đến mức ngã xuống đất, Nhã Lan nhìn thấy bà ấy khóc không ngừng. Cô cũng muốn đi đến khuyên vài câu nhưng lại bị Lãnh Mạn Nguyên ôm vào lòng.

“Chuyện của bọn họ, để cho bọn họ tự giải quyết đi.”

“Mẹ, mẹ đừng như vậy nữa có được không?” Uyển Nhân định giữ chặt tay của bà Thành, giải thích cho bà ấy nhưng bị bà ấy hung hăng đẩy ra.

Uyển Nhân mất thăng bằng, ngã xuống đất.

“Nhan Nhi, đừng như vậy nữa, cẩn thận đứa bé trong bụng.” Đại Hưng lo lắng ôm cô vào lòng, bà Thành cũng nghe thấy câu nói này, bà ấy trừng mắt nhìn cô, lập tức chỉ vào Uyển Nhân chửi mắng: “Cô là đồ phụ nữ không biết xấu hổ, nhanh như vậy mà đã mang thai đứa con hoang với người đàn ông khác, thật đúng là không biết xấu hổ! Tôi phải tìm con trai của tôi để nó đánh chết cô!”

“Mẹ, mẹ đừng làm ầm lên nữa, anh Vũ... chết rồi.” Uyển Nhân muốn rời khỏi vòng tay của Đại Hưng, Đại Hưng sợ cô lại bị bà Thành làm tổn thương nên càng ôm thật chặt lấy cô. Bà Thành đứng lên muốn đi ra ngoài tìm con trai của mình, dưới tình thế cấp bách, Uyển Nhân đã nói ra sự thật.

“Đã chết rồi?” Một lúc lâu sau, bà Thành giống như bị điểm huyệt, đứng ngây ra ở đó, một câu hỏi từ từ vang lên.

“Đúng vậy, chết rồi, bác gái, hán đã giết rất nhiều người, cái chết là kết cục duy nhất của hán.” Đại Hưng đứng dậy không chút do dự.

“Không thể nào, không thể nào, không thể nào...” Bà Thành giống như bị điên, hét lên chói tai rồi chạy ra khỏi phòng khách, chạy về phía cổng sắt đập một hồi, cuối cùng cũng xông được ra khỏi nhà họ Lãnh.

“Mẹ...” Uyển Nhân muốn đuổi theo nhưng vì tâm trạng bị kích động nên đột ngột ngã xuống đất ngất đi.

Cơ thể Uyển Nhân yếu ớt, có dấu hiệu sảy thai, không thể không nằm lại bệnh viện vài ngày. Cô vẫn lo lắng về tình hình của bà Thành, làm như thế nào cũng không muốn lại ở đó.

“Bây giờ bà ấy rất đau lòng, nhất định sẽ xảy ra chuyện.”

“Em đừng lo, bọn anh đã cho người đi tìm rồi.” Đại Hưng kéo người cô, muốn cô nằm xuống.

“Vẫn không được, trên đường đông đúc như vậy, lỡ xảy ra tai nạn thì làm thế nào?”

“Nhan Nhi, việc quan trọng nhất của em bây giờ là phải bảo vệ tốt cho đứa bé, đây là sự quan tâm duy nhất của bà ấy, nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, cho dù có tìm được bà ấy trở về thì bà ấy cũng không muốn sống nữa.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Nhã Lan đứng ở một bên, cuối cùng cũng có cơ hội nói chen vào: “Uyển Nhân, cậu đừng lo lắng, Nguyên đã phái rất nhiều người đi tìm bà ấy, rất nhanh là có thể tìm bà ấy trở về thôi.”

Cuối cùng Uyển Nhân cũng bình tĩnh lại: “Anh nói đúng, cần phải bảo vệ tốt cho đứa bé, đây là sự quan tâm duy nhất của bà ấy.” Cô nằm xuống, kéo tay của Nhã Lan: “Nhã Lan, tớ xin cậu, nhất định hãy xin chủ tịch Lãnh giúp tớ tìm mẹ trở về.”

“Được.” Sau khi nhận được sự đồng ý của Nhã Lan, Uyển Nhân mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhã Lan và Đại Hưng nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Bà chủ, hiện nay cơ thể của Uyển Nhân như thế này, tôi cũng không thể đi đâu được, chỉ mong cô nói giúp chúng tôi.”

“Cho dù Nguyên không đồng ý thì tôi cũng sẽ đi tìm.” Nhã Lan lo lắng nhìn vào trong phòng bệnh, đảm bảo.

“Cảm ơn.”

...

“Nguyên, xin anh đấy.” Trong phòng khách, Nhã Lan nũng nịu, nằm trong lòng ngực của Lãnh Mạn Nguyên nói.

“Không được.” Lãnh Mạn Nguyên vẫn rất kiên quyết.

“Tại sao lại không được, bây giờ bà ấy chỉ có một mình, cũng không làm được chuyện xấu nữa, Uyển Nhân còn đang đợi bà ấy trở về.” Nhã Lan không buông tha.

“Bà ta làm bao nhiêu chuyện xấu đối với em, loại phụ nữ này nên chết ở ngoài đường.” Lãnh Mạn Nguyên không nói vòng vo, đứng dậy muốn đi.

“Hừ, nếu anh không tìm thì em sẽ tự mình đi tìm, nếu em cũng chết ở ngoài đường thì chính là do lòng tốt của anh.” Nhã Lan nói liền một mạch rồi khóc ầm lên.

“Không được, em không được đi.” Chân của Lãnh Mạn Nguyên vừa định bước đi liền thu lại. Như thế nào thì anh cũng không thể để Nhã Lan đi tìm người được.

“Anh không chịu cho người đi tìm, em chỉ còn cách tự mình đi, tốt nhất là để bị chó hoang cắn, bị xe cán chết, anh mới vừa lòng.”

“Không được nói như vậy, nghe rõ chưa.” Lãnh Mạn Nguyên vội vàng che miệng cô lại, sợ đến mức sắc mặt đều thay đổi: “Anh đi, anh cho người đi tìm, đã được chưa?”

“Như vậy còn tạm được, bây giờ, anh cho người đi tìm ngay lập tức hãy.”

Cuối cùng Lãnh Mạn Nguyên vẫn không thể lay chuyển được Nhã Lan, phái người đi tìm.

Bà Thành nhanh chóng được tìm thấy ở một góc nhỏ, cái chết của con trai khiến bà gần như điên cuồng, chỉ cần tưởng tượng trong thời gian quá ngắn ngủi mà bản thân lại mất đi tất cả người thân, bà đã không còn dũng khí để sống tiếp.

Khi người của Lãnh Mạn Nguyên đưa bà trở về, trừ việc la hét thì bà không ngừng tự làm đau chính mình, muốn tìm đến cái chết.

“Mẹ, mẹ không thể chết, mẹ chết rồi con biết sống thế nào đây.” Uyển Nhân bắt chấp cơ thể suy yếu, quỳ xuống trước mặt bà Thành.

“Không cần, người phụ nữ như cô, không phải cô đã có cậu ta rồi sao? Tôi không có gì cả, không có bất cứ gì cả, cô cút, cút đi, để cho tôi tự sinh tự diệt!” Bà Thành đau khổ kêu lên, lại một lần nữa đâm đầu vào tường.

“Mẹ, đừng mà!” May mà mọi người kịp thời giữ lại, bà mới không đâm vào tường.

Mới ít lâu không gặp mà mái tóc đen nhánh của bà đã bạc đi rất nhiều, trải qua những đau khổ lớn của cuộc đời, trong nháy mắt bà đã già đi mười mấy tuổi.

“Mẹ, mẹ có, mẹ có, mẹ không phải chỉ có một mình.” Uyển Nhân chỉ vào bụng của mình: “Mẹ, đứa bé con đang mang thai là của Vũ, là của Thành Kiên Vỹ, là con cháu của nhà họ Thành.”

Bà Thành đột nhiên trở nên yên tĩnh, không thể không đưa mắt nhìn chăm chăm vào bụng của Uyển Nhân, rất lâu sau mới hỏi: “Đây có phải là sự thật không?”

“Là thật, mẹ.” Nước mắt của Uyển Nhân rơi xuống không dứt.

“Không thể nào, cô đã cùng với người đàn ông này.” Bà Thành bán tín bán nghi, bà nhìn Đại Hưng ở bên cạnh, tâm trạng không còn quá kích động.

“Bác gái, đây là sự thật.” Đại Hưng gật đầu.

“Mẹ, không phải là mẹ không biết, con và Đại Hưng căn bản không có...” Uyển Nhân không nói tiếp được nữa, bà Thành rơi những giọt nước mắt vui mừng xoa xoa cái bụng phẳng lì của cô: “Thật không? Có thật không?”

“Mẹ, nếu mẹ không tin, sau khi đứa bé sinh ra có thể làm xét nghiệm DNA, lúc đầu con cũng không muốn giữ lại đứa bé nhưng Đại Hưng nói sinh mệnh rất quan trọng, nhất định phải sinh ra nó nên con mới...”

“Cô dám bỏ!” Bà Thành kêu lên: “Nếu cô dám bỏ nó tôi sẽ liều mạng với cô!”

“Không, con sẽ không bỏ nó đâu, mẹ, mẹ hãy ở lại, đợi cháu nội của mẹ ra đời nhé.”

Bà Thành gật đầu: “Ngoài việc ở lại thì tôi còn có thể đi đâu chứ? Cũng tốt, cũng tốt, ông trời không bạc đãi nhà họ Thành chúng ta, con trai tôi đã làm biết bao nhiêu việc xấu xa mà vẫn có thể cho tôi một đứa cháu trai cứu mạng, thật là cảm tạ ông trời, cảm tạ ông trời.”

Bà Thành ôm Uyển Nhân, khóc thành tiếng, Nhã Lan không ngừng lau nước mắt, cô cảm thấy vui mừng cho họ.

Lãnh Mạn Nguyên cho Đại Hưng một khoản tiền rất lớn, cho dù cậu không làm gì cũng có thể đảm bảo cả nhà không phải lo cơm ăn áo mặc. Suy nghĩ cho cảm nhận của bà Thành, Đại Hưng mua một căn nhà trong thành phố, đón Uyển Nhân và bà Thành qua đó, còn cậu thì mở một công ty chuyển phát nhanh.

Theo lời của cậu thi: “Tôi vốn là một người thô kệch, cũng không biết kinh doanh cái gì để kiếm được nhiều tiền, thôi thì cứ làm từ những việc này, vừa học vừa làm.”

Trong khi mang thai Uyển Nhân vẫn tiếp tục đi học, sắp tốt nghiệp rồi. Bà Thành lo lắng đứa bé trong bụng của Uyển Nhân nên có rất nhiều yêu cầu đối với cô, không có chuyện gì đều sẽ cùng đi ra ngoài, sợ cô xảy ra chuyện.

Nhã Lan và Lãnh Mạn Nguyên đi Mỹ, tự Nguyên đã hiểu chuyện hơn, trí nhớ của nó về Nhã Lan bắt đầu trở nên mờ nhạt, càng thích bám theo Dư Hồng Mai. Thăng bé rất nghịch ngợm, là đại ca của lũ trẻ, những đứa trẻ hơn nó vài tuổi đều không dám chọc giận nó.

Nhã Lan nhìn thẳng bé càng lúc càng giống với khuôn mặt của Lãnh Mạn Nguyên, trong lòng được an ủi không ít.

“Nguyên, chúng ta đưa tự Nguyên trở về đi, bây giờ thằng bé còn không nhận em nữa.” Buổi tối, tự Nguyên ngoan ngoãn trở về phòng ngủ một mình, Nhã Lan có khuyên thế nào nó cũng giống như người lớn, từ chối ngủ cùng với cô.

“Con trai nên tự ngủ một mình.” Thăng bé lắc đầu, thom Dư Hồng Mai, trở về phòng của mình. Một đứa trẻ mới hai tuổi, sao lại trở nên hiểu chuyện như vậy.

Nhã Lan cảm thấy đau lòng, vốn dĩ cô muốn buổi tối được ôm con ngủ, không ngờ nó lại không cần cô. Cô rất buồn.

“Thằng bé ở đây rất tốt, phương pháp giáo dục của mẹ cũng rất tốt, em xem, tự Nguyên thật là độc lập, tại sao phải đưa nó trở về?” Lãnh Mạn Nguyên một tay ôm cô, thoải mái tựa vào ghế sofa.

“Không tốt, nó còn nhỏ như vậy đã tự mình ngủ, thật đáng thương. Hơn nữa, suốt ngày giả bộ mạnh mẽ, bị bắt nạt cũng không có ai giúp.”

Những lời của Nhã Lan khiến cho Lãnh Mạn Nguyên khẽ cười thành tiếng: “Đây chính là phương pháp giáo dục, nhất định phải độc lập tự chủ, mẹ là người làm giáo dục, sẽ không sai đâu.”

“Cũng không được, nó còn nhỏ như vậy, những việc như độc lập tự chủ cần lớn thêm chút nữa mới phải học.” Nhã Lan bĩu môi, trong lòng hết sức không vui.

“Chính là phải học từ nhỏ.” Lãnh Mạn Nguyên véo cái miệng nhỏ của cô, nhìn cô đắm đuối: “Gia sản của Lãnh gia lớn như vậy, bây giờ không học thì sau này làm sao có thời gian học. Khi nó mười tám tuổi phải trở về tiếp quản sự nghiệp của gia tộc, những thứ cần phải học còn rất nhiều.”

“Mười tám tuổi? Anh có phải là người không vậy?” Nhã Lan kêu lên.

“Sao lại không được? Mười ba tuổi anh đã tham gia quản lý công ty, mười sáu tuổi đã tự mình quản lý sự nghiệp, không phải lúc nhỏ em cũng phải tự tìm việc nuôi sống bản thân sao? Điều này có gì không được.”

“Anh... cũng biết sao?” Nhã Lan không ngờ Lãnh Mạn Nguyên lại nắm được rất rõ những chuyện của mình trước kia.

“Tất nhiên, anh đã đi tìm hiểu qua.” Lãnh Mạn Nguyên gật đầu.

“Anh... sao lại có thể đi điều tra em?” Mặt Nhã Lan có vẻ tức giận, cô không ngờ Lãnh Mạn Nguyên lại không tin tưởng mình như vậy.

“Không điều tra làm sao biết em là người con gái đơn thuần lương thiện độc lập như vậy? Hơn nữa, đây cũng là việc của trước kia.” Vỗ vỗ cánh tay của cô, Lãnh Mạn Nguyên an ủi.

“Hừ, em rất nhớ tự Nguyên.” Nhã Lan lại chuyển về chủ đề liên quan đến tự Nguyên.

“Em yêu, chúng ta vẫn còn thể sinh con, em cũng biết là mẹ coi tự Nguyên trở thành bản sao của anh, mẹ muốn bù đắp lại việc những năm qua đã không quan tâm đến anh. Em không có tự Nguyên thì còn có anh, bây giờ mẹ chỉ có đứa cháu này thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Quyến rũ

“Em chỉ muốn tự Nguyên.”

Đối với sự xấu tính của Nhã Lan, Lãnh Mạn Nguyên luôn tỉ mỉ giải thích, đây là điều trước đây không bao giờ có.

Nhã Lan ở Mỹ một tuần, cuối cùng vẫn lưu luyến không muốn rời xa con trai, lúc chia tay, cô khóc rất nhiều, tự Nguyên thì vẫy vẫy cái tay nhỏ bé, vô cùng kiên cường: “Mẹ, mẹ đợi khi nào con lớn sẽ trở về thăm mẹ.”

“Trời ơi, cũng không biết bao giờ mới lớn.” Nhã Lan ở trên máy bay vẫn khóc, cô hi vọng tự Nguyên chỉ qua một đêm là đã lớn rồi, như vậy thằng bé có thể trở về sống với cô.

Vừa mới xuống máy bay, Nghê Tiên Như đã gọi điện thoại đến.

“Tiên Như, cô ở bên đó có khỏe không?” Nhã Lan nức nở hỏi.

“Rất khỏe.”

“Hạo có khỏe không?”

“Khỏe.”

“Mọi người có khỏe không? Tôi rất nhớ mọi người.”

“Chúng tôi đều rất khỏe, cô sao vậy, có phải là Nguyên bắt nạt cô không, cô nói cho tôi biết, tôi sẽ lấy lại công bằng cho cô.” Nghê Tiên Như ở đầu điện thoại bên kia rất nghĩa khí nói.

“Không... có, chỉ là tôi rất nhớ hai người.”

“Chúng tôi cũng rất nhớ mọi người, chúng tôi sắp kết hôn rồi.”

“Thật không? Tốt quá rồi.” Đôi mắt của Nhã Lan đỏ lên vì khóc lập tức híp lại: “Chúc mừng hai người nhé, tôi và Nguyên nhất định sẽ tham gia. Không tổ chức, cô mang thai sao? Mấy tháng rồi.”

Vừa đặt điện thoại xuống, Nhã Lan vốn dĩ đang ủ ê bỗng chốc tươi như hoa tháng năm.

“Tiên Như cũng mang thai, Ân Hạo sắp làm bố rồi, bọn họ thật hạnh phúc.”

“Chúng ta không phải cũng rất hạnh phúc sao?” Lãnh Mạn Nguyên ôm cô vào lòng, khẽ nịnh nọt.

“Ừ, một chút cũng không, một chút tự do em cũng không có.”

“Em muốn làm gì? Muốn làm gì thì làm thôi.”

Không ngờ một Lãnh Mạn Nguyên chuyên môn phản đối những việc mình làm đột nhiên đồng ý, Nhã Lan vui đến mức không ngừng hôn lên mặt anh.

“Bây giờ em đi gọi điện thoại cho Uyển Nhân, chúng ta bàn bạc một chút xem làm cái gì.”

Nói chuyện điện thoại xong với Uyển Nhân, Nhã Lan vội vàng bảo Lãnh Mạn Nguyên quay đầu xe, cô muốn đến chỗ của Uyển Nhân.

“Trung tâm trẻ em? Tốt quá rồi, bây giờ tớ nhìn thấy trẻ con là đã thích rồi.” Ý kiến của Uyển Nhân khiến cô hết sức tán thành, bọn họ bắt đầu lên kế hoạch cho quy mô trung tâm trẻ em.

“Không được, bây giờ bụng của em lớn như vậy, không thể làm việc.” Đại Hưng đưa ra ý kiến phản đối, bà Thành cũng lập tức tham gia phản đối.

“Đúng, đã năm tháng rồi, sao có thể chạy lung tung ngoài đường được, xảy ra chuyện thì làm thế nào, nói thế nào đi nữa cũng phải sinh đứa bé ra mới

được.”

“Được rồi, chỉ còn cách đợi thôi.” Nhã Lan và Uyển Nhân cuối cùng cũng hẹn hò với nhau, đợi khi nào đứa bé được sinh ra mới mở trung tâm trẻ em.

“Đúng vậy, cậu cũng sắp làm mẹ rồi, sao lại nghĩ đến việc mở trung tâm trẻ em?” Khi hai người ở một mình với nhau, Nhã Lan lên hỏi.

“Trời ơi, cậu không biết chứ mẹ tớ khẳng khái đòi trở về Australia, nói ở đó còn một chút tài sản của bố để lại, bà muốn xử lý mọi việc, đồng thời còn muốn nuôi dưỡng đứa bé, nói đứa bé là huyết mạch duy nhất của nhà họ Thành, nhất định phải tự tay chăm sóc, nói thế nào cũng không để cho Đại Hưng và tớ chăm sóc đứa bé.”

“Cậu không đau lòng à? Có nữ không?” Nhã Lan từng trải qua nỗi đau mất con, cô dò hỏi Uyển Nhân.

“Đau lòng, nhưng mẹ nói đúng, đứa bé này là người nhà họ Thành, cho dù Đại Hưng không để ý nhưng như thế cũng không công bằng với anh ấy. Nếu mẹ có thể nuôi dưỡng được đứa bé thì tớ còn có thể nói được gì đây.”

Trời ơi, hai người phụ nữ đáng thương.

Nhã Lan thở dài, xem ra, sau này bọn họ chỉ có thể mượn trung tâm trẻ em để an ủi tâm hồn thôi.

Buổi chiều, khi cùng Uyển Nhân lựa chọn đồ dùng cho trẻ sơ sinh, lại vô ý đụng phải Lý Tiên Tiên.

“Bọn em đều ở đây à?” Lý Tiên Tiên nhìn thấy Nhã Lan còn thấy hơi xấu hổ.

“Đúng vậy, sao anh lại chạy đến đây?” Nhã Lan nhìn thấy trên tay hân cầm đồ dùng của trẻ sơ sinh nên cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Nhã Thanh, ồ, chị của em, cô ấy có con rồi.” Khi Lý Tiên Tiên nói đến đây, khuôn mặt luôn nở nụ cười.

“Thật không? Máy tháng rồi?” Nhã Lan vui đến mức suýt nữa nhảy cẫng lên.

“Ba tháng rồi.” Khuôn mặt Lý Tiên Tiên tràn đầy hạnh phúc, hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui được làm bố.

“Tốt quá rồi, xem ra, mọi người đều sắp có con, đều sẽ có gia đình hạnh phúc.” Uyển Nhân sờ sờ vào cái bụng lớn đã sớm nhô lên, cười rạo rờ.

“Hi vọng gia đình mỗi chúng ta đều có thể hạnh phúc, vui vẻ.” Nhã Lan xúc động nói.

“Nếu có thời gian thì hãy đến thăm, chị em rất nhớ em.” Lý Tiên Tiên đưa tay ra, Nhã Lan liền nắm lấy. Cái bắt tay này chứng tỏ mọi ân oán giữa hai người đều đã được xóa bỏ.

“Được, nhất định em sẽ đi.” Nếu không phải là có Uyển Nhân mang thai đang đi cùng, nói không chừng cô đã sớm đi cùng Lý Tiên Tiên.

“Bây giờ chúng tôi đang ở khu vực ngoại thành, không thuận tiện lắm, khi nào đến hãy gọi điện thoại, anh sẽ đón em.” Hân chỉ vào chiếc xe tải ở ngoài, hôm nay là đến đưa hàng, tiện xem đồ luôn.

“Sao hai người lại ở đó?” Nhã Lan hỏi.

Ánh mắt Lý Tiên Tiên ánh lên một tia hạnh phúc, hân nói: “Chúng tôi làm nông trại, chính là ở đó, hoan nghênh mọi người đến đó tham quan.”

“Vậy thì tốt quá rồi.” Nhã Lan vui đến mức suýt nữa nhảy dựng lên.

Chào từ biệt Lý Tiên Tiên, cô vội vàng gọi điện thoại cho chị hai Nhã Thanh.

“Alo?” Điện thoại kêu rất lâu mới có người bắt máy.

“Chị hai, chị mang thai sao không nói với em một tiếng, để chúng em cũng được vui, nếu bố và mẹ cả biết nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Không phải là chị muốn cho mọi người một sự bất ngờ sao? Hơn nữa thời gian này thật sự rất bận.” Giọng nói của chị hai toát ra sự dịu dàng, sau khi kết hôn tính cách của cô ta cũng thay đổi rất nhiều.

“Lý Tiên Tiên cũng tệ quá, chị đã mang thai rồi mà còn bắt chị làm việc.” Nhã Lan nắm chặt tay, làm ra vẻ muốn cho Lý Tiên Tiên một đòn.

“Không phải, không phải, anh ấy không cho chị làm cái này, làm cái kia, còn không cho chị dùng điện thoại, nếu không phải điện thoại có chức năng tự khởi động thì chị cũng không thể tìm được. Hôm nay anh ấy không ở nhà, nhân lúc này chị đi vắt ít sữa bò.” “Vắt sữa bò, chuyện tốt như vậy, em cũng muốn đi...”

“Không nói nữa, chị phải nhanh lên một chút, đợi lát nữa thì không còn cơ hội.” Nhã Thanh không đợi cô nói xong đã cúp điện thoại, Nhã Lan ngây người ra nghe tiếng tút tút, buồn bã ỉu xìu.

“Mọi người đều bận rộn sinh con, chỉ có một mình tớ chả có việc gì làm.”

“Vậy cậu mau mau mang thai thêm đứa nữa đi, chúng ta cùng nhau mang thai, thế là có việc để làm rồi.” Uyển Nhân vuốt bụng bầu, vui vẻ đề nghị.

“Đây là một cách tốt.” Không ngờ Nhã Lan lại đồng ý.

Lãnh Mạn Nguyên vẫn như mọi ngày, đứng giờ về nhà, vì lo lắng Nhã Lan một mình cô đơn nên anh đem phần lớn công việc giao cho cấp dưới, tranh thủ hàng ngày về nhà đứng giờ.

Phòng khách không sáng đèn, Nhã Lan không ở nhà sao? Hay là đợi anh nên ngủ quên mất rồi? Khi Lãnh Mạn Nguyên muốn bật đèn thì nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng của Nhã Lan: “Đừng bật.”

“Sao vậy?” Giọng nói của Nhã Lan truyền đến từ ghế sofa.

“Anh lại đây.” Một ánh sáng từ từ được thắp lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhã Lan hiện ra dưới ánh sáng, hóa ra, ánh sáng đó đến từ ngọn nến trước mặt cô.

“Sao thế? Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới à? Không phải chứ?” Lãnh Mạn Nguyên cười nhìn Nhã Lan, cô mặc một bộ váy ngắn trễ cổ mỏng manh, từ trước đến giờ Lãnh Mạn Nguyên chưa bao giờ thấy cô gọi cảm đến như vậy.

“Không phải, anh lại đây.” Nhã Lan làm nũng, ngoắc tay về phía anh.

Lãnh Mạn Nguyên nghe lời đi đến bên cạnh cô, cho dù chỉ qua ánh nến yếu ớt thì anh vẫn có thể nhìn thấy làn da trắng như tuyết của cô dưới làn váy mỏng.

“Đêm nay em thật đẹp, em như vậy là mời anh ăn cơm hay là mời anh ăn...” Anh còn chưa nói hết câu, chỉ là khi nhìn chăm chăm vào ngực của cô, đôi mắt trở nên thâm trầm.

“Tất nhiên là mời anh ăn cơm rồi.” Nhã Lan đột nhiên hối hận, đúng là không nên nghe lời của nhân viên bán hàng kia, mua về bộ quần áo gợi cảm như thế này. Cô đưa tay đặt lên ngực, muốn che lại.

“Anh lại càng muốn ăn em hơn.” Anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô ra, ánh mắt ngắm nhìn cơ thể cô.

“Đừng mà, ăn cơm xong rồi tính tiếp?” Vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn sàng để quyến rũ Lãnh Mạn Nguyên thành công, không ngờ mọi việc còn chưa bắt đầu thì anh đã muốn, ngược lại Nhã Lan cảm thấy thật xấu hổ.

Khó khăn lắm mới đẩy được tay của anh ra thì ngay lập tức, cả người Lãnh Mạn Nguyên nhào đến, cứ như vậy đè cô ở trên ghế sofa: “Không phải em muốn quyến rũ anh sao? Rất thành công đấy.”

“Đừng mà, bên ngoài có người.” Nhã Lan khê khê lên, giãy dụa trong lòng anh: “Em vẫn chưa ăn cơm, đã đói lắm rồi.”

“Được rồi.” Khi Lãnh Mạn Nguyên ngồi xuống tiện tay kéo cô vào lòng: “Đút cho anh.” Anh lấy thìa đưa vào tay của Nhã Lan.

Hai người ân ái đút cho nhau ăn, Nhã Lan cảm thấy rất hài lòng với màn dạo đầu lãng mạn này.

“Nguyên, anh nói xem có phải chúng ta nên sinh thêm một đứa con nữa mới tốt không.” Gần đây, khi Lãnh Mạn Nguyên và cô ở bên nhau luôn dùng một số biện pháp tránh thai, hơn nữa cũng không khao khát mãnh liệt như trước, Nhã Lan đột nhiên có cảm giác nguy hiểm.

“Việc này sao? Tốt thì cũng tốt.” Lãnh Mạn Nguyên thương thức trái cây cô đưa cho, vô tình nói.

“Vậy sau này anh có thể không... chúng ta... lúc đó... mang cái kia.” Mặt Nhã Lan đỏ bừng, nói ra những lời thầm kín này làm cô cảm thấy rất xấu hổ.

“Mang bao cao su sao?” Lãnh Mạn Nguyên buồn cười vuốt ve khuôn mặt sẫm đỏ như trái táo của cô: “Cơ thể em vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, anh phải bảo vệ em.”

“Ai nói vậy, bây giờ em đã rất khỏe rồi.” Nhã Lan để lộ cơ thể của mình trước mặt anh.

“Khỏe thì khỏe, nhưng mà gầy quá.” Cổ họng của Lãnh Mạn Nguyên hơi gât gât, anh ôm eo cô, để cho cô ngồi trên người của mình.

“Chỗ nào gầy, cũng không có ai nói gầy thì không thể sinh con.” Tâm trạng của Nhã Lan chán nản nhưng cái miệng của cô thì linh hoạt hẳn lên: “Nhất định là anh đã tìm được người phụ nữ khác nên mới không muốn em nữa, bây giờ em với anh... cái đó cũng không phải như thế kia nữa.”

Lãnh Mạn Nguyên không nói gì, bác sĩ đã nói, cơ thể cô cần tĩnh dưỡng, không thể làm những vận động mạnh nhiều nên anh mới nhìn không đựng vào cô quá nhiều. Sao cô lại có suy nghĩ như vậy.

“Anh không có.” Lãnh Mạn Nguyên vuốt ve người cô, thấp giọng phủ nhận: “Khi cơ thể của em khỏe hơn chút nữa, chúng ta sẽ làm được không?”

“Nhưng người ta rất cô đơn, muốn có người ở bên.” Nhã Lan nũng nịu.

“VẬY anh sẽ tận dụng hết khả năng để có thời gian ở cùng em, được không?” Lãnh Mạn Nguyên cẩn thận dỗ dành cô như đối với một viên trân châu. Nhã Lan cảm nhận được tình yêu của anh, vâng lời nằm trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Mong chờ sinh mạng mới

Cho dù Lãnh Mạn Nguyên có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cho dù anh không muốn cô nữa, cô cũng phải nghĩ cách sinh thêm một đứa con nữa, như vậy mới có thể bù đắp được nỗi buồn khi không có tự Nguyên bên cạnh.

Nhã Lan lên đưa ra quyết định.

“Ông xã, em đi lấy bao.” Trong phòng, Nhã Lan hiếm khi không xấu hổ, lại chủ động phục vụ anh, Lãnh Mạn Nguyên mỉm cười gật đầu, buông tay cô ra. Ở trong ngăn kéo, cô tìm thấy đồ cần dùng rồi lên lút đấm mấy lỗ ở phía trên.

“Sao lại chậm như thế, em không tìm thấy à?” Lãnh Mạn Nguyên chờ đến mức mất hết bình tĩnh.

“Em tìm được rồi, đến ngay đây.” Thực hiện thành công nên Nhã Lan cứ cười mãi, cười đến mức Lãnh Mạn Nguyên phát run lên.

“Em làm sao thế?”

“Em rất tốt.” Nhã Lan chủ động kéo lấy cổ anh, hôn lên môi anh.

Lãnh Mạn Nguyên hưởng thụ sự chủ động hiếm có của cô, làm gì còn đi kiểm tra xem bao cao su có vấn đề hay không, Nhã Lan càng thêm ra sức vì kế hoạch của mình có hi vọng.

“Trời ơi, sao lại không có.” Nhã Lan ném que thử thai vào thùng rác, khuôn mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

Tháng này cô đã thử không biết bao nhiêu lần rồi, lần nào cũng là âm tính, âm tính, mang thai một đứa con khó như vậy sao? Cô không thể chờ đợi được mà muốn có ngay một đứa con.

“Tớ nói này, cậu cũng không cần phải thử liên tục như vậy, cậu khẩn trương thế đương nhiên rất khó có thai, tớ đề nghị cậu nên làm một số việc khác, phân tán sự chú ý, nói không chừng lại mang thai.” Uyển Nhân vuốt vuốt bụng bầu, ngã mình dựa vào ghế sofa, chỉ cách cho Nhã Lan.

“Cậu nói cũng có lý, vậy tớ nên làm gì nhỉ? Bây giờ, từ sáng đến tối tớ chỉ muốn có một đứa con, muốn đến phát điên lên, đêm nào cũng quán lấy Nguyên, nhưng đến bây giờ vẫn không có kết quả gì.” Nhã Lan giống như một bông hoa héo, không có tinh thần gì cả.

“Không phải nói muốn mở trung tâm trẻ em hay sao? Bây giờ có thể bắt tay vào chuẩn bị, đợi khi tớ sinh con xong, không phải là đã có thể mở rồi à? Có khi đến lúc mở, cậu lại có thai thì sao?”

Nhã Lan gật đầu, xem ra, đây là ý kiến không tồi.

Hôm nay tâm trạng của Lãnh Mạn Nguyên rất tốt, Uy Vỹ Thiên đến tìm anh, tiện thể mang đến báo cáo kiểm tra vài ngày trước của Nhã Lan, cơ thể cô đã gần như hồi phục hoàn toàn, tâm nguyện có con của cô cuối cùng cũng có thể được rồi.

Chỉ là trên bàn ăn không thấy bóng dáng của cô.

“Bà chủ đâu rồi?” Hiếm khi về sớm được như vậy, trên bàn lại chỉ có một mình anh.

“Bà chủ ra ngoài rồi ạ, nói là đi bàn chuyện thuê phòng gì đó.” Bác Vương thành thật nói.

“Thuê phòng? Thuê phòng gì?” Mặt Lãnh Mạn Nguyên đờ ra, chẳng lẽ là cô tức giận, muốn dọn ra ngoài ở?

“Tôi không rõ lắm, hình như cô ấy nói muốn mở trung tâm gì đó nên cần thuê phòng.” Bác Vương nói đúng sự thật.

“Bác Vương, tôi đói lắm rồi, tôi muốn ăn cơm.” Một giọng nói vang lên từ ngoài cửa, Nhã Lan trở về, mặt đầy mồ hôi, nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên cô liền sững sờ, một lúc sau mới nói: “Sao tối nay anh về sớm vậy?”

“Anh về là muốn...”

“Bác Vương, nhanh lên, tôi muốn ăn cơm.” Không đợi Lãnh Mạn Nguyên nói xong, cô đã ngồi xuống bàn ăn, giục bác Vương xới cơm, mà đĩa đã cắm vào trong bát, ăn như quỷ chết đói.

“Chậm một chút, chậm một chút.” Nhìn cô bị nghẹn ho sặc sụa, Lãnh Mạn Nguyên không đành lòng, mang đến cho cô cốc trà.

“Cảm ơn.” Mồm nói không rõ tiếng cảm ơn, cô uống liền mấy ngụm nước lớn, đặt bát xuống, cầm túi nhỏ đặt ở bên cạnh bàn: “Em còn có việc, lên tầng trước đây.”

“Có chuyện gì mà lại bận như vậy?” Lãnh Mạn Nguyên nhận phải sự thờ ơ lãnh đạm, anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, cho đến khi bóng dáng cô biến mất ở cuối cầu thang.

Khi anh vào phòng cũng không nhìn thấy bóng dáng của Nhã Lan, cô đã đi đâu?

Phòng sách vẫn sáng đèn, cửa mở một nửa, bên trong vọng ra tiếng nói của Nhã Lan.

“Ông chủ, giá tiền thế này hơi đắt, có thể giảm giá thấp hơn nữa không? Không thể ư? Vậy có thể chúng ta không thể hợp tác với nhau rồi. Được, tạm biệt.” Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy Nhã Lan đang cúi đầu, cầm bút gạch vài đường trên một trang giấy, cau mày lắm bầm: “Lại một địa điểm tốt không được rồi.”

“Em đang bận gì vậy, còn chưa nghỉ ngơi à?” Lãnh Mạn Nguyên cầm tờ kiểm tra sức khỏe trên tay, nhìn về phía Nhã Lan.

“Ồ, Nguyên, anh đến rồi.” Nhã Lan xấu hổ vo tờ giấy ở trước mặt lại, đứng trước một doanh nhân thế giới, cô cảm thấy hơi căng thẳng.

“Không sao, việc nhỏ thôi.” Cô giấu tay ở sau lưng, xấu hổ không cho Lãnh Mạn Nguyên xem.

“Cho anh xem đi, có lẽ anh có thể giúp em” Anh cầm tờ giấy trong tay Nhã Lan, trên giấy viết rất nhiều số điện thoại và địa chỉ, đều là những nơi phồn hoa nhất trong thành phố.

“Đây là những nơi em chọn để mở trung tâm à?” Lãnh Mạn Nguyên nhìn thấy địa chỉ viết trên tờ giấy đó đã bị gạch đi rất nhiều.

“Ừ, chỉ có điều đắt quá.”

“Mở trung tâm gì? Bận đến mức thế này?”

“Trung tâm trẻ em” Cô nhỏ giọng trả lời.

“Muốn mở trung tâm, mua một chỗ nào đấy là được rồi, em cần bao nhiêu tiền?” Anh tiện tay rút chi phiếu ra, viết ra một dãy số trên đó: “Ba tỷ, có đủ không?”

“Không cần.” Nhã Lan lắc đầu, không nhận: “Em muốn mở trung tâm bằng chính sức của mình, không cần đến tiền của anh.”

“Vậy em có tiền à?” Lãnh Mạn Nguyên đẩy tờ chi phiếu lại gần thêm một chút, Nhã Lan vẫn không muốn nhận.

“Em có, không nhiều lắm.” Nhã Lan thành thật trả lời.

“Không có tiền thì sao làm việc được chứ? Cầm lấy đi, coi như anh cho em vay.” Chi phiếu được nhét vào tay của Nhã Lan, mặc dù Lãnh Mạn Nguyên không vui khi cô ra ngoài làm việc, nhưng cũng không đành lòng để cô một mình buồn chán. Chỉ là hi vọng có thể làm giảm bớt gánh nặng để công việc của cô thuận lợi một chút.

“Vậy... được rồi.” Nhã Lan gật đầu: “Nhất định em sẽ trả lại anh.”

“Trả hay không trả cũng không sao, nhưng em nhất định phải đồng ý với anh một điều kiện”. Thái độ của Lãnh Mạn Nguyên đột nhiên trở nên nghiêm túc, Nhã Lan ngồi ngay ngắn, không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, chỉ cẩn thận đáp lại: “Là... điều kiện gì?” “Từ hôm nay trở đi, em không thể để cho bản thân quá mệt, hàng ngày về nhà đúng giờ, có khó khăn gì thì tìm ông xã? Có làm được không?”

“Làm được!” Một dòng nước ấm áp chảy vào trong tim của Nhã Lan. Không ngờ điều kiện của Lãnh Mạn Nguyên lại là sự quan tâm đối với cô, cô không nhận được mà hôn vài cái lên mặt anh.

“Như vậy vẫn chưa đủ đâu nhé.” Lãnh Mạn Nguyên ôm eo cô, bắt đầu đòi hỏi nhiều hơn.

“Người ta đã hôn mấy cái rồi, vẫn chưa đủ à, cùng lắm thì nể tình anh giúp em nhiều như vậy, em hôn anh thêm vài cái nữa?”

Khi Nhã Lan đang kéo lấy cổ của anh, cả người cảm thấy nhẹ bẫng, hóa ra là được anh bế lên.

“Đương nhiên là không đủ rồi, không phải em đã hứa sẽ sinh cho anh thật nhiều con sao? Bây giờ có thể rồi.”

“Đừng ở chỗ này... ơ.” Cô còn chưa nói hết câu thì đôi môi hồng nhỏ đã bị mút chặt, hai người nằm xuống trên ghế sofa, sớm đã không quan tâm đến tờ kiểm tra sức khỏe rơi trên mặt đất

...

Đội cái mũ để che nắng, dưới sự hộ tống của lái xe, cuối cùng Nhã Lan cũng được đi tới nông trại mà cô ao ước bấy lâu nay. Nơi đây đều là đất của nông trại, non xanh nước biếc, hoa nở chim hót, còn thường xuyên nghe thấy tiếng kêu của bò dê.

Đi qua vài thảm cỏ xanh, Nhã Lan nhìn thấy có mấy người đang hái dâu tây ở trên một mảnh đất trồng đầy dâu tây. Những người đó hơn nửa là phụ nữ, khoác áo choàng dài, mặc quần áo dài tay, để tránh bị tổn thương bởi ánh nắng mặt trời.

Trong số những người đó, có một người rất xinh đẹp, cô đội một chiếc mũ che nắng kiểu phương tây, đi đi lại lại hái dâu tây trong vườn, rất lâu mới hái được nửa rổ.

Cơ thể của cô ấy hơi phồng lên, vừa nhìn là biết đang mang thai, hơn nữa còn sắp sinh rồi.

Đó không phải là chị hai cô thì là ai? Khi cô đang định vẫy tay chào thì Lý Tiên Tiên từ một chỗ tối chạy đến.

“Thiên Thanh, em xem em này, bụng đã lớn thế này rồi còn ra ngoài làm việc, mau về nhà nghỉ ngơi đi, cẩn thận kéo bị cảm nắng.” Lý Tiên Tiên giống như đang dìu một bà hoàng hậu, hết sức cẩn thận với cô ta.

Xem ra, anh rể thật sự vô cùng quan tâm đến chị hai. Nhã Lan mỉm cười ngọt ngào, mặc dù cô đã từng sinh con nhưng phần eo rất nhỏ giống như chưa từng mang thai lần nào.

Có người nhìn thấy cô, kêu lên: “Ông chủ có phải là người đến mua dâu tây không, vị tiểu thư kia thật sành điệu.”

Lý Tiên Tiên nhanh chóng nhìn thấy cô, sau khi dặn dò Nhã Thanh mới chạy về phía cô: “Nhã Lan, không ngờ cô lại đến, mau tới đây, chị cô rất nhớ cô đây.”

Bụng của Nhã Thanh đã rất lớn, nhô hẳn ra phía trước, động tác của cô trở nên vụng về, nhìn thấy Nhã Lan đi tới, phần khởi đến mức suýt nữa chạy ra. Lý Tiên Tiên gấp đến độ giữ chặt lấy cô, không ngừng kêu lên: “Chậm một chút, chậm một chút, sắp làm mẹ rồi mà cứ như trẻ con vậy.”

Nhã Lan cũng lần đầu tiên nhìn thấy Nhã Thanh trẻ con như vậy, cô ta trước đây luôn cao cao tại thượng, đáng vẻ như người lãnh đạo cả thế giới, cô ta lúc đó không xinh đẹp, đáng yêu như bây giờ.

Nhã Thanh nũng nịu, được tình yêu nuôi dưỡng nên toàn thân cô ta toát ra hơi thở xinh đẹp.

“Khó khăn lắm Nhã Lan mới đến một lần, sao em lại không vội được.” Cô kéo tay Lý Tiên Tiên, chạy ra chào đón.

“Đây không phải là đã đến rồi sao? Cũng không cần phải vội vàng.” Lý Tiên Tiên lập tức mang đến một cái ghế, bắt cô nằm xuống.

“Anh rể thật tốt với chị.” Đợi đến khi Lý Tiên Tiên rời đi, Nhã Lan thật lòng nói.

“Chị còn bao lâu nữa thì sinh, là con trai hay con gái, đã đặt tên chưa?” Điều Nhã Lan quan tâm nhất là tiểu sinh mệnh trong bụng của chị hai.

“Vài ngày trước đi kiểm tra nói là con gái, Lý Tiên Tiên đặt tên cho nó là Duy Nhất, Lý Duy Nhất.

Lý Duy Nhất, một cái tên thật hay, Nhã Lan vừa nghe đã thấy thích.

“Cách ngày dự sinh không còn xa lắm, khoảng nửa tháng nữa, bác sĩ bảo bây giờ chị không nên ăn quá nhiều, vì gần đây cân nặng tăng rất nhanh, đều tại Lý Tiên Tiên, khung xương của chị vốn đã to, lại ăn nhiều như vậy, không biết sinh xong thì mập đến mức nào nữa.” Nhã Thanh coi cái ghế đang nằm là Lý Tiên Tiên, đánh không ngừng.

Xa xa truyền đến tiếng kêu của bê con, Nhã Lan nhớ lại lần trước Nhã Thanh nói đang vắt sữa bò, cô liền hạ thấp giọng hỏi: “Bây giờ có thể vắt sữa bò không? Bò sữa của nhà chị ở đâu?”

“Có thể, có thể chứ, chị cũng muốn đi vắt sữa bò nhưng toàn bị Lý Tiên Tiên bắt được, tay chân ngứa ngáy lắm rồi, em đến thật đúng lúc, đợi lát nữa chúng ta cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Đều sinh rồi

Nhã Lan nhìn cái bụng rất lớn của cô ta, lắc đầu nghi ngờ: “Bụng của chị lớn như vậy còn dám đi vắt sữa bò, không sợ bị bò đá vào bụng à?”

“Phù, phù, phù, nói năng xui xẻo.” Nhã Thanh không ngừng nhổ nước bọt, liếc cô một cái, sau đó mới nói: “Những con bò sữa đó rất thân thiết với chị,

điều Tiên Tiên lo lắng nhất chính là khi vắt sữa bò có nhiều vi khuẩn, ảnh hưởng đến em bé. Hừ, thế này cũng là em bé, thế kia cũng là em bé, bây giờ chị đã trở thành vật phụ thuộc của em bé rồi.

Nhã Lan nghe thấy vậy liền cười khúc khích, cuối cùng cô đã có thể giải thích được nguyên nhân vì sao Lãnh Mạn Nguyên muốn đưa tự Nguyên đi. Cô tiêu tốn quá nhiều thời gian cho con cái, khó tránh khỏi sẽ lạnh nhạt với anh, sau này dù có sinh thêm con cũng sẽ không như vậy nữa.

Đúng lúc đó có âm thanh vang lên, một chiếc xe tải vận chuyển hàng đi ra khỏi nông trại, khuôn mặt nhỏ của Nhã Thanh trở nên thần bí.

“Đi thôi!”

“Đi đâu?” Khi cô còn chưa hiểu rõ tình hình, Nhã Thanh với thân hình đồ sộ đã kéo cô đi về phía trước.

“Bây giờ mà không nhanh lên, đợi lát nữa anh ấy về thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu, em không nhìn thấy sao? Anh ấy đi giao hàng rồi.”

Hóa ra, chị hai muốn nhân lúc Lý Tiên Tiên đi giao hàng, đi giải tỏa con nghiện vắt sữa bò.

“Chị như vậy có được không?” Nhã Lan vẫn không yên tâm về cái bụng lớn kia của cô ta, sau khi nhận được phiếu đảm bảo cô ta không có vấn đề gì mới cùng nhau đi vắt sữa bò.

Những con bò sữa đã được tắm sạch sẽ, đang ở trong chuồng nghỉ ngơi thoải mái, lúc này không phải là thời gian vắt sữa bò vì đến sắp đến trưa nên phần lớn mọi người đã đi nghỉ ngơi, toàn bộ trang trại bò yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng đàn bò thờ.

Nhã Thanh quen việc, đưa Nhã Lan đến phòng dụng cụ đã qua xử lý, ở đó mang găng tay và xách theo một cái thùng nhỏ.

Hai người đã chuẩn bị sẵn sàng liền đi về phía đàn bò để vắt sữa.

“Cái này phải làm thế nào.” Đến trước mặt đàn bò, nhìn thấy chúng thật to lớn, thỉnh thoảng lại đá vào những chỗ bị muỗi cắn, Nhã Lan bỗng không biết phải làm thế nào.

“Nhìn chị này.” Nhã Thanh để thùng nhỏ hướng về phía một con bò: “Tiểu Mỹ, bình thường quan hệ của chúng ta rất tốt, mặc dù nói đây là thời gian nghỉ ngơi của mày nhưng đã rất lâu tao không được vắt sữa bò rồi, xin mày cho tao vắt sữa một chút thôi.”

Những lời của chị hai khiến cho cô muốn cười ầm lên, nào có ai lại nói những lời như vậy đối với một con bò.

Nhã Thanh tức giận liếc cô một cái: “Có gì kỳ lạ chứ, bò sữa của bọn chị còn được nghe nhạc đấy, chúng nó đều hiểu hết.”

Nói xong, cô ta vỗ vỗ lên người con bò, con bò lười nhác nhìn cô, cũng không động đậy gì cả. Nhã Thanh từ từ tới gần, sau khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng liền bắt đầu vắt sữa.

Nhìn thấy những dòng sữa màu trắng không ngừng được vắt ra từ con bò, Nhã Lan vô cùng kinh ngạc: “Lợi hại quá, rất có ý nghĩa, em cũng đến vắt sữa.”

Cô bắt chước tất cả, kéo chị hai ra, chui xuống dưới bụng bò sữa.

“Những con bò này đều có tên, con này là My My, con kia là Thủy Thủy, còn con kia nữa là...” Chị hai đỡ thắt lưng giới thiệu tên của từng con bò cho cô nhưng cô làm gì có tâm tư để nghe những điều này, cô còn đang ra sức vắt sữa bò, hơn nữa lực càng lúc càng mạnh.

Cô không hề chú ý đến việc những móng tay dài của mình nhất thời chọc vào vú của con bò, nó bị đau liền đá cô một cái khiến cô ngã lăn ra đất.

“A, a, a...” Nhã Lan sợ hãi che đầu, sợ tới mức ngã ra trên đất. Nhã Thanh không biết rõ tình hình chạy tới muốn đỡ cô dậy, nào ai biết, con bò đó lại đá một lần nữa, nó đá thẳng vào mông của Nhã Thanh.

“Ui da.” Hai người ngã thành một đoàn.

“Chị hai, chị không sao chứ.” Lực đá của con bò cũng không tính là quá mạnh, Nhã Lan nhanh chóng ngồi dậy, cô nâng Nhã Thanh bị ngã nhào lên người mình dậy.

Nhưng Nhã Thanh đau đến mức mặt méo xệch.

“Chị hai, chị không sao chứ?” Rõ ràng vừa rồi ngã cũng không đau lắm.

“Bụng chị... đau, có lẽ... sắp sinh rồi.” Chị hai khó khăn lắm mới nói ra được một câu, Nhã Lan loạn hết cả lên chỉ biết kêu to, rất nhiều công nhân từ bốn phía chạy ra, bọn họ ba chân bốn cẳng đặt Nhã Thanh lên xe.

“Mau đưa đến bệnh viện!”

...

Lúc trong phòng sinh vang lên tiếng khóc oa oa, cuối cùng Nhã Lan mới có thể thả lỏng một chút, bác sĩ đỡ đẻ nhanh chóng đi ra: “Hai mẹ con đều bình an, chúc mừng đã sinh được một cô tiểu thư.”

“Sinh rồi, sinh rồi, cuối cùng cũng sinh rồi.” Lý Tiên Tiên vui sướng đến mức nhảy lên, không quan tâm đến những thứ khác, xông vào phòng sinh.

“Nhã Lan, Nhã Lan.” Khi Nhã Lan định đi vào phòng sinh, nhìn thấy Lãnh Mạn Nguyên đang vội vàng chạy đến: “Em không sao chứ, có bị thương ở đâu không.”

Lãnh Mạn Nguyên kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, thấy cô không sao mới yên tâm.

“Không phải là em, là chị hai, chị ấy sinh rồi!”

Mặt Nhã Lan nở nụ cười ngọt ngào, vừa rồi cô không ngừng nhận lỗi với Lý Tiên Tiên, khuôn mặt còn đầy nước mắt, giờ đây, tất cả đã biến thành cảm động.

“Ông xã, cảm ơn anh lúc nào cũng quan tâm đến em.”

“Đây không phải là việc nên làm sao? Ông xã không quan tâm thì ai sẽ quan tâm đến em đây?” Ở trong lồng ngực nóng ấm của Lãnh Mạn Nguyên, cô cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Bên trong lại vang lên tiếng khóc trẻ con, thật vang, thật lớn.

Nhã Lan hơi nheo mắt lại, lười nhác nằm trong vòng tay của Lãnh Mạn Nguyên không muốn rời: “Nguyên, em cũng muốn sinh một đứa con gái.”

“Được, được, em muốn sinh con nào cũng được.” Trong giọng nói của Lãnh Mạn Nguyên tràn đầy sự yêu chiều.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại đã cắt đứt giây phút đẹp đẽ của hai người. Nhã Lan hơi áy náy nhấn nút nghe máy, đầu bên kia truyền đến tiếng của Uyển Nhân.

“Uyển Nhân, là cậu à, cậu đi thật là lâu, hại tớ một mình thật cô đơn, sinh rồi sao?”

“Sinh rồi, là con gái.” Trong giọng nói của Uyển Nhân ở đầu bên kia không giấu được niềm vui sướng.

“Tốt quá, sau này con trai tớ có sự lựa chọn rồi.” Nhã Lan bắt đầu trêu đùa: “Phải rồi, các cậu về quê của Đại Hưng lâu như vậy, cậu vẫn khỏe chứ?”

“Rất tốt, bố mẹ của anh ấy rất chăm bọn tớ, ông bà không nhớ xa con cháu, đến khi con bé đầy tháng mới cho bọn tớ trở về.”

“Đầy tháng rồi cơ đấy.”

“Đúng vậy, ông bà rất tân tiến, biết đây là con của Thành Kiên Vỹ nên đồng ý cho con bé mang họ Thành, gọi là Thành Thành. Hi vọng sau này con bé thành thật đáng tin cậy, cũng hi vọng nó vạn sự thành công.”

“Cái tên rất hay.” Nhã Lan khen ngợi.

“Bọn tớ về đến nhà rồi, khi nào gặp nhau.”

“Cái đó thì chưa được nhưng tớ sẽ nhanh chóng trở về.” Nhã Lan nói chuyện điện thoại xong, vẻ mặt tươi cười, chạy vào phòng sinh.

Chị hai nằm trên giường, có vẻ vẫn còn yếu, trên mặt tràn đầy sự vui sướng, một em bé mập mạp nằm ở bên cạnh, mắt nhắm chặt còn miệng nhỏ xinh thì hơi động đậy, khỏi phải nói đáng yêu như thế nào.

Lý Tiên Tiên vừa nắm tay chị hai vừa chơi đùa với em bé nằm bên cạnh, hẳn lần đầu được làm bố, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Thật đáng yêu.” Nhã Lan bế con bé lên, so sánh: “Đôi mắt giống chị, cái miệng nhỏ giống anh rể, làn da trắng trẻo mềm mại này giống chị, à, một em bé thật xinh xắn, sau này nhất định sẽ tìm được một người chồng đẹp trai.”

“Nó vẫn còn bé mà.” Chị hai nhẹ nhàng chế giễu cô, trong phòng lập tức tràn ngập tiếng cười.

...

Trên đường về nhà, Lãnh Mạn Nguyên nhẹ nhàng ôm Nhã Lan đang rất phấn khích, nghe cô không ngừng miêu tả con của Nhã Thanh, lại tưởng tượng về con của Uyển Nhân: “Cũng không biết Tiên Như sinh con chưa, sinh con gái hay con trai, thật muốn biết quá đi mất.” “Nói cho em một tin tốt, có muốn nghe không?” Lãnh Mạn Nguyên khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không rời.

“Còn có tin gì tốt nữa, những tin này đã khiến em chưa tiêu hóa hết đây này.”

“Nếu đã vậy thì thôi.” Lãnh Mạn Nguyên thu tay về, ôm trước ngực, im lặng.

“Không được, không được.” Nhã Lan không quan tâm việc vẫn còn đang ở trên xe, leo lên người của Lãnh Mạn Nguyên, không ngừng xin anh nói ra.

“Hôn anh một cái, anh sẽ suy nghĩ.” Lãnh Mạn Nguyên đưa mặt ra trước mặt cô.

“Đằng trước... còn có người.” Nhã Lan ngại ngùng nhìn lái xe ở phía trước.

“Vậy thì anh không nói nữa.” Lãnh Mạn Nguyên quyết định nhắm mắt, giả vờ ngủ.

“Đừng mà, em hôn còn không được sao?” Nhân lúc lái xe không để ý, Nhã Lan nhanh chóng hôn nhẹ lên mặt anh.

“Đây là muối cắn à? Em cũng tiện quá đi. Không tính!” Rõ ràng Lãnh Mạn Nguyên không dễ dàng bỏ qua cho cô, anh lắc đầu, chỉ vào môi mình: “Hôn ở đây.”

“Anh... háo sắc!” Miệng Nhã Lan chu lên, khuôn mặt đỏ bừng, cứ bị bắt làm những chuyện như thế này, cô phải phản kháng.

“Em không đồng ý thì anh hôn cũng được.” Cuối cùng Lãnh Mạn Nguyên nhượng bộ một bước, cái này cũng được, Nhã Lan đưa khuôn mặt nhỏ nhắn ra, để trước mắt anh.

Lãnh Mạn Nguyên chinh cho mặt cô ngay ngắn lại, khiến cho đôi môi đỏ mọng kia đối diện với môi mình: “Thật đẹp.”

Cánh môi mềm mại đặt lên đôi môi mọng gợi cảm của anh, khi Nhã Lan muốn tránh ra thì tay của anh đã đặt lên eo cô, ôm chặt cô vào ngực.

Nụ hôn kia lúc đầu nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước, một lát sau lại càng sâu hơn, đầu lưỡi đi vào trong miệng của cô, quấn lấy lưỡi cô, hút lấy sự ngọt ngào.

Nhã Lan hưởng thụ nụ hôn dịu dàng này, quên cả sự có mặt của lái xe, chủ động kéo cổ anh, miệng phát ra tiếng rên khe khẽ.

“Được rồi, cứ như vậy thì anh sẽ không nói ra được tin tốt.” Lãnh Mạn Nguyên cố gắng rời khỏi môi của Nhã Lan, trong mắt rõ ràng hiện lên sự ham muốn.

Lúc này Nhã Lan mới phát hiện ra sự phóng túng của bản thân, mặt đỏ bừng, muốn lui sang một bên.

“Đừng nhúc nhích.” Lãnh Mạn Nguyên căng thẳng nói, cô đang dùng tư thế nhảy cảm nhất ngồi trên đùi của anh.

“Như vậy... thật không tốt.” Nhã Lan giãy giụa người, mặt của Lãnh Mạn Nguyên tự dưng đỏ lên.

“Nếu không muốn anh xử em ngay lập tức thì hãy ngoan ngoãn ngồi yên cho anh!” Nhã Lan nghe thấy những lời này, cảm thấy không ổn, mặt đỏ bừng ngồi ở đó, cẩn thận nhìn lái xe ở đằng trước, may mà anh ta không có biểu cảm gì.

Lãnh Mạn Nguyên kéo kính ngăn cách lên, chặn lại tầm nhìn của phía đằng trước.

“Tin tức tốt, còn muốn nghe không?”

“Muốn.” Cô ngoan ngoãn gật đầu.

“Mẹ nói tháng sau sẽ đưa tự Nguyên về nước.”

“Thật không? Tốt quá rồi.” Nhã Lan nhất thời phấn khích không biết phải làm sao, liền hôn tới tấp lên mặt của Lãnh Mạn Nguyên.

Lãnh Mạn Nguyên tiện thể ôm lấy eo cô, ép chặt thân thể mềm mại của cô vào người mình: “Em yêu, anh muốn em.”

“Không được, không được... em còn phải... ơ...” Cô còn chưa nói xong, cái miệng nhỏ nhắn đã bị ngậm lấy, Lãnh Mạn Nguyên giống như người khát nước lâu ngày, mặc sức hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 222: Kết thúc hạnh phúc và ngoại truyện phần 1

Hai tay anh men theo áo lần vào bên trong, vuốt ve da thịt của cô, rồi nhanh chóng tiến tới phần ngực mềm mại của cô.

“Ừm... vẫn đang trên xe mà.” Cô hơi cự quạ, vẫn còn chút luyến tiếc.

“Anh mặc kệ.” Bàn tay khác nhanh chóng sờ vào váy cô, từ tầng váy tiến vào trong rồi sờ vào trong quần lót của cô, nhẹ nhàng kéo xuống.

“Thế này không hay đâu...” Nhã Lan muốn kéo tay anh ra, nhưng anh lại đã kéo chiếc quần lót xuống rồi, nhanh chóng tiến vào...

“Ồ... tư thế... rất kì lạ...” Nhã Lan mềm nhũn như một đồng bunn, gắn chặt vào cơ thể của Lãnh Mạn Nguyên, bàn tay đặt vào eo của anh, nhẹ nhàng phát ra những tiếng rên sung sướng.

...

tự Nguyên trở về theo định kỳ, cậu bé đã 3 tuổi rồi, khuôn mặt chín chắn không giống như tuổi.

Nghê Tiên Như cũng đưa con trai về cùng, đúng lúc gặp Dur Hồng Mai ở trên máy bay nên cùng trở về nhà họ Lãnh.

Con của cô ấy mới bập bẹ học nói, nhìn thấy Tiểu Duy Nhất mới chào đời, liền chạy một mạch về phía đó, ôm lấy con bé hôn lấy hôn để.

Uyển Nhân cũng đưa Tiểu Thành Thành đến, mấy đứa trẻ được tụ tập vào một chỗ, vui đùa không ngớt.

tự Nguyên chín chắn nhìn ba đứa trẻ khác, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt nhỏ xíu của Thành Thành. Làn da mềm mại cùng với ngũ quan vô cùng nữ tính của con bé khiến cậu bé rất thích.

Cậu bé cố ý đến ngồi gần Thành Thành, nhìn con bé không chớp mắt.

“Tiên Như, xem ra thằng bé này rất thích Duy Nhất, tên là gì đấy.” Đứa trẻ được thừa hưởng ưu điểm của Nghê Tiên Như và Ân Hạo tính nghịch đi đến bên cạnh Nhã Lan, nhìn con bé chảy nước miếng, cuối cùng không ngừng thòm lên khuôn mặt của con bé.

“Ân Đồng.” Nghê Tiên Như cũng không dễ dàng gì mới có thể kéo thằng bé ra khỏi người Nhã Lan, thằng bé lại chạy tung tăng về phía Thành Thành, bắt đầu mở cái miệng đầy nước dãi, cố tình hôn lên Thành Thành.

“Tránh ra, đây là người con gái của tôi.” tự Nguyên ngồi một bên từ đến này giờ không nói gì kéo Ân Đồng đang chảy nước miếng ra, tuyên bố quyền sở hữu.

Cái nét mặt ấy giống y hệt Lãnh Mạn Nguyên, thậm chí đến đôi mắt cũng giống hệt.

“Hừ, đều do tôi chiều hư rồi.” Dur Hồng Mai xấu hổ kéo thằng bé về, tự Nguyên xua tay, không cho Dur Hồng Mai lại gần.

“Bạn ấy là người con gái của cháu, cháu thích bạn ấy.” tự Nguyên biểu đạt tình cảm đối với con bé một cách rõ ràng lần nữa. Thân hình bé nhỏ đứng chắn trước mặt Ân Đồng, không cho thằng bé có cơ hội lại gần.

“Đúng là một thằng bé không biết xấu hổ mà.” Nhã Lan cười cười vuốt ve khuôn mặt nhỏ xíu mềm như nước của thằng bé, tự Nguyên khó chịu gạt ra.

“Mẹ, đàn ông con trai thì không được để phụ nữ sờ vào mặt.”

Lúc nói ra câu này, thằng bé rất hung hãn, rất có khí thế, Nhã Lan ngây ra ở đó, chờ người ra một lúc lâu, rồi mới cười ồ lên cùng mọi người.

“Đồ quỷ nhỏ, con còn chưa biết người ta có thích con không mà.” Uyển Nhân cười phản bác lại thằng bé.

“Con mặc kệ, người con gái con thích thì chính là người con gái của con, lớn lên con muốn lấy bạn ấy.” cả đám cười đến nổi suýt chút nữa ngã ngửa ra, Nhã Thanh thở hắt ra không ra hơi.

Đương nhiên Ân Đồng nhỏ xíu không muốn tranh cướp với cậu nữa, nó chạy lon ton đến trước mặt Duy Nhất. Hôn chụt cái lên khuôn mặt con bé, hôn mãi đến khi Duy Nhất khóc oa oa.

“Thích... thích.” Thằng bé giơ ngón tay nhỏ xíu ra, chỉ về Duy Nhất đang khóc, rất nhanh đã học được lời của tự Nguyên.

“Ồ, xem ra hai anh em nó đều háo sắc, nhìn thấy con gái đã biết chảy nước miếng rồi.” Trong nhà lại nổi lên một tràng cười, mọi người cười đến nỗi nằm bò ra.

“Mọi người đừng có mà cười, không biết chừng sau này chúng nó lớn lên lại thực sự theo đuổi hai đứa bé gái này đấy. Chuyện có phải như vậy không thì mọi người cứ chờ mà xem.” Dur Hồng mai dự đoán.

“Vậy thì được, tôi muốn Thành Thành trở thành con dâu tôi.” Nhã Lan bế Thành Thành ra trước mặt tự Nguyên, hai mẹ con họ cùng ngắm nhìn tỉ mỉ khuôn mặt đẹp đẽ của con bé. “Sau này lớn lên, chắc chắn sẽ là một cô gái xinh đẹp, tự Nguyên nhà chúng ta cũng có con mắt tinh tường đó chứ.”

“Ân Đồng nhà chúng ta cũng rất giỏi đấy chứ, bé như vậy mà đã biết phân biệt gái đẹp rồi, mẹ ủng hộ con!” Nghê Tiên Như kéo Ân Đồng lại rồi ôm Duy Nhất lên.

“Vẫn còn nhỏ mà, ít nhất phải đợi hai mươi năm nữa, trở thành thanh niên trưởng thành, lúc đó, không biết có thể thực sự yêu nhau không.”

Khuôn mặt Nhã Lan tràn đầy sự kì vọng, Uyển Nhân ôm con đi đến. “Duyên phận sớm đã được số phận định sẵn rồi, nếu bọn nó thực sự có duyên, thì cho dù có đi đến chân trời góc bể cũng sẽ đến với nhau.”

“Con muốn có bạn ấy! Bạn ấy chính là người con gái của con.” tự Nguyên vô cùng khẳng định chỉ Thành Thành.

“Muốn có... người...con...gái...ấy...” Ân Đồng ôm Duy Nhất, chảy nước miếng học theo lời của anh.

“Được, được, các con có tình cảm sẽ thành người một nhà.” Dư Hồng Mai cười nói.

“Được, được, mấy đứa lớn nhanh lên, ta còn muốn xem hai mươi năm sau, mấy đứa sẽ gặp nhau như thế nào đây.”

Trong nhà họ Lãnh vô cùng náo nhiệt, một đám trẻ con hò hét, gọi, hai mươi năm sau, bọn chúng có thể thật sự đến với nhau không?

NGOẠI TRUYỆN

Nước Mỹ, hai mươi năm sau.

“Hello, bà nội, có chuyện gì ạ?” trong văn phòng sáng sủa, một người đàn ông khôi ngô, khuôn mặt lạnh lùng ngồi trên ghế trong văn phòng, miễn cưỡng nghe điện thoại. Trên bàn của cậu có bày la liệt hợp đồng, còn có một tờ bên trên viết “Bản thừa kế”.

“Con thấy rồi, lại là tài sản thừa kế, con đã nói rất nhiều lần rồi mà, con không có hứng thú với mấy thứ đấy của mọi người, cứ để lại cho em trai đi ạ, con bây giờ đang phát triển sự nghiệp riêng của mình.”

“Không được, con không làm ông chủ lớn gì đâu, con muốn bắt đầu từ bàn tay trắng, công ty của con sắp lên sàn rồi, bà đừng nói nữa.”

“Vâng, là không ảnh hưởng đến công việc của con, nhưng con nói rất rõ rồi, con không làm ông chủ lớn, không nhận bất cứ hình thức thừa kế tài sản nào đâu.”

“Nội à, không cần lo đâu, sinh nhật của bố? OK, con sẽ về mà, vâng, chỉ cần không ép con thừa kế tài sản, con sẽ về đúng giờ. Được rồi, yêu bà.”

Vừa mới cúp máy thì điện thoại lại reo lên lần nữa.

“Hello. Mẹ à, con biết rồi, vâng, nhất định con sẽ về, con đảm bảo, có điều, mẹ phải đảm bảo rằng, bảo bố con không được ép con thừa kế tài sản nữa, vâng, nếu không con sẽ không về đâu, nói rồi nha.”

Nghe điện thoại xong, cậu ấn số điện thoại trước mặt, gọi cho thư kí.

“Đi đặt một vé bay về Trung Quốc vào tuần sau.”

Chuyến bay của Lãnh tự Nguyên lúc chín giờ sáng đã hạ cánh đến nơi, trong loa đang nói về thông tin chuyến bay, đồng thời nhắc nhở hành khách chuyến bay, thời gian máy bay hạ cánh ở các chỗ.

“Quý vị hành khách, chuyến bay 737 từ Italy trở về sắp hạ cánh, xin hãy chuẩn bị đón tiếp người thân.” Trong loa phát thanh dùng các thứ tiếng khác nhau để thông báo máy bay vừa hạ cánh, Lãnh tự Nguyên kéo hành lí ngồi trên một chiếc ghế.

Trên người cậu mặc một chiếc áo ba lỗ, bên dưới mặc quần bò, cùng với vẻ đẹp trai, rất có cảm giác như một ngôi sao. Đám con gái đi qua anh đều nhao nhao liếc nhìn, đoán rằng là một ngôi sao từ đâu đến.

“Đó không phải ngôi sao đâu, là người Hoa quốc tịch Mỹ, tôi nhìn thấy bài báo viết về anh ấy trên báo mà, ông chủ lớn, không làm ông chủ lớn, những gì trên báo nói chính là anh ấy, nhà anh ấy rất giàu có, thế nhưng anh ấy muốn tự mình lập nghiệp, hơn nữa đã thành lập một công ty rồi, bên dưới có mấy nghìn nhân viên, đang chuẩn bị lên sàn đấy.”

Một người hiểu chuyện đi qua giải thích cho sự nghi hoặc của đám con gái.

“Oa, thật tài giỏi, người đàn ông như vậy thật hiếm thấy đấy.”

“Đúng đấy, nếu như có thể tìm thấy người đàn ông như vậy, thì tốt biết bao.”

Lãnh tự Nguyên nhíu mày, đối với cậu mà nói, bị một đám con gái ngưỡng mộ vây quanh đã không phải là chuyện mới mẻ gì cả.

Giờ chiếc đồng hồ đáng giá cả mấy trăm tỷ đồng lên xem giờ. Giờ vẫn còn sớm, cậu mở chiếc laptop mang theo người ra, kiểm tra xem tình hình thị trường chứng khoán ngày hôm nay.

Ngoài một nhà kinh doanh đã trở thành công ty quy mô lớn trên thị trường chứng khoán ra, thì công ty đầu tư của anh là vừa mới bắt đầu, còn có hai chuỗi siêu thị nữa đã bước vào giai đoạn kiểm tra, ngoài ra, phòng thiết kế thời trang của anh sắp cho ra mắt trang phục thịnh hành mùa này.

Không ai biết rằng, cậu còn là một nhà thiết kế trang phục tài ba, là April có tiếng bật nhất ở Mỹ, mọi người gọi là trụ cột định hướng cho ngành thời trang, chỉ cần là trang phục cậu thiết kế ra, thì ngay lập tức sẽ trở thành mục tiêu săn lùng nhất định của vô số các công ty thiết kế lớn nhỏ.

Đang nhìn thì điện thoại reo lên.

“A lô, rất tốt, coi chừng tiến độ là được, có vấn đề gì thì cứ liên lạc với tôi bất kì lúc nào, đúng, buổi trình diễn thời trang hôm đó, tôi sẽ nhanh chóng trở về. Công ty nào? Trước khi buổi trình diễn thời trang vẫn chưa diễn ra, thì không đồng ý công ty nào hết, đúng rồi.” Tắt máy xong, cậu vuốt lông mày, tiếp tục nhìn lên màn hình nhỏ.

Ấn vào mục tiếp theo, trong lúc thị trường cổ phiếu Mỹ sắp kết thúc, cậu bán ra toàn bộ cổ phiếu, ấn một cái, cậu kiểm được ba mươi tư tỉ rồi!

Lại một cuộc điện thoại vang lên. “Có chuyện gì?” Giọng nói của cậu đang cảm thấy rất phiền.

“Không có thời gian, đúng, tôi không gọi điện thoại cho cô, đừng gọi điện thoại cho tôi, nếu không đừng trách tôi chia tay, đúng, cứ thế đi.”

Vừa mới tắt máy xong, lại một cuộc điện thoại gọi đến.

“Alo, mẹ à, con đến sân bay rồi, không cần đâu, lát nữa con tự về nhà, tìm được, mẹ yên tâm đi, được rồi, tối gặp lại sau.”

Lúc cậu tắt điện thoại thì một người con gái thu hút ánh mắt của anh. Người con gái ấy chưa tròn hai mươi tuổi, mái tóc thẳng dài qua lưng như thác nước, ngũ quan đẹp đẽ trên khuôn mặt trắng nõn nà nhỏ xinh của cô ấy, có cảm giác như từ trong tranh bước ra vậy.

Cô ấy mặc một chiếc váy liền màu trắng thuần khiết, gờ bàn tay thanh khiết lên, như tiên nữ không phạm tục như nhân gian. Hơi ngược mắt lên, vô ý nở một nụ cười với cậu, đủ để khiến cậu ngây ra trong một giây.

Người con gái này thực sự không tầm thường, so với các cô bạn gái lãng lợ của cậu, thì lại có một cảm giác khác lạ, cô giống như một tiên nữ không vướng bụi trần, bất kì nơi nào cũng tỏa ra sự thuần khiết, khiến người khác không kiềm lòng được muốn bảo vệ.

Ánh mắt của cô gái ấy nhanh chóng nhìn về phía bà lão cô ấy đang đi bên cạnh, bà lão ấy khoảng 60 tuổi, mái tóc trắng như tuyết, dường như không được khỏe cho lắm, chốc chốc lại chau mày.

“Nội à, con gọi xe đưa bà đi bệnh viện nha, nhìn nội đau đến như thế này rồi.” Lúc cô ấy lướt qua cậu, nói với bà lão bên cạnh, giọng nói ấy trong veo dịu dàng như bản nhạc.

Đôi mắt cậu không kiềm được nhìn theo bóng hình của hai người.

Bước chân của bà lão càng lúc càng chậm, cuối cùng ngã xuống, không ngừng thở gấp, nhìn đáng sợ ôm ngực của bà, chắc là bệnh tim tái phát.

“Nội ơi, nội sao vậy?” Người con gái ấy chân tay luống cuống, đỡ bà lão bên cạnh dậy.

Lãnh tự Nguyên không chút suy nghĩ chạy đến: “Nhanh lên, để tôi giúp em, đưa vào bệnh viện.”

Cô gái ấy gật đầu, khuôn mặt đã thấm đẫm nước mắt. Cô ấy theo sau lưng cậu chạy về phía ngoài sân bay.

Lãnh tự Nguyên rất nhanh đã bắt được một chiếc xe. “Nhanh, đến bệnh viện gần đây.”

Ngay sau đó, mấy người đã đến được bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Ngoại truyện phần 2

“Thành Nhi à, không được, bà có lời muốn nói.” Bà lão gọi cháu gái mình, không chịu chữa.

“Bà lão mắc bệnh tim, cần phải lập tức làm phẫu thuật ngay.” Cô gái ấy nghe lời bác sĩ nói xong thì hoảng loạn, gật đầu liên tục. Bàn tay của bà lão giờ ra khỏi cửa phòng phẫu thuật, cô gái ki tên xong thì khóc òa lên.

“Em sao vậy, có phải không mang tiền không, tôi có thể trả giúp em.” Đối với cô gái ấy, tự Nguyên có một loại cảm giác rất sâu sắc không thể nói được thành lời, cậu còn có thể chủ động tình nguyện lo tiền viện phí giúp cô ấy.

“Không phải... bà nội... là người thân... duy nhất của tôi, bà bị bệnh... tôi rất sợ.” Cô gái ấy giống như nước vậy, một lúc lại nước mắt giàn giụa. Đáng về mềm yếu của cô ấy giống như một bông hoa sen trắng bị gió thổi vậy, lộ vẻ bất lực.

“Đừng lo lắng, bà sẽ khỏe lại nhanh thôi.” tự Nguyên nắm lấy bờ vai cô ấy an ủi.

“Hai người từ đâu đến, định đi về đâu?” Cậu hỏi.

“Chúng tôi vừa từ Italy trở về, định đi đâu thì tôi cũng không biết.” Nói đến đây thì cô gái ấy lại khóc huhu lần nữa.

“Sao lại thế được chứ?” tự Nguyên có ham muốn bảo vệ rất lớn với người con gái trước mặt, cậu không biết là tại sao, chỉ là trong lòng muốn bảo vệ cô ấy.

“Bà nội nói hôm nay là một ngày đặc biệt, bà phải dẫn tôi về, gặp hai người thân nhất, nhưng bà không nói là ai, càng không nói họ đang ở đâu, tôi vô cùng lạ lẫm về Trung Quốc, bà nội lại phát bệnh trên máy bay, tôi không biết phải làm gì mới được.”

Thì ra là như vậy, tự Nguyên ôm lấy cô gái ấy vào lòng, dỗ dành: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Đến khi cô ấy gái bình tĩnh trở lại, cậu mới đặt đề hỏi: “Trong nhà em còn có ai khác không?”

Cô ấy lắc đầu: “Không biết, từ trước đến nay bà nội không nhắc đến người thân của tôi với tôi, ở Italy chỉ có hai người chúng tôi sống nương tựa vào nhau.” “Em là trẻ mồ côi à?” Cậu to gan đoán.

Cô gái ấy vẫn lắc đầu: “Mỗi lần bà nội gọi điện cho một số điện thoại Trung Quốc, một lần tôi nghe trộm được, đầu dây bên kia là nữ, nói là muốn dẫn tôi về Trung Quốc, nhưng bà lần nào cũng tức giận, tỏ vẻ không đồng ý. Tôi không biết lần này chúng tôi trở về có phải để gặp bố mẹ tôi không, chỉ mong sao bà nội mau chóng tỉnh lại, nếu không thì tôi sẽ không còn người thân nào nữa cả.”

“Sẽ không đâu, nếu như em thật sự không có người thân, tôi sẽ bảo vệ em.” Nhìn thấy người con gái không nơi nương tựa, thì sự mềm yếu nhất trong tim cậu lại rung động nhẹ.

Anh nói một cách trịnh trọng như đang thề thốt vậy, đồng thời ôm chặt cô ấy.

Điện thoại lại reo lên như đòi mạng vậy, cô gái lau nước mắt, khuôn mặt đỏ ửng ngại ngùng. “Anh có điện thoại kìa.”

Không cần nhìn cậu cũng biết là ai gọi đến, ngoài người mẹ như đòi mạng của cậu ra thì còn ai nữa?

“Mẹ à, con sắp về rồi, không cần đợi con đâu. Chỗ con xảy ra chút chuyện, không sao, không phải con, là một người bạn, cái này thì mẹ không cần lo đâu, vâng, con sẽ nhanh chóng về nhà.”

Tắt điện thoại đi, cậu nhận được ánh mắt bất lực của cô gái. Cô ấy sợ cậu rời đi, nhưng lại không dám giữ cậu lại.

“Anh phải... về rồi à?” Cô ấy khẽ hỏi.

“Không đâu, tôi sẽ luôn ở cạnh em, đến khi bà nội an toàn mới thôi.”

“Cảm ơn anh.” Khuôn mặt lo lắng của cô ấy được giãn ra, lộ ra nụ cười thuần khiết đẹp đẽ.

tự Nguyên phát hiện, cô ấy thực sự rất yếu ớt, giống như con chim nhỏ được người khác bảo vệ, không hiểu biết gì về xã hội. Điều này khiến cậu bất giác lo lắng, một người con gái yếu đuối như vậy, trong khi xã hội bây giờ lại phức tạp, cô nhất định sẽ chịu thiệt thòi.

Suy nghĩ ấy khiến cậu lo lắng, một suy nghĩ muốn cô ở cạnh, để cậu có thể bảo vệ cô ấy nhờ có chuyện bất ngờ xảy ra.

Cô gái đáng thương, đợi mãi đến nửa đêm thì nhận được một tin tức không may, bà nội cô, vì mắc bệnh tim mà qua đời rồi.

Cô gái nghe thấy tin này, giống như sét đánh bên tai, chôn chân tại chỗ phải đến nửa phút sau cũng không phản ứng lại.

“Em không sao chứ.” tự Nguyên quan sát cô ấy một cách cẩn thận, nhẹ nhàng kéo cô ấy vào lòng.

“Nội ơi, nội...” Cô gái bắt đầu gào khóc. “Nội đi rồi, con phải làm sao? Con phải làm sao? Nội là người thân duy nhất của con mà.”

“Ngoan nào, đừng khóc, bà nội đi rồi vẫn còn có tôi.” tự Nguyên nhẹ nhàng khuyên, cô gái vẫn đau lòng khóc không dứt, cô nhào về bà lão trước mặt, khóc như mưa.

Thấy vậy trái tim của tự Nguyên đau đớn vô cùng.

Dáng vẻ mềm yếu đó của cô ấy, thì làm sao có thể chịu được đã kích như thế này. Điện thoại tiếp tục vang lên, cậu bực bội lời điện thoại ra nói: “Mẹ à, con biết rồi, một người bạn của con ở đây đang xảy ra chút chuyện, con đi không được, vâng, mẹ xin lỗi bỏ giúp con, được không ạ? Còn những việc khác cũng đợi đến khi con về rồi nói tiếp, con gái gì, con không cần, vâng, con cúp máy đây.”

Lúc nhìn thấy cô ấy khóc đến nỗi sắp ngất đi, cậu tắt máy luôn, đỡ cô dậy.

“Anh xem, anh xem, thằng nhãi con đã bị anh dạy hư rồi, đến sinh nhật của bố nó mà cũng không về.” Nhã Lan lắc điện thoại, tức giận với Lãnh Mạn Nguyên đang ngồi ngay ngắn nhàn nhàn uống trà.

Con người ta khi đến trung tuổi, Lành Mạn Nguyên đã mọc nhưng sợi râu thưa thưa, trong sự chín chắn toát ra một vẻ điển trai khác lạ. Mặc dù Nhã Lan đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp của tuổi đôi mươi, không khác là bao, chỉ là cặp lông mày càng in đậm đáng về thủy mị của phụ nữ.

“Con nó đã lớn rồi, thì việc cũng phải nhiều chứ, bây giờ nó bận thì cũng có thể lí giải được mà.” Lành Mạn Nguyên kéo Nhã Lan lại, cưng chiều xoa dịu con tức giận của cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ vậy.

“Bố à, con cũng muốn ôm!” Tự Linh - đứa con gái đã mười lăm tuổi chạy lại, ôm hai người.

“Nhìn mấy người xem, ai nấy đều lớn tướng như vậy rồi, còn giống như trẻ con.” Thím Liễu cùng Nghê Tiên Như đi đến, cười ba người họ.

“Con thích bố mẹ như thế này.” Tự Linh hôn lên má của Lành Mạn Nguyên và Nhã Lan mỗi bên một cái, đi đến trước Nghê Tiên Như, quấn lấy cô ta.

“Dì Tiên Như à, anh Đồng bao giờ mới về vậy, con nhớ anh ý lắm.”

Về mặt của Nghê Tiên Như không đổi, lại càng lộ ra khí chất phú quý. Cô ta ôm Tự Linh, ngắm nhìn dung mạo giống hệt Nhã Lan, đáng tiếc chặc lưỡi: “Đáng tiếc, Ân Đồng nhà di sớm đã đính hôn từ nhỏ rồi, nếu không thì di thật sự muốn cưới con về làm con dâu nhà di.”

“Không được, không được, hôn ước hồi nhỏ không tính, không tính, anh Đồng đã lên tiếng đâu, anh ấy nhất định sẽ không muốn.”

“Chính là do thằng bé chọn, hơn nữa còn rất nghiêm túc nữa cơ, năm nào cũng đều về thăm.” Nghê Tiên Như nhìn Lí Duy Nhất đang đỏ mặt ở bên cạnh, cười tươi rồi.

“Là chị Duy Nhất, có phải không?” Tự Linh thông minh ngay lập tức đã đoán được ra. Duy Nhất mặc sườn xám, trông giống như cung nữ bước ra từ trong tranh cổ, lông mày rừ xuống, vẫn chưa lên tiếng.

“Mẹ nói này, có phải con diễn quá chuyên nghiệp không, sao lại dễ dàng xấu hổ thế chứ.” Nhã Thanh đi đến, vỗ vỗ vào vai con gái, trong lời trách mắng vẫn đầy ấp sự yêu thương.

“Người ta vẫn chưa tốt nghiệp mà.” Lí Duy Nhất nói nhẹ nhàng.

“Nhưng chị Duy Nhất đã diễn được mấy bộ rồi, nghe nói gần đây còn đóng cùng với cả anh Đồng nữa, có phải vậy không ạ. Em thích xem phim hai người đóng lắm.” Tự Linh đến trước mặt Lí Duy Nhất, lay tay của cô.

“Thật à? Cái thằng bé này, đến bà mẹ này mà nó còn giấu, nó có ăn hiếp con không, nếu có thì cứ nói thẳng.” Nghê Tiên Như nói một cách hung hỏ.

“Không... có ạ.” Khuôn mặt của Lí Duy Nhất bắt đầu đỏ dần lên, người lớn nhìn bằng mắt nhưng suy đoán bằng con tim.

“Không cần nói nữa, Duy Nhất nhà chúng ta nhất định đã bị cái tên Ân Đồng đó bắt nạt rồi.” Nhã Thanh thân làm mẹ nở nụ cười, nhìn con gái mình, nói một cách không chút kiêng nể.

“Mẹ... xem mẹ đã nói những gì.” Lí Duy Nhất nuốt chút nữa thì không biết giấu mặt đi đâu. “Anh Đồng không phải loại người đấy, anh ấy nói đợi con tốt nghiệp xong thì mới...”

“Ồ, không được rồi, vậy còn khiến người khác đỡ lo hơn tự Nguyên nhà chúng ta.” Nhã Lan nhìn Nghê Tiên Như một cách ngưỡng mộ: “Cô xem, sinh nhật của bố nó, nó thì như không phải người liên quan, đến bây giờ còn không thấy bóng dáng đâu. Thành Thành cũng vậy, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức, không biết đã đi đâu rồi.”

Đang nói thì khuôn mặt Uyển Nhân trở về một cách buồn bã: “Điện thoại không liên lạc được sao?” Nhã Lan đi lên. Uyển Nhân lắc đầu. “Máy bay đã hạ cánh từ lâu rồi, nhưng hai người họ thì vẫn chưa đến, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Lo chết đi được.”

“Đừng nôn nóng, anh đã cho người đến sân bay tìm rồi.” Đại Hưng bước đến, cậu ta mặc vest nhìn rất già dặn, cách ăn mặc hoàn toàn giống người thành công.

“Trời ơi, cầu mong hai người họ không sao thì tốt, tuổi tác của mẹ đã cao, tim lại không tốt, nói là cái gì cũng không muốn chúng tôi đến đón, thật là lo chết mất.” Lông mày của Uyển Nhân chau lại vẫn chưa dần ra.

Cuộc sống tốt khiến người cô ấy hơi béo lên, một người con trai ngồi bên cạnh cô, khoảng chừng mười năm mười sáu tuổi, đang chăm chú chơi nốt trò chơi trong máy trên tay.

“Đại Vũ, con gọi điện về nhà bà nội con lần nữa đi.”

“Con hỏi rồi, trong nhà không có ai, con đã gọi không dưới hai mươi lần rồi.” Cậu ta bỏ máy chơi game trong tay xuống, lại gọi lại lần nữa. “Mẹ tự nghe xem, thật sự là không có ai ở nhà, nhất định là đến rồi.”

“Trời ơi, bao giờ đến, mấy giờ tới nơi cũng không nói, thật sự không biết mẹ muốn làm cái gì nữa.”

Khi người trong nhà họ Lãnh đều sốt ruột, thì Lãnh tự Nguyên đã đến khách sạn, thuê một căn phòng. Cô gái ấy vẫn đang khóc thút thít, người thân duy nhất qua đời rồi, đã kích này đối với cô ấy thì không cần nghĩ cũng biết.

Nhìn khuôn mặt đầm lệ, buồn bã đáng thương của cô ấy, tự Nguyên không kìm được mà ôm cô gái ấy vào lòng.

“Bà nội đi rồi còn có tôi, sau này tôi có thể chăm sóc em”

Cô gái giương đôi mắt ngấn lệ lên, nhìn tự Nguyên chân thành trước mặt, cô ấy lắc đầu: “Chúng ta không hề quen biết, sao tôi có thể nhận sự giúp đỡ của anh.” Nhưng hành động của cô hoàn toàn trái ngược với lời nói, cơ thể yếu ớt của cô ấy càng dựa sát vào tự Nguyên, cho dù là trời nóng, thì cơ thể cô ấy vẫn lạnh toát.

“Tôi sẽ trở thành gánh nặng của anh.”

“Tôi không quan tâm, hãy tin tôi, tôi sẽ bảo vệ em thật tốt, bây giờ, em có thể nói cho tôi tên của em được không?” Hai người ở cạnh nhau lâu như vậy rồi, tự Nguyên vẫn chưa hề hỏi tên cô ấy.

“Tôi tên Thành Thành, bà nội hay gọi tôi là Thành Nhi.”

“Thành Nhi, cái tên rất đẹp, vậy sau này tôi cũng gọi em là Thành Nhi được không.”

Thành Thành khẽ gật đầu, trên khuôn mặt trắng xanh của cô khẽ nở nụ cười.

“Em cười lên thật sự rất đẹp.” tự Nguyên ngắm nhìn suýt chút nữa ngất ra, nụ cười của cô giống bông hoa sen trắng mới nở, mang theo những giọt sương, đẹp đến nỗi khiến người khác phải rung động.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Có tôi bảo vệ em

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành đỏ lên, lập tức nhủ thầm lại.

“Sao vậy, chỗ nào không được thoải mái à?”

“Không... sao.” Cô ấy nhẹ nhàng nói, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt rõ ràng là có sao.

“Sắc mặt của em rất tệ, bị bệnh rồi, không được, tôi lập tức phải đưa em đến bệnh viện.” Nhưng càng lúc càng đau, Thành Thành ôm chặt cơ thể anh, gắng sức mới nói được ra: “Trong... túi tôi... có thuốc.”

tự Nguyên nhanh chóng tìm thấy một lọ thuốc trong túi, đỡ cô ấy uống thuốc. Cô ấy mới đỡ dần.

“Đây là thuốc tim, tim của em có vấn đề à?”

Thành Thành gật đầu: “Tôi mắc bệnh tim bẩm sinh, bà nội thương tôi, trước nay đều không để tôi làm gì, lớn như vậy rồi, ngoài việc đi học ra, tôi đều bị bà quản rất nghiêm, hoàn toàn chưa được mở mang kiến thức gì.”

“Em còn đi học không?”

“Không.” Giọng nói của Thành Thành dần ổn định hơn chút, uống thuốc xong, cơ thể cô ấy đỡ hơn nhiều.

“Thành tích của tôi luôn rất cao, học tiểu học đã học vượt mấy lớp, cho nên bây giờ đã tốt nghiệp đại học rồi.”

Lời của cô ấy khiến đôi mắt cậu sáng lên. “Thật trùng hợp, tôi cũng học vượt mấy lớp, đã tốt nghiệp năm năm rồi.”

“Năm năm?” đôi mắt của Thành thành mở to sáng rực, nhìn anh, trong mắt tràn đầy sự tò mò.

“Ừm, tôi đã đi làm năm năm rồi.”

“Vậy anh bao nhiêu tuổi?” cô ấy có chút không tin, cậu nhìn trông rất trẻ.

“23.”

“Trời ơi, anh trẻ tuổi như vậy mà đã bắt đầu đi làm, ngưỡng mộ anh quá.” Thành Thành nói đến đây thì cúi đầu: “Tôi lớn như vậy rồi mà bà nội không

cho tôi ra ngoài làm việc, tốt nghiệp cũng sắp được bốn tháng rồi, bà nói tìm tôi không được khỏe, không cho tôi ra đi tìm việc làm”

“Vậy em và bà em sống bằng cái gì?” tự Nguyên nhìn cách ăn mặc của cô, ấy mặc dù không sang trọng, nhưng tư chất cũng không tồi.

“Trước kia, bà nội kinh doanh một siêu thị do ông nội để lại, cuộc sống cũng tạm tạm. Mấy năm nay, sức khỏe của bà nội càng ngày càng kém đi, bà không để tôi kinh doanh, cương quyết bán siêu thị đi, đến cả nhà ở Italy cũng bán luôn, vì thế bây giờ tôi không còn gì hết.” Nói đến đây, cô ấy lại bắt đầu nghẹn ngào.

Không có nhà, không có người thân, cô ấy không biết tiếp theo bản thân phải đi về đâu.

“Đừng khóc mà, không phải còn có tôi sao? Tôi có thể chăm sóc em, yên tâm đi.” Cậu bảo đảm với cô ấy, đến bản thân cũng không hiểu, hôm nay là lần đầu tiên họ gặp nhau, nhưng lại giống như đã quen biết mấy chục năm vậy.

Nhìn thấy dáng vẻ gầy yếu của Thành Thành, trái tim cậu không chịu được, mà thậm chí rằng nhất định phải bảo vệ cô gái ấy.

“Bà nội đi như vậy, tôi không biết phải làm thế nào.” Nghĩ đến sự ra đi của bà nội, cô ấy lại tiếp tục rơi lệ.

“Đừng khóc nữa, Thành Nhi, tin tưởng tôi đi. Bây giờ nghỉ ngơi cho tốt, đợi đến mai tôi sẽ tìm một phần mộ tốt, để bà nội sớm được an nghỉ. Em là người thân duy nhất của bà, nếu cơ thể em cũng suy sụp, thì bà ở dưới đó cũng không yên lòng.”

“Ừm.” Thành Thành lau nước mắt, mặc kệ cho cậu bế lên giường một cách ngoan ngoãn.

Đắp chăn cho cô ấy một cách cẩn thận, đến khi cô ấy ngủ rồi, tự Nguyên mới đi ra. Móc điện thoại ra, bên trên có mấy chục cuộc gọi nhỡ. Sợ rằng người trong nhà lại gọi đến thúc giục, nên cậu để chế độ rung.

Xem ra, bắt buộc phải về nhà một chuyến rồi, nghĩ đến hôm nay là sinh nhật của bố, phận làm con trai như anh đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, chắc hẳn hai ông bà đợi đến nổi sốt ruột rồi.

Cậu ngược mắt lên nhìn người con gái đang ngủ bên trong, khẽ khàng khóa cửa lại, căn dặn lễ tân một hồi, gọi một chiếc xe đi về phía nhà họ Lãnh.

“Thằng con trai bất hiếu này, sinh nhật của bố con một chuyện lớn như vậy, thế mà giờ này con mới chịu về, con có ý phải không?” Nhã Lan nhìn đứa con trai hơn mười hai giờ mới về, không quên quở trách cậu.

“Mommy, daddy, con xin lỗi, trước đó có chuyện gấp, không thể rời đi được, bố à, sinh nhật vui vẻ.” tự Nguyên xin lỗi, đồng thời không quên gửi đến một món quà.

“Đưa con trai này làm thế nào đây, sinh nhật đã xong rồi còn tặng quà cái gì.” Nhã Lan vẫn bĩu môi, hiển nhiên là bị đứa con trai này chọc cho tức không hề nhẹ.

“Được rồi, không phải là con trai đã trở về rồi sao? Việc của bọn trẻ nhiều, hơn nữa nó bây giờ không phải đang quản lý mấy công ty sao, bận chút cũng là điều bình thường.” Lãnh Mạn Nguyên nhìn khuôn mặt con trai giống mình như đúc, bước ra hòa giải.

“Vẫn là bố hiểu lý lẽ, bố quản người phụ nữ của bố đi, con còn có chút chuyện, phải đi luôn bây giờ.” Cậu nhìn vào đồng hồ trên tay, ngay cả ngồi cũng không ngồi, liền nhảy lên chiếc xe đua hào nhoáng của mình ở trong nhà.

“Con là đồ xấu xa, tối vậy rồi còn muốn đi đâu, có còn cần cái nhà nữa không!” Nhã Lan hét lên với con trai, còn cậu sớm đã khởi động xe chạy xa rồi. Lãnh Mạn Nguyên đứng dậy ôm cô vào lòng. “Con nó lớn rồi, có suy nghĩ của chúng nó, em cũng đừng lo lắng quá, cẩn thận già đấy.”

“Hừm, chê tôi già rồi đúng không? Đàn ông các người đều như vậy.” Nhã Lan vừa nói thì khóc òa lên.

“Được rồi, đừng khóc nữa được không? Anh làm gì có chê em già đâu, em bây giờ giống như cô gái tuổi mười tám vậy.” Lời của Lãnh Mạn Nguyên khiến cô nín khóc mỉm cười, cô không ngừng đắm vào ngực anh, nũng nịu nói: “Mấy người từ lớn đến bé, ai nấy cũng đều không khiến em bớt lo.”

...

tự Nguyên mau chóng quay lại khách sạn, cậu lo lắng Thành Thành khi tỉnh dậy không nhìn thấy cậu mà lo lắng.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, thấy Thành Thành đang khóc thút thít.

“Thành Nhi, em sao vậy?” Anh vội vàng ôm cô vào lòng, Thành Thành mở đôi mắt ngấn lệ ra, nhìn tự Nguyên một cách ngỡ ngàng.

“Em... làm sao?”

Lúc này cậu mới hiểu ra, vừa nãy là cô ấy khóc thút thít trong giấc mơ.

“Không sao rồi, em nằm mơ phải không?”

Lời của tự Nguyên càng khiến cô ấy đau lòng hơn, vừa khóc vừa không ngừng gật đầu. “Trong giấc mơ em nhìn thấy bà nội, bà đi rồi, bà không cần em,

bà nói bà không muốn sống cùng với em” Vừa nói cô ấy vừa khóc huhu.

“Đừng sợ, bà nội sẽ không rời bỏ em, hơn nữa bây giờ em có anh rồi, anh sẽ bảo vệ em.” Câu nói này của cậu giống như nói cho Thành Thành nghe, càng giống như là tự bảo đảm với mình. Thành Thành dần dần im lặng, cô ấy dựa sát vào tự Nguyên, từ từ ngủ thiếp đi trong lòng cậu.

Trên khuôn mặt cô vẫn còn những giọt nước mắt vừa nẩy rơi ra, hơi thở của cô rất nhẹ, trên người tỏa ra một hương thơm đặc biệt, hương thơm đó là hương thơm trên cơ thể, khác xa so với nước hoa, lại càng thơm hơn nước hoa nhiều.

Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, hôn lên trán cô “Ngủ ngon nhé, anh sẽ ở cạnh em.”

“Bà nội à, sau này bà cũng không thể ở bên cạnh con nữa, con biết phải làm sao.” Một cô gái quỳ dưới đất trước một nấm mộ hạng sang, khóc thút thít, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt.

Trên nấm mộ đã đặt ngay ngắn bia mộ mới, ở dưới đó, người được an táng chính là bà nội của Thành Thành.

tự Nguyên đứng ở một chỗ không xa, anh đang nghe điện thoại, khuôn mặt bức dọc, “Mẹ à, con đang bận, vâng, người thân của một người bạn qua đời, cô ấy chỉ có một mình, con phải giúp đỡ cô ấy. Con đã nói với mẹ rồi mà, con không thể nào lấy người con gái mà mọi người sắp xếp sẵn gì đó, cô ta mất tích thì liên quan đến con à? Được rồi, mẹ đừng khóc nữa được không? Ok, con lập tức đi tìm được chưa? Vâng, ngay lập tức.”

Tắt điện thoại đi, cậu nhìn thấy Thành Thành đã khóc đến nổi ngã xuống trước nấm mộ.

“Thành Nhi, đừng khóc nữa được không?” Đỡ cô ấy dậy, nhẹ nhàng ôm cô ấy vào lòng, trong trái tim cậu Thành Thành giống như một miếng ngọc dễ vỡ, mỗi lần chạm vào cô, anh đều hết sức cẩn thận.

“Nội ơi, nội ơi...” Miệng của Thành Thành không ngừng khê khàng gọi bà nội, đôi mắt ấy sớm đã khóc sưng vù lên rồi.

“Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa hại đến sức khỏe. “tự Nguyên dỗ dành cô ấy một cách xót xa, từ nhỏ đến lớn, cậu vẫn chưa từng dỗ dành người con gái nào cả.

“Nhưng em đã mất đi người thân rồi.” Thành Thành ôm lại cậu, nói với cậu một cách đáng thương vô cùng.

“Em yên tâm, sau này anh chính là người thân nhất của em. Bà nội, con bảo đảm với bà, con nhất định chăm sóc tốt cho Thành Nhi mãi mãi.”

Một cơn gió xào xạc từ xa thổi đến, đó dường như là sự đồng ý của bà nội.

“Chúng ta về thôi, cơ thể em còn yếu thế này, đợi đến khi sức khỏe tốt rồi, anh lại dẫn em đến thăm bà nội, được không?” trước lời khuyên của tự Nguyên, cuối cùng cô ấy cũng nghe theo, cùng cậu đi về phía xe.

Uyên Nhân ngồi trước mộ của Thành Kiên Vỹ, khuôn mặt nặng nề. “Thành Kiên Vỹ à, vốn dĩ em rất hận anh, nhưng hôm nay, em không thể không đến thăm anh, chỉ mong anh phù hộ cho Thành Nhi có thể bình an trở về. Điện thoại trong nhà mẹ đã không có ai bắt máy, chắc hẳn đã về nước rồi, nhưng em đến hôm nay cũng chưa nhìn thấy Thành Nhi của em. Chắc hẳn mẹ sẽ đến thăm anh, em chỉ đành ở đây đợi, xin anh, phù hộ cho Thành Nhi con gái anh.”

“Chắc hẳn anh không đồng ý hôn ước của Thành Nhi và tự Nguyên, nhưng sức khỏe của Thành Nhi yếu, chỉ có giao cho Nhã Lan chăm sóc, em mới yên tâm”

“Bà chủ, sức khỏe của bà không được tốt, cẩn thận bị cảm lạnh.” Một người giúp việc đứng đằng sau đi đến, nhẹ nhàng khuyên.

“Lúc này, nghĩa trang sắp đóng cửa rồi, cho dù bà lớn muốn đến cũng không vào được.

Uyên Nhân nhìn ra xa, gật đầu: “Đi thôi.”

Bước ra khỏi nghĩa trang, cô bước lên xe đang đợi ở đó, đúng lúc lướt ngang qua chiếc xe đang chạy của tự ngôn. ...

tự Nguyên từ nghĩa trang trở về, cậu không hề về nhà, mà ở bên cạnh Thành Thành.

Thành Thành đã chìm vào giấc ngủ rồi, trên khuôn mặt trắng đến nỗi gần như trong suốt của cô ấy, đôi mắt xinh đẹp của cô ấy đã nhắm lại, cặp lông mi dài cong vút thỉnh thoảng chớp chớp, dường như không hề ngủ yên giấc.

Trên đường đi, tự Nguyên biết, đến cả bản thân cô ấy còn không biết còn bố mẹ hay không, bố mẹ là ai đều chưa từng biết đến.

“Bà nội trước nay không kể chuyện bố mẹ với em, mỗi lần em hỏi, bà đều rất tức giận, dần dần em không hỏi nữa, thực ra, em cũng rất muốn có bố mẹ, mỗi lần nhìn thấy người khác hạnh phúc lớn lên trong tình yêu thương của bố mẹ, em rất ngưỡng mộ.”

“Bà nội rất thương em, thương đến tận trong tim, hầu như không để em làm bất cứ chuyện gì, nhưng đều không thể nào thay thế được bố mẹ.”

Lúc cô ấy nói những lời này, hàng lông mi dài ướt đẫm, cậu biết, cô ấy chắc chắn đang đau lòng.

Dang một bàn tay ra nắm lấy bờ vai cô gái ấy, người con gái mềm yếu này, cuối cùng đã lay động tiếng lòng yếu đuối sâu cùng của cậu, kích động sự ham muốn bảo vệ vô tận trong cậu.

“Đừng sợ, có anh bảo vệ em, cho dù em thực sự không còn bố mẹ, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn, anh có thể bảo vệ em.” Cậu thề.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Anh sắp kết hôn rồi

Thành Thành vô cùng cảm động, cơ thể của cô ấy dựa sát vào lòng cậu, tin tưởng cậu. “Anh thật tốt bụng, không ngờ trở về Trung Quốc, trước mắt không thân thích, còn có thể gặp được người tốt như anh.”

“Ai nói em không có người thân, chính là anh đây.” tự Nguyên nói to tuyên bố, như sợ cô ấy bị người khác cướp mất.

Một cuộc điện thoại vang lên, tự Nguyên bực dọc nghe điện thoại: “Con nói rồi mà mẹ, con đã nói với mẹ bao lần rồi, con không cần con gái của dì Uyên, vâng, không thích một chút nào. Tại sao mẹ có thể nói như vậy được, lúc đó con còn nhỏ mà, chỉ là nói linh tinh như vậy thôi, không tính, vâng, con không cần. A lô, mẹ.”

Khuôn mặt nhỏ của Thành Thành lập tức trở lên không có sức sống, một chút cảm giác đau lòng xuất hiện. “Anh sắp lập gia đình rồi sao?”

“Không có, mẹ anh phiền phức như vậy.” Cậu cười với cô ấy, nhìn khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn và đáng yêu bất lực của cô ấy, trong lòng có chút không nhẫn tâm.

“Anh là người đàn ông như thế nào, là loại đàn ông nhìn thấy con gái thì lập tức thích luôn, sau đó một thời gian thì không thích nữa?” Cô ấy tiếp tục truy hỏi, rõ ràng cuộc điện thoại lúc nãy đã tạo nên sự bối rối đối với cô ấy.

“Không phải đâu, làm gì có thể.” Cậu nở nụ cười ngược ngờ, thực ra, Thành Thành đoán cũng không sai, chính xác là cậu có rất nhiều bạn gái, nhưng không phải là cậu chủ động theo đuổi họ, mà là họ không ngừng nghĩ cách để tiếp cận cậu.

Đây là lần đầu tiên cậu động lòng trước một người con gái.

“Nếu như gặp được người con gái mình thích thật sự, anh nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, cả đời ở bên nhau, nhất quyết sẽ không yêu người con gái nào khác nữa.” Cậu đảm bảo.

Lần đầu tiên thích một người con gái, cậu thật sự muốn chăm sóc cô ấy thật tốt.

Nhưng Thành Thành nhanh chóng kéo tay cậu ra. “Đàn ông các anh đều nói nghe hay như vậy, nhưng thực chất toàn lừa người khác, bà nội em nói rồi, đàn ông không có lấy một ai tốt cả, bảo em đừng dễ bị mắc bẫy.”

“Thành Nhi à, điều anh nói đều là sự thật, em tin anh đi.” tự Nguyên vô cùng sốt ruột vì Thành Thành không tin.

“Mẹ anh vừa nãy đều đã nói rồi, lúc đó anh thích còn nói cưới người ta, bây giờ lại bảo không muốn người ta nữa, anh còn nói bản thân là người đàn ông chung thủy, ai tin!” Khuôn mặt nhỏ của cô ấy kéo dài ra, càng hiện ra sự xinh đẹp dịu dàng, còn có một chút hài hước.

tự Nguyên sắp nhìn đến ngây ra rồi.

“Em nói oan cho anh rồi, người mà mẹ anh nói là con gái của dì, anh chỉ gặp lúc 3 tuổi, lúc đó nói là thích. Từ đó, bọn anh không gặp lại nữa, mẹ anh nói muốn anh lấy cô ấy, em nói có thể không?”

“Thực sự... là như vậy sao?” trên khuôn mặt nhỏ bé của cô ấy có một chút vui mừng, nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên rồi, anh thề với trời, nếu anh lừa em sẽ bị sấm sét đánh chết.” Nếu như bộ dạng bây giờ của cậu bị bạn bè anh bắt gặp được, không biết sẽ cười cậu như thế nào đây.

Nhưng cậu chỉ một lòng muốn có được sự tin tưởng của cô gái ấy, còn về các thứ khác, cậu không quan tâm.

Thành Thành tin tưởng cậu thêm một lần nữa, cô ấy thật sự là một cô gái đơn thuần, tự Nguyên mừng thầm, may mà cậu gặp được cô gái ấy, nếu không gặp phải người đàn ông khác, với tính cách như Thành Thành, thì bị người khác bán rồi còn giúp người ta đếm tiền, xong rồi còn nói cảm ơn.

Trở về khách sạn, sức khỏe của Thành Thành hơi yếu, ăn nhẹ một chút gì đó, rồi uống thuốc xong thì lên giường.

Bệnh tim bẩm sinh của Thành Thành luôn khiến cô ấy rất dễ mệt, tự Nguyên cho thêm vào trong thuốc một ít thuốc an thần, mấy ngày nay, cô ấy luôn

không được ngủ yên giấc, cậu muốn để cô ấy ngủ lâu hơn chút.

Phòng khách sạn được thuê bằng tên của cậu, Nhã Lan - mẹ cậu vẫn đang tìm cậu, Nhã Lan rất nhanh chóng đã tìm được vị trí của cậu.

“Ông Lãnh, dưới tầng có một vị phu nhân muốn gặp ông.” Quầy lễ tân gọi đến, tự Nguyễn đau đầu bóp trán, không cần đoán, chính là người mẹ mà cậu vừa về nước đã đi khắp nơi bắt cậu.

Mẹ lại đến làm gì? Người con gái ấy không phải mất tích rồi sao? Không tìm thấy thì đừng nói là dính hôn, đến người còn không thấy.

Tiếng gõ cửa trong tích tắc đã vang lên, không cần nói, bà mẹ sốt ruột đã đích thân lên trên tầng. Toàn bộ khách sạn như thế này trong thành phố đều là do bố cậu Lãnh Mạn Nguyên mở, thế nên cậu muốn trốn họ cũng không được.

tự Nguyễn nhẹ nhàng mở cửa ra, sợ rằng làm ồn đến Thành Thành đang ở trong. Lúc cậu mở cửa ra, khuôn mặt sốt ruột của Nhã Lan liền xuất hiện ở đó.

Mặc dù Nhã Lan đã hơn 40 tuổi rồi, nhưng nhìn trông vẫn rất trẻ, giống như cô gái tuổi đôi mươi, tuổi tác, không hề để lại một chút dấu vết gì trên khuôn mặt cô, cuộc sống hạnh phúc khiến cô nhìn trông càng tràn đầy sức quyến rũ.

Người phục vụ không hề biết mối quan hệ của họ, hơn nữa chắc là vừa mới đến, không hề hay biết thân phận của Nhã Lan, còn tưởng là bạn gái đang ghen đến bắt gian: “Thưa cô, cô nên xuống dưới đợi, ở đây không tiện lắm.”

“Có gì mà không tiện, Tôi muốn lên tìm nó, cả ngày trốn tránh tôi, tôi xem nó còn trốn đến bao giờ nữa đây.”

“Mẹ, tại sao mẹ lại tìm đến đây.” Tiếng gọi mẹ của tự Nguyễn khiến nhân viên phục vụ há hốc mồm: “Còn trẻ như vậy.” Cô ta thì thầm.

“Cô lui xuống đi, ở đây không có việc rồi.” Nhã Lan xua tay, bảo người phục vụ lui xuống, rồi lại nắm chặt tay tự Nguyễn.

“Con nói này mẹ, mẹ đừng như vậy được không, cứ như con là trộm ấy.” Cậu muốn thoát khỏi bàn tay của mẹ, nhưng Nhã Lan sớm đã có sự chuẩn bị, nói thế nào cũng không buông.

Cậu chỉ đành kéo mẹ vào trong phòng, đóng cửa lại, tránh ánh mắt tò mò của người bên ngoài.

“Con không phải trộm thì cũng là tội phạm truy nã, con nói xem ta tìm con bao lâu, con không xuất hiện, còn ở đây làm cái gì? Sinh nhật bố con cũng không tham gia, nhà cũng không về, con gái của dì Uyên con cũng không đi tìm, con nói xem, rốt cuộc con muốn làm cái gì.” Nhã Lan tìm một chỗ, không ngừng quở trách con trai.

“Mẹ...” tự Nguyễn đau đầu vô cùng, trước mặt là một người mẹ hoàn toàn không nói chút đạo lý, gặp bà, cho dù có tài giỏi đến đâu cũng như gà mắc tóc: “Gần đây con rất bận, nên mới không có thời gian về nhà, nhưng mẹ yên tâm, con sẽ sớm về nhà. Còn con gái của dì Uyên, người các mẹ phải tìm là cảnh sát, không phải con, con không phải thám tử, không thể nào tìm thấy tung tích của cô ấy. Đúng rồi, không phải là bố mở mấy công ty thám tử sao? Mẹ có thể bảo bố tìm.”

“Con là thằng con trai tồi, nói như vậy được sao? Thám tử đi tìm, con cũng phải giúp chứ, không phải con ở Mỹ rất có tiếng tăm sao? Sao mà tìm một người lại không được chứ.” Nhã Lan vừa nói vừa nắm chặt tay cậu không buông, tay của cậu đã bị cô bóp đến đỏ cả rồi.

“Con nói này mẹ, mẹ có thể đừng hành hạ con thế này không, con ở Mỹ có tiếng, nhưng chỗ này là Trung Quốc, người mất tích của mẹ là từ Italy trở về, cái này có liên quan đến con sao?” Giải bày với người mẹ không giảng đạo lý như này, cậu thật sự lực bất tòng tâm.

“Không phải là mẹ kêu con về Trung Quốc phát triển sao? Ai bảo con không về, bố con lớn tuổi như vậy rồi, còn không được nghỉ hưu, chúng ta cũng không thể hoàn thành được ước mơ đi du lịch vòng quanh thế giới, còn không phải tại con.” Nhã Lan xả một hồi, lại nói tiếp đến chuyện này.

tự Nguyễn dường như sắp không trụ được nữa, cậu lặng im nhìn mẹ mình, một lúc lâu sau mới lắc đầu nói: “Bố con chẳng qua mới hơn năm mươi tuổi, trẻ như thanh niên ba mươi tuổi, tinh thần và thể lực của bố còn dồi dào hơn con, còn cần con gánh vác trách nhiệm cho bố con sao? Hai người muốn đi du lịch, trong nhà không phải có Lan Lan sao? Con bé cũng mười lăm tuổi rồi, bằng tuổi nó con đã bắt đầu lập nghiệp rồi.”

“Đưa con hư đốn này, nói những lời gì vậy! Em con là con gái, làm sao mà nhỏ như vậy có thể quản lý sự nghiệp gia đình, hơn nữa có người anh như con, tại sao sao còn cần em gái ra mặt chứ.”

Lời nói bừa bộn mà! tự Nguyễn chỉ đành lắc đầu. lúc anh mười lăm tuổi, mẹ đã muốn cậu tiếp quản sự nghiệp gia đình rồi, nói cái gì là bố phải nghỉ hưu sớm, nếu không phải cậu lấy sự nghiệp tự chủ ra làm bida đỡ đạn, chắc là giờ này sớm đã trở thành nô lệ của hai sự nghiệp rồi.

“Trời ơi, mẹ à, mẹ để con yên tĩnh được không, con đảm bảo làm xong việc con sẽ trở về.” Cậu xin xỏ, chỉ thiếu điều là quỳ xuống thôi, nếu như quỳ xuống mà có tác dụng, thì thực sự cậu sẽ có ý định đó.

“Bận, ngày nào cũng nói bận, con xem con đâu bận đến khách sạn. Trong nhà không có chỗ để ở sao? Con thế này là rõ ràng tìm mấy người con gái vớ vẩn nào đấy, đến đây làm trò đồi bại.” Nhã Lan vừa nói, liền đứng dậy, nhìn xung quanh, rất nhanh đã tìm thấy chiếc áo khoác của phụ nữ.

“Mẹ nói không sai chứ, chính là đến đây ăn chơi, người con gái đó ở đâu, mau ra đây cho tôi!”

“Ôi, mẹ nhỏ tiếng chút đi, đừng làm ồn nữa.” tự Nguyễn đã phiền não không biết giải quyết thế nào, nếu như để Nhã Lan tiếp tục ầm ĩ, thì sẽ đánh thức Thành Thành.

“Mẹ làm ồn, còn nói mẹ làm ồn, con không thích con gái của dì Uyên, mà lại ở đây ngủ cùng người con gái khác, con gái cô ấy thuần khiết như ngọc, bà nội của con bé quản rất chặt, lẽ nào không xứng với con sao?” Nhã Lan dí tay lên trán cậu, tự Nguyễn thực sự sắp bị cô ép đến phát điên rồi.

“Mẹ chồng của dì Uyên vốn dĩ nói thế nào cũng không đồng ý, chúng ta không biết đã làm bao nhiêu việc, bà mới đồng ý chuyện đính hôn, ngược lại con thì giỏi quá rồi, người không thấy đâu mà đã quá trốn trước rồi, sao lại có thể như thế được chứ!” Nhã Lan lớn giọng mắng, hoàn toàn không có ý định hạ thấp giọng xuống.

Cô bắt đầu tìm từng chỗ một, tự Nguyễn ngăn thế nào cũng không ngăn được.

Một cánh cửa im bật mở ra, Thành Thành yếu ớt khuôn mặt đang ngái ngủ đã ở trước cửa, mặc bộ quần áo ngủ tinh khiết.

“Thành Nhi, sao em tỉnh nhanh vậy? Cơ thể em yếu như vậy, đáng nhẽ phải nghỉ ngơi cho thật tốt mới phải.” tự Nguyễn vừa nói vừa đẩy cô ấy vào trong.

“Ô, mẹ nói không sai chứ, thì ra thực sự ở đây dan díu, chà trách thế nào cũng không về nhà.” Nhã Lan vừa quan sát Thành Thành một cách không quan tâm, vừa ra dáng vẻ gây sự với tự Nguyễn.

“Đây là...” Khuôn mặt Thành Thành trắng bệch, cô hiểu nhầm Nhã Lan là bạn gái của tự Nguyễn.

“Cô không cần biết tôi là ai, sau này đừng bám theo tự Nguyễn nhà chúng tôi nữa, nó sắp đính hôn, lập tức sẽ kết hôn.” Nhã Lan không quan tâm nhiều như vậy, vội vàng kéo tay cậu tuyên bố.

“Mẹ...mẹ đừng như vậy.” tự Nguyễn đẩy Nhã Lan ra ngoài.

Nhã Lan không nghe ngảng đầy lên, tiếp tục quát: “Cô gái à, tôi thấy cô cũng không phải loại con gái lẳng lơ gì, cô là đứa trẻ đứng đắn, nghe lời tôi, đừng quấy rầy con tôi, nó vốn dĩ sắp đính hôn rồi, nếu không phải xảy ra một chút sự cố, thì sớm đã có vợ tương lai rồi. Bạn gái nó chính là con gái của bạn thân tôi, tên là Thành...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 226: Kết hôn

“Đừng làm loạn nữa mẹ, có chuyện gì về nhà rồi thương lượng, không được sao?” tự Nguyễn nhìn thấy sự đau khổ lộ trên khuôn mặt Thành Thành, biết rằng cô chắc chắn lại đau lòng rồi.

Vừa mới mất đi người thân, cô làm sao có thể chịu đựng được đả kích như này. tự Nguyễn vội vàng đẩy Nhã Lan ra ngoài phòng.

“Mẹ, con xin mẹ đấy, có chuyện gì lát nữa chúng ta nói tiếp, được không?”

“Chút nữa cũng được, con phải bảo đảm ngoan ngoãn kết hôn với con gái dì Uyên, nghe thấy chưa?” Nhã Lan kéo áo, vẻ mặt khó chịu rút tay ra khỏi bàn tay cậu đang kéo, nói.

“Mẹ, mẹ như thế này là đang ép hôn, là không hợp pháp đấy.” tự Nguyễn bị người mẹ không nói đạo lý sắp ép đến phát điên rồi.

“Mẹ mặc kệ, ai bảo con lúc đó lại thích như vậy, bảo chúng ta định cuộc hôn nhân này cho con bằng được, mẹ tốn nhiều công sức như vậy mới khiến bà nội con bé đồng ý, nói gì thì cũng không thể hối hận.”

“Con nói này mẹ, lúc đó con mới ba tuổi, biết cái gì đâu, mẹ đừng đến làm phiền nữa có được không, nếu mẹ còn đến làm phiền con nữa, thì con thực sự sẽ bay về Mỹ sống với bà nội đấy, không quay lại nữa đâu.”

Sự uy hiếp của tự Nguyễn rất nhanh đã có hiệu quả, Nhã Lan yên lặng hẳn, lau nước mắt: “Được rồi, mẹ đi được chưa? Nhưng con nhất định phải về nhà đấy, còn nữa, năm đó con muốn có người ta, nói thế nào cũng phải nói rõ ràng với người ta.”

Ôi, thằng con trai này, phải mềm mỏng không được cứng rắn, cô chỉ đành như vậy thôi. Nhã Lan giả bộ không ngừng lấy tay lau mắt.

“Được rồi, mẹ, con sẽ về, cô ấy không phải vẫn chưa tìm thấy sao? Tìm được rồi thì tất cả để con lo liệu, được chưa ạ?” tự Nguyễn nâng hai tay mẹ lên, gặp phải người mẹ như thế này, cậu ngoài việc đầu hàng ra thì còn có thể làm thế nào nữa?

“Thật không? Là con nói đấy, con phải chịu trách nhiệm đến cùng.” Nhã Lan nhanh chóng xuyên tạc ý của cậu. tự Nguyễn lắc đầu sắp nổ tung đến nơi, tranh luận với mẹ còn mệt hơn là làm mười cái dự án.

Dù gì con gái đi Uyên cũng chưa tìm thấy, cậu chỉ đành tạm thời gạt đầu, chỉ cần mời được vị thần phật này đi được, thì cái gì cậu cũng đều đồng ý.

Nhã Lan cuối cùng cũng rời đi một cách hài lòng, tự Nguyên vội vàng mở cửa phòng, nhìn thấy Thành Thành đã khóc đầm nước mắt từ lâu rồi.

“Em sao vậy? Thành Nhi. Anh xin lỗi, mẹ anh bà ấy không hiểu đạo lý, đừng khóc nữa được không? Em xem cơ thể em còn yếu như vậy.” Cậu không ngừng khuyên cô ấy, nhưng Thành Thành lại càng lúc càng khóc nhiều hơn.

Cậu chỉ đành ôm cô ấy vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

“Anh... anh sắp... kết hôn rồi, em... em... phải làm sao?” Khó khăn lắm mới nín khóc, cô ấy vừa khóc nức nở nói xong thì lại rơi xuống vô số giọt nước mắt.

“Thành Nhi, đừng sợ, anh mãi mãi sẽ ở bên cạnh em, thật đấy.” Cậu nâng khuôn mặt nhỏ bé của cô ấy lên, biểu thị một cách nghiêm túc, nhưng đôi lại nước mắt càng nhiều hơn của Thành Thành.

“Anh... vẫn đang lừa em, mẹ... anh đã đến rồi, bạn gái... anh... ô...”

“Bạn gái anh chỉ có em, cả đời này anh cũng sẽ chỉ yêu em, bảo vệ em.” tự Nguyên nói chắc nịch, cậu quyết định ngày mai nói rõ với mẹ anh, để bà đừng ngăn cản cậu nữa.

“Nhưng anh sắp kết hôn với bạn gái anh rồi.” Thành Thành vẫn giữ dáng vẻ tủi thân. Lớn lên trong sự bảo vệ của bà nội, cô ấy không hề biết gì về thế giới bên ngoài, nhất là tự Nguyên thì Thành Thành không biết phải sống tiếp như thế nào.

“Nếu em không yên tâm, ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn, anh chỉ kết hôn với mình em thôi.” tự Nguyên lấy hộ khẩu lúc nào cũng mang theo bên người ra.

“Có được không?” Khuôn mặt mong đợi của Thành Thành khiến cậu vui mừng khôn xiết.

“Tất nhiên rồi, ngày mai, em sẽ là vợ của anh.”

...

Không ngờ rằng, chỉ trong một đêm, tự Nguyên đã tự trói buộc mình vào hôn nhân. Sáng sớm, cậu dắt Thành Thành đến phòng công chứng, hoàn thành thủ tục kết hôn.

Ôm cô vợ mới vào lòng, cậu như có được một vật báu vậy.

“Thành Nhi, anh xin lỗi.” Trên đường về nhà, tự Nguyên nhẹ nhàng nói.

“Em rất vui, sao anh lại phải nói lời xin lỗi?” trên khuôn mặt trắng nõn của Thành Thành nở nụ cười đẹp nhất, cô ôm chặt lấy tự Nguyên, tràn đầy sự nương tựa vào cậu.

“Kết hôn vốn dĩ phải là một chuyện hết sức quan trọng, đến cả một đám cưới anh lại không thể cho em, thật sự có lỗi.” Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ấy, cậu nói đầy áy náy.

“Chỉ cần hai người thật lòng ở bên nhau, thì hà tất phải để ý đến những thứ bên ngoài đó. tự Nguyên à, chỉ cần ở cạnh anh, em đã rất vui rồi.”

Hôn lên sợi tóc mỏng manh của cô ấy, tự Nguyên lại không hề hối hận một chút nào với quyết định đường đột đó của mình.

“Nhưng chúng ta không có cả ảnh cưới.” Cậu vẫn cảm thấy có lỗi với Thành Thành.

“Dừng xe.” Thành Thành đột nhiên kêu taxi dừng lại, kéo tay tự Nguyên vào một quầy nhỏ bên lề đường.

“Em... em định làm gì?” Thử mà tự Nguyên nhìn thấy là quầy hàng chụp ảnh chân dung.

“Đến đây, không phải anh nói là chúng ta không có ảnh cưới sao? Thì bây giờ chụp.”

Trong cái nắm tay của Thành Thành, lần đầu tiên tự Nguyên anh tuân cao rảo nhà giàu đứng vào sau cái màn chụp bé xíu, cùng Thành Thành chụp vô số bức ảnh chân dung.

“Cũng thật thú vị.” Cậu mỉm cười, thể hiện hài lòng với điểm này của Thành Thành.

“Nào, đưa điện thoại cho em.” Thành Thành cướp điện thoại của cậu, dán bức ảnh chung của hai người lên mặt sau điện thoại.

“Thành Nhi, có thể lấy được em anh thật sự rất hạnh phúc, anh muốn nói với cả thế giới rằng, anh kết hôn rồi.” tự Nguyên bế Thành Thành lên, xoay tròn trên đường.

“Mau thả em xuống, mau thả em xuống.” Thành Thành sợ hãi hét to, lúc cô cúi đầu xuống, thì bị tự Nguyên ôm vào lòng, cứ thế hôn xuống một nụ hôn sâu.

Một luồng sáng lóe lên, một phóng viên hài lòng thu máy ảnh trong tay lại.

“Ôm bạn gái trên đường tập nập người qua lại độc nhất thế kỉ của người thừa kế, nói hai người đã kết hôn. Ừm. Cái chủ đề này tuyệt đối rất hot.”

Hai người không hề chú ý đến tia sáng nhỏ ấy, Thành Thành nhanh chóng thoát khỏi vòng tay cậu, mặt đỏ ửng nói: “Thật là, có rất nhiều người đấy.”

“Anh mặc kệ, anh chính là muốn mọi người đều biết, anh kết hôn rồi, lấy được người con gái anh yêu nhất.”

“Haha.” Lần đầu tiên Thành Thành cười to, một cách mở lòng như vậy.

“Vẫn chưa có tin tức sao?” Nhã Lan hỏi Uyển Nhân khuôn mặt đang lo lắng.

Vốn dĩ chuẩn bị tuyên bố thông tin hai đứa trẻ kết hôn trong sinh nhật của Lãnh Mạn Nguyên, thế nhưng Thành Thành Lại mất liên lạc, làm sao mà khiến người làm mẹ như Uyển Nhân không lo lắng được cơ chứ, mấy ngày nay, không biết cô ấy đã khóc bao nhiêu lần rồi.

Vì tìm Thành Thành mà Uyển Nhân và Đại Hưng mấy ngày nay đều ở nhà họ Lãnh, căn nhà trước đây của họ đều bán rồi, sợ rằng bà Thành tuổi đã cao, tìm không được, nên bảo bà cứ đi thẳng đến nhà họ Lãnh, nhưng ngờ đâu, đợi mấy ngày rồi, không thấy bóng dáng đâu cả.

“Không có.” Uyển Nhân lau nước mắt, đôi mắt đỏ ửng lên: “Đại Hưng đã cho người đi đến chỗ họ ở ở Italy rồi, nhưng hàng xóm nói căn nhà đã bán rồi, bà và con gái đi rồi. Bên phía cảnh sát đã kiểm tra lịch sử đăng kí xuất nhập cảnh của họ rồi, khẳng định rằng hôm sinh nhật của tổng giám đốc Lãnh đã trở về, thế nhưng bây giờ, không thấy bóng dáng đâu cả.”

“Hay là ở trong khách sạn? Hoặc có thể bác Thành hối hận, nên ở lại khách sạn giận dỗi.” Nhã Lan nghĩ một lúc hỏi.

“Đều kiểm tra rồi, nhưng không có thông tin thuê khách sạn bằng tên mẹ hoặc tên Thành Thành, có phải họ bị người ta bắt cóc rồi không...” Nói đến đây, Uyển Nhân lại khóc nức nở lên.

“Đừng lo lắng, rồi sẽ có tin tức của họ thôi, có lẽ họ ở khách sạn, sợ chúng ta tìm thấy, đợi đến khi bác nghĩ thông rồi, thì sẽ đến tìm chúng ta.” Nhã Lan cố gắng nghĩ tích cực khuyên Uyển Nhân, chính trong lòng cô cũng đang rất rối, một bên lo lắng cho sự an nguy của bà Thành và Thành Thành, một bên lại cảm thấy tức giận con trai mình.

“Bà chủ.” Bà Vu người giúp việc đứng ngoài cửa, nhẹ nhàng gọi. Bà Vu là người giúp việc mới đến mấy năm nay, người giúp việc cũ ai nếu đều nghi hươu cả rồi, bà ấy càng trở thành quản gia nhà họ Lãnh.

Bà làm việc trước nay rất biết chừng mực, có được sự quý mến của Nhã Lan.

“Có chuyện gì vậy, không thể ở trong đây nói được sao? Làm ra vẻ thần thần bí bí.” Nhã Lan kéo bà ra ngoài phòng khách, bà Vu đưa cho bà một tờ báo. “Đây là tờ báo sáng nay, người trên đó hình như là cậu chủ, cậu ấy kết hôn bao giờ? Bà xem?”

“Kết hôn? Sao có thể được!” Lúc bà nhìn thấy dòng tiêu đề, đôi mắt đã mở to ra. “Đám cưới thế kỉ người thừa kế? Là ai kết hôn?”

“Đây không phải là cậu chủ sao? Bà xem, còn có bức ảnh của cậu ấy là một người con gái này.” Ánh mắt của Nhã Lan nhanh chóng nhìn xuống bức ảnh của Lãnh tự Nguyên và người con gái đó ôm nhau, từ đó có thể thấy, người con gái trên đó chính là cô gái mà bà gặp trong khách sạn.

Sao có thể thế được? Cái tên Lãnh tự Nguyên này, không phải đã hứa với cô phải chịu trách nhiệm với chuyện lúc nhỏ sao? Sao chớp mắt cái đã đi kết hôn rồi?

Phối của Nhã Lan suýt chút nữa bị nghẹt thở, bà chỉ vào trong. “Chăm sóc tốt cho bà Hữu, tôi phải đi tìm thằng nhãi kia.”

...

“Xin lỗi bà, hai người họ sáng sớm đã trả phòng rồi.” Lúc Nhã Lan vội vàng đến khách sạn, cái mà quây lể tân đưa cho chính là đáp án này.

“Vậy cô có biết hai người họ đi đâu không?” Lòng cô nôn nóng đến nỗi sắp rồi lên, trong lòng thề rằng, nhất định phải bắt được thằng xấu xa đấy đánh cho một trận, thật đúng là càng ngày càng không nghe lời, chuyện kết hôn lớn như vậy lại có thể giấu bố mẹ.

Nếu không phải cô đã từng gặp qua cô gái đó thì thật sự không dám tin.

“Thưa bà chúng tôi không biết ạ” Lễ tân lắc đầu, khuôn mặt xin lỗi.

Nhã Lan rút điện thoại ra, gọi điện thoại, “Giám đốc Ngô, ông kiểm tra giúp tôi một chút, con trai tôi, cũng chính là Lãnh tự Nguyên, có thuê phòng ở khách sạn không, hôm nay, đúng, khách sạn nào cũng phải kiểm tra, đúng, phải nhanh lên!”

Nhã Lan thờ hồn hèn không tìm được tự Nguyên, hai người họ cầm giấy đăng kí kết hôn xong, rất nhanh chóng đã đến một chỗ ở mới.

“Căn nhà đẹp quá, còn đẹp hơn cả căn nhà ở Italy của em.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành tràn đầy sự vui vẻ, đứng trước căn nhà mới, cô ấy reo hò giống như một đứa trẻ.

“Sau này, nơi này chính là nhà của chúng ta.” tự Nguyên hôn cô một cái, cưng chiều hết sức.

“tự Nguyên, tiền thuê căn nhà này chắc hẳn là đắt lắm. Anh yên tâm, sau này em cũng sẽ đi tìm công việc, chúng ta cùng nhau gánh vác.” Thành Thành vuốt ve những đồ đạc tiền trong nhà, những thứ này, đều là vừa mới mang đến.

“Đây không phải là thuê, anh cũng không muốn em đi làm, anh muốn em ngoan ngoãn ở nhà, để anh nuôi em.” tự Nguyên ôm cô vào trong lòng, giống như nâng niu một báu vật vậy. Vẻ đẹp trong sáng thoát tục của cô, so với sự tranh giành ở thế giới bên ngoài và cử chỉ không giống người thường, đều khiến cậu không kìm được mà phải cất giữ cô thật tốt, cẩn thận bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Cưng chiều

“Không được, không được, thế này không hay, em muốn đi làm” Nét đáng yêu lộ ra tự nhiên khiến tự Nguyên không kìm lòng được hôn cô ấy một cái.

“Xem em kia.” Khuôn mặt nhỏ bé của cô ấy ửng đỏ, càng thẹn thùng hơn. Mọi thứ của cô đã đủ nói rõ sự lả lẫm về thế giới này, khơi dậy lòng ham muốn bảo vệ càng mãnh liệt hơn của tự Nguyên.

“Anh không muốn em đi làm, chỉ cần em mỗi ngày vui vẻ đợi anh về nhà là được rồi.”

“Không đâu, anh giống bà nội em, không để em đi làm, thế này không được.” cô ấy không vui mấp máy đôi môi đỏ hồng mềm mại, kích thích cậu.

Vội vẻ yếu đuối của cô, tự Nguyên thật sự rất lo lắng, cô ấy có thể ra ngoài làm việc được không. Thành Thành yếu ớt như vậy, không thể chịu được áp lực quá lớn, nhưng không đành để cô ấy mất vui, tự Nguyên nghĩ một lúc rồi gật đầu. “Được rồi, có điều nhất định phải làm việc ở công ty anh.”

“Vâng ạ.” Cuối cùng Thành Thành cũng miễn cưỡng đồng ý, tự Nguyên nhìn ham muốn mãnh liệt trên người lại, đứng dậy một cách khó khăn.

“Anh sao vậy?” Thành Thành rất nhanh đã phát hiện ra sự khó chịu của cậu, đỡ cậu dậy.

“Không... sao. Anh đi tắm cái.” Bàn tay cô mềm mại, không cần cố tình khiêu khích thì cũng đủ để khiến anh hoàn toàn bị kích thích rồi. Kéo tay cô ra, khuôn mặt của tự Nguyên cũng đỏ ửng lên.

“Có phải anh không được khỏe không? Có cần đi bệnh viện không?”

“Không... cần, em mặc kệ anh!” tự Nguyên không ngờ rằng toàn bộ sự kiềm chế rất tốt trước nay của bản thân đã bị tan vỡ sau khi gặp Thành Thành, cậu có chút giận bản thân mình, giọng nói cũng nóng nảy.

“Anh... tức giận rồi, em làm sai chỗ nào?” khuôn mặt nhỏ bé của Thành Thành như sắp khóc đến nơi, tự Nguyên không thể không ép bản thân mình ngồi xuống, vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô ấy.

“Anh không có tức giận, có những chuyện em vẫn không hiểu, anh không thể làm tổn thương em.”

“Có chuyện gì... mà em không hiểu, chúng ta bây giờ đã là vợ chồng rồi, có phải là không nên giấu diếm chuyện gì không? Anh có phải có bệnh gì không nói ra được không?”

Thành Thành hiểu lầm ý của anh, tự Nguyên đỏ mặt khóc không ra nước mắt.

“Thành Nhi, em vẫn chưa sẵn sàng, anh không thể bây giờ... chiếm lấy em.”

Lời của tự Nguyên khiến Thành Thành lập tức hiểu ra, mặt cô đỏ ửng lên, bàn tay nhỏ nhắn lại không hề buông ra. Mãi một lúc lâu sau, mới nói lí nhí: “Em là vợ anh, anh muốn làm gì đều là điều đương nhiên.”

“Em... đồng ý?” tự Nguyên vui mừng.

“Vâng.” Cô ấy gật đầu, cúi mặt xuống.

“Nhìn vào anh.” tự Nguyên nhẹ nhàng nâng cằm cô ấy lên, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng của Thành Thành, có chút ngại ngùng, cũng có cả khát vọng. “Đừng sợ, anh sẽ hết sức cẩn thận.”

“Vâng.” Cô tiếp tục gật đầu, tràn ngập sự tin tưởng đối với cậu.

“Đừng mà...đau!” Lúc tự Nguyên tiến vào, Thành Thành đau đớn kêu lên, khuôn mặt nhỏ bé nhăn lại, thật đáng thương.

tự Nguyên vốn định rút ra, nhưng cảm giác khít chặt bao lấy cậu, mang đến sự kích thích trước nay chưa từng có: “Em yêu à, cố chịu một chút, lần đầu tiên đều sẽ đau.”

Quả nhiên như cậu đoán, cô hoàn toàn không gì về chuyện nam nữ.

Điều này khiến cậu cảm thấy thích thú, nắm chặt lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô ấy, cậu dừng lại. "Anh sẽ rất nhẹ nhàng, thả lỏng ra, hoà cùng nhịp của anh, cứ tận hưởng đi."

Lời nói của cậu như câu thần chú vậy, cô dần dần lặng im, cơ thể đang căng thẳng dần dần thả lỏng ra. Hoà cùng nhịp điệu chậm rãi của cậu, sự căng thẳng và sợ hãi trên khuôn mặt cô dần dần mất đi.

"Thế này... xấu hổ quá đi." Lần đầu tiên làm chuyện nam nữ, cô vẫn không quen cho lắm, ôm lấy cổ anh, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào lòng anh.

"Đây là chuyện mà giữa vợ chồng đều làm, Thành Nhi à, tin ở anh, muốn rên thì rên lên đi." Cậu rất tin tưởng ở kĩ thuật này của mình, sự run rẩy nhỏ phát ra từ trong cơ thể Thành Thành nói cho cậu biết, cô ấy cũng rất sung sướng.

"Em... ư..." Cô xấu hổ bịt miệng lại, vẫn không kiềm chế được phát ra tiếng rên khẽ.

"Đừng ngại, đối diện một cách tự nhiên, sau đó rên to lên, như vậy anh sẽ càng có lực hơn." Lời nói mê hoặc mang theo nhịp điệu kích thích, sự sung sướng từng hồi kích thích từng dây thần kinh của cô, Thành Thành cuối cùng cũng vứt bỏ sự dè dặt, rên to lên.

tự Nguyên bận việc kinh doanh, chỉ để lại một mình Thành Thành ở nhà. Thành Thành muốn ở lại đây bên cạnh bà nội, cô cũng tin rằng bản thân vẫn còn người thân ở đây, nên không muốn đi sang Mỹ phát triển cùng cậu.

tự Nguyên không rời xa vợ mới cưới, cậu đành quyết định ở lại trong nước phát triển, đem công việc kinh doanh ở nước ngoài giao cho trợ thủ đắc lực nhất đồng thời cũng là bạn của mình.

Thành Thành ở đây ngoài tự Nguyên ra, không hề quen biết ai khác, tự Nguyên sợ rằng cô ra ngoài xảy ra chuyện, không cho phép cô tự ra ngoài một mình khi không có cậu đi cùng.

Không có bạn bè, không có người thân, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trước tivi, giết thời gian.

Một hồi chuông cửa vang lên, Thành Thành, mở cửa một cách nghi ngờ, nhìn thấy mấy người mặc cảnh phục, còn có một người là nhân viên quản lí chỗ ở.

"Thưa bà, đây là cảnh sát, họ đang tìm ông Lãnh tự Nguyên, xin hỏi ông ấy sống ở đây ạ?"

"Vâng..." Khuôn mặt Thành Thành tràn đầy sự nghi hoặc, trên khuôn mặt có sự sợ hãi rõ ràng. " tự Nguyên anh ấy phạm lỗi gì sao?"

"Ồ, không ạ." Cảnh sát đứng ra, gật đầu với cô, coi như là chào hỏi. "Là như vậy, có bà Lãnh đang tìm con trai bà ấy, nói là con trai bà mất tích rồi, nhờ chúng tôi tìm. Xin hỏi bà, bà với ông Lãnh tự Nguyên là mối quan hệ gì."

"Anh ấy là chồng tôi." Thành Thành nói một cách yếu ớt. Cô đã từng gặp qua mẹ của tự Nguyên, bà không đồng ý cho hai người ở bên nhau. Cô có chút sợ hãi nhìn ra bên ngoài, lúc chắc chắn rằng Nhã Lan không đến cô mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Chồng tôi ra ngoài rồi, khả năng là rất muộn mới về." Cô nhỏ nhẹ giải thích.

"Ồ, không sao, làm phiền cô nói một tiếng với ông ấy, xin ông ấy mở điện thoại liên lạc với gia đình, mẹ ông ấy vì gọi không điện không được cho ông ấy mới báo cảnh sát." Cảnh sát rời đi, khuôn mặt của Thành Thành lộ ra sự lo lắng.

Mẹ của tự Nguyên tìm đến rồi, nếu như bà biết họ kết hôn rồi thì sẽ như thế nào?

Mặc dù cô không tiếp xúc qua với xã hội, nhưng nhìn thấy rất nhiều cặp đôi yêu nhau bị bố mẹ chia rẽ trên ti vi, nếu như bố mẹ anh ấy cũng muốn đến chia rẽ họ, vậy thì cô phải làm như thế nào?

Bây giờ bản thân chỉ có tự Nguyên là người thân duy nhất, sự dựa dẫm vào cậu không nghĩ cũng biết.

"Thằng con trai trời đánh này, còn cả ông bố cái gì cũng không quản của nó nữa, nhất định bản thân mình phải báo cảnh sát mới được, các người đều là người gì chứ." Nhã Lan lau nước mắt, bây giờ con trai bà đến điện thoại cũng không mở, bà tìm kiếm đến sốt cả ruột.

Nó kết hôn, người mẹ này lại chỉ có thể có được tin tức thông qua tờ báo, cô có thể không tức giận sao? Hơn nữa, nó còn đồng ý rằng sẽ chịu trách nhiệm với chuyện lúc nhỏ của bản thân.

"Đưa trẻ Thành Thành ấy từ nhỏ đã mắc bệnh tim, gả cho người khác em không yên tâm, nếu không phải bảo thằng bé đến lấy nó, em có thể yên tâm về

đứa trẻ đó sao?”

Lạnh Mạn Nguyên đặt tài liệu trong tay xuống, đi đến, rút ra tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt cho vợ mình. “Nó bây giờ lớn rồi, có suy nghĩ của bản thân, em không thể ép Thành Thành gả cho nó được.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Không an tâm chút nào

“Đấy còn không phải suy nghĩ cho nó sao?” Nhã Lan nghĩ không thông, một đứa con trai ngoan ngoãn vậy, sao có thể vì một đứa con gái mà đối xử với người làm mẹ này như vậy.

“Sức khỏe của Thành Thành yếu ớt, đó là sự thật, em chăm sóc con bé, anh nghĩ Nguyên Nhi cũng sẽ không có ý kiến, nhưng em lại ép hai đứa hoàn toàn không có tình cảm ở cạnh nhau, không cần nói thẳng bé, đến anh cũng không tán thành, Linh Nhi à, đừng tức giận với thằng bé nữa, để tùy nó đi.”

Sự cung chiều của Lạnh Mạn Nguyên hiện lên rất rõ, đám người giúp việc nhao nhao biểu thị sự ngưỡng mộ đối với Nhã Lan, kết hôn đã được hai mươi mấy năm rồi, hai người vẫn yêu nhau như ngày đầu, thật là hiếm thấy.

“Anh không quản, còn muốn em cũng không quản, bây giờ con trai không thấy rồi, không phải là khiến em không sống nổi nữa sao?” Nước mắt của Nhã Lan lại rơi xuống càng nhiều hơn, lép vào lòng Lạnh Mạn Nguyên đổi hờn.

“Được, được, anh quản được chưa?” Không nhẫn tâm nhìn vợ mình đau lòng như vậy, Lạnh Mạn Nguyên đành phải đồng ý.

“Hừ, anh với con trai anh đều giống nhau, nói một đằng chẳng một nẻo!”

“Thưa bà, thưa ông, cậu chủ quay về rồi.” Người giúp việc hấp tấp chạy đến, thông báo tin tức tốt này, cửa lớn lập tức được mở ra, tự Nguyên lái xe trở về.

“Thằng con xấu xa này, rốt cuộc đi đâu, có phải muốn cái mạng của mẹ con không?” Nhã Lan lập tức rời khỏi vòng tay của Lạnh Mạn Nguyên, ôm lấy tự Nguyên, vừa đánh vừa khóc.

“Con nói này mẹ, có phải mẹ muốn ép con điên không?” tự Nguyên giơ tay lên cao, làm ra bộ dạng đầu hàng.

“Mẹ là mẹ con, chỉ muốn thấy con tốt, là ép con sao?” Nhã Lan lập tức âm ỉc phản bác lại.

“Mẹ gọi cảnh sát gì đến nhà con tìm con, còn không phải là ép con sao? Có chuyện gì nhất định phải báo cảnh sát sao? Hại Thành Nhi bị dọa đến khóc, còn tưởng con làm ra chuyện gì phạm pháp, mẹ nói xem, mẹ có thể không làm như vậy được không?”

Nhắm nghiền mắt, tự Nguyên trau mày một cách đau khổ, hướng mặt sang bố mình. “Con nói này bố, bố không thể quản người phụ nữ của bố sao? Con chịu không nổi rồi.”

“Đồ con trai xấu xa, lại đi chê mẹ anh. Điện thoại anh vừa tắt, mẹ làm thế nào cũng không tìm được, có thể không sốt ruột sao? Không tìm cảnh sát, bố anh cũng không quản, mẹ còn có thể làm gì!” Nhã Lan vừa nói vừa dùng sức đánh con trai mình. tự Nguyên ngoài việc lắc đầu, chỉ có nhăn mày.

“Nguyên Nhi à, có chuyện gì thì có thể nói rõ với mẹ con, con tắt máy thì không đúng rồi, còn không mau xin lỗi mẹ con đi.” Lạnh Mạn Nguyên đứng dậy, cân cân công bằng rất nhanh nghiêng về phía Nhã Lan.

“Con cũng muốn nói rõ ràng, nhưng mẹ chính là muốn con làm theo lời mẹ, con xin đấy, bố à, con bây giờ đã là người trưởng thành rồi.”

“Đầu sao con vẫn là người trưởng thành.” Nhã Lan kéo cánh tay của con trai, bắt đầu một loạt chất vấn mới, “anh kết hôn sao không nói với mẹ tiếng nào, con trai tôi kết hôn, tôi còn phải xem báo mới biết được, anh chính là đối xử như vậy với người mẹ này của anh sao?”

Tiếp đó, lại là một trận khóc long trời lở đất.

“Mẹ!” tự Nguyên gọi một cách sắp bị ép đến điên, “mẹ có thể đừng như vậy nữa được không, con và Thành Nhi kết hôn mẹ có thể đồng ý không? Con làm gì có biết mấy tên phóng viên đó sẽ nhảm chán như vậy, chụp được những thứ đó.”

“Ý của con là chuyện kết hôn đều không muốn cho mẹ biết đúng không? May mà có tờ báo, nếu không mẹ đến cái gì cũng đều không biết.”

“Đứa con gái đó có gì tốt đẹp! Ngày trước con và những đứa con gái đó yêu nhau, đều chỉ là chơi bời, mẹ cũng không nói gì, nhưng tại sao con lại có thể kết hôn với cô ta.” Nhã Lan chất vấn con trai mình.

“Mẹ, con thích cô ấy, cô ấy mang lại cho con cảm giác rung động, con muốn bảo vệ cô ấy, như vậy vẫn chưa đủ sao? Con không cần đưa con gái gì đó của di Uyển, chúng con trước nay chưa từng gặp mặt, không thể nảy sinh tình cảm.” tự Nguyên dùng lí lẽ để tranh luận.

“Được rồi, mỗi bên bớt lại một câu đi, nếu đã thành sự thật, vậy thì để nó đi đi.” Lãnh Mạn Nguyên đứng ra giảng hòa.

“Đúng rồi, bố à, con đến là để tìm bố.” tự Nguyên cuối cùng có được sự giải thoát, nghĩ đến mục đích chính hôm nay đến đây.

“Có chuyện gì?” Kéo Nhã Lan ngồi xuống, Lãnh Mạn Nguyên vỗ vỗ tay cô, để cô đừng kích động.

“Con chuẩn bị về nước phát triển, nên nói với bố một tiếng.”

“Vậy được, cuối cùng con cũng đồng ý về nước rồi.” Nhã Lan lập tức vui vẻ lên, xem ra, có vợ vào trái tim anh cũng ổn định hẳn, nói như vậy, bà phải nhìn người con gái cướp con trai mình bằng một con mắt khác.

“Ừm, ý của con là, sau này rất có khả năng con sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh với bố mẹ, đương nhiên, cũng có khả năng hợp tác.” Lời của tự Nguyên như một trái bom, chọc giận Nhã Lan lần nữa.

“Con như này là có ý gì? Muốn làm một mình sao? Bố con để lại công việc kinh doanh nhiều như vậy, tại sao con vẫn muốn tự làm vậy.”

“Con nói rồi, tất cả phải dựa vào bản thân mình, còn về sự nghiệp của bố, con không có hứng thú.” tự Nguyên nói thẳng thắn. Lãnh Mạn Nguyên thích thú gật gù.

“Xem ra, ta cứ cho rằng vương quốc sự nghiệp tự hào trong mắt con trai chẳng qua cũng chỉ là mây trời, như vậy cũng tốt.”

“Không tốt!” Nhã Lan phản đối thẳng thắn. “Bố con bận lâu như vậy rồi, cũng nên nghỉ hưu rồi, gần đây trung tâm thiếu nhi mà mẹ và Uyển Nhân cùng mở đều đã chuyển nhượng lại rồi, chính là muốn để bố con nghỉ hưu, hai chúng ta sẽ cùng nhau du lịch thế giới.”

“Bố mẹ muốn du lịch vòng quanh thế giới thì bảo Lan Lan lớn nhanh lên, tiến bộ rồi thì có hi vọng, còn nữa không phải là bố có trợ thủ đắc lực sao? Một mình chú Uông cũng có thể chống đỡ được một thời gian dài rồi, bố bây giờ cũng không bận lắm, vẫn phải dùng đến thời gian nghỉ ngơi ả?”

Lời của tự Nguyên có tình có lí, Nhã Lan lại có thể không tìm được nửa câu phản bác.

“Anh Nguyên à, anh không nói con trai, sự nghiệp của nhà chúng ta làm sao có thể giao cho Lan Lan được, nó là con gái mà.”

“Con gái thì đã làm sao, con chính là muốn tiếp quản sự nghiệp của bố, con đã quyết định rồi, lúc nghỉ hè sẽ đến công ty bố làm việc, đợi đến khi lên đại học rồi, con sẽ vừa đi học, vừa quản lí sự nghiệp trong nhà.” Tự Linh bước vào, khuôn mặt xinh đẹp của cô được di truyền từ sự sắc sảo và đẹp đẽ của Nhã Lan, đứng cùng với mẹ mình, trông y hệt hai chị em.

“Linh Linh, không thể được, con gái thì làm sao có thể làm những chuyện này, con gái...”

“Mẹ.” Tự Linh kéo tay mẹ lắc qua lắc lại, “Con muốn quản lí công ty của bố, con quyết định rồi, lên đại học con sẽ học ngành quản lí doanh nghiệp, còn những cái khác sẽ không học.”

“Mấy đứa này, cả hai đứa thì không đứa nào khiến mẹ bớt lo.” Nhã Lan tức giận bóp trán, bộ dạng như sắp bị tức chết.

“Mẹ.” Tự Linh ôm lấy cổ Nhã Lan không ngừng hôn lên, cuối cùng cũng hôn khắp mặt cô.

“Tôi không quản nữa,” Cô ngồi phất xuống ghế sofa hờn dỗi.

“Linh Nhi à, đừng tức giận nữa, bọn trẻ đều có suy nghĩ của nó, thế này rất tốt.” Lãnh Mạn Nguyên đi đến, vỗ vào vai cô giải thích: “Em muốn đi du lịch cũng được, muốn đi đâu thì đi đó, đây, đây là thẻ, trên đó là 340 tỷ, tự em quyết định...”

“Nhưng em muốn đi cùng anh.” Khuôn mặt tủi thân của Nhã Lan, đâu có giống mẹ của hai đứa trẻ.

“Đợi qua đợt này mấy dự án kết thúc, anh đưa em đi được không? Em muốn đi đâu thì đi đó, muốn đi bao lâu thì đi bấy lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Hôn cô ấy

“Vâng.” Nhã Lan gật đầu như một đứa trẻ.

“Tốt!” tự Nguyên và Tự Linh cùng lúc vỗ tay.

“Hừm, suýt chút nữa tôi quên, còn phải tìm anh tính sổ.” Nhã Lan lập tức lại như biến thành hổ mẹ, lườm con trai mình.

“Con nói xem con kết hôn tại sao không nói tiếng nào, mẹ trông chờ hai mươi mấy năm rồi, lại có thể ngay cả đến đám cưới của con cũng không thể tham gia.”

“Mẹ, con còn có việc, chuyện này đợi khi nào có thời gian con lại đến giải thích với mẹ.” tự Nguyên nhìn đồng hồ, thời gian cũng không sớm nữa, anh thấp thòm lo lắng Thành Thành đang ở nhà một mình, liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Ày, ở lại ăn cơm!” Giọng nói của Nhã Lan bị chặn lại sau cánh cửa, tự Nguyên từ lâu đã nhảy lên xe rồi, tiếng còi vang lên, chiếc xe chạy nhanh như bay.

“Lái xe nhanh như vậy, cũng không chú ý an toàn.” Nhã Lan xoa ngực, cứ tiếp tục thế này, cô sẽ bị thằng con trai này chọc cho tức chết.

“Con nó lớn rồi, em đừng lo nữa, được không.” Lãnh Mạn Nguyên xoa chiếc mũi nhỏ của cô, khuôn mặt của anh tràn đầy sự cưng chiều.

“Oe!” Tự Linh làm ra biểu cảm buồn nôn, khề khàng trở về phòng mình, nhường lại chỗ rộng rãi cho đôi tình nhân này.

“Lo quen rồi, đột nhiên không để em lo nữa, trong lòng khó chịu mà.” Dáng vẻ yếu đuối của Nhã Lan, chiều này có thể lấy được thương yêu của Lãnh Mạn Nguyên nhất.

“Nếu như không quen, chúng ta lại sinh thêm đứa nữa.” Lãnh Mạn Nguyên đỡ lấy đôi chân nhỏ trắng tấp của cô, không thể sinh ra mười đứa trẻ thật là sự nuôi tiếc của anh, có điều sức khỏe của Nhã Lan không được ổn định, lúc sinh ra Tự Linh suýt chút nữa xảy ra chuyện, anh không đánh lòng để cô phải chịu khổ, bao nhiêu năm trở lại đây, không nhắc đến chuyện muốn có thêm con nữa.

“Không được, nhiều tuổi rồi mà còn sinh con, khiến người khác chê cười lắm.” Nhã Lan lập tức bĩu môi, lắc đầu. “Bây giờ em muốn tự Nguyên sớm lấy vợ, vậy thì em có thể sớm được bế cháu rồi.”

“Nó không phải kết hôn rồi sao? Muốn bế cháu còn không phải là chuyện sớm muộn sao?” Vuốt ve mũi cô, Lãnh Mạn Nguyên cảm thấy buồn cười vì sự mau quên của cô.

“Đấy làm gì được tính là kết hôn, đến đám cưới còn không có, nhất định là con bé đấy nhìn thấy tự Nguyên có tiền, có năng lực, nên chủ động bám lấy thằng bé, không được, em nhất định phải tìm cô ta, bắt cô ta rồi thật xa khỏi tự Nguyên nhà em.”

“Em yêu à, nhưng con trai chúng ta có chủ kiến, chuyện mà nó đã quyết định sẽ không hối hận, nó yêu cô gái ấy cũng tuyệt đối không thể sai đâu, đừng ngang ngạnh nữa.”

“Hừm, thằng con trai xấu xa này!”

Thành Thành sốt ruột đợi ở nhà, từ lúc cảnh sát đi xong, trong lòng cô chưa từng được yên ổn.

Cô gọi điện cho tự Nguyên, cậu an ủi cô một hồi, rồi trở về nhà.

Có phải anh ấy không cần mình nữa không? Cô ấy đột nhiên rất sợ hãi, sợ rằng đột nhiên chỉ còn lại một mình cô, đến nơi nương tựa cũng không có. Khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô hiện lên sự bất an, cô chớp mắt, nước mắt cứ tuôn ra.

Cô ấy khóc òa lên, giống như tự Nguyên thực sự đã không cần cô nữa vậy.

tự Nguyên mở cửa ra, nhìn thấy Thành Thành đang thu lu một góc, nước mắt từ lâu đã ướt đẫm khuôn mặt nhỏ bé, không ngừng rơi xuống, ngay đến nền nhà cũng đọng lại thành một vùng nước nhỏ.

“Thành Nhi, em sao vậy?” anh vội vã chạy lên phía trước, kiểm tra cơ thể cô, không biết tại sao cô lại đau lòng như vậy.

“Có phải lại đang nhớ bà nội không? Thành Nhi, đừng buồn nữa, mấy ngày nữa anh dẫn em đi thăm bà, được không?”

“Em...không phải nhớ...bà nội, em sợ...” trông thấy tự Nguyên trở về, giống như tìm thấy cứu tinh vậy, vùi vào lòng cậu, thút thít kể.

“Sợ gì vậy?” An ủi cô một lúc lâu, cô mới nín khóc, cậu lau nước mắt trên khuôn mặt cô, dè dặt hỏi.

“Em sợ anh không quay về, chỉ để lại một mình em.” Thành Thành vùi vào lòng tự Nguyên. Cơ thể yếu ớt nhỏ bé ôm chặt lấy anh, cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn với sự dựa dẫm của bản thân.

Vỗ về cơ thể nhỏ nhắn của cô, giọng nói dịu dàng của anh mang đến cảm giác an toàn: “Thành Nhi à, em là người anh yêu nhất, anh làm sao có thể để lại em không lo được chứ, em chính là mạng sống của anh, là tất cả của anh, vì em, anh đã chuyển nhượng lại hết sự nghiệp ở nước ngoài của anh rồi, chuyên tâm phát triển trong nước. Anh còn có thể tìm người nhà em giúp em, nếu bố mẹ em vẫn còn, anh nhất định sẽ đến thưa chuyện với họ đầu tiên, đồng thời sẽ tổ chức một đám cưới long trọng.”

“tự Nguyên à, em yêu anh.” Thành Thành cảm động ôm chặt cổ tự Nguyên, hết lớn.

...

“Alo, tự Nguyên à, gần đây cậu bận gì đấy, bạn gái cậu vẫn chưa tìm thấy à?” Khuôn mặt gian xảo của Ân Đồng, ngồi dưới tán ô che nắng, vẫy tay về phía tự Nguyên.

“Cậu vội vàng như vậy gọi tớ ra đây làm gì?” khuôn mặt tự Nguyên tràn đầy vẻ khó chịu, thờ ơ nhìn người bạn thân thời đại học. Bố mẹ của họ là bạn thân, nên họ đương nhiên cũng trở thành bạn thân.

“Xem ra cậu rất nhân đôi, không đi tìm con gái di Uyên à?” Ân Đồng vuốt lông mày, trên khuôn mặt có chút ừ ừ.

tự Nguyên lắc đầu ngồi đối diện cậu ta. “Đã cho nhiều người đi tìm rồi, tớ không hiểu về cô ấy, cũng không quen biết cô ấy, thì đi tìm có tác dụng không? Gần đây bạn phát triển sự nghiệp trong nước, bạn chết đi được.”

“Sự nghiệp trong nước?” Ân Đồng như nghe thấy một bí mật lớn động trời vậy, đôi mắt với mí mắt đẹp mê hồn nháy mắt vô số lần, như đang phóng điện vậy. Đôi mắt nam thần được xưng danh trong giới nghệ thuật không phải là cái mắt không, tự Nguyên không thể không che mắt mình lại, từ chối sự mê hoặc của cậu ta.

“Không phải ngày trước có thể nào cậu cũng không chịu về sao? Tại sao đột nhiên nghĩ đến sự nghiệp trong nước?”

“Tớ kết hôn rồi, vì vợ tớ, tớ phải về nước phát triển.” câu nói này của cậu giống như một trái bom nặng, suýt chút nữa nổ bay Ân Đồng.

“Cậu kết hôn rồi? Cậu điên rồi sao?”

“Sao vậy, cái này kì lạ lắm sao?” tự Nguyên ngây tai. “Không cần lớn tiếng thế đâu, người khác còn tưởng tớ đánh cậu đấy”

“Nói nhanh, con gái nhà giàu nào khiến cậu say mê đến vậy, bằng lòng từ bỏ mọi suy nghĩ, nghe theo cô ấy? Con gái di Uyên cậu thực sự không cần sao?”

“Tất nhiên tớ sẽ không muốn rồi, một câu nói năm ba tuổi có thể tính sao?” Cầm chặt li rượu cậu uống một cách nhả nhẩn.

“Còn có chuyện gì không? Tớ phải về sớm đây, lát nữa Thành Nhi lại lo lắng.”

“Thành Nhi? Vợ cậu tên Thành Nhi à? Cái tên rất hay, giới thiệu cho tớ biết đi.”

“Cút đi! Đừng mong lay chuyển được trái tim cô ấy.” khuôn mặt tự Nguyên lập tức đánh lại, rất nghiêm túc.

“Được, được, tớ đảm bảo, tuyệt đối sẽ không rung động với vợ cậu.” Ân Đồng giơ hai tay lên ra vẻ đầu hàng. Sắc mặt của tự Nguyên mới ôn hòa trở lại.

“Đúng rồi, không phải cậu luôn thích Duy Nhất sao? Gần đây tiến triển như thế nào rồi?” Anh nhìn Ân Đồng hỏi.

“Gần đây chả biết cô ấy bị làm sao, không quan tâm, cũng không nghe điện thoại của tớ, tớ không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.” Ân Đồng lắc đầu, chính là vì chuyện này, cậu ta mới buồn bã đến nỗi muốn tìm Tự Nguyên đến uống rượu.

“Cậu làm em ấy tức giận rồi à?” tự Nguyên hí hóp mắt lại, trong ánh mắt rõ ràng đang đùa giỡn.

“Hôn cô ấy có tính không?” Ân Đồng không hề giấu giếm chút nào, anh chịu nền giáo dục nước ngoài, đối với mấy chuyện này cảm thấy vô cùng bình thường.

“Cậu hôn cô ấy? em ấy có tặng cậu cái tát nào không?” tự Nguyên đột nhiên mở to mắt, hỏi một cách vô cùng thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Tỉ lệ thành công không cao

Cậu ta lắc đầu, thờ dài ra một tiếng rất nặng nề.

“Không có, chỉ là ngây ra một chút, rồi khóc chạy đi thôi.

“Vây càng nguy hiểm hơn!” tự Nguyên giống như đang xem kịch hay vậy, “Đừng thấy Duy Nhất là người của giới giải trí phức tạp, nhưng con người em ấy vẫn đơn thuần, các cảnh hôn thông thường đều nhờ người đóng thế, cậu hôn em ấy thế, em ấy chắc chắn hận cậu bằng chết rồi. Làm như vậy chả

khác gì là lời em ấy lên giường cả.

“Nghiêm trọng như vậy sao?” khuôn mặt Ân Đông tỏ vẻ không tin.

“Đương nhiên, nụ hôn của em ấy phải để dành cho người em ấy yêu nhất, còn cậu với em ấy tiếp xúc nhau chưa đầy một năm, hơn nữa tình cảm của em ấy đối với cậu cũng không chắc chắn đến vậy, điều quan trọng hơn là, cậu là công tử đào hoa có tiếng bên ngoài, em ấy làm gì dám ở bên cạnh cậu.” một lời của tự Nguyên đã phá được mấu chốt, Ân Đông không thể không vỗ trán.

“Sớm biết như vậy, tớ đã giữ mình rồi, cương quyết không lên giường cùng những cô gái đó rồi.”

“Đáng tiếc quá muộn rồi.” tự Nguyên uống hết li rượu, vẫy tay: “Cố gắng mà nghĩ làm sao lấy lại được trái tim em ấy, có điều người đơn thuần như em ấy, tờ lại có một cách rất hay, đảm bảo em ấy nhất quyết một lòng đi theo cậu.”

“Cách gì?” Khuôn mặt Ân Đông lộ ra sự kì vọng, xem ra, lần này khá nghiêm túc.

“Thăng thần bẻ cô ấy lên giường, gạo nấu thành cơm, rồi tặng em ấy một chiếc nhẫn.”

“Thế này có được không?” Ân Đông tự nói một cách hoài nghi, tự Nguyên đặt li rượu xuống, lắc tay anh ta: “Xin lỗi, tớ không có thời gian cùng cậu ở đây suy nghĩ những chuyện này rồi, một mình cậu cứ từ từ suy nghĩ đi, tớ phải ở cạnh Thành Nhi của tớ rồi.”

“Cậu.đúng là đồ không có lương tâm!” Ân Đông chửi rủa, nhưng tự Nguyên từ lâu đã không còn thấy bóng dáng rồi.

“Có điều, hình như chủ ý này cũng không tệ.” tách ngón tay một cái, trên khuôn mặt điển trai của anh nở một nụ cười.

...

“tự Nguyên à.” Thành Thành gọt một đĩa hoa quả bung đến bên cạnh tự Nguyên đang ngồi xem ti vi, dịu dàng gọi tên cậu.

Lúc cậu ở nhà, cô đều ngoan ngoãn như một con mèo, luôn luôn tặng cậu những niềm vui nho nhỏ lấy lòng cậu, nhìn thấy nụ của cậu dành cho cô, cô cười một cách miễn cưỡng nhẹ nhàng tựa vào tay cậu.

Có một gia đình mới, một người thân mới, cô vô cùng hài lòng, điều duy nhất khiến cô không được vừa lòng là tự Nguyên luôn không để cô ra ngoài làm việc.

Cả ngày ở trong nhà, cô cảm thấy bản thân giống như con chim tước bị nhốt trong lồng vàng, chỉ có thể nhìn những con chim nhỏ khác bay lượn tự do trên bầu trời.

Cô cũng muốn tiếp xúc một chút với xã hội, tìm hiểu một chút về nhân tình bên ngoài, càng muốn kết thêm bạn bè, để cuộc sống vô vị trở nên phong phú lên.

Cô càng không quen với việc luôn được người khác nuôi, cô muốn dùng hai bàn tay mình tự nuôi sống bản thân, càng hi vọng có thể độc lập, giống như những người con gái khác vậy.

“Anh tự Nguyên.” Cô lại gọi tiếng nữa, trong lòng rõ ràng có chuyện. Tự Nguyên quay đầu lại, âu yếm nhìn cô, “Thành Nhi, em có chuyện gì à?”

“Em. .” Cô lưỡng lự một lúc rồi mới nói, “Em muốn đi làm.”

“Đừng vội, được không? Cơ thể em vẫn còn khá yếu, chưa thích hợp đi làm.” tự Nguyên luôn muốn bảo vệ cô như một bông hoa, không hề muốn cô ra ngoài làm việc.

“Nhưng anh nói rồi, chỉ cần em muốn, là có thể để em đi làm mà.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức trở nên trắng bệch, hàng lông mi dài của cô bắt đầu rung rung, xem ra là sắp khóc đến nơi rồi.

“Thành Nhi à, cơ thể của em vẫn chưa hồi phục, bà nội qua đời, em đau buồn quá độ, bây giờ chưa thích hợp ra ngoài làm việc.”

“Nhưng một mình em ở nhà... buồn.” Cô cuối cùng cũng nói ra lời đáy lòng, nhưng lại không dám nhìn vào khuôn mặt tự Nguyên. tự Nguyên bây giờ chính là trời của cô, đất của cô, nếu như anh không đồng ý, thì cô không dám ra ngoài.

“Thế này đi, anh có thể dẫn em đến công ty anh xem, nếu em nhớ anh, bất cứ lúc nào cũng có thể đến công ty tìm anh, được không?” Cậu vuốt mái tóc mượt mà của cô, giọng nói nhẹ nhàng, như sợ rằng sẽ dọa cô vậy.

“Không được.” Cô vẫn lắc đầu, trên khuôn mặt nhỏ có chút không vui. “Em không muốn như vậy, em muốn ra ngoài tiếp xúc với người khác, em không muốn luôn luôn dựa vào anh nuôi dưỡng.”

Đang nói thì điện thoại của tự Nguyên vang lên, anh ấn nút nghe một cách thần thục. “Alo, chú Uy ạ, đã về chưa ạ? Cháu đợi chú lâu lắm rồi? Bao giờ cơ ạ? Vâng, cháu nhất định sẽ đến đúng giờ.”

“Chú Uy về rồi, chúng ta đi kiểm tra sức khỏe trước đã rồi mới nói đến chuyện đi làm được không?” Cậu vỗ về bàn tay nhỏ của cô, thương lượng.

“Kiểm tra sức khỏe? Tại sao phải kiểm tra ạ?”

“Em mắc bệnh tim bẩm sinh, mới dẫn đến cơ thể em suy nhược, anh muốn chữa khỏi cho em, sau đó, em có thể đi làm rồi.”

“Không cần!”

Thành Thành từ chối một cách bất ngờ, lần đầu tiên, cô phản đối ý kiến mà anh đưa ra.

“Tại sao? Sức khỏe không tốt, em đi làm sẽ rất nguy hiểm, anh không yên tâm được, nghe lời anh được không? Chú Uy là bác sĩ nổi tiếng quốc tế, y thuật của chú ấy rất cao, nhất định có thể chữa khỏi cho em”

“Không thể.” Khuôn mặt nhỏ bé của cô sụp xuống, biểu cảm đáng thương vô cùng, khiến lòng tự Nguyên không nhẫn lại được.

“Em đã khám qua rất nhiều bác sĩ rồi, nhưng họ đều nói khả năng chữa khỏi không cao, lúc em còn ở trong bụng mẹ do chăm sóc không tốt, với ăn một số thứ không nên ăn, dẫn đến tim phát triển không đầy đủ, bác sĩ nói, bác sĩ nói...” Cô đỏ ra ở đó, mãi lâu sau cũng không nói được ra.

Một lúc lâu sau, cảm xúc mới dần bình thường. “Nói rằng tim của em không thể khỏe được, em có thể sống lâu nhất đến năm 40 tuổi, lâu nhất lâu nhất, nếu không chú ý đến thực phẩm cuộc sống, thậm chí là không thể sống được đến tuổi đấy.”

“Sẽ không đâu, anh sẽ không để em chết sớm như vậy, anh còn em ở bên cạnh anh cả đời nữa.” tự Nguyên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, không cho phép cô nghĩ đến những chuyện này nữa

“tự Nguyên à, em cũng muốn sống với anh đến năm 100 tuổi, bà nội chính vì nguyên nhân này nên mới dẫn em sống một mình, em đã từng nghe thấy bà gọi điện thoại mắng một người phụ nữ, nói là người đó hại em, em nghĩ, bà nhất định là đang mắng mẹ em. Thế nhưng, bà không muốn nói với em những chuyện liên quan đến bố mẹ em

“Đừng lo lắng, đợi bệnh chữa khỏi rồi, chúng ta cùng nhau đi tìm bố mẹ em được không? Anh tin rằng, họ nhất định vẫn còn sống trên thế giới này, và đang đợi em trở về.”

Lời an ủi của tự Nguyên khiến cô yên tâm rất nhiều, cuối cùng cũng gạt đầu. “Nhưng hi vọng lần này đừng thất vọng trở về nữa.”

Thất vọng biết bao lần rồi, cô đã không còn ôm hi vọng gì với bệnh tật của mình. Nhưng vì tự Nguyên, cô bắt buộc phải khiến bản thân mau chóng khỏe lên.

“Tim của cô ấy bẩm sinh đã thiếu hụt, cộng thêm sinh non, dinh dưỡng không có cách nào hấp thụ được một cách bình thường, nên cơ thể khá yếu, người bệnh như này nếu thực hiện phẫu thuật, sẽ có nguy hiểm nhất định.” Uy Vũ Thiên cười khẩu trang trên mặt ra, đối diện với tự Nguyên, nói một cách bình tĩnh.

Chú ấy đã từng từ một thanh niên điển trai quần áo là lượt biến thành người trung tuổi chín chắn chững chạc, dưới cằm có mọc râu ngắn.

“Tỉ lệ thành công cao bao nhiêu?” tự Nguyên nhấp máy môi hỏi vấn đề cậu quan tâm nhất.

“Cái này....nói thật, không phải là rất cao, chưa đến 50%.” Đáp án của Uy Vũ Thiên khiến tự Nguyên im lặng.

“Cháu tốt nhất nên hỏi cô ấy, tỉ lệ thành công này không cao lắm, để cô ấy quyết định vẫn tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Em muốn thử

tự Nguyên gạt đầu, trên khuôn mặt tràn đầy sự u buồn, cho dù gặp phải vấn đề khó trong kinh doanh, anh cũng không ủ rũ như thế này.

“Người con gái ấy có chút hơi quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.” Uy Vũ Thiên nhìn qua cửa sổ nhìn Thành Thành đang yên lặng đợi trong phòng, như đang suy nghĩ.

“Chú Uy có lẽ là được con gái theo đuổi nhiều quá nên hoa mắt rồi.” tự Nguyên đùa giỡn, bước ra.

“Được rồi, có lẽ là vậy, nhưng tuyệt đối không thể nói cho di con nghe.” Uy Vũ Thiên vỗ vào vai anh, rồi đứng dậy mở cửa ra, cười với Thành Thành thuần khiết ở bên ngoài, rồi rời đi.

“Bác sĩ nói thế nào ạ?” từ trong mắt của cô, tự Nguyên nhìn thấy khát khao với cuộc sống của cô, miệng thì nói không có tác dụng, nhưng cô vẫn rất

muốn chữa khỏi bệnh của mình.

“...” tự Nguyên im lặng một lúc, cậu cân nhắc xem có nên nói cho cô biết kết quả này không.

“Có phải hoàn toàn không có cách chữa không? Em đã nói từ lâu rồi mà, không sao, em có thể chịu được.” Lòng mi cô khẽ cử động, rõ ràng là viết hai chữ thất vọng.

“Chú Uy nói tỉ lệ thành công chỉ có 50%.” Cậu không đành nhìn khuôn mặt thất vọng đó của Thành Thành, nhưng vẫn quyết định nói cho cô sự việc. Chú Uy nói không sai, cô ấy có quyền được biết kết quả này.

“50%, cao như vậy à?” khuôn mặt Thành Thành lại có thể xuất hiện sự vui mừng. “Đây là thật sao?”

tự Nguyên gật đầu, sự lo lắng trong lòng lại không giấu được.

“Các bệnh viện trước đây em đi khám đâu đều nói tỉ lệ thành công của bệnh này không vượt quá 10%, đây là tỉ lệ cao rất cao rồi, tự Nguyên à, có lẽ em có thể thử.”

“Em thật sự muốn thử sao?” tự Nguyên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, có chút không đành lòng.

“Ừm.” Thành Thành gật đầu một cách kiên định. “Trước đây bà nội toàn không cho e thử, nghĩ rằng tỉ lệ thành công thấp quá, nên thôi. Nhưng hiện tại khó khăn lắm mới có được tỉ lệ thành công cao như vậy, cho dù vì anh, em cũng không thể đợi được nữa.”

tự Nguyên không thể không nhìn Thành Thành bằng một con mắt khác, đừng nhìn cô ấy bình thường thì yếu đuối, lại có thể kiên định như vậy với quyết định của bản thân.

“Được, anh sẽ nhanh chóng quyết định thời gian phẫu thuật với chú Uy, anh tin rằng, bệnh của em nhất định sẽ chữa khỏi.” Ôm thân hình nhỏ nhắn vào lòng, cậu hận là không thể giấu cô vào trong người mình. Càng hận không thể thay cô chịu đau khổ.

“Lãnh tự Nguyên, cậu là đồ khốn nạn, còn không mau rút ra đây!”

Mới sáng sớm, thì đã nhận được cuộc điện thoại tức giận đùng đùng của Ân Đồng, như thể là cậu nợ mấy trăm tỷ vậy.

“Có chuyện gì thế, mới sáng sớm ngày ra, đại minh tinh Ân cũng thức dậy vào giờ này sao.” Vuốt lông mày, anh nhìn Thành Thành đang ngủ ngon ở bên cạnh, không nhẫn tâm đánh thức cô ấy, cuối cùng chọn cách rời khỏi chăn ấm, ra ban công nghe điện thoại.

“Cậu còn nói nữa à, cậu đưa ra cái chủ kiến quái quỷ gì vậy, bây giờ Duy Nhất không những không quan tâm tớ, còn cả ngày tự nhốt mình trong nhà, phim cũng không đóng nữa.” Ân Đồng ở đầu dây bên kia xem ra rất tức giận.

Khuôn mặt của tự Nguyên nghệt ra chả hiểu gì. “Tớ lại chọc cậu à, không theo đuổi được gái xinh, cũng không nên đến đánh thức giấc ngủ của tớ chứ.”

“Cậu còn dám nói, là cậu bảo tớ kéo cô ấy lên giường, xem chủ ý tốt của cậu đi.”

Là chuyện này? tự Nguyên không ngờ rằng, lời nói vô ý của anh mà Ân Đồng lại có thể cho là thật. Với tính cách của Duy Nhất, không lập tức đi tìm cái chết đã là may mắn lắm rồi.

“Cậu thực sự kéo cô ấy lên giường à, cảm giác thế nào.” Anh trêu chọc Ân Đồng.

“Chính là chủ ý cậu đưa ra, hại Duy Nhất của tớ làm thế nào cũng không chịu gặp tớ, còn mắng tớ háo sắc, bây giờ bố mẹ cô ấy ngày ngày gọi điện cho tớ, mắng tớ, bảo tớ phải chịu trách nhiệm.”

“Đây không phải đúng ý cậu sao?” cười nhẹ ra tiếng, không ngờ Ân Đồng cao thủ tình trường lại có thể giờ trò trên cơ thể như thỏ trắng của Duy Nhất.

“Là đúng ý tớ, tớ thậm chí lập tức đồng ý nhắc chuyện lấy cô ấy, nhưng cô ấy nói, thà chết cũng không chịu lấy tớ.”

“Nghiêm trọng như vậy à?” tự Nguyên chau mày, đối với những chuyện này, cậu hoàn toàn không muốn quan tâm.

“Tớ mặc kệ, cậu đập vỡ rồi, bây giờ cậu phải đi dỗ dành Duy Nhất của tớ.”

Ân Đồng ở đầu dây bên kia quyết không tha.

“Cái này không đơn giản.” tự Nguyên biết tính cách của cậu ta, nếu độ sức thì thực sự sẽ khiến người khác không chịu nổi: “Cậu cứ đi đến nhà người ta cướp người về, nhốt Duy Nhất trong nhà cậu, đợi đến khi cô mang thai con cậu rồi, tự khắc sẽ kết hôn với cậu. Tin tớ đi, Duy Nhất đơn thuần như vậy, làm sao có thể kết hôn với người nào khác ngoài bố của con mình ra?”

“Tốt nhất điều cậu nói là đúng, nếu không thì!” Ân Đồng giận đùng đùng cúp máy. Không phải anh ta thực sự làm như vậy chứ, tự Nguyên khẽ lắc đầu, lập tức quên sạch chủ ý xấu của mình.

Thành Thành đã dậy rồi, nhìn thấy anh bước vào từ ban công, mới nhẹ nhàng hỏi: “Anh vừa gọi điện với ai mà vui vẻ vậy.”

“Một người bạn cũ, thích một cô gái, chỉ là, cô gái ấy không có ý gì với cậu ta.” Nụ cười của cậu càng sâu hơn.

“Nhưng mong rằng họ có thể đi đến với nhau.” Thành Thành vẫn luôn dùng trái tim lương thiện của mình để đối xử với tất cả, đây là điểm mà tự Nguyễn thích nhất ở cô.

"tự Nguyễn à, rốt cuộc bao giờ con mới về đây? Con gái của Uyển Nhân về nước, nhưng lại không có tin tức, rốt cuộc con có tìm người không vậy?" Mẹ lại gọi điện thoại đến, tự Nguyễn sợ nhất chính là người mẹ này của cậu.

Cả ngày không có chuyện thì bám riết lấy chuyện này, con gái của dì Uyển bề ngoài như thế nào căn bản anh chưa từng gặp qua, thì tìm ở đâu, thậm chí đến tên của cô cậu còn không hỏi qua.

"Mẹ à, con gần đây hơi bận, hết bận rồi nhất định sẽ tìm giúp, được không ạ." Thu đóng tài liệu trên tay, sau khi tan làm anh còn phải đích thân đi gặp Uy Vũ Thiên, xác định thời gian phẫu thuật cho Thành Thành.

"Vâng, cảm ơn chú Uy."

tự Nguyễn và Uy Thiếu Vũ hẹn thời gian phẫu thuật xong, tán gẫu một lúc, rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc ở chỗ ngoặt lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, là Lý Duy Nhất. cô ấy đi một mình, đang từ phòng phá thai đi ra, sắc mặt có chút trắng bệch, nhìn trông không được khoẻ lắm cô ấy làm sao vậy?

Anh và Duy Nhất không hề quen thân gì, anh lớn lên ở Mỹ, cũng chỉ là lúc tình cờ về thì nhìn thấy cô ấy thường chơi ở nhà mình.

Họ là anh em họ, gặp mặt cũng chỉ là gật đầu mà thôi.

Ấn tượng về cô ấy chính là sự chăm chỉ, cố gắng, từ nhỏ nhìn thấy cô ấy, thời gian chủ yếu chính là thấy cô ấy luyện đàn piano, học thêm các lớp kỹ năng, là một cô gái vô cùng ngoan ngoãn.

Cô ấy đến đây làm gì? Nghĩ đến khuôn mặt đau khổ đó của Ân Đồng, tự Nguyễn lại thấy thích thú. Cô ấy cầm một tờ xét nghiệm ngồi trên ghế, vẻ lo lắng trên khuôn mặt càng lúc càng nặng nề. tự Nguyễn chậm rãi tiến lại, đứng bên cạnh cô.

Lúc cúi đầu xuống, mặt sau tên cô có một cột gây hứng thú cho anh. "Mới mang thai?" Không phải chứ, cái tên Ân Đồng thực sự làm như vậy sao?

"Xin lỗi, nam thì mời ngồi ngoài đợi." Cô y tá đi đến, ra hiệu cho cậu ra ngoài.

Duy Nhất đột nhiên ngẩng đầu dậy, nhìn thấy tự Nguyễn.

"Anh họ? Sao anh lại ở đây." Duy Nhất vội vàng nhét tờ giấy đó vào trong túi, sắc mặt càng khó coi hơn.

"Không có gì, anh chỉ là nhìn thấy em đến đây, nên muốn đến xem." Bộ dạng không có chuyện gì của cậu, không hề vạch trần cô.

"Còn phải kiểm tra không? Anh phải về rồi, hay là đi cùng đi?" Anh buông tay, giờ tay ra mời: "Nếu còn phải kiểm tra, anh cũng có thể đợi em một lúc."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Đứa con không thể có

"Ồ, không cần đâu, em kiểm tra xong rồi." Duy Nhất vội vàng thu dọn đồ, cũng không quan tâm đến tiếng gọi bên trong, theo sau tự Nguyễn, đi ra ngoài.

Đưa cô đến cổng nhà, tự Nguyễn viện cớ có việc, không vào trong nhà cô, mà là sau khi nhìn thấy cô vào nhà thì gọi điện cho Ân Đồng.

"A lô?" Giọng điệu của Ân Đồng ở đầu dây bên kia bắt lực, đáng về suy sụp tinh thần.

"Cậu làm ra chuyện tốt rồi đấy, nói mau, em họ tớ có phải do cậu làm không."

"Cái gì mà tớ làm, tớ đã làm cái gì?" Ngữ khí của đầu dây bên kia lơ mơ, xem ra tinh thần khá xấu.

"Cậu thực sự làm cho bụng của em họ tớ to ra rồi, lẽ nào cậu không biết?" tự Nguyễn thực sự hận là không thể trói tên đó lại, đánh cho một trận.

"Cái gì? Bụng to rồi? Thật không?" Giọng nói ở đầu dây bên kia đột nhiên to hẳn lên, anh không thể không để điện thoại ra xa chút, ngoáy tai đang đau,

rồi mới bỏ điện thoại lên tai lần nữa.

"Em ấy đã đến bệnh viện khám rồi, tớ nhìn thấy tờ xét nghiệm rồi, là mang thai không sai đâu, người con gái mà ngoan ngoãn tự trọng như em ấy, ngoài cậu ra, thì còn có ai nữa!"

"Cô ấy bây giờ đang ở đâu, tớ lập tức đến ngay." Ân Đồng có tinh thần vừa hồi hộp của Duy Nhất liền tắt máy luôn.

"Đúng thật là." tự Nguyễn cúp máy, nhanh nhẹn quay đầu xe, lái xe về nhà.

Thành Thành đã nấu cơm xong, đang đợi tự Nguyễn trở về, nghe thấy, nghe thấy tiếng còi vang lên ở dưới tầng, nụ cười vui vẻ nhất trên khuôn mặt.

"Anh tự Nguyễn, anh về rồi." Mở cửa ra một cách hưng phấn, đón lấy chiếc áo vest trong tay tự Nguyễn, đón anh vào nhà.

"Anh tự Nguyễn ăn cơm thôi, có cần thêm chút rượu không?" Thành Thành tối nay có vẻ vui vẻ hết sức, là vì chuyện anh đã bàn xong thời gian phẫu thuật sao? Anh chưa hề nói chuyện này cho cô, còn cô cũng không hỏi đến.

"Em rất vui, lát nữa sẽ nói cho anh biết." Cô giống như một con chim nhỏ vui vẻ, thoát khỏi tay anh, đi nhanh vào bếp, chớp mắt đã lấy ra một ly rượu.

Rót cho anh một ly rượu vàng đầy, bản thân thì lại chỉ múc vào bát một chút canh.

"Cạn ly." Cô cầm bát lên một cách vui vẻ, chạm vào ly của anh.

"Sao không uống chút rượu? Uống một chút không sao đâu." tự Nguyễn âu yếm nhìn cô, không biết tại sao cô lại vui như vậy.

"Không thể uống được." Cô lắc đầu, khuôn mặt thần bí chuyển thành đỏ ửng, ghé vào tai anh. "Em có thai rồi."

"Có thai?" tự Nguyễn không hề vui mừng như cô, khuôn mặt lại trầm xuống.

"Sao vậy, anh không muốn em sinh con cho anh sao?" Không đợi được nụ cười đáng có, Thành Thành giống như một đứa trẻ làm sai, cô cắn môi, nhìn cậu một cách sợ sệt.

"Không phải anh dùng bao rồi sao? Sao có thể mang thai được?" Cô mắc bệnh tim bẩm sinh, chú Uy nhấn mạnh lần nữa, không thể mang thai, điều đó rất nguy hiểm với cô.

"Em...chỉ là muốn sinh cho anh một...đứa con, nên..."

tự Nguyễn nhanh chóng về phòng, cầm ra chiếc bao cao su trong hộp kiểm tra kỹ càng, cậu kinh ngạc phát hiện ra, trên bề mặt mỗi một cái đều có mấy lỗ thủng nhỏ.

"Thành Nhi, tại sao em phải làm như vậy!" tự Nguyễn lo lắng chất vấn, giọng điệu đương nhiên càng nặng nề hơn.

"Em..." Bàn tay nhỏ bé của Thành Thành cầm chặt đầu gối, cúi đầu ngồi ở đó, không dám nhìn vào mặt tự Nguyễn. Cô méo máo một cách tủi thân, lập tức rơi nước mắt.

"Anh tự Nguyễn anh không muốn em có thai với anh sao?"

"Không phải là không muốn, mà là...hoàn toàn không thể!" Anh dường như sắp điên lên rồi, người con gái này, lẽ nào cô ấy không biết bản thân mang thai là chuyện nguy hiểm như thế nào sao?

"Tại sao...mà không thể..." Giọng nói của cô yếu ớt, vành mắt ngấn lệ, hiển nhiên là hiểu lầm ý của tự Nguyễn. "Lẽ nào, em không thể mang thai con anh sao? Em cứ tưởng rằng anh quan tâm em."

"Anh đương nhiên là quan tâm em rồi." Không đành lòng nhìn vẻ mặt đáng thương yếu ớt của cô, tự Nguyễn ôm lấy người cô: "Thế nhưng, mang thai thì không thể được."

"Ý của anh là, em không thể mang thai đứa con của anh được đúng không?" Thành Thành càng hiểu lầm ý của anh, cô gật đầu: "Em biết, sức khỏe em không tốt, đứa trẻ có khả năng sẽ chịu ảnh hưởng, nhưng em chỉ là...chỉ là muốn...sinh ra một...đứa trẻ giống anh."

Nói xong, cô liền thoát khỏi vòng tay cậu, chạy vào phòng.

"Thành Nhi, Thành Nhi." tự Nguyễn không ngừng gõ cửa, Thành Thành ở bên trong không chịu mở cửa, chỉ ngồi trên giường khóc nức nở.

"Alo? Chú Uy à." Lạnh tự Nguyễn bất lực ngồi xuống, vò mái tóc đen của mình, mở điện thoại lên nghe điện của Uy Vũ Thiên, kể lại tình hình.

"Mấy người trẻ các cậu cũng bắt cần quá, tim của cô ấy không tốt, căn bản không thích hợp mang thai, hai người nhất định phải mau chóng phá đi, đợi bệnh chữa khỏi rồi, muốn sinh bao nhiêu đứa cũng không vấn đề gì, nhanh lên, thời gian phẫu thuật có thể lùi lại một chút, nhưng tuyệt đối không thể sinh con."

Hai- thở nhẹ ra một tiếng, nhìn cánh cửa vẫn đang khóa chặt, trong lòng tự Nguyên rồi như tơ vò.

Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Thành Thành giận dữ, có thể thấy cô ấy kì vọng biết bao vào đứa trẻ này.

Thế nhưng, vì nghĩ cho sức khỏe của cô, cậu không thể không hạ quyết tâm.

Trong phòng đã không còn tiếng động, có lẽ là ngủ rồi. Không đành làm phiền cô, tự Nguyên chỉ có thể ngủ trên ghế sofa.

Một cái lật người khiến anh ngã mạnh xuống thảm.

Trời đã sáng rồi, tự Nguyên tỉnh dậy nhìn thấy một chiếc chăn lông được đắp lên người mình. Thành Thành tỉnh rồi? Lòng anh vừa vui mừng, tìm kiếm bóng dáng cô, nhưng căn bếp mà cô thích nhất lại không hề có hình bóng cô.

Cậu vội vã mở cửa phòng, cửa không khóa, nhưng bên trong cũng vậy không có hình bóng của Thành Thành. Mà một tờ giấy bị gió thổi rơi trên đất.

Đây là một bức thư, nét mực đã khô, nhưng bên trên rơi xuống vô vàn giọt nước mắt, khiến tờ giấy bị nhòe đi rất nhiều.

tự Nguyên sốt ruột đọc thư.

“Anh tự Nguyên, quãng thời gian ở bên cạnh anh thật sự rất hạnh phúc, còn khiến người khác si mê hơn ở cùng bà nội, em luôn muốn mãi mãi ở bên anh, nhưng nếu không sinh con cho anh, thì sẽ có lỗi với anh. Anh tự Nguyên à, đứa trẻ này em nhất định muốn có, cho dù sau này anh không định muốn có em nữa, em cũng muốn sinh nó ra. Đừng đến tìm em, càng đừng lo lắng cho em, bà nội bán hết gia sản rồi, vẫn còn tiền, đều để trên người em, cuộc sống của em và con không sao. Em đi đây, đợi khi đứa trẻ được sinh ra, thì sẽ đến tìm anh, lúc đó, anh còn yêu em không?”

“Thành Nhi, em ngốc quá!” tự Nguyên sốt ruột suýt chút nữa phát điên, rơi tờ giấy trong tay xuống, anh chạy nhanh như bay ra ngoài, chạy lên xe, chạy khắp thành phố tìm kiếm.

Thành Thành xách theo một chiếc va li con con, rời xa người thân, cô lại không biết nên đi về hướng nào.

Ở một đất nước xa lạ này, ngoài tự Nguyên ra thì cô đã không còn người thân nữa rồi. cô đột nhiên rất nhớ bà nội, nhưng cô biết, bản thân nhất định không thể đi, vì tự Nguyên chắc chắn sẽ đến đó tìm cô, cô không muốn bị cậu lôi về phá bỏ đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Gặp nhau tình cờ

Gió buổi sáng có chút lạnh, cô cảm thấy lạnh lạnh, tiếc là, đã không còn vòng tay sưởi ấm cho cô rồi.

Tìm một chỗ khuất, cô ngồi xuống tạm thời nghỉ ngơi.

“Duy Nhất, em nghe anh nói!” Ân Đồng hôm qua cứ đứng lì ở trước cổng nhà Duy Nhất không chịu rời đi, bố mẹ đã biết chuyện bản thân có thai rồi, Duy Nhất vừa xấu hổ vừa tức giận, mới sáng sớm ngày ra đã chạy ra ngoài.

Ân Đồng lập tức đuổi theo, cứ đi theo sau cô, làm thế nào cũng không đá đi được.

“Tôi không muốn quan tâm anh, anh là đồ tồi, đồ dểu.” Duy Nhất chạy một rồi, dừng lại, uất ức khóc òa lên, vừa hay đứng ở chỗ cách Thành Thành không xa.

“Anh là đồ tồi, Duy Nhất à, chỉ cần em đồng ý kết hôn với anh, anh đảm bảo sẽ đối tốt với em, em nói cái gì thì là cái đó, đừng bỏ mặc anh, đừng phá bỏ con của chúng ta, được không.” Ân Đồng phong lưu đã tỉnh cuối cùng cũng đổ trên người Duy Nhất thuần khiết, anh cũng không thêm quan tâm đến đám phóng viên có theo dõi anh hay không nữa, chỉ muốn ôm Duy Nhất vào lòng.

“Anh sao có thể... có thể làm chuyện đó với tôi, tôi...” Duy Nhất cũng không nói tiếp được, đắm vào ngực anh ta.

“Anh biết, đó là lần đầu tiên của em, anh làm đau em, anh xin lỗi, anh xin lỗi, sau này anh nhất định sẽ dịu dàng với em, tin ở anh.”

“Nhưng em...” Duy Nhất vẫn có chút băn khoăn.

“Anh đảm bảo với em, sẽ không liếc mắt đưa tình với bất kì người con gái nào khác, lí do anh làm như vậy chính là muốn gây sự chú ý với em, nhưng trước nay em lại không hề để ý đến anh, anh hoàn toàn không thích những người con gái đó.”

“Anh cũng không nên cưỡng ép chiếm đoạt em như vậy, anh bây giờ...” Duy Nhất không nói tiếp được nữa, Ân Đồng càng ôm cô chặt hơn. “Em yên

tâm, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, sinh đứa con này ra nhé, anh muốn em, cũng muốn đứa trẻ này.”

Họ thật hạnh phúc. Thành Thành nghĩ đến tình cảnh của mình, lại bắt đầu buồn bã. Người con trai đó nhìn trông rất đẹp trai, thật giống như một minh tinh, cô gái ấy cũng rất xinh đẹp, hình như đã từng nhìn thấy trong bộ phim nào rồi, nếu họ thực sự là minh tinh, vậy càng đáng được kính trọng.

Chỉ nghe nói qua giữa minh tinh chỉ chơi đùa thôi, không ngờ rằng vẫn có những người thật lòng như vậy.

Nghĩ đến đứa con, cô sờ vào bụng, ở đó, đang thai nghén đứa con của cô và tự Nguyên, nhưng tự Nguyên lại không muốn có nó.

Cô gái tên Duy Nhất đó ngoan ngoãn tựa vào lòng người đàn ông, họ cùng nhau đi về.

Thành Thành nghĩ thời gian không sớm nữa, cô đứng dậy định đi tìm một chỗ dừng chân, không ngờ, trước mặt tối sầm lại, rồi ngã xuống.

“Anh xem, bên đó có người ngã xỉu rồi.” hai người nghe thấy tiếng động quay đầu lại, nhìn thấy cô. Lúc này, trên đường không hề có người đi lại.

Duy Nhất chỉ Thành Thành, ra hiệu cho Ân Đồng đi lại.

“Là một người con gái, cô ấy ngã xỉu rồi.” Ân Đồng kiểm tra người Thành Thành, hô hào Duy Nhất.

“Chúng ta đưa cô ấy đến bệnh viện đi.” Duy Nhất nhìn thấy một người con gái xinh đẹp khuôn mặt trắng bệch, động lòng trắc ẩn. Rất nhanh, hai người bắt một chiếc xe, đưa cô vào bệnh viện.

“Chồng cô ấy là ai vậy?” Bác sĩ gọi. Duy Nhất và Ân Đồng cùng đứng dậy, lắc đầu.

“Cô là người thân của cô ấy à, người bệnh mắc bệnh tim bẩm sinh, phản ứng mang thai mãnh liệt hơn người bình thường, các người nên chăm sóc thật tốt cho cô ấy, cô ấy do bị tụt huyết áp dẫn đến ngất đi. Các người phải chú ý dinh dưỡng của người bệnh, hơn nữa phải đặc biệt chú ý đến tình hình mang thai của cô ấy, việc mang thai của người bệnh này là rất nguy hiểm.”

Sau khi bác sĩ đi, Duy Nhất nhìn Ân Đồng. “Chồng cô ấy rốt cuộc là ai, sao có thể không lo cho cô ấy, để cô ấy một mình lên đường lớn, có phải là loại không có lương tâm đá cô ấy đó không?”

“Chắc không phải đâu.” Ân Đồng đáp lại một cách không chắc chắn.

“Vậy anh nhìn xem tại sao trên mặt cô ấy lại có nước mắt, hơn nữa mới sáng sớm đã chạy ra ngoài, cô ấy bị bệnh tim không thích hợp mang thai, chồng cô ấy không biết sao?”

Duy Nhất đưa ra suy nghĩ của mình, Ân Đồng gật đầu đồng ý.

“Hừm, đàn ông các anh đấy.” Trong đôi mắt xinh đẹp của Duy Nhất hiện ra một chút bất mãn.

“Duy Nhất, em tin anh đi, anh nhất định sẽ không giống chồng cô ấy đâu, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, anh đảm bảo.”

“Được rồi.” nhìn thấy dáng vẻ thề son thề sắt của anh, Duy Nhất hé miệng nở nụ cười.

Thành Thành rất nhanh đã tỉnh lại, cô nhìn thấy chiếc giường đơn trắng bệch, mùi thuốc sộc vào mũi, khó chịu đến nổi nôn ra.

“Cô không sao chứ.” Duy Nhất và Ân Đồng nghe thấy tiếng động, vội đi lại.

“Các người... là ai?” Cô nhớ rằng, đôi nam nữ này từng cãi nhau trên đường, sau đó, hai người lại làm hòa rồi. Cô chỉ vào mình: “Tại sao tôi lại ở đây?”

“Cô bị ngất.” dường như trong lòng xuất phát từ cùng là phụ nữ có thai, lại thêm tuổi tác hai người tương đương nhau, Duy Nhất rất có thiện cảm với cô.

“Tôi...” Cô gật đầu, vẫn còn hơi chóng mặt.

“Cô làm sao vậy? Tại sao lại ngất trên đường?” Duy Nhất tốt bụng hỏi, Thành Thành cúi mặt xuống, đôi mắt lập tức đỏ lên, tự Nguyên lại có thể muốn cô phá bỏ đứa bé, cô muốn có đứa trẻ này, cho dù là phải trả giá bằng tính mạng, cô cũng muốn.

“Đừng hỏi nữa.” Ân Đồng nhìn thấy sự bối rối của Thành Thành, quan tâm ngăn Duy Nhất lại.

“Hay là cô ngủ thêm chút đi, chúng tôi ở cạnh cô.” nhìn thấy Thành Thành vẫn chưa hồi phục, Duy Nhất cẩn thận đắp chăn cho cô, để cô nghỉ ngơi thêm một chút, kéo Ân Đồng ra ngoài.

“Dường như trong lòng cô có chuyện, chắc chắn không có chỗ nào để đi, phải làm sao đây?” Tính cách lương thiện của Duy Nhất lại hiện ra lần nữa, Ân Đồng ôm bờ vai cô, nhún vai không ý kiến: “Nghe theo em.”

“Chúng ta đưa cô ấy về nhà.”

“Về nhà ai?” Ân Đồng lại không muốn dẫn một cô gái xa lạ ở cùng mình.

“Tất nhiên là nhà em rồi, nhà mẹ em.”

“Ồ, được.” Anh ấy thở phào nhẹ nhõm gạt đầu đồng ý.

“Chúng ta vẫn chưa kết hôn, em cũng không thể ở cùng anh.” Duy Nhất nói thêm một câu, khuôn mặt Ân Đồng nhanh chóng biến sắc.

“Vậy chúng ta kết hôn luôn được không?” Anh từ lâu đã không đợi được để đưa cô và con về nhà rồi.

“Không được,” đầu của Duy Nhất lắc lắc giống như trống lắc vậy. “Mẹ em nói rồi, việc quan trọng bây giờ là tìm được Thành Thành- con gái di Uyển, không tìm được cô ấy, thì em sẽ không làm đám cưới.”

“Em... trời ơi. Nếu con gái di Uyển đó cả đời không xuất hiện, vậy em cả đời cũng không kết hôn sao?” Ân Đồng hết như ngắt đi. Không ngờ rằng, Duy Nhất lại có thể gạt đầu như một lẽ đương nhiên.

Xem ra, anh ta muốn lấy vợ thật không dễ dàng. Lãnh tự Nguyên đáng chết, nói cái gì mà ép lên giường, có thai, gạo nấu thành cơm thì có thể lấy được vợ, hóa ra toàn là lừa người.

“Lãnh tự Nguyên, cậu ra đây cho tớ!” Ân Đồng tức tối đến cửa nhà tự Nguyên, lấy chân đá cửa nhà cậu.

Rất lâu sau, cửa mới từ từ được mở ra, một mùi rượu nồng nặc tỏa ra, tự Nguyên đẩy mùi rượu đứng ở cửa nhà.

“A, sao lại ở nhà uống rượu, lại còn giữa ban ngày ban mặt, công ty sụp đổ rồi, phá sản rồi? Cũng không phải chứ, không phải cậu còn tài sản của bố cậu sao? Cũng có một cuộc sống tốt đẹp chứ.” Sự tức giận của Ân Đồng biến thành sự kinh ngạc, bước qua cơ thể nghiêng vẹo của anh, bước vào trong nhà.

“Ồ? Cô vợ xinh đẹp của cậu đâu? Sao hôm nay lại không ở nhà?”

“Đi rồi.” tự Nguyên lắc đầu, trở về trước ghế sofa, cầm li rượu lên lại uống một hớp lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Hối tội

“Đó chẳng phải đáng tiếc sao, tớ còn chưa gặp mà, có phải xấu lắm không, nếu không ngại thì cho tớ xem?” Ân Đồng nói đùa, nhìn đôi mắt của tự Nguyên dần đỏ lại, biết điều im miệng lại.

“Cậu đến làm gì?” tự Nguyên cầm ly chỉ vào Ân Đồng.

“Tớ đến bảo cậu nhanh chóng tìm con gái gì đó của di Uyển đi, tớ muốn lấy vợ!” Cậu ta nhớ lại mục đích đến đây của mình, con tức giận lại nổi lên, thờ hồn hèn rùng lên với tự Nguyên.

“Cô ấy, liên quan gì đến cậu, muốn lấy thì cậu lấy là được, cũng không phải lấy cô ấy.” tự Nguyên nhìn anh ta một cái, lại tiếp tục rót rượu lần nữa.

“Vậy thì không tốt.” tự Nguyên nằm thẳng xuống, nhắm nghiền mắt lại dựa vào lưng ghế, khẽ gọi tên Thành Thành.

““Cái gì Thành ý nhỉ? Vợ bé của cậu cũng có một chữ Thành? Rất kì lạ, con gái của di Uyển cũng có một chữ Thành, thú vị quá.” Chỉ là, tự Nguyên đã ngủ rồi, hoàn toàn không nghe thấy những lời của anh.

Duy Nhất nhìn Thành Thành gọi tên tự Nguyên thờ hồn hèn đi ra, Ân Đồng cũng không nói đi đâu, đến giờ này cũng chưa thấy về. Thành Thành đã tỉnh lại rồi, đang đòi rồi đi.

Từ nhỏ đến lớn, khó khăn lắm mới tìm được một người tuổi tác tương đương mình, lại là một cô gái dễ dàng gần gũi, cô ấy vẫn còn rất nhiều điều huyền diệu.

“Cô bây giờ chuẩn bị định đi đâu.” Cô vô thức hỏi, vậy mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Thành lại trở nên trắng bệch lần nữa.

Cô lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Tôi cũng không biết.”

“Vậy cô về nhà cùng tôi đi, mẹ tôi rất nhiệt tình, nhất định sẽ thích cô.” Cô nói một cách dường như vô cùng chắc chắn.

“Tôi?” Thành Thành chỉ vào mũi mình, bắt đầu lưỡng lự. Giữa biển người mênh mông, cô đã rời xa khỏi người thân duy nhất, bây giờ, thật sự là không

biết có thể đi về đâu.

“Đi đi, tôi rất muốn có một người bầu bạn.” Duy Nhất tiếp tục mời, trên khuôn mặt tràn đầy sự hi vọng.

“Vây... được rồi.” Cô cuối cùng cũng gật đầu, người con gái trước mắt nhìn trông rất lương thiện, cô tin rằng, cô ấy nhất định là người tốt.

Không tìm được Ân Đồng, Duy Nhất chỉ đành bắt xe.

“Đúng rồi, lâu vậy rồi mà vẫn chưa biết cô tên là gì, cô có thể nói tên của cô không?” hai người xuống xe ở một chỗ cách nhà không xa, Duy Nhất mới nhớ đến, bản thân vẫn chưa biết tên của cô.

“Tôi?” Thành Thành lưỡng lự một lúc mới nói: “Thành Thành.”

“Thành Thành? Cô họ Thành? Là chữ Thành nào vậy?” Duy Nhất há hốc mồm, dường như không dám tin vào tai mình.

“Chữ Thành trong thành tín thành thực.” Thành Thành nhìn Duy Nhất một cách kì lạ.

“Cô chính là Thành Thành, con của nhà di Uyển, Thành Thành?” Duy Nhất kinh ngạc hô lên, không ngờ rằng bản thân có thể dễ dàng tìm được cô như vậy.

“Cô biết tôi sao? Tôi vẫn còn người thân sao?” Khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của thành Thành hiện lên sự kinh ngạc.

“Ừm, có phải cô sống với bà nội ở Italy không?” Duy nhất vừa gật đầu, vừa xác nhận. Nhìn thấy Thành Thành gật đầu liền nắm lấy tay cô. “Thành Thành, chúng tôi tìm cô thật vất vả đó, nhanh lên, tôi lập tức phải đem tin tức tốt này nói cho mẹ tôi.”

...

“Thằng nhóc này, bao giờ mới về đây? Con của di Uyển tìm thấy rồi, con cũng không về gặp mặt à?” lại là mẹ gọi đến, tự Nguyên nhú mày, vẫn ngà ngà say chưa tỉnh, cậu cảm thấy đầu đau như búa bổ.

“Ồ, con biết rồi.” Cậu trả lời một cách ngắn gọn, rồi cúp máy.

“Cái thằng xấu xa này!” Nhã Lan ở đầu dây bên kia vẫn còn đang mắng, nhưng tự Nguyên nằm trên ghế sofa cũng không có tâm trạng để nghe nữa rồi.

Con gái của di Uyển tìm thấy rồi, còn Thành Thành của cậu lại không biết đã đi đâu, cô ấy bây giờ còn đang mang bầu, đi lại không tiện, lại không hiểu gì về xê hội, thật sự không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Đã phải rất nhiều người đi tìm rồi, bản thân cậu cũng bỏ cả công việc, đi tìm mấy ngày, nhưng đến một chút tin tức cũng không có. Cô ấy cũng không đến mộ của bà nội, cũng không về nước, vậy rốt cuộc đi đâu? Có phải bị người xấu ức hiếp không?

Vừa nghĩ đến những điều này, cậu liền đứng ngồi không yên, bộ dạng cầu cứu dưới chân kẻ xấu một cách đáng thương của Thành Thành in hằn vào trong đầu cậu, không gạt đi được. Cậu không muốn tiếp tục đợi nữa.

Mở điện thoại ra, anh ừ ừ gọi điện thoại. “A lô, là cục cảnh sát phải không? Vợ tôi mất tích rồi, đúng, làm phiền các ông giúp tôi tìm, tôi lập tức mang ảnh đến.”

Nhã Lan thờ hồn hển chạy đến nơi Thành Thành ở, lần này cô đến là để hỏi tội. Thành Thành cuối cùng cũng về rồi, sự lo lắng thấp thòm bồn chồn của họ cuối cùng cũng được gỡ xuống.

Người trong nhà vui mừng, tổ chức party chào mừng náo nhiệt, không ngờ thằng nhóc này lại không về, lại còn tắt máy của cô, thật là hết chịu nổi mà.

Nghĩ đến Thành Thành cũng thật đáng thương, không biết bị ai ức hiếp, lại có thể mang thai. Chỉ là đứa trẻ này, bất luận hỏi như thế nào cũng không hé răng nửa lời, mà chỉ khóc, Uyển Nhân lo cho sức khỏe của con bé, nên không cho phép mọi người hỏi nữa.

Con bé kiên quyết muốn sinh đứa bé ra, cũng không thể để đứa trẻ sinh ra lại là con riêng, đến bố cũng không có. Nhã Lan đòi hết tội lên người tự Nguyên, nếu như nó tìm giúp, thì con bé cũng sẽ không xảy ra chuyện này, lần này, anh không lấy Thành Thành không được.

Gõ cửa cả nửa ngày, hai cô gõ đến đau cả tay, tự Nguyên mới chậm rãi ra mở cửa.

“Con sao vậy, mở công ty rượu thuốc là à?” Nhìn đầu mẩu thuốc lá, chai rượu vương vãi khắp sàn, cô dường như không dám tin, con trai phong độ của cô lại có thể trở thành bộ dạng này.

“Có chuyện gì ạ?” tự Nguyên bỏ nắm đấm cửa, đi về phía sofa rồi nằm xuống.

“Con còn nói à.” Nhã Lan đột nhiên nhớ đến mục đích đến đây, giận dùm dùm gọi tự Nguyên. “Mẹ bảo con về tham gia party đón con Uyển Nhân, con thì hay rồi, đến cái bóng cũng không thấy, con định làm phản à?”

Nhã Lan vốn cũng định đi tham dự, chỉ là trước lúc đi thì có việc, mới để Lãnh Mạn Nguyên đi thay, đến hôm nay, cô cũng chưa nhìn thấy mặt của

Thành Thành, có điều, cô tin là, Thành Thành chắc chắn là một cô gái xinh đẹp.

Bây giờ có thời gian, cô chuẩn bị kéo tự Nguyên cùng đi gặp Thành Thành, tiện thể xin lỗi với họ luôn.

“Con không rảnh.” tự Nguyên chỉ buông ra một câu lạnh lùng.

“Không rảnh, tham gia dạ hội cũng không rảnh, uống rượu thì bận lắm à?” Nhã Lan hận là không thể tưới cho anh cả chai rượu, thật là không ra thể thống gì.

“Vợ con mất tích rồi, con phải đi tìm cô ấy.” tự Nguyên kể nỗi lòng ra một cách đau khổ, Nhã Lan ngược lại lại vui mừng hẳn lên.

“Thế này không phải vừa hay sao, con của Uyển Nhân cũng từ nhỏ đính hôn với con, đúng lúc lấy được con bé.”

“Mẹ không biết đâu, cô ấy đã có đứa con của con, đang mang thai con của con rồi đi rồi.”

“Thật sao?” Nhã Lan ngây ra một lúc, vốn dĩ ngày ngày mong ngóng con trai có thể sớm xây dựng gia đình, vậy thì cô có thể sớm ngày được bế cháu rồi, nhưng trước khi đứa cháu đến thì con dâu đã chạy rồi.

Lẽ nào là do kiếp trước cô làm việc xấu gì, ông trời trừng phạt cô sao?

Có điều, Nhã Lan rất nhanh đã lấy lại tinh thần, những người phụ nữ mang thai rồi bỏ đi hầu như đều là nhìn vào tiền con trai cô, lần đầu tiên gặp phải người đá con trai mình, cô không biết nên vui hay nên khóc đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Trùng hợp như vậy

tự Nguyên trước mặt vì cô mà trở nên nhếch nhác, Nhã Lan cũng cảm nhận được tình cảm của anh sâu đậm thế nào.

“Hai, người phụ nữ như vậy đi thì cũng đi rồi, nghe bác cả nói con gái Uyển Nhân đẹp như tiên nữ trên trời, người lại dịu dàng, thừa sức xứng với con, đừng nhớ nhưng người phụ nữ đó nữa, đi cùng mẹ, tối nay chúng ta đến nhà đi Uyển hỏi cưới.” Cô giờ tay kéo tự Nguyên dậy.

Cậu ngồi ở ghế sofa ngây ra một lúc rồi lại nằm xuống.

“Mẹ, nếu như mẹ thực sự yêu con trai mẹ, thì giúp con tìm vợ đi, cô ấy tên Thành Thành, từ Italy trở về, bà nội cô ấy mắc bệnh qua đời rồi, ngoài con ra, cô ấy không còn người thân nào khác, con rất lo lắng cho cô ấy.” Cậu lầm bầm mấy câu đó, trong đầu đều hiện lên bộ dạng bất lực của Thành Thành.

“Con nói cái gì? Tên là gì cơ?” Nhã Lan sững người, kéo anh dậy để xác nhận.

“Thành Thành.” tự Nguyên đưa mắt nhìn mẹ mình một cái, hàng lông mi đẹp che đi đôi mắt lần nữa, khép mí mắt lại,

“Thành Thành? Từ Italy trở về? Trước đây sống cùng với bà nội?” Nhã Lan lặp lại, cả quả tim cô đều sắp bay ra. “Vợ con tên là Thành Thành?”

“Vâng.” tự Nguyên hơi nhú mồm gật đầu.

Trời ơi, người con gái gặp hôm đó lại có thể là Thành Thành. Nhã Lan nhớ lúc ở khách sạn gặp cô, cô mỏng manh, giống như một đoá sen mới nở, mang theo sự e ấp và thuần khiết, hoàn toàn có cảm giác không giống nhân gian.

Chả trách đến chị hai kén chọn còn khen cô, người con gái ấy thật sự rất đẹp.

Trời ơi, hôm đó cô đã nói cái gì? Nhã Lan vội vàng nhớ lại, lúc nhớ lại bản thân khuyên cô ấy không được ở bên tự Nguyên, cô hận là không thể tát mình vài cái: “Trời đất ơi, mình đã nói cái gì cơ chứ.” Khuôn mặt quý phái của cô xuất hiện biểu cảm không tương xứng, xám hối vì đã từng không khách khí với Thành Thành.

Không ngờ, họ tìm lâu như vậy, lại luôn ở cùng với tự Nguyên. Cô phấn khích kéo tự Nguyên dậy lần nữa. “Tự Nhi à, con muốn tìm vợ con thì cùng mẹ đi gặp dì Uyển đi.”

“Trời ơi, mẹ...” tự Nguyên giờ tay bỏ tay của mẹ xuống, ủ rũ nói: “Đến đó làm gì ạ, Thành Nhi lại không ở đó.”

“Thành Thành...” Nhã Lan vốn định nói sự thật cho cậu, nhưng nghĩ lại, thằng bé này bình thường để bà chịu cực khổ bao nhiêu, lần này cũng phải trêu đùa thằng bé, để nó ném mùi đau khổ tương tư. Lát sau chuyển đề tài nói: “Con bé về rồi, con phải đi thăm một lúc, nếu không sẽ rất thất lễ.”

“Không đi!” tự Nguyễn nằm xuống lần nữa.

“Vậy con định ngày ngày ở đây uống đến chết à.” Nhã Lan trách con trai không có tiến bộ gì, cảm hận và cậu một cái.

“Con phải ở nhà, như vậy cô ấy về mới tìm thấy con. Mẹ à, mẹ về đi.”

“Được rồi, con cứ đợi đi, mẹ đi thăm con dâu mẹ trước đây.”

tự Nguyễn làm gì có tâm trạng nghĩ kỹ đồ trong lời của Nhã Lan, bữ môi nói: “Đóng cửa hăn hoi vào cho con, đừng khóa lại.”

“Thằng nhóc không có tiền đồ.” Tâm trạng Nhã Lan đột nhiên vô cùng tốt, cô không chỉ hoàn thành tâm nguyện, để tự Nguyễn và Thành Thành trở thành một đôi, lại còn có thêm đứa cháu, đúng là song hỉ lâm môn.

Nghे nói Thành Thành dù thế nào cũng không muốn bỏ đi đứa bé, có thể thấy tình cảm của cô dành cho tự Nguyễn sâu đậm thế nào. Nhưng hai người họ rút cuộc xảy ra mẫu thuẫn gì, tại sao đột nhiên lại xa nhau chứ?

Cô tạm thời không có thời gian để suy nghĩ đến những điều này, bây giờ điều quan trọng nhất là, mau chóng đi thăm con dâu và cháu mình.

“Haha, thật là buồn cười mà, thằng nhóc này cũng có ngày hôm nay.” Buổi tối, Nhã Lan giống như bị điên, không ngừng nói chuyện một mình, rồi cười không ngớt.

Lãnh Mạn Nguyễn ngồi đọc báo trên ghế sofa không thể không đặt tờ báo xuống, quan sát vợ mình bằng con mắt kì lạ.

“Đúng là buồn cười quá, con dâu tôi cũng không phải xinh đẹp bình thường, thằng nhóc này, phải để nó nếm chút khổ cực. Ha ha.” Nhã Lan ôm đầu gối cười lăn trên ghế sofa, giống như đứa trẻ mười mấy tuổi.

“Em hôm nay sao vậy? Cười cả buổi tối không dứt, trúng thưởng à, hay lại có thai?” Anh chỉ nhớ là lúc cô mang thai Tự Linh cũng từng cười vui vẻ như vậy.

“Bao nhiêu tuổi rồi, mang thai cái gì nữa, đều sắp bé cháu rồi.” Lại là một trận cười haha, Lãnh Mạn Nguyễn nhún vai, anh sờ vào cánh tay đang lạnh toát bị cô cười đến độ sồn hết gai ốc của mình.

“Em muốn có cháu muốn đến phát điên rồi à, thằng con em có thể khiến em bé được cháu không?” Mặc dù anh rất hài lòng về Tự Nhưng, nhưng anh vẫn tin rằng, tự Nguyễn sẽ không để bản thân mình làm bố sớm như vậy đâu.

“Em còn lâu mới điên, em sắp có cháu rồi, anh không tin được đâu, hôm nay em nhìn thấy con dâu rồi.”

Lãnh Mạn Nguyễn nhếch miệng cười nhẹ. “Chàng qua là nhìn thấy Thành Thành, còn chưa đâu vào với đâu, em đã gọi con dâu rồi, em cũng chưa hỏi tự Nguyễn.”

“Không cần hỏi nữa, chuyện này chắc chắn 100%.” Nhã Lan vô cùng chắc chắn.

“Hôn nhân của con trai cũng không thể ép.” Lãnh Mạn Nguyễn nghĩ đến mỗi lần gọi tự Nguyễn về nhà thăm cô, đều là lấy cái chết ra dọa, đây là chuyện nhỏ, tất nhiên anh sẽ không tham dự, nhưng nếu thật sự liên quan đến hạnh phúc cả đời của con trai, anh vẫn hi vọng vợ mình có thể suy nghĩ kĩ càng.

“Không cần em ép, bản thân nó sẽ ngoan ngoãn trở về tìm con dâu của chúng ta.” Lời của Nhã Lan khiến Lãnh Mạn Nguyễn vô cùng tò mò.

“Có chuyện này sao? Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Em nói cho anh này...” Nhã Lan cười hi hi kể hết chuyện này ra, khuôn mặt nhỏ bé đã cười đến đỏ cả rồi.

“Đúng là trùng hợp quá.” Lãnh Mạn Nguyễn cũng bắt đầu phấn khích.

“Hôm nay em đi thăm Thành Thành rồi, sức khỏe con bé không được tốt lắm, phải nằm yên tĩnh, em cũng không vào chào hỏi, mà nhìn qua khe cửa một lúc.” Nhã Lan nhớ lại khuôn mặt trắng bệch của Thành Thành, còn có cả tinh thần ủ rũ, ý nghĩ ban đầu định trêu đùa con trai cũng dần tan biến.

“Vẫn nên tìm cơ hội nói rõ cho thằng bé, đứa trẻ Thành Thành này, cũng không biết giữa nó và thằng bé xảy ra chuyện gì, lại có thể một mình rời đi, chà, tính cách giống hết Thành Kiên Vỹ.”

Nhắc đến Thành Kiên Vỹ, cả hai người đều lặng im.

Hình bóng mà anh để lại cho họ đã không còn mãnh liệt như năm đó, nhưng sự đau khổ vẫn khiến Nhã Lan vô cùng sợ hãi. Càng như vậy, cô càng cảm thấy Thành Thành đáng thương.

“Đừng nhớ lại chuyện quá khứ nữa, bây giờ mọi thứ không phải đều tốt đẹp sao?” Lãnh Mạn Nguyễn vỗ vai vợ mình, dành cho cô sự an toàn và ấm áp.

“Ừm.” Nhã Lan ngoan ngoãn gật đầu.

“Hai đứa trẻ kết hôn quá sơ sài, em muốn tổ chức bù cho chúng nó một đám cưới.” Nhã Lan đột nhiên nhớ đến.

“Ừm, đây là điều nên làm, có ngày nào tốt một chút, anh cho người đi chuẩn bị.” Lãnh Mạn Nguyên gật đầu đồng ý.

“Đương nhiên là càng sớm càng tốt, em thật sự hận là không thể ngay lập tức đón Thành Thành về nhà chúng ta.” Nhã Lan nôn nóng hẳn lên.

“Vây được rồi, anh cho họ chuẩn bị, ba ngày sau tổ chức đám cưới, chuyện này em thương lượng với Uyển Nhân và Đại Hưng đi.”

Hôm nay, Nhã Lan gặp Thành Thành, nói cho cô biết nỗi nhớ cô của tự Nguyên. Khuôn mặt của cô trắng muốt, im lặng rất lâu rồi mới nói: “Anh ấy thực sự tiêu tụy đến vậy à?”

“Đương nhiên rồi, còn thảm hại hơn lời bác nói nữa cơ, nếu con còn không xuất hiện nữa, thằng bé sắp điên rồi.” Nhã Lan thêm mắm thêm muối vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Hạnh phúc quá (kết)

“Thế nhưng, đứa trẻ...” Thành Thành sờ vào bụng, trong lòng có chút không nhẫn tâm.

“Là cháu của mẹ, nó có tư cách không muốn sao? Con yên tâm, nếu như nó dám không muốn, mẹ nhất định sẽ đánh chết nó.” Nhã Lan lấy thân phận của một người làm mẹ ra bảo đảm. Thành Thành e thẹn mỉm cười.

“Vây... bao giờ, anh ấy sẽ đến...” Mặc dù ngại ngùng, nhưng cô vẫn rất nhớ tự Nguyên, lấy hết can đảm, cuối cùng cũng nói ra.

“Không vội, bác định tổ chức một đám cưới long trọng cho con, ba ngày sau tiến hành, cho nên mấy ngày này hai con không được gặp mặt.”

“Vâng.” Thành Thành ngoan ngoãn gật đầu.

tự Nguyên vẫn lo lắng cho Thành Thành, mẹ gọi điện đến nói là đám cưới của ai đấy sắp tổ chức, cậu chỉ ừm một tiếng, không hề để tâm đến.

Thành Thành là tất cả của cậu, không có cô, mọi thứ đều không gây được hứng thú với anh. Râu ria mọc đầy mặt, chỉ trong vòng có mấy ngày ngắn ngủi, cậu đã chán chường đến mức mất đi hình ảnh đẹp trai vốn có rồi.

Cậu đã cử tất cả những người có thể tìm được để đi tìm cô, nhưng cô dường như bốc hơi khỏi thế gian vậy. “Thành Nhi.” Gọi cái tên đó, trái tim anh nặng trĩu đau khổ.

“Mau đứng dậy, Lãnh tự Nguyên, cậu ra đây cho tớ!” Ngoài cửa lại truyền đến âm thanh đá cửa thô lỗ lớn giọng của Ân Đồng, từ một mình tỉnh trở thành cậu ấy hiện tại, thật không biết phải hình dung thế nào.

tự Nguyên khó chịu vò đầu đứng dậy, loạng choạng mở cửa.

“Cậu vẫn còn ở đây, đám cưới sắp bắt đầu rồi, mẹ cậu không nói cho cậu à?” Ân Đồng vừa bước vào liền giống như khẩu súng bắn liên thành, nói một tràng.

“Đám cưới, của ai?” Anh hỏi một cách không quan tâm lắm, nhìn thấy anh ấy hôm nay đã khoác lên người bộ vest phẳng phiu.

“Của tớ! Nhanh lên, không phải cậu nói muốn làm phù rể sao? Nói lời phải giữ lời chứ.” tự Nguyên nhanh chóng bị đẩy vào vòng tay, dưới sự giúp đỡ của anh ấy, người anh đã gọn gàng sạch sẽ.

“Nhanh lên, mặc vào.” Chọn ra một bộ vest Hermes, dúm vào tay anh.

“Cậu kết hôn sao lại còn có thời gian đến tìm tớ?” tự Nguyên cuối cùng cũng lấy lại chút tinh thần, vẫy vẫy tóc ướt, hỏi.

“Cậu phải làm phù rể, đó là điều chắc chắn, nên, tớ đích thân đến tìm cậu, nhanh lên, không kịp rồi.” Ân Đồng kéo anh xuống tầng, đẩy anh hai ba cái vào xe. “Nhanh lên.” Ra lệnh một tiếng, chiếc xe chạy nhanh như bay.

Rất nhanh đã đến được lễ đường, tự Nguyên lại bị cưỡng chế kéo xuống xe.

“Vội cái gì, không phải là kết hôn...” nhưng anh rất nhanh đã nhìn thấy bố mẹ đang ăn mặc trang trọng.

“Thằng nhãi này, còn không mau lên, cô dâu sắp chạy rồi.” Nhã Lan vội vàng đi đến, định kéo tự Nguyên vào trong.

“Cô dâu gì? Hôm nay không phải cậu ấy kết hôn sao?” tự Nguyễn chỉ tay về Ân Đồng.

Khuôn mặt Ân Đồng nghiêm chỉnh. “Tớ không nói như vậy thì cậu sẽ đến sao? Đây là công việc đi giao cho, bắt buộc phải hoàn thành!”

Khuôn mặt của tự Nguyễn sầm lại, anh quay người định rời khỏi. “Con đã có vợ rồi, không cần kết hôn.”

“Con dám!” Nhã Lan lập tức lấy ra cái dáng vẻ của người bề trên, ngăn đũa con trai chuẩn bị chạy trốn.

“Di Uyển của con bọn họ đều đợi ở bên trong, còn có cô dâu của ngày hôm nay, đám cưới ngày hôm nay nhất định phải diễn ra.”

“Con nói này mẹ, con không phải đã nói với mẹ rồi sao? Người con yêu là Thành Thành, người con gái khác con đều không cần! Mọi người sao có thể làm ra cái việc ép hôn này chứ?”

“Nghe thấy chưa, nó chỉ yêu Thành Thành.” Nhã Lan đột nhiên cao giọng gọi, và một người con gái từ bên trong chạy ra.

“Anh tự Nguyễn.”

Một âm thanh rất quen thuộc! tự Nguyễn theo phản xạ quay đầu lại, nhìn thấy cô gái đẹp như tiên nữ, mặc váy cưới, trang điểm nhẹ nhàng, cô ấy chính là Thành Thành.

“Thành Nhi!” tự Nguyễn không ngờ rằng cô dâu trước mặt mình lại là người mà anh ngày nhớ đêm mong, trong phút chốc như giấc mộng. “Chuyện này là như thế nào, ai trong số các người nói cho con biết đi.”

“Chuyện này ý à, đợi hai đứa con kết hôn xong, hai đứa con tự nói với nhau đi.” Uyển Nhân bước ra, khuôn mặt tràn đầy nụ cười. “Thằng nhóc này, cậu bây giờ còn nói không cần con gái tôi nữa không? Nếu như không cần, thì để tôi đưa nó đi.”

Cô cố ý kéo Thành Thành từ trong lòng cậu ra.

“Không, con cần!” Đôi mắt của tự Nguyễn ngoài sự vui mừng còn có cả tình yêu, Anh kéo Thành Thành lại, ôm chặt vào lòng, “Thành Nhi, anh cần, anh tìm em rất vất vả.”

“Cậu là đồ khốn nạn, lại có thể làm ra chuyện này, con gái ta mang thai, cậu thì đá nó ra xa, ta sẽ không dễ dàng tha cho cậu!” Đại Hưng từ bên trong chạy ra, hung dữ mắng tự Nguyễn.

“Con xin lỗi chú.” Đối diện với cú đâm của Đại Hưng, tự Nguyễn bình tĩnh đối lại, anh ôm Thành Thành, một phút cũng không muốn buông ra. “Thưa chú, con đảm bảo sau khi kết hôn xong nhất định sẽ tự mình đến để chú đánh, có điều, con đợi không được đến lúc con với Thành Nhi của con kết hôn nữa rồi, xin chú tác thành.”

“Hừm!” Trên khuôn mặt Đại Hưng nở nụ cười không tương xứng.

“Được rồi, thời gian đến rồi, cô dâu chú rể của chúng ta sắp kết hôn rồi.”

Cùng với khúc nhạc đám cưới vang lên, hai người nắm tay nhau bước vào giáo đường, điều mà tất cả mọi người nghe được là từng câu “Con đồng ý” không chút do dự.

“Hạnh phúc quá rồi.” Ân Đồng mừng rỡ đi đến bên cạnh Nhất Nhất, nắm lấy bờ vai cô ấy. “Vợ à, chúng ta bao giờ thì kết hôn, anh sắp không đợi được nữa rồi.”

“Không phải cô dâu sẽ tung hoa sao? Nếu em bắt được thì sẽ kết hôn với anh.” Khuôn mặt Duy Nhất lần đầu tiên hiện ra sự tinh nghịch. Ân Đồng lập tức trở nên căng thẳng.

“Không được, em đang mang thai, không thể chen chúc với mấy người trẻ tuổi đó được.”

“Vậy thì không lấy được hoa em không thể kết hôn với anh được rồi.” Cô hé miệng mỉm cười.

“Trời ơi là trời, muốn có được một người con gái sao lại khó đến vậy.” Khuôn mặt Ân Đồng đau khổ, không biết đáng thương biết nhường nào.

Mọi nghi lễ đều đã kết thúc, tự Nguyễn đắc ý như gió xuân, dẫn cô dâu mới của mình ra phía ngoài, ở một nơi khác, một bữa tiệc kết hôn đang đợi họ.

“Không đúng, vẫn còn chưa tung hoa.” Ân Đồng chỉ bó hoa trong tay Thành Thành gọi to.

“Ồ, đúng rồi.” Khuôn mặt Thành Thành ngượng ngùng đỏ ửng, gơ bó hoa lên, một đám con gái chưa kết hôn vây đến.

“Từ từ đã!” lúc Thành Thành chuẩn bị tung ra, Ân Đồng bảo dừng lại một câu, rồi tự mình dìu Duy Nhất chạy đến trước mặt.

“Hoa này đâu cũng không được ném, em gái à, nể tình anh giúp em nhiều việc như vậy, em cũng giúp anh một lần đi nha.”

“Ha ha ha ha...” trong một tThiên Ôngng cười, Thành Thanh ném bó hoa vào đúng tay Duy Nhất.

“Ồ, tốt quá rồi, vợ à, bây giờ em không còn gì để nói rồi nhé.” Ân Đồng kích động bé Duy Nhất lên, mặc kệ ánh nhìn của mọi người, chạy ra ngoài, ở rất xa còn có thể nghe thấy giọng cậu ta.

“Thành Nhi, chúng ta đi thôi.” tự Nguyên dịu người mà mình yêu, ngắt quãng suy nghĩ của Thành Thành.

“Anh tự Nguyên, bây giờ anh còn muốn em phá bỏ con không?” Thành Thành bước bình bỏ tay ra, một khuôn mặt vô cùng đáng thương.

“Thành Nhi à, anh chỉ mong sao em sinh cho anh một đàn con, nhưng bác sĩ nói rằng em bắt buộc phải trị khỏi bệnh trước đã, mới có thể sinh con được, em cũng không muốn sau này anh phải một mình đau khổ sống tiếp chứ, nghe lời anh, chữa khỏi bệnh, rồi chúng ta có thể sinh ra nhiều đứa con, em còn có thể đi làm, đến công ty anh hoặc đến công ty khác, không phải từ lâu em đã muốn tự lập sao?”

“Vâng.” Thành Thành gật đầu, từ trước đến nay chưa từng rời xa khỏi sự bảo vệ, cô bây giờ mới phát hiện ra, với sức khỏe suy nhược như thế này của bản thân, thì cái gì cũng không làm được.

“Vậy em còn giận anh không?” tự Nguyên vẫn đang lo lắng.

“Đương nhiên là không rồi.” Nhã Lan trả lời thay cho Thành Thành.

“Vâng.” Thành Thành lại đỏ mặt lần nữa gật đầu.

“Anh yêu em!” tự Nguyên ở đó nâng khuôn mặt của Thành Thành lên rồi hôn cô.

“Ừm, em cũng yêu anh!” một nhóm thanh niên tinh nghịch đang reo hò.

“Hạnh phúc quá rồi.” Mấy người thân làm bố mẹ cảm thán.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Tôi Hung Dữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.